

Đại Hào Môn

Bản quyền dịch thuộc về Truyen.org

Truyện được edit và đăng tải miễn phí tại www.truyen.org

[Răng Báo](#)
[Ô Dương Mộc](#)
[Cảm Giác Kỳ La](#)
[Đại Hội Giao Dịch](#)
[Đặng Thông Thiên.](#)
[Thiên Hạ Chí Dương Thứ Hai](#)
[Phương Thuốc](#)
[Cướp Bóc](#)
[Ân Nhân Cứu Mạng](#)
[Trường Sinh Thiên](#)
[Đại Hào Môn](#)
[Điềm Xấu Xuất Hiện](#)
[Dương Thọ Đà Tận](#)
[Âm Mưu](#)
[Đế Vương Chi Tương](#)
[Tây Nam Đại Hung](#)
[Truyền Nhân Tử Vi Đấu Số](#)
[Có Thiên Tử Mệnh Vô Chí Tôn Tương](#)
[Thọ Mạch](#)
[Thâu Vương Chi Vương.\(Vua Trộm\)](#)
[Tuyệt Vực Dao Vương](#)
[Mèo Mun Lớn](#)
[Trên Trời Dưới Đất, Duy Ngã Độc Tôn!](#)
[Thảo Nguyên Đáng Sợ](#)
[Phong Thủy Của Tổ Trạch \(Nhà Tổ\)](#)
[Phần Mộ Tổ Tiên Thay Đổi Kinh Hoàng](#)
[Phong Thủy Sát Trận](#)
[Dịch Dung](#)
[Đập Đổ Làm Lại](#)
[Kinh Động Đến Long Mạch?](#)
[Hồn Độn Chu Thiên Đại Trận](#)
[Trời Phạt](#)

[Hai Vị Lão Gia](#)
[Bệnh Của Ông Nội Sẽ Khá Hơn!](#)
[Tầm Gội Trai Giới](#)
[Huyết Tương Thuật \(Thượng\)](#)
[Huyết Tương Thuật \(Hạ\)](#)
[Thất Tinh Trà Liêu](#)
[Giao Dịch](#)
[Cực Bắc Chi Địa](#)
[Săn Bắt Gấu Đen](#)
[Vũ Khí Lạnh Trình Độ Cao](#)
[Thủ Sơn Khuyển Bổng Nhiên Nổi Diên](#)
[Không Thể Tưởng Tượng Nổi](#)
[Cuối Cùng Có Phải Là Người Hay Không?](#)
[Phá Đám Một Lần Nữa, Ta Sẽ Phế Người!](#)
[Điều Thần \(Câu Cá Thần\)](#)
[Xá Lợi Linh Ngự](#)
[Cao Thủ Câu Cá Chân Chính](#)
[Giàu Sang Hai Kiếp](#)
[Văn Diên, Võ Diên](#)
[Tuyệt Oa Oa](#)
[Ma Thần Trong Đêm](#)
[Người Quái Dị Làm Chuyện Quái Dị](#)
[Lão Già Quái Đản](#)
[Đạo Câu Cá Có Năm Cảnh Giới](#)
[Đầm Nước Sâu Lạnh Lẻo Dưới Thác Nước](#)
[Tinh Linh Trong Nước](#)
[Ma Điều Tái Thế](#)
[Tử Vi Phi Tinh Trận](#)
[Linh Dược](#)
[Mượn Gió Bẻ Măng](#)
[Móa! Lại Chơi Chiêu Này!](#)
[Nữ Phi Tặc Và Phiền Toái Lớn](#)

[Nhị Ca](#)
[Hồ Lô Hắc Ngọc](#)
[Lời Trách Mắng Của Cha](#)
[Không Có Lựa Chọn Nào Khác](#)
[Ngũ Hành Tiếp Dẫn Trận](#)
[Lấy Thiên Tử Mệnh Ứng Kiếp](#)
[Bán Độ Nhi Kịch](#)
[Đấu Pháp](#)
[Trời Phạt](#)
[Thất Bại Trong Gang Tắc](#)
[Nữ Hoàng Bóng Đêm - Tóc Vàng Mắt Xanh](#)
[Gặp Qua Người Điên Cuồng, Nhưng Chưa Thấy Qua Người Điên Cuồng](#)
[Như Vậy!](#)
[Đánh Gục](#)
[Một Quyền Oai](#)
[Tiêu Đại Thiếu](#)
[Thương Càng Thêm Thương](#)
[Viễn Đông Chi Hồ](#)
[Người Phụ Nữ Của Tôi](#)
[Tiêu Lão Gia Bình Phục](#)
[Đại Tông Đình](#)
[Quy Tắc Của Văn Nhị Thái Gia](#)
[Dạ Xoa Thăm Dò Đại Dương](#)
[Nhị Sư Huynh](#)
[Phiền Toái Lớn](#)
[Hồng Trần Tướng](#)
[Tặng Thuốc](#)
[Lại Thôi Diễn Huyết Tương](#)
[Hồng Trần Đại Kiếp](#)
[Ẩn Cư Ở Thâm Sơn](#)
[Gặp Lại Đạo Vương](#)
[Tính Nhầm](#)

[Giải Độc](#)

[Võ Mồm Dẫn Đến Chuyện Binh Dao](#)

[Đặng Thông Thiên Xây Ra Chuyện](#)

[Đoàn Tiểu Vương Gia](#)

[Giáo Huấn](#)

[Đại Bào Ca](#)

[Quan Hệ Bà Con Bạn Bè Của Đoàn Gia Ở Thiên Nam](#)

[Đại Tỷ](#)

[Mục Tiêu Đã Định](#)

[Diệp Đại Thiếu](#)

[Dặn Dò Của Tiêu Lão Đại](#)

[Tửu Thần](#)

[Đấu Rượu \(Thượng\)](#)

[Đấu Rượu \(Trung\)](#)

[Đấu Rượu \(Hạ\)](#)

[Tay Chơi Khác Người](#)

[Ager Lena Đang Nói Xạo](#)

[Lục Gia](#)

[Hành Trình Phía Trước Của Tiêu Thiên](#)

[Thứ Trưởng Lục](#)

[Y Thuật Cao Minh](#)

[Nguyên Nhân Bệnh](#)

[Trấn Sát](#)

[Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau](#)

[Lạng Quân Thanh Tú](#)

[Tiêu Nhị Ca Bướng Bỉnh](#)

[Nhân Tài Kiệt Suất Trong Giới Đồ Cổ](#)

[Di Vật Của Vạn Thọ Đế Quân](#)

[Pháp Khí Sống](#)

[Bút Tích Thật Của Đường Dần](#)

[Thiên Nhân Tổng Tam Ca](#)

[Có Mắt Không Thấy Núi Thái Sơn](#)

[Dương Minh Tiên Sinh](#)

[Đại Đường Gia Của “Yên Chi Xã”](#)

[Đệ Nhất Nữ Ma Đầu](#)

[Ghen](#)

[Nhất Kiếm Phong Tình, Nhất Mạt Yên Chi Hồng](#)

[Cầu Vương](#)

[Trường Đấu Chó](#)

[Cơ Khinh Sa](#)

[Tiểu Nha Đầu](#)

[Đặt Cước](#)

[Diệp Đại Thiểu Muốn Báo Thù](#)

[Tiêu Nhị Ca, Có Người Muốn Lấy Túi Tiền Của Người](#)

[Sáu Triệu Ngoài Trận](#)

[Chó Ngao Tây Tạng Chân Chính](#)

[Sát Tinh](#)

[Không Có Chó, Ta Có Mèo](#)

[Làm Mèo Thì Làm Mèo, Ta Không Để Bụng](#)

[Tại Sao Lại Có Thế Như Vậy?](#)

[Đại Ca](#)

[Phi Vũ Liên Hoàn Thất Tuyệt Trảm](#)

[Mưa Gió Sắp Đến](#)

[Mua Nhà](#)

[Khách Quý](#)

[Oan Gia Nên Giải Không Nên Kết](#)

[Cầu Viên](#)

[Con Mắt Tinh Tường](#)

[Quê Mùa](#)

[Điềm Báo Cực Hung](#)

[Tai Nạn Xe Cộ](#)

[Lời Mời](#)

[Anh Suy Đoán Một Chút, Khi Nào Thì Tôi Gặp Xui Xẻo?](#)

[Anh Là Yêu Quái](#)

[Có Loại Chuyện Này Sao?](#)
[Địch Trong Tối, Ta Ngoài Sáng](#)
[Ý Nghĩa Chân Chính Của Tướng Mệnh](#)
[Thiên Nam Vương](#)
[Đắn Đo?](#)
[Săn Bắt](#)
[Sát Thủ Độc Hành](#)
[Dị Tộc](#)
[Đua Xe](#)
[Giao Hàng Tận Nơi](#)
[Vòng Tròn Bên Ngoài](#)
[Mạn Thiên Tiên Sinh](#)
[Thiên Nhân Tương](#)
[Nhất Diệp Phiêu Linh, Thiên Nhai Cô Vũ!](#)
[Giang Đạo Minh](#)
[Kế Hoạch Của Vu Vương](#)
[Khiêu Khích Tôi, Đối Với Các Người Không Có Bất Kỳ Lợi Ích Gì](#)
[Uy Hiếp](#)
[Đừng Hối Hận](#)
[Ra Tay Trước Chiếm Lợi Thế](#)
[Anjelina Xảy Ra Chuyện Rồi](#)
[Sào Huyệt](#)
[Nhìn Nhầm](#)
[Vô Cùng Bất Thường](#)
[Đàm Phán](#)
[Sự Thần Kỳ Của Võ Thuật Phương Đông](#)
[Uyển Thiên Thiên Có Lễ Gặp Phải Phiền Toái Rồi](#)
[Tiên Tiên Sinh, Ngài Thắng Rồi!](#)
[Cô Tự Do Rồi!](#)
[Hoa Viên Không Trung](#)
[Thiên Thủ Ngọc Quan Âm, Đoạt Mệnh Yên Chi Hồng](#)
[Đối Thủ Thực Sự](#)

Úc Hiếp
Trường Tri
Quá Mất Mặt!
Ngang Ngược
Gây Sự
Thổ Bá Vương
Dọa Không Chết Người Được!
Giấu Diễm
Khốn Đốn Vì Tình
Tán Thành
Thay Đổi Tầng Nhân Sự Cấp Cao
Em Sẽ Chờ Anh
Tiệc Xã Giao
Trốn Tránh
Cô Muốn Học À? Tôi Dạy Cô Nhé!
Có Tướng Chí Tôn, Nhưng Không Có Mệnh Thiên Tử
Giờ Hời Canh Ba, Gặp Tài Hóa Thủy!
Mọi Người Đều Không Tin? Tôi Tin!
Kích Thích Trí Tò Mò
Nội Đình Ngoại Đình
Nói Đều Trúng
Ý Không Ở Trong Lời
Pháp Duyên Của Mỗi Người
Vị Cứu Tinh Lớn
Bọn Bịp Bợm Giang Hồ, Hại Không Ít Người
Ông Vua Không Ngại
Tiêu Nhị Thiểu Gia Xuống Ruộng Cấy Mạ
Mượn Hồng Phúc (Hạ)
Mượn Hồng Phúc (Hạ)
Chuyển Vận
Đồ Ăn Chay
Có Tin Tức Của Uyển Thiên Thiên Rồi

[Đuổi Giết Trong Hoang Dã](#)
[Báu Vật Vô Giá](#)
[Thiên Diện Quan Âm Thiên Biến Thủ](#)
[Lực Cẩn Nuốt](#)
[Trọng Thương](#)
[Lấy Chân Nguyên Của Tôi Để Chữa Cho Cô](#)
[Vu Thánh Phương Nam](#)
[Ninja Nhật Bản Và Thần Xạ Thủ](#)
[Chữa Thương](#)
[Diệp Vương Đích Thân Ra Tay](#)
[Kẻ Địch Cực Kỳ Lớn Mạnh](#)
[Cùng Hợp Tác](#)
[Hắc Lân Là Mèo Cái](#)
[Tay Súng Độc Hành Bị Thương Nặng](#)
[Ngọn Nguồn](#)
[Câu Đố Của Cổ Nhân](#)
[Phản Ứng Kỳ Lạ Của Huyền Giáp](#)
[Pháp Khí Bốn Mạng](#)
[Giản Sử Phát Triển Pháp Thuật](#)
[Lòng Dạ Đàn Bà](#)
[Hơi Thở Quen Thuộc](#)
[Hà Đồ Âm Dương Ngũ Tuyệt Trận](#)
[Hà Lạc Âm Dương Phái](#)
[Diệp Vương Vì Sao Không Ra Tay?](#)
[Ba Người](#)
[Hai Người Sống Chung À?](#)
[Phiền Nao Của Trần Dương](#)
[Thầy Trò](#)
[Nữ Tiến Sĩ Tuổi Trẻ Tài Cao](#)
[Yêu Cầu Quá Đáng](#)
[Thiên Tài](#)
[Đỉnh Hôn](#)

[Yến Tiệc](#)
[Giáo Sư Cao Kiêu Ngạo](#)
[Chứng Nhiệt Hay Chứng Hàn?](#)
[Linh Nghiệm Như Thần](#)
[Bạn Gái Của Anh Tiêu Phàm Chính Là Cháu](#)
[Bàn Bạc](#)
[Lo Âu Của Văn Nhị Thái Gia](#)
[Chủ Tiệc](#)
[Người Hòa Giải](#)
[Thế Lực Thứ Ba](#)
[Thế Cục Không Lạc Quan](#)
[Phương Do Mỹ Gặp Chuyện Lớn](#)
[Quan Hệ Phức Tạp, Nhập Nhằng Không Rõ](#)
[Tai Ương Lao Ngục](#)
[Một Kiếp Đối Một Kiếp](#)
[Câu Lạc Bộ Kim Kiều](#)
[Trận Chiến Lớn](#)
[Côn Đồ](#)
[Giết Ông Cũng Không Khó](#)
[Đáng Giết Phải Giết, Đáng Bắn Phải Bắn](#)
[Người Còn Xem Ta Là Đại Ca Sao?](#)
[Đều Bị Kinh Động Cả Rồi](#)
[Thái Độ Của Phương Lê](#)
[Họa Phúc Vô Thường](#)
[Vợ Kế](#)
[Cô Cháu Tiết Gia](#)
[Nguyên Khí Đại Hư?](#)
[Nói Thẳng](#)
[Theo Như Yêu Cầu](#)
[Phương Thuốc Khó Coi](#)
[Phương Thuốc Trừ Bệnh](#)
[Trại Tam Giam](#)

[Diêm Đại Sư](#)
[Cạn Kiệt](#)
[Khoa Học Giải Thích](#)
[Rùa Bạch Ngọc](#)
[Quẻ Tượng](#)
[Chỉ Dẫn](#)
[Đồ Rơi Vải](#)
[Thiên Bảo Trai](#)
[Lạng Tổng](#)
[Cự Hán](#)
[Người Khách Thần Bí](#)
[Không Nể Mặt.](#)
[Đặc Sản Địa Phương Chính Thống](#)
[Kim Cương Vũ](#)
[Đại Hội Giám Bảo](#)
[Gặp Lại Lạng Tổng](#)
[Điều Tra Tập Đoàn Khai Thác Mỏ Dương Quan](#)
[Giác Quan Thứ 6](#)
[Không Phải Tộc Ta, Tâm Tất Dị!](#)
[Dung Thiên Tổ Sư](#)
[Có Mắt Mà Không Thấy Thái Sơn](#)
[Sĩ Diện](#)
[Đấu Giá](#)
[Tặng Cho Cô Ấy.](#)
[Cổ Vật Thời Nhà Hán Trị Giá Hai Ngàn Đồng](#)
[Tặng Giá](#)
[Giá Trên Trời](#)
[Giành Được Bảo Vật](#)
[Xin Ta Đi!](#)
[Phiền Phức Lớn](#)
[Không Biết Trời Cao Đất Dày.](#)
[Đại Phi](#)

[Pháp Tướng Luân Hồi](#)

[Bí Mật Bình Bát](#)

[Nhất Đại Chí Tôn](#)

[Nơi Thất Sát](#)

[Sờ Cốt](#)

[Thập Tam Chân Nhân Và Chân Mệnh Thiên Tử](#)

[Thiên Vương Đan](#)

[Năm Năm Dương Thọ](#)

[Thất Tinh Xung Sát](#)

[Càn Khôn Lục Hợp Trận](#)

[Mục Tiêu Xuất Hiện](#)

[Sứ Giả Thanh Phong](#)

[Hợp Trận](#)

[Lục Đạo Pháp Chương](#)

[Chủ Nhân Nhà Ta Muốn Gặp Người](#)

[Giết Người Vì Nghiệp](#)

[Kẻ Để Lộ Bí Mật](#)

[Duyên Phận](#)

[Hợp Hoan](#)

[Cảnh Sát Hình Sự Quốc Tế](#)

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Răng Báo

Chương 1: Răng Báo

Hoàng hôn dần buông xuống,

Màn đêm bao phủ thành phố Khánh Nguyên, nhà nhà bắt đầu sáng rực ánh đèn.

Thành phố Khánh Nguyên thuộc tỉnh Ích Đông, nằm ở khu vực giao nhau của ba tỉnh, nơi đây được xem là thành phố lớn nhất ở phía Tây của tỉnh Ích Đông. Xung quanh mấy trăm dặm đều là núi non trùng điệp, thành phố

Khánh Nguyên tựa như là một viên ngọc sáng rực trong bầu trời đêm, mê hoặc lòng người.

Dĩ nhiên nơi đây cũng không thể so với những thành phố lớn khác rồi.

Với tư cách là "đại ca" ở thành phố Khánh Nguyên, Trần Quả không phải là kẻ quê mùa, ông ta từng đi qua rất nhiều nơi, nhìn thấy nhiều mặt của xã hội. Những nơi như: Giang Khẩu, Sơn Thành hay những thành phố lớn phần hoa khác trong nước, đều đã lưu lại dấu chân của ông. Bởi vì tại những thành phố đó, Trần Quả đều không có thế lực, nên không ai biết được ông ta là ai. Chỉ khi trở lại thành phố Khánh Nguyên, Trần Quả mới có cảm giác ông ta chính là Lão Đại.

Ngay lúc này, Trần Quả đang dựa người trên lan can ở hành lang lầu hai, miệng ngậm tẩu thuốc mà ông ta yêu thích nhất, vẻ mặt vô cùng mãn nguyện. Năm đó ở trong núi sâu, chính tay ông ta đã giết chết một con báo gấm trưởng thành, tẩu thuốc này được làm từ răng của con báo ấy. Nhiều năm sau, dường như Trần Quả vẫn còn cảm nhận được chút khí thế hung mãnh của con báo kia vẫn còn lưu lại trên tẩu thuốc.

Ở thành phố Khánh Nguyên, Trần Quả có đủ tư cách để kiêu ngạo. Chẳng hạn như nơi ông ta đang đứng là khách sạn Khánh Nguyên, một nơi vô cùng xa hoa lộng lẫy, cao đến mười hai tầng, là khách sạn lớn nhất, cao nhất và xa hoa nhất ở thành phố Khánh Nguyên, đêm đêm múa hát, ngày ngày chìm trong xa hoa. Đối với những người dân ở miền núi có thu nhập hàng năm không đến hai ngàn tệ mà nói thì khách sạn Khánh Nguyên có chi phí quá cao, thật sự không thể tưởng tượng được.

Nghe nói chi phí qua đêm tại phòng tốt nhất ở khách sạn Khánh Nguyên này bằng tổng thu nhập một năm của người bình thường. Nếu như bạn còn muốn tận hưởng thêm những dịch vụ khác thì một năm thu nhập chắc chắn không đủ.

Không chỉ là những cư dân ở trong núi sâu, cho dù là những nhân viên công sở làm trong thành phố Khánh Nguyên mà nói tới khách sạn Khánh Nguyên chỉ có thể ngửa mặt nhìn lên, tuyệt đối không dám bước vào một bước. Những người có thể đi vào khách sạn Khánh Nguyên đều là những kẻ vô cùng giàu có và sang trọng.

Có thể thấy được người sở hữu khách sạn này - Ông chủ lớn Trần Quả, chính là người mà ai ai cũng kính nể và ngưỡng mộ.

Tuy nhiên, phần lớn người dân ở thành phố Khánh Nguyên đều không thể giải thích được, vì sao tại một thị trấn ở vùng núi xa xôi lại có thể tồn tại một khách sạn xa hoa như thế. Không biết mỗi ngày, những vị khách ra vào khách sạn, tiền bạc tiêu không bao giờ hết đó, họ đến từ đâu? Chắc chắn họ không phải là người ở Khánh Nguyên, ít nhất ở đây không có những ông chủ lớn có khả năng phung phí tiền như vậy.

Bí mật nằm ở tầng mười hai của khách sạn, ngay trước mắt Trần Quả. Toàn bộ tầng mười hai là một đại sảnh vô cùng lớn, diện tích khoảng hơn một ngàn mét vuông. Trên trần treo hơn mười cái đèn bằng pha lê xa xỉ, soi sáng cả đại sảnh như ban ngày.

Trong đại sảnh có khoảng hai trăm người, hơn phân nửa trong số đó là nhân viên phục vụ. Hai trăm người phân tán ở đại sảnh rộng hơn ngàn mét vuông, có vẻ không quá đông đúc.

Trần Quả tin rằng những khách mời bên trong, có người có xuất thân rất giàu có, thậm chí còn hơn ông ta gấp mười lần. Xã hội bây giờ, người có tiền rất nhiều.

Trần Quả hiểu rõ thế giới bên ngoài lớn như thế nào. Như là Giang Khẩu, một thành phố lớn, một viên ngọc sáng rực rỡ. Ở nơi đây có nhiều ông chủ lớn với tài sản trên trăm vạn, có lẽ số lượng còn nhiều hơn dân số ở thành phố Khánh Nguyên.

Thành phố Khánh Nguyên là trung tâm phân phối thuốc Đông y lớn nhất ở phía Tây Nam, là nơi giao nhau của ba tỉnh. Hơn phân nửa nguồn thu tài chính của thành phố Khánh Nguyên là từ thị trường dược liệu, mà khách sạn Khánh Nguyên lại chính là nơi giao dịch những loại dược liệu quý giá đó.

Những người có thể đến phòng giao dịch trên tầng mười hai của khách sạn đều không phải là người bình thường. Trong số đó có những nhà kinh doanh dược liệu lớn, những người có tiền từ khắp mọi nơi tụ về, có người là thành phần tri thức có tài ở nước ngoài, thậm chí còn có những quan chức chính phủ che giấu thân phận.

Cho dù thân phận của bạn là ai, chỉ cần bạn có tư cách vào phòng giao dịch của khách sạn thì nhất định bạn sẽ được an toàn. Ở nơi này không có ai kiểm tra thân phận của bạn, không ai hỏi nguồn gốc hàng hóa mà bạn giao dịch, càng không cần sợ tiền bạc lộ ra ngoài. Trần Quả - Trần Thất Gia tuyệt đối đảm bảo an toàn cho bạn.

Không người nào không tin tưởng vào điều đó, bởi vì Trần Quả lăn lộn ở trên giang hồ nhiều năm nên hiểu rõ quy tắc. Chính vì biết rõ quy tắc nên Trần Quả mới có thể từ một cậu học trò nhỏ của một tiệm thuốc bắc trở thành người nắm giữ thế giới ngầm ở thị trấn Khánh Nguyên này, danh hiệu trên giang hồ là Trần Thất Gia, không những là anh em kết nghĩa với người cầm đầu của Kha Lão Hội, ông ta còn là Bào Ca, một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Cả ba tỉnh Ích Đông, Ba Thục, Sơn Thành, bất cứ ai nhìn thấy Trần Quả, đều phải cung kính gọi một tiếng "Thất Gia". Cuối cùng, ông ta tự lập nên băng nhóm Hoàng Tam Phát Câu ở Sơn Thành, chỉ có Trần Thất Gia mới làm được điều ấy.

Ở thành phố Khánh Nguyên, chưa từng có kẻ nào có thể tạo nên uy hiếp đối với Trần Thất Gia, chỉ những người có danh vọng ở thành phố Linh Nham, tỉnh Ích Đông, mới có thể khiến Trần Quả kính sợ.

Nói cho cùng thói đời khác biệt, phải nhìn nét mặt của quan viên nhà nước, vì họ có thể lực lớn, không phải thế giới ngầm có khả năng chống lại. Nếu không, hàng năm Trần Quả cũng sẽ không tốn nhiều tiền để hối lộ như vậy.

Thế giới ngầm ở Khánh Nguyên muốn có thể một tay che trời, mà không có tiền đút lót để họ che đậy cho, thì mục tiêu đó hoàn toàn không thể thực hiện được. Từ trước tới giờ, Trần Quả rất sáng suốt trong việc này.

Chỉ cần những người có danh vọng ở tỉnh bên kia giơ lên một ngón út, có lẽ không khiến Trần Quả hi sinh tính mạng, nhưng ít nhất có thể khiến cơ nghiệp to lớn ở thành phố Khánh Nguyên, cái mà ông ta cực khổ gây dựng trong mười năm qua, sụp đổ trong chốc lát.

May mà khách sạn Khánh Nguyên chỉ là nơi giao dịch được liệu, nhiều nhất là chuẩn bị những trò chơi tiêu khiển, cũng không làm những chuyện phạm pháp gì. Đã từ lâu rồi, Trần Quả không còn làm những chuyện dính đến máu me.

Ở thành phố Khánh Nguyên, cũng không ai dám cùng Trần Thất Gia đùa giỡn, trừ khi là hăn thật sự chán sống, muốn nhanh chóng tìm đến cái chết, lúc đó Trần Thất Gia mới thành toàn cho hăn, mà việc đó cũng không thể tránh được.

Trong đại sảnh có đến hai trăm người, trong đó khách mời có lẽ không đến một trăm người, số còn lại đều là nhân viên phục vụ, không giống như những nơi khác, họ phục vụ vô cùng tốt. Người tới đều là ông chủ, vì vậy họ phải nhận được sự phục vụ dành cho các ông chủ, những phép tắc này đi đến chỗ nào cũng không thể bỏ được.

Đây chính là nguyên nhân mà khách sạn Khánh Nguyên của Trần Thất Gia rất được giới thương nhân chào đón.

Những vị khách có khả năng đến tầng mười hai của khách sạn Khánh Nguyên giao dịch mua bán, ai lại để ý đến việc mất bao nhiêu tiền chứ? Cái họ để tâm chính là lợi ích họ được nhận hay là việc giữ thể diện, quyết không thể chịu sự uất ức nhỏ nào. Trần Quả xem khách như là ông chủ của mình, đồng thời những vị khách đó cũng xem ông ta là ông chủ.

Mỗi khi mở một hội giao dịch, Trần Quả đều đích thân đến canh giữ, chính là sợ có người đến gây rối. Trong thành phố Khánh Nguyên không ai dám gây sự với Trần Thất Gia nhưng không có nghĩa là những người khác không dám. Khách bên trong không chỉ có tiền mà còn có thể lực. Không ai có khả năng phá bỏ bảng hiệu khách sạn Khánh Nguyên của Trần Thất Gia.

Trần Quả ngâm cái tẩu thuốc làm bằng răng báo, híp hai mắt, chậm rãi quét mắt qua cả hội trường.

Trần Quả hơn bốn mươi tuổi, dáng người đúng chuẩn, trên bụng có vài vết sẹo lồi. Nhiều năm qua, chưa bao giờ Trần Quả để tài năng của bản thân bị hoang phí. Năm đó, khi ông ta còn là một học trò nhỏ trong tiệm thuốc bắc, sư phụ Lão Bất Tử đã truyền lại kinh nghiệm cho ông. Cho đến trước khi sư phụ lâm chung, Trần Quả mới biết được ngày trước sư phụ của ông ta chính là một trong mười hai thái bảo của Bào Ca, từng là nhân vật tung hoành ngang dọc mấy tỉnh phía Tây Nam, một phần của đôi "Diêm La được thủ", hai tay dính rất nhiều máu tươi của những người có tài có chí, lấy đi tính mạng của vô số anh hùng.

Chưa hề biết rõ đường đi nước bước bên trong núi, nên đương nhiên Trần Quả không dám một mình lên núi hái thuốc, làm sao dám tay không đấu với con báo gấm đang đói khác đó chứ? Miễn cưỡng đánh gãy ba cái răng nanh của con báo gấm, sau đó ông ta chỉ để lại một cái răng nanh nguyên vẹn, những cái còn lại đem đi chạm khắc thành cái tẩu thuốc.

Ánh mắt của Trần Quả rất sắc bén, chậm rãi đảo qua hai trăm người trong đại sảnh, mỗi người đều được ông ta nhận biết rõ ràng. Đối với người tập võ, thị lực không tốt chính là điều tối kỵ, cho dù có chăm chỉ khổ luyện, thành tựu đạt được cũng vô cùng có hạn.

Chợt, mi mắt Trần Thất Gia nhúu lại.

Ông ta thấy được hai gương mặt mới, tuổi còn rất trẻ. Đó là một nam một nữ trẻ tuổi ngồi ở bàn số hai mươi bảy, ánh mắt Trần Quả dừng lại thật lâu trên người bọn họ.

Khách sạn Khánh nguyên bố trí phòng giao dịch tương tự với hội triển lãm. Mỗi một vị khách có một chỗ ngồi riêng biệt, ghế sofa, bàn uống trà, bàn trưng bày làm bằng thủy tinh, ở đây có đầy đủ mọi thứ. Những vị khách mang đến dược liệu quý giá, có thể đặt ở trong quầy trưng bày hoặc có thể đặt trực tiếp lên bàn trà để cùng những vị khách khác tiến hành giao dịch mua bán.

Bàn trà và quầy trưng bày bằng thủy tinh cũng không lớn lắm nhưng rất tinh xảo, bao nhiêu đó cũng chưa đáng nói đến. Những hàng hóa được đem đến đây giao dịch đều là loại tốt nhất, Lục Phẩm Diệp Lão Sơn Lam như Hà Thủ Ô, Tuyết Linh Trùng ở sâu trong Miêu Cương và vô số những kỳ trân dị bảo khác ở nơi này đều có đủ, hơn nữa chúng cũng chỉ được xem là loại thường, bởi vì chúng thường được mang đến giao dịch. Bao nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ phòng giao dịch của khách sạn Khánh Nguyên không phải là tiệm ven đường.

Trên bàn trà số hai mươi bảy và trong quầy trưng bày bằng thủy tinh đều trống, không có bất cứ vật gì ở đó cả. Chẳng lẽ hai vị khách kia, còn chưa đem hàng hóa ra giao dịch.

Nhưng mà cái Trần Quả chú ý không phải là dược liệu, ông ta chú ý chính là hai người đó. Cả hai đều khoảng chừng hai mươi tuổi, cậu thanh niên

mặc quần áo màu trắng làm bằng chất liệu bằng len dạ, không phải tơ lụa, chân mang một đôi giày làm bằng vải dệt thủ công, thân hình trung bình vì cậu ta đang ngồi nên nhìn không ra chiều cao, đoán chừng cao khoảng một mét tám, khuôn mặt tuấn tú, phảng phất phong độ của người trí thức, nhìn thế nào cũng không giống người làm ăn có tài sản bạc triệu, cũng không giống như là cán bộ nhà nước, lại càng không giống như kẻ trong giang hồ tung hoành ngang dọc, thật là có phần giống như thành phần trí thức nước ngoài.

Cậu ta đang bưng một tách trà, chạm trổ hoa văn màu xanh xung quanh, chậm rãi thưởng thức, nhìn vẻ mặt vô cùng dửng dưng không thể hiện chút sắc sảo nào. Nếu như không phải gương mặt cậu ta còn rất trẻ, chỉ cần nhìn thoáng qua phong thái cậu ta, còn tưởng rằng cậu ta là một người trung niên đã qua tuổi bốn mươi.

Người con gái trẻ tuổi đứng bên cạnh cậu ta, ăn mặc rất bình thường, ở thành phố Khánh Nguyên này tùy tiện ra đường đều có thể nhìn thấy vô số cô gái ăn mặc đơn giản như vậy. Cô ấy có mái tóc dài đen mượt vô cùng thuần khiết, làm cho người khác thoát nhìn có cảm giác rất sạch sẽ, gọn gàng nhưng không phải loại ý nghĩa sạch sẽ bình thường mà là thuần khiết nhẹ nhàng.

Nhiều năm qua, Trần Quả đã gặp qua rất nhiều cô gái kiểu trang điểm xinh đẹp, hay kiểu ngây thơ đáng yêu, những cô gái ấy hơn mười tuổi đã xem như mình là người lớn, hận không thể đem tin tức chính mình là xử nữ công bố cho toàn bộ thế giới biết. Một cô gái trong trắng, thuần khiết như vậy, thật sự là rất hiếm gặp.

Cô gái trẻ vẫn đứng bên cạnh cậu thanh niên, im lặng mà quan sát.

Chợt đầu óc Trần Quả có chút choáng váng. Trần Quả lắp bắp kinh hãi, vội vàng lấy lại bình tĩnh, không biết tại sao bản thân lại choáng váng, dường như là bởi vì nhìn chăm chăm vào cô gái kia.

Tại sao lại có chuyện như vậy chứ? Sắc mặt Trần Quả thay đổi, cảm thấy trong ngực có chút cảm giác thoải mái.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ô Dương Mộc

Chương 2: Ô Dương Mộc

Gần đây, Trần Quả thường xuyên gặp tình trạng như vậy.

Trần Quả biết rõ bệnh tình của mình càng ngày càng nặng. Sư phụ Lão Bất Tử của ông đã từng căn dặn:

- Diêm La Dược Thủ tuy uy lực rất mạnh nhưng lại vô cùng nguy hiểm, không thể dùng quá liều, nếu không khi độc tính xâm nhập vào xương tủy nhẹ thì võ công toàn bộ bị phế, nặng thì thịt nát xương tan mạng sống khó giữ được.

Lúc trước, khi sư phụ Trần Quả còn trẻ có tiếng tăm lừng lẫy ở mấy tỉnh Tây Nam, đột nhiên rút khỏi giang hồ lui về ở ẩn, nguyên nhân là bởi vì dược vật phản hệ. Sư phụ ông ta âm thầm lo lắng, nếu tiếp tục tranh đấu với người khác thì ông sẽ không chết ở trong tay kẻ địch mà có thể chết ở trong tay chính mình.

Sư phụ Trần Quả ẩn cư ở phố núi Khánh Nguyên hẻo lánh này, chính là vì sợ kẻ địch tìm tới cửa, phải bất đắc dĩ đánh nhau với họ, mà mỗi lần đánh trả độc tính phản hệ sẽ tăng lên một tầng.

May mà xã hội thay đổi, sau khi chính quyền mới thành lập mạnh mẽ trấn áp mọi băng nhóm giang hồ, những băng nhóm hưng thịnh một thời đều biến mất. Kẻ thù của Lão Bất Tử cũng phải chạy trốn khắp nơi nên sẽ

không ai đến tìm ông ấy gây rối. Kể từ lúc đó ông ấy mới được an hưởng tuổi già, ông sống rất thọ và cuối cùng chết tại nhà. Điều duy nhất khiến ông tiếc nuối chính là ông không có con cái để nối dõi. Lúc đem Diêm La được thủ truyền cho Trần Quả, ông có hai tâm nguyện: thứ nhất là không đành lòng để cho tuyệt học cả đời của sư phụ biến mất, thứ hai là muốn nhìn thấy Trần Quả bắt đầu luyện võ.

Có lẽ do tuổi còn trẻ nên Trần Quả chỉ nghĩ luyện tập "Dược thủ" để có cái phòng thân, ông sẽ không luyện tập quá chăm chỉ. Nhưng điều sư phụ ông ta không ngờ chính là nhiều năm sau, xã hội thay đổi, Trần Quả lại có thể gia nhập Bào Ca mà còn ở địa vị cao hơn ông ấy trước đây nữa.

Dĩ nhiên Bào Ca của ngày hôm nay không giống như Bào Ca năm xưa, rất nhiều thứ đã thay đổi, có lẽ Trần Quả chỉ kế thừa cái tên Bào Ca còn phong cách làm việc thì khác nhau rất nhiều, đặc biệt là những mối quan hệ lại càng không giống xưa.

Trần Quả đem Dược Thủ luyện đến trình độ cao nhất nhưng cũng giống như Lão Bất Tử năm đó, dược vật trong người ông đã bắt đầu phản hệ.

Mấy năm gần đây, tuy Trần Quả ngưng dùng thuốc nhưng ông có cảm giác cơ thể chính mình vẫn phát sinh nhiều biến đổi mà chóng mặt chỉ là một biểu hiện nhẹ nhất thôi. Ngay lúc này, cho dù cô gái nhỏ kia có không mặc gì đứng trước mặt Trần Thất Gia thì ông ta cũng chỉ là có lòng mà không có sức, chỉ có thể giương mắt lên nhìn chứ không thể làm được gì.

Hiểu được điều này, Trần Quả rút tẩu thuốc bằng răng báo ra khỏi miệng, quay đầu hỏi người đàn ông chỉ mới ba mươi tuổi nhưng trông có vẻ già giặn bên cạnh:

- Lão Lục, chưa có manh mối nào của Ô Dương Mộc à?

Người đàn ông già giặn thân mặc tây trang, chân mang giày da, hẳn ta chính là thủ hạ rất được Trần Thất Gia trọng dụng, tình cảm như là anh em, hẳn

chính là tổng giám đốc của khách sạn Khánh Nguyên này. Những năm gần đây, Trần Quả chỉ ru rú ở trong nhà, thỉnh thoảng ông tự mình lên núi hái thuốc, rất nhiều chuyện ở bên ngoài đều giao cho Lão Lục tự lo liệu, Lão Lục chẳng khác nào là người phát ngôn của ông ta. Chẳng những Lão Lục đối với ông ta trung thành tận tâm mà còn vô cùng khôn khéo giỏi giang, Trần Quả đối với người anh em này vô cùng yên lòng.

Lão Lục lắc lắc đầu, hai hàng lông mày nhú chặt, vẻ thì mặt rất nghiêm túc, nói:

- Thất Gia, Ô Dương Mộc này rốt cục là cái gì? Thuộc hạ đã hỏi qua rất nhiều người, bọn họ không chỉ chưa từng thấy qua mà ngay cả tên cũng chưa nghe thấy bao giờ...

Khóe miệng Trần Quả lộ ra một nụ cười khổ. Không chỉ có Lão Lục không nghe nói qua mà chính ông cũng chưa từng nghe ai nói về nó. Cây thuốc ấy chính là phương thuốc cứu mạng mà Lão Bất Tử trước khi chết đã nói cho ông nghe “Nếu ngộ nhờ được vật phản hệ quá sâu thì con hãy bốc thuốc theo phương thuốc này, có thể bảo toàn được tính mạng”

Nhưng Lão Bất Tử cũng nói cho ông ta biết, bài thuốc này là do một thế ngoại cao nhân cho ông, chính ông cũng chưa từng sử dụng qua. Không phải ông không muốn dùng mà có một vị thuốc trong đó rất khó tìm. Vị thuốc đó tên là "Ô Dương Mộc".

Sư phụ nhắc nhở Trần Quả, nếu không có Ô Dương Mộc thì bài thuốc này không thể dùng bằng không hiệu quả hoàn toàn ngược lại.

Từ vài năm trước, lúc được vật bắt đầu phản hệ, Trần Quả đã đi khắp nơi tìm người trị bệnh, ông không những tìm đến bác sĩ đông y mà còn nhờ đến những bác sĩ tây y giỏi của những bệnh viện lớn ở thành phố Minh Châu xem bệnh. Ở mỗi viện, ông đều thỉnh những giáo sư danh tiếng chẩn đoán nhưng hiệu quả thì cực nhỏ.

Lúc này Trần Quả mới nhớ tới phương thuốc mà sư phụ đã truyền cho ông ta nhiều năm về trước, ông đã vội vàng tìm phương thuốc đó để hốt thuốc. Khi đó Trần Quả vẫn rất tin tưởng có thể chữa khỏi bệnh vì thành phố Khánh Nguyên chính là nơi tập hợp và phân phối thuốc Đông y chính ở ba tỉnh phía Tây Nam, hốt một thang thuốc thì có gì khó chứ?

Điều khiến ông ta không ngờ chính là hơn mười vị thuốc trong bài thuốc này tìm được rất nhanh, duy nhất chỉ có Ô Dương Mộc là làm sao cũng không tìm thấy. Thành phố Khánh Nguyên là nơi mà các thương nhân được liệu cả nước tập trung về, rất nhiều người ở đây có hiểu biết sâu rộng về dược liệu nhưng mà bất kể Trần Quả hỏi tới người nào thì người ấy liền liều mạng lắc đầu, thậm chí có một thương nhân dược liệu lớn còn rất kỳ quái mà hỏi vặn lại ông ta:

- Ô Dương Mộc là vật gì vậy? Có phải là đồ dùng trong nhà làm bằng gỗ không?

Lúc ấy Trần Quả rất buồn rầu, nhưng Trần Thất Gia cũng không phải là người dễ dàng chết như vậy, huống chi việc này quan hệ đến tính mạng nên ông ta nhất định phải dốc hết sức để ứng phó. Trần Quả quyết định tự mình đi vào chỗ sâu trong núi lớn tìm những ông cụ, bà cụ lớn tuổi để dò hỏi tin tức về Ô Dương Mộc.

Mấy trăm dặm xung quanh thành phố Khánh Nguyên đều là núi non, nơi đây vốn là nơi mà các tộc Miêu Dao tụ tập, từ xưa đến nay, dân cư Miêu Dao có truyền thống hái thuốc và truyền thống ấy còn lưu truyền cho đến ngày hôm nay. Sư phụ ông cũng từng nói ông gặp vị thể ngoại cao nhân kia ở trong núi, khi người ấy đi hái thuốc từ chỗ thần bí sâu trong núi lớn trở về. Vì người ấy cùng ông có duyên phận nên mới cho ông phương thuốc cứu mạng này.

Trần Quả cũng từng nghe nói là nơi sâu nhất trong núi lớn có rất nhiều cổ độc, nhưng chưa từng có ai đi qua nơi đó cả, thậm chí rất khó để xác định là thật sự có tồn tại một nơi như thế không? Ông chỉ nghe nói đó là nơi rất thần bí và có nhiều cổ độc, khí độc bao vây bốn phía, bất kể là người hay là thú đi vào đều chỉ có con đường chết.

Ở những nơi khoa học công nghệ không phát triển, càng nghèo khó, lạc hậu thì những tin đồn như vậy càng nhiều. Nhưng Trần Quả cũng chưa từng nghe qua là đã từng có người nào thăm dò toàn bộ khu núi lớn, mà chỉ là thăm dò xung quanh thành phố Khánh Nguyên vài trăm dặm mà thôi.

Vì Miêu Cương ở chỗ sâu trong núi lớn nên nó luôn luôn mang vẻ huyền bí khó lường. Vài lần đi sâu vào núi lớn, đi từ làng này qua làng khác, Trần Quả lại càng thêm thất vọng.

Nhưng không thể nói là ông ta không có thu hoạch gì vì một lần nọ, tại một ngôi nhà nhỏ ở sâu trong núi lớn, một nơi vô cùng xa xôi và hẻo lánh, Trần Quả cũng nghe được một ông lão hái thuốc khoảng chừng bảy mươi đến tám mươi tuổi nhắc đến Ô Dương Mộc. Ông lão nói là đã từng nghe một người vô cùng xinh đẹp đến từ trong thành phố nói về Ô Dương Mộc “Ô Dương Mộc là một loại cây chí dương của thần linh, trên thực tế nó không phải là cây cối bình thường mà là một loại dây leo hấp thụ tinh hoa của trời đất, trở thành loại cây chí dương”

Trần Quả nghe xong thì đầu óc choáng váng. Ông tuy là đọc sách không nhiều nhưng cũng là người thông minh ở thời hiện đại, thế nhưng với ông thì chuyện này mang màu sắc thần thoại, không thể nào tin được.

Hơn nữa ông lão hái thuốc chỉ là nghe nói qua, cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy Ô Dương Mộc, càng không thể đưa cho Trần Quả cây nào nên ông đành phải tay không trở về.

Mặc dù như vậy nhưng Trần Quả càng thêm tin tưởng công hiệu của bài thuốc này, vì hơn mười vị thuốc tìm được không có vị nào là loại bình thường, tất cả đều là những vị thuốc quý giá. Hơn nữa sau khi Trần Quả biết được Ô Dương Mộc, một loại thuốc vô cùng thần bí thật sự có tồn tại trên đời thì lòng tin của Trần Quả càng thêm kiên định hơn.

Ngay lúc này, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ thiếu một cơn gió mạnh thúc đẩy thôi. Mặt khác tất cả dược liệu đều đã được thu thập, chỉ cần tìm được Ô Dương Mộc là có thể hóa giải tai họa ngấm trong cơ thể ông ta. Nhưng mà Ô Dương Mộc này rốt cuộc là ở nơi nào?

Trần Quả mở bàn tay, một vết bầm xanh tím đau nhói xuất hiện giữa lòng bàn tay, đó chính là máu bầm. Năm năm trước, nó chỉ nhỏ cỡ hạt đậu nhưng bây giờ nó đã to bằng hạt óc chó. Sư phụ Lão Bất Tử có nói:

- Tuy bây giờ nhìn nó không rõ ràng lắm, nhưng khi vết xanh tím lan rộng cả bàn tay thì chính là lúc dược vật phản hệ đến đỉnh điểm. Đến lúc đó không chết cũng tàn phế, cho dù là thần tiên cũng khó cứu.

Đã năm năm trôi qua! Dựa theo tốc độ lan rộng thêm của vết bầm, Trần Quả lo lắng ông ta không thể chịu đựng thêm năm năm nữa. Cây chí dương Ô Dương Mộc chết tiệt kia đến cuối cùng là được giấu ở nơi nào?

Khi Lão Lục đi xem xét xung quanh trở lại, Trần Quả siết chặt hai bàn tay vì ông ta không muốn kẻ nào nhìn thấy vết bầm xanh tím trên tay của mình. Cũng giống như người học võ, họ tuyệt đối không đem tuyệt học có thể bảo vệ tính mạng mình tiết lộ cho địch thủ trước mặt, cho dù Lão Lục là người thân tín của ông ta cũng không được. Mặc dù trên thế giới này không có mấy người nghe nói đến tên "Diêm La dược thủ".

Khoa học kỹ thuật phát triển nên vũ khí càng ngày càng tân tiến hơn, võ thuật truyền thống trước kia đã sớm suy thoái từ lâu, chỉ có thể nhìn thấy võ thuật trong phim ảnh hoặc trong tiểu thuyết mà thôi.

- Lão Lục, cậu có biết hai người kia đến từ đâu không?

Một lần nữa Trần Quả lấy cái tẩu thuốc trong miệng ra, mắt nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi, lạnh nhạt hỏi. Nhưng mà ông không dám nhìn thẳng mặt cô gái kia vì sợ nhìn lâu sẽ tiếp tục choáng váng. Cô gái này tuy rất đẹp nhưng cũng không thể so với những mỹ nữ thật sự. Và lại lúc này Trần Thất Gia cũng không cảm thấy hứng thú với những cô gái trẻ đẹp bởi vì chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, càng làm cho người ta có cảm giác khó chịu hơn.

Nhưng ông ta muốn biết rõ lai lịch của hai người kia.

Trần Thất Gia đảm bảo mỗi vị khách ở đây tuyệt đối an toàn cũng không phải vô điều kiện, điều kiện tiên quyết chính là phải biết rõ lai lịch của những vị khách kia. Những vị khách lớn tuổi thì không cần tra cứu vì họ sở hữu công ty nổi danh nên tra ra rất dễ dàng. Nếu là gương mặt mới thì nhất định phải có người quen đề cử, mà người đề cử đó không thể là loại người vô danh.

Ngộ nhỡ có vị khách nào gây sự trong đây hoặc là bị người nào gây thương tổn, Trần Thất Gia phải đứng ra trả lại cho họ một cái công đạo, nhưng đồng thời người khác cũng phải cho Trần Thất Gia một cái công đạo.

Lão Lục nhìn theo ánh mắt ông ta cũng thoáng sửng sốt, nói:

- Vâng, họ thật sự rất lạ mặt ...

Sắc mặt Trần Quả nhất thời trầm xuống, nhỏ giọng nói:

- Cậu hãy điều tra rõ ràng.

Trần Thất Gia không thích nghe những lời như vậy. Lão Lục đang làm gì? Nếu như ta đã giao việc này cho chú giải quyết, chú phải điều tra lai lịch từng khách hàng trong phòng này chứ.

- Vâng ...

Trong lòng Lão Lục thoáng sợ, hắn liên tục gật gật đầu, xoay người bỏ chạy. Ngày thường Thất Gia rất ôn hòa không bao giờ biểu hiện nét mặt cau có đối với anh em nhưng việc này hắn là có hàm ý, nếu người không thể làm tốt nhiệm vụ được giao, chờ đến khi Thất Gia nổi giận thì cho dù là ai cũng không gánh nổi.

Trần Quả nhìn cậu thanh niên đang lẳng lặng uống trà. Dựa vào trực giác Trần Quả có thể đoán trong hai người thì cậu thanh niên có vẻ có quyền hạn cao hơn. Hai người họ một người ngồi, một người đứng, họ không hề nói chuyện với nhau, dường như hai người có thân phận khác biệt, vì vậy ông ta có thể nhìn ra một chút manh mối từ đó.

Vào lúc này, cậu thanh niên đặt chén trà xuống bàn, hướng mặt về phía hành lang, vừa lúc cùng Trần Quả nhìn qua nên hai người mắt đối mắt. Cậu thanh niên trẻ tuổi mỉm cười dịu dàng như cơn gió xuân mơn mơn.

Trần Quả không kìm nổi lòng mà mỉm cười, đến khi cậu thanh niên trẻ tuổi thu hồi ánh mắt thì trong lòng Trần Quả nhất thời kinh ngạc.

Vừa rồi là một cảm giác vô cùng đặc biệt, tuy người trẻ tuổi này không có bất kỳ hành động đặc biệt nào nhưng cũng khiến Trần Quả vô cùng hoảng hốt, không hiểu chính mình bị cậu ta ảnh hưởng lúc nào không hay.

Đối với một đại ca giang hồ như Trần Quả thì đây mới chính là nguy hiểm thật sự.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cảm Giác Kỳ Lạ

Chương 3: Cảm Giác Kỳ Lạ

Phòng giao dịch của khách sạn Khánh Nguyên không có luật lệ chặt chẽ, tương đối tùy ý. Đây là điều đương nhiên, bởi vì người tham gia giao dịch không phải là những nhân vật tầm thường, họ không thích bị ràng buộc bởi quy tắc. Nếu đây là một hội giao dịch nghiêm chỉnh, được tổ chức bởi một công ty nổi danh quốc tế thì có đặt ra quy tắc chặt chẽ một chút cũng là điều đương nhiên, tới thứ tự người nào thì người đó sẽ căn cứ theo quy tắc mà làm.

Điều quan trọng là Trần Thất Gia không có thế lực quốc tế mà ông ta chính là Bào Ca – một đại ca có tiếng tăm lừng lẫy. Một nhân vật có thể nổi danh trong thế giới ngầm ở thành phố Khánh Nguyên, nơi mà bốn phía bị bao quanh bởi núi non này thì chắc chắn người đó phải trải qua rất nhiều cuộc chém giết, từ trong biển máu đi lên, vì vậy nói Bào Ca có thế lực quốc tế quả là làm cho người ta cười đến rụng răng.

Tuy nhiên quy tắc không nghiêm không có nghĩa là không có quy tắc.

Người chủ trì là ai? Người chủ trì hội giao dịch này không phải là một người đẹp mà là một ông lão hơn tám mươi tuổi, tuy tóc đã bạc nhưng da dẻ rất hồng hào tráng kiện, tinh thần khỏe mạnh. Ông ấy đang quải theo một gánh đạo cụ, chậm rãi bước từ sau cửa lớn đi ra.

Một tiếng động chợt vang lên: "Ầm, ầm ..." cắt tiếng bàn luận xì xào, chỉ trong nháy mắt phòng giao dịch đã vô cùng im ắng. Tất cả mọi người không ai hện trước mà cùng quay đầu về phía phát ra âm thanh, trên mặt đám người đều lộ ra vẻ tôn kính.

Ông cụ tên là Ân Chính Trung, là một người rất có danh tiếng trong hội giao dịch được liệt nổi tiếng nhất ở Khánh Nguyên. Ông chính là nhân vật mà mọi người đều ngưỡng mộ từ lâu.

Cụ Ân được ví như là một bộ sách y học sống, vào thời dân quốc ông đi theo sư phụ vào Nam ra Bắc để thu mua dược liệu. Những cuốn sách như: Bản thảo cương mục, Thần Nông thảo mộc kinh, ông gần như là thuộc lòng.

Thậm chí có người nói là bởi vì có Ân Chính Trung mới có thị trường dược liệu lớn nhất ở thành phố Khánh Nguyên này.

Hôm nay, đa số khách đến đây đều là những bác sĩ đông y cùng với những bậc tiền bối nổi tiếng quốc gia, họ đều là những người luôn được kính trọng. Tiêu Phàm cũng có hứng thú với Ân Chính Trung.

Tiêu Phàm chính là người thanh niên ôn hòa ngồi ở bàn số hai mươi bảy, cậu ta mặc trang phục màu xanh nhạt, chân mang giày làm bằng vải thủ công màu đen.

Đây không phải là lần đầu tiên cậu ta đến thành phố Khánh Nguyên nhưng lại là lần đầu tiên tham gia hội giao dịch dược liệu quý hiếm này. Hơn một nửa lý do cậu ta đến đây là do có sự tham gia của nhân vật có tên tuổi lớn như Ân Chính Trung.

Trước kia, Ân Chính trung mở một tiệm thuốc bắc, nhưng cho đến khi thành phố Khánh Nguyên từng bước trở thành thị trường lớn chuyên tập hợp và phân tán thuốc đông y thì ông đã đóng cửa tiệm thuốc bắc của mình. Ông cụ nói không muốn cùng thế hệ tuổi trẻ tranh giành chén cơm. Nhưng mỗi lần đến hội giao dịch ở khách sạn Khánh Nguyên nhất định phải mời cụ trấn giữ. Bởi vì có cụ ở đây thì việc giám định dược liệu thật giả, thuộc niên đại nào, trên cơ bản không có ai bàn cãi.

Về phần giá cả thì cụ không xen vào, tùy những vị khách thương lượng với nhau. Cụ chỉ phụ trách việc giám định dược liệu thật giả, thuộc niên đại nào thôi vì việc buôn bán xem trọng thuận mua vừa bán. Hơn nữa, giá dược liệu tăng giảm phụ thuộc vào nhu cầu của người mua, bởi vậy cùng một dược

liệu người mua ra giá khác nhau, thí dụ như nhân sâm lâu năm ở vùng hoang dã, người mua mục đích để sưu tầm với người mua mục đích để chữa bệnh họ sẽ ra giá khác nhau rất nhiều.

Cụ Ân Chính Trung là người rất dày dặn kinh nghiệm với những việc liên quan đến dược liệu. Cụ vừa xuất hiện có nghĩa là giao dịch sẽ chính thức bắt đầu.

Những vị khách đều tự tìm đến chỗ ngồi của chính mình, hồi hộp nhìn thân hình màu trắng của lão tiên bối di chuyển. Phòng giao dịch lớn như vậy nhất thời im lặng.

Ông cụ đang quải theo một cây gậy chậm rãi đi vào phòng giao dịch, nghiêng người đi vào chỗ của người chủ trì, hai mắt quét qua khắp phòng. Đây cũng là lễ độ mà người chủ trì nên có. Khách mời vội vàng vỗ tay, trên thực tế ông cụ chỉ quét mắt qua từng khu vực không có đặc biệt lưu ý đến ai cả. Người bình thường có tuổi tác giống như ông hiện giờ đúng là không thể đảm đương nổi vị trí này, điều này càng làm cho mọi người kính trọng ông hơn.

Khi ánh mắt Ân Chính Trung quét qua gương mặt Tiêu Phàm thì chợt dừng lại, hai mắt vốn híp lại bỗng nhiên trợn to, trong phút chốc không có phản ứng. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về nơi đó, phần lớn mọi người không hiểu vì sao ông lại đặc biệt chú ý đến cậu thanh niên ấy. Cậu ta ngoài có gương mặt nhã nhặn cùng khí chất thanh nhã một chút ra thì vừa nhìn đã biết là thành phần tri thức, đầy bụng kinh luân, cậu ta không có chỗ nào là vô cùng đặc biệt cả.

Dù sao đi nữa thì mắt nhìn người của Ân Chính Trung rất tinh tường, so với những nhà kinh doanh đó không giống nhau. Ở trong mắt ông, tuy gương mặt Tiêu Phàm rất nhợt nhạt nhưng ẩn giấu một tầng nhu hòa, chậm rãi lưu loát. Chỉ có tu luyện khí công nội gia đến cảnh giới cực cao mới có thể phát sinh hiện tượng này.

Ân Chính Trung tự biết rõ bản thân mình, ông vốn là một cao thủ luyện công phu nội gia Tinh Nghiên nên trông ông vẫn giống như tám năm trước, tuy ông đã già nhưng vẫn còn tráng kiện, tinh thần và thể lực dồi dào. Có hai nguyên nhân: thứ nhất là ông tinh thông Dưỡng Sinh Chi Đạo, thứ hai là ông tu luyện Ngũ Cầm Hí Số do thần y Hoa Đà truyền lại, thời gian tu luyện đã hơn mười năm rồi và chưa từng gián đoạn ngày nào vì thế nhìn ông tràn đầy sức sống.

Tuy là Ân Chính Trung cũng tu luyện nội gia khí công nhưng chỉ sợ ông còn kém xa cậu thanh niên trẻ, diễm đạm nho nhã trước mắt này.

Đây có lẽ là nội gia công phu "Tam Hoa Tụ Đỉnh Ngũ Khí Triều Nguyên"? Trong tác phẩm kinh điển « Đạo Gia » cũng có ghi chép lại: "Nguyên khí đại thành, sức sống như biển".

Xem mặt mày của cậu ta, chẳng qua chỉ mới hai mươi sáu đến hai mươi bảy tuổi thôi? Cho dù cậu ta là kỳ tài tu luyện tuyệt thế dị thuật đi nữa thì cậu ta cũng chỉ là một người trẻ tuổi mà thôi, chẳng lẽ mình bị hoa mắt sao?

Tiêu Phàm phảng phất như là không thấy hơn mười ánh mắt đang nhìn sang mình, cậu ta khẽ cười với Ân Chính Trung rồi nhẹ nhàng gật đầu đáp lễ.

Ân Chính Trung - nhân vật mà người người kính trọng cũng khẽ gật đầu với cậu ta, chỉ thiếu cúi người chào thôi.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, sao ông ấy lại khách sáo với cậu ta như vậy, đối lại người bình thường thật đúng là không đảm đương nổi. Trong số những vị khách có mặt ở đây không thiếu người xuất thân giàu có, cũng có vài vị được gọi là Dược Vương ở tỉnh nào đó nhưng khi đứng trước mặt Ân Chính Trung đều rất cung kính lễ phép. Tối đa Ân Chính Trung chỉ mỉm cười trò chuyện cùng họ vài câu, rất khác biệt với cúi đầu chào, dường như chưa từng có người nào nhận được sự đáp lễ như vậy.

Chẳng lẽ người trẻ tuổi này có lai lịch rất đặc biệt? Hay là xuất thân từ quan chức nhà nước tại thủ đô?

Nhẹ nhàng lướt qua hành lang, Lão Lục bước nhanh đến, khẽ nói với Trần Quả:

- Thất Gia, thuộc hạ không tra được...

Lão Lục vừa nói vừa quan sát sắc mặt Trần Quả, trong lòng không ngừng run rẩy. Lão Lục đi theo Thất Gia nhiều năm như vậy, cậu ta hiểu rất rõ Thất Gia không thích nghe những câu như vậy.

Cuối cùng Trần Quả cũng dời ánh mắt từ trên người Tiêu Phàm trở về, lạnh nhạt hỏi.

- Tại sao lại tra không được?

Lão Lục đang rất lo lắng lại nghe được Thất Gia đang có phần tức giận, vội đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, run run nói:

- Thất Gia, thuộc hạ đã tra danh sách khách tham gia, trên đó không có tên khách mời ở bàn số hai mươi bảy. Không biết bọn họ vào bằng cách nào, cũng không biết bọn họ do ai giới thiệu vào. Thuộc đã hỏi qua mấy quản đốc nhưng ai cũng mơ hồ lắc đầu ... Việc này, việc này thật rất kỳ lạ.

Lão Lục nói xong lại tiếp tục lau mồ hôi lạnh trên trán.

Trần Quả cười nhạt, nói:

- Lão Lục, cậu đúng là càng ngày càng nhàn hạ, cái gì cũng không rõ? Tôi hỏi cậu nếu họ không có giấy mời thì bảo vệ có thể cho họ vào sao? Quan trọng nhất là người nào sắp xếp cho bọn họ ngồi ở bàn số hai mươi bảy chứ? Khách mời ở bàn số hai mươi bảy không có khả năng là một kẻ vô danh?

Lão Lục nói lấp bắp:

- Thất Gia, bởi vậy mới nói là chuyện này kỳ quái. Thuộc hạ đã hỏi qua là hôm nay, bàn số hai mươi bảy vốn để cho một ông cụ và hôm qua, ông ấy nói là sẽ đến. Nhưng vừa rồi, khi tôi liên hệ với ông ấy thì ông ấy nói là không thể tới được vì hôm nay ông ấy có việc bận, ông ấy đã gọi điện thoại thông báo cho khách sạn chúng ta rồi. Thế mà khi thuộc hạ hỏi thì không ai biết về chuyện này hết ... Hỏi bảo vệ thì họ cũng nói không biết hai người này vào bằng cách nào... Cả đám giống như là bị trúng tà... Thất Gia, chẳng lẽ thật sự có ma ...

Nói tới đây Lão Lục không nhịn được rung mình một cái, nhìn sang đôi nam nữ trẻ tuổi đang ngồi trong phòng khách, hẳn cảm giác như là có từng cơn gió lạnh thổi đến khiến hắt gai ốc nổi khắp người.

Trần Quả âm thầm trừng mắt, liếc anh ta một cái.

- Nói bậy!

Lão Lục lại rụt cổ, gương mặt nhăn nhó như ăn mướp đắng. Việc này đúng là không bình thường. Hai người sống sờ sờ đi vào như vậy mà cả khách sạn lại không ai biết bọn họ đến đây lúc nào.

Lão Lục dò hỏi :

- Hay là, tôi cho người đuổi bọn họ ra ngoài?

Trần Quả hỏi ngược lại :

- Cậu cho rằng hiện tại thích hợp đuổi đi sao?

Hội giao dịch đã chính thức bắt đầu, một số khách mời dựa theo số bàn, bắt đầu đem được liệu mà họ mang đến giao cho Ân Chính Trung mời ông ấy giám định thật giả, thuộc niên đại nào. Họ làm như vậy cũng có nguyên

nhân là vì phần lớn khách mời sợ hàng hóa của họ là giả, sợ bị lừa nên ngàn dặm xa xôi chạy đến thành phố Khánh Nguyên để mời cụ Ân giám định. Nhưng mà loại khách mời này chỉ chiếm số ít, người bình thường có thể làm ăn lớn trong ngành dược liệu tuyệt đối sẽ không bị lừa, bản thân họ có kinh nghiệm rất phong phú, chỉ có dược liệu vô cùng quý giá vì thận trọng và để đạt được mục đích nào đó nên họ mới mời Ân Chính Trung hỗ trợ kiểm định.

Đa số khách mời đem hàng hóa lên bục giám định là vì muốn nhận được sự tín nhiệm của người khác để thuận lợi cho giao dịch mua bán.

Ân Chính Trung chỉ giám định, không báo giá bất kỳ món hàng nào. Đây cũng chính là quy định do Trần Quả đặt ra cho hội giao dịch. Tất cả giao dịch tự khách hàng tiến hành, hội giao dịch chỉ thu đúng phí phục vụ thôi. Trần Quả không dựa vào hội giao dịch để làm giàu, cái ông ta dựa vào chính là khách sạn Khánh Nguyên này, khi họ vào đây giao dịch thì khách sạn Khánh Nguyên có thể thu phí ăn uống, ngoài ra Trần Quả còn có thể kiểm soát một ít dược liệu cho một số tiệm thuốc bắc lớn của ông ta.

Trần Quả cũng không hề lũng đoạn thị trường, không cản trở khách hàng cung cấp dược liệu cho các tiệm thuốc bắc khác, tất cả đều là cạnh tranh công bằng.

Trần Thất Gia tiền tài rất nhiều, ông nắm trong tay mấy hiệu thuốc bắc lớn nhất trong thành phố, nếu cạnh tranh công bằng thì người khác cũng không phải là đối thủ của ông ta, cần gì phải đi lũng đoạn thị trường khiến cho nhiều người căm ghét? Trần Thất Gia không có suy nghĩ sẽ một mình kinh doanh tất cả dược liệu ở thành phố Khánh Nguyên, ý nghĩ kia rất ngu xuẩn.

Một mình ông ăn một khối thịt lớn hẳn là nên chừa chút nước cho người khác uống chứ. Trần Quả khoát tay áo, nói :

- Quên đi, trước tiên cậu hãy quan sát để xem mục đích của bọn họ là gì, chỉ cần bọn họ không gây rối là được, chờ khi hội giao dịch kết thúc rồi giải quyết sau.

- Vâng ạ!

Lão Lục lên tiếng đáp lại, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trần Quả không để ý tới Lão Lục, lại dựa vào lan can chăm chú theo dõi tình hình bên trong. Đột nhiên Trần Quả cảm thấy trong lòng xuất hiện một cảm giác kỳ lạ, dường như có một cặp mắt lạnh lùng theo dõi ông khiến ông sợ hãi, lông tóc dựng đứng cả lên.

Trần Quả chậm rãi rút cái tẩu thuốc làm bằng răng báo khỏi miệng, cầm ở trên tay rồi âm thầm hít sâu. Mỗi một khối bắp thịt trên cơ thể ông tràn đầy sức lực, ông xoay mạnh thân người ra sau, phần eo có hơi cong cong, cả người trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, vô cùng phòng bị. Nhưng mà không có cái gì cả, sau lưng ông, rõ ràng chẳng có cái gì, ngay cả ma quỷ cũng không có lấy một con.

Cái cảm giác kỳ lạ này trong nháy mắt biến mất như chưa từng xuất hiện. Trần Quả chỉ cảm thấy da đầu run lên từng đợt, mạch máu ở huyết thái dương không ngừng co rút.

Vừa rồi, ông thật sự cảm giác được có người theo dõi mình, giống như có một kẻ địch hùng mạnh đang ở sau lưng, bất cứ lúc nào cũng có thể cho ông một đòn trí mạng. Nhưng đó không phải là ảo giác! Có lẽ đêm nay thật sự sẽ xảy ra một chuyện gì đó rất đáng sợ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đại Hội Giao Dịch

Chương 4: Đại Hội Giao Dịch

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Điều Hâm Bính

Chương 4: Đại hội giao dịch

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Trần Quả vội vàng rời khỏi hành lang.

Lão Lục có chút sửng sốt khi nhìn thấy một màn đó vì hẳn biết rõ Thất Gia thật sự có bản lĩnh. Trước kia, khi Lão Lục đi theo Thất Gia tranh đoạt địa bàn, hẳn đã từng chứng kiến tận mắt, hẳn cũng từng nghe nói Thất Gia cùng với Kha Tam Gia người cầm đầu bằng nhóm lớn nhất ở Sơn Thành so chiêu, cuộc chiến ác liệt kéo dài ba trăm hiệp nhưng cuối cùng bất phân thắng bại. Sau đó, hai người kết nghĩa anh em, cũng vì vậy mà Lão Lục khâm phục Thất Gia sát đất, thề sống chết cũng phải đi theo.

Nhiều năm qua, Lão Lục chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ Thất Gia vội vàng như vậy bao giờ, dường như Thất Gia mãi mãi luôn điềm tĩnh, tựa như khách sạn to lớn trước mắt này, nó vô cùng kiên cố, vững vàng, cho dù có gió táp mưa sa đi nữa thì nó vẫn đứng sừng sững, bất động ở đó.

Thu lại vẻ ngạc nhiên! Trong đầu Lão Lục lại một lần nữa hiện ra ý nghĩ này, bước chân cũng không ngừng, sít sao đi theo.

Trần Quả thấp giọng phân phó:

"Hãy triệu tập tất cả các anh em lại đây".

Lão Lục lại lau mồ hôi lạnh trên trán, đáp: "Vâng, Thất Gia" rồi vội vã đi ra bên ngoài.

Không biết đã bao lâu rồi, Thất Gia chưa từng truyền đạt mệnh lệnh như thế. Chỉ có vào ba năm trước, khi bang "Đông bắc hồ" - một bang phái lớn nổi tiếng hung ác, mang người đến Khánh Nguyên phá rối nên Thất Gia mới truyền ra mệnh lệnh như vậy thôi.

Cuối cùng, bang "Đông bắc hồ" bị thảm sát rút đi. Chẳng lẽ, hôm nay một "Đông Bắc Hồ" khác lại đến? Nhưng mà năm ấy đáng dấp đại ca vẫn rất hào hoa phong nhã, không giống giống với dáng vẻ vội vội vàng vàng như bây giờ!

Hiện giờ, không cần Thất Gia phải đích thân ra tay, cho dù một mình Lão Lục cũng đủ đánh đuổi ba đến năm "Đông Bắc Hồ". Cần gì phải triệu tập tất cả anh em chứ?

Nhưng mà Lão Lục không dám nghi ngờ quyết định của Thất Gia, bất kể Thất Gia có phân phó cái gì thì tốt nhất là nên làm theo.

Trần Quả rời khỏi trong khi hội giao dịch vẫn đang tiếp tục.

Khi đến lượt bàn số hai mươi bảy thì cô gái ăn mặc giản dị, người luôn đứng bên cạnh Tiêu Phàm cầm một cái hộp nhỏ, đi đến trước bục của người chủ trì, lễ phép dâng hay tay đưa cho Ân Chính Trung.

Cổ tay cô ấy trắng sáng như ngọc, đám người hết sức chăm chú dán mắt vào cô gái ăn mặc giản dị đó.

Vừa rồi, Ân Chính trung đã cấp cho cậu thanh niên trẻ tuổi ở bàn số hai mươi bảy một cái thể diện lớn. Tất cả mọi người có chút hiếu kỳ, không biết là bạn gái cậu ta sẽ đem đến thứ tốt gì. Từ lúc bắt đầu tới giờ, hai người

họ: một người ngồi, một người đứng, tuyệt đối không trao đổi với nhau nửa câu, xem ra cô gái trẻ này là người hầu của cậu thanh niên kia.

Sao lại để một cô gái xinh đẹp, thuần khiết như vậy làm người hầu chứ? thật là ép người quá đáng mà.

Khi cô gái đi đến, Ân Chính Trung vẫn nhìn chăm chăm vào cô ấy. Vừa rồi, sự chú ý của ông đều đặt trên người Tiêu Phàm nên chỉ nhìn thoáng qua cô gái này thôi. Ngay lúc này, khi ông nhìn chăm chú vào cô thì bỗng nhiên ông cảm thấy đầu óc choáng váng, dường như trước mặt cô gái nổi lên từng vòng, từng vòng sóng nước giao động không ngừng, khuôn mặt thanh thuần của cô gái cũng theo nó mà bắt đầu mờ nhạt.

Ân Chính Trung kinh ngạc giật nảy người, vội vàng nhẹ nhàng quay đầu. Trong nháy mắt, một cỗ nội khí từ đan điền xông lên đẩy lùi cơn chóng mặt, ông khôi phục lại vẻ trấn tĩnh. Sau đó, ông lại nhìn khuôn mặt cô gái lần nữa nhưng vẫn là bộ dáng như cũ, lại dường như xuất hiện một sự thay đổi rất nhỏ. Rốt cuộc là thay đổi ở đâu? Ông không thể giải thích nguyên nhân tại sao.

Thật là kỳ lạ! Ân Chính Trung đi lại trên giang hồ hơn nửa đời người, có chuyện kì lạ nào chưa từng gặp qua chứ? Nhưng hôm nay, ông lại gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy liên tiếp hai lần trong một ngày, thật rất là kỳ lạ!

Ân Chính Trung phá lệ đứng dậy, đưa hai tay tiếp nhận cái hộp, mỉm cười hỏi:

"Cô gái, Cháu tên gì?"

"Dạ, cháu họ Tân, chữ Tân trong khổ cực, tên đầy đủ là Tân Lâm".

Cô gái đáp, giọng nói bình thản không có chút gợn sóng, giống như tướng mạo của cô vậy, nếu như không chú ý cẩn thận sẽ rất dễ dàng bỏ qua cô.

Cô gái này có bộ dạng rất đẹp, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác rất thần bí.

"Cô gái à, cháu hãy vui lòng chờ một chút".

Ân Chính Trung không muốn đắc tội nên nói một tiếng rồi ngồi xuống mở cái hộp ra, ngay lập tức trên mặt ông hiện lên vẻ bất ngờ.

Ân Chính Trung lập tức giám định những dược liệu mà cô gái đưa lên:

"Ngũ phẩm điệp dã sơn tham, mỗi cây có tuổi từ năm mươi đến sáu mươi năm, cấp thứ năm ... Chúng loại rất tốt."

Lập tức bốn phía vang lên âm thanh xuýt xoa.

Nghiêm khắc mà nói, hiện nay ngũ phẩm điệp dã sơn tham vô cùng hiếm thấy, cho dù những khách mời đang ngồi ở đây đều là những nhà kinh doanh dược liệu lớn thì ngày thường, cũng không phải ai cũng thường xuyên gặp được những loại dược liệu tốt như ngũ phẩm Diệp Dã Sơn Tham. Nhưng suy cho cùng cây Dã Sơn Tham này cũng không phải là dược liệu vô cùng quý hiếm, những khách mời đang ngồi ở đây đều đã thấy qua lục phẩm Diệp Dã Sơn Tham. Dường như Ân Chính Trung đối xử với hai người bọn họ vô cùng đặc biệt, việc này thật sự có chút không hợp lẽ thường.

Người có thể được cụ Ân xem trọng như thế thì nói thế nào cũng nên đem ra những loại dược liệu quý giá như vậy mới không khiến cho mọi người thất vọng.

Tân Lâm đối với âm thanh xung quanh phảng phất như không nghe thấy, khe khẽ nói: "Cảm ơn!". Sau đó, cô liền cầm hộp chứa ngũ phẩm Diệp Dã Sơn Tham lên rồi chậm chậm trở lại bàn số hai mươi bảy, lẳng lặng đứng ở chỗ cũ, tất cả hành động của cô không gây ra bất cứ tiếng động nào.

Tiêu Phàm vẫn chậm rãi bưng tách trà lên tiếp tục thưởng thức. Từ đầu đến giờ, cậu ta vẫn mỉm cười thản nhiên tựa như những việc mà người con gái kia làm không liên quan đến cậu ta. Hôm nay, cậu ta chỉ đến xem náo nhiệt mà thôi.

Rất nhanh sẽ không có người chú ý tới bọn họ. Dù sao hôm nay, mọi người đều đến đây để giao dịch không phải đến xem người khác.

Đêm nay có tổng cộng bốn mươi lăm bàn khách, đoán chừng có một nửa người trong số đó đem được liệu cho Ân Chính Trung giám định. Sau khi Ân Chính Trung giám định xong thì hai tay ôm quyền, cao giọng nói:

"Lão xin cáo từ, mọi người hãy tự nhiên".

Một tiếng " Rầm rập..." vang lên, không khí trong phòng bắt đầu trở nên náo nhiệt, khách mời đều đứng dậy và đi thẳng đến đối tượng họ muốn giao dịch.

"Xin hỏi, vị tiên sinh này họ gì?".

Một vị trung niên hơn bốn mươi tuổi có thân hình mập mạp, cố gắng vác theo cái bụng phình to chậm rãi bước tới trước bàn số hai mươi bảy, hướng Tiêu Phàm bắt tay, cười ha hả hỏi han tựa như một tượng Phật Di Lặc vậy.

"Chào ông, tôi họ Tiêu, tên Tiêu Nhất Hành".

Tiêu Phàm đứng lên rồi mỉm cười đáp, hành động đúng chuẩn, giọng nói nhẹ nhàng êm tai. Tiêu Nhất Hành chính là một cái tên khác của cậu ta.

"Thì ra là Tiêu tiên sinh, chào ngài, tôi gọi là Vương Chí Cường đến từ Lĩnh Nam, tôi kinh doanh được liệu. Rất hân hạnh được quen biết với ngài ...".

Người mập mạp cười ha hả tự giới thiệu bằng giọng nói Lĩnh Nam, nghe không quá rõ ràng.

"Vương tiên sinh, rất vui khi được gặp ngài".

"Tiêu tiên sinh khách sáo rồi ... Không biết ngài có muốn bán cây ngũ phẩm điệp tham không? Nếu như Tiêu tiên sinh đồng ý bán thì tôi sẽ cân nhắc xem!".

Vương Chí Cường vừa cười vừa giơ lên một ngón tay.

Thực ra, cho dù ngũ phẩm điệp dã sơn tham rất quý giá thì khoảng hai đến ba năm trước đây, nó cũng không đáng giá mười vạn. Ngay bây giờ, nếu căn cứ vào giá cả thuốc mà xem xét thì giá trị của nó không đến mức giá này. Điều quan trọng là hai năm trở lại đây bỗng nhiên nổi lên một phong trào sưu tầm sơn tham hoang dã, rất nhiều kẻ có tiền trong nước lập tức đổ xô vào thu mua vì thế giá của sơn tham hoang dã tăng gấp đôi, so với những dược liệu quý hiếm khác thì nó cao hơn đến mấy chục lần, cao nhất là gấp trăm lần.

Tiêu Phàm mỉm cười lắc đầu, nói:

"Thật xin lỗi vương tiên sinh, tôi không định bán cây ngũ phẩm điệp này, tôi muốn đổi lấy một thứ khác".

"Ồ, Tiêu tiên sinh muốn đổi lấy cái gì, hãy nói tôi nghe xem, nói không chừng vừa lúc tôi lại có thứ dược liệu tiên sinh cần thì sao".

Vương Chí Cường vừa nghe được lập tức bàn bạc, bộ dạng có chút khoe khoang. Với tư cách là nhà kinh doanh dược liệu lớn nổi tiếng ở Lĩnh Nam thì so với những khách mời trong phòng này, Vương Chí Cường được xem là nhân vật tài sản vô số, bởi vì vào thời gian này, nếu nói đến tiền thì Lĩnh Nam vẫn đứng đầu trong nước.

"Ta nghĩ loại dược liệu mà ta cần Vương tiên sinh lấy không được".

Tiêu Phàm vẫn khiêm nhường như trước nhưng hơi tức giận, cậu ta không có ý hạ thấp lời đề nghị của Vương Chí Cường, nếu nó chỉ là dược liệu bình thường, cậu ta không cần phải nghìn dặm xa xôi từ thủ đô chạy đến vùng núi Ích Đông xa xôi này. Tiêu Phàm cũng không phải là kẻ được nuông chiều, cậu ta cũng không sợ vất vả cực khổ, điều quan trọng là làm trì hoãn thời gian tu luyện, đây mới chính là điều Tiêu Phàm lo lắng nhất.

"Có chắc vậy không, Tiêu tiên sinh không chịu nói ra thì làm sao khẳng định là tôi không có chứ? Ha ha, Tiêu tiên sinh, cái khác không dám nói nhưng nếu nói đến dược liệu thì không làm khó được Vương Chí Cường tôi đâu ... Hay là Tiêu tiên sinh vẫn là không hài lòng về giá cả? Nếu là chuyện tiền bạc thì dễ dàng thương lượng rồi".

Nói xong Vương Chí Cường liền giơ cổ tay lên lắc lắc, hình như tay áo ông ta hơi nhỏ không thoải mái, lại vô ý đem đồng hồ quý giá từ trong tay áo lộ ra ngoài.

Nghèo nàn chơi xe, giàu sang thì khoe mẽ. Đây đúng là tiêu chuẩn "Quý tộc" mới ở thời đại hiện nay.

"Tiêu tiên sinh, cây ngũ phẩm diệp kia tôi ra giá mười lăm vạn".

Ông chủ Vương chưa khoe khoang xong thì một người đàn ông trung niên đi tới, ra giá nhiều hơn năm vạn. Ông ta có bộ dáng rất bình thường, áo mũ chỉnh tề, giày da sáng bóng, có thể đoán được ông ta cũng là một ông chủ lớn.

Về mặt Vương Chí Cường liền trầm xuống, ngoài cười nhưng trong không cười, lên tiếng:

"Thật không ngờ Trần tổng cũng nhìn trúng cây ngũ phẩm diệp này? Ha ha, Tiêu tiên sinh, tôi sẽ ra giá cao hơn, ngài phải bán cây này cho tôi đó!".

Nói xong Vương Chí Cường lập tức vươn ra hai ngón tay.

Vị này là Trần tổng, là nhà kinh doanh dược liệu lớn ở tỉnh Việt Trung, trước giờ ông này cùng Vương Chí Cường luôn bất hòa, hai người là oan gia trong lĩnh vực kinh doanh dược liệu.

Mấy năm nay kinh tế Việt Trung phát triển cực nhanh nên Trần tổng ngang nhiên không nể mặt Vương Chí Cường. Ông chủ Vương hiển nhiên không chịu thua, nghĩ thầm:

“Không phải chỉ là tiền thôi sao? Ông đây có rất nhiều! Chỉ bằng củ tỏi thôi mà muốn làm ra vẻ trước mặt ông à!”

Một số người vừa nghe bên này có người ra giá cao hơn thì lập tức đi sang đây với vẻ mặt tươi cười chờ xem náo nhiệt, xem hai ông chủ lớn ngăm đầu đá nhau, việc này đã trở thành tiết mục thường xuyên của mỗi hội giao dịch, rất thích hợp để mọi người giải trí.

Tiêu Phàm cười cười nhưng không lên tiếng, Chính mình đã nói rất rõ ràng nhưng hai vị này cứ cố khoe khoang, Tiêu Phàm cũng không biết phải nói thêm gì.

"Hai mươi hai vạn".

Trần tổng nghiêm túc tăng giá lên.

"Hai mươi lăm vạn"

Vương Chí Cường hăng hái ra giá, một mạch tăng thêm ba vạn mà giữa đôi lông mày không nhăn một cái.

Giá cả cây ngũ phẩm điệp sơn tham lại tăng lên, trên cơ bản đã gần bằng giá trên thị trường, nếu như không gặp người có hứng thú sưu tầm thì nói

không chừng ngũ phẩm diệt sơn tham sẽ đến tay. Nhưng trong tình huống này, cho dù thế nào đi nữa cũng không thể để thua khí thế được.

Tiêu Phàm nhận thấy Trần tổng còn muốn tăng giá thì mỉm cười nói:

"Xin lỗi hai vị, ta muốn qua bên kia xem một lát!".

Tiêu Phàm không chút khách khí bỏ mặt hai ông chủ lớn đi thẳng đến bàn số hai mươi ba cách đó không xa, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ dường như đã thấy được vật phẩm quý giá,hiếm có nào đó.

Mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau khiến hai ông chủ lớn mất mặt. Không xem được náo nhiệt nhưng vẫn có mấy người đi theo Tiêu Phàm đến bàn số hai mươi ba, không biết cậu thanh niên mà Ân Chính Trung đối xử đặc biệt này đã tìm được cái gì.

C

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đăng Thông Thiên.

Chương 5: Đăng Thông Thiên.

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hãm Bính

Chương 5: Đăng Thông Thiên.

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Khách mời ở bàn số hai mươi ba là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặt đỏ như máu, đầu bóng loáng không có một cọng tóc, thân hình lực lưỡng, cánh tay to hơn cả bắp đùi của người bình thường, hẳn đúng là một người đàn ông dũng mãnh oai vệ.

Nhưng nếu ai quan sát tỉ mỉ sẽ cảm thấy có chút kỳ lạ, người đàn ông này chẳng những trên mặt ửng đỏ mà làn da ở cánh tay lộ ra ngoài cũng ửng đỏ, làn da của hắn đẹp hơn nhiều so với những người đàn ông cùng độ tuổi, tựa như toàn thân hắn chứa đầy sức mạnh và bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Những người xem náo nhiệt dường như có vẻ sợ người đàn ông cao lớn này, bởi vì họ đều đứng cách bàn số hai mươi ba khoảng hai đến ba thước, không dám đến gần.

Chỉ có một người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi, dung mạo nho nhã, phong thái chín chắn đi đến trước mặt người đàn ông cao lớn rồi mỉm cười, nói:

- Đặng đại ca, hôm nay anh lại mang thứ gì tốt đến vậy?

Nghe giọng điệu có lẽ hắn cùng người đàn ông cao lớn kia có quen biết.

Nhưng dường như người đàn ông cao lớn đó không tiếp nhận tình cảm tốt đẹp của hắn ta, ông ta chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi nói:

- Chúng ở trong này, người tự mình xem đi.

Giọng điệu người đàn ông cao lớn cứng rắn, có vẻ như không khách khí.

Vừa rồi, Tiêu Phàm nhớ rõ người đàn ông cao lớn này vẫn chưa đem được liệu nào lên bục để nhờ Ân Chính Trung giám định cả.

Người đàn ông nho nhã dường như đã sớm đoán được thái độ của người đàn ông cao lớn nên cũng không tức giận, hắn đi đến liếc nhìn cái hộp được bày biện trên mặt bàn. Cái hộp này cũng không lớn, dường như được đan bằng cây mây, có màu vàng đất, bốn góc viền màu đen cũng bằng cây mây, trông nó rất sơ sài không giống những cái hộp thường thấy. Không ít người vây xem liền mỉm cười đầy ẩn ý

Người đàn ông mặt đỏ này đã từng xuất hiện vài lần trong những hội giao dịch trước đây, hắn họ Đặng, tên đầy đủ là Đặng Thông Thiên, một cái tên nghe rất ngang ngược và mạnh mẽ. Đặng Thông Thiên không phải là nhà kinh doanh dược liệu, cũng không phải là quan chức nhà nước, nghe nói ông ta đến từ một huyện nào đó của người dân tộc tự trị, ở phía Đông Nam thành phố Sơn Thành. Hàng năm, hắn thường ra vào núi lớn hái thuốc nên những dược liệu mà hắn đem đến hội giao dịch đều là vật phẩm quý giá, nhưng hắn lại không hiểu việc kinh doanh, cũng không biết chút khái niệm nào về đóng gói hàng hóa, tuy những dược liệu hắn mang đến đều là dược liệu quý giá nhưng bao bì thì lại rất sơ sài, như cái hộp màu đất trước mắt này, không biết hắn lấy từ đâu, trông nó cực kỳ xấu xí nhưng vẫn tốt hơn là để dược liệu trần trụi. Chẳng hạn như lần trước hắn mang tới một quả Hà Thủ Ô chín mười năm, cứ như vậy trần trụi để lên bàn trà, tựa như nó không phải là Hà Thủ Ô, một trong "Cửu Đại Tiên Thảo" mà chỉ là một củ khoai lang thối nát, hắn không hề xem trọng việc ấy, kiểu như nếu bán không được thì nhà mình có mấy củ để ăn sống rồi.

Điều quan trọng nhất chính là tính tình Đặng Thông Thiên rất xấu, ai muốn mua dược liệu của hắn thì nhất định phải ra giá hợp với ý hắn trong một lần rồi hắn mới bán. Nếu người nào cùng hắn mặc cả trả giá, khiến hắn nhìn không vừa mắt thì dù người đó có trả giá cao thế nào, hắn cũng không thèm để ý tới, tốt nhất là người đó hãy tìm chỗ mát mẻ mà ngồi nghỉ ngơi đi, nếu như cứ lải nhải thêm hai ba câu thì không chừng sẽ ăn quả đấm của hắn ngay lập tức đấy.

Người này đúng là một gã miền núi thô bạo, khỏe như trâu. Khách mời đều là những nhân vật có máu mặt hay những ông chủ giàu có một vùng, nếu họ cùng với gã miền núi thô lỗ này tranh giành thì cho dù thắng cũng chẳng vinh quang, còn nếu thua thì sẽ rất nhục nhã. Nếu như họ để cho hãn vung một cái tát hoặc đánh một quyền té ngã thì sẽ không biết tìm ai để đòi lại lẽ phải đây. Cho dù là Trần Thất Gia cũng không muốn làm mất lòng hãn, mỗi lần Đặng Thông Thiên tham gia thì Trần Thất Gia đều ngoài mặt thì khách sáo nhưng trong lòng thì rất tức giận. Không ai biết do nguyên nhân gì? Nhưng xem ra tên họ Đặng này cũng là một kẻ có bản lĩnh.

Người đàn ông chính chắn cười nói:

- Đặng đại ca, vậy tôi mở hộp ra xem ...

Đặng Thông Thiên bực bội "Hừ" một tiếng nhưng cũng không có ngăn cản. Nếu hãn đã đến hội giao dịch thì dù cho tính tình hãn không tốt đi nữa thì cũng phải để cho người khác xem xét hàng hóa.

Người đàn ông chín chắn cười cười, không thêm so đo với Đặng Thông Thiên, hãn tiện tay mở cái hộp màu vàng đất viền đen, ngay tức khắc một luồng hơi ấm từ trong hộp dũng mãnh xông ra.

- A ...

Thoáng cái xung quanh vang lên vài tiếng kinh hô.

Trong cái hộp là một khối đá màu vàng chanh, cả vật thể phát sáng, tương tự như màu sắc của ngọc bích, luồng không khí ấm áp kia chính là từ khối đá màu vàng chanh này phát ra. Nhìn kỹ thì dường như là khối đá này có phần giống với tượng phật Di Lặc vậy.

- Đây là Hỏa Nham Noãn Ngọc?

Người đàn ông chín chắn cũng rất ngạc nhiên, lắp bắp nói rồi vội vàng thò tay vào trong hộp lấy khối đá màu vàng chanh ra. Khối Hỏa Nham Noãn Ngọc này cũng không lớn lắm, chỉ khoảng ba đến bốn tấc vuông, nó không theo một quy tắc nào cả và rất giống Phật Di Lặc. Vừa nhìn là biết khối ngọc này do thiên nhiên tạo thành vì trên khối ngọc không lưu lại bất cứ một dấu vết điêu khắc không tự nhiên nào cả.

Theo như giá trị thực tế thì noãn ngọc không được xem như là một viên ngọc thạch, mà chỉ là một loại khoáng thạch được hình thành từ khoáng vật trong môi trường cao áp địa chất. Hỏa Nham Noãn Ngọc được xem là một viên noãn ngọc thượng đẳng, có giá trị y khoa, đeo trang sức làm bằng noãn ngọc quanh năm có thể bổ dưỡng khí, điều trị chứng suy yếu do thể hàn, noãn ngọc chính là vật mà những người đàn ông đam mê tửu sắc quá độ cực kỳ yêu thích. Hơn nữa, viên noãn ngọc này có kích thước vừa phải, lại có hình dáng giống Phật Di Lặc hình thành từ thiên nhiên, chỉ nói về bề ngoài thôi cũng là một vật trang sức đẳng cấp, đeo ở trên người rất có phẩm vị.

Vốn dĩ người đàn ông chín chắn rất hưng phấn, hắn ta vừa thành công trong sự nghiệp, vừa có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, phong lưu phóng khoáng, rất có duyên với phụ nữ, suốt ngày trên người hắn phảng phất mùi son phấn phụ nữ. Nhưng đừng bị vẻ ngoài bánh bao của hắn đánh lừa, thực ra khí sắc trên mặt hắn đen như than chì, cơ thể của hắn đã sớm bị hư hại bởi tửu sắc. Mấy năm nay, hắn vẫn dựa vào thuốc bổ để chống đỡ vì vậy ngay khi hắn thấy Hỏa Nham Noãn Ngọc vô cùng quý hiếm này thì rất là vui vẻ.

Nhưng mà sau khi hắn kiểm tra tỉ mỉ thì trên mặt hắn bắt đầu xuất hiện vẻ hoang mang, lông mày nhíu lại, miệng nói lẩm nhẩm.

- Kỳ lạ, tại sao lại như vậy chứ...

Những người xem náo nhiệt cũng bắt đầu kinh ngạc như hắn.

Người đàn ông chín chắn này cũng là khách quen của hội giao dịch, tư liệu cho thấy hẳn đến từ Minh Châu, là một nhà kinh doanh được liệu lớn, khả năng quan sát rất tốt. Chẳng lẽ noãn ngọc này có vấn đề gì? Đánh giá noãn ngọc không thể chỉ nhìn bề ngoài, muốn đánh giá đúng phải có kinh nghiệm phong phú.

Về mặt người đàn ông chín chắn biến đổi, một lúc sau hẳn ngẩng đầu hỏi:

- Đặng đại ca, anh tìm được noãn ngọc cách đây bao lâu rồi?

Đặng Thông Thiên có dáng người vạm vỡ, cao hơn hẳn một cái đầu nên hẳn phải ngẩng đầu lên mới có thể nói chuyện với Đặng Thông Thiên.

- Bảy tháng trước.

Đặng Thông Thiên lạnh lùng đáp, không nói thêm lời nào.

Người đàn ông chín chắn ngăn người ra, lập tức cười mỉa, nói:

- Đặng đại ca cứ nói đùa, Hỏa Nham Noãn Ngọc này đúng là loại thượng đẳng, hình dáng cũng vô cùng đẹp nhưng mà ... Linh khí bên trong noãn ngọc đã không còn nồng đậm, lấy kinh nghiệm của tôi mà phán đoán thì nhiều nhất chỉ còn lại hai phần... Nếu nói là noãn ngọc được tìm thấy vào bảy tháng trước thì tôi không thể tin được, ít nhất cũng là năm đến sáu năm trước? Nếu không thì linh khí sao có thể nhạt như vậy?

Hỏa Nham Noãn Ngọc vừa là đồ trang sức, vừa là dược liệu, nhưng ở trong mắt người thường thì nó chỉ là một khối đá, hiển nhiên xem nó cùng dược liệu không có quan hệ. Nhưng mà theo như người đàn ông chín chắn nói thì hẳn rất có hiểu biết về Hỏa Nham Noãn Ngọc, hẳn chỉ cần cầm lên là biết linh khí ẩn chứa trong noãn ngọc nhiều hay ít.

- Ông có muốn mua hay không?

Đặng Thông Thiên đưa tay đoạt lấy noãn ngọc trong tay người đàn ông chính chắn trở về, sau đó hắn quăng trên bàn trà cái "Bộp", dường như hắn không có chút lo lắng khối ngọc sẽ bị vỡ. Xem điệu bộ của hắn thì Hỏa Nham Noãn Ngọc trong mắt người khác là vật có giá trị xa xỉ, còn trong mắt hắn thì cùng lắm chỉ là phá hỏng một khối đá bình thường mà thôi.

Từ đầu đến giờ Tiêu Phàm vẫn đứng bên cạnh xem xét, cậu ta vừa mỉm cười, vừa thầm nghĩ:

- Quả nhiên người tên Đặng Thông Thiên này có thân thủ rất cao, xuất thủ nhanh như gió làm người khác thấy hoa mắt, khi tĩnh lại thì noãn ngọc đã trở về trên tay hắn. Rõ ràng là hắn cố tình làm mọi người bất ngờ, động tác uyển chuyển, lưu loát như nước chảy mây trôi.

Sắc mặt người đàn ông chín chắn hơi đổi, trong mắt hiện lên vẻ hung ác, hắn sống đến gần ấy năm vẫn chưa có ai dám hống hách, vô lễ như vậy trước mặt hắn. Nhưng nơi này là Ích Đông không phải là thành phố Minh Châu, không phải là địa bàn của hắn nên đối mặt với Đặng Thông Thiên thì cho dù là một nhân vật hung thần ác sát như hắn cũng chỉ có thể mạnh mẽ kiềm chế, tự cười giễu, nói:

- Đặng đại ca, tôi vẫn muốn có nó, tôi sẽ ra giá.

Nói xong, hắn giơ lên ba ngón tay.

- Ba vạn?

Lúc này, Đặng Thông Thiên lười nói chuyện, trực tiếp không thèm nhìn hắn.

Người đàn ông chín chắn không nhịn được "Hừ" lạnh một tiếng, sắc mặt càng đen hơn, hắn tức giận cắn cắn môi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát cơn giận.

Đặng Thông Thiên không thèm để ý đến hắc. Về mặt của những người xung quanh thì rất vui vẻ khi người khác gặp họa, họ muốn nhìn xem người đàn ông chín chắn có dám cùng với Đặng Thông Thiên trở mặt hay không? Họ rất muốn hai người đó đánh nhau một trận tại đây, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt. Đoán chừng người thương nhân đến từ Minh Châu thân thể rất yếu ớt do đam mê tửu sắc này không đủ để Đặng Thông Thiên động một ngón tay.

- Ôi, Thật đúng là Hỏa Nham Noãn Ngọc thượng đẳng à, Lão Vương ta phải đến xem mới được.

Giữa lúc người đàn ông chín chắn đang ở trong tình thế đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, lại có người đến giải vây cho hắc, người đó chính là Vương Chí Cường mập mạp. Vương tổng đi thẳng đến, không thèm hỏi ý kiến Đặng Thông Thiên liền cầm noãn ngọc lên quan sát tỉ mỉ, trên gương mặt phì nhiêu của hắc dần dần hiện ra vẻ vô cùng ngạc nhiên, sau đó hắc ngẩng đầu lên hỏi một câu:

- Lão Đặng, viên ngọc này thật sự là được tìm thấy vào bảy tháng trước à?

Vẫn giống lúc trước, Đặng Thông Thiên lười mở miệng trả lời. Vừa rồi, lúc hắc cùng người đàn ông chín chắn đàm phán thì Vương Chí Cường cũng đứng một bên xem náo nhiệt, hắc tin là Vương Chí Cường đã nghe rõ tất cả, thế mà vẫn hỏi lại cùng một câu giống tên kia, đây chẳng phải là lời nói nhảm hay sao?

Wương Chí Cường vừa ngẫm nghĩ viên noãn ngọc, vừa lớn tiếng nói:

- Thật kỳ lạ, nếu viên ngọc tìm được từ bảy tháng trước thì sao linh khí lại yếu như vậy chứ? Nhưng dù sao đây cũng là Hỏa Nham Noãn Ngọc chân chính, cũng không tệ lắm. Ta trả cho người năm vạn.

Trong hoàn cảnh hiện tại, đồ cổ, châu báu hay ngọc thạch không đáng giá, cho dù noãn ngọc có thể làm đồ trang sức thì bất cứ ai có thể một lần xuất

ra năm vạn khối cũng cần phải có dũng khí lắm mới làm được. Vương Chí Cương ra giá rất công bằng.

Nhưng kẻ mập mạp này cũng không phải là một người tốt, dù hẳn không cần viên noãn ngọc này thì hẳn cũng không ngại lừa dối những kẻ vung tiền như cỏ rác. Dù sao Lĩnh Nam có nhiều kẻ có tiền ăn chơi đàng điếm tổn hại thân thể, ngại gì không giết những con dê béo múp đó chứ? Tuy linh khí trong noãn ngọc này đã mất đi rất nhiều nhưng người bình thường không thể nhìn ra được, chỉ có những chuyên gia như bọn hắn mới nhìn ra được thôi, chỉ cần hắn có công phu lừa dối cao một chút thì nói không chừng lúc bán lại cho người khác có thể kiếm tám vạn đến mười vạn nha.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thiên Hạ Chí Dương Thứ Hai

Chương 6: Thiên Hạ Chí Dương Thứ Hai

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 6: Thiên Hạ Chí Dương Thứ Hai

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Đáng ngạc nhiên là kết quả vẫn ngoài dự đoán của mọi người, Đặng Thông Thiên vươn bàn tay to lớn ra, khi Vương Chí Cường chưa hồi phục lại tinh thần thì Đặng Thông Thiên đã đoạt lại noãn ngọc rồi đặt lên bàn trà một cái "Bộp", sau đó hần ngẩng đầu lên, mắt cũng không thèm liếc Vương Chí Cường một cái.

Vừa rồi, ít nhất Đặng Thông Thiên còn nói hai câu với người đàn ông chín chắn nhưng từ đầu đến giờ, Đặng Thông Thiên chưa hề nói câu nào với Vương Chí Cường cả.

Vương Chí tức giận nuốt xuống vài ngụm nước bọt, gương mặt béo phì đỏ bừng lên, hung hăng trừng mắt liếc Đặng Thông Thiên. Nếu như đây là Lĩnh Nam thì cho dù tên họ Đặng kia có lợi hại đến đâu đi nữa thì Vương Chí Cường cũng nhất định phải khiến hắn mất mặt.

Đã liên tục có hai ông chủ lớn bị mất mặt nên những người khác không dám lên tiếng để tránh phải nếm mùi thất bại như vậy. Nếu như viên noãn ngọc này thật sự giống như những gì người đàn ông chín chắn và Vương Chí Cường nói, linh lực thật sự chỉ còn lại hai phần thì năm vạn khối đã là mức giá cao nhất rồi, cũng sẽ không có người nào đưa ra mức giá cao hơn. Chỉ có những kẻ ngốc mới tham gia loại giao dịch này, ai lại vô duyên vô cớ quăng tiền trong nước chứ. Tên đầu trọc Đặng Thông Thiên này tốt số vậy sao? Sao lại cho hắn ưu đãi lớn như vậy chứ!

Lúc này, Tiêu Phàm đang chậm rãi đi đến, cũng không thèm nhìn viên noãn ngọc, cậu ta cầm trong tay Ngũ Phẩm Diệp Sơn Tham lấy từ trên người Tân Lâm qua rồi nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, mỉm cười nói với Đặng Thông Thiên:

- Muốn đổi không?

Ngay tức khắc xung quanh vang lên nhiều tiếng kinh hô.

- Ô

Vừa rồi, Vương Chí Cường với Trần tổng đã ra giá đến hai mươi lăm vạn để mua cây Diệp Dã Sơn Tham này, nhưng Tiêu Phàm một chút cũng không động tâm. Bây giờ cậu ta lại đem nó đổi lấy Hỏa Nham Noãn Ngọc, giá trị cao nhất là năm vạn tệ.

Có phải là hăn bị điên rồi không? Hay là người đàn ông chín chắn cùng với Vương Chí Cường đều nhìn nhầm, trên thực tế viên noãn ngọc này đúng là một thứ tốt?

Nhưng suy nghĩ lại dường như có chỗ không đúng. Người đàn ông chín chắn với Vương Chí Cường cũng không phải là người mới, bọn họ đã ngắm nhìn được liệu bao nhiêu năm rồi, làm sao có thể ngay cả noãn ngọc cũng không thể phân biệt được chứ? Nếu chỉ là một người thì có khả năng nhìn nhầm, nhưng cả hai người có kinh nghiệm đồng thời nhìn nhầm thì đúng là chuyện không thể xảy ra.

Không biết cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào?

- Đổi

Đặng Thông Thiên không nhiều lời, từ trong cổ họng hăn chỉ bật ra một chữ như vậy rồi cầm lấy cây Ngũ Phẩm Diệp. Hăn là người hái thuốc lão luyện

nhiều năm, dù rằng Miêu Cương không có Diệp Dã Sơn Tham nhưng Ân Chính Trung đã đích thân giám định qua thì tuyệt đối không phải là đồ giả.

Tiêu Phàm cười cười, khom người cầm lấy viên noãn ngọc, cậu ta vừa mới đưa tay đến gần cái hộp màu vàng đất dự định cầm lấy cất vào túi, thì một bàn tay đỏ thắm vươn ra nhanh như cắt bắt cái hộp trở lại, người đó chính là Đặng Thông Thiên, hắt từ trên cao nhìn xuống Tiêu Phàm, lạnh lùng nói:

- Ngũ Phẩm Diệp chỉ đổi lấy noãn ngọc, không bao gồm cái hộp này.

Tiêu Phàm bật cười, chậm rãi đi thẳng đến trước mặt Đặng Thông Thiên, nhẹ nhàng nói:

- Đặng đại ca, dùng Ngũ Phẩm Diệp đổi lấy cái hộp này thì quả thật không đủ, anh còn muốn đổi lấy thứ gì nữa không? biết đâu tôi có thể đổi cho anh thì sao?

Tiêu Phàm không nhanh không chậm nói, giọng điệu không mang theo chút tức giận nào.

Đám người xung quanh lập tức mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt vừa hoảng hốt vừa hưng phấn, hóa ra bảo vật thật sự là cái hộp màu vàng đất viền đen kia sao? Nhiều người như vậy mà không ai nhìn ra được? Tuy những người này đến xem náo nhiệt nhưng họ cũng không phải là kẻ nhàn rỗi, họ đều là những thương nhân trong ngành dược liệu, ai ai cũng khôn khéo cả, chẳng lẽ hôm nay họ gặp được cao thủ thật sự?

Đặng Thông Thiên rất nghiêm túc đánh giá Tiêu Phàm, hắt nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, quét cặp mắt mấy vòng trên người Tiêu Phàm, sau đó mới lạnh lùng nói:

- Người không lấy được, thứ ta muốn chính là một cân dược liệu thượng hạng Long Đầu Phượng Vĩ Thảo hoang dã phơi khô.

- Một cân Long Đầu Phượng Vĩ Thảo hoang dã loại thượng hạng? Hẳn đùa à?

Ngay lập tức, tất cả mọi người trừng mắt nhìn Đặng Thông Thiên giống như nhìn thấy một kẻ điên, ai cũng cho rằng hắn bị điên thật rồi nhưng không phải điên thường mà là vô cùng điên, điên đến không có thuốc chữa.

Long Đầu Phượng Vĩ Thảo có tên gọi khác là Hoắc Sơn Thạch Hộc, mọi người thường gọi là Mễ Hộc, phần lớn chúng sinh trưởng ở khe đá tại vách núi dựng đứng, cao chót vót, nơi mà mây mù lượn lờ bao quanh, thuộc loại sắt lá Thạch Hộc thượng hạng.

Tác phẩm kinh điển "Đạo Tàng" của Đạo Gia từng có nhắc đến: Hoắc Sơn Thạch Hộc, Thiên Sơn Tuyết Liên, Tam Lường Nhân Tham, Hà Thủ Ô một trăm hai mươi năm, Phục Thung sáu mươi năm, cỏ Linh Chi trong núi sâu, Ngọc Trai dưới biển, Đông Trùng Hạ Thảo là những loại dược liệu thượng hạng được xếp vào nhóm "Cửu Đại Tiên Thảo" của Trung Hoa, mà Hoắc Sơn Thạch Hộc lại được xếp vào nhóm đứng đầu, đủ cho thấy nó quý giá đến cỡ nào. Hoắc Sơn Thạch Hộc từng được ghi chép trong lịch sử là loại thuốc chuyên dùng của Hoàng Thất, rất nhiều hoàng đế vì muốn trường sinh bất lão đã dùng Hoắc Sơn Thạch Hộc để luyện chế Trường Sinh Đan.

Nguyên nhân chính là vì Long Đầu Phượng Vĩ Thảo là dược liệu vô cùng quý giá, qua các triều đại từ xưa đến nay luôn bị mọi người điên cuồng ngắt lấy nên Hoắc Sơn Thạch Hộc hoang dã thật sự đã cực kỳ hiếm thấy, tất cả mọi người thuộc giới thượng lưu của thành phố đều đã từng dùng qua những dược liệu có giá trị cao nhưng so với Long Đầu Phượng Vĩ Thảo hoang dã thì còn kém xa.

Từ năm mười năm trước, Long Đầu Phượng Vĩ Thảo hoang dã đã trở thành dược liệu được chính phủ quản lý chặt chẽ, ngay cả sư phụ kinh kịch Mai Lan Phương muốn một quả Hoắc Sơn Thạch Hộc để bảo dưỡng giọng hát cũng phải xin phép, sau khi được bí thư tỉnh ủy Giang Hoài phê chuẩn mới

được đến nơi Long Đầu Phượng Vĩ Thảo sinh trưởng. Đến bây giờ thì lại càng hiếm thấy, chỉ sợ là đào cả núi Hoắc Sơn Huyền lên cũng không chắc chắn tìm đủ một cân Long Đầu Phượng Vĩ Thảo hoang dã nữa huống chi là phơi khô.

Long Đầu Phượng Vĩ Thảo thật sự là vật báu vô giá, là thứ mà dù cho bạn có tiền cũng không mua được.

Đặng Thông Thiên đúng là có công phu sư tử ngọam. Cái hộp màu vàng đất của hắn, rốt cục là loại bảo bối gì, sao có thể so với vật báu vô giá như Long Đầu Phượng Vĩ Thảo chứ?

Tiêu Phàm vẫn mỉm cười nhã nhặn như trước, khẽ nói:

- Đặng đại ca, ta thật sự không có một cân Long Đầu Phượng Vĩ Thảo hoang dã thượng hạng, cho dù ta có thể đem ra đi nữa thì cũng không đủ để trao đổi với anh.

- Cái gì?

- Nói đùa sao?

- Hai người đều điên hết rồi sao?

Đặng Thông Thiên còn chưa trả lời, đám người xung quanh đã kêu to, nhốn nháo cả lên. Trong chốc lát, tinh thần quần chúng xung quanh phản đối mãnh liệt, bàn số hai mươi ba trở thành tâm điểm náo nhiệt nhất trong hội giao dịch, ngay cả những khách mời đang mặc cả trả giá cũng dừng lại hẳn rồi quay sang nhìn đám đông, phút chốc vây kín bàn số hai mươi ba, đến nỗi con muỗi cũng không chui lọt, một đám người vươn cổ cao lên để xem bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Đối với đám người đang ồn ào xem náo nhiệt, Đặng Thông Thiên và Tiêu Phàm coi như không thấy. Chẳng qua Đặng Thông Thiên đang gặt gao dán

mắt vào Tiêu Phàm, cặp mắt mở to như chuông đồng, dường như hẩn nhìn thấy trên mặt Tiêu Phàm nở một đóa hoa vậy, một lúc lâu sau mới trầm giọng hỏi:

- Cậu thật sự biết rõ đây là cái gì sao?

Tiêu Phàm mỉm cười, nói thầm:

Sợ rằng tại hội giao dịch này, ngoài hẩn cùng Tân Lâm thì không có người thứ ba nào biết rõ bí mật này, cho dù Đặng Thông Thiên là chủ nhân của cái hộp này cũng chưa chắc biết được bí mật.

Nhưng mà Tiêu Phàm vẫn chưa vội giải thích lí do, cậu ta mỉm cười nói:

- Đặng đại ca, anh bị bệnh rất nặng, chỉ dựa vào một Long Đầu Phượng Vĩ Thảo thì không đủ đâu, nếu như đại ca không ngại thì tôi sẽ giúp anh bắt mạch xem sao?

Nói xong, Tiêu Phàm liền cầm lấy cổ tay của Đặng Thông Thiên, bàn tay của Tiêu Phàm cũng giống như sắc mặt của cậu ta, làn da tái nhợt thiếu sức sống, không có bao nhiêu máu cộng với mười ngón tay thon dài làm cho người ta có cảm giác cậu ta vô cùng yếu đuối.

Từ đầu đến giờ, Đặng Thông Thiên luôn đối với người khác lạnh lùng thản nhiên, không thềm quan tâm đến ai, bỗng nhiên sắc mặt đột biến, như là gặp phải kẻ địch lớn vậy. Trong nháy mắt bàn tay thô to, đỏ như máu, tựa như điêu khắc từ một khối mã não màu đỏ, mơ hồ có máu tươi nhỏ xuống, cổ tay run lên, bàn tay thành hình hổ trảo nhanh chóng bắt lấy cổ tay của Tiêu Phàm.

Nhìn thấy một màn như vậy, người xem đồng loạt im lặng, nín thở, trừng hai mắt, gắt gao xem xét diễn biến bên trong.

- Như thế nào mà một chút dấu hiệu cũng không có, nói đánh là đánh vậy?

- Người ta rõ ràng có lòng tốt, bắt mạch xem bệnh, sao tên họ Đặng kia đột nhiên trở mặt vậy?

Tuy là phần đông khách mời vây xem đều không hiểu gì về võ thuật, nhưng thấy tư thế của Đặng Thông Thiên cùng với bàn tay của hắn trong phút chốc biến đổi kinh khủng, không thể tưởng tượng được, Đặng Thông Thiên tuyệt đối là một cao thủ võ thuật, luyện tập một môn công phu bá đạo nào đó. Hơn nữa, Đặng Thông Thiên cao to lực lưỡng, vóc người tráng kiện to gấp đôi so với người bình thường như Tiêu Phàm. Ở trước mặt hắn, Tiêu Phàm giống như một đứa trẻ bình thường. Nếu như bị hắn bắt được thì e rằng xương cổ tay đều bị bóp nát.

Đặng Thông Thiên cũng không giống hạng người có thể nhàn từ nường tay. Đối mặt với hồ trào nhanh như chớp của Đặng Thông Thiên, Tiêu Phàm thoáng như không thấy, tay phải cậu ta không nhanh không chậm mà dò xét phía trước, ngón út kéo dài hơi vênh lên, hướng về phía vị trí mạch tượng bên trong cổ tay của Đặng Thông Thiên điểm chỉ.

Đặng Thông Thiên ngạc nhiên giật nảy người. Hắn vẫn không có xem thường Tiêu Phàm, cho dù công phu hắn tu luyện chính là nội gia công phu cực kỳ bá đạo, trình độ còn kém xa Ân Chính Trung, nhưng cũng có thể nhìn ra được Tiêu Phàm không phải là "Tiểu bạch kiếm" (con thỏ trắng nhỏ), nhưng mà hắn không nghĩ tới trong giây phút đó, Tiêu Phàm có thể dễ dàng đánh trả được chiêu số của hắn, hơn nữa chỉ dùng một ngón út là có thể phá được hồ trào. Nếu như không phải hắn ý mình có tu vi cao hơn, thì sao dám hành động như thế chứ?

Tuy Tiêu Phàm vẫn chưa tận lực ra chiêu với hắn, nhưng mà động tác của cậu ta quá nhanh, chỉ trong nháy mắt, muốn né tránh cũng không còn kịp nữa rồi, chỉ nghe thấy hắn bức bối rên rỉ một tiếng, ngón tay út của Tiêu Phàm vừa chạm vào bàn tay của Đặng Thông Thiên liền làm cho cả cánh

tay của hắn cứng ngắc không di chuyển được, Tiêu Phàm đã thật sự điểm lên hai huyệt vị trên cánh tay của hắn.

Đỉnh đầu bóng loáng của Đặng Thông Thiên trong nháy mắt đã phủ một tầng mồ hôi, nhưng hắn không dám giãy dụa. Cả cánh tay hắn trở nên tê tê không còn cảm giác, đây rõ ràng là do bí thuật chế huyệt cực kỳ cao siêu khổng lồ. Loại thuật chế huyệt này, Đặng Thông Thiên chỉ là vô tình nghe cha hắn nhắc qua, hắn ta cũng không phải là cao thủ luyện nội gia công phu đến trình độ cao nhất, nghe nói đây là võ thuật cao siêu đã sớm bị thất truyền và cũng là công phu rất khó luyện đến thông thạo.

Hai bên căn bản là không cùng một cấp bậc, huống chi bây giờ, hắn lại bị Tiêu Phàm điểm mạch, Đặng Thông Thiên đâu dám lỗ mãng chứ.

Tiêu Phàm tiếp tục giúp Đặng Thông Thiên bắt mạch, hai hàng lông mày cong dài của cậu ta khẽ nhíu lại, khẽ nói:

- Đặng đại ca, xin đổi lại tay phải.

Lúc này, Đặng Thông Thiên không còn làm ra vẻ ta đây, không nhiều lời liền đưa tay phải qua, chậm rãi thu hồi cánh tay trái cứng ngắc về thả bên người, cánh tay trái vẫn tê tê mất cảm giác, cánh tay vốn đỏ như máu trước kia đã sớm không còn.

Tiêu Phàm tập trung bắt mạch cho Đặng Thông Thiên, lát sau cậu ta chậm rãi thu tay phải về, giữa đôi lông mày đang nhíu lại từ từ giãn ra, nghiêm túc nói:

- Đặng đại ca, anh tu luyện Hồng Sa Chương là loại công phu chí dương. Nhưng lại luôn mang trên người loại cây chí dương - Ô Dương Mộc ...

- Đợi một chút ...

Tiêu Phàm còn chưa nói hết, Đặng Thông Thiên đã kêu lên, vẻ mặt bối rối.

- Ô Dương Mộc là cái gì hả? Đây là Chính Dương Mộc

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phương Thuốc

Chương 7: Phương Thuốc

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Điều Hâm Bính

Chương 7: Phương thuốc

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Tiêu Phàm lạnh nhạt hỏi:

- Đặng đại ca, anh lấy cái hộp này từ đâu vậy?

- Ông nội của ta cuối đời tình cờ nhận được, cuối cùng truyền cho ta.

Đặng Thông Thiên trả lời qua loa.

- Vậy là đúng rồi, Chính Dương Mộc tuy cũng có tác dụng tích tụ dương khí nhưng hoàn toàn không thể so với Ô Dương Mộc được. Nếu để Chính Dương Mộc và Ô Dương Mộc cùng một chỗ thì kết quả cũng sẽ như viên Hỏa Nham Noãn Ngọc này, không đến một năm, tất cả dương khí sẽ bị Ô Dương Mộc hấp thụ sạch sẽ.

- Nhưng mà ta đã mang theo thứ này bên người bao nhiêu năm nay, cũng không thấy nó hấp thụ dương khí của ta...

Đặng Thông Thiên như là người phạm lỗi, nói lắp bắp, đặc biệt khi nói đến đoạn hấp thụ dương khí thì toàn thân lạnh run. Nhiều đời người Miêu Dao sống trong núi lớn, từ lúc còn nhỏ, hẳn đã nghe không ít truyền thuyết kỳ lạ nên hẳn tin đó là sự thật. Hẳn chợt nghĩ:

- Vậy thứ này chẳng phải là yêu quái thành tinh sao?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Việc này thì anh không cần lo lắng, người có tài thường sống rất thọ ... Đặng đại ca, anh đem vật chí dương đeo trên người, hơn nữa anh lại luyện Hồng Sa Chưởng hơn mười năm nên dương khí trong cơ thể vô cùng dồi dào, nhưng dương khí quá nhiều sẽ tổn thương hồn phách. Hiện nay, bệnh tình đã xâm nhập vào xương tủy, nếu chỉ dùng Long Đầu Phượng Vĩ Thảo thì hiệu quả sẽ không cao, chỉ trị được phần ngọn không thể trị tận gốc. Đặng đại ca, nếu như anh tin những lời tôi nói thì tôi sẽ đưa cho anh một phương thuốc, phương thuốc này có thể giải trừ những tổn hại mà Ô Dương Mộc mang lại.

- Được.

Đặng Thông Thiên không chút do dự liền gật đầu đồng ý, giọng nói không còn cứng rắn như trước kia, thậm chí là vô cùng kính cẩn.

Tục ngữ có câu: "Ngoại hành khán nhiệt nháo, nội hành khán môn đạo" (Người ngoài nghề thì xem náo nhiệt, người trong nghề thì trông cửa nói). Đa số những người vây xem đều không hiểu võ thuật nên nhìn không ra cái gì, nhưng hẳn lại nhìn thấy rất rõ ràng, vừa rồi, hẳn ta cùng Tiêu Phàm so một chiêu với nhau, mà một chiêu này của Tiêu Phàm làm cho hẳn vô cùng chật vật, nếu như là thật sự quyết chiến sống chết với nhau, Đặng Thông

Thiên đoán là chính mình không chống đỡ được bao lâu. Người này tuổi còn rất trẻ nhưng lại là một cao thủ tuyệt đỉnh.

Đặng Thông Thiên không giận ngược lại còn rất vui, nhiều năm qua, hắn luôn dựa vào Ô Dương Mộc để bồi dưỡng dương khí vì thế Đặng Thông Thiên đã đem Thiết Sa Chưởng luyện đến trình độ cao nhất, thậm chí vượt qua cả phụ thân hắn, nhưng mà cơ thể cũng theo đó sản sinh nhiều bệnh. Mặc dù hắn đã mạnh mẽ áp chế, người ngoài nhìn không ra chút sơ hở nào cả, nhưng mà bệnh là ở trong cơ thể của hắn, người khác nhìn không ra không có nghĩa là hắn không rõ ràng.

Đặng Thông Thiên không chỉ là cao thủ võ thuật mà còn thông thạo y dược, hắn chính là người hái thuốc cũng chính là người kê đơn, trái phải điều cũng không thấy chuyển biến tốt.

Đặng Thông Thiên rất phiền não nhưng khi nghe Tiêu Phàm nói như vậy, hắn mới khẳng định mấu chốt vấn đề là ở Chính Dương Mộc mà hắn mang bên mình. Hắn mơ hồ nghe phụ thân nói qua, Chính Dương Mộc là vật chí dương, đối với những người luyện dương cương công phu mà nói thì đúng là vật quý báu ngàn năm có một, có thể bổ dưỡng dương khí, bắt đầu tu luyện là làm chơi an thật. Nhưng cha hắn cũng không nói với hắn, nếu bổ dưỡng dương khí quá mức thì nó sẽ cản trở lại.

Nhưng mà điều này cũng không khó giải thích, Ô Dương Mộc giống như một cái ấm trà còn Đặng Thông Thiên chính là một tách trà, nếu như tách trà lớn hơn so với ấm trà thì hiển nhiên không mất công sức đem tất cả nước trong ấm trà đổ vào tách trà rồi, ngược lại nếu tách trà nhỏ hơn so với ấm trà thì nước từ ấm trà rót xuống tách trà sẽ tràn ra ngoài. Sai lầm của Đặng Thông Thiên chính là hắn không nắm bắt được giới hạn của bản thân, lúc nào cũng mang Ô Dương Mộc theo bên người, nên nước trong ấm trà cứ cuồn cuộn không ngừng rót vào tách trà, mặc kệ hắn có không chịu đựng được hay không.

Nếu như đổi lại là một người không hiểu về võ thuật nói như vậy, hẳn sẽ không tin tưởng, nhưng Tiêu Phàm rõ ràng không phải là loại người như vậy, người thanh niên này tuy vừa nhìn có vẻ xanh xao, gầy còm nhưng chỉ cần giơ một ngón út lên liền dễ dàng phá vỡ Thiết Sa Chưởng, tuyệt kỹ mà hẳn luyện tập suốt mười năm qua, hẳn không tin tưởng cũng không được

Tiêu Phàm có phong thái vô cùng dịu dàng, không mang theo chút khí chất thô bạo nào cả, thấp thoáng có phong độ của Vương Giả. Chính Đặng Thông Thiên cũng không biết từ lúc nào bản thân đã vô cùng tin tưởng cậu ta.

Trên bàn trà có chuẩn bị sẵn giấy bút, đây là chuẩn bị cho những khách mời đặc biệt cẩn thận không muốn dùng ngôn ngữ nói chuyện với nhau, người đứng ra tổ chức thuận tiện chuẩn bị giấy bút cho những vị khách đó đàm phán ký kết.

Tiêu Phàm cầm lấy giấy bút, trong nháy mắt đã viết xong một phương thuốc đưa cho Đặng Thông Thiên rồi nói:

- Đặng đại ca, anh hãy bốc thuốc theo phương thuốc này, uống liên tục trong vòng một năm không được gián đoạn thì có thể giải trừ những tổn hại do chí dương khí gây nên. Ngoài ra, tôi có viết cho anh một phương pháp luyện khí, anh hãy dựa theo phương pháp này mà dẫn dắt dương khí thừa trong cơ thể từ từ xuống đan điền, chậm rãi chuyển hóa nó từ ba đến năm sau thì có thể cho chính mình dùng. Đặng đại ca, Hồng Sa Chưởng vừa chí âm vừa chí dương, vô cùng khác thường, nếu như muốn luyện đến cảnh giới cao nhất hay là điều hòa âm dương, thì phải tu luyện trong ngoài kết hợp mới là phương pháp đúng đắn. Nếu một mực muốn dùng thuốc phụ trợ để mau tiến bộ thì có đôi khi sẽ dẫn kết quả hoàn toàn ngược lại, quá nóng vội thì sẽ không thành công.

Đặng Thông Thiên đưa hay tay tiếp nhận phương thuốc, nhìn kỹ hai lần. Hẳn cũng là người tinh thông dược lý, có thể nhận biết phương thuốc này là

thật hay giả, mặc dù đối với phương thuốc này hẳn có vài chỗ xem không hiểu nhưng Tiêu Phàm là người ưu tú như vậy, cậu ta sẽ không vô duyên vô cớ làm hại hẳn. Hơn nữa, hẳn hoàn toàn có thể cảm nhận được trên người Tiêu Phàm ẩn chứa phong thái quang minh chính đại, hẳn là cao thủ võ thuật làm sao không nhìn thấy được chứ. Người luyện võ không chỉ muốn có cơ thể cường tráng mà còn phải có cặp mắt tinh tường, giống như là giác quan thứ sáu mà người khác hay nói tới. Rất khó tưởng tượng một người có giác quan thứ sáu không nhạy bén mà có thể luyện võ nghệ đến trình độ cực cao cả.

Lại nhìn phương pháp dẫn khí mà Tiêu Phàm viết cho hẳn, tuy là chỉ có vài chữ đơn giản nhưng khi Đặng Thông Thiên âm thầm vận khí hai vòng theo phương pháp đó thì khí tức toàn thân khô nóng ngay tức khắc được xoa dịu, có thể thấy được phương thuốc này trị rất đúng bệnh.

Chí Cương Chi Dương là công phu ngoại môn rất bá đạo, nếu như có thể lấy nội gia công pháp cao minh phụ trợ mới có thể như Tiêu Phàm nói, âm dương điều hòa, nội ngoại kiêm tu, cuối cùng mới có thể đạt tới cảnh giới cao nhất.

Đến lúc này thì Đặng Thông Thiên không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn cúi người thật sâu trước mặt Tiêu Phàm.

- Rất cảm ơn! Ta tên là Đặng Thông Thiên, sau này có khó khăn gì cứ tìm đến ta, dù có lên núi đao xuống biển lửa ta cũng sẽ không từ.

Tiêu Phàm vẫn nhã nhặn như trước, nói:

- Đặng đại ca khách khí rồi!

Đặng Thông Thiên gật gật đầu, cầm lấy Ngũ Phẩm Diệp Dã Sơn Tham xoay người bước đi xuyên qua đám người đang vây xem, trong nháy mắt đã rời khỏi đại sảnh giao dịch.

Đặng Thông Thiên nhàn nhã rời khỏi làm cho đám người vây xung quanh, ai cũng mắt to mắt nhỏ nhìn theo, cảm thấy không hiểu gì cả. Chuyện này thật quá ly kỳ, năm trăm gam Long Đầu Phượng Vĩ Thảo hoang dã thượng hạng cũng không thể đổi thứ đó. Nhưng cuối cùng, cậu thanh niên chỉ dùng một "Phượng thuốc" được viết trên một tờ giấy mỏng lại đổi được? Đặng Thông Thiên hẳn là đầu óc bị ngâm nước rồi!

Tiêu Phàm chậm rãi đem noãn ngọc cất vào cái hộp nhỏ màu vàng đất. Đây dù sao cũng là thượng phẩm Hỏa Nham Noãn Ngọc, cho dù linh khí chỉ còn hai phần nhưng có thể cho Ô Dương Mộc "Điều dưỡng thân thể", nếu kiên trì trong một tháng hẳn là có thể đạt được.

"Vô Cực Thuật Tàng" có ghi lại: "Ô Dương Mộc hấp thu tinh hoa của trời đất, là thiên hạ chí dương thứ hai, trừ Hỏa Lân Giác ở bên ngoài, tất cả Hỏa Linh trên thế gian đều bị Ô Dương Mộc khắc chế, lại có thể "Dưỡng Nhân"". Có thể nói tạo hóa vô cùng thần kỳ

Khi Tiêu Phàm và Tân Lâm đang rời khỏi đại sảnh giao dịch thì Ân Chính Trung bỗng nhiên đi tới, khách khí nói:

- Tiêu tiên sinh, xin dừng bước!

Tiêu Phàm lập tức dừng bước, quay đầu mỉm cười với Ân Chính Trung.

- Tiêu tiên sinh, có thể cho ta xem đồ vật vừa rồi một chút không?

Ân Chính Trung nhìn chiếc túi mà Tân Lâm đang mang, trong mắt rõ ràng hiện lên vẻ kinh ngạc và nghi hoặc.

- Được!

Tiêu Phàm gật đầu, cười khẽ. Cậu ta không phải là một người nói nhiều, vừa rồi cùng Đặng Thông Thiên "Thao thao bất tuyệt" (Nói không ngừng nghỉ), đúng là đã phá lệ rồi. Xem bệnh cho người ta, dù sao cũng phải đem

nguyên nhân gốc rễ nói cho rõ ràng, bằng không thì cậu ta chẳng khác nào là kẻ lừa dối.

Tân Lâm lấy một cái hộp nhỏ màu vàng đất từ trong túi đang đeo trên vai, đưa cho Ân Chính Trung.

Ân Chính Trung cầm lấy bằng hai tay, trong mắt tinh quang chói lóa, vươn tay đến nhẹ nhàng vuốt ve viền màu đen bằng dây mây, ngón tay có chút run rẩy, tự nói lầm nhảm:

- Đây là Ô Dương Mộc sao? Chẳng lẽ truyền thuyết là có thật, thế gian thật sự có linh vật chí dương?

Viền màu đen bằng dây mây này nhìn qua thì ảm đạm tối tăm, không có ánh sáng, nhưng ông ấy lại nhìn nó không chớp mắt.

Vuốt ve một lát, Ân Chính Trung đóng cái hộp nhỏ trên tay lại, ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm, nghiêm túc hỏi:

- Tiêu tiên sinh, ta muốn thỉnh giáo, làm sao ngài biết đây thật sự là Ô Dương Mộc mà không phải là Chính Dương Mộc?

Đám người nghe được tên "Ô Dương Mộc" này vài lần, cuối cùng cũng có người nhớ tới, ngạc nhiên thốt ra tiếng

- Ô Dương Mộc, Ô Dương Mộc... Ô, đây không phải là cái mà Trần Thất Gia đã từng hỏi chúng ta sao?

Hai năm trước, Trần Quả cùng Lão Lục từng hỏi thăm những thương nhân được liệu lớn về Ô Dương Mộc, bọn họ đều chưa thấy qua hiển nhiên chỉ có thể lắc đầu. Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, mọi người đã đem chuyện này quên sạch từ lâu, không nghĩ tới đột nhiên lại nghe thấy cái tên đó ở chỗ này, cũng không biết là thật hay giả, ngay cả Đặng Thông Thiên là chủ

nhân của cái hộp nhỏ cũng nói nó là Chính Dương Mộc, không phải Ô Dương Mộc.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Ân tiên bối, bởi vì Ô Dương Mộc cực kỳ hiếm thấy, trong sách nghiên cứu thảo mộc "Thần Nông", "Bản Thảo Cương Mục" và "Những chú ý về thảo mộc" cũng không có ghi chép lại.

Còn rất nhiều nội dung nhưng Tiêu Phàm không muốn nói tỉ mỉ. "Vô Cực Thuật Tàng" đúng là loại sách quý giá nhất tại Vô Cực Môn, nó không thuộc những tác phẩm kinh điển của Đạo Gia nên trên thế gian có rất ít người biết đến. Cho dù Tiêu Phàm nói ra thì hơn phân nửa hội giao dịch, ngay cả Ân Chính Trung cũng chưa chắc hoàn toàn hiểu được.

Ân Chính trung lập tức nói:

- Ta đúng là kiến thức hạn hẹp... Còn nhớ năm đó ở Hoàng Hải, ta từng nghe người khác nói về Ô Dương Mộc, đáng tiếc vẫn chưa nhìn thấy lần nào. Hôm nay, ta có thể nhìn thấy tận mắt, coi như là thực hiện được một tâm nguyện rồi... Tiêu tiên sinh, Tân cô nương, quấy rầy hai vị rồi!

Ông cụ chấp một tay sau lưng, tay còn lại quả trượng, chậm rãi rời khỏi.

- Tiêu tiên sinh, xin dừng bước!

Ân Chính Trung vừa mới đi, Tiêu Phàm và Tân Lâm lại bị người khác ngăn lại.

Một nhóm gồm mười người đàn ông vạm vỡ đi tới, đóng chặt cửa chính của phòng giao dịch, mấy người trong đó tay còn cầm theo khảm đao sáng loáng, ánh sáng rét buốt từ mũi nhọn khảm đao làm cho người khác sợ hãi.

Trần Thất Gia lạnh lùng đứng chắn trước mặt hai người.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cướp Bóc

Chương 8: Cướp Bóc

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 8: Cướp bóc

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Khi mọi người thấy tình thế như vậy thì ngay lập tức đại sảnh giao dịch trở nên vô cùng hỗn loạn, tiếng thét kinh hoàng từ bốn phía vang lên, mọi người sợ hãi chạy về phía khác, đi càng xa cánh cửa càng tốt, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ nhìn về phía bên này, không biết vì sao lại đột nhiên xuất hiện biến cố khác thường như thế.

Trần Quả vận khí ở đan điền, cao giọng quát.

- Tất cả mọi người yên lặng một chút.

Trong phút chốc cả tòa nhà đều phát ra tiếng vọng trở lại, màn nhĩ mọi người bị chấn động ù ù cả lên, tiếng ồn ào trong nháy mắt đã bị áp chế nhỏ dần, mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía Trần Quả.

- Các vị, tất cả mọi người đều là bằng hữu lâu năm, sự việc hôm nay không có quan liên quan gì tới mọi người cả, chỉ là Trần mỗ có chút việc cần bàn

bạc với Tiêu tiên sinh. Thật xin lỗi vì đã làm lỡ thời gian của mọi người. Chờ sau khi ta cùng với Tiêu tiên sinh bàn bạc xong thì hội giao dịch sẽ lại tiếp tục, ta xin cam đoan sẽ không tạo bất cứ thương tổn nào cho mọi người cả. Ở nơi này, Trần mỗ xin tạ lỗi cùng các vị bằng hữu!

Trần Quả hai tay ôm quyền, cúi đầu xin lỗi mọi người.

Khi mọi người nghe xong câu này thì những vị khách hoảng sợ mới giật mình hoàn hồn trở lại, tiếp tục yên lặng theo dõi. Nhưng khi hàn quang từ mấy thanh khảm đao bắn ra bốn phía đập vào mắt họ thì cho dù họ muốn hoàn toàn yên tâm cũng không có khả năng. Đây là địa bàn của Trần Thất Gia ai cũng không dám làm bậy.

Trần Quả đối với khách mời khiêm nhường, lễ độ nhưng đây chỉ là thủ đoạn nhỏ trong làm ăn buôn bán. Ai lại dám chọc giận ông ta chứ, chẳng lẽ Trần Thất Gia không có biện pháp trừng trị hấn sao? Có thể ở trên giang hồ tung hoành ngang dọc, quan trọng nhất không phải là thực lực bản thân mà chính là ánh mắt, bởi vì có ánh mắt sắc sảo thì dù sao cũng có thể sống lâu một chút.

- Tiêu tiên sinh, ta cũng xin ngài thứ lỗi. Không phải Trần mỗ không nói đến quy tắc mà chuyện này đối với ta thật sự rất quan trọng.

Sau khi làm yên lòng khách mời, Trần Quả mới không nhanh không chậm nói với Tiêu Phàm, thái độ của ông ta vẫn nho nhã lễ phép như trước, trên mặt vẫn mỉm cười chum chim.

Tiêu Phàm cười khẽ, nói:

- Ông chủ Trần là vì Ô Dương Mộc sao?

Trần Quả kính trọng nói.

- Đúng vậy Tiêu tiên sinh, Ô Dương Mộc này ta đã tìm bốn năm năm rồi, không chỉ ta chưa từng nhìn thấy qua, thậm chí cũng chưa nghe ai nói tới cả. Tiêu tiên sinh, thứ này ta nhất định phải có, xin Tiêu tiên sinh nhượng lại cho ta. Tiêu tiên sinh cứ ra giá, chỉ cần ta có thể có được nó thì bất kể giá cả cao thế nào, cho dù có tán gia bại sản ta cũng sẽ không tiếc.

Tiêu Phàm nghiêm túc nói:

- Ông chủ Trần, ta chỉ sợ làm ngài thất vọng rồi, Ô Dương Mộc này đối với ta mà nói cũng vô cùng quan trọng, vấn đề không phải ở chuyện tiền bạc.

Trên mạng Inte có câu nói đùa rằng:

- Phàm là nói "vấn đề không phải là tiền bạc", nhưng thật ra cuối cùng mấu chốt vấn đề vẫn là bởi vì tiền thôi.

Nhưng những lời này dùng ở trên người Tiêu Phàm quả thực không thích hợp. Nếu Tiêu Phàm đã nói tiền không phải là vấn đề vậy thì thật sự không phải.

Trần Quả cười ha ha, nói:

- Tiêu tiên sinh, ta là một người thô lỗ nên sẽ không quanh co vòng vo, nói trắng ra là ta không phải muốn thương lượng với cậu, ta nhất định phải có Ô Dương Mộc này. Cậu không chịu ra giá, vậy ta đây sẽ cho cậu một cái giá - Hai trăm vạn tiền mặt, tiền trao cháo mút, nếu như Tiêu tiên sinh không chịu nể mặt vậy thì Trần mỗ chỉ có thể đắc tội thôi. Tiêu tiên sinh cùng Tân tiểu thư đều là người có ăn học, đã tới đây thì đều là khách, ta thật sự không muốn làm như thế đâu, cho nên xin Tiêu tiên sinh đừng làm cho ta khó xử. Miễn là hôm nay, Tiêu tiên sinh thành toàn cho ta việc này, cho ta cái mặt mũi thì từ nay về sau, ta sẽ xem Tiêu tiên sinh là bằng hữu, nếu như Tiêu tiên sinh gặp phải chuyện khó khăn gì thì chỉ cần Trần mỗ ta có thể làm được, cho dù có liều cả tính mạng này ta cũng sẽ làm cho cậu. Coi như là hôm nay ta nợ cậu một cái ân tình đi.

Trần Thất Gia quả thật không hổ là người cầm đầu ba tỉnh Tây Nam, nói chuyện vừa rõ ràng, rành mạch lại vừa hợp tình hợp lý. Với lại mọi người hiểu rất rõ tính cách của Trần Quả, Trần Thất Gia một khi đã hứa thì một ngụm nước bọt chính là một cây đinh, nếu hắn đã đứng trước mặt mọi người mà nói những lời như vậy thì khả năng hắn có thể nuốt lời là rất thấp.

Hai trăm vạn tiền mặt, hơn nữa một lời nói của Trần Thất Gia đáng giá nghìn vàng, không thể nói là phân lượng không nặng, ra giá không cao được.

Tiêu Phàm cẩn thận đánh giá Trần Quả vài lần thì lập tức hiểu rõ nguyên nhân, nhẹ giọng nói:

- Ông chủ Trần, tấm lòng của ngài tôi có thể lý giải, trong cơ thể ngài có bệnh khó nói và nó đã tương đối nghiêm trọng, nếu như ngài không ngại thì tôi sẽ bắt mạch cho ngài.

Tiêu Phàm còn chưa dứt lời, cổ tay vẫn chưa lộ ra thì Trần Quả đã nhanh chóng lui về phía sau hai bước, hai tay phòng thủ, hai mắt híp lại, bày ra tư thế tập trung tư tưởng phòng thủ, nói:

- Thực xin lỗi Tiêu tiên sinh, việc này ta không thể đáp ứng được.

Vừa rồi, khi Tiêu Phàm và Đặng Thông Thiên giao thủ với nhau, người khác nhìn không rõ nhưng Trần Quả thì nhìn thấy rất rõ ràng. Hắn chứng kiến chỉ trong một chiêu Đặng Thông Thiên liền bị Tiêu Phàm khống chế, Trần Quả đã sớm cảnh giác vạn phần.

Hồng Sa Chương của Đặng Thông Thiên và Diêm La Thủ mà hắn tu luyện đều là công phu chương thượng rất mạnh, nhưng cũng vừa cương vừa nhu. Trần Quả đã từng âm thầm cùng Đặng Thông Thiên luận bàn, trong hơn mười chiêu miễn cưỡng bất phân thắng bại, nhưng nếu quyết đấu sống chết

thì Trần Quả dự đoán là tám mươi phần trăm bản thân không phải là đối thủ của Đặng Thông Thiên.

Cái tên họ Đặng kia là một kẻ ngang tàng bạo ngược, là một nhân vật hung ác. Đặng Thông Thiên còn đánh không lại người thanh niên nhìn như nhả nhận yếu đuối trước mắt này, Trần Quả làm sao dám tùy tiện đem kinh mạch chính mình giao vào trong tay hắn chứ? Đặng Thông Thiên là cùng Tiêu Phàm giao dịch còn hắn chính là muốn đoạt đồ vật từ trong tay Tiêu Phàm, tình thế hoàn toàn khác nhau.

"Đừng nhúc nhích!"

Lão Lục và một người đàn ông dừng mảnh khác đang đứng ở bên cạnh Trần Quả đồng thời rút súng ra chia về phía Tiêu Phàm.

Đây là loại súng lục có ổ quay kiểu xưa, rất có thể là có lịch sử vài chục năm. Khánh Nguyên là khu vực ba giao nhau của ba tỉnh, từ xưa đến nay, đây chính là nơi mà các tộc người Miêu Dao sinh sống, là vùng thiếu văn minh và vô cùng hỗn loạn, trộm cướp hoành hành. Trước giải phóng có hơn mười băng nhóm trộm cướp lớn nhỏ hoạt động, sau đó bị quân đội tiêu diệt nhưng một ít súng ống đạn dược vẫn còn thất lạc ở dân gian, vài chục năm trôi qua cũng chưa có ai đoạt lại sạch sẽ cả.

Hai cây súng lục có ổ quay này, nhìn cũ thì có cũ thật nhưng chưa hẳn là không dùng được, lấy đi tính mạng người khác vẫn dễ như trở bàn tay.

Lúc này, Trần Quả mới thở phào nhẹ nhõm. Vũ khí lạnh thời đại cùng với vũ nóng thời đại có điểm khác nhau, nếu cùng ở trong này, cho dù người có võ công cao đến đâu, thân thủ nhanh nhẹn cỡ nào thì cũng không nhanh bằng đạn dược?

Ân Chính Trung đứng cách đó không xa, thấy sự việc xảy ra như vậy thì sắc mặt đại biến, vội vàng kêu lên một tiếng.

- Lão Lục, không được làm càn!

Vũ khí tân tân tiến nhưng cũng phải nhìn xem là do ai sử dụng, chưa chắc người sử dụng vũ khí nóng thì chắc chắn sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Ân Chính Trung đã hơn tám mươi tuổi, cả đời gặp qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn chứ? Với trình độ của Lão Lục, cho dù có cho hắn một cây súng liên thanh loại tốt nhất cũng không chắc chắn thắng được hai người trẻ tuổi đó.

Ân Chính Trung từng tận mắt nhìn thấy một cao thủ tuyệt đỉnh chỉ dựa vào một cây dao găm, trong nháy mắt đã giết chết bốn người dùng súng, mà bọn họ ngay cả chốt an toàn còn chưa kịp mở thì đã bị một dao cắt đứt cuộn họng.

Đáng tiếc Ân Chính Trung nhắc nhở đã quá trễ.

Hàn quang chợt lóe lên, Lão Lục và một người đàn ông đang cầm súng lớn tiếng kêu thảm thiết, súng lục "Loảng xoảng" rơi xuống đất, ở giữa cổ tay hai người đều cắm một cây dao găm sáng như tuyết, máu tươi từ cổ tay chảy ra đầm đìa.

Hàn quang lại chợt lóe lên lần nữa, hướng thẳng đến cách Trần Quả hai bước, người xuất thủ dĩ nhiên là cô gái đứng sau lưng Tiêu Phàm - Tân Lâm, dù cho ai cũng không nhìn ra cô gái yêu kiều, nũng nịu này cũng là người mang tuyệt kỹ đây mình.

Trần Quả kinh hãi, căn bản là hắn không nhìn thấy rõ mũi nhọn lạnh giá chói mắt trước mặt là xuất phát từ đâu. Cao thủ giao chiến, ngay cả lai lịch đối phương đều không thấy rõ thì làm sao mà đánh?

Trần Quả cũng là loại người hung ác, trong lúc này, dù cho hắn muốn lui cũng không thể lui nữa, hắn găm nhẹ một tiếng Song Chưởng liền xuất hiện, hắn liều mạng sử dụng chiêu Diêm La Dược Thủ, một mùi tanh lập

tức tỏa ra bốn phía. Diêm La Dực Thủ, chữ "Dực" ở giữa cũng không phải là để chơi cho vui.

Mọi người xem đều hoa cả mắt, Ân Chính Trung vội vàng kêu lên:

- Tân cô nương, xin hạ thủ lưu tình!

Theo tiếng la lên này, một ông cụ khoảng hơn tám mươi tuổi quải theo cây trượng, râu tóc bạc phơ, bỗng chốc trở nên vô cùng nhanh nhẹn như một con báo vọt tới phía bên này. Trong phòng giao dịch bỗng xuất hiện âm thanh của một cơn gió lớn, đó là do Ân Chính Trung vung vẩy cây trượng mang theo tiếng gió xé không gian đi tới, uy lực vô cùng.

Tên kinh hô vang lên khắp nơi, trên mặt không ít người lộ ra vẻ vô cùng phấn khích. Ngày hôm nay đúng là đã ghiền nha, không nghĩ tới ngay cả một ông lão như Ân Chính Trung cũng là cao thủ thâm tàng bất lộ. Xem điệu bộ này, ngay cả ba đến năm người đàn ông cường tráng tiến lên cũng chỉ có phần bị đánh thôi.

Ngay sau đó tiếng xé gió "Ù ù" im bật. Ân Chính Trung và Ngưu Đầu Trượng bỗng nhiên đứng ngay ngắn ở bên này, nhưng nhìn kỹ thì Ngưu Đầu Trượng đã bị hai ngón tay trắng ngần kẹp lấy.

Tiêu Phàm mỉm cười, gật đầu với Ân Chính Trung. Ngưu Đầu Trượng kia cứng cỏi vô cùng, nhưng lúc này lại như là rễ cây mới mọc, bị hai ngón giữa trên bàn tay trái của Tiêu Phàm kẹp lấy chặt chẽ, Ân Chính Trung liên tục vận khí để đoạt lại cây trượng nhưng giống như bỏ đá xuống biển, không thể lay động dù chỉ một chút.

Khuôn mặt Ân Chính Trung vốn đỏ hồng như là thiếu niên, trong nháy mắt trở nên tái nhợt, không còn chút máu, miệng vội kêu lên:

- Tiêu tiên sinh, xin hạ thủ lưu tình.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Ân tiên bối đừng lo lắng, chúng tôi không có ác ý đâu.

Bên này vừa mới nói hai câu, lại nghe thấy hai tiếng "Xẹt xẹt" sau đó Trần Quả đau đớn rên rỉ "A a". Trận hỗn chiến bên kia trong nháy mắt đã phân thắng bại.

Đội đoàn người nhìn rõ tình hình thì tiếng hét chói tay đã vang lên khắp nơi. Chỉ thấy hai bàn tay Trần Quả, một trước một sau bị hàn quang mờ ảo từ trên chuôi kiếm xuyên thủng, mà chuôi kiếm này rất nhỏ màu bạc giống như là bảo kiếm của phái Nga Mi, dĩ nhiên chui kiếm này đang ở trong tay Tân Lâm.

Máu màu đỏ sậm pha chút tím nhạt theo mũi kiếm bén nhọn từng giọt từng giọt rơi xuống. Mùi tanh hôi càng thêm nồng đậm khiến cho mọi người xung quanh muốn nôn mửa.

- Thất Gia ...

Mãi cho đến lúc này, người đàn ông vạm vỡ đang cầm đao mới hồi phục lại tinh thần, tay chân luống cuống, kêu la ầm ĩ, hăn bắt chắp tất cả gươm hai thanh khảm đao đâm về phía trước.

Trần Quả cắn răng chịu đau, quát một tiếng chói tay.

- Tất cả dừng mạnh động!

Tất cả mọi người không dám mạnh động, người đàn ông đang cầm hai thanh khảm đao đâm về phía trước cũng chợt dừng bước, vừa giận vừa sợ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ân Nhân Cứu Mạng

Chương 9: Ân Nhân Cứu Mạng

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Điều Hâm Bính

Chương 9: Ân nhân cứu mạng

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Sắc mặt Tân Lâm vẫn bình tĩnh không gợn sóng, cổ tay cầm kiếm không có chút run rẩy tựa như cuộc ẩu đả lúc trước cùng với máu tanh trước mắt đều chỉ là ảo giác mà thôi, bất cứ chuyện gì cũng sẽ không khiến cho nội tâm cô rung động cả.

Nhưng mà một dòng cảm giác lạnh đến thấu xương lại xẹt qua xương sống của Trần Quả, trong nháy mắt lan rộng tứ chi, thậm chí hần quên mất là hai bàn tay đang đau nhức. Hần một chút cũng không có nghi ngờ, chỉ cần hần và thủ hạ của hần có thêm bất cứ hành động nào nữa thì thanh kiếm sẽ không xuyên qua bàn tay mà sẽ xuyên thấu cổ họng hần.

Trên thực tế, hàn quang lấp lánh trên mũi kiếm đã cách cổ hần chưa đến bảy tấc, chỉ cần Tân Lâm dùng sức thêm một chút thì trên người hần sẽ tức khắc có thêm một lỗ thủng thứ ba.

- Tiêu tiên sinh, ta có mắt như mù không nhìn thấy núi Thái Sơn, đã đắc tội cao nhân. Trần mỗ xin cúi đầu nhận lỗi cùng ngài, nhưng mà nếu Tiêu tiên sinh cứ như thế rời đi thì không bằng hãy một kiếm giết chết ta. Sớm muộn gì thì ta cũng chết, chi bằng được chết một cách thoải mái.

Trần Quả không nhìn thấy Tiêu Phàm, hẳn là nhìn về phía Tân Lâm mà nói bởi vì Tân Lâm đang đứng chắn ở giữa hắn và Tiêu Phàm.

Mọi người hoảng hốt, không ai nghĩ đến tình huống sẽ như vậy, Trần Quả vẫn như trước nữa bước không lùi, thật không biết cái gọi là Ô Dương Mộc kia rốt cuộc đối với hắn quan trọng đến mức độ nào.

- Lão Thất, câm miệng!

Ân Chính Trung thấy Trần Quả vẫn cương quyết như cũ thì rất là hoảng hốt, quát một tiếng chói tai.

Hai ngón tay Tiêu Phàm buông lỏng, buông Ngưu Đầu Trượng của Ân Chính Trung ra. Ân Chính Trung liền lao đảo lui hai bước, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm vừa sợ lại vừa lo.

Tiêu Phàm chậm rãi tiến lên từng bước một sóng vai cùng Tân Lâm, nhìn máu đỏ lẫn với màu tím nhạt tanh hôi đang chảy không ngừng trên mũi kiếm, hai hàng lông mày nhíu lại, nhẹ giọng nói:

- Ông chủ Trần, Diêm La Dược thủ tuy sức mạnh khác thường nhưng phải tiến hành theo trình tự, không thể dùng được quá mức, ngài đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

Trần Quả cười khổ một tiếng, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, nén chịu cơn đau nhức từ hai bàn tay truyền tới, nói:

- Tiêu tiên sinh quả nhiên là đại cao thủ, Trần mỗ không biết tự lượng sức mình, nhưng cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Nghe xong Ân Chính Trung cũng thở phào nhẹ nhõm, Trần Quả rốt cuộc cũng hiểu được tình thế rồi, thực lực của hắn so với thực lực của đối phương là cách nhau một trời một vực, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với

nhau. Ngay cả Ân lão ra tay cũng là trong một chiêu liền rơi xuống hạ phong, càng không cần nói là Trần Quả hấn.

Tiêu Phàm khẽ thở dài, nói:

- Lâm nhi.

Cổ tay Tân Lâm hơi run run, chuôi kiếm màu bạc liền rút khỏi hai bàn tay Trần Quả, cả người cô lại hơi run lên, bảo kiếm cũng vì thế mà giống như lò xo nhanh chóng được rút ra bắt đầu run lên từng hồi, nhưng mà trong phút chốc đó, máu dính trên mũi kiếm cũng chấn động chảy xuống sạch sẽ, bảo kiếm lại lóe lên hàn quang chói mắt, trơn bóng như mới, tựa như là bảo kiếm này chưa từng bị dính giọt máu nào.

Trần Quả kêu la một tiếng rồi liên tiếp lùi lại mấy bước, dựa lưng vào cửa chính phòng giao dịch mới đứng vững nổi, hấn nhìn thấy hai bàn tay mình máu tươi đầm đìa thì tay chân nhất thời luống cuống.

- Thất Gia

Vài tên thủ hạ xông lên, một người trong đó xé quần áo chính mình "Rẹt rẹt" thành hai mảnh vải, tay chân luống cuống băng miệng vết thương của Trần Quả lại.

Lão Lục cố nén cổ tay đau đứng dậy, giọng khàn khàn kêu lên.

- Mau, mau gọi bác sĩ.

Tiêu Phàm nói:

- Ông chủ Trần, có phải ngài muốn điều trị chất độc của Diêm La Dược thủ không, trích máu từ lòng bàn tay vốn là một phương pháp trị liệu, băng bó qua loa là được rồi, không cần vội vã cầm máu đâu.

Trần Quả cắn răng nói:

- Đa tạ Tiêu tiên sinh chỉ bảo.

Tiêu Phàm cân nhắc, nói:

- Ông chủ Trần, chúng ta có thể đơn độc nói chuyện không?

Hai mắt Trần Quả lập tức mở to, nửa mừng nửa lo nói:

- Tiêu tiên sinh, ngài nói cái gì? Đơn độc nói chuyện sao?

- Vâng.

Tiêu Phàm hơi hơi gật đầu rồi bước về phía trước. Tâm Lâm lẳng lặng theo sát phía sau, bước chân nhẹ nhàng, không có chút kinh ngạc.

Hơn mười người đàn ông vạm vỡ đứng trước cánh cửa nát bét, mắt thấy Tiêu Phàm chậm rãi đi tới thì kìm lòng không được mà nắm chặt cây đao trong tay rồi tránh ra để lại một con đường, ánh mắt xen lẫn nỗi sợ hãi nhìn về phía hai Tiêu Phàm không nói nên lời.

Bọn họ lẳng lộn trên giang hồ nhiều năm như vậy, nhưng ngày hôm nay mới xem như là mở mang kiến thức, cái gì mới chính là cao thủ tuyệt đẳng thật sự. Trần Thất Gia là một nhân vật lợi hại, kiên cường cỡ nào vậy mà ngay cả sức chống đỡ công kích cũng không có!

- Mau, nhanh đi, mở phòng tổng thống phía dưới... Nhanh đi..."

Trần Quả vội vã kêu lên:

Vừa mới trải qua sống chết, toàn thân Trần Thất Gia mồ hôi lạnh tuôn ra không ngừng nhưng giọng điệu vẫn cứng rắn như trước, như chưa từng mất đi một chút khí phách hào hùng nào. Bây giờ, bỗng nhiên gặp được cơ hội có thể xoay chuyển tình thế như vậy thì người cẩn thận như Trần Thất Gia rốt cuộc cũng không giữ được bình tĩnh.

Ha ha, có hy vọng rồi!

Phòng tổng thống của khách sạn Khánh Nguyên trang hoàng không kém những khách sạn năm sao nổi tiếng khác, xa hoa lộng lẫy, xanh vàng rực rỡ.

- Xin mời vào, Tiêu tiên sinh cùng Tân tiểu thư, mời ngồi!

Hai tay Trần Quả băng bó sơ sài thoáng chốc máu tươi phủ đỏ tấm vải, lúc này, nói sao hẳn không lo lắng được chứ? Huống chi Tiêu Phàm đã nói rất rõ ràng, lấy máu là một trong những phương pháp để trị hết bệnh. Trần Quả không phải người vô cùng tinh thông y dược, nhưng máu từ lòng bàn tay chảy ra có hòa lẫn màu tím nhạt mà không phải là màu đỏ tươi hay là màu đỏ sẫm, có thể nhìn ra được đây chính là máu độc tích tụ.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa sang trọng, Tân Lâm thì vẫn im lặng đứng bên cạnh Tiêu Phàm như trước, bảo kiếm chuôi bạc đã không thấy đâu, cũng không biết cô ấy giấu ở nơi nào.

Nữ nhân viên xinh đẹp nhanh chóng dâng lên cho khách quý tách trà thơm ngát, có thể đoán ra được cô nhân viên phục vụ này vô cùng căng thẳng, lúc châm trà không những cánh tay run rẩy mà cả người đều khẽ run run. Bởi vì cô ấy không phải là nhân viên phục vụ phòng mà cô ấy là nhân viên phục vụ ở phòng giao dịch nên vừa rồi, cô ấy đã nhìn thấy tận mắt diễn biến sôi động lúc này.

Trần Quả phất tay, cô nhân viên phục vụ kia lập tức lui ra ngoài. Ngay sau đó, tiếng đóng cửa vang lên "Ầm ầm".

Ân Chính Trung đi tới đứng ở trước cửa, không hề tiến vào, hai tay ôm quyền, rất kính cẩn nói:

- Tiêu tiên sinh, ngài có thể cho ta dự thính với không?

Tiêu Phàm gật đầu, mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Ân tiên bối, mời ngài vào!

Ân Chính Trung để cây trượng ở cửa rồi bước nhanh vào, khom người chào Tiêu Phàm sau đó mới ngồi xuống.

Cửa phòng tổng thống vừa được khép nhẹ từ bên ngoài.

- Ông chủ Trần, trước tiên để tôi xem mạch cho ngài.

- A, vâng, vâng ...

Trần Quả luống cuống miệng nói không ngớt rồi vươn tay trái đặt ở trên bàn trà làm bằng đá cẩm thạch.

Tiêu Phàm đưa ba ngón tay chậm rãi đặt lên cổ tay Trần Quả, tập trung chẩn bệnh, sau đó lại bắt mạch trên tay phải của Trần Quả, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, sắc mặt đông cứng.

Tâm tư Trần Quả ngay tức khắc như ngàn cân treo sợi tóc, giọng run run hỏi:

- Tiêu tiên sinh, bệnh này của ta ...

Tiêu Phàm nhẹ nhàng phất tay chặn lại câu hỏi của hắn, trầm ngâm hỏi:

- Ông chủ Trần, bệnh tình của ngài so với Đặng đại ca nghiêm trọng hơn vài phần. Đặng đại ca là tiến đên bù độ nhưng anh ấy có thể chất mạnh hơn ngài vì thế trị dứt bệnh của anh ấy tương đối dễ dàng hơn một chút, còn tình trạng của ngài nếu không có Ô Dương Mộc thì quả thật rất khó trị tận gốc được.

- Đúng, đúng, đúng là như vậy, phương thuốc kia cũng có loại dược liệu Ô Dương Mộc này ... Tiêu tiên sinh, ta cũng không phải muốn rất nhiều, chỉ

cần sáu cây là đủ rồi, sáu cây Ô Dương Mộc, phương thuốc kia chính là viết như vậy...

Trần Quả đột nhiên liên lục nói, hy vọng tràn đầy.

- Sáu cây?

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu.

- Sáu cây Ô Dương Mộc? Dựa vào người mà cũng có tư cách lấy sáu cây Ô Dương Mộc?

Từ đầu tới giờ Tân Lâm vẫn một mực yên lặng không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng nói, giọng điệu rất đổi xem thường, giọng nói lại càng không để lại chút tình cảm nào.

Trần Quả nghe xong vô cùng xấu hổ, cũng không dám mở miệng phản bác.

Tiêu Phàm nói:

- Ông chủ Trần, Phương thuốc mà ngài nói là cái gì vậy? Có tiện lấy ra cho ta xem một chút được không?

- A, đơn nhiên là tiện, tiện rồi, ...

Trần Quả liên tục gật đầu, thò tay vào trong túi áo lấy ra tờ giấy, bàn tay đầm đìa máu tươi làm cho áo sơ mi hàng hiệu của hắn vốn sạch sẽ biến thành nhần nhúm lốm đốm đỏ, nhưng làm sao hắn còn có tâm trạng quan tâm đến những thứ đó chứ?

Đây là một phần đơn thuốc sao chép, còn bản gốc đã sớm được Trần Quả cất ở trong tủ sắt kia. Phương thuốc này là vào thời kỳ dân quốc, sư phụ Lão Bất Tử được một thể ngoại cao nhân cho, đã vài chục năm trôi qua, nếu như không cất kỹ càng chỉ sợ là nó đã sớm bị sâu, mọt cắn nát không nhìn ra được rồi.

Tiêu Phàm cầm lấy xem xét kỹ càng, sau đó trên mặt cậu ta hiện lên một vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên mà cậu ta lộ ra nét mặt kinh ngạc như vậy, ngoài ra thì bất kể khi nào cậu ta cũng mang vẻ mặt bình tĩnh, đến nỗi làm cho người ta hoài nghi độ tuổi thực sự của cậu ta, cậu ta không phải cậu thanh niên hơn hai mươi tuổi mà là một lão yêu quái nào đó có thuật dịch dung (Cải trang).

- Lâm nhi, em hãy xem đi.

Vẻ kinh ngạc trên mặt Tiêu Phàm chợt lóe qua rồi biến mất, sau đó cậu ta đem phương thuốc giao cho Tân Lâm đang đứng bên cạnh. Tân Lâm cầm lấy phương thuốc, nhàn nhạt xem lướt qua rồi lạnh lùng nói:

- Sáu cây Ô Dương Mộc, nếu như người uống thuốc này mà không chết thì trên thế giới sẽ không có người chết!

Trần Quả vừa mới bình tĩnh lại được một chút thì mồ hôi lạnh lại túa ra, hần nâng tay lau mồ hôi trên trán rồi nói:

- Tiêu tiên sinh, Tân cô nương, phương thuốc này không phải là ta tự viết mà là rất lâu trước kia, sư phụ đã truyền cho ta nhưng mà đây cũng không phải là do ông ấy kê đơn ...

Ân Chính Trung ngắt lời, nói:

- Phương thuốc này ta đã từng xem qua, trừ bỏ Ô Dương Mộc thì những loại thuốc khác cũng không có vấn đề gì quá lớn...

Vài năm nay, Trần Quả liên tục tìm những bác sĩ giỏi để hỏi về phương thuốc này, hiện tại bên cạnh có Ân Chính Trung là một người từng lão luyện năm như vậy, không thể không thỉnh giáo được. Thực tế mà nói thì Ân Chính Trung không phải là bác sĩ đông y mà chỉ là dược sư. Nhưng

đông y và tây y rõ ràng có sự khác nhau, đối với khoa Tây y thì bác sĩ và dược sĩ hoàn toàn khác nhau, hai người không thể hoán đổi công việc cho nhau, còn Đông y thì khác với Tây y, bác sĩ Đông Y thì không chỉ biết kê đơn bốc thuốc mà còn rất thông thạo các vị thuốc Đông y.

Ân Chính Trung chưa từng đánh giá phương thuốc của Trần Quả, cũng chưa từng nói với hẳn những chuyện liên quan đến Ô Dương Mộc. Cái tên Ô Dương Mộc này, cả đời của Ân Chính Trung cũng chỉ nghe nói đến một lần, lúc trước khi ông đi phiêu bạt giang hồ, tình cờ nghe người ta nhắc đến Ô Dương Mộc, nhưng ông cũng hoàn toàn không biết gì về tính chất và tình trạng dược lý nên đơn nhiên ông sẽ không đề cập với Trần quả về nó.

- Ân tiên bối, vấn đề lớn nhất của phương thuốc này chính là Ô Dương Mộc.

- Ông chủ Trần, làm sao mà ngài có được phương thuốc này, có thể cho chúng tôi biết được không?

Tiêu Phàm khách sáo nói, đối với bậc tiền bối như Ân Chính Trung, từ trước đến giờ Tiêu Phàm vẫn duy trì sự kính trọng.

Trần Quả vội vàng đem nguồn gốc của phương thuốc kể cho Tiêu Phàm nghe.

- Được, được, thật ra thì chuyện là như thế này ...

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Ô Dương Mộc vô cùng hiếm thấy nên rất ít người nghe nói qua về nó, càng không phải nói là có người từng dùng qua, chỉ cần đem liều lượng Ô Dương Mộc giảm đi một nửa là có thể trị dứt bệnh rồi ... Ông chủ Trần, trước tiên tôi cầm máu cho ngài, nếu trích máu quá nhiều trong một lần sẽ có chút uốn thẳng thành cong mất.

Tiêu Phàm nói xong thì cuộn tay áo, giữa hai ngón tay lóe ra hàn quang lấp lánh, có hơn ba cây dao nhỏ sáng lấp lánh. Dao nhỏ có hình dáng như là lá cây, nhìn qua có chút giống với ngân châm dùng để châm cứu, nhưng nó thật sự là con dao hình chiếc lá được rèn vô cùng tinh xảo, nếu không nhìn kỹ thì quả thực là không nhận ra được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Trường Sinh Thiên

Chương 10: Trường Sinh Thiên

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 10: Trường Sinh Thiên

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Nhưng mà tác dụng của ba thanh Diệp Tiểu Dao vẫn là dùng để châm huyết, sáu châm qua đi, bàn tay Trần Quả vốn máu tươi tuôn trào từ từ ngừng chảy.

Trần Quả trợn mắt, há hốc mồm vì kinh ngạc. Tuy hẳn cũng được coi như là cao thủ võ thuật nhưng hẳn chỉ nghe nói qua về thuật châm huyết cầm máu này, trong thành phố Khánh Nguyên cũng có rất nhiều bác sĩ châm cứu nhưng Tiêu Phàm so với họ là ở một đẳng cấp cao hơn, có thể nói là một trời một vực.

Ân Chính Trung nhìn không chớp mắt, thở dài nói:

- Thật sự là một phương pháp thần kỳ!

Tiêu Phàm đưa Liễu Diệp Dao dính máu đến gần chớp mũi, nhẹ nhàng ngửi một chút rồi gật gật đầu, nói:

- Ông chủ Trần, phương pháp luyện Diêm La Thủ là ngâm hai tay trong các vị thuốc, vốn cũng là chính đạo. Võ thuật Trung Quốc bác đại uyên thâm, đủ mọi phương pháp luyện công, Phật Môn thì có Dịch Kinh Tẩy Tủy, Đạo Gia thì có Thoát Thai Hoán Cốt, tất cả đều phải nhờ vào sự hỗ trợ của dược liệu và kim châm cứu, nhưng cái ngài tu luyện là Dược Thủ. Xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, ngài một mực xem trọng uy lực đả thương người nên đã đi vào ngã rẽ, đó không phải là con đường chính đạo đúng đắn ... Việc này cũng không thể trách ngài, có lẽ là do sư môn truyền thụ sai. Chờ hàn độc trong cơ thể ngài được bài trừ sạch sẽ sau đó lại luyện công pháp của bốn môn. Những thứ như: Xuyên Ô, Thiềm Sa, Ngô Công, toàn bộ những vị thuốc này tốt nhất là ngài không nên dùng đến.

Hiện giờ, Trần Quả đối với Tiêu Phàm đã khâm phục sát đất rồi, hẳn không cần suy nghĩ vội vàng gật đầu đáp ứng, trong lòng thầm nghĩ:

- Hèn chi Lão Bất Tử chưa đến bốn mươi tuổi đã rút khỏi giang hồ, chạy đến thành phố Khánh Nguyên - địa phương rác rưởi này, hóa ra là trước đây sư môn truyền lại phương pháp luyện công có chỗ thiếu sót rất lớn. Nếu không phải chính mình có duyên phận gặp được Tiêu Phàm thế này thì số phận của bản thân chỉ sợ so với Lão Bất Tử còn thảm hơn nhiều, ít nhất xem tình hình thì Lão Bất Tử còn vui vẻ trốn được mấy chục năm, cuối cùng sống đến chín mươi mấy tuổi, nhưng tự mình không thể sống lâu như vậy. Cho dù may mắn tìm được Ô Dương Mộc, uống thuốc theo phương thuốc này nhưng dùng với liều lượng Ô Dương Mộc không đúng thì chỉ có chết nhanh hơn thôi. Có lẽ là bản thân mình mệnh chưa hết nên ông trời

mới đưa vị đại cứu tinh này đến trước mặt mình, kéo mình từ cửa âm phủ trở về.

Tiêu Phàm cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt Trần Quả, hơi gật đầu, nói:

- Ông chủ Trần, tổ tiên ngài tích rất nhiều công đức, lẽ ra phải phúc trạch lâu dài nhưng mấy năm nay, ngài làm nhiều điều xấu nên đã có thêm nét bút nghiệp, đem công đức tổ tiên tiêu hao không ít. Từ nay về sau, ta khuyên ngài hãy làm nhiều việc tốt, tích thêm nhiều công đức, điều đó đối với chính ngài, với người nhà của ngài sẽ có thêm nhiều lợi ích.

- Là, là Trần mỗ ... Kẻ hèn này nhất định sẽ ghi nhớ lời chỉ dạy của Tiêu tiên sinh, sẽ cố gắng sửa đổi, tuyệt đối không làm những chuyện không có tính người nữa...

Trên trán Trần Quả mồ hôi lạnh chảy ra không ngừng, sắc mặt hằn trở nên trắng bệch.

- Ừ.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng gật đầu.

- Lâm nhi, em hãy đem ba cây Ô Dương Mộc cho ông chủ Trần.

Tâm Lâm từ túi xách mang theo bên người lấy ra cái hộp nhỏ màu vàng đất bằng dây mây, ngón tay khéo léo dùng một chút lực, cái hộp nhỏ cũng theo đó mà vỡ ra, vốn là cái hộp nhỏ này được trang trí xung quanh bằng dây mây màu đen sẫm, nhưng khi bị Tâm Lâm dùng lực tác động thì dây mây này bắn ra linh khí trắng tấp, nó giống như là vật có linh tính hơi rung động không ngớt.

Giữa kẽ tay của Tâm Lâm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo cắt đứt ba tấc theo chiều dài của Ô Dương Mộc, chỗ mặt cắt rất bằng phẳng, bóng láng lấp lánh màu vàng đen, lại mơ hồ có một dòng linh khí lưu chuyển.

Trong phút chốc Trần Quả chỉ cảm thấy một dòng hơi nóng đập vào mặt mà nhiệt độ xung quanh bỗng tăng cao.

Ân Chính Trung tức khắc kinh ngạc há to miệng, than:

- Thiên Hạ Chí Dương thứ hai, quả nhiên danh bất hư truyền (Tiếng tăm, danh tiếng truyền đi đúng như thực tế).

Đương nhiên hiện tượng ấ lên này chỉ lướt qua trong giây lát.

Trong nháy mắt, chỗ mặt cắt trên Ô Dương Mộc trở nên đen nhánh không có một chút sáng bóng nào, nhìn qua thì nó so với dây mây nhỏ bình thường hoàn toàn giống nhau.

Tân Lâm chìa bàn tay tuyết trắng đến trước mặt Trần Quả, quả thật bàn tay cô rất mềm mại, trắng mịn, cho dù ai cũng không thể ngờ là một khi bàn tay nhỏ này cầm kiếm thì chỉ trong vài chiêu liền dễ dàng hóa giải Diêm La Được Thủ của Trần Thất Gia uy chấn vùng Tây Nam, đem hai bàn tay xuyên qua như xâu một khối thịt.

Trần Quả vội vàng đứng dậy, vươn hai bàn tay nhuộm đầy máu tươi cung kính tiếp nhận ba đoạn bảo bối, sau đó hẩn đặt ở trong lòng bàn tay rồi quan sát cẩn thận nhưng hẩn không nhìn ra có chỗ thần kỳ nào cả.

Tiêu Phàm chậm rãi đứng dậy.

- Ân tiền bối, ông chủ Trần, chúng tôi sẽ không quấy rầy hai vị nữa, xin cáo từ!

Trần Quả vội vàng đuổi theo, vừa đi vừa nói:

- Tiêu tiên sinh, Tân tiểu thư, điều này, điều này sao có thể chứ? Hai vị giúp ta một việc lớn như vậy, chẳng khác nào đã cứu Trần Lão Thất này một mạng, làm sao có thể cứ như vậy đi chứ? Như vậy ta đây sẽ bị các bằng hữu

chê cười? Cho dù thế nào thì ta cũng muốn mời hai vị ở lại vài ngày cho ta làm tròn bốn phận của chủ nhà chứ ...

Loại đại ân cứu mạng này cho dù thế nào cũng phải tận tình báo đáp mới được. Trần Thất Gia cũng không phải loại người không biết tốt xấu, không hiểu ân nghĩa.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Ông chủ Trần, lòng tốt của ông ta xin nhận, ngày sau có thể ta sẽ còn có việc quấy rầy ngài.

Trần Quả thề thốt nói.

- Đương nhiên, đương nhiên, chỉ cần Tiêu tiên sinh xem Trần Lão Thất ta là bằng hữu thì sau này, cho dù có chuyện gì đi nữa, chỉ cần Tiêu tiên sinh nói một câu, cho dù lên núi đao xuống biển lửa ta quyết không chối từ, nếu ta có chút sợ sệt, ta sẽ không mang họ Trần!

- Tiêu tiên sinh, cho dù thế nào ngài hãy ở lại một buổi tối, chỉ một buổi tối thôi được không? Ngày mai, ta sẽ đích thân tiễn hai vị.

Trần Quả nói xong không đợi Tiêu Phàm mở miệng, lập tức bước lên trước đẩy cánh cửa nặng nề làm bằng cây tử đàn chạm trổ hoa văn tinh xảo, đứng ở bên ngoài thấp giọng phân phó Lão Lục, hai tay Lão Lục cũng quẩn một vòng băng vải thật dài:

- Mau, đi lấy năm mươi vạn tiền mặt, lập tức mang lại đây, nhanh lên, càng nhanh càng tốt...

Trời đã quá khuya, ngân hàng đã sớm đóng cửa mà năm mươi vạn tiền mặt đã là toàn bộ quỹ bản hiểm của khách sạn Khánh Nguyên. Tại thành phố núi xa xôi này, năm mươi vạn tiền mặt gần như là không có chuyện gì không thể làm không được cả.

Lão Lục không dám hỏi là vì cái gì, chỉ đáp ứng một tiếng rồi chạy đi.

Nhưng Tiêu Phàm không có ý chờ hăn, cậu ta mỉm cười bắt tay với Ân Chính Trung nói lời từ biệt, sau đó cùng Tân Lâm đi rất nhanh ra bãi đỗ xe của khách sạn Khánh Nguyên, ở bãi cỏ bên cạnh bãi đỗ xe có một bóng bóng đen chợt lóe lên thẳng hướng về phía Tiêu Phàm phóng tới.

- Hắc Lân!

Tiêu Phàm mỉm cười, vươn cánh tay rảnh rỗi ra đón lấy bóng đen đang trực tiếp bổ nhào vào lồng ngực cậu ta. Nhìn kỹ thì hóa ra vật thể đen thùi này là một con mèo lớn, toàn thân nó đen sẫm phát sáng, lại có một bộ lông rối mù, chỉ có hai mắt lấp lánh ánh sáng màu xanh biếc nhưng trong đêm tối thì rất u ám làm cho người khác vô cùng sợ hãi.

Hai người cùng một con mèo ngồi vào một chiếc xe nhỏ bình thường được cấp phép của tỉnh Ích Đông. Tân Lâm khởi động xe, nhẹ nhàng khéo léo lái từ một đồng xe xa hoa đi ra.

- Tiêu tiên sinh, chờ một chút, xin chờ một chút ...

Xe ô mới vừa rời khỏi bãi đậu xe thì Trần Quả cầm theo một vali mật mã cực lớn chạy ra, vừa kêu to vừa đuổi theo xe, trên trán mồ hôi nhễ nhại nhưng xe ô tô không có chút giảm tốc độ tiếp tục hướng cửa chính chạy tới.

Trần Quả đuổi theo vài bước thì đành phải đứng lại, người ta rõ ràng không cần hăn báo đáp, khiến hăn thiếu nợ một cái ân tình rất lớn.

Người không bình thường phải làm chuyện không bình thường. Trong khoảnh khắc xe ô ra khỏi cửa chính thì hai mắt xanh biếc bỗng nhiên thoáng hiện ở trên cửa kính xe, trong phút chốc khiến cho toàn thân Trần Quả lông tóc dựng đứng, so với cảm giác bị theo dõi ở trên hành lang

phòng khách giống nhau như đúc. Loại cảm giác kỳ lạ này chợt lóe lên, ngay sau đó, chiếc xe liền rẽ sang hướng khác, biến mất trong bầu trời đêm.

Trần Quả sững sờ mà đứng tại chỗ, một lúc lâu sau cũng không nói gì. Lão Lục đi theo phía sau ló đầu nhìn Trần Thất Gia cầm va li mật mã trong tay, âm thầm lú lờ không nói nên lời.

- Đây là người nào, năm mươi vạn tiền mặt cũng không cần?

Nhưng mà nhìn bọn họ lái chiếc xe kia cũng quá lạc hậu, không giống như là người giàu có rộng rãi gì ... Đương nhiên những lời này Lão Lục không dám nói ra trước mặt Thất Gia, chỉ có thể để ở trong lòng buồn bực mà thôi.

Thành phố Khánh Nguyên không lớn lắm nên chiếc xe rất nhanh liền ra khỏi thành phố, đang chạy trên tuyến đường tỉnh, nói là tuyến đường tỉnh chứ thật ra tuyến đường này mới được tu sửa hai năm trước, tình hình giao thông rất lộn xộn. Buổi tối không có xe chạy nên mặt đường trống trơn, rộng rãi, tầm nhìn rất tốt.

Tân Lâm lạnh nhạt hỏi:

- Tại sao phải giúp hắn?

Khuôn mặt của cô dường như vừa xuất hiện chút giận dữ, nhìn càng thêm đẹp.

Tiêu Phàm ngồi ở ghế phó lái, Hắc Lâm im lặng mà nằm sấp trong lòng cậu ta, Tiêu Phàm chậm rãi vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, khẽ nói:

- Nhìn tướng mạo của hắn không nên chết đột ngột, với lại tổ tiên của hắn ân đức cuồn cuộn, đúng là gia đình tích đức, quý nhân tương trợ.

Tân Lâm khẽ bĩu môi, nói:

- Quý nhân này chính là anh sao? Người Vô Cực Môn được xem trọng như vậy sao?

Vốn là bất kể lúc nào, cô gái này cũng giữ im lặng tựa như một chiếc bóng khiến cho người khác có cảm giác giống như là thưởng hoa trong sương mù, nhìn cô không giống như người cõi trần, tuy cô khế bửu môi như vậy nhưng lại thêm vài phần nhu mì làm cho cả người cô bắt đầu linh động bỗng nhiên hơn vài phần sức sống.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Vô Cực Môn không thể xem như là một trường phái giang hồ thuần túy mà là môn đạo chính thống được truyền lại, vô cực sinh thái cực, thái cực sinh lưỡng nghi, người đầu tiên bàn về vô cực là lão tổ, trước khi lão tổ sang đạo giáo thì vô cực đạo chính thống cũng đã tồn tại, đây cũng là điểm khác biệt lớn nhất giữa Vô Cực Môn và Thất Diệu Cung .

Tân Lâm "Hừ" một tiếng, dường như không muốn cùng cậu ta tiếp tục bàn bạc về vấn đề này, môi đỏ mọng vĩnh lênh kết hợp với khung cảnh xung quanh tạo thành một hình vòng cung nhỏ vô cùng đẹp, nhìn qua có vẻ bướng bỉnh, không chịu khuất phục.

Vô Cực Môn và Thất Diệu Cung quả thật có nhiều vướng mắc, bắt đầu từ mấy trăm năm trước kéo dài đến bây giờ đã hơn một nghìn năm, nhiều đời cung chủ của Thất Diệu Cung luôn lấy mục tiêu lớn nhất là đánh bại Vô Cực Môn, đem lòng kiêu ngạo của những người đàn ông đáng ghét của Vô Cực Môn giẫm đạp dưới chân. Điều khiến cho Tân Lâm vô cùng hết sức buồn bực chính là hình như chưa có một thế hệ cung chủ Thất Diệu Cung nào hoàn thành được nhiệm vụ vĩ đại đó cả, cuối cùng chỉ có thể mang theo niềm tiếc nuối vô cùng mà đi vào giấc mộng ngàn thu, họ chỉ có thể đem nhiệm vụ này làm di huấn truyền cho các đời cung chủ tiếp theo mà thôi.

Vô Cực Môn thật sự là lớn mạnh không hợp với lẽ thường, chẳng hạn như Tiêu Phàm, Tân Lâm và hắn đã làm việc cùng nhau ba năm ... nhiều năm, thậm chí có thể nói là bọn họ như hình với bóng, nhưng cho tới bây giờ, Tân Lâm vẫn không đoán được ở sâu trong nội tâm Tiêu Phàm đang suy nghĩ cái gì.

Chuyện vừa rồi nếu như xảy ra trên người Tân Lâm thì tuyệt đối cô cũng sẽ không xử lý như vậy.

Ba đoạn Ô Dương Mộc, đó là thứ quý giá cỡ nào chứ? Thế nhưng dùng ở trên người Trần Quả như vậy thật là lãng phí mà.

Cùng Tân Lâm khác biệt, Tiêu Phàm dường như hiểu rất rõ suy nghĩ trong lòng Tân Lâm, mỉm cười khẽ nói:

- Lâm nhi, Thất Diệu Cung cũng có phương pháp trường sinh, đó vốn là việc trái với lẽ thường, chỉ có làm nhiều việc thiện, tích nhiều công đức mới có thể đoạt lấy may mắn của trời đất.

- Con đường trường sinh?

Tân Lâm lại bĩu môi, có chút xem thường.

- Vẫn là chờ Vô Cực Môn các người tìm được Trường Sinh Thiên rồi nói sau.

- Trường Sinh Thiên đã thất lạc không biết bao nhiêu năm rồi, muốn tìm trở về, nói dễ hơn làm ...

Tiêu Phàm thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đại Hào Môn

Chương 11: Đại Hào Môn

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Điều Hâm Bính

Chương 11: Đại Hào Môn

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Tiêu Phàm vừa mới trở về thủ đô thì lập tức nhận được điện thoại của em trai.

- Anh trai à, anh về nhà đi, ông nội bị bệnh rất nặng, đang nằm ở bệnh viện 301.

Giọng điệu Tiêu Thiên lúc nào cũng sắc bén mang theo một loại mùi vị bất cần đời, rất khó diễn tả.

Lấy tư cách là một đại hào môn (Đại hào phú) bậc nhất ở chế độ cộng hòa, hai đứa cháu đích tôn của Tiêu lão gia ở trong mắt trường bối đúng là không thua kém ai. Trường tôn Tiêu Phàm từ nhỏ đã có trí thông minh hơn người, bác học đa tài nhưng cậu ta cứ một mực yêu thích đạo học của lão Trang, ghi danh vào đại học cũng chọn Học Viện Đạo Giáo. Sau khi tốt nghiệp lại trực tiếp vào ngành tôn giáo khiến cho bậc trưởng bối trong gia tộc kinh ngạc đến rơi cả mắt kính.

Bề ngoài giống như là thế tử thế gia ở thủ đô, nhưng trong mắt người khác chính là đi tu làm đạo sĩ.

Tuy rằng thanh quy giới luật của Đạo Giáo không nghiêm khắc bằng Phật Giáo, đa số trường phái Đạo giáo cũng không cấm đoán môn sinh kết hôn, sinh con đẻ cái nối dòng. Nhưng những người có địa vị cao, những trưởng bối thế gia nắm trong tay quyền cao chức trọng thì sao lại đi lo lắng những vấn đề đó chứ?

Thanh quy giới luật của Đạo giáo có ít đi nữa thì người tu hành cũng vẫn là người tu hành, chẳng lẽ còn có thể tiến vào và phát triển trong vòng thế chế? Cho dù có vào thế chế thì cũng phải trải qua một giai đoạn lịch sử, thành tựu bên trong thế chế chắc chắn sẽ có giới hạn mà thôi.

Thử nghĩ xem bên trong bản lý lịch tóm tắt của những quan lớn trong Đảng cầm quyền làm sao lại xuất hiện một vị đạo sĩ chứ?

Vị trưởng tôn này của Tiêu lão gia rất thông minh, nhưng từ khoảnh khắc cậu ta đi vào cánh cửa Học Viện Đạo Giáo thì đã không còn có khả năng sẽ trở lại trong vòng thế chế rồi. Đối với một đại hào môn bậc nhất như Tiêu gia mà nói thì loại tổn thất này không thể nói là nhỏ được

Còn về nhị thiếu gia của Tiêu gia - Tiêu Thiên, so với Tiêu Phàm thì lại càng không thể, trực tiếp nói chính một công tử quần là áo lượt, từ lúc bắt đầu học sơ trung thì cậu ta đã kết bè kết phái đánh lộn, gây sự, ngang ngược hống hách không sợ ai, cậu ta chính là Hồn Thế Ma nổi danh trong trường học, đã bị thầy cô giáo tố cáo "Ngự trượng" không biết bao nhiêu lần, bị đánh tơi bời không biết bao nhiêu lần. Nhưng mà cậu càng bị đánh càng ngang bướng, chưa vào đại học đã là Tứ Cửu Thành quần là áo lượt, nổi tiếng trong thành phố với danh xưng "Nhị thiếu" giống như Cao Nha Nội trong Thủy Hử truyện.

Ở chế độ cộng hòa, Tiêu lão gia có danh vọng rất cao, cho dù có tại vị hay không đều là nhân vật có quyền quyết định quyết sách cuối cùng. Ngược lại, con cháu đời thứ hai của Tiêu gia cũng không thua kém người khác, con

trai duy nhất của Tiêu lão gia - Tiêu Trạh giữ chức vụ chính trong cấp bộ, làm quan thanh liêm, uy nghiêm rất lớn, cũng chính là con cháu đời thứ hai của đại hào môn. Ông không phụ sự kỳ vọng của mọi người, có thể nói là nhân vật tiên phong. Mặt khác mấy con gái, con rể, cũng có địa vị cao trong thể chế, có đủ năng lực để kêu gọi mọi người. Duy nhất chỉ có hai đứa cháu trai của Tiêu lão gia là thực sự làm cho người khác phải thất vọng.

Hai đứa con không muốn tranh giành đã trở thành hai đứa phản nghịch trong mắt Tiêu Trạh, ai cũng không dám ở trước mặt ông ấy tùy tiện nhắc đến, bằng không thì sẽ phải chịu đựng cơn giận dữ bộc phát của Tiêu bộ trưởng.

- Ủ, Ông nội năm viện khi nào?

Tiêu Phàm vô cùng kinh hãi.

Lần này cậu ta ra ngoài thu thập các loại dược liệu, khoảng thời gian thật sự rất lâu. Trước khi đi, Tiêu Phàm đã về nhà một chuyến, nhưng lúc đó, khí sắc ông nội vẫn rất tốt, làm sao mới qua gần ấy thời gian đã năm viện chứ?

Tiêu Thiên trả lời trong điện thoại:

- Thì mới hôm qua, nghe nói khi trong nhà nghe văn kiện bị mất, thím Trương muốn dìu ông đến Viện để xử lý, không ngờ ông vừa mới đứng dậy thì té xỉu...

Thật ra người gọi là thím Trương chính là y tá chịu trách nhiệm chăm sóc sức khỏe cho ông cụ. Lão thái thái đã qua đời vào hai năm trước, sinh hoạt thường ngày của ông cụ đều do y tá Trương phụ trách chăm sóc.

Lời này của Tiêu Thiên thật ra rất đáng trách. Cái gì mà "Nghe nói" hả? Đó là ông nội của cậu ta đó! Nhưng mà trong lúc này, Tiêu Phàm sẽ không đi so đo lỗi nhỏ nhỏ trong lời nói của em trai.

Thật ra thì Tiêu Thiên ba đến năm ngày mới về nhà một chuyến là chuyện bình thường, mỗi lần về đến nhà cũng chỉ ngồi một lát, ăn xong bữa cơm thì vội vã rời khỏi, nguyên nhân chính là cậu ta sợ bị mắng chửi.

Mà cha của cậu ta - Tiêu bộ trưởng nhìn hăn trái cũng không vừa mắt, phải cũng không vừa mắt, tóm lại là nhìn thế nào cũng không thuận mắt.

Hơn nữa, Tiêu Phàm tuy không ăn chơi trác táng như Tiêu Thiên nhưng số lần cậu ta về nhà còn ít hơn, ngày thường cậu ta trốn ở Chỉ Thủy Quan, cùng mấy vị đạo sĩ và đạo cô lập thành một khối "Lêu lổng" thần thần bí bí, cũng không biết là làm cái gì, mười ngày đến nửa tháng không có mặt ở nhà là chuyện bình thường.

Ở điểm này, Tiêu Phàm thật sự không có tư cách dạy bảo Tiêu Thiên.

- Được, anh đi bệnh viện xem sao. Em ở đâu? Cùng đi với anh chứ?

Tiêu Thiên tức khắc ập ứng, nói:

- Anh, em... em sẽ không đi đâu, tránh cho ông nội trông thấy sẽ buồn phiền, ngược lại bệnh tình càng nặng hơn.

Điều quan trọng là mấy vị trưởng bối trong nhà hễ gặp Tiêu Thiên là bắt đầu giáo huấn hăn, Tiêu nhị ca thật sự là không chịu nổi phiền phức này. Trong những kẻ quần là áo lượt ở thủ đô, Tiêu nhị ca tốt xấu gì cũng là "Lão đại" cấp bậc trâu bò, là nhân vật vô cùng nổi tiếng. Vậy mà về đến nhà lập tức trở thành đứa cháu bất hiếu, bất kỳ ai cũng có thể giáo huấn cậu ta, khiến cậu ta rất buồn bực.

Tiêu Phàm im lặng một chút rồi chậm rãi nói:

- Tiêu Thiên, em không nên quá ham chơi.

Tiêu Phàm và Tiêu Thiên chỉ hơn kém nhau một tuổi, thuở nhỏ tình cảm cũng rất tốt. Lúc trước, khi Tiêu Phàm ghi danh vào học viện đạo giáo, Tiêu Thiên là người duy nhất ủng hộ.

Tiêu Thiên cười hi hi nói:

- Anh cũng biết tính cách của em mà, sợ là không thay đổi được nữa rồi.

Tiêu Phàm không nói gì. Tính tình của Tiêu Thiên có đôi khi so với cậu ta còn cứng đầu hơn.

Tiêu Phàm tắt điện thoại, sau đó đứng dậy rồi đi ra ngoài cửa. Tân Lâm vẫn luôn lẳng lặng ngồi thuyền luyện khí cũng lập tức đứng dậy, đi theo phía sau hắn, giống như một cái bóng vậy.

- Đi bệnh viện 301, ông nội anh đã nhập viện.

Tiêu Phàm giải thích qua loa một câu.

Thật ra câu này thuần túy đã nói rõ nguyên nhân, không lời nào dư thừa, Tân Lâm rất ít hỏi cậu ta đi nơi nào, làm cái gì, chỉ cần cậu ta đi ra ngoài thì Tân Lâm cũng sẽ đi theo. Thời gian ba năm đủ để đạt được sự ăn ý như vậy.

Tiêu Phàm ở tại Chỉ Thủy Quan. Có không ít đạo quan lớn nhỏ ở vùng này, Chỉ Thủy Quan là một cái đạo quan nhỏ không đáng nhắc đến trong số đó, nhưng thật ra lại chiếm diện tích không nhỏ, Chỉ Thủy Quan có khoảng sân rất lớn, trong sân có núi giả, nước chảy, vườn hoa, mọi thứ đều có đủ. Nói không đáng nhắc đến là bởi vì Chỉ Thủy Quan không tiếp xúc với bên ngoài, không tiếp khách hành hương, nên thực tế có rất ít người nhìn thấy bên trong của đạo quan, càng không biết cả tòa Chỉ Thủy Quan chỉ có một người đàn ông là Tiêu Phàm, còn lại đều là phụ nữ.

Chỉ Thủy Quan thấp thoáng bên trong rừng trúc, chỉ có một con đường nhỏ trong rừng liên kết với bên ngoài. Cái gọi là hàng xóm láng giềng chính là

những nông trại, gần nhất cũng cách nhau vài trăm thước đường rừng. Những người nông dân xung quanh bình thường sẽ không đến Chỉ Thủy Quan. Đừng xem thường cánh rừng nho nhỏ này, nếu không ai dẫn đường thì cho dù bạn có đi theo con đường nhỏ xuyên qua cánh rừng cũng không thể nào đến được trước cổng Chỉ Thủy Quan, nhiều nhất là đi quanh quần mấy vòng rồi đi ra khỏi cánh rừng mà thôi. Điều này có chút giống với truyền thuyết dân gian "Quý đánh tường" .

Lại nói điều này cũng không khó hiểu, bởi vì những cây cối trong rừng trúc này vừa nhìn qua thì rất lôn xộn, nhưng trên thực tế là dựa theo "Tứ Tượng trận" mà dày công sắp xếp phương hướng. Nếu không phải là cao thủ tinh thông trận pháp thì tuyệt đối không thể phá giải.

Tứ Tượng trận này cũng không phải do Tiêu Phàm bố trí.

Chỉ Thủy Quan từ thời kỳ dân quốc đã được xây dựng rồi, lúc ấy, tòa tiểu đạo quan này là nơi mà sư phụ của Tiêu Phàm cư ngụ, "Tứ Tượng trận" trong rừng trúc cũng là do chính tay sư phụ của Tiêu Phàm bố trí.

Sư phụ của Tiêu Phàm tự xưng là chương giáo đời thứ sáu mươi ba của "Vô Cực Môn", Tiêu Phàm chính là đệ tử đời thứ sáu mươi tư.

Vô Cực nhất mạch đạo chính thống bắt nguồn xa xưa do Cổ lão truyền lại, "Vô Cực Cửu Tượng Thiên" thì ra là "Vô Cực Thuật Tàng", bắt đầu từ mấy ngàn năm trước, thậm chí có thể ngược dòng đến Chu Dịch ở thời đại khởi nguyên, lại trải qua nhiều thế hệ tổ sư cùng chương giáo phát triển không ngừng, truyền đến ngày nay có thể nói bác đại tinh thâm, thực lực vô hạn.

Là vì Vô Cực!

Tiêu Phàm chậm rãi đi ra bên ngoài, Hắc Lân cũng đi theo bên cạnh, nhắm mắt theo đuôi, nhìn qua bộ dạng nó uể oải, không có chút tinh thần nào. Nó ngoại trừ to béo hơn một chút, có bộ lông rục rờ một chút thì so với những con mèo bình thường khác cũng không có sự khác biệt.

Tân Lâm mở cửa xe ô tô, đây là một sản phẩm phổ biến ở trong nước, không phải là đồ cũ cũng không phải đồ mới.

Tiêu Phàm leo lên ghế lái phụ. Sau đó, bóng đen chợt lóe lên, Hắc Lâm nhảy từ cửa kính xe vào, hết sức chuẩn xác mà tiến vào trong lòng Tiêu Phàm, lập tức cuộn mình thành một khối lông mềm mại như nhung, liếm liếm bàn chân. Tiêu Phàm mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của Hắc Lâm. Dưới ánh sáng mặt trời, bộ lông của nó trơn bóng như nước, không gì có thể sánh được.

Hắc Lâm hưởng thụ sự vuốt ve của chủ nhân, thoải mái mà nhắm hai mắt lại.

Xe ô tô nhỏ rất nhanh rời khỏi rừng cây, chạy về hướng nội thành, không lâu sau đó liền tiến vào cửa chính của bệnh viện 301.

Lấy tư cách là một trong mấy vị Nguyên lão còn lại của chế độ cộng hòa, Tiêu lão gia hiển nhiên được ở phòng bệnh dành cho cán bộ cao cấp của bệnh viện, có một hành lang uốn khúc nối liền với bên ngoài, chỗ tiếp nối giữa hành lang uốn khúc và lầu chính là nhất đạo Nguyệt Môn.

Có hai tên vệ sĩ bảo hộ, những người không có phận sự đều không được phép tới gần. Bên cạnh ông cụ có một nhóm vệ sĩ, ngày đêm phụ trách bảo vệ sự an toàn của ông cụ, những vệ sĩ này rất quen thuộc với Tiêu Phàm nên không cần kiểm tra thì đã cho phép cậu ta đi qua.

Tân Lâm và Hắc Lâm ở lại bên ngoài.

Cho tới bây giờ, Tân Lâm vẫn chưa từng lộ mặt trước Tiêu lão gia, dù Tiêu lão gia là bậc trưởng bối. Ngay cả Tiêu Thiên cũng không biết bên cạnh Tiêu Phàm lại tồn tại một cô gái kỳ lạ như vậy, mà người của Tiêu gia cũng chưa từng tới Chi Thủy Quan.

Trên danh nghĩa, Tiêu Phàm là đi làm trong Cục Tôn Giáo, được hưởng thụ đãi ngộ của phó phòng. Cục Tôn Giáo cũng đã cấp cho hắn một ký túc xá riêng, nhưng Tiêu Phàm có đi làm ở cục hay có ở trong ký túc xá không thì lãnh đạo cục cũng chẳng thêm quan tâm. Nếu cán bộ bình thường mà lười biếng như vậy thì chắc chắn là không được, nhưng Tiêu Phàm đương nhiên là một ngoại lệ. Không bởi vì nguyên nhân gì khác mà chỉ vì cậu ta họ Tiêu, như thế là đã đủ rồi.

Những bạn bè bên ngoài của Tiêu Phàm đều không biết đến sự tồn tại của "Chỉ Thủy Quan".

Tiêu Phàm sở dĩ phải đeo một cái danh đi làm ở Cục Tôn Giáo, thật ra là bởi vì hắn mang họ Tiêu, con cháu Tiêu gia dù sao cũng phải có một đơn vị công tác, Cục Tôn Giáo dù sao cũng là một trong tám cơ quan quản lý của quốc gia, nếu là con cháu trực hệ của Tiêu gia, con trai thân sinh của Tiêu bộ trưởng thì sao có thể là người không nghề nghiệp trở thành dân lưu lạc được chứ.

Cũng giống như Tiêu Thiên, cả ngày chỉ ăn chơi lêu lổng, cùng với bang Kinh Sư Hoàn Khố ăn chơi đàn đấm cũng có đơn vị công tác, cũng hưởng thụ đãi ngộ cấp cao, chỉ thấp hơn Tiêu Phàm một bậc thôi, mỗi ngày muốn đi làm giờ nào thì đi, cho dù có ngồi ở văn phòng uống trà xem báo cũng không có việc gì.

Nếu đó là quy tắc thực tế thì tất cả mọi người cũng phải chú ý một chút. Coi như là cho cha của cậu ta - Tiêu bộ trưởng một cái công đạo.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Điềm Xấu Xuất Hiện

Chương 12: Điềm Xấu Xuất Hiện

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Điều Hâm Bính

Chương 12: Điềm xấu xuất hiện

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Tiêu Phàm chưa đi vào phòng bệnh thăm hỏi sức khỏe ông nội thì đã gặp Tiêu Trạ trước tại phòng nghỉ.

Tiêu bộ trưởng là một người con có hiếu, tất cả thế hệ trong Hào Môn đều biết điều đó. Vào những năm tháng khó khăn, có biết bao nhiêu cặp cha con bất hòa, anh em trở mặt thành thù đấu đá qua lại lẫn nhau, chỉ có Tiêu Trạ là không như vậy, trước sau vẫn ở bên cạnh cha già, lấy thân thể tuổi trẻ của mình chống đỡ cho cha già, không than vãn câu nào.

Đột nhiên cha té xỉu nằm viện, Tiêu Trạ lo lắng bất an nên tự mình ở bệnh viện chăm sóc.

Tiêu Phàm vẫn mặc áo vải, chân mang giày vải như lúc trước, bước đi nhẹ nhàng không gây ra tiếng động nhỏ nào. Dựa vào điểm này, những vệ sĩ của ông cụ đã khẳng định là Tiêu Phàm võ công không hề kém, nhưng không một ai tin tưởng lời khẳng định này cả. Nhìn bề ngoài Tiêu Phàm rất là nho nhã yếu ớt, gần giống như câu "Bạch diện thư sinh", sắc mặt luôn luôn tái nhợt, nhìn rất thiếu sức sống.

- Cha.

Tiêu Phàm nhìn thấy Tiêu Trạ ngồi nghỉ ở ghế sofa, thì dừng bước, mỉm cười khẽ một tiếng rồi đi vào phòng nghỉ.

Mặt mày Tiêu Trạm tràn đầy vẻ mệt mỏi, gần như là dựa ở trên ghế sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên nghe được giọng nói của Tiêu Phàm thì dường như là phản xạ có điều kiện mà ngồi bật dậy, trong nháy mắt đã trở thành một người vô cùng uy nghiêm.

Tiêu Trạm là thế hệ thứ hai của thế gia ở thủ đô nên cực kỳ chú ý tới uy nghiêm của người làm quan. Ông lúc nào cũng chú ý tới lời ăn tiếng nói, là một người hiền lành, đứng đắn. Thân là đại thiếu gia, lại là nhân vật tiên phong, Tiêu Trạm phải chú ý tới mặt mũi, uy nghiêm của bản thân. Ở phương diện này, Tiêu Trạm giống hệt Tiêu lão gia.

- Tới đây.

Tiêu Trạm lạnh nhạt nói.

Mặc dù hai đứa con trai đều không nghe lời mình, nhưng thái độ của Tiêu Trạm đối với hai anh em Tiêu Phàm và Tiêu Thiên vẫn có chút khác biệt. Trên cơ bản ông không bao giờ nói lớn tiếng hay la mắng gì Tiêu Phàm cả, mà Tiêu Phàm vẫn luôn có bộ dáng vân đạm phong khinh, cho dù trường bối có phê bình cũng tốt, khuyên nhủ cũng được, cậu ta lúc nào cũng mỉm cười lắng nghe, không bao giờ phản bác lại. Cái loại thái độ không lạnh không nóng này làm cho bậc trưởng bối không thể làm gì được.

Huống hồ, Tiêu Phàm cũng chỉ mê mẩn những sách cổ về đạo giáo lập dị, cũng không có quần là áo lụa, tụ tập ăn chơi như Tiêu Thiên, cậu ta đối với trưởng bối luôn luôn cung kính, lễ phép; đối đãi với những bạn bè cùng lứa rất nhã nhặn, từ những thói quen hàng ngày cũng rất đơn giản, thật sự không thể bắt bẻ điều gì ở cậu ta cả.

Thật ra lấy tư cách của con cháu nhà thế gia mà nói, loại hành động như Tiêu Phàm là hoàn toàn phản nghịch, mà một khi cậu ta đi tu là đã đem con đường làm quan của mình hoàn toàn chặt đứt, vĩnh viễn dứt bỏ nhiệm vụ

làm cho gia tộc càng ngày càng phát triển hơn. Thời đại hiện nay không thể đem so với cổ đại, hoàng đế cũng có thể xuất gia.

Ngược lại Tiêu Thiên, hồ hồ trở về hồ đồ, chỉ cần một ngày kia, cậu ta cải tà quy chính, nguyện ý đi vào con đường làm quan thì vẫn có cơ hội phát triển, đứng ở vị trí cao kia.

Dù sao mỗi người đều có tuổi trẻ, mà tuổi trẻ thì rất lông bông, sai lầm này cũng có thể tha thứ.

Nghiêm khắc nói đến, vòng tròn hoàn khố thực ra là phụ thuộc vào vòng tròn của hào môn thế gia, nếu bọn họ không có bậc cha chú có địa vị cao, tay nắm quyền thế thì làm sao mà Nha Nội có phong quang hiển hách, quần là áo lụa mà kiêu ngạo?

Rời khỏi phạm vi của quan trường chính là rời khỏi phạm vi của quần là áo lượt, nhiều khi tập hợp những kẻ quần là áo lượt chính là một cây cầu đem phạm vi phú hào, phạm vi tân quý, phạm vi hào môn thế gia cùng những phạm vi khác chắt chẽ phát triển, bù đắp hỗ trợ cho nhau.

Nhưng ở trong mắt trường bối, Tiêu Thiên chính là bần nhão không thể trát tường, nên cách đối xử so với si mê tôn giáo như Tiêu Phàm kém xa rồi.

- Cha, thật xin lỗi, thời gian qua con đi công tác ở một nơi khác, mới vừa quay lại hôm kia... Bệnh tình của ông nội không sao chứ?

Tiêu Phàm chậm rãi đi qua, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Trạ, thuận miệng nói, sau đó cậu ta ngẩng đầu nhìn Tiêu Trạ. Bỗng nhiên, vẻ mặt cậu ta sững sốt, hai hàng lông mày không kìm được mà nhíu lại.

Vừa rồi, do ánh mặt trời chiếu tới mà Tiêu Trạ lại ngồi kế cửa sổ nên cậu ta không nhìn thấy rõ ràng. Bây giờ, Tiêu Phàm đã nhìn thấy rõ ràng, ấn đường của Tiêu Trạ có một chấm lớn màu đen đậm, một dòng lệ khí hiện

ra, cánh mũi phiểm hồng, huyết quang ẩn hiện, đây chính là dấu hiệu có điềm xấu.

Hơn một tháng trước, Tiêu Phàm còn gặp qua Tiêu Trạ, lúc ấy trên mặt ông cũng không có xuất hiện điềm xấu như vậy.

- Ủ, đi công tác à? Bệnh của ông nội hiện tại rất khó nói. Bác sĩ sơ bộ chẩn đoán là bị trúng gió, vì mới đưa tới bệnh viện ngày hôm qua nên hiện giờ, bệnh trạng còn chưa có rõ ràng.

Tiêu Trạ chưa từng để ý đến sự thất lễ của con.

Tiêu Trạ cũng không phải một vị lãnh đạo cấp cao khôn khéo mà ông làm việc rất công bằng và liêm khiết, cùng với nhân cách rất có sức hấp dẫn nên ông rất được mọi người quý mến.

Tương tự như vậy, danh hiệu Đại hào môn bậc nhất của Tiêu gia là do Tiêu lão gia sống lành mạnh, trong tay nắm giữ tài nguyên, thực lực chính trị hùng hậu, xung quanh khẳng định tập hợp một đám quan lớn, mơ hồ hình thành khái niệm chính trị giống như vòng tròn, lại lấy cái này phóng xạ ra bên ngoài, ảnh hưởng đến nhiều lĩnh vực, chính là cái gọi là "Phe phái chính trị" trong miệng những nhà bình luận chính trị.

Mặt khác, mấy thế gia khác ở kinh đô cùng cấp bậc với Đại Hào Môn cũng có tình hình giống như vậy, đều tự mình kết bè kết phái tạo nên lực lượng riêng. Nhiều lần những nhà chính trị cao cấp đánh cờ, những phe phái này đều phát huy sức ảnh hưởng của bọn họ.

Lấy tư cách là đại thiếu gia của Tiêu gia, vị trí trong gia tộc của Tiêu Trạ không cần nói cũng biết có trọng lượng thế nào rồi. Tiêu lão gia tuổi tác đã cao, không màn đến thế sự, sự vụ hàng ngày trong gia tộc đều là do Tiêu Trạ quản lý. Một bên bận rộn công vụ, một bên xử lý những chuyện rắc rối trong gia tộc, một bên còn phải từng giờ từng khắc chú ý đến xu hướng, cục diện chính trị, Tiêu Trạ luôn cảm thấy tinh thần và thể lực không đủ

dùng. Đương nhiên sẽ không có thời gian quá chú ý đến công việc của con trai.

Về việc Tiêu Phàm nói đi công tác, Tiêu Trạm càng không lưu tâm. Làm việc ở Cục tôn giáo, đi công tác thì có cái gì nghiêm trọng chứ? Trừ khi đi đến những nơi như cao nguyên Thiên Sơn, thảo nguyên, nơi mà những người đứng đầu tôn giáo có mục tiêu nhạy cảm, mới có thể khiến cho ông chú ý.

Tiêu Phàm tạm thời không quan tâm bệnh tình của ông nội, trước tiên phải đem những thay đổi kinh hoàng trên người cha cậu ta phân tích cho rõ ràng rồi mới tính chuyện khác. Những quan lớn giống như là Tiêu Trạm, thế hệ thứ hai của hào môn, một nhân vật quan trọng như vậy lại xuất hiện huyết quang, quả thực là làm cho người khác không thể nào tin nổi.

Tiêu Phàm chưa từng nói qua với cha bản thân cậu ta tu luyện "Vô Cực Cửu Trùng Thiên" kỳ thật không phải là trường phái Đạo Gia truyền thống, mà là do Chu Dịch từ thời xa xưa truyền lại.

Cái mà Vô Cực Môn truyền lại chính là bói toán tinh tượng, phong thủy, trận pháp, bùa chú, còn có nội gia Luyện Khí Thuật vô cùng uyên thâm, nhưng để tu luyện tất cả những thứ này phải có căn cơ vững, có thành tựu hay không đều quyết định ở chữ "Cùng".

Cùng người không chỉ là mọi người tương trợ lẫn nhau, còn có thể cùng tên, cùng nhà, cùng mộ, cùng vạn vật, cùng càn khôn, cùng trời đất, cùng tạo hóa.

Từ lúc nhỏ, Tiêu Phàm đã vô cùng bí ẩn theo sau sư phụ tu tập "Vô Cực Cửu Tượng Thiên", hơn hai mươi năm chìm đắm trong nghiên cứu nên đối với chữ "Cùng" kia đương nhiên đã đạt đến cảnh giới rất cao.

Nhưng mấy thứ này, không thể nói ở Tiêu gia, một nhà thế gia chính thống được? Chỉ sợ Tiêu Phàm vừa mới mở miệng thì đã bị cha mắng vào mặt, thậm chí Tiêu Trạ có thể nổi giận bắt giam Tiêu Phàm nữa chứ.

Tiêu Trạ đúng là người theo chủ nghĩa vô thần, rất kiên định.

Từ xưa đến nay không tự ý, cùng không tự cùng. Tiêu Phàm cùng người bình thường không giống nhau, cậu ta không tự mình xem tướng, lại càng không cho mình duy diễn số mệnh. Bởi vậy cậu ta vĩnh viễn không cho mình thân thiết với những thầy tướng số, bói toán, nếu một mặt quan tâm sẽ bị loạn, không thể đứng ở lập trường công bằng mà xem xét, suy đoán thuật số. Về phương diện khác là thiên cơ khó dò.

Bất kể là thầy xem tướng hay bói toán, hay là phong thủy, đều tiết lộ thiên cơ. Xu cát tị hung chính là bản tính của con người, như vậy chính là người chống lại thiên cơ, thầy tướng càng có năng lực thì thiên cơ phản hệ cũng càng lợi hại. Càng về sau, càng khó đoán thiên cơ.

Nhưng đại hung xuất hiện ở trên người cha rõ ràng như vậy, Tiêu Phàm tuyệt đối không thể bỏ mặt.

- Cha, trong khoảng thời gian này, trên phương diện công tác gặp việc gì không vừa ý sao?

Tiêu Phàm như là rất tùy ý mà hỏi thăm.

Ngay vừa rồi, ngón tay phải của cậu ta khẽ nhúc nhích, đã bói xong một quẻ, quẻ cũng giống như biểu hiện, đại hung hiện ra trên thần sắc Tiêu Trạh tựa hồ có quan hệ đến sự thay đổi của hoàn cảnh bên ngoài.

Đang ở trước mặt cha, Tiêu Phàm không dám ngang nhiên dùng "Thái hạo thần thi" để mở quẻ. Tiêu Trạh là người có quan hệ huyết thống gần nhất với cậu ta, thiên cơ bị che đậy thật quá lớn, bói toán đơn giản chỉ có thể tìm được một ít tin tức mơ hồ.

Tiêu Trạh "Hừ" một tiếng, nói:

- Công tác gặp rất nhiều chuyện không vừa ý, chỉ có vài chuyện vừa ý chỉ thôi?

Tính tình Tiêu Trạh quá cương trực, làm quan vô cùng công chính nên khi công tác đặc biệt không ít người. Những đại hào môn khác và Tiêu lão gia cũng không hợp nhau, nhất là Ôn gia, gần như là đối thủ công khai với nhau.

Ôn gia là khai quốc nguyên lão, có địa vị ngang hàng với Tiêu lão gia, ở trong nước có danh vọng rất cao không thua kém Tiêu lão gia chút nào cả. Hơn nữa điều quan trọng là Ôn gia so với Tiêu gia trẻ hơn vài tuổi, thân thể vẫn luôn khỏe mạnh hơn Tiêu gia.

Tiêu Phàm mặc dù không phải vô cùng quan tâm đến những chuyện xảy ra ở mặt chính trị, nhưng tình hình xảy ra bên ngoài cậu ta cũng biết rõ. Nói như thế nào thì cậu ta cũng là con cháu chính tông của hào môn.

Giai đoạn hiện nay, không cần giấu diếm, một cái gia tộc có bền bỉ và hưng thịnh hay không thì phải xem lão gia có khỏe mạnh hay không, đây chính là một chỉ tiêu rất quan trọng để đánh giá, thậm chí có thể nói là chỉ tiêu quan trọng nhất. Nói theo kiểu cực đoan là cuối cùng, gia tộc nào có thể cười vui vẻ thì xem như vị lão gia của gia tộc ấy có thể sống càng lâu dài.

Lão gia vừa mới bị bệnh, thần sắc Tiêu Trạm liền xuất hiện điềm xấu như thế, lại thêm một quẻ bói toán vừa rồi đã loáng thoáng chỉ điểm nên Tiêu Phàm gần như lập tức suy đoán tình hình này có khả năng quan hệ đến cuộc đánh cờ của các vị quan chức cấp cao.

Kỳ thật cái gọi là điềm xấu này, người bình thường hoàn toàn nhìn không ra, dù là thầy tướng nhưng có trình độ không cao, không đủ công lực thì cũng nhìn không ra. Tiêu Phàm có thể nhìn ra được tướng mạo Tiêu Trạm hiện ra huyết quang, nguyên nhân là do Tiêu Phàm có cấp số đại năng giả.

Mặc dù đại hung đã hiện ra nhưng dựa theo những gì Tiêu Phàm suy diễn, nó cũng không phải lập tức ứng nghiệm, hẳn là còn một khoảng thời gian ngắn nữa. Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là ở chỗ điềm xấu đã hiện, nếu như trong vòng mấy tháng nữa không phát sinh một vài thay đổi kinh thiên thì gần như là không thể nghịch chuyển. Nói cách khác là chuyện này nhất định sẽ phát sinh.

Không chỉ nói mấy tháng, cho dù là vài năm nữa hay vài thập niên nữa mới phát sinh thì Tiêu Phàm cũng rất khó có thể tiếp nhận loại tình huống như vậy phát sinh ở trên người cha mình.

Sinh lão bệnh tử dĩ nhiên là quy luật tự nhiên, nhưng sống thọ và chết tại nhà cùng với tai họa bất ngờ hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

- Cha, xem ra trong khoảng thời gian này, cha làm việc rất cực khổ, hay là để con xoa bóp cánh tay cho cha thoải mái hơn.

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm giãn ra, khẽ cười nói.

- Tốt.

Tiêu Trạm gật đầu đáp ứng.

Ông không tán thành con trai đi làm "Phong kiến mê tín", nhưng cũng không phản đối con trai học trung y, châm cứu xoa bóp, đây là tinh túy chân chính, hẳn là nên được phát dương quang đại. Tiêu Phàm quả thực cũng thường biểu thị một chút y thuật trong nhà.

Điểm này, những trưởng bối của Tiêu gia đều rất tán thưởng, lúc họ cùng với những trưởng bối thế gia khác nhắc tới Tiêu Phàm đều nói đến việc Tiêu Phàm có nghiên cứu về thuật châm cứu trung y, tuyệt đối không nhắc đến vấn đề tôn giáo linh tinh, nhiều ít gì cũng phải giấu giếm một chút.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Dương Thọ Đã Tận

Chương 13: Dương Thọ Đã Tận

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 13: Dương thọ đã tận

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Tiêu Phàm đứng ở sau lưng cha, bàn tay áp sau gáy của Tiêu Trạm, chậm rãi truyền nội tức vào cơ thể thông qua huyệt Ngọc Châm trên gáy.

Thuật Luyện Khí của Vô Cực Môn và Vô Cực Cửu Tương giống nhau, cùng có lai lịch từ thời xa xưa, được ghi chép trong Vô Cực Thuật Tàng Nguyên Khí Đạo Dẫn Thuật Thiên. Các thế hệ chưởng giáo tổ sư cùng với những môn hạ đệ tử kiệt xuất của mình đều tu luyện thành Nguyên Khí Đạo Dẫn Thuật, lĩnh hội được tâm đắc phần phụ lục ở phía sau, từ Ngũ Đại kỳ phát triển đại thành.

Tiêu Phàm có căn cơ tuyệt hảo. Năm đó, ân sư giảng dạy vừa nhìn thấy hắn thì rất là tán thưởng, khen hắn là kỳ tài trăm năm khó gặp nên đã đem toàn bộ bản lĩnh dốc lòng truyền thụ cho hắn. Tiêu Phàm từ năm bảy tuổi đã bắt đầu tu luyện Vô Cực Chân Khí Dẫn Đạo Thuật. Hai mươi năm qua, cậu ta chưa bao giờ bỏ dỡ này nọ cả, đã sớm luyện Tam Hoa Tụ Đỉnh Ngũ Khí Tiêu Nguyên đến cảnh giới cao nhất, trong cơ thể nguyên khí tràn đầy, sức sống dâng trào. Tiêu Phàm chưa bao giờ luyện tập qua võ thuật nên hắn vô cùng cẩn thận khống chế nội tức, chậm chậm đưa vào kinh mạch bên trong cơ thể Tiêu Trạ.

Tiêu Phàm vừa vào cửa thì đã phát hiện hơi thở của Tiêu Trạ không ổn định, tâm thần không yên, bèn truyền khí tức giúp ông bình tâm tĩnh khí, việc này đối với thân thể của Tiêu Trạ có nhiều lợi ích.

Tiêu Trạ chỉ cảm thấy một dòng khí ấm ấm xuyên vào sau đầu, dần dần lan ra toàn thân, vốn xương cốt tứ chi đều lười biếng, tâm trạng buồn bực, không yên lòng rất nhanh trở khoan khoái vô cùng, tâm thần cũng dần dần trở nên tĩnh lặng, thư thái hơn.

- Cha, có phải về mặt chính sách lại có đổi mới gì đó hay không?

Tiêu Phàm vẫn như trước tùy ý mà hỏi han

Tiêu Trạ lắc đầu, nói:

- Việc này cũng không có ... Tiêu Phàm, nếu như con đối với việc này không có hứng thú thì đừng có tùy tiện xen vào. Chuyện chính trị thật sự rất phức tạp nên con cứ toàn tâm toàn ý mà tìm tòi học hỏi thuật châm cứu Đông y của con đi. Hành nghề y cứu giúp đời cũng là con đường chính đạo.

Tiêu Trạh không muốn con trai mình đã từng đi tu mà tái nhập vào bên trong cơ chế phát triển. Chỉ cần về sau, nó tập trung nghiên cứu Đông y thì cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt, bởi vì cho dù thời đại có thay đổi như thế nào thì cái nghề nghiệp bác sĩ này luôn luôn không thể thiếu được. Đại sư y khoa chân chính, bác sĩ Đông y giỏi đều được mọi người kính trọng như nhau và có địa vị rất cao trong xã hội.

Về phần cơm áo gạo tiền, ngược lại Tiêu Trạh không hề lo lắng. Không chỉ nói Tiêu gia đang ở thời kỳ cường thịnh mà cho dù là không người nối nghiệp, có xuống dốc như thế nào đi nữa thì chẳng lẽ không thể cho con cháu đời sau một chén cơm ăn hay sao?

- Dạ.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

- Cha, trong thời gian này, cha làm việc vất vả quá mức nên khí tức trong cơ thể không ổn định, hãy để con châm cứu cho cha.

- Ừ.

Tiêu Trạh gật đầu.

Trước kia, ông đã từng thử qua thuật châm cứu của con trai, rất có hiệu quả.

Ánh sáng chợt lóe lên, trong tay Tiêu Phàm cầm ba thanh Diệp Tiểu Đao nhẹ nhàng cắm vào ba huyệt sau gáy và trên cổ của Tiêu Trạh, sau một lát lại nhổ ra, một thanh Diệp Tiểu Đao trong đó dính một vài giọt máu.

Nội khí theo sự dẫn dắt của Tiêu Phàm dần dần tản loạn hết khí tức trong cơ thể Tiêu Trạm đưa về tất cả kinh mạch, Tiêu Trạm chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Tiêu Phàm ngừng lại, lấy từ trong ngăn tủ của phòng nghỉ một cái chăn rồi nhẹ nhàng đắp ở trên người Tiêu Trạm.

Dù là ở trong giấc mơ, cặp lông mày đem rậm của Tiêu Trạm cũng nhẹ nhàng nhíu lại.

Tiêu Phàm khẽ thở dài. Vì cái gia tộc này, vì tất cả các Đảng phái chính trị, Tiêu Trạm đã thực sự nỗ lực rất nhiều. Nhưng mà ông vừa mới năm mươi tuổi mà đầu tóc đã hoa râu, nếp nhăn dần dần xuất hiện.

Tiêu Phàm rời khỏi phòng nghỉ, đi đến phòng bệnh.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, Tiêu lão gia đang ngủ say trên giường bệnh trắng tinh, nước biển đang truyền từng giọt, từng giọt vào cánh tay, trong lỗ mũi đang cắm ống dưỡng khí, hai gò má thì hãm sâu, tái nhợt, không có chút máu, gầy yếu hơn nhiều so với một tháng trước. Một vị y tá tuổi trung niên, tướng mạo điềm đạm nho nhã dịu dàng – thím Trương đang canh giữ bên cạnh để tiện chăm sóc cho ông cụ. Nhưng mà lúc này trên mặt của thím Trương cũng tràn đầy vẻ mệt mỏi, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ.

Ông cụ bất thành linh trúng gió, y tá Trương đúng là người bận bịu nhất, vẫn luôn ở bên cạnh ông cụ, đã một ngày một đêm không có chợp mắt. Y tá Trương thấy Tiêu Phàm bước vào thì hơi ngạc nhiên, ngộ nguậy muốn đi đến nhưng Tiêu Phàm vội vàng khoát tay ngăn bà lại, sau đó khẽ nói:

- Thím Trương, thím cứ ngồi đi, tôi đến xem ông nội thế nào thôi.

Y tá Trương liền cười cười, gật đầu, không có đứng dậy, ánh mắt vô cùng dịu dàng hiền từ nhìn về phía Tiêu Phàm.

Y tá Trương cùng với bậc trưởng bối Tiêu gia rất khác biệt, bà có cái nhìn rất tốt về Tiêu Phàm. Cái gì là xu thế chính trị, những ân oán, xích mích của các thế gia hào môn, y tá Trương không hiểu, cũng không quan tâm đến. Bà chỉ là tận sức làm tốt công việc của bản thân, chăm sóc Tiêu lão gia thật tốt. Bà thật sự không hiểu vì sao các trưởng bối Tiêu gia lại không muốn gặp mặt Tiêu Phàm. Theo bà, trong thời buổi giới trẻ đều xốc nổi như hôm nay, kiểu con cháu thế gia nhả nhặn, điềm tĩnh, không nóng vội như Tiêu Phàm vậy thật sự là khó gặp được. Huống chi, Tiêu Phàm còn thông thạo y thuật chữa bệnh, vài lần thân thể lão gia không được khỏe cũng không có đến bệnh viện mà là do Tiêu Phàm châm cứu, mát xa nên lão gia mới khỏe mạnh lại.

Ở trong mắt của y tá Trương, Tiêu Phàm thấp thoáng có phong độ của thế ngoại cao nhân.

Tiêu Phàm đi tới trước giường bệnh, nghiêng người ngồi xuống ghế tựa bên cạnh giường bệnh, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay khô gầy của ông nội.

Ở đây không giống với những phòng bệnh bình thường, đây là phòng bệnh săn sóc đặc biệt dành cho cán bộ cấp cao của bệnh viện 301, nên ghế ngồi cũng không phải là ghế gỗ bình thường mà là bằng da nhân tạo mềm mại. Tiêu lão gia bệnh nặng nhập viện thì không biết sẽ có bao nhiêu nhân vật tai to mặt lớn đến thăm hỏi, ngồi trước giường bệnh một lúc cùng ông cụ tán gẫu vài câu, đề tài nói chuyện cũng là mấy đề tài về chính trị. Nếu cho những nhân vật tai to mặt lớn này ngồi trên những chiếc ghế gỗ bình thường thì thật là quá mức ủy khuất.

Cửa sổ phòng bệnh được che kín bằng màn cửa bằng vải nhung, không có tia nắng nào chiếu vào cả, trong phòng bệnh chỉ có ánh sáng êm dịu từ ngọn đèn treo tường. Tiêu Phàm đang tỉ mỉ quan sát sắc mặt của ông nội, giữa đôi lông mày nhíu lại.

Lông mày của ông nội bạc trắng như tuyết, đuôi lông mày tán loạn cả lên, một đường hành vân trực tiếp thâm nhập vào trong miệng, chỗ ẩn đường mơ hồ hiện lên khí tức tử vong. Mặc dù hơi thở còn đều đặn nhưng Tiêu Phàm vẫn có khả năng phát hiện được. Căn cứ theo mô tả về tướng mạo trong Vô Cực Cửu Tướng Thiên? Thọ tương thứ ba, đây là điềm báo biểu hiện cho dương thọ đã hết.

Ngón tay Tiêu Phàm đặt nhẹ nhàng lên mạch của ông nội, mạch đập của ông nội rất yếu, đập nhưng vô lực, khi thì ngừng, khi thì tiếp tục đập. Dựa trên phán đoán về mặt y khoa, đây là nguồn sinh mệnh đã cạn kiệt, tuổi thọ sắp hết.

- Không đúng!

Sắc mặt Tiêu Phàm bỗng trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Tuy là không thể sâu sắc suy đoán tuổi thọ của người thân nhưng dựa vào sự am hiểu về Tướng Nhân Chi Thuật mà suy đoán ra thì ông nội gặp phải đại hạn lớn, dương thọ không thể hết mau như vậy, ít nhất thì vẫn còn ba năm nữa. Một tháng trước, Tiêu Phàm chưa từng phát hiện trên người ông nội xuất hiện bất cứ điềm báo gì cả, làm sao mà chỉ trong vòng một tháng mà đã có chuyển biến xấu như vậy chứ?

Điều này khó có thể giải thích được.

Bất kể loại tướng thuật truyền thừa nào đều công nhận, số mệnh con người một khi đã hình thành thì không thể thay đổi, mà sẽ biến đổi theo một số nhân tố quan trọng phát sinh. Vô Cực Cửu Tướng Thiên có nói: “Tâm cũng quan trọng như tướng mạo, bên trong cũng quan trọng như bên ngoài”.

Thông thường nếu một người làm nhiều chuyện xấu thì số mệnh của người đó sẽ thay đổi, còn nếu như một lòng hướng thiện, làm nhiều việc thiện thì cho dù người đó vốn đoán mệnh chết đột tử cũng không phải là không có khả năng sống trường thọ. Trái lại, nếu một người làm nhiều chuyện ác,

mang nhiều tội nghiệt thì dù có tướng mạo quý phái, cuối cùng cũng không nhất định sẽ được chết già.

Nhưng mà, càng là nhân vật có danh vọng thì tướng mệnh càng khó thay đổi. Đặc biệt như Tiêu lão gia là khai quốc công thần, là người có công lớn, cha truyền con nối thì ứng với với Ứng Thiên Tượng, số tuổi thọ của ông nội dù có biến hóa thì ảnh hưởng tuyệt đối không chỉ là bản thân của ông mà còn có thể ảnh hưởng đến rất nhiều bằng hữu bên cạnh ông, đồng sự đồng chí, thậm chí ảnh hưởng đến cục diện chính trị, tình hình thế giới, tiếp theo ảnh hưởng tới vô số vận mệnh của người khác.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì đã làm phát sinh loại biến hóa lớn như vậy?

Tay phải của Tiêu Phàm bắt mạch cho ông nội, hai mắt nhắm lại, năm ngón tay trái khẽ nhúc nhích, lại bói một quẻ, quẻ cũng giống như như trước vô cùng mơ hồ. Trên người Tiêu lão gia thiên cơ bị che giấu nhiều hơn cả Tiêu Tràm.

Như vậy là bởi vì càng là người có danh vọng cao thì thiên cơ bị che giấu càng nhiều, làm sao có thể dùng phương pháp bình thường là có thể nhìn ra được? Nếu như Tiêu Phàm không phải nghiên cứu Vô Cực Cửu Tượng Thiên đến cảnh giới cực kỳ cao thâm thì không nói đến bói toán thiên cơ trên người ông cụ mà ngay cả điềm báo dương thọ ông nội sắp tận cũng không thể nhìn ra được.

Nhưng mà ít nhất Tiêu Phàm có thể từ quẻ này mơ hồ nhìn ra được một cái nghiệm chứng: Ông nội quả thực không còn sống ở trên nhân gian bao lâu nữa, về phần còn có thể chịu được ba tháng hay sáu tháng thì Tiêu Phàm không thể đoán ra được.

Đây vừa vặn chỉ là một suy đoán đơn giản mà Tiêu Phàm mơ hồ cảm giác được đầu óc choáng váng, đây chính là do cưỡng ép bí mật dò xét thiên cơ mà dẫn đến lực phản hệ.

Vô Cực Cửu Tương Thiên? Thọ Tương thứ ba và Vô Cực Cửu Tương Thiên? Luân hồi tương thứ sáu đều có ghi chép về thuật pháp suy đoán tuổi thọ, Tiêu Phàm đã sớm nghiên cứu tinh thông, đạt đến đại thành rồi. Nếu như giờ phút này đối mặt là một người bình thường, không có quan hệ thân thích gì với Tiêu Phàm thì hẳn hoàn toàn có thể suy đoán chính xác tuổi thọ của đối phương, không dám nói là suy đoán chính xác đến ngày tháng năm nào, nhưng sai số cũng tuyệt đối không quá lớn.

Nguyên nhân người thường qua đời, tuy sẽ khiến cho người thân bằng hữu của người đó đau buồn, thống khổ nhưng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống, sinh hoạt của những người khác, không đến nỗi quấy rối thiên cơ, vận hành quy luật. Nhưng Tiêu lão gia đã là Nguyên lão công thần, rất quan trọng đến nền chính trị của chế độ cộng hòa, lại là ông nội ruột thịt của Tiêu Phàm, huyết mạch tương liên, hoàn toàn phạm vào điều cấm kỵ của thuật suy đoán tướng mệnh học, muốn suy đoán chuẩn xác sẽ rất khó làm được.

Nếu cưỡng chế suy đoán thì chỉ sợ lực phản hệ khó mà chống đỡ được.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, vận chuyển nguyên khí Đại Chu Thiên, đem sự chóng mặt nhỏ do thiên cơ phản hệ tiêu trừ.

Trong tay ánh sáng chợt lóe lên, mười hai thanh Tiểu Diệp Dao xuất hiện, Tiêu Phàm đứng dậy, ngón tay vận động liên tục đem mười hai thanh Tiểu Diệp Dao đâm vào mười hai huyệt lớn trên người ông nội, tay phải hấn nắm chặt tay phải của ông nội, không ngừng truyền nội tức vào lòng bàn tay, đưa vào trong cơ thể ông nội.

Y tá Trương đã đứng dậy nhưng cũng không có ngăn cản, ngược lại trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng. Thuật châm cứu của Tiêu Phàm vô cùng thần kỳ, bà đã sớm thấy qua. Chẳng những có công hiệu trên người lão gia mà thậm chí còn chữa được chứng đau nhức xương khớp lâu ngày của bà. Lúc ấy,

Tiêu Phàm đã làm cho y tá Trương kinh ngạc. Vì bản thân bà đã từng thử qua nên bà rất tin tưởng Tiêu Phàm

Sau một lát, sắc mặt Tiêu lão gia vốn tái nhợt, gầy gò, không có chút máu từ từ trở nên hồng hào, hô hấp cũng nhanh và đều đặn hơn vài phần. Một lát sau, mí mắt ông cụ chuyển động, hai mắt chậm rãi mở ra, khẽ ho khan một tiếng.

Y tá trương vô cùng mừng rỡ, bước nhanh đến.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Âm Mưu

Chương 14: Âm Mưu

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hãm Bính

Chương 14: Âm mưu

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Bất kể lúc nào, chỉ cần Tiêu lão gia tỉnh lại thì tâm trạng rất thư thái, nói chuyện rất rõ ràng. Với một ông cụ tuổi đã qua bát tuần mà nói thì điểm này càng thêm đáng quý.

- Tiểu Phàm.

Tiêu lão gia vừa mở mắt ra đã nhìn thấy cháu trai nên trên gương mặt gầy yếu của ông có chút tươi cười. Ông cụ vẫn rất yêu quý đứa cháu trai của mình, dựa theo tiêu chuẩn của người bình thường mà nhận xét thì Tiêu Phàm quả thực rất tốt. Từ nhỏ cậu ta rất chăm chỉ hiếu học, khiêm tốn ngoan ngoãn, không có chút thói hư tật xấu nào cả, bài vở cũng rất tốt, còn công việc và thu nhập thì cũng ổn định. Về việc yêu thích văn hóa Đạo gia thì chỉ có thể nói là sở thích cá nhân của cậu ta mà thôi. Mặc dù Tiêu Phàm ghi danh vào Học Viện Đạo Giáo, sau khi tốt nghiệp lại vào làm ở Cục Tôn Giáo, Tiêu lão gia cũng đã từng phản đối nhưng cuối cùng vẫn nghe theo quyết định của Tiêu Phàm.

Điều này cũng không ảnh hưởng đến sự yêu quý của Tiêu lão gia với Tiêu Phàm, nhưng mà kể từ lúc đó thì hai ông cháu không còn có bao nhiêu đề tài nói chuyện. Tiêu Phàm cũng không thể cùng với một vị lão gia lập nên trăm chiến công lớn, có chủ nghĩa cách mạng kiên định bàn luận về đề tài phong thủy, nên phần lớn thời gian hai ông cháu ở cùng đều là Tiêu Phàm lẳng lẳng lắng nghe ông nội kể về những năm chiến tranh và một số tin đồn thú vị hiện nay thôi.

Tiêu lão gia vừa tỉnh lại thì đầu tiên đã nhìn thấy đứa cháu trai mình yêu quý nên tâm tình của ông dường như cũng không tệ lắm. Ông lại thấy ánh mắt quan tâm lo lắng của Tiêu Phàm thì vừa cười tự giễu vừa nói:

- Ông nội già rồi nên thân thể không còn nghe lời nữa, xem ra ông sống không được bao lâu nữa rồi ...

Trải qua chiến tranh hơn mười năm, nhìn thấy nhiều cảnh sinh ly tử biệt nên ông đã sớm coi nhẹ sống chết.

Y tá Trương bước lên đắp chăn cho ông cụ, khẽ nói:

- Thủ trưởng à, ông bây giờ thật sự rất yếu, không nên nói nhiều đâu.

Bà nói xong thì liếc mắt với Tiêu Phàm, vẻ mặt vừa vui mừng vừa khâm phục.

Thuật châm cứu này đúng là vô cùng kỳ diệu, những giáo sư có danh tiếng ở bệnh viện lớn, có hơn mười năm kinh nghiệm làm bác sĩ đã bận rộn cả ngày cũng không thể làm cho lão gia tỉnh lại, nhưng Tiêu Phàm vừa đến châm cứu cho lão gia một lát thì lão gia liền tức khắc tỉnh dậy. Nhìn ông vẫn tràn đầy sức sống, trên mặt cũng dần dần hồng hào hơn. Đối với một ông cụ hơn tám mươi tuổi lại bệnh nặng mà nói thì đây thật đúng là khó lường.

Chỉ có Tiêu Phàm mới hiểu rõ được, ông nội có thể nhanh tỉnh lại, khí sắc hồng nhuận thì châm cứu chỉ là biểu trưng mà thôi, cái quan trọng chính là hẫn đưa chân khí vào trong cơ thể ông nội, đánh thức sinh cơ của ông. Nhưng mà việc này chỉ là tạm thời mà thôi, khó có thể kéo dài được.

Khi Tiêu Phàm quan sát khí sắc của ông nội, lại cẩn thận xem xét mạch tượng thì trong lòng cậu ta càng lo lắng hơn.

Sinh cơ của ông vẫn chưa bị cắt đứt, điểm này cơ bản giống với những suy đoán về tuổi thọ ông nội của cậu ta trước kia, nhưng trong cơ thể ông có hơn một dòng âm sát khí. Với trình độ thuật pháp cao thâm của Tiêu Phàm thì đương nhiên là cậu ta biết được dòng âm sát khí này là có nguồn gốc từ bên ngoài, cũng không phải tự động mà hình thành.

Nói theo cách khác thì ông nội dường như là gặp ám toán. Đây chính là chỗ khiến cho Tiêu Phàm hoảng hốt và nghi ngờ.

Người có công lớn như ông nội chắc chắn được an bài bảo vệ rất nghiêm ngặt đó là điều không thể nghi ngờ. Với thủ đoạn thông thường thì không có khả năng ám toán ông nội, hơn nữa, không ai dám làm như thế, việc này nếu như bị điều tra ra thì nhất định là một đại án kinh thiên, thế nào cũng

dấy lên một hồi bất ổn chính trị, toàn bộ tình hình chính trị sẽ bị ảnh hưởng thật lớn.

Mặc dù cấp cao chính trị cho tới bây giờ vẫn chưa có khoản thời gian nào yên ổn thật sự cả, lúc nào cũng như mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt, nhưng mà theo tình hình chính trị hiện nay thì vẫn tương đối ổn định, các thế lực chính trị lớn cơ bản vẫn ở trạng thái cân bằng, tranh đấu nhỏ thì không thể tránh được nhưng cũng chưa từng xảy ra tranh đấu lớn.

Mọi người đều rất thận trọng, không dám tùy tiện hành động. Vậy thì ai dùng thủ đoạn hèn hạ làm hại đến ông nội chứ?

Như thế thì luồng âm sát khí trong cơ thể ông nội là đến từ đâu? Hơn nữa, còn hung ác độc địa như thế, ngón tay của Tiêu Phàm để trên mạch của ông nội, ngay tức khắc đã nhận ra được ông nội thể nhưng lại bị thuật pháp cực kỳ cao minh làm hại!

Nhưng mà trong một thời gian ngắn, Tiêu Phàm cũng không dám khẳng định rõ ràng.

Tướng thuật phong thủy có nói đến các thế hệ dân gian của nước ta đều có, cái được lưu truyền phải vô cùng kỳ diệu, cũng thực sự có chút thần kỳ. Tiêu Phàm là một thầy tướng số có trình độ rất cao nên biết rõ chỗ lợi hại của thuật pháp chính ở chỗ thiên lý rõ ràng, báo ứng rất chính xác.

Một ít kiếp nạn đại hung chỉ có chính bản thân người bị nạn trúng mục tiêu đã định trước, nếu như dùng thuật pháp tiến hành làm hại thì sẽ cưỡng chế thay đổi vận số của những người khác, chắc chắn sẽ bị thiên cơ phản hệ. Ông nội là người có địa vị cực kỳ cao quý, lực thiên cơ phản hệ cũng lớn khác xa bình thường. Cho dù Tiêu Phàm tự mình thi triển cũng không chắc chắn chịu được loại phản hệ khủng bố này.

Chẳng lẽ trên đời này còn truyền nhân chính thống của Vô Cực Môn - siêu cấp đại năng giả lợi hại hơn tồn tại, có thể làm hại người có số mệnh cực

cao quý mà không sợ lực thiên cơ cản trở?

Tiêu Phàm không tin có việc như vậy xảy ra.

Không chỉ nói hiện nay là thời đại mà khoa học kỹ thuật phát triển hưng thịnh, thuật pháp chi học vốn đã bị suy thoái, chưa từng có đại năng chi sĩ xuất hiện. Cho dù là ở thời cổ đại, thuật pháp chi học được tôn sùng thì thuật sĩ có khả năng bóp méo thiên cơ, tùy ý lộng hành cũng cực kỳ hiếm thấy. Giống như những đại thuật sư, thầy tướng số rất có danh tiếng được ghi chép trong lịch sử như: Trần Hi Di, Viên Thiên Cương, Quách Phác, Lý Thuần Phong cũng chưa bao giờ không sợ thiên cơ phản hệ cả.

Vô Cực Thuật Tàng cũng có ghi chép tương đối rõ ràng chỗ đáng sợ của lực thiên cơ phản hệ. Các thế hệ chương giáo tổ sư, các bậc hiền triết đã khuất có nhân phẩm cao cũng không do dự mà khuyên bảo đệ tử phải làm nhiều việc thiện, tích nhiều công đức, nhất định không thể dùng năng lực của bản thân mà làm việc nghịch thiên, sẽ bị trời cao trừng phạt.

Đương nhiên bên trong thuật pháp cũng có nói "Ứng kiếp" thì ra nó cũng giống như câu tục ngữ nói về "Kẻ chết thay". Nếu như thuật sĩ đủ mạnh mẽ cao minh cũng có thể thi triển thủ đoạn đem lực thiên cơ cản trở ứng kiếp trên người khác, làm cho người khác chết thay mình. Nhưng loại thủ đoạn này, nếu là những thuật sĩ bình thường thì cho dù thế nào cũng không thể thi triển được, đây cũng là hành động nghịch thiên. Tuy nhiên để có thể tiêu trừ một phần lực phản hệ, vẫn có một bộ phận thuật sĩ tình nguyện chấp nhận bị phản hệ. Nếu không có thâm cừ đại hận hay là nhận được lợi ích rất lớn thúc đẩy thì chắc chắn thuật sĩ sẽ không làm nên loại chuyện này.

Chẳng qua, tình hình trước mắt lại vô cùng rõ ràng, ông nội tám phần là do thuật pháp nào đó làm hại, loại gia hại này phát sinh ở trên người của ông nội và cha, bởi vì thiên cơ bị che đậy nên trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Phàm không thể điều tra ra.

- Xem ra, lại là do con dùng thuật châm cứu làm ông nội tỉnh lại ...

Ông cụ nhìn thấy một vài cây ngân châm cắm trên thân thể của mình thì vừa cười vừa nói, ngữ khí có chút vui mừng. Tiêu Phàm có thể đạt được thành tựu ở mặt châm cứu Đông y thì cũng rất tốt.

Tiêu Phàm vừa cười vừa nói:

- Ông nội à, thím Trương nói cũng đúng, hiện tại, thân thể của ông rất yếu, không nên nói quá nhiều, trước tiên ông hãy nghỉ ngơi đi mà.

Tiêu Phàm đứng dậy đem tiểu Diệp Dao trên người ông nội thu hồi hết, trong số đó có một thanh tiểu Diệp Dao thấp thoáng có vết máu, nhưng cũng không ai để ý tới.

Tiêu lão gia lắc đầu, nói:

- Ngủ lâu như vậy, còn chưa đủ sao? Sau này chết rồi, có rất nhiều thời gian để nghỉ ngơi.

Tiêu Phàm im lặng.

Cậu ta nhớ rõ trước kia lúc cùng ông nội nói chuyện phiếm, ông rất ít khi nhắc đến cái chết nhưng bây giờ, ông vừa mới tỉnh lại đã nói hai lần rồi. Xem ra ông nội cũng biết rõ thân thể của mình thật sự không tốt, đến độ tuổi của ông nội thì thân thể thay đổi hẳn cảm hơn nhiều so với thời còn trẻ.

Y tá Trương cười lớn, nói:

- Thủ trưởng, ông đừng nói những lời không may mắn như vậy, thân thể của ông còn khỏe mạnh lắm, những bệnh nhỏ thế này không là gì đâu. Chỉ cần có Tiêu Phàm ở bên cạnh thì ông sẽ không sao đâu!

Là một y tá thâm niên, bà cũng hiểu được thân thể lão gia rất cuộc như thế nào nhưng khi nói, đương nhiên bà sẽ nói như vậy, bởi vì trị bệnh cho người già thì yếu tố tâm lý cũng rất quan trọng.

Tiêu lão gia cười nói:

- Tiểu Trương, thím không cần an ủi ta. Thím nghĩ rằng ta rất sợ chết sao? Cả đời, ta đã cùng Diêm Vương gia sớm gặp qua vài lần rồi, nhưng mỗi lần hăn cũng không thu ta. Thật ra sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, ai cũng không thể thay đổi được. . .

- Cũng không chắc là như vậy. . .

Tiêu Phàm khẽ nói một câu.

Tiêu lão gia nhìn về cháu trai, kinh ngạc nói ra:

- Tiểu Phàm, con vừa nói cái gì?

Tiêu Phàm nhoẻn miệng cười, nói:

- Ông nội, sinh lão bệnh tử tuy là quy luật tự nhiên nhưng xã hội hiện đại, y học ngày càng phát triển, cái quy luật tự nhiên này không phải là không thể thay đổi được.

- Ha ha, y học ngày càng phát triển nhưng mà nhìn vào ông nội sẽ thấy sự thật là thế nào, vẫn là thuật châm cứu Đông y của con đáng tin cậy hơn.

Tiêu lão gia đánh giá rất cao cháu nội của mình, may mắn là lúc này không có bác sĩ ở đây, bằng không thì chỉ sợ xấu hổ rồi. Nhưng lời Tiêu lão gia nói là sự thật.

Tiêu Phàm ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ông nội, như vậy đi, mấy ngày nay ông hãy tiếp tục ở lại bệnh viện, con sẽ viết đơn thuốc rồi nhờ thím Trương cho ông uống thuốc đúng giờ, ông nội thấy như vậy có được không?

Tiêu Phàm vẫn chưa lấy được chứng chỉ Đông y, mà dựa theo quy định, cậu ta không thể tùy tiện bốc thuốc cho người khác. Nhưng mà nếu là ông nội của mình thì cũng là không sao, chỉ cần ông nội gật đầu là được rồi.

Vốn Tiêu Phàm còn có chút lo lắng là ông nội không muốn cho cậu ta kê đơn, nhưng không ngờ ông nội liền gật đầu đồng ý:

- Đương nhiên là được rồi, ông cảm thấy Đông y có thể trị dứt bệnh.

Tiêu Phàm âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thím Trương lập tức cầm giấy bút tới đưa cho cậu ta, vẻ mặt rất mong đợi.

Tiêu Phàm kê đơn rất nhanh rồi đưa cho thím Trương, nói nhỏ:

- Thím Trương, thím hãy giữ bí mật, con không có chứng chỉ bác sĩ.

Thật ra thì cái Tiêu Phàm lo lắng không phải là việc này, cậu ta lo lắng chính là nếu như các trưởng bối Tiêu gia biết cậu ta kê đơn thuốc này sẽ ngăn chặn không cho ông nội uống thuốc. Bởi vì không phải trưởng bối nào cũng tán thành thuật Đông y của cậu ta

Nhất là dưỡng, cứ nói là cậu ta "Giả thần giả quỷ" .

Lúc ở trong nhà, Tiêu Phàm chưa bao giờ "Giả thần giả quỷ" nhưng ở trong mắt dưỡng cậu ta đi học đạo chính là phong kiến mê tín.

Y tá Trương cũng biết mối quan hệ phức tạp của Tiêu gia, bà cũng hiểu rõ Tiêu Phàm đang lo lắng điều gì, vội vàng cẩn thận gấp đơn thuốc lại rồi bỏ vào túi áo, gật đầu nói:

- Yên tâm đi, tôi hiểu mà.

Tiêu Phàm gật gật đầu, lại thoáng đánh giá phòng bệnh, rồi nói:

- Ông nội à, cái phòng bệnh này dường như không phải là cái phòng bệnh trước kia. Con thấy ánh sáng nơi này không được tốt, bầu không khí cũng không thông thoáng bằng, hay là chúng ta dời về phòng bệnh cũ thôi.

Cái gọi là “ánh sáng không tốt” hay “bầu không khí cũng không thông thoáng” thực ra chỉ là một cái cớ mà thôi.

Mấu chốt là vì Tiêu Phàm vừa đi vào cái sân này đã phát hiện ra bố cục phong thủy của bệnh viện này không tốt, xa xa cũng không bằng cái viện tử nhỏ mà ông thường xuyên vào ở. Chưa nói đến cái sân kia, thiên địa nguyên khí hội tụ quá ít, đối với thân thể ông nội hoàn toàn không có ích lợi gì.

Tiêu lão gia nhìn cậu ta một cái, rất sáng khoái mà đáp. Thái độ của ông nội có chút vượt quá dự kiến của Tiêu Phàm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đế Vương Chi Tương

Chương 15: Đế Vương Chi Tương

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 15: Đế vương chi tương

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Tinh thần của Tiêu lão gia rất phấn chấn nhưng cũng chỉ trong một thời gian ngắn, rất nhanh đã biểu lộ vẻ mệt mỏi, dù sao thì đây chỉ là do chân khí của Tiêu Phàm, bởi vì là sức mạnh từ bên ngoài nên hiệu quả có hạn, khó mà kéo dài lâu được.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng bắt đầu ấn ấn tay lên một vài huyệt vị trên người Tiêu lão gia, ông từ từ khép hai mắt lại, nặng nề ngủ thiếp đi. Lần này là tự ông đi vào giấc ngủ không phải ngắt đi.

- Thím Trương à, Phiền thím hãy cho ông nội uống thuốc đúng giờ.

Tiêu Phàm lại khẽ căn dặn y tá Trương một câu.

Y tá Trương liên tục gật đầu, muốn cho cậu ta yên lòng. Thật ra, trong lòng y tá Trương nghĩ Tiêu lão gia tốt nhất là nên về nhà, bởi vì Tiêu Phàm trực tiếp chữa trị cho ông sẽ có hiệu quả hơn. Ngày hôm qua, những bác sĩ giỏi ở bệnh viện 301 bận rộn cả buổi chiều cũng chỉ là sơ bộ chẩn đoán ông cụ trúng gió, ngay cả làm ông cụ tỉnh lại trong hôn mê cũng không được, nhưng khi Tiêu Phàm vừa tới liền làm cho ông tỉnh lại.

Nhưng mà y tá Trương cũng biết việc này là không có khả năng.

Tiêu lão gia là một nhân vật siêu cấp đặc biệt nên việc chữa trị cho ông cũng không phải là chuyện của riêng một người nào đó mà là nhiệm vụ chính trị. Những việc có liên quan đến phương án chữa trị cho ông cũng phải được lãnh đạo cấp cao đặc biệt phê chuẩn qua.

Tiêu Phàm rời khỏi phòng bệnh. Lúc cậu ta đi qua phòng nghỉ thì nhìn thấy Tiêu Trạ vẫn còn ngủ say, bên cạnh lại có một vài y tá đang quay lại nhìn mình nên Tiêu Phàm không muốn quấy rầy cha nghỉ ngơi, lập tức đi thẳng ra ngoài cửa.

- Anh ...

Tiêu Phàm mới vừa đi ra cửa thì liền gặp Tiêu Thiên.

Tuy hai người là anh em ruột thịt nhưng tướng mạo hai người lại hoàn toàn khác nhau. Tiêu Phàm mi thanh mục tú, dịu dàng như con gái. Còn Tiêu Thiên lại cao hơn anh trai xấp xỉ một cái đầu, lại vạm vỡ hơn nhiều, dáng người đúng chuẩn của vận động viên, gương mặt cũng góc cạnh hơn, giữa trán sung túc hơn nhiều, hai lỗ tai rất dày, mũi như treo túi mật, nếu như không phải hăn há miệng có vẻ khá lớn thì hăn chính là điển hình của một người đẹp trai, luôn có bộ dáng tinh lực tràn đầy.

Tiêu Phàm nhìn thấy Tiêu Thiên thì nở nụ cười. Cho dù có nói như thế nào thì Tiêu Thiên vẫn là một người cháu có hiếu, biết rõ chắc chắn sẽ bị mắng chửi nhưng vẫn chạy tới thăm ông nội.

Nhưng mà lúc Tiêu Phàm mỉm cười nhìn Tiêu Thiên thì trong nháy mắt cả người cậu ta đông cứng, hai hàng lông mày lập tức nhíu lại.

Tiêu Phàm chỉ thấy chỗ ấn đường của Tiêu Thiên mơ hồ có hai màu trắng, hồng đan xen với nhau, trực tiếp nhập vào thiên trung, thái dương có màu xanh giống như là ở chân núi có sương mù bay, lại cho thấy có điềm xấu tai ương có liên quan đến ngục tù.

Lúc trước, cho dù Tiêu Phàm có gặp chuyện gì đi nữa thì trước sau vẫn luôn bình tĩnh, nhưng trong lúc này Tiêu Phàm cũng kinh ngạc giật nảy người.

Ở trong mắt Tiêu Phàm, điềm xấu xuất hiện trên tướng mạo của ông nội và cha tuy là làm cho người khiếp sợ nhưng mức độ nghiêm trọng vẫn không bằng điềm xấu trên tướng mạo của Tiêu Thiên.

Cũng không phải vì Tiêu Thiên ở trong lòng Tiêu Phàm quan trọng hơn ông nội và cha, mà mấu chốt là ở chỗ điềm báo như thế tuyệt đối không nên xuất hiện trên người Tiêu Thiên.

Ở trong mắt các trưởng bối của Tiêu gia và các trưởng bối của các thế gia khác, Tiêu Thiên chính là một công tử hoàn hảo không đứng dậy nổi, cả ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm, hơn hai mươi tuổi mà vẫn hồ đồ như trước, trưởng bối của Tiêu gia đã sớm thất vọng về hắn rồi.

Đây chỉ là cách nhìn của người thế thực, còn ở trong mắt Tiêu Phàm thì hoàn toàn khác biệt.

Tiêu Phàm đã sớm bói toán số mệnh cho Tiêu Thiên, quả thật tướng mệnh của Tiêu Thiên rất phú quý, rõ ràng chính là đế vương chi tướng. Mặc dù Tiêu Thiên và Tiêu Phàm là hai anh em ruột nhưng nếu cậu ta suy đoán số mệnh cho Tiêu Thiên thì cũng sẽ bị thiên cơ áp chế, lẽ ra không thể đoán ra số mệnh của Tiêu Thiên rõ ràng như vậy, nhưng mà tướng mệnh của Tiêu Thiên quá mức phú quý, cho dù lực áp chế lớn cỡ nào cũng không thể che giấu hết.

Cho đến nay, mặc dù Tiêu Thiên có hồ đồ nhưng lại chưa bao giờ ảnh hưởng đến số mệnh của nó.

Ai ngờ, hiện tại vừa nhìn thấy lại xuất hiện điềm báo lao ngục, hơn nữa không phải tai ương lao ngục bình thường mà vô cùng nghiêm trọng.

Thế gian hưng thịnh, thiên tử hình ngục, đâu có lý lẽ chứ!

- Anh làm sao vậy?

Đột nhiên, Tiêu Thiên thấy sắc mặt của anh thay đổi thì cũng lắp bắp kinh hãi, kinh ngạc hỏi, bụng đầy nghi ngờ.

- Hả, à ... không có gì. Tiêu Thiên, trong khoảng thời gian này, em không có xích mích với ai chứ? Hay là có đánh lộn với ai không?

Trên mặt Tiêu Phàm chợt hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức khôi phục như bình thường, hỏi.

Từ bé, Tiêu Thiên đã rất thích đánh nhau với người khác, còn đặc biệt bá sư học nghệ nữa, sư phụ chính là một vệ sĩ của Tiêu lão gia. Vị vệ sĩ kia quả thực là thuộc hạ có công phu rất cao, nhưng mà lúc ấy Tiêu Thiên đã mười sáu tuổi, đã qua cái độ tuổi thích hợp để học võ rồi. Vị vệ sĩ kia cũng sẽ không xem cháu đích tôn của Tiêu lão gia là đệ tử mà truyền dạy, chỉ truyền cho hẳn một ít kỹ thuật tán đã thôi, có tác dụng rèn luyện thân thể.

Vị vệ sĩ kia hiểu rõ, sau này, cháu ruột của Tiêu lão gia nhất định sẽ đi vào giới chính trị nên học võ không thể trở thành cái chính được.

Trong mắt Tiêu Phàm, đương nhiên em trai học kỹ thuật tán đã không đáng cười. Tiêu Phàm cũng không có can thiệp vào, cũng không đem Luyện Khí Thuật cao thâm của Vô Cực Môn truyền dạy cho hẳn. Tiêu Phàm cũng nghĩ như vị vệ sĩ kia, cậu không cho rằng mục tiêu chính của Tiêu Thiên là võ thuật, tương lai của Tiêu gia nhất định cần nhờ đến Tiêu Thiên làm rạng rỡ tổ tông.

Nhưng có điều ở hoàn cảnh mà nói, Tiêu Thiên cũng đúng là "Cao thủ" rồi, nếu là kẻ cường tráng bình thường thì cho dù là ba người cũng không phải là đối thủ của hẳn.

- Không có. Trong Tứ Cửu Thành này ai dám cùng Tiêu nhị ca đánh nhau chứ, thật sự là không có nhiều người dám đâu.

Tiêu Thiên đành đặc nói.

Tiêu nhị ca ở trong vòng tròn hoàn cảnh thủ đô, quả thật có uy danh lẫy lừng.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Tới đây, anh bắt mạch cho em.

- Anh à, để làm chi chứ? Em đâu có bị bệnh gì đâu...

Tuy miệng Tiêu Thiên nói như vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn mà vươn cổ tay ra, kéo ống tay lên trên, lộ ra cánh tay cường tráng màu đồng. Tiêu Thiên rất tin tưởng Tiêu Phàm, hẳn cũng biết y thuật của anh trai rất lợi hại. Thời điểm còn đi học, hẳn đánh nhau với người khác, cánh tay bị thương cũng chưa từng đi bệnh viện, đều là anh trai chữa trị cho hẳn mà hiệu quả còn tốt hơn nhiều so với đi bệnh viện.

Ngón tay trắng nõn của Tiêu Phàm nhẹ nhàng đặt trên cổ tay của Tiêu Thiên, hai mắt cậu ta nhắm lại, tập trung bắt mạch.

Ban đầu, Tiêu Thiên còn muốn nói đùa hai ba câu nhưng thấy sắc mặt anh trai nghiêm túc như vậy thì chưa kịp nói gì đã ngậm miệng lại, bắt đầu khẩn trương. Nhiều năm qua, Tiêu Thiên rất ít khi thấy anh trai có bộ dáng như vậy.

Ở trong cơ thể Tiêu Thiên, Tiêu Phàm cũng cảm nhận được một dòng Âm Sát khí.

Tay trái Tiêu Phàm nhẹ di chuyển, lại bắt đầu bói một quẻ.

Không thu hoạch được gì.

Một lực đạo thiên cơ phản hệ rất mạnh mẽ chột đánh tới. Nhưng mà Tiêu Phàm sớm có phòng bị, trong cơ thể nguyên khí lưu chuyển, chân khí toàn thân dâng trào mạnh mẽ chặn lực phản hệ ở bên ngoài cơ thể.

Tiêu Thiên và Tiêu Phàm là hai anh em ruột, quan hệ huyết thống rất gần, Tiêu Thiên lại có số mệnh phú quý, nếu cưỡng ép tiến hành bói toán thì thế nào cũng bị thiên cơ phản hệ.

- Anh à, em không sao chứ?

Tiêu Thiên lo lắng không yên, hỏi nhỏ.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu.

- Tiêu Thiên. Trong khoảng thời gian này, thân thể ông nội không tốt, cha cũng túc trực ở bệnh viện, mà công việc của cha cũng rất rối ren nên tính tình của cha cũng hơi nóng nảy. Em tốt nhất là yên tĩnh một thời gian đi, hãy ngoan ngoãn đi làm, đừng có ra ngoài chơi đùa nữa, như thế sẽ khiến tâm trạng của cha tốt lên đó.

Tiêu Phàm rất nghiêm túc mà nói.

Những gì tướng mạo chỉ điểm, Tiêu Phàm sẽ không nói với em trai. Tiêu Thiên là thanh niên điển hình thời hiện đại, lại sống tại chính trị thế gia, những thứ "Phong kiến mê tín" này có nói hăn nghe thì nhất định hăn cũng không tin đâu.

Tiêu Thiên nghe Tiêu Phàm nói thì thở phào nhẹ nhõm, hăn nhìn thấy anh trai khẩn trương như vậy còn tưởng rằng mình bị bệnh gì.

- Được, em nghe lời anh đi làm, vừa vặn mấy ngày nay ở bộ cũng có chuyện cần xử lý. Em sẽ biểu hiện tốt một chút để làm cho đám người kia nhìn thấy, Tiêu Nhị ca không chỉ biết ăn chơi mà còn biết làm những chuyện đứng đắn.

Trong nháy mắt, Tiêu nhị ca lại biến thành một kẻ bất cần đời.

Tiêu Phàm cười khẽ, vỗ vỗ vai Tiêu Thiên, nói:

- Tiêu Thiên, ông nội với cha đều nghỉ ngơi hết rồi, em không cần phải quấy rầy cha, hãy đi thăm ông nội đi.

- Vâng ạ ... Anh, nếu không thì anh chờ em xuống rồi hai anh em mình ăn trưa nha?

Hai người đã lâu không có gặp nhau rồi.

Nếu như đây là lúc bình thường thì Tiêu Phàm đương nhiên sẽ đồng ý rồi, nhưng hiện giờ cậu ta không có tâm tình. Chuyện phát sinh ngày hôm nay dù là người điềm tĩnh như Tiêu Phàm cũng không thể bình tĩnh mà đối mặt được, nó có quan hệ tới sinh tử tồn vong của gia đình rồi.

- Không được, lần sau đi, hôm nay anh còn có chút việc. Trong khoảng thời gian này, bản thân em hãy cẩn thận một chút, không được cùng người khác xung đột.

Tiêu Phàm lại dặn dò một câu.

Nếu thiên cơ đã khó dò thì cũng chỉ có thể làm giống như một người anh trai bình thường, căn dặn em ấy chú ý hơn thôi.

- Vâng ạ.

Tiêu Thiên thấy anh trai dường như có tâm sự thì cũng không miễn cưỡng.

Tiêu Phàm đứng yên lặng nhìn theo bóng lưng em trai biến mất đằng sau cánh cửa một lúc rồi rời khỏi bệnh viện.

- Đã xảy ra chuyện?

Tiêu Phàm vừa mới lên xe, Tân Lâm liền hỏi, giọng điệu nhàn nhạt. Ba năm này, dường như cô trở thành cái bóng của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm đi đến đâu thì cô theo đến đó, nhưng mà trước sau vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định, nhiều lúc đều là tôn trọng nhau như khách.

Hào phóng mà nói thì Thất Diệu Cung cùng Vô Cực Môn là đối thủ. Tân Lâm vẫn luôn đi theo Tiêu Phàm cũng là có nguyên nhân.

- Ủ, đúng là đã xảy ra chút chuyện ...

Tiêu Phàm kể qua loa tình huống đã xảy ra.

- Két ...

Xe vừa mới khởi động đã đột ngột dừng ở giữa đường.

Tân Lâm nhìn về phía Tiêu Phàm, ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ. Tình huống như vậy mà là "xảy ra chút chuyện sao"? Đây là đại họa!

Tiêu Phàm vẫn tỉnh tỉnh như trước, tựa như việc Tân Lâm dừng xe đột ngột không có ảnh hưởng gì đến cậu ta cả. Tiêu Phàm vẫn ngồi vững vàng, Hắc Lâm đang ngồi trong lòng ngực của cậu ta cũng đồng dạng lười biếng, không có chút sợ hãi.

- Chuyện gì xảy ra?

Tiêu Phàm lắc đầu:

- Không rõ ràng lắm, quỷ tượng quá mơ hồ.

- Có phải là thiên cơ che đậy chi lực quá mạnh mẽ?"

Thất Diệu Cung cũng không phải trường phái tướng mệnh học, bản thân Tân Lâm cũng không biết nhiều về thuật xem bói với phong thủy nhưng đi theo Tiêu Phàm ba năm, những việc có liên quan đến bí mật của Vô Cực Môn, Tiêu Phàm cũng không có giấu diếm cô, vì vậy nhiều ít gì cô cũng biết sơ sơ.

- Phải, chúng ta về nhà một chuyến.

Tiêu Phàm nhàn nhạt phân phó một câu.

Tân Lâm gật đầu rồi lập tức khởi động xe ra khỏi cổng bệnh viện 301. Tân Lâm hiểu cái gọi là "về nhà" chính là tứ hợp viện, nơi mà Tiêu lão gia sống.

Ước chừng nửa giờ sau, xe cũng chạy vào một ngõ nhỏ yên tĩnh.

Bởi vì Tiêu lão gia nằm viện nên tứ hợp viện này có vẻ khá yên tĩnh, chỉ có vài nhân công tác.

Tiêu Phàm cẩn thận đi một vòng trong sân nhưng không có phát hiện vấn đề gì.

Ngay từ đầu, cậu ta còn hoài nghi là nhà bị người khác thay đổi phong thủy mới dẫn đến thiên cơ đột biến. Nhưng mà, một gốc cây một ngọn cỏ ở tứ hợp viện đều như cũ, không có bị di chuyển.

Xem ra, vấn đề không phải ở chỗ này.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tây Nam Đại Hung

Chương 16: Tây Nam Đại Hung

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 16: Tây Nam đại hung

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Tại Chi Thủy Quan.

Tiêu Phàm đang ở trong một gian mật thất được bày trí rất đơn giản nhưng không sơ sài.

Toàn bộ nền của mật thất được lót đan xen bằng những viên đá cuội trơn bóng màu trắng và đen, hoa văn trên nền cũng không theo một quy tắc gì cả. Nếu như có thể nhìn toàn cảnh từ trên xuống thì có thể thấy được, đây là một bức tranh hoàn chỉnh nhưng hơi hỗn độn.

Hỗn độn tức là Vô Cực.

Ở hai góc của mật thất bày biện hai cái giường gỗ, chăn đệm trắng toát không nhiễm chút vết bẩn nào.

Phía trước cách giường gỗ không xa bày biện một cái bàn màu đen viền tím, bằng phẳng, bóng loáng, không có điêu khắc bất kỳ hoa văn nào, nhưng chân của nó bằng đá cuội giống như cái bàn này mọc ra từ sàn nhà. Trên bàn có để hai cuốn sách đóng bằng chỉ, bìa màu lam, nhìn qua rất cũ nát nhưng đã được bao mới lại.

Phía trước cái bàn có đặt vài cái ghế nhỏ cùng màu sắc.

Chỉ có cái bàn bày biện trước cái giường gỗ là màu tím, còn những vật dụng còn lại đều là màu trắng, cả mấy cái ghế nhỏ cũng có màu trắng. Trên bàn bày biện một bình hoa xinh xắn, trong bình cắm một vài bông hoa màu xanh không biết tên, sức sống dạt dào.

Ngoại trừ những đồ vật đó ra, còn có hai cái giá sách.

Bên trong mật thất, phảng phất một mùi đàn hương, làm cho người khác vừa ngửi bỗng cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Tiêu Phàm và Tân Lâm ở chung một căn phòng, mỗi người chiếm cứ một chiếc giường.

Tiêu Phàm đi vào mật thất rồi lặng lẽ ngồi xếp bằng, dáng vẻ rất nghiêm nghị, khẽ nói:

- Đốt nhang!

Giọng điệu vẫn dịu dàng như cũ nhưng có một chút nghiêm nghị.

Lần này, Tân Lâm không lập tức làm theo, thoáng có chút do dự, chậm rãi tiến lên hơi nghiêng người ngồi xếp bằng cạnh bàn, sau đó mở cái bếp lò bằng đồng, đem một ít đàn hương mới bỏ vào, đốt lên rồi nhẹ nhàng khép cái nắp lại.

Sau một lát, vốn mùi đàn hương rất nhạt dần dần trở nên ngào ngạt.

Tân Lâm thấy Tiêu Phàm không phân phó gì thêm nên cô tiếp tục im lặng mà ngồi xõm một bên.

Toàn bộ Chỉ Thủy Quan, ngoài Tiêu Phàm và Tân Lâm ra thì còn có sáu nữ đệ tử tuổi từ mười tám đến bốn mươi, lớn nhỏ không đồng đều. Bình thường mọi việc tạp dịch đều do các cô ấy lo liệu, nhưng nơi mật thất này, sáu nữ đệ tử chưa bao giờ bước vào hơn nữa bước. Toàn bộ phân phó của Tiêu Phàm ở gian mật thất này đều là do Tân Lâm tự đi làm.

Tiêu Phàm nghiêm túc lấy ra hai cái hộp nhỏ chạm khắc từ hắc ngọc, động tác của cậu ta rất nhẹ nhàng.

Tân Lâm nhìn hết thấy rất chăm chú, không có chớp mắt.

Thực tế thì bọn họ ngày đêm ở chung với nhau đã ba năm, nhưng Tân Lâm cũng chỉ vờn vờn nhìn thấy tình huống Tiêu Phàm nghiêm túc bói toán như vậy năm lần. Đây là lần thứ sáu mà mỗi lần bói toán đều là đã xảy ra

chuyện hết sức quan trọng. Tân Lâm nhớ lại rất rõ ràng, lần bói toán một năm trước là bởi vì thụ nghiệp ân sư, chân nhân chương môn thứ sáu mươi ba của Vô Cực Môn - Chỉ Thủy tổ sư vân du bên ngoài, bản mạng nguyên thần đăng bổng trở nên tối tăm. Tiêu Phàm lo lắng sư phụ gặp phải nguy hiểm không lường trước được nên đã nghiêm túc mở quẻ. Ba ngày sau, bản mạng nguyên thần đăng từ tối chuyển thành sáng, lúc này, Tiêu Phàm mới yên lòng.

Tân Lâm sở dĩ đối với lần bói toán kia khắc rất sâu là bởi vì trong lần bói toán đó thiên cơ phản hệ rất nghiêm trọng, ước chừng Tiêu Phàm phải nghỉ ngơi bảy ngày mới khôi phục lại nguyên khí.

Người thường bị bệnh ở bệnh viện vài ngày là hết sức bình thường, nhưng với một cao thủ nội gia đứng đầu như Tiêu Phàm thì nguyên khí bị hao tổn cần bảy ngày mới hồi phục, tình huống này được xem là tương đối nghiêm trọng rồi.

Lần bói toán đó cũng là phạm vào hai tầng kiêng kỵ.

Bản thân Chỉ Thủy tổ sư là thầy tướng số nên thiên cơ che đậy vô cùng mạnh mẽ, mà Tiêu Phàm lại là đệ tử chính thống của ông ấy, hai bên quan hệ rất mật thiết. Cường ép thi hành quẻ tượng thì lực thiên cơ phản hệ càng cường đại.

Tình huống lần này so với lần ấy cũng không khác biệt nhiều lắm.

Tiêu Phàm chậm rãi mở cái hộp hắc ngọc thứ nhất ra, ngay lập tức xuất hiện một luồng ánh sáng màu trắng nhu hòa. Bên trong cái hộp hắc ngọc lẳng lặng đặt một vật thể màu trắng như tuyết, không lẫn một chút tạp chất nào cả, luồng ánh sáng màu trắng êm dịu kia cũng phát ra từ vật này.

Tân Lâm thấy Tiêu Phàm mở cái hộp ngọc ra thì cặp lông mày đang buông xuống chợt nhướng lên.

Vật này Tân Lâm đã nhìn thấy một lần, Tiêu Phàm đã nói cho cô nghe tất cả, đây chính là Huyền Vũ Giáp, một trong ba bảo vật trấn giáo của Vô Cực Môn. Nghe nói đâu là từ thời xa xưa lưu truyền đến nay, chắc phải là vật của thần linh có từ thời thượng cổ.

Cho đến nay, Tân Lâm chưa từng thấy Tiêu Phàm sử dụng Huyền Vũ Giáp.

Tân Lâm không hiểu bói toán, nhưng cũng hiểu được sử dụng vật chi bảo trấn giáo thì chắc chắn sẽ gặp phải lực phản hệ càng cường đại hơn.

Tiêu Phàm lặng lẽ nhìn Huyền Vũ Giáp, trong mắt hiện lên vẻ hơi do dự, lại chậm rãi đóng hộp lại.

Tân Lâm lại lần thứ hai nhượng chân mày lá liễu lên rồi lại cụp xuống, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thật ra cô chính là cung chủ hiện nay của Thất Diệu Cung nhưng lại bại trong tay của Chỉ Thủy tổ sư, vật đặt cược chính là cô phải bảo vệ Tiêu Phàm bảy năm. Sau bảy năm, cô có thể quay về bốn môn, lẽ ra cô không nên đối với Tiêu Phàm nảy sinh tình cảm gì ngoài chủ tớ, nhưng ba năm ở chung, tâm hồn thiếu nữ lại nổi lên biến hóa nho nhỏ.

Tiêu Phàm mở hộp hắc ngọc thứ hai ra, từ bên trong lấy ra năm mươi thẻ gỗ nhỏ màu vàng.

Đây là khi Tiêu Phàm thành tài xuất sư thì đi đến Thái Hạo Lăng, lấy thi thảo từ nhân tổ Thái Hạo trước Phục Hy Hoàng Lăng, ở Vô Cực Môn xưng là Thái Hạo Thần Thi. Mỗi một đệ tử nhập môn của Vô Cực Môn thành tài xuất sư đều muốn tự mình đi Thái Hạo Lăng để tự tay lấy thi thảo, dùng chân nguyên của chính mình mà chậm rãi mà tạo thành.

Tiêu Phàm đem thi thảo tùy tiện đặt ở trên mấy cái ghế nhỏ phía trên, hai tay đặt giao nhau ở trước ngực, hai mắt khép hờ, miệng thì lầm bầm thì thảo khẩn vái cầu thần chú gì đó rất khó hiểu, mà Tân Lâm nghe một chữ cũng không hiểu. Sau một lát, Tiêu Phàm ngẩng đầu lên.

Tân Lâm cảm giác được chân khí ở trong cơ thể của Tiêu Phàm trở nên rất mạnh mẽ, hai mắt tinh quang phát sáng, trên mặt bảo quang lưu chuyển, cả người chân khí cũng tăng lên đến trạng thái cực điểm. Trong khoảnh khắc này, nguyên khí bên trong mật thất dường như cũng phát sinh biến hóa rất nhỏ.

Tiêu Phàm đã từng nói với Tân Lâm, cả tòa Chỉ Thủy Quan này đều được xây tại một chỗ trên Linh Tuyền Chi Nhãn, hơn mười dặm chung quanh đều là sơn xuyên địa mạch, thiên địa linh khí đều hội tụ tại nơi này, mà mật thất của Tiêu Phàm lại đối diện Linh Khí Chi Nhãn nên linh khí rất nồng đậm

Tiêu Phàm chậm rãi duỗi tay trái lấy ra một thẻ gỗ nằm ở trong tay, sau đó đem bốn mươi chín thẻ gỗ còn lại chia làm hai phần ...

"Sách" nói rằng: Khai triển số lượng năm mươi, cậu ta dùng bốn mươi chín, phân làm hai, dùng giống như hai, treo một như ba, bó lá dùng bốn ví như bốn mùa. Về kỳ vu lạc, lấy như nhuận, năm tuổi lại nhuận, cố lại lạc rồi sau đó lại treo.

Ngay từ đầu, động tác của Tiêu Phàm rất nhanh, hai tay đưa qua đưa lại nhanh như con thoi. Trong lúc đó, hai đồng thẻ cũng lắc lư.

Tân Lâm không quan tâm việc này, hai tròng mắt đen nhánh vẫn luôn đặt ở trên mặt của Tiêu Phàm. Lúc mà quẻ thứ nhất được rút ra, quanh người Tiêu Phàm vốn coi như là bình lặng bỗng nguyên khí thiên địa trở nên vô cùng hỗn loạn, quay cuồn không ngừng. Vào lúc này, khí tức trên người Tiêu Phàm bỗng nhiên trở nên vô cùng mạnh mẽ, khóe mắt co giật một chút, trên mặt Bảo Quang lưu động càng nhanh hơn. Trong nháy mắt, nguyên khí thiên địa quay cuồng bỗng nhiên trở nên bình thường lại.

Quẻ thứ nhất, thiếu âm.

Khi xin quẻ thứ hai thì động tác của Tiêu Phàm có hơi chậm lại một chút, nhưng mà vẫn là rất nhanh. Nguyên khí thiên địa phát sinh biến đổi, lúc này

càng thêm cuồng loạn, khí tức trên người Tiêu Phàm lần thứ hai trở nên mạnh mẽ, khoe miệng có chút co quắp, mái tóc đen bóng, mềm mại bay tán loạn không ngừng. Sau một lát, khí tức trên người Tiêu Phàm thu liễm lại, tóc cũng bất động.

Thời điểm cầu quẻ thứ ba, động tác của Tiêu Phàm bị chậm hơn nhiều rồi, sắc mặt cậu ta vẫn còn bình thường, hai tay vững vàng cầm quẻ bói nhưng lần này thời gian chống đỡ lực thiên cơ phản hệ rõ ràng tăng lên, khoảng chừng tròn vẹn một chén trà thì nguyên khí cuồng loạn mới khôi phục lại bình thường.

Vốn khí tức trên người Tiêu Phàm rất mạnh mẽ nhưng giờ đã giảm bớt rất nhiều

Tân Lâm yên lặng đứng dậy, từ một bên kệ lấy ra một bình ngọc khéo léo tinh xảo, nhẹ nhàng trở lại trước bàn rồi mở nắp bình ra, lập tức một mùi thơm ngát lan tỏa ra. Đây là tự tay Tân Lâm luyện chế Bồi Nguyên Đan theo phương thuốc mà Tiêu Phàm đưa, có thể đại bổ nguyên khí.

Trong tất cả tuyệt kỹ của Thất Diệu Cung thì chế đan thuật đứng hàng thứ hai.

Ngay cả sư tổ của Chỉ Thủy Quan cũng rất thán thưởng chế đan thuật của Thất Diệu Cung.

Tân Lâm muốn đổ ra một viên Bồi Nguyên Đan nhưng Tiêu Phàm chậm rãi giơ tay phải lên ngăn cô lại. Sau đó hai tay cậu ta đặt trước bụng, hai mắt khép hờ, bắt đầu thổ nạp vận khí, nội tức vận chuyển đến thất chu thiên, khí tức toàn thân lần nữa trở nên mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng mà thời điểm cầu quẻ thứ tư, Tiêu Phàm vô cùng cẩn thận, động tác hai tay trở nên vô cùng chậm chạp. Bắt đầu chống đỡ thiên cơ phản hệ lần thứ tư, vốn trên mặt ánh sáng lưu động không ngừng đã sớm biến mất, sắc mặt cậu ta hơi tái nhợt, trên thái dương mồ hôi chảy ra không ngừng.

- Không cần phải gắng gượng chống đỡ, ăn một viên đi.

Tân Lâm lại mở nắp bình ngọc ra.

Tiêu Phàm lại nhẹ nhàng lắc đầu, lần nữa thổ nạp điều tức, chân khí vận chuyển đến thập tứ chu thiên, sắc mặt dần khôi phục nhưng bảo quang lại không có cách nào tái hiện.

Tân Lâm còn nhớ rất rõ, lần bói toán cho Chỉ Thủy tổ sư một năm trước, khi cầu hết quẻ thứ tư, Tiêu Phàm đã ăn hai viên Bồi Nguyên Đan rồi. Một năm qua, tình hình nguyên khí thiên địa cuồng loạn càng cao thâm hơn nhưng Tiêu Phàm lại không muốn dùng Bồi Nguyên Đan, đủ cho thấy một năm qua tu vi của cậu ta lại tiến bộ không ít.

Tiêu Phàm tiến bộ thần tốc như thế, khó trách Chỉ Thủy tổ sư quyết định dùng y bát truyền thụ cho Tiêu Phàm làm truyền nhân chương giáo đời thứ sáu mươi tư.

Tân Lâm mơ hồ nghe nói, mấy vị sư huynh của Tiêu Phàm đã sớm danh chấn giang hồ, có người đã thành danh mấy chục năm trước, nhưng Chỉ Thủy tổ sư lại cứ khẳng khẳng lập Tiêu Phàm truyền nhân của chức vị chương giáo, thì ra là có nguyên nhân này.

Cầu xong quẻ thứ năm, ước chừng đã qua hai canh giờ, toàn thân Tiêu Phàm đã mồ hôi đầm đìa, quần áo bằng vải bông đã bị ướt hết. Lúc này, Tiêu Phàm mới bảo Tân Lâm đưa cho cậu ta một viên Bồi Nguyên Đan, bỏ vào miệng nuốt xuống, chậm rãi vận công, nửa giờ sau mới dần dần khôi phục nguyên khí.

Lúc sắp cầu quẻ thứ sáu thì thiên địa nguyên khí bỗng trở nên cực kỳ cuồng bạo, không ngừng quay cuồng xung quanh Tiêu Phàm, vốn là nguyên khí này không thể làm ảnh hưởng đến Tân Lâm, nhưng hiện giờ, mái tóc của cô cũng bắt đầu nay tán loạn.

Quần áo Tiêu Phàm bỗng nhiên phồng lên, toàn thân cậu ta giống như là một khối cầu tràn đầy khí. Sắc mặt tái nhợt trở nên đỏ thẫm như máu, thân thể không ngừng run rẩy, tựa như lá rụng trong gió.

Tân Lâm vội vàng đứng dậy.

Tiêu Phàm bỗng dưng hét lớn một tiếng!

Tân Lâm chỉ cảm thấy một lực đạo cực kỳ khủng bố bỗng nhiên nổ tung trong mắt thất, hai tay cô liền giương ra để trên ngực, rồi kéo lê vô số vòng tròn trong hư không, đồng thời thân thể nhanh chóng lui về phía sau, một mạch bước lùi sáu bảy bước. Cô cũng hét lớn một tiếng mới có thể hóa giải lực đạo khủng bố này.

Lại nhìn Tiêu Phàm, cậu ta đã bình phục như lúc ban đầu, hai mắt yên lặng nhìn qua quẻ bói thứ sáu trên ghế, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

- Tây nam đại hung. . .

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Truyện Nhân Tử Vi Đấu Số

Chương 17: Truyện Nhân Tử Vi Đấu Số

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 17: Truyện nhân Tử Vi Đấu Số

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Tại một khoảng sân nhỏ ở một nơi nào đó tại thủ đô, một nơi đẹp đẽ và tĩnh mịch.

Ngày nay, thành phố thủ đô xây dựng phát triển cực nhanh, những người dân sống ở những cái nhà có khoảng sân nhỏ đều dọn đến những tòa nhà cao tầng, những người dân sẵn lòng ở lại loại nhà cổ xưa này càng ngày càng ít. Nhưng điều này cũng không chứng tỏ những người ở loại nhà có khoảng sân nhỏ này đều là dân nghèo, mà ngược lại, không ít nhà giàu có ở nơi khác đến lại rất thích mua loại nhà này ở thủ đô. Nói không chừng những cái nhà có sân nhỏ nhìn bề ngoài cũ nát, lại không có chút thu nào nhưng bên trong lại rất rộng rãi, xa xỉ.

Hôm nay, thời tiết rất mát mẻ, cụ Ngô ngồi hóng mát ở gốc cây cổ thụ lớn ở giữa sân, bên cạnh có một cái bàn nhỏ, trên bàn có bày một bình trà nóng, một đĩa hạt thông. Uống một ngụm trà, ăn vài hạt thông, ngâm nga một khúc nhạc quả là không gì hạnh phúc bằng.

Năm nay, cụ Ngô đã sáu mươi mấy tuổi, tóc đã sớm bạc trắng nhưng không phải kiểu mắt mờ chân chậm mà ngược lại tinh thần rất phấn chấn, khỏe mạnh, hàm răng trắng tinh, đầy đủ không mất cái nào, có thể cắn được hạt thông thì đủ thấy rằng lợi của ông vô cùng tốt.

Một người đàn ông tráng kiện, khoảng ba mươi mấy tuổi đang ngồi ở bên cạnh ông, hai người chút chút lại tán gẫu vài câu.

Dưới bóng râm cách đó không xa có một bóng dáng nho nhỏ đang nằm sấp ở đó, nhưng nhìn kỹ thì đó là một cậu bé khoảng chừng sáu đến bảy tuổi. Cậu bé đang ở đó chăm chú mà vẽ tranh, nhưng mà bức tranh cậu bé vẽ không phải là hoa cỏ, cũng không phải mặt trời hay mặt trăng gì mà nó rất lộn xộn nhìn không ra bức tranh này vẽ cái gì. Có lẽ là cậu bé chỉ tiện tay vẽ nguệch ngoạc mà thôi, cũng không hiểu bức tranh này là gì.

Đứa bé này cũng không giống với những đứa trẻ đồng lúa bình thường khác, cậu bé không ầm ĩ, không náo loạn, ngay cả sắc mặt cũng cực kỳ tái nhợt thiếu sức sống, nhìn như không có chút máu nào cả.

Cụ Ngô cùng người đàn ông trắng kiện nói chuyện phiếm, nhưng tầm mắt không ngừng nhìn bức tranh mà cậu bé vẽ bên kia, thỉnh thoảng trong mắt hiện xuất hiện vẻ lo lắng.

- Sư phụ, người cũng không cần quá lo lắng, tuy rằng thân thể tiểu sư đệ có chút yếu đi nhưng đầu óc của em ấy rất thông minh, không giống người bình thường, xem ra bất cứ ai trong chúng ta đều thua xa. Người hiền tự có ông trời bảo hộ mà ...

Người đàn ông trắng kiện có vẻ hiểu rõ tâm tư của sư phụ nên lên tiếng an ủi.

Thỉnh thoảng có vài hàng xóm đi ngang qua bên ngoài, họ đều lên tiếng chào hỏi "Cụ Ngô, cụ Ngô" gọi rất thân thiết.

Cụ Ngô - Ngô Thạc Xương không phải là dân bản địa ở thủ đô, ông mới dọn đến đây vào sáu năm trước. Thời gian sau, một nam, một nữ trẻ tuổi trong ngực ôm theo một đứa trẻ sơ sinh đến đây. Ông ở đây đã sáu năm, ngày thường ông cùng hàng xóm quan hệ cũng không tồi, có chuyện gì ông cũng sẵn lòng giúp đỡ. Hơn nữa, hai người trẻ tuổi ở cùng ông cũng rất nhiệt tình với mọi người

Không có ai đi thăm dò hoàn cảnh gia đình này làm gì cả.

Ở trong ngõ nhỏ thế này có một hàng xóm lai vãng đã tính là không tồi rồi. Nếu như ở tại Đan Nguyên Lâu thì thật đúng là không giao tiếp với ai. Ngày thường, cửa phòng đều đóng chặt, cả đời không qua lại với nhau.

Lời an ủi của người đàn ông tráng kiện dường như không có tác dụng gì, Ngô Thạc Xương thở dài, nói:

- Tiểu An Tử, chúng ta đã tiết lộ thiên cơ rất nhiều, ngũ tặc tam khuyết phạm vào tội thứ nhất, ta già rồi không sao nhưng có lẽ con cháu sẽ không thể hưng thịnh được ... Đứa nhỏ này, haizz....

Tiểu An Tử chật lưỡi, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, một lúc lâu sau hẳn mới nói:

- Lúc trước, khi Hi Di tổ sư sáng lập Tử Vi Đẩu Số cũng không có nghĩ tới việc này sao...

Ngô Thạc Xương lập tức trừng mắt với hẳn một cái, sau đó nói:

- Không được nói xằng bậy!

Tiểu tử này dám mở miệng oán trách Hi Di tổ sư, quả là đại bất kính!

- Hi Di tổ sư thọ cao như Bắc Đẩu là người tu hành đặc đạo. Tử Vi Số tuyệt diệu tinh tế, tính toán tận tường thiên hạ, thế nhân, trời đất vạn vật, chỉ tại chúng ta học nghệ không tinh mà thôi.

Ngô Thạc Xương lại giáo huấn hẳn vài câu.

Tiểu An Tử vâng vâng dạ dạ, không dám nói thêm nữa. Vừa rồi, thật ra hẳn chỉ thuận miệng nói một câu, tuyệt đối không dám bất kính với tổ sư. Bất kể truyền nhân nào của Trường phái Tử Vi cũng đều rất tôn kính tổ sư.

Vị sư phụ trước mắt này, sao có thể là người thường?

Ở trong mắt người khác, Ngô Thạc Xương mỗi ngày chỉ nhàn nhã uống trà, phơi nắng, không làm bất cứ việc gì cả, nhưng ông ấy vừa ra tay là có thể thu mua lại toàn bộ tứ hợp viện, một lão đầu về hưu bình thường thì làm sao có tiền tài nhiều như thế chứ?

Ngô Thạc Xương cầm chung trà lên, đang muốn đưa lên miệng uống thì bỗng nhiên tay lại buông xuống, ngón trỏ tay phải khẽ nhúc nhích, rồi lập tức ngồi thẳng người, vẻ mặt rất nghiêm túc, nói:

- Tiểu An Tử, có khách quý đến thăm. Con đi ra bên ngoài đón tiếp đi.

- Hả?.

Tiểu An Tử có chút thần thờ

Lông mày của Ngô Thạc Xương khẽ nhíu lại, nói:

- Hả cái gì? Nhanh đi!

- Dạ. . .

Tiểu An Tử nhảy bật dậy, bước vội ra cổng, nhưng bởi vì hăn dây dưa một hồi nên đã chậm mất, khách quý đã bước vào cửa chính rồi.

Một nam, một nữ trẻ tuổi bước vào. Sắc mặt người nam tái nhợt, nhã nhặn lịch sự, toàn thân cậu ta mặc một bộ quần áo bằng bông vải màu xanh, chân mang một đôi giày vải màu đen, tính tình rất điềm tĩnh. Người nữ ăn mặc cũng rất đơn giản, im lặng mà theo sát phía sau người nam hai bước. Hai người im lặng bước vào, bước chân cũng không có phát ra tiếng động nào cả.

Đúng là Tiêu Phàm cùng Tân Lâm.

- Hai vị đây là. . .

Tiểu An Tử thoáng chút sửng sốt, nghi ngờ hỏi.

Hăn chưa bao giờ gặp qua hai người này, nhìn qua cũng không giống như con cháu thế gia hoặc là đại phú hào, cái danh xưng khách quý là nói đến

cái gì?

Tiêu Phàm nhẹ nhàng chấp tay, mỉm cười, nói:

- Xin chào vị sư huynh này, tại hạ tên là Tiêu Nhất Hành, còn đây là bạn gái của tại hạ, tên là Tân Lâm. Chúng tôi đến là để bái kiến Ngô tiên bối, đã mạo muội làm phiền, xin sư huynh thứ lỗi.

Không đợi Tiểu An Tử trả lời, Ngô Thạc Xương đã đứng dậy, chấp tay nói:

- Nhất Hành tiên sinh, Tân cô nương, mời hai vị vào. Lão già đây chính là Ngô Thạc Xương, hai vị đều là đại nhân vật, danh xưng tiên bối lão không dám nhận, danh xưng Lão tiên bối, lão lại càng không dám đương nổi.

Tiêu Phàm chậm chậm bước tới trước mặt Ngô Thạc Xương rồi khom người hành lễ.

- Mời Nhất Hành tiên sinh và Tân cô nương ngồi.

Tiểu An Tử lại vội vàng cuống quýt dọn dẹp bàn, mang vài cái ghế đến.

Thoạt nhìn Tân Lâm có vẻ rất yên lặng nhưng vừa vào cửa cô đã đánh giá bố cục của cái sân nhỏ này. Cô chính là cung chủ Thất Diệu Cung, cũng chính là "Thiếp thân nha hoàn" hay cũng có thể gọi là "Thiếp thân thị vệ" theo bên cạnh Tiêu Phàm, nhiệm vụ của cô chính là bảo vệ an toàn cho Tiêu Phàm, đây coi như đã thành thói quen của cô.

Cậu bé kia vẫn gục mặt ở chỗ đó vẽ tranh như trước, vẽ mặt cực kỳ chuyên chú. Đối với tất cả những việc phát sinh, cậu ta làm như là mắt điếc tai ngơ không thấy gì cả.

Ánh mắt Tân Lâm nhìn đảo qua bức tranh của cậu bé, đôi mắt trong suốt bỗng nhiên có hơi nhúu lại.

Cậu bé đang tiện tay vẽ nguệch ngoạc nhưng lại vẽ một bức Cửu Cung Phi Tinh. Tuy rằng bức tranh cực kỳ lộn xộn nhưng đây nhất định là Cửu Cung Phi Tinh. Một đứa trẻ nhỏ như vậy mà đã si mê nghiên cứu Cửu Cung Phi Tinh đến như vậy rồi.

Ngô Thạc Xương đương nhiên cũng chú ý động tác của Tân Lâm, mỉm cười, nói:

- Tân cô nương, đứa trẻ này chỉ tùy tiện vẽ thôi, kỳ thật nó không hiểu cái gì, tân cô nương không cần để ý.

Tân Lâm nhẹ nhàng vuốt cằm, dời ánh mắt đang chăm chú nhìn cậu bé và Cửu Cung Phi Tinh sang nơi khác.

- Mời hai vị ngồi.

Tiêu Phàm gật đầu hỏi thăm rồi ngồi xuống bên cạnh bàn trà nhỏ.

Tân Lâm lẳng lặng đứng bên cạnh cậu ta.

Ngô Thạc Xương có chút kinh ngạc liếc nhìn Tân Lâm, dù sao ông cũng có cảm giác về mặt của cô gái này có chút khác lạ. Với con mắt nhìn người rất chuẩn của ông lại không cách nào nhìn ra một chút đầu mối nào từ trên mặt của cô cả. Khi ông nhìn chăm chăm vào cô gái đó thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một hồi sóng nước xao động, đầu óc có hơi choáng váng. Ngô Thạc Xương lắp bắp kinh hãi, âm thầm vận khí đến nhất Chu Thiên, lập tức đẩy lùi áp cảm giác choáng váng trong cơ thể.

- Thuật dịch dung của Tân cô nương thật cao minh.

Ngô Thạc Xương nhin không được ca ngợi một câu.

Tân Lâm nhẹ nhàng gật đầu, cô vẫn như trước không nói tiếng nào cả.

Gừng càng già càng cay, Ngô Thạc Xương này lại có thể nhìn ra thuật dịch dung của cô, ông quả nhiên là một người không đơn giản.

Bảy đại tuyệt kỹ của Thất Diệu Cung, Trú Nhan Thuật đứng thứ sáu gần với Trường Sinh Thuật. Thuật Dịch Dung chính là tu luyện Trú Nhan Thuật đến trình độ cực kỳ cao thâm mới có thể hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp xuất ra một loại pháp môn. Thuật Dịch Dung này cũng không phải mang ý nghĩa bình thường hoá trang để thay đổi dung mạo. Có lẽ chỉ có Tiêu Phàm mới có thể thường xuyên nhìn thấy dung mạo thật của cô.

Trong lòng Ngô Thạc Xương rất kinh ngạc về Tân Lâm.

Mặc dù, Tân Lâm cố gắng thu liễm khí tức nhưng thực sự khó có thể giấu diếm được con mắt của Ngô Thạc Xương. Tuy cô gái này tuổi còn rất trẻ nhưng tuyệt đối là nhất đẳng cao thủ, tuyệt kỹ đầy người. Thuật dịch dung kỳ diệu cao minh như vậy, tuy Ngô Thạc Xương hành tẩu giang hồ hơn nửa đời người nhưng cũng rất ít gặp qua. Cao thủ như thế, lại tự xem mình là "Người hầu", không cùng "Chủ nhân" ngồi. Lại nhìn vị thiếu niên ôn hòa nho nhã trước mắt này, tuy thần sắc cậu ta như người có bệnh nhưng có lẽ cũng là loại người cao thâm khó lường?

- Nhất Hành tiên sinh đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo không?

Ngô Thạc Xương lập tức thu hồi ánh mắt trên người Tân Lâm, hướng Tiêu Phàm ôm quyền, khách khí hỏi thăm.

Lúc này, Tiểu An Tử cũng đứng ở bên cạnh sư phụ, cùng Tân Lâm một trái một phải sóng đôi.

- Muốn mời lão gia tử giúp thúc đẩy mệnh lý!

Tiêu Phàm cũng không khách sáo, trực tiếp từ trong túi lấy một tờ giấy Tuyên Thành màu vàng rồi nhẹ nhàng đặt trên bàn nhỏ.

Ngô Thạc Xương sắc mặt đông cứng lại, cũng không chìa tay lấy tờ giấy Tuyên Thành nhỏ kia, chợt ngồi thẳng lưng, lạnh nhạt nói:

- Chỉ sợ làm Nhất Hành tiên sinh thất vọng rồi, lão hủ sớm đã rửa tay.

Tiêu Phàm cười cười, ánh mắt nhìn lướt qua Ngô Thạc Xương, rồi nhìn thẳng vào cậu bé đang nghiên cứu Cửu Cung Phi Tinh cách đó không xa, cậu ta chăm chú nhìn một lúc rồi chậm rãi nói:

- Lão gia tử, cháu bé này trời sinh thông minh, cốt cách thanh kỳ, nếu có thể bình an trưởng thành thì có thể nói là kỳ tài hiếm gặp. Chẳng qua trên mặt đào hoa, môi mỏng mà xanh, trán không được cao, có lẽ đây chính là điều làm cho lão gia tử lo lắng?

Hai tròng mắt Ngô Thạc Xương bỗng dừng co rút lại.

- Cậu. . . Cậu làm có thể nói như vậy chứ?

Tiểu An Tử đã nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, tức giận nói.

Là đệ tử chính thống của Ngô Thạc Xương, tuy Tiểu An Tử không có thiên phú đặc biệt nhưng dù sao cũng có thành tựu không kém ở mệnh lý tướng thuật. Mặc dù Tiêu Phàm không có nói rõ, nhưng lại trực tiếp nói tiểu sư đệ sớm đoán mệnh.

Tiêu Phàm còn hết lần này tới lần khác nói đến điểm quan trọng.

Mấy năm qua, mỗi ngày sư phụ đều vì việc này mà lo lắng, suy nghĩ tìm không ít các biện pháp nhưng tất cả đều không có bao nhiêu hiệu quả, tuy nhiên miễn cưỡng bảo vệ cho tiểu sư đệ một cái mạng, nhưng thân thể thì càng ngày càng yếu đi.

Sư phụ tinh thông Tử Vi Đẩu Số, là truyền nhân của Tử Vi Phái nhưng cả đời ông đã tiết lộ quá nhiều thiên cơ. Ông cũng biết rõ, trời phạt đều báo

ứng trên người tiểu đệ tử, cậu bé vừa ra đời liền vận mệnh xấu.

Có thể nói, đây là chính là tâm bệnh lớn nhất của Ngô Thạc Xương. Ngày thường có rất ít người biết được việc này nhưng không ngờ lại bị người trẻ tuổi như vậy nhìn ra.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Có Thiên Tử Mệnh Vô Chí Tôn Tướng

Chương 18: Có Thiên Tử Mệnh Vô Chí Tôn Tướng

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệt Hãm Bính

Chương 18: Có thiên tử mệnh vô chí tôn tướng

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Ngô Thạc Xương đưa tay ra ngăn cản Tiểu An Tử đang nổi giận đùng đùng, mắt nhìn Tiêu Phàm, khẽ nói:

- Hóa ra Nhất Hàng tiên sinh cũng là người đồng đạo, mắt lão thật là vụng về mà.

Hai người Tiêu Phàm vừa vào cửa thì Ngô Thạc Xương liền xem xét tướng mạo của họ. Ngô Thạc Xương là một truyền nhân chính tông của Tử Vi Đẩu Số, cả đời ông theo đuổi chính là tìm hiểu mệnh cách nên việc xem tướng cho người khác đã sớm trở thành thói quen dung nhập vào xương tủy của ông, trở thành việc tự nhiên như chuyện ăn cơm, uống nước hàng ngày

vậy. Nhưng Tân Lâm có thuật dịch dung che giấu diện mạo vốn có, còn Tiêu Phàm thì Ngô Thạc Xương trực tiếp nhìn không ra manh mối. Ở trên người Tiêu Phàm, ông cảm nhận được thiên cơ che đậy vô cùng mạnh mẽ.

Tình huống như vậy đơn giản chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất là Tiêu Phàm là thầy tướng số, còn thứ hai là Tiêu Phàm được thầy tướng số cực kỳ cao minh thi pháp.

Nhưng mà Tiêu Phàm chỉ nhìn thoáng từ xa thì đã thuận miệng nói ra chỗ yếu hiểm trên tướng mạo của con trai ông - Ngô Khanh, từ đó có thể thấy được Tiêu Phàm là người đồng đạo có trình độ cực kỳ cao thâm.

- Không biết là tôn sư của Nhất Hàng tiên sinh là cao nhân phương nào?

Ánh mắt của Ngô Thạc Xương trở nên có thần sáng ngời, nhìn thẳng vào Tiêu Phàm.

Nếu như Tiêu Phàm được bạn bè chỉ điểm, hâm mộ tiếng tăm của ông mà đến thì tuy là Ngô Thạc Xương cũng không vì cậu ta mà phá lệ như trước, nhưng ông cũng sẽ lấy lễ mà đón tiếp. Nhưng mà cậu ta đã là người đồng đạo, hơn nữa lại có tu vi cao thâm thì Ngô Thạc Xương sẽ lập tức đề cao cảnh giác.

Từ xưa đến nay, hành nghề bói toán, tướng thuật học nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nếu không cẩn thận sẽ đắc tội với người khác, còn nếu như xúc động sẽ bị trời phạt, lại có tai họa xảy ra. Ngô Thạc Xương ở trên giang hồ mấy chục năm quả thực là tiếng tăm truyền xa, bạn bè nhiều nhưng đắc tội kẻ thù cũng không ít.

Tuy bề ngoài Tiêu Phàm nhã nhặn, lễ độ không có chút hung ác ngang ngược nào cả, nhưng đây chẳng qua chỉ là vẻ ngoài mà thôi. Nếu Ngô Thạc Xương nhìn không thấu Tiêu Phàm thì tự nhiên phải cẩn trọng, dè dặt thôi.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Lão gia tử hiểu lắm rồi. Hôm nay tôi đến đây là muốn thỉnh lão gia tử suy đoán một chút về mệnh lý của vài người thân, đây không phải là là ý của gia sư mà chỉ là ý muốn của bản thân tôi mà thôi.

Về phần sư phụ đến từ đâu thì cũng không cần nói với người ngoài.

Nếu như thời gian đảo ngược lại hơn mười năm về trước thì Chỉ Thủy sư tổ quả là tiếng tăm lừng lẫy, bất kể là đại sư tướng mệnh kiêu ngạo thế nào, hay là đại sư phong thủy lợi hại đều cung kính hành lễ như là đệ tử trước mặt người. Ngay cả sư phụ của Ngô Thạc Xương cũng không dám cùng so sánh Triệu Chỉ Thủy, ông ấy cũng là lấy lễ độ của đệ tử để hành lễ với người.

Cả nước giải phóng không bao lâu thì Chỉ Thủy sư tổ đã lui về ở ẩn, toàn tâm toàn ý nghiên cứu thuật pháp, dạo chơi, ngắm cảnh sông núi. Ông cố gắng phải tìm ba thiên cấp cuối cùng của Vô Cực Cửu Tượng Thiên trở về.

Năm đó, Tiêu Phàm được sư phụ thụ nhận vào đạo môn cũng coi như là có duyên phận.

Nhiều năm qua đi, đương nhiên những nhân vật kì cựu năm xưa đều đã qua đời. Quốc gia lại quy những cổ học truyền thừa là phong kiến mê tín, nên đã ra rất nhiều những đạo luật cấm đoán. Triệu Chỉ Thủy tiếng tăm lừng lẫy năm xưa đã sớm theo gió mà đi mất. Hiện nay, còn có mấy người từng nghe nói về Chỉ thủy sư tổ chứ?

Lấy tư cách trưởng tôn của Tiêu Gia, Tiêu Phàm cũng không thể tùy ý tiết lộ lai lịch của sư phụ mình với bên ngoài. Vì dù sao ở đây cũng là thủ đô, nếu như nhiều người biết thì bí mật rất khó giữ, ngộ nhỡ lan truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt.

Sau khi Ngô Thạc Xương nghe Tiêu Phàm nói như vậy thì cũng yên lòng không ít.

Từ xưa đến nay, "Tướng bất tự tướng" chính là quy luật. Tướng mệnh học của Tiêu Phàm càng cao minh thì càng khó suy đoán tướng mệnh của người than nên cậu ta thỉnh người đồng đạo khác suy đoán giúp cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng mà Ngô Thạc Xương cũng không lập tức đáp ứng, do dự nói:

- Nhất Hàng tiên sinh, người đồng đạo muốn nhờ vốn là không nên cự tuyệt, nhưng mà ta quả thực đã lâu rồi không còn làm nữa. Ta cố ý từ vùng đất khác đến nơi này định cư chẳng qua là muốn sống yên ổn những năm cuối đời ... Nhất Hàng tiên sinh à, không biết là ai nói cho ngài biết ta ở nơi này vậy?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Tuy rằng lão gia tử cải trang vi hành nhưng mà long cuối cùng vẫn là long thôi.

Tiêu Phàm thuận miệng tặng bốc Ngô Thạc Xương một câu.

Lại nói tiếp, việc này phải trách chính Ngô Thạc Xương có tiếng tăm quá lớn. Nhiều năm về trước, ông rất nổi danh ở trên giang hồ, tuy rằng những năm gần đây ông ẩn cư ở kinh đô nhưng cũng khó có thể hoàn toàn che giấu hành tung của bản thân. Hơn nữa, dù sao bây giờ cũng là thời đại mới, cái gọi là giang hồ đã sớm khác với trước đây rất nhiều. Cho dù Ngô Thạc Xương đúng là đặc tộ với một số người cũng không cần phải hoàn toàn mai danh ẩn tích như vậy.

- Ha ha, nếu như Nhất Hàng tiên sinh đã nhìn ra điểm này thì ta đây đành phải múa rìu qua mắt thợ thôi.

Ngô Thạc Xương thấy Tiêu Phàm trước sau cũng không chịu lộ ra lai lịch của bản thân thì cũng không tiếp tục truy hỏi đến cùng nữa. Nếu đã là người

đồng đạo nghe danh mà đến thì Ngô Thạc Xương cũng không không dám quá tuyệt tình mà từ chối. Bởi vì đặc tội người bình thường cũng chẳng sao nhưng nếu đặc tội người đồng đạo sẽ mang đến nguy hiểm rất lớn. Tuy rằng Ngô Thạc Xương không sợ nhưng cũng không nhất định phải tự chuốc lấy phiền phức như vậy.

Ngô Thạc Xương nói xong thì đưa tay ra cầm tờ giấy Tuyên Thành màu vàng ở trước mặt.

Trên giấy Tuyên Thành có viết ngày tháng năm sinh của bốn người.

Ngô Thạc Xương chỉ nhìn lướt qua nhưng vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, tay phải cử động bắt đầu lạng lẽ mở quẻ. Một lát sau, sắc mặt Ngô Thạc Xương vốn hồng hào bỗng có hơi trắng bệch, ông chậm rãi đặt tờ giấy Tuyên Thành xuống bàn, mắt nhìn Tiêu Phàm, trầm giọng hỏi:

- Nhất Hàng tiên sinh, mấy vị này là như thế nào với ngài vậy?

- Ông nội, cha, ta, còn có em trai của ta.

Tiêu Phàm thản nhiên đáp.

Ngô Thạc Xương khẽ hớp một ngụm lãnh khí, nhin không được lại nhìn Tiêu Phàm từ trên xuống dưới, lần nữa đánh giá cậu ta.

Rất rõ ràng, ông đã phát hiện có điều gì đó không thích hợp.

- Nhất Hàng tiên sinh, toàn gia phú quý à.

Sau khi Ngô Thạc Xương cẩn thận đánh giá Tiêu Phàm một chút thì nói.

Tiêu Phàm khẽ nói:

- Thỉnh lão gia tử lần nữa suy đoán cẩn thận một chút.

Tiêu gia vốn là một đại hào môn nhất đẳng hiện nay, Tiêu lão gia uy chấn thiên hạ, địa vị rất cao chỉ dưới thần linh, trước mắt lại là một trong mấy vị lão tướng cuối cùng ở chế độ cộng hòa. Tiêu Trạh lại giữ chức bộ trưởng, cũng là người quyền cao chức trọng. Tiêu Phàm và em trai Tiêu Thiên đều có mệnh cách vô cùng quý trọng.

Ngô Thạc Xương thân là truyền nhân chính tông Tử Vi Đẩu Số thì làm sao có thể nhìn không ra chứ?

Ngô Thạc Xương chậm rãi lắc đầu, nói:

- Thực xin lỗi Nhất Hàng tiên sinh, việc này ta thật sự không dám thôi đẩy.

- Tại sao?

Tiêu Phàm khẽ nhú mày.

- Lão gia tử xin thứ lỗi cho ta ăn ngay nói thẳng, hình như là Tử Vi Đẩu Số cũng không có những điều cấm kỵ như vậy.

Vì xem tướng cho người có mệnh cách cực quý cũng không ở trong giới hạn cấm kỵ của các trường phái tướng thuật học. Nếu không thu nhận thù lao của những người có mệnh cách giàu sang thì thuật sĩ làm sao có thể sinh tồn chứ? Chẳng lẽ thực sự bắt chước người khác bày hàng ở vỉa hè hay ở dưới cầu vượt để lừa gạt những thanh niên trẻ không hiểu chuyện, kiếm mấy đồng bạc lẻ sống tạm qua ngày sao?

- Tử Vi Đẩu Số thực sự không có điều cấm kỵ như vậy nhưng mà Nhất Hàng tiên sinh à, chắc ngài cũng nhìn ra được thiên cơ che giấu trên người lệnh tổ và lệnh tôn có bao nhiêu cường đại. Thực không dám giấu diếm loại sự tình này ta cũng rất ít gặp qua.

Ngô Thạc Xương cũng nhú mày, nói.

Bởi vì có quan hệ huyết thống thân thiết nên Tiêu Phàm không thể tự mình suy đoán căn kẽ được lý do bên trong, nhưng Ngô Thạc Xương là một người không có liên quan gì cũng cảm nhận được lực thiên cơ che giấu, điều này quả thực là kì lạ.

- Nhưng mà Nhất Hàng tiên sinh à, lệnh tổ và lệnh tôn không thể thôi diễn nhưng mà ngược lại ta có thể thử thôi diễn tướng mệnh của ngài và em trai ngài.

Tiêu Phàm vội vàng kính cẩn nói:

- Thỉnh lão gia tử dạy bảo.

Ngô Thạc Xương vội vàng khoát tay áo, thần sắc lại một lần nữa trở nên đông cứng lại.

- Tướng mệnh của Nhất Hàng tiên sinh và lệnh đệ đều vô cùng cao quý. Hai anh em đều là tướng mệnh thiên tử, Ngô mỗ phiêu bạc trên giang hồ nhiều năm như vậy cũng chưa từng gặp qua người nào có tướng mệnh như thế.

Ngô Thạc Xương nói xong thì hai tay ôm quyền cúi chào.

Tiêu Phàm khẽ cười, ôm quyền đáp lễ.

- Nhất Hàng tiên sinh à, căn cứ theo mệnh lý để suy tính thì tướng mệnh của em trai ngài càng cao quý hơn ngài. Mạng của ngài giống như long ở nơi nước sâu, thâm tàng bất lộ, có thiên tử mệnh nhưng không chí tôn chi tướng. Còn em trai ngài thì không phải như vậy, cậu ta là phi long tại thiên, thiên tử chi mệnh, chí tôn chi tướng hai cái đều có đủ cả... Nhưng mà tướng mệnh thiên tử cao quý như vậy vì sao lại bị thiên cơ che giấu chứ? thậm chí còn ẩn hiện điềm xấu, thật sự là khiến cho người khác khó lý giải mà ...

Ngô Thạc Xương nói xong thì trên mặt cũng tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Hai anh em đều có tướng mệnh thiên tử cực phú cực quý, ngay cả trong lịch sử thì việc này cũng là một hiện tượng kì lạ vô cùng hiếm thấy. Từ thời xa xưa cho đến nay, khoảng mấy ngàn năm cũng chỉ lác đác có hơn mười người mà thôi, như là Tống Thái Tổ và Tống Thái Tông. Về phần một số triều đình nhỏ thời loạn thế, hoàng đế giống như là đèn cù tự hoán đổi, thỉnh thoảng phát sinh những chuyện bất luân, những thảm kịch như con giết cha, huynh đệ tàn sát lẫn nhau, hưởng vi thiên tử mộ vi tử linh. Ngược

lại hoàng đế thật lại khó tránh khỏi cảnh đổ máu, cũng có thể nói có thiên tử mệnh vô chí tôn tướng.

Tiêu Phàm nói:

- Lão gia tử, Cửu Văn Tử Vi Đấu Số có mười tám phi tinh tuyệt học, mặc khác Lưu Phái không lẽ không có người có khả năng tra ra loại kỳ hữu này.

Sắc mặt Ngô Thạc Xương trầm xuống, trong mắt tinh quang chợt lóe lên giống như một thanh đao sắc bén.

Bầu không khí trong viện bỗng trở nên rất kỳ lạ dường như nhiệt độ không khí xung quanh bỗng chốc hạ xuống mấy độ. Sắc mặt Tiểu An Tử lại trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm.

- Người có ý tứ gì? Mười tám phi tinh! Người thực dám mở miệng nói à ... Hừ, ngay cả ta cũng không dám cầu xin giúp tiểu sư đệ nữa là!

Tiểu An Tử nổi giận đùng đùng mà nói.

Vốn đứa bé trai tên Ngô Khanh vẫn luôn nằm sấp ở chỗ kia nghiên cứu Cửu Cung Phi Tinh Đồ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn sang bên này. Vừa rồi mọi người nói chuyện lâu như vậy mà nó vẫn làm lơ nhưng bây giờ, nó vô cùng nhạy bén mà cảm giác được bầu không khí trong sân đã có biến đổi.

Tử Vi truyền thừa hẳn có chỗ không tầm thường.

Vẻ mặt của Tiêu Phàm vẫn điềm tĩnh như bình thường, không thêm để ý chút nào đến Tiểu An Tử đang giận tím mặt làm vẻ ta đây, nghênh đón ánh mắt sắc bén của Ngô Thạc Xương, không nhanh không chậm nói:

- Lão gia tử, ta cũng biết là thi triển mười tám phi tinh tuyệt học cực kỳ hao tổn nguyên khí, ta cũng không dám đem hai tay không đến nhờ vả, chỉ cần

lão gia tử nguyện ý xuất thủ một lần thì ta chắc chắn sẽ hậu tạ.

- Hậu tạ?

Ngay lập tức Ngô Thạc Xương cười cười, khoe miệng tràn đầy ý mỉa mai.

- Nhất Hàng tiên sinh có phần xem thường Ngô mỗ rồi, tiền bạc là vật ngoài thân mà ta lại đến cái tuổi này thì ngại nghĩ rằng ta sẽ quan tâm đến những thứ này sao?

Ngô Thạc Xương đã phiêu bạt trên giang hồ nhiều năm như vậy, tuy không phải giàu có một phương nhưng ba, năm đến mấy trăm vạn thực sự hẳn còn không thềm đặt vào mắt. Hơn nữa tổn hại khi thi triển Tử Vi Đấu Số thập bát phi tinh tuyệt kỹ căn bản là tiền không thể đổi lại được.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười nói:

- Nếu như Lão gia tử muốn nói đến tiền thì ta thực sự không thể lấy ra số tiền nhiều như vậy. Ở đây ta có chút đan dược có lẽ là lão gia tử ngại sẽ cảm thấy có hứng thú.

Tân Lâm tiến lên từng bước, cầm một cái bình ngọc nhỏ tinh xảo đặt lên bàn trà, lạnh nhạt nói:

- Đây là chín viên Thất Vương Đan đổi lấy người xuất thủ một lần.

- Thất Vương Đan?

Ngô Thạc Xương kinh ngạc đứng phắt dậy.

- Cô ... cô là truyền nhân của Thất Diệu Cung à?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thọ Mạch

Chương 19: Thọ Mạch

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 19: Thọ mạch

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Tân Lâm không trả lời thắc mắc của Ngô Thạc Xương, chỉ bình thản nói:

- Một viên Thất Vương Đan sẽ đảm bảo con trai của người bình an một năm. Chín năm sau thì phải xem tạo hóa của hãn.

Lúc này, hai mắt Ngô Thạc Xương tròn tròn xoe, nhìn chăm chăm vào bình ngọc tinh xảo, nuốt một ngụm nước bọt, ngực phập phồng có vẻ vô cùng kích động, hận không thể ngay lập tức đoạt lấy bình ngọc cầm trong tay để kiểm tra thật giả. Lúc này, ông ta còn có điểm nào giống với dáng dấp của một thể ngoại cao nhân chứ?

Quả thực là Thất Vương Đan này đối với hãn mà nói là vô cùng quan trọng.

Tiêu Phàm xem tướng vô cùng chuẩn xác, con trai của ông - Ngô Khanh đúng là trời sinh tảo yêu chi tướng. Ông đã thực hiện rất nhiều phương pháp, đem tất cả bản lĩnh của bản thân cố gắng kéo dài tánh mạng của con trai nhưng mà càng ngày càng khó khăn. Ông đã sớm nghe nói Thất Diệu Cung có phương pháp bí mật bào chế thần dược Thất Vương Đan có thể kéo dài tánh mạng, nhưng ông muốn tìm cũng không tìm không thấy.

Thất Diệu Cung ở trên giang hồ tiếng tăm lẫy lừng, đã có vô số tin đồn về Thất Diệu Cung nhưng nếu thật sự muốn tìm Thất Diệu Cung lại phát hiện một chút manh mối cũng không có, tất cả đều là hư vô mờ ảo, chỉ nghe danh chứ chưa từng có ai thấy qua.

Bây giờ Thất Vương Đan bỗng nhiên tự đưa tới cửa, Ngô Thạc Xương làm sao có thể giữ được bình tĩnh chứ?

- Sư Sư phụ, cái này, cái này không biết có phải là thật hay không? Thất Diệu Cung chỉ là một truyền thuyết mà thôi ...

Tiểu An Tử cũng trợn to hai mắt, lắp bắp nói, trên mặt tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Tiêu Phàm mỉm cười quay về phía bé trai đang nằm, vẫy vẫy tay.

Cậu bé trai dường như đối với cậu ta rất có thiện cảm, toét miệng cười, thả cọ vẽ trên tay xuống đất, chậm rãi đi tới. Cậu bé tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại có chút khí khái điềm tĩnh, không hoạt bát hiếu động giống bạn cùng lứa.

- Lão gia tử, không ngại cho ta bắt mạch xem bệnh cho cậu bé chứ?

Không đợi Ngô Thạc Xương trả lời, Ngô Khanh đã chìa cánh tay nhỏ bé đến trước mặt Tiêu Phàm, yếu ớt gọi một tiếng:

- Chú.

Tiêu Phàm liền chìa ra ba ngón tay phải, nhẹ nhàng đặt ở trên cổ tay của cậu bé bắt đầu bắt mạch, hai cặp mắt cậu ta nhíu lại, vẻ mặt ngưng trọng.

Ngô Thạc Xương nhìn thấy tình huống phát sinh như thế thì cũng không tiện nói gì, rất khẩn trương nhìn Tiêu Phàm.

Mặc dù tuổi cậu ta còn rất trẻ nhưng Ngô Thạc Xương rõ ràng có thể cảm nhận được trên người cậu ta tỏa ra một luồng khí chính nghĩa. Người trẻ

tuổi này từ trong ra ngoài tỏa ra chính khí hào hùng không lẫn chút khí khái không đàng hoàng nào cả.

Tiêu Phàm bắt mạch cho Ngô Khanh, lại đứng dậy đi vòng quanh Ngô Khanh hai vòng, sau đó sờ sờ sau ót của cậu bé, vừa đưa tay đo đặc sống lưng của cậu bé, vừa bóp bóp hai cánh tay. Xong xuôi thì cậu ta mới lần nữa ngồi xuống, trầm ngâm nói:

- Lão gia tử à! Chuyển đi này, chúng tôi đã tiết lộ thiên cơ quá nhiều, xác thực là sẽ có một chút lực trời phạt ứng ở trên người cậu bé... Nhưng mà, mọi việc không phải hoàn toàn như vậy. Trước kia, Hi Di tổ sư sống đến tám trăm tuổi, mặc dù là khó tránh thù dật nhiều tin đồn nhưng Hi Di tổ sư thiện thủy thiện chung là có thật không thể nghi ngờ. Tuy tướng mạo cậu bé khó dò nhưng mà cốt tướng vô cùng kỳ lạ, nếu như ta không có nhìn lầm thì trong cơ thể nó kỳ thật có ẩn dấu thọ mạch. Từ giờ cho đến năm mười bốn tuổi chính là thời kỳ mấu chốt. Chỉ cần chịu đựng qua năm mười bốn tuổi thì chắc chắn thiên cơ sẽ đảo ngược, không những giàu sang mà còn sống rất thọ.

- Nhất Hàng tiên sinh, điều ấy là thật chứ?

Ngô Thạc Xương khẩn trương hỏi, trên mặt tràn đầy vẻ chờ mong, phong khái điềm tĩnh lúc trước đã biến mất không còn sót lại chút gì cả.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Lão gia tử, trong lòng ông chắc hẳn là hiểu rõ.

Ngô Thạc Xương thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Không dám dối gạt Nhất Hàng tiên sinh, Ngô mỗ quả thực đã từng vì nó mà mạo hiểm thôi diễn tướng mệnh, nhưng thọ mạch lúc ẩn lúc hiện ... Đúng là rất mơ hồ, ta lo lắng là chính mình tính toán không chính xác.

Bởi vì thôi diễn tướng mệnh cho con trai ruột nên có thể có được chút tin tức mơ hồ đã là rất giỏi rồi, từ đây đủ chứng minh Ngô Thạc Xương có thành tựu rất cao thâm. Lấy khả năng của Tiêu Phàm, hôm qua cậu ta đã cường chế khởi quẻ, tình nguyên tổn thất cũng rất lớn. Đoán chừng Ngô Thạc Xương vì thế mà đã phải trả giá rất lớn.

Bây giờ Ngô Thạc Xương lại nghe Tiêu Phàm nói như vậy thì trong lòng càng thêm yên tâm.

Bọn họ đều là đại thuật sư nên nhất cử nhất động của Tiêu Phàm Ngô Thạc Xương đều thu hết vào trong tầm mắt. Việc này không thể nào là giả được.

- Thất Vương Đan mặc dù không có thần kỳ như trong truyền thuyết nhưng quả thực có công hiệu bảo toàn kéo dài tính mạng. Hơn nữa, trẻ con tuổi còn nhỏ không có dính dáng gì đến thể tục hồng trần nên Thất Vương Đan này hẳn là có hiệu quả rất tốt.

Tiêu Phàm nói.

Cái gọi là “Kéo dài tính mạng” cũng chỉ là cách nói chung chung.

Được chỉ có tác dụng khi người chưa chết. Nếu thật sự là tuổi thọ đã hết, mạch tượng đã tắt thì Thất Vương Đan cũng không thể phát huy tác dụng được.

Nhưng tình huống của Ngô Khanh vô cùng kỳ lạ, đã vượt ra ngoài ranh giới của sự sống và cái chết. Xem tướng mạo cậu bé có dấu hiệu thời gian còn lại rất ngắn, nhưng trong cơ thể lại ẩn dấu thọ mạch. Hiệu quả của Thất Vương Đan rất rõ ràng, sau khi ăn nó có thể bảo vệ thọ mạch trong cơ thể nó không đứt. Chỉ cần sống qua mười bốn tuổi thì dấu hiệu tảo yêu trên tướng mạo sẽ tự nhiên biến mất. Hơn nữa, bởi vì cậu bé tuổi còn nhỏ không có dính dáng đến thể tục hồng trần nên ngoài công hiệu bảo toàn tánh mạng, nếu không phạm đến giới hạn thì sẽ không làm rối loạn thiên cơ.

Nếu như là Tiêu lão gia thì cho dù sống một ngày cũng sẽ ảnh hưởng đến vận mạng của nghìn vạn người, nên nếu như muốn bảo toàn kéo dài mạng sống thì độ khó khăn rất lớn. Dưới lực áp chế của thiên cơ thì Thất Vương Đan này hoàn toàn không phát huy nhiều công hiệu.

Ngô Thạc Xương cúi đầu trầm ngâm, lông mày nhíu lại, nhìn bình ngọc đặt trên cái bàn nhỏ, lại nhìn đứa con trai đang đứng ở bên cạnh mình. Một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, kiên quyết nói:

- Thật xin lỗi Nhất Hàng tiên sinh, xin thứ lỗi ta không thể đáp ứng ngài được.

Đôi lông mày thanh tú của Tân Lâm bỗng nhướng lên, lạnh lùng hỏi:

- Người không tin chúng ta?

Ngô Thạc Xương lắc lắc đầu, nói:

- Không phải là không tin, chỉ là ta không thể làm được.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, đứng dậy.

- Lâm Nhi đi thôi.

Tân Lâm không thềm nói thêm gì nữa, bước theo sau Tiêu Phàm, lặng lẽ đi ra ngoài cửa.

Cái bình ngọc kia vẫn nằm ở trên bàn nhỏ, không có ai lấy về cả.

Ngô Thạc Xương vội vàng kêu lên:

- Nhất Hàng tiên sinh, đan dược của ngài...

Tiêu Phàm nhẹ nhàng xoay người, mỉm cười, nói:

- Lão gia tử, ta và con trai ông có duyên phận, chín viên Thất Vương Đan này đưa cho cậu bé. Hy vọng rằng Tử Vi Đẩu Số trong tay nó sẽ có thể đạt được thành tựu xuất sắc.

- Việc này...

Ngô Thạc Xương ngạc nhiên há to miệng lại không biết chọn lựa thế nào. Trong lòng ông ta muốn cầm bình ngọc đuổi theo nhưng lại nhìn đứa con trai thân thể gầy ốm đang đứng trước mặt thì hai chân ông dường như là bị dính kẹo cao su, bất luận thế nào cũng không thể bước đi một bước.

Có Thất Vương Đan thì con trai của ông có hy vọng để sống tiếp.

Ngô Thạc Xương nhìn thấy Tiêu Phàm và Tân Lâm đã đi tới cổng thì đột nhiên nói:

- Nhất Hàng tiên sinh, thiên cơ chợt biến đổi có thể liên quan đến ân đức tổ tông biến đổi. Ngài hãy đặc biệt chú ý tới phương hướng Tây Nam...

Tiêu Phàm lần nữa quay đầu lại, cung tay làm lễ.

Chờ bóng lưng của hai người biến mất khỏi tầm mắt thì Tiểu An Tử mới phục hồi lại tinh thần, lắp bắp nói:

- Sư phụ, đan dược này là thật sao?

Ngô Thạc Xương chậm rãi ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Con cho rằng là cậu ta có thể dùng một lọ thuốc giả để cầu quẻ sao?

- Nhưng, những lễ vật này quá quý giá, hân, hân thật đúng là chịu cho... Tiểu sư đệ...

Vì quá kích động nên Tiểu An Tử có chút nói không mạch lạc.

- An sư ca, đệ biết chú đó là thật tâm.

Ngô Khanh vẫn lẳng lặng đứng ở đó bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt vô cùng trong suốt không mang theo chút tạp niệm nào.

Tiểu An Tử bật cười, nói:

- Đệ làm sao biết? Đệ chỉ là một đứa trẻ!

- Đệ biết.

Ngô Khanh gật đầu một cái, cố chấp nói, trên mặt tràn đầy vẻ quật cường.

Ngô Thạc Xương hỏi:

- Tiểu An Tử, con biết vì sao mà con đi theo ta lâu nhất nhưng lại có tiến triển chậm chạp nhất không?

- Cái này...

Tiểu An Tử gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói:

- Sư Phụ, bởi vì con quá ngốc...

Ngô Thạc Xương lắc đầu:

- Sai, đó là bởi vì trong đầu con chứa quá nhiều ý nghĩ kỳ quái, không làm được toàn tâm toàn ý, không được chuyên tâm. Tướng mệnh học chú trọng chính là ngộ tính và duyên số, mà hai cái này con đều có thiếu sót...

Tiểu An Tử liền liều mạng gãi đầu, suy nghĩ hồi lâu lại hỏi:

- Sư phụ, vậy vì sao người lại không giúp bọn họ chứ?

Trong mắt Ngô Thạc Xương tràn đầy vẻ bi thương, hỏi ngược lại:

- Con cho là ta thật sự không muốn tính toán giúp bọn họ sao? Sư phụ đã coi như là lực bất tòng tâm. Cho dù là trước khi ta bốn mươi tuổi cũng không dám tùy tiện sử dụng thập bát phi tinh. Cả nhà nhà bọn họ bốn người: Ông cháu, cha con đều có tướng mệnh vô cùng phú quý, tính cho một người đã vượt qua giới hạn của ta, càng không cần phải nói đến tính cho bốn người bọn họ. Nếu như miễn cưỡng tính toán thì chỉ sợ là ta chưa chắc có thể sống đến thời điểm Ngô Khanh mười bốn tuổi.

Không thể thấy được hung sát trên người con trai được tiêu trừ thì cho dù thế nào Ngô Thạc Xương cũng không thể chết được.

- Nhưng mà vì sao sư phụ lại bị thiên cơ che giấu chứ? Người không phải đã nói Tử Vi Đẩu Số của chúng ta có thể tính toán được tất cả người trong thiên hạ, chuyện trong trời đất sao? Người cũng có thể tính ra thiên tử mệnh mà..

- Đó là bởi vì có người động tay động chân, cố ý che lấp thiên cơ không muốn cho người khác tính ra được.

- Hả?

Tiểu An Tử lại một lần nữa ngạc nhiên mà tròn mắt há mồm.

- Việc này, việc này, ai mà có bản lĩnh lớn như vậy chứ?

Khóe miệng Ngô Thạc Xương khẽ động, trên mặt thoáng hiện lên một chút sợ hãi. Một lúc sau mới trầm ngâm nói:

- Ta không biết, ta chỉ biết là người này lợi hại hơn ta nhiều lắm. Hơn nữa trên người hắn còn tỏa ra một luồng tà khí không nói nên lời...

Tiểu An Tử ngạc nhiên há to miệng.

Đây là lần đầu hắn nghe được những lời như vậy từ trong miệng sư phụ. Danh xưng của Ngô Thạc Xương trên giang hồ chính là "Tử Vi tiên sư", ở phạm vi mệnh lý thuật, không có ai dám không phục ông cả.

Ngô Khanh không quan tâm đến cuộc đối thoại của bọn họ, tò mò mà cầm lấy bình ngọc chơi đùa.

Tiểu An Tử liếc mắt nhìn bình ngọc, nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Sư phụ à, Tiêu tiên sinh này đúng là tốt nha, một nhân tình lớn như thế...

Ngô Thạc Xương cười ha ha, nói:

- Tiểu An Tử, con cho là người đó là cán bộ nhà nước sao? Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta phải hoàn trả cái nhân tình này. Chờ khi toàn bộ hung sát chi khí trên người Ngô Khanh được hóa giải thì chính là lúc sư phụ trả ân tình. Cùng lắm thì đem cái mạng già này giao cho hắn.

Tiểu An Tử lại lần nữa kinh ngạc trợn to mắt, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Vừa bước lên ô tô thì Tiêu Phàm quay mặt đối diện với Tân Lâm đang ngồi trên ghế tài xế, nói:

- Thu thập một chút, chuẩn bị đi Giang Hán một chuyến.

- Ừ.

Tân Lâm gật đầu, khởi động xe.

Ngay lúc này thì di động lại vang lên, Tiêu Phàm vừa nhìn thì đúng là Cục Tôn Giáo gọi tới.

- Xin chào, Tiêu trưởng ban. Tôi là Lão Vương... Là như vậy, tối mai ở cục có một hội liên hoan tiếp đãi Đạt Nhĩ Khách Hoạt Phật. Không biết là Tiêu

trưởng ban có thời gian để tham gia không?

- Được, tôi sẽ đi, cảm ơn Vương chủ nhiệm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thâu Vương Chi Vương (Vua Trộm)

Chương 20: Thâu Vương Chi Vương (Vua Trộm)

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hãm Bính

Chương 20: Thâu Vương Chi Vương (Vua Trộm)

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Tiệc liên hoan tiếp đãi Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma được tổ chức tại khách sạn Đức Vân - nơi Lạt Ma trú ngụ. Người đứng ra tổ chức là quản lý Cục Tôn Giáo.

Tiêu Phàm đã từng tham dự tiệc liên hoan như thế này.

Nói như vậy chứ trong cục có tổ chức hoạt động cũng sẽ không thông báo cho Tiêu Phàm tham gia. Qua nhiều năm như vậy, Tiêu Phàm chỉ là mang danh đi làm ở Cục Tôn Giáo thôi. Hàng năm, thời gian mà cậu ta làm việc ở Cục Tôn Giáo trước sau cộng lại có lẽ không vượt quá mười ngày. Vì thế cho nên bây giờ, e rằng cả cục chỉ có mình cục trưởng và Vương thư ký mới biết được trong cục Tôn Giáo còn có một người tên là Tiêu Phàm, được hưởng thụ đãi ngộ cán bộ dành cho phó phòng.

Tiêu lão gia danh tiếng rất lớn nên đáng giá có được thể diện bậc này.

Chỉ có liên hoan như ngày hôm nay thì cục trưởng mới đặc biệt bảo Vương thư ký thông báo cho Tiêu Phàm tham gia.

Nguyên nhân là do Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma có thân phận quá nhạy cảm. Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma lần này là bí mật vào thủ đô, trên danh nghĩa hẳn là Lạt Ma ở cao nguyên nhưng trên thực thể hẳn đã sớm xuất ngoại. Lần này, hẳn lấy tư cách một vị đặc sứ của thủ lĩnh đại Lạt Ma sống ở nước ngoài, bí mật đến thủ đô để tiến hành gặp mặt.

Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma tại hệ thống tôn giáo ở cao nguyên có địa vị không tính là quá cao, thuộc cấp bậc Pháp Vương. Nhưng mà bởi vì hẳn đi theo thủ lĩnh đại Lạt Ma trong thời gian rất lâu nên hẳn rất được thủ lĩnh đại Lạt Ma tín nhiệm. Thường lấy tư cách đặc sứ thủ lĩnh đại Lạt Ma tiến hành bí mật gặp mặt với những thế lực chính trị khắp nơi.

Đối với lần này, phía chính phủ cũng vô cùng dè dặt.

Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma vẫn do Cục Tôn Giáo đứng ra tiếp đãi, trừ lần đó ra thì không có bất kỳ việc đối ngoại cùng việc đối nội quan trọng nào mà người lãnh đạo đích thân lộ diện cả.

Tất cả mọi người đều rất cẩn thận, kể cả Phí cục trưởng của Cục Tôn Giáo đều giống như giẫm phải một tầng băng mỏng. Lúc này, Phí cục trưởng đương nhiên sẽ nhớ đến Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm tham dự liên hoan này trên cơ bản không cần làm bất cứ việc gì, chỉ cần lộ diện trên tiệc liên hoan bắt tay với Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma là được.

Phí cục trưởng cần Tiêu Phàm làm chứng cho hẳn, ngộ nhỡ sau này có sự hiểu lầm gì thì Tiêu Phàm có thể trở thành nhân chứng cho hẳn. Một cán bộ

trẻ tuổi được hưởng thụ đãi ngộ phó phòng ở Cục Tôn Giáo, ở trong mắt những đại lão cao cấp cũng không tính là cái gì, so với không khí cũng không hơn bao nhiêu, nhưng thân phận trưởng tôn của Tiêu lão gia không phải là chuyện đùa, cho dù là ai cũng không dám xem thường.

Qua nhiều năm như vậy, Phí cục trưởng vẫn luôn rất chiều cố đến Tiêu Phàm, ông ấy vì cậu ta mà duy trì thân phận cán bộ, đồng thời cho cậu ta tự do hoàn toàn. Đến thời khắc mấu chốt, Tiêu Phàm cũng nên giúp đỡ cho Phí cục trưởng. Nhưng chỉ có tự mình Tiêu Phàm biết, sở dĩ cậu ta lùi lại chuyển đi đến Giang Hán mà đến tham gia tiệc liên hoan này, lý do thật sự là cái gì.

Khách sạn Đức Vân là khách sạn thuộc về Cục Tôn Giáo, được xây dựng căn cứ theo tiêu chuẩn bốn sao. Hiện nay ở thủ đô, khách sạn Đức Vân chưa tính là xa hoa nhất, đương nhiên cũng không được lưu truyền gần xa nhưng cũng là khách sạn của người thượng lưu. Mỗi lần Cục Tôn Giáo có tiệc rượu đều được tổ chức tại đây.

Tiệc liên hoan hôm nay thực ra chính là một tiệc rượu. Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma cũng không kiêng rượu thịt, đây là do giáo lý của bọn hắn cho phép. Giáo lý và giới luật của Phật giáo đại thừa cùng Phật giáo tiểu thừa có sự khác nhau rất lớn.

Tiêu Phàm đã sớm hoàn thành "Nhiệm vụ" cùng Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma bắt tay, sau khi chào hỏi vài câu, cậu ta lại bưng lên một chén trà xanh, ngồi ở một góc tại đại sảnh tiệc rượu, miệng mỉm cười, từ từ thưởng thức trà, quan sát toàn bộ đại sảnh.

Lần này thì Tân Lâm không đứng ở bên người cậu ta. Ở tất cả những trường hợp tương tự, Tân Lâm cũng sẽ không công khai lộ diện.

Những tiệc rượu mang theo mùi vị chính trị rõ rệt như vậy thì quy củ tương đối nghiêm ngặt. Tất cả mọi người đều mang mặt nạ, lời lẽ thì nho nhã lễ

độ, tương đối giống với một số tiệc rượu ngoại giao long trọng. Ở trong những tiệc rượu như vậy nhất định sẽ xảy ra một số tình huống khó coi. Thí dụ như kẻ trộm!

Đúng, chính là kẻ trộm! Những tiệc rượu ngoại giao càng long trọng, nhân viên ngoại giao tham dự càng nhiều thì kẻ trộm càng nhiều. Nếu kẻ trộm trực tiếp lấy thứ gì đó từ trong túi khách mời ra thì người bị trộm sẽ vĩnh viễn không phát hiện, hơn nữa còn có thể tạo ra cơ hội cho kẻ trộm trộm đồ đi mất nữa.

Đa số kẻ trộm đều quần áo chỉnh tề, dáng vẻ đường đường như một vị quan ngoại giao. Nói trắng ra là bọn họ đang trao đổi tin tức.

Tiệc rượu hôm nay không giống với những trường hợp trên nên không cần dùng phương thức như vậy để trao đổi thông tin, cho nên cũng không có "Kẻ trộm".

Nhưng mà mọi việc đều có ngoại lệ.

Tiêu Phàm chưa uống xong một ly trà thì kẻ trộm đã xuất hiện, một kẻ trộm chân chính.

Thân phận của hắn hiện tại chính là nhân viên phục vụ của khách sạn, nhìn qua dáng vẻ khoảng chừng ba mươi mấy tuổi, chưa đến bốn mươi tuổi. Hắn mặc tây trang, chân mang giày da rất chỉnh tề, tay bưng một khay rượu, đi qua đi lại ở trong đám người, chút chút lại cung cấp thêm đồ ăn, thức uống.

Người phục vụ ngày dáng người không cao, nhiều nhất cũng chỉ cao một mét sáu mươi lăm, dáng vẻ cũng tạm xem là đứng đắn, chẳng qua là vẻ mặt của hắn có hơi gượng gạo không được tự nhiên. Nhưng cái này cũng không phải là vấn đề quan trọng, sẽ không có ai để ý đến một người phục vụ bình thường có cười tươi như hoa hay không, mà tư thế cầm khay của hắn rất là phóng khoáng, động tác lưu loát. Hắn cầm bình rượu đi lòng vòng ở trong

đám người nhẹ nhàng như chim yến, tuyệt đối không đụng chạm tới khách mời, nghiệp vụ vô cùng thông thạo.

Khóe miệng Tiêu Phàm hiện lên một nụ cười hứng thú.

Quả thực là hãn. Thâu vương chi vương - Gia Cát Ánh Huy!

Nghe nói trên thế giới này không có thứ gì mà Gia Cát Ánh Huy không trộm được. Chỉ cần là hãn muốn trộm cho dù là bạn có đem đồ vật cất giấu trong tủ bảo hiểm cao quý nhất ở Tây Tạng, cộng thêm mười hai tầng bảo hộ trùng trùng điệp điệp thì ở trước mặt Gia Cát Ánh Huy cũng giống như đồ chơi thôi. Hãn nhất định có thể đem đồ vật của bạn trộm đi!

Đương nhiên đây chỉ là lời đồn trên giang hồ, khó tránh có chút phóng đại thêm, nhưng có thể phát sinh loại tin đồn này cũng đã chứng minh Gia Cát Ánh Huy là kẻ trộm rất cao siêu. Nếu không thì làm sao người khác sao lại cứ khẳng khẳng đồn đãi như thế chứ?

Những tin đồn liên quan đến Gia Cát Ánh Huy rất khác xa với thực tế. Chẳng hạn như bản thân Gia Cát Ánh Huy cũng không dám thừa nhận mình là Thâu Vương Chi Vương (Vua trộm).

Gia Cát Ánh Huy nói tại Ý còn có một vị cao thủ mà bản lĩnh của người đó còn trên cả hãn, người đó có biệt hiệu là Thượng Đế Chi Thủ (Tay của thượng đế). Lão ấy mới thật sự là Thâu Vương Chi Vương, là đệ nhất cao thủ độc nhất vô nhị của toàn giới trộm. Gia Cát Ánh Huy đã từng so tài cùng với hãn và cũng từng chịu thua tâm phục khẩu phục. Cho nên Gia Cát Ánh Huy chỉ tự xưng là Gia Cát tướng quân.

Điện tích này có xuất xứ từ tiểu thuyết Sở Lưu Hương Truyền Kỳ của Cổ Long tiên sinh. Sở Hương Soái được gọi là Đạo Soái, là tiểu Thâu Chi Vương, là thủ lĩnh của giới trộm. Trong sách còn có một vị cao thủ của giới trộm, bản lĩnh chỉ đứng sau Sở Hương Soái, hiệu là Lý đại tướng quân.

Gia Cát Ánh Huy lại tự nhận mình là đại tướng quân, bản lĩnh đứng thứ hai, nhưng không ai dám không tin cả.

Ngược lại cũng không ai thấy vị Thượng Đế Chi Thủ kia, chỉ có ma quỷ mới biết rõ là trên thế giới này có thật sự tồn tại một người như vậy hay không, hay chỉ do Gia Cát Ánh Huy bịa đặt ra mà thôi, hẳn chỉ tưởng tượng ra có một đối tượng siêu việt hơn cả hẳn.

Vì vị trí cao kia rất gây chú ý.

Ở Phương Đông, ít nhất là chưa từng có người nào có bản lĩnh vượt qua hẳn cả.

Đối với một người đạt tới cảnh giới cực cao ở một lĩnh vực như vậy thì Tiêu Phàm cũng sẽ xem trọng một chút. Vì cho dù nói thế nào thì người này thật sự có năng lực, còn về chuyện hẳn có đúng như lời ca tụng, là Thâu Vương Chi Vương hay không thì phải để lúc khác bàn luận rồi.

Tiêu Phàm biết tối nay, Gia Cát Ánh Huy nhất định sẽ xuất hiện, hẳn là nhằm vào cuốn Thánh Kinh quyển hạ của Mật Tông mà Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma mang theo bên người.

Chuyện Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma mang theo cuốn Thánh Kinh quyển hạ bên người không phải là chuyện đùa. Nghe nói là năm đó, lúc đại sư Đại Lạt Ma Tông Khách Ba của Mật Tông hiểu ra đại đạo thì đã tự viết ra những gì mà hẳn cảm ngộ được, chia làm hai quyển: thượng, hạ và được tôn sùng là một trong những thánh vật của Mật Tông Hoàng Giáo.

Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma mang theo cuốn kinh văn này vào thủ đô và để tỏ lòng thành ý, hẳn đã hứa hẹn đưa cho Cục Tôn Giáo một bản sao, lấy tư cách là nghiên cứu học hỏi. Mà Thánh Kinh quyển thượng thì lại không có nói tới nên lãnh đạo cục Tôn Giáo đương nhiên cũng sẽ không đề cập tới đề tài này, để tránh dẫn tới việc khách mời không hài lòng.

Hiện tại, Gia Cát Ánh Huy trộm đồ vật hoàn toàn là bởi vì hắn có hứng thú, nên quyển kinh văn này có thể được xem là một mục tiêu tốt.

Mục đích mà hắn trộm cuốn kinh văn này nhất định không phải là vì bán lấy tiền. Một người có biệt hiệu là Thâu Vương Chi Vương mà còn phiền não chuyện tiền bạc thì quả thực hắn là một người ngu ngốc. Nhưng ngu ngốc thì sao trở thành Thâu Vương Chi Vương, cho nên mới nói đây chính là một nghịch lý.

Lần này Gia Cát Ánh Huy xuất thủ chỉ vì hắn muốn thỏa mãn ham muốn nào đó của hắn mà thôi.

Mặc dù tiệc rượu cũng nhất định có các biện pháp an ninh, bởi vì dù sao thì Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma cũng là đặc sứ của thủ lĩnh đại Lạt Ma, nhất định phải được bảo vệ an toàn. Nhưng lại không có ai nghĩ đến Thánh Kinh mà Lạt Ma mang bên người sẽ trở thành mục tiêu của kẻ trộm, nếu không thì các biện pháp an ninh sẽ chặt chẽ hơn nhiều rồi. Nhưng cho dù có như vậy thì cũng không có tác dụng. Chỉ cần là Gia Cát Ánh Huy đến thì quyển Thánh Kinh này đã được coi là vật trong túi của hắn rồi.

Tiêu Phàm thưởng thức trà thơm mát, miệng mỉm cười nhìn hành động của người phục vụ có dáng người thấp bé, hắn nhân lúc cục trưởng Phí đang nói chuyện với Lạt Ma không có để ý đã tiếp cận Lạt Ma, nhìn hắn dễ dàng lấy đi cuốn kinh có bìa màu vàng từ trên người Lạt Ma rồi nhanh chóng để lại một cuốn kinh khác có bề ngoài tương tự vào chỗ cũ.

"Đổi trắng thay đen" trong nháy mắt đã hoàn thành, động tác của hắn uyển chuyển như nước chảy mây trôi, có thể nói như là thưởng thức cảnh đẹp vậy.

Vốn là bất kể "Công việc" của hắn đạt đến cảnh giới cao nhất thì đều khiến cho người khác cảm thấy như thưởng thức cảnh đẹp.

Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma, Phí cục trưởng và khách mời chung quanh, bất kỳ ai đều không có phát hiện hành động lén lút của Gia Cát Ánh Huy.

Sau khi Gia Cát Ánh Huy thuận lợi hành động thì không có lập tức rời khỏi tiệc rượu mà vẫn tiếp tục bưng khay đi qua đi lại trong đám người. Cho đến khi một ly rượu cuối cùng được một vị phu nhân cực kỳ phách lối lấy đi thì "Người phục vụ" mới khéo léo lộn ngược cái khay rồi tiêu sái mà rời khỏi hội trường.

Nếu như Gia Cát Ánh Huy đặc biệt chú ý thì hẳn sẽ nhìn thấy Tiêu Phàm đã rời đi trước hẳn một bước.

Thâu Vương Chi Vương sẽ không đi quan tâm đến một cán bộ trẻ tuổi ở Cục Tôn Giáo.

Rất nhanh, hẳn đã nhẹ nhàng xuất hiện ở bãi đỗ xe dưới đất của khách sạn. Nhưng mà lúc này, Gia Cát Ánh Huy đã sớm thay đổi quần áo, toàn thân hẳn mặc một bộ nam trang vừa khít, ta phải cầm một chùm chìa khóa xe, bước chân không nhanh không chậm mà đi tới một góc của bãi đậu xe, miệng hẳn thì mỉm cười có vẻ rất hài lòng. Nếu như dáng người của hẳn không phải quá thấp bé, vóc người quá tầm thường thì lúc này, Thâu Vương Chi Vương cũng được xem là một anh chàng đẹp trai có tác phong nhanh nhẹn. Trên người hẳn hoàn toàn nhìn không thấy được một chút khí tức thô tục của một kẻ trộm nào cả. Chỉ có Thâu Vương Chi Vương mới có phong độ của Vương giả như vậy.

Có một câu nói luôn treo ở bên mép của Gia Cát tướng quân:

- Làm một tên trộm nhỏ cũng phải có phong độ.

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tuyệt Vực Đao Vương

Chương 21: Tuyệt Vực Đao Vương

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Điều Hâm Bính

Chương 21: Tuyệt Vực Đao Vương

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Một người có tấm lòng tốt đẹp như Thâu Vương (Vua trộm) lại bị người ta phá hư cửa xe.

Chiếc xe mà Gia Cát Ánh Huy lái tới chính là một chiếc xe hiệu Tiệp Đạt hết sức bình thường, ở bãi đỗ xe dưới đất của khách sạn Đức Vân hoàn toàn không thấy được chiếc nào bình thường như chiếc này cả. Trên cơ bản thì không có nhân viên an ninh nào lại quan đi tâm đến một chiếc xe bình thường như vậy cả.

Thật ra thì Thâu Vương cùng với nhân viên đặc công là cùng một người. Bất kể hình dáng bên ngoài, trang phục trên người hay những phương diện khác càng biểu hiện bình thường càng tốt, càng dễ dàng "Hoàn thành nhiệm vụ" và an toàn rút khỏi hiện trường.

Khóa cửa xe Tiệp Đạt đã bị người ta động tay động chân. Việc này không phải do Thâu Vương làm, cho dù ai cũng có thể liếc mắt nhìn ra. Đây đúng là do sức mạnh phá hư, trực tiếp làm cho khóa cùng với cửa xe biến dạng.

Gia Cát Ánh Huy cảm thấy có điều gì đó không đúng. Hắn đã đem xe Tiệp Đạt đỗ ở một góc của bãi đỗ xe, di chuyển qua khúc cua thì có một cánh cửa thoát hiểm, xa hơn mới có một lối đi. Tuyệt đối không có một kẻ trộm nào lại đưa mình vào một con đường cùng nguy hiểm như vậy cả.

Trong chớp mắt Gia Cát Ánh Huy đã bắt lấy chìa khóa xe, dự định rời khỏi đây từ cánh cửa khẩn cấp kia.

Quyết định của hắn rất quyết đoán, động tác cũng rất nhanh nhẹn. Nhưng mà vẫn như trước chậm hơn một bước.

Khi hắn vừa xoay người thì liền thấy một người đang từ từ đi về phía hắn.

Một thầy tu ở Tây Tạng.

Dáng vẻ ước chừng khoảng ba mươi mấy tuổi, mặc quần áo thầy tu màu vàng, tóc cắt ngắn, chân trần, vóc người cao gầy, cánh tay dài đáng kinh ngạc, bàn tay thì đặc biệt lớn, nếp nhăn thì tung hoành ngang dọc trên mặt như là dùng một con dao nhỏ khắc thành, cũng giống như là những ghềnh đá cao được điêu khắc trên vách đá trải qua những năm tháng bể dâu vậy. Biểu cảm trên mặt của Lạt Ma cũng giống như nham thạch lạnh như băng, không hề mấy may có một chút sống động nào cả, cứng rắn và rét buốt.

Bước chân của Lạt Ma không nhanh không chậm, mỗi một bước đi đều rất vững vàng. Mặc dù hắn đi chân trần nhưng tiếng mỗi bước chân hạ xuống rơi vào trong tai của Gia Cát Ánh Huy lại mơ hồ như có tiếng sấm sét vang dội.

Vì sự xuất hiện của Lạt Ma nên bãi đậu xe vốn có mấy phần nóng bức đã lập tức trở nên lạnh lẽo. Dường như nhiệt độ không khí xung quanh đột nhiên hạ xuống vài độ, giống như cái đang đi về phía Gia Cát Ánh Huy không phải là một người mà là một tòa núi tuyết. Càng đến gần thì nhiệt độ không khí càng lạnh hơn một phần.

- Tuyết Vực Dao Vương? Chiết Lặc Kiên Bồ?

Tâm tính Gia Cát Ánh Huy rất thiện lương cuối cùng cũng bị phá hư không còn một mống, hai mắt vốn lim dim bỗng lóe ra ánh sáng sắc bén, khóe miệng khẽ giật giật.

Hắn đã từng nghe nói qua về người này.

Hắn là đệ nhất vệ sĩ bên cạnh thủ lĩnh Đại Lạt Ma, cũng chính là đệ nhất cao thủ trong Mật Tông Hoàng Giáo, đồng thời là đệ nhất dũng sĩ ở cao nguyên Tuyết Vực!

Trên giang hồ có biệt hiệu là Tuyết Vực Dao Vương. Uy danh vang dội!

- Đan Tăng Đa Cát.

Tuyết Vực Dao Vương nói ra tên của mình, giọng nói cũng giống như bề ngoài của hắn, cứng rắn, lạnh như băng không có chút ấm áp nào, lại càng không mang theo chút tình cảm nào.

Đan Tăng Đa Cát.

Tàng truyền Phật Giáo Kim Cương Hộ Pháp!

- Ta biết. Chiết Lặc Kiên Bồ chính là cách gọi kính trọng, là anh hùng vĩ đại nhất của dân tộc các người...

Trong nháy mắt, Gia Cát Ánh Huy đã khôi phục vẻ bình tĩnh, lạnh lùng, trên mặt xuất hiện nụ cười dừng dừng. Cổ tay khẽ lật, trong tay lập tức xuất hiện một vài đoạn thiết côn ngắn đen nhánh, ước chừng độ dài khoảng một thước.

Chiết Lặc Kiên Bồ là tên của đại anh hùng ở cao nguyên Tuyết Vực. Tương truyền ở thời viễn cổ, Chiết Lặc Kiên Bồ vì bảo vệ dân du mục nghèo khó đã một mình cưỡi ngựa, tay cầm một thanh Tàng Dao, tuyên chiến với mục

chủ - một tộc trưởng hoành hành ngang ngược. Cuối cùng bởi vì người ít không đánh lại số đông, máu chảy không ngừng nhưng vẫn chiến đấu tới giọt máu cuối cùng. Vì để tưởng niệm vị anh hùng truyền kỳ này nên Tàng Dao được đặt tên là Chiết Dao.

Tuyết Vực Dao Vương dũng mãnh hơn người, uy danh vang dội, thâm tàng bất lộ nên hẳn được mọi người gọi với tôn xưng là Chiết Lặc Kiền Bố.

- Ha ha, không nghĩ tới để đối phó với ta mà ngay cả người cũng được phái tới, Gia Cát tướng quân ta đúng là có thể diện lớn mà.

Có thể thấy Tuyết Vực Dao Vương càng bước đến gần thì ngược lại Gia Cát Ánh Huy lại mỉm cười nhưng cơ thể cứng ngắc tựa như cung đã lên dây, bày ra tư thế phòng bị.

Gia Cát Ánh Huy biết không cần thiết phải vận khí thăm dò hai phía.

Nếu như Đan Tăng Đa Cát đã ở chỗ này chờ hẳn, ngay cả khóa xe của hắn cũng bị phá hư thì làm sao có thể để cho hắn chạy thoát từ hướng khác được chứ?

Đừng xem Gia Cát Ánh Huy cười nói an nhàn như không thèm để ý tới nhưng thực ra trong lòng đã âm thầm kêu khổ. Trước đó, tuy là hắn đã nghe đại danh của Đan Tăng Đa Cát từ lâu nhưng hai người họ chưa từng gặp mặt nhau, lại càng chưa từng giao thủ. Hắn thật sự không biết vị Tuyết Vực Dao Vương tiếng tăm lừng lẫy này rốt cuộc dũng mãnh đến mức độ nào.

Nhưng Gia Cát Ánh Huy một chút cũng không muốn đi thăm dò.

Tuyết Vực Dao Vương là xứng đáng với cái tên cũng tốt, hay là hữu danh vô thực cũng tốt, tất cả đều không liên quan đến Gia Cát tướng quân hắn. Hắn chỉ muốn trộm được thứ mình thích, đem về nhà để từ từ mà giám định và thưởng thức nhưng hắn không muốn làm những chuyện liều mạng mà không có tính toán trước.

Bởi vì đó chỉ là hành động của những kẻ lỗ mãng. Còn Thâu Vương Chi Vương thì hành động dựa vào trí tuệ! Nhưng mà đối mặt với Đao Vương đang từng bước áp sát thì sợ rằng trí tuệ của Thâu Vương cũng không có tác dụng rồi, lần này phải liều mạng mới được.

Đan Tăng Đa Cát dừng lại ở ngoài phạm vi ba bước, lạnh lùng nhìn Gia Cát Ánh Huy, ánh mắt đó lạnh như băng làm cho Gia Cát tướng quân âm thầm rung mình một cái, thầm nghĩ:

- Trời ơi, người này thật sự là được điêu khắc từ khối băng sao?

- Thâu Vương đem chân kinh quyền thượng giao ra đây!

Đan Tăng Đa Cát chậm rãi nói.

- Cái gì chân kinh quyền thượng chứ? Ta không có giữ, người tìm lộn người rồi!

Gia Cát Ánh Huy nhún vai, vẻ mặt rất vô tội nói, trong đầu âm thầm kêu khổ.

- Không xong, không xong rồi!

Thì ra cái thằng khốn nạn này đã sớm biết chân kinh quyền thượng là bị chính mình trộm đi. Như vậy thì chân kinh quyền hạ khẳng định là đồ giả, nó chỉ là một miếng mồi, cố ý bày ra để chờ hắn mất cảnh giác. Còn hắn thì giống như là một đứa ngốc, dần dần tiến vào trong cái bẫy mà người khác thiết kế.

- Giao ra quyền thượng chân kinh rồi tự cắt ngón tay phải của người đi, bằng không thì người chỉ có con đường chết!

Lời nói của Tuyệt Vực Đao Vương lạnh như băng, từng chữ, từng chữ chui vào trong lỗ tai của Gia Cát Ánh Huy, đâm vào đại não của hắn gây ra từng cơn đau nhức.

- Này, người thật sự tìm lộn người rồi, ta thực sự không có lấy quyền thượng chân kinh...

Thâu Vương vẫn còn cố giương cổ nói xạo.

Đùa gì thế?

Giao ra chân kinh quyền thượng ngược lại còn chấp nhận được, nhưng tự cắt ngón tay phải thì không phải là muốn hấn tự phế võ công sao? Gia Cát tướng quân mà không còn ngón tay phải thì còn gọi là Thâu Vương Chi Vương nữa sao? Ngay cả khóa cửa bình thường cũng mở không ra thì không phải là hấn còn thua kém cả một tên trộm hạ đẳng nhất sao!

Gia Cát Ánh Huy còn chưa nói hết câu thì Đan Tăng Đa Cát liền động sát khí, hàn quan chột lóe lên, trong tay phải xuất hiện vài thanh đoản đao, chuôi đao màu đen nhánh, mũi đao sáng như tuyết, dài chừng ba mươi centi - mét. Dưới ánh đèn mờ mờ tại bãi đậu xe, những thanh đoản đao lóe lên ánh sáng lạnh khốc.

Một lát sau, Đan Tăng Đa Cát bước tới một bước, trong nháy mắt đã đến trước mặt Gia Cát Ánh Huy, Chiết Đao trong tay hấn không còn thấy đâu chỉ thấy một hình ảnh mờ nhạt trong không trung, nhanh như tia chớp cắt lên động mạch ở cổ của hấn.

- Khốn kiếp!

Gia Cát Ánh Huy chột giật mình, thân thể nhàn hạ lách qua bên phải né tránh, đồng thời nâng thiết côn trong tay lên, nghênh đón Chiết Đao đang đâm tới.

Tên khốn này ác như vậy sao, không có chút khoan dung độ lượng, nói đánh là đánh!

- Xẹt xẹt.

Trên bầu trời tuôn ra một đốm lửa nhỏ.

- Ta

Gia Cát tướng quân kêu to một tiếng, thân thể lão đảo lui ra sau vài bước. Hắn chỉ cảm thấy bàn tay đau nhức, trên cánh tay truyền đến từng cơn tê dại, thiếu chút nữa là thiết côn đã tuột khỏi tầm tay.

Quả nhiên không hổ là Tuyết Vực Dao Vương, sức mạnh truyền vào thanh đoản đao này thật là kinh người. Gia Cát Ánh Huy cảm giác như là vừa rồi hắn không phải chống đỡ với một thanh đoản đao mà là bị một con sói lang đánh trúng.

Nghe nói Đan Tăng Đa Cát là một người lão luyện đứng đầu Lưu Phái, vì rèn luyện thể lực cùng sức chịu đựng của mình mà mùa đông lại xuống dưới thác nước Nhã Lỗ trên sông Trường Giang luyện đao, lấy máu thịt trên cơ thể trực tiếp đối kháng với thiên nhiên, không ngừng tôi luyện bản thân mình.

Trước đây, khi Gia Cát Ánh Huy nghe thấy lời đồn này thì chỉ cười mỉa mai, bởi vì đó không phải là luyện công mà là tự ngược đãi bản thân.

Bây giờ nhìn lại thì có lẽ lời đồn đó là sự thực.

Tuy rằng Gia Cát Ánh Huy không phải dùng võ công cao cường để tạo nên tên tuổi, nhưng hắn thân là Thâu Vương Chi Vương tung hoành ngang dọc trên toàn thế giới, nếu không phải hắn thật sự có vài phần bản lĩnh thì dù có mười Gia Cát Tướng Quân cũng đã sớm chết từ lâu rồi, làm sao mà có thể sống đến ngày hôm nay được chứ?

Hắn có dũng khí dùng thiết côn để đối đầu với Tuyết Vực Dao Vương cũng đủ cho thấy được kẻ trộm này đối với bản lĩnh của chính mình cũng tương

đối kiều ngạo.

Một đao vừa rời của Đan Tăng Đa Cát không có nửa phần chậm chạp, dính nhau như bóng với hình, đoản đao trong tay như sao băng xẹt qua trong không trung lại lần nữa bổ xuống, tốc độ đao nhanh hơn vài lần so với một đao vừa rời, lực đao cũng mạnh hơn nhiều. Vóc người hăn so với Gia Cát Ánh Huy cao hơn một cái đầu, tay dài chân dài đánh về phía Gia Cát Ánh Huy, nhìn dáng người giống như là một con chim ưng bắt một con gà con vậy.

- Ôi, ác như vậy sao!

Miệng Gia Cát Ánh Huy không ngừng phát ra âm thanh, tay chân cũng nhanh nhẹn không kém, hăn chẳng còn sợ hãi, liều mạng chống đối.

Nhưng mà lần này càng thảm hại hơn, hăn trực tiếp tránh né một đao bổ xuống nhưng lại đụng phải đuôi xe ô tô, thiếu chút nữa thì thiết côn đã bị đánh bay mất.

- Này, người to con dừng tay lại. Cho dù bây giờ người có giết ta cũng không lấy được quyển thượng chân kinh, bởi vì ta không có mang theo trên người. Ai lại đem theo đồ vật quý giá bên người chứ, có đúng hay không!... Trời ơi...Con mẹ nó...

Tiếng kêu sợ hãi không ngừng vang lên, trên cánh tay của Gia Cát tướng quân đã xuất hiện nhiều hơn một vết thương, trang phục đặc tiền trên người hăn phút chốc đã bị nhuộm đỏ tươi.

- A! Người to con à, người làm thật sao? Bối mòi liều mạng với người!

Gia Cát Ánh Huy hô to gọi nhỏ, vung vẩy thiết côn, liều mạng chống đối.

- ... Ai da... Trời ơi...

Tiếng kêu "Trời ơi" vang lên bên tai không dứt, trước khi mỗi câu "Trời ơi" xuất ra khỏi miệng, trên người Gia Cát Tường Quân lại có thêm một đạo máu tươi. Trong chốc lát, hắn đã bị chém cho thương tích khắp người, quần áo đắt tiền đã biến thành huyết y (Quần áo dính máu).

Bởi vì Đan Tăng Đa Cát muốn lấy được quyển thượng chân kinh từ trong tay của Gia Cát Ánh Huy nên hắn mới hạ thủ lưu tình, nếu không thì khi đao thứ bảy xuất ra đã cắt đứt động mạch trên cổ của hắn. Và ở bãi đỗ xe ở khách sạn Đức Vân, Thâu Vương Chi Vương không tránh được phải lật thuyền trong mương, biến thành một thi thể lạnh như băng.

- Ngừng tay! Trời ơi, mau dừng tay! Bối mày đem quyển thượng chân kinh giao cho người còn chưa được sao? **còn đánh...

Thâu Vương Chi Vương cuối cùng cũng không đỡ được, dự định đầu hàng.

Cổ tay Đan Tăng Đa Cát không ngừng run lên, trên tay Gia Cát Ánh Huy đã lưu lại một vết đau sâu hoắm, máu tươi nhỏ xuống từng giọt, hai mắt hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào Gia Cát Ánh Huy, chìa tay trái ra.

- Đưa đây!

- Được, xem như là người lợi hại, xem như lão tử xúi quẩy...

Sắc mặt Gia Cát Ánh Huy tái nhợt, thở hỗn hển, miệng thì thầm, đưa tay vào trong túi áo lấy ra thứ gì đó.

Đan Tăng Đa Cát nhìn chăm chăm vào Gia Cát Ánh Huy, không chớp mắt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Mèo Mun Lớn

Chương 22: Mèo Mun Lớn

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 22: Mèo Mun Lớn

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

- Cho người!

Đột nhiên Gia Cát Ánh Huy giơ tay lên, ánh sáng chói mắt chợt lóe lên, ba cây ngân châm bay thẳng đến Đan Tăng Đa Cát. Ngay sau đó một tiếng vang dội lại, một đám khói mù nổ tung giữa hai người, trong nháy mắt đã che khuất hoàn toàn cơ thể của Gia Cát Ánh Huy.

- Hừ!

Đan Tăng Đa Cát lạnh lùng hừ một tiếng, hất tay áo một cái, bắt lấy toàn bộ ba cây ngân châm, sau đó ánh đao chợt lóe lên, cả người hần như một mũi tên đã rời khỏi cung bắn thẳng tới phía trước, đột nhiên hần nhảy vọt qua đám khói mù rồi lướt về phía trước.

- Trời ơi, người biến thái à!

Một lát sau, Gia Cát Ánh Huy đã lách mình chạy khoảng mười thước về phía trước. Thật ra hần cũng không trông chờ là ba cây ngân châm có thể thương tổn được đệ nhất dũng sĩ được mệnh danh là Tuyết Vực Dao Vương, nhưng mà trong lúc nguy cấp Gia Cát Ánh Huy đã dùng kế kim thiên thoát xác đánh tới rồi lạng lẽ chuông mất.

Thông thường thì kế này rất hữu dụng, những đối thủ ngang tay đều sẽ luống cuống tay chân một hồi, chút thời gian đó cũng đủ cho Gia Cát Ánh Huy trốn thoát. Nói về đánh nhau thì hẳn không phải là địch thủ của Đan Tăng Đa Cát nhưng nói về chạy trốn thì Thâu Vương cũng không cần phải sợ Dao Vương!

Ai ngờ đâu Đan Tăng Đa Cát căn bản không để ý đến trong đạn khói có cái gì kỳ lạ hay không đã trực tiếp xông qua đám khói mù chạy đến.

Gia Cát Ánh Huy nghe sau lưng có tiếng gió gào thét nên vội vàng quay đầu nhìn lại thì liền thấy chiết đao sáng bóng chỉ cách cổ mình có mấy bước. Lần này thì Gia Cát tướng quân thật sự là vong hồn dưới chiết đao rồi.

Tên này cũng quá biến thái, không sợ chết nha.

Trong lúc này, dù là Thâu Vương Chi Vương có đầy rẫy mưu kế cũng không kịp dùng bất cứ phương pháp gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiết đao sáng bóng mang theo không khí rét buốt đâm thẳng tới chiếc cổ mềm mại của mình.

Một tiếng nùng nịu vang lên.

Đúng vào lúc này, một luồng ánh sáng chói mắt từ bầu trời chiếu xuống, lướt qua đỉnh đầu của Gia Cát Ánh Huy, chạy thẳng đến Tuyệt Vực Dao Vương.

- Leng keng...

Âm thanh kim loại va vào nhau lạnh lạnh vang lên không ngớt.

Tuyệt Vực Dao Vương liền lùi lại mấy bước, sắc mặt cứng rắn như nham thạch cuối cùng cũng thay đổi, cặp lông mày chột nhú chặt, gắt gao nhìn một cô gái trẻ đang đứng cách đó không xa. Cô gái này có dáng người thon

thả, thướt tha; bàn tay nhỏ bé trắng nõn như ngọc đang cầm một thanh nhuyễn kiếm cực mỏng, cực nhỏ chia về phía Tuyết Vực Dao Vương, thanh kiếm không ngừng rung động.

- Người là ai?

Đan Tăng Đa Cát lạnh lùng hỏi.

Hắn bị người khác công kích liên tiếp bảy chiêu mà bản thân chỉ có thể dùng bảy đao để ngăn chặn trong khi không thể đánh trả lại một chiêu. Dù cho hắn có đối mặt với tập kích bất ngờ thì tình hình như thế này cũng chưa từng xảy ra với Tuyết Vực Dao Vương.

Độ nhất cao thủ của cao nguyên Tuyết Vực lập tức ý thức được bản thân mình gặp được đối thủ chân chính, mà còn ở trên Thâu Vương Chi Vương đã chạy thoát kia một cấp bậc.

- Hãy buông tha cho hắn!

Tân Lâm không trả lời câu hỏi của Đan Tăng Đa Cát, chỉ lạnh nạt nói.

Đan Tăng Đa Cát lạnh lùng hừ một tiếng, hít một hơi thật sâu, trống ngực đánh thùng thùng, từ từ giơ thanh chiết đao lên, mặt mũi rất nghiêm túc dè chừng, hoàn toàn không giống với vẻ ung dung thoải mái như khi đối mặt với Gia Cát Ánh Huy vừa rồi.

Tân Lâm im lặng không thêm nói thêm gì nữa, nhuyễn kiếm trong tay đã ngừng rung động lại trực tiếp chia thẳng về phía Đan Tăng Đa Cát.

Sự việc thay đổi trong chốc lát, Gia Cát Ánh Huy cũng trở mắt đứng nhìn, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên không hiểu lý do tại sao.

Có trời mới biết là cái vị cứu tinh đã cứu hắn thoát chết trong gan tặc này là từ đâu đi ra? Lại càng không biết vì sao người này lại muốn cứu hắn.

Nhưng mà sự việc đã phát sinh như vậy thì Thâu Vương Chi Vương cũng rất khôn ngoan mà thầm nghĩ:

- Lúc này không đi còn đợi lúc nào nữa?

Gia Cát Ánh Huy cong người một cái rồi nhảy qua một chiếc xe nhỏ chạy về phía lối đi cách đó khá xa, vì ở nơi đó hẳn có để một chiếc xe ô tô dự phòng.

Thâu Vương Chi Vương vừa chuyển động thì Tuyết Vực Dao Vương cũng chuyển động, miệng gầm nhẹ một tiếng, chiết đao trong tay liên tục vung vẩy đâm thẳng về phía Tân Lâm. Hẳn tuyết đối không thể giương mắt nhìn Gia Cát Ánh Huy chạy mất.

Đoạt lại quyền thượng kinh văn mà Ba đại sư viết tay chính là mệnh lệnh mà thủ lĩnh Đại Lại Ma đã hạ cho hẳn, nếu như hẳn không thể hoàn thành được nhiệm vụ này thì khi trở về hẳn nhất định sẽ bị Đại Lại Ma trừng phạt, một việc quan trọng liên quan đến tính mạng như vậy thì Tuyết Vực Dao Vương làm sao có thể buông tha người này được chứ!

Âm thanh đao kiếm va chạm vào nhau tinh tế như ngọc thạch lại lần thứ hai vang lên, ngay từ đầu âm thanh này còn có tiết tấu rõ ràng nhưng sau một khắc đã biến thành một âm thanh dài "Xoẹt....", cũng không phân biệt được là bọn họ đã giao thủ bao nhiêu chiêu rồi.

- Con mẹ nó, hai người đều biến thái!

Khi Gia Cát tướng quân nghe âm thanh đao kiếm khủng bố vang lên thì bỗng rùng mình, nhin không được mà lên tiếng quát mắng một câu. Đương nhiên là vừa rồi, Đan Tăng Đa Cát không có xuất hết toàn lực, nếu không thì hẳn không phải là toàn thân rỉ máu mà là đầu lìa khỏi cổ, máu chảy ừng ực ừng ực không ngừng rồi.

Hắn mặc kệ cô bé kia rốt cuộc là ai, có thể chống đỡ nổi Đan Tăng Đa Cát hay không thì trước mắt việc quan trọng nhất là Thâu Vương Chi Vương phải nhanh chóng chạy thoát thân cái đã. Ba bước gộp thành hai bước chạy vọt tới chiếc xe màu đen hiệu Phong Điền có rèm che, thò tay mở cửa xe rồi lập tức đặc môn ngồi xuống ghế của tài xế.

- Trời đất! Người là ai?

Sau một khắc, Gia Cát tướng quân lại nhảy dựng lên, kinh ngạc đến trợn to hai mắt nhìn chăm chăm vào một cậu thanh niên trẻ tuổi đang ngồi kế bên ghế tài xế.

Với thị lực sắc bén của Thâu Vương Chi Vương mà trước khi lên xe lại không hề phát hiện chỗ ngồi kế bên ghế tài xế đã có người ngồi.

Không đúng!

Trong xe này không chỉ có một người ngồi.

Ngay sau đó, Gia Cát Ánh Huy chỉ cảm thấy sau ót ớn lạnh, theo bản năng đã phát giác có một luồng hơi thở cực kỳ nguy hiểm, dường như là bản thân mình vừa có hành động nào thì người phía sau bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ lấy đi tính mạng của mình.

Gia Cát Ánh Huy không dám quay đầu lại, trong chớp mắt liền liếc nhìn kính chiếu hậu.

Trời đất!

Ngay cả quỹ ảnh cũng không thấy một cái!

Nhưng mà luồng hơi thở cực kỳ nguy hiểm kia lại rất chân thực, hắn cảm giác như đã có một con dao nhỏ kề phía sau cổ của mình vậy.

- Người... Người vừa rồi cũng ở đại sảnh tiệc rượu, ta đã gặp qua người, người là...

Gia Cát Ánh Huy không dám lộn xộn, tròn mắt đảo liên tục, đột nhiên hắn nghĩ tới là mình quả thật đã gặp qua cậu thanh niên này, hình như là cán bộ của Cục Tôn Giáo, đã cùng với Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma bắt tay, tán gẫu đôi ba câu.

Tiêu Phàm liền cười, để lộ hàm răng trắng tinh chỉnh tề.

- Gia Cát tiên sinh, nếu ta là người thì ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này rồi mới nói chuyện.

Giọng nói êm dịu làm cho người cảm giác ngập tràn vui sướng, tựa như hai người bọn họ là bạn cũ lâu năm gặp lại vậy.

- Được.

Gia Cát Ánh Huy cắn răng, gật đầu một cái. Hắn cũng không biết tại sao mà mặc dù Tiêu Phàm nhã nhặn, lịch sự, trầm tĩnh không biểu lộ một chút độc ác nào nhưng hắn lại cảm thấy da đầu tê dại, vô cùng khẩn trương, không hề mở miệng phản bác lời nói của Tiêu Phàm.

Tính cách của Gia Cát tướng quân rất đặc biệt, cho dù Tuyết Vực Dao Vương có chém hắn đến máu thịt lẫn lộn, khắp người đều là vết thương thì hắn cũng theo đó mà mắng chửi không ngừng. Tại tiệc rượu sang trọng ở khách sạn bảy sao, phần lớn là những nhân vật quan trọng trong giới chính trị, lấy tư cách là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giới thương nhân, Gia Cát tướng quân vẫn giữ tác phong nhanh nhẹn, đi qua đi lại như con thoi trong đó, cùng Đại Vương đầu hỏa nâng chén uống rượu, cùng người mẫu thế giới tán tỉnh cười đùa, không lộ một kẽ hở nào, trang nghiêm như một thương nhân giàu có một phương. Nhưng một kẻ ở khu nhà ổ chuột bẩn thỉu nhất cũng có thể thấy bóng dáng của Thâu Vương Chi Vương cùng một đám người dân lao động lẫn lộn chung một chỗ, cùng uống loại rượu

trắng rẻ tiền nhất, ăn một nồi lẩu rất cay mà chỉ lên trời mắng chửi, tại sao ai cũng nhìn không ra hấn và những người đó có gì khác nhau.

Chỉ duy nhất có người thanh niên nhã nhặn lịch sự, nhu hòa này lại cho hấn áp lực to lớn như vậy.

Con mẹ nó, sao kỳ lạ vậy!

Trong lòng Gia Cát Ánh Huy âm thầm chửi một câu, tay chân cũng không có nữa điễm chậm trễ, nhanh nhẹn nổ máy, linh hoạt lái xe rời khỏi bãi đậu xe của khách sạn.

Mặc dù võ công của hấn thua xa Đan Tăng Đa Cát nhưng bởi vì hấn đề phòng nghiêm ngặt che chở những bộ phận quan trọng nên hấn chỉ bị thương ngoài da, nhưng mà máu chảy hơi nhiều, hấn phải nhanh chóng nghĩ biện pháp cầm máu mới được.

Xe có rèm che hiệu Phong Điền rời khỏi khách sạn Đức Vân lái vào một bãi đậu xe của một khách sạn khác, ước chừng là xe chạy gần mười phút .

Hai người lại đi vào thang máy cách đó không xa.

Gia Cát Ánh Huy cũng không muốn để cho người khác thấy bộ dạng hiện tại toàn thân rỉ máu kinh khủng của hấn, không nói là sẽ hù dọa người khác mà còn thu hút sự chú ý của mọi người, vì vậy từ thang máy ở bãi đỗ xe đi lên căn phòng của mình ở tầng trệt là một biện pháp hay nhất.

Mới vừa từ trong xe bước ra, bóng đen chợt lóe lên, Gia Cát Ánh Huy lại càng hoảng sợ lui về phía sau hai bước.

Thâu Vương Chi Vương bị người khác chém đến máu thịt lẫn lộn nên có chút sợ bóng sợ gió.

- Con mẹ nó!

Đợi đến khi Gia Cát Tướng Quân nhìn rõ thì không nhận được mà mắng một câu thô tục.

Lại là một con mèo mun to lớn nhảy ra từ ghế sau của xe ô tô, chuẩn xác mà chui vào lòng ngực của Tiêu Phàm. Sau đó, hai lỗ tai của nó dựng lên, hai mắt nhìn trừng trừng Gia Cát Ánh Huy, há miệng kêu: "Meo meo", nghe răng đe dọa Gia Cát Ánh Huy.

Trời, lão tử tung hoành giang hồ hơn hai mươi năm mà thiếu chút nữa bị một con mèo dọa đến tè ra quần?

Gia Cát Ánh Huy gần như chửi ầm lên!

Mèo mun lớn từ trong lòng ngực của Tiêu Phàm vươn ra bộ móng vuốt, năm cái vuốt nhọn hoắc xòe ra đen nhánh, vô cùng sắc bén; ánh mắt xanh biếc của mèo mun lớn tiếp tục đe dọa Gia Cát Ánh Huy, giống như là nó có thể nghe hiểu được lời của hắn và đang nhìn về hắn mà ra oai.

Tiêu Phàm mỉm cười, lạnh nhạt nói:

- Gia Cát tiên sinh, tính tình Hắc Lân không được tốt, ngài tốt nhất là đừng nên chọc giận nó.
- Người là đang uy hiếp ta sao? Dùng một con mèo để uy hiếp ta?

Gia Cát Ánh Huy quát.

Chiết đao của Tuyệt Vực Đao Vương cũng không hù dọa được lão tử! Đừng cho là hiện nay, khắp người ta rỉ máu thì thật sự mất đi sức chiến đấu, chỉ cần không gặp mặt đối thủ biến thái như Tuyệt Vực Đao Vương nữa thì cho dù là ba đến năm kẻ khỏe mạnh Thâu Vương cũng không thêm để vào mắt.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Đó không phải là uy hiếp mà là một lời khuyên chân thành, người không thể tưởng tượng được lực sát thương của Hắc Lân như thế nào đâu.

Gia Cát Ánh Huy nhìn thân hình to lớn không giống như bình thường của Hắc Lân, lại nhìn móng vuốt dài hơn một tấc của nó thì âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, không hề phản bác nữa.

Gia Cát Ánh Huy không phải là người không có kiến thức, lực sát thương của loại mèo mun lớn này có đôi khi thực sự vượt qua một con chó lớn hung hãn, mà động tác của con mèo lại nhanh nhẹn hơn con chó rất nhiều.

- Đây hình như là Ly Hoa Miêu? Rất thuần chủng!

Gia Cát Ánh Huy thu hồi lòng đối địch với con mèo mun, bắt đầu đánh giá từng góc độ của con mèo mun lớn, trong miệng thì tấm tắc khen ngợi.

Ly Hoa Miêu chính là mèo chính quốc, rất hiếm gặp loại mèo đen huyền mà loại thuần chủng lại càng hiếm gặp hơn. Loại mèo Ly Miêu Hoa thuần chủng có một màu đen huyền như vậy cực kỳ hiếm thấy, ở trong mắt một số người yêu mèo, con mèo này quả thật có giá trị liên thành.

- Thâu Vương Chi Vương quả nhiên rất tinh mắt.

Tiêu Phàm mỉm cười.

Mèo mun lớn cũng thu móng vuốt về, lưỡi biếng híp mắt lại, không thèm để ý tới Gia Cát Ánh Huy nữa.

- Đương nhiên, có thứ tốt gì mà lão tử chưa thấy qua chứ?

Trong lòng Gia Cát Ánh Huy lăm lăm một câu rồi cùng Tiêu Phàm tiến vào thang máy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Trên Trời Dưới Đất, Duy Ngã Độc Tôn!

Chương 23: Trên Trời Dưới Đất, Duy Ngã Độc Tôn!

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 23: Trên Trời Dưới Đất, Duy Ngã Độc Tôn!

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Gia Cát Ánh Huy ở một căn phòng tại lầu ba của khách sạn này.

Đoán chừng đây là độ cao cực hạn mà Gia Cát Ánh Huy tự nhận là an toàn, nói cách khác dù hấn trực tiếp nhảy xuống không dùng bất cứ dụng cụ trợ giúp nào cũng sẽ không bị thương. Đương nhiên đây là việc mà chỉ có mình Gia Cát Ánh Huy có thể làm được, đối lại là một người khác thì e rằng sẽ bị rơi đến óc não vỡ tung.

Lầu ba cũng cao đến tám chín thước.

May mắn là từ bãi đỗ xe đến căn phòng đều không có đụng phải người nào cả.

- Anh bạn tên là gì vậy?

Gia Cát Ánh Huy vừa vào cửa thì lập tức hỏi, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò.

Đan Tăng Đa Cát ở bãi đỗ xe chờ hấn, nói tới thì trước đó người ta vốn đặt một cái bẫy cho hấn chui vào. Cũng không biết là cái người thanh niên trầm

ồn, nhã nhận lịch sự này cùng với cô gái đột nhiên xuất hiện kia có lai lịch như thế nào.

- Tiêu Phàm cười cười, đáp:

- Tiêu Nhất Hành.

Gian phòng mà Gia Cát Ánh Huy ở rất đúng chuẩn thông thường, những thiết bị trong phòng cũng rất bình thường. Nơi này rất phù hợp với "Tác Phong nghề nghiệp" của Thâu Vương, cố gắng biểu hiện bình thường nhất không hiện chút sơ hở nào, lại càng không khoe khoang.

- Tiêu tiên sinh...

Tiêu Phàm khoát tay áo cắt ngang lời nói của Gia Cát Ánh Huy, sau đó nói:

- Gia Cát tiên sinh, hay là trước tiên ngài hãy xử lý vết thương một chút đi. Tuy rằng đều là vết thương ngoài da nhưng nếu máu chảy quá nhiều thì sẽ dẫn đến thân thể suy nhược.

- Được, vậy thì mời Tiêu tiên sinh chờ một chút.

Gia Cát Ánh Huy cũng không phản đối đề nghị này của Tiêu Phàm, xoay người đi vào phòng vệ sinh, mới vừa đi vào lại thò đầu ra, vừa cười vừa nói:

- Tiêu tiên sinh, ngài không sợ tôi từ phòng vệ sinh chạy mất sao?

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Không lo lắng.

Gia Cát Ánh Huy liền giơ ngón tay cái lên.

Chờ khi Gia Cát Ánh Huy từ phòng vệ sinh đi ra thì mới phát hiện trong phòng có thêm một người, chính là cô gái đã ra tay cứu hãn. Tiêu Nhất Hành ngồi ở ghế dựa thưởng thức trà nóng, cô gái thì im lặng đứng bên cạnh hãn, bình thản như nước, không có chút dấu hiệu nào chứng tỏ cô vừa mới giao thủ với một cao thủ nhất đẳng như Tuyết Vực Dao Vương. Nhìn qua chẳng những cô không có chút thương tổn nào, ngay cả quần áo trên người cũng rất chỉnh tề, tóc cũng không có chút rối loạn giống như cô vẫn luôn đứng ở nơi này, cũng chưa từng đi qua chỗ kia.

Gia Cát Ánh Huy vừa thay một bộ quần áo khác, không còn là bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền nữa mà là một bộ quần áo rất bình thường. Nếu như hành tung của hãn đã bị bại lộ mà lại mặc quần áo hàng hiệu rêu rao gây sự chú ý thì chẳng phải là không thích hợp sao.

Ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt thì Gia Cát Ánh Huy cũng không có gì khác thường, một chút cũng không nhìn ra hãn vừa mới bị người ta chém bảy tám nhát đao, toàn thân đều là vết máu cả. Hãn hành tẩu ở trên giang hồ hơn hai mươi năm giành được danh tiếng Thâu Vương Chi Vương lớn như thế thì đương nhiên là năng lực sinh tồn cùng với năng lực ứng biến nhất định phải có chỗ cao thâm rồi.

Gia Cát Ánh Huy nhìn thấy Tân Lâm thì có chút ngần người, nói:

- Nhanh như vậy đã bỏ rơi Dao Vương?

Tân Lâm lạnh nhạt nói:

- Muốn giết hãn không dễ dàng nhưng nếu muốn thoát thân thì không phải là vấn đề lớn.

Gia Cát Ánh Huy lại giơ ngón tay cái lên một lần nữa.

Hai người này đúng là trâu bò mà!

Một cô gái xinh đẹp lại trẻ tuổi như vậy, nhìn qua chắc cũng không vượt quá ba mươi tuổi. Trên giang hồ, kỳ nhân dị sĩ không ít nhưng người nổi bật như vậy, ngay cả Tuyết Vực Đao Vương cũng không thể làm gì thì không có nhiều.

- Tiêu tiên sinh, nói trắng ra đi. Hôm nay ngài cứu tôi chắc chắn không phải vì hành hiệp trượng nghĩa. Gia Cát Ánh Huy tôi chính là một người xấu, cho dù ngài muốn hành hiệp trượng nghĩa cũng không tội gì phải cứu tôi cả. Nếu như ngài muốn tôi làm cái gì thì cứ nói thẳng... Mà nè, tôi phải nói trước, nếu như ngài là người của Quốc An vậy thì miễn, cho dù ngài có bắt tôi thì tôi cũng sẽ không đáp ứng bất cứ điều kiện gì.

Cho dù đối mặt với một cao thủ có thể so chiêu với Tuyết Vực Đao Vương cùng một vị cao nhân càng cao thâm hơn thì Gia Cát Ánh Huy vẫn rất có khí phách. Từ trước đến nay, hãn vốn làm việc một mình, là một người có bản lĩnh ưu việt, hãn đều có nguyên tắc của mình nên sẽ không tùy tiện thay đổi.

Hãn không muốn hợp tác với Quốc An cũng vì một nguyên nhân trong quá khứ, Gia Cát Ánh Huy vẫn luôn tự xưng là người giang hồ, chiếu theo quy củ của giang hồ mà hành động. Nếu như người giang hồ mà có hành động bí mật thì sẽ không thể nào giải thích rõ được và dần dần người đồng đạo sẽ bài xích mình.

- Gia Cát tiên sinh...

Tiêu Phàm vừa mới mở miệng liền bị Gia Cát Ánh Huy lên tiếng ngăn chặn.

Gia Cát tướng quân bỗng nhiên trợn to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chú vào Tân Lâm, trong miệng kinh ngạc "A" một tiếng rồi kêu lên:

- Thuật dịch dung thật là cao minh. Vị tiểu thư này là truyền nhân của môn phái nào? Chắc, thuật dịch dung cao minh như vậy cho dù là Gia Cát ta hay

bất cứ người nào khác cũng khó mà nhận ra được...

Gia Cát Ánh Huy vừa nói, vừa liên tục lắc đầu như là hấn vô cùng xúc động.

Tiêu Phàm phá lên cười, vị Thâu Vương Chi Vương này thật là một người đặc biệt. Ngay lúc này mà hấn còn tâm tình để nghiên cứu thuật dịch dung.

Tân Lâm lạnh lùng nói:

- Tốt nhất là người nên quan tâm đến tình hình trước mắt của mình đi.

Gia Cát Ánh Huy vỗ ót một cái, nói:

- Đúng, ngài xem tôi cuối cùng lại vì việc này mà để lỡ chuyện chính đáng... Được rồi, Tiêu tiên sinh có điều kiện gì thì cứ nói ra.

- Gia Cát tiên sinh, chúng tôi không phải là người của Quốc An. Lúc Tông Khách Ba đại sư ngộ đạo có viết tay một cuốn kinh văn quyền thượng, xin lấy ra đi, tôi muốn xem một chút.

Tiêu Phàm thưởng thức nước trà, không nhanh không chậm mà nói.

- Ngài cũng vì quyển kinh văn này mà tới sao? Trời! Tôi cho ngài biết cuốn kinh văn này đối với bọn Mật Tông Hoàng Giáo đương nhiên là bảo vật vô giá, nhưng ở trong mắt tôi thì nó không có giá trị gì cả. Kinh văn kia tôi đã nghiên cứu cả buổi mà vẫn không hề hiểu. Tiêu tiên sinh à, nếu như ngài không phải là tín đồ của Phật Giáo thì tôi khuyên ngài tốt nhất là bỏ đi vì có cầm cũng vô dụng. Nếu như tôi là ngài thì sẽ tìm thứ gì đó hữu dụng... Tôi đoán là "Tiền chuộc" nhất định không ít, nếu như đã bị ngài đuổi kịp thì cho dù ngài có đòi hỏi nhiều ta cũng sẽ đáp ứng. Trên thế giới này, thứ mà tôi lấy không được cũng không nhiều lắm.

Gia Cát Ánh Huy trầm tư suy nghĩ, dáng vẻ rất thẳng thắn.

Lời Gia Cát Ánh Huy vừa nói cũng không phải là hoàn toàn khoát lát, cho dù hiện giờ hăn lấy không được thì cũng có thể trộm được.

Danh hiệu "Thâu Vương Chi Vương" chẳng lẽ chỉ để gọi cho vui?

- Gia Cát tiên sinh, tôi vẫn muốn lấy kinh văn.

- Trời, ngài thật là cố chấp mà. Được, tôi biết rồi, ngài không không phải là người của Cục Tôn Giáo sao? Ngài đúng là có thể xem hiểu vật kia... Được, tôi đưa kinh văn cho ngài.

Gia Cát Ánh Huy giơ một tay lên, trong bàn tay trống rỗng liền xuất hiện một quyển kinh văn được bao quanh bằng lụa màu vàng, hoa văn trên tấm lụa cũng màu vàng, giống như đúc với cuốn kinh văn mà hăn trộm được trên người của Đạt Nhĩ Khách Lạt Ma.

- Bắt lấy.

Gia Cát Ánh Huy giơ tay thả cuốn kinh văn cho Tiêu Phàm.

Tân Lâm đang đứng ở bên cạnh Tiêu Phàm bước lên một bước, đưa tay ra bắt lấy cuốn kinh văn. Sau khi cô xem xét tỉ mỉ qua mới đưa cho Tiêu Phàm.

Đôi lông mày của Gia Cát Ánh Huy bỗng chốc hơi nhíu lại. Trông điệu bộ thì hình như Tân Lâm là "Người hầu" bên cạnh Tiêu Phàm. Chỉ là một người hầu đã có năng lực một mình đấu với Tuyết Vực Dao Vương - Đan Tăng Đa Cát mà không rơi xuống hạ xong thì người thanh niên họ Tiêu này cuối cùng có thân phận gì?

Một cán bộ bình thường ở Cục Tôn Giáo thì làm sao có thực lực lớn như thế?

Tiêu Phàm không thèm quan tâm đến vẻ kinh ngạc của Gia Cát Ánh Huy, chậm rãi mở tấm lụa bọc xung quanh ra, thì ra bên trong là một cái hộp hình trụ, vừa mở hộp ra thì một quyển sách làm bằng da màu đen xuất hiện, cầm vào tay rất là mềm mại, có lẽ nó được làm từ da dê thượng hạng.

Tiêu Phàm liền cầm lên, chậm rãi mở cuốn da dê.

Mặt trên cuốn da dê có vẽ một vị tăng nhân đang ngồi thiền, một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống đất.

Căn cứ vào ghi chép của Mật Tông Hoàng Giáo thì Tông Khách Ba đại sư chứng minh lời nói của mình bằng cách bày ra tư thế như vậy, ngụ ý là: "Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!"

Lấy tư cách là người sáng lập đạo giáo, Tông Khách Ba đại sư thật có tư cách nói như vậy.

Sau đó là những kinh văn viết tay chẳng chệch, chữ viết vô cùng ầu. Tân Lâm chỉ liếc nhìn một cái liền đầu óc choáng váng nên lập tức nghiêng đầu qua chỗ khác không nhìn nữa.

Gia Cát Ánh Huy liền cười hắc hắc. Xem ra người xem không hiểu kinh văn không chỉ có mình Thâu Vương Chi Vương hân.

Nhưng Tiêu Phàm hiển nhiên có thể hiểu rõ, nghiêm túc xem từng chữ từng chữ, vẻ mặt rất chuyên chú. Thịnh thoảng trong miệng còn khẽ nói thầm một đôi lời, xem ra cậu ta đã hoàn toàn chìm đắm trong kinh văn.

Liên quan tới cử động tay của Tông Khách Ba đại sư trên quyển kinh văn, Mật Tông Hoàng Giáo cũng không phải là chưa từng truyền bản dịch của quyển kinh văn này cho đời sau, nhưng nếu như để nguyên văn thì sẽ có sự khác nhau rất lớn. Bản dịch có xuất xứ từ cao tăng đời sau nên không tránh được việc cao tăng đời sau dịch theo quan điểm của mình. Nói cách khác,

những bản dịch lại không thể đại biểu cho những gì Tông Khách Ba đại sư "nói".

Ít nhất là không thể hoàn toàn truyền tải được, phải nói là Cao tăng đời sao "Nói" mới đúng.

Kinh văn không dài.

Trên quyển da dê nho nhỏ có thể viết được bao nhiêu chữ chứ?

Ước chừng Tiêu Phàm xem khoảng nửa canh giờ thì chậm rãi đóng quyển da dê lại, hai mắt khép hờ suy nghĩ trong chốc lát mới mở mắt ra rồi cầm quyển da dê cất vào hộp hình trụ giao cho Tân Lâm.

- Được rồi, kinh văn đã giao cho người, vậy ta có thể đi được chưa?

Gia Cát Ánh Huy vỗ vỗ tay, đứng dậy, nói. Mặc dù có chút không đành lòng nhưng Thâu Vương cũng biết đối mặt với hai vị trâu bò như vậy thì hẳn muốn lấy lại quyển kinh văn là không thể. Huống chi, đây là thù lao tạ ơn người ta đã cứu hãn nên hãn cũng không có dự định là sẽ lấy trở về.

- Gia Cát tiên sinh, hãy bình tình lại, chớ có nóng vội.

Tiêu Phàm mỉm cười khoát khoát tay, ngồi vững vàng trên ghế, không có nửa điểm muốn chấm dứt cuộc nói chuyện.

Gia Cát Ánh Huy cũng không ngồi xuống mà đứng hai tay ông ngực, nhìn Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu tiên sinh, có phải ngài cho rằng thù lao này không đủ? Đừng ngại, ngài cứ nói đi, ta sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của ngài. Cho dù thế nào thì ta cũng cho rằng cái mạng này của ta rất đáng giá nên thù lao long trọng là điều đơn nhiên, không tính đến việc ngài có ý định thừa nước đục thả câu.

Giọng điệu của Gia Cát Ánh Huy mang theo ba phần châm chọc.

Tính tình của vị Thâu Vương này thật đúng là một Trình Giảo Kim đánh không chết mà.

Tiêu Phàm vừa cười, vừa nói:

- Gia Cát tiên sinh, ta không muốn lấy cuốn kinh văn này của ngài chỉ là tạm thời bảo quản trong ba tháng. Trong vòng ba tháng, nếu ngài lấy Trường Xuân Hương đến trao đổi thì ta sẽ trả kinh văn lại cho ngài.

- Cái gì?

Tiêu Phàm nói chưa dứt lời thì Gia Cát Ánh Huy đã nhảy dựng lên, vẻ mặt rất khó tin.

- Kinh văn này ngài cứ cầm lấy đi, không cần trả lại ta đâu. Dùng ba thanh Trường Xuân Hương tới trao đổi kinh văn, vậy mà ngài cũng nghĩ ra được. Kinh văn này ta lấy cũng không thể dùng, cho ngài cho ngài, ta không cần. Hai chúng ta chấm dứt nợ nần nhé!

Tiêu Phàm cũng không tức giận, ánh mắt bình thản nhìn Gia Cát Ánh Huy, mỉm cười, nói:

- Gia Cát tiên sinh, không phải ba thanh Trường Xuân Hương đổi kinh văn mà là dùng chúng để đổi lấy một cái mạng của Thâu Vương Chi Vương. Có lẽ ta nói như vậy thì Gia Cát tiên sinh đã hiểu rõ rồi chứ?

Gia Cát Ánh Huy lập tức tròn mắt nhìn chăm chăm Tiêu Phàm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thảo Nguyên Đáng Sợ

Chương 24: Thảo Nguyên Đáng Sợ

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hãm Bính

Chương 24: Thảo Nguyên Đáng Sợ

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

- Người có ý gì chứ?

Gia Cát Ánh Huy nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm một lúc rồi lên tiếng hỏi, giọng nói vô cùng lạnh lùng mà trước đây chưa từng nghe.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Ba tháng sau, nếu như không có Trường Xuân Hương thì ta sẽ đi tìm Đan Tăng Đa Cát, dùng kinh văn để đổi lấy đầu của người. Gia Cát tiên sinh à! Chẳng phải chính người cũng nói là người cũng không tốt lành gì sao, mà ta cứu người đương nhiên là có mục đích, ta cũng không phải là người tốt hao tổn tinh thần cứu người mà không cần đền đáp.

Gia Cát Ánh Huy nhất thời ghen hòng, tức giận, hét lên:

- Vì sao nhất định là Trường Xuân Hương? Người đối thứ khác không được sao? Ta cho người biết, ta chắc chắn không đi cao nguyên, ta không muốn chạm trán với người điên Bột Nhi Thiếp Xích Na! Con dã lang đó sẽ đem ta phân thành tám khúc... Không, kẻ phân ta thành tám khúc không phải Bạch Lang mà là Đông Bắc Hồ Vương kia!... Mà Bột Nhi Thiếp Xích Na sẽ đem ta đi ngũ mã phân thân! Ta không đi!

Gia Cát Ánh Huy chỉ tưởng tượng thôi đã thấy vô cùng sợ hãi, nhìn vẻ mặt của hắn cũng không giống như là giả bộ, lúc hắn nói tới con dã lang kia thì vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

(Bột Nhi Thiếp Xích Na là theo ngôn ngữ Mông Cổ, tiếng Hán chính là Thương Lang)

- Người có quyền lựa chọn sao?

Tân Lâm bỗng nhiên ngắt lời, hỏi.

- Vừa rồi, nếu như lão tử không thể tránh khỏi thì cùng lắm chỉ rửa tay không làm, ta trốn vào rừng sâu xem Lạt Ma đó đi nơi nào tìm được ta!

Gia Cát Ánh Huy kêu lên, kiên quyết không chịu đi trộm Trường Xuân Hương, dường như Bột Nhi Thiếp Xích Mông Cổ so với Tuyết Vực Đào Vương càng khiến hắn sợ hãi hơn nhiều.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

- Thâu Vương Chi Vương, người không tránh được đâu, nếu như ta đã tìm được người thì về sau, cho dù người có trốn đến nơi nào, ta đều có thể tìm được. Vẫn là câu nói kia, ba tháng sau đem Trường Xuân Hương đến đổi thì ta sẽ trả lại kinh văn cho người, nếu không ta sẽ lập tức nói cho Đan Tăng

Đa Cát biết chỗ ẩn náo của người, để cho hắn đem đầu người đến đổi kinh văn, mà người hắn biết vị đệ nhất cao thủ Mật Tông này không tìm được kinh văn sẽ không trở về.

- Người khoát lát!

Gia Cát Ánh huy cười mỉa. Hắn thực sự không tin.

Thân là Thâu Vương Chi Vương, bản lĩnh tìm đồ vật là hạng nhất, đồng thời bản lĩnh ẩn núp cũng không ai bằng. Có rất nhiều người nói, hắn hoàn toàn có thể đem một món bảo vật quốc gia có giá trị liên thành đi giấu.

Tiêu Phàm mỉm cười, tay phải khẽ nhúc nhích, giở một quẻ:

- Gia Cát tiên sinh, điểm dừng chân của người ở thủ đô này nằm về hướng đông bắc năm cây số, con số cuối cùng trong số nhà của người là số bảy đúng không? Ba ngày trước, người ở Thiết Môn; bảy ngày trước, người ở Minh Châu. Còn cần ta nêu lên thêm nữa không?

- Người, người, người theo dõi ta sao? Còn dám nói người không phải là người của Quốc An!

Gia Cát Ánh Huy ngẩn ra, lập tức la to lên, vẻ mặt dường như rất tức giận.

Tiêu Phàm lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Gia Cát tiên sinh phải biết rằng để biết rõ hành tung của người không nhất thiết phải theo dõi, giống như người trộm đồ của người khác không nhất định phải đối mặt với gia chủ. Ở lĩnh vực của người, người là hạng nhất nhưng cái này cũng không chứng tỏ người cũng rất giỏi ở những lĩnh vực khác. Trên thế giới này có rất nhiều hiện tượng không thể giải thích được.

- Ta không phải là đệ nhất, hạng nhất là Thượng Đế Chi Thủ, ta chỉ đứng thứ hai!

Gia Cát Ánh Huy lập tức lên tiếng đính chính, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tân Lâm hơi nhú mào, nói:

- Người nói nhiều quá! Đồng ý thì nói là đồng ý, không đồng ý thì cứ nói không đồng ý, nam tử hán đại trượng phu phải quyết đoán một lời chứ, cứ thoái thác mãi, người cho rằng bốn cô nương ta không dám làm gì người sao?

Gia Cát Ánh Huy có chút do dự, dường như đối với lời nói của Tiêu Phàm có chút bán tín bán nghi. Người thanh niên này luôn luôn cho hắn một cảm giác bí hiểm, hay là hắn ta thật sự có phương pháp cổ quái có thể điều tra được hành tung của hắn.

Gia Cát Ánh Huy vừa nghĩ đến điểm này thì cả người chợt ớn lạnh.

Thử nghĩ một vị Thâu Vương Chi Vương mà để cho người khác "Theo dõi" thời thời khắc khắc thì đó là chuyện kinh khủng đến bậc nào chứ?

Gia Cát Ánh Huy cảm thấy người này nói được làm được, thật sự có thể khiến Đan Tăng Đa Cát lần thứ hai tìm được hắn. Nếu như Tuyết Vực Dao Vương lại lần nữa có được vận khí tốt để đoạt lại quyền kinh văn như ngày hôm nay thì kẻ đó sẽ tuyệt đối không chần chờ mà cắt đầu của hắn.

- Được rồi, ta có hai vấn đề.

Gia Cát Ánh Huy lại ngồi xuống, nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

- Thứ nhất, tại sao người muốn Trường Xuân Hương? Theo ta biết được thì thứ đồ chơi kia đối với Tu chân đạo gia không có lợi ích gì.

Gia Cát Ánh Huy nghi ngờ hỏi.

Cái gọi là "Trường Xuân Hương" thực ra vô cùng danh tiếng.

Nghe nói năm đó, Trường Xuân Chân Nhân sống ở Phương Tây, Thành Cát Tư Hãn cũng rất kính nể đại đức nên đã căn cứ theo toa thuốc mà sai người luyện chế ra An Thần Hương. Trường Xuân Chân Nhân được trưởng giáo giáo chủ của Toàn Chân Giáo - Tổng Kim Mạt đứng đầu thiên hạ đạo giáo, tổ sư của Long Môn Phái ra lệnh phong làm Trường Xuân Đạo Giáo Chủ Chân Nhân.

Lúc đó, kỵ binh của Mông Cổ tung hoành thiên hạ, Thành Cát Tư Hãn có của cải khắp nơi, vì biểu hiện thành ý của mình với Trường Xuân Chân Nhân mà luyện chế An Thần Hương, nguyên liệu dùng đều là thượng đẳng dược liệu. Dưới sự chỉ điểm của Thông Huyền đại sư - đệ tử chân truyền của Trường Xuân Chân Nhân kế nhiệm chức vị trưởng giáo của Toàn Chân Giáo, tiêu hao bốn mươi chín ngày mới chế thành.

Lấy tên gọi là Trường Xuân Hương.

An Thần Hương này số lượng có hạn, khi đó trường Xuân Chân Nhân đã dùng một ít, mang đi một ít, còn một ít lưu giữ tại Tát Mã Nhĩ Hãn - hành cung của Thành Cát Tư Hãn.

Gần nghìn năm qua, Trường Xuân Hương đã sớm trở thành truyền thuyết, cũng không ai biết được có đúng là còn lưu lại một ít cho hậu thế không. Nhưng mà giang hồ đồn đại, ở trong tay của Bột Nhi Thiếp Xích Na còn có một lượng rất ít "Hàng tồn".

Bột Nhi Thiếp Xích Na, tên tiếng hán là Bạch Lang, nghe nói chính là hậu nhân của người thống lĩnh thị vệ cho Thành Cát Tư Hãn, là thị vệ mà các triều đại hoàng đế Mông Cổ rất trọng dụng. Bột Nhi Thiếp Xích Na tung hoành ngang dọc trên thảo nguyên hai mươi năm, được tôn là đệ nhất dũng sĩ Mông Cổ, uy danh vang dội.

Tiêu Phàm muốn Gia Cát Ánh Huy lấy trộm Trường Xuân Hương ở trong tay của đệ nhất dũng sĩ Mông Cổ, khó trách Thâu Vương Chi Vương vô cùng sợ hãi.

Tuyệt Vực Dao Vương tuy vô cùng dũng mãnh gan dạ nhưng dù sao hấn đi theo thủ lĩnh Lạt Ma sinh sống ở nước ngoài, uy danh không vang dội, chỉ có nhân vật đứng đầu trên giang hồ như Gia Cát Ánh Huy mới từng nghe nói qua. Hơn nữa, Đan Tăng Đa Cát hành động ở trong nước cũng không có trợ thủ, tương đối mà nói, Gia Cát Ánh Huy cũng không phải là không có biện pháp đối phó hấn.

Nhưng Bạch Lang và Đan Tăng Đa Cát không cùng một cấp độ.

Uy danh của Bột Nhi Thiếp Xích Na ở thảo nguyên Mông Cổ như mặt trời ban trưa, thủ hạ trong tay thì nhiều vô số kể. Nếu như Gia Cát Ánh Huy muốn lấy trộm Trường Xuân Hương tất nhiên phải thâm nhập vào thảo nguyên, xâm nhập vào sào huyệt của Bạch Lang. Nơi đó không khác nào là hang sói, khắp nơi đều lóe lên ánh sáng màu lục của mắt sói, nếu như có một chút lơ đãng thì sẽ hoàn toàn thất bại, chỉ cần Gia Cát Ánh Huy bị bại lộ hành tung thì nhất định chỉ có một con đường chết.

Không chừng với tính khí nóng nảy của Lang Vương, hấn sẽ đem Gia Cát Ánh Huy đi ngũ mã phanh thây.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Gia Cát tiên sinh, việc này người không cần phải biết, nói tóm lại là ta dùng được. Người hãy nhớ kỹ người chỉ có ba tháng, ba tháng sau, ta nhất định phải lấy được Trường Xuân Hương, một ngày cũng không thể trễ hạn.

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng mang khẩu khí ra lệnh không thể nghi ngờ.

- Được, vấn đề thứ hai: tại sao người tìm được ta? Tại sao lại muốn mượn tay Đan Tăng Đa Cát? Ta không muốn đi trộm Trường Xuân Hương thì

người cứ trực tiếp tìm ta gây sự không được sao? Cần gì phải đem kinh văn giao cho Đan Tăng Đa Cát? Kinh văn kia người có thể đọc được, biết đâu đối với người sẽ có ích?

Gia Cát Ánh Huy mơ hồ cho rằng có lẽ Tiêu Phàm cùng với Tông Ba Đại Sư là cùng một loại người.

Tiêu Phàm mỉm cười, nâng chung trà lên uống một hớp rồi chậm rãi buông xuống, nói:

- Gia Cát tiên sinh, ta không thích giết người, giết người có kien thiên hòa sẽ tổn hại đến công đức.

- Ha ha, giả nhân giả nghĩa!

Gia Cát Ánh Huy không khách khí nói.

- Giả nhân giả nghĩa? Có lẽ không phải nhưng nhân quả tuần hoàn, tự mình động thủ với mượn tay người khác vẫn có sự khác biệt.

Tiêu Phàm cũng không tức giận, thuận miệng giải thích một câu.

Gia Cát Ánh Huy bĩu môi, biểu lộ vẻ khinh thường:

- Được rồi, ta ghét nhất chính là loại người ra vẻ đạo mạo như các người nhưng trong lòng thì kiêu muốn ăn heo nhưng không thể giết heo, quân tử phải tránh xa nhà bếp à... Được, ta đáp ứng người, ta sẽ đi trộm Trường Xuân Hương, nhưng mà ta cũng có một điều kiện.

- Mời nói.

- Sau khi Trường Xuân Hương tới tay, chúng ta một tay giao hàng một tay giao tiền, coi như thanh toán xong. Nếu như người cứ bám theo ta thì đừng trách ta trở mặt.

Tròng mắt Gia Cát Ánh Huy đảo qua đảo lại, hung tợn nhìn chăm chăm Tiêu Phàm.

Tân Lâm bĩu môi, không thèm lên tiếng.

Tiêu Phàm trịnh trọng gật đầu, nói:

- Được, ta đáp ứng người, chỉ có điều ta muốn khuyên người một câu, hãy đem kinh văn trả lại cho Đan Tăng Đa Cát đi, bởi vì đối với người thì kinh văn này chẳng qua chỉ là một món đồ chơi dùng để ghi chép thêm thành tích huy hoàng của người mà thôi, nhưng đối với bọn họ thì đây là thứ rất có giá trị. Cho dù là người tránh thoát được sự truy sát của Đan Tăng Đa Cát nhưng bọn họ nhất định sẽ phái thêm người tới, đừng để cho mình vô tình bị buộc tội nặng.

Hai tròng mắt của Gia Cát Ánh Huy đảo qua đảo lại vài cái, cười hắc hắc, nói:

- Đa tạ người khuyên bảo, nếu như tên Lạt Ma cao to kia dùng dùi đao kề lên cổ ta mà cùng lão tử thương lượng vài câu thì biết đâu ta sẽ trả lại cho hắn. Tám nhất đao ngày hôm nay ta đã ghi thù, sớm muộn gì ta cũng sẽ trả lại cho hắn.

Tiêu Phàm cười cười, không thèm khuyên nữa.

Dù sao thì việc Thâu Vương Chi Vương cùng với Tuyệt Vực Dao Vương đụng chạm, hắn không cần thiết phải dính vào. Mỗi người đều có tương mệnh của mình.

- Sau khi ta lấy được Trường Xuân Hương thì làm sao ta tìm được người? Người hãy lưu lại một phương thức liên lạc đi chứ.

- Cái này thì không cần, chỉ cần người lấy được Trường Xuân Hương thì ta tự khắc biết, đến lúc đó ta sẽ thông báo cho người.

Tiêu Phàm mỉm cười, rất bình tĩnh nói.

Gia Cát Ánh Huy lại quan sát Tiêu Phàm mấy lần, gật đầu một cái:

- Được, chuyện làm ăn đã bàn xong. Hai vị, xin mời!

Tiêu Phàm mỉm cười đứng dậy, Tân Lâm theo sát phía sau. Lúc đi ra ngoài cửa Tiêu Phàm vừa quay đầu lại vừa nhắc nhở một câu:

- Gia Cát tiên sinh, ta đề nghị người dừng dừng chân ở đây lâu quá, lập tức rời khỏi đi, chỉ còn năm phút nữa thì khách mời sẽ tìm tới cửa thăm hỏi đấy.

- Cái gì?

Gia Cát Ánh Huy có chút không hiểu.

Tiêu Phàm cười cười, không cần phải nói nhiều lời nữa lập tức bước đi ra cửa.

Năm phút sau, Gia Cát Ánh Huy ngồi ở trong xe Phong Điền, nhìn xuyên qua cửa kính xe, thấy xa xa bốn vị Quốc An mặc đồng phục cảnh sát đi vào đại sảnh khách sạn. Gia Cát Ánh Huy vội vàng giơ tay lên, nhìn đồng hồ xác nhận:

- Vừa vặn năm phút đồng hồ? Con mẹ nó! Đúng là tà môn...

Thâu Vương Chi Vương không thể tin được gãi gãi đầu, trong mắt thoáng hiện lên vẻ sợ hãi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phong Thủy Của Tổ Trạch (Nhà Tổ)

Chương 25: Phong Thủy Của Tổ Trạch (Nhà Tổ)

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thương Diệu Hãm Bính

Chương 25: Phong Thủy Của Tổ Trạch (Nhà Tổ)

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Vào buổi sáng, một chiếc xe nhỏ hiệu Tiệp Đạt mang bảng số của tỉnh Giang Hán, một nhãn hiệu bình thường trên thị trường mua bán xe cộ rộng lớn của thành phố Tam Giang thuộc tỉnh Giang Hán này, xe đang yên tĩnh chạy vào vào một sơn thôn nhỏ thuộc huyện La Châu. Từ Tam Giang có một con đường cao tốc nối thẳng đến huyện La Châu, ở huyện La Châu cũng có một đường cao tốc cao cấp dẫn đến Hồng Sơn Thôn. Tiêu Phàm và Tân Lâm khởi hành từ thành phố Tam Giang từ sáng sớm, sau ba tiếng thì họ đã đến thôn Hồng Sơn.

Nơi đây chính là nguyên quán của Tiêu lão gia.

Tiêu Phàm đổi bộ quần áo vải đang mặc bằng áo sơ mi và quần tây, chân thì vẫn mang giày vải màu đen. Trang phục của Tân Lâm cũng rất đơn giản, vai đeo một chiếc túi. Hắc Lâm thì vẫn nhàn nhã bước đi bên chân Tiêu Phàm.

Xe Tiệp Đạt dừng ở một bóng cây cách cửa thôn không xa, đây là xe ô tô mà Tiêu Phàm thuê ở thành phố Tam Giang. Mỗi lần đi đến nơi khác thì Tiêu Phàm đều thuê taxi, bởi vì cậu ấy không muốn để cho tài xế đưa đi.

Có một số việc không cho người ngoài biết thì tốt hơn.

Không ai quan tâm đến hai người cùng với một con mèo này, Hồng Sơn thôn không giống với những thôn xóm khác, thôn dân nơi này thực sự đã gặp qua rất nhiều ông lớn, bà lớn. Ai nói nơi này chỉ là nhà cũ của Tiêu lão gia chứ? Thịnh thoảng lại có một vài quan lớn tới thôn thăm hỏi, đường xá nơi này cũng tu sửa thông suốt, kinh tế phát triển rất tốt.

Tất cả những cái này đều do Tiêu lão gia ban tặng.

Tiêu lão gia ở chính quyền trung ương chính là một người có danh vọng cực kỳ cao, nên những lãnh đạo cao cấp đương nhiên cũng sẽ bày tỏ sự quan tâm của mình đến quê hương của Tiêu lão gia rồi. Những năm trước, lúc Tiêu Trạm còn giữ chức Phó chủ tịch của tỉnh Giang Hán cũng từng trở về thôn Hồng Sơn một chuyến, tỏ ý muốn chứng kiến những người bà con đồng hương của Tiêu lão gia có cuộc sống sung túc.

Những lãnh đạo chịu trách nhiệm chính ở thành phố La Châu và huyện La Châu đều ghi nhớ rõ ràng lời nói này của Phó chủ tịch Tiêu, không dám chậm trễ. Cùng với chức vụ của Tiêu Trạm từng bước từng bước thăng chức, cộng thêm thân thể Tiêu lão gia khỏe mạnh, danh vọng của Tiêu gia như mặt trời ban trưa thì lãnh độ tam cấp của tỉnh và huyện cũng vô cùng quan tâm với việc xây dựng và phát triển của thôn Hồng Sơn, dành cho thôn vô số chính sách giúp đỡ về tài chính.

Từ một góc độ nào đó mà nói thì tỉnh Giang Hán thuộc về phe phái lãnh đạo chính trị "Hậu hoa viên" của Tiêu lão gia, những phe phái chính trị lớn cũng cho phép nhiều nhân vật trọng yếu giảm bớt một số nghiệp vụ.

Một số thôn dân có đầu óc linh hoạt thừa cơ mở lên Nông Gia Nhạc cỡ nhỏ dành để mọi người giải trí.

Thật ra thì thôn Hồng Sơn non xanh nước biếc quả thật là nơi để du lịch, là chỗ tốt để dạo chơi ở vùng ngoại ô. Huống chi, thôn Hồng Sơn lại là nơi xuất hiện một nhân vật có danh vọng như Tiêu lão gia, dường như đây là

nơi cá biệt được những quan viên coi trọng, thỉnh thoảng bọn họ sẽ đến thôn Hồng Sơn tản bộ, để tận hưởng không khí trong lành. Đương nhiên, đa số bọn họ đều là mặt thường phục mà đến.

Tiêu Phàm đã tới thôn Hồng Sơn hai lần, một lần là lúc còn rất nhỏ cùng ông nội trở về cố hương tham quan. Lúc đó, đại loạn vừa mới kết thúc mà ông nội vừa mới được thăng chức lên một cương vị lãnh đạo trọng yếu, ông muốn về thăm tổ tiên, thăm đồng hương sau đó thuận tiện tham dự giỗ tổ luôn. Lần thứ hai là bốn năm về trước, Tiêu Phàm tự mình tới, một mình mang theo Hắc Lân lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi, không làm kinh động bất kỳ ai cả.

Bây giờ chính là lần thứ ba Tiêu Phàm về thăm tổ tiên.

Hai người lẳng lặng đi trên lối đi dành cho người bộ đã được lát nhựa, Tiêu Phàm thỉnh thoảng lại chỉ một nơi nào đó rồi nói mấy câu với Tân Lâm, về mặt Tân Lâm vẫn điềm nhiên như cũ dường như cô không có chút hứng thú nào. Nhưng mà mỗi lần Tiêu Phàm nói chuyện với cô thì một đôi mắt to trong suốt như nước sẽ trở nên vô cùng sáng ngời, loại biến hóa này rất nhỏ, cũng không biết là Tiêu Phàm có chú ý tới không.

Xem tình trạng bên ngoài của hai người như thế có chút kỳ lạ, nói bọn họ không phải là tình nhân nhưng lại sớm chiều ở chung, gắn bó với nhau như hình với bóng, ở trên đường cái ở thôn quê lại sánh vai mà đi, không phải là vợ chồng son mà lại đi dạo chơi trong tiết thanh minh ở vùng ngoại thành như vậy thì còn là quan hệ gì chứ? Nếu nói bọn họ là tình nhân nhưng trước sau vẫn duy trì một khoảng cách, chưa bao giờ đến quá gần nhau, càng không có nắm tay ôm eo như những cặp tình nhân bình thường nồng thắm yêu thương lẫn nhau.

Đương nhiên, người bình thường sẽ không quan sát tỉ mỉ như vậy, bởi vì người khác có phải là tình nhân hay không thì có liên quan gì tới họ chứ?

- Lâm nhi, phía trước chính là tổ trạch của nhà anh.

Tiêu Phàm dừng bước trước một cái hồ không lớn không nhỏ, mỉm cười nói.

Tổ trạch này đúng là loại nhà điển hình của những gia đình nông dân có khoảng sân nhỏ, nhà chính, nhà giữa, hiên nhà, trong phòng có đầy đủ mọi thứ, cửa đơn, cách hàng xóm láng giềng khoảng trên dưới mười thước, phía sau là một ngọn núi nhỏ, trên núi cây cối xanh tươi, một màu xanh biếc tương đối đẹp đẽ.

Tân Lâm khẽ vuốt cằm, nói:

- Bối sơn diện thủy (Trước mặt là hồ nước sau lưng là núi), đây đúng là một nơi rất đẹp.

Tiêu Phàm liền cười, thoáng nhìn cô một cái.

Thất Diệu Cung so với Vô Cực Môn đúng là điển hình của trường phái giang hồ, không hề có nghiên cứu phong thủy, bói quẻ tướng mệnh gì cả nên Tân Lâm nói như vậy hiển nhiên là do bị Tiêu Phàm ảnh hưởng.

Ba năm qua Tân Lâm đã cùng với chương giáo Vô Cực Môn đời thứ sáu mươi tư sớm chiều ở chung nên ít nhiều cũng bị mưa dầm thấm đất, học được không ít kiến thức về phong thủy nhưng đó cũng chỉ là biết sơ sơ thôi.

Mặt Tân Lâm vốn tươi cười cũng hơi ửng đỏ, ánh mắt dao động nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, trong miệng khẽ nói thầm một câu.

- Nhìn cái gì? Nhìn suốt ba năm nay nhưng dáng vẻ vẫn không nặng không lạt... Đầu gối!

Dĩ nhiên là Tiêu Phàm không nghe được câu nói thầm này.

Lần này Tân Lâm cùng với Tiêu Phàm về thăm tổ tiên cũng không có thi triển thuật dịch dung, với dung mạo không giống người thường, chân mày to như tranh vẽ, đôi má mềm mại, nhìn rất thanh thuần nhưng cũng mang theo ba phần xinh đẹp, tựa như là mỹ nữ bước ra từ trong tranh.

- Đâu chỉ là bối sơn diện thủy đơn giản như vậy... Em xem toàn bộ bố cục của tổ trạch ngăn nắp chỉnh tề, bát quái phương hướng một góc cũng không thiếu, rất gọn gàng. Sau lưng thế núi nhấp nhô liên miên là Minh Long Chi Thế, nhà chính lại xây ở trên long huyết giữa sóng lưng của con rồng, mặt quay về hướng nam đưa lưng về hướng bắc, bắc cao nam thấp, phụ âm bảo dương... Phong thủy địa khí đều là thượng cấp.

Tiêu Phàm lập tức giải thích thêm mấy câu.

Thật ra thì hầu hết thời gian Tiêu Phàm cùng Tân Lâm ở chung với nhau thì Tiêu Phàm luôn kiên nhẫn giảng giải nguyên nhân.

Cậu ta vốn cũng không phải là một người nói nhiều, thậm chí có thể nói là tích chữ như vàng vậy.

Tân Lâm nhẹ nhàng gật đầu, chớp chớp mắt, lắng nghe hết sức chăm chú.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Anh rất nghi ngờ là trước đây ông cố có mời một đại sư phong thủy rất là cao siêu xem nhà.

Khi Tiêu Phàm còn bé đã từng nghe ông nội nhắc đến chuyện của Tiêu gia, tổ trạch này là do cha của Tiêu lão gia xây nên. Nghe đâu lúc ấy, Tiêu gia coi như là có đẳng cấp ở trong thôn, của cải tương đối dồi dào, đương nhiên cái gọi là của cải dồi dào ở thời kỳ ấy chẳng qua là so với những nhà bình thường khác có cuộc sống khá giả hơn một chút thôi, năm nào được mùa thì miễn cưỡng có thể tự cấp tự túc, năm nào gặp thiên tai cũng giống như những gia đình khác cơm ăn không đủ no.

Cho nên Tiêu lão gia cũng từng nói qua, lúc đó người bản xứ trong thôn rất nghèo khó, thật ra thì địa chủ so với người bình thường khá hơn một chút, có thể đủ sống qua ngày, từ trong kẻ rằng nặn ra một chút tiền tài, tích tụ từ từ cũng đủ mua vài miếng đất. Họ cũng giống như những nhà nông bình thường khác không nề hà lao động cực nhọc, mặt trời mọc thì nai lưng ra cày bừa, mặt trời lặn thì nghỉ. May mà như thế nên Tiêu gia cũng được coi như là một gia đình giàu có chuẩn mực.

Tân Lâm bữu bữu môi, nói:

- Lúc đó, gia đình anh lấy đâu ra nhiều tiền mà mời đại sư phong thủy xem nhà chứ?

Tiêu Phàm phá lên cười:

- Nói đúng lắm, có lẽ thuần túy là mèo mù vớ phải chuột chết, vận khí tới thôi.

Hiện giờ, tổ trạch của Tiêu gia đã không còn người nào ở, nhưng được tu sửa rất tốt, có thể thấy gạch đá trên tường rõ ràng có dấu vết mới được quét vôi bên ngoài. Tiêu Phàm biết đây là do tập thể người dân ở thôn Hồng Sơn đã tự quyết định rồi tiến hành sửa chữa.

Tiêu lão gia vẫn còn sống nên tổ trạch không thể trở thành nơi tưởng niệm được, đây chính là quy định của trung ương, Tiêu lão gia không thể dẫn đầu làm trái quy định được, nhưng cái quy định này cũng không thể cản trở bà con ở thôn tự quyết định tiến hành sửa chữa. Một khi Tiêu lão gia mất đi thì tổ trạch này lập tức sẽ được xây dựng lại.

Hiện nay, không thể khinh thường hiệu ứng của những danh nhân, dựa vào tiếng tăm của Tiêu lão gia thì tổ trạch sẽ trở thành nơi chốn du lịch, bởi vì tài chính thu được từ du lịch cũng không phải ít, rõ ràng người lãnh đạo thôn Hồng Sơn cũng xem như có con mắt tinh tường.

Tuy rằng tổ trạch không có ai ở nhưng lại có người trông nom.

Hai người vừa mới đến gần tổ trạch đã có hơn ba mươi người thanh niên tiến lên dò hỏi, nhưng ngược lại thái độ rất hòa khí. Mặc dù Tiêu Phàm với Tân Lâm ăn mặc giản dị nhưng phong thái rất khác thường, vừa nhìn là biết từ nội thành đến, không giống với những nam nữ thanh niên ở trong thôn.

Tiêu Phàm mỉm cười giải thích rõ lý do với những bà con cùng quê này, cậu ấy là cán bộ ở thành phố La Châu, vì ngưỡng mộ tiếng tăm hiển hách của Tiêu lão gia nên mới mang theo bạn gái đến đây chiêm ngưỡng tổ trạch của Tiêu lão gia.

Tân Lâm nghe Tiêu Phàm nói thẳng mình là bạn gái thì hai gò má trắng nõn của Tân Lâm đã xuất hiện hai đóa hoa nở đỏ xinh đẹp, bản thân cô cũng không có phủ nhận.

Người thanh niên vừa nghe thì tức khắc cao hứng.

- "Cố Cư Kỳ Niệm Quán" chưa có xây dựng thì đã có người từ trong thành phố đặc biệt đến chiêm ngưỡng, đây đúng là chuyện tốt nha. Chờ Kỳ Niệm Quán được xây dựng xong thì càng nhiều người đến.

Thế là người thanh niên đó liền đích thân dẫn hai người đi tham quan tổ trạch, còn đứng ở một bên giới thiệu rõ ràng, tỏ vẻ vô cùng nhiệt tình. Hắn cũng tự giới thiệu hẳn họ Tiêu, được người trong thôn cử làm cán bộ canh gác, việc khác chính là phụ trách canh gác an toàn tổ trạch của Tiêu lão gia.

Tiêu Phàm thuận miệng hỏi:

- Tiêu đại ca, ngày thường có nhiều người tới tham quan nơi này không?

- À, tạm thời cũng không phải là rất nhiều nhưng cách đây vài ngày cũng có mấy người đến chiêm ngưỡng, có đôi khi là những vị lãnh đạo cao cấp ở

huyện...

Người thanh niên họ Tiêu này là một người thành thật, thực sự đáp:

- Chỉ có điều chờ khi tổ trạch chính thức được xây dựng thì người đến đây sẽ rất nhiều.

Tiêu Phàm mỉm cười lắc đầu.

Chính là chờ ông nội cậu ta mất đây mà!

Nhưng mà Tiêu Phàm cũng không thêm cùng cậu thanh niên thật thà này tranh cãi làm gì, người ta cũng không có nguyên rủa Tiêu lão gia, sinh lão bệnh tử cũng là quy tắc của tự nhiên, dù sao thì Tiêu lão gia cũng đã tám mươi mấy tuổi rồi, lại cách đại nạn lớn không còn xa.

Tổ trạch cũng không lớn, nhưng ước chừng Tiêu Phàm đi lòng vòng ở bên trong gần hai mươi phút mới nói lời cảm ơn với người thanh niên chân thành đó, sau khi đi ra cửa lại tiếp tục dạo bên ngoài tổ trạch một vòng, khẽ vuốt cằm.

Động tác này có hơi kỳ lạ, người thanh niên họ Tiêu cũng không có quấy rầy.

Hắn đối với đôi vợ chồng nhà nhận lịch sự này có ấn tượng rất tốt.

- Thế nào?

Vừa rời khỏi tổ trạch thì Tân Lâm nhỏ giọng hỏi, vẻ mặt rất ân cần.

Tiêu Phàm lắc đầu.

- Tổ trạch vô cùng tốt, chưa từng bị người khác giở trò.

Tiêu Phàm tận mắt thấy hiện tượng khác thường xuất hiện ở trên người ông nội, cha cùng với em trai thì đã cường ép thực hiện bói toán, mặc kệ thiên cơ phản hệ có lo lớn thế nào vẫn mạo hiểm thôi diễn, quái tượng chứng tỏ Tây Nam đại hung, ngón tay mơ hồ hướng về tổ trạch của Tiêu gia. Lúc cậu ta rời khỏi thì Ngô Thạc Xương cũng có nhắc nhở qua thiên cơ thay đổi bất ngờ có thể là do phương diện công đức của tổ tiên xảy ra vấn đề, phía Tây Nam có dị tượng.

Vì vậy mà Tiêu Phàm đã đặc biệt chạy về tổ trạch để điều tra.

- Đi đến phần mộ tổ tiên xem sao.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phần Mộ Tổ Tiên Thay Đổi Kinh Hoàng

Chương 26: Phần Mộ Tổ Tiên Thay Đổi Kinh Hoàng

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Điện Hãm Bính

Chương 26: Phần Mộ Tổ Tiên Thay Đổi Kinh Hoàng

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Phần mộ tổ tiên của Tiêu gia cách tổ trạch một khoảng khá xa, xấp xỉ bảy dặm. Chẳng những đường cái nối từ huyện La Châu đến thôn Hồng Sơn thuộc loại đẳng cấp cao mà còn được bảo dưỡng khá tốt, những con đường trong thôn Hồng Sơn cũng được tu sửa không tệ, mặt đường đã được lót

nhựa, mặt đường được phân thành bốn làn đường cho xe chạy, mỗi làn đường rộng khoảng năm thước đủ để hai xe chạy song song trên một làn đường.

Nhưng mà Tiêu Phàm không có trở về cửa thôn lấy xe mà đi bộ đến phần mộ tổ tiên Tiêu gia.

Chớ nhìn bộ dáng của hai người giống người thành phố quen sống an nhàn mà xem thường, thật ra mấy dặm đó không đáng để vào mắt. Ai có thể nhìn ra được hai vị này đều là cao thủ hàng đầu mang tuyệt kỹ đầy người?

Hai người men theo đường núi chậm rãi leo lên ngọn núi.

Cả ngọn núi đều là một bãi tha ma rộng lớn.

Đây chính là phần mộ tổ tiên của thôn Hồng Sơn, cũng chính là phần mộ tổ tiên của Tiêu gia, hai trăm năm trước đây, gia tộc Tiêu gia ở thôn Hồng Sơn sinh sống rất đông đúc, trên cơ bản thì toàn bộ thôn dân của thôn Hồng Sơn đều mang họ Tiêu, chỉ có một số ít là người từ bên ngoài đến thôi.

Tiêu Phàm muốn đi xem phần mộ tổ tiên, chính xác là ông cố và bà cố của cậu ta được chôn chung một mộ.

Rặng núi phần mộ tổ tiên bắt đầu từ tổ trạch bên kia kéo dài đến đây, nhìn từ đằng xa thì dãy núi này giống như một con cự long (Rồng lớn) ngẩng đầu bay lên trời. Nơi đặt phần mộ tổ tiên chính là vị trí đầu rồng, ông cố và bà cố của Tiêu Phàm được an táng ở giữa đầu rồng. Đứng tại phần mộ tổ tiên, sau lưng là sườn núi kéo dài vô tận, ngược lại trước mặt toàn là vách đá dựng đứng cao chót vót, tầm nhìn rất là trống trải, dưới chân núi có một con sông uốn lượn quanh co chạy dài về phía trước tựa như một sợi đai bằng ngọc quý bao quanh phần mộ tổ tiên.

Bốn năm trước, Tiêu Phàm đặc biệt trở về thôn Hồng Sơn, tỉ mỉ điều tra phong thủy địa khí của tổ trạch cùng phần mộ tổ tiên.

Cổ đại có câu là: "Đầu phong thủy (Phần mộ tổ tiên), nhị ốc tràng (Tổ trạch), tam mệnh vận (Số mạng)". Thậm chí còn chỉ ra "Số mạng của người sống căn cứ theo cách an táng người chết".

Vô Cực Thuật Tàng với Vô Cực Cửu Tương Thiên làm chủ vận mệnh nhưng đối với phong thủy địa khí cũng có miêu tả vô cùng cặn kẽ, nghiên cứu sâu sắc. Các thế hệ tổ sư chương giáo của Vô Cực Môn không có vị nào không phải là cao thủ phong thủy địa khí cả, những thuật sĩ kiệt xuất đi ra từ Vô Cực Môn càng nhiều không đếm xuể. Sau khi họ rèn luyện trên giang hồ sẽ trở về sư môn bái lạy sư tôn, trong đó nhiệm vụ quan trọng nhất chính là đem những chuyện mắt thấy tai nghe khi hành tẩu giang hồ ghi chép cặn kẽ trong sách rồi nộp lại cho chương giáo chân nhân, sau khi chương giáo chân nhân hiểu rõ ràng minh bạch, gạt bỏ những điều không cần thiết chỉ để lại những cái tinh túy nhất rồi mới trân trọng như bảo vật mà nhập vào những chương tương ứng trong Vô Cực Thuật Tàng.

Hơn một nghìn năm tích lũy, Vô Cực Thuật Tàng đã có số trang vô cùng nhiều. Mặc dù thời đại đã rất xưa và Vô Cực Môn đã trải qua rất nhiều lần chiến tranh thử thách, không ít chương bị rơi rớt nhưng số lượng còn lại vẫn không ít. Đặc biệt là sư phụ của Tiêu Phàm Chỉ Thủy sư tổ đã đi khắp nơi hơn hai chục năm để tìm kiếm và đã tìm trở về không ít chương bị thất lạc trong Vô Cực Thuật Tàng đã, cộng thêm bản thân Chỉ Thủy tổ sư có trình độ cực kỳ cao thâm ở phương diện tướng thuật, phong thủy, nên số trang của Vô Cực Thuật Tàng đã dần dần được bổ sung lại.

Chỉ tiếc là ba chương sau cùng quan trọng nhất của Vô Cực Thuật Tàng: Thiên Nhân Thiên, Trường Sinh Thiên, Tạo Hóa Thiên đã bị thất lạc quá lâu, Chỉ Thủy sư tổ đã dùng tinh lực cả đời cũng không thể tìm về được dù chỉ vài câu, vài chữ.

Ba năm trước, lão nhân gia không quan tâm đến việc mình đã trăm tuổi mà vẫn không chút do dự lần thứ hai bước ra giang hồ ngao du, mục đích của

người là muốn cố gắng lần cuối cùng tìm ba chương quan trọng đó trở về, cho dù không thể tìm được hoàn chỉnh ba chương nhưng có thể tìm được chút manh mối là tốt rồi.

Căn cứ theo nguyên tắc ghi chép chung của Vô Cực Thuật Tàng thì thiên nhân tương có thể biết được thiên nhiên vạn vật; trường sinh tương thì là tướng thuật của bản thân, nắm giữ con đường trường sinh, nếu người nào có thể tu luyện đại thành thì có thể vượt qua được kiếp nạn sống chết; về phần tạo hóa tương thì một khi tu luyện thành công có thể nắm giữ vạn vật trong tay, chỉ định cần khôn, nắm giữ sức mạnh thần kỳ vô biên, có thể tham dự vào sự huyền diệu của tạo hóa, chứng vô cực đại đạo.

Đương nhiên cái này cũng chỉ là trong sách ghi lại thôi, cho dù Vô Cực Môn nhân tài xuất hiện lớp lớp nhưng hoàn toàn không có người nào tu luyện tới Thiên Nhân Cảnh. Bởi vì Thiên Nhân Cảnh đã là mười người không có một rồi, thậm chí ngay cả Thiên Nhân Cảnh sơ cấp - Luân Hồi sơ cấp cũng đã bị thất lạc không ít nên tu luyện Luân Hồi Cảnh không đủ sức đạt tới đại thành nữa huống chi là Thiên Nhân Cảnh. Về phần Trường Sinh Thiên và Tạo Hóa Thiên hoàn toàn chỉ là nghe đồn thôi, chỉ còn lại lác đác vài lời được ghi chép lại trên Vô Cực Cửu Tương Thiên, hầu như thất lạc toàn bộ, một chữ cũng không còn thừa lại.

Xem như hôm nay Tiêu Phàm đã tu luyện Luân Hồi Cảnh đến cảnh giới cực kỳ cao thâm cũng chỉ coi là sơ cấp, phong thủy kham dư thuật cũng có nói đại thành.

Bốn năm trước Tiêu Phàm về điều tra phong thủy của phần mộ tổ tiên thì nhận thấy nơi này có liên quan đến sự phát đạt thịnh vượng của Tiêu lão gia hiện nay.

Ông cố và bà cố đang được an táng tại đầu rồng, phong thủy phần mộ tổ tiên lại tốt vô cùng, tốt đến nỗi không thể tốt hơn được nữa, lại có thêm

phong thủy của tổ trạch cũng là long huyết cực tốt, nên Tiêu Phàm cùng với em trai Tiêu Thiên đều hiện rõ mệnh tướng thiên tử là chuyện đương nhiên.

Tân Lâm ngẩng nhìn bốn phía, mỉm cười nói:

- Phong cảnh nơi này thật sự rất đẹp.

Cô đối với phong thủy kham dư dù sao cũng có hiểu biết không nhiều nên nhìn không ra được nhiều manh mối, nhưng con gái thì rất yêu thích cảnh sắc tươi đẹp, dọc đường đi đến lại có núi xanh nước biếc bao quanh thì đương nhiên cũng cảm thấy vui vẻ.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, đi về phía trước hơn mười bước, chợt dừng lại, đôi lông mày đột nhiên nhíu chặt, vẻ nhu hòa trên mặt trong nháy mắt đã bao phủ một tầng sương lạnh.

Tân Lâm rất ít thấy thần sắc của Tiêu Phàm như vậy, vô cùng kinh ngạc, vội vàng hỏi:

- Làm sao vậy? Có gì không bình thường sao?

- Ừ...

Tiêu Phàm nhẹ nhàng gật đầu, hai mắt nhìn thẳng phần mộ tổ tiên, khoảng giữa cặp lông mày chúm lại thành hình chữ Xuyên.

Nơi này cách phần mộ Tiêu gia rất gần, ước chừng không đến hai trăm thước.

Từ xa nhìn thấy phần mộ tổ tiên cùng với Tiêu Phàm thấy bốn năm trước hoàn toàn khác nhau. Hiện tại, ai đó đã dùng xi măng cùng với đá cuội xây xong một tòa mộ viên nho nhỏ, bao vây mộ phần mà ông cố và bà cố được hợp táng.

Tình trạng như thế ở những mồ mả cũng vô cùng bình thường, dùng xi măng với đá cuội để trang trí mộ phần, thuận tiện cho hậu nhân tới viếng.

Trong mắt mọi người loại thay đổi trên phần mộ Tiêu gia này rất bình thường, dĩ nhiên chỉ làm cho mộ phần thêm đẹp đẽ hơn thôi, trước mộ viên cũng có điêu khắc một đôi đầu thú bằng đá dùng để trấn giữ mộ phần, uy phong lắm liệt, rất hợp với thân phận cao quý của Tiêu lão gia. Những nhà bình thường cũng không có khả năng xây một mộ viên vừa đẹp vừa uy phong như vậy, nhưng ở trong mắt Tiêu Phàm, phong thủy khí địa của phần mộ tổ tiên đã bị phá hư gần như là không còn. Bốn năm trước, lúc Tiêu Phàm đến nơi này tuy rằng mồ mả chưa từng có tu sửa qua, có phần hỗn độn lại mơ hồ có sương mù bốc lên, nhưng cát khí (May mắn) lại vờn quanh, phú quý khí tràn đầy. Hiện giờ, chỉ cần nhìn một cái thì liền thấy một luồng sát khí bao trùm, giống như miệng một con quái vật đen nhánh đang giận dữ chụp tới, chặt chẽ đem toàn bộ cát khí ngăn trở ở bên ngoài.

Tiêu Phàm đứng tại chỗ, tỉ mỉ xem xét, hồi lâu mới đi về phía trước, càng đến gần thì sát khí càng thêm dày đặc, chờ khi Tiêu Phàm đi đến lối vào mộ viên thì luồng khí này dày đặc đến mức hóa ra hung sát chi khí, thậm chí còn cuồng cuộn vây quanh cậu ta, tận lực muốn chui vào trong cơ thể cậu ấy.

Luồng hung sát chi khí này tựa như có thể "Nhận biết" thân phận của Tiêu Phàm, biết cậu ta có quan hệ huyết thống dòng chính của chủ nhân mộ phần.

Tiêu Phàm lạnh lùng hừ một tiếng, vận chuyển chân khí đến đại chu thiên, quần áo toàn thân bỗng nhiên phùng lên, một dòng hạo nhiên chi khí chợt tỏa ra, vây quanh thân thể cậu ta, hung sát chi khí giống như là gặp phải khắc tinh, nó vừa tiếp xúc với hạo nhiên chi khí tỏa ra trên người Tiêu Phàm thì lập tức quay trở lại, giống như là đột nhiên mở một nồi nước đang sôi vậy.

Tân Lâm vốn đang cười tươi lập tức biến sắc, lập tức lui về sau ba bước, hai tay lập tức đặt ở trước ngực vẽ một vòng, một cổ kinh lực tỏa ra, khó khăn lắm mới chống lại được chân khí mãnh mẽ quanh người Tiêu Phàm. Nhưng mà thân hình nhỏ nhắn không ngừng lung lay, tựa như một con thuyền nhỏ dập dềnh trong trận cuồng phong vậy.

Cùng Tiêu Phàm gần ba năm, Tân Lâm đã sớm biết rõ lúc Tiêu Phàm toàn lực thi triển thì uy lực của hạo nhiên chi khí kinh khủng đến mức nào, may mà cổ kinh lực kinh khủng trên người Tiêu Phàm này không trực tiếp công kích cô, chẳng qua cô chỉ bị liên lụy mà đã cảm thấy khó chịu đến mức này.

Thực lực của môn đệ chương giáo Vô Cực Môn đời thứ sáu mươi bốn kỳ thực rất mạnh, cô chỉ là nghe nói thôi chưa từng thực sự chứng kiến.

Đúng là sâu không lường được!

Càng khiến cho Tân Lâm giật mình là nhìn thoáng qua thì dường như Tiêu Phàm rất thoải mái - hai tay thi triển pháp quyết, dưới chân đạp thất tinh phương vị, chỗ nhô ra của mộ viên vây quanh phần mộ. Mỗi bước đi của Tiêu Phàm làm cho cả tòa mộ viên nhẹ nhàng rung động, miệng cậu ta lẩm bẩm, bảo quang trên mặt di chuyển vòng quanh nhanh như gió, có thể nhận thấy Tiêu Phàm đã toàn lực ứng phó.

Hung sát chi khí bốn phía nhốn nháo quăng quại, tận lực đối phó với hạo nhiên chi khí của Tiêu Phàm, nhưng từng bước từng bước lui ra bên ngoài, càng ngày càng khó tiếp cận với thân thể Tiêu Phàm.

Vốn là con mèo mun lớn rất nhàn nhã bước bên chân Tiêu Phàm nhưng lúc này nó đang đứng trên tường rào bằng xi măng của mộ viên, thân thể to lớn đang uốn cong thành hình dạng cây cung, từng sợi lông trên cổ dựng đứng cả lên, mồm khép chặt, móng vuốt sắc nhọn trên bốn bàn chân đã được

vung ra, gắt gao nhìn thẳng vào phía trên phần mộ, dường như nơi đó có hung thần ác sát đang đứng đó giăng co với nó vậy.

Tân Lâm nghe Tiêu Phàm nhắc đến thời gian Hắc Lâm sống với Tiêu Phàm vượt xa khoảng thời gian Tân Lâm cùng hắc sớm chiều ở chung, ước chừng khi hắc bảy tuổi thì Hắc Lâm đã tới bên cạnh Tiêu Phàm, cho đến bây giờ đã hơn hai mươi năm.

Bảy tuổi, chính là lúc Tiêu Phàm mới bắt đầu học nghệ với Chỉ Thủy sư tổ.

Con mèo mun lớn này rõ ràng vốn là linh sủng của Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm khó khăn lắm mới xoay chuyển ba vòng, hung sát chi khí đã dần dần lui về ranh giới mộ viên, vẫn đang liều mạng giãy giụa, càng ngày càng quay cuồng, tựa như nó đang tích góp sức mạnh, chuẩn bị liều mạng phản kích.

Tiêu Phàm đi tới chính giữa mộ viên thì dừng lại, cũng quyết tử chiến nhìn phía trên phần mộ, hai tay thì triển pháp quyết, kiếm quyết tay trái khoát lên cổ tay phải, trong miệng đọc pháp quyết bỗng nhiên tăng tốc.

- Nhanh!

Tiêu Phàm quát lớn một tiếng, kiếm quyết tay phải thẳng tắp hướng giữa mộ phần mà điểm ra.

Một dòng hung sát chi khí đen sì dày đặc bỗng nhiên hóa thành mặt quỷ hung tợn, mặc dù hết sức mơ hồ nhưng nhìn qua hung ác không gì sánh bằng, mở miệng to hướng về phía Tiêu Phàm vồ tới.

Những hung sát chi khí bên ngoài mộ viên cũng quay cuồng vùn vọt tới Tiêu Phàm.

Vào lúc này, bóng đen chợt lóe lên, Hắc Lâm tựa như mũi tên đã rời dây cung nhanh như tia chớp đánh về mặt quỷ hung tợn kia, móng nhọn vung vẩy, hắc mang chợt lóe lên, mặt quỷ bỗng nhiên bị trúng đòn nghiêm trọng dưới móng vuốt của Hắc Lâm, trong phút chốc tan rã, lại không cách nào thành hình.

Tiêu Phàm xuất ra một chưởng, kinh phong gào thét tựa như là đào núi lấp bể vậy. Tân Lâm vội vã lui về phía sau ba bước, trong phút chốc hô hấp cảm thấy khó khăn, hung sát chi khí đầy trời bỗng nhiên phân tán bốn phía, trời đất lập tức khôi phục lại vẻ sáng sủa.

Tân Lâm đúng là không thấy được tất cả hung sát chi khí, Hắc Lâm vung vẩy móng nhọn vào hư không. Ở trong mắt cô, Hắc Lâm giống như là vật lộn với không khí. Nhưng mà chờ khi Tiêu Phàm chậm rãi thả tay xuống thì Tân Lâm cũng cảm thấy toàn bộ khí tức áp bức khiến người khác khó chịu không gì sánh được đã đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, ngay cả không khí bốn phía dường như cũng trở nên mát mẻ hơn vài phần.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phong Thủy Sát Trận

Chương 27: Phong Thủy Sát Trận

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệt Hãm Bính

Chương 27: Phong Thủy Sát Trận

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

- Không sao chứ?

Tân Lâm bước chậm chậm tới bên cạnh Tiêu Phàm, nhìn hai phía một chút rồi mới khẽ hỏi.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, khẽ lắc đầu, giữa đôi lông mày vẫn nhú chặt như trước, nói:

- Dòng hung sát chi khí này đã ứ đọng khá lâu, ít nhất cũng có chừng năm tháng.

- Năm tháng? Hơn một tháng trước không phải anh từng ghé nhà thăm Tiêu lão gia sao?

Đôi mày to xinh đẹp của Tân Lâm xinh cũng chiu chặt, có chút khó hiểu.

Lúc đó anh ta cũng không có phát hiện ra điều gì không thích hợp sao.

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

- Ta đoán, thời điểm phần mộ tổ tiên bị người khác giở trò chính là vào năm tháng trước. Loại phong thủy sát trận này sẽ không lập tức có tác dụng ngay, nhất là sát trận được bố trí ở phần mộ tổ tiên này nhất định phải trải qua vài tháng mới có thể đem hung sát chi khí ở vùng phụ cận mười dặm tập hợp lại đây nhiều như vậy, so với bố trí của sát trận tại dương trạch thì khoảng thời gian có tác dụng chậm hơn một chút. Phong thủy sát trận ở Dương trạch là ảnh hưởng trực tiếp ở ngôi nhà, chỉ cần không ở tại nơi đó thì phong thủy sát trận không đủ sức gây ảnh hưởng. Tương đối mà nói, sát trận tại phần mộ tổ tiên nguy hại lớn nhất, khả năng tụ hợp hung sát chi khí mạnh hơn nhiều so với Dương trạch, ảnh hưởng không chỉ vài người mà trọn một đại gia tộc.

- Anh bây giờ không phải đã thi pháp rồi sao?

Tân Lâm nói.

Tuy rằng cô không hiểu phong thủy trận pháp nhưng đối với công lực được truyền thụ của chương giáo Vô Cực Môn cô không hề có chút nghi ngờ nào cả. Thất Diệu Cung lấy tư cách là một trong những trường phái mạnh nhất trên giang hồ, còn Vô Cực Môn thì trước sau bất cứ ai đụng phải đều phải đầu rơi máu chảy, không chiếm được nửa điểm tiện ích nào cả, từ đó cũng đủ để giải thích câu hỏi trên rồi.

- Phương pháp đơn giản chỉ có thể tạm thời xua tan hung sát chi khí, lại không thể loại trừ. Chỉ cần sát trận này không được phá thì không bao lâu hung sát chi khí sẽ lại hội tụ một lần nữa, tổn hại ngày càng.... ngày càng lớn hơn.

Cặp chân mày của Tiêu Phàm càng nhíu chặt hơn.

- Vậy, vậy thì anh hãy nhanh chóng phá bỏ sát trận này đi.

Tân Lâm cũng có chút sốt ruột, trên mặt vốn luôn luôn điềm tĩnh đã bắt đầu xuất hiện vẻ lo lắng.

Giữa đôi lông mày vốn đang nhíu chặt của Tiêu Phàm bỗng từ từ giãn ra, khẽ gật đầu nói:

- Nhất định phải phá sát trận nhưng sát trận này hiển nhiên là do cao nhân bố trí, chỉ trong vòng vài tháng mà có thể đem tất cả hung sát chi khí trong vòng mười dặm xung quanh tập trung lại đây là một chuyện không hề dễ dàng. Cho dù ta có tự mình bố trí thì tối đa cũng chỉ có thể làm được đến trình độ này, mạnh hơn vài phần....

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Tân Lâm có hơi mở ra, có chút ngạc nhiên không thể tin được.

- Anh nói người này cũng lợi hại giống như anh?

Việc này hình như là không có nhiều khả năng.

Ngay cả Tân Lâm cũng không thể hoàn toàn nắm rõ được Tiêu Phàm rốt cuộc cường đại đến trình độ nào, chỉ có thể đại khái phỏng đoán thôi. Tóm lại nếu như Tân Lâm và Tiêu Phàm ở tình thế kẻ địch thì cô thà rằng đối mặt với ba cây súng liên thanh cũng tuyệt đối không muốn cùng Tiêu Phàm đụng độ!

- Có lẽ so với ta còn lợi hại hơn,

Tiêu Phàm khẽ thở dài một cái, nói.

- Lâm Nhi à, tuy rằng truyền thừa của Vô Cực Môn vô cùng lợi hại nhưng chưa hẳn là vô địch thiên hạ. Giang hồ to lớn, kỳ nhân xuất hiện tầng tầng lớp lớp, cho dù nói riêng về thuật phong thủy kham dư thì Vô Cực Môn cũng không dám tự xưng là đệ nhất thiên hạ. Từ xưa đến nay, tất cả trường phái phong thủy lớn nhỏ nhiều vô số kể, từng trường phái đều có chỗ độc đáo riêng, đều có bản lĩnh thật sự. Phong thủy sát cục như vậy ta có thể bố trí được nhưng người khác cũng có thể làm được, cái này cũng không có gì kỳ lạ đâu. Chỉ có điều...

- Chỉ có điều gì chứ?

Tân Lâm nôn nóng hỏi tới.

- Tuy rằng ta còn chưa có điều tra tỉ mỉ về cách sắp đặt của sát trận này nhưng lại có thể cảm thụ được sát trận này không giống bình thường, dường như không phải loại sát trận của trường phái phong thủy kham dư mà ta thường thấy, bất luận là Loan Đầu Phái, Tam Hợp Trường Sinh Phái, Huyền Không Phi Tinh Phái hay Hoàn Thị Lý Khí Phái cũng không giống như vậy.

- Cái này, ngay cả Vô Cực Thuật Tàng cũng không có ghi chép sao?

Tân Lâm càng thêm giật mình.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu.

Vô Cực Thuật Tàng số trang rất nhiều, theo lý phải có ghi lại nhưng bao năm nay đã bị thất lạc rất nhiều, Vô Cực Thuật Tàng do Vô Cực Môn bảo quản đã không còn hoàn chỉnh, có lẽ có những trường phái phong thủy vô cùng đặc biệt mà ngay cả Vô Cực Thuật Tàng cũng không có tìm ra được.

- Vậy làm sao bây giờ?

Tiêu Phàm cười khẽ, khoe miệng hiện lên một nụ cười hãnh diện, khẽ nói:

- Tuy rằng sát trận này được bố trí rất kỳ lạ nhưng cũng không phải là không điều tra được, ta thử một chút xem sao.

Tân Lâm khẽ vuốt cằm, ngay tức khắc rời khỏi mộ viên, tập trung đề phòng.

Hắc Lâm thì lại khôi phục vẻ lười biếng, trực tiếp nằm ở trên phần mộ của ông cố, bà cố Tiêu Phàm, liếm liếm móng vuốt như có thứ gì ngon trên đó vậy.

Tiêu Phàm đứng tại cửa mộ viên, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Cửa mộ này là bố trí đầu tiên của sát trận.

Vốn Tiêu Phàm đã từng nghe nói phần mộ của ông bà đối diện với khe núi, góc nhìn cực kỳ minh mông, nhưng cửa mộ viên bây giờ lại đối diện với ngọn núi bên trái. Ngọn núi đó cao hơn phần mộ tổ tiên, giống như là một thanh kiếm đâm thẳng lên trời.

Cửa mộ viên đối diện kiểm phong dĩ nhiên là đại hung chi thế rồi.

Điểm này cũng không đáng kể, bất kỳ một thầy phong thủy nào cũng đều có thể nhìn ra được chứ đừng nói đến chuyên gia như Tiêu Phàm.

Hay tay Tiêu Phàm chạm vào hai con thú bằng đá trên cửa mộ viên, chậm rãi vuốt ve. Nếu là thần thú trấn mộ thì sẽ dùng tì hưu hoặc là kỳ lân, hai loại thú này đều là thần thú trừ tà trong truyền thuyết cổ xưa. Tì Hưu còn có một cái tên khác là trừ tà. Kỳ Lân nổi danh là nhân thú, vô cùng trường thọ.

Nhưng hiện tại, nhìn kỹ hai con thạch thú trưng bày ở mộ viên đã không giống như là Tì Hưu, cũng không giống như là Kỳ Lân, cũng không giống như mãnh thú trong cổ đại mà là một tượng đá được điêu khắc rất kỳ lạ và có hình tượng vô cùng hung ác, dường như giống như một hình thú vật tổ nào đó được dân tộc xưa thờ phụng.

Lịch sử của nước ta bắt nguồn từ rất xa xưa, dân tộc rất nhiều, rất nhiều xã hội nguyên thủy từng xuất hiện, về sau có một số dân tộc bị chôn vùi không còn ghi chép trong lịch sử, tất cả dân tộc đều có vật tổ riêng biệt của mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Phàm cũng không thể phân biệt được.

- Lâm Nhi, hãy chụp lại hai tượng điêu khắc này, chụp nhiều vào, mỗi góc độ đều phải chụp lại.

Tiêu Phàm vuốt ve thạch thú chỉ chốc lát liền nhỏ giọng phân phó.

Tân Lâm đáp ứng một tiếng rồi giơ tay lên trước ngực, lấy ra máy chụp ảnh, bắt đầu chụp hình. Tân Lâm ra ngoài du lịch cũng giống như người thường mang theo máy chụp ảnh, có hai nguyên nhân: thứ nhất là khi Tiêu Phàm thấy phong thủy địa thế kỳ lạ đều rất thích chụp ảnh để mang về Chỉ Thủy Quan nghiên cứu; thứ hai là Tân Lâm cũng giống như những cô gái trẻ xinh đẹp khác cũng muốn lưu giữ lại những khoảnh khắc đẹp đẽ của bản thân.

Mặc dù Tân Lâm có võ nghệ rất cao siêu, thân phận lại đặc biệt nhưng suy cho cùng cô cũng chỉ là một cô gái trong độ tuổi thanh xuân, trong lòng cũng rất yêu thích cái đẹp như mọi người.

Chờ Tân Lâm chụp hết toàn bộ thì Tiêu Phàm liền nhẹ nhàng võ một chưởng lên đỉnh đầu của hai con thạch thú, thạch thú đặt trước cửa mộ viên vốn vô cùng cứng rắn trong nháy mắt đã hiện lên một vết tích, ngay sau đó âm thanh rầm rầm vang lên, cả bức tượng đá đều đổ sụp xuống đất, biến thành một đồng đá vụn.

Nhìn trong tay Tiêu Phàm đã xuất hiện mấy cái mai rùa trắng như tuyết, bình đoan ở bàn tay phải, dưới chân lại lần thứ hai xuất hiện Thất Tinh Bắt Đầu, bắt đầu chậm rãi điều tra bên trong mộ viên.

Tân Lâm vô cùng ngạc nhiên.

Đây chính là cái cô đã từng gặp qua, một trong tam bảo của Vô Cực Môn - Huyền Vũ Giáp.

Trước đây không lâu ở Chỉ Thủy Quan, Tiêu Phàm cường chế bói toán cũng không sử dụng Huyền Vũ Giáp, không nghĩ tới cậu ta sẽ dùng ở chỗ này.

Thông thường thầy phong thủy kham dư sẽ dùng la bàn kham dư, nhưng Tân Lâm chưa bao giờ thấy Tiêu Phàm dùng la bàn. Ở trên cái giá tại mật thất Chỉ Thủy Quan có để một cái la bàn rất tinh xảo phức tạp nhưng rất lâu rồi chưa được dùng qua.

Nhớ kỹ thì Tiêu Phàm đã từng nói qua với Tân Lâm, bắt đầu từ năm anh ấy tám tuổi đã không còn dùng qua la bàn.

Hiện tại lại vận dụng trấn giáo chi bảo.

Xem ra Tiêu Phàm không nói xạo, trình độ của người bố trí phong thủy sát trận này không dưới Tiêu Phàm.

Tân Lâm tập trung quan sát mai rùa tuyết trắng trong tay Tiêu Phàm, nhưng cô lại nhìn không ra bất kỳ manh mối nào. Ở trong mắt Tân Lâm, mai rùa này rất đẹp tinh xảo nhưng cũng chỉ vậy thôi không có gì đặc biệt.

Cũng không biết Tiêu Phàm vừa làm như thế nào để câu thông với Huyền Thiết Giáp.

- Ồ.

Tiêu Phàm đi qua bên phải phần mộ ba bước, nhẹ nhàng "Ồ" một tiếng, dừng bước, trên mặt xuất hiện thần sắc rất kỳ lạ. Phương hướng này cũng không cùng cửu cung bát quái tương ứng, cũng không tương ứng với Thất Tinh Lục Hợp, lấy toàn bộ mộ viên làm phạm vi thì mới miễn cưỡng mộ thổ phương vị, nhưng cũng không phải mộ thổ chính vị.

Hết lần này tới lần khác hễ hần đi tới vị trí này thì Huyền Vũ Giáp liền có phản ứng vô cùng mãnh liệt, thậm chí Tiêu Phàm cũng có thể cảm nhận được rõ ràng ý phản nộ của Huyền Vũ Giáp, dường như gặp phải kẻ thù không đội trời chung, muốn quyết tử chiến một trận.

Trong lòng Tiêu Phàm thầm kinh sợ.

Huyền Giáp thông linh!

Đây là lúc Chỉ Thủy tổ sư đem Huyền Vũ Giáp truyền thụ cho hần đã chính miêng nói.

Lấy tư cách là một trong tam bảo trấn giáo của Vô Cực Môn, từ xưa đến nay, phương pháp thôi động Huyền Vũ Giáp chỉ truyền thụ cho truyền nhân chức vị chương giáo. Nhưng thật ra có một món trấn giáo chi bảo khác - Càn Khôn Đỉnh mà lúc cần thiết có thể truyền thụ phương pháp thôi động Càn Khôn Đỉnh cho đệ tử không phải chương giáo.

Số lần Tiêu Phàm sử dụng Huyền Vũ Giáp không ít, nhưng Huyền Vũ Giáp cảm ứng dữ dội như vậy là lần đầu tiên.

Phong Thủy Sát Trận này quả nhiên được bố trí vô cùng cổ quái.

Lại đi về bên trái bảy bước, Huyền Vũ Giáp bắt đầu phần nộ lần thứ hai, vẫn như trước phương vị kỳ lạ, miễn cưỡng xem như là phương vị canh kim trong ngũ hành, so với phương vị mậu thổ vừa rồi còn lệch quỹ đạo xa hơn.

Đi xung quanh mộ viên một vòng, tổng cộng Huyền Vũ Giáp cảm ứng năm lần, đều là ở vị trí cực kỳ kỳ lạ. Phương vị trong sát trận này so với phương vị trong tất cả sát trận trong đầu Tiêu Phàm đều không giống nhau.

Nếu để tự bản thân Tiêu Phàm bố trí một cái phong thủy sát trận thì không thành vấn đề, uy lực cũng không kém so với cái này, nhưng vấn đề mấu chốt là bố trí của Sát trận này vô cùng kỳ lạ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm ra được dấu vết.

Thực tế đã chứng minh những nhận định ban đầu của Tiêu Phàm là đúng, tựa như không có liên hệ đến những trường phái phong thủy trong nước.

Tân Lâm thấy Tiêu Phàm thu hồi Huyền Vũ Giáp, đi ra ngoài cửa mộ viên thì liền hỏi:

- Tra được chưa?

- Ừ.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng gật đầu.

- Có thể phá sao?

- Có thể, nhưng mà bây giờ phá bỏ cũng chỉ là mất bò mới lo làm chuồng, đã tạo thành tổn hại thì khó mà cứu vãn được.

Giọng của Tiêu Phàm tương đối nặng nề.

Tân Lâm trầm mặt một chút, nói:

- Anh dường như có nói với ta, Vô Cực Môn có phương pháp giải tu bổ kỳ nương mà.

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Kỳ Nương chi pháp cũng không phải vạn năng, hơn nữa điều kiện thi triển Kỳ Nương Thuật vô cùng hà khắc.

Giống như một người bị thương nặng, bác sĩ có thể cứu lấy tính mạng của hắn, lại dùng đủ mọi phương thức tẩm bổ nhưng nếu muốn hoàn toàn hồi phục như lúc đầu thì rất khó.

Thình thoảng sức người cũng có hạn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Dịch Dung

Chương 28: Dịch Dung

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệt Hãm Bính

Chương 28: Dịch Dung

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Tương đối mà nói, thị trấn Hồng Sơn thuộc huyện La Châu này có thể xem là khá phồn hoa, đêm đêm đèn nê ông sáng lấp lánh như ánh sao, đường xá cũng khá náo nhiệt. Khách sạn Thiên Nguyên mà Tiêu Phàm cùng Tân Lâm ở có quy mô cùng đẳng cấp không tệ, nhất là vệ sinh rất sạch sẽ khiến Tân Lâm rất hài lòng.

Tân Lâm ở khách sạn cũng không quan tâm nó có xa hoa lộng lẫy hay không, bởi vì khi Tân Lâm và Tiêu Phàm ngủ cùng phòng thì cô luôn ngủ trên ghế nên cho dù chiếc giường có nhỏ, chăn nệm bình thường cũng chẳng sao, việc mấu chốt là phải sạch sẽ.

Lần này Tiêu Phàm dường như phá lệ ở trong một gian phòng sang trọng của khách sạn Thiên Nguyên. Đương nhiên, một khách sạn sang trọng ở một huyện nhỏ như vậy thì giá cả cũng không đắt bằng những nhà khách sầm uất ở thủ đô rồi.

Nhưng lần này, Tiêu Phàm phá lệ cũng không phải vì vấn đề tiền bạc, cậu ta tuy không giàu có nhưng cũng chưa từng thiếu tiền tiêu. Nhiều năm trước, cậu ta vừa mới học nghệ thành tài, từng theo sư phụ đến chợ đồ cổ ở thủ đô lượm được không ít bảo vật. Khi đó, thị trường đồ cổ trong nước vừa mới phát triển chưa lâu, những người trong nghề thực sự biết giám định còn rất ít nên rất dễ kiếm được bảo vật. Hơn nữa Chỉ thủy sư tổ là người có con mắt quan sát tinh tường tới bậc nào chứ, dạng đồ cổ châu báu nào mà có thể thoát khỏi mắt thần của ông được?

Chỉ có điều sư phụ cũng từng nói với Tiêu Phàm, ông dẫn cậu ta đi giám định đồ cổ chỉ vì muốn cậu ta không vì chuyện tiền bạc mà lo lắng, tránh việc thời gian tu luyện bị trì hoãn.

Chơi đồ cổ chỉ là con đường nhỏ, mê muội nhất thời sẽ mất đi ý chí!

Đây là lời mà Chỉ thủy sư tổ đã nói.

Vô Cực Môn lập phái đã mấy ngàn năm, tuy rằng bên trong cũng phát sinh mấy lần đại loạn nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, các thế hệ tổ sư truyền lại châu báu nhiều vô số kể, lấy thiên phú của Tiêu Phàm mỗi này trong lúc rảnh rỗi chỉ cần tìm tòi nghiên cứu một chút về kỹ thuật giám định đồ cổ, đây thuần túy coi như một trò tiêu khiển lúc nghỉ ngơi mà thôi.

Sư phụ Tiêu Phàm đi giám định chỉ để tăng thêm một số kinh nghiệm thực tế thôi, lúc thiếu tiền xài thì chỉ cần bán ra một kiện bảo vật nhỏ cũng đủ tiền tiêu rồi. Người tu đạo sinh hoạt cũng đơn giản nên những thứ tài sản ngoài thân này không quan trọng cho lắm.

Nếu như không phải vì Tiêu Phàm có thân phận đặc biệt, là trưởng tôn của Tiêu lão gia, thỉnh thoảng phải ra ngoài tham dự tiệc xã giao nên cần phải chú ý thân phận đẳng cấp thì Chỉ Thủy Sư Tổ sẽ không tiêu phí thời gian và tinh lực ở thời điểm này để đi tích trữ tiền tài như vậy làm gì.

Ở điểm này, Tiêu Phàm hoàn toàn tán thành quan điểm của sư phụ.

Người tu đạo chân chính há có thể keo kiệt, tham tiền như người khác được? Cho nên mỗi lần Tiêu Phàm đi ra ngoài vân du cũng không bỏ qua việc thu thập dược liệu, sách cổ hay, ở phương diện sinh hoạt thì vô cùng đơn giản.

Lần này phá lệ là bởi vì bây giờ Tiêu Phàm đang cần một thân phận đặc biệt.

Tân Lâm đang dịch dung cho Tiêu Phàm.

Cầm Tiêu Phàm dính một chòm râu rậm rạp đen thui đen thui, dài bốn tấc. Tân Lâm lại đem bùn đất thoa lên trán và mặt của cậu ta, lột một lớp mỏng lên hai má, vẽ ở trán và khóe mắt vài nếp nhăn tinh tế. Trong nháy mắt, Tiêu Phàm liền từ một thiếu niên anh tuấn dịu dàng biến thành một người trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi có chút phong thái tiên phong đạo cốt

ở chốn bồng lai, hợp với trang phục màu đỏ tía, nghiêm nhiên trở thành một vị đại sư.

Tân Lâm cúi người xuống, trau chuốt nếp nhăn trên trán, bộ ngực tuyệt đẹp cách tầm mắt Tiêu Phàm chỉ chừng mấy tấc, phập phồng theo hô hấp của cô, mùi thơm thiếu nữ thoang thoảng xông vào mũi. Tiêu Phàm vẫn một mực tâm như nước bồng nhiên cảm thấy thân thể có chút nóng rang, trên trán chảy lấm tấm mồ hôi hột, vẻ mặt cũng trở nên mất tự nhiên, may mà trên mặt đã đắp bùn đất rồi nếu không thì màu hồng phấn trên mặt dù thế nào cũng không che giấu được.

Dáng người Tân Lâm vô cùng chuẩn, bộ ngực không lớn cũng không nhỏ, dù cách một lớp y phục cũng có thể nhìn ra được đường cong hai bầu ngực vô cùng hoàn mỹ.

Hơn hai mươi năm qua, Tiêu Phàm giữ giới luật rất nghiêm, không bao giờ dính dáng tới chuyện nam nữ.

Tân Lâm cùng Tiêu Phàm ở chung ba năm cũng luôn phân giường mà ngủ, giữa hai người chưa bao giờ có hành động thất lễ nào cả.

Nhưng mà giờ khắc này, trong lòng Tiêu Phàm cuối cùng lại nổi lên sự rung động.

Vô Cực Môn không có cấm chỉ môn đồ lập gia đình, lại càng không cấm chỉ môn đồ sinh con nối dõi tông đường. Theo sư phụ nói, sư tổ của Tiêu Phàm chính là chương giáo chân nhân đời trước của Vô Cực Môn từng cưới bốn phòng kiều thê mỹ thiếp, tận hưởng tề nhân chỉ phúc.

Môn quy không cấm trong chuyện nam nữ nhưng đương nhiên cũng không được tùy tiện. Miễn là không cưỡng đoạt con gái nhà lành, không làm chuyện thương thiên hại lý (Không có tính người) là được.

Chỉ có điều Tiêu Phàm vẫn luôn say mê tu luyện, rất ít nghĩ đến chuyện nam nữ. Tiêu Phàm hiểu rõ sự phụ đặt hy vọng rất cao ở cậu ta, mong muốn cậu ta có thể dựa vào thiên phú cực cao mà căn cứ theo hai phần mười số trang còn lại của Vô Cực Cửu Tương Thiên để luyện thành Luân Hồi Tương đệ lục đến cảnh giới viên mãn, lại dựa vào một ít tài liệu mà có thể nghịch thôi Vô Cực Cửu Tương Thiên đến cảnh giới Thiên Nhân Tương đệ thất.

Chỉ Thủy tổ sư rất tin tưởng, chỉ cần Tiêu Phàm luyện Thiên Nhân Tương đến cảnh giới nhất định thì chắc chắn có thể tìm về Trường Sinh Thiên và Tạo Hóa Thiên đã thất lạc từ lâu.

Căn cứ vào quy tắc chung mà Vô Cực Cửu Tương Thiên đã ghi chép lại: Tu luyện tới Thiên Nhân Cảnh liền có thể thôi diễn nhân quả tuần hoàn của thiên hạ vạn vật.

Trên thực tế hiện tại, Tiêu Phàm đã tu luyện Luân Hồi Tương đến cảnh giới cực kỳ cao thâm, mơ hồ đã chạm đến ngưỡng cửa Thiên Nhân Tương rồi, chỉ cần khoảng thời gian ba năm rưỡi nữa thôi thì nhất định có thể đột phá.

Nhưng mà người là vật có tâm linh, khó mà có thể khống chế thất tình lục dục được.

Người có định lực mạnh mẽ như Tiêu Phàm mà cũng khó làm được chân chính tâm bình lặng như nước được.

Đạo giáo không phải là Phật giáo nên xưa nay không có đặc biệt coi trọng việc cấm dục.

Loại biến hóa xuất hiện trên người Tiêu Phàm này rất nhỏ, nhưng Tân Lâm đã sớm cảm giác được, mặt ửng đỏ mỉm cười, tay nhỏ bé đang dịch dung cho Tiêu Phàm cũng có chút run rẩy, hô hấp càng thêm dồn dập hơn.

Đối với một cao thủ tu luyện võ thuật uyên thâm như Tân Lâm mà nói thì tình trạng không thể khống chế được cổ tay của mình như vậy là cực kỳ hiếm thấy.

Bầu không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên mờ ám khó hiểu.

- Được rồi.

Ngay lúc này, Tân Lâm rút tay về, đứng thẳng người, lui về phía sau hai bước, nghiêng đầu qua chỗ khác tránh ánh mắt của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn vào gương, mỉm cười nói:

- Ô, bộ dáng này vừa nhìn là biết của một vị đại sư rồi.

Tân Lâm bĩu môi một cái, không có lên tiếng.

Đại sư muốn thực sự đuổi kịp trình độ của Tiêu Phàm dù chỉ phân nửa hay thậm chí hai đến ba thành thực lực thôi cũng không phí công gọi là Đại sư.

Trong Vô Cực Thuật Tàng cũng có ghi rõ phương pháp tu luyện thuật dịch dung, nhưng so sánh với Thất Diệu Cung thì không cùng một cấp bậc. Nếu có một bậc thầy về thuật dịch dung ở bên cạnh thì Tiêu Phàm phải tranh thủ chứ, hơn nữa cậu ta biết rõ thuật dịch dung của Tân Lâm ở trên cậu ta, cậu ta dịch dung cần phải nhờ vào đạo cụ giúp đỡ nhưng Tân Lâm căn bản không cần dùng bất kì đạo cụ nào, chỉ cần dùng kim châm thực hiện phương pháp bấm huyệt thì lập tức khiến diện mạo của mình có thay đổi cực lớn rồi.

Tân Lâm đi vào nhà vệ sinh một chuyến, khi trở ra đã biến thành một vị phụ nhân ba mươi tuổi xinh đẹp, cô thay một bộ trang phục màu tím, trên cổ đeo một sợi dây chuyền rực rỡ lấp lánh, lập tức toàn thân cô đã tỏa ra một vẻ kiêu mị mê người rồi.

Trong phút chốc, Tiêu Phàm ngẩn người.

Ở chung với nhau ba năm, cậu ta vẫn chưa từng thấy Tân Lâm hóa trang xinh đẹp kiều mỹ như vậy.

Tân Lâm khẽ cười một cái, nụ cười vô cùng tự nhiên, không có bất kỳ sự gượng gạo nào, dường như đây chính là diện mạo thực sự của cô vậy.

- Có đẹp không?

- Đẹp.

Tiêu Phàm dường như gật đầu, sau đó tặng thêm một câu:

- Chỉ có điều là anh chưa từng thấy em như vậy.

Tân Lâm cười xinh đẹp, mang theo vài phần e thẹn, kỳ thực thì Tiêu Phàm rất hiếm khi khen cô như vậy.

Vào lúc này, điện thoại của Tiêu Phàm lại vang lên.

- Xin chào, Hình đại sư, tôi là Dương Thạch...

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói sang sảng, nghe giọng còn rất trẻ.

Tên bây giờ của Tiêu Phàm là Hình đại sư, thân phận là cao nhân phong thủy kham dư đến từ thủ đô. Buổi chiều, Tiêu Phàm có gọi cho Tiêu Thiên bảo cậu ta bố trí cho Tiêu Phàm một thân phận như thế, chộc cho Tiêu Thiên hô to gọi nhỏ:

- Ca, anh làm gì thế?

Tiêu Phàm không có giải thích thế nào, chỉ bảo Tiêu Thiên làm theo thôi.

Mặc dù Tiêu Thiên đầy bụng nghi ngờ nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, trước giờ Tiêu Thiên rất nghe lời anh trai mình.

- Dương Thiếu, xin chào!

Tiêu Phàm căn cứ theo tiêu chuẩn hội quần là áo lượt ở thủ đô để gọi Dương Thạch.

- Ha ha, Hình đại sư, Dương thiếu thì không giám nhận đâu. Ngài là bằng hữu của Tiêu nhị ca nên cứ gọi thẳng tên tôi đi, nếu không thì gọi Tiểu Dương cũng được. Dương thiếu tôi thật không đảm đương nổi... Hình đại sư, tôi đã đến huyện La Châu, bây giờ, ngài đang ở nơi nào?

Dương Thạch cười ha hả nói, cũng là theo tiêu chuẩn giao tiếp ở thủ đô.

- Tôi ở phòng 608 khách sạn Thiên Nguyên, để Dương Thiếu cực khổ chạy đến nơi xa xôi như vậy, thật là ngượng mà.

Tiêu Phàm càng bắt bẻ hần.

Ở trong giới ăn chơi của bọn họ thì chuyện thích bắt bẻ và cố làm ra vẻ là điều cần thiết. Ở trong phạm vi quần là áo lượt cũng giống như phạm vi quan trường vậy, Nha Nội (Tên một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng) tuy ăn chơi nhưng cũng có địa vị rất cao, nếu như quá gần gũi thì ngược lại sẽ bị người khác cho là "Phá hư quy củ".

Tiêu Nhị ca trong giới quần là áo lượt ở thủ đô cũng là thân phận lão đại.

Danh tiếng Tiêu lão gia ở thủ đô cũng không phải là thứ mà người khác có thể đùa giỡn.

Trong phạm vi thủ đô, Tiêu nhị ca và Cao Nha Nội đều có tiếng tăm lừng lẫy, có chiêu bài tiêu chuẩn nhất định, Cao Nha Nội quần là áo lượt kia ở trước mắt Tiêu Nhị ca cũng phải khách khí, nhún nhường. Càng không phải

nói là công tử quần là áo lượt - Dương Thạch ở tỉnh Giang Hán này, hẳn rất ngưỡng mộ Tiêu nhị ca, mỗi lần đi qua thủ đô, hẳn gặp phải chuyện gì lớn đều lấy tên Tiêu nhị ca ra mới được yên.

Hôm nay, bằng hữu Tiêu nhị ca đến tỉnh Giang Hán, còn là đại sư mà Tiêu nhị ca rất kính trọng có việc muốn nhờ Dương Thạch giúp một tay thì lập tức Dương Thạch rất khẩn trương, chỉ cần Tiêu nhị ca gọi hẳn một cú điện thoại thì hẳn không có chút do dự nào hết, tức khắc bắt một chiếc xe chạy ngay đến.

Mỗi lần đều là Tiêu nhị ca giúp mình một tay, mình cũng phải có chút báo đáp mới được chứ, nếu không phải là người anh em này thì hẳn không thêm suy nghĩ đâu. Huống chi, ông nội của Dương Thạch là Phó thư ký Dương ở tỉnh Giang Hán là người tài dưới trướng của Tiêu lão gia.

Lại nói tiếp, mọi người đều là "Người một nhà".

- Hình đại sư quá khách khí rồi, có thể giúp được cho Hình đại sư thì đó chính là vinh dự... Xin Hình đại sư chờ một chút, tôi lập tức tới khách sạn.

- Được, vậy ta ở đây chờ Dương Thiếu đại giá.

Hình đại sư lại gây khó dễ, đó chính là khuôn mẫu rồi.

Tiêu Phàm vốn là con cháu đại hào môn, mặc dù ngày thường cũng không cùng Tiêu Thiên và đám người quần là áo lượt kia ở chung một chỗ nhưng phong độ thì cho dù Cao Nha Nội cũng khó có thể so sánh được.

Thật ra ở trong điện thoại, Tiêu nhị ca đã phân phó rất kỹ, ngàn vạn lần không được đắc tội Hình đại sư, bất kể Hình đại sư có căn dặn gì đều phải nghĩ ra biện pháp thỏa mãn hẳn. Dương thiếu làm sao có thể không căn dặn giải quyết được chứ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đập Đổ Làm Lại

Chương 29: Đập Đổ Làm Lại

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 29: Đập Đổ Làm Lại

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Khí chất của cô gái này quá mức đặc biệt, rõ ràng thoát nhìn cô rất kiều my, diêm dúa lăng lợ, câu hồn đoạt phách, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy cô đẹp lạnh lùng quý phái, không dám xem thường. Hai loại khí chất này rõ ràng trái ngược nhau thì làm sao có thể cùng xuất hiện trên người một nữ nhân chứ?

Chẳng lẽ, nữ nhân bên cạnh đại sư đều đặc biệt như thế sao?

Chưa gặp mặt Hình đại sư thì trong lòng Dương Thạch đã thầm ngưỡng mộ danh tiếng trước rồi.

Một đại sư tới từ thủ đô lại được Tiêu nhị ca tôn sùng, quả là không giống với những đại sư ở Giang Hán chỉ biết lớn tiếng dọa người kia!

- Dương Thiếu, mời vào!

Tân Lâm mỉm cười, nụ cười vô cùng quyến rũ.

- Cảm tạ, cảm tạ...

Dương Thạch cuống quýt khom lưng, liên tục nói cảm ơn.

Người này nổi tiếng là Dương Thiếu ở Giang Hán, nhưng tuổi tác cũng không lớn, khoảng chừng trên dưới hai mươi tám tuổi thôi. Mặt mũi thì khôi ngô, vóc người cao ráo, toàn thân đều là hàng hiệu lại vô cùng hợp với dáng người, hẳn không giống với những tên nhà giàu mới nổi mà mơ hồ tản ra khí chất của quý tộc. Con đường làm quan của Phó thư ký Dương ở tỉnh Giang Hán vẫn luôn thông thuận, từ nhỏ Dương Thạch đã có điều kiện sinh hoạt cực tốt nên tự nhiên được nuôi dưỡng thành phong độ của quý tộc rồi.

- Hình đại sứ, xin chào ngài.

Mặc dù trước kia, Dương Thạch chưa từng cùng Hình đại sứ gặp mặt, nhưng vừa nhìn thấy tướng mạo của Hình đại sứ thì Dương Thạch đã lập tức khẳng định vị này chính là đại sứ phong thủy mà Tiêu Nhị Ca đã trình trọng giới thiệu trong điện thoại.

Nhà của Dương Thạch ở Giang Hán nhưng bình thường hẳn luôn xuất hiện ở trong phạm vi của hội quần là áo lượt ở thủ đô, lẫn lộn trong bang Nha Nội Đảng ở thủ đô đến mức thuộc như nằm lòng. Lần này, tuy bố của hắn - Phó thư ký Dương ngoài miệng không nói gì nhưng thật ra trong lòng rất ủng hộ. Ngày nay, muốn lẫn lộn trong vòng thể chế chẳng những phải có chỗ dựa, mà chỗ dựa là rất quan trọng và nhất định không thể thiếu. Phó thư ký Dương quyền cao chức trọng hiển nhiên không tiện cùng các nha nội quần là áo lượt ở thủ đô qua lại quá nhiều, bởi vậy nên con trai đi hoàn thành cái "Công việc" này thì vừa vặn vô cùng thích hợp rồi.

Dương Thạch biết rõ nếu nói về phong thủy kham dư chi đạo thì thực ra nó cũng khá phổ biến. Tuy là mọi người không có nói ra nhưng kỳ thật trong lòng bọn họ rất kính trọng, sùng bái đại sứ phong thủy, không dám chậm trễ

chút nào. Thời gian Dương Thạch ở thủ đô cùng với Tiêu Nhị ca gặp gỡ đám nha nội kia rất hay nhìn thấy những đại sư qua lại.

Tĩnh Giang Hán làm sao không có những việc như vậy chứ?

Tiêu Phàm chờ khi Dương Thạch đi đến trước mặt mình mới đứng dậy, trên mặt có chút căng thẳng, chìa một tay về phía hắn rồi mỉm cười nói:

- Dương Thiếu, hân hạnh gặp mặt!

- Hình đại sư, hân hạnh, hân hạnh!

Dương Thạch không dám khinh suất, hai tay thân thiết cầm lấy tay Tiêu Phàm, cuống quýt khom lưng cúi đầu chào.

Hai ngón tay của Tiêu Phàm nhẹ nhàng đặt lên mạch đập trên cổ tay của hắn, vừa trộm nhìn sắc mặt của hắn vừa nói:

- Dương Thiếu, mấy ngày nay dạ dày của cậu không được thoải mái, ăn uống không tốt phải không?

Dương Thạch vô cùng ngạc nhiên, vội vàng hỏi:

- Hình đại sư, việc này mà ngài cũng có thể nhìn ra được sao?

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Mạch của Dương Thiếu đập rất nhanh mà có lực, đôi môi thì đỏ thắm, khoe miệng sưng tấy có vết nứt, đây đều là chứng hư hỏa nóng nảy trong người, phải chú ý ăn uống những thức ăn thanh đạm, lúc ăn cơm thì nên nhai kỹ nuốt chậm, không nên quá vội vàng.

Dương Thạch không khỏi cảm thấy bội phục, nói:

- Hình đại sư quả nhiên là cao nhân, hắc hắc, mấy ngày nay tôi uống hơi nhiều rượu nên dạ dày cảm thấy có chút khó chịu, không ngờ là Hình đại sư chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra...

Tiêu Phàm mỉm cười, gật đầu:

- Mời Dương Thiếu ngồi.

Dương Thạch liền cẩn thận ngồi xuống ghế sofa, ngó mặt lên nhìn Hình đại sư, vẻ mặt rất kính cẩn, hỏi:

- Hình đại sư à! Tôi vừa mới nhận được điện thoại của Tiêu nhị ca, nói ngài đến Giang Hán là có chút chuyện muốn tôi cố gắng sức lực, không biết đó là chuyện gì?

Tuổi của Dương Thạch hẳn là lớn hơn so với Tiêu Thiên vài tuổi, chỉ có điều thông thường trong vòng tròn quần là áo tụt ở thủ đô không lấy tuổi tác để sắp xếp thứ tự. Trong vòng tròn, mọi người đều tôn Tiêu Thiên là Tiêu nhị ca nên Dương Thạch đương nhiên phải theo số đông rồi, chỉ có những kẻ có quan hệ tương đối xa cách mới có thể gọi là Tiêu Nhị Thiếu.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

- Không nói gạt Dương Thiếu, buổi sáng ta có đi thôn Hồng Sơn, sau khi quan sát một vòng xung quanh phần mộ tổ tiên Tiêu gia, ta đã phát hiện có người đã xây mộ viên cho hai vị lão tổ Tiêu gia, cũng không biết là người nào đã làm mà đã thay đổi bố cục phong thủy.

Lúc này, Dương Thạch thật sự rất kinh ngạc, lập tức thẳng lưng lên, nói:

- Hình đại sư, vậy, vậy phần mộ tổ tiên...

Việc này chính là phần mộ tổ tiên của Tiêu gia!

Ai to gan như vậy, lại dám sửa đổi phong thủy phần mộ tổ tiên của Tiêu gia chứ?

Tuy rằng ngoài mặt không ai nhắc đến hai từ phong thủy, nhưng trên thực tế trong lòng mọi người đều rất quan tâm đến vấn đề đó. Cha của Dương Thạch - Phó thư ký Dương gần như hàng năm đều đi đến thôn Hồng Sơn một chuyến trên danh nghĩa là thăm hỏi sức khỏe của thôn dân nhưng trên thực tế là chiêm ngưỡng tổ trạch của Tiêu lão gia, nếu như thời tiết tốt còn có thể đi đến phần mộ tổ tiên của Tiêu gia tuy ngoài miệng thì nói là leo núi để rèn luyện thân thể, ngắm nhìn phong cảnh của thôn Hồng Sơn, nhưng thâm ý bên trong rất là rõ ràng.

Phó thư ký Dương này tự cho mình là dòng chính của Tiêu gia, lúc nào cũng chứng tỏ trước mọi người như mình là người phát ngôn của Tiêu gia ở Giang Hán. Mà dường như Tiêu gia đối với tất cả chuyện này cũng âm thầm chấp nhận.

Nghe nói mỗi lần phó thư ký Dương đến thăm viếng Tiêu gia đều phải báo cáo với Tiêu lão gia về tình hình phát triển ở thôn Hồng Sơn, hẳn đã từng được lão tử ghi nhận và biểu dương vì đã góp phần xây dựng thôn Hồng Sơn phát triển như hiện nay, Tiêu lão gia rất hài lòng và luôn khuyến khích phó thư ký Dương nên làm quan phụ mẫu tốt của nhân dân, sớm dẫn dắt nhân dân toàn tỉnh ngày càng trở giàu có hơn, thực hiện tốt công tác công nghiệp hóa hiện đại hóa đất nước.

Tuy rằng Hình đại sư chưa từng nói phong thủy phần mộ tổ tiên Tiêu gia đã bị phá hư, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng. Lúc này, Dương Thạch đã thật sự bị dọa đến sợ ngây người, ngộ nhờ điều này khiến cho người có danh vọng như Tiêu lão gia phần nộ thì ai có thể ngăn cản được chứ?

Hèn chi Tiêu nhị ca vội vội vàng vàng gọi điện thoại cho hần, bảo hần "Phối hợp" với Hình đại sư. Chuyện như vậy, cho dù Tiêu Thiên không thể đích thân thực hiện thì hần cũng có thể thay, bởi vì Tiêu Thiên là một thiếu

gia quần là áo lượt, Dương Thạch hăn cũng gần giống vậy nên bọn họ ai đứng ra phối hợp với Hình đại sư cũng tốt, cho dù ngày sau bị người khác phát hiện cũng không bắt được nửa điểm sơ hở nào cả.

Người trẻ tuổi nào chưa từng làm ra việc hồ đồ, người có thể làm gì được họ chứ? Nhiều nhất là phê bình vài câu mà thôi.

Nếu như đích thân cha của Tiêu Thiên - Tiêu Trạm đứng ra cấp cho phó thư ký Dương một mệnh lệnh thì không thích hợp. Nhưng đây đúng là việc hệ trọng, không thể có nửa điểm xem thường được.

- Hình đại sư, vậy chúng ta phải làm như thế nào?

Sau khi Dương Thạch hết khiếp sợ thì lập tức hỏi, vẻ mặt vô cùng chân thành.

Tiêu Phàm âm thầm gật đầu, Tiêu Thiên giới thiệu Dương Thạch này quả là không tệ, hăn là một người có suy nghĩ rất nhanh nhẹn, hăn không giống với những người bình thường, hỏi "Hình đại sư sẽ làm như thế nào?" mà nói thẳng "Chúng ta sẽ làm như thế nào?", hăn đã tự nhiên xem bản thân và hình đại sư như là đồng đội trong một chiến hào có chung một kẻ địch vậy.

Khó trách hăn ở thủ đô cũng được con của những quan lớn vô cùng hoan nghênh.

Ở trong vòng Nha Nội, cha bạn là quan lớn hay quan nhỏ cũng là một nhân tố tham khảo, nhưng muốn được mọi người hoan nghênh thì chủ yếu phải xem bạn đối nhân xử thế như thế nào, có làm tốt công việc hay không.

Dương Thạch là một "Đối tượng hợp tác" rất tốt.

Tiêu Phàm do dự nói:

- Dương Thiếu, việc này không thể chậm được, phải lập tức tiến hành ngay, nhưng mà cậu tốt nhất không nên ra mặt. Thôi như vậy đi, cậu ở lại huyện La Châu có quen biết ai không? Cũng không nhất định phải là một nhân vật đứng đầu, chỉ cần có thể ra mặt làm chuyện này là được.

- Có có, đại sư, người như vậy ta có thể tìm được...

Đầu óc Dương Thạch xoay chuyển rất nhanh, lập tức gật đầu nói.

Vị Hình đại sư này làm việc quả thực là đem hãn đặt lên vị trí đầu, lời nói rất thuyết phục nên Dương Thạch cũng không muốn lộ mặt ở những chuyện như vậy. Mặc dù hãn chỉ là một cán bộ trực thuộc ở một tỉnh thành nhưng cha của hãn đúng là đang giữ chức phó thư ký, ở tỉnh ủy cũng đứng ở vị trí thứ ba, nếu thật dễ cho người khác nhìn thấy hãn tham dự vào chuyện xây dựng mộ viên, ngộ nhỡ liên lụy đến cha hãn thì không hay.

Đây cũng là lý do mà Tiêu Thiên chỉ ở thủ đô gọi điện thoại cho hãn mà không tự mình chạy đến tỉnh Giang Hán này.

- Hình đại sư, La Châu có một phó huyện trưởng từng cùng tôi dùng cơm hai lần, xem như là có nhận thức, hãn họ Trần, tên đầy đủ là Trần Hiếu Minh, vừa khéo được phân công quản lý mảng du lịch ở đây, người cũng thông minh lạnh lợi, có thể làm chút việc... Ngài xem, tôi có nên gọi gọi hãn tới đây để ngài xem mặt không?

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Đừng xem bề ngoài Dương Thạch rất hời hợt nhưng hãn đã nghiêm túc giới thiệu vị phó huyện trưởng Trần Hiếu Minh này với Tiêu Phàm thì tên đó nhất định làm nên việc, bởi vì chắc chắn Dương Thạch cũng hiểu rõ chuyện này không được phép làm hỏng.

Được Tiêu Phàm cho phép, Dương Thạch lập tức đi đến góc phòng 608 gọi điện cho Trần Hiếu Minh, giọng nói đã thay đổi hoàn toàn trở nên vô cùng

lạnh nhạt, mang theo thái độ kiêu ngạo cùng cần trọng.

- Trần huyện trưởng, chào ngài, tôi là Dương Thạch... Đúng, hiện tại, tôi đang ở trong huyện... Đúng, ngay phòng 608, khách sạn Thiên Nguyên cùng một vị đại sứ nói chuyện phím... Ừ, nếu ngài có rảnh đến đây một chuyến không? Được, tôi chờ ngài!

Không dài dòng đã dứt khoát cúp điện thoại, khi Dương Thạch trở lại trước mặt Tiêu Phàm thì lập tức trở nên cung kính, khiêm nhường.

Không đến một giờ đồng hồ, một cán bộ tuổi còn trẻ, khoảng ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi thở hồng hộc chạy tới phòng 608, trên mặt và cổ chảy đầy mồ hôi cũng không lau đi mà cứ để bộ dáng đầm đìa mồ hôi như vậy vào cửa.

Phép tắc trong quan trường là vậy, luôn luôn phải biểu hiện tốt.

- Dương Thiếu!

Cán bộ trẻ tuổi cúi người chào Dương Thạch.

Kỳ thực Trần huyện trưởng cũng nhìn thấy đại sứ cùng vị nữ trợ thủ xinh đẹp nhưng vẫn làm như không để ý tới. Hẳn là "Thủ hạ" của Dương Thiếu thì dù sao cũng phải chờ Dương Thiếu giới thiệu thì hẳn mới nên chào hỏi.

Đây là điểm quan trọng nhất nên dù thế nào cũng không thể làm sai được. Nếu không thì ở trước mặt đại sứ, Dương Thiếu sẽ không nói cái gì, chờ khi đại sứ vừa phúi mông rời khỏi thì Dương thiếu nhất định sẽ nhớ rất rõ ràng thái độ tồi này của hắn.

Mặc kệ là người có chức quyền gì trên quan trường hay chỉ là một ông chủ nhỏ, nếu muốn đòi nhiều ông chủ đồng thời tốt với mình thì nhất định cuối cùng sẽ không có kết quả tốt.

Dương Thạch lập tức cười, mắng:

- Trần huyện trưởng, thái độ gì vậy? Không thấy cao nhân đang ở đây sao? Đây chính là Hình đại sư.

Hiển nhiên, Dương Thạch tương đối hài lòng với thái độ của Trần Hiếu Minh, chỉ có điều nếu để ý thì từ đầu đến cuối Dương Thạch không có nhắc tới việc Hình đại sư đến từ thủ đô.

Cái vòng kia ở thủ đô cách một kẻ có vị trí phó huyện trưởng như Trần Hiếu Minh quá xa, không cần thiết để cho hắn dính vào mà hắn cũng không có biện pháp nào dính vào.

Ngay sau đó, Tiêu Phàm mỉm cười, bắt tay với Trần Hiếu Minh, xem tướng mạo thì vận mệnh của vị phó huyện trưởng này cũng không tệ. Tiêu Phàm nói giản đơn một chút về tình huống, lập tức dọa Trần Hiếu Minh sợ đến kinh hồn bạt vía.

Có người dám thay đổi phong thủy phần mộ tổ tiên của Tiêu gia, việc này nghiêm trọng đến bậc nào chứ?

- Huyện trưởng Trần, ngài hãy liên hệ nhân công đi, ngày mai chúng ta sẽ thi công xây dựng lại mộ viên, phải xây dựng lại hoàn toàn, tốc độ phải nhanh, chuyện này phải làm xong trong vòng năm ngày. Còn về bản vẽ thi công thì ngày mai ta sẽ giao cho ngài, có vấn đề gì không?

Tiêu Phàm không nhiều lời, trực tiếp phân phó.

Trần Hiếu Minh nhìn qua Dương Thạch một cái, lập tức nói:

- Không thành vấn đề, xin Hình đại sư hãy yên tâm...

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Kinh Động Đến Long Mạch?

Chương 30: Kinh Động Đến Long Mạch?

Đại Hào Môn

Tác giả: Bất Tín Thiên Thượng Diệu Hâm Bính

Chương 30: Kinh Động Đến Long Mạch?

Biên tập: Vân Du

Nguồn: Truyen.org

Trần Hiếu Minh quả nhiên rất có năng lực, sáng sớm ngày hôm sau thì hai phía đã bàn giao công trình, một xe tải chở máy móc cùng với nhân viên thi công đã ùng ùng kéo đến phần mộ tổ tiên Tiêu gia. Trần Hiếu Minh đích thân dẫn đường, theo sao còn có bí thư và trấn trưởng của trấn Hồng Sơn, Hình đại sư cùng với thư ký Lâm cũng đã ở trên núi.

Tiêu Phàm hóa thân thành Hình đại sư thì đương nhiên Tân Lâm là thư ký Lâm rồi.

Nhưng mà vị thư ký này có phần quá trầm mặc ít nói, vẫn luôn không nhanh không chậm đi theo Hình đại sư mà không nói lời nào cả.

Dương Thạch không có đến nhưng hắn cũng không có trở về Tam Giang mà đang ở phòng sát vách với Hình đại sư, tại khách sạn Thiên Nguyên, huyện La Châu. Chuyện này nhất định phải được hoàn thành tốt, chờ khi Hình đại sư nói lại với những người ở thủ đô và Tiêu nhị ca nói với hắn "Được rồi" thì hắn mới có thể thật sự yên lòng.

Mặc dù Trần Hiếu Minh rất có năng lực nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một phó huyện trưởng, nay cả ban tử của huyện ủy cũng không vào được. Nếu chuyện khác thì cũng không nói làm gì, chỉ cần một cú điện thoại của Dương Thiếu thì lập tức có thể giải quyết, nhưng lần này là "Động" ở trên phần mộ tổ tiên của Tiêu gia nên Dương Thạch phải phá lệ cẩn trọng, ngộ

nhờ Trần Hiếu Minh không giải quyết được thì hẳn nhất định phải đích thân ra mặt mới được.

Việc thi công tiến hành tương đối suông sẻ.

Đương nhiên, cũng không phải là không có người lời ra tiếng vào, khi dân chúng thôn Hồng Sơn thức dậy bỗng nhiên nhìn thấy đại đội nhân mã lên tổ sơn thì vô cùng hoảng hồn. Bên này vừa mới chuẩn bị thi công thì có một đám hơn mười thôn dân cường tráng chạy đến, tay cầm cuốc, xẻng, gậy gộc quát mắng bọn họ không được làm bậy, gương mặt rất là hung dữ.

Cũng không thể trách dân chúng ở thôn Hồng Sơn khẩn trương được, bởi vì đây chính là phần mộ tổ tiên của Tiêu lão gia, nằm trong lòng đất chính là cha mẹ ruột của Tiêu lão gia. Động đến phong thủy phần mộ tổ tiên của Tiêu gia thì không phải sẽ liên lụy đến toàn bộ thôn dân thôn Hồng Sơn sao.

Trần Hiếu Minh, bí thư cùng với trấn trưởng lập tức tiến lên giải thích rõ ràng tình huống, nói với mọi người là huyện lý cùng với trấn lý tuyệt đối không hề có dụng ý xấu, bởi vì họ thấy phần mộ tổ tiên Tiêu gia có phần "Cổ xưa" nên huyện lý và trấn lý mới quyết định cho người tu sửa lại. Không cần người trong thôn bỏ tiền ra, đây là chuyện tốt, chứng minh lãnh đạo cấp trên tỏ ý quan tâm đến thôn Hồng Sơn.

Các thôn dân vừa nghe thì có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn không để cho bọn họ thi công. Bởi vì việc này, bọn họ không làm chủ được.

Hơn nữa, phần mộ tổ tiên này vừa mới xây mộ viên năm tháng trước, chưa tới nửa năm đã muốn tu sửa lại, việc này hình như không cần thiết?

Chỉ chốc lát, thôn trưởng của thôn Hồng Sơn thở hồng hộc chạy đến, là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, nhưng thật ra người này có quen biết với Trần Hiếu Minh. mấy tháng nay, sức khỏe của lão bí thư ở thôn Hồng Sơn không được tốt, vẫn đang dưỡng bệnh ở bệnh viện huyện, mọi việc trong thôn đều do trưởng thôn chủ trì.

Trưởng thôn vừa thấy Trần Hiếu Minh cùng với cán bộ trấn thì thở phào nhẹ nhõm.

Thôn Hồng Sơn không giống với những thôn khác, thôn Hồng Sơn có quan hệ rất tốt với huyện lý và trấn lý, lãnh đạo huyện và trấn chưa bao giờ ra về ta đây mà lúc nào cũng làm ra vẻ ôn hòa, ân cần trước mặt thôn trưởng và bí thư của thôn Hồng Sơn, chỉ cần người dân trong thôn đưa ra yêu cầu gì thì họ đều tận lực giúp đỡ. Đương nhiên, thôn trưởng và bí thư của thôn Hồng Sơn cũng rất đề tâm tới mặt mũi nên sẽ không ỷ vào uy danh hiển hách của Tiêu lão gia mà đưa ra những điều kiện vô lý, vì làm như thế sẽ tổn hại đến thanh danh của Tiêu lão gia.

Hôm nay, nếu như huyện trưởng Trần cùng với cán bộ trấn lý không cẩn thận phá hỏng bất kỳ nơi nào thì đừng nói là lãnh đạo của huyện La Châu hay thành phố La Châu mà ngay cả lãnh đạo tỉnh lý đến thôn Hồng Sơn cũng phải khách khí mấy phần.

Ai dám làm loạn chứ?

Trần Hiếu Minh lại lần thứ hai tiến lên giải thích rõ ràng với thôn trưởng, nhỏ giọng ám hiệu thân phận của Hình đại sư.

Thôn trưởng cũng nửa tin nửa ngờ, hẳn cũng không nghi ngờ việc lãnh đạo huyện lý cùng trấn lý có ý tốt muốn bỏ tiền góp sức sửa chữa mộ viên của Tiêu gia, bởi vì nói thế nào thì chuyện này cũng không phải là chuyện xấu, chẳng qua hẳn chỉ có chút nghi ngờ thân phận của Hình đại sư.

Đầu năm nay, thần côn giả thần lộng quý thực sự không ít.

Tiêu Phàm không thêm can thiệp vào.

Nếu Dương Thạch đã "Long trọng" đề cử Trần Hiếu Minh mà chút chuyện như vậy hẳn cũng làm không xong thì cái chức phó huyện trưởng này coi

như chấm dứt. Tiêu Phàm đã xem tướng mạo bên ngoài của Trần Hiếu Minh, thật ra vận thế của hắn cũng không tệ, sắp tới nhất định sẽ được làm quan, có quý nhân tương trợ. Không nghi ngờ quý nhân này chính là Tiêu Phàm và Dương Thạch.

Tối hôm qua, Dương Thạch vô tình nhắc đến lãnh đạo ở huyện La Châu, nghe nói phó huyện trưởng thường vụ vừa mới được điều đi huyện khác làm huyện trưởng, cái ghế phó huyện trưởng thường vụ này liền trống.

Ấn ý rõ ràng như vậy nếu như Trần Hiếu Minh còn không hiểu thì làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Dương Thạch chứ?

Bởi vì Tiêu Phàm đã biết rõ tướng mệnh của Trần Hiếu Minh rất tốt nên đối với chuyện này cậu ta cũng không có lo lắng, chắc chắn hắn có thể giải quyết thỏa đáng.

Trần Hiếu Minh dùng phương thức rất đơn giản để thuyết phục thôn trưởng nhưng hiệu quả lại cực cao, hắn trực tiếp nói với thôn trưởng, chờ việc này giải quyết xong xuôi thì huyện lý sẽ cấp cho thôn Hồng Sơn mười vạn trợ cấp.

Thôn trưởng vốn có chút lưỡng lự không quyết nhưng mười vạn khối tự nhiên rơi xuống đã khiến hắn lập tức choáng váng, mơ hồ gật đầu, sau đó kêu gọi thôn dân lui ra, không nên cản trở thi công.

Hiện nay, lão bí thư ở bệnh viện nên tất cả chuyện ở trong thôn đều do hắn làm chủ, sau khi mười vạn trợ cấp chuyển khoản đến thì việc dùng như thế nào cũng do hắn định đoạt, thế nào hắn cũng sẽ có được một chút lợi lộc.

Có thể thấy máy xúc đã bắt đầu làm việc, âm thanh ầm ầm vang vọng không ngừng, thoáng cái đã đem những bức tường làm bằng đá và xi măng đập đổ. Thôn trưởng chép chép miệng, có phần đáng tiếc, nói:

- Nửa năm trước mới tu sửa, tốn hơn mười mấy vạn, bây giờ lại đập bể, đáng tiếc...

Nhưng đây là phần mộ tổ tiên Tiêu gia, "Đài ngộ" cao như vậy cũng dễ hiểu thôi.

Các thôn dân thấy thôn trưởng đã đồng ý thì cũng không lên tiếng ngăn cản nữa, vậy xem chốc lát rồi từng từng người từng người tản đi hết. Sáng sớm, bọn họ vẫn còn bận rộn rất nhiều việc đồng án, ai rảnh rỗi để đứng trên ngọn núi này xem náo nhiệt cho lão thái dương chĩa vào đâu chứ? Chỉ có thôn trưởng cùng hai cán bộ gác thôn ở lại, nếu huyện trưởng Trần, bí thư trấn ủy cùng với trấn trưởng đều ở đây thì đương nhiên phải giúp đỡ một tay chứ.

Trưởng thôn cẩn thận căn dặn kế toán trong thôn lập tức xuống núi chuẩn bị trà nước mang lên đây cho những người thợ giải khát.

Tiêu Phàm bước chậm rãi đến, vừa mỉm cười vừa quan sát trưởng thôn từ trên xuống dưới mấy lần.

Trưởng thôn bị Tiêu Phàm nhìn như thế thì có chút hoảng sợ, liền cười hắc hắc, ngượng ngùng kêu lên một tiếng "Hình đại sư". Những tên giả thần lộng quỷ này là thứ mà hắn không dám đắc tội, ngộ nhờ Hình đại sư này thật sự có vài phần bản lĩnh mà hắn lại không cẩn thận đắc tội người này thì chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

- Thôn trưởng, ta có một chuyện muốn hỏi...

Sau khi quan sát trưởng thôn chốc lát thì Hình đại sư lên tiếng, dáng hắn vẻ rất giống như một ông cụ.

- Gì?

Trưởng thôn bị ánh mắt của Tiêu Phàm làm cho choáng váng, trợn to hai mắt.

Huyện trưởng Trần đang đứng bên cạnh vội vàng lên tiếng:

- Lão Tiêu, Hình đại sư muốn hỏi ông chuyện này.

Ở trong mắt Trần Hiếu Minh, Hình đại sư thật sự có tài nghệ, nếu không thì Dương Thiệu làm sao có thể đối với hãn khách khí như vậy? Tối hôm đó ở khách sạn Thiên Nguyên, Trần Hiếu nhìn thấy rất rõ ràng Dương Thiệu đâu chỉ khách khí với vị Hình đại sư này mà dường như là rất cung kính.

Mặc kệ Hình đại sư này có lai lịch ra sao, nếu như Dương Thiệu kính cẩn như vậy thì Trần Hiếu Minh phải càng cố gắng lấy lòng hãn hơn. Sau này, chiếc ghế phó thường vụ có thể suông sẻ ngồi lên được không thì phải xem Hình đại sư và Dương Thiệu có chịu đề bạt hay không.

- Chuyện gì?

Thoạt nhìn, vị trưởng thôn này không phải là một người có đầu óc nhạy bén, có phần chậm chạp.

Tiêu Phàm hỏi:

- Mộ viên này được xây vào nửa năm trước sao? Mà lúc ấy, người nào đã đưa ra chủ ý này? Ai chi tiền?

Trưởng thôn thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói:

- Đây là do Tiêu An đề xuất, lão bí thư đồng ý, còn tiền là do Tiêu An chi...

- Tiêu An là ai?

- Tiêu An cũng là người trong thôn chúng tôi...

Trần Hiếu Minh thấy trưởng thôn có chút dây dưa không rõ, liền thay mặt trả lời:

- Hình đại sư, Tiêu An là ông chủ lớn ở thôn Hồng Sơn, mấy năm nay hắn ở bên ngoài buôn bán nhỏ, kiếm không ít tiền lời, thường xuyên quay về ủng hộ tiền bạc để xây dựng thôn.

- Đúng vậy, nhắc mới nhớ Tiêu An chính là cháu trai của Tiêu lão gia, nếu không phải năm đó... Khi đó hắn dẫn theo một thầy phong thủy đến, à, cũng là một đại sư, mặc áo bào đạo sĩ, dáng vẻ rất lợi hại...

Tiêu Phàm mỉm cười.

Nói đến chỗ quan trọng rồi.

- Vị đại sư kia họ gì?

- Họ... Trời ơi, tôi không nhớ được, à... Hình như là họ Nghiêm...

Trưởng thôn gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói.

Vị trưởng thôn này cũng có chút hồ đồ.

Cũng vì vậy mà hắn không có bị ảnh hưởng, trong lòng Tiêu Phàm đã rõ ràng tất cả, tự tiện di chuyển phong thủy phần mộ tổ tiên Tiêu gia, bố trí phong thủy sát trận như vậy để hại cả gia tộc Tiêu gia, người đề xướng và người tham dự không biết phải trả một cái giá nghiêm trọng cỡ nào. Có lẽ trưởng thôn không có dính dáng nhiều cho nên hắn không bị ảnh hưởng.

Chỉ có điều nhìn tướng mạo thì số mạng mấy năm này của hắn khẳng định là số con rệp, sẽ còn phát sinh một cơn bệnh nặng.

Lão bí thư không phải đang nằm bệnh viện sao?

- Lúc đó, Tiêu An dẫn thầy phong thủy họ Nghiêm về thôn tìm lão bí thư thương lượng việc sửa mộ cho tam tổ công, tam tổ bà và bởi vì Tiêu An bỏ tiền nên lão bí thư và người trong thôn mới đáp ứng... Cái này còn chưa đến nửa năm mà phải làm lại một lần nữa...

Trưởng thôn liên tục lắc đầu, tựa như phản đối việc lãng phí như vậy.

Thông thường công nhân viên chức ở nông thôn sinh hoạt rất là tiết kiệm.

Tiêu Phàm hỏi:

- Lão bí thư đâu rồi? Ở bệnh viện nào?

Trưởng thôn kinh ngạc nói:

- Làm sao Hình đại sư biết lão bí thư nằm viện?

Tiêu Phàm mỉm cười.

Hắn có thể đến bây giờ còn chưa có đi gặp Diêm Vương gia cũng xem là mạng của hắn lớn nhưng có lẽ không còn kiên trì được bao lâu nữa đâu.

Phong thủy sát trận có tác hại vô cùng khủng khiếp, không chỉ riêng người bị bày trận mà nếu như người bày trận không có trình độ uyên thâm, sớm tìm được người ứng kiếp thay thì tác hại sẽ vô cùng khủng khiếp.

Bất cứ chuyện gì đều có hai mặt, không người nào có thể tùy tiện dùng thuật pháp để hại người mà không bị phản hệ cả.

- Ông ấy ở bệnh viện Nhân Dân huyện lý... Nhắc tới cũng rất kỳ quái, mộ phần tam tổ công và tam tổ bà sửa xong chưa đến mấy ngày thì cơ thể lão bí thư đã không tốt, đến bệnh viện kiểm tra thì mới phát hiện bị ung thư phổi! Thực là kỳ quái, lão bí thư lại không có hút thuốc lá thì sao lại bị ung thư phổi chứ?

Trưởng thôn nói xong liếc nhìn Tiêu Phàm, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Hắn mơ hồ cảm thấy chuyện lão bí thư đột nhiên bị ung thư phổi phải nằm viện có lẽ có quan hệ đến việc tu sửa mộ phần. Những thầy phong thủy này, ai ai cũng đều có vẻ thần bí khó lường như vậy.

Trần Hiếu Minh cũng không khỏi âm thầm rung mình một cái.

Chớ nhìn hắn là phó huyện trưởng mà nghĩ hắn xem thường những chuyện tâm linh, thực ra thì trong lòng hắn cũng rất tin tưởng mấy chuyện này.

- Không ổn, không ổn rồi, Tăng thợ cả đã xảy ra chuyện...

Bên này đang trò chuyện với nhau thì tiếng máy xúc đã ngừng, ngay sau đó tiếng kinh hô của công nhân vang lên.

Mọi người vội vàng nhìn sang bên kia, chỉ thấy một công nhân đang ngồi ở trong buồng lái của máy xúc, miệng đã xùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

- Phá hủy đã kinh động đến long mạch!

Sắc mặt trưởng thôn lập tức trở nên trắng bệch, như không còn một chút máu nào cả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hồn Động Chu Thiên Đại Trận

Chương 31: Hồn Động Chu Thiên Đại Trận

Mọi người vẫn đang la hét sợ hãi thì trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen xẹt ngang qua, vừa nhìn lại thì Tiêu Phàm đã vào buồng lái của máy xúc, đứng ở bên cạnh người thợ cả.

Tất cả tiếng la hét sợ hãi đều ngưng bật, từng người từng người há to miệng, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Động tác của Hình đại sư này quá nhanh đi? Dựa theo tiểu thuyết võ hiệp mà giải thích thì động tác như vậy gọi là giống như quỷ, tựa như yêu ma!

Ở trong mắt Tiêu Phàm, tình trạng này của thợ cả là do bị hung sát chi khí xâm nhập vào cơ thể. Mặc dù ngày hôm qua, hắn đã loại trừ hầu hết hung thần sát khí ở mộ viên, hầu như là không còn, nhưng pháp khí được chôn sâu ở trong lòng đất cũng chưa được lấy ra. Một đêm trôi qua, mộ viên lại tụ họp chút ít hung sát chi khí, đương nhiên loại sát khí hung ác này đối với Tiêu Phàm không đáng nói tới, nhưng Tăng thợ cả chỉ là một người bình thường, tình huống hiển nhiên không giống với cậu ta. Hơn nữa, hôm qua Tiêu Phàm đã từ vị trí của cánh tay sắt thăm dò ra phương vị ngũ hàng canh kim, có thể trực tiếp đào bởi pháp khí bổ trận kia.

Phong thủy sát trận này tà ác vô cùng, ngay cả Tiêu Phàm trong thời gian ngắn cũng không tra được nó xuất phát từ môn phái nào, pháp khí bổ trận chắc chắn có uy lực không giống với bình thường. Hơn nữa, nó được chôn dưới đất gần sáu tháng, mỗi ngày ngâm trong hung sát chi khí nên từ lâu đã trở nên vô cùng tà ác. Tăng thợ cả đột nhiên bị pháp khí công kích, đương nhiên là không thể chống đỡ được rồi.

Nếu không phải là hôm qua, phần lớn sát khí đã bị Tiêu Phàm loại trừ, mà hiện giờ lại tùy tiện thi công như thế, nếu bị hung sát chi khí xâm nhập vào cơ thể thì chỉ sợ là Tăng thợ cả không chết cũng bị điên.

Tay trái Tiêu Phàm thi triển bí quyết, miệng lẩm bẩm, tay phải để ở tâm mạch của Tăng thợ cả, nội tức tỏa ra khắp cơ thể Tăng thợ cả, trong nháy mắt đã đem toàn bộ sát khí trong cơ thể loại trừ không còn một móng, sau đó một dòng khí tức ấm áp chạy một vòng trong cơ thể Tăng thợ cả. Tăng thợ cả lập tức tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn thấy Hình đại sư đang đứng bên cạnh mình thì không khỏi hoảng hốt.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Tăng thợ cả, có phải thân thể mệt nhọc quá hay không, thân thể có chỗ nào khó chịu à?

Hung sát chi khí vào trong cơ thể, thật ra thì trong đầu Tăng thợ cả đột nhiên xuất hiện cảnh tượng rất đáng sợ, ông bị dọa sợ hết hồn nên mới hôn mê bất tỉnh. Tiêu Phàm đã lấy Hạo Nhiên Chính Khí giúp hắn loại trừ sát khí trong cơ thể, đồng thời ý niệm đáng sợ trong đầu tự nhiên cũng bị đuổi ra khỏi cơ thể. Để tránh việc Tăng thợ cả hoảng hốt nói bậy làm kinh sợ đến những nhân viên thi công khác.

Nghe Tiêu Phàm nói như vậy thì Tăng thợ cả cũng ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói:

- Khi khi, tối hôm qua đánh mệt chực đến khuya, ngủ lại không ngon nên phạm sai lầm, khi khi...

- Nếu như thân thể không thoải mái thì nghỉ một lát đi, không nên miễn cưỡng...

- Không có việc gì, không có việc gì, tôi không sao, thực sự... Tôi tiếp tục làm.

Bây giờ, Tăng thợ cả cảm thấy toàn thân thông thái, tinh lực dồi dào nên luôn miệng nói.

Đùa à, huyện trưởng Trần cùng với bí thư, trấn trưởng ở một bên giám sát thì hắn sao dám lười biếng chứ?

- Được, vậy người chú ý một chút.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, nhảy xuống khỏi máy xúc, đi thẳng vào mộ viên, âm thầm thi pháp, chân đạp thất tinh, trấn áp mấy món pháp khí bố

trận kia.

Ánh mắt mọi người nhìn Tiêu Phàm, từ lâu đã trở nên vô cùng kính sợ.

Hình đại sư này có pháp thuật hay không, lại nói Tiêu Phàm vừa rồi phóng lên mây xúc, động tác nhanh nhẹn thần tốc, đây tuyệt đối không phải là khả năng mà người bình thường có thể so được.

Việc thi công tiếp tục được tiến hành, từ giữa trưa cho đến khi mặt trời xuống núi, trên cơ bản là mộ viên đã được dọn dẹp sạch sẽ, từng viên đá đến từng khối xi măng đều được xử lý không còn một móng. Huyện trưởng trần muốn biểu hiện tốt trước mặt Hình đại sư nên đề nghị xây dựng suốt đêm nhưng đã bị Tiêu Phàm không chút khách khí bác bỏ.

Vừa mới dọn dẹp đất đá xi măng , Tiêu Phàm còn chưa phát hiện năm món pháp khí bày trận, đủ thấy chúng đã được chôn sâu dưới lòng đất. Thứ này không thể để cho nhân viên thấy, tránh việc bị loan truyền xung quanh. Chỉ có thể loan truyền với bên ngoài là mộ viên được tu sửa một lần nữa nhưng tuyệt đối những việc liên quan đến bố cục phong thủy, nói cũng không thể nói. Người bình thường thì không sao nhưng Tiêu gia là đại hào môn bậc nhất ở thủ đô, sao có thể có nửa điểm liên hệ đến việc phong kiến mê tín được chứ?

Đây cũng là lý do mà Tiêu Phàm không lấy thân phận trưởng tôn của Tiêu gia xuất hiện, phải dịch dung cải trang thành Hình đại sư.

Thậm chí cả Tiêu Thiên - Tiêu Nhị Ca gọi điện thoại cho Dương Thạch cũng không biết gì.

Trần Hiếu Minh không dám làm trái lời căn dặn của Hình đại sư nên dẫn công nhân về nhà nghỉ ngơi.

Lúc nửa đêm, ba bóng đen lặng yên không một tiếng xuất hiện trên tổ sơn.

Hai người và một con mèo.

Hôm nay chính là ngày đầu tháng theo âm lịch, vầng trăng hình lưỡi liềm đã sớm trốn vào tầng mây, bầu trời một màu đen nhánh, xòe tay không thấy được năm ngón. Chỉ có hai mắt Hắc Lân là tỏa ra ánh sáng lấp lánh màu xanh biếc, nếu có người nào đang ở bãi tha ma đưng phải bọn họ mà không bị hù chết tại trận mới là lạ.

Đương nhiên vào đêm hôm khuya khoắt thế này, cũng sẽ không có ai buồn chán mà chạy đến nghĩa trang chơi đùa cả.

Tiêu Phàm và Tân Lâm cũng không cần đèn chiếu sáng, mượn chút ánh sáng cực kỳ yếu ớt cũng đủ cho bọn họ thấy rõ ràng đường đi nước bước rồi, huống chi còn có Hắc Lân đi ở phía trước dẫn đường.

Trực tiếp đi đến phần mộ tổ tiên.

Hình đại sư cùng thư ký Lâm đều tự mang theo một cái xẻng bằng sắt.

Tiêu Phàm rất nhanh đã xác định được vị trí ngũ hành mộ thổ, hai người đồng thời động thủ, đào từng lớp bùn đất, tiếp tục đào sâu xuống dưới lòng đất. Bởi vì bùn đất vẫn luôn bị xi măng che lấp nên rất xộp, đào lên không tốn chút sức lực nào cả,

- Đỉnh.

Một tiếng kim loại va chạm nhau.

Rất nhanh một khối pháp khí lớn chừng một bàn tay đã bị Tiêu Phàm đào lên.

Tân Lâm mở đèn pin mang theo bên người rọi vào pháp khí đó, pháp khí có màu đen bóng, rìa mép bên ngoài được làm bằng kim loại, nhẹ nhàng lau đi

bùn đất dính trên bề mặt, một hình vẽ kỳ quái hiện ra, đó là hình vẽ một thú vật, lật lại phía dưới chính là hình vẽ một bùa chú có hình thù quái dị.

- Có manh mối sao?

Tân Lâm khẽ hỏi.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu, nói:

- Vẫn là không nhìn ra, e rằng không phải là mấy môn phái kia giờ trò quỷ.

Nếu có quan hệ đến mấy môn phái phong thủy nổi danh trong nước ở giai đoạn hiện nay thì tuyệt đối không có khả năng là Tiêu Phàm không có chút ấn tượng nào được. Trên thực tế, tinh hoa của mấy môn phái phong thủy kham dư đều được ghi chép tương đối đầy đủ trong Vô Cực Thuật Tàng, lấy tư cách là tư liệu tham khảo của Vô Cực Môn nhằm lấy thừa bù thiếu.

- Trước tiên hãy đào tất cả những pháp khí ra hết đã.

Không bao lâu, năm pháp khí bố trận lớn chừng bàn tay đều được đào lên, những hình vẽ trên bề mặt của chúng tựa như một con chó nhưng dường như lại không giống một con chó lắm, hình vẽ phù chú sau lưng thì lại không giống nhau.

Năm món pháp khí đều được lấy ra toàn bộ, Tiêu Phàm cảm thấy rất rõ ràng hung sát chi khí vốn đang tụ tập bên này đang tản mát ra bốn phía.

Phong thủy sát trận đã được phá.

- Tốt, thời gian không còn sớm, bây giờ chúng ta bắt đầu tiến hành bố trận thôi.

Tiêu Phàm đem tất cả năm món pháp khí giao cho Tân Lâm cất, Tân Lâm lại từ trong chiếc túi mang theo bên người lấy ra từng món pháp khí khác. Điểm thú vị là những món pháp khí này cũng có năm cạnh, chỉ là so với

pháp khí hình chó được đào lên kia nhỏ hơn rất nhiều, vuông vức khoảng chừng hai tấc, cũng không phải làm bằng kim loại mà được ghép từ những mảnh ngọc Hoàng Sơn trong suốt, cầm vào cảm giác trơn nhẵn ấm áp, số lượng phải nhiều hơn.

Đây không phải là pháp khí mà Tiêu Phàm vừa mới tế luyện mà ngay từ lúc trước khi rời thủ đô cũng đã được tế luyện tốt lắm rồi.

Tiêu Phàm mạo hiểm thiên cơ phản hệ mà cưỡng chế khởi quẻ, thôi diễn ra Tây Nam đại hung, báo hiệu phương hướng phần mộ tổ tiên và tổ trạch xảy ra vấn đề lớn nên đương nhiên là phải chuẩn bị sẵn sàng. Bất kể phần mộ tổ tiên hay tổ trạch có thật sự xảy ra vấn đề lớn hay không thì Tiêu Phàm cũng dự tính bày trận, dùng pháp trận tỉ mỉ tinh vi bảo vệ phần mộ tổ tiên.

Trước đây, Tiêu Phàm không có bày trận ở phần mộ tổ tiên là vì cậu ta căn bản không nghĩ tới có thuật sĩ phong thủy sẽ nhắm vào phần mộ tổ tiên của Tiêu gia mà xuất thủ cả. Lấy tư cách đại đệ tử của chương giáo Vô Cực Môn đời thứ sáu mươi bốn, Tiêu Phàm tinh thông thuật phong thủy kham dư nên hiển nhiên hiểu rõ việc thay đổi phong thủy của một đại hào môn nhất đẳng như Tiêu gia, làm hại toàn bộ gia tộc Tiêu gia như vậy tuyệt đối là một hàng động chống lại ý trời, bản thân người thi thuật sẽ bị thiên cơ phản hệ khó mà ngăn cản được, không những thế gia tộc của người thi thuật sẽ gặp phải tai họa nặng nề, thậm chí so với Tiêu gia càng nghiêm trọng hơn.

Người bị hại có địa vị càng cao, thân phận càng hiển hách thì ảnh hưởng do thiên cơ phản hệ sẽ càng mạnh mẽ.

Chắc chắn không có một thuật sư phong thủy cao minh nào lại làm chuyện điên rồ khiến cả hai bên đều thiệt hại như thế cả.

Tiêu lão gia cũng chắc chắn là không đắc tội thầy phong thủy lợi hại như vậy.

Trừ cái đó ra thì điểm quan trọng hơn chính là Tiêu Phàm gia nhập Vô Cực Môn, cậu ta được Chỉ Thủy sư tổ nhắc nhở nhiều lần là hành động của thuật sư đều là tiết lộ cơ mật, hầu như là làm trái ý trời, chỉ có một lòng hướng thiện, làm nhiều việc tốt mới có thể tiêu trừ được những tai họa do thiên cơ phản hệ.

Truyền thừa đời đời của Vô Cực Môn, truyền nhân chương giáo tu luyện nguyên khí công pháp, tên là Hạo Nhiên Chính Khí và Vô Cực Cửu Tương Thiên, hai cái hỗ trợ lẫn nhau, tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí càng uyên thâm, thành tựu ở mặt thuật pháp sẽ càng cao. Chẳng hạn như những vị hộ pháp có bản lĩnh cao cường trong Phật giáo đều có giáo lý tương ứng lấy từ bi để hóa giải lệ khí, giết người có bản lĩnh càng cao cường thì tu vi phật pháp phải càng tinh thâm, nếu không thì nhất định sẽ rơi vào ma chướng, khó có thể tự thoát khỏi được.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Phàm không thể hiểu ra, không biết là người nào có thâm cừu đại hận với Tiêu gia, phải lấy thủ đoạn dứt khoát như vậy để làm hại Tiêu gia.

Việc cấp bách trước mắt là đem hộ pháp đại trận bố trí cho thật tốt.

Tiêu Phàm và Tân Lâm đồng loạt xuất thủ, đem mười mấy món pháp khí chôn sâu dưới đất theo những phương hướng khác nhau.

- Đây là trận pháp gì?

Tân Lâm chôn món pháp khí cuối cùng, đứng thẳng lưng lên, cổ tình kéo dài giọng điệu, mang theo chút hiếu kỳ, hỏi.

- Hỗn độn chu thiên trận, do anh tự tìm hiểu, trận pháp này tương đối phức tạp nhưng rất có hiệu quả. Sau này, dù bất cứ kẻ nào muốn táy máy tay chân ở phần mộ tổ tiên thì chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Tiêu Phàm hờ hợt nói.

- Ủ.

Tân Lâm gật gật đầu.

Giờ sửu canh ba, hai người, một mèo lại lặng yên không một tiếng động rời khỏi tổ sơn.

Trần Hiếu Minh làm việc đặc biệt hiệu quả. Năm ngày sau, một tòa mộ viên mới được xây lên, cửa mộ viên đối diện mặt trước khe núi, tránh được mũi nhọn của "Lợi kiếm", trước cửa mộ viên trưng bày một đôi kỳ lân trấn giữ.

Sau khi mộ viên xây xong thì thôn trưởng dẫn một đám thôn dân già trẻ lớn bé của thôn Hồng Sơn đến trước mộ tổ công, tổ bà châm ngòi đốt pháo, lại thấp nhang, bái tế, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Phàm mời Dương Thạch và Trần Hiếu Minh tới dùng cơm, ngày tiếp theo đã cùng với Tân Lâm rời khỏi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Trời Phạt

Chương 32: Trời Phạt

Nghiêm Kim Sơn đang nằm trên giường bệnh, đau đến chết đi sống lại.

Đừng nói là người thân, bằng hữu, thậm chí ngay cả y tá trưởng tuổi nghề già nhất cũng không muốn đến gần giường bệnh của hắn.

Toàn thân Nghiêm Kim Sơn đều rỉ ra máu mủ, bất kể dùng thuốc gì cũng không có tác dụng, từ trong xương khớp đến bên ngoài đều đã thối rữa, dù là thần tiên cũng không có phương pháp cứu. Bệnh viện Tam Giang đã vì

bệnh tình của Nghiêm Kim Sơn mà đã lập ra ba lần hội chẩn, bác sĩ tham gia toàn là chuyên gia nổi tiếng nhưng cuối cùng cũng không thể điều tra ra nguyên nhân phát sinh bệnh, chỉ có thể xếp vào chứng nan y hỗn tạp.

Tuy nhiên, có một việc khiến cho các bác sĩ thấy rất khó hiểu, đó chính là bệnh nhân này đã ở trong bệnh viện ba tháng rồi, bệnh tình thì càng ngày càng chuyển biến xấu nhưng đầu óc bệnh nhân trước sau vẫn luôn minh mẫn, cho đến bây giờ cũng chưa từng phát sinh hiện tượng hôn mê.

Việc này có phần không hợp lô-gic.

Thông thường cơ thể người có một giới hạn chịu đựng đau đớn nhất định, một khi vượt quá giới hạn này thì sẽ bị ngất đi, đây chính là một cơ chế tự nhiên để chúng ta tự bảo vệ mình. Trong ti vi thường chiếu rất nhiều phim miêu tả bè lũ phản động, thường xuyên có thể thấy những phân đoạn như: Người bị tra tấn đau nhức đến hôn mê, người thẩm tra hay dùng nước lạnh hắt vào mặt bè lũ phản động để chúng tỉnh lại, rồi tiếp tục tra khảo.

Đây mới là điều hợp lý. Tình hình của Nghiêm Kim Sơn rất không hợp lý.

Còn có một hiện tượng khác cũng không hợp lý.

Nghiêm Kim Sơn lại có thể sống đến bây giờ, mặc dù kết quả kiểm tra chứng tỏ các cơ quan trên người hắn đã xảy ra vấn đề, nhưng hắn lại không chết. Thật ra thì từ hơn một tháng trước, bởi vì tình trạng bệnh nhân quá túng thiếu, không trả nổi tiền chữa bệnh nên bệnh viện đã không cho hắn dùng thuốc, cho dù có cho cũng toàn là những loại thuốc giảm nhiệt bình thường nhất.

Như vậy mà hắn vẫn cứ kiên trì được đến bây giờ!

Sở dĩ bệnh viện Nhân Dân Tam Giang không có đuổi Nghiêm Kim Sơn khỏi cửa, để cho hắn tự sinh tự diệt, nguyên nhân thứ nhất là tuân theo tinh

thần chủ nghĩa nhân đạo, thứ hai là bệnh viện cũng muốn giữ Nghiêm Kim Sơn lại làm một đối tượng nghiên cứu.

Bên cạnh đó cũng muốn nhìn xem đến cuối cùng hẳn có thể chống đỡ đến lúc nào?

Loại bệnh nghiêm trọng đi ngược lại sinh lý thông thường và y học này cũng không phải thường xuyên gặp được.

Có lẽ chờ khi Nghiêm Kim Sơn chết thì mới có thể mang xác đi giải phẫu để tra rõ nguyên nhân.

Một mình Nghiêm Kim Sơn ở một phòng bệnh, không có bệnh nhân nào đồng ý ở chung phòng với hẳn. Người vốn không có bệnh mà nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này đều bị hù dọa đến bệnh tim mất.

Trong phòng bệnh tràn đầy mùi tanh hôi.

Tân Lâm mới vừa đi vào phòng bệnh thì chịu không nổi, thiếu chút nữa đã bị mùi tanh hôi này làm cho ngất đi, vội vàng lấy tay bưng kín mũi miệng, lập tức vận khí đến tam chu thiên, lại liên tục điểm lên vài huyệt đạo trên người ngăn cản triệt để khứu giác của bản thân hoạt động mới dám tiếp tục bước về phía trước.

Nhưng trái lại thần sắc Tiêu Phàm vẫn như cũ, chậm rãi đi đến giường bệnh của Nghiêm Kim Sơn.

Nghiêm Kim Sơn căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ không ngừng la hét nhưng thân thể lại vẫn nằm im trên giường bệnh không có cách nào di chuyển. Mỗi lần cơn đau nhức ập tới, toàn thân hẳn không có một chút sức lực nào, ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích được, chỉ có thể một tiếng rồi lại một tiếng kêu rên.

Tiêu Phàm cứ như vậy mà đứng cạnh giường bệnh, lạnh lùng nhìn hăn, không có một chút căm giận, cũng không có một chút cảm thông nào cả.

Tân Lâm đứng cách giường bệnh rất xa.

Nhìn toàn thân Nghiêm Kim Sơn không ngừng chảy ra máu lẫn mủ, Tân Lâm lại lần nữa cảm thấy một cảm giác buồn nôn đang từ dạ dày xộc lên. Đối với Tân Lâm mà nói, đây tuyệt đối là một tình trạng không bình thường. Lấy tư cách truyền nhân của Thất Diệu Cung, cô đã từng trải qua vô số khóa huấn luyện tàn khốc nhất, thấy qua vô số cảnh tượng khiến người khác sồn gai óc, không dám nói là thần kinh đã được rèn luyện cứng như sắc thép, nhưng ít nhất cũng giống như lò xo.

Mà hiện tại, Tân Lâm nhìn thấy bộ dáng này của Nghiêm Kim Sơn thì cô không cảm thấy sợ hãi mà là ghê tởm đến buồn nôn.

Nghiêm Kim Sơn một mực kêu rên.

Tiêu Phàm giơ cổ tay phải lên, ngón trỏ hư không bắn ra một dòng Hạo Nhiên Chính Khí không tiếng động chui vào huyết Thiên Trung của Nghiêm Kim Sơn. Nghiêm Kim Sơn chợt cố gắng vận vẹo thân thể, tiếng kêu rên từ từ dừng lại.

- Người, là... Là người nào đó?

Sau một lúc lâu, Nghiêm Kim Sơn mới đem cặp mắt vô thần có chút hoảng loảng nhìn về phía Tiêu Phàm, giọng khàn khàn, gần từng chữ từng chữ hỏi, dường như mỗi lần hỏi ra một chữ đều phải cố gắng ngưng tụ khí lực toàn thân.

Đã lâu rồi không có ai đến thăm hăn.

Sáu tháng trước, lúc thân thể hăn không thoải mái phải nằm viện, vợ và con trai của hăn vẫn còn ở bệnh viện chăm sóc hăn. Nhưng từ bốn tháng trước,

con trai của hắn không hề xuất hiện ở bệnh viện nữa. Ngay lúc ấy, hắn hỏi vợ là con trai đã đi đâu? Vợ hắn nói con trai đã lấy vợ, đi nơi khác làm ăn rồi. Vừa qua hai tháng nữa thì vợ của hắn cũng không thấy tung tích.

Lúc này, Nghiêm Kim Sơn đã không thể hỏi ai, cả người hắn đều chảy mủ, ngay cả phòng điều trị cũng không đi ra được, bác sĩ cũng không có cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

Nghiêm Kim Sơn biết rõ tình huống của mình đã vô cùng xấu, nhưng lại không biết làm sao.

Người đến gần giường bệnh của hắn trong hai tháng qua không phải là nhân viên y tế mà chính là Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vẫn mang bộ dáng cùng trang phục của Hình đại sư.

Tình hình kẻ địch không rõ, thậm chí ngay cả một chút manh mối cũng không có, Tiêu Phàm không thể không cẩn thận. Tân Lâm cũng hỏi qua hắn vì sao không tiến hành thôi diễn, Tiêu Phàm chỉ có thể lắc lắc đầu, cười khố.

Đối phương đã hoàn toàn che đậy thiên cơ, công lực lại không có thua kém hắn.

Ngay cả việc tìm được Nghiêm Kim Sơn cũng phải dựa vào "Quy trình phá án" mà đến chứ không phải là thuật pháp.

Trước tiên, Tiêu Phàm cùng Tân Lâm đi bệnh viện Nhân Dân huyện La Châu để thăm lão bí thư thôn Hồng Sơn, lúc đó Lão bí thư đã sắp xuống quan tài, miễn cưỡng treo một hơi thở cuối cùng mà thôi. Ngày mộ viên tổ tiên Tiêu gia hoàn thành thì lão bí thư cũng trút hơi thở cuối cùng ở bệnh viện.

Sau đó, hai người đi đến Tam Giang, tìm được ông chủ lớn Tiêu An ở thành phố Tam Giang. Cái người tự xưng là đại sư phong thủy họ Nghiêm chính là do Tiêu An dẫn đến thôn Hồng Sơn.

Thời điểm Tiêu Phàm tìm được Tiêu An, tình hình Tiêu An đã không xong rồi, từ khi mộ viên tổ công tổ ba xây xong thì việc làm ăn của hắn càng ngày càng không thuận lợi, liên tiếp sáu tháng qua đều thua lỗ, ngay cả tiền vốn cũng gần như cạn sạch rồi. Vợ, con hắn cũng lần lượt sinh bệnh nằm viện, cứ hết rồi lại tái lại, làm thế nào cũng không chữa dứt được, hơn nữa bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng.

Nửa tháng trước, Tiêu An cũng bắt đầu ho khan nhưng hắn không dám đi bệnh viện xem bệnh, sợ lại tra ra bệnh gì đó, chỉ dám khám ở những phòng khám nhỏ, tùy tiện uống thuốc, châm cứu chữa trị cảm mạo thông thường.

Trước mắt, Tiêu An thật sự đã bệnh không dậy nổi, không chỉ vấn đề tiền bạc mà thời gian và nghị lực cũng tiêu hao đến không dậy nổi. Nếu như hắn lại nằm viện thì ai sẽ đến chăm sóc cho vợ cùng với con của hắn đây?

Mỗi ngày, Tiêu An đều mượn rượu giải sầu, uống say mèm. Bởi vì nếu hắn không uống sai thì hắn căn bản là không thể yên giấc.

Từ miệng Tiêu An, Tiêu Phàm đã biết tung tích của Nghiêm Kim Sơn. Tiêu Phàm vốn biết tình huống của Nghiêm Kim Sơn nhất định tốt hơn so với lão bí thư và Tiêu An nhưng tốt đến mức độ như vậy thì có phần ngoài dự liệu của Tiêu Phàm.

- Ta là bằng hữu của Tiêu gia, ta họ Hình.

Giọng nói của Tiêu Phàm vẫn ôn hòa như cũ.

Mục đích Tiêu Phàm tìm Nghiêm Kim Sơn không phải là muốn cùng Nghiêm Kim Sơn tính sổ, bởi vì chuyện này không cần thiết.

Ông trời nghiêm khắc trừng phạt là cái mà con người không thể tránh được, mà nó chắc chắn là cực hình tàn khốc nhất thế gian.

Tiêu Phàm chỉ muốn từ Nghiêm Kim Sơn tìm được một chút manh mối.

Vừa nghe nói là bằng hữu của Tiêu gia thì trong mắt Nghiêm Kim Sơn vừa có vẻ hồ thẹn vừa căm giận, gương mặt cũng bị bóp méo cả.

- Nghiêm Kim Sơn, ngươi là người của môn phái nào?

Đối với Nghiêm Kim Sơn, Tiêu Phàm gọi thẳng tên, không có chút thái độ khách khí nào cả.

Nghiêm Kim Sơn thở hắt hển mấy cái, đột nhiên cười quái dị, hỏi ngược lại:

- Thế nào? Có phải là Tiêu gia đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

- Tiêu gia có thâm cừu đại hận gì với ngươi? Tại sao ngươi phải làm như vậy?

- Thâm cừu đại hận à? Đương nhiên là có rồi! Ngươi không thấy bộ dáng bây giờ của ta sao?

Nghiêm Kim Sơn cười khẩy, nói. Vừa nhìn qua, hẳn đã khôi phục được vài phần khí lực, hiển nhiên đây đều nhờ công của Tiêu Phàm. Lúc này, cả phòng bệnh đều tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí ngăn cách tất cả sát khí ở bên ngoài. Nghiêm Kim Sơn tạm thời thoát khỏi sự giãy vò đau đớn.

Tiêu Phàm nhú mày, nói:

- Hóa ra là chính ngươi cũng đã sớm biết mình sẽ bị trời phạt à!

- Không! Ta không biết! Nếu ta biết ta sẽ không làm chuyện này!

Nghiêm Kim Sơn la hét âm lên.

Tiêu Phàm không nói gì.

Một lát sau, mặt mũi Nghiêm Kim Sơn lại lần nữa bị móp méo, hoảng sợ nói:

- Người nói cái gì? Trời phạt? Đây chính là trời phạt sao? Chẳng lẽ đúng là trời phạt?

Tiêu Phàm cau mày nói:

- Nếu như ngươi là truyền nhân của môn phái phong thủy kham dư thì chẳng lẽ không có nghe qua lực trời phạt sao?

Nghiêm Kim Sơn sững sờ rất lâu, cười khổ một tiếng, nói:

- Ta mà là thầy phong thủy chó má gì chứ? Ta chỉ biết sơ sơ thôi, hồ đồ ăn hồ đồ uống... Nếu như ta biết sửa đổi phong thủy phần một tổ tiên của nhà người khác sẽ bị trời phạt thì cho dù có cho ta nhiều tiền hơn nữa, ta cũng sẽ không làm.

- Ai cho ngươi tiền?

Nghiêm Kim Sơn lại liếc nhìn Tiêu Phàm một cái rồi nói:

- Tại sao ta phải nói cho ngươi biết? Ta đã thành cái bộ dạng này rồi, nói cho ngươi biết thì ngươi có thể cứu ta một mạng sao? Ngươi có bản lĩnh đó sao?

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, nói:

- Ta không cứu được người. Trên thế giới này, không có bất kỳ người nào có thể cứu được người.

Nếu có thể dễ dàng phá giải thì cũng không gọi là trời phạt.

- Nếu đã như vậy thì người đi đi. Ta sẽ không nói cái gì cả.

Nghiêm Kim Sơn cắn răng nghiêng lợi nói, sáu tháng giày vò đã khiến tâm lý của hắn hoàn toàn bị bóp méo không còn như lúc trước nữa rồi, không thể căn cứ theo tiêu chuẩn của người bình thường để đánh giá nữa.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, xoay người rời đi, quả nhiên không thềm ở lại nữa.

Tiêu Phàm chưa đi tới cửa phòng bệnh thì Nghiêm Kim Sơn lại bắt đầu kêu rên, từ trong cổ họng cố nói ra mấy chữ:

- Đừng đi... Cầu xin người, nếu như người có bản lĩnh lớn như vậy thì hãy giết ta đi. Chỉ cần người đồng ý giết ta thì ta sẽ nói cho người biết ai đã sai khiến ta làm như vậy....

Tiêu Phàm quay đầu, liếc nhìn hắn một cái, bình tĩnh nói:

- Không cần, người cũng không biết hắn là ai. Ngoài ra, ta còn muốn nói cho người biết không ai có thể cứu người, cũng không thể giết người, người có thể sống nửa năm nữa. Một năm này người nhất định phải chịu đựng cho đến hết tội mới có thể chết...

- Người, người nói cái gì? Người chính là ma quỷ... A...

Tiếng kêu rên thống khổ lại lần nữa vang lên trong bệnh viện, truyền ra đến bên ngoài.

Đi thẳng đến cửa bệnh viện, Tân Lâm mới hít một hơi thật dài, khẽ hỏi:

- Nhất định phải chịu đựng hết một năm sao?

- Ừ, đây là việc trời định, hắn muốn trốn cũng không thoát.

Tân Lâm khẽ rùng mình một cái.

Loại giày vò thống khổ như thế mà Nghiêm Kim Sơn còn phải chịu thêm nửa năm nữa.

- Nhưng mà tại sao lại chọn hắn? Hắn dường như chỉ là một tên bịp bợm trên giang hồ.

Tân Lâm chỉ cảm thấy trong đầu tràn đầy nghi ngờ.

- Người đó chọn hắn có hai nguyên nhân: thứ nhất chính là Nghiêm Kim Sơn có quen biết với Tiêu An mà Tiêu An coi hắn là đại sư nên tương đối dễ lừa gạt. Tiêu An lại là người thôn Hồng Sơn, cùng chúng ta có quan hệ máu mủ rất gần, thông qua Tiêu An thuyết phục lão bí thư sẽ tương đối nắm chắc phần thắng hơn. Nhưng đây không phải là nguyên nhân chủ yếu, chủ yếu là bản thân Nghiêm Kim Sơn và con trai của hắn đều có tướng mệnh phú quý, hơn nữa vừa rồi chúng ta cũng thấy con của hắn ở một phòng bệnh khác, hắn đúng là có tướng mệnh đại phú đại quý, vạn kim chi sinh, kỳ di chi thọ...

- Kỳ di chi thọ? Hắn đáng lẽ có thể sống đến một trăm tuổi sao?

Tân lâm có chút giật mình.

Một trăm tuổi đối với cô mà nói thì không phải là thọ dài lắm, vì cao thủ luyện nội gia công pháp sống rất lâu so với người bình thường. Nhưng mà đối với một người bình thường mà nói như vậy đã là rất giỏi rồi, huống chi là có vạn kim chi sinh chi.

Tiêu Phàm từng nói trong Cổ Thoại có ghi lại: trước khi chết, bản thân mình có tài sản trăm vạn cũng đã tính là giàu sang. Về phần vạn kim chi sinh gần như có thể nói là giàu có nhất thiên hạ.

Giàu sang lại được sống thọ chính là mục tiêu cao nhất của đời người mà ai ai cũng mong muốn đạt được trong mấy ngàn năm qua.

- Ủ. Nhưng mà bây giờ mệnh phú quý cùng với tuổi thọ đều đã bị đánh rớt, con trai của Nghiêm Kim Sơn tối đa chỉ có thể sống được bảy ngày, còn cả gia đình Tiêu An vốn cũng có tướng mệnh rất tốt. Bọn họ chính là người ứng kiếp tốt nhất, nếu không có những kẻ đại phú đại quý như vậy chết thay thì lực thiên cơ phản hệ sẽ ứng trên người của người đó, hẳn nhất định sẽ không chịu nổi.

Tân Lâm âm thầm hớp một ngụm khí lạnh.

- Vậy chúng ta làm thế nào bây giờ? Đi nơi nào tìm người đó chứ? Rốt cuộc người này cùng Tiêu gia có bao nhiêu thâm thù đại hận chứ?

Có một đối thủ kinh khủng vẫn đang núp trong bóng tối, chờ đợi thời cơ ra tay với Tiêu gia, nếu như không lập tức giải quyết triệt để thì khó mà sống yên ổn được.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, nhíu mày, giữa đôi lông mày hiện lên một vẻ ưu sầu.

- Lâm Nhi à! Sợ là chúng ta không có thời gian tra ra người kia, chúng ta phải lập tức trở về thủ đô.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hai Vị Lão Gia

Chương 33: Hai Vị Lão Gia

Tiêu lão gia vẫn ở bệnh viện cũ nhưng vì nghe theo lời khuyên của Tiêu Phàm nên đã chuyển tới một phòng bệnh khác, trước phòng bệnh này có một cái sân nhỏ. Trước đây, mỗi khi Tiêu lão gia bị bệnh đều ở tại tiểu viện này.

Tiêu Phàm không có vội vã bước vào phòng bệnh mà trước tiên đi một vòng quanh sân, quan sát thật kỹ càng, cho đến khi xác định được phong thủy của tiểu viện này không có bất kỳ thay đổi nào mới tạm yên lòng. Xem ra kẻ đang núp trong bóng tối chờ thời cơ ra tay với Tiêu gia kia vô cùng cẩn thận, không dám làm bừa ở thủ đô. Tiêu lão gia được bảo vệ rất chặt chẽ, không phải người nào cũng có thể tùy tiện đến gần, nhất là thời gian nằm viện thì các phương pháp bảo vệ càng nghiêm ngặt hơn.

Với khả năng của Tiêu Phàm, nếu như cậu ta không phải là cháu ruột của Tiêu lão gia, dưới tình huống canh gác nghiêm ngặt như vậy mà cậu ta muốn không tiếng động lén vào tiểu viện, sau đó tiến hành bày phong thủy sát trận là tuyệt đối không có khả năng.

Kẻ nào dám ngang nhiên gây bất lợi với người có công lớn với đất nước như Tiêu lão gia thì chắc chắn là kẻ đó muốn đâm đầu vào chết.

Nhưng mà phong thủy sát trận ở phần mộ tổ tiên quả thực đã tạo thành tổn hại quá lớn.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, sau khi Tiêu Phàm vào cửa thì nhìn thấy Tiêu lão gia đang dựa lưng vào đầu giường, nửa nằm nửa ngồi. Trên tủ đầu giường có để một túi văn kiện, thư ký đang pha trà cho lão gia.

Y tá Trương thì đang nằm ở một góc ghế salon nhắm mắt nghỉ ngơi, trên mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Trông bộ dáng này thì tinh thần của Tiêu lão gia đã tốt hơn nhiều, thư ký phải đứng một bên đọc văn kiện cho lão gia nghe. Người có công lớn với đất nước như Tiêu lão gia phải thời thời khắc khắc chú ý đến tình hình quốc gia đại sự, chỉ cần điều kiện thân thể cho phép thì việc nghe văn kiện hàng ngày là điều phải làm. Đa số thời gian, việc này chỉ theo ý nghĩa thuần túy là "Nghe " văn kiện thôi, không có phát biểu bất cứ ý kiến gì. Chỉ có những vấn đề vô cùng quan trọng thì Tiêu lão gia mới phát biểu ý kiến, ký một vài chữ hoặc viết một đoạn văn ngắn và thư ký sẽ chịu trách nhiệm truyền đạt với bên ngoài,

Nhưng loại tình huống này không nhiều.

Tiêu Phàm đẩy cửa đi vào phòng bệnh, Tiêu lão gia vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên nhàn nhã mở mắt. Mặc dù tuổi tác của ông đã cao, lại đang bị bệnh, các cơ quan trong cơ thể đã không còn hoạt động tốt, thính giác, khứu giác lại càng bị thoái hóa nghiêm trọng, nhưng một chủ tướng từng chiến đấu hơn trăm trận như ông sẽ luôn có thói quen bất cứ lúc nào cũng duy trì tinh thần cảnh giác cực cao, mà giác quan thứ sáu cùng với tình trạng cơ thể không có quan hệ.

- Tiểu Phàm tới rồi đó à?

Trên gương mặt gầy gò của Tiêu lão gia rần rần vẻ tươi cười, chủ động chào hỏi Tiêu Phàm.

- Ông nội.

Tiêu Phàm đi vào, ngồi xuống mép giường, cười dịu dàng, cầm bàn tay gầy khô của ông nội một cách rất tự nhiên. Miễn là Tiêu Phàm về nhà thì lần nào cũng sẽ thực hiện động tác này, đây chính là lòng hiếu thuận của Tiêu Phàm. Tiêu lão gia cũng biết, Tiêu Phàm muốn bắt mạch cho ông.

Đương nhiên hành động này là thể hiện lòng hiếu thuận.

- Tiêu trưởng ban.

Thư ký đang pha trà cũng mỉm cười chào hỏi Tiêu Phàm, vị thư ký này khoảng chừng bốn mươi tuổi, tính tình rất trầm ổn, đối với mỗi thành viên Tiêu gia đều khăng khăng giữ cách xưng hô theo chức vụ, chỉ có những tiểu bối tuổi tác còn quá nhỏ, chưa có tham gia công tác mới gọi bằng tên thôi.

- Thư ký Hoàng.

Tiêu Phàm cũng tao nhã lễ phép chào lại.

Thư ký Hoàng tiện tay rót một tách trà, đưa đến trước mặt Tiêu Phàm bằng hai tay.

Trà này là trà Long Tĩnh loại cực phẩm, chuyên cung cấp cho những người lãnh đạo cấp cao nhất, những người đứng đầu thì uống trà Búp Minh Tiên.

- Cảm tạ.

Tiêu Phàm khom người, nhận lấy tách trà bằng hai tay.

Thư ký Hoàng âm thầm thở dài, hẳn thực sự thấy tiếc cho vị trưởng tôn của Tiêu lão gia này, một người có tính tình nhã nhặn, trầm tĩnh như vậy rất hiếm thấy được ở thế hệ thứ ba của hào môn thế gia, nhưng Tiêu Phàm cứ khăng khăng muốn đi học đạo, nếu như Tiêu Phàm đi theo con đường chính trị thì thành tựu đạt được tuyệt đối không dưới mấy vị con cháu đời thứ ba kiệt xuất nhất hiện nay.

Vì thế mà không biết là Tiêu bộ trưởng đã buồn bực đến bao nhiêu rồi.

Đối với những than thở trong lòng thư ký Hoàng, Tiêu Phàm rõ như soi gương, nhưng hiện tại cậu ta cũng không có lòng dạ nào mà suy nghĩ tới.

Tuy rằng tinh thần của Tiêu lão gia đã tốt hơn nhiều rồi nhưng về mặt mặt mạo tượng thì vẫn không có chuyển biến nhiều, mấu chốt chính là dòng hung sát

chi khí trong cơ thể Tiêu lão gia không có chút dấu hiệu bị tiêu trừ. Đuôi lông mày vẫn tán loạn, hung vân vẫn hiện ở nhân trung chạy thẳng vào miệng, đầm đìa hung vân vô cùng rõ ràng như trước.

Xem ra phong thủy sát trận ở phần một tổ tiên đã tạo thành tổn hại rồi, coi như Tiêu Phàm có phá vỡ sát trận đi nữa thì trong tình thế vô cùng cấp bách này cũng chỉ là "Nước xa không cứu được lửa gần" thôi.

Người nọ bố trí phong thủy sát trận cực kỳ quỷ dị, hung sát chi khí rất nồng đậm lại hung ác hơn những phong thủy sát trận bình thường nhiều lắm. Cái này cũng bởi vì tướng mệnh của Tiêu lão gia cùng Tiêu Trạ cực phú cực quý, tướng mệnh của Tiêu Phàm cùng em trai Tiêu Thiên đều là thiên tử mệnh, cộng thêm người đó có lòng tham quá lớn muốn đem cả Tiêu gia bỏ vào nồi hấp. Nếu như hắn chỉ muốn chia mũi nhọn vào một mình Tiêu lão gia thì e rằng đã phát sinh bất trắc từ lâu rồi.

Bày sát trận như thế sẽ thu được kết quả rất nhanh, trong vòng mấy tháng thì đã tạo thành tác hại rồi, nhưng muốn cho phong thủy ở phần một tổ tiên từ từ khôi phục như bình thường thì phải cần một khoảng thời gian dài hơn nhiều.

Tiêu lão gia thấy lông mày của Tiêu Phàm nhú lại, sau đó lại lập tức dẫn ra thì Tiêu lão gia mỉm cười, hỏi:

- Mấy ngày nay, con đã đi đâu vậy?

Tiêu Phàm nói:

- Con đi ra ngoài một chuyến ạ!

Tiêu Phàm vốn không có ý định gạt ông nội nhưng hiện nay, kẻ địch đang ẩn trong bóng tối rình mò Tiêu gia nên cậu ta nhất định phải hành động thật cẩn thận. Mặc dù trong căn phòng này chỉ có bốn người, mà thư ký Hoàng

và y tá Trương thì đều rất đáng tin, nhưng Tiêu Phàm vẫn lo là họ sẽ vô tình tiết lộ bí mật ở thôn Hồng Sơn.

Ở thời điểm mấy chốt này, Tiêu Phàm tuyệt đối không bộc lộ thân phận thật sự của mình được.

Bởi vì thiên cơ che đậy nên Tiêu Phàm không thể thôi diễn ra kẻ địch đang ẩn nấp trong bóng tối là thần thánh phương nào. Đồng thời người kia cũng không thể nào thôi diễn ra bí mật của hắn. Nếu như để người đó biết được Ở Tiêu gia có một cao nhân biết thuật pháp thì đối với Tiêu Phàm càng thêm bất lợi.

Địch trong bóng tối còn ta ở ngoài sáng, đó chính là điều tối kỵ của binh gia!

Ánh mắt Tiêu lão gia sáng ngời nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Ông nghe nói mấy tháng trước, có người xây mộ viên trên tổ sơn, mấy ngày trước lại vừa mới sửa lại?

Tiêu Phàm thoáng sửng sờ, nhìn ông nội, không nói lời nào cả.

Tiêu lão gia giải thích thêm một câu:

- Là đồng chí ở Giang Hán đã báo cáo lên.

Tiêu Phàm chợt bừng tỉnh.

Động tay ở trên phần mộ tổ tiên của Tiêu gia, dù bất kể là nguyên nhân gì thì đồng chí ở Giang Hán có nhiệm vụ phải báo cáo với Tiêu lão gia.

Tiêu Phàm trầm ngâm một chút rồi khẽ nói:

- Ông nội, theo ý kiến của cá nhân con thì sửa chữa mộ viên một chút cũng tốt, tiện lợi cho việc tế bái, chỉ cần là không quá phung phí là được.

Tiêu lão gia lại nhìn Tiêu Phàm một cách rất thăm thiết, nói:

- Tiểu Phàm à! Nghiên cứu đông y, châm cứu là chuyện tốt, đó chính là tinh hoa của đất nước ta. Cho dù nghiên cứu những tác phẩm kinh điển của Đạo giáo cũng là việc quốc gia cho phép, con đi làm ở Cục Tôn Giáo cũng coi như là một nghề nghiệp. Sau này, lúc nào rảnh rồi thì con hãy đến kể cho ông nội nghe những chuyện này.

Tiêu Phàm lại sững sờ, khẽ gật đầu, nói:

- Được ạ, con sẽ nhớ kỹ lời hôm nay của ông.

Vừa nói mấy câu thì dường như là tinh thần của Tiêu lão gia có chút không ổn, dựa vào đầu giường, thở dốc.

Tiêu Phàm lập tức âm thầm truyền một dòng chân khí vào cơ thể Tiêu lão gia, tránh né dòng hung sát chi khí ẩn trong cơ thể ông, bởi vì dòng hung sát chi khí đó tạm thời chưa có phát tát nên Tiêu Phàm không dám làm bừa, lỡ như không khống chế được lực đạo thì sẽ dẫn đến bất trắc khó lường. Cho dù kiếp nạn của Tiêu lão gia còn chưa tới nhưng ông cũng đã tám mươi mấy tuổi rồi, thân thể vốn đã không còn khỏe như trước, sẽ không chịu nổi những cơn giãy vò nữa.

Tinh thần Tiêu lão gia đã khá hơn một chút.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

- Uông lão, Uông bí thư, xin mời đi bên này!

Đây chính là giọng nói của Tiêu Trạm.

Mặt thư ký Hoàng hơi biến sắc, bước nhanh về hướng cửa nghênh đón, y tá Trương đã sớm bị đánh thức cũng vội vàng đứng dậy.

Tiêu Phàm liền nói thầm với Tiêu lão gia:

- Ông nội, là Uông gia gia và thư ký Uông đến thăm ông.

Tiêu lão gia có căn bệnh lãng tai, đa số người lớn tuổi đều mắc phải căn bệnh này, chỉ là nặng hay nhẹ mà thôi. Thường ngày Tiêu lão gia luôn đeo máy trợ thính, những lúc thư ký Hoàng đọc văn kiện đều phải đọc lớn tiếng thì Tiêu lão gia mới nghe được. Duy chỉ có Tiêu Phàm nói chuyện với Tiêu lão gia, dù lời nói có nhỏ nhẹ nhưng Tiêu lão gia vẫn nghe được không sót một chữ nào.

Cũng không có ai để ý đến tình tiết nhỏ nhặt này.

Khóe miệng Tiêu lão gia hiện lên một nụ cười châm chọc, thản nhiên gật đầu.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tiêu Trạ cùng một lão đồng chí tóc bạc trắng và một một vị cán bộ tuổi trung niên bước vào.

Thư ký Hoàng vội vàng bước lên chào hỏi:

- Uông lão gia khỏe chứ ạ! Uông bí thư, Tiêu bộ trưởng.

Hào môn thế gia đều có quy tắc đối xử với mọi người, ở chỗ này, thư ký Hoàng đại biểu cho Tiêu lão gia, ngược lại Tiêu Trạ trở thành khách. Đương nhiên mỗi thế gia đều có phép tắc riêng, bởi vì suy nghĩ của mỗi người đều khác nhau mà.

Người được gọi là Uông lão chính là một ông lão tuổi chừng tám mươi, trẻ hơn so với Tiêu lão gia một chút, eo to lưng thẳng, tuy tóc bạc trắng phao nhưng mặt mũi rất hồng hào, tinh thần rất tốt, nhìn qua thì thân thể có vẻ tráng kiện hơn Tiêu lão gia, dáng đứng của ông rất có oai nghiêm.

Mà người cán bộ trung niên được gọi là Ông bí thư lại có dáng người khác xa Ông lão gia, gương mặt cao gầy, có vẻ thư sinh nhã nhặn, trên mặt mang theo nụ cười, có vẻ rất là bình dị gần gũi.

Tiêu Phàm đều biết hai vị này.

Đầu tiên, Ông lão gia chính là đồng chí Ông Chính Trung cùng nổi danh với Tiêu lão gia, một trong mấy vị nguyên lão có công lớn với đất nước, có lực ảnh hưởng vô cùng lớn trong nước, cùng so sánh với Tiêu lão gia cũng không có thua kém. Chỉ có điều theo lời đồn thì hai vị lão gia này đều không nhất trí về những chủ trương chính trị, trong mười mấy năm qua, hai người thỉnh thoảng xuất hiện bất đồng, thậm chí là tranh luận.

Còn Ông bí thư theo sát phía sau chính là Ông Vĩ Minh, con trai trưởng của Tiêu lão gia, là bí thư của một tỉnh nào đó ở phía Nam, đứng hàng tướng soái, cũng giống như Tiêu Trạm vậy, là nhân vật tiên phong của thế hệ thứ hai, là người đứng đầu của một phe phái chính trị.

Tình hình của Ông gia với Tiêu gia có chút giống nhau, hai vị lão gia đều là nhân vật đức cao vọng trọng, có quyền lực chính trị rất cao, con trai trưởng đều là nhân vật kiệt xuất trong giới chính trị, có địa vị rất cao ở bộ, cũng đều là "Người phát ngôn" ở một đảng phái chính trị. Ông Vĩ Minh còn có một người em trai, là tổng tài của một công ty xuyên quốc gia rất lớn, chỉ có điều công ty kia cũng có chỗ dựa chính trị vững vàng.

Cha con Tiêu lão gia: Tiêu lão gia có tính tình ôn hòa, uy nghiêm thu liễm bên trong, Tiêu Trạm thì công chính nghiêm minh, tính cách thì trái ngược với Tiêu lão gia, tương đối hướng ngoại, có tiếng là thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn. Cha con Ông lão gia thì vừa khéo trái ngược, dáng vẻ Ông lão gia rất uy nghiêm, yêu ghét rõ ràng, Ông Vĩ Minh lại có vẻ nhã nhặn ôn hòa, bình dị gần gũi.

Ngược lại cũng có chút hứng thú.

- Đồng chí Khả Đức, ông khỏe chứ...

Thấy Tiêu lão gia đang ngồi trên giường, Ông lão gia liền cười ha hả, lớn tiếng nói, thái độ vô cùng cởi mở.

Tên của Tiêu lão gia chính là Tiêu Khả Đức.

- Đồng chí Kính Trung, chào ông.

Tiêu lão gia mỉm cười gật đầu, nhàn nhạt đáp lời.

Ông lão gia bước nhanh đến giường bệnh Tiêu lão gia, Tiêu Phàm lập tức khom người chào.

- Ông gia gia, người khỏe chứ ạ.

- A.. Con là, đúng rồi, con là Tiêu Phàm. Ha ha, không tệ, không tệ, ở đây chăm sóc ông nội, tốt, đúng là một đứa trẻ có tấm lòng hiếu thuận.

Ông Kính Trung cười ha hả, chủ động bắt tay với Tiêu Phàm.

Bàn tay của Ông lão gia dày rộng, mềm mại, vô cùng ấp áp.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Bệnh Của Ông Nội Sẽ Khá Hơn!

Chương 34: Bệnh Của Ông Nội Sẽ Khá Hơn!

Tiêu Phàm gần như là hành động theo thói quen, thoáng bắt mạch cho Ông Kính Trung.

Mạch tượng của Ông lão gia vững vàng có lực, tình trạng thân thể có vẻ vô cùng tốt, so với tuổi thật của ông thì ít nhất phải trẻ hơn tới năm tuổi.

Trong mấy vị nguyên lão đức cao vọng trọng thì tình trạng cơ thể của Ông lão gia là tốt nhất. Mấy năm nay, Ông gia thuận buồm xuôi gió, thế hệ tiểu bối cũng không chịu thua kém, nhất là trưởng tôn của Ông lão gia - Ông Thuật có tính cách ông cụ non giống hệt cha hãnh - Ông Vĩ Minh, có chút uy nghiêm, đôn hậu nhưng rất thận trọng. Tuổi tác cũng xấp xỉ Tiêu Phàm nhưng đã làm quan ở Chánh Xử Cấp Thực Quyền, giữ chức vụ trọng yếu trong phòng làm việc của một vị cự đầu nào đó.

Thông thường thì tình huống như vậy rất hiếm thấy.

Con trai của bí thư tỉnh ủy đương nhiệm, trưởng tôn của một vị nguyên lão khai quốc công thần lại đi làm thư ký cho một vị cự đầu thì dường như đã phạm vào điều cấm kỵ rồi. Nhưng vị cự đầu này lại được công nhận là Ông hệ đại lão, trước nay luôn là nhân vật đại biểu, là người mà Ông lão gia dốc hết sức để tiến cử. Ông Thuật đảm nhận chức vụ thư ký của hãnh cũng vô cùng hợp lý, có một nhân vật đứng đầu một đảng phái nguyện ý bồi dưỡng người nối nghiệp thì có gì bằng chứ.

Ông đại thiếu gia được các trưởng bối khen ngợi là người xuất chúng nhất trong đám thế hệ con cháu hào môn thế gia đời thứ ba ở thủ đô, ít nhất cũng là một trong những người giỏi nhất.

Ngược lại, loại con cháu hào môn thế gia say mê "Phong kiến mê tín" như Tiêu Phàm quả thực không thể nói là kẻ phản nghịch được., nhưng anh em Tiêu gia lại bị những bậc trưởng bối hào môn thế gia xem như là "Nhân vật phản diện điển hình", dùng để giáo dục con cái của mình nghìn vạn lần cũng đừng học theo anh em Tiêu gia, đặc biệt là Tiêu Phàm. Quả thực hành động của Tiêu đại thiếu gia đã tự cắt đứt con đường làm quan của mình, mà đi theo con đường phản nghịch, chính là đưa con bất hiếu ngỗ nghịch, không nghe lời cha mẹ, ông bà.

Ngược lại nhị thiếu gia của Tiêu gia thì chỉ cần không ăn chơi trác táng nữa thì may ra có thể cứu vãn.

Uông gia cũng có công tử ăn chơi trát táng, chính là em trai của Uông Thuật, là nhị thiếu gia của Uông gia, là một công tử quần là áo lượt không thua kém nhị thiếu gia của Tiêu gia, nhưng Uông nhị thiếu gia quần là áo lượt đã sớm bị hào quang của Uông gia bao phủ nên không ai để ý đến hẳn.

Cả gia tộc phần thịnh hưởng đến quang vinh, thế hệ tiểu bối lại không chịu thua kém, nên tâm tình của Uông lão gia rất khoái trá, tự nhiên thân thể cũng khỏe mạnh.

Sau Uông lão gia, Uông Vĩ Minh cũng chủ động bắt tay với Tiêu Phàm, khích lệ:

- Tiểu Tiêu à! Rất giỏi, nghe nói con đang nghiên cứu thuật châm cứu đông y, đó là việc rất tốt, là tinh hoa của đất nước ta, nhất định phải được phát huy.

Bên cạnh, sắc mặt Tiêu Trạm liền sa sầm xuống, có chút không vui.

Đối với Tiêu gia, việc tuyên dương Tiêu Phàm ở phương diện nghiên cứu thuật châm cứu đông y với người ngoài là việc bất đắc dĩ, miễn cưỡng lấp liếm chuyện tu đạo một chút mà thôi. Các trưởng bối thế gia cũng rất biết điều, tuyệt đối không nhắc tới chuyện này trước mặt Tiêu Trạm, tránh cho mọi người phải lúng túng. Nhìn qua Uông Vĩ Minh mỉm cười là đang khích lệ Tiêu Phàm nhưng trong mắt của Tiêu Trạm chính là đang cười châm chọc.

Đặc biệt đem Tiêu Phàm so sánh với con trai của Uông Vĩ Minh - Uông Thuật, tuy tuổi tác xấp xỉ nhau nhưng về mặt thành tựu thì trái ngược, Tiêu Phàm hoàn toàn không thể so sánh với Uông Thuật.

Thử nghĩ hai mươi năm sau, Uông Thuật đã giữ chức vị cao, cha lại ở địa vị tướng soái, đều trở thành nhân vật uy phong hiển hách, là đại lão có quyền hạn vô biên, được sắp xếp ngồi ở chỗ khách quý, cuộc sống xa hoa. Còn

con trai của Tiêu Trạm thì lại mặc áo bào đạo sĩ làm thầy lang tha phương khắp nơi, chỉ cần người khác gọi là phải tới xem bệnh châm cứu cho những người tai to mặt lớn. Loại tương phản mãnh liệt như thế này, bảo một người có tâm khí cao ngạo như Tiêu Trạm làm sao chấp nhận được chứ?

- Ông gia gia, Ông bí thư, mời hai vị ngồi!

Nói là nói như vậy nhưng trước giường bệnh chỉ có một cái ghế, Tiêu Phàm đã nhường cho Ông lão gia, nhưng cậu cũng không có ý định đi tìm một cái ghế khác mang đến.

Tính tình của Tiêu đại thiếu gia nhã nhặn, thái độ cũng khiêm tốn, đó chính là bản tính của cậu, nhưng cũng không có nghĩa là cậu sẽ cúi đầu, khom lưng phục vụ cho ai cả. Thân phận của Tiêu Phàm cũng không phải chỉ là trưởng tôn của Tiêu gia bình thường, mà còn là môn đệ của chương giáo Vô Cực Môn, đó không phải là việc là cậu nên làm.

Hoàng thư ký hiển nhiên không ngờ một người nhã nhặn như Tiêu đại thiếu gia lại có thái độ kiêu kỳ như thế, vội vàng mang hai cái ghế đến rồi đặt ở phía sau ghế của Ông lão gia.

Tiêu Trạm miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười, nói với Ông Vĩ Minh:

- Ông bí thư, mời ngồi!

- Tiêu bộ trưởng khách sáo rồi.

Ông Vĩ Minh mỉm cười, theo lời ngồi xuống.

- Nhưng đồng chí Đức sao rồi? Cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?

Ông lão gia ngồi xuống, lại lớn tiếng hỏi thăm, vẻ mặt rất là lo lắng.

Tuy rằng hai vị lão gia bất hòa ở mặt chủ trương chính trị nhưng suy cho cùng thì hai người cũng là bằng hữu mấy chục năm, Ông lão gia cũng đã

tám mươi, lại nhìn thấy những lão đồng chí bằng hữu bên cạnh mình từng người từng người rơi rụng, thì hiển nhiên là trong lòng không thể chấp nhận được rồi.

Tiêu lão gia mỉm cười, nói:

- Cảm tạ đồng chí Kính Trung quan tâm, ta chỉ là bệnh cũ tái phát thôi. Con người mà! Tuổi tác vừa tăng thì thân thể, xương cốt không còn nghe theo sự điều khiển nữa... Haizz.... Ngay cả bệnh tật cũng dám khi dễ ông, nhưng mà cũng không hề gì đâu. Năm đó dẹp loạn bè lũ phản động, đánh đuổi bọn giặc ngoại xâm Nhật Bản, xây dựng một đất nước tốt đẹp như hôm nay, nhiều bom đạn như thế cũng không lấy được mạng của Lão Tiêu ta, chỉ vài cơn bệnh tật nhỏ này thì tính là gì chứ?

Giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng sự kiêu ngạo đã thấm vào trong xương cốt.

Hai vị lão gia đều có lý lịch rất hiển hách, tuy nhiên Tiêu lão gia lại trải qua chiến đấu nhiều hơn Uông lão gia một chút. Thật ra thì vào những năm tháng chiến tranh, đa số thời gian Uông lão gia đều làm công tác ở hậu phương, còn Tiêu lão gia chủ yếu là chiến đấu ở tiền tuyến, cho đến bây giờ thì trong cơ thể của Tiêu lão gia vẫn còn lưu lại hai mảnh vụn từ lựu đạn quả dừa của tên tiểu quỷ kia.

Nhưng mà tên tiểu quỷ đã ném quả lựu đạn đó cũng không lấy được thứ gì tốt từ ông, đã bị ông trả lại một súng nằm dưới lòng đất lạnh.

Sắc mặt Uông lão gia hơi đông cứng lại. Ông làm sao nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Tiêu lão gia chứ?

Mặc dù nói, công việc hậu cần cũng là tham gia chiến tranh nhưng những nhà nghiên cứu quân sự tổng kết ra kinh nghiệm, trong một cuộc chiến tranh, những chỉ huy và chiến sĩ ở tiền tuyến luôn có những ưu thế tâm lý tinh tế hơn những nhân viên ở hậu phương. Vì dù sao thì một người ở hậu

phương làm công tác tổ chức lương thảo, đạn dược cùng với một người ở tiền tuyến mặt đối mặt với súng ống, lưỡi lê của bọn giặc ngoại xâm, hơn nữa phải luôn đối mặt với máu tươi cùng chết chóc.

- Đồng chí Kính Trung, thân thể ông có khỏe không? ông cũng đã tám mươi tuổi rồi, phải chú ý chăm sóc sức khỏe đó.

Vừa nói xong một câu, Tiêu lão gia lại từ thế bị động đổi thành chủ động, hỏi thăm đến tình trạng cơ thể Uông lão gia. Vừa nhìn qua thì tinh thần của Tiêu lão gia rất là cường tráng, đây là công của Tiêu Phàm vừa mới truyền chân khí cho ông.

Tính tình của Tiêu lão gia là như vậy, vừa nhìn có vẻ bình dị gần gũi nhưng lúc nào cũng muốn nắm giữ quyền chủ động. Thật ra thì dù lực ảnh hưởng của Tiêu lão gia cao nhất hay là Uông lão gia ở trên thì hai vị lão gia cũng đã sớm lui xuống sân khấu, họ cũng chẳng thêm đi so đo những lễ tiết nhỏ nhỏ để làm gì. Dù hai bên có "Cạnh tranh" đi nữa thì chủ yếu là do lớp hậu bối phát động thôi.

Uông Kính Trung cười ha hả một tiếng, nói:

- Cảm tạ đồng chí Khả Đức quan tâm ta nhưng thân thể của ta cũng không tệ lắm, có thể ăn cũng có thể ngủ, dĩ nhiên đã đến cái tuổi này thì bệnh tật không thể tránh khỏi, không biết lúc nào nó đến cả, nói đến là đến thôi, ai biết trước được chứ?

Tiêu lão gia mỉm cười, gật đầu, lại chuyển hướng sang hỏi Uông Vĩ Minh:

- Đồng chí Vĩ Minh, công tác ở Tỉnh lý vẫn thuận lợi chứ?

Uông Vĩ Minh vội vàng khom người, vô cùng cung kính, nói:

- Tiêu lão gia, công tác ở Tỉnh lý cũng xem như khá suông sẻ.

- Ừ, mấu chốt là việc xây dựng đội ngũ cán bộ, nhất định không được buông lỏng, nhất định phải nắm chắc, phải thực hiện thật chu đáo...

- Đúng vậy, Tiêu lão gia, chúng tôi nhất định sẽ thực hiện theo chỉ thị của ngài.

Hôm nay, trước khi đến thăm Tiêu lão gia, Ôn Vĩ Minh chỉ là người đứng ở giữa, cho dù hai vị lão gia bất hòa về mặt chủ trương chính trị thì Ôn Vĩ Minh cũng không quản việc hai người hay hai đại gia tộc tranh đấu thế nào. Thời gian Tiêu lão gia nằm viện, hầu như là tất cả cán bộ lãnh đạo chủ yếu đang đương chức hay những hào môn thế gia hiển hách cùng với những nhân vật đại biểu cho lớp con cháu đều đến bệnh viện thăm hỏi Tiêu lão gia.

Tuy nhiên Ôn lão gia đích thân tới cũng là một trong những người đầu tiên trong đám nguyên lão.

Mấy vị lão gia khác chưa chắc thân thể xương cốt tốt hơn so với Tiêu lão gia.

Trước đây, thân thể của Tiêu lão gia xem như rất tốt, nếu không phát sinh loại ảnh hưởng bên ngoài này thì căn cứ theo thời diễn của Tiêu Phàm, tuổi thọ còn lại của ông ít nhất cũng là ba năm rưỡi nữa mới tận. Nhưng tình huống bây giờ đương nhiên không còn giống như lúc trước nữa.

Tiêu Trạh hết sức chăm chú lắng nghe cha mình cùng với cha con Ôn lão gia và Ôn Vĩ Minh nói chuyện, sự chú ý của Tiêu Phàm lại đặt trên tướng mạo, thần sắc của ba người.

Nhìn qua, thì trên tướng mạo của Ôn lão gia đúng là có điềm báo vô cùng trường thọ, bây giờ còn cách rất xa thời kỳ cuối cùng của sinh mạng. Đối với những đại gia tộc hào môn thế gia mà nói thì đây chính là vật đảm bảo hùng hồn nhất cho sự hưng thịnh của gia tộc.

Tóc của Ôn Vĩ Minh hơi thưa thớt nhưng màu sắc rất đen bóng rõ ràng không phải là do nhuộm. Trán rộng biểu hiện phong vận rất tốt, thiên trung vô hạ, nhật nguyệt phong long, tướng mệnh phú quý. Nhất là giữa trán no đủ, ấn đường mờ mờ có tử khí dày đặc, càng là điềm báo phú quý, rõ ràng con đường làm quan còn chưa đạt đến đỉnh cao. Với tướng mạo thanh khiết như vậy thì tương lai Ôn Vĩ Minh chắc chắn sẽ ở vị trí rất cao.

Ngược lại hiện tại, tướng mạo của Tiêu Trạc so với ngày trước dường như cũng có một số biến đổi, dòng hung sát chi khí ở nơi ấn đường đã có chút ẩn giấu, không còn rõ ràng như mấy ngày trước nữa, nhưng lại chưa được loại trừ. Huyết quang ở cánh mũi cũng đã ẩn giấu bớt, như ẩn như hiện.

Tuy rằng tình hình có chút chuyển biến tốt nhưng cũng chỉ là đem điềm xấu hoãn lại một thời gian, vẫn là trốn không khỏi.

Tiêu Phàm lại âm thầm thở dài, trong lòng rất nặng nề.

Xem ra Tiêu Phàm còn chưa có hiểu biết tường tận về uy lực của phong thủy sát trận. Dù sao tuổi tác của Tiêu lão gia cũng đã cao, tuổi thọ không lâu dài cũng có thể quy kết do quy luật tự nhiên, nhưng tướng mạo của Tiêu Trạc vẫn hiện lên điềm báo hung hiểm như vậy lại không phải do quy luật tự nhiên.

Quả nhiên, kẻ địch ẩn núp trong bóng tối kia lợi hại hơn nhiều so với Tiêu Phàm dự liệu.

E rằng không chỉ có một người.

Bất kỳ một môn phái phong thủy nào, nếu muốn truyền thừa lâu dài thì đệ tử không thể quá ít được, bằng không thì không thể nào chịu được bất kỳ công kích nào, nhất là cái loại đơn truyền đó quả thực là có chút khô hời. Và lại không cần phải nói giang hồ hiểm ác, mà phong thủy kham dư tiết lộ thiên cơ dẫn đến trời phạt thì có thể đem vị hậu duệ cực khổ bồi dưỡng ra được thoáng cái bị chôn vùi.

Tiêu Phàm nghe sư phụ nói qua, đệ tử đời thứ sáu mươi bốn của Vô Cực Môn có độ tuổi vượt qua Tiêu Phàm rất xa, thậm chí có huynh còn hơn sư phụ mấy chục tuổi, đồ tử đồ tôn cũng không ít. Lịch sử mấy nghìn năm của Vô Cực Môn cũng có xuất hiện mấy lần như vậy, vị đệ tử được chọn kế thừa ngôi vị chương giáo xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bắt buộc phải chọn lựa một vị kế nhiệm chức vị chương giáo từ những đệ tử khác.

Phàm tình huống như thế xảy ra thì nhất định tông môn sẽ bị suy sụp trong một đoạn thời gian, vì dù sao thì chương giáo mới cũng không đạt được truyền thừa đầy đủ nhất.

Ước chừng một khắc sau, y tá Trương rất uyển chuyển đưa ý kiến, nói thủ trưởng cần phải được nghỉ ngơi nhiều. Ông lão gia cùng Ông Vĩ Minh lập tức đứng dậy từ biệt, Tiêu Trạm và Tiêu Phàm đích thân tiễn đến cửa, vừa trở lại phòng bệnh đã phát hiện Tiêu lão gia đã nằm xuống, gương mặt mới vừa rồi còn đỏ thắm đã trở nên xám xanh, có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Tiêu lão gia nhanh nhẹn đối đáp là vì không muốn yếu thế trước mặt Ông lão gia.

Tiêu Trạm lại bắt đầu lo lắng.

- Cha yên tâm đi, bệnh của ông nội nhất định sẽ khá hơn mà.

Tiêu Phàm khẽ nói.

Trong lúc nói, cặp lông mày của Tiêu Phàm tràn đầy vẻ tự tin.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tầm Gội Trai Giới

Chương 35: Tầm Gọi Trai Giới

Kiến trúc của Chỉ Thủy Quan được xây ẩn trong lòng đất, thậm chí so với diện tích của những công trình kiến trúc trên trái đất phải rộng hơn nhiều. Bởi vì cuộc sống hàng ngày của Tiêu Phàm đều ở mật thất kia, sau giá sách có một lối đi bí mật, bước vào sẽ thấy một căn phòng nhỏ, bốn vách tường đều trống không, mở vào đi sâu xuống lòng đất sẽ thấy phòng cơ quan.

Cơ quan cũng không phức tạp, yêu cầu duy nhất chính là phải lấy Hạo Nhiên Chính Khí tinh thuần mới mở ra được.

Hạo Nhiên Chính Khí chính là thần công hộ thể của các thế hệ chương giáo tổ sư Vô Cực Môn.

Phòng ở dưới đất có ba gian mật thất rất lớn dùng để cất giấu đủ loại điển tịch của Vô Cực Môn. Tất cả điển tịch hợp lại chính là Vô Cực Thuật tàng.

Tiêu Phàm mang theo năm pháp khí bổ trận lấy được từ phần mộ tổ tiên tiến vào gian mật thất dưới lòng đất.

Tân Lâm biết Tiêu Phàm muốn từ trong biển điển tịch mênh mông tìm kiếm manh mối, mặc dù Tiêu Phàm chính là kỳ tài có thiên phú cao nhất mà từ lúc chào đời đến nay, Tân Lâm mới gặp qua. Nhưng dù sao thì não người cũng không bằng máy vi tính, Tiêu Phàm có nổi bật thể nào thì cũng không thể nào ở trong mật thất hai mươi năm, đem tất cả Vô Cực Thuật Tàng cất giấu trong ba gian mật thất khắc sâu trong đầu.

Huống chi mười tám năm trước, Tiêu Phàm vẫn là một đệ tử bình thường hoàn thành bài tập của mình, tuy rằng cậu ta hoàn toàn có thể ở trên lớp hoặc là sau khi về nhà nghiên cứu điển tịch của Vô Cực Thuật Tàng, nhưng chung quy vẫn bị phân tâm. Mãi đến khi cậu ta thi lên đại học, vào học viện đạo giáo thì Tiêu Phàm mới có thể đem toàn bộ thời gian nghiên cứu Vô Cực Thuật Tàng.

Tiêu Phàm vẫn đặt phần lớn tinh lực vào việc nghiên cứu Vô Cực Cửu Tương Thiên, đối với những cái khác như: tướng thuật, phong thủy, chiêm tinh của môn phái, cậu ta chỉ xem như là tham khảo để phục vụ việc nghiên cứu Vô Cực Cửu Tương Thiên thôi.

Tân Lâm đích thân đảm nhiệm trọng trách chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của Tiêu Phàm, cô rất cẩn thận đem Ngũ Phẩm Diệp Dĩ Sơn Tham cắt thành từng miếng mỏng, bày ở trong một cái mâm tinh xảo, đặt ở trước mặt Tiêu Phàm. Khi Tiêu Phàm mệt mỏi, đưa tay ra là đã bắt được một miếng bỏ vào miệng. Mặt khác, một ngày ba bữa đều là do Tân Lâm đích thân sắp xếp, cô đem hạt thông, tùng ma, hạt sen, hạt vừng đen, hoàng kì, dược phẩm bồi bổ nguyên khí, đem chưng cách thủy với thịt rùa cho đến khi nhừ mới đưa đến tận tay Tiêu Phàm.

Tuy là như vậy, nhưng mà Tân Lâm vẫn thấy Tiêu Phàm càng ngày càng tiều tụy thêm, ria mép đã dài ra một đoạn khá dài. Chỉ vốn vẹn có ba ngày mà Tiêu Phàm giống như đã già thêm vài tuổi.

Tân Lâm không dám khuyên.

Loại con trai như Tiêu Phàm, nói cậu ta ôn hòa thì thật sự rất ôn hòa, nhưng nói cậu ta cố chấp cũng thật sự rất cố chấp!

Người trở thành đại sư đều có một đặc điểm, đó chính là vô cùng có chủ kiến, một khi đã có quyết tâm thì bất luận là kẻ nào khuyên nhủ cũng không ăn thua gì, chỉ gây nhiễu loạn tâm tư của cậu ta thôi.

Ngày thứ tư, Tân Lâm bưng một chén thịt rùa nóng hổi vào mật thất dưới lòng đất, cô phát hiện Tiêu Phàm đã buông quyển sách xuống, chấp tay sau lưng, bước đi thong thả trong mật thất, khí sắc đã tốt hơn nhiều so với ngày hôm qua.

- Tìm được đầu mối rồi sao?

Tân Lâm bưng canh thịt rùa để vào trong tay Tiêu Phàm, khẽ hỏi.

Tiêu Phàm chậm rãi lắc đầu, đem từng miếng từng miếng canh thịt rùa ăn hết, thở một hơi dài, nói:

- Lâm Nhi, chuẩn bị tắm gội, trai giới một ngày một đêm.

Tân Lâm vô cùng kinh hãi, nói:

- Anh còn muốn thôi diễn nữa à?

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, nói:

- Anh không có thời gian để tìm thêm manh mối.

Tân Lâm im lặng gật đầu.

Cô biết rõ việc này đã quan hệ đến sinh tử tồn vong của đại gia tộc Tiêu thị, Tiêu lão gia vẫn đang nằm viện, lửa đã cháy sém tới lông mày, nguy cơ đang rình rập. Tiêu Phàm tu hành rất thâm sâu, định lực mạnh hơn nữa cũng không thể nào ngồi yên không làm gì được.

Hàng ngày, tất cả sinh hoạt của Tiêu Phàm đều là ngồi thiền ở mật thất, thật ra thì mật thất này chỉ là một "Căn phòng", sát vách có một bể tắm bằng sỏi nước nóng thiên nhiên, kích cỡ vừa phải, có thể chứa đựng hai đến ba người cùng tắm. Ngày thường, bể tắm sỏi nước nóng này giành cho Tân Lâm và Tiêu Phàm xài chung, hiển nhiên lúc tắm rửa thì hai người sẽ tách riêng.

Nhưng Tiêu Phàm chính thức tắm gội trai giới là trường hợp ngoại lệ.

Toàn bộ phòng tắm đều bị bao phủ bởi sương mù.

Phòng tắm được thiết kế vô cùng đặc biệt, sương mù sẽ không bay ra từ nóc nhà mà được hút xuống dưới đất hòa nhập vào dòng nước. Nếu không phải

là cư dân ở vùng phụ cận mà đi qua con đường phía trước rừng trúc này cũng tuyệt đối không biết được trong rừng trúc có tồn tại một tòa Chỉ Thủy Quan như vậy.

Tiêu Phàm ngâm mình vào bể tắm.

Vừa nhìn thì thấy Tiêu Phàm là người nhã nhặn, lịch sự cũng không hề to con lực lưỡng, nhưng trên thực tế, vóc người Tiêu Phàm cao to, bắp thịt hoàn mỹ, chỉ có điều màu da khá trắng nõn, không giống với những thanh niên có làn da màu đồng khỏe mạnh trong phòng tập thể thao.

Hai cô gái xinh đẹp khoảng hai mươi mấy tuổi đi vào phòng tắm, dự định tắm gội cho Tiêu Phàm.

Toàn bộ Chỉ Thủy Quan này, trừ Tân Lâm ra, còn có sáu cô gái phụ trách các công việc thường ngày, đều do Tân Lâm mang từ Thất Diệu Cung đến, có phần giống với "Cửa hồi môn của con gái". Tân Lâm là "Lễ vật" mà cung chủ của Thất Diệu Cung bại trong tay của Chỉ Thủy sư tổ, căn cứ theo lời hứa danh dự của hai vị chương môn, Tân Lâm sẽ làm hộ pháp cho Tiêu Phàm bảy năm. Sau bảy năm, nếu như Tiêu Phàm không có bất cứ thiệt hại gì thì Tân Lâm sẽ được quay về bản môn.

Thật ra phần "Lễ vật" này, Chỉ Thủy sư tổ đã tậu tag năm được trong tay nhưng chẳng qua lúc đó Tân Lâm còn quá nhỏ, công pháp cũng chưa luyện đến đại thành, nên Chỉ Thủy sư tổ đồng ý cho Tân Lâm ở lại Thất Diệu Cung tu luyện. Ba năm trước đây, Tân Lâm đã học nghệ đại thành xuất sư, lập tức đúng hẹn đi đến Chỉ Thủy Quan.

Tân Lâm phụ trách bảo vệ Tiêu Phàm, sáu cô gái kia thì phụ trách chăm sóc cho Tân Lâm.

Chỉ Thủy sư tổ cũng rất để mắt đến "Tiền đặt cược" này, vì dù sao Tân Lâm cũng không phải là một đệ tử bình thường của Thất Diệu Cung.

Tiêu Phàm nửa nằm nửa tựa người vào thành bể tắm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ba ngày không ngủ không nghỉ, xem đủ loại diễn tịch, thỉnh thoảng vận chân khí điều tra mấy món pháp khí bày trận, tương đối hao tâm tổn sức. Với nội tức thâm hậu của Tiêu Phàm cũng cần phải tĩnh dưỡng vài canh giờ mới có thể khôi phục lại bình thường.

Hai cô gái xinh đẹp đi đến bể tắm, bỏ guốc gỗ ra, chuẩn bị lội xuống nước thì Tân Lâm bước vào, nhẹ nhàng khoát tay ra hiệu, hai cô gái lập tức khom người, lặng yên không tiếng động lui ra ngoài.

Toàn thân Tân Lâm khoát một tấm lụa mỏng dài màu màu xanh nhạt, mái tóc đen nhánh xỏa xuống rơi rớt trên vai, hai chân trần trắng như tuyết, chậm rãi đi tới, khuỷu hai đầu gối, nhẹ nhàng quỳ xuống ở thành bể tắm, nâng cánh tay của Tiêu Phàm lên.

Tiêu Phàm than thở một tiếng, nói:

- Lâm Nhi, em là thánh nữ của Thất Diệu Cung...

Tân Lâm thản nhiên nói:

- Như vậy thì có quan hệ gì chứ?

Tiêu Phàm kiềm nén không nói gì.

Thánh nữ của Thất Diệu Cung có địa vị được tôn sùng đến bậc nào chứ? Từ xưa đến nay, thánh nữ là người được ưu tiên hàng đầu để thừa kế ngôi vị cung chủ, cũng chính là cung chủ dự bị. Ở Thất Diệu Cung, trừ cung chủ ra thì thánh nữ là người có thân phận tôn quý nhất.

- Trong khoảng thời gian bảy năm này, nếu như anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì em cũng không sống được.

Tân Lâm tựa như rất tùy ý nói.

Đây đúng là giao hẹn của cung chủ Thất Diệu Cung với Chỉ Thủy sư tổ, Chỉ Thủy sư tổ lấy pháp thuật cực kỳ cao minh của mình, hạ thuật "Đồng Mệnh Cấm Chế" ở trên người của Tiêu Phàm và Tân Lâm, Tân Lâm nhất định phải dốc hết sức bảo vệ cho Tiêu Phàm trong thời gian bảy năm, nếu như Tiêu Phàm nảy sinh bất kỳ bất trắc gì thì cấm chế trên người của Tân Lâm lập tức khởi động.

Đương nhiên cấm chế này chỉ có hiệu lực một chiều, chỉ có hiệu nghiệm trên người của Tân Lâm, đối với Tiêu Phàm lại không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Thật ra thì Tiêu Phàm cũng không tán thành cách làm như vậy nhưng mệnh lệnh của sư phụ không thể trái được.

- Lâm Nhi! Cái cấm chế ấy là do sư phụ anh hạ, anh không thể nào phá giải được, chỉ có sư phụ mới có thể phá giải.

Tiêu Phàm rất áy náy mà nói. Nếu như cậu ta có thể phá giải thì nó đã sớm được loại trừ rồi, Tiêu Phàm tuyệt đối không tình nguyện làm "Nô dịch" cho bất kỳ kẻ nào, đồng thời cậu ta càng không cần Tân Lâm làm kẻ "Nô dịch" cho mình.

- Đừng lo, đây đều là giao hẹn trước đây của các vị sư phụ.

Tân Lâm điềm tĩnh nói, không có để trong lòng, giơ tay lên lấy tấm lụa mỏng ngâm trong nước sôi nóng rồi đắp lên miệng Tiêu Phàm, bên mép Tiêu Phàm đã mọc ra ria mép rất dài.

- Anh hãy an tâm mà nằm nghỉ, thả lỏng chút đi, không nên hao tâm tốn sức nhiều quá.

Tân Lâm nói, bắt đầu tắm gội cho Tiêu Phàm, động tác vô cùng dịu dàng.

Kỳ cọ toàn bộ phần thân trên của Tiêu Phàm, Tân Lâm vô thanh vô thức đi vào trong bể tắm, tấm lụa mỏng khoát trên người cô đã bị nước sôi nóng làm ướt toàn bộ, dính sát vào người của cô, đem toàn bộ thân hình đầy đặn, duyên dáng, thướt tha phơi bày trọn vẹn. Vóc người của cô thật hoàn hảo, mê người, nếu tăng thêm một phần thì quá mập, giảm đi một phần thì lại quá gầy.

Tân Lâm lấy tấm lụa mỏng che phủ trên miệng của Tiêu Phàm xuống, ánh sáng màu trắng chợt lóe lên, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh dao nhỏ tinh xảo, lưỡi dao vô cùng sắc bén. Cô cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt dao nhỏ lên cằm của Tiêu Phàm, khẽ di chuyển cạo ria mép cho cậu ta.

Hai mắt Tiêu Phàm vẫn khép kín như trước, lông mi cùng mí mắt lại có chút lay động.

- Đừng nhúc nhích, dao rất bén...

Tân Lâm không kèm được cảnh cáo Tiêu Phàm một câu, ngón tay thon dài của cô cũng có chút run rẩy.

Khóe miệng Tiêu Phàm lại xuất hiện một nụ cười thản nhiên.

Lấy thân thủ của thánh nữ Thất Diệu Cung, dao nhỏ trong tay cô cũng vô cùng sắc bén không gì sánh bằng, đừng nói là cạo râu cho cậu ta, cho dù là có cắt đi nghìn tơ phiền não trong lòng cậu ta cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Xem ra, nội tâm cô nàng này cũng giống như cậu ta, cũng không hề phẳng lặng như bên ngoài.

- Ủ, được rồi, đẹp trở lại rồi.

Khoảng thời gian uống cạn một chun trà qua đi, Tân Lâm nhìn hai má và chiếc cằm sạch sẽ gọn gàng của Tiêu Phàm thì cười xinh đẹp một tiếng rồi

khẽ nói, nghiêng đầu thưởng thức, không biết là cô đang thưởng thức tài nghệ của mình hay là thưởng thức gương mặt của Tiêu Phàm.

Cánh tay Tiêu Phàm khẽ động, bất chợt nắm lấy chiếc cằm tinh xảo mềm mại của Tân Lâm.

Cảm giác bàn tay rất ấm áp, phảng phất như cầm cô mềm mại không xương vậy.

Ở chung ba năm, đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm nắm lấy chiếc cằm nhỏ bé của Tân Lâm, lại dùng sức như vậy, hai mắt cũng chậm rãi mở ra, yên lặng ngắm nhìn cô.

Hai gò má tinh xảo của Tân Lâm xuất hiện hai đóa hoa màu đỏ diễm lệ, gương mặt cô lúc này vô cùng xinh đẹp, cặp lông mi thật dài cũng không ngừng lay động, cặp mắt xuống không dám nhìn mặt Tiêu Phàm.

- Lâm Nhi...

Tân Lâm không trả lời, hàm răng trắng sáng nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới. Nhìn cô lúc này giống như là một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, chỉ cần động một chút sẽ liền chạy thật xa.

Bầu không khí trong bồn tắm đột nhiên trở nên hết sức kỳ quái.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Phàm từ từ buông lỏng bàn tay của mình ra, hít sâu một hơi, ánh mắt lại trở nên sâu thẳm, trong veo như nước.

Lúc này là thời điểm không thích hợp.

Tiêu Phàm nhất định phải lấy trạng thái hoàn mỹ nhất để tiến hành bước tiếp theo, bước quan trọng nhất của việc thôi diễn.

Rất nhanh Tân Lâm cũng đã trấn định tâm thần lại, hai đóa hoa màu đỏ trên mặt đã dần dần lặn mất, cằm tấm lụa mỏng lên, chậm rãi kỳ cọ thân hình cường tráng của Tiêu Phàm, động tác vẫn dịu dàng tỉ mỉ như trước, hai tay cũng đã trở nên vô cùng ổn định.

Từ phòng tắm đi ra, Tiêu Phàm dường như đã khôi phục lại thần thái như trước, thay một bộ y phục bằng vải sạch sẽ, ngồi xếp bằng chỉnh tề trên giường gỗ, hai mắt khép hờ, bắt đầu ổn định hơi thở, nhập định ngồi thiền.

Tân Lâm cũng trở về giường của mình, hai chân ngồi xếp bằng, hai tay để ở trước bụng, đơn độc ngồi xuống giường, thi triển pháp quyết, lẳng lặng vận khí tức.

Chuôi Nhuyễn Kiếm cực mỏng, cực nhỏ lại xuất hiện ở trên tay, dài ba tấc, hàn quang chói mắt.

Hắc Lâm nằm ở bên cạnh Tiêu Phàm, toàn thân rối tung rối bù, vẫn là dáng vẻ lười biếng như trước, thỉnh thoảng liếm liếm móng vuốt của mình.

Trong mật thất rất yên tĩnh, không có âm thanh nào vang lên cả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Huyết Tương Thuật (Thượng)

Chương 36: Huyết Tương Thuật (Thượng)

Buổi trưa ngày hôm sau, Tiêu Phàm cùng Tân Lâm lại lần nữa tiến vào mật thất dưới lòng đất.

Giữa trưa chính là lúc dương khí thịnh vượng nhất trong ngày, cũng là lúc địa khí tập trung nhiều nhất. Tắm gội trai giới một ngày một đêm, tinh thần cùng với khí tức của Tiêu Phàm đều đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất, tinh thần sung mãn, trên mặt vẫn duy trì vẻ trầm tĩnh.

Đây là một gian mật thất ở giữa kiến trúc dưới lòng đất của Chỉ Thủy Quan, giữa phòng trưng bày một cái bàn bằng gỗ tử đàn, cái bàn bằng gỗ tử đàn

này hơi nghiêng một bên, trên bàn có đặt một cái đồng lô hình con rùa, màu tím đen, kiểu dáng vô cùng cổ xưa.

Toàn bộ sàn của căn mật thất được lát bằng đá cuội, tổng cộng có ba màu được xếp thành một bức tranh hỗn độn, không giống với bức tranh hỗn độn ở mật thất Tiêu Phàm dùng để sinh hoạt hàng ngày. Hình vẽ hỗn độn vốn là thiên biến vạn hóa, không hề theo một quy tắc nào.

Căn mật thất này có hình lục giác.

Phía bắc căn mật thất có một pho tượng màu vàng đất, trang phục trên bức tượng rất cổ xưa, tướng mạo gầy gò, dưới cằm có ba chòm râu dài, thần thái rất sinh động. Nhìn kỹ thì bức tượng này được điêu khắc từ một khối ngọc.

Phía trước pho tượng có đặt một cái bàn, trên bàn trưng bày một cái lư hương bằng đồng theo phong cách cổ xưa.

Pho tượng không có khắc tên, cũng không có bài vị.

Bức tượng này là chính tay Chỉ Thủy sư tổ khắc thành, thờ cúng tổ sư lập phái đời thứ nhất của Vô Cực Môn - Vô Cực Thiên Tôn! Trên vách tường phía sau Vô Cực Thiên Tôn còn có một miếu thờ, thờ cúng các thế hệ chư ông giáo Vô Cực Môn, tất cả đều do Triệu Chỉ Thủy căn cứ theo Vô Cực Thuật Tàng và những bức họa của các thế hệ tổ sư mà khắc thành.

Chỉ Thủy tổ sư chạm trổ vô cùng tinh xảo. Nghe đâu vào thời kỳ dân quốc, đích thân ông khắc một đồ vật nhỏ, chẳng qua chỉ là một món trang sức không phải là pháp bảo phát ra ánh sáng thần kỳ gì, ông đưa nó cho một vị bằng hữu. Về sau vị bằng hữu đó gặp tai ương, trong lúc khó khăn đến cực điểm đã đem cái ngọc hồ lô nho nhỏ đó đi cầm, cứ nhiên lại có thể đổi được ba nghìn đồng bạc.

Chỉ có điều Chỉ Thủy sư tổ điêu khắc những đồ vật trang sức nhỏ này chỉ để rèn luyện kỹ thuật thôi, cũng không bao giờ dựa vào những thứ đó để

phát tài, những món trang sức cùng với pháp khí khai quang do ông điều khắc đều được tặng cho người có duyên.

Tiêu Phàm chậm rãi đi đến trước bức tường thờ cúng, hai đầu gối quỳ xuống, đầu rạp xuống đất, miệng lầm bầm, xá ba xá, sau đó đứng dậy, tự tay đốt ba ngọn nến trên trường minh đăng của pho tượng và miếu thờ các thế hệ chư ông giáo tổ sư.

Xá lần nữa!

Tiêu Phàm trở lại trước bàn, đối mặt với bức tượng Vô Cực Thiên Tôn, xếp bằng ngồi xuống, nặng nề nói:

- Thắp hương!

Tân Lâm nhẹ nhàng đi tới trước lư hương, khụy hai đầu gối xuống, lấy đàn hương ra đốt.

Sắc mặt Tiêu Phàm ngưng trọng, đem ba cái hộp hắc ngọc xếp thành một hàng ở trước mặt, lấy từ chiếc hộp thứ nhất ra một chiếc nhẫn màu xanh biếc, chậm rãi đeo vào ngón tay giữa. Toàn bộ chiếc nhẫn kia đều màu xanh biếc, chiếu ánh sáng màu xanh biếc lên nửa người Tiêu Phàm, tựa như là bôi lên một tầng thuốc nhuộm màu xanh biếc.

Tân Lâm biết chiếc nhẫn này, đây chính là Tạo Hóa Hoàn, một trong tam bảo trấn giáo của Vô Cực Môn. Nhưng mà theo như Tiêu Phàm nói, cái Tạo Hóa Hoàn này không phải là chính phẩm mà là vật mô phỏng. Do chư ông giáo tổ sư đời thứ ba mươi sáu tự tay chế luyện, còn Tạo Hóa Hoàn chân chính thì đã bị thất lạc vào ngàn năm trước, vẫn không thể tìm trở về.

Tạo Hóa Hoàn chẳng những là một trong tam bảo trấn giáo mà cũng là tín vật của chư ông giáo Vô Cực Môn. Tạo Hóa Hoàn này đeo trên tay người nào thì người đó chính là chư ông giáo đương nhiệm của Vô Cực Môn.

Trước khi Chỉ Thủy tổ sư đi vân du, đã trình trọng đem Tạo Hóa Hoàn đeo trên tay của Tiêu Phàm. Nói cách khác, kể từ lúc đó, Tiêu Phàm đã là chủ nhân của Vô Cực Môn, Chỉ Thủy tổ sư đã đem chức vị chủ nhân truyền lại cho Tiêu Phàm.

Bình thường Tiêu Phàm cũng không đeo Tạo Hóa Hoàn này trên tay, mà đem chôn ở Linh Tuyền trong mật thất dưới lòng đất để tu dưỡng nó. Thật ra Tạo Hóa Hoàn có thể trở thành một trong tam bảo trấn giáo cũng là bởi vì nó có thể tập hợp thiên địa linh khí, sẽ phụng dưỡng cho cha mẹ của người đeo nó.

Nếu thời gian tu dưỡng ở Linh Tuyền càng dài thì thiên địa linh khí sẽ tập hợp càng hùng hậu, càng có công hiệu bổ sung linh khí cho người đeo.

Tiêu Phàm đem Huyền Vũ Giáp đặt ở tay trái.

Hộp hắc ngọc thứ ba cũng được mở ra, nắp hộp vừa hé thì một mùi thuốc tức khắc tỏa ra, trong nháy mắt đã tràn ngập khắp mật thất. Hai tay Tiêu Phàm trình trọng lấy ra một cái đỉnh nhỏ màu đỏ có bốn chân. Cái đỉnh kia cao chưa tới hai tấc, vuông vức, nhưng mà vô cùng nhỏ, vừa nhìn giống như là một món đồ chơi đẹp đẽ. Nhưng cái đỉnh này tuy nhỏ nhưng lại vô cùng tinh xảo, từ thân đỉnh đến bốn chân vạc đều được điêu khắc hoa văn phức tạp, trông có phần hỗn độn lại cực kỳ tinh tế. Những hoa văn này dường như là một vật thể sống, không ngừng bay quanh toàn bộ tiểu đỉnh, nhìn rất sống động.

Vừa thấy cái tiểu đỉnh này thì Tân Lâm vốn luôn điềm tĩnh rốt cuộc cũng thay đổi, trở nên vô cùng hoảng hốt.

- Anh..... Anh muốn thôi diễn Huyết Tương?

Vốn Tân Lâm cũng biết ngay thời khắc mấu chốt như vậy không nên quấy rầy Tiêu Phàm nhưng cô thật sự không nhịn được.

Tân Lâm cũng từng thấy qua cái tiểu đỉnh này, chính là vật đứng đầu trong tam bảo trấn giáo của Vô Cực Môn - Càn Khôn Đỉnh.

Càn Không Đỉnh có ba công dụng lớn: thứ nhất là luyện chế đan dược; thứ hai là thôi diễn máu tương; còn thứ ba chính là an hồn. Cái gọi là an hồn là gì? Nghe nói sau khi các thể hệ chưởng giáo tổ sư quy tiên thì phải đem luồng tinh hồn nguyên thần bố trí ổn thỏa ở một chỗ bên trong Càn Không Đỉnh. Dùng Càn Không Đỉnh luyện chế đan dược đều phải dùng dược liệu thượng hạng, Càn Không Đỉnh được truyền từ đời này sang đời khác, đã nhiều năm như vậy, chẳng biết là bên trong Càn Không Đỉnh đã hấp thụ bao nhiêu linh khí dược liệu trân quý rồi, nên dùng nó để an hồn thì đúng là quá tốt rồi.

Đối với cái công dụng này của Càn Không Đỉnh, Tân Lâm cũng là bán tín bán nghi. Bởi vì dù sao thì cô cũng chưa từng tận mắt chứng kiến. Chương giáo đời thứ sáu mươi ba của Vô Cực Môn - Triệu Chỉ Thủy cùng với chương giáo chân nhân đời thứ sáu mươi bốn - Tiêu Phàm vẫn còn khỏe mạnh, nên Tân Lâm đương nhiên không có cơ hội mở mang kiến thức xem cái Càn Không Đỉnh này làm thế nào để thi triển An Hồn pháp.

Thất Diệu Cung không hề có công pháp thần kỳ như vậy, nếu có cũng không có những công pháp liên quan đến luân hồi.

Bây giờ, Tiêu Phàm bắt đầu sử dụng Càn Không Đỉnh, không hề nghi ngờ là Tiêu Phàm sẽ không dùng nó để luyện chế đan dược, cũng không phải để an hồn, vậy thì chỉ có thể dùng để thôi diễn máu tương thôi.

Tướng thuật truyền thừa của Vô Cực Môn chia làm Diện Tướng (Tướng mạo), Thủ Tướng (Vân tay), Bối Tướng (Lưng), Cốt Tướng (Xương cốt) và Huyết Tướng (Máu). Huyết Tướng chính là tướng thuật tinh thâm nhất của Vô Cực Môn, còn Diện Tướng; Thủ Tướng; Bối Tướng và Cốt Tướng thì những môn phái tướng thuật khác cũng có, nhưng chỗ tinh diệu thì mỗi môn phái đều khác nhau. Duy nhất chỉ có Huyết Tướng là tướng thuật mà

chỉ mình Vô Cực Môn có thôi, chỉ có tu luyện Vô Cực Cửu Tương Thiên đến cảnh giới tinh thâm mới có thể thôi diễn Huyết Tương.

Theo Vô Cực truyền thừa thì Huyết Tương đúng là tướng thuật uyên thâm nhất, hơn nữa nhất định phải có Càn Khôn Đỉnh trong tay. Càn Khôn Đỉnh là pháp khí duy nhất có thể thôi diễn Huyết Tương, đương nhiên Càn Khôn Đỉnh mô phỏng cũng có thể dùng nhưng mà tác dụng sẽ khác biệt rất lớn. Huyết Tương được Càn Khôn Đỉnh mô phỏng thôi diễn ra so với Càn Khôn Đỉnh thật sẽ bị lẫn lộn nhiều lắm.

Bởi vì Huyết Tương tinh chuẩn nhất rất khó thôi diễn ra, lại cực kỳ hao tổn chân nguyên. Coi như là Tiêu Phàm đã tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí đến cảnh giới viên mãn cũng không dễ dàng thôi diễn ra Huyết Tương. Tân Lâm ở chung với Tiêu Phàm ba năm, cô chỉ nghe cậu ta nhắc tới Huyết Tương Thuật chứ chưa bao giờ thấy cậu ta thực sự thôi diễn cả.

- Ủ, thiên cơ che đậy quá nặng, những phương pháp khác không có tác dụng, chỉ có dùng Huyết Tương Thuật mượn vong linh của lịch đại tổ sư tương trợ mới có hy vọng xua tan được lực che đậy, khám phá thiên cơ.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói.

- Nhưng mà anh đã từng nói là càng là người thân cận thì lực thiên cơ che đậy càng mạnh. Tuy rằng Huyết Tương bí hiểm nhưng càng như thế thì thiên cơ cản trở càng lợi hại...

- Anh biết.

Tiêu Phàm chỉ thản nhiên gật đầu.

- Nếu như lát nữa động tĩnh quá lớn thì em phải chú ý bảo vệ mình.

Tuy võ thuật của Tân Lâm rất cao cường, lại tu luyện tất cả tuyệt kỹ của Thất Diệu Cung đến đại thành nhưng dưới áp lực của Thiên Địa Nguyên

Khí quá lớn thì cũng khó mà đảm bảo không bị thương tổn.

- Ủ.

Tân Lâm gật đầu, cô hiểu rõ một khi Tiêu Phàm đã quyết tâm rồi thì không thể nào thay đổi được nên cô không khuyên nữa.

Tiêu Phàm cầm Càn Khôn Đỉnh ở trong tay, chậm rãi ma sát trong chốc lát rồi mới đặt ở giữa án kỷ, sau đó lấy ra ba thanh Diệp Tiểu Dao, cẩn thận xem xét một chút mới cầm thanh tiểu đao thứ nhất lên, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra.

Chỉ thấy lưỡi đao vốn bóng loáng, sắc nhọn bỗng xuất hiện một vết máu, từ từ ngưng kết thành một đường thẳng, từ từ chảy về phía mũi đao, cuối cùng ngưng tụ thành một giọt máu sáng ngời ở mũi đao, đao khẽ run lên, một giọt máu rơi vào bên trong Càn Khôn Đỉnh.

Tiêu Phàm lại cầm thanh Diệp Tiểu Dao thứ hai lên, y theo cách vừa rồi mà làm, giọt máu thứ hai nhỏ vào Càn Khôn Đỉnh.

Trên mặt Tân Lâm lại lần thứ hai xuất hiện vẻ nghi ngờ, hỏi:

- Em nhớ là anh đã nói với em là thôi diễn Huyết Tương, chỉ cần một giọt máu là đủ rồi mà...

Đây đã là giọt máu thứ hai rồi, có ý nghĩa gì?

Trong lòng Tân Lâm mơ hồ xuất hiện một dự cảm chẳng lành, dường như lần này Tiêu Phàm bất chấp mạo hiểm vô cùng lớn.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Giọt máu đầu tiên là lấy trên người của ông nội, giọt thứ hai là lấy trên người cha anh, giọt thứ ba này.....

- Không đúng!

Tân Lâm kêu lên, dưới tình huống cấp bách, cô chợt đứng lên, mặt đỏ phừng phừng.

- Anh rõ ràng từng nói, chỉ có thể thôi diễn Huyết Tương cho một người! Hơn nữa, cho dù chỉ thôi diễn Huyết Tương cho một người cũng phải hao tổn phần lớn chân nguyên cùng nội lực. Bây giờ, anh lại muốn thôi diễn Huyết Tương cho ba người, sao có thể chứ? Anh lại chưa có tu luyện Luân Hồi Cảnh đến đại thành!

Tân Lâm không quan tâm đến hình tượng gì nữa, nói như pháo liên thanh.

Cô thật sự rất nóng lòng.

Tân Lâm nhớ rất rõ ràng, Tiêu Phàm đã từng nói với cô Vô Cực Cửu Tương Thiên tổng cộng chia làm chín cảnh giới: thứ nhất là Lộc Tương đệ nhất; thứ hai là Phúc Tương; thứ ba là Thọ Tương; thứ tư là Kiếp Khổ Tương; thứ năm là Hồng Trần Tương; thứ sáu là Luân Hồi Tương; thứ bảy là Thiên Nhân Tương; thứ tám là Trường Sinh Tương; cuối cùng thứ chín là Tạo Hóa Tương.

Đệ tử Vô Cực Môn chỉ cần tu luyện bất kỳ cảnh giới nào đến đại thành thì đều có thể thôi diễn Huyết Tương. Nhưng chỉ có tu luyện Luân Hồi Tương đến cảnh giới đại thành thì Huyết Tương thôi diễn ra mới tinh chuẩn, đồng thời cũng có thể chống đỡ được lực thiên cơ phản hệ. Đương nhiên, nếu như có thể tu luyện đến cảnh giới Thiên Nhân Tương thì căn bản là không có kiêng kỵ gì.

Nhưng Thiên Nhân Tương đã bị thất lạc từ lâu, mười phần đã bị thất lạc không còn đủ một, phần còn lại chỉ là công pháp lộn xộn, không có liên nhau. Từ chương giáo tổ sư đời thứ ba mươi sáu đến nay, các thế hệ chương giáo cùng với những đệ tử kiệt xuất của môn phái cũng không có người nào tu luyện đến Thiên Nhân Cảnh, tu luyện đến Luân Hồi Cảnh đại thành đã

xem như là cảnh giới cao nhất rồi. Cho dù là Chỉ Thủy sư tổ cũng còn có thiếu sót, chưa thể luyện Luân Hồi Tương đến đại thành.

Hiện tại, Tiêu Phàm lại muốn một lúc thôi diễn Huyết Tương cho ba người thì chắc chắn độ nguy hiểm sẽ vô cùng cao rồi.

Tân Lâm phải ngăn cản Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lặng lẽ cầm thanh Diệp Tiểu Dao thứ ba lên, đem giọt máu thứ ba nhỏ vào bên trong Càn Khôn Đỉnh.

Giọt máu này là cho Tiêu Thiên.

- Lâm Nhi, đưa tay cho ta.

Tiêu Phàm nghiêng đầu nói, sắc mặt rất điềm tĩnh.

- Để làm gì?

- Em cũng là người thân cận nhất của Anh.

Tiêu Phàm cầm một thanh Diệp Tiểu Dao, nhìn về phía Tân Lâm, nhẹ giọng nói, ngữ khí vô cùng dịu dàng, không có tí nào gọi là giả vờ cả.

- Không, không được!

Tân Lâm lập tức lui về phía sau, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm chặt thành quyền, giấu ở phía sau, giống như một đứa bé mà ra sức lắc đầu.

Nước mắt trong suốt lượn tròn trong đôi mắt tinh xảo của cô.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Huyết Tương Thuật (Hạ)

Chương 37: Huyết Tương Thuật (Hạ)

- Lâm Nhi, đừng ngoan cố nữa. Cho dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không để cho mọi người chịu bất cứ thương tổn nào.

Tiêu Phàm thở dài, nói.

Trong lúc nói, Tiêu Phàm đã đem Tân Lâm đặt ngang hàng với ông nội, cha và em trai của mình, bọn họ đều là người thân cận nhất của Tiêu Phàm.

- Anh, anh nhất định phải tính à, vậy thì tính cho ba người họ là được rồi, không cần phải cộng thêm em.

Ý tứ của Tân Lâm rất rõ ràng, Tiêu lão gia, Tiêu Trạm và Tiêu Thiên đều là người thân của Tiêu Phàm, giữa bốn người có tồn tại quan hệ máu mủ vô cùng mật thiết, nên có thể thôi diễn cho ba người cùng lúc. Suy cho cùng thì những vấn đề có liên quan đến tướng thuật nàng chỉ nghe Tiêu Phàm nhắc qua, không hề hiểu biết tường tận. Vả lại nàng và Tiêu Phàm không có qua hệ huyết thống, cũng không có quan hệ xác thịt, thuần túy chỉ được xem là người ngoài thôi. Nếu thêm máu của mình thì độ khó để thôi diễn ra Huyết Tương nhất định sẽ tăng lên gấp bội.

Tiêu Phàm nói:

- Em cùng với anh làm bạn cả ngày lẫn đêm, nhất định phải thêm máu của em. Tuy Huyết Tương Thuật vô cùng kỳ diệu nhưng tự mình thôi diễn tướng mệnh của mình sẽ rất mơ hồ.

Tiêu Phàm và Tân Lâm có đồng mệnh cấm chế, nếu như có thể thôi diễn ra mấy năm kiếp số sau này của Tân Lâm thì hiển nhiên Tiêu Phàm có thể sớm đề phòng.

Lý do này rất thuyết phục.

Tân Lâm do dự, chần chờ nói:

- Cùng một lúc thôi diễn cho bốn người, thực sự... Không có vấn đề gì chứ?

- Chắc chắn sẽ có thiên cơ phản hệ nhưng miễn là có chuẩn bị chu đáo thì không phải là không thể hóa giải được. Yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì quá lớn đâu.

Tiêu Phàm nói, biểu lộ rất có lòng tin.

Tân Lâm cắn môi, có chút chần chừ, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, từ từ bước lại gần, đưa bàn tay bé nhỏ trắng như tuyết trước mặt Tiêu Phàm, năm ngón tay thon dài tựa như được khắc từ bạch ngọc.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của Tân Lâm, ánh sáng chợt lóe lên, diệp tiểu đao đâm vào ngón tay giữa của cô, một giọt máu óng ánh chậm rãi ngổ vào bên trong Càn Khôn Đỉnh.

- Lâm Nhi lui về phía sau, đứng ở bên cạnh tượng tổ sư gia.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Có linh hồn Vô Cực Thiên Tôn che chở, Tân Lâm tự nhiên sẽ không bị thiên địa nguyên khí tổn thương.

Tân Lâm nghe theo Tiêu Phàm lui về bên cạnh pho tượng Vô Cực Thiên Tôn, yên lặng đứng ở nơi đó nhìn Tiêu Phàm, đôi mắt to long lánh trong suốt tràn đầy vẻ lo âu.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu với Tân Lâm, khí sắc ngưng trọng, lấy diệp tiểu đao đâm ngón tay trái của mình, nhỏ thêm một giọt máu tươi vào, cẩn thận đem diệp tiểu đao thu vào, tay trái nâng Huyền Vũ Giáp để trước ngực, tay phải dựng đứng, vẽ một kiếm quyết, miệng lầm bầm, bắt đầu thi pháp.

Tân Lâm nhìn Tiêu Phàm chăm chú không chớp mắt.

Chỉ thấy hai mắt Tiêu Phàm khép hờ, miệng đọc bí quyết càng ngày càng nhanh, trên mặt bảo quang đại thịnh, một dòng tử khí dần dần ngưng tụ ở đỉnh đầu hắc. Tân Lâm có thể cảm thấy rất rõ ràng toàn bộ thiên địa nguyên khí ở mật thất đang bắt đầu khởi động, lấy Tiêu Phàm làm trung tâm mà nhanh chóng tụ hợp lại.

- Nhanh!

Tiêu Phàm khẽ quát một tiếng, kiếm quyết ở bàn tay phải chợt chỉ vào đỉnh Càn Khôn Đỉnh, một dòng tử khí mà mắt thường có thể thấy được bắn thẳng tới Càn Khôn Đỉnh.

Tiểu đỉnh cao hai tắc cũng bắt đầu chấn động nhẹ nhẹ, hoa văn hỗn độn trên thân đỉnh chợt phát sáng giống như là một loài vật bé nhỏ chậm rãi lượn xung quanh thân đỉnh, cùng với việc Tiêu Phàm không ngừng rút chân khí vào đỉnh thì hoa văn hỗn độn cũng chuyển động càng ngày càng nhanh, phát sáng càng rực rỡ giống như là một mặt trời nhỏ sáng rực lên ánh sáng màu đỏ vậy, vừa rực rỡ vừa chói mắt.

Một mùi máu tanh hòa lẫn với mùi thuốc nồng nặc lan tỏa khắp mật thất.

Tân Lâm gắng hết sức trợn to hai mắt, từ từ thúc đẩy tăng thêm nội lực, muốn xuyên thấu qua ánh sáng rực rỡ màu đỏ để xem xét tình hình của Tiêu Phàm, nhưng bất luận cô cố gắng như thế nào cũng không thể nào xuyên thấu được ánh sáng màu đỏ rực rỡ của Càn Khôn Đỉnh được. Lấy án kỷ làm bằng gỗ tử đàn làm trung tâm, cả người Tiêu Phàm đều bị bao vây trong ánh sáng rực rỡ màu đỏ.

Ánh sáng màu đỏ càng ngày càng chói mắt, sau hai tiếng đồng hồ, một viên hồng ngọc to lớn đã xuất hiện trước mặt Tân Lâm, từng luồng ánh sáng tựa

như tia chớp không ngừng chớp động như đang khiêu vũ xung quanh viên hồng ngọc.

Tiếng Tiêu Phàm đọc bí quyết càng ngày càng nhanh, càng ngày càng rõ ràng, xuyên thấu qua viên hồng ngọc, vang vọng khắp mật thất.

Ngay vào lúc này, bên trong mật thất đột nhiên trở nên tối sầm lại, thiên địa nguyên khí vốn liên tục vọt tới trung tâm của viên hồng ngọc chợt quay cuồng, trở nên vô cùng cuồng bạo, hóa thành từng cỗ lực rất lớn tranh nhau phóng tới viên hồng ngọc.

Ánh sáng phát ra từ viên hồng ngọc to lớn bắt đầu rung động, rồi liên tục chớp tắt.

Giữa lúc hỗn loạn, Tân Lâm lợi dụng lúc ánh sáng tắt nhìn xuyên thấu qua viên hồng ngọc, thấy được Tiêu Phàm. Mặc dù chỉ là nhìn lướt qua, chớp mắt đã biến mất nhưng Tân Lâm cũng có thể thấy y phục trên người Tiêu Phàm đã ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt thì trở nên cực kỳ tái nhợt, trên đỉnh đầu dày đặc tử khí kết hợp với hoa văn hỗn độn nho nhỏ bay lượn phía trên Tiêu Phàm, không ngừng rung động.

Giăng co trong chốc lát, ánh sáng phát ra từ viên hồng ngọc càng ngày càng mỏng, ánh sáng càng ngày càng mờ nhạt, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể tắt ngúm.

- Đốt!

Tiêu Phàm khẽ quát một tiếng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, tay phải Tiêu Phàm cực kỳ nhanh nhẹn bắt lấy, ngụm máu tươi hóa thành một mũi tên máu bắn thẳng đến Càn Khôn Đỉnh, toàn bộ bị Càn Khôn Đỉnh cắn nuốt. Vốn những hoa văn hỗn độn trên thân đỉnh đã mất linh trở nên chậm chạp lại lần nữa di chuyển.

Ánh sáng xung quanh viên hồng ngọc lại dần dần trở nên sáng rực, lần nữa bao lấy Tiêu Phàm.

Tân Lâm lấy hai tay che miệng mình lại, lệ dâng trào trong hốc mắt không kèm được mà rơi xuống từng giọt từng giọt.

- Đốt!

Lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Tiêu Phàm đã trắng bệch như tờ giấy, thân thể cũng khẽ run lên.

- Đừng, đừng tính.....

Nội tâm Tân Lâm quát to lên, cô liệu mạng che miệng lại, thân thể tựa như lá rụng trong gió không ngừng run rẩy.

Tiếng gào thét bên trong mật thất càng ngày càng lớn, thiên địa nguyên khí lại bắt đầu nổi cơn thịnh nộ.

Duy chỉ có phạm vi ba thước xung quanh chỗ Tân Lâm đang đứng là vẫn tĩnh lặng như mặt nước, thiên địa nguyên khí không có nửa phần chấn động. Lực thiên cơ bắt đầu nổi giận cuốn tất cả mọi thứ bên trong mật thất, nhưng vừa đến bên này thì lập tức quay ngược lại.

- Đốt!

Tiêu Phàm phun ra ngụm máu thứ ba. Sắc mặt của Tiêu Phàm không còn tái nhợt nữa trở nên vàng nhạt, thân thể vốn run rẩy bỗng trở nên vững như bàn thạch, động tác bắt đầu chậm chạp, tiếng đọc bí quyết dần dần nhỏ lại, nhưng mỗi chữ đều vang vọng khắp mật thất.

Càn Khôn Đỉnh lại lần thứ hai phát ra ánh sáng rực rỡ, nhưng mùi máu tanh lẫn với mùi thuốc không còn ngửi thấy nữa.

Thân thể Tân Lâm mềm nhũn, chậm rãi tựa vào bàn thờ, nước mắt tuôn trào như nước vỡ đê.

Thiên Địa Nguyên Khí bên trong mật thất vốn đang nổi giận xung thiên từ từ ngưng kết lại, cuối cùng hóa thành một đám mây đen bay lơ lửng ở trên đỉnh mật thất, phảng phất như một vị cao thủ tuyệt đỉnh đang tích trữ năng lượng, chuẩn bị xuất ra một kích mạnh mẽ nhất.

Ánh sáng chợt lóe lên, Nhuyễn Kiếm dài mỏng đã nằm trong tay Tân Lâm, cô gắt gao nhìn chăm chăm vào đám mây kia. Lúc này, cả thân thể mềm mại của Tân Lâm đều run nhè nhẹ, duy chỉ có thanh kiếm trong tay là không nhúc nhích, ống tay áo đung đưa trong gió, chứa đầy kinh lực, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ.

- Lâm Nhi, dừng.

Ngay vào thời khắc này, bên tai Tân Lâm vang lên giọng nói dịu dàng của Tiêu Phàm, ẩn chứa một chút mệt mỏi.

Thôi diễn Huyết Tương đã đến lúc quan trọng nhất, thiên cơ phản hệ cũng đến lúc nguy ngập nhất, lực đạo đã vô cùng mạnh, tuyệt đối không phải thứ mà Tân Lâm có thể ngăn cản được.

- Anh... Anh không sao chứ?

Tân Lâm mừng rỡ, vội vàng hỏi thăm, giọng nói khàn khàn.

Tiêu Phàm không có đáp lại.

Sau một khắc, Càn Khôn Đỉnh lại phát ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng lần này không phải đến từ hoa văn hỗn độn trên thân Đỉnh mà là trực tiếp tỏa ra từ miệng đỉnh, màu đỏ tựa như máu tươi rất chói mắt. Trong nháy mắt đã đem Tiêu Phàm vây lại bên trong, "Hí hí" một tiếng nổ lớn vang lên, ánh

sáng màu đỏ tươi tựa như là một loài vật nhỏ bé từng chút từng chút chui vào cơ thể Tiêu Phàm.

Thân thể Tiêu Phàm dần dần biến thành màu đỏ.

- Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, mây đen trên đỉnh đầu Tiêu Phàm run lên bần bật, bắn ra một tia sấm sét, nhanh như tia chớp lao về phía đỉnh đầu Tiêu Phàm.

Tay Tân Lâm nắm chặt, thiếu chút nữa đã phi thân lên đón tia sấm sét đó, nhưng trong thời khắc mấu chốt, cô bỗng nhớ tới lời căn dặn của Tiêu Phàm, cuối cùng cô không có ra tay.

Cô hoàn toàn không hiểu gì về Huyết Tương Thuật này nên thực sự rất lo lắng nếu cô qua chỉ làm trở ngại chứ không giúp gì được cho Tiêu Phàm.

- Khởi!

Tiêu Phàm gầm nhẹ một tiếng.

Càn Khôn Đỉnh trên án kỷ làm bằng gỗ đàn hương chợt bay lên, nhanh chóng đón lấy tia chớp đang giáng xuống.

- Boong!

Tia chớp đánh mạnh vào Càn Khôn Đỉnh, toàn thân Càn Khôn Đỉnh chấn động mãnh liệt, xoay tròn giữa không trung. Tiêu Phàm đứng lên, chân nguyên toàn thân đã được ngưng tụ, đánh ra một chưởng về phía chân vạc.

Một tiếng vang thật lớn, tia chớp đã bị Càn Khôn Đỉnh hấp thu sạch sẽ rồi tiêu tán mất.

Cả gian mật thất đã yên tĩnh trở lại.

Một tay Tiêu Phàm nâng Càn Khôn Đỉnh, chậm rãi ngồi xuống, thân thể lung lay, khóe miệng tràn ra một ngụm máu tươi, sắc mặt vàng nhạt, y phục đã bị ướt đẫm mồ hôi dính sát trên người.

- Tiêu Phàm!

Tân Lâm kêu một tiếng, thân ảnh chợt lóe lên, bay đến bên cạnh Tiêu Phàm, trên mặt tràn đầy vẻ lo âu.

Tiêu Phàm chấn chặt răng, hai mắt khép hờ, không có trả lời.

Chỉ cần Tiêu Phàm há miệng thì máu tươi sẽ lập tức tràn ra ngoài.

Tân Lâm cắn răng, đột nhiên quỳ gối phía sau Tiêu Phàm, tay trái duỗi ra, điểm vào du huyệt trên lưng Tiêu Phàm, vận chuyển nội tức rót vào trong cơ thể Tiêu Phàm.

Ngay từ đầu, Tân Lâm vẫn có chút lo lắng thân thể của Tiêu Phàm lúc này đã cực kỳ suy yếu, sợ cậu ta không chịu nổi, nên rất cẩn thận khống chế nội lực, không dám vận chuyển quá mạnh. Ai ngờ bàn tay vừa điểm lên du huyệt thì lập tức đã bị dính chặt trên lưng Tiêu Phàm, thân thể Tiêu Phàm dường như biến thành một khối nam châm cực lớn, dính lấy bàn tay của Tân Lâm, nội tức của cô càng giống như nước lũ vỡ đê nhanh chóng vọt vào trong cơ thể Tiêu Phàm.

Tuy nhiên chỉ trong chốc lát, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tân Lâm trở nên tái nhợt, trên thái dương đổ đầy mồ hôi, thân thể cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Ngay vào lúc này, một cỗ kinh lực nhu hòa từ trong cơ thể Tiêu Phàm truyền tới, khẽ chấn động đẩy tay phải của Tân Lâm ra.

- Nha đầu ngọc, hiện tại, anh giống như một vòng xoáy, nhất định sẽ đem nội tức của em hút cạn.

Tiêu Phàm khẽ nói, hơi thở rất là yếu.

- Anh thế nào rồi?

Tân Lâm chỉ cảm thấy đan điền lập tức trở nên trống rỗng, cực kỳ khó chịu. Tuy nhiên lúc này cô cũng không có tâm trạng để ý đến những thứ này, cô chìa hai tay ra ôm lấy cơ thể Tiêu Phàm, vội vàng hỏi:

- Tạm tạm, tu dưỡng một chút thì sẽ không sao.

Tiêu Phàm cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên bình tĩnh.

- Vậy cái kia có kết quả sao? Chuyện gì đã xảy ra?

Tiêu Phàm trầm mặc.

Trong lòng Tân Lâm nhất thời như bị kiến cắn, tâm trạng bất ổn, thấp thỏm không yên.

- Điem đại hung, huyết quang tai ương!

Tiêu Phàm khẽ nói.

- Điem đại hung là của người nào? Huyết quang tai ương là của người nào?

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, không nói gì nữa.

Huyết Tương chứng tỏ tuổi thọ của Tiêu lão gia đã tận, toàn bộ Tiêu gia gặp đại họa, vô cùng cấp bách. Nếu như không phát sinh biến cố kinh thiên nào thì chỉ trong vòng mấy năm nữa, Tiêu gia danh tiếng hiển hách một thời sẽ bị sụp đổ, toàn bộ đều bị diệt trừ, biến mất hẳn trong hàng ngũ hào môn thế gia.

Mấy vị con cháu dòng chính của Tiêu gia, bao gồm cả Tân Lâm đều sắp gặp phải tai họa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thất Tinh Trà Liâu

Chương 38: Thất Tinh Trà Liâu

Trà Liâu của Thất Tinh Quan ở thủ đô khá nổi danh.

Trong lịch sử, thủ đô không những có dân số đông đúc mà những người nhàn rỗi có tài sản cũng rất nhiều. Có đủ loại tầng lớp, từ cử ngũ chí tôn cho đến người dân lao động. lúc rảnh rỗi, mọi người đều yêu thích thưởng thức trà, không cùng đẳng cấp, không cùng mục tiêu nên đương nhiên đối với trà quán cũng không có cùng yêu cầu, bởi vậy ở thủ đô có rất nhiều quán trà với nhiều đẳng cấp khác nhau, số lượng đứng đầu cả nước.

Thông thường thì trà thiện trong chùa cùng với trà liêu trong đạo quan có phẩm cấp tương đối cao trong tất cả những quán trà, nghe nói chỉ có những học giả uyên thâm lui tới, người bình thường thì không có ai vào cả.

Trà Liâu Thất Tinh Quan, nghe tên đã biết ý nghĩa, là quán trà được mở ở bên trong Thất Tinh Quan.

Từ thời kỳ dân quốc, Trà Liâu Thất Tinh Quan chính là nơi tụ tập của tầng lớp thượng lưu, về sau dần dần biến thành một nơi giao dịch đồ cổ ở thủ đô, một số khách trong lúc uống trà, trò chuyện đã nghĩ ra sáng kiến biến nơi này thành nơi buôn bán làm ăn.

Sau khi xây dựng đất nước, một đoạn thời gian rất dài, những giao dịch đồ cổ cũng không còn thấy xuất đầu lộ diện, Thất Tinh Quan cũng được Bộ Tôn Giáo tiếp quản, trở thành Chính Nhi Bát Kinh Đạo Quán, trà liêu cũng bị đóng cửa.

Mãi đến khi cải cách mở cửa, Bộ Tôn Giáo cũng theo trào lưu, lại dần dần đem Trà Liêu trong Thất Tinh Quan khôi phục như thời kỳ dân quốc, mỗi ngày có không ít khách đến nghỉ ngơi thưởng thức trà, nói một chút chuyện về giao dịch đồ cổ.

Tiêu Phàm đang ngồi trong một căn phòng trang nhã tại lầu hai của Trà Liêu Thất Tinh Quan, chậm rãi thưởng thức trà, đôi lông cày nhú lại, dường như đang có tâm sự. Thời tiết đã vào thu, nhiệt độ cũng không phải là rất lạnh, bên ngoài bộ y phục màu xanh nhạt, Tiêu Phàm có khoác thêm một cái áo khoác bằng lông cừu, nhưng sắc mặt cậu ta lại tái nhợt. Trên gương mặt điềm tĩnh của cậu ta vốn có bảo quang ẩn giấu cũng không còn thấy nữa, mà có vẻ ốm yếu xanh xao như bị bệnh.

Tiêu Phàm đã thi triển Huyết Tương Thuật, hơn nữa còn một lúc thôi diễn cho bốn người, may mà cậu ta đã luyện Hạo Nhiên Chính Khí đến cảnh giới viên mãn, nên lực thiên cơ phản hệ to lớn không có khiến cho nguyên khí của hắn tổn thương quá nặng nề.

Tiêu Phàm lại một ngày một đêm không nghỉ ngơi mà lập tức chạy đến Thất Tinh Quan uống trà.

Thời gian quả thực đã rất cấp bách, không thể chần chờ thêm giờ phút nào được nữa.

Rất nhiều chuyện nhất định phải tức khắc bắt tay vào làm, nhất định phải giành giật từng giây từng phút đem mọi thứ chuẩn bị cho ổn thỏa trước khi tuổi thọ của Tiêu lão gia chấm dứt, bằng không thì Tiêu lão gia thật sự chạy không thoát đại nạn này.

Chính vì bản thân Tiêu Phàm tinh thông mệnh lý tướng thuật, nên càng cảm giác được sự cường đại của thiên cơ chi lực. Nếu muốn thay đổi họa "Diệt tộc" của Tiêu gia thì ngoại trừ nghịch thiên sửa đổi số mệnh thì Tiêu Phàm không còn đường nào khác để đi cả.

Nhưng mà việc nghịch thiên sửa đổi số mệnh đâu phải là chuyện đơn giản chứ?

Bởi vì tự tiện sửa đổi phong thủy phần mộ tổ tiên của Tiêu gia mà cả nhà Nghiêm Kim Sơn phải bị mất mạng, một khi tướng mệnh cực phú cực quý bị chém đứt thì lão bí thư không tránh khỏi ồm chết, Tiêu An cũng đã định trước nhà tan cửa nát, không có cách nào xoay chuyển cả.

Nhiều đó cũng đủ thấy, việc tự tiện sửa đổi thiên cơ cho dù có sửa đổi theo chiều hướng tốt hay xấu thì đều là hành động nghịch thiên, nhất định phải trả một cái giá vô cùng lớn.

Thông thường mà nói, kẻ địch núp trong bóng tối kia đã dùng một nhà Nghiêm Kim Sơn; một nhà Tiêu An; lại thêm lão bí thư, cả tám chín tính mạng đều có tướng mệnh phú quý thọ lộc để cường chế thay đổi vận mệnh của Tiêu gia, đem cả gia tộc hào môn thế gia cực phú cực quý đẩy xuống vực thẳm, toàn bộ gia tộc sắp bị diệt vong. Bây giờ Tiêu Phàm lại muốn kéo Tiêu gia từ vực thẳm trở về thì đương nhiên cũng phải bỏ ra một cái giá cực cao rồi.

Hơn nữa hành động phải nhanh, một khi thọ của Tiêu lão gia tận thì tất cả những nỗ lực mà Tiêu Phàm đã bỏ ra trước giờ đều đổ sông đổ bể.

Tiêu Lão gia sống hay chết chính là nhân tố quyết định vận mệnh của Tiêu gia, bởi vì nếu Tiêu lão gia có thể kéo dài tính mạng thì có thể nói là ông cụ đã thoát khỏi ám toán, một lần nữa sống đến số tuổi thọ ban đầu, thiên cơ cũng trở lại quỹ đạo ban đầu, đồng thời họa "Diệt tộc" của Tiêu gia cũng bị tiêu trừ.

Hiện tại, điều Tiêu Phàm phải làm chính là việc đại sự này.

Lần này, Tân Lâm không có đi cùng, cô ở trong một căn phòng trang nhã sát vách, Hắc Lâm thì nằm trên một cái ghế tựa, lười biếng nhìn Tân Lâm,

nó không muốn thân cận với cô.

Đối với Tân Lâm, con mèo mun lớn này vẫn luôn dùng thái độ này, không xa cũng không gần, thậm chí thỉnh thoảng Tân Lâm còn nhìn thấy vẻ cảnh giác trong mắt của nó, tựa như là nó đang ghen tuông vậy.

Mỗi lần Tân Lâm bắt gặp ánh mắt của Hắc Lâm như thế thì vừa bực mình vừa buồn cười.

- Đến đây, cho người cá!

Tân Lâm cầm một con cá khô ở cái đĩa trước mặt lên đưa cho con mèo mun lớn đang nằm bên cạnh.

Mèo mun lớn ngoảnh đầu qua hướng khác, không thèm để ý tới.

- Hừ, cậu không thèm quan tâm ta thì ta cũng không thèm để ý tới cậu.

Tân Lâm giống như một tiểu cô nương đang nổi giận đem cá khô bỏ lại trong đĩa, mà căn cứ theo tuổi tác thì cô vốn chỉ là một tiểu cô nương thôi.

Trà Liêu của Đạo Quan cùng với Trà Thiện của Phật giáo rõ ràng có sự khác biệt, Phật gia chú trọng "Tứ đại vai không", trong lúc uống trà phải yên lặng mà thưởng thức trà, rời xa hồng trần; còn đạo giáo thì chú trọng yên tĩnh tùy theo tự nhiên, trên thực tế lại chú trọng một chữ "Hữu", tự tại theo đuổi con đường trường sinh. Trà liêu ở Đạo Quan so với trà thiện trong chùa có tồn tại mấy phần khí tức thế tục.

Tại Trà liêu trong Thất Tinh Quang có thể bàn đến chuyện làm ăn, không kiêng thức ăn mặn, ở trà quán trong chùa thì không thể làm như vậy, chỉ có thể quan sát phong cảnh.

Hôm nay không phải là ngày nghỉ, khách đến trà liêu cũng không nhiều lắm, nên hiện tại, trà liêu có vẻ tương đối yên tĩnh.

Tiêu Phàm thường thức thức từng ngụm từng ngụm trà.

Mặc dù truyền thừa của Vô Cực Môn khá giống đạo gia, Chỉ Thủy Quan cũng được xem là đạo quan của đạo sĩ, nhưng đối với việc uống trà thì Tiêu Phàm thích đi vào trong chùa hơn, nhưng mà trong miếu lại không tiện nói chuyện giao dịch với người khác nên Tiêu Phàm lựa chọn Trà Liêu Thất Tinh Quan.

Đoán chừng Trịnh Minh Duệ đã sắp đến.

Lúc Tiêu Phàm đang thưởng thức trà thì có một chiếc xe BMW màu trắng đang lái vào bãi đỗ xe phía sau của Thất Tinh Quan. Sau khi xe dừng hẳn thì một gã đàn ông cường tráng bước xuống từ ghế cạnh tài xế, tóc cắt đầu đinh, vóc người lực lưỡng, toàn thân được bao phủ bởi bắp thịt cuồn cuộn, động tác rất nhanh nhẹn mở cửa ghế sau xe ra.

- Trịnh Thiếu, xin mời!

Người đàn ông cường tráng dùng một tay mở cửa xe ra, một tay chìa ra, cung kính nói.

Một đôi giày da sáng bóng bỏ ra ngoài xe, sau đó một cậu thiếu niên khoảng chừng hai mươi tuổi bước xuống xe, âu phục, giày da, tóc chải bóng bẩy, vóc người cao gầy, mặt mũi khôi ngô, trông có vẻ vô cùng phong lưu phóng khoáng.

Tuy nhiên rất dễ nhận thấy cậu thiếu niên đó có vẻ không thích ứng với loại trang phục này, hẳn vừa xuống xe đã dùng sức xoay xoay tay áo, lại kéo kéo cái cà - vạt, dường như hẳn có chút khó chịu.

Người đàn ông cường tráng nhin không được bật cười một tiếng, khẽ hỏi:

- Trịnh Thiếu muốn đi gặp ai vậy? Sao phải nghiêm trang như thế chứ?

- Đi gặp Nhất ca, ta đã nói với cậu rồi mà. Nhưng A Hồ à, một hồi cậu không được nói bậy bạ đó. Nhất ca đó lợi hại lắm, tuy dễ nói chuyện nhưng nếu chọc giận hắn thì ta cũng không cứu được cậu đâu đó.

Trịnh Thiếu trừng mắt với hắn một cái, khẽ cảnh cáo.

- Hả? Lợi hại như vậy sao, ngay cả Trịnh Thiếu mà người này cũng không nể mặt nữa sao?

Người đàn ông vạm vỡ vô cùng kinh ngạc.

- Đương nhiên! Cho nên mới nói cậu chưa thấy qua việc đời, cậu nghĩ rằng ở thành phố Tứ Cửu này, Trịnh Minh Duệ ta là một nhân vật tai to mặt lớn hả? Nói cho cậu biết, sai rồi, quá sai luôn, ở một nơi dưới chân thiên tử này có rất nhiều nhân vật trâu bò, Tiểu Trịnh ta chẳng là thứ gì cả. Nói chung, cậu phải nhớ kỹ cho ta, không được nói lung tung để tránh gặp phải rắc rối.

Trịnh Thiếu vung tay lên, có chút khinh thường nói.

A Hồ liền vâng vâng dạ dạ, trên mặt lộ vẻ kính sợ, từ ghế phía sau lấy ra một chiếc cặp mặt mã màu đen, rồi đi sát theo phía sau Trịnh Thiếu, thầm nghĩ không biết vị Nhất ca trong miệng Trịnh Thiếu kia là nhân vật khó lường nào.

A Hồ biết rất rõ cha của Trịnh Thiếu chính là Phó Bộ Trưởng, đừng nói là Phó Bộ Trưởng mà cho dù là phó cục trưởng cục công an thì ở trong mắt bọn họ, A Hồ chả là gì cả.

Nghe Trịnh Thiếu nói như vậy thì chắc chắn lai lịch của cái vị Nhất ca kia so với Trịnh Thiếu phải trâu bò hơn nhiều lắm.

Tiêu Phàm chậm rãi để ly xuống, cậu ta đã nghe được trên hành lang có tiếng bước chân. A Hồ khoảng chừng trên dưới hai trăm ký nên khi hắn

giảm lên sàn nhà bằng gỗ cổ xưa này thì vang lên cót két cót két, tựa hồ cả tòa Trà Liêu này đều rung động.

- Nhất ca!

Cửa vừa mở ra, Trịnh Thiếu liếc mắt liền thấy được Tiêu Phàm đang ngồi cạnh cửa sổ, tức thời mỉm cười, bước nhanh hơn.

Tiêu Phàm mỉm cười vuốt cằm, nói:

- Tiểu Duệ tới rồi đó hả?

Vừa rồi thái độ của Trịnh Minh Duệ có chút nhún nhường, chức vụ của cha hẳn thua kém Tiêu Trạm. Bản thân Trịnh Thiếu ở trong hội quần là áo lượt ở thành phố Tứ Cửu này cũng là một đại nhân vật, không vì nhà hắn có quyền thế mà bởi vì Trịnh Minh Duệ rất có năng lực. Đừng nhìn Trịnh Minh Duệ còn trẻ mà xem thường, hắn khá có danh tiếng ở trong giới đồ cổ ở thủ đô, khi đám thiếu gia quần là áo lượt trong hội Nha Nội chơi đồ cổ thì hắn đảm nhiệm chức vị quân sư, cộng thêm tính tình của Trịnh Minh Duệ rất khiêm tốn, không bao giờ khoe khoang, lại rất biết cách ứng xử nên hắn ở trong đám quần là áo lượt không bao giờ nảy sinh xích mích, và hắn rất được mọi người chào đón.

Trịnh Minh Duệ cũng là người duy nhất trong đám thiếu gia quần là áo lượt có qua lại với Tiêu Phàm.

Mỗi lần đều bởi vì đồ cổ.

Trong tay Nhất ca có rất nhiều thứ tốt, mỗi lần lấy ra đều là vật phẩm quý báu, không có bất kỳ món nào là đồ giả.

- Nhất ca, hôm nay anh có thứ gì tốt muốn cho Tiểu Duệ vậy?

Trịnh Minh Duệ cười hì hì, ngồi xuống trước mặt Tiêu Phàm.

A Hồ thì mang theo cái cặp mặt mã đứng sau lưng Trịnh Thiếu, tò mò quan sát vị Nhất ca khó lường trong miệng của Trịnh Thiếu kia. Nhìn thế nào thì hẳn cũng cảm thấy người này không có chỗ nào đặc biệt mà còn có vẻ bệnh tật nữa chứ. Nhưng mà nghe nói hiện nay, những thiếu gia nhà giàu đều thích sửa sang sắc mặt mình thành tái nhợt, nói cái gì mà khí chất quý tộc, đây quả thực là việc đáng cười mà.

Té ra khí chất quý tộc chính là ma bệnh như vậy sao?

Khí chất quý tộc như vậy thì Hồ ca chỉ dùng một ngón tay cũng có thể đánh ra mười người như vậy!

Chỉ là chiếu theo thái độ Trịnh Thiếu đối với Nhất ca thì A Hồ cũng không dám lỗ mãng.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Tiểu Duệ, em không phải luôn nhớ đến cái món đồ chơi Khang Hy Ngự Chế kia sao? Hôm nay, anh mang đến cho em này.

Tiêu Phàm vừa nói vừa cầm một cái hộp tinh xảo đẩy tới trước mặt Trịnh Minh Duệ.

Trịnh Minh Duệ vô cùng kinh ngạc, nói:

- Nhất ca! Anh nói là cái ống hút tráng men của Khang Hi Gia sao? Vậy thì em không mang đủ tiền rồi... Giá của món đồ chơi đó tuyệt đối vượt qua mười lăm vạn.

Vừa mới nhận được điện thoại của Tiêu Phàm, bảo hẳn đem theo mười lăm vạn tiền mặt đến Trà Liêu Thất Tinh Quan, có một món đồ chơi nhỏ muốn đưa cho hẳn. Trịnh Minh Duệ không nói lời nào, lập tức lấy mười lăm vạn chạy tới, hẳn chưa từng hỏi là vật gì.

Thân phận của Nhất ca là gì chứ? làm sao có thể trêu đùa Tiểu Duệ hân được chứ?

Người này chính là trưởng tôn của Tiêu lão gia, là anh trai của Tiêu Nhị ca!

Nhưng Trịnh Minh Duệ không ngờ là Tiêu Phàm mang đến cho hân lọ thuốc hít tráng men ngự chế của Khang Hi gia. Đây chính là thứ tốt, lần trước Trịnh Minh Duệ tình cờ thấy Tiêu Phàm cầm ở trong tay thì tức khắc nuốt nước miếng, nhưng mà hân nài nỉ thế nào thì Tiêu Phàm cũng không đổi cho hân, nên hân cũng không dám hỏi tới nữa.

Tuy rằng hân chưa bao giờ thấy Tiêu Nhất ca nổi giận nhưng với khí thế của gia đình người ta, hân làm sao làm việc lỗ mắng trước mặt Tiêu Nhất ca chứ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giao Dịch

Chương 39: Giao Dịch

- Trước tiên hãy nghiệm hàng đi.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

- Ha ha, Nhất ca! Không cần nghiệm hàng đâu, người khác em có thể không tin chứ lời anh nói làm sao em không tin tưởng được chứ!

Trịnh Minh Duệ cười ha hả, lại nhẹ nhàng mở cái hộp nhỏ tinh xảo kia ra.

Tiêu Phàm thấy thế thì liền nở nụ cười.

Tính tình Trịnh Minh Duệ chính là như vậy, khôn khéo như con cá chạch. Bất kể là nói cái gì đi nữa, chỉ cần từ trong miệng hắn nói ra thì đều khiến cho người khác vĩnh viễn cảm thấy thoải mái như thế, và cũng sẽ không có ai đi tính toán hành động của hắn làm gì.

Người này được xem là người làm ăn cực kỳ khôn khéo trong đám công tử quần là áo lượt hội Nha Nội, tuyệt đối không có ai ăn được nửa điểm lợi ích từ hắn.

- Nhất ca! Đây thật sự là đồ tốt nha....

Trịnh Minh Duệ tấm tắc khen ngợi, đưa hai tay ra lấy cái lọ hít tráng men giơ lên cao, dưới ánh sáng mặt trời mà tinh tế giám định, miệng liên tục khen ngợi.

Nói không cần phải nghiệm hàng, nhưng kỳ thực là phải nghiệm mà phải nghiệm thật cẩn thận mới được.

Ngược lại không phải là Trịnh Minh Duệ không tin Tiêu Phàm, hắn cùng với Tiêu Nhất ca giao dịch vài lần, Tiêu Nhất Ca chưa bao giờ lừa gạt hắn, gia đình người ta lại có thân phận địa vị, không có khả năng làm ra những chuyện mất thể diện như vậy, mà quan trọng nhất là Trịnh Minh Duệ đã dưỡng thành thói quen như vậy, nếu không nghiệm hàng thì trong lòng hắn sẽ không cảm thấy yên lòng.

Thật ra thì đây là một thói quen tốt, bởi vì thời đại ngày nay chuyện gì cũng có thể xảy ra, anh em ruột còn có thể trở mặt thành thù nữa huống chi là những người không thân thích. Cẩn thận một chút cũng không có gì xấu.

Đương nhiên, nếu như Tiêu Phàm là một người hay so đo tính toán thì hành động vừa rồi của Trịnh Minh Duệ chính là diễn xuất, vừa không chịu thua thiệt vừa không muốn đắc tội với người khác. Đây cũng chính là nguyên tắc làm việc cơ bản của Trịnh Minh Duệ ở trong phạm vi hội quần là áo lượt và giao dịch đồ cổ.

Tiêu Phàm cũng không thèm để ý tới.

Mỗi người đều có nguyên tắc làm việc riêng, cái này cũng vô cùng tốt, dù sao thì có nguyên tắc vẫn tốt hơn nhiều so với không nguyên tắc. Dù cho cái nguyên tắc này hoàn toàn là vì lợi ích của bản thân mà không nghĩ đến người khác cũng không sao, còn hơn là không có nguyên tắc rồi làm việc bừa bãi, không có kết quả.

Trịnh Minh Duệ thực sự đã bị lọ thuốc hít của Tiêu Phàm mê hoặc.

Lọ thuốc hít đó là sản phẩm kết hợp giữa văn hóa Trung - Tây, vào khoảng mười sáu thế kỷ trước, thuốc hít được truyền vào khu vực đông bắc Trung Quốc, lúc ấy sinh hoạt của những tộc người du mục thường là ở trên yên ngựa nên không thể nào dùng ống đồng hút thuốc, thuốc hít thì lại thích hợp hơn vì người du mục có thể vừa ở trên yên ngựa vừa hít thuốc nên thuốc hít rất nhanh đã trở nên rất thịnh hành. Vì để cho lọ thuốc hít được chắc chắn và dùng được lâu thì tộc người du mục đã sử dụng đủ loại vật liệu như: đồ ngọc; kim loại; xương cốt; sừng,... để chế tạo ra lọ thuốc hít.

Lọ thuốc hít được chế tạo rất xinh xắn khéo léo, tạo hình rất đặc biệt, dùng nhiều loại vật liệu để chế tạo thành, kỹ thuật chế tạo thì rất là tinh xảo, dần dần trở thành tác phẩm nghệ thuật để mọi thưởng thức và thể hiện thân phận địa vị của người sở hữu. Đặc biệt hơn nữa là lọ thuốc hít của Trung Quốc được chạm trổ những bức tranh; bài thơ, cần đá quý, nhờ vào bàn tay của những người nghệ nhân gọt giũa thành hình, sử dụng nhiều màu sắc để tô điểm, lại dùng kỹ thuật tinh xảo mà vẽ hoặc khắc lên những bài thơ; bức tranh sống động. Lọ thuốc hít hấp thu những kỹ thuật cùng với văn hóa trong và ngoài nước nên đã trở nên vô cùng tinh xảo và đẹp đẽ.

Thuốc hít và lọ thuốc hít rất phổ biến ở Trung Quốc, được lưu truyền từ đời Minh cho đến đời Thanh, nhất là vào ba đời Khang; Ung; Càn càn phát triển đến đỉnh cao. Thanh Thánh Tổ, Thanh Thế Tông, Thanh Cao Tông

đều rất yêu thích thuốc hít, lại càng yêu thích những lọ thuốc hít hơn, ban chỉ cho Nội Vụ Phủ triệu tập những người thợ khéo léo để chế tác lọ thuốc hít ngự dụng (Chỉ riêng cho vua dùng).

Khang Hi rất yêu thích đồ vật tráng men khác với bình thường, đặc biệt là bức tranh tráng men của thợ thủ công người Pháp. Người truyền giáo Trần Trung Tín thành lập một xưởng chế tác đồ tráng men tại Dưỡng Tâm Điện, đồng thời truyền thụ kỹ thuật vẽ tranh tráng men của Pháp quốc, những thợ thủ công cung đình không chỉ có năng lực mô phỏng kinh người mà còn có khả năng sáng tạo, kỹ thuật tranh tráng men chế tác trên lọ thuốc hít là một thành tựu vô cùng xuất sắc.

Cái lọ thuốc hít tráng men ngự chế này là tác phẩm được chế tác vào thời điểm hơi sớm, số lượng lại cực kỳ ít ỏi, là vật mà giới sưu tầm vô cùng yêu thích, vô cùng quý báu.

- Tiểu Duệ, nghiệm hàng xong chưa? Thế nào?

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hiện nay, Tiêu Phàm không có quá nhiều thời gian để ở chỗ này đây đưa với Trịnh Minh Duệ.

Trịnh Minh Duệ vội vàng đem lọ thuốc hít trả về, vừa cười vừa nói:

- Thật ra thì bất cứ thứ gì do Nhất ca xuất ra còn cần phải nghiệm hàng sao? Em chỉ là thưởng thức thôi... Nhất ca à! Lọ thuốc hít này anh thực sự nhường cho em sao?

- Ủ! Năm mươi vạn tiền mặt mang tới đây chưa?

Vừa rồi Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Trịnh Minh Duệ đặc biệt dặn hẳn phải mang theo tiền mặt, không được mang chi phiếu, tránh phiền phức.

- Đương nhiên là có rồi, chính miệng Nhất ca phân phó thì em là sao dám làm trái được chứ? Đúng rồi Nhất ca à! Anh cũng là người trong nghề, chắc chắn không chỉ có mỗi cái này hả? Nghiêm túc mà nói thì tám mươi vạn cũng không đắt nha, mà năm mươi vạn.... Em được lợi quá lớn rồi, em làm sao lại không biết xấu hổ chứ?

Đây chính là kỹ xảo đối nhân xử thế của Trịnh Minh Duệ, tuyệt đối không đánh giá thấp vật của người khác, nhất định sẽ nói ra giá trị thật của đồ vật, tuyên bố mình chiếm được tiện nghi để cho người khác cảm thấy rằng mình đã làm một cái ân tình lớn, nhiều ít sẽ bớt đi một chút cảm giác buồn bực vì bản thân đã bán đồ bán tháo.

Nếu như không phải Tiêu Phàm cần tiền gấp thì chiếu theo lời Trịnh Minh Duệ nói, lọ thuốc hít này ở giao dịch bình thường quả thực đáng giá tám mươi vạn.

Tuy nhiên trước giờ Tiêu Phàm đối với tiền bạc trước sau như một không có cảm giác gì, cũng không bao giờ quá để tâm vào nó.

- Tiểu Duệ không cần nói những lời này, người mang đi đi.

Trịnh Minh Duệ liền biểu lộ vẻ khổ sở, nói:

- Nhất ca! Thật sự thì Tiểu Duệ không thể chiếm tiện nghi lớn như vậy của anh được, hai anh em chúng ta chứ đâu phải người ngoài chứ? Như thế này đi, anh chờ thêm một ngày một đêm, em sẽ gom góp thêm mười vạn khối, dù thế nào cũng phải cho em biểu lộ chút thành ý chứ, anh thấy được không?

Đồ chơi tốt như vậy mà Tiêu Phàm chỉ bán với giá năm mươi vạn, nói rõ Tiêu Phàm đang rất cần tiền, ra cái giá này để cho Trịnh Minh Duệ không có bất kỳ do dự nào, mua nhanh bán nhanh. Trịnh Minh Duệ cũng nhìn ra điểm này nên mới nói ra những lời như vậy, hẳn biết rõ Tiêu Phàm sẽ không

chờ đến ngày mai, bởi vì mười vạn đôi Trịnh Thiếu mà nói chỉ là một con số nhỏ thì hà cớ gì phải chờ tới ngày mai chứ?

Năm mươi vạn mà hăn cũng chỉ thuận tay là đã lấy ra rồi!

Tiêu Phàm khẽ cười một tiếng, nói:

- Cầm đi.

Tương lai, tiền đồ trong quan trường của tên tiểu tử này có hạn nhưng ở phương diện làm ăn thì chắc chắn đạt được thành tựu khó lường. Tướng mạo của hăn đã biểu hiện rất rõ điều đó.

- Ôi, được được, A Hồ....

Trịnh Minh Duệ vội vàng nói.

A Hồ vẫn luôn đứng sau lưng Trịnh Thiếu liền vội vàng cầm cặp mật mã đặt ở trên bàn. Trọng lượng của năm mươi vạn tiền mặt cộng với chiếc cặp mật mã cũng không hề nhẹ.

Trịnh Minh Duệ đích thân mở cặp mật mã ra, chuyển sang Tiêu Phàm, một cái cặp tràn đầy những tờ tiền giá trị trăm đồng được sắp xếp rất chỉnh tề, giấy niêm phong của ngân hàng cũng chưa được tháo gỡ.

- Nhất ca! Anh kiểm lại đi.

Tiêu Phàm gật đầu một cái, nhưng lại trực tiếp đóng cặp mật mã lại, căn bản không kiểm tra làm gì. Trịnh Minh Duệ buôn bán làm ăn tuyệt đối sẽ không động tay động chân trên những thứ này, đó chính là phép tắc không thể phá hỏng, nếu như phá hỏng một lần thì coi như bảng hiệu đã bị đập bỏ.

Hơn nữa, ở trước mặt người Tiêu gia phá hỏng phép tắc như vậy là một chuyện nguy hiểm thế nào chứ?

- Được, Tiểu Duệ, tạm biệt.

Tiêu Phàm đứng dậy, không thềm nán lại phút nào, vừa mới buông xuống một câu liền hời hợt cầm cặp mắt mã lên.

A Hồ ngạc nhiên đến giật nảy người, hai cặp mắt vốn lim dim chợt trợn to.

Thật không nhìn ra tay chân của tên ma ồm này lại lợi hại như vậy! Cho dù là A Hồ - hẳn có sức lực vô tận cũng không thể nào dùng một ngón tay nâng một vật nặng mười kí lô ram mà không tốn chút hơi sức nào như vậy. Ở trong tay Tiêu Phàm vật nặng mười kí lô ram cũng không khác gì một món đồ chơi trẻ em.

A Hồ liền có một cái nhìn mới đối với Tiêu Phàm.

- Ôi, Nhất Ca, sao lại gấp gáp như vậy... Chúng ta đã lâu không có ngồi cùng nhau uống trà, hôm nay để em đãi khách, chúng ta hàn huyên một chút nha a?

Trịnh Minh Duệ vội vàng nói.

Ngược lại lần này là hẳn có thành ý, không ai không muốn kết giao với người của Tiêu gia cả! Tuy rằng sở thích của Nhất ca có chút đặc biệt, đường đường là trưởng tôn của Tiêu gia lại "Đi tu" thực sự khiến cho người khác không ngờ được, nhưng bản hiệu của Tiêu gia không phải là giả, thỉnh thoảng Nhất ca cũng xuất ra một món hàng có giá trị như thế đã khiến cho Trịnh Minh Duệ mở mang tầm mắt.

Trịnh Minh Duệ vẫn luôn suy nghĩ những món đồ chơi có giá trị trong tay Nhất ca này rốt cuộc là ở đâu ra.

Muốn nói là nhật đồ còn sót à? Hiện nay, tại thành phố Kim Mãn ở thủ đô, người đi đâu để nhặt lọ thuốc hít trắng men chánh tông Khang Hi như thế này chứ? Nếu thật sự có thì đã sớm bị người ta nhặt từ lâu rồi.

Có lẽ đây chính là nội tình của nhất đẳng hào môn thế gia!

Trịnh Minh Duệ tuyệt đối không ngờ là vật này đúng là do Tiêu Phàm nhặt được ở trường cao trung vào mười năm trước.

- Tiểu Duệ! Cảm tạ, để anh mời khách, trà anh đã uống rồi, lần sau đi.

Tiêu Phàm cười cười, vỗ vai Trịnh Minh Duệ, mang theo cặp mật mã rời khỏi căn phòng trang nhã đó. Chiếm ba mươi vạn tiện nghi thì mời cậu ta uống trà là chuyện đương nhiên. Tiêu Phàm cũng không ghét cách thức chiếm tiện nghi này của Trịnh Minh Duệ, ít nhất cũng chiếm ở ngoài sáng, cũng không khoe khoang mình chiếm được tiện nghi.

- Được rồi Nhất Ca! Anh đi cẩn thận... Lần tới em mời anh.

Trịnh Minh Duệ cuống quýt cuối người chào, mặt mũi tươi cười.

Hắn chỉ đi một chuyến đến Thất Tinh Quan, mất không đến một giờ đã kiếm được ba mươi vạn, đi nơi nào tìm được chuyện tốt như vậy chứ?

Tiêu Phàm vừa ra khỏi cửa, cửa phòng bao bên cạnh cũng vừa mở ra, một cô gái tuổi còn trẻ cùng với một con mèo mun lớn đi ra. Tiêu Phàm thuận tay giao cặp mật mã cho Tân Lâm, bóng đen chợt lóe lên trực tiếp chui vào lòng Tiêu Phàm, thò đầu ra nháy nháy mắt, meo meo vài tiếng thị uy với Tân Lâm, dáng vẻ rất đặc ý.

Khi cười, nơi khóe miệng của Tân Lâm hiện lên một nếp nhăn.

A Hồ thấy cái tư thế này thì giương mắt nhìn đến đờ đẫn, nói:

- Trịnh Thiếu, người này là ai vậy?

Trịnh Minh Duệ không đếm xỉa tới hắn, nhìn theo bóng lưng Tiêu Phàm, nói:

- Người của Tiêu gia!

- Tiêu gia?

A Hồ lại càng hoảng sợ.

Bỗng nhiên một đôi mắt lạnh lùng quét tới, vẻ mặt tươi cười của Trịnh Thiếu khi đối mặt với Tiêu Phàm vừa nãy trong khoảnh khắc đã sa sầm xuống, lạnh lùng nói:

- A Hồ, có một số việc đừng tùy tiện hỏi, cũng không được ra ngoài nói lung tung, vòng tròn của những công tử ở trong Tứ Cửu Thành này sâu như nước, nếu không cẩn thận tiến vào sẽ không leo lên được.

Trong lòng A Hồ ớn lạnh, gật đầu lia lịa, nói:

- Biết.. Biết rồi ạ! Trịnh Thiếu yên tâm, tôi biết làm thế nào...

- Biết rõ là tốt rồi. Có một số việc chính là trời định, dù người có phục hay không thì người cũng phải chấp nhận sự thật này.

Trịnh Minh Duệ lạnh lùng nói.

Một chiếc xe nhỏ đã được lái ra khỏi Thất Tinh Quan, chạy thẳng đến sân bay thủ đô.

Một giờ sau, một chiếc phi cơ to lớn đâm thẳng lên bầu trời xanh thẳm, đây chính là máy bay đến thành phố Ngân Đô thuộc tỉnh Liêu Bắc. Các hành khách ngồi trong khoang thương gia cảm thấy rất ngạc nhiên khi nhìn thấy một con mèo mun lớn ngồi chiếm chỗ trên ghế.

Vốn là vật nuôi lên máy bay phải được được ủy thác vận chuyển, nhưng mỗi lần Tân Lâm đều có thể dễ dàng thuyết phục nhân viên sân bay để

mang Hắc Lân vào khoang máy, cũng không biết là cô đã sử dụng thủ đoạn nào.

Hắc Lân ngồi máy bay rất nhiều lần nên giống hệt một tay lão luyện, ngã đầu ưỡn ngực tỏ vẻ rất thoải mái.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cực Bắc Chi Địa

Chương 40: Cực Bắc Chi Địa

Tuy rằng thời tiết vẫn còn là mùa thu nhưng nơi cực bắc của trái đất cũng đang rất lạnh lẽo.

Cửa sổ của một chiếc xe jeep quân dụng cũ kỹ đang được mở ra, Tiêu Phàm đang tựa lưng vào ghế cạnh tài xế, vẻ mặt vẫn mệt mỏi như trước. Xe vẫn một mực chạy trên đường không có ngừng lại nghỉ ngơi. Mặc dù Hạo Nhiên Chính Khí có thể tu luyện ở bất kỳ nơi nào nhưng dù sao thì ở Chỉ Thủy Quan linh khí rất dồi dào, nên ngồi thiền tu luyện sẽ có hiệu quả thõnạp khí tức mạnh hơn nhiều so với ngồi ở trên xe jeep liên tục lắc lư, xóc nẩy này rồi.

Tuyết vẫn chưa rơi, tốc độ xe rất nhanh nên khi cửa sổ mở ra gió lạnh lập tức tràn vào, đem áo khoác bằng lông chồn trắng toát của Tiêu Phàm thổi xốc xếch. Tiêu Phàm hơi nheo mắt lại.

Áo da chồn trắng như tuyết càng làm nổi bật thêm sắc mặt tái nhợt của Tiêu Phàm, mang theo một cỗ khí chất ưu thương nhàn nhạt. Loại "Hiệu quả" này cũng không phải là cái Tiêu Phàm mong muốn, nhưng cậu ta cũng không có dự định thay đổi.

Cho tới bây giờ Tiêu Phàm vẫn không thêm để ý đến những thứ này.

Tu vi của Tiêu Phàm đã đạt đến cảnh giới như ngày hôm nay, quả thực không cần phải đi để ý đến mấy việc nhỏ nhặt này.

Hắc Lâm vẫn lười biếng nằm trong lòng Tiêu Phàm, híp mắt, hưởng thụ sự vuốt ve của chủ nhân. Bộ lông đen nhánh phản chiếu ánh sáng cùng với áo khoác lông chồn trắng như tuyết và sắc mặt tái nhợt của Tiêu Phàm vừa vạm tạo thành hình ảnh đối lập rõ nét nhất.

Mèo yếu sức hơn so với chó, lại hay lười biếng, đa số thời gian đều nằm bất động ở đó, cho nên từ xưa đến nay chỉ nghe đến câu "Mèo lười" chứ chưa bao giờ nghe thấy câu "Chó lười".

Mèo cũng mập mạp hơn so với chó nhiều.

Đây là đường cái đơn sơ nhưng thông suốt nhất ở nông thôn có thể đi xuyên qua cánh rừng nguyên thủy ở sát biên giới phía bắc. Ngoại trừ xe việt dã có gầm xe cao cùng với xe tải, xe chở đồ gia dụng nhỏ thì những loại xe khác cơ bản là không thể chạy trên con đường này.

Trên thực tế, con đường cái nông thôn này chỉ thông đến một cái thôn trang nhỏ tên là Lý Gia Thôn.

Lý Gia Thôn ở vùng giáp ranh với cánh rừng nguyên thủy, là một thôn trang rất nhỏ, tuyệt đối không có tồn tại trên bản đồ thành thị cấp một, mà chỉ có ở bản đồ cấp huyện mới có, biểu thị là một chấm đen nhỏ với ghi chú là Lý Gia Thôn.

Ngày thường, nơi này thực sự rất hiếm xuất hiện dấu chân người, đa số chỉ có máy kéo chạy trên đường cái nông thôn này thôi. Nhưng mà lúc này lại xuất hiện ba xe việt dã.

Dẫn đầu chính là một chiếc xe Cát Phổ đại thiết nặc cơ, đi giữa chính là một chiếc Cát Phổ mục mã nhân, cả hai xe đều là loại xe nhập khẩu, tính năng

chạy việt dã rất tốt, cảm giác cưỡi trên đường cũng rất tốt, đều không phải là thứ mà kiểu xe jeep quân dụng cũ xưa của Tiêu Phàm có thể so được.

Xe của Tiêu Phàm chỉ là tình cờ ở chung một chỗ với Đại Thiết và Mục Mã Nhân.

Chiếc xe jeep cổ xưa này là Tiêu Phàm thuê ở thị trấn, từ lúc xuất phát ở thị trấn đến đây chỉ có mình xe bọn họ thôi, mới vừa qua Hương Chánh Phủ thì xe của bọn họ đã bị Đại Thiết và Mục Nhân đuổi theo và vượt qua, sau đó chạy một mạch đến Lý Gia Thôn.

Đại Thiết mang bảng số của tỉnh Liêu Bắc, nhìn dãy số chắc là xe của quân đội. Mục Mã Nhân thì mang bảng số của tỉnh Liêu Đông, nhưng bảng số rất thông dụng nhìn không ra điểm gì đặc biệt cả.

Ba xe cứ lẫn lộn chung một chỗ.

Thời điểm cách Lý Gia Thôn khoảng chừng hai mươi cây số, Đại Thiết đang dẫn đầu bỗng nhiên ngừng lại, chiều rộng của đường cái ở nông thôn rất nhỏ, căn bản không thể nào đủ rộng để hai xe chạy song song được, mặt đường chỉ là một khoảng đất tương đối bằng phẳng thôi. Đại Thiết dừng lại, hai xe phía sau cũng chỉ có thể dừng lại.

Một cậu thiếu niên trẻ tuổi mặc trang phục rất phong cách, tóc cắt đầu đinh nhảy từ trên xe Đại Thiết xuống, nhìn qua khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, thân thủ rất nhanh nhẹn, xem chừng bình thường rất chịu khó luyện tập thân thể.

Thiếu niên đi đến bên cạnh Mục Mã Nhân, vừa cười vừa nói:

- Tô Thiếu! Xuống vận động gân cốt chút đi, hút điếu thuốc, cũng sắp tới rồi.

- Được.

Bên trong Mực Mã Nhân vang lên một giọng nói lười biếng, nghe ra tuổi tác của người này cũng không lớn, có lẽ xấp xỉ thiếu niên đi xe Đại Thiết.

Người có thể cưỡi Đại Thiết cùng với Mực Mã Nhân cũng không nhiều.

Cửa xe Mực Mã Nhân vừa mở ra thì lập tức có khoảng sáu bảy người theo xuống: năm nam; hai nữ, trang phục rất là phong cách, tất cả đều mặc đồ thể thao hàng hiệu nhập khẩu, hơn nữa tất cả đều rất trẻ, người lớn tuổi nhất cũng không vượt quá ba mươi, trong đó hai cô gái đều rất đẹp, trang điểm rất đậm, vừa nhìn là biết đây là cô gái thời thượng đến từ thành phố. Trông thái độ thì bọn họ giống như là bạn bè. Vào thời tiết như vậy lại đến rừng rậm nguyên thủy du ngoạn thì quả thực có chút không bình thường.

Bọn họ lấy bật lửa ra, vừa hút thuốc vừa thư giãn gân cốt, một người con trai trong đó còn lớn tiếng la hét ở nơi hoang vu hiu quạnh, có vẻ tinh lực dồi dào.

Xem hành động thì bọn họ dường như cũng là con em nhà giàu.

Nhất là vị Tô Thiếu bước từ trên xe Mực Mã Nhân xuống kia, hắn khoảng chừng hai mươi tám tuổi, tóc đen nhánh bóng loáng, vóc người cao gầy, khí độ bất phàm, giống như là thủ lĩnh của đám người này. Hắn đang hút thuốc, tùy ý liếc nhìn chiếc xe jeep phía sau, thoáng cái biểu hiện một vẻ mặt rất kỳ quái.

Thực ra thì Tô Thiếu không nghĩ ra là Tân Lâm với Tiêu Phàm đi đến Lý Gia Thôn để làm gì.

Nếu nói bọn họ đi du ngoạn thì thật sự là không giống.

Tiêu Phàm đỏ sắc mặt tái nhợt, lại mặc áo lông chồn trắng như tuyết, rõ ràng hắn là một bệnh nhân. Thời tiết lạnh như thế, đã ngã bệnh sao lại không ở nhà dưỡng bệnh lại chạy đến vùng hoang dã này làm gì?

Bọn Tô Thiếu đi đến đây là có mục đích rõ ràng, chính là đi săn thú, cần phải có một người dân bản xứ làm người dẫn đường. Lý Gia Thôn là một thôn trang gần kề rừng rậm nguyên thủy, trong thôn có rất nhiều người sống bằng nghề săn bắn, đến Lý Gia Thôn tìm người dẫn đường chắc chắn là một quyết định không sai.

Nhưng nhìn bộ dáng của Tiêu Phàm thì đừng bảo là săn thú mà phải hỏi là hẳn có đi vào núi lớn được không đó chứ? E rằng chỉ mới đi được có mấy bước thì đã ngã xuống mất rồi.

Nhưng cô gái lái xe quả thực rất xinh đẹp.

Tô Thiếu cũng coi như là một tay lão luyện trong việc hái hoa bắt bướm. Lần này hẳn ra ngoài có mang theo hai cô bé, cả hai đều xưng là mỹ nữ ở thành phố lớn nhưng mà Tô Thiếu thật sự cảm thấy bọn họ không vừa mắt.

Nhưng mà nếu mang bọn họ so sánh với Tân Lâm thì quả thực chênh lệch không nhỏ.

Thật ra thì Tân Lâm căn bản không có trang điểm, quần áo lại rất đơn giản, bất luận nhìn thế nào cũng giống hàng chợ giá mấy chục đồng. Bắt một cô gái thanh thuần xinh đẹp như vậy mặc một bộ trang phục xấu xí thế thật là oan ức quá rồi.

Tô Thiếu cũng thấy oan ức thay cho Tân Lâm.

Nếu như Tô Thiếu hẳn là người yêu của Tân Lâm, hay là bạn bè bình thường nhất thì hẳn đều cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra trang điểm một phen, không bởi vì nguyên nhân gì khác mà chỉ vì để nhìn cho đẹp mắt hơn thôi, để không "Hoang phí của trời".

Ở trong mắt Tô Thiếu, cô gái xinh đẹp trời sinh như thế thì phải khuynh quốc khuynh thành, diên đảo chúng sinh mới không phụ nhan sắc xinh đẹp

tuyệt thế.

Lần này Tân Lâm không có dịch dung, bày ra nhan sắc vốn có, cô thực sự không ngờ tới sẽ gặp một đám người như thế ở một nơi giáp ranh rừng rậm nguyên thủy, thuộc vùng cực bắc này.

Cũng may là không có việc gì, bọn họ đến đây không phải để thăm người thân, cũng không phải vì kết giao bằng hữu.

Đằng trước, mấy người nam nữ nhốn nháo nói chuyện, nhưng bên trong xe jeep lại rất yên tĩnh, Tiêu Phàm và Tân Lâm cũng không tính xuống xe, cứ chờ như vậy, cũng không định vượt mặt.

Nếu mọi người đều có mục đích đến Lý Gia Thôn thì đến sớm mấy phút hay chậm mấy phút cũng không sao.

Tô Thiếu vừa hút thuốc vừa chậm rãi đi đến xe jeep màu xanh lá mạ.

Loại xe jeep kiểu xưa mang bảng số thị trấn này đã sớm bị đào thải, vừa nhìn đã biết là đi thuê, hai tính năng việt dã và khu động cũng còn tạm dùng được, nhưng cưỡi lên nó lại không thoải mái, độ xóc nảy chắc chắn làm xương cốt rã rời hết.

Ở trong mắt Tô Thiếu, chiếc xe này cùng với cách ăn vận trang điểm, bao gồm cả người đàn ông ngồi ở ghế cạnh tài xế có vẻ bệnh bệnh không hiểu sao lại ôm một con mèo mun lớn kia, thật sự không xứng với Tân Lâm.

Trên con đường cái nông thôn không bằng phẳng này, lại để cho một cái gái lái xe, còn mình thì ngồi bên cạnh làm ông chủ. Hửn là chồng... Ôi, căn bản không thể xưng hô như vậy, làm nhục cái danh hiệu chồng lắm.... Tô Thiếu không biết miêu tả người nam nhân quá quắt kia như thế nào.

- Đây, xuống nghỉ ngơi một chút đi, phía trước không xa chính là Lý Gia Thôn rồi.

Tô Thiếu đứng ở bên ngoài, nở nụ cười sáng lạn với Tân Lâm, lộ ra hàm răng đều đặn trắng tinh.

Nếu chiếu theo quan điểm hà khắc để nhận xét thì Tô Thiếu này cũng là một anh chàng đẹp trai đúng chuẩn, cao một mét tám, gương mặt góc cạnh rõ ràng, vóc người rắn rỏi, nụ cười xán lạn hợp với trang phục thời thượng, mang theo chút lười biếng giống quý tộc, cổ tay lộ ra ngoài hồng hào rắn rỏi, lại chạy chiếc xe Muc Mã Nhân chứng tỏ gia đình hẳn rất giàu có. Một thiếu niên trẻ tuổi như vậy chính là bạch mã hoàng tử trong lòng vô số thiếu nữ.

Trên thực tế, Tô Thiếu ở tỉnh Liêu Đông là một trong Thượng Kinh Tứ Thiếu.

Đầu năm nay, dường như nổi lên một phong trào, cái gì mà "Kinh Thành Tứ Thiếu"; "Thập đại mỹ nhân", cái loại "Bài danh" bỗng dưng xuất hiện rồi nhanh chóng vang dội khắp đại giang nam bắc.

Nhưng mà cái danh Thượng Kinh Tứ Thiếu này của Tô Thiếu không phải là thối phò, hẳn rất xứng đáng với danh xưng, bất luận là bối cảnh gia thế, hay là thân phận địa vị của hắn ở lớp đồng lứa đều rất xứng đáng với danh hiệu này.

Hay tay Tân Lâm để trên bánh lái, hai mắt lạnh lùng quét qua Tô Thiếu một chút rồi nhìn về phía trước không thèm lên tiếng.

Vẻ mặt này của Tân Lâm khiến cho Tô Thiếu có chút thương tổn.

Nếu như Tân Lâm giống như thiếu nữ rụt rè không muốn trả lời hắn, mặt thoáng ửng đỏ thì Tô Thiếu còn có thể chấp nhận được, chẳng những tiếp nhận mà còn cảm thấy vô cùng thú vị. Lần này Tô Thiếu đến là để săn thú, nhưng cũng không ngại làm quen với một cô gái xinh đẹp. Nhưng mà Tân Lâm lại liếc hắn một cái rồi không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì.

Loại biểu hiện như vậy khiến cho Tô Thiệu nhớ tới khi đối mặt với những cô gái lấy trăm phương ngàn kế làm cho hắn chú ý tới mình thì hắn chỉ liếc mắt một cái rồi quay sang hướng khác, thỉnh thoảng lại mỉm cười chum chim. Đó không phải là do Tô Thiệu có hứng thú với các cô mà là chỉ biểu hiện khí khái nam nhi thôi.

- Ha ha, một mình lái xe lâu như vậy, nhất là trên một con đường lỏm chỏm như vậy chắc rất mệt mỏi.

Tô Thiệu lại nói thêm một câu nhưng Tân Lâm vẫn không thèm trả lời như là hắn đang độc thoại một mình vậy.

Cho dù thế nào thì Tô Thiệu cũng phải tự tìm cho mình một bậc thang để bước xuống, thật ra thì Tô Thiệu cũng đã trải qua sự việc tương tự như vậy vài lần rồi.

Người lái xe Đại Thiết đầu cắt đầu đinh có thân thủ nhanh nhẹn kia lập tức nhận ra tình huống khốn cùng của Tô Thiệu, trên thực tế là hắn vẫn luôn chú ý đến nhất cử nhất động của Tô Thiệu. Lấy tư cách là chủ nhà, mấy ngày nay hắn luôn tận lực làm hài lòng Tô Thiệu, đây là do cha của hắn - Phó tư lệnh đã căn dặn.

Gia tộc của Tô Thiệu ở kinh đô chẳng những có tiền mà còn rất có thế lực.

Cha hắn có thể thăng quan tiến chức được hay không thì phải xem lần này Tô Thiệu đi chơi có vui không, nghe đâu tuy Tô Thiệu còn trẻ tuổi nhưng ở gia tộc rất có quyền phát ngôn, chính là thái tử gia - người nối nghiệp của Tô Gia.

Nhìn thấy Tô Thiệu bị cô gái xinh đẹp lạnh lùng kia làm lơ thì dù thế nào đi nữa công tử của phó tư lệnh cũng phải ra mặt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Săn Bắt Gấu Đen

Chương 41: Săn Bắt Gấu Đen

- Này, chào người, ta là Trương Đồng Hoa, ở quân khu... Người anh em, có phải thân thể người có chỗ nào không thoải mái không?

Công tử của phó tư lệnh cũng không đi đến chỗ Tân Lâm, tránh phải rơi vào tình huống mất mặt, hắn trực tiếp chào hỏi với Tiêu Phàm, nhếch mép cười to, hơi thở rất mạnh mẽ. Đây chính là dáng vẻ của người đàn ông chân chính.

Đừng xem bề ngoài Trương Đồng Hoa có vẻ tùy tiện mà nghĩ hắn là kiểu người đầu óc đơn giản tứ chi phát triển, bởi vì trên thực tế hắn rất khôn lanh. Hắn thấy Tô Thiệu bị mỹ nữ lạnh lùng cho ăn một quả lơ trở nên lúng ta lúng túng, nên hắn cũng không cần phải đi thử làm gì nữa. Tô Thiệu là kẻ hái hoa lão luyện, Trương Thiệu cũng không kém, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra vẻ lạnh lùng của Tân Lâm không phải là giả vờ. Loại con gái như vậy trời sinh không thích thân mật với đàn ông, trừ phi người có thể hoàn toàn chinh phục trái tim nàng thì lúc đó nàng tuyệt đối sẽ một lòng một dạ với người, bằng không thì người mãi mãi chỉ là người xa lạ với nàng mà thôi.

Tuy nhiên đại lão gia hắn cũng không vô duyên vô cớ chọc giận cô nương nhà người ta.

Tiêu Phàm thì không giống như vậy, nếu như hắn dám đối với Trương Thiệu lạnh nhạt như Tân Lâm thì đừng trách Trương Thiệu trở mặt. Một người đàn ông chân chính thì con mắt phải mọc trên đỉnh đầu, không phải là người nào cũng có thể đắc tội được.

Trương Đồng Hoa vừa mở miệng đã nói ra thân phận của mình, ở quân khu, có thể lái Đại Thiết nhập khẩu chạy loạn khắp nơi. Chỉ cần người nào có đầu óc một chút thì chắc chắn có thể đoán được vị Trương Thiếu này nhất định không phải là một tay gà mờ mà là một con của một đại nhân vật có địa vị ở quân khu.

Tại vùng biên giới, thuộc cực bắc đất nước này, chỉ cần đem quân đội ra nói chuyện một chút thì chắc chắn có tác dụng, bởi vì phân quân khu ở biên giới có quyền lực hơn nhiều so với phân quân khu ở trong nước.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Chào người, ta họ Tiêu, tên là Tiêu Nhất Hành.

- Ha ha, hóa ra là Tiêu tiên sinh... Không biết Tiêu tiên sinh đi Lý Gia Thôn để làm gì?

Trương Đồng Hoa mang theo một chút hiếu kỳ hỏi, lại tiếp tục đánh giá Tiêu Phàm.

Không sai, người này chính là một con ma ốm.

Sắc mặt trắng bệch kia tuyệt đối không giống như thần sắc của một người khỏe mạnh. Vào trời đông giá rét thế này, một người bệnh hãn không chịu ở nhà dưỡng bệnh mà đi đến Lý Gia Thôn, một nơi sát biên giới hoang vu, toàn là rừng rậm nguyên thủy này để làm gì chứ?

Mấy tên thanh niên khác cũng bị tình hình bên này hấp dẫn, rồi rít nhìn qua. Một cô gái xinh đẹp có vóc người nóng bỏng nhìn Tô Thiếu với vẻ chăm biếm, hóa ra là vị Tô đại thiếu gia này tìm đến đó để săn người đẹp.

Nha đầu lái xe kia ngược lại cũng rất xinh đẹp, đặc biệt là khí chất lạnh lùng kia lại càng khiến cho người khác sinh lòng hứng thú.

Đàn ông chính là không có lòng tự trọng như vậy, phụ nữ càng đối với hãnh lạnh lùng thì hãnh càng giống như một con chó điên đói khác, liều mạng xông lên phía trước. Trước đây, cô chính là dùng chiêu này để "Bắt sống" Tô Thiếu, không ngờ là tại nơi hoang vu này lại gặp phải người cùng nghề như vậy.

Tiêu Phàm khẽ đáp:

- Săn thú!

- Đi săn thú?

Trương Đồng Hoa vô cùng kinh ngạc, há to miệng, trên mặt tràn đầy vẻ hoài nghi.

Người bệnh đến thế này mà còn đi săn thú gì chứ? Cho người một con thỏ hoang, chỉ sợ người còn không có khí lực bắt nó lên nữa là, ở đó mà đi săn bắn.

Bỗng chốc, một tràng cười vang lên.

Tất cả đám thanh niên đều cười nghiêng ngả, tựa như là bọn họ vừa nghe một truyện tiểu lâm.

- Không ngờ Tiêu Tiên sinh cũng là một người cùng lý tưởng, chúng tôi cũng đi săn thú. Không biết Tiêu tiên sinh muốn săn thứ gì? Thỏ rừng, gà rừng, hươu, lợn rừng hay gấu đen? Hay là hổ?

Tô Thiếu rốt cuộc cũng tìm được cơ hội nói chen vào, vừa cười vừa hỏi.

- Gấu đen, ta muốn một cái mật gấu tươi sống để nấu thuốc.

Tiêu Phàm vẫn mỉm cười đáp, nhưng lời cậu ta nói là sự thật.

Đám người lại phá lên cười lần thứ hai, vừa cười vừa lắc đầu. Mật sống có thể nấu thuốc nhưng mà lời này của Tiêu Phàm lọt vào trong tay họ quả thực khiến cho đám người không nhịn được cười, trong lòng thầm nghĩ.

- Người nghĩ gấu đen là cái gì? Là con chó nhỏ người nuôi trong nhà, muốn bắt là bắt sao?

Mà lúc nói, Tiêu Phàm còn biểu hiện rất nghiêm túc, cứ như đó là sự thực vậy.

Tô Thiếu không cười, rất nghiêm túc hỏi thăm:

- Tiêu tiên sinh muốn có mật gấu thì không cần thiết phải chạy lên núi đâu, trong núi quả thực rất nguy hiểm, mà đường cũng rất khó đi. Nếu như Tiêu tiên sinh thực sự cần mật gấu tươi để làm thuốc thì tôi có thể giới thiệu cho người một người nuôi gấu đen, tôi cùng với hắn cũng có quan hệ khá tốt, hắn sẽ lấy được ưu đãi.

Vừa nhìn qua, Tô Thiếu thực sự muốn giúp Tiêu Phàm một tay.

Tiêu Phàm khẽ cười, nói:

- Cảm tạ Tô tiên sinh, gấu nuôi dưỡng thiếu tính hoang dã, hơn nữa được đút rất nhiều vị thuốc, hàm lượng mật gấu không tốt. Gấu đen hoang dã tương đối thích hợp hơn.

- Nếu thế thì không biết là Tiêu tiên sinh săn bắn bằng gì, súng hay là cung?

Tô Thiếu nói, ánh mắt liếc ghế ngồi đằng sau của xe jeep mấy lần. Hắn không thấy súng săn, cũng không thấy cung tên hay là nỏ gì hết. Thông thường thì muốn săn gấu đen mà dùng cung tên thì thực sự không đáng tin cậy, coi như là thợ săn chuyên nghiệp cũng không dám săn những con mãnh thú khổng lồ cỡ gấu đen. Nếu như một mũi tên không đâm chết con gấu đen thì chắc chắn sẽ đến phiên người chạy đua cùng với nó.

Nhưng mà xác suất một mũi tên bắn chết gấu đen là bao nhiêu chứ?

Dù là súng săn có uy lực cực lớn thì một hai súng cũng không đủ gây nguy hiểm cho nó.

Tiêu Phàm cười nói:

- Dao.

Tô Thiếu nổi giận nói:

- Tiêu tiên sinh thật biết nói đùa.

Trên mặt Trương Đồng Hoa cũng biểu hiện không thoải mái, nói:

- Đúng vậy, ta thực lòng muốn cùng người kết giao bằng hữu, người làm vậy là có ý gì chứ? Dù người có muốn khoe khoang cũng không nên thối phồng đến mức đó! Dùng dao để săn gấu đen? Người về nhà dùng dao giết chết vật nuôi trong nhà, xem thử có thể dùng một dao giết chết không? Người cho người là thần tiên hạ phàm sao?

- Muốn trêu chọc người khác cũng không nên dùng cách này chứ, bởi vì nhóm người chúng ta đều là dân ở nông thôn.

Mắt thấy dáng vẻ Trương Đồng Hoa như chuẩn bị phát tác cơn giận thì Tô Thiếu lắc lắc đầu, nói:

- Bỏ đi Đồng Hoa, hấn không đáng cho chúng ta tức giận. Chúng ta đi thôi!

Tô Thiếu búng ngón tay một cái, đầu thuốc lá bay lên vẽ thành một đường vòng cung rồi rơi xuống đất, hấn không thèm nhìn Tiêu Phàm một cái, ngay cả Tân Lâm, hấn cũng không thèm liếc mắt, xoay người rời đi, trong lòng thầm mắng:

- Hai người điên!

Có cái gì tốt để nhìn chứ?

Tân Lâm nhìn qua có vẻ đẹp lạnh lùng cao quý, nhưng mà cô cùng người ngu ngốc ở chung một chỗ thì đầu óc làm sao bình thường được chứ?

Tiếc cho gương mặt cùng với vóc người hoàn mỹ đó!

Khả năng kiềm chế của Trương Đồng Hoa rõ ràng không bằng Tô Thiếu, hung hăng trợn mắt với Tiêu Phàm một cái, hừ một tiếng rồi vứt mẩu tàn thuốc trên mặt đất, giơ chân lên hung hăng chà đạp. Trực tiếp đem mẩu tàn thuốc dưới chân vùi xuống lớp bùn đất, lại đạp đạp hai cái rồi phun một bãi nước bọt. Lúc này hắn mới đi đến xe của mình, ngồi vào ghế tài xế, đạp chân ga thật mạnh, Đại Thiết lập tức tức giận gào thét, thả khói đen mù mịt, nhanh chóng chạy về phía trước.

Sau đó, Tô Thiếu cũng lên chiếc Mực Mã Nhân, hai cô gái xinh đẹp vứt cho Tiêu Phàm một nụ hôn gió, cười khanh khách mãi.

Ánh mắt của Tân Lâm rất lạnh lùng.

Tiêu Phàm vẫn trầm tĩnh như trước, không có chút dấu hiệu không vui nào cả.

Sau nửa giờ, cuối cùng ba xe cũng lái vào Lý Gia Thôn, lập tức dấy lên một cơn sóng gió ở thôn trang nhỏ vốn yên tĩnh này. Vô số đàn ông, phụ nữ và trẻ em vây quanh những chiếc xe chưa bao giờ thấy, rất hiếu kỳ, quan sát từ trên xuống dưới. Nếu như không có người lớn quan sát thì sợ là đám trẻ con đã thò tay sờ soạn từ lâu rồi.

- Ai là trưởng thôn? Chúng tôi là người của quân đội, muốn tìm trưởng thôn bàn bạc chút chuyện.

Trương Đồng Hoa bước từ trên Đại Thiết xuống, trước tiên chà chà bùn đất dính trên giày xuống, sau đó mới ngẩng đầu lên, tiêu sái gào lên một tiếng, ánh mắt rất có khí thế liếc nhìn xung quanh.

Tô Thiệu lại chậm một điều thuốc, chậm rãi bước xuống, hứng thú đánh giá thôn xóm nhỏ nhỏ sát biên giới này: Gà gáy, chó sủa, cư dân thuần phác giản dị, có chút hương vị của chốn bồng lai tiên cảnh.

- Bầu không khí ở đây mát mẻ hơn nhiều so với thủ đô, thực là thoải mái nha.

Tô Thiệu phun từ lỗ mũi ra hai luồng khói thuốc, mỉm cười khen ngợi.

- Đương nhiên rồi, nếu như đến sớm hai tháng còn có thể tránh nắng nữa. Thành ca à! Hè năm sau, anh dẫn em đến nơi này nghỉ mát được không? Em cùng với anh đi săn thú...

Người con gái có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn nũng nịu nói.

Trong hai cô gái thì nàng tương đối nũng nịu với Tô Thiệu hơn, không giống như cái cô gái cao gầy kia, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh lùng, đối với Tô Thiệu cũng không có dính chặt như vậy. Mà nhắc tới mới nói, hai người cũng là có chung mục đích, nhưng sử dụng thủ đoạn khác nhau mà thôi.

Tô Thiệu tên thật là Tô Như Thành, hẳn nghe vậy thì liền mỉm cười, nói:

- Chuyện sang năm thì cứ để sang năm hãy nói.

Có rất ít đàn bà có thể ở cạnh Tô Thiệu một năm, đứa nhỏ này quá tham lam đi.

Cô gái bé nhỏ xinh đẹp liền chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

Bên kia, Trương Đồng Hoa cũng không có tâm tình nhàn nhã như Tô Thiếu, hẳn biết rõ nhiệm vụ của mình là một hướng dẫn viên du lịch, trước tiên cứ đem chuyện quan trọng nhất an bày ổn thỏa rồi nói tiếp.

Thôn dân vừa nghe hai chữ quân đội thì vô cùng khẩn trương, đám phụ nữ vội vàng kéo đám trẻ con đang chạy lòng vòng quanh những chiếc xe jeep trở về bên cạnh mình, bọn họ sợ chúng sẽ gây họa.

Chỉ chốc lát, một người đàn ông trung niên mặt một bộ âu phục cũ nhàn nhúm, nhìn qua rất có thân phận chạy tới, cười nhún nhường với Trương Đồng Hoa, dè dặt nói:

- Đồng chí quân đội, ta chính là trưởng thôn - Lý Lão Căn...

Trương Đồng Hoa cười ha hả một tiếng, móc từ trong túi ra một hộp thuốc lá được thiết kế rất tinh xảo, lấy một điếu thuốc ngậm ở trên môi, sau đó ném hộp thuốc cho trưởng thôn, nói:

- Trưởng thôn à! Chúng tôi muốn một người dẫn đường vào núi săn bắn. Ông đề cử hai người đi, nhất định phải có kinh nghiệm săn bắt lợn rừng với gấu đen tốt nhất. Giá cả thì ông không cần lo lắng, thoải mái thương lượng, ta nhất định sẽ không bạc đãi mọi người đâu.

Trưởng thôn luống cuống tay chân bắt lấy hộp thuốc, cẩn thận rút ra một điếu rồi trả lại cho Trương Đồng Hoa bằng hai tay. Ở một cái thôn nhỏ như Lý Gia Thôn, hàng năm có mở một cái hội dành cho người đồng hương tụ họp. Lý Lão Căn cũng được xem là người từng thấy qua các mặt của xã hội, Trương Thiếu này còn có khí phách hơn nhiều so với bí thư hương trưởng đồng hương, vừa nhìn là biết đến từ thành phố lớn.

Ít nhất cũng phải ở huyện thành mới có nhân vật như vậy.

Lý Lão Căn tưởng tượng đến huyện thành đã là cực hạn rồi, nói đến thành phố thì sự thực là cả đời hẳn chỉ đi đến đó có hai lần, mà đều là chuyện rất lâu rồi, ấn tượng đọng lại trong đầu rất mơ hồ.

Trương Đồng Hoa vung tay lên, phóng khoáng nói:

- Không cần, tặng cho ông... Trưởng thôn nhanh tìm cho ta hai người dẫn đường đi.

Lý Lão Căn vội vàng nói cảm ơn, trịnh trọng đem hộp thuốc cất vào túi áo, dè dặt nói:

- Đồng chí quân nhân, lúc này mà vào núi đi săn... Thời tiết rất lạnh nha...

Trưởng thôn vừa nói vừa quan sát đám người tai to mặt lớn đến từ thành phố, khi ánh mắt rơi trên mặt Tiêu Phàm thì đột nhiên ngẩn ra.

Vị này cũng đến đây săn thú sao?

Mặt mũi như vậy làm sao đi vào núi được chứ?

Trương Đồng Hoa cũng biết Lý Lão Căn đang nhìn người nào, cười lạnh một tiếng, nói:

- Ông đừng quan tâm đến hẳn, hẳn không có đi cùng với chúng tôi, sống hay chết cũng không có liên hệ với chúng tôi.

Lý Lão Căn lập tức thở phào nhẹ nhõm một cái, nói:

- Vậy thì tốt rồi, như vậy... Thiếu gia thực sự muốn lên núi sao? Thời tiết như thế sẽ chết cóng...

Trương Đồng Hoa bĩu môi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Vũ Khí Lạnh Trình Độ Cao

Chương 42: Vũ Khí Lạnh Trình Độ Cao

Lý Lão Căn được hơn nửa hộp thuốc lá nên làm việc rất nghiêm túc, nhanh chóng tìm được hai thợ săn dẫn đường, vừa nhìn thì đã biết là hai cha con. Người bố khoảng chừng bốn mươi tuổi, đứa con trai thì khoảng mười tám tuổi. Tuy nhiên mặt mũi của hai cha con hoàn toàn khác biệt, vẻ mặt của người thợ săn lớn tuổi có vẻ trải qua rất nhiều gian nan vất vả, da dẻ ngăm đen, nếp nhăn đầy mặt giống như là dùng dao khắc trên khe núi vậy, nhìn qua có vẻ già hơn so với tuổi thật nhiều lắm. Con trai của hắn thì lúc nào cũng cười hì hì, da dẻ tuy cũng ngăm đen nhưng không phải kiểu đen thui đen thui, mà tương đối mịn màng, khi hắn cười híp mắt lộ ra hàm răng trắng đều.

- Đồng chí quân nhân, đây là Lý Trường Quý, là thợ săn có kỹ thuật tốt nhất trong thôn. Còn đây là con của hắn Lý Cầu Đản...

Lý Lão Căn giới thiệu hai người với Trương Đồng Hoa, trên mặt lộ ra vài phần kiêu ngạo.

Nếu nói về săn thú thì cho dù là những người giàu có đến từ thành phố lớn cũng chả là gì, sợ ngay cả tư cách xách giày cho Lý Trường Quý không có.

- Lý Cầu Đản?

Trương Đồng Hoa không nhịn được phá lên cười, Tô Như Thành nhịn cười đến nội thương, hai cô gái còn lại thì mím môi cười. Cả đám người đều hứng thú đánh giá cha con Lý Trường Quý, nhất là Lý Cầu Đản càng hấp dẫn ánh mắt của các cô gái.

Tiểu tử này so với người cha hiền như khúc gỗ của hắc hoàn toàn khác nhau, khắp người tản ra dáng vẻ thông minh lanh lợi.

Lý Cầu Đản cũng không thèm để ý, vẫn cười hì hì. Hắc cũng là người có tiếng tăm, nhưng hắc cảm thấy không cần nói cho những người đến từ thành phố này biết. Một đám công tử tiểu thư chạy đến rừng núi thăm thăm để săn thú, Lý Cầu Đản cho rằng những người này chỉ đơn thuần là rãnh rỗi không có gì làm thôi.

Bọn họ cho rằng đi săn là dạo chơi ở vùng ngoại ô sao?

Đám người thành phố đang quan sát hắc, hắc cũng đang quan sát những người này.

Trương Đồng Hoa thì miễn cưỡng tạm được, nhìn qua thì thân hình kia khá là rắn chắc, nghe nói là từng đi bộ đội, hắc là tạm đạt yêu cầu. Vóc người Tô Như Thành có vẻ cao to, nhưng mà cái gương mặt búng ra sữa kia lại khiến cho Lý Cầu Đản âm thầm cho hắc game over.

Đây là đi lên núi săn thú chứ đâu phải là chỗ để cho hắc uống cà phê, tán gái!

Lý Cầu Đản cũng có ăn học, đã tốt nghiệp sơ trung (Tương đương cấp 2 ở Việt Nam), ở nhà hắc cũng có xem qua Tivi nên hắc cũng hiểu rõ uống cà phê, tán gái là cái gì.

Còn những người khác, Lý Cầu Đản chỉ có thể lắc đầu. Nếu như nói những người này có thể đi săn thú thì Lý Cầu Đản - hắc cũng có thể cưới mình tinh điện ảnh làm vợ.

Đến khi ánh mắt Lý Cầu Đản rơi vào hai người Tiêu Phàm và Tân Lâm đang đứng cách đó không xa thì tức khắc choáng váng.

Hai vị này đến đây để làm gì chứ?

Tìm người chữa bệnh sao?

Hắn chưa từng nghe ai nói là ở Lý Gia Thôn có thầy lang giỏi nha!

- Người đã từng săn lợn rừng và gấu đen sao?

Trương Đồng Hoa không nói nhảm, thẳng thắn đặt câu hỏi với Lý Trường Quý.

Lý Trường Quý lạnh lùng liếc hắn một cái, lười trả lời. Ngoại trừ cộp ra thì tất cả những con vật hoang dã trong núi sâu đều đã bị hắn săn qua một lần. Lý Trường Quý chẳng thèm trả lời câu hỏi mang theo khí thế cao cao tại thượng của Trương Đồng Hoa.

Nhưng mà Lý Trường Quý cũng có đơn vị công tác, hắn là người bảo vệ rừng, chỉ là không chính thức vào biên chế thôi, hưởng lý hàng năm đều phát cho hắn tiền trợ cấp, còn có một chính sách ưu đãi cho hắn dùng súng. Lý Trường Quý có một cây súng ngũ lục thức bộ thương, toàn bộ Lý Gia Thôn, chỉ có mình hắn là có tư cách vác cây ngũ lục thức bộ thương vào núi thôi.

Lý Cầu Đan cười hỏi:

- Các người muốn săn lợn rừng và gấu đen?

- Nói nhảm, không săn lợn rừng và gấu đen thì chúng ta đến nơi khi ho cò gáy này để hóng gió tây bắt à?

Trương Đồng Hoa nhìn không quen loại thái độ cợt nhả của Lý Cầu Đan. Hắn cho rằng một khi những thôn dân nghèo này nhìn thấy công tử phú tư lệnh như hắn thì nhất định sẽ kính sợ, nhưng bọn họ chẳng những không kính sợ mà còn cười cợt nhả như thế, khiến cho Trương Thiếu bắt đầu có chút bức bối rồi.

Thế giới này cần phải nói đến quy tắc, bởi vì không có quy tắc thì làm sao làm nên chuyện được chứ?

- Cái này thì phải xem vận khí, có khi người đi vào núi tản bộ ba đến năm ngày cũng không nhất định gặp phải lợn rừng nữa, huống chi là gấu đen... Hơn nữa hiện tại nhà nước cũng không cho phép săn bắn gấu đen, nghe nói là bảo vệ động vật hoang dã, săn bắn là hành vi phạm pháp.

Lý Cầu Đản không thèm để ý đến cảm nhận của Trương Đồng Hoa chút nào cả, tiếp tục cười hì hì nói. Tuy trong miệng hắn nói là "Phạm pháp" nhưng trên mặt lại không có chút biểu hiện sợ sệt.

- Tiểu huynh đệ, người rất dẻo miệng. Yên tâm đi, trước đó ta đã lấy được hai bàn chân gấu, chỉ cần người có thể dẫn chúng ta tìm được gấu đen thì những chuyện còn lại người không cần lo lắng.

Tô Như Thành mỉm cười nói, biểu hiện hắn rất có phong độ.

Thật ra thì Tô Như Thành còn không ưa cái tên Lý Cầu Đản không phân biệt trên dưới, không có phẩm hạnh này hơn Trương Đồng Hoa. Hiện tại, hắn đang quản lý một công ty, quản lý mấy trăm nhân viên, nếu như không xây dựng cơ chế cấp bậc thì chẳng phải loạn cả lên sao?

Nhưng mà ở nơi này, đối mặt với những thôn dân dốt nát, Tô Thiếu đương nhiên phải giữ vững phong độ của mình, khoe khoang với bọn họ cũng chả có ý nghĩa gì.

- Thực sự muốn săn gấu đen sao? Cũng không phải là không có có biện pháp...

Hai tròng mắt của Lý Cầu Đản đảo qua đảo lại không ngừng, cười đùa cợt nhả.

Giữa đôi lông mày của Tô Thiếu nhú lại, khoát tay, ngăn Lý Cầu Đản lại, nói:

- Cầu Đản, như thế này đi, người dẫn chúng ta vào núi, bất luận là tìm thấy lợn rừng hay gấu đen thì ta sẽ cho người hai nghìn, nếu như là những vật nhỏ khác thì cho người một nghìn, thế nào?

Tô Như Thành vừa nói vừa móc từ trong túi ra một cái bóp da rất đẹp, chính hiệu Louis, từ bên trong ví móc ra hai mươi tờ tiền có in hình Trương lão đưa cho Lý Cầu Đản.

Tô Như Thành không muốn cùng tên tiểu tử mang theo vẻ nông dân gian trá này dây dưa, Lý Cầu Đản nói quanh co lòng vòng chẳng phải là muốn tổng tiền bọn họ sao? Có lẽ một nghìn đồng đối với hắn là tài sản kếch xù, nhưng hắn làm sao biết đối với Tô Thiếu thì đó chỉ là vật vãnh, trong ví của Tô Thiếu có tất cả năm nghìn.

Lý Cầu Đản tức khắc cười đến không thấy tổ quốc, gật gật đầu.

- Được! Cứ quyết định như vậy đi.

Về phần đám người này mang theo dụng cụ săn bắn dạng gì thì Lý Cầu Đản cũng không có hứng thú biết. Đợi khi vào núi, bất kể dụng cụ phải thú hoang dã nào thì người chịu trách nhiệm giải quyết đương nhiên là hai cha con bọn họ rồi, chẳng lẽ có thể trông cậy vào bọn họ sao?

Chỉ cần có tiền là đủ rồi!

Coi như là dẫn bọn họ dạo một vòng trong núi.

Vừa nghĩ đến điểm này thì Lý Cầu Đản chợt nhớ ra chuyện gì đó, thu vẻ cười đùa hỉ hứng vào, nghiêm túc nói:

- Nhưng mà trước khi vào núi ta muốn nói với các người một chuyện, tất cả mọi hành động phải nghe theo sự chỉ huy của chúng ta. Ngọn núi này không giống như thành phố của các người, nếu không nghe theo sự chỉ huy của cảnh sát giao thông thì rất dễ lạc đường, nếu như rớt đội thì rất phiền toái.

Cô gái cao gầy cười khanh khách đứng lên, hai mắt long lanh nhìn Lý Cầu Đản một vòng.

Nhãi con này còn rất hài hước nữa chứ.

Tô Như Thành, Trương Đồng Hoa cũng cười rộ lên.

Trương Đồng Hoa vừa cười vừa mắng:

- Thằng nhóc kia, người cho rằng chỉ có mình người biết săn thú sao? Thời điểm lão tử làm lính trinh sát thì người vẫn còn cưỡi truồng chạy rong nữa chứ.

Tô Thành mỉm cười nói:

- Tiểu huynh đệ rất thú vị, hy vọng rằng bản lĩnh săn thú của nhóc con cũng lợi hại như cái miệng của nhóc vậy.

- Thực sự đụng phải gấu đen thì chó có kêu la súc sinh kia lợi hại.

Lý Trường Quý vẫn một mực im lặng không lên tiếng, đang tiếp nhận xấp tiền giấy thật dày trong tay con trai, bực bội nói một câu.

- Ô!

Trương Đồng Hoa khó chịu vung tay lên, xoay người lôi một cây súng săn hai nòng đen sì từ đáy rương lên rồi lắc lư hai cái.

- Lợi hại hơn nữa thì sao? Có thể chịu nổi lôi mình không?

Trương Đồng Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, nói.

Trong mắt Lý Trường Quý thoáng xuất hiện vẻ xem thường, hẳn không phải là chưa từng thấy qua lôi minh. Hai năm qua, cũng có vài người đến từ thành phố tìm hắn dẫn lên núi, trong đó có người mang theo súng săn lôi minh. Lý Trường Quý công nhận loại súng săn này có lực sát thương cực mạnh, không dưới ngũ lục thức bộ thương của hắn, nhưng mà dù bọn họ có súng cũng không dùng được.

Đây là vào núi săn bắn, chứ không phải là chơi đùa.

Cho dù súng có tốt thì cũng phải xem là nó ở trong tay ai. Trước đây, mấy người thành phố cầm súng săn lôi minh đó vừa nhìn thấy lợn rừng đã bị dọa đến chân mềm nhũn, tùy tiện nổ hai phát súng, cũng không biết là hai viên đạn đó đã bay đến nơi nào. Ngay cả một cộng lông của lợn rừng cũng chưa chạm tới đã chọc giận lợn rừng chúa, cuối cùng phải nhờ Lý Trường Quý dùng ngũ lục thức bộ thương giải quyết con súc sinh kia.

Mà da mặt của tên đó cũng thật dày, dương dương đắc ý móc răng nanh của lợn rừng mang về thành phố để khoe khoang.

Lý Trường Quý vô cùng gay mắt loại người này.

Lý Cầu Đan lại cười đùa tí tởng, sau khi Trương Đồng Hoa lấy súng săn lôi minh ra thì hắn liếc nhìn Tô Như Thành một cái.

Tô Như Thành cười cười, trở lại xe Mộc Mã Nhân, mở cửa xe, từ trong xe lấy ra một cây phục hợp cung màu đen nhánh, có thiết bị ngấm bắn bằng tia hồng ngoại.

Hai mắt của Lý Cầu Đan lập tức phát sáng.

Đây là cây cung tối tân nhất mà hãn từng thấy qua, lóe lên ánh sáng lạnh khốc, đại biểu cho vũ khí lạnh trình độ cao. So sánh với cung gỗ mà phần lớn thợ săn trong Lý Gia Thôn sử dụng thì loại này hiện đại hơn nhiều, chỉ cần bắn một phát thì đối tượng sẽ chết ngay tức khắc. Lý Cầu Đản nằm mơ cũng muốn có một cây phục hợp cung như vậy. Nguyên nhân không bởi vì cái gì khác mà chính vì sự tàn bạo của nó.

Trương Đồng Hoa cũng trợn to hai mắt, khoa trương kêu lên:

- Oa! Tô Thiệu quả nhiên là cao thủ nha!

Trương Đồng Hoa đương nhiên tinh mắt hơn so với Lý Cầu Đản, vừa nhìn là biết đây chính là phục hợp cung, dụng cụ săn bắn chuyên dùng ở cự ly ngắn, thiết kế từ chất liệu rất cao cấp, lại ứng dụng công nghệ cao cấp nhất. Người bình thường đừng nói là dùng loại cung này để săn bắn mà sợ là không nâng lên được đó chứ.

Tô Như Thành dám dùng bộ cung chuyên nghiệp như vậy để săn bắn trong rừng sâu núi thẳm, thì nhất định cần có sức mạnh, ít nhất cũng có thể chứng minh hãn có thể sử dụng phục hợp cung này để săn bắn rất nhuần nhuyễn.

- Tô Thiệu, cung này nặng đến bảy mươi cân phải không?

Trương Đồng Hoa hỏi, giọng điệu rất ngưỡng mộ.

- Tám mươi cân.

Tô Thiệu thản nhiên nói, trên mặt tràn đầy sự kiêu ngạo.

Thông thường thì phục hợp cung có trọng lượng khoảng chừng sáu mươi cân là tương đối thích hợp dùng để săn bắn rồi, đòi hỏi người dùng phải có tố chất thân thể cùng với mức độ huấn luyện với cao. Phục hợp cung bảy mươi cân đã có thể nói là trình độ cao nhất của những tay nghiệp dư rồi. Người có thể kéo được phục hợp cung tám mươi cân, còn có thể dùng săn

bản nhuần nhuyễn thì quả thực không đơn giản, không có mấy ai dám đem thứ này ra khoe khoang như thế đâu.

Trương Đồng Hoa lại trợn mắt há mồm, chép chép miệng mấy cái, nói:

- Lợi hại, lợi hại... Tô Thiếu, nghe nói anh là đệ tử của Ngũ gia - Lâm Phong phải không?

Những lời phía sau là hấn kìm lòng không đặt nên nhỏ giọng hỏi, hai mắt ngó liên, tựa như sợ tai vách mạch rừng.

Thực sự danh tiếng của Lâm Ngũ Gia quá lớn, danh xưng là Đông Bắc Hồ Vương, trên giang hồ đề cập đến hấn như một truyền kỳ, cũng không biết là có tất cả bao nhiêu phiên bản nữa. Nghe đâu là tại mảnh đất này, chưa từng có ai dám mịch lòng Lâm Ngũ Gia.

- Ông ấy quá bận rộn, không có thời gian dạy ta, chỉ tình cờ chỉ điểm cho ta mấy lần thôi.

Tô Như Thành thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu, dường như hấn vô cùng tiếc nuối, nhưng sự kiêu ngạo lại càng hiện rõ trên mặt.

Trương Đồng Hoa không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, trên mặt tràn đầy sự kinh sợ. Hấn vốn chỉ muốn thối phòng Tô Như Thành một câu thôi, không ngờ là vị thiếu gia này từng gặp qua Lâm Ngũ Gia, thậm chí từng được hấn chỉ điểm nữa.

Đây, đây là sự thật sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thủ Sơn Khuyến Bổng Nhiên Nổi Diên

Chương 43: Thủ Sơn Khuyển Bổng Nhiên Nổi Diện

Thực ra thì chuyện này là bởi vì Trương Đồng Hoa còn quá nhỏ, cha của hắn làm quan cũng không lớn. Nếu như cha của hắn là phó tư lệnh của quân khu tỉnh Liêu Bắc chứ không phải là phó tư lệnh của phân quân khu, Trương Đồng Hoa lại lớn hơn vài tuổi nữa thì cho dù trong lòng Trương Đồng Hoa có sùng bái Lâm Phong - Lâm Ngũ gia danh hiệu Đông Bắc Hồ Vương, cũng tuyệt đối không nói ra trước mặt mọi người.

Dù sao thì bọn họ cũng đi trên những con đường khác biệt.

Có lẽ chỉ có những lúc không có ai thì bọn họ mới xuất hiện cùng nhau thôi.

Tuy nhiên tại nơi thâm sơn cùng cốc này, Trương Đồng Hoa cũng sẽ không để ý đến những thứ này.

Tô Như Thành không cảm thấy có gì đó không đúng, gia tộc Tô thị có thể lực và tiền tài rất hùng hậu ở thủ đô, nhưng chủ yếu ở mặt thương mại, những cái khác đều ngập chìm trong nước. Có thể cùng với Lâm ngũ Gia có một chút quan hệ, thậm chí thỉnh thoảng chỉ điểm vài câu thì cũng đã vô cùng có mặt mũi rồi. Mặc dù Tô Như Thành không dám xưng là đệ tử của Lâm Lão Hồ nhưng nếu như người khác muốn khen tặng hắn như thế thì hắn cũng chưa bao giờ phản bác lại.

Từ lâu, Lý Cầu Đản thèm muốn có một cây Phục Hợp Cung giống như Tô Như Thành, chép chép miệng một cái, nói:

- Các người đợi một lát, ta và cha ta về nhà lấy vài thứ...

Lý Trường Quý và Lý Cầu Đản vừa rời khỏi thì mấy người bên này lập tức thay đổi quần áo. Một bộ đồng phục dành cho lính đặc chủng đã chiến trong rừng rậm. Ngoài bộ đồ rừng rậm, Tô Như Thành có khoác một cái áo giáp màu đen, trên áo giáp có rất nhiều túi vải, nhiều túi vải đều căng phồng, cũng không biết là bên trong túi chứa vật gì, trên vai đeo nghiêng một cái túi đựng cung tên màu đen chứa mười một mũi tên. Sau đó hắn bước vào xe

Mục Mã Nhân, cẩn thận đeo thắt lưng và giày dã chiến, trên đùi phải giắt một thanh chủy thủ quân dụng màu đen, trông rất là bén và chói mắt.

Trương Đồng Hoa lại lần nữa chết đứng người. Vị Tô Thiếu này quả thực không có giả bộ nha!

Nghĩ đến tuy Trương Thiếu là người xuất thân từ lính trinh sát cũng không có trang bị đầy đủ như vậy.

- Tô Thiếu à! Trước đây, anh đã từng đi lính sao?

Trương Đồng Hoa đứng sững sờ một lúc lâu mới lên tiếng dò hỏi.

- Ủ! Đàn ông mà chưa từng đi lính thì còn có thể gọi là đàn ông sao?

Tô Như Thành nhún vai một cái, lấy bộ dáng rất phong cách nói.

- Tô Thiếu, đây chính là câu mà em rất thích nghe, không ngờ chúng ta còn là chiến hữu nha!

Trương Đồng Hoa vô cùng mừng rỡ, cái này có thể tính là tìm được đề tài chung để nói chuyện. Đừng xem nơi đây chỉ là một góc của Liêu Bắc mà xem thường Trương Đồng Hoa, bởi vì hắn cũng là kiểu công tử giống như Tô Như Thành. Đối mặt với Tô Như Thành - loại nhất đẳng đại thiếu đến từ thủ đô, trong lòng Trương Đồng Hoa không thể không lo lắng. Nhưng Trương Đồng Hoa vừa nghe Tô Như Thành cũng từng đi lính thì hắn nhất thời trở nên hăng hái bừng bừng.

- Tô Thiếu đi lính ở quân đoàn nào?

- Trung đoàn Vũ Cảnh ở Liêu Đông.

- Thật là tốt, Vũ Cảnh rất tốt, vượt qua thử thách một đối một...

Trương Đồng Hoa liền ca ngợi mãi. Trên thực tế bọn họ đều xuất thân từ quân đoàn lính trinh sát dã chiến, Trương Đồng Hoa không cần phải sùng bái Vũ Cảnh như vậy, nhưng mà đối với Tô Thiếu đương nhiên phải nói như vậy. Nếu như Trương Đồng Hoa biết Tô Như Thành chẳng qua chỉ làm lính công vụ ở bộ tư lệnh trung đoàn Vũ Cảnh tỉnh Liêu Đông thì hẳn sẽ không nói ra lời này.

Tô Như Thành khẽ cười, từ trong vỏ đao rút ra một cây chủy thủ quân dụng hàn quang lấp lánh, cầm trong tay thử độ bén của lưỡi đao. Sau đó hắn gạt đầu một cái, nhìn dáng vẻ dường như rất hài lòng, hắn đem chủy thủ cắm trở lại vào vỏ, động tác rất tiêu sái. Trong lúc đó, không biết hắn vô tình hay cố ý quét ánh mắt về phía Tân Lâm và Tiêu Phàm.

Mặc dù trong thâm tâm Tô Như Thành đã nhận định hai người này thuộc loại thần kinh không bình thường, nhưng gương mặt xinh đẹp mê người của Tân Lâm cũng không phải giả.

Không bình thường thì không bình thường chứ, Tô Thiếu chưa bao giờ quân phụ nữ có thông minh hay không, mà hắn chỉ quan tâm cô gái ấy có xinh đẹp quyến rũ hay không thôi.

Tiêu Phàm cùng với Tân Lâm lẳng lặng đứng ở một bên nhìn bọn họ bận rộn, không thém nói câu nào. Tô Như Thành không tin là bọn họ có thể bình tĩnh như thế mãi.

Chỉ chốc lát sau, cha con Lý Trường Quý và Lý Cầu Đan đã chuẩn bị sẵn sàng đi đến. Vai Lý Trường Quý đeo một cây súng ngũ lục thức bán tự động bộ thương, trên lưng còn cõng theo một ống dây thừng, bên hông đeo một thanh khảm đao vỏ bên ngoài bằng da trâu, chân mang một đôi giày vải dệt thủ công. Súng bộ thương được bảo dưỡng rất tốt, một màu đen nhánh bóng loáng.

Lý Cầu Đản thì mang trên vai một cây cung gỗ và một túi đựng tên, tay phải cầm một cây trát thương, tay trái dắt hai con chó.

Ánh mắt Tiêu Phàm lập tức rơi vào hai con chó vườn kia, khoe miệng vẽ nên một nụ cười, khẽ gật đầu một cái.

Đây là hai con chó rất tốt, sức chiến đấu cực mạnh. Tuy rằng thân thể nó không phải kiểu vai u thịt bắp nhưng đều thuộc loại chó săn thuần chủng. Nhìn nó thông minh nhanh nhẹn hơn nhiều so với những con chó khác, không biết là nó đã gặp qua bao nhiêu máu tanh rồi.

Hắc Lâm vẫn luôn yên lặng nằm trong lòng Tiêu Phàm chột ngẩn đầu lên, nhìn về hai con chó săn, hai mắt mèo bỗng chốc híp lại, móng nhọn sắc bén nhàn hạ lộ ra.

Tiêu Phàm mỉm cười xoa xoa cái đầu tròn vo của Hắc Lâm, thấp giọng nói:

- Là bạn không phải địch.

Móng nhọn được thu về, Hắc Lâm lại ghé đầu nằm yên ăng trong ngực Tiêu Phàm, nhìn nó tựa như đang ngủ lại không phải là ngủ, không có chút tinh thần nào cả.

- Mèo lười.

Tân Lâm không nhin được bữu môi.

Chỉ có thời điểm tranh hơn thua với Hắc Lâm thì Tân Lâm mới lộ ra tính khí trẻ con.

- Đi thôi!

Tô Như Thành phất tay tựa như một đại tướng quân đang phát ra một mệnh lệnh quân sự.

Lý Trường Quý không nói tiếng nào, xoay người rời đi. Lý Cầu Đản thì cười hi hi một tiếng rồi dắt hai con chó săn đi theo phía sau. Đám người Tô Như Thành, Trương Đồng Hoa nối đuôi nhau đi theo.

Tiêu Phàm và Tân Lâm cũng âm thầm theo phía sau.

- Ôi chào! Chờ một chút.

Trương Đồng Hoa kêu lên, chợt xoay người lại, hung hăng nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm và Tân Lâm.

- Này, đi theo chúng ta làm gì?

- Săn thú.

Tân Lâm thản nhiên trả lời.

- Đi săn thú? Các người muốn lên núi hả?

Trên gương mặt Trương Đồng Hoa tràn đầy sự châm chọc:

- Coi như là các người muốn lên núi thì ta xin người đừng đi theo bọn ta. Người dẫn đường này là do chúng ta mời, các người tự mời người khác đi.

- Đúng vậy, lỡ như xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm chứ?

Một người thanh niên trẻ tuổi đến từ một phân khu với Trương Đồng Hoa lập tức phụ họa theo.

Tân Lâm vẫn thản nhiên nói:

- Hai người dẫn đường, mỗi bên mời một người.

- Mỗi bên mời một người? Cô có ý gì chứ?

Trương Đồng Hoa trừng mắt nhìn.

Tân Lâm không thèm để ý tới hắc nữa, vượt qua bọn họ, đi đến bên cạnh Lý Cầu Đản, móc ra một sấp tiền một trăm đồng đưa đến trước mặt Lý Cầu Đản, nói:

- Nơi này là hai nghìn đồng. Ta vừa thấy cậu đã đưa hai nghìn của bọn họ cho cha cậu. Hai nghìn này là cho cậu, chúng tôi mời cậu làm người hướng dẫn.

- Hai người muốn vào núi à?

Lúc này, Lý Cầu Đản cũng không lập tức cầm tiền, dùng mắt đánh giá Tân Lâm và Tiêu Phàm, gãi gãi đầu, nói:

- Chê ít tiền à? Cậu muốn bao nhiêu?

Tân Lâm dứt khoát hỏi.

- Không phải... Nhiệt độ trong núi rất thấp, ta chỉ sợ các người không chịu được, thời tiết lạnh hơn nhiều so với trong thôn. Hơn nữa, đường núi cũng không dễ đi đâu, hai người... Hai người được không?

Lý Cầu Đản phá lệ không cười cợt nữa, nghiêm túc hỏi.

- Được hay không là chuyện của chúng ta, cậu chỉ cần dẫn đường thôi. Nếu như thật sự theo không kịp thì chúng ta sẽ tự mình trở về, không trách cậu.

- Cái này...

Lý Cầu Đản nhìn sấp tiền trăm đồng mới cáo kia, dễ nhận thấy hắc đã có chút động tâm.

Có tiền ngu gì không làm chứ?

Hơn nữa còn là hai nghìn!

- Ôi chao, không đến phiên các người, hai người dẫn đường này đều là chúng ta mời.

Trương Đồng Hoa tức giận đến mức sắc mặt tím tái cả lên.

Lên mặt gì chứ?

Nơi này chính là Đông Bắc, không phải là địa bàn của các người.

Nếu không phải là Tân Lâm ra mặt thay cho Tiêu Phàm thì nói không chừng Trương Đồng Hoa đã động thủ rồi. Mặc dù đánh nhau với một người bệnh như vậy, có thắng cũng không phải anh hùng. Nhưng dù sao thì hắn cũng là một người đàn ông, không phải là một người đàn bà chân yếu tay mềm.

Trương Đồng Hoa phát điên là thật, nhưng dường như không có ai nghe được lời của hắn: Tiêu Phàm không nghe được; Tân Lâm cũng không nghe được; thậm chí cả Lý Cầu Đản dường như cũng không nghe được, bởi vì hai mắt của hắn đang dính chặt vào sắp tiền hai nghìn, trực tiếp coi Trương đại thiếu như là không khí.

Người trả tiền chính là đại gia!

Hắn âm ỉ thì kệ hắn chứ!

Đây là luật do Lý Cầu Đản tự đặt ra, đơn giản dễ hiểu.

Đúng vào lúc này, chợt xảy ra một tình huống không thể tưởng tượng nổi. Vốn là hai con chó săn đang được Lý Cầu Đản dắt đi theo sau Lý Trường Quý bất thành linh xoay người lại xông đến Tiêu Phàm. Lý Cầu Đản không có để ý nên bị lừa đảo, thiếu chút nữa đã bị chúng kéo lê theo rồi. Chờ đến khi hắn nhận biết được tình hình không đúng, muốn khống chế hai con chó săn thì lúc đó hắn mới phát hiện mọi hành động đều là phí công.

Hai con chó săn trực tiếp giẫy khởi sợ dây thừng.

- Cẩn thận!

Sắc mặt của Lý Cầu Đản cuối cùng thay đổi.

Chỉ có hăn và Lý Trường Quý mới biết rõ hai con chó vườn thoát nhìn tầm thường này rốt cuộc lợi hại đến mức nào. Hai con chó săn này có thể đuổi bắt gấu đen.

Bây giờ, bọn chúng đột nhiên phát điên, chỉ sợ là Tiêu Phàm sẽ bị xé nát trong chớp mắt.

Lý Cầu Đản giương trát thương trong tay lên, đồng thời Lý Trường Quý cũng nhanh như tia chớp lấy cây súng ngũ lục thức bộ thương trên lưng xuống, báng súng để trên vai, nhắm ngay hai con chó săn.

Mặc dù hai con chó săn này là do một tay bọn họ nuôi lớn, là trợ thủ săn thú tài giỏi, tình cảm giữa bọn họ rất thâm hậu, nhưng nếu đem so với mạng người thì không đáng là gì. Với lại cha con Lý gia cũng biết rõ, nếu như bọn chúng cắn chết Tiêu Phàm thì gia đình hăn nhất định phải ngồi tù, nghiêm trọng còn có thể bị chém đầu.

Nhưng mà hai cha con cũng không dám xuất thủ, bọn họ sợ lỡ tay làm thương tổn đến người khác.

Hai con chó săn đứng giữa bọn họ và Tiêu Phàm.

Tuy nhiên, diễn biến tiếp theo lại lần nữa khiến cho đám người chết lặng.

Hai con chó săn đồng thời ngừng lại, cả bộ lông đều dựng đứng lên, nhìn Tiêu Phàm sủa điên cuồng, hai cô gái cũng bịt kín lỗ tai, khóc thét lên.

Tiếng kêu của hai con chó vườn này quả thực quá lớn.

Xem tư thế này thì rõ ràng là bọn chúng đã coi Tiêu Phàm là cường địch rồi.

Bóng đen chợt lóe lên.

Hắc Lâm vốn đang lười biếng nằm trong lòng Tiêu Phàm bỗng nhảy lên, đứng ở trên vai Tiêu Phàm, trừng mắt nhìn hai con chó săn, cơ thể nó như một cây cung đã lên dây, bộ lông rồi bù trên cổ cũng dựng đứng lên tựa như là một tấm chắn, gắt gao lườm hai con chó săn đang đứng cách đó không xa.

Tiêu Phàm vẫn thản nhiên đứng ở nơi đó, khuôn mặt không có chút thay đổi. Chỉ đưa tay lên vỗ vỗ đầu Hắc Lâm, mỉm cười nói:

- Không phải đã nói với người rồi sao, là bạn không phải địch!

Dường như là con mèo mun lớn kia có thể hiểu được lời nói của Tiêu Phàm, bộ lông vốn dựng đứng dần dần thả xuống, ánh mắt cũng trở lại bình thường, nhẹ nhàng nhảy vào lòng ngực Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm chậm rãi đi về phía trước.

Hai con chó săn liền lùi về phía sau, vẫn khom người như trước, ngừng sủa, trong miệng chỉ phát ra vài tiếng "Hừ" rất nhỏ, vẻ mặt chúng cực kỳ căng thẳng, nhưng không dám làm loạn nữa.

Lý Cầu Đan trở mắt nhìn.

Đây chính là hai con chó săn hung hãn, ngay cả gấu đen cũng dám đuổi nha. Sao bây giờ lại biến thành bộ dạng sợ sệt thế này.

Cũng không biết là bọn chúng sợ người hay sợ mèo nữa!

Mặc dù chuyện này rất buồn cười nhưng rõ ràng bọn chúng rất khẩn trương.

Có lẽ khẩn trương không có nghĩa là sợ hãi, chỉ là không thể coi thường tình địch thôi. Chỉ như vậy đã khiến cho người khác choáng váng rồi.

Rốt cuộc là bọn chúng đang khẩn trương cái gì?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Chương 44: Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Cuối cùng Lý Cầu Đan cũng hồi phục lại tinh thần, luống cuống tay chân, xông lên kéo hai con chó săn trở lại, toét miệng cười với Tiêu Phàm một cái xem như là nói xin lỗi.

Tiêu Phàm cũng cười cười, đưa tay sờ sờ đầu của mình.

Tiêu Phàm rất thích Lý Cầu Đan. Mặc dù đứa nhỏ này có chút xảo quyệt, nhưng không mất đi vẻ thật thà chất phát của người dân miền núi. Hơn nữa nhìn tướng mạo của Lý Cầu Đan, chân mày dài mà không loạn, màu sắc đen nhánh, hai mắt có thần, cái trán thấp thoáng có ẩn ký chữ "Vương", ngày sau thế nào cũng giàu sang. Nhưng mà Lý Cầu Đan có khung mày khá cao, khóe mắt mang theo chút tàn ác, tướng mạo lại biểu hiện là một người ngang ngược có dã tâm.

Ngắm lại cũng rất bình thường, một đứa trẻ giống như Lý Cầu Đan muốn sau này trở nên xuất sắc hơn người khác, mà không có chút tâm cơ thủ đoạn đùa bỡn người khác một chút, thậm chí lòng dạ không độc ác một chút thì tuyệt đối không được, thói đời là như vậy.

Từ tướng mạo của Lý Trường Quý cũng có thể chứng minh điều này. Lý Trường Quý đúng là điển hình của người có tướng mệnh gian khổ, nhưng

mà miệng vuông vẫn chứng tỏ cuộc sống về già cũng không tệ. Tương lai Lý Cầu Đản hiển nhiên rất hiếu thuận với cha của mình.

- Tôi đồng ý làm người dẫn đường, không lấy tiền.

Lý Cầu Đản có chút ngượng ngùng nói, dường như là hấn muốn đền bù một chút về sơ xuất vừa rồi của mình.

- Được, nhưng mà tiền thì cậu cứ cầm đi, cậu cần tiền hơn so với chúng tôi.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Tân Lâm đi tới, không nói tiếng nào cầm hai nghìn đồng nhét vào trong tay Lý Cầu Đản.

Lý Trường Quý nhìn bóng lưng yếu điệu của Tân Lâm, trong mắt thoáng hiện một chút ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ. Vừa rồi, trước khi hấn giờ ngũ lục thức bộ thương lên thì rõ ràng là hấn nhìn thấy trong tay Tân Lâm lóe lên bạch quang. Ngay sau đó, Tân Lâm đã đứng ở giữa hấn và Tiêu Phàm, chặn họng súng của hấn lại.

Lý Trường Quý là một người thợ săn giỏi, thị lực rất tốt, không phải là người bình thường có thể so được. Hấn có thể kết luận ánh sáng lóe lên trong tay Tân Lâm tuyệt đối là vũ khí sắc bén, nhưng mà Tân Lâm nhìn ra hấn không có ý xấu đối với người thanh niên có vẻ bệnh nặng kia, cho nên cô mới không xuất thủ.

Chẳng lẽ cô gái nhìn qua yêu kiều nhất gan này lại là một cao thủ sao?

- Nay, tại sao người lấy tiền của chúng ta lại không nói quy củ vậy?

Trương Đồng Hoa từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, nhưng mặt mũi thì không thể đánh mất được, lấy bộ dạng hung tợn quát Lý Cầu Đản.

Lý Cầu Đán chìa tay ra lấy hai nghìn vừa nhận từ tay Tân Lâm đưa tới trước mặt Trương Đồng Hoa, cười ngỏn ngoẻn nói:

- Nếu không thì tiền này người cứ lấy về đi, hai chúng ta không nợ nần, các người tìm người khác dẫn đường đi, ta dẫn đường cho hai người kia.

- Người có ý gì?

Trương Đồng Hoa giận tím mặt, hai hàng lông mày dựng lên.

Ngay cả nhãi con ở nông thôn này cũng dám nói với hãn như vậy?

Hãn thật tưởng rằng Trương đại thiếu ăn chay sao?

Lý Cầu Đán xoay đầu lại, cười châm biếm hỏi:

- Người muốn giết ta? Sau đó đem toàn bộ người của Lý Gia Thôn giết hết? Nếu không làm được như thế thì ta khuyên người tốt nhất là đừng có nổi giận như vậy. Nơi này là Lý Gia Thôn!

Ai nấy đều thấy được ý giễu cợt trên mặt của Lý Cầu Đán.

- Người...

Hai mắt Trương Đồng Hoa dường như muốn vỡ ra, trừng trừng Lý Cầu Đán.

Nhãi con này lại dám đe dọa hãn?

Tiêu Phàm liền mỉm cười.

Không ngờ một khi tên tiểu tử cười đùa tí tởng này trở mặt, lại có thể không để lại cho người ta một con đường sống, trực tiếp đẩy Trương Đồng Hoa vào tình thế bế tắc. Quả thực là rất hợp với tướng mệnh của hãn, hành động mang theo ba phần tác phong không đứng đắn.

- Bỏ đi Đồng Hoa, bọn họ muốn đi theo thì cứ để cho bọn họ theo đi, càng nhiều người càng náo nhiệt, không phải sao?

Tô Như Thành đứng ra giải vây cho Trương Đồng Hoa.

Ở chỗ này Lý Trường Quý và Lý Cầu Đản mới là chúa tể, xưa nay những điều dân đến từ nơi rừng thiêng nước độc đều như vậy. Sợ là bằng hiệu phó tư lệnh quân phân khu cũng không dễ xài ở nơi hoang vu hẻo lánh này, bởi vì không ai biết quan lớn là cái gì.

Lời nói của Tô thiếu rất có tác dụng, mặc dù Trương Đồng Hoa vẫn đang rất tức giận đến thở phì phò nhưng lại không nói một lời, chỉ hung hăng trừng Lý Cầu Đản.

- Đi, nếu không đi tiếp thì chúng ta phải qua đêm ở trong núi đấy!

Lý Cầu Đản cười hi hi một tiếng rồi thuận tay nhét vào túi áo trước ngực mình, xé sợi dây thừng ra kéo hai con chó săn đi về phía trước.

Đám người nối đuôi nhau đuổi theo.

Trương Đồng Hoa "Hừ" một tiếng, nặng nề phun một ngụm nước bọt, rồi đi theo.

Lúc lên đường cãi nhau ầm ĩ không thoải mái, nhưng không bao lâu đã xuất hiện con mồi. Một con thỏ rừng màu nâu đột nhiên xông tới một bên đường núi, chạy nhanh qua phía bên kia.

Đám người tức khắc ầm ĩ lên, vài mũi tên được bắn ra ngoài "Vèo vèo", rồi loạn cả lên, ngay cả một cộng lông của thỏ rừng cũng không đụng đến được. Những người gào thét, vội vàng xuất thủ chính là đám người đi cùng Tô Như Thành cùng Trương Đồng Hoa, bởi vì bọn họ mang theo cung tên.

Trương Đồng Hoa không nhúc nhích, vũ khí hần mang theo chính là súng săn lôi mình hai nòng, không phải là thứ dùng để săn bắn những mục tiêu nhỏ thế này. Có lẽ vừa bắn ra một phát thì thỏ rừng đã tan xương nát thịt, biến thành một đồng thịt vụn.

Hơn nữa thỏ rừng này chạy trốn rất nhanh, Trương Đồng Hoa cũng không nắm chắc được phần thắng.

Cha con Lý Trường Quý đương nhiên sẽ không xuất thủ, bọn họ chỉ là người dẫn đường, đương nhiên sẽ đem niềm vui thú này nhường cho khách. Bởi vì người ta đã trả tiền cho bọn họ.

Trừ khi đụng phải loại mãnh thú khổng lồ như lợn rừng và gấu đen thì những thứ khác cũng đừng bàn tới.

Ngay vào lúc này, Tô Như Thành kéo cung căng như trăng tròn, ngón tay buông lỏng, một tiếng "Vèo" vang lên, cung tên màu đen xé không trung bay đi, cuối cùng cắm ở giữa cổ của thỏ rừng. Mũi tên này đã chui qua lùm cây ven đường cắm vào cổ thỏ rừng, cổ định nó trên mặt đất, thỏ rừng không kịp kêu một tiếng lập tức tắt thở.

Tiếng vỗ tay tức khắc vang lên.

Còn có người reo hò chói tai.

Ngay cả Tiêu Phàm cũng đang vỗ tay, trên mặt mang theo vẻ tán thưởng.

Xem ra cái tên Tô Như Thành này cũng có khổ công tập luyện cung tên, dưới tình huống như vậy mà chỉ lấy một mũi tên đã bắn trúng thỏ rừng. Tuy rằng không loại trừ may mắn nhưng làm được như thế cũng là rất tốt rồi.

- Tài bắn cung của Tô thiếu thật giỏi nha! Đại soái!

Trương Đồng Hoa lớn tiếng khen ngợi, đưa ngón tay cái với Tô Như Thành.

Không trách người này kiêu ngạo như vậy, thì ra là hắc có chút bản lãnh thật sự!

Tô Như Thành chậm rãi thu hồi cung tên trở lại, mỉm cười nói:

- Cái này không coi vào đâu, chỉ là thói quen mà thôi. Bên Liêu Trung có hai khu vực săn bắn có rất nhiều loài vật nhỏ thế này, ta chỉ thuận tay thôi.

Trương Đồng Hoa âm thầm thở dài.

Hắc biết ở Liêu Trung quả thực có khu vực săn bắn như vậy, ở Liêu Bắc của bọn họ cũng có, mới vừa xuất hiện, nhưng mà giá cả thì rất đắt. Một số kẻ giàu có ăn không ngồi rồi ở trong thành phố rất thích mời những quan chức chính phủ vào đó.

Trăm phần trăm là chỉ để đốt tiền thôi.

Mặc dù Trương Đồng Hoa ở trong phân khu cũng coi như là một công tử ca, nhưng mà tình hình kinh tế của hắc cũng không khá giả lắm, xe đại thiết kia cũng không phải của hắc, mà của nhà nước. Nghe khẩu khí của Tô Như Thành thì hắc đi khu vực săn bắn cũng giống như vào quán ven đường ăn bát mì vậy, căn bản không tính là chuyện lớn lao gì.

Không biết là bây giờ hắc phục vụ Tô công tử này tốt, cha hắc được giúp đỡ thì hắc có thể nở mày nở mặt một chút không.

Nhưng mà tuy Trương thiếu âm thầm thở dài, nhưng hắc cũng đang âm thầm ầm ức.

Tất cả mọi người đang vỗ tay, chẳng biết tại sao mà cái tên ma ồm ồm con mèo mun vào núi săn bắn kia cũng vỗ tay, duy chỉ có Tân Lâm là không có biểu hiện gì, ngay cả một chút biểu cảm khác thường cũng không có, thậm chí tầm mắt của cô cũng chưa bao giờ liếc nhìn con thỏ rừng kia.

Càng đi về phía trước thì vận khí thật sự không tệ, không bao lâu lại xuất hiện một con sóc.

Không ngờ vẫn là công lao của Tô Như Thành, vẫn là một mũi tên đã trúng mục tiêu.

Tiếng vỗ tay lại vang lên như nước thủy triều, tiếng khen ngợi vang lên không ngừng.

Tiêu Phàm mỉm cười nói với Tân Lâm:

- Lâm nhi! Nghe nói Lâm Lão Hồ chẳng những giỏi dùng đao mà tài bắn cung cũng vô cùng chuẩn xác.

Lâm Phong là ngón tay cái của cùng Đông Bắc, được xem là nhân vật giang hồ. Tân Lâm xuất thân từ Thất Diệu Cung cũng rất có tiếng tăm ở trên giang hồ. Đoán chừng trưởng bối của Thất Diệu Cung cũng có nhắc đến danh tiếng của Lâm Phong.

Bất luận là đứng ở hàng nào thì Lâm Lão Hồ - Lâm Ngũ Gia đều nằm trên danh sách nhân vật nổi tiếng.

Tân Lâm liếc Tô Như Thành đang giả vờ phong đạm vân khinh bên kia, lạnh nhạt nói:

- Nếu như hẳn thật sự từng được Lâm Lão Hồ chỉ điểm thì e rằng tài bắn cung của Lâm Lão Hồ cũng không thần kỳ như trong lời đồn.

May là Tô Như Thành không có nghe lời này của Tân Lâm, nếu không thì hẳn nhất định sẽ tức đến chết.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Cái này cũng không chắc chắn, có một số việc được quyết định bởi thiên phú.

Tân Lâm không lên tiếng. Cô không muốn nói đến vấn đề thiên phú ở trước mặt Tiêu Phàm.

Quá đả kích người khác đi.

Lý Cầu Đan tò mò hỏi:

- Chị à! Rốt cuộc là hai người vào núi để làm gì?

Liên tiếp đụng phải hai con thú nhỏ mà hai người này ngay cả nháy mắt một cái cũng không có, như vậy mà bảo là đến săn thú sao? Tốt xấu gì cũng phải biểu hiện một chút chứ.

- Săn thú!

Tân Lâm đơn giản trả lời hai chữ. Cô cũng giống như Tiêu Phàm, cũng không có ghét Lý Cầu Đan. Cô không biết xem tướng, nhưng dường như Lý Cầu Đan nhìn thuận mắt hơn so với đám người kia.

- Săn thú? Nhưng sao lại không thấy hai người động thủ vậy?

Lý Cầu Đan càng tò mò hơn, nhìn Tiêu Phàm và Tân Lâm từ trên xuống dưới, không nói đến việc hai vị này có thật sự là thợ săn giỏi hay không, nhưng ít nhất phải có dụng cụ săn bắn chứ? Không có súng mà ngay cả cung tên cũng không, vậy thì hai người lấy cái gì mà đánh chứ?

Dùng đao để săn à?

Lý Cầu Đan cũng cảm thấy buồn cười.

Ở Lý Gia Thôn này, chuyện dùng đao để săn thú chỉ tính là một tin đồn mà thôi, người nào dám mang theo một cây đao đi vào rừng sâu núi thẳm thì

chắc chắn là người đó đang muốn tự sát. Cha hấn - Lý Trường Quý chính là thợ săn được toàn bộ người trong khu vực xung quanh đây mấy trăm dặm công nhận là một thợ săn đứng đầu cũng không dám làm chuyện đó nữa là.

Tân Lâm hỏi ngược lại:

- Vùng này có nhiều gấu đen hay không?

- Chị muốn săn gấu sao?

Thiếu chút nữa thì Lý Cầu Đản đã la lên.

Đùa gì thế?

Hai hàng lông mày của Tân Lâm hơi nhíu lại, Lý Cầu Đản tức khắc ngậm miệng lại. Không biết tại sao mà Lý Cầu Đản có chút sợ Tân Lâm.

- Săn gấu đen phải xem vận khí, nếu như vận khí tốt thì chỉ một ngày một đêm có thể gặp hai con, nhưng vận khí không tốt thì ba ngày ba đêm cũng không thấy được cái bóng của nó.

Lý Cầu Đản thành thật trả lời câu hỏi của Tân Lâm.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Ngày hôm nay, vận khí sẽ rất tốt.

- Làm sao anh biết?

Lý Cầu Đản hỏi ngược lại.

Tiêu Phàm mỉm cười không trả lời, Tân Lâm cũng không nói thêm gì nữa. Tiêu Phàm nói vận khí không tệ thì khẳng định không sai. Điểm này không thể nghi ngờ.

Sau hai canh giờ đi loanh quanh núi, bắt đầu xảy ra vấn đề, có người bắt đầu bị rớt lại phía sau. Ban đầu là hai cô gái xinh đẹp đến từ thủ đô, kế tiếp là các ông chủ lớn cũng thở hổn hển, phải tìm nơi nghỉ ngơi.

Đến tiếng thứ tư thì đội hình coi như chinh tề lúc mới vào núi đã trở thành lính mất chỉ huy.

Tính cả thời gian ăn lương khô buổi trưa nữa thì đám người bọn họ đã nghỉ ngơi tất cả ba lần. Tiêu Phàm cùng Tân Lâm không nhanh không chậm theo sát phía sau, Tô Như Thành cùng Trương Đồng Hoa miễn cưỡng đi phía sau cách chừng mười thước, cố gắng đuổi theo. Nhìn qua thì hai người này cũng không chịu đựng được bao lâu nữa, đầu đầy mồ hôi rồi.

Về phần Lý Cầu Đan cần phải đi phía sau, phòng ngừa có người rớt lại phía sau.

Đây cũng không phải là chuyện đùa, ngộ nhỡ lạc mất người thì bọn hắn biết đi đâu tìm chứ?

Nhìn áo khoác lông chồn tuyết trắng của Tiêu Phàm bay phất phơ trong gió cùng với bóng lưng duyên dáng của Tân Lâm vẫn luôn không nhanh không chậm đi theo bọn họ, còn Tô Như Thành và Trương Đồng Hoa nhìn nhau một cái, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Thoạt nhìn thì dường như là hai người kia ngay cả mồ hôi cũng không rỉ ra một giọt. Theo biểu hiện này thì so với đi dạo chơi ở cùng ngoại ô còn thoải mái hơn nhiều.

Tại sao lại như vậy chứ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Cuối Cùng Có Phải Là Người Hay Không?

Chương 45: Cuối Cùng Có Phải Là Người Hay Không?

Lý Trường Quý dừng lại tại một giải đất có thể tránh gió, tương đối khô ráo. Hắn ngồi xuống một tảng đá, hai tay ôm ngũ lục thức bộ thương, hai mắt khép hờ nghỉ ngơi. Đi bốn canh giờ, thể lực của Lý Trường Quý đã bắt đầu xuống thấp, cần phải nghỉ ngơi một chút.

Xung quanh rải rác mấy túi ny lon và một số rác thải khác, còn có thể trông thấy một đồng tro tàn. Từ đó có thể đoán được chỗ này chính là nơi mà những người thợ săn dừng lại nghỉ ngơi trên đường lên núi.

Tiêu Phàm cùng Tân Lâm vẫn đứng, nhìn dáng vẻ của hai người vẫn rất thông dong, tựa như là bốn tiếng bôn ba đường núi chưa hề tạo thành bất cứ gánh nặng với hai người. Áo khoác lông chồn trắng như tuyết của Tiêu Phàm vẫn sạch sẽ chỉnh tề như mới, Tân Lâm chìa bàn tay trắng mịn chỉnh lại đám lông hồ ly bị gió thổi loạn trên áo của Tiêu Phàm, động tác rất dịu dàng.

Hai con chó săn nằm dưới chân Lý Trường Quý, thỉnh thoảng liếc nhìn Tiêu Phàm một cái, trong ánh mắt chúng vẫn tràn đầy ý tứ cảnh giác. Ai nhìn kỹ thì có thể phát hiện thật ra thì ánh mắt của chúng nó rơi vào con mèo mun lớn, không phải là hướng về Tiêu Phàm. Mèo mun lớn lười để ý đến hai con chó săn đang cảnh giác và khẩn trương kia.

Tô Như Thành và Trương Đồng Hoa thở hồng hộc theo sau, liên tục lau mồ hôi. Bọn họ đều cảm thấy cây súng săn hai nòng cùng với cây phục hợp cung đều trở nên vô cùng nặng nề, là một gánh nặng không nhỏ, giày đã chiến cũng tựa như là chìm trong nước vậy.

Cảm giác không khác bao nhiêu so với chạy việt dã mười km với võ trang đầy đủ.

- Sao... Sao không đi tiếp?

Trương Đồng Hoa vẫn mạnh miệng, vừa thở hỗn hển vừa hỏi một câu.

Lý Trường Quý cũng thêm để ý đến hẳn.

Người này là loại người vô cùng ghét tán dóc, thậm chí so với Tiêu Phàm càng tích chữ như vàng hơn.

Tiêu Phàm thấy tầm mắt Tô Như Thành cũng nhìn sang mình thì cậu ta chỉ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Đi về phía trước nữa sẽ đụng phải gấu đen. Chờ tất cả mọi người hội hợp đầy đủ rồi cùng đi sẽ an toàn hơn.

Lý Trường Quý đang nhắm mắt nghỉ ngơi chợt mở mắt ra, quét mắt qua Tiêu Phàm, gương mặt như khắc trên đá của hắn cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Làm sao người biết?

Trương Đồng Hoa nhin không được hỏi một câu, ngữ khí ôn hòa hơn nhiều. Từ dáng vẻ Tiêu Phàm và Tân Lâm vẫn trấn định, nhàn nhã hơn nhiều so với Lý Trường Quý, thì Trương Đồng Hoa đoán biết được tình hình có chút không bình thường, đương nhiên thái độ của hắn sẽ thay đổi như vậy.

Tiêu Phàm mỉm cười.

Tiêu Phàm cũng không phải là thợ săn, nhưng trước khi lên núi, cậu ta đã tiện tay bói một quẻ, liền biết được lộ trình hôm nay sẽ rất thuận lợi. Đã lên núi bốn canh giờ rồi, nếu không trở về thì hôm nay nhất định phải qua đêm ở trên núi.

- Đoàn người nghỉ một lát, phục hồi tinh thần và thể lực thật tốt, phía trước chính là nơi mà gấu đen hay lui tới...

Chỉ chốc lát sau, Lý Cầu Đản dẫn đầu "Đại đội" theo sau, hai cô gái luôn miệng kêu khổ, bất chấp tất cả mà đặt mông ngồi xuống ngay trên tảng đá ven đường, liên tục dấm hai chân.

- Thành ca à! Khi nào thì chúng ta trở về? Một chết đi được...

Cô gái bé nhỏ yêu kiều chu miệng rên rỉ, bất kể lúc nào cũng mang theo giọng điệu nũng nịu.

Mới lên núi không bao lâu đã bắt được một con thỏ rừng khiến cho đoàn người cảm thấy hứng thú tăng vọt, sau đó lại bắt được một con sóc mới khiến cho "Đại đội" kiên trì được cho đến bây giờ. Tuy lấy hai tính mạng của động vật nhỏ đổi lấy sự khích lệ rất lớn, nhưng rốt cuộc quá trình lặn lội đường xá xa xôi đã làm tiêu hao hầu như là không còn một mảnh.

Tất cả mọi người đều tóc tai bù xù, nhếch nhác đến không chịu nổi, mồ hôi tuông ra như tắm. Chẳng qua là ngại làm phiền đến hai nhân vật con ông cháo cha như Tô Như Thành và Trương Đồng Hoa, nên hai cô gái nhỏ chỉ lấm bầm trong miệng thôi.

Tô Như Thành lườm cô gái bé nhỏ kiều diễm một cái, ánh mắt có chút lạnh lùng.

Tô thiếu cũng không có ngồi mà cố gắng đứng thẳng người.

Hắn cũng không muốn bị cái tên ma ồm đó qua mặt, nhưng mà hai cô gái mà Thành Ca mang đến qua thực là kém rất xa so với Tân Lâm, không giữ lại cho Thành ca một chút mặt mũi nào hết.

Cô gái bé nhỏ yêu kiều bị dọa sợ đến rụt cổ một cái, cũng không dám nói nữa, hốc mắt đã chuyển hồng, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc lên.

- Uống nước không?

Lý Cầu Đản lấy một bình nước quân dụng kiêu cũ ra, uống ừng ực hai ngụm, sau đó mới đem bình nước đưa cho Tiêu Phàm. Hắn không dám đưa cho Tân Lâm, hắn cảm thấy làm như thế là không tôn trọng vị thần tiên tỷ tử này.

Tiêu Phàm mỉm cười lắc đầu.

Lý Cầu Đản hạ giọng nói:

- Phía trước chính là nơi gấu đen thường lui tới, phải giữ lại chút tinh thần... Gấu đen chuẩn bị ngủ đông, bây giờ đang đi khắp nơi tìm thức ăn nên tính tình rất xấu.

Loại thú dữ như gấu đen, trước khi ngủ đông luôn phải tận lực tích trữ lớp mỡ thật dày, nhằm dựa vào lượng thức ăn ít ỏi mà sống qua mùa đông giá rét.

Tiêu Phàm cười vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Nghỉ ngơi gần mười phút, Lý Trường Quý không nói tiếng nào đã đứng lên, cất bước về phía trước, hai con chó săn cũng đi theo cạnh chân của hắn.

- Trời ơi! Nghỉ thêm một chút nữa đi mà...

Cô gái bé nhỏ yêu kiều bắt đầu năn nỉ, nước mắt lưng tròng. Nhưng không ai để ý đến cô cả. Cả đoàn người đều đi theo Lý Trường Quý.

Cũng không có ai muốn bị lạc ở trong rừng sâu núi thẳm này, hơn nữa cái câu mà vừa rồi Lý Cầu Đản nhắc nhở khiến cho người ta càng nghe càng sợ.

Không đến một giờ đồng hồ thì đoàn người lại bắt đầu như "Quân lính mất chỉ huy".

Vẫn là Lý Trường Quý đi phía trước, Tiêu Phàm và Tân Lâm theo sát phía sau, Tô Như Thành và Trương Đồng Hoa rút lại phía sau chừng mười thước và sau đó là một chuỗi chia năm xẻ bảy. Điểm khác biệt duy nhất chính là lúc này, Lý Cầu Đản không có đi ở phía sau để trông chừng đội ngũ nữa, mà theo sát phía sau Tô Như Thành và Trương Đồng Hoa. Khu vực phía trước chính là nơi mà gấu đen thường lui tới nhất, hẳn không yên lòng để cho cha một mình.

Nhìn qua Tô Như Thành và Trương Đồng Hoa còn chút sức chiến đấu, nhưng suy cho cùng cũng không phải là người của mình. Đến thời khắc mấu chốt dám chắc không thể trông cậy vào bọn họ.

Đả hổ thân huynh đệ, thương trận phụ tử binh!

Về phần Tiêu Phàm và Tân Lâm, thì Lý Cầu Đản hoàn toàn nhìn không thấu. Tuy rằng đầu óc của hắn rất nhạy bén, vô cùng thông minh, nhưng hai người này đã hoàn toàn vượt khỏi phạm vi hiểu biết của hắn.

Thoạt nhìn rất gầy yếu nhưng đi đường núi hơn bốn tiếng đồng hồ còn ung dung hơn so với hắn, trước mắt lại im hơi lặng tiếng tựa như một cảnh cây khô cũng không đập gãy.

Bất chợt xảy ra vấn đề.

Vốn là hai con chó săn chạy ở phía trước cách Lý Trường Quý không xa, bỗng nhiên cúi người sủa vang, không hện mà cùng nhảy vọt về phía trước. Bóng đen chợt lóe lên, mèo mun lớn vẫn luôn lười biếng nằm ở trong lòng Tiêu Phàm bỗng nhàn nhã nhảy lên một cái, vọt về phía trước với tốc độ nhanh như tia chớp, vậy mà cũng không có rút lại phía sau hai con thú sơn khuyển kia.

Sau một khắc, ngũ lục thức bộ thương mà Lý Trường Quý đang đeo bên vai đã nằm ở trong tay, sau đó hần hơi khom lưng để lấy đà chạy về phía trước.

Tiêu Phàm cùng Tân Lâm vẫn theo sát phía sau Lý Trường Quý như hình với bóng.

Ngay sau đó, ở một nơi cách đó không xa truyền đến tiếng sủa của hai con chó săn.

Trên đường núi, vừa xuất hiện một con gấu đen to hơn con người, nó đang đứng thẳng người, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ ghê sợ.

Hai con thú sơn khuyển chia nhau đứng hai bên trái và phải giăng co với con gấu.

Nhưng rõ ràng là sự chú ý của gấu đen không hoàn toàn đặt trên người hai con chó săn, mà nó đang ngẩng đầu lên, nhìn về một khối đá lớn cách đó không xa. Hai lỗ mũi bắn ra hơi thở ẩm ỉ, giơ ra hai cái răng nanh sắc bén.

Trên Khối đá lớn đó có một con mèo mun lớn đang căng người đứng dậy, lông mao dựng đứng cả lên, hai đôi mắt lóe lên ánh sáng màu lục nhìn chăm chăm vào con gấu đen to lớn.

Mặc dù là Lý Trường Quý có hiểu biết sâu rộng, nhưng khi chứng kiến tình hình đó cũng sửng sờ, ngăn người ra.

Ngay sau đó, Lý Cầu Đản cũng chạy đến, ánh mắt vừa đảo qua chiến trường cũng bắt đầu ngây dại.

Con mèo yêu quái!

Một dòng không khí lạnh bay đến Lý Cầu Đản, chạy dọc sống lưng, khiến cho hần không tự chủ được mà toàn thân nổi da gà.

Cổ lão tương truyền, mèo có yêu khí

Nhất là mèo đen!

Ở Tây Phương cũng có truyền thuyết như vậy, mèo có thể câu dẫn linh hồn, có thể câu thông hai giới âm dương, có thể thấy được những thứ mà con người không thấy được.

Còn đầu gấu đen kia lại là một tồn tại ngược lại.

Không hề nghi ngờ, đây chính là một con gấu vô cùng to, chiều cao khoảng chừng một mét tám, thân thể phì nhiêu, ít nhất cũng nặng hơn bốn trăm cân. E rằng ngay cả Lý Trường Quý có kinh nghiệm săn bắn trong núi hơn hai mươi năm cũng rất hiếm gặp con gấu to lớn như vậy.

Chúa tể lợn rừng, hoàng tử gấu và hổ đông bắc là ba loại mãnh thú của rừng rậm nguyên thủy khiến người ta sợ nhất.

Thông thường nếu như một mình Lý Trường Quý đụng phải loại gấu đen hoang dã này thì chắc chắn là hắn sẽ không đi trêu chọc. Mặc dù lực sát thương của ngũ lục thức bộ thương rất lớn nhưng cũng không đảm bảo an toàn.

Sinh mạng cùng với lực bộc phát của gấu to hoang dã đều vượt xa khỏi sự tưởng tượng của người bình thường. Nếu như một phát súng không thể giết chết được nó thì chắc chắn không có cơ hội để nổ phát súng thứ hai.

Nhưng bây giờ, Lý Trường Quý không chậm trễ chút nào mà giơ súng lên, nhắm ngay vị trí trái tim của con gấu đen.

- Không cần nổ súng.

Tiêu Phàm đột nhiên mở miệng nói, giọng nói rất dịu dàng, nhưng dường như lại mang theo ý tứ ra lệnh không thể nghi ngờ.

- Bây giờ gấu đen còn chưa có nổi giận, dịch mật không đủ.

Thực ra thì Tiêu Phàm cũng không tình nguyện đích thân đến rừng rậm nguyên thủy này để săn gấu đen, nhưng vì luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan nhất định phải cần mật gấu tươi sống làm thuốc dẫn, mà mật bán ở thành phố đều được lấy từ gấu đen thuần dưỡng, phẩm chất quá kém.

Lý Trường Quý kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Phàm một cái, chậm rãi dời ngón tay đang đặt trên nòng súng đi.

Lý Cấu Đan có thể nhận ra được tổ hợp hai người một mèo này rất kỳ lạ, thì đương nhiên là Lý Trường Quý lại càng cảm nhận rõ ràng hơn. Vừa lên núi chưa đến một canh giờ thì hắn đã không dám xem Tiêu Phàm và Tân Lâm là người điên nữa.

Bởi vì hắn chưa bao giờ thấy qua người bệnh nào lại có thể lực tốt như thế.

- Con mẹ nó! Tại sao lại không nổ súng?

Trương Đồng Hoa và Tô Như Thành cũng chạy tới, vừa nhìn thấy con gấu to hung hãn thì đều ngạc nhiên đến giật nảy người.

Trương Đồng Hoa lập tức giơ súng sẵn lời minh hai nòng lên.

Một ngón tay trắng bệch từ bên cạnh đưa đến, đặt nhẹ nhàng trên nòng súng sẵn. Trương Đồng Hoa chỉ cảm thấy hai cánh tay chợt trở nên rất nặng, như là có sức mạnh khổng lồ đè nòng súng lại, nòng súng bỗng nhiên hướng xuống mặt đất.

Trương Đồng Hoa hoảng hốt, vội vàng quay đầu lại nhìn.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu với hắn một cái, ngón trỏ trái đang đặt trên nòng súng của hắn.

Trương Đồng Hoa cố gắng cử động hai cánh tay, muốn dùng sức nhấc hai cánh tay lên. Thời gian làm lính trinh sát, hắn chưa bao giờ ngừng luyện tập

thể lực, ngay cả loại dùng hai tay hít xà đơn rất khó mà Trương Đồng Hoa có thể làm một mạch sáu mươi đến bảy mươi cái, thậm chí quả tạ hơn hai trăm cân mà hân cũng có thể nhấc khỏi vai được. Nhưng lúc này, dù hân có gắng sức cỡ nào thì nòng súng vẫn chia xuống đất, tựa như là chuồn chuồn lay chuyển cột đá, không tài nào làm cho súng săn rung động dù chỉ là một chút.

Trong nháy mắt thì gương mặt của Trương Đồng Hoa đã đỏ bừng, vì cố gắng nhấc nòng súng lên mà ngay cả sức lực bú sữa mẹ cũng xuất ra.

Nhưng súng săn lại không có mấy may dao động.

Ngón tay thon dài trắng bệch đặt lên nòng súng tựa như mang theo ma lực đáng sợ nào đó, tuyệt đối không phải là thứ mà hân có năng lực đối kháng.

- Không cần nổ súng, trước hết phải chọc nó nổi giận mới được.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói, ngữ khí ôn hòa, ánh mắt cũng rất dịu dàng.

Tân Lâm đã chậm rãi đi về phía gấu đen to lớn, gương mặt cô lại vô cùng bình tĩnh.

- Cô...

Trương Đồng Hoa ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm, trên mặt hiện lên vẻ vô cùng sợ hãi. Vốn gương mặt hân đang đỏ bừng bỗng chốc trở nên tái nhợt không còn chút máu, còn muồn trắng hơn so với sắc mặt của Tiêu Phàm.

Rất rõ ràng là vị Trương đại thiếu này bị dọa đến vô cùng khiếp sợ.

Đó là người nào vậy?

Hay phải nói là rốt cuộc thì cô ấy có phải là người không?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phá Đám Một Lần Nữa, Ta Sẽ Phế Người!

Chương 46: Phá Đám Một Lần Nữa, Ta Sẽ Phế Người!

- Vèo!

Một mũi tên xé rách không gian bay thẳng đến con gấu đen to lớn.

Là Tô Như Thành xuất thủ.

Hắn căn bản không thèm để ý tới người khác, tất cả sự chú ý của hắn đều đặt trên thân thể con gấu đen to lớn kia, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Mục tiêu khổng lồ như vậy, lại còn đứng bất động nữa chứ. Lấy tài bắn cung của hắn thì mũi tên này không thể nào trượt mục tiêu được.

- Không được!

Lý Cầu Đản chợt hô lên một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng sợ hãi.

Ngay lúc mũi tên xé rách không gian bay tới thì con thủ khuyến sơn đứng bên trái đã phát động công kích, nhào tới con gấu đen. Mũi tên của Tô Như Thành đang bay vọt đến sau lưng của con chó săn.

Lúc này, Lý Cầu Đản đã không còn biện pháp nào để ngăn cản bi kịch xảy ra.

Mặt mày của Tô Như Thành căng thẳng đến cực độ, lấy mũi tên thứ hai từ túi đựng tên sau lưng, đặt lên cung tên.

Hàn quang sắc bén chợt lóe lên.

Một tiếng "Xuy" vang lên, mũi tên màu đen đã bị phân làm hai mảnh, bị chém thành hai khúc.

Chẳng biết từ lúc nào thì chuôi nhuyễn kiếm cực mỏng cực nhỏ đã ở trong tay của Tân Lâm.

Không đợi đoàn người hồi phục tinh thần lại thì hàn quang bén ngót lại lóe lên.

Mũi tên vừa mới được cài lên phục hợp cung cũng bị chém làm hai khúc, tiếp đó là một tiếng "Bụp" lại vang lên, phục hợp cung vững chắc cũng bị cắt làm hai, hai đoạn dây cung bắn lên khiến Tô Như Thành luống cuống tay chân. Sau đó, hắn vừa cảm thấy hàn quang bén ngót lóe sáng trên ngực mình, đai đeo của túi đựng cung tên cũng theo đó mà đứt đoạn, toàn bộ cung tên bay theo mũi kiếm của Tân Lâm, vẽ nên một đường cong thật đẹp trong không trung rồi rơi xuống đất, cách nơi hắn đang đứng mấy thước.

Tô Như Thành chưa kịp phục hồi lại tinh thần thì mũi kiếm lạnh như băng đã chia trên cổ họng của hắn, một luồng khí lạnh như băng trong nháy mắt đã chạy khắp xương khớp tứ chi của hắn. Tô Như Thành chỉ cảm giác máu thịt cả người mình đều đông cứng lại.

Tô Như Thành giơ hai tay lên khỏi đầu, không dám động đậy. Sắc mặt của hắn cũng tựa như Trương Đồng Hoa, trong phút chốc đã trắng bệch không còn chút máu.

Lý Trường Quý và Lý Cầu Đản cũng hoảng sợ đến chết lặng, yên tĩnh nhìn sang bên này, ngay cả miệng cũng không khép lại được.

- Tiểu... Tiểu thư....

Tô Như Thành nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp nói. Thân thể đông cứng tại chỗ, tựa như là kẹo cao su vậy, mồ hôi lạnh tuôn như thác nước.

- Nếu dám quấy rối một lần nữa ta sẽ lập tức phế người!

Tân Lâm hừ lạnh một tiếng, trên mặt bao phủ một tầng sương lạnh.

- Không dám, không dám...

Tô Như Thành liên tục nói, ngay cả giọng nói cũng run run.

Tân Lâm lập tức xoay người đi về phía gấu đen.

- Gọi chó săn của người về.

Tân Lâm cũng không quay đầu lại mà lên tiếng căn dặn Lý Cầu Đản một câu.

Lý Cầu Đản không chút do dự đặt ngón tay trở vào miệng, thối lên một tiếng. Hai con chó săn đang dây dưa với gấu đen lập tức dừng công kích, từng bước từng bước lui về phía sau.

Con gấu đen to lớn thở hỗn hển, cũng không có tiếp tục truy kích hai con chó săn.

Bên này nhiều người như vậy nên gấu đen cũng không dám đến quá gần.

Sau khi lùi ra ngoài mấy thước thì hai con chó săn mới xoay người lại, nhanh chóng chạy về hướng chủ nhân.

Tân Lâm chậm rãi đi về hướng con gấu đen, cách nó mấy bước mới dừng lại. Nhuyễn kiếm khẽ rung động như là một con rắn, phát ra âm thanh "Vù vù" cực kỳ nhỏ.

Con gấu đen to lớn tựa như cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, hai cặp mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Tân Lâm, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ.

Mãi cho đến lúc này thì Tô Như Thành mới chậm rãi tỉnh lại từ trong hoảng sợ cực độ, thân thể lung lay, mông tiếp đất, ngay cả đôi môi cũng trở nên tái nhợt, hai hàm răng khê rung lập cập.

Phong độ thân sĩ, cử chỉ nhanh nhẹn đã không còn sót lại chút gì.

Cho đến tận bây giờ thì Tô Như Thành vẫn giữ thói quen của một công tử ca hư hỏng, là người thừa kế hợp pháp của gia tộc Tô thị. Tô Thiếu muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chưa từng chịu chút thiệt thòi nào cả.

Lần này, Tô Thiếu thực sự bị dọa, chưa có tiểu ra quần đã tốt lắm rồi.

Tô Như Thành có thể cảm giác được, vừa rồi chỉ cần miệng hắn tuôn ra câu nào thì nhất định đại mỹ nữ lạnh như băng đó sẽ không do dự mà cắt lỗ tai của hắn, e rằng cả lỗ mũi...

Câu nói "Phế người" tuyệt đối không phải đùa giỡn.

Đám người "Chia năm xẻ bảy" phía sau rốt cuộc cũng hô to gọi nhỏ đi đến, vừa nhìn thấy con gấu đen cực lớn kia thì hai mắt tròn to. Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không có người nào có tâm trạng để ý đến dáng vẻ chật vật của Tô Như Thành.

Cây phục hợp cung đất tiền bị cắt thành hai đoạn ném ở một bên, hơn mười cây cung tên đất tiền cũng bị cắt thành hai đoạn rơi ngổn ngang trên mặt đất.

Ngay vào lúc này, Tân Lâm hành động,

Nhuễn kiếm trong tay phải chém bên trái rồi đến bên phải, đâm thẳng đến phía trước, xẹt qua ngực của con gấu đen. Trên đám lông mao màu trắng của trên ngực của gấu đen chảy ra một dòng máu đỏ tươi, máu thịt lẫn lộn.

- Rống!

Gấu đen to lớn bị đau, lập tức hét lên điên cuồng, vung vẩy hai tay, hung hăng đánh tới người khiêu khích nó. Hai tay của nó chính là vũ khí cực kỳ bén nhọn, cho dù là heo rừng nặng ba bốn trăm cân bị đánh trúng thì chắc chắn cũng bị xé tan tành.

Tân Lâm nghiêng người né tránh, thân hình rất nhanh nhẹn, nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Vóc người nhỏ nhắn duyên dáng của cô hợp với thân xác vô cùng to lớn của gấu đen tạo nên một hình ảnh đối lập vô cùng kỳ dị.

Hai cô gái xinh đẹp theo Tô Như Thành đến không kịp được đưa hai tay lên bịt miệng lại, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

Cánh tay của gấu đen đánh vào không trung, nhưng hàn quang lại vừa lóe lên, theo sau đó là một tiếng gào thét cực kỳ thống khổ.

Rất dễ nhận thấy gấu đen lại bị thương một lần nữa.

Lý Cầu Đản nhìn thấy hết thái sự tình, hai tay nắm chặt, sắc mặt tái nhợt, toàn thân khẩn trương đến nỗi run lẩy bẩy.

Dùng đao để sẵn!

Mẹ ơi! Rốt cuộc hẳn cũng thấy tận mắt.

Dã tính sôi trào!

Chẳng qua là tình hình hiện tại thực sự quá kỳ lạ, dù Lý Cầu Đản có nằm mơ cũng không ngờ nhân vật dùng đao để sẵn thú hoang lại là một cô gái trẻ tuổi, thoát nhìn rất mỏng manh yếu đuối, hơn nữa dáng dấp lại vô cùng xinh đẹp như vậy.

Nói ra cũng không có ai tin. Dù có đánh chết cũng không có ai tin.

- Rống...

Gấu đen lại gào thét lần thứ ba, tiếng hét mang theo sự thống khổ và phần nộ đến tột cùng.

- Đâm đi! Đâm trước ngực nó... Nếu không thì chém sau gáy nó cũng được... Như vậy không có tác dụng đâu...

Lý Cầu Đan gắt gao dán mắt vào từng cử động của Tân Lâm, nhìn không chớp mắt, hoàn toàn đắm chìm trong cuộc đấu. Nghiến răng nghiến lợi, trong miệng liên tục nói thầm, hai tay liên tục múa may ở trước ngực, thoạt nhìn giống như là hắn đang đánh nhau với con gấu đen.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói:

- Trước tiên phải làm nó nổi giận.

- Đúng rồi, tôi có máy chụp hình...

Cách đó không xa chợt vang lên tiếng hỏi thăm mang theo sự lo lắng của cô gái, chính là cô gái cao gầy, đưa tay sờ soạn khắp người, cô lại quên là máy chụp ảnh lại đang treo ở trước ngực của cô.

Cảnh tượng kích thích như vậy làm sao có thể không chụp lại được chứ?

Cô gái cao gầy vất vả lắm mới tìm thấy camera đang đeo ở trước ngực, luống cuống tay chân bắt lấy, giơ lên nhắm ngay cảnh Tân Lâm đang cùng vật lộn với gấu đen.

- Không được chụp ảnh.

Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai cô.

Chẳng biết từ lúc nào mà Tiêu Phàm đã đi đến bên cạnh cô.

- Hà?

Cô gái cao gầy không kịp đề phòng nên bất ngờ la lên một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất rồi.

Tiêu Phàm dùng ánh mắt rất dịu dàng nhìn cô, khẽ lắc đầu.

- Tôi... Tôi không có ý xấu, chỉ là, chỉ là muốn lưu lại chút kỷ niệm thôi...

Cô gái cao gầy nuốt một ngụm nước miếng, lắp bắp nói.

- Không được.

Tiêu Phàm vẫn lắc đầu, vẻ mặt rất kiên định.

- Sẽ rước lấy đại họa đấy.

- Được, được rồi, tôi không chụp, không chụp nữa...

Cô gái cao gầy cảm thấy vô cùng sợ hãi, vội vàng cất máy chụp hình, đẩy ống kính lại, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười với Tiêu Phàm, vươn một tay lên gỡ gỡ tóc, cố gắng làm cho nụ cười của mình chân thành một chút, thân thiện một chút.

Ngay lúc này, gấu đen to lớn lại la hét điên cuồng, mang theo sự tuyệt vọng đến vô cùng.

Cô gái cao gầy tranh thủ nghiêng đầu quan sát, sau đó thét một tiếng rất chói tai, hai mắt tròn to, có vẻ vô cùng hoảng sợ.

Hàn quang nhanh như tia chớp đâm vào ngực gấu đen, máu tươi phun ra như suối, nó kinh ngạc đứng nhìn một hồi, sau đó mới té xuống đất, mặt ngửa lên trời tựa như là một ngọn núi nhỏ đổ sập, chấn động xung quanh.

Tân Lâm đã sớm lui lại phía sau, cổ tay run lên, vô số giọt máu đỏ tươi chảy từ nhuyễn kiếm xuống, mũi kiếm lại trở nên óng ánh như lúc đầu.

- Cầu Đản!

Tiêu Phàm thấp giọng kêu lên.

- À...

Trước tiên Lý Cầu Đản phục hồi tinh thần lại, rồi rút ra một thanh đao nhọn từ bên hông ra, chạy nhanh đến.

Hắn nhớ rất rõ ràng, Tiêu Phàm muốn lấy mật của gấu đen.

Ngực của gấu đen trúng một kiếm xuyên thấu đến sau lưng, đã không còn hơi thở. Lý Cầu Đản tay chân lạnh lẽo vạch cái bụng dẻo dai của gấu đen ra, lấy một quả mật màu lục đậm đẫm máu tươi ra. Kích cỡ quả mật cỡ một quả trứng gà, phía trong tràn đầy dịch mật.

May là lúc hắn mổ bụng gấu đen, đã cố tình đưa lưng về phía mọi người, che tầm mắt của đám người phía sau lại, nếu không thì e rằng hai cô gái xinh đẹp phía sau sẽ bị cảnh tượng đẫm máu me này hù dọa đến ngất đi mất.

- Đây...

Lý Cầu Đản cầm mật gấu đưa đến trước mặt Tân Lâm, vẻ mặt vừa kính nể vừa tôn sùng.

Lần này, hắn thực sự xem Tân Lâm như là thần tiên tỷ tỷ, không chứa nửa điểm giả dối. Nhưng mà biểu hiện của vị thần tiên tỷ tỷ này có phần quá dũng mãnh. Nhưng ở trong lòng Lý Cầu Đản thì Tân Lâm vẫn là thần tiên tỷ tỷ.

Tân Lâm lấy ra một cái hộp bạch ngọc hình chữ nhật, mở ra. Lý Cầu Đản cẩn thận bỏ mật gấu vào.

- Con gấu đen này làm sao giờ? Nặng như thế thì làm sao chúng ta mang đi được... Nếu không thì ta cho người cắt bốn bàn chân của nó.

Ngay sau đó Lý Cầu Đản nhìn thi thể gấu đen huyết nhục mơ hồ dưới đất, chắc chắc lười. Thông thường, lúc bọn họ vào núi săn bắn thì chắc chắn không chỉ có hai người, mà sẽ có bốn đến năm thợ săn đi cùng. Săn con thú dữ lớn như vậy thì bốn đến năm người cùng đi mới có thể vác về nổi.

Nhưng tình huống bây giờ không xong rồi.

Đám người Tô Như Thành rõ ràng không đáng tin cậy, Bọn họ có thể rời khỏi rừng sâu núi thẳm này trước trời tối đã coi như là rất giỏi rồi, căn bản không thể trông cậy vào bọn họ mang giúp rồi.

- Ta chỉ lấy mật gấu, những thứ khác cậu tự xử lý đi.

Tân Lâm lạnh nhạt nói, cất hộp ngọc.

- Vậy được rồi.

Lý Cầu Đản cũng là một người vô cùng quyết đoán, nhanh nhẹn cắt bốn bàn chân của gấu đen, bỏ vào một cái túi rất lớn sau lưng. Cho dù nói như thế nào thì bọn người Tô Như Thành cũng cho hăn hai nghìn, bốn bàn chân gấu này coi như là chiến lợi phẩm của bọn họ đi.

Thực ra thì Lý Cầu Đản cũng không biết, nếu đem bàn chân gấu hoang dã to như vậy bán ở thủ đô thì giá của một cái vượt xa hai nghìn. Nhưng cho dù Lý Cầu Đản biết thì hăn vẫn đem bàn chân gấu giao cho bọn người Tô Như Thành.

Làm người phải nói đến phép tắc, không thể thấy lợi quên nghĩa.

Thời gian xuống núi, cả đám người trở nên rất trầm mặc, ngoại trừ Lý Cầu Đản thì tất cả mọi người đều cố cách Tiêu Phàm và Tân Lâm khá xa, bọn họ không dám đến gần hai người đó.

- Chị, anh, cuối cùng thì hai người đang làm gì vậy?

Lý Cầu Đản lặng lẽ đi bên cạnh, hồi lâu sau rốt cuộc nhin không nổi nữa, can đảm hỏi một tiếng.

Tân Lâm hừ nhẹ một tiếng, không trả lời.

- Cầu Đản à! Sau này nếu như cậu đến thành phố, phải nhớ kỹ một điều không nên dò la bí mật của người khác, nghìn vạn lần không nên.

Tiêu Phàm khẽ nói.

- A, em nhớ rồi.

Lý Cầu Đản gật đầu.

Hiện tại, bất kỳ câu nói nào của Tiêu Phàm và Tân Lâm, hẳn đều nhớ kỹ, tuyệt đối không quên.

Tiêu Phàm mỉm cười, lần nữa vỗ vỗ lên vai của hắn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Điều Thần (Câu Cá Thần)

Chương 47: Điều Thần (Câu Cá Thần)

Khánh Nam là một huyện có rất nhiều đồi núi.

Những chuyến xe thương vụ đều đi một mạch từ phía nam đến đây, xe hầu như toàn di chuyển trên đường núi. Lượn quanh đường núi một vòng lại một vòng, ra một thước chính là vách đá dựng đứng, vực sâu vạn trượng, người nào sợ độ cao mà ngẫu nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh một chút thì sẽ lập tức cảm thấy tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, toàn thân đều khó chịu.

Tài xế xe thương vụ đều là những người đã quen chạy trên đường núi, nhưng vừa chạy mấy tiếng đồng hồ đều cảm thấy có chút run sợ.

Ngược lại, hai vị khách trẻ tuổi này lại vô cùng bình tĩnh, một mực ngồi trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Dọc đường đi, hai người gần như là không nói câu nào cả, thiếu chút nữa khiến tài xế ngọt nhạt thành bệnh. Nhưng mà khi tài xế nhìn thấy sắc mặt của vị khách nam kia tái nhợt, có vẻ như bị ốm thì hẳn cũng không dám mở miệng, sợ quấy rầy gia đình người ta nghỉ ngơi.

Nếu đã bị bệnh thì sao không ở nhà nghỉ ngơi, lại đi vài trăm dặm đường núi, chạy đến một nơi hoang vu hẻo lánh như Khánh Nam để làm gì?

Sau khi Tiêu Phàm cùng Tân Lâm rời khỏi Lý Gia Thôn thì ngày thứ hai đã chạy đến sân bay tỉnh Liêu Bắc, bay thẳng đến Sơn Thành. Sau khi xuống sân bay Sơn Thành thì nghỉ ngơi một đêm, ngày kế lại mướn một xe thương vụ chạy đến huyện Khánh Nam.

Khánh Nam nằm ở phía đông của Sơn Thành, là một huyện của người dân tộc tự trị, tiếp giáp với tỉnh Ích Đông. Đi thêm trăm mấy cây số nữa sẽ đến thành phố Khánh Nguyên.

Biết khoảng cách của chuyến đi này khá xa, mà phần lớn đều là đường núi cho nên bọn họ đã quyết định mướn xe thương vụ. Xe thương vụ khá rộng rãi, ngồi thoải mái hơn nhiều so với xe con. Đồng thời Tiêu Phàm cũng không có để cho Tân Lâm lấy xe mà mướn luôn tài xế.

Hai người nghỉ ngơi ở trên xe có thể bồi dưỡng tinh thần.

Khởi hành từ lúc sáng sớm, đến hơn hai giờ chiều thì rốt cuộc xe cũng chạy đến huyện Khánh Nam.

Tuy rằng Khánh Nam là một thị trấn nhưng lại khá hẻo lánh, giao thông bất tiện. Bởi vì trong vòng mấy trăm dặm xung quanh chỉ có thị trấn Đại

Thành, quy mô của trấn cũng tương đối rộng, khá náo nhiệt. Hiện tại lại đúng vào mùa thu hoạch, khí trời bước sang cuối thu, thuận lợi cho không ít dân làng ở vùng phụ cận đến thị trấn họp chợ.

Tài xế dựa theo yêu cầu, chở hai vị khách luôn trầm mặc cùng với một con mèo mun lớn này đến chợ nông sản Thành Quan thuộc huyện Khánh Nam, nơi đây cũng chính là thị trường nông nghiệp vô cùng to lớn được quản lý bởi Cục Công Thương. Cái thị trường nông nghiệp to lớn này được xây dựng vào hai năm trước, do cục công thương ở thị trấn Khánh Nam dẫn dắt. Cục công thương của huyện cùng với cục công thương của chợ Thành Quan đều làm việc cho thị trường to lớn này. Từ lâu bốn trở lên đã trở thành ký túc xá tập thể của cán bộ công nhân của cục công thương.

Mục đích Tiêu Phàm và Tân Lâm tới nơi này chính là muốn tìm một cán bộ tên là Chu Khánh Nam.

Căn cứ vào tư liệu điều tra được thì Chu Khánh Nam chính là phó sở trưởng của Cục Công Thương huyện Khánh Nam, chuyên quản lý chợ Thành Quan, nhưng đây không phải là nguyên nhân mà Tiêu Phàm chạy đến nơi xa xôi hẻo lánh này để tìm hắc. Thật ra nguyên nhân Tiêu Phàm muốn tìm hắc là bởi vì hắc còn có một danh hiệu khác - chính là người đứng thứ ba trong cuộc thi câu cá được tổ chức lần hai ở Sơn Thành.

Tiêu Phàm cần một cao thủ câu cá, giúp cậu câu một con Ngọc Giao (Một con giao long trắng nõn như ngọc). Bởi vì luyện chế Càn Khôn Hoàn Đan cần có não của một con Ngọc Giao làm thuốc dẫn.

Căn cứ theo những ghi chép trong điển tịch Vô Cực Thuật Tàng, thì Ngọc Giao chỉ ở nơi thâm sâu trong những ngọn núi xung quanh huyện Khánh Nam mới có, chính là đặc sản của vùng này.

Với quyền thế của Tiêu lão gia thì việc bắt con Ngọc Long này cũng không có khó khăn. Bất kể là mật gấu đen tươi sống hay là Ngọc Long, chỉ cần tìm

Tiêu Thiên là được. Bọn Tiêu Thiên ở trong cái vòng quần là áo lượt kia nên có năng lực rất lớn, vượt xa dự đoán của người bình thường. Chỉ cần gọi một cú điện thoại thì lập tức tập hợp được vô số người.

Ví như chuyện xây dựng lại mộ viên của phần một tổ tiên ở Hồng Sơn Thôn lần trước, chỉ cần một cú điện thoại của Tiêu Thiên thì Dương Thạch lập tức lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến huyện La Châu, chỉ một câu nói đã có thể sai khiến cả phó huyện trưởng.

Mặc dù mật gấu tươi sống cùng với Ngọc Giao là thứ rất hiếm, nhưng đặt vào trong tay Tiêu Thiên thì cậu ta chỉ cần một cú điện thoại thì chắc chắn sẽ có người nguyện ý dùng trăm phương nghìn kế đem đến thủ đô đưa cho cậu ta, hơn nữa còn không lấy nửa phần thù lao.

Nhưng tình huống bây giờ rõ ràng khác biệt, biết rõ trong bóng tối có một siêu cấp cao thủ đang nhìn chăm chăm vào Tiêu gia. Vì cẩn thận nên Tiêu Phàm tuyệt đối không muốn Tiêu Thiên dính líu đến chuyện này. Bớt được một việc ngược lại bớt được một phiền phức, chỉ sợ là khó giấu được bí mật.

Chuyện liên quan đến số mạng của toàn gia tộc Tiêu gia, nhất là trước khi việc luyện chế Càn Khôn Hoàn Đan hoàn thành thì Tiêu Phàm quyết không thể mạo hiểm.

Đây cũng chính là lý do mà vì sao Tiêu Phàm vừa mới thôi diễn Huyết Tương Thuật xong, chưa kịp tĩnh dưỡng cho hồi phục đã phải gấp rút chạy từ tây nam xuống đông bắc Trung Quốc. Bởi vì chỉ khi nào Tiêu Phàm đích thân xuất mã mới có thể đảm bảo che lấp được thiên cơ, không để cho đối phương phát hiện.

Thực ra thì Tiêu Phàm cũng đã từng làm qua công việc câu cá này, nhưng chưa đến mức độ cao thủ. Chỉ khi rảnh rỗi thì cậu mới đi câu cá, chủ yếu

chính là tôi luyện ý chí, loại bỏ tính khí nóng nảy. Trình độ như thế mà muốn câu được Ngọc Long thì chắc chắn là nằm mơ giữa ban ngày.

Vị Chu Khánh Nam này chính là người đoạt được huy chương đồng trong cuộc thi câu cá ở Sơn Thành, lại là người ở huyện Khánh Nam, vì vậy hẳn chính là lựa chọn thích hợp nhất.

Tiêu Phàm và Tân Lâm đi tới văn phòng của sở công thương.

Mặc dù Chu Khánh Nam là phó sở trưởng của Sở Công Thương, nhưng ở một huyện nhỏ như Khánh Nam, một phó sở trưởng của Sở Công Thương cũng không có điều kiện có phòng làm việc riêng.

Sau khi vào cửa thì hai người liền thấy một bàn làm việc, một cán bộ trẻ tuổi đang ngồi xem báo vẻ mặt rất buồn chán. Không đợi Tiêu Phàm mở miệng hỏi thì vị cán bộ này đã nhận ra có người bước vào cửa, hẳn nhàn nhả buông tờ báo xuống, ngẩng đầu lên, dường như là tính cảnh giác của cậu ta rất cao.

- Anh chị đến tìm ai?

Sau khi nhìn thấy hai người mặc trang phục bình thường thì giọng nói của vị cán bộ trẻ tuổi không còn khách sáo lễ độ, nhưng cũng không cao ngạo.

Bởi vì nhiệt độ cao thấp rất khác biệt, nơi cực bắc thì lạnh lẽo âm u, còn Khánh Nam này thì tương đối ấm áp, nên Tiêu Phàm không mặc áo khoát mà chỉ mặc một cái áo sát nách màu xám, là hàng thông thường, mà Hắc Lâm cũng không có nằm trong lòng của cậu.

Thị trấn Khánh Nam không thể so với Lý Gia Thôn, nơi này người khói đông đúc. Nếu đã là chuyện bí mật thì đương nhiên là càng ít người biết càng tốt. Tiêu Phàm cũng không muốn thu hút sự chú ý của bất kỳ người nào. Còn Tân Lâm thì hiển nhiên vẫn là loại trang phục đơn giản, chỉ là khí chất trời sinh của cô khó có thể che giấu được.

Tiêu Phàm mỉm cười, khách khí hỏi:

- Xin hỏi sở trưởng Chu Khánh Nam có ở đây không? Chúng tôi từ phương bắc tới, muốn tìm hãn có chút việc.

- Chuyện gì?

Lần này, người trả lời cũng không phải là vị cán bộ trẻ tuổi mà là một cán bộ trung niên ngồi ở bàn làm việc phía sau. Nhìn dáng vẻ thì người này khoảng chừng bốn mươi tuổi, vóc người hơi mập, mặt mũi nham hiểm, đặc biệt là hai tròng mắt không ngừng liếc qua liếc lại, khiến cho người đối diện có cảm giác rất khó chịu.

- Xin hỏi anh là...

- Ta chính là Chu Khánh Nam, hai người ở đâu ra? Mà đến tìm ta có chuyện gì?

Có lẽ là thoát nhìn thì dáng vẻ Tiêu Phàm và Tân Lâm thực sự không giống với bọn người lưu manh vô lại, nên Chu Khánh Nam mới trực tiếp thừa nhận thân phận của mình. Hơn nữa hãn cũng không có làm chuyện xấu, nên không cần phải lo sợ.

Chỉ thấy trên bàn làm việc của vị điều thần này chỉ bày vài tờ báo cũ, bên phải bày một hộp mực, trong tay cầm một cây bút lông dùng để luyện chữ.

Luyện chữ coi trọng phần eo, nâng cao cánh tay cùng với cổ tay. Có yêu cầu tương đối cao đối với lực cánh tay cùng với bắp thịt, vừa vận việc câu cá cũng coi trọng bắp thịt nhất, hai cái sở thích này thực sự có chỗ giống nhau. Mặc dù tướng mạo vị phó sở trưởng này không thể khiến cho người đối diện yêu thích nhưng kỹ thuật câu cá rất tốt.

- Chu sở trưởng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Nghe nói anh là người đứng thứ ba trong cuộc thi câu cá toàn thành phố, chúng tôi đặc biệt đến thăm viếng.

- A, hai người đến từ thành phố sao? Cũng yêu thích câu cá à?

Chu Khánh Nam cũng không vì lời nói khách khí của Tiêu Phàm mà đổi thái độ, vẫn lấy tư thế của người bề trên nói chuyện với người dưới, trên bộ mặt nham hiểm không có một nụ cười.

- Chúng tôi đến từ thành phố, là nhà buôn bán dược liệu. Lần này đặc biệt đến Khánh Nam là muốn mời Chu sở trưởng đích thân xuất mã...

Câu nói còn chưa nói xong thì ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân nặng nề. Vừa nghe đến tiếng bước chân này thì sắc mặt Chu Khánh Nam và vị cán bộ trẻ tuổi lập tức thay đổi. Chu Khánh Nam nhanh chóng kéo bàn làm việc phía sau lên.

Ngay sau đó, ánh sáng trước mặt biến mất, một thân thể to lớn đứng ngăn trước cửa.

- Trình cục trưởng...

Hai người Chu Khánh Nam vội vàng gật đầu, cúi người chào.

Thật ra thì vị cục trưởng Trình vừa xuất hiện trước cửa này cũng không quá cao, mẫu chốt chính là quá mập mạp, tựa như một núi thịt nhỏ. Đoán chừng trọng lượng của hắn ít nhất hơn hai trăm cân, khó trách hắn vừa đi vào thì nền nhà cũng khê chấn động.

Cục trưởng Trình ưỡn cái bụng to đùng, đứng yên nơi đó, ánh mắt uy nghiêm quét bốn phía, rơi trên người của Tiêu Phàm và Tân Lâm, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, hỏi:

- Lão chu à! Có khách tới sao?

Dẫu sao thì ánh mắt của cục trưởng Trình cũng rất là tinh tường, tuy rằng trang phục trên người Tiêu Phàm và Tân Lâm rất bình thường, nhưng trên người bọn họ mơ hồ tỏa ra khí chất của thế gia vọng tộc, cho nên cục trưởng Trình cũng không dám khinh thường.

Chu Khánh Nam vội vàng nói:

- Hả? Không phải, tôi cũng không biết bọn họ, có thể là người nơi khác đến nơi này để làm việc...

Nghe xong lời này thì cục trưởng Trình lập tức trở nên thoải mái, sau đó không để ý tới hai người Tiêu Phàm nữa. Ừm cái bụng to đi vào phòng làm việc, cười ha hả nói:

- Lão Chu à! Tôi tìm được một cái móc câu rất tốt, cậu xem dùm tôi một chút đi, coi thử có phù hợp để dùng không?

Hắn vừa nói vừa móc trong túi ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, mở ra một cách rất cẩn thận rồi lấy từ bên trong ra một cái lưỡi câu sáng ngời. Thực ra thì lưỡi câu như vậy không tính là nhỏ, hơn nữa hình dáng tương đối đặc biệt, đường cong rất đẹp. Chỉ là lấy kích cỡ đó mà đặt ở trong trong ngón tay to như củ cà rốt của cục trưởng thì tức khắc trở nên rất nhỏ bé. Nếu như không nhìn kỹ một chút thì thực sự rất khó nhìn ra được cái móc câu.

Chu Khánh Nam vừa nhìn lập tức kinh ngạc, tấm tắc khen ngợi:

- Cục trưởng Trình thực sự có con mắt tinh tường, đây chính là loan đà bối câu được sản xuất ở Vô Tích. Cái lưỡi câu này được rèn từ thép trong lửa đỏ, rất cứng, là một lưỡi câu tốt. Mấy năm trước đã rất hiếm thấy, hiện tại lại càng hiếm thấy. Tuy rằng cái lưỡi câu này hơi thô kệch một chút, lại không quá sắc bén nhưng lấy bắt thịt cùng với sức bật ở cổ tay của cục trưởng thì vừa vặn thích hợp.

Cục trưởng Trình cười ha ha đứng dậy, nói:

- Lão Chu à! Cậu lại dụ dỗ người... Tôi có cái gì là bắt thịt với sức bật cổ tay chứ? Đừng nhìn thân hình tôi to lớn mà lầm, thật ra chỉ là mập mập thôi không phải bắt thịt gì hết. Lúc ấy, tôi đã nói loại lưỡi câu này chỉ thích hợp cho cao thủ dùng thôi, lính mới giống như tôi sợ là không dùng được, bây giờ nhìn lại thì đúng là như thế.

Nói thì nói như vậy nhưng mọi người có thể nhìn ra được vị cục trưởng này vẫn rất là thích nghe những lời nịnh bợ của Chu Khánh Nam.

Thoạt nhìn thì vị cục trưởng Trình này béo ụt ịt nhưng không phải loại người ngu ngốc. Mặc dù lão Chu dùng những lời lẽ hoa mỹ để tăng bốc hấn, nhưng hấn vừa nhìn đã nắm bắt được ý nghĩ trong lòng của Chu Khánh Nam, thực ra là lão Chu đang nhắc nhở hấn lão nhân gia ngài là người mới, vẫn chưa đủ kỹ thuật để dùng loại lưỡi câu này.

Ngài không nên dùng!

Điểm quan trọng chính là cục trưởng Trình nghe được ẩn ý bên trong cũng không tức giận, đây chính là bản lĩnh của hấn. Trong chốn quan trường, phải có loại ánh mắt tinh tường nhìn thấu ý nghĩ người khác, đồng thời phải có sự khoan dung mới được.

Kẻ bụng dạ hẹp hòi làm sao có thể làm lãnh đạo được chứ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Xá Lợi Linh Ngư

Chương 48: Xá Lợi Linh Ngư

- Hắc hắc, cục trưởng à! Tôi không có ý đó, câu cá chú trọng ngộ tính, cục trưởng lại là người thông minh cơ trí như vậy. Nếu như cục trưởng thực sự muốn học câu cá thì chúng tôi có cơm đầu mà ăn chứ? Hì hì... Cục trưởng, vừa khéo chỗ tôi có một lưỡi câu, cục trưởng xem thử thích hợp với ngài hay không?

Chu Khánh Nam cười ha hả, nói những lời tâng bốc, vô tình đem chữ "Trình" phía trước "Cục trưởng" lướt bỏ bớt đi, ngược lại hắc rất am hiểu đạo "Kết thân".

Tân Lâm tức khắc nhú mày.

Vốn tưởng rằng người đứng thứ ba trong cuộc thi câu cá là một cao nhân mẫu mực. Bởi vì người có thể câu cá giỏi phải là một người có tâm bình khí định. Còn cái tên Chu Khánh Nam trước mặt lại nịnh nọt cục trưởng, sự khúm núm của hắn không có chút phong thái của một cao nhân nào cả.

Chẳng lẽ là bọn họ đã tìm nhầm người sao?

Tiêu Phàm vẫn đứng yên lặng ở đó, cũng không có ý định lập tức rời khỏi.

Cho dù thế nào thì cái tên Chu Khánh Nam đó dường như rất am hiểu câu cá. Từ những lời phân tích về lưỡi câu vừa rồi của hắn có thể nhìn ra được ít nhất hắn không phải là một tay ngang. Về phần rốt cuộc công phu của hắn cao bao nhiêu thì tạm thời khó có thể nói được.

Rõ ràng Cục trưởng Trình vô cùng hứng thú với việc câu cá, lập tức nói:

- Được, cầm đến đây cho tôi xem một chút.

- Mời cục trưởng sang bên này.

Chu Khánh Nam mời cục trưởng Trình đi đến trước bàn làm việc của hắn, tùy tiện đem đồng báo chí trên mặt bàn nhồi thành một cục, ném vào trong

sốt rất. Vị Cán bộ trẻ tuổi thì nhanh chóng dâng lên một tách trà nóng cho cục trưởng Trình, hoàn toàn xem Tiêu Phàm và Tân Lâm như người vô hình, không rảnh mà để ý tới.

Chu Khánh Nam mở ngăn tủ ra, lấy từ bên trong một cái hộp tinh xảo. Mở nắp hộp trước mặt cục trưởng Trình, nhưng mà lưỡi câu này còn lớn hơn nhiều so với lưỡi câu vừa rồi của cục trưởng Trình. Tuy nhiên nhìn qua nó lại tinh tế hơn nhiều, hình dạng không cân đối, thoát nhìn không phù hợp.

Cục trưởng Trình trở mắt sừng sờ, nói:

- Lưỡi câu này có phải là quá lớn hay không, cá nhỏ sợ rằng sẽ không mắc câu...

Trong con mắt sắc bén của Chu Khánh Nam thoáng vụt qua một tia xem thường, rõ ràng là vị cục trưởng Trình này là một người ngoài nghề. Nhưng mà nụ cười trên mặt hắn vẫn không thay đổi, chìa ngón tay cái ra nói rằng:

- Cục trưởng không hồ là một người trong nghề, lưỡi câu này không phải dùng để câu cá nhỏ, tôi làm sao có thể chuẩn bị cho cục trưởng lưỡi câu để câu những con cá nhỏ chứ?

Cục trưởng Trình liền mở miệng cười, vỗ vỗ cái bụng.

Người ta nói rất đúng, nghìn thừa vạn thừa nhưng nịnh bợ không thừa.

- Hơn nữa, nếu như kỹ thuật câu cá đã đến trình độ nhất định thì không cần quan tâm đến lưỡi câu lớn hay nhỏ. Lưỡi câu nhỏ có thể câu được cá lớn, lưỡi câu lớn cũng có thể câu được cá nhỏ. Cục trưởng là cao thủ thư pháp trong huyện của chúng ta, nghe nói cục trưởng có thể dùng bút to để viết chữ nhỏ phải không?

Cục trưởng Trình cười một tiếng, có chút đặc ý nói:

- Đó chỉ là kiến thức cơ bản thôi mà, chú trọng bắt thịt.... Ha ha, câu cá chắc cũng vậy, dùng lưỡi câu lớn câu cá bé, đúng là một đạo lý.

Chu Khánh Nam lần nữa chìa ngón tay cái ra, tựa như hắc đã bái phục cục trưởng Trình đến tột đỉnh, chỉ thiếu quỳ lại nữa thôi.

- Cục trưởng à! Lưỡi câu này nhìn qua có chút nhỏ, có vẻ như không bền chắc lắm, nhưng kỳ thực nó được làm vào thời kỳ dân quốc, được dùng để câu cá trích ở biển Đông. Năm đó, lưỡi câu này là một trong tam đại thần câu. Hiện tại, e rằng tìm khắp cả nước cũng không tìm được vài lưỡi đâu, nó chính là bảo bối trong lòng những người yêu thích câu cá. Tôi đã giữ bảo bối này từ lâu lắm rồi...

Chu Khánh Nam nói, hắc cũng thêm vài phần toan tính của mình trong đó.

Thực ra thì lưỡi câu này không phải là hắc cất giữ từ lâu mà lúc hắc tham gia thi đấu câu cá lần trước, trong lúc vô tình tìm được ở một cửa hàng bán dụng cụ đánh bắt cá cũ của một ông lão. Lúc đó, hắc đã hạ quyết tâm phải tặng cho cục trưởng Trình.

Quả nhiên là cục trưởng Trình vừa nghe thì vô cùng kinh ngạc, chìa bàn tay mập mập ra cầm lấy lưỡi "Thần câu" kia, nói:

- Lão Chu không hổ là điều thần của huyện Khánh Nam chúng ta nha, chỉ một lưỡi câu cũng nghiên cứu tường tận như vậy... Ha ha, được, tôi rất thích thứ này. Ngày mai, chúng ta đi lên hồ nước trong núi câu cá đi, phải học tập với cậu một chút mới được.

Mặt mày Chu Khánh Nam tức khắc sáng lên, luôn miệng nói:

- Cục trưởng quá khen rồi, tôi nào dám tự xưng là điều thần, chúng tôi đều là lính quèn dưới trướng của cục trưởng thôi... Hồ nước trong núi là một nơi rất tốt, phong cảnh hợp lòng người, câu cá ở nơi đó rất hợp với thân phận thư pháp gia của cục trưởng.

- Đâu có, thư pháp gia gì chứ, chỉ là viết nguệch ngoạc trên giấy thôi. Cái danh này hơi quá rồi, nghìn vạn lần cũng đừng nói với bên ngoài như thế, nếu không thì tôi sẽ bị chê cười chết mất.

Cục trưởng Trình cười ha hả, vỗ vỗ bả vai của Chu Khánh Nam, lại nói tiếp mấy câu, ưỡn cái bụng to đi ra ngoài. Lúc đi, hắn thấy Tiêu Phàm cùng Tân Lâm vẫn còn đứng ở đó, có lẽ vì tâm tình hắn đang rất tốt nên hắn lập tức nói:

- Lão Chu à! Người ở nơi khác đến đây cũng không dễ dàng, có chuyện gì thì cậu giúp đỡ người ta chút đi.

- Vâng, vâng. Xin cục trưởng cứ yên tâm, tôi nhất định làm tốt công việc của mình.

Chu Khánh Nam lên tiếng, sau đó cùng với người cán bộ trẻ tuổi tiễn cục trưởng ra ngoài cửa.

Thực ra thì ở trong đơn vị, cán bộ các cấp xem như là tung hoành ngang dọc không phân biệt trên dưới, bởi vì bọn họ không có nhiều cơ hội gặp nhau. Nếu như không phải là cái tên Chu Khánh Nam này có việc muốn xin cục trưởng Trình thì trời sinh hắn đã như thế, rất thích nịnh nọt. Nhưng mà hắn làm quá lên ngược lại trở thành kém cỏi.

Chờ đến khi cục trưởng Trình đi xa rồi, Chu Khánh Nam chấp hai tay sau lưng trở lại phòng làm việc, liền trở lại dáng vẻ vênh mặt ưỡn ngực tựa như một vị lãnh đạo cấp cao, liếc nhìn Tiêu Phàm và Tân Lâm rồi lên tiếng:

- Rốt cuộc là hai người đến đây có việc gì?

Chu Khánh Nam đoán là sắp tới hắn nhất định được cục trưởng đề bạt, trọng dụng nên tâm tình hắn rất tốt.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Chu sở trường, vốn là chúng tôi muốn xin ngài giúp một chuyện, chính là câu một con Ngọc Giao...

- Ngọc Giao? Cậu đùa gì thế, ở đây làm gì có Ngọc Giao? Ngay cả nghe, ta cũng chưa từng nghe qua...

Ai ngờ Tiêu Phàm còn chưa nói xong thì sắc mặt của Chu Khánh Nam liền đại biến. Tức khắc trở nên bức bối, không khách khí mà ngắt lời Tiêu Phàm, sau đó liên tục khua tay, nói:

- Hai người đi đi, đừng ở chỗ này quấy rối ta làm việc.

- Được, xem ra Chu sở trường không phải là người mà chúng tôi muốn tìm, cáo từ!

Tiêu Phàm cũng không thèm để ý đến Chu Khánh Nam, lạnh nhạt nói.

- Này, cậu có ý gì chứ? Cái gì mà không phải người cậu muốn tìm...

Chu Khánh Nam đương nhiên nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Tiêu Phàm, nên lập tức nói.

Nhưng Tiêu Phàm và Tân Lâm đã sớm đi ra ngoài cửa, không thèm để ý tới phản ứng của Chu Khánh Nam.

- Hừ, người nào chứ? Chẳng ra sao!

Mặt mũi Chu Khánh Nam sớm phủ một tầng mây đen, nói lẩm bẩm trong miệng:

- Chỉ bằng các người mà cũng muốn câu Ngọc Giao, đùa à!

Vị cán bộ trẻ nhện không được tò mò hỏi:

- Chu sở trường, rốt cuộc Ngọc Giao là thứ gì vậy? Nghe có vẻ thứ đó ghê lắm...

- Không có, cậu đừng có nghe bọn họ nói càn. Huyện Khánh Nam chúng ta chỉ có kỳ nhông, ở đâu ra Ngọc Giao gì chứ?

Chu Khánh Nam dường như không muốn đề cập đến vấn đề này, xoay người trở lại bàn làm việc, châm một điếu thuốc, vừa hút vừa trầm tư.

Vị cán bộ trẻ đành phải trở lại bàn làm việc của mình, bĩu môi, trên mặt tràn đầy vẻ xem thường, rõ ràng thái độ vừa rồi của Chu Khánh Nam khiến cho hắn cũng sồn gai ốc khắp người.

- Có lẽ người này biết chút kỹ xảo câu cá nhưng nhân nhân phẩm quá kém. Khắp người tỏa ra khí chất kiêu căng, đoán chừng tài nghệ hắn của có hạn.

Tân Lâm lạnh lùng nói.

Thái độ của Chu Khánh Nam đối với bọn họ vô cùng xấu, Tân Lâm cũng không thèm để ý. Nếu như hai bên hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc thì tranh luận với hắn làm gì chứ, so đo với hắn chỉ tổ làm mất thân phận thôi. Muốn Tân Lâm lưu tâm thì ít nhất phải có chút tư cách mới được.

- Kỹ thuật câu cá chắc cũng tựa như nhân phẩm.

Tiêu Phàm mỉm cười, đây cũng là nguyên nhân mà cậu không tiếp tục ở lại. Căn cứ theo ghi chép trong Vô Cực Thuật Tàng thì Ngọc Giao là một vật có linh tính, tương đối có trí tuệ, người quá kiêu căng làm sao có thể câu được nó chứ?

- Chờ đi

- Chờ?

- Ừ.

Không lâu sau đó, Tiêu Phàm và Tân Lâm lần nữa gặp được Chu Khánh Nam.

Chu sở trường mặc đồng phục, theo sau là hai thuộc hạ, tính cả vị cán bộ trẻ tuổi làm việc trong văn phòng lúc nãy. Bọn họ đang đi từ phòng làm việc ra, xem bộ dáng chắc là chuẩn bị đi tuần tra chợ.

Quy mô của thị trường nông sản này không nhỏ, có rất nhiều quầy hàng nho nhỏ, có rất nhiều dân tộc sinh sống.

Hai người Tiêu Phàm đang uống trà ở một quán trà cách đó không xa. Sau khi Tiêu Phàm tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí đến đỉnh điểm thì Tiêu Phàm không thể nào ăn thịt được nữa, nếu muốn ăn thì cũng phải ăn loại thịt nào có tác dụng bồi bổ nguyên khí, chẳng hạn như thịt rùa. Bình thường cậu ta chỉ ăn cháo nấu từ các loại hạt như hạt thông, long nhãn, hạt sen. Ngược lại khẩu vị của Tân Lâm tốt hơn Tiêu Phàm một chút, thỉnh thoảng cũng ăn chút thức ăn mặn.

Chu Khánh Nam chấp hai tay sau lưng, bước đi rất ung dung thông thả, nhìn dáng vẻ hảnh có chút đặc ý, tự mãn, tựa như chợ nông sản này chính là địa bàn của hắn vậy, còn tất cả thương hộ ở đây cũng đều là thần dân của hắn. Tuy nhiên vẻ mặt ngạo nghễ của Chu sở trường cũng không duy trì được bao lâu đã đổi sắc, bước nhanh đến cửa chợ nông sản.

Có một người đàn ông mặc áo vàng, đầu đội nón đang ngồi đó, da dẻ ngăm đen, bên cạnh còn dựng một cây cần câu, trên cần câu có vài vết lốm đốm, trước mặt có đặt một cái thùng nước bằng nhựa. Hắn đang cúi đầu nhìn vào thùng nước.

-Ồ! Đây là... Đây là Xá Lợi Linh Ngư...

Một người đàn ông trung niên khoảng chừng năm mươi tuổi nhìn mấy con cá nhỏ đang bơi lội trong thùng nước thì giật mình nói.

Người đàn ông đội nón ngẩng đầu lên, gật gật đầu, nói:

- Ông anh này là người biết phân biệt hàng tốt đấy.

Thoạt nhìn dáng dấp thì người đàn ông này chỉ khoảng chừng ba mươi mấy tuổi, nhưng trên mặt lại đầy nếp nhăn. Có vẻ là một người yêu thích câu cá, thường xuyên ra ngoài phơi nắng phơi sương nên da dẻ khá thô ráp, tương đối già dặn so với tuổi thật.

- Nói như vậy thì đây thực sự là Xá Lợi Linh Ngư sao... Một, hai, ba... Bảy, tổng cộng có bảy con. Chắc, chắc nhiều Xá Lợi Linh Ngư như vậy, thật không đơn giản nha! Người bình thường tuyệt đối không thể câu được nhiều cá như vậy, mà những con cá này đều là hàng tốt... Người anh em ra giá đi, bán thế nào? Tôi mua toàn bộ!

Người đàn ông trung niên vô cùng mừng rỡ, thuận tay móc từ bóp từ trong túi ra, bóp căn phòng, lộ ra một sấp tiền một trăm đồng, rõ ràng là một người có tiền.

- Được, một con sáu mươi, sáu lần bảy bốn trăm hai mươi. Thôi lấy chẵn cho anh thôi - bốn trăm!

- Được được, người anh em thật là một người sáng khoái nha! Bốn trăm thì bốn trăm.

Người đàn ông trung niên càng vui mừng hơn, tựa như rất hài lòng với cái giá này.

Cái gọi là Xá Lợi Linh Ngư trong thùng này chỉ dài chừng hai tấc, đoán chừng trọng lượng một con chưa đến nửa cân. Nghe khẩu khí của người đàn

ông trung niên thì có vẻ một con sáu mươi nhân dân tệ cũng còn rẻ. Thế nhưng không biết là con cá này có gì đáng quý chứ, sao lại cao giá như vậy.

Người đàn ông trung niên chuẩn bị móc bóp lấy tiền ra thì chợt nghe một tiếng quát chói tai.

- Làm cái gì? Ai cho các người bày sạp chỗ này?

Là Chu Khánh Nam cùng với hai thuộc hạ, mặt mũi có vẻ không vui, đang hung hăng đi đến.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cao Thủ Câu Cá Chân Chính

Chương 49: Cao Thủ Câu Cá Chân Chính

- Ô, là điều thần... Ha ha, điều thần đến thật đúng lúc, cậu giúp tôi xem một chút đi, mấy con này có phải là xá lợi kinh ngư chính cống không?

Người đàn ông trung niên dường như có quen biết với Chu Khánh Nam, cười ha hả nói.

Ai dè Chu Khánh Nam không thềm trả lời, lạnh lùng liếc hắt một cái, không thềm để ý tới hắt mà trực tiếp đi đến trước mặt người bán cá, cười khẩy, nói:

- Yến Đông Lâu! Lại là cậu!

Dĩ nhiên Yến Đông Lâu chính là người đàn ông bán cá, hắt nhìn thấy Chu Khánh Nam đi về phía mình thì có chút khẩn trương, luống cuống đứng lên, cười xòa nói:

- Chu sở trưởng...

Chu Khánh Nam vươn một tay lên chống nạnh, tay còn lại chỉ thẳng vào mặt của Yến Đông Lâu, lấy dáng vẻ của một kẻ từ trên cao nhìn xuống nói:

- Yến Đông Lâu! Tôi đã cảnh báo cậu bao nhiêu lần rồi, nơi này là lối đi giành cho người đi bộ, không phải là nơi để bày sạp bán hàng. Sao nói mãi mà cậu không nghe vậy?

Yến Đông Lâu nói:

- Chu sở trường, anh xem, chỉ là mấy con cá nhỏ thôi mà, cũng không tính là bày sạp bán?

- Hừ, cậu còn cãi sao? Nếu người nào cũng giống như cậu, bày bán mấy bán con cá chỗ này thì không phải là loạn lên hết sao? Vậy chúng tôi làm việc ở chợ nông sản này còn nghĩa lý gì chứ? Chính phủ tiêu mấy ngàn vạn là để cho loại người không biết gì như cậu chiếm lợi sao? Tịch thu!

Yến Đông Lâu vừa nghe hai chữ "Tịch thu!" thì vô cùng sốt rột, vội vàng nói:

- Đừng.. Đừng mà Chu sở trường, tôi đi, tôi đi, tôi đi ngay...

- Đi? Cậu nói đến là đến đi là đi sao, chỗ này là nhà của cậu hả? Cậu đang kinh doanh phi pháp, phải tịch thu!

Chu Khánh Nam càng thêm hống hách, đưa tay cầm cái thùng nước.

- Chu sở trường... Chu sở trường, đừng vậy mà. Anh cũng biết là mẹ tôi, anh tôi đều bị bệnh, phải nhờ tôi câu cá kiếm tiền... Tôi biết sai rồi, tôi đi ngay mà...

Yến Đông Lâu vội vàng đoạt lại thùng nước, luôn miệng nói.

- Làm gì, làm gì vậy? Còn muốn đánh người sao?

Hai nhân viên công tác ở sở công thương cùng đi với Chu Khánh Nam lập tức chia ra đứng hai bên trái phải ngăn cản Yến Đông Lâu, người nhân viên trẻ tuổi bắt được cánh tay của Yến Đông Lâu, trừng mắt lên, bộ dáng như nói :

- Mày còn dám di chuyển thì tao sẽ đánh mày ngay.

Chu Khánh Nam đã xách thùng nước đi xa.

Tân Lâm khẽ vỗ tay bàn, đứng lên, cặp lông mày khẽ nhíu lên, gương mặt càng trở nên rét lạnh.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Lâm Nhi! Yên tâm đi, đừng nóng vội.

Ngay vào lúc này, một người đàn ông vạm vỡ chợt xuất hiện, một bàn tay to lớn mạnh mẽ chụp lấy bả vai của Chu Khánh Nam, quát to một tiếng:

- Làm gì thế? Buông lão tử ra!

- Trời ơi...

Hai chân Chu Khánh Nam nhất thời mềm nhũn, liếc nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, mặt mũi tràn đầy sự thống khổ.

- Khốn kiếp! Dám ỷ thế hiếp người hả? Cút sang một bên!

Người đàn ông vạm vỡ tức giận quát lớn, thuận tay đẩy một cái. Chu Khánh Nam mất đi chỗ dựa, lão đảo ngã xuống đất.

- Đặng Thông Thiên?

Hai mắt Tân Lâm thoáng hiện lên một tia kinh ngạc.

Người đàn ông vạm vỡ đột nhiên xuất hiện này chẳng phải là người hái thuốc Đặng Thông Thiên, người đã từng trao đổi Ô Dương Mộc với bọn họ sao? Đầu tóc vẫn đen nhánh như trước, hai mắt tròn tròn, mạnh mẽ đứng nơi đó, chẳng qua là da dẻ của hắn không còn đỏ bừng như lúc trước nữa, tuy so với người bình thường vẫn có chút khác biệt nhưng đã tốt hơn nhiều so với lần gặp ở khách sạn Khánh Nguyên.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

- Này, mày là ai... Trời ơi, ôi....

Hai cán bộ trẻ tuổi đứng trái phải Yến Đông Lâu vừa mở miệng quát một tiếng đã liên tục la hét thảm thiết, bọn họ cũng bị Đặng Thông Thiên bắt lấy cổ tay, khẽ lật một cái thì hai người đã bị quăng về phía Chu Khánh Nam, thiếu chút nữa đã té ngã rồi.

- Đồ ranh con, có chút bản lĩnh như vậy mà cũng dám đi bắt nạt người khác sao?

Đặng Thông Thiên cười khẩy, khinh thường nói.

Chu Khánh Nam luống cuống tay chân bò dậy, lùi về phía sau hai bước, giương mắt nhìn Đặng Thông Thiên, cố gắng nặn ra một nụ cười khó coi, nói:

- Đặng đại ca, người làm gì vậy? Chúng tôi chỉ đang thi hành pháp luật thôi...

- Nói láo! Thi hành pháp luật gì chứ? Pháp luật của quý hả? Chu Khánh Nam, nếu mày muốn nịnh nọt người khác, có bản lĩnh thì tự đi câu xá lợi linh ngư đi. Bản thân mày không có bản lĩnh đó thì đừng ở chỗ này giở trò ma quỷ. Nói cho mày biết, bệnh của huyện trưởng Lương đó rất nặng, không phải là người câu mấy con cá liền có thể trị hết bệnh. Nếu như lão tử không kê đơn cho ông ta thì mày có đưa cho ông ta mấy trăm con xá lợi

linh ngư cũng phí công thôi. Cút! Đừng để cho lão tử gặp người lần nữa, bằng không thì lão tử gặp người một lần sẽ đánh một lần!

Chu Khánh Nam hống hách vênh váo trước mặt người khác nhưng đụng phải Đặng Thông Thiên thì không dám hó hé. Hai mắt bò của Đặng Thông Thiên vừa trừng lên một cái thì đã dọa hăn sợ đến mức lui về sau mấy bước, e dè nhìn gương mặt hung ác lúc đỏ lúc trắng của Đặng Thông Thiên, không dám lên tiếng.

Cái tên mọi rợ đó nói được làm được, sức của hăn mạnh như trâu, lại là khách quý của huyện trưởng, Chu Khánh Nam thật sự không dám đắc tội hăn.

Lúc này, Đặng Thông Thiên mới hăng hái xách cái thùng nước đi tới trước mặt Yến Đông Lô, nói:

- Này, cầm lấy đi. Sau này đừng sợ tên khốn này, nếu hăn dám khi dễ cậu thì cậu cứ nói cho anh biết, anh nhất định sẽ trừng trị hăn thích đáng.

Mặt mũi Yến Đông Lô tràn đầy vẻ xấu hổ, nhận lấy thùng nước, ngập ngừng nói:

- Đặng đại ca! May mà có anh...

- Nói linh tinh, anh đã nói với cậu rồi mà, nếu gặp khó khăn gì thì cứ tìm anh, sao cậu không nghe lời anh chứ?

Yến Đông Lô liền gãi gãi đầu, cười hắc hắc.

- Đặng đại ca!

- Ai?

Đặng Thông Thiên bỗng nhiên rung mình một cái, chợt xoay người lại, tức khắc trợn to mắt, trên mặt tràn đầy vẻ bất ngờ.

Tiêu Phàm đang mỉm cười đứng sau lưng hắn.

- Trời ơi! Đúng là Tiêu tiên sinh, Tiêu tiên sinh, tôi đang rầu rĩ không biết tìm ngài ở đâu đây... Xin nhận một lạy của Đặng Thông Thiên ta.

Chưa nói hết lời thì Đặng Thông Thiên đã chấp hai tay khom người, bộ dáng vô cùng kính cẩn, giọng nói cũng có chút run run.

- Đặng đại ca khách sáo rồi, tôi không dám nhận!

Tiêu Phàm nhẹ nhàng đưa tay ra, một cổ lực đạo nhu hòa tức khắc bao lấy Đặng Thông Thiên. Đặng Thông Thiên bất giác đứng thẳng lưng, nhìn vào hai mắt của Tiêu Phàm, vừa kính nể vừa khâm phục, nhếch mép cười, chẳng biết phải nói cái gì.

Loại thần công thần kỳ như vậy thì Đặng Thông Thiên chỉ từng nghe cha hắn nói thôi, không ngờ hôm nay chính mình lại có thể tự mình trải nghiệm.

- Thân thể của đại ca tốt hơn một chút so với tôi dự đoán, thật là đáng mừng.

Tiêu Phàm tỉ mỉ quan sát tướng mạo của Đặng Thông Thiên, mỉm cười gật đầu, rất vui mừng.

Đặng Thông Thiên cười ha hả nói:

- Tiêu tiên sinh, cậu đúng là thần mà, tôi căn cứ theo phương thuốc của cậu uống ba lần, lại luyện tập nửa tháng theo phương pháp dẫn khí của cậu thì những bệnh tật đã hoàn toàn hết từ tháng trước. Ha ha, đúng là quá lợi hại mà!

Đặng Thông Thiên vừa nói vừa đưa ngón tay cái đỏ như củ cà rốt của mình ra.

Tiêu Phàm cười nói:

- Cũng không có thần kỳ như vậy đâu, chủ yếu là Đặng Đại ca có khả năng khán bệnh, lại là người nhân hậu, dương khí trước sau không có thương tổn đến mạch tự của anh, nên hiệu quả thực sự tốt hơn dự liệu.

Tân Lâm nhếch miệng cười khẽ, nói:

- Cái này gọi là người tốt có hảo báo.

Đối với Tân Lâm mà nói, có thể nói ra những lời như vậy với người ngoài coi như là thật sự phá lệ rồi. Tuy bên ngoài Đặng Thông Thiên rất hung hãn, nhưng tính tình lại là một người rất nhân nghĩa đấy, Tân Lâm rất thích cách và thái độ làm người của Đặng Thông Thiên.

- Đúng rồi, Tiêu tiên sinh à! Sao hai vị lại tới Khánh Nam vậy? Có chuyện gì cần tôi giúp một tay không, cứ nói. Lão Đặng ta dù có liều mạng cũng phải giúp cậu.

- Đặng đại ca, nhắc tới mới nói e rằng chuyện này phải nhờ anh giúp một tay. Tôi muốn tìm một cao thủ câu cá để giúp câu một con cá. Vốn tôi tìm vị Chu sở trường này, nhưng mà nhìn kỹ thì Chu sở trường không phải là người tôi muốn tìm.

- Cao thủ câu cá? Ha ha, Tiêu tiên sinh, đúng là cậu tìm nhầm người rồi... Hẳn chỉ là một tên khoát lác thôi, hẳn mà biết câu cá cái rắm gì chứ! Với trình độ thấp kém của hẳn mà cũng dám tự xưng là cao thủ?

Chu Khánh Nam liếc mắt nhìn Chu Khánh Nam đang đứng đằng xa kia, phun một bãi nước bọt trên mặt đất, trên mặt tràn đầy sự khinh thường.

Chu Khánh Nam liền cảm thấy rất xấu hổ, nhưng không dám mở miệng phản bác.

- Tiêu tiên sinh, tôi không nói gạt cậu, cái khác tôi không chắc chắc giúp được, nhưng chuyện lần này thì thật trùng hợp người này là Yến Đông Lâu
- Yến huynh đệ mới thật sự là cao thủ. Nói đến kỹ thuật câu cá thì ở Khánh Nam này, cậu ta đứng thứ hai, chắc chắn không ai dám nói mình đứng thứ nhất!

- Đông Lâu qua đây, ra mắt Tiêu tiên sinh cùng Tân cô nương đi, đây chính là đại ân nhân mà anh nói với em mấy ngày trước!

Tính cách của Yến Đông Lâu dường như là hay mắc cỡ, hắn vừa nghe Đặng Thông Thiên nói như vậy liền vội vàng nói:

- Đặng đại ca, em, em cũng không dám xưng danh hiệu đệ nhất đâu...

- Nói nhảm cái gì vậy? Mau tới đây chào hỏi với Tiêu tiên sinh và Tân cô nương đi!

Đặng Thông Thiên có chút mất hứng.

Muốn giới thiệu một nhân vật vô cùng lợi hại cho hắn biết mà người này lại cứ ngơ ngác.

Yến Đông Lâu vội vã tiến lên hai bước, ngại ngùng cười cười, cúi chào Tân Lâm và Tiêu Phàm, ngập ngừng nói:

- Tiêu tiên sinh, Tân cô nương...

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Yến điều thần.

Yến Đông Lâu nhất thời luống cuống tay chân, gương mặt ngăm đen thoáng ửng hồng, liên tục gãi đầu, nói:

- Không dám không dám, Tiêu tiên sinh, tôi không phải là điều thần đâu, tôi không làm nổi.

Tân Lâm đứng một bên lặng lẽ quan sát, cô cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Tiêu Phàm gọi hắt người này là "Yến điều thần" chẳng qua chỉ bày tỏ sự tôn trọng của mình thôi. Không ngờ cái tên Yến Đông Lâu này dường như vô cùng hoảng sợ, vội vàng phủ nhận, tựa như cái danh hiệu "Điều thần" này có một ý nghĩa đặc biệt nào khác.

Đặng Thông Thiên cười nói:

- Tiêu tiên sinh, bọn người câu cá cũng có đẳng cấp, nghe nói "Điều thần" phải là một người vô cùng lợi hại, không phải ai cũng dám xưng cái danh hiệu này đâu. Ha ha, chuyện cụ thể thì tôi cũng không rành, thôi để cho Đông Lâu nói rõ ràng cho hai vị nghe... Đi thôi, đi uống vài chén rượu, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện. Ha ha, bây giờ tôi thực sự rất là cao hứng!

Tiêu Phàm cười nói:

- Uống rượu thì miễn đi, tôi vừa mới ăn cơm xong. Yến tiên sinh à! Đây là cá gì vậy? Hình như là đắt lắm.

- Hả! Đây là xá lợi linh ngư, nghe nói là sau khi phật tổ niết bàn thì xá lợi từ biến thành... Có thể trị bách bệnh.

Yến Đông Lâu vội vàng giải thích.

- Phật tổ di cốt huyền hóa?

Tiêu Phàm thoáng kinh hãi, cẩn thận quan sát mấy con cá nhỏ đang bơi lội trong thùng nước, quả nhiên không giống bình thường, trên lưng có màu xanh nhạt, xen lẫn màu xanh da trời, vô cùng hiếm thấy.

Đặng Thông Thiên toét miệng cười, nói:

- Tiêu tiên sinh đừng nghe hản thối phòng, đúng là loại cá này có thể trị hết bệnh, nhưng không thần kỳ đến vậy đâu. Chỉ là khó câu thôi, ở Khánh Nam, người có thể câu được cá này rất ít, Đông Lâu được tính là một cao thủ. Còn cái tên Chu Khánh Nam kia... Cậu cho hản câu một trăm năm thì hản cũng chưa chắc câu được một con nữa là.

Đặng Thông Thiên vừa nói vừa liếc nhìn Chu Khánh Nam, vẻ mặt càng biểu hiện sự khinh thường.

Hèn chi vừa rồi Chu Khánh Nam không nói nhiều lời đã tịch thu xá lợi linh ngư của Yến Đông Nam, thì ra là có nội tình.

Xem ra hôm nay, Tiêu Phàm đúng lúc gặp cao thủ câu cá chân chính rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giàu Sang Hai Kiếp

Chương 50: Giàu Sang Hai Kiếp

Đặng Thông Thiên quan sát Tiêu Phàm mấy lần, đột nhiên hạ giọng hỏi:

- Tiêu tiên sinh à! Xin thứ lỗi tôi múa rìu qua mắt thợ, có phải là thời gian gần đây cậu bị thương không? Nguyên khí dường như không ổn...

Bản thân Đặng Thông Thiên cũng là người trong nghề, lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Phàm thì trong đầu hản đã nghi ngờ, chẳng qua là Tiêu Phàm có bản lĩnh lớn như vậy, nên hản không dám tùy tiện nói đến "Y đạo" trước mặt của Tiêu Phàm thôi. Nhưng mà nói chuyện một hồi vẫn không nhận được mở miệng hỏi.

Trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Hắn đã từng lĩnh giáo qua công phu của Tiêu Phàm, quả thật vô cùng tinh diệu. Thật sự không biết người nào có bản lĩnh thương tổn đến một cao thủ tuyệt đỉnh thâm tàng bất lộ như vậy?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Đặng đại ca nói không sai, quả thực là mấy ngày trước tôi bị thương tổn chút nguyên khí, nhưng vấn đề không lớn lắm, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày sẽ tốt thôi.

- A, a, thật tốt... Nếu như cậu không chê thì chúng ta đừng ở lại thị trấn này nữa, chúng ta quay về Tây Trại đi. Ha ha, nhà tôi cũng ở Tây Trại, thị trấn này cũng không phải là nơi thích hợp uống rượu, trở về nhà của tôi uống đi. Tôi có ngâm ít rượu thuốc, có thể đại bổ nguyên khí, có lẽ có chút tác dụng với Tiêu tiên sinh đấy.

Đặng Thông Thiên tràn đầy thành ý nói.

Đầu tiên toa thuốc mà Tiêu Phàm kê kia quả thực linh nghiệm như thần, thoáng cái đã giúp hắn thoát khỏi tai họa nhiều năm, trong lòng hắn vẫn đang rất cảm ơn. Thứ hai là phương pháp đạo khí thuật mà Tiêu Phàm dạy cho hắn không những giúp cho luồng nguyên khí nồng hậu trong cơ thể hắn thông suốt, khiến cho việc tu luyện của hắn tiến bộ không ít. Nhưng mà hiện tại, dường như hắn đang gặp phải giai đoạn bình cảnh nào đó mà hắn không thể giải thích được, việc này khiến cho hắn lo lắng không yên bao lâu nay, hắn muốn nhân cơ hội này thỉnh giáo Tiêu Phàm một chút.

- Được, tôi cũng đang muốn hít thở chút không khí trong lành. Yển tiên sinh...

Đặng Thông Thiên biết tâm tư của Tiêu Phàm, vội vàng nói:

- A, nhà của Đông Lâu cũng ở Tây Trại, chúng tôi là đồng hương. Chuyện câu cá thì chúng ta về nhà nói tiếp, Tiêu tiên sinh cứ yên tâm, nói đến câu cá thì ở huyện Khánh Nam này thật sự không có ai qua được Đông Lâu, mà ca ca của hần còn lợi hại hơn so với cậu ta.... Này, không nói đến việc này nữa. Tiêu tiên sinh chờ một chút, tôi đi lái xe tới đây.

- Được.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Chỉ lát sau, Đặng Thông Thiên đã lái một chiếc xe jeep 212 kiểu cũ tới đây, còn là loại xe có mui bọc bằng vải bạt, nhìn qua xe này đã có rất nhiều năm rồi, cũ hơn so với chiếc xe mà Tiêu Phàm lái đến Lý Gia Thôn nữa.

- Khà khà, Tiêu tiên sinh à! Địa hình nơi này toàn là đồi núi nên loại xe kiểu xưa này rất hữu dụng đấy. Thật là ngượng mà, ủy khuất cho hai vị rồi.

Cái đầu to lớn của Đặng Thông Thiên thò từ cửa xe ra, cười ha hả nói.

- Đặng đại ca khách khí rồi.

Tiêu Phàm không chần chừ, lập tức cùng Tân Lâm ngồi vào ghế sau.

Yến Đông Lâu đem bảy con Xá Lợi Linh Ngư bán cho người đàn ông trung niên kia, cẩn thận lấy xong bốn trăm đồng rồi mới leo lên xe ngồi xuống ghế phụ lái, nhỏ giọng nói:

- Đặng đại ca, phiền anh chạy đến cửa hàng bách hóa đằng trước, em muốn mua chút kẹo đem về, anh cũng biết là anh và mẹ của em rất thích ăn đường...

Nghe ra tình cảm của Yến Đông Lâu với anh và mẹ của hần vô cùng thân thiết.

Đặng Thông Thiên vung tay lên nói:

- Đi cửa hàng bách hóa làm gì, anh đã sớm mua cho chú rồi, để ở rương ở phía sau, một túi lớn, đủ cho Cửu thẩm và Tây Lâu ăn một trận đã đời.

Yến Đông Lâu sững sờ một chút rồi nói:

- Em làm sao không biết xấu hổ lấy của anh được chứ? Lần nào cũng để anh tốn kém... Đặng đại ca à! Hết thấy bao nhiêu tiền? Em, em trả lại cho anh...

Đặng Thông Thiên tức khắc trừng hai mắt, bức bối nói:

- Trả tiền gì chứ? Chú nhiều tiền hơn anh à?

Dường như Yến Đông Lâu đối với Đặng Thông Thiên vừa sợ vừa kính nể, vừa thấy Đặng Thông Thiên không vui liền rụt cổ lại, không dám lên tiếng nữa.

Tiêu Phàm bật cười.

Phân tích theo tình hình thực tế thì, Đặng Thông Thiên có thể là một người thực sự có tiền. Lần trước hắn mang một viên Hỏa Nham Noãn Ngọc đến khách sạn Khánh Nguyên giao dịch, mặc dù dương khí trên viên ngọc cơ bản đã bị Ô Dương Mộc hút cạn, chỉ còn lại khoảng hai phần thôi, mà thương nhân nhân được liệu Linh Nam - Vương Chí Cường còn ra giá năm vạn. Tiêu Phàm đổi cho hắn Ngũ Phẩm Diệp Dã Sơn Tham càng có giá trị hơn, khoảng hai mươi lăm vạn. Đặng Thông Thiên lại không phải lần đầu tiên đến giao dịch tại huyện Khánh Nguyên, nếu như mỗi lần mang được liệu đi giao dịch đều bán với giá tương tự thì tài sản của Đặng Thông Thiên ít nhất cũng khoảng trăm vạn.

Tại một huyện của dân tộc tự trị này, Đặng Thông Thiên có thể được xem là một phú hào.

Đặng Thông Thiên đạp nhẹ chân ga, xe jeep khẽ run lên, vững vàng chạy về phía trước. Thoạt nhìn xe này rất cũ kỹ nhưng không ngờ lại chạy êm như vậy, tiếng động cơ cũng không có âm ỉ, rõ ràng đã được cải tạo lại.

Tiêu Phàm cười nói:

- Đặng đại ca à! Chiếc xe này tốn của anh không ít tiền phải không?

Đặng Thông Thiên cười ha hả, nói:

- Cũng không tốn nhiều tiền lắm, là một người bạn của tôi tân trang lại. A, bạn của tôi là một ông chủ bán xe ở thành phố, nhưng hăn lại bị bệnh thấp khớp, tôi chỉ cho hăn một chút thuốc, hăn liền tân trang xe này cho tôi.

Tiêu Phàm phá lên cười.

Cái này cũng có thể nói là miễn phí hả?

Nhưng mà Đặng Thông Thiên là một người đàn ông rộng rãi, nếu như đã xem cái ông chủ xe đó làm bạn thì đoán chừng hăn sẽ không tính toán những chuyện lật lọng như vậy.

Đặng Thông Thiên rất có phong thái của người chuyên hành hiệp trượng nghĩa thời cổ đại.

Ngoài dự liệu của Tiêu Phàm, đường núi Tây Trại cũng không có khúc khuỷu lắm, được làm bằng xi măng, tuy đường có chút hẹp nhưng giao thông rất tốt.

Yến Đông Lâu liền giải thích:

- Tiêu tiên sinh, con đường này là do Đặng đại ca bỏ tiền ra tu sửa đấy. Mấy năm nay, việc tu sửa cầu đường, xây dựng trường học, mời giáo viên, đều là do Đặng đại ca tự bỏ tiền túi ra.

Tiêu Phàm nhất thời cảm thấy rất kính nể Đặng Thông Thiên.

Hèn chi Đặng Thông Thiên thường tham dự hội giao dịch ở khách sạn Khánh Nguyên, thì ra tiền kiếm được đều đem đi tạo dựng hạnh phúc ở nơi quê cha đất tổ.

Đặng Thông Thiên khoát tay chặn Yến Đông Lâu lại, nói:

- Khụ khụ, nói những chuyện này làm gì chứ? Lão Đặng ta không lo ăn không lo mặc, từ lúc còn là một thằng nhãi con đã đi làm việc ở những nơi phồn hoa, giữ nhiều tiền trong người có lợi ích gì chứ? Tiền buôn bán kiếm lời phải dùng làm việc tốt, tích chút công đức. Không nói đến kiếp sau, ít nhất cầu cho kiếp này được bình an.

Tiêu Phàm trịnh trọng nói:

- Đặng đại ca à! Mặc kệ anh có tin hay không, tôi xem tướng mệnh kiếp sau của anh thì chắc chắn hai kiếp đều giàu sang.

Thầy tướng số chỉ có thể xem được tướng mệnh kiếp này, không xem được tướng mệnh kiếp sau.

Nói đến luân hồi thì quá mức mờ mịt, tướng mệnh của người thường cũng không có thành tựu thâm sâu như vậy.

Nhưng Tiêu Phàm tu luyện Luân Hồi Thiên trong Vô Cực Cửu Tướng Thiên lại không giống với bình thường, xem được tướng mệnh luân hồi, khám phá được luân hồi mới có thể đặt chân đến Thiên Nhân Cảnh, xem được tướng mệnh của vạn vật trên thế gian.

Đặng Thông Thiên ngạc nhiên nói:

- Tiêu tiên sinh à! Cậu có thể xem tướng sao?

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Chỉ hiểu sơ sơ thôi.

Tân Lâm liền bấu môi.

Cái này có thể nói là khiêm tốn thái quá đi. Nếu như nói chưởng giáo chân nhân đời thứ sáu mươi tư của Vô Cực Môn chỉ hiểu biết tướng mệnh sơ sơ thì e rằng thiên hạ này không có thầy tướng pháp rồi.

- Ha ha, không nói gạt Tiêu tiên sinh, lão Đặng tôi cũng tin tưởng vào tướng mệnh. Vạn vật đều có tướng mệnh của mình cả, vạn vật đều là pháp! Tuy rằng tôi cũng không có mong muốn phú quý gì, chỉ cầu một đời bình an, nhưng mà nếu như hai đời đều giàu sang thì quá tốt rồi, ha ha...

Đặng Thông Thiên cười sang sảng, vang vọng khắp rừng sâu núi thẳm, chân đạp mạnh ga, xe jeep tựa như muốn bay lên, chạy thẳng về phía trước.

Tây Trại cách huyện Khánh Nam không xa, khoảng chừng mười lăm đến mười sáu cây. Giữa sườn núi có một nơi có tường rào bao bọc, có một mái ngói mới xây, có một căn nhà gỗ cổ xưa, gà gáy chó sủa, yên tĩnh giống như chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

Đặng Thông Thiên giới thiệu, Tây Trại có khoảng bốn đến năm mươi gia đình, dòng họ rất hỗn tạp, có khoảng bảy đến tám dòng họ sinh sống ở nơi này. Trước giải phóng, Khánh Nam vốn là vùng đất mà các dân tộc: Miêu; Dao; Hán; Đồng,.. sống hỗn tạp, có người địa phương, cũng có rất nhiều người tránh né chiến tranh mà chạy đến nơi này. Sau khi chiến tranh loạn lạc kết thúc thì hầu hết mọi người đều trở về quê sinh sống, cũng có một số ít người yêu mến vùng đất non xanh nước biếc, dân chúng thuần phác này, cộng thêm một số người lấy vợ sinh con ở Khánh Nam, nên quyết định ở lại Khánh Nam gây dựng cơ nghiệp.

Qua mấy trăm năm sinh sống sôi nẩy nở, đến bây giờ thì Khánh Nam trở thành một thành phố của dân di cư.

Tổ tiên của Đặng Thông Thiên chính là di dân từ vùng đất Ba Thục giàu có đến nơi này. Nghe nói vào cuối nhà Minh, đạo tặc nổi dậy như ong, thổ phi tàn sát bừa bãi, phản tặc giết vua cướp ngôi hết sức thảm thiết, không ít người vì bảo toàn tính mạng mà chạy đến vùng đất hẻo lánh này.

Địa thế Tây Trại khá cao, tầm nhìn rộng lớn, không khí trong lành. Tiêu Phàm rất thích nơi này.

Một vùng đất cách xa thời hiện đại văn minh; khoa học kỹ thuật phát triển, linh khí vô cùng nồng hậu, thật sự là một nơi thích hợp tu luyện. Nếu như Tiêu Phàm có thời gian ở lại nơi này có thể tìm được Linh Tuyền Chi Nhân ở sâu trong núi lớn, biết đâu việc tu luyện có hiệu quả hơn so với ở Chỉ Thủy Quan..

Đáng tiếc là hiện tại, Tiêu Phàm quả thực không có thời gian rảnh.

Nhà Đặng Thông Thiên cách cửa thôn không xa, là một căn nhà gỗ cổ xưa, rất lỗi thời. Xem ra mấy năm nay, Đặng Thông Thiên thực sự không có giữ lại chút tiền tài gì cho mình cả, tất cả đều đem phân phát ở bên ngoài.

Vợ của Đặng Thông Thiên là một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi, tướng mạo đoan trang, vóc người thon gầy, ăn bận trang điểm rất mộc mạc, vừa nhìn liền biết là một người phụ nữ có đức hạnh, là một hiền thê lương mẫu, xem chồng và con trai là toàn bộ thế giới của mình.

Vừa thấy Đặng Thông Thiên dẫn khách trở về thì lập tức bưng trà rót nước, tiếp đãi rất ân cần. Tuy nhiên nhìn trong ánh mắt của bà có chút tò mò, lần này ông chồng dẫn về hai vị khách rất có cốt cách, còn diễm đạm nho nhã hơn nhiều so với thầy cô ở xung quanh, khác hẳn so với những vị khách đến nhà bà trước đây.

- Ha ha, đến đây đến đây. Mời Tiêu tiên sinh, Tân cô nương ngồi... Bà nó, mau đem rượu thuốc của tôi ra đây, tôi muốn mời hai vị khách quý một chén. Đúng rồi, chuẩn bị hai con cá để cho con mèo của Tiêu tiên sinh ăn nha.

Mèo này cũng vô cùng đặc biệt, tựa như một nhà thông thái, dọc đường đi đều nằm trong lòng Tiêu Phàm, không náo loạn ầm ĩ, cũng không quan sát xung quanh. Quả nhiên người nuôi khác thường thì vật nuôi cũng khác thường.

Tiêu Phàm vừa cười vừa nói:

- Đặng đại ca, một chút nữa hãy uống rượu, tôi muốn đến nhà của Yến tiên sinh để bái phỏng, thăm hỏi sức khỏe mẹ cùng với anh trai của anh ấy.

Lần này đến Khánh Nam, mục đích của Tiêu Phàm hết sức rõ ràng, đó chính là mau chóng bắt được Ngọc Giao, lấy được não của Ngọc Giao.

Thời gian càng ngày càng gấp rút, thật sự là không thể chần chừ thêm nữa.

- Cũng tốt, tất cả đều nghe theo sự sắp đặt của Tiêu tiên sinh. Buổi tối rồi uống rượu ăn cơm cũng được. Đi đến nhà của Đông Lâu, đúng rồi, phải lấy bọc kẹo sau xe ra nữa.

Đặng Thông Thiên quyết định nghe theo lệnh của Tiêu Phàm, lần này bất kể là chuyện gì đều phải giúp đỡ cho bằng được.

Tuy rằng võ nghệ của Đặng Thông Thiên rất cao cường nhưng cũng không phải là người thành thạo việc câu cá.

Chuyện này còn phải trông cậy vào Yến Đông Lâu.

Văn Điên, Võ Điên

Chương 51: Văn Điên, Võ Điên

Nhà của Yến Đông Lâu có hàng rào bao bọc ở phía sau núi, nhà lợp bằng ngói có bốn gian, một cái sân nhỏ, nhìn xa xa gần như mới xây.

Yến Đông Lâu nói với Tiêu Phàm:

- Tiêu tiên sinh! Nhà này là do Đặng đại ca xây cho chúng tôi.

Đặng Thông Thiên khoát tay chặn lại, nói:

- Đông Lâu à! Không được nói những việc đó nữa, năm đó, anh và anh của em là giao tình gì chứ? Hắn còn cứu anh một mạng....

Tân Lâm hỏi:

- Ca ca của Yến tiên sinh làm gì?

- Hái thuốc, cũng rất yêu thích câu cá, Đông Lâu còn cùng ca ca của cậu ấy còn cùng nhau bái sư học câu cá. Hiện tại, Đông Lâu chính là điều vương của Khánh Nam chúng ta.

Yến Đông Lâu vội vàng xua tay, nói:

- Đặng đại ca, em không dám nhận là điều vương đâu, Hưởng lão của Ô Kê trại có kinh nghiệm phong phú hơn so với em.

Nghe ý tứ xa xa trong câu này thì Yến Đông Lâu có vẻ rất tôn sùng vị Hưởng lão này.

- Nay, Hưởng lão đầu đã bao lâu chưa có xuất hiện chứ? mấy năm trước, hắn đúng là lợi hại, hiện giờ sao... Một cụ già bảy tám mươi tuổi không thể tính là...

Yến Đông Lâu liền phì cười.

Đặng đại ca là như vậy, nói cái gì chính là cái đó, anh ấy không thích người khác chống đối với anh.

Đám người đi về hướng sân nhỏ, nhưng lại thấy một người đang ngồi dưới cây bồ đào, ngơ ngác nhìn ngọn núi phía xa xa, mặt mũi đại ra, trong miệng liên tục lẩm bẩm cái gì đó, cũng không nghe rõ được là cái gì.

Đó là một người đàn ông, nhìn bề ngoài chắc khoảng bốn mươi tuổi, có lẽ không được chăm sóc chu đáo, tóc hơi dài, dài đến vai, dáng người vô cùng gầy, mặc quần áo nông gia may bằng vải thô bình thường, nhưng cũng rất sạch sẽ. Đám người vừa vào cửa, người đàn ông này cũng không có nửa điểm phản ứng, vẫn tiếp tục duy trì tư thế ngồi như cũ, cũng không biết là hẳn đã ngồi đó bao lâu rồi.

- Ca...

Yến Đông Lâu lập tức đi tới, kêu lên một tiếng.

Người đàn ông không có chút phản ứng nào.

- Ca, ăn đường... Đặng đại ca mua này.

Yến Đông Lâu ghen ngào, nhanh chóng mở túi ni lông lấy ra một cái kẹo, lột ra, cẩn thận đưa đến bên mép người đàn ông gầy còm. Có thể nhận thấy, tính cách của Yến Đông Lâu tương đối nhu nhược, dễ dàng xúc động. Người đàn ông gầy còm há miệng, ngậm kẹo vào miệng, chậm rãi nhai nuốt, vẫn như trước không nói lời nào, cũng không thèm nhìn Yến Đông Lâu một cái.

Đặng Thông Thiên liền thở dài, nói:

- Đó chính là ca ca của Đông Lô, Yến Tây Lô. Lúc còn trẻ, Tây Lô là một anh chàng rất đẹp trai tài giỏi, là một cao thủ hái thuốc, vượt núi băng đèo như đi trên đất bằng, những nơi người khác không thể đi được hẳn đều có thể đi đến. Ngay cả tôi cũng thua kém hẳn. Thế nhưng mười năm trước, sau một lần hái thuốc trở về không bao lâu thì hẳn đã trở thành như vậy, mỗi ngày đều ngồi thừ người ra, cũng không nói với ai lời nào, trong miệng cứ lẩm bẩm một mình như vậy, cũng không ai nghe rõ hẳn nói cái gì, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra... Khụ khụ!

Đặng Thông Thiên vừa nói vừa liên tục lắc đầu.

Tỉ mỉ quan sát Yến Tây Lô, đúng là giống như Đặng Thông Thiên nói, đường nét trên khuôn mặt hẳn rất rõ ràng, ngũ quan cân đối. Nhìn ngang nhìn dọc đều thấy là một anh chàng đẹp trai, dù cho bây giờ vô cùng gầy, mặt mày dại ra. Nhìn mà chua xót trong lòng.

Tân Lâm hỏi:

- Không có dẫn hẳn đi chữa bệnh sao?

Đặng Thông Thiên lắc đầu, nói:

- Kéo thế nào hẳn cũng không nhúc nhích. Tân tiểu thư à! Cô không biết đâu, sức của Tây Lô rất mạnh, đừng nói là người bình thường không thể kéo được hẳn, mà ngay cả tôi cũng không kéo hẳn nhúc nhích được.

Tân Lâm nghe xong thì vô cùng kinh hãi.

Bản lĩnh của Đặng Thông Thiên thế nào, Tân Lâm cũng từng diện kiến qua. Tuy rằng Tiêu Phàm chỉ dùng một chiêu đã chế trụ được hẳn, nhưng tuyệt đối không thể lấy Tiêu Phàm làm "Vật tham chiếu" được. Hiện tại, thế gian có bao nhiêu người có thể cùng với chương môn chân nhân đương nhiệm của Vô Cực Môn so chiêu được chứ? Mặc dù Hồng Sa Chương mà Đặng

Thông Thiên tu luyện vẫn không thể xem là võ công ngoại môn đứng đầu, nhưng nó cũng vô cùng cương mãnh, vô cùng bá đạo.

Thoạt nhìn, cân nặng của Yến Tây Lâu cũng chưa tới một trăm cân, nhưng mà ngay cả Đặng Thông Thiên cũng không thể kéo hẫnh nhúc nhích được?

- Hẫnh có tu luyện qua võ thuật sao?

Đặng Thông Thiên thoáng chau mày, nói:

- Đã từng luyện qua, trong làng chúng tôi có rất nhiều người luyện võ, đều là do lão tổ tông truyền lại, chủ yếu là để cường thân kiện thể, người thực sự bằng lòng chịu cực khổ tu luyện càng ngày càng ít, dù sao thì thời đại đã thay đổi rồi...

Yến Đông Lâu ngắt lời Đặng Thông Thiên:

- Tân cô nương, Đặng đại ca chính là cao thủ lợi hại nhất Tây Trại, mười người cũng không đánh lại anh ấy.

Mặt dày như Đặng Thông Thiên cũng chột đỏ lên, liếc Yến Đông Lâu một cái, vội vàng nói:

- Đông Lâu đừng có nói nhảm, anh mà tính là cao thủ gì chứ? Đừng để cho khách quý chê cười.

Nói thực, trong lòng Đặng Thông Thiên đối với Tiêu Phàm là cảm kích biết ơn, nhưng hẫnh cũng rất thắc mắc, Tiêu Phàm nhiều nhất cũng chỉ mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, thế nhưng lại luyện thành một thân thủ cao siêu như vậy. Có thể xem là thiên hạ vô địch thủ, có lẽ người có thể làm đối thủ ngang sức với cậu cũng không nhiều lắm.

Ít nhất trong mắt Đặng Thông Thiên, Tiêu Phàm là như vậy.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Đặng đại ca không nên quá khiêm tốn như vậy, Hồng Sa Chưởng uy mãnh bá đạo, bên ngoài khó có địch thủ. Cho dù không phải là nhất đẳng cao thủ cũng là nhị đẳng cao thủ.

Đặng Thông Thiên là một người thẳng thắn, nghe Tiêu Phàm nói vậy thì cười ha hả, nói:

- Có thể được Tiêu tiên sinh khen một câu như vậy, đối với lão Đặng tôi chính là vinh quang không gì sánh được... Nào, đến đây, Tiêu tiên sinh; Tân cô nương! Chúng ta vào nhà ngồi. Cửu thẩm, cửu thẩm, có khách đến thăm, khách quý!

Một lão phụ nghe tiếng Đặng Thông Thiên thì vội bước ra cửa, bà cũng vô cùng gầy còm, mặt mày hiền hậu, sắc mặt có chút xanh mét, bước chân có chút khập khiễng, rõ ràng có bệnh trong người. Bà vừa nhìn thấy Đặng Thông Thiên thì lập tức nở nụ cười.

- Là Thông Thiên tới sao? Còn có khách quý nữa, xin mời vào nhà ngồi!

Tiêu Phàm cung kính nói:

- Cửu Thẩm khỏe chứ ạ. Đặng đại ca à! Tôi thấy cái sân này cũng rất lớn, hay là chúng ta cứ ngồi trong sân là được rồi. Chúng tôi đi gấp quá, cũng không có mang theo lễ vật gì, thực sự là ngượng ngùng mà.

Đặng Thông Thiên vội vàng nói:

- Tiêu tiên sinh đừng nói vậy, ngài là ân nhân của Đặng mỗ tôi. Hôm nay, ngài có thể đến cái làng nhỏ này đã xem như là cho chúng tôi mặt mũi rồi. Thông thường khách quý như vậy, chúng tôi có dùng kiệu tám người khiêng cũng không mời được nữa là. Đông Lâu à! Mau đem mấy cái ghế ra đây, chúng ta ngồi trong sân nói chuyện.

- Dạ...

Yến Đông Lâu trả lời một tiếng rồi vội vàng chạy vào nhà, tay chân nhanh nhẹn đem mấy cái ghế ra, dọn sạch cái bàn gỗ, đoán chừng đây chính là cái bàn nhỏ dùng để ăn cơm.

Cửu Thâm đích thân mang ra một đĩa đầy hạt dưa; đậu phộng cùng với một ít hoa quả khô ra, đoán chừng hái từ trong núi. Ngoài ra còn có một đĩa cá khô, màu sắc rất óng ánh, hương thơm lập tức xộc vào mũi.

Đôi mắt mèo xanh biếc của Hắc Lân tức khắc tròn tròn.

Đặng Thông Thiên cười nói:

- Tiêu tiên sinh à! Con mèo của ngài rất biết phân biệt hàng tốt xấu nha. Đây chính là cá bạc ngân được Đông Lâu câu ở trong đầm sâu Ô Kê Sơn, Cửu Thâm đích thân làm đó, mùi vị vô cùng tươi ngon, còn có tác dụng bổ khí an thần.

Tân Lâm bữu môi, nói:

- Hừ, ngậm một cái là ta vả vào mồm, chiều riết hư à!

Tân Lâm vừa nói vừa cầm một con cá đưa tới miệng Hắc Lân, Hắc Lân lườm cô một cái rất kiêu ngạo rồi há miệng cắn, sau đó lập tức xoay người sang chỗ khác, đứng lên quấy quấy đuôi. Đây cũng là thói quen của Hắc Lân, không thích ăn trước mặt người khác, rất rụt rè khi ăn.

Cửu Thâm cầm lấy gói quà vật mua từ cửa hàng, lại đi vào trong nhà, cũng không có ngồi đó tiếp khách.

Đặng Thông Thiên vội vàng giải thích:

- Tiêu tiên sinh à! Đây chính là phép tắc của làng chúng tôi, đàn bà không được ngồi bàn.

Tân Lâm hừ nhẹ một tiếng, rõ ràng cô rất xem thường quy tắc này.

Thất Diệu Cung lấy chế độ nữ tôn, đệ tử hạch tâm hầu hết là nữ, rất ít nam, hơn nữa toàn bộ bọn họ đều là đệ tử ngoại môn làm chân sai vật. Có rất ít đệ tử nam có thể học được tuyệt kỹ truyền thừa chân chính của Thất Diệu Cung.

Đặng Thông Thiên liền cảm thấy lúng túng, vội vàng nói:

- Tân cô nương à! Đây là phép tắc của làng chúng tôi mấy trăm năm qua thôi, chỉ là quy tắc trong nhà, cũng không ai muốn sửa đổi... Không phải áp dụng với cô, cô là khách quý của chúng tôi.

Tân Lâm gật đầu, biểu hiện đã rõ, nói:

- Bình thường do Yến Đông Lô chăm sóc Cửu Thấm cùng với ca ca của hần sao?

Đặng Thông Thiên nói:

- Cửu Thấm có bệnh hen suyễn, thân thể tương đối yếu ớt, nhưng mà bà có thể làm được việc nhà. Bình thường, Đông Lô đi câu cá, bán lấy tiền, sống qua ngày. Chuyện trong nhà cũng do Cửu Thấm lo liệu, Tây Lô cũng do Cửu Thấm chiếu cố... Cũng may là Tây Lô không có náo loạn âm ỉ, hần cũng biết tự ăn cơm. Bằng không thì cuộc sống của bọn họ càng thêm vất vả hơn rồi.

Yến Đông Lô liền nói:

- Đúng vậy, ai cũng nói may là anh tôi vẫn điên chứ không có võ điên. Nếu không thì mẹ tôi sẽ vất vả hơn rồi.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Đúng, nếu như anh ấy võ điên thì chỉ sợ không chỉ riêng một nhà anh phiền phức mà sợ là toàn bộ người dân trong làng này cũng gặp phiền phức không nhỏ.

Đặng Thông Thiên vô cùng kinh hãi, vội hỏi:

- Tiêu tiên sinh, ý của ngài là...

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Tôi không có ý tứ gì khác. Đông Lô à! Mời cửu thẩm ra đây ngồi một chút, tôi sẽ bắt mạch cho thẩm ấy.

Hai mắt Đặng Thông Thiên lập tức sáng ngời, lập tức lên tiếng:

- Đúng đúng đúng rồi, ngài xem, sao tôi lại quên chuyện này chứ? Tiêu tiên sinh là thần y mà, mau, Đông Lô à, đi mời cửu thẩm ra đây, mời Tiêu tiên sinh bắt mạch cho thẩm ấy. Nói không chừng bệnh của mẹ cậu sẽ được chữa lành đó,

Tiêu Phàm nói:

- Bệnh kéo dài mười năm muốn trị tận gốc không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được. Tôi cũng không phải thần y, nhưng mà trị cho bệnh tình thuyên giảm, làm cho thân thể của thẩm ấy khỏe mạnh hơn vài phần thì có thể.

Yến Đông Lô vừa mừng vừa sợ:

- Tiêu tiên sinh còn biết xem bệnh sao?

Đặng Thông Thiên lập tức trừng mắt với Yến Đông Lô một cái, nổi giận nói:

- Nói nhảm, không phải anh đã nói với cậu rồi sao, chính Tiêu tiên sinh trị hết bệnh cho anh. Nhanh lên, mời cửu thẩm ra đây, đứng gần ngơ ở đó làm gì chứ?

- Dạ, dạ...

Yến Đông Lâu chạy vội vào nhà, dẫn mẹ ra sân.

Cửu thẩm dường như có chút nửa tin nửa ngờ, trong miệng nói thầm:

- Bệnh của mẹ đã có rất nhiều năm rồi, không sao đâu con, người cũng sắp xuống mồ rồi...

Nhưng mà trước khi ngồi xuống cạnh bàn nhỏ, vẫn mỉm cười hỏi thăm Tiêu Phàm.

Đặng Thông Thiên được công nhận là Đại tộc trưởng của Tây Trại, khách quý mà hân hạnh thân dẫn tới cửa, bà không thể chậm trễ được.

- Cửu thẩm à! Tôi sẽ bắt mạch cho thẩm.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Nếu như đến nhà người ta, mời Yến Đông Lâu câu giúp Ngọc Giao thì cũng phải biếu một món quà ra mắt chứ. Kẹo ngọt, điểm tâm thì có chút tầm thường, nhưng quà đương nhiên phải biếu rồi, hơn nữa trông gia cảnh Yến gia rất nghèo khó, rất cần sự giúp đỡ. Mặc dù nể mặt của Đặng Thông Thiên, Yến Đông Lâu chắc chắn sẽ không cự tuyệt, nhưng nếu như cậu giúp thẩm thẩm trị chút bệnh thì lúc Yến Đông Lâu câu Ngọc Giao sẽ tận lực một chút, đó cũng là điều tốt.

Đối với Tiêu Phàm mà nói thì lần này nhất định phải câu được Ngọc Giao, hơn nữa thời gian lúc này lại rất cấp bách rồi.

Chuyện này chỉ cho phép thành công, không được thất bại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tuyệt Oa Oa

Chương 52: Tuyết Oa Oa

Hai ngón tay thon dài của Tiêu Phàm bắt đầu bắt mạch cho Cửu Thấm, chỉ chốc lát sau, nụ cười trên môi Tiêu Phàm đã biến mất không thấy đâu nữa, cặp lông mày cũng chau lại.

Đặng Thông Thiên vô cùng hoảng sợ, mặt mày cũng ngưng trọng. Nhớ lại lúc ở khách sạn Khánh Nguyên, khi Tiêu Phàm bắt mạch cho hắn cũng từng nhíu mày, chẳng lẽ căn bệnh lâu năm của cửu thấm có chỗ nào không bình thường sao?

- Cửu thấm à! Căn bệnh khó thở này của thấm có từ mười năm trước phải không?

Sau khi Tiêu Phàm bắt mạch cả hai tay của cửu thấm xong thì khép hờ hai mắt, trầm tư một lúc lâu mới chậm rãi hỏi.

Cửu thấm vẫn không quan tâm nhiều đến bệnh tình của mình nữa, giống như bà nói, người sắp xuống lỗ rồi nên cảm thấy thông suốt với tất cả mọi thứ. Tuy nhiên sau khi bà nghe Tiêu Phàm nói thì có chút ngạc nhiên, vội vàng trả lời:

- Hình như là... Ừ, sau khi Tây Lâu phát bệnh không bao lâu, hình như là ba hay bốn tháng gì đó thì tôi bắt đầu có những triệu chứng này... Tây Lâu cũng phát bệnh từ mười năm trước.

Nói tới người con trai lớn thì cửu thấm không nhịn được mà nhìn sang cây bồ đào, gương mặt vốn vui tươi của bà thoáng cái đã bắt đầu trở nên u sầu.

Con trai trở nên như thế, hỏi sao người làm mẹ như bà không thương tâm được chứ?

Thấy Tiêu Phàm vừa mở miệng đã nói ra thời gian mắc bệnh của mẹ thì Yến Đông Lâu vốn nửa tin nửa ngờ năng lực của Tiêu Phàm, giờ đã tin

tưởng hơn nhiều, vội vàng tiến về phía trước, nhìn Tiêu Phàm, vội vàng hỏi:

- Tiêu tiên sinh! Mẹ tôi rốt cuộc bị bệnh gì vậy? mấy năm nay, đã đi khám đông y, cũng khám cả tây y, uống không ít thuốc, cũng không có khởi sắc... Một hồi nói là bị hàn độc, một hồi lại nói là chứng nhiệt, không thì nói là bị nhiễm vi khuẩn gây bệnh gì đó, tôi đã bị bọn họ làm cho hồ đồ luôn rồi.

Trên mặt Yến Đông Lâu có chút oán hận.

Tiêu Phàm không trả lời, quay sang hỏi Đặng Thông Thiên:

- Đặng đại ca à! Anh từng bắt mạch cho cửu thẩm sao?

Đặng Thông Thiên gật gật đầu, nói:

- Đã từng thử qua, không nói gặt Tiêu tiên sinh, tôi cũng cảm thấy cửu thẩm mắc chứng phong hàn, chỉ là triệu chứng có chút kỳ dị. Tôi cũng không thể đoán chính xác được, nên chỉ có thể kê thuốc an dưỡng thôi.

- Đúng là chứng phong hàn, từ mạch tượng và triệu chứng của cửu thẩm thì đúng là chứng phong hàn. Nhưng mà chứng phong hàn này là do lây nhiễm vi khuẩn dẫn đến lây bệnh, lời của bác sĩ tây y cũng không sai. Điểm mấu chốt là vi khuẩn này có chút kỳ lạ... Đặng đại ca! Nơi này có chương khí sao?

- Chương khí?

Mặt Đặng Thông Thiên liền biến sắc.

- Tiêu tiên sinh! Ngài nói bệnh này của cửu thẩm là do chương khí gây nên sao?

Tiêu Phàm cười cười nhưng không trả lời.

Đặng Thông Thiên trầm ngâm nói:

- Tiêu tiên sinh à! Nơi này có nhiều núi, cũng có chút hẻo lánh nên không khí rất trong lành thoáng mát, rất hiếm gặp chướng khí, chỉ có nơi sâu trong núi mới có. Lúc tôi đi hái thuốc cũng gặp phải, nhưng cửu thẩm chưa từng đi khỏi nhà quá xa, lại càng chưa từng đi sâu vào trong núi thì làm sao có thể hít phải chướng khí chứ?

Ánh mắt Tiêu Phàm quét qua Yến Tây Lâu đang ngồi bên kia, nói:

- Hiện tại, tôi cũng không dám chắc chắn một trăm phần trăm là do chướng khí, nhưng mà cũng khoảng bảy đến tám mươi phần trăm. Đặng đại ca à! Thật ra thì chướng khí đó cũng không có làm tổn thương người, cũng có quan hệ đến thể chất của con người. Phần lớn chướng khí có tính hàn, anh luyện Hồng Sa Chưởng là ngoại gia công phu thuần chất dương cương, cộng thêm ngày trước anh luôn mang theo Ô Dương Mộc bên người, nên cơ bản là âm độc đều không thể tổn hại gì đến anh. Còn cửu thẩm lại không giống vậy, thể chất của thẩm hoàn toàn không thể so với anh được.

Đặng Thông Thiên liên tục gật đầu.

Tiêu Phàm giải thích, cậu đã từng nhìn thấy tận mắt trên người Đặng Thông Thiên tỏa ra dương khí vô cùng mạnh mẽ, bất kể hắc có đi qua nơi dày đặc âm hàn cỡ nào cũng không cần lo lắng, quả thật có quy luật như vậy.

Yến Đông Lâu cũng vội vàng nói:

- Tiêu tiên sinh à! Nếu như ngài đã biết rõ nguyên nhân bệnh, vậy thì ngài nhất định có cách trị khỏi bệnh cho mẹ tôi phải không?

Yến Đông Lâu là một đứa con có hiếu, lúc này tính tốt của hắn đã bộc lộ ra hết.

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

- Đông Lâu! Hiện giờ, tôi cũng không nắm chắc mười phần, nhưng cũng may là tuy bệnh tình của cửu thẩm có chút kỳ quái, nhưng cũng không quá nghiêm trọng. Tôi sẽ kê cho thẩm một toa thuốc, anh hãy cho thẩm uống theo toa thuốc này. Tuy rằng không thể trị tận gốc, nhưng cơ bản có thể khống chế được bệnh tình, không phát bệnh đột ngột nữa, cũng có tác dụng hồi phục sức khỏe.

- A, nếu thật sự như vậy thì quá tốt rồi. . . Cám ơn Tiêu tiên sinh, cám ơn ngài!

Yến Đông Lâu lập tức mừng rỡ như điên, nói liền một tràng, vội vàng chạy vào nhà cầm giấy bút ra, kính cẩn đưa cho Tiêu Phàm bằng hai tay. Mặc dù hôm nay, hắn gặp Tiêu Phàm lần đầu tiên nhưng thái độ của Đặng Thông Thiên với Tiêu Phàm đã khiến hắn vô cùng tín nhiệm Tiêu Phàm.

Ngay cả cao nhân như Đặng đại ca cũng ngưỡng mộ như vậy thì Yến Đông Lâu hẳn có lý do gì mà không tin chứ?

Hơn nữa tuy rằng Tiêu Phàm ăn vận rất giản dị, nhưng cái phong thái ôn hòa điềm đạm kia đã vô tình đi sâu vào lòng người lúc nào không hay.

Tiêu Phàm cầm lấy bút viết ra một toa thuốc, trực tiếp giao cho Đặng Thông Thiên.

Trong toa thuốc này có vài vị thuốc quý, giá cả không hề rẻ. Lấy việc Yến Đông Lâu câu cá nuôi cả gia đình như vậy thì sợ là khó có thể đảm nhận được. Vẫn là nhờ Đặng Thông Thiên hỗ trợ thì tốt hơn.

Đặng Thông Thiên nhận lấy, nhìn qua một lần, liền cảm thấy vô cùng khâm phục Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu tiên sinh quả không hổ danh là thần y, phối hợp những vị thuốc điều hòa như vậy quả thực là trước đây tôi chưa từng nghĩ qua... Tiêu tiên sinh cứ yên tâm, tôi sẽ hốt thuốc cho cửu thẩm.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Yến Đông Lâu nói:

- Tiêu tiên sinh à! Ngài có thể bắt mạch giúp ca ca tôi được không?

Trên mặt hắn tràn đầy sự hy vọng.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, nói:

- Đông Lâu, ca ca anh là gặp trở ngại trên mặt tinh thần.

Bất luận là đông y hay là tây y, bệnh tâm thần được xếp vào loại đặc biệt không thuộc đông y hay là tây y, là loại bệnh trên tinh thần không có quan hệ đến sinh lý.

Đặng Thông Thiên lập tức liếc Yến Đông Lâu một cái, ý bảo hắn đừng có làm cho Tiêu Phàm khó xử. Dù sao thì trên thế giới này, không có người nào là vạn năng cả. Yến Đông Lâu cũng là người thông minh, tức khắc hiểu ý của Đặng Thông Thiên, khổ sở cúi đầu, hắn thật sự vô cùng hy vọng ca ca mình có thể hồi phục.

Tình huống hiện tại, ngay cả hắn và mẹ hắn còn cảm thấy khó chịu nữa huống chi là người khác, không có cô gái nào bằng lòng gả đến nhà hắn cả. Không nói đến nhà hắn nghèo, làm gì có cô gái nào chịu gả vào một nhà mà vừa vào cửa đã phải chăm sóc một người mẹ già bệnh tật cùng với người anh trai bị điên chứ?

Đặng Thông Thiên sợ Tiêu Phàm lúng túng, vội vàng chủ động đề cập đến chuyện câu cá, nói:

- Tiêu tiên sinh, ngài nói lần này đến Khánh Nam là muốn câu một con cá, không biết ngài muốn câu cá gì vậy?

Nói đến đây, Đặng Thông Thiên cũng có chút ngạc nhiên.

Tiêu Phàm ngàn dặm xa xôi lặn lội chạy từ phương bắc đến miền núi hẻo lánh này, chắc chắn không phải chỉ câu một con cá thường.

- Ngọc Giao.

- Ngọc Giao?

Đặng Thông Thiên và Yến Đông Lâu nhìn nhau, cả hai đều có chút không hiểu, rõ ràng bọn họ chưa từng nghe qua cái tên này.

Tiêu Phàm nói:

- Ngọc Giao là một loài cá có ghi chép trong cổ thư, nghe đâu loài cá này sinh sống ở trong sông ngầm, toàn thân trắng như tuyết, hình dáng giống như thuồng luồng, thân dài ba thước, tính nết hung mãnh.

- Cái này, cái này nghe giống như là Tuyết Oa Oa...

Yến Đông Lâu dường như biết gì đó, vội vàng kêu to.

Tân Lâm nhin không được mở miệng hỏi:

- Tuyết Oa Oa là cái gì?

- Tuyết Oa Oa chính là một loại kỳ nhông, cũng ẩn núp trong hang động, toàn thân trong suốt, giống như nước vậy. Thỉnh thoảng nó sẽ đến thác nước tìm đồ ăn... Loại Tuyết Oa Oa này vô cùng hiếm thấy, tôi cũng chỉ gặp một lần vào năm kia thôi. Năm trước và năm nay không còn thấy nữa.

Tân Lâm hỏi:

- Vậy anh từng câu nó chưa?

Yến Đông Lâu gãi gãi đầu, nói:

- Tôi cũng từng câu qua kỳ nhông, rất khó câu... Nhưng chưa từng câu qua Tuyết Oa Oa.

- Vì sao?

- Bởi vì Tuyết Oa Oa so với kỳ nhông thì khó câu hơn nhiều, bình thường nó đều núp trong hang động. Vốn kỳ nhông rất là khó câu... Hơn nữa, không ai trong chúng tôi dám ăn Tuyết Oa Oa cả, mọi người nói nó là thứ hà bá kỳ quái, nên không ai dám ăn cả.

Ở vùng đất xa xôi lúc nào cũng có đủ loại truyền thuyết và cấm kỵ.

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

- Theo suy đoán của tôi thì Ngọc Giao chính là Tuyết Oa Oa mà anh nói, nó có thể là một loại chủng loại biến dị của loài kỳ nhông.

Mặc dù Tiêu Phàm là truyền nhân của Vô Cực Môn, nhưng cậu cũng không phải là không tin khoa học kỹ thuật. Cậu luôn cho rằng với thuật dự đoán thần kỳ nào đó, tướng thuật chiêm tinh cũng được, phong thủy kham dư cũng tốt, chắc chắn đều có liên hệ đến nguyên lý khoa học cơ bản. Chẳng qua là thứ liên hệ này tạm thời chưa được tìm ra mà thôi.

Đề cập đến công hiệu của nãi Ngọc Giao, trên thực tế thì nó cũng có nhiều chỗ tương tự với tác dụng làm thuốc của loài kỳ nhông bình thường. Bởi vì Ngọc Giao sống trong mạch nước ngầm, ít bị ô nhiễm hơn, thức ăn của nó chủ yếu là ếch nhái sống ở sông ngầm. Căn cứ theo cách lý giải của Đạo gia thì nó hấp thu rất nhiều âm khí.

Luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan coi trọng âm dương điều hòa, Ô Dương Mộc là loại cây chí dương, nãi Ngọc Giao được cho là vật chí âm.

Đôi mi thanh tú của Tân Lâm chột cau lại, hỏi:

- Trước đây anh chưa từng câu qua Tuyết Oa Oa, vậy giờ anh có nắm chắc không?

Yến Đông Lâu lại chần chờ, hẳn là một người thành thật, trước đây hẳn chưa từng câu qua Tuyết Oa Oa, nên hẳn không dám nói là mình nắm chắc. Huống hồ, Tuyết Oa Oa quả thực cực kỳ khó câu. Bởi vì Yến Đông Lâu muốn kiểm tra tài nghệ của mình nên từng câu Tuyết Oa Oa, vốn nó đã mắc câu rồi, nhưng cuối cùng lại bị Tuyết Oa Oa cắn đứt dây câu, thất bại trong gang tấc.

- Nói thực với Tiêu tiên sinh, Tân cô nương, tôi cũng không có nắm chắc. Như vậy đi, ngày mai tôi sẽ đi đến Ô Kê Trại, gặp Hưởng lão một chút, xem ông ấy có bằng lòng xuống núi không. Nếu có ông ấy đích thân ra tay thì phần thắng sẽ nhiều hơn.

Yến Đông Lâu thành thật nói.

Nghe nói là tài nghệ của vị Hưởng lão này ở trên hẳn.

- Được, ngày mai chúng ta cùng đi bái phỏng Hưởng lão.

Tiêu Phàm gật đầu đồng ý.

Nếu như Tuyết Oa Oa khó câu như vậy thì có nhiều hơn một vị cao thủ trợ giúp sẽ đảm bảo hơn nhiều.

Sau đó mọi người trò chuyện một chút nữa thì sắc trời đã dần dần tối. Đặng Thông Thiên mời mọi người đến nhà hẳn ăn tối, hẳn lấy bình rượu thuốc mà mình cất ra mời Tiêu Phàm nhắm nháp. Loại rượu thuốc này đúng là có rất nhiều vị thuốc, quả thực có công hiệu bổ sung nguyên khí, Tiêu Phàm cũng uống không ít. Sau khi ăn xong, Đặng Thông Thiên nhờ Tiêu Phàm chỉ bảo hẳn một vài chỗ nan giải về Đạo Khí Thuật, Tiêu Phàm cũng không có bảo thủ, đem từng điểm nan giải chỉ rõ cho hẳn. Đặng Thông Thiên

thông suốt tất cả, lại lần nữa cảm tạ Tiêu Phàm, thái độ của hắn lại càng thêm kính cẩn.

Tối đó, Tiêu Phàm cùng với Tân Lâm ở nhà Đặng Thông Thiên nghỉ ngơi, sắp xếp ở chung một phòng. Đặng Thông Thiên nghĩ cô nam quả nữ đồng hành cùng nhau ngàn dặm xa xôi như vậy, chắc chắn là quan hệ của Tiêu tiên sinh và Tân cô nương không bình thường, điều đó bày ra rành rành như vậy mà.

Ở Chỉ Thủy Quan, Tiêu Phàm cùng với Tân Lâm cũng ở chung một phòng, tự nhiên sẽ không có ý kiến gì.

Chờ vợ chồng Đặng Thông Thiên rời khỏi, Tân Lâm đột nhiên hỏi:

- Vì sao anh không bắt mạch cho Yến Tây Lâu?

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, nói:

- Mạch của Yến Tây Lâu không phải dễ bắt.

Tân Lâm chợt nhíu mày, mang theo sự tò mò.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không có nói tiếp, dường như cậu đang có tâm sự.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ma Thần Trong Đêm

Chương 53: Ma Thần Trong Đêm

Đặng Thông Thiên tuyệt đối không ngờ rằng tuy Tiêu Phàm cùng với Tân Lâm ở chung một phòng, nhưng mỗi người lại tự luyện công ở một góc. Tiêu Phàm ngồi xếp bằng trên giường gỗ, ngồi thiền luyện công, hô hấp nhanh chóng ổn định, hơi thở rất dài căn bản không nhận thấy điểm tiếp nối

giữa hai hơi thở. Tân Lâm thì nằm trên một sợi dây màu đỏ mắc trên hai cây cột, hai tay ôm ngực, hơi thở dần dần đều đặn. Sợi dây màu đỏ đó rất nhỏ, tối đa chỉ to bằng ngón tay út, nhưng cô lại nằm ngủ rất vững vàng.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng tim đập nho nhỏ của Tân Lâm, còn Tiêu Phàm thì ngay cả tiếng tim đập cũng không nghe được.

Đặng Thông Thiên hoàn toàn không nghĩ đến, giữa đêm khuya lại có một bóng đen gầy còm chậm rãi tiến đến gần căn nhà gỗ của hắn. Bóng đen đó vô cùng gầy yếu, dưới ánh sáng yếu ớt từ ánh trăng, mái tóc dài của bóng đen bay phất phơ trong gió đêm rét lạnh, lộ ra vẻ âm u kinh khủng không thể nói nên lời.

Lấy bản lĩnh của Đặng Thông Thiên vậy mà không phát hiện ra nửa điểm bất thường nào cả.

Bóng đen dần dần đi đến bên ngoài lan can của căn nhà gỗ, yên lặng đứng nơi đó, không có thêm bất kỳ hành động nào khác.

- Yến đại ca! Đêm khuya đến thăm, có gì dạy bảo sao?

Bỗng dưng, bên trong lan can xuất hiện một thân ảnh, nhẹ nhàng cất giọng hỏi, giọng điệu rất dịu dàng, không mang theo một chút tức giận nào.

Chính là Tiêu Phàm.

Người đứng ở bên ngoài lan can dĩ nhiên là Yến Tây Lâu.

Cách đó không xa, Tân Lâm lạnh lùng xinh đẹp cũng đang đứng yên lặng trong màn đêm.

Mặc dù ánh trăng vô cùng mờ, nhưng Tiêu Phàm vẫn có thể nhận ra được thần sắc của Yến Tây Lâu vẫn khờ dại như trước, không khác gì so với ban

ngày. Mà đối với câu hỏi của Tiêu Phàm, hắn cũng làm như không nghe thấy, phảng phất như đang mộng du vậy.

Đôi lông mày thanh tú của Tiêu Phàm cũng hơi giương lên, một tia kinh ngạc thoáng xuất hiện trên mặt cậu, dường như cậu cảm thấy tình hình của Yến Tây Lâu như thế có chút kỳ quái.

- Yến đại ca! Không ngại cho tôi bắt mạch cho anh chứ?

Tiêu Phàm từ từ đến gần, vẫn như trước không nhanh không chậm mà nói.

Yến Tây Lâu vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Tiêu Phàm đưa tay phải ra, chậm rãi vươn về phía trước, mặt mày vô cùng ngưng trọng, trước nay chưa từng thấy cậu như vậy. Tay trái để trước ngực, mơ hồ bày ra tư thế phòng ngự.

Tân Lâm vẫn một mực chăm chú quan sát tình hình bên này, gương mặt vốn tươi cười bỗng biến thành kinh ngạc.

Cô rất ít khi nhìn thấy Tiêu Phàm bày ra tư thế như vậy. Mặc dù số lần Tân Lâm nhìn thấy Tiêu Phàm xuất thủ không nhiều, nhưng trước kia, bất luận tình hình thế nào thì Tiêu Phàm đều thông thả ung dung, tựa như gió thoảng mây trôi.

Yến Tây Lâu vẫn không có bất cứ động tĩnh gì như trước.

Ngay lúc Tiêu Phàm suýt chạm vào mạch của Yến Tây Lâu thì đột nhiên xảy ra chuyện khác thường, Yến Tây Lâu thành linh chuyển động, năm ngón tay nhỏ dài chợt uốn lượn như lưỡi câu, chẳng quan tâm đến bàn tay của Tiêu Phàm mà hướng đến trước mặt cậu,. Hắn mạnh mẽ nâng cánh tay lên, nhanh như chớp chớp tới mặt của Tiêu Phàm.

Đột nhiên một tiếng xé gió rất nhỏ nhưng lại vô cùng chói tay vang lên.

Khoảng cách giữa hai người chỉ bằng một cánh tay, Yến Tây Lâu chỉ vừa động thủ trong khoảng thời gian ngắn lại phát sinh ra một tiếng xé gió thê thương như vậy. Rõ ràng có thể nhận thấy được kinh lực của một trảo này mạnh mẽ cỡ nào, tốc độ nhanh nhẹn ra sao rồi.

Hai mắt Tân Lâm chợt híp lại.

Thời điểm ban ngày, cô cũng mơ hồ cảm giác thấy Yến Tây Lâu không phải là một người điên bình thường, dường như trong thân thể cực kỳ gầy còm ấy ẩn giấu một bí mật nào đó không muốn cho người khác biết. Nhưng không ngờ Yến Tây Lâu lại mang tuyệt kỹ, xuất thủ vô cùng hung ác như thế. Tân Lâm tự hỏi, nếu như mình đột nhiên gặp phải công kích hung mãnh như thế thì lấy công phu của cô không hoàn toàn có thể ứng phó được, nhưng biện pháp đảm bảo an toàn nhất chính là lùi về phía sau tránh né đòn công kích sắc nhọn của đối phương, chờ có cơ hội sẽ phản kích lại.

Tuy nhiên Tân Lâm cũng biết, Tân Lâm là Tân Lâm, còn Tiêu Phàm là Tiêu Phàm.

Đối với đòn tấn công sắc bén của Yến Tây Lâu, Tiêu Phàm tựa hồ sớm có chuẩn bị, tay phải đang đưa lên phía trước thăm dò đã thay đổi góc độ trong nháy mắt, ngón tay cũng sắc bén như binh khí nhắm thẳng vào huyết Khúc Trì trên khuỷu tay của Yến Tây Lâu, tốc độ vô cùng nhanh. Lúc Yến Tây Lâu phát động công kích, cánh tay còn cách mặt Tiêu Phàm một đoạn ngắn thì bàn tay của Tiêu Phàm đã cách rất gần cánh tay của hắn, có thể nói là gần trong gang tấc. Nếu như Yến Tây Lâu khẳng khẳng chộp tới mặt của cậu thì huyết Khúc Trì của Yến Tây Lâu sẽ bị Tiêu Phàm điểm trúng trước.

Yến Tây Lâu chưa hoàn tất chiêu thức đã nhàn nhã thu móng hổ lại, chuyển sang mạch môn của Tiêu Phàm. Đồng thời một luồng tiếng xé gió hùng hồn khác lại vang lên, tay phải của Yến Tây Lâu cũng giương lên, bàn tay chém thẳng vào lồng ngực của Tiêu Phàm. Thế nhưng tốc độ của tay phải lại

không nhanh, trái ngược với tốc độ nhanh chóng từ bàn tay trái của hắn; động tác nhanh đến mức khiến cho người ta hoa cả mắt. Một chưởng bằng tay phải này có vẻ quá chậm, nhưng lại phát ra sức mạnh kinh người, ngay cả Tân Lâm đang đứng cách xa mấy bước cũng có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Mơ hồ có tiếng vang dội như sấm sét.

- Ngũ Lôi Chưởng!

Tân Lâm thở dài một tiếng.

Thất Diệu Cung là một trong những môn phái thần bí trên giang hồ, Tân Lâm lấy tư cách là Thánh Nữ của Thất Diệu Cung, lúc còn rất nhỏ, nhân lúc cô rỗi rảnh không có luyện công thì các trưởng bối sư môn đã nói cho cô nghe về những chuyện cũ của những môn phái lớn cùng với võ thuật truyền thừa lợi hại cao minh.

Ngũ Lôi Chưởng cũng ở trong số đó.

Nghe đâu Ngũ Lôi Chưởng là võ công độc môn của một môn phái ở một vùng phía tây nam Miêu Cương, là truyền thừa tồn tại rất lâu rồi, âm dương vẹn toàn, nội ngoại kiêm tu, phát ra một chiêu thì biến đổi nhanh chóng như mưa gió bão táp, sấm sét vang dội, lấy chưởng lực hùng hồn danh chấn khắp giang hồ. Mỗi một đệ tử dòng chính nắm giữ Ngũ Lôi Chưởng không xuất hiện trên giang hồ thì thôi, hễ xuất hiện là vang danh khắp bốn phương, thế nào cũng nổi danh thiên hạ.

Nhưng mà trưởng bối của Thất Diệu Cung cũng từng nói, từ thời kỳ dân quốc, Ngũ Lôi Chưởng đã biến mất trên giang hồ. Mấy chục năm qua, không còn thấy truyền nhân dòng chính của Ngũ Lôi Chưởng xuất hiện trên giang hồ nữa. Nhưng thật ra thì truyền nhân trường phái chi thứ của Ngũ Lôi Chưởng thỉnh thoảng vẫn có hiện thân trên giang hồ.

Ví như Hồng Sa Chưởng cũng coi như là dòng thứ của Ngũ Lôi Chưởng, chủ yếu chính là cương mãnh, tu luyện chưởng pháp ngoại môn cũng thừa hưởng được tinh hoa của Ngũ Lôi Chưởng, nhưng so với võ công nội môn vẫn còn kém xa. Theo không kịp nội công, không đạt tới cực dương âm sinh, cảnh giới cương nhu hài hòa, cuối cùng so với Ngũ Lôi Chưởng chính tông vẫn có chỗ không bằng, kém cỏi hơn nhiều.

Nhưng cô chưa từng nghĩ đến mình có thể lần nữa nhìn thấy Ngũ Lôi Chưởng ở một nơi thôn dã hẻo lánh này.

Đương nhiên Tân Lâm chỉ đứng ở ngoài quan sát thôi, không có trực tiếp đánh nhau với Yến Tây Lâu. Sự hiểu biết của cô về Ngũ Lôi Chưởng cũng chỉ trong phạm vi nghe các trưởng bối sư môn đề cập đến một chút thôi, cô vẫn không thể khẳng định chiêu thức mà Yến Tây Lâu sử dụng có phải là công phu Ngũ Lôi Chưởng thuần chính không.

Nhưng từ giây phút chưởng của Yến Tây Lâu phát ra kinh lực thì cô có thể nhận thấy, chưởng lực mạnh như thế, ngay cả Tiêu Phàm cũng phải tập trung hóa giải. Nếu như đó chưa phải là truyền thừa Ngũ Lôi Chưởng chính tông, vậy thì thân thủ của đệ tử Ngũ Lôi Chưởng chính tông sẽ đáng sợ đến bậc nào chứ?

Trong lúc ánh sáng lập lờ, hai ngón giữa trên bàn tay phải của Tiêu Phàm đã điểm lên cánh tay trái của Yến Tây Lâu, tiếc là đã lệch hướng khỏi huyết Khúc Trì ba phân, chỉ tiêu trừ được chút lực trên cánh tay trái của Yến Tây Lâu. Ngón tay Tiêu Phàm lại nhàn nhã chuyển hướng khác, nhắm thẳng vào huyết Đại Lăng trên cánh tay phải của Yến Tây Lâu.

Dưới ánh trăng mờ ảo này, người bình thường hầu như chỉ có thể nhìn thấy hai cái bóng mơ hồ, đừng nói là nhìn thấy được hành động của đối phương, chỉ sợ ngay cả cánh tay cũng không thấy rõ. Nhưng mỗi lần Tiêu Phàm nhắm vào huyết đạo trên cánh tay của Yến Tây Lâu đều không có chút sai sót nào.

Nhận thức được vị trí chính xác của huyết đạo, động tác cực nhanh, khiến cho người khác không thể tin được.

Chưởng lực hùng hồn của Ngũ Lôi Chưởng thổi mái tóc ngắn của Tiêu Phàm tung bay trong gió, nhưng lại không mấy may tác động đến tâm tình của Tiêu Phàm.

Biểu hiện trên mặt của Yến Tây Lâu vẫn thờ ơ như cũ, tay chân cũng đối ứng rất nhanh. Mắt hắn thấy chiêu thức của Tiêu Phàm còn thay đổi nhanh hơn hẳn, tay phải vừa đẩy đi hơn phân nửa đã lập tức thu hồi lại, tay trái vẫn cong cong như lưỡi câu, nhanh chóng công kích bên sườn phải của Tiêu Phàm.

Trong đêm tối, mái tóc dài trên thân thể gầy còm của Yến Tây Lâu bay lượn trong gió, hai tay vung vẩy, tay trái tay phải tựa như lưỡi câu, tấn công Tiêu Phàm tựa như gió bão vậy, phảng phất như một Ma Thần từ thời viễn cổ đến thế giới âm u này, hung hãn tựa như một con yêu quái.

Trên đỉnh đầu dần dần xuất hiện một đám sương mù, dễ nhận thấy hắn đã huy động hết toàn lực rồi.

Tiếng sấm nổ nặng nề hoàn toàn bao phủ lấy Tiêu Phàm.

Nhưng mà bất kể Yến Tây Lâu có công kích điên cuồng thế nào thì Tiêu Phàm vẫn đứng vững như bàn thạch, tay trái canh giữ ở trước ngực, tay phải vung vẩy, chẳng khác nào một con giao long ẩn nấp trong chưởng phong vô tận của Yến Tây Lâu, nhàn hạ di chuyển qua lại nhanh như tia chớp, hai ngón tay không rời khỏi huyết đạo trên hai cánh tay của Yến Tây Lâu. Yến Tây Lâu vô cùng kiên trì hai ngón tay của Tiêu Phàm, lần nào cũng chưa hoàn thành chiêu thức đã phải vội vàng biến đổi thành chiêu thức khác, quyết không thể để cho ngón tay của Tiêu Phàm chạm trúng huyết vị của mình.

Gương mặt của Tân Lâm đã hồi phục lại vẻ lãnh đạm như cũ.

Trận đấu sức này, trên thực tế cũng không kéo dài lâu lắm.

Có cái gọi là "Gió thổi không chung hướng, mưa rào không chung buổi", Yến Tây Lâu thi triển toàn lực, nội lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao vô cùng nhanh, huống chi hắn cuối cùng cũng là một người bệnh cần chữa trị, sau một trận công kích điên cuồng, động tác của hắn cuối cùng cũng thoáng chậm lại, trên ngực đã lộ ra một chỗ sơ hở nho nhỏ.

Chỗ sơ hở nho nhỏ này vừa lóe lên đã biến mất, nếu đối lại là một đối thủ ngang sức phải toàn lực đối ứng với thế tấn công của hắn thì may ra mới không tóm được, càng không nói đến bắt được điểm sơ hở mà phản công lại.

Nhưng đối thủ của hắn lại là Tiêu Phàm.

Cơ hội chợt xuất hiện, Tiêu Phàm khẽ la lên một tiếng, hai ngón tay phải kẹp lấy hai tay của Yến Tây Lâu, tay trái vẫn luôn đặt ở trước ngực bỗng nhiên di động, giơ hai ngón tay ra chậm rãi điểm lên huyệt Trảm Vĩ ở trước ngực của Yến Tây Lâu.

Toàn thân Yến Tây Lâu chấn động mạnh một cái, hai cánh tay đột nhiên dừng ở trên không, bắt lấy khoảng không, sau đó vô lực rũ xuống.

- Yến đại ca! Đắc tội rồi, tôi cũng không có ác ý.

Tiêu Phàm áy náy nói, vươn tay phải lên, đặt trên mạch của Yến Tây Lâu.

Trảm Vĩ Huyệt là một huyệt lớn tại nhâm mạch, nhâm mạch tản ra toàn bộ nhiệt hội tụ trên cơ thể khi trời nóng. Ngón tay của Tiêu Phàm vừa điểm một cái, Hạo Nhiên Chính Khí trong nháy mắt đã thâm nhập vào bên trong cơ thể của Yến Tây Lâu, đối với thân thể của hắn không có tác hại, chỉ tạm thời khiến cho thân thể của hắn không thể cử động được thôi.

Yến Tây Lâu lại yên lặng, không di chuyển, gương mặt lại đờ đẫn như cũ.

Tiêu Phàm tỉ mỉ thăm dò mạch tượng của Yến Tây Lâu, khẽ vuốt cằm, từ từ lui về phía sau.

Chỉ chốc lát, thân thể Yến Tây Lâu lại rung lên một cái, tay chân có thể hoạt động trở lại, hắn cũng không nhìn Tiêu Phàm nữa mà chậm rãi đi về phía trước, không tiếng động đi ngang qua Tân Lâm, dần dần ẩn náu vào trong bóng đêm mịt mù.

- Thế nào?

Tân Lâm đi tới, nhìn về phương hướng Yến Tây Lâu rồi đi, thấp giọng hỏi.

Đôi lông mày của Tiêu Phàm chau lại, nói:

- Chắc là trúng độc, có thể là một loại chướng khí vô cùng lợi hại, e rằng không chỉ một loại. Cừu thẩm nhất định là bị lây từ hắn nên mới nhiễm bệnh.

- Vậy tại sao Yến Đông Lâu lại không có lây bệnh?

Tân Lâm có chút không hiểu.

- Võ nghệ của Yến Tây Lâu cao siêu, nội công uyên thâm, độc chướng bị hắn áp chế ở trong người. Tuổi Yến Đông Lâu còn trẻ hơn so với cừu thẩm, đang ở thời kỳ tráng kiện, sức đề kháng tương đối mạnh. Cừu thẩm chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của Yến Tây Lâu nên tiếp xúc với hắn nhiều hơn một chút, thân thể già yếu, khí huyết cũng suy yếu, nên thẩm ấy bị lây bệnh cũng là bình thường.

Tân Lâm gật đầu, nghi ngờ hỏi:

- Không biết là hẩn nhiễm độc ở nơi nào mà lợi hại như vậy... Có biện pháp giúp hẩn hay không?

Tiêu Phàm trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

- Biện pháp giải độc thì có lẽ là có, nhưng mấu chốt là bây giờ chúng ta không có thời gian.

Tân Lâm im lặng.

- Ngũ Lôi Chương là tuyệt học danh chấn thiên hạ, đúng là danh bất hư truyền.

Tiêu Phàm bước chầm chậm đến ngôi nhà gỗ, khẽ thở dài một cái.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Người Quái Dị Làm Chuyện Quái Dị

Chương 54: Người Quái Dị Làm Chuyện Quái Dị

Ô Kê Trại nằm ở chân núi Ô Kê, tên này được đặt theo tên núi.

Nhìn từ xa, Ô Kê Sơn thật sự có điểm giống với một con gà trống đang giương cổ lên gáy lúc bình minh, nhưng mà núi non rõ ràng một màu xanh biếc, tại sao lại đặt tên là Ô Kê.

Ô Kê Trại là một làng nằm ở phía tây, tương đối xa xăm. Xuất phát từ Tây Trại đi chừng mười mấy cây số đường núi là đến, đây mới chính là đường núi chân chính, mặt đường toàn là cát với đá, ghồ ghề, khúc khuỷu, thua xa con đường lát xi măng dẫn đến Tây Trại. May mà xe động cơ jeep của Đặng Thông Thiên mạnh mẽ, gầm xe cũng khá cao, nên bọn họ đi cũng không tốn quá nhiều công sức.

Dọc đường đi, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy máy kéo và xe nông dụng chạy bằng dầu diesel, phát ra tiếng xình xịch ồn ào, chốc chốc lại bốc lên khói đen. Có vẻ trái ngược với chốn non xanh nước biếc này, có phần phá đi phong cảnh xinh đẹp an bình nơi phố núi.

Một chiếc xe nhỏ lọt vào tầm mắt.

Yến Đông Lâu cúi xuống nhìn mấy lễ vật mà mình đích thân chuẩn bị, trong lòng vẫn có chút không yên, nói với Tiêu Phàm:

- Tiêu tiên sinh, tính tình Hưởng lão có chút quái đản, tôi cũng không biết là mình có thể mời ông ấy hay không... Ngộ nhỡ ông ấy nói ra lời gì đó khó nghe thì mong là tiên sinh đừng có để trong lòng.

Đặng Thông thiên hừ một tiếng, nói:

- Cái gì mà tính tình có chút quái đản chứ, lão ta chính là tảng đá trong hầm xí - vừa thú vị vừa cứng. Phải ví như vậy mới đúng với lão đầu đó, một lão già tám mươi tuổi, nhưng tính tình lại thú vị như vậy. Nếu như lão ta dám vô lễ với Tiêu tiên sinh thì đừng trách anh mạng cái đầu chó của lão.

Yến Đông Lâu đành phải cười khố.

Đặng đại ca thật sự có tư cách nói những lời như vậy.

Ở những làng xa xung quanh đây mười dặm, có người nào chưa nghe nói về nhân vật lừng lẫy Đặng Thông Thiên chứ, ngay cả Lương huyện trưởng huyện lý mắc bệnh cũng muốn mời hân khách đích thân đến xem bệnh. Còn tên Chu Khánh Nam ngày thường diễu võ giương oai ở chợ, nông cuồng tự cao tự đại mà đứng trước mặt Đặng đại ca cũng không dám nói lời nào.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

Đặng đại ca! Chúng ta là đi cầu xin người ta, sao lại mắng chửi người ta được chứ?

- Nay, Tiêu tiên sinh à! Tại tiên sinh không biết đó thôi, người này chính là một tên quái dị, tiên sinh càng khách khí với hắn thì hắn càng cảm thấy mình rất tài ba... Yên tâm đi, lần này, bất luận thế nào thì tôi cũng phải mời được lão đầu tử kia.

Đặng Thông Thiên tự tin nói.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, nói:

- Đặng đại ca, e rằng hôm nay chúng ta không thể gặp được Hưởng lão ở trong trại.

Đặng Thông Thiên có chút khó hiểu, hỏi:

- Vì sao?

- Linh cảm!

Đặng Thông Thiên lập tức im lặng, hắn rất kính trọng hiểu biết về võ thuật của Tiêu Phàm, nhưng không có nghĩa hắn sẽ tin vào cái gọi là "Linh cảm", cái này quá mơ hồ. Tuy nhiên hắn cũng sợ mình sẽ làm mất mặt đại ân nhân Tiêu Phàm, nên hắn không tiện bác bỏ lại, nhưng hắn lấy hành động thực tế để biểu hiện suy nghĩ của mình, trực tiếp lái xe jeep vào Ô Kê Trại.

Diện tích của Ô Kê Trại nhỏ hơn so với Tây Trại, chỉ có chừng hai mươi đến ba mươi gia đình sinh sống, tập hợp thành một cái thôn nhỏ. Đa số đều là nhà gỗ kiểu cũ cùng với nhà sàn bằng trúc rải rác trong núi lớn xanh um tươi tốt, hoàn toàn khác với mấy chục gia đình sống tụ hợp lại, xung quanh được bao bọc bởi hàng rào như ở Tây Trại.

Trước đây, Yến Đông Lô đã từng đến Ô Kê Trại thăm viếng Hưởng lão đầu, muốn lĩnh giáo kỹ xảo câu cá, nên hăn đảm nhận nhiệm vụ đi trước dẫn đường, mọi người đi đến một căn nhà bằng gỗ kiểu xưa, nhưng cửa đã bị khóa chặt, trong nhà cũng rất yên tĩnh.

Yến Đông Lô ngạc nhiên nói:

- Đặng đại ca, Hưởng lão thật sự không ở nhà.

Đặng Thông Thiên liền đứng gãi gãi đầu.

Linh cảm của Tiêu Phàm rất chính xác.

- Đông Lô, em mau đi hỏi người khác xem hăn đã đâu rồi.

- Ai...

Yến Đông Lô lập tức chạy đến một gia đình khác, cách đó mười mấy thước hỏi thăm. Hăn vừa hỏi thì người đó liền vui vẻ nói cho hăn biết, sáng sớm Hưởng lão đã xách cần câu đi ra khỏi nhà rồi, cũng không biết là lão đi đến nơi nào câu cá nữa.

Tân Lâm hỏi:

- Ông ấy không có người thân khác sao?

Yến Đông Lô lắc lắc đầu, nói:

- Hưởng lão là một lão già cô độc, chưa bao giờ nghe lão nhắc đến người thân nào cả.

Hèn chi Yến Đông Lô nói tính tình hăn cổ quái, thì ra là có nguyên nhân. Thông thường người nào ở trong tình cảnh của lão đầu mà tính tình tốt mới là lạ.

Đặng Thông Thiên nôn nóng, giậm chân một cái, tức giận nói:

- Cái lão đầu đó sớm không đi câu cá, muộn không đi câu cá, sao cứ khăng khăng đi vào lúc này chứ... Đông Lâu, em đi hỏi lần nữa xem lão thường đi đâu câu cá?

Tiêu Phàm ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi này, nhưng ngay cả mặt mũi của Hưởng lão cũng không thấy được, mặt mũi của Đặng Thông Thiên đã đen như cái đất nồi rồi.

Kết quả là Yến Đông Lâu vừa hỏi thì người hàng xóm kia đã lắc đầu, biểu thị Hưởng lão là một người xuất quỷ nhập thần, không ai biết hắn đi nơi nào cả.

Yến Đông Lâu khó xử nói:

- Tiêu tiên sinh, tính tình Hưởng lão là như vậy, hắn chưa bao giờ đi đến chỗ có nhiều người để câu cá. Giống như hồ nước mà có nhiều người đang tắm thì hắn cũng không bao giờ đi. Nghe nói Chu Khánh Nam đã từng muốn bái hắn làm sư phụ, nhưng bị hắn mắng một trận, rồi đuổi đi. Hắn chỉ cùng tôi nói một số chuyện về câu cá thôi.

Từ đó có thể biết được, Yến Đông Lâu có một vị trí rất cao trong lòng của vị lão nhân quái đản đó. Tên Chu Khánh Nam đạt giải ba trong cuộc thi câu cá toàn quốc đến trước mặt lão đầu cũng bị lão mắng té tát.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Nếu như vậy thì chúng ta cứ tùy tiện tìm kiếm chút đi.

- Tùy tiện tìm kiếm?

Đặng Thông Thiên và Yến Đông Lâu nhất thời ngơ ngác nhìn nhau, trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ kinh ngạc khó hiểu.

Ô Kê Trại này bao lớn chứ, tùy tiện tìm có thể tìm được lão sao?

Cho dù vận khí lớn cũng khó mà tìm được!

Tiêu Phàm không đợi bọn họ trả lời, đã nhấc chân đi về phía trước, đứng lặng yên hồi lâu trước căn nhà gỗ của lão đầu, lại đi vòng quanh một vòng.

Thấy Tiêu Phàm như vậy thì Đặng Thông Thiên và Yến Đông Lâu lại quay sang nhìn nhau, vẻ nghi hoặc trên mặt bọn họ càng đậm hơn.

Thật không biết Tiêu Phàm muốn làm gì?

Tiêu Phàm đã bắt đầu đi về hướng đông.

Tân Lâm theo sát phía sau, Hắc Lân lắc lắc cái đuôi rồi đi theo bên chân Tiêu Phàm. Hôm qua, con mèo mun lớn này rất cao hứng, ăn một châu cá bạc đến no nê, ăn đến miệng dính đầy dầu mỡ, tinh thần phấn chấn. Theo như Đặng Thông Thiên nói, cá bạc là do Yến Đông Lâu câu, bình thường không có dùng tới, chỉ có khách quý đến nhà thì hắc mới đem ra đãi khách, nhưng con mèo mun lớn đó lại ăn nhiều nhất.

Mặc dù Đặng Thông Thiên và Yến Đông Lâu không hiểu, nhưng cũng chỉ có thể đi theo sau. Không thể làm chậm trễ hành trình của khách quý được, bất quá thì cùng Tiêu Phàm và Tân Lâm dạo chơi núi non, giải sầu một chút cũng tốt lắm rồi.

Tây Trại được xây ở lưng chừng đồi núi, Ô Kê Trại lại ở chân núi, thung lũng, một dòng suối trong trẻo uốn lượn chảy về phương xa. Toàn bộ đồi núi hầu hết là loại địa hình này, đồi núi kéo dài miên man, khe rãnh tung hoành ngang dọc, giao thông và liên lạc cực kỳ khó khăn. Đây chính là nguyên nhân mà phố núi phía đông nam này luôn là huyện có kinh tế lạc hậu. Duy chỉ có phong cảnh thiên nhiên non xanh nước biếc là hấp dẫn lure khách không thể nào quên, lưu luyến không muốn quay về.

Tiêu Phàm men theo con đường nhỏ bên dòng suối, nhìn tốc độ cậu không nhanh không chậm, nhưng Đặng Thông Thiên và Yến Đông Lâu phải bước rất nhanh mới có thể theo kịp. Đặng Thông Thiên đã biết bản lĩnh thật sự của Tiêu Phàm nên không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng Yến Đông Lâu lại âm thầm chặt lưỡi.

Hai vị này là công tử tiểu thư từ thành phố lớn tới, nhưng bản lĩnh không thua kém ai.

Nửa giờ sau, mọi người đi đến một thác nước, từ xa xa đã thấy một lão đầu gầy còm đang ngồi trên một tảng đá lớn, trong tay cầm một cây cần câu, đang thả câu ở đó.

Yến Đông Lâu tức khắc mừng rỡ, kêu lên:

- Đó chính là Hưởng lão...

Đặng Thông Thiên vô cùng ngạc nhiên.

"Tùy tiện tìm một chút" thật sự đã tìm được rồi.

Thậm chí cả nửa bước lệch đường cũng không có, đi thẳng đến nơi này, tựa như Tiêu Phàm đã sớm biết lão đầu ở nơi này câu cá.

Không phải thần kỳ đến như vậy chứ?

- Tiêu tiên sinh, việc này, việc này, tiên sinh có phải là chân thần không?

Đặng Thông Thiên nhin không được lên tiếng, trong mắt mang theo một chút ý tò mò, hẳn rất muốn biết làm sao mà Tiêu Phàm biết Hưởng lão ở nơi này?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Chỉ là đoán phương hướng, chỉ là chút kỹ xảo nhỏ thôi, cũng không phải là hoàn toàn không có tác dụng.

- Đây mà là kỹ xảo nhỏ? Cái này phải nói là tài năng to lớn mới đúng!

Trong lòng Đặng Thông Thiên âm thầm kinh ngạc, nhìn Tiêu Phàm, trong ánh mắt hân hoan đầy vẻ kính nể.

- Hướng lão, Hướng lão...

Chỉ chốc lát đã tìm được Hướng lão đầu, Yến Đông Lô mừng rỡ như điên, kêu to, chạy nhanh tới, luôn miệng nói:

- Hướng lão đầu, có thể tìm được lão rồi, hắc hắc, sáng sớm đã đến đây câu cá, xem ra thân thể lão nhân gia còn tốt lắm, vậy mà mọi người cứ nói lão là tre già gù chứ...

- Thăng quý, gọi gọi làm gì?

Yến Đông Lô còn chưa có dứt lời thì Hướng lão đầu đã bùng nổ, nặng nề đem cần câu đen thui trong tay để trên tảng đá lớn, điên cuồng phun nước miếng về phía Yến Đông Lô, đôi mắt kỳ quái trừng to như viên ngọc, tròn mắt đục ngầu tràn đầy lửa giận.

- Hướng lão...

Yến Đông Lô giật mình, hoảng sợ lùi về sau một bước.

- Cậu còn nói nữa! Vất vả cả buổi mới thấy cá cắn câu, vậy mà bị cậu phá hư rồi!

Hướng lão đầu tức giận giậm chân.

Nhìn dáng dấp, lão đầu này khoảng chừng bảy mươi tuổi, vóc người thấp lùn, gầy khô, nhiều nhất cũng chỉ một mét năm mươi, toàn thân không có

chút thịt, cũng không biết nặng đến bốn mươi ký không. Gương mặt của lão lại càng kỳ quái, con mắt già nua, hai lỗ mũi rất nhỏ, ngũ quan nhét chung một chỗ, dưới cằm có một chùm râu tựa như dê rừng, tóc lão cũng bạc trắng. Lúc này, râu tóc đều vểnh lên, có vẻ rất phần nộ.

Diện mạo không cân xứng, thực sự không cách nào nhìn thẳng, khó trách hẳn độc thân cả đời, thật sự là không có người phụ nữ nào dám gả cho hẳn. Ngộ nhờ nửa đêm tỉnh lại, thỉnh thoảng nhìn thấy gương mặt như vậy, không chừng sẽ xảy ra án mạng.

Cần câu của Hưởng lão đầu không tầm thường.

Bây giờ, kinh tế phát triển, người yêu thích câu cá đều mua sợi thủy tinh và sợi cacbon làm dây câu, có độ bền cao, chịu lực rất tốt, lại rất nhẹ, là vật liệu mà mọi người thường sử dụng. Nhưng Yến Đông Lâu vẫn sử dụng cần câu làm bằng trúc, hôm qua Yến Đông Lâu đã giới thiệu với Tiêu Phàm, nó được chế thành từ trúc tương phi, trước kia chính là cần câu mà ca ca hẳn dùng. Sau khi Yến Tây Lâu phát điên thì cần câu được Yến Đông Lâu sử dụng. Nghe khẩu khí của Yến Đông Lâu, trúc tương phi dùng để chế thành cần câu quả thực rất quý giá, lại rất đẹp. Cả huyện Khánh Nam này cũng không thấy được mấy cây như vậy.

Mà cần câu của Hưởng lão đầu lại rất ngắn, đen nhánh, dài không tới bốn thước, độ dày hai đầu bằng nhau, tuy một màu đen nhưng rất sáng bóng, thực sự không nhìn ra được nó được làm từ chất liệu gì.

Nhưng mà Yến Đông Lâu sùng bái hẳn như vậy, có lẽ cây cần câu này không phải là vật tầm thường.

Đặng Thông Thiên thấy Hưởng lão không thèm đếm xỉa tới ba người bọn họ, cứ một mực phát hỏa với Yến Đông Lâu thì nhịn không được, mà bước qua đó, vừa cười lớn vừa nói:

- Lão đầu, lão hống hách với ai đó? Cái sông nhỏ này chỉ rộng khoảng một trượng, nước sâu không tới hai thước, liếc mắt đã nhìn thấy đáy. Chỗ như vậy có thể câu cá sao?

- Lão nói dốc vừa thôi! Măng chửi cái gì? Ai là thằng quỷ hả?

Ai dè lão đầu không thêm nể mặt của Đặng đại ca chút nào cả, nhàn nhả xoay người, phun một bãi nước bọt lên mặt của Đặng Thông Thiên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lão Già Quái Đản

Chương 55: Lão Già Quái Đản

Đặng Thông Thiên không phải là người ôn hòa mà tính tình hằn rất dễ cáu kỉnh, lại bị lão già xấu xí này chửi mắng một trận, lửa giận đã xông thẳng lên đỉnh đầu, trợn tròn mắt, trên cổ nổi đầy gân xanh, quát lớn:

- Ông mới là người nói dốc đó, nơi này làm gì có cá? Có giỏi thì ông câu cho lão tử một con xem thử coi!

Nếu không phải nể lão già đã cao tuổi, già yếu, vóc người vô cùng gầy, đứng chưa tới nách của mình thì chỉ sợ là Đặng Thông Thiên đã ra tay dạy dỗ lão rồi, cho lão hiểu chút đạo lý làm người.

- Phụt!

Lão già xấu xí không sợ hãi chút nào, xông thẳng đến trước mặt Đặng Thông Thiên, hung hăng phun một bãi nước bọt lên mặt của hắn, hất đầu lên nhìn sang chỗ khác, không thêm để ý tới hắn nữa. Dường như lão nghĩ mình là một cao nhân, nếu tranh chấp với loại người hồ đồ như Đặng Thông Thiên chỉ tổ hạ thấp thân phận của lão thôi.

Đặng Thông Thiên vô cùng tức giận, các khớp trên ngón tay đã vang lên tiếng bụp bụp. Đoán chừng hẳn thật sự muốn ra tay rồi, một chương này của Đặng Thông Thiên có thể đánh lão già xấu xí, không hiểu chuyện này bay qua bên kia sông.

Yến Đông Lâu quả thực rất sợ Đặng Thông Thiên tức giận lên sẽ ra tay đánh Hưởng lão, hai người thực sự không cùng một cấp bậc. Chỉ cần Đặng Thông Thiên chìa một ngón tay út ra cũng có thể nghiền nát Hưởng lão. Nghĩ thế, hẳn vội vàng chạy đến ngăn giữa hai người, lắp bắp nói:

- Đặng đại ca à! Ở đây, trong nước này có cá, có kỳ không...

- Cái gì?

Đặng Thông Thiên nhất thời sững sờ.

Yến Đông Lâu rất chắc chắn, gật đầu với Đặng Thông Thiên một cái, nói:

- Đặng đại ca, sông nhỏ này thông với rất nhiều sông ngầm, có kỳ không.

Hưởng lão tức khắc "Hừ" một tiếng, sắc mặt đã trở nên dễ nhìn một chút. Dù sao thì Yến Đông Lâu cũng là một cao thủ câu cá, Hưởng lão đầu đã bắt đầu nhìn hẳn với cặp mắt khác xưa.

- Hừ, cái nơi quỷ quái này cũng có kỳ không sao? Anh không tin...

Đặng Thông Thiên vẫn còn cãi bướng, nhưng giọng nói của hẳn đã nhỏ hơn rất nhiều, gân xanh trên cổ đã lặn mất, một mực cúi đầu đi qua quan sát cái sông nhỏ, muốn tìm bóng dáng của kỳ không.

Thật ra Đặng Thông Thiên cũng biết đến danh tiếng của Hưởng lão đầu trong giới câu cá, hơn nữa hẳn càng tin tưởng tài nghệ của Yến Đông Lâu. Cho nên hẳn nói như vậy chỉ là tìm cho mình một cái bậc thang để leo

xuống, bảo toàn thể diện mà thôi. Tuy tính tình của Đặng Thông Thiên rất nóng nảy, nhưng hẳn tuyệt đối không phải là một người không biết lý lẽ.

Tiêu Phàm làm như là không nghe thấy hai người bọn họ cãi vã, chỉ đứng yên lặng nhìn sắc trời, lại xem xét địa thế bốn phía, tay phải không ngừng thi triển bí quyết, nhắm tính phương hướng, hơi ngạc nhiên, nói:

- Mọi vật đều có tương sinh tương khắc, lão tiên sinh chọn phương hướng cũng rất có ý tứ... Căn cứ theo mười hai địa chi cùng với bát quái Phục Hy để đoán thì nơi đây chính là phương hướng của long mạch, hướng tây bắc là quẻ khảm, như vậy thì giờ dần tiêu biểu cho quẻ càn, câu cá chính là quẻ cấn, giờ thân câu chấn vị, giờ dậu câu ly vị. Giờ là giờ thìn, lão tiên sinh nên đổi hướng câu cá, vô cùng vừa vặn.

Hướng lão vốn ngạo mạn, nhìn đời bằng một con mắt, đối với người nào cũng chỉ có một biểu hiện duy nhất là xem thường, nhưng khi nghe Tiêu Phàm nói xong lời đó thì toàn thân lão run lên một cái, mỉm cười, một đôi mắt kỳ quái ngay tức khắc quét lên người Tiêu Phàm, mặt mày lão tràn đầy vẻ kinh ngạc.

- Người cũng hiểu về câu cá sao? Ủ, xem người bên trong ẩn chứa tinh hoa, hai mắt thông minh, là một người bình tĩnh. Có lẽ là một người có bản lĩnh...

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Lão tiên sinh, ở phương diện câu cá, tôi chỉ là một người bình thường mà thôi, chẳng qua chỉ hiểu chút thôi diễn bát quái thôi, hồ đồ nói lung tung, múa rìu trước mắt thợ, mong là lão tiên sinh không để trong lòng.

- Ủ, còn trẻ tuổi đã có bản lĩnh vậy rồi, lại khiêm tốn nhã nhặn nữa, đúng là một mầm tốt. Thế nào? Cậu muốn học câu cá không? Ta sẽ dạy cho cậu.

Đặng Thông Thiên "Hừ" một tiếng, đương nhiên là chế nhạo lão già xấu xí không biết trời cao đất rộng, Tiêu Phàm là dạng người nào chứ? Sao có thể học cái thứ câu cá chó má của lão già quái đản, xấu xí như lão ta được chứ?

Yến Đông Lâu lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hẳn đã tới thăm hỏi Hưởng lão không chỉ một lần, chỉ là học hỏi kinh nghiệm câu cá, nhưng Hưởng lão lúc nào cũng tỏ ra khó gần, chỉ khi Yến Đông Lâu nói cái gì đó không đúng thì lão mới lười biếng đáp lại một hai câu thôi, Yến Đông Lâu đã quen với cách cư xử đó của Hưởng lão. Nhiều năm như vậy, tài nghệ câu cá của Yến Đông Lâu đột nhiên tăng vượt bậc, chưa chắc kém hơn lão bao nhiêu, nhưng trong lòng hẳn vẫn luôn kính sợ lão, cảm giác này chưa từng mất đi.

Tuy vậy, Nhưng Hưởng lão chưa bao giờ nói qua muốn thu nhận Yến Đông Lâu làm đệ tử. Ai dè hôm nay lão mới gặp Tiêu Phàm lần đầu tiên, mới nói với nhau mấy câu mà Hưởng lão đã muốn thu Tiêu Phàm làm đồ đệ rồi.

Hưởng lão không thêm quan tâm đến biểu hiện kinh ngạc của Đặng Thông Thiên cùng với Yến Đông Lâu, chỉ là lão đã nhắm trúng Tiêu Phàm rồi, đôi mắt đục ngầu của lão vô cùng mong đợi, tựa như đã nhặt được một bảo bối gì đó. Thậm chí còn lo được lo mất, sợ rằng Tiêu Phàm không đồng ý, thái độ hiện giờ quả thực khác xa với thái độ đối với Đặng Thông Thiên và Yến Đông Lâu lúc trước.

Có cái gọi là "Danh sư xuất cao đồ", từ xưa đến nay, danh sư và cao đồ luôn là một loại lựa chọn có quan hệ song song. Đồ đệ tất nhiên phải gặp được danh sư mới có thể học được toàn thân tuyệt kỹ; Danh sư cũng giống vậy, phải thu nhận được đồ đệ giỏi mới có thể đem tuyệt học của mình truyền lại đời sau một cách hoàn chỉnh, phát dương quang đại.

Xưa kia, lúc Tiêu Phàm gần sáu tuổi, lần đầu Chỉ Thủy sư tổ nhìn thấy cậu, ánh mắt của ông cũng là luyến tiếc không muốn rời như vậy, nhất quyết phải thu nhận Tiêu Phàm làm đệ tử bế quan của mình, chẳng những ông đã đem tuyệt học cả đời của mình truyền tất cả cho Tiêu Phàm, mà không do

dự đem chức vị chương môn truyền cho Tiêu Phàm, gởi gắm rất nhiều hy vọng với Tiêu Phàm.

Bây giờ, Hưởng lão cũng vừa nhìn thấy Tiêu Phàm đã vội vàng hét lên muốn thu cậu làm đồ đệ, thật sự không biết là Tiêu Phàm nên biểu hiện vui mừng khôn xiết hay là cười khổ đây?

- Lão tiên sinh à! Rất nhiều người xem câu cá chỉ là một thú vui nhỏ, lúc nào rảnh rồi không có việc mới đem ra tiêu khiển mà thôi. Thật ra thì câu cá cũng là đạo, cũng bác đại tinh thâm, vô cùng thần kỳ huyền ảo. Hai ngày trước, tôi vừa mới thấy qua một cao thủ câu cá...

Tiêu Phàm không có trực tiếp trả lời Hưởng lão, chỉ mỉm cười đem trọng tâm câu chuyện lái sang một hướng khác, không hề lộ ra chút kẻ hở nào. Mấy năm nay, tuy Tiêu Phàm chỉ một lòng nghiên cứu Vô Cực đại đạo, nhưng thật ra cậu cũng không phải là một con mọt sách, không hiểu cách đối nhân xử thế. Ngược lại, Vô Cực Môn rất xem trọng "Chuyện đời". Thử nghĩ xem tướng thuật phong thủy, tử vi bói toán, y thuật châm cứu, có cái nào không cần "Kinh nghiệm thực tế" chứ? Mấy thứ này không thể đọc thuộc lòng như đọc kinh thư điển cổ, tự mình trốn trong mật thất thôi diễn là có thể đạt đến cảnh giới cực cao được. Cho nên hàng năm, Tiêu Phàm đều sẽ giành một khoảng thời gian đi ra bên ngoài, du lịch thế gian, tự mình nhìn quan sát thế giới

Tiêu gia là một gia tộc lớn nhất đẳng hào môn, đương nhiên gia quy rất nghiêm khắc. Tiêu Phàm từng tình cờ nói chuyện phím với trưởng bối Tiêu gia, các trưởng bối đều ca ngợi người khác, nói lan man, nhưng thật ra chỉ có ba phần là tán dõc thôi, bảy phần còn lại chính mình phải tự hiểu.

Nói lảng sang chuyện khác không lộ chút dấu vết, nhưng mà kiến thức cơ bản thì chỉ có nhiều đó mà thôi.

- Ô, cậu gặp qua cao thủ câu cá? Là ai?

Hướng lão cảm thấy rất hứng thú, lập tức hỏi.

Nói đến kỹ xảo thì loại lão đầu sống nơi rừng núi này làm sao có thể là đối thủ của Tiêu Phàm được chứ?

Tiêu Phàm nghiêm túc, nói:

- Chính là người đứng thứ ba trong cuộc thi câu cá toàn phố núi, quán quân câu cá ở huyện Khánh Nam - Chu Khánh Nam, chủ sở trường. Lão tiên sinh à! Chu sở trường chắc là cao thủ lợi hại nhất huyện Khánh Nam phải không ạ?

Yến Đông Lâm ghen hòng nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, không biết vì sao Tiêu Phàm đột nhiên lại nhắc tới Chu Khánh Nam, hơn nữa còn không chút khiêm tốn tôn hân lên làm cao thủ lợi hại nhất huyện Khánh Nam nữa chứ! Ngài ấy không phải biết rất rõ tài nghệ của Chu Khánh Nam hay sao?

Đặng Thông Thiên âm thầm buồn cười.

Gia Cát Lượng đấu với lão già quái đản nơi rừng núi!

Quả nhiên, với tính tình của Hướng lão không thể nhẫn nhịn chờ nghe xong câu cuối cùng của Tiêu Phàm đã lập tức phun một bãi nước bọt, nói:

- Phi! Ta còn tưởng cậu nói ai chứ, hóa ra là cái tên Chu Khánh Nam. Cái thằng oắt con dở hơi đó không đáng xách giày cho ta nữa... Không đúng không đúng, ngay cả tư cách xách giày cho tiểu Yến Tử cũng không xứng. Ngay cả một câu nói mà lão tử còn lười biếng nói với hân, chỉ bằng hân mà cũng tự xưng là cao thủ? Hân mà là quán quân cuộc tranh tài chó má gì chứ? Chỉ là trận đấu nhỏ, nếu như Tiểu Yến Tử mà tham gia thì quán quân còn đến lượt hân sao?

Yến Đông Lô bất ngờ, gương mặt đen nhẻm nhất thời phồng lên đỏ bừng, vừa giận vừa trợn mắt nhìn Hướng lão, chỉ là không thể nổi giận thôi.

Yến Đông Lô hẳn đường đường là thân nam nhi, cao bảy thước, tuổi đã ngoài ba mươi, lại bị người khác luôn miệng kêu là "Tiểu Yến Tử", làm sao hẳn có thể chịu nổi chứ?

Hoàn Châu các các sao?

Vẫn còn bộ một, bộ hai, bộ ba!

Đặng Thông Thiên bật cười ha ha, chỉ cảm thấy lão già này tuy bề ngoài vô cùng xấu xí, tính tình thì thúi hơn tảng đá trong hầm xí, duy chỉ có lúc này, mới nghe được lão nói mấy câu tiếng người.

Tiêu Phàm giả vờ cảm thấy kỳ lạ, nói:

- Lão tiên sinh à! Không phải thế đâu, Chu Khánh Nam đã chính thức tham gia tranh tài mà, hơn nữa còn nhận được sự công nhận của tất cả chuyên gia.

- Chuyên gia gì? Bọn họ mà biết câu cá cái rắm đó! Tưởng rằng người nào biết câu cá thì người đó chính là quán quân sao?

Hướng lão đã bị Tiêu Phàm chọc tức, con người trừng to, bộ dáng lão như là một con sơn dương sắp nhào tới cậu vậy.

- Chẳng lẽ không đúng sao?

- Đương nhiên không phải như vậy, vùng này có một loại cá vô cùng hiếm thấy, gọi là Xá Lợi Linh Ngư, là sau khi Phật Tổ niết bàn thì biến thành xá lợi. Loài cá này sống trường thọ, nhiều nhất cũng chỉ dài hai tấc, nặng không bằng một đồng tiền, mỗi năm chỉ ăn một lần. Nếu căn cứ theo trọng lượng mà tính thì trong hồ nước có một con cá trăm nặng hơn mười mấy

cân, cho dù cậu có câu một trăm con xá lợi linh ngư cũng không bằng trọng lượng của một con cá trăm. Chẳng lẽ câu cá trăm dễ hơn Xá Lợi Linh Ngư sao? Nói cho cậu biết, cậu bảo Chu Khánh Nam câu một con Xá Lợi Linh Ngư cho ta xem? Cho dù hắn có luyện một trăm năm cũng không câu được. Khắp huyện Khánh Nam này, hơn mấy chục vạn người, trừ ta chỉ có Tiểu Yến Tử...

Đôi mắt kỳ quái của Hưởng lão trừng to, tức giận mà nói.

Yến Đông Lâu không thể kiềm được, kháng cự nói:

- Hưởng lão, ta tên là Yến Đông Lâu, không phải là cái gì, cái gì Tiểu Yến Tử... Tên này thật khó nghe.

Đặng Thông Thiên lần nữa cười ha ha, tiếng cười vang vọng khắp không gian.

Ngay cả Tân Lâm vẫn một mực đứng bên cạnh theo dõi cũng không nhận được mà mỉm cười.

Lúc rảnh rỗi không luyện công, Tân Lâm cũng có xem tiểu thuyết, xem phim trên tivi, không phải loại người không biết khói lửa. Bất kỳ môn phái nào trên giang hồ muốn trường thịnh không suy yếu thì phải "Nhập thế", phải đi rèn luyện khắp giang hồ. Tân Lâm cũng như vậy, một chút cũng không tách rời khỏi xã hội.

Cô cũng có xem Hoàn Châu các các.

Hưởng lão không thèm để ý đến Yến Đông Lâu, cánh tay khô gầy vung lên, nói:

- Có quan hệ gì chứ? Yến Đông Lâu cũng tốt, Tiểu Yến Tử cũng tốt, chỉ là một cái tên thôi. Giống như Hưởng lão ta, người ta còn gọi ta là "Người quái dị" đó, có cái gì đâu? Ta đã nói với cậu rồi, Tiểu Yến Tử, cậu còn chưa

đủ bình tĩnh. Muốn giỏi hơn thì phải nuôi dưỡng sự bình tĩnh tốt hơn nữa mới được.

Lão già quái đản này cũng nói ra được mấy câu thành ngữ nữa chứ, có thể thấy được lão cũng đọc qua không ít sách, cũng không phải là một lão già nhà quê không có tri thức.

Chẳng qua tính nết lão cũng nóng như lửa, động một chút là nổi giận chửi mắng, điên cuồng phun nước miếng vào mặt người khác, lại ở chỗ này giáo huấn kinh nghiệm "Bình tĩnh" cho Yến Đông Lô chưa đủ, đúng là không biết ngượng mà.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đạo Câu Cá Có Năm Cảnh Giới

Chương 56: Đạo Câu Cá Có Năm Cảnh Giới

Lúc này, Yến Đông Lô không có kêu la nữa mà trái lại trên mặt biểu hiện vẻ trầm tư.

- Đến đây, đến đây, chàng trai trẻ, hôm nay cậu đến nơi này, coi như là có duyên, chúng ta cùng nhau nói về cảnh giới câu cá đi.

Hướng lão nói xong lại đi về ghế nhỏ ngồi xuống. Vóc người lão vốn đã lùn, lúc đứng nói chuyện phải ngẩng đầu lên, bởi vậy khi lão ngồi xuống quả thực giống hệt một đứa bé, khăng khăng giữ bộ dáng nghiêm chỉnh, làm dáng điệu như một cao nhân vậy.

Ngay cả Đặng Thông Thiên vốn không có chút hảo cảm với lão cũng thu hồi vẻ khinh thường. Không nói đến cái khác, chỉ nói đến đạo câu cá, lão gia hỏa này thật sự có vài phần bản lĩnh. Nếu đã là người câu cá thì ngồi nghe một số kinh nghiệm, tâm đắc của lão cũng không có cái gì là xấu.

Lão đầu xấu xí ngồi ở đó, ngẩng đầu lên, tựa như một con sơn dương vênh mặt, nói:

- Chàng trai trẻ, cậu có biết câu cá tổng cộng có năm cảnh giới không?

- Xin chỉ bảo!

Tiêu Phàm khách khí nói.

- Tầng thứ nhất gọi là đạo điếu, chính là vào thời điểm không có người trông coi, lén vào ao nuôi cá của gia đình người ta câu trộm mấy con cá, hành động này không khác gì với kẻ trộm cá. Đây chính là cảnh giới thấp nhất, căn bản chưa có nhập môn câu cá.

- Tầng thứ hai gọi là bình điếu, có thể câu được cá ở nơi có nhiều cá thì cũng xem như là đã nhập môn, có chút ít bản lĩnh. Nhưng ở những nơi ít cá, có lẽ gặp phải thời tiết xấu, hoặc có thể do tâm tình không tốt mà không có thu hoạch gì. Ta đã gặp qua trường hợp này rồi, phần lớn người câu cá đều thuộc cảnh giới này, nhưng bọn họ chẳng qua chỉ xem câu cá như một loại thú tiêu khiển, giống như cậu vừa mới nói, khi công việc áp lực thì rủ vài người bạn cùng đi câu cá, thắng cũng vui mà thua cũng vui vẻ.

Đặng Thông Thiên kìm lòng khôngặng gặt đầu một cái. Hắn thấy câu cá chính là như thế, vốn chỉ để giải trí, cần chi phải nghiên cứu sâu xa làm gì? Về phần câu trộm ao cá của nhà người ta chính là thủ đoạn bẩn thỉu, Đặng Thông Thiên hẳn đương nhiên khinh thường hành động như thế rồi.

- Tầng thứ ba gọi là chính điếu, nhắc mới nói, trình độ này cũng xem như là khá lắm rồi, chú trọng dụng cụ câu cá, nơi câu, thích đi đến những nơi có bầu không khí trong lành, thoáng đãng để buông cần câu, có vài phần tập trung, kinh nghiệm cũng tương đối phong phú. Ở nhiều nơi, cho dù thời tiết xấu, cũng câu được không ít cá. Chu Khánh Nam cũng xem như là ở cảnh

giới điếu câu, những cuộc thi câu cá hiện nay cũng thuộc cảnh giới điếu câu, địa điểm được chọn cũng có nhiều cá.

Hướng lão nói, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

Đặng Thông Thiên nhin không được, mở miệng nói:

- Hướng lão đầu, cuộc thi câu cá của người ta được tổ chức cho người khác đến xem, muốn mọi người đều vui vẻ, đương nhiên phải được tổ chức ở nơi có nhiều cá rồi, chẳng lẽ lại đến nơi hoang dã này tranh tài sao? Có quý mới đến xem!

Hướng lão trừng mắt với Đặng Thông Thiên, lạnh lùng cười, nói:

- Ai cho bọn chúng đến xem chứ? Người thực sự yêu thích câu cá sẽ chọn nơi thanh tịnh, tự mình tận hưởng thú vui câu cá. Một đồng người bu xem, ồn ào, còn có thể câu cá cái rắm gì! Người không hiểu câu cá, đừng có chỏ mồm vào!

Đặng Thông Thiên lại bị lão chặn nghẹn họng.

Thế nhưng nghe lão đầu nói tới cái gì là điếu câu, bình câu, chính câu, quả thực lý lẽ rất rõ ràng mạch lạc, nghe cũng rất có lý, nên Đặng Thông Thiên cũng không thể bác bỏ được gì.

- Tầng thứ tư gọi là đạo điếu, chính là đắc đạo thành tiên, không phải là đạo trộm cắp. Đến loại cảnh giới này sẽ không quan tâm đến dụng cụ tốt hay xấu, cũng không quan tâm đến cá nhiều hay ít. Chọn những nơi không ai câu cá, câu những con cá quý hiếm, người ta câu không được, nhưng chúng ta câu được.

Nghe giọng điệu của lão, lão này tự nhận mình thuộc cảnh giới thứ tư.

Mặc dù Đặng Thông Thiên vừa mới bị lão "Quở trách", những hắc vấn hỏi chen vào:

- Như vậy hiện tại, có mấy người đạt tới cái loại cảnh giới đạo điếu đó? Lão xem như là một người, Yến Đông Lâu có được tính hay không?

Hướng lão liếc nhìn Yến Đông Lâu một cái, nói:

- Mấy năm trước, Tiểu Tồn Tử vẫn chưa đạt tới, nhưng mấy năm nay cậu ta tiến bộ rất nhanh, miễn cưỡng cũng xem như bước chân vào cảnh giới này. Nhưng mà nếu cậu ấy muốn luyện đến đại thành, tiến xa hơn một bước thì cậu ta cần phải đi chặng đường rất dài. Tiểu Yến Tử, cần câu của cậu làm bằng trúc tương phi phải không? Chính là cần câu mà trước kia ca ca cậu đã dùng. Khi đó, ta vốn nhìn thấy hắc rất có ngộ tính, vốn thành tựu ngày sau rất hứa hẹn. Đáng tiếc...

Yến Đông Lâu nghe Hướng lão nhắc tới Yến Tây Lâu thì trên mặt hắc có chút khổ sở, nói:

- Đúng vậy, tôi chính là theo anh ấy nhập môn câu cá. Anh ấy rất thích câu cá, nhưng lại càng thích vào núi hái thuốc.

Hướng lão cười cười, nói:

- Loại bản lĩnh này rất khó cầu, vô tâm vô tính nhưng có thể thành công. Câu cá rất coi trọng ngộ tính, ngộ tính của cậu cũng có thể xem là rất tốt, nhưng mà so với anh của cậu thì còn kém chút, còn so với chàng trai trẻ này, phải nói là cậu còn kém xa. Chàng trai trẻ à! Nếu như cậu muốn theo ta học câu cá thì ta đảm bảo không tới mấy năm, cậu có thể đi vào cảnh giới đạo điếu, cậu thấy sao?

Nói xong, lão lại bắt đầu dụ dỗ Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Lão tiên sinh, lão vừa nói câu cá tổng cộng chia làm năm cảnh giới, đạo điều là tầng thứ tư, không biết trên đạo điều là cảnh giới gì?

Tiêu Phàm lại dùng chiêu "Khéo léo kéo chệch hướng câu hỏi".

Vẻ mặt của Hưởng lão nhất thời đông cứng, không còn vẻ cao cao tại thượng nữa, trong đôi mắt đục ngầu lóe lên một tầng ánh sáng.

- Nói đến cảnh giới trên đạo điều có lẽ là ma điều. Đến cảnh giới này mới là cao thủ chân chính. Hai mắt trời ban thông suốt, chỉ liếc mắt một cái có thể nhìn thấy đá sông, vừa thấy cá, chỉ cần dùng ngón tay chỉ một cái có thể mang cá lên bờ, vô cùng thần kỳ.

Đặng Thông Thiên nói:

- Chỉ tay có thể mang cá lên bờ sao? Có thật sự lợi hại như vậy không chứ? Điều thần và ma điều có gì khác, người nào lợi hại hơn?

- Thần - ma không phân biệt cao thấp, điều thần và ma điều đều là cảnh giới cao nhất của đạo câu cá. Thật sự rất khó kết luận người nào cao người nào thấp. Mặc dù nói "Nhập phật dễ dàng, nhập ma giới tương đối khó khăn", nhưng ma điên cuồng, thần thông minh, sáng suốt. Điên cuồng đấu với thông minh quả thực khó nói trước kết quả được.

Hưởng lão gật gù đắc ý nói, vươn tay vượt bộ râu tựa như sơn dương của mình, dáng vẻ như cao nhân tinh thông tất cả.

Những lời này khiến cho đám người nghe đến đầu óc mơ hồ, thật không ngờ câu cá còn có đạo lý huyền ảo như vậy, bọn họ đã thay đổi cách nhìn nhận đối Hưởng lão, không ngờ lão đầu tính tình nóng nảy, hay phát cáu này lại biết nhiều như vậy.

Tân Lâm nhẹ giọng hỏi:

- Lão tiên sinh , vậy vùng này có xuất hiện cao thủ điều thần hay là ma thần không?

Nếu đã lặn lội đi cầu cao nhân cầu giúp ngọc giao thì dĩ nhiên phải đảm bảo tìm được cao thủ ra tay mới chắc chắn thành công.

Hướng lão liên tục lắc đầu, nói:

- Không... Không có.... Ít nhất là ta chưa từng gặp được người như vậy. Muốn trở thành điều thần hay là ma điều chẳng những phải có ngộ tính cực cao mà còn phải có cơ duyên, bái được danh sư chỉ điểm cho bí quyết. Hai thứ thiếu một cũng không được.

- Điều thần hay là ma điều chân chính, một trăm năm cũng chưa chắc xuất hiện một người...

Hướng lão than thở nói, gương mặt trở nên ngẩn ngơ, có lẽ lão cũng rất ngưỡng mộ cao thủ tuyệt đỉnh có phong thái như thế. Đáng tiếc là bất kỳ một nghề nghiệp nào, muốn trở thành ma hay thần đều không phải là chuyện dễ dàng.

Tiêu Phàm nói:

- Nói vậy thì lão tiên sinh chính là cao thủ câu cá giỏi nhất trong vòng trăm dặm quanh đây phải không? Không biết lão tiên sinh có từng câu qua ngọc giao không?

- Ngọc giao?

Hai mắt Hướng lão tức khắc trợn to, chợt đứng dậy, nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm, hỏi:

- Cậu muốn câu ngọc giao?

- Đúng vậy lão tiên sinh, có một bệnh nhân cần có não ngọc giao làm thuốc.

- Cậu là thầy lang?

Tiêu Phàm khẽ cười, nói:

- Có thể coi là như vậy.

Yến Đông Lâu vội vàng nói:

- Hưởng lão, Tiêu tiên sinh là một bác sĩ đông y rất lợi hại. Khí huyết Đặng đại ca nóng hừng hực chính là do Tiêu tiên sinh trị hết. Tiêu tiên sinh cũng kê cho mẹ tôi một toa thuốc.

Hưởng lão liếc Đặng Thông Thiên một cái, lại quay sang Tiêu Phàm, nói:

- Chàng trai trẻ quả thực có thiên phú hơn người, ngộ tính cực cao, bất kể là học y hay là câu cá đều sẽ đạt được thành tựu rất cao. Lão cũng tin tưởng cậu là một thầy lang giỏi, nhưng mà lão không thể tùy tiện giúp cậu câu ngọc giao được.

Tiêu Phàm mỉm cười.

Thật ra lão già này đang thả câu, đoán chừng đang muốn thừa dịp đặt ra điều kiện gì đó.

Lão già này nói những điều vô cùng thần kỳ về câu cá, có lẽ khắp huyện Khánh Nam này, người có năng lực câu ngọc giao chỉ có lão cùng với Yến Đông Lâu. Căn cứ theo những gì lão vừa mới nói, Yến Đông Lâu chỉ vừa mới bước vào cảnh giới đạo diệu, chắc chắn so với lão có chênh lệch không nhỏ. Lão đó thật sự là người câu cá giỏi nhất ở huyện Khánh Nam. Chỉ cần lão điều kiện mà lão nói ra không quá đáng thì đương nhiên Tiêu Phàm sẽ không cự tuyệt.

- Ngọc giao chính là loài cá được ghi chép trong sách cổ, thực ra nó chính là kỳ nhông thân thề trong suốt sống trong sông ngầm. Ở nơi này, chúng tôi gọi là Tuyết Oa Oa. Nó không phải là kỳ nhông chân chính, tuy nhiên nếu là sinh vật sống trong nước, trong tên lại có một chữ cá, có thể miễn cưỡng xem là một loài cá. Tuyết Oa Oa không phải là không thể câu, nhưng có thể câu được thay không thì ta không có nắm chắc. Như vậy đi, chàng trai trẻ à, ta sẽ đáp ứng cậu đích thân ra tay một lần, nếu như câu không được thì ta không có gì để nói, nhưng ngộ nhờ vận khí tốt, câu được thì ta cũng không cần thù lao gì, chỉ cần cậu bái ta làm thầy, ta sẽ đem kinh nghiệm cùng với tâm đắc cả đời truyền cho cậu...

Hướng lão thận trọng nói.

Tân Lâm hỏi:

- Vì sao nhất định phải bắt anh ấy bái sư chứ?

Hướng lão đầu trịnh trọng trả lời:

- Không vì cái gì cả, chỉ là có người kế thừa tâm huyết cả đời thôi. Vừa rồi ta cũng đã nói, đạo câu cá rất coi trọng ngộ tính, Chàng thanh niên này có ngộ tính cực kỳ cao, nhất định có thể nắm được tất cả những gì ta dạy, nói không chừng còn có thể giỏi hơn ta... Ta đã già rồi, chẳng sống được mấy năm nữa. Đời này, nếu như muốn tiến bộ hơn, muốn đạt được thành tựu diệu thần, tuyệt đối không còn hy vọng nữa rồi. Hy vọng này chỉ có thể trông cậy vào những người trẻ tuổi thôi. Mà muốn tìm một đồ đệ giỏi không phải dễ dàng, đã vài thập niên rồi, ngay cả một người trẻ tuổi có chút hy vọng cũng chưa từng gặp. Hôm nay, chính mắt ta thấy một người có khả năng như vậy, bảo ta bỏ qua, ta thật sự không cam lòng...

Hướng lão vừa nói, trên gương mặt già nua lộ ra vẻ cô đơn, hiu quạnh.

Đặng Thông Thiên cười nói:

- Hướng lão đầu, ta xem lão đừng có hy vọng nữa. Tiêu tiên sinh là người nào chứ, lại học câu cá với lão sao? Lão biết câu ấy có bao nhiêu chuyện bận bịu không? Nếu như lão đồng ý giúp đỡ thì ta nhất định không để cho lão thiệt thòi.

Đôi mắt kỳ quái của Hướng lão nhẹ chuyển động một cái, đang muốn châm biếm lại Đặng Thông Thiên thì Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Lão tiên sinh à! Ta đồng ý!

- Há?

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, trợn to hai mắt nhìn Tiêu Phàm.

- Nhưng mà ta có chuyện nói trước với lão tiên sinh. Cho dù lão có giúp được tôi câu ngọc giao thì tôi cũng không thể đáp ứng lão ngay được, tôi có chuyện lớn phải làm. Chờ khi tôi làm xong rồi, tôi nhất định sẽ trở về Khánh Nam, học câu cá với lão.

Tiêu Phàm chậm rãi nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không có chút nào như đang làm bộ.

- Được, thoải mái, một lời đã định!

Hướng lão vỗ đùi, lớn tiếng nói, dáng vẻ vô cùng hưng phấn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đầm Nước Sâu Lạnh Lẽo Dưới Thác Nước

Chương 57: Đầm Nước Sâu Lạnh Lẽo Dưới Thác Nước

Hai ngọn núi cao sừng sững, thác nước từ giữa hai ngọn núi đổ xuống tựa như một con rồng màu bạc đang bay lượn, tiếng nước chảy âm vang, cảnh

tượng hùng vĩ. Từ xa xa nhìn lại khiến người ta không tự kiềm chế được sự vui vẻ thoải mái trong lòng.

Tân Lâm không nhịn được nói khẽ:

- Phong cảnh nơi này thật là đẹp, gần giống với Thất Diệu Cung của chúng tôi.

Trong lời nói mang theo một chút vẻ u sầu, có thể thấy được cô đang nhớ nhà.

Hai người sớm chiều ở chung với nhau đã ba năm, những chuyện có liên quan đến Vô Cực Môn, chỉ cần Tân Lâm mở miệng hỏi thì Tiêu Phàm đều thản nhiên trả lời, rất ít khi che giấu chuyện gì. Thậm chí Tân Lâm không hỏi thì thỉnh thoảng lúc nói chuyện phím, Tiêu Phàm cũng sẽ nói chút chuyện cho cô nghe.

Ngược lại, Tân Lâm rất ít khi nhắc tới chuyện của Thất Diệu Cung. Tuy nhiên Tân Lâm cũng giống như Tiêu Phàm, chỉ cần Tiêu Phàm hỏi thì Tân Lâm đều nói cho hắn biết. Duy chỉ có tổng đàn của Thất Diệu Cung cuối cùng ở nơi nào thì Tân Lâm không bao giờ nhắc tới.

Mà Tiêu Phàm cũng không hỏi.

Theo thực tế mà nói, quan hệ của Thất Diệu Cung cùng với Vô Cực Môn vô cùng phức tạp, mơ hồ mang theo ý thù địch, nhưng lại luôn dây dưa không rõ ràng. Tân Lâm lấy tư cách thánh nữ đương thời của Thất Diệu Cung lại bị Chỉ Thủy sư tổ xem thành tiền đặt cược, mà mang trở về, cũng đủ kỳ lạ rồi.

Tân Lâm cũng từng tiết lộ sơ sơ qua, Thất Diệu Cung cùng với Vô Cực Môn dây dưa đấu đá hơn mấy trăm ngàn năm, gần như chẳng bao giờ thắng nổi một lần. Bởi vậy khi đối mặt với chương giáo chân nhân đời thứ sáu

mười tư của Vô Cực Môn, thánh nữ của Thất Diệu Cung dè dặt một chút cũng là chuyện đương nhiên.

Tiêu Phàm thấp giọng nói:

- Nếu như em muốn trở về thì quay trở về xem một chút đi.

Tân Lâm lắc lắc đầu.

Cô muốn quay trở về xem một chút, nhưng thời điểm bây giờ rõ ràng là không thích hợp.

Tiêu Phàm cùng với Tiêu gia đều gặp phải khảo nghiệm vô cùng nghiêm trọng, liên quan đến sống chết.

Đây là một đội ngũ nhỏ gồm bốn người, Hưởng lão đầu gầy còm đi phía trước, trong tay lão cầm một cây cần câu ngắn đen sì, bên hông lão đeo một cái hồ lô, cũng không biết bên trong chứa cái gì. Yển Đông Lô theo sát phía sau, vẫn mang theo cây cần câu làm bằng trúc tương phi, mà ca ca hẳn Yển Tây Lô đã dùng trước đó, lưng mang theo một cái túi thật to, trên túi viết năm chữ màu đỏ, thật lớn - Vì nhân dân phục vụ.

Tiêu Phàm nhìn thấy loại đồ cổ lỗi thời in dòng chữ "Vì nhân dân phục vụ" thì cậu có chút cảm giác thân thiết.

Lúc còn học tiểu học, loại túi đeo vai này chính là cặp đựng sách của cậu, luôn luôn ở bên cậu suốt năm năm.

Khi đó, nền tảng của bậc tiểu học đều tương tự với câu "Vì nhân dân phục vụ".

Bốn người họ cùng đi với nhau, Đặng Thông Thiên không có đi theo.

Hưởng lão đầu kiên quyết không chịu để cho Đặng Thông Thiên đứng quan sát. Căn cứ theo lời Hưởng lão nói: "Khắp người Đặng Thông Thiên chứa

đầy khí nóng nảy; xốc nổi, hoàn toàn không hợp với ý cảnh của người câu cá. Có người như thế đi theo thì lão không có cách nào câu được con cá kia".

Trong lòng Đặng Thông Thiên hung hăng hỏi thăm mười tám đời tổ tông, họ hàng thân thuộc không tồn tại của Hướng lão vô số lần, nhưng hẳn cũng chỉ có thể khuất phục dưới thanh đao của lão đầu thôi. Bởi vì lão mới chính là vua câu cá, còn Đặng Thông Thiên thì không phải.

Hôm nay đã là ngày thứ hai.

Hướng lão đầu nói muốn câu được Tuyết Oa Oa không phải là chuyện dễ dàng như vậy, cần phải có sự chuẩn bị kỹ càng. Về phần phải chuẩn bị cái gì thì chỉ có mình lão biết thôi. Tiêu Phàm vẫn chưa phải là đệ tử nhập thất của lão, nên đương nhiên Hướng lão chắc chắn sẽ không tùy tiện tiết lộ những việc cơ mật thâm sâu này rồi.

Đám người chậm rãi đến gần, chỉ thấy dưới thác nước có một cái hồ rất sâu. Diện tích của cái hồ này không nhỏ, ước chừng khoảng một mẫu. Ngoại trừ thác nước đang tuông xuống, bọt nước bắn tung tóe thì chung quanh là một mảnh yên tĩnh, hồ nước màu xanh thẳm, sâu không thấy đáy.

Chỗ thác nước này cùng với Tây Trại và Ô Kê Trại tạo thành vị thế hình tam giác, bất luận xuất phát từ Tây Trại hay từ Ô Kê Trại đều cần đi khoảng hai canh giờ, khoảng cách chừng hơn mười cây số.

Vừa đến gần hồ nước, không khí rét lạnh phả vào mặt, khiến cho người ta rùng mình một cái.

Yến Đông Lâu lập tức giải thích:

- Tiêu tiên sinh, Tân cô nương, đầm nước này thông với sông ngầm, phía sau thác nước chính là một cái sông ngầm. Mùa đông thì nước sông ầm ập,

mùa hạ thì nước sông rất mát mẻ. Nếu đến đây vào mùa đông thì có thể cảm nhận được nước trong đầm vô cùng ấm áp.

Tiêu Phàm gật đầu.

Hèn chi nước trong đầm nhìn qua có màu xanh thắm, mênh mông, trái ngược với dòng nước chảy xiết, lượng nước không hề ít. Thì ra không chỉ có thác nước chảy xuống mà nước từ sông ngầm cũng chảy vào đây.

Sách cổ có ghi chép, Ngọc Giao nấp trong sông ngầm dưới lòng đất, thỉnh thoảng sẽ bơi ra đầm sâu để kiếm ăn, thật ra những gì miêu tả trong sách giống như in với cảnh tượng trước mắt.

Nơi này là nơi mà Hướng lão đầu dẫn đám người đến, có thể thấy lão hết sức quen thuộc với tập tính sinh hoạt của Ngọc Giao. Yển Đông Lâu từng nói hẳn đã từng thử câu Ngọc Giao một lần, nhưng không biết là trước đó, Hướng lão đầu có từng câu được Ngọc Giao hay chưa? Cho dù trước đây từng câu được Tuyết Oa Oa, không có nghĩa là hôm nay cũng nhất định sẽ câu được, nhưng ít nhất cũng có thể xem là có kinh nghiệm.

Chẳng qua bản thân Hướng lão đầu không nói, người khác cũng không tiện hỏi. Cho dù có hỏi thì chưa chắc lão già tính tình cổ quái này sẽ trả lời.

Nhưng mà nhìn dáng vẻ của Hướng lão đầu, ít nhiều có vài phần nắm chắc.

Hướng lão đầu đi tới cạnh đầm nước, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn sắc trời, ánh mặt trời màu vàng mới vừa xuyên thấu qua tầng mây. Sau khi nhìn sắc trời xong thì Hướng lão đầu lại bắt đầu đi loanh quanh đầm nước, bước chân lão rất kỳ quái tựa như giẫm lên cái gì đó, miệng thì lẩm bẩm.

Tiêu Phàm vừa nhìn loại bước chân này thì liền biết Hướng lão đang giẫm lên bát quái phương vị.

Xem ra kiến thức của Hưởng lão đầu quả thực là không tầm thường, giống như chính lão nói, câu cá cũng là một loại đạo, quả nhiên là bát đại tinh thâm, không đơn giản như người ngoài nghề tưởng tượng.

Chốc lát sau, Hưởng lão đầu đã chọn xong phương hướng, bắt đầu ngồi xuống một tảng đá khá cao bên hồ, vươn tay cầm lấy cái hồ lô vắt bên hông, mở nắp ra, ngửa đầu uống một ngụm. Ngay sau đó liền nghe một tiếng phốc, hướng về phía mặt nước mà phun một ngụm, cũng không biết chất lỏng trong hồ lô là chất gì, thoáng ngửi thấy mùi rượu. Liền tục phun ba ngụm, sau đó Hưởng lão đầu mới đóng chặt nắp hồ lô lại, dù bận tối mắt mà vẫn ung dung gắp mỗi câu, đem dây câu bỏ vào nước.

Yến Đông Lâu nhìn thấy hết thấy thì có chút ngây người, trên mặt xuất hiện vẻ hổ thẹn, khẽ nói:

- Tiêu tiên sinh à! Tôi cũng biết nhìn sắc trời, nhưng dựa theo bát quái phương vị thì tôi không biết, tôi thật sự không biết...

Tiêu Phàm mỉm cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Đông Lâu à! Tục ngữ có câu "Giết lợn giết phần đuôi, tất cả đều có phương pháp". Câu cá cũng như vậy, thiên biến vạn hóa, không có quy định cụ thể, anh cứ dựa theo phương pháp của mình mà câu là được rồi.

Từ trước đến nay, người có thành tựu cao nhất ở mỗi ngành nghề đều có phương pháp đặc biệt của mình, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản học tập người đi trước là có thể đạt đến cảnh giới cao được.

Thành công có thể sao chép, nhưng vị trí đứng đầu lại không có biện pháp để sao chép.

Yến Đông Lâu gật đầu, nói:

- Tuyết Oa Oa thích ăn cá bạc, muốn câu được Tuyết Oa Oa thì phải lấy cá bạc làm mồi nhử. Trước tiên tôi phải câu cá bạc mới được...

Vừa nghe đến hai chữ "Cá bạc" thì mèo mun lớn lập tức kêu lên hai tiếng "Meo meo", có vẻ rất hưng phấn, tựa như nó có thể nghe hiểu được hai chữ này.

Tân Lâm không nhịn được cười, trừng mắt với Hắc Lâm một cái, nói:

- Nhìn người tham ăn kìa!

Thật ra cô rất yêu mến con mèo mun lớn này, nhưng mà con mèo mun lớn này lại thích giả bộ ở trước mặt cô. Bình thường luôn làm bộ "Đẹp trai kiêu ngạo", cô lại không thể làm gì được nó.

Mèo mun lớn không giống với những con mèo bình thường, Yến Đông Lâu cũng nhìn thấy biểu hiện của nó, vội vàng mỉm cười nói:

- Đợi một lát tao câu cho mày một con.

Mèo mun lớn lại kêu "Meo meo", dường như rất hài lòng với câu trả lời của Yến Đông Lâu.

Lúc này, Yến Đông Lâu mới hí hai mắt lại, bắt đầu tỉ mỉ quan sát đầm nước. Sau đó, hắn đi thẳng đến tảng đá lớn, tháo cần câu làm bằng trúc tương phi xuống, mắc mồi câu, đem dây câu bỏ vào trong nước. Tiếp đó từ trong túi đeo lấy ra một cái nệm bằng vải bông, để trên tảng đá rồi ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống tảng đá thì gương mặt hay xấu hổ của hắn dường như cũng thay đổi, trở nên trầm tĩnh hơn, chăm chú nhìn vào đầm nước.

Lại nhìn Hưởng lão đang ngồi bên kia, lúc này lão lại càng giống như một vị tăng sư ngồi thiền, cả người như hòa làm một thể với tảng đá, không thể

phân biệt được đâu là lão, đâu là tảng đá.

Diện tích đầm nước khoảng một mẫu, hai bên bờ lởm chởm đá, dòng nước chạy dài xa xăm.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn sắc trời, tay phải khẽ bấm một quẻ, âm thầm tính toán, trong lòng đã biết trước, sau đó cậu cũng đi đến một tảng đá cách đó không xa, khoan chân ngồi xuống. Cậu không cần ghế gỗ, cũng không cần nệm vải bông, cứ như vậy mà ngồi xuống tảng đá, trong nháy mắt giống như Hưởng lão vậy, hòa làm một thể với tảng đá.

Thực ra thì Hưởng lão đầu bên kia vẫn luôn chú ý tới động tác của Tiêu Phàm, sau khi thấy tư thế đó của Tiêu Phàm thì âm thầm gật đầu.

Người này quả nhiên rất có tuệ căn, tùy tiện ngồi xuống như vậy, liền hòa hợp với cảnh vật, lập tức dung nhập với thiên địa. Chính là người sở hữu "Định tính" rất thích hợp với đạo câu cá. Cộng thêm Tiêu Phàm tinh thông thôi diễn bát quái phương vị. Hưởng lão đầu lại càng vui mừng, âm thầm quyết định phải thu nhận Tiêu Phàm làm đệ tử cho bằng được, sau đó đem tuyệt học cả đời của lão truyền cho cậu.

Có lẽ chỉ cần vài năm sau, Tiêu Phàm có thể trở thành một vị "Điếu Thần" chân chính rồi đấy chứ!

Trời xanh an bài, ai có thể nói trước được kết quả chứ?

Tân Lâm vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh Tiêu Phàm, chẳng nói câu nào.

Loại tình huống cổ quái này mà để cho thanh niên khác thấy được thì chắc chắn khó có thể lý giải được. Cô nam quả nữ sớm chiều ở chung với nhau, cứ lẳng lặng ngây ngô như vậy, biết đâu ngày kế cũng không nói chuyện với nhau một câu.

Đây mà gọi là yêu đương gì chứ?

Ngọt ngọt chết thôi!

Đối với Tiêu Phàm và Tân Lâm mà nói, tình huống này đã trở thành thói quen.

Bọn họ cũng chẳng thèm quan tâm người khác nghĩ thế nào.

Con mèo mun lớn vốn luôn lười biếng, chẳng có chút tinh thần, bộ dáng như nhìn thấu tất cả sự vật trên thế gian, giờ đây biểu hiện không giống trước, cư nhiên lại không đi theo bên cạnh Tiêu Phàm mà ngược lại leo lên tảng đá lớn mà Yến Đông Lâu đang ngồi, lẳng lặng nằm bên cạnh hắn, một đôi mắt mèo mở to, hành động giống hệt như Yến Đông Lâu, nhìn chăm chăm vào mặt nước. Hai mắt nó sáng ngời, thỉnh thoảng chìa ra cái lưỡi màu hồng liếm liếm miệng.

Nhìn bộ dáng của nó rất tham ăn.

Cũng không thể trách nó, hai ngày nay nó đã ăn rất nhiều cá bạc phơi khô, quả thực khẩu vị ăn uống của Hắc Lâm đã nâng lên một bậc. Hôm nay, nếu như nó có thể ăn được cá bạc tươi sống ở đầm sâu thì mùi vị chắc chắn càng tươi ngon hơn nhiều.

Thỉnh thoảng "Trọng thức ăn hơn bạn bè" như thế này cũng là chuyện bình thường.

Trước khi buông cần câu, hành động của Hường lão rất thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng thật ra lão cũng giống như Yến Đông Lâu, trước tiên phải câu cá bạc.

Ước chừng một tiếng đồng hồ sau, Yến Đông Lô vốn đang ngồi yên lặng bỗng thẳng người, cổ tay cầm cần câu trúc tương phi chợt run lên, dưới mặt nước truyền đến âm thanh tựa như tiếng cười khúc khích. Một con cá bạc trắng toát đang cố gắng vẫy vẫy đuôi, nhảy từ đầm nước lên, vẽ nên một đường vòng cung duyên dáng trong không trung, bay thẳng đến tảng đá lớn. Không đợi Yến Đông Lô chìa tay ra bắt lấy thì con mèo mun lớn vẫn luôn nằm bên cạnh hần chợt nhảy lên, nhào thẳng qua, tựa như sét đánh, tốc độ vô cùng nhanh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tinh Linh Trong Nước

Chương 58: Tinh Linh Trong Nước

Vừa nhìn thấy màn này, Hướng lão đầu đang ngồi trên tảng đá khác bỗng hừ một tiếng, tỏ vẻ không hài lòng.

Lão cho rằng Yến Đông Lô quả thực không làm việc đàng hoàng. Tuyết Oa Oa ở trong nước là tinh linh nhạy cảm như thế nào chứ, nếu trên bờ xuất hiện mùi máu tanh, lại có một con mèo mun lớn nuốt cá bạc trước đám đông như thế, để cho Tuyết Oa Oa cảm nhận được thì làm sao nó còn có thể cắn câu chứ?

Hơn nữa Hướng lão đầu cũng cảm thấy con mèo mun lớn quả thực không giống những con mèo bình thường khác, không chỉ to lớn mập mạp, mẫu chốt là trên người nó tỏa ra khí tức yêu quái kỳ dị, khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Đây tuyệt đối là một con mèo mun thông linh.

Mèu mun lớn tựa hồ đã nhận ra sự bất mãn của Hướng lão đầu, nhàn nhả phun con cá bạc trong miệng ra, dùng chân trước mập mạp nhấn nhấn mạnh lên, híp mắt, vươn răng nanh sắc nhọn nhìn về phía Hướng lão. Ngay sau đó ngậm con cá bạc đang liều mạng giãy dụa, trong nháy mắt đã rời khỏi tảng đá Yến Đông Lâu đang ngồi, chạy đến một chỗ rất xa đầm nước sâu, từ từ hưởng thụ.

Chốc lát sau, Hướng lão đầu cũng câu được một con cá bạc béo mập. Lão kéo cá bạc lên khỏi mặt nước, để nó treo lơ lửng ở giữa không trung, quan sát một cách rất cẩn thận. Hướng lão gật đầu một cái, tỏ vẻ rất hài lòng, sau đó lại đem con cá thả trở lại trong nước, mặc cho con cá bạc này có giãy dụa thế nào thì lão cũng không thèm để ý tới.

Lão đã quyết định dùng con cá bạc này làm mồi nhử, chờ Tuyết Oa Oa cắn câu.

Tân Lâm cảm thấy có chút kỳ lạ, nhỏ giọng hỏi:

- Tuyết Oa Oa trưởng thành lớn bao nhiêu?

Tiêu Phàm đáp:

- Căn cứ theo những gì ghi chép trong sách cổ thì Ngọc Giao trưởng thành dài khoảng ba đến bốn thước, nặng bảy đến tám chục cân. Chuẩn mực đo lường thời cổ đại có chút khác biệt với hiện nay, chuyển đổi theo đơn vị đo hiện tại thì kích thước nó chắc dài sắp xỉ một thước, nặng trên dưới sáu mươi cân. Đương nhiên mỗi con sẽ có sự khác biệt, số liệu sẽ có chút sai số.

- Vậy lão ta dùng lưỡi câu nhỏ dùng để câu cá bạc có thể câu được Tuyết Oa Oa nặng như vậy sao?

Tân Lâm không thấy Hướng lão đầu đổi lưỡi câu, cũng không thấy lão đổi dây câu.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Ở mặt này, bọn họ mới là người nhà nghề, chúng ta ngồi chờ là được rồi.

Mỗi nghề nghiệp đều có kỹ thuật chuyên môn riêng!

Từ trước đến nay, Tiêu Phàm luôn tin tưởng vào câu này.

Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, Yến Đông Lâu lại câu được con cá bạc to lớn thứ hai. Tuy nhiên phương pháp của Yến Đông Lâu và Hưởng lão đều không giống nhau. Sau khi Yến Đông Lâu câu xong cá bạc thì để cá ở trên bờ, đổi dây câu và lưỡi câu, móc lưỡi câu vào miệng cá bạc rồi bỏ trở lại trong nước.

Thung lũng lại khôi phục vẻ yên tĩnh lần thứ hai.

Chỉ có thác nước chảy nện vào mặt nước phát ra tiếng ào ào thôi.

Bốn người tựa như bốn pho tượng ngồi vững vàng trên ba tảng đá, không hề nhúc nhích, chỉ có Hưởng lão đầu thỉnh thoảng sẽ cầm lấy cái hồ lô treo ở bên hông lên, uống hai hớp, cũng không biết là rượu hay là nước nữa. Dù sao thì người lớn tuổi, thân thể không thể so sánh với thanh niên được, chốc chốc phải bổ sung một chút thể lực.

Mặt trời dần dần lên đến đỉnh đầu.

Đã đến giữa trưa!

Cũng may là tiết trời đã là mùa thu, nơi này lại ở trong núi lớn nên không có nóng bức, ngược lại trong người rất ấm áp, cho người ta một cảm giác rất thoải mái. Mèo mun lớn đã sớm ăn xong cá bạc, quay trở lại nằm cạnh chân Tiêu Phàm, thỉnh thoảng liếm liếm miệng, dường như rất mãn nguyện.

Cả hai người đều dùng cá bạc sống làm mồi nhử, chúng nó đã sớm vùng vẫy đến không còn sức lực, chỉ chậm rãi bơi lội trong nước, nhưng khó có

thể kéo nổi cần câu. Hướng lão đầu và Yển Đông Lâu đều như núi nhỏ bất động.

- Là Tuyết Oa Oa...

Yển Đông Lâu không nhin được kêu lên thành tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc nhiên.

Tuy rằng cái đầu hình bầu dục đó chỉ nhô lên mặt nước trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn, chỉ như sao xẹt trong phút chốc thôi. Nhưng Yển Đông Lâu vừa nhìn đã biết đó chắc chắn là Tuyết Oa Oa.

Tinh linh trong nước này cuối cùng đã lộ diện rồi.

Tuy nơi nó xuất hiện cũng trong đầm sâu nhưng lại cách xa chỗ Hướng lão đầu và Yển Đông Lâu, dường như nó không hề có dấu hiệu muốn cắn câu.

Hướng lão đầu vẫn ngồi vững tựa bàn thạch như trước, không hề có chút tiếng động nào cả.

Ngược lại cá bạc vốn đã không còn sức lực bỗng nhiên lại hoạt động mạnh, liều mạng bơi lội trong nước, giống như là đang né tránh ôn thần hay quái thú gì đó vậy. Kỳ nhông thông thường vốn là loài động vật ăn thịt, tính nết hung mãnh. Lấy côn trùng; cá; tôm; ba ba; ếch; rắn; chuột làm thức ăn, thậm chí còn có thể bắt những loài chim săn mồi dưới nước nữa. Tuyết Oa Oa này chính là loài biến dị của kỳ nhông bình thường, nhưng có lẽ thói quen ăn uống của nó cũng giống nhau.

Cá bạc chính là mỹ vị.

Tiêu Phàm cùng với Tân Lâm vốn ngồi bất động cũng đưa mắt nhìn sang.

Cây cần câu đen sì vốn được Hướng lão đầu cầm chắc ở trong tay, bỗng thòng xuống mặt nước. Hướng lão đầu vốn đang bất động, rốt cuộc cũng

đứng dậy, kéo cần câu với tốc độ cực nhanh, kéo con cá bạc đang ở trong nước lên bờ. Cây cần câu ngắn đen nhánh thoáng xuất hiện dấu hiệu bị kéo cong.

Mắc câu!

Trọng lượng của cá bạc tuyệt đối không thể đem cây cần câu to ngắn này kéo cong được.

Cây cần câu rõ ràng chịu sức nặng hơn chục cân.

Đến lúc này, tất cả lực chú ý đều bị cần câu cùng với dây câu hấp dẫn, người nào cũng nín thở không dám phát ra tiếng động, nhìn chăm chăm vào mặt nước, muốn xem lúc Tuyết Oa Oa nổi trên mặt nước có hình dáng ra sao?

May là Hưởng lão đầu trước sau như một vẫn bình tĩnh như thường. Một ông lão tinh thần khỏe mạnh, dáng dấp tựa cao nhân gió thổi không động như Hưởng lão cũng bắt đầu khẩn trương, hai tay cầm chắc cần câu, không ngừng kéo kéo, muốn làm tiêu hao sức lực của Tuyết Oa Oa. Tuyết Oa Oa nặng đến mấy chục cân, ở trong nước lại có sức mạnh kinh người hơn. Hưởng lão đầu biết bản thân mình nặng chưa tới tám mươi cân, so với trọng lượng của Tuyết Oa oa chênh lệch không xa, tuổi cũng hơn thất tuần, gầy còm, nếu cứ hao tổn sức lực như thế này nữa thì không biết được bên nào sẽ giành được phần thắng.

Tân Lâm thấp giọng nói:

- Có cần đến đó giúp ông ấy hay không?

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Không cần, câu cá coi trọng trình độ điều luyện, cùng với lực đạo mạnh yếu. Lúc này dù chúng ta qua đó cũng không giúp được gì.

Đúng vào lúc này, Hường lão đầu cảm thấy sức mạnh từ cần câu truyền tới đã có chút giảm, chợt hét lớn:

- Lên!

Hai tay dùng sức đến nỗi run bần bật cả lên, cố gắng nâng cần câu lên, chỉ thấy một con kỳ nhông màu trắng thật lớn đang cắn con cá bạc ngân kia, cả hai bị kéo lên mặt nước cùng một lúc. Con kỳ nhông đó dài chừng sáu đến bảy thước, khắp người nửa trong suốt, cắn chắc cá bạc, cái đuôi dài đang vũng vẫy trong nước.

- Không tốt...

Hường lão đầu thấy tình hình như thế thì hét to một tiếng, mặt mày biến sắc, tràn đầy vẻ kinh hãi.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, cái miệng rộng của Tuyết Oa Oa ra sức cắn chặt, đem thân thể của cá bạc cắn đứt đoạn, máu văng khắp nơi, một tiếng "Tòm" vang lên, Tuyết Oa Oa lại rơi trở lại trong nước.

Hường lão đầu kinh ngạc nhìn nửa con cá bạc đang treo lơ lửng trên lưỡi câu, mặt mày lúc xanh lúc trắng, cắn răng nghiêng lợi mắng:

- Không ngờ thứ này狡 hoạt như thế...

Nước trong đầm sâu thăm thẳm, không nhìn thấy đáy, mắt cảm giác thấy Tuyết Oa Oa đã nuốt cá bạc vào bụng rồi, không ngờ nó lại cắn đứt nửa con cá bạc, tranh cao thấp với Hường lão đầu. Dường như nó đã nhìn ra được "Dụng tâm hiểm ác" của Hường lão nên nó không chịu đem cả con cá bạc nuốt vào bụng. Cuối cùng ngay lúc cá bạc treo lơ lửng trên không trung, mượn sức của Hường lão cùng với trọng lượng cơ thể mà đem thân thể con cá bạc xé thành hai khúc.

Chốc lát sau, đầu Tuyết Oa Oa lại nổi lên mặt nước, nửa đoạn cá bạc trong miệng nó đã bị ăn sạch sẽ, hướng về phía Hường lão đầu mà kêu hai tiếng "Chít chít", dương dương đắc ý vẫy vẫy đuôi, rồi chui vào trong nước, biến mất không thấy bóng dáng.

Bị một con súc sinh trong nước coi thường như thế, Hường lão đầu tức để muốn ỏi máu.

Yến Đông Lâu cũng đứng chết lặng, không ngờ Tuyết Oa Oa lại xảo quyệt tới mức đó.

Tuyết Oa Oa giống như con mèo mun lớn mà Tiêu Phàm nuôi kia, cũng là loài vật có linh tính vậy.

Sự kinh ngạc trên mặt Yến Đông Lâu vẫn chưa biến mất thì cần câu bên đó của hắn cũng có động tĩnh, cá bạc móc trên lưỡi câu bỗng nhiên nhảy ra khỏi mặt nước, dáng vẻ của nó dường như rất lo sợ. Ngay sau đó, mặt nước xuất hiện sóng lưng nửa trong suốt của Tuyết Oa Oa, tựa như đang trên đùa cá bạc đang bị móc trên lưỡi câu kia, liên tục bơi vòng quanh cá bạc, nhưng lại không hề mở miệng.

- Dừng câu, thứ này đã luyện thành tinh rồi đấy, cẩn thận coi chừng nó cắn đứt dây câu của cậu đấy.

Hường lão đầu đứng sững sờ nửa buổi, mới hung hăng đem nửa con cá bạc trên lưỡi câu gỡ xuống, mạnh mẽ ném vào trong nước, nổi giận dùng dùng hét lên.

Câu cá đã một đời, nhưng lão chưa từng mất mặt như hôm nay.

Yến Đông Lâu không quan tâm, trừng to mắt, cắn chặt răng, hay tai nắm chặt cần câu trúc tương phi, nhìn chăm chăm con cá đang bơi lội vòng quanh trong nước, tựa như một con yêu quái đang thăm dò thức ăn.

Trán bất tri bất giác ướt đầm mồ hôi, nhưng Yến Đông Lâu lại dường như không hề có cảm giác.

Hướng lão đầu đã thu hồi dây câu, ném cần câu đen nhánh sang một bên, mở nắp hồ lô mang bên hông, rót từng ngụm ngụm vào cổ họng, lại thở dài. Lão chỉ cảm thấy vô cùng bức bối, nhưng ánh mắt lại không tự chủ mà nhìn sang Yến Đông Lâu.

Biết đâu vận khí của Yến Đông Lâu lại tốt hơn lão thì sao.

Lão biết Yến Đông Lâu đã đổi lưỡi câu, dây câu to hơn, đây chính là điểm chứng tỏ Yến Đông Lâu cẩn thận hơn so với lão. Nếu lần này Tuyết Oa Oa lại giở mánh cũ, muốn cắn đứt nửa con cá bạc thì nó sẽ bị mắc lừa. Yến Đông Lâu còn cẩn thận lấy những bộ phận trên thân thể cá bạc giấu kín lưỡi câu đi.

Sau khi chơi đùa một hồi, con Tuyết Oa Oa đó dường như đã bắt đầu chán nản, chợt mở miệng rộng ra, hung hăng cắn dây câu phía trước cá bạc.

- Mau kéo lên!

Hướng lão đầu quát chói tai.

Con Tuyết Oa Oa này quả nhiên đúng như lão đoán, nó muốn cắn đứt dây câu. Hàm răng của Tuyết Oa Oa trắng tinh lại sắc bén, cắn đứt dây câu cũng không phải là chuyện khó khăn với nó.

Thừa dịp Tuyết Oa Oa đang cắn dây câu, nhanh chóng kéo lên, có thể mượn tác dụng của quán tính, có thể kéo Tuyết Oa Oa lên bờ cũng chưa biết chừng. Tuyết Oa Oa là động vật vừa sống trên cạn vừa sống dưới nước, coi như kéo được nó lên bờ, cũng chưa chắc không thể chạy thoát. Nhưng hiện tại, Tiêu Phàm và Tân Lâm đều ở đây, một khi Tuyết Oa Oa lên bờ mà muốn chạy thoát, thì sợ rằng không dễ dàng như vậy đâu.

Hai tay Yến Đông Lôu nắm chắc cần câu, ngay lúc Tuyết Oa Oa đang cần dây câu, hai tay hắt chột giường lên cao. Cần Câu trúc tương phi đã bị kéo cong thành một cây cung, sau đó lại bắn ra thẳng tắp. Lực quán tính mạnh mẽ quả nhiên kéo con Tuyết Oa Oa xảo quyết lên khỏi mặt nước, vẽ thành một đường vòng cung thật đẹp trên không trung, lấy tốc độ cực nhanh bay lên tầng đá.

- Tốt!

Hướng lão đầu không nhìn được quát lớn tiếng.

Thế nhưng rõ ràng là tiếng hoan hô này phát ra còn quá sớm.

- Tùm!

Tuyết Oa Oa lại lần nữa rơi xuống nước, Yến Đông Lôu chỉ cảm thấy sức lực cực mạnh đang cùng giằng co với mình đột nhiên biến mất. Nhất thời đứng không vững, quăng mông, ngã ngồi trên tảng đá. Cần câu trống không, dây câu đã bị Tuyết Oa Oa cắn đứt, cá bạc treo trên lưỡi câu cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Tuyết Oa Oa lại lần nữa nổi lên mặt nước, hướng tới vị trí Yến Đông Lôu kêu lên hai tiếng "Chít chít", quẫy đuôi trong nước, nước văng tung tóe, sau đó chui vào trong mặt nước, không bao giờ lộ diện nữa.

Yến Đông Lôu ngơ ngác nhìn đoạn dây câu bị cắn đứt, sững sờ hồi lâu nói không ra tiếng.

Nhưng mà Tiêu Phàm lại không có nhìn hắt, cũng không nhìn chăm chăm vào đầm nước nữa, mà nghiêng đầu nhìn về con đường núi mà lúc trước bọn họ đã đi tới.

Trên đường núi, một thân ảnh cực kỳ gầy còm đang xông về phía bên này, với tốc độ nhanh như sấm chớp. Tóc hắt rất dài, tung bay trong gió núi, tựa

như một lá cờ màu đen vậy.

Yến Đông Lâu nhìn theo ánh mắt của Tiêu Phàm, phút chốc há to miệng, không thể ngờ người ấy lại đến!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ma Điều Tái Thế

Chương 59: Ma Điều Tái Thế

Yến Tây Lâu!

Bóng đen đang từ trên đường núi vội vàng chạy đến đây chính là người ca ca điên loạn của Yến Đông Lâu - Yến Tây Lâu.

Giờ phút này, Yến Tây Lâu không còn mang dáng dấp chậm chạp ngày thường nữa, mà chạy với tốc độ rất nhanh. Cho Yến Đông Lâu một cảm giác ngay cả xe jeep của Đặng Thông Thiên cũng không bằng.

Tại sao Yến Tây Lâu lại chạy đến đây?

Hắn làm sao có thể chạy nhanh như vậy?

Không đợi Yến Đông Lâu lấy lại tinh thần thì Yến Tây Lâu đã chạy đến đến trước mắt, vẻ mặt hắn vẫn đần độn như trước, nhưng trong mắt lại giống như có tinh quang lóe lên, tóc đen bay phất phơ trong gió, làm cho thân hình vốn cực kỳ gầy còm của Yến Tây Lâu nhìn qua có chút phong thái quý dị.

- Ca à, anh.... Sao anh lại tới đây? Anh đã khỏe rồi sao?

Rốt cuộc Yến Đông Lâu cũng từ trong khiếp sợ tột độ hồi phục trở lại, tức khắc mừng rỡ như điên mà kêu lên. Bất chấp nơi xương sống truyền đến

cảm giác đau nhức như kim châm muối xát, mà cố gắng đứng lên.

Yến Tây Lâu không thèm đếm xỉa đến, tốc độ chạy cũng không có giảm xuống chút nào, mượn quán tính từ tốc độ chạy cực nhanh mà nhảy lên tảng đá chỗ Yến Đông Lâu như như giẫm trên đất bằng vậy. Lúc này, hắn mới dừng bước, cũng không thèm nhìn Yến Đông Lâu, hai mắt gắt gao nhìn trên mặt nước.

Giờ phút này, đầm sâu đã không phục lại vẻ yên lặng, nhìn không nhìn ra có nửa điểm bất thường nào. Đoán chừng con Tuyết Oa Oa kiêu ngạo kia đã lặn xuống đáy đầm từ lâu, đi hưởng dụng bữa ăn cá bạc vừa mới giành được.

Kỳ nhông thông thường giống như cá sấu vậy, không thể nhai nuốt thức ăn, mà giống như những con thú khác sau khi đem con mồi cắn chết thì nuốt trọn vào bụng, rồi chậm rãi tiêu hóa. Nếu như săn được con mồi có kích thước lớn thì sẽ xé từng miếng thịt xuống rồi nuốt vào.

Tuyết Oa Oa này thuộc loại kỳ nhông biến dị, không biết ngoại trừ da thịt trong suốt đó ra thì những phương diện khác có xuất hiện điểm khác thường nào nữa không?

Nhưng bất kể thế nào thì con Tuyết Oa Oa hôm nay là một tồn tại vô cùng khác thường, dường như nó vô cùng có linh tính, đoán chừng muốn câu được nó là một chuyện không có khả năng.

Nhưng mà bây giờ, Yến Đông Lâu đâu còn tâm trạng đi quan tâm đến kỳ nhông gì chứ! Chợt vươn tay bắt lấy cánh tay của Yến Tây Lâu, vội vàng kêu lên:

- Ca à! Anh đã khỏe lại rồi đúng hay không? Anh nói chuyện đi, có phải hay không...

Yến Tây Lô vẫn không thèm đếm xỉa đến, vung cánh tay lên, hất Yến Đông Lô ra. Sau đó lập tức khom lưng, cầm cần câu làm bằng trúc tương phi bị Yến Đông Lô vứt trên tảng đá lên.

Đây vốn là cần câu của hắn.

- Vù!

Yến Tây Lô khua cần câu trúc tương phi trong tay, vung đến phía trước một cái, tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

Chuyện khiến người khác trợn mắt há mồm lại phát sinh lần nữa, cần câu trúc tương phi vậy mà có thể kéo dài ra, không chỉ kéo ra một đoạn, mà kéo thêm mấy đoạn mới ngừng. Rất nhiều cần câu được sản xuất bằng công nghiệp hóa, đều rộng ruột, được ráp thành từ những đoạn ngắn, có thể co giãn. Nhưng Yến Đông Lô đã dùng cần câu trúc tương phi này mười năm, hắn vẫn luôn cho rằng cần câu này đặc ruột, không ngờ nó cũng là loại rộng ruột, có thể co giãn.

Nhưng mà từ tiếng xé gió do động tác vung vẩy cần câu có thể nghe được, cái hất này của Yến Tây Lô mang theo sức lực mạnh thế nào. Yến Đông Lô chưa từng tập võ, bất kể thế nào cũng không thể phát ra sức mạnh kinh người như thế được.

Từ xa xa nhìn lại, cần câu trúc tương phi đó đã biến thành một cây lao rất dài.

Chót đầu cực nhỏ, dường như rất sắc bén.

Yến Tây Lô cầm cây lao trong tay, nhảy từ trên tảng đá cao hơn hai thước xuống, tiếp đất vô cùng vững vàng, hơn nữa còn không hề phát ra tiếng động nào.

Hướng lão đầu và đều trợn mắt, líu lười đứng nhìn, nhìn đến ngây dại.

Đêm hôm đó, Tiêu Phàm và Tân Lâm đã sớm diện kiến thân thủ cực mạnh của Yến Tây Lâu, đương nhiên sẽ không hề sợ hãi. Nhưng trong mắt Tiêu Phàm thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, cậu đã từng bắt mạch cho Yến Tây Lâu, xác định Yến Tây Lâu trúng độc rất lợi hại, quả thực tinh thần hẳn đã mơ hồ rồi. Nếu như thần trí Yến Tây Lâu tỉnh táo thì buổi tối đó, Tiêu Phàm sợ là khó có thể đứng bất động, dùng một tay đã chế ngự được hẳn như vậy.

Ngũ Lôi Chương là tuyệt học thiên hạ đệ nhất, thực sự không dễ đối phó như vậy.

Không ngờ Yến Tây Lâu lại đuổi tới nơi này, mặc dù thần sắc hẳn vẫn ngây đại, nhưng từ động tác của Yến Tây Lâu có thể nhìn ra được hẳn đang rất khẩn trương. Cặp mắt trầm tĩnh lóe lên tinh quang, bình tĩnh quan sát động tĩnh trên mặt nước, đầu nghiêng một bên nhìn khắp đầm sâu, bắt đầu chậm rãi đi về phía trước, dường như đang tìm kiếm vật gì đó.

Thấy cảnh tượng kỳ quái đó, ngay cả Yến Đông Lâu cũng quên cất tiếng gọi, vô cùng khẩn trương, ánh mắt nhìn theo bước di chuyển của Yến Tây Lâu, không biết cuối cùng ca ca hẳn muốn làm cái gì.

Yến Tây Lâu đi lòng vòng, quan sát đầm nước, khi đi đến vòng thứ ba thì hẳn đột nhiên phóng lên tảng đá mà Hương lão đầu đang đứng. Khiến Hương lão giật mình, ngã ngửa về phía sau, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Yến Tây Lâu cũng không thèm nhìn Hương lão một cái, chậm rãi giơ cần câu trong tay lên, thăm dò vào trong nước, đông tác vô cùng cẩn thận, tựa như một đoạn phim quay chậm vậy. Hạ xuống từng tắc từng tắc một.

Nhưng lúc một phần ba cây cần câu dài chìm trong nước thì cánh tay Yến Tây Lâu chợt dừng lại. Sau đó nhấc lên một chút, trên gương mặt chất phác bỗng xuất hiện vẻ khẩn trương, cả gương mặt đều căng lên.

Rõ ràng, hắc đang tích trữ lực, tiếp theo chính là một kích kinh thiên.

Nắm tay của Yến Tây Lâu dần dần giơ lên đến vị trí ngang vai, gầm nhẹ một tiếng, chợt đem cần câu hướng dưới nước mà đâm mạnh tới.

Đúng vào lúc này, tiếng xé gió chói tai lại đột nhiên vang lên, ba đạo ánh sáng như tuyết sắc bén tựa như ba viên đạn, nhắm thẳng đến Yến Tây Lâu mà bắn tới.

Trong nháy mắt ngón tay Tiêu Phàm chợt bắn ra một đạn chỉ thần công, tốc độ còn nhanh hơn so với viên đạn kia!

Ba cây Diệp Tiểu Dao, hai cây bay thẳng đến Yến Tây Lâu, còn một cây nhắm thẳng đến cây cần câu kia.

Yến Đông Lâu chỉ thấy hàn quang lóe lên, Diệp Tiểu Dao đã bay đến trước người Yến Tây Lâu, hắc thậm chí không kịp nhắc nhở một câu "Cẩn thận".

Tay trái Yến Tây Lâu xuất ra một chưởng đẩy đao ra, giông tố đột nhiên nổi lên, chưởng phong trực tiếp đánh về phía hai cây Diệp Tiểu Dao.

Chưởng phong là một vật vô hình, Diệp Tiểu Dao lấy tốc độ vô cùng nhanh lao nhanh về phía trước, tốc độ nhanh đến không bình thường. Lẽ ra chưởng phong sẽ không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì đến Diệp Tiểu Dao, nhưng mà kết quả lại ngược lại, Diệp Tiểu Dao cư nhiên lại bị gió bão từ chưởng phong phát ra cứng rắn đẩy lệch mục tiêu, vòng qua thân thể Yến Tây Lâu, hướng phương xa mà bay đi.

- Xuy!

Cây Diệp Tiểu Dao thứ ba bắn trúng cây cần câu trúc tương phim, cần câu trong tay Yến Tây Lâu đã nhẹ một chút, thân trúc vô cùng cứng cỏi lại bị nứt làm hai đoạn.

- Yến đại ca à! Tuyệt Oa Oa nhất định phải còn sống, chết cũng vô dụng.

Tiêu Phàm đứng dậy, cất giọng nói.

Tiêu Phàm rất rõ thân thủ của Yến Tây Lâu, biết hai cây Diệp Tiểu Dao kia không thể làm tổn thương đến Yến Tây Lâu. Cậu chỉ muốn phân tán lực chú ý của hắn, mục tiêu của cậu chính là cây cần câu trúc tương phi kia.

Yến Tây Lâu không phải đang câu cá mà chính là giết cá.

Tiêu Phàm cần phải ngăn cản hành động của hắn.

Ngay cả Tiêu Phàm cũng bị một màn phát sinh kế tiếp làm cho kinh sợ.

Yến Tây Lâu vậy mà tung người lên, nhảy vào hàn đàm.

- Tùm!

Tựa như một quả cân, trực tiếp chìm vào trong đầm không thấy bóng dáng.

- Ca...

Yến Đông Lâu bị dọa đến mặt mày không còn chút máu, khàn giọng quát to lên. Ngay sau đó hắn cũng liều lĩnh nhảy tùm xuống nước. Nước trong đầm lạnh như băng, Yến Đông Lâu vừa mới xuống nước thì toàn thân hắn lập tức rùng mình một cái, sau đó hướng về phía Yến Tây Lâu đã chìm dưới đáy mà gắng sức bơi đi.

Hắn biết Yến Tây Lâu biết bơi, hơn nữa kỹ thuật bơi lội còn rất giỏi, nhưng hiện tại Yến Tây Lâu là một bệnh nhân, ở trong mắt người khác chẳng khác nào một người bị điên, làm sao có thể căn cứ theo tư duy của người bình thường mà đối xử được chứ?

Nơi Yến Tây Lâu rơi xuống nước, chốc lát đã trở nên yên lặng như lúc ban đầu, không hề có chút động tĩnh nào, thậm chí ngay cả bọt nước cũng

không có nổi lên một cái.

- Ca!

Yến Đông Lâu hét to, chột lặn xuống nước.

Kỹ năng bơi lội của Yến Đông Lâu cũng rất tốt, nhưng mà nước trong hàn đàm này rất lạnh. Giờ phút này, hắn đã sớm trở nên luống cuống, không thể kiên trì trong nước được bao lâu nữa, nhanh chóng nổi lên mặt nước, há mồm thở dốc.

- Ca...

Yến Đông Lâu gào thét, rồi lặn xuống nước một lần nữa.

Liên tục quay trở về ba lần, lần nào Yến Đông Lâu cũng phí công, vừa khẩn trương vừa đau lòng mà khóc rống lên.

Sau đó, giữa hàn đàm đột nhiên nổi lên một chuỗi bọt nước, nước trong đầm cũng kịch liệt sôi trào.

- Ca, em đến cứu anh, anh phải cố chịu đựng nha.

Yến Đông Lâu mừng rỡ, đang muốn bơi tới giữa hàn đàm, nhưng chuỗi bọt nước đó lại bắt đầu di chuyển về phía bờ với tốc độ cực nhanh, sau đó liền ngừng lại.

Chỉ chốc lát, một trận tiếng nước chảy "Róc rách" cùng với tiếng cười khúc khích lại vang lên. Yến Tây Lâu từ mép đầm đứng dậy, hai tay hắn đang gắp gao nắm một con Tuyết Oa Oa nửa trong suốt, dài khoảng ba thước, thân nó cực kỳ to lớn. Ngực bị Yến Tây Lâu bóp chặt, lắc đầu vẩy đuôi, gồng sức vùng vẫy, trong miệng phát ra tiếng kêu "Oa oa" cực kỳ thảm thiết, giống hệt như tiếng trẻ con khóc.

Nhưng dù cho Tuyết Oa Oa có vùng vẫy thế nào cũng vô dụng, dù thế nào cũng không thể trốn thoát khỏi bàn tay của Yến Tây.

Đôi bàn tay này có thể bộc phát ra sức mạnh kinh người, ngay cả Tiêu Phàm cũng phải cực kỳ thận trọng mà đối đãi. Huống chi Tuyết Oa Oa này chung quy chỉ là một con kỳ nhông biến dị.

Toàn thân Yến Tây Lâu ướt đầm bước từ hàn đàm lên, bước từng bước một đến tảng đá nơi Tiêu Phàm đang đứng.

Tiêu Phàm cùng với Tân Lâm nhảy từ trên tảng đá xuống.

Yến Tây Lâu vươn tay đem Tuyết Oa Oa đưa cho Tiêu Phàm, không hề nói lời nào.

- Yến đại ca, cảm tạ!

Tiêu Phàm cũng không vội vả đón lấy con Tuyết Oa Oa đang sống chết giãy dụa kia, mà bình tĩnh nhìn Yến Tây Lâu một cái, cúi người, dùng giọng điệu rất thành khẩn nói.

Yến Đông Lâu vừa mừng vừa sợ, cố gắng bơi vào bờ, khắp người vươn vãi rất nhiều giọt nước, vô cùng vội vàng, ba bước gom thành hai chạy đến nắm chắc cánh tay của ca ca. Dường như hấn sợ chỉ cần hấn buông lỏng một chút thì Yến Tây Lâu sẽ lập tức biến mất không thấy đâu.

- Ca, anh không sao rồi! Thật tốt, thật tốt...

Phút chốc, Yến Đông Lâu mừng đến chảy nước mắt.

Thật ra thì hấn cũng biết dựa theo tất cả những hành động của Yến Tây Lâu vừa rồi mà nói, tình hình quả thực không thể xem là "Tốt lắm" được. Từ đầu tới cuối, Yến Tây Lâu cũng chưa từng nói câu nào, nhưng Yến Đông

Lâu không muốn suy nghĩ đến những thứ đó, hẳn tình nguyện tin là ca ca hẳn đã tốt lắm rồi, tinh thần đã khôi phục lại như thường.

- Đông Lâu, nếu như chuyện của tôi tiến hành được thuận lợi thì tôi sẽ quay trở về. Anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp để chữa khỏi bệnh cho ca ca của anh.

Tiêu Phàm trịnh trọng nói.

- Dạ!

Yến Đông Lâu liếc mắt gật đầu, nước mắt liên tục chảy xuống.

- Ma diếu!

Hướng lão vẫn luôn lặng người theo dõi tất cả những việc xảy ra, đột nhiên kêu to lên, giọng nói bởi vì kích động mà trở nên khàn khàn, cực kỳ khó nghe.

- Ha ha, ha ha, ma diếu xuất thế...

Một lúc sau, Hướng lão đầu đứng khua tay múa chân trên tảng đá, hình dáng tựa như người bị điên dại.

- Không ngờ trước khi Hướng lão ta xuống mồ còn có thể nhìn thấy ma diếu tái thế!

Xoạt một tiếng, Hướng lão đầu đột nhiên ném cây cần câu màu đen vào trong hàn đàm, cũng không biết cây cần câu này được làm từ chất liệu gì, im lặng không tiếng động mà chìm xuống đáy hồ.

- Đáng giá! Có thể chứng kiến ma diếu tái thế, cuộc đời của ta sống quả thực rất đáng giá!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tử Vi Phi Tinh Trận

Chương 60: Tử Vi Phi Tinh Trận

Ma điều xuất thế!

Thật ra chuyện này vẫn chưa gây được tiếng vang quá lớn.

Yến Tây Lâu chạy ra khỏi trại, sau đó lại cùng với Yến Đông Lâu, hai anh em toàn thân ướt nhẹp trở về nhà. Rất nhiều người dân ở Tây Trại đều thấy, nhưng bọn họ chỉ cảm thấy hơi kinh ngạc thôi. Mặc kệ trước kia Yến Tây Lâu là loại người gì, thì thời gian mười năm cũng đủ để cho thôn dân ở Tây Trại này quên đi quá khứ. Hôm nay, Yến Tây Lâu trong mắt tất cả thôn dân ở Tây Trại này chỉ là người điên.

Mặc dù trước đó, Yến Tây Lâu chưa bao giờ chạy loạn, là một người “Văn điên”, nhưng không có nghĩa là thỉnh thoảng hắn chạy ra ngoài sẽ dẫn đến một trận sóng to gió lớn.

Người điên mà, chạy loạn khắp nơi là chuyện bình thường.

Đây không phải là Yến Đông Lâu tìm ca ca hắn trở về sao? Đoán chừng trên đường đi bị rơi xuống nước, có lẽ Yến Đông Lâu đã cứu hắn lên.

Nhưng chuyện này không thể giấu Đặng Thông Thiên được. Bởi vì trên thực tế, Đặng Thông Thiên chính là người đứng đầu Tây Trại, cần phải cho hắn biết chuyện này. Ngộ nhỡ sau này tình huống của Yến Tây Lâu phát sinh dị biến thì Đặng Thông Thiên cũng có chuẩn bị tâm lý trước.

Đặng Thông Thiên vừa nghe Tiêu Phàm nói thì hai mắt hắn trợn rất to, hoàn toàn không dám tin đó là sự thật.

- Chờ, chờ một chút... Tiêu tiên sinh, ngài nói Tây Lâu luyện Ngũ Lôi Chưởng? Chuyện này sao có thể... Tôi cũng hăn làm bạn bè nhiều năm như vậy....

Đặng Thông Thiên bối rối, giơ tay lên, hươ hươ liên tục, miệng lẩm bẩm.

Đặng Thông Thiên đương nhiên biết Ngũ Lôi Chưởng. Hăn tu luyện Hồng Sa Chưởng, chính là một nhánh ngoại môn của Ngũ Lôi Chưởng, hăn cũng từng nghe cha hăn nhắc tới Ngũ Lôi Chưởng có uy lực cực mạnh. Mấy năm nay, dương khí quá thịnh, khiến hăn cảm thấy đủ loại khó chịu. Đặng Thông Thiên từng nghĩ, nếu như có thể tìm được phương pháp tu luyện Ngũ Lôi Chưởng để điều hòa thì biết đâu có thể chữa lành tâm bệnh của mình.

Công phu ngoại gia kém xa tu vi nội gia, đó cũng chính là điểm thiếu sót trí mạng của Hồng Sa Chưởng.

Đặng Thông Thiên hoàn toàn không ngờ một cao thủ tinh thông Ngũ Lôi Chưởng luôn sinh sống bên cạnh mình. Nhiều năm trước, bọn họ vẫn luôn cùng nhau vào núi hái thuốc, nhưng Đặng Thông Thiên lại không hề phát giác ra Yến Tây Lâu mang tuyệt kỹ đầy mình.

Đột nhiên biết rõ sự thật, muốn hăn lập tức tiếp nhận, hơn nữa tiêu hóa hoàn toàn tình huống này, quả thực là rất khó khăn.

Về phần Yến Tây Lâu là ma điều tái thế, ngược lại đối với Đặng Thông Thiên mà nói không hề quan trọng.

Hăn lại không hề thích câu cá.

Ở trong mắt Đặng Thông Thiên, cái gì điều thần hay là ma điều đều là do Hưởng lão đầu đặt điều nói nhảm, thôi phồng sự thật, căn bản không có thật. Dù thế nào thì chỉ là câu cá mà thôi.

Đặng Thông Thiên cũng không sợ mà đem chuyện này tuyên dương với bên ngoài, ngược lại cũng không có bao nhiêu người đến cửa thỉnh giáo Ma Diếu. Cho dù có người đến nhà, nhìn thấy bộ dáng đờ đẫn này của Yến Tây Lâu thì đều bị hù dọa đến bỏ chạy.

Nhưng Ngũ Lôi Chưởng lại không giống như thế!

Nói cách khác, tuy Yến Tây Lâu là một người điên, nhưng trên thực tế lại là một cao thủ hàng đầu.

Người điên cũng không sao cả, mà cao thủ hàng đầu cũng không quan trọng, nhưng nếu như hai người này kết hợp lại thì chính là một cái phiền toái lớn. Hiện tại, Yến Tây Lâu vẫn là người "Văn điên", ngộ nhờ ngày nào đó biến thành "Vô điên", vậy thì chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Toàn bộ Tây Trại, không có ai là đối thủ của hắn.

- Nếu như tôi không nhìn lầm thì võ công mà Yến đại ca tu luyện đúng là Ngũ Lôi Chưởng, hơn nữa còn là truyền thừa chính tông.

Tiêu Phàm vô cùng trịnh trọng nói.

Đặng Thông Thiên không hề nghi ngờ lời của Tiêu Phàm, hắn biết rõ Tiêu Phàm chính là một vị cao thủ tuyệt thế. Nghe Tiêu Phàm nói như vậy, thì hắn chắc chắn là Tiêu Phàm đã giao thủ với Yến Tây Lâu.

Vậy thì càng không cần hoài nghi.

Về phần quá trình giao thủ, Tiêu Phàm không chủ động nhắc đến thì Đặng Thông Thiên cũng không dám hỏi tới.

- Vậy vì sao cậu ấy lại biến thành bộ dáng này?

- Tôi đã bắt mạch cho anh ấy, chắc là trúng độc, có thể là một loại độc chưởng vô cùng lợi hại, e rằng không chỉ một loại. Nhưng vì nội lực của

Yến đại ca thâm hậu, đem độc chưởng này áp chế trong người. Mười năm nay, anh ấy vẫn luôn chống chọi với độc chưởng.

Yến Đông Lâu nghe đến đó thì nhin không được mà cất tiếng hỏi:

- Tiêu tiên sinh, vậy đại ca của tôi có thể cứu được không?

Tiêu Phàm trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đối với các loại độc chưởng, tôi cũng không biết nhiều lắm. Nếu như có đủ thời gian, tôi có thể giúp đỡ anh ấy đem độc chưởng trong cơ thể đẩy ra từ từ. Đông Lâu à! Tôi đã nói rồi, tôi đang có chuyện rất quan trọng phải làm, nếu như tất cả thuận lợi thì tôi sẽ quay về đây, chữa bệnh cho Yến đại ca. Trước đó, anh hãy chăm sóc cho ca ca của anh thật tốt, tôi sẽ biếu anh một khoảng tiền, để anh có điều kiện để chăm sóc anh ấy tốt hơn.

- Không... không... không cần đâu, Tiêu tiên sinh à! Ngài đã đối xử rất tốt với gia đình của tôi, tôi không thể lấy tiền của ngài được.

Yến Đông Lâu cuống quýt xua tay, luôn miệng nói.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Đông Lâu à! Anh không nên khách sáo như vậy. Tôi cũng hy vọng ca ca của anh có thể khỏi bệnh, đem tuyệt học Ngũ Lôi Chưởng này truyền lại cho đời sau. Có lẽ tương lai, tôi còn có việc phải nhờ đến mọi người.

Lúc Yến Đông Lâu vẫn còn do dự thì Đặng Thông Thiên đã thay mặt hăn quyết định:

- Đông Lâu à! Không cần nói nữa, cứ làm theo ý của Tiêu tiên sinh đi. Nam tử hán đại trượng phu có cừu báo cừu, có ân đền ân. Sau này nếu Tiêu tiên sinh có việc nhờ thì cậu dốc sức giúp ngài ấy là được.

Đặng Thông Thiên lên tiếng, Yến Đông Lâu không dám nói thêm gì nữa.

Sau khi ăn xong cơm trưa, đích thân đưa tiễn Tiêu Phàm và Tân Lâm đến sân bay Sơn Thành.

Trước khi đi, Tân Lâm để lại cho Yến Đông Lâu mười vạn tiền mặt. Với chuẩn mực sinh hoạt ở Tây Trại thì số tiền này cũng đủ cho một nhà ba người của Yến Đông Lâu chi tiêu trong một đoạn thời gian rất dài.

Tuyết Oa Oa là do Yến Tây Lâu bắt sống, đương nhiên phải trả thù lao thỏa đáng rồi.

Sáng sớm hôm sau, hai người Tiêu Phàm đã đến sân bay Sơn Thành, lên chuyến phi cơ sớm nhất, trở về thủ đô.

Lúc xế chiều, Tiêu Phàm cùng với Tân Lâm đã xuất hiện lần nữa ở trong tứ hợp viện của Ngô Thạc Xương.

Tứ hợp viện vẫn yên tĩnh như cũ, đứa bé Ngô Khanh vẫn nằm sấp dưới cây cổ thụ trong sân, tập trung tinh thần nghiên cứu Cửu Cung Phi Tinh Đồ của cậu bé. Chỉ qua một đoạn thời gian ngắn ngủi mà sắc mặt của Ngô Khanh đã tốt hơn trước rất nhiều, thân thể nhỏ bé dường như cũng chắc chắn hơn vài phần.

Dược hiệu của Thất Vương Đan do Thất Diệu Cung luyện chế vô cùng rõ rệt.

Một viên Thất Vương Đan có thể kéo dài tính mạng thêm một năm, đương nhiên không chỉ nói chơi.

Ngô Thạc Xương đang mỉm cười ngồi bên cạnh cậu bé, chậm rãi thưởng thức trà, thỉnh thoảng chỉ điểm cho con trai một câu. Có thể nhìn ra được tâm tình của Ngô Thạc Xương đang rất vui vẻ. Chỉ cần tình trạng của con trai lão càng ngày càng tốt hơn thì Ngô Thạc Xương cũng không còn gì phải lo lắng thêm nữa.

- Ngô lão, lão vẫn khỏe chứ?

Tiêu Phàm không hề gây ra tiếng động nào đi tứ hợp viện yên tĩnh. Trên người quần áo vải màu xanh nhạt, giày vải màu đen lại được khôi phục như cũ.

- Nhất Hành tiên sinh, Tân cô nương!

Ngô Thạc Xương ôm quyền, khách khí chào hỏi. Trên gương mặt mỉm cười, lúc nào cũng không hề có vẻ kích động, dường như Tiêu Phàm cùng với Tân Lâm đến thăm đã nằm trong dự liệu của lão.

Tử Vi Đấu Số vốn tinh thâm huyền diệu, biến hóa phong phú, trôi chảy vận số ứng nghiệm như thần.

Chờ đến khi Tiêu Phàm đi đến trước mặt thì cặp lông mày của Ngô Thạc Xương hơi nhướng lên, kinh ngạc nói:

- Nhất Hành tiên sinh đã xảy ra chuyện gì sao?

Nguyên khí của Tiêu Phàm vẫn chưa hồi phục đủ, người bình thường không nhìn ra, nhưng Ngô Thạc Xương vừa nhìn là biết liền.

Mặc dù cho tới bây giờ, lão vẫn chưa từng điều tra xuất thân của Tiêu Phàm, nhưng người này còn trẻ tuổi, mà thân đã mang tuyệt kỹ là một chuyện không thể nghi ngờ. Bỗng nhiên nguyên khí lại bị tổn thương, cũng không biết là đã gặp tai nạn gì.

Chắc chắn đó không phải là chuyện nhỏ.

Mặt mày của Ngô Thạc Xương chợt trở nên ngưng trọng.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Chỉ xảy ra chút chuyện nhỏ, khiến thiên địa nguyên khí cản trở, không cần lo lắng, chỉ cần tĩnh dưỡng thêm vài ngày sẽ khôi phục thôi.

Ngô Thạc Xương gật đầu, vươn tay mời khách ngồi, hai bắp chân nho nhỏ chạy nhanh vào nhà, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Xem ra tình huống của Ngô Khanh cũng không tệ lắm.

Ngô Thạc Xương lập tức đứng dậy cúi đầu, trầm giọng nói:

- Thất Vương Đan là linh dược hiếm có trên thế gian, cảm tạ Nhất Hành tiên sinh đã rộng lòng tặng. Cả đời Ngô mỗ rất ít khi chịu ân huệ của người, nếu Nhất Hành Tiên sinh có chuyện cần tôi đi làm thì xin cứ việc phân phó. Bất kể tôi có thể làm được hay không, tôi cũng sẽ liều mạng đi làm.

Tiêu Phàm nhắc tay ôm quyền đáp lễ, cũng không khách khí nói:

- Ngô lão, hôm nay tôi tới cửa, quả thực có chuyện muốn nhờ.

- Mời Nhất Hành tiên sinh ngồi.

Ngô Thạc Xương chậm rãi ngồi xuống, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ nói.

Từ lúc lão nhận lấy Thất Vương Đan mà Tiêu Phàm biểu thì Ngô Thạc Xương đã chuẩn bị báo đáp. Mặc dù bằng hữu giang hồ hào khí ngất trời, hai bên giúp đỡ nhau cũng không cần có lý do đặc biệt gì, nhưng Thất Vương Đan thực sự không phải là vật tầm thường. Chỉ mới gặp mặt một lần đã nhận một cái ân huệ lớn như vậy, cho dù thế nào thì lão cũng không thể yên lòng được.

Chắc chắn Tiêu Phàm cũng không phải loại người tốt đến mức làm ân không cần cầu báo.

Ngô Khanh cầm một đĩa để chút hạt thông, táo đỏ, các loại trái cây ra. Dọn dẹp cái bàn nhỏ, rồi để lên, động tác nhanh nhẹn, khiêm nhường lễ độ.

Tiêu Phàm mỉm cười sờ sờ đầu nhỏ của cậu bé.

Cậu quả thật rất yêu thích Ngô Khanh.

Ngô Khanh mở cái miệng nhỏ nhỏ, cười cười với Tiêu Phàm, sau đó lập tức trở về bộ dáng quy củ đứng sau lưng cha. Biểu hiện có chừng mực, trập trung nhìn về phía Tiêu Phàm.

- Ngô lão, tôi muốn mời lão vào một ngày nào đó trong tháng, bày một tòa Tử Vi Phi Tinh Trận.

Sau đó Tiêu Phàm chậm rãi nói ra thời gian cụ thể, đó là hai tháng sau.

- Tử Vi Phi Tinh Trận?

Hai mắt Ngô Thạc Xương khẽ híp lại, có chút ngạc nhiên.

Tử Vi Phi Tinh Trận là trận pháp cao thâm nhất của bốn môn, trên ứng với tinh tú trên bầu trời, xoay quanh, có thể thay đổi thiên địa nguyên khí, có uy thế khó lường của quỷ thần.

- Không biết Nhất Hành tiên sinh muốn bày trận pháp này ở nơi nào?

Mặc dù bày Tử Vi Phi Tinh Trận không phải là trò đùa trẻ con, Ngô Thạc Xương cũng không chần chờ, lập tức hỏi. Chỉ cần Tiêu Phàm nói ra yêu cầu mà hẳn có thể làm được thì cũng không khó bàn bạc, cứ làm theo là được.

- Ở nơi này.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

- Tôi hy vọng đến lúc đó, Ngô lão có thể cố gắng điều động tinh tú, thay đổi thiên địa nguyên khí, cố gắng tạo nên thanh thế càng lớn càng tốt. Tôi muốn tạo thành một hiện tượng giả, làm xáo trộn thiên cơ. Đến lúc đó, tôi sẽ ở một nơi khác thi pháp.

Ngô Thạc Xương tức khắc hiểu rõ.

- Nhất Hành tiên sinh muốn cho người khác khó phân biệt thật giả sao?

- Đúng là như vậy.

Ngô Thạc Xương lập tức đáp ứng:

- Được, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực.

- Ngô lão, tôi nhất định phải nói trước, chuyện này vô cùng nguy hiểm. Có thể sẽ bị người khác công kích, Ngô lão nhất định phải chuẩn bị.

Tiêu Phàm trịnh trọng nói.

- Nhất Hành tiên sinh, Tử Vi Đẩu Số không phải là đồ bỏ đi đâu.

Ngô Thạc Xương thản nhiên nói, trên mặt thoáng hiện lên một vẻ ngạo nghễ.

Nói tới việc dùng Tinh Tú Trận Pháp đấu chiến, Ngô Thạc Xương quả thật cao hứng đến mười phần. Danh hiệu Tử Vi Tiên Sư, há chỉ để gọi cho vui?

Tiêu Phàm đứng dậy, cung kính cúi đầu với Ngô Thạc Xương.

Ngô Thạc Xương cũng trịnh trọng đáp lễ với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, sau đó xoay người, cùng với Tân Lâm bước ra phía cửa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Linh Dược

Chương 61: Linh Dược

Sau khi rời khỏi tử hợp viện của Ngô Thạc Xương, ròng rã bốn mươi chín ngày, Tiêu Phàm không có lộ mặt ở thủ đô, cũng không có quay lại nhà hỏi thăm sức khỏe của cha mẹ. Thậm chí cả bệnh viện 301 cũng chưa từng đi, thật sự giống như mất tích vậy.

Nhưng Chỉ Thủy Quan lại trở nên vô cùng bận rộn.

Tân Lâm bề bộn rất nhiều việc. Bốn mươi ngày qua, cô thậm chí không có thời gian bước ra khỏi Chỉ Thủy Quan một bước. Sáu nữ đạo sĩ ở Chỉ Thủy Quan, ngoại trừ một vị lớn tuổi nhất phụ trách sắp xếp sinh hoạt hàng ngày, vẩy nước quét đình viện, giặt quần áo, nhóm lửa nấu cơm. Năm người đó đều sống cùng Tân Lâm.

Chế thuốc!

Trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ chính của Tân Lâm chính là chế thuốc.

Đem đủ loại dược liệu mà Tiêu Phàm thu thập từ các nơi phân ra luyện chế. Bên trong phòng luyện thuốc của Chỉ Thủy Quan, sáu lò luyện thuốc mở ra cùng một lúc. Tân Lâm làm việc chính, năm người kia phụ trách trợ giúp.

Thất Diệu Cung có bảy đại tuyệt kỹ, Thuật Chế Đan cũng là một trong số đó, phương pháp vô cùng thần kỳ tuyệt diệu, ngay cả Chỉ Thủy sư tổ cũng khen ngợi không ngớt.

Trong điển tịch Vô Cực Thuật Tàng cũng có ghi chép những chuyện liên quan đến Chế Đan Thuật của Thất Diệu Cung. Phương pháp chế đan của

Vô Cực Môn cũng không kém Thất Diệu Cung, tuy nhiên hiện giờ thánh nữ của Thất Diệu Cung ở nơi này nên Tiêu Phàm không cần phải đích thân xuất thủ, cậu cũng có việc phải bận rộn của mình.

Tiêu Phàm vội vàng bày binh bố trận.

Chỉ Thủy Quan là do Chỉ Thủy sư tổ xây, rừng trúc bên ngoài ẩn giấu Vô Cực Hồn Độn Trận do đích thân Chỉ Thủy sư tổ đích thân bố trí. Người bình thường, trừ phi là leo lên nòng súng bắn tới hoặc là phóng hỏa đốt cháy bằng không thì căn bản không cần nghĩ đến việc đi vào.

Nhưng mà như thế còn chưa đủ.

Tiêu Phàm phải tiếp tục củng cố trận pháp, vốn đã có Vô Cực Tứ Tượng Trận và Vô Cực Hồn Độn Trận, bây giờ phải tăng thêm một cái Vô Cực Luân Hồi Trận. Trận pháp này do Tiêu Phàm tự mình nghĩ ra, theo những gì Chỉ Thủy Sư Tổ nói thì bất kỳ một vị cường giả Vô Cực Môn nào cũng có trận pháp độc môn, trọng điểm mỗi người nghiên cứu khác nhau nên chế tạo ra trận pháp cũng khác nhau. Tiêu Phàm đã đem Luân Hồi Tương tu luyện đến cảnh giới cực kỳ cao thâm, thậm chí sự ảo diệu hơi nghiêng về Thiên Nhân Cảnh.

Những ghi chép trong Vô Cực Thuật Tàng rất phong phú, có một điển tịch riêng biệt gọi là Chương Giáo Châm Ngôn do các thời kỳ cường giả tự mình biên soạn. Các thể hệ cường giả đem những tâm đắc về Vô Cực Thuật Tàng nghiên cứu được ghi chép vào, ghi rất chi tiết cả chuyện lớn lẫn chuyện nhỏ.

Có điểm tương tự với ghi chép sinh hoạt thường ngày của các triều đại vua chúa.

Hầu như mỗi một đời cường giả tổ sư đều ghi chép cặn kẽ những chuyện đã trải qua, các phương pháp nghiên cứu Vô Cực Cửu Tượng Thiên đến cảnh giới cao thâm, những dị tượng sinh ra khi đột phá. Mỗi một vị cường

giáo tổ sư đều tu luyện qua Luân Hồi Tương, đây chính là Thiên Nhân Tiên cảnh giới phía sau Trường Sinh Thiên và Tạo Hóa Thiên trong Vô Cực Cửu Tương Thiên, đệ tử Vô Cực Môn đều có thể nghiên cứu đến cảnh giới cao nhất.

Nhưng mỗi một vị tổ sư tu luyện Luân Hồi Tương đều lĩnh hội không giống nhau. Từ chương giáo tổ sư đời thứ ba mươi sáu cho đến Tiêu Phàm, đã qua hai mươi tám đời rồi, người có thể đem Luân Hồi Tương luyện đến cảnh giới viên mãn chỉ le que mấy người.

Sở dĩ xuất hiện loại tình huống như vậy là do Luân Hồi Tương đã không còn hoàn chỉnh, đã bị thất lạc một đến hai phần. Mà các thế hệ tổ sư cũng có thiên phú và tư chất không đồng đều. Mặc dù nói người có thể trở thành chương giáo, nhất định phải có thiên phú xuất chúng, nhưng đã đến cảnh giới cao xa như vậy, dù cho thiên phú và ngộ tính có khác biệt cực kỳ nhỏ cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn đến cảnh giới tu vi.

Mỗi một vị tổ sư đều dựa vào những lý giải của mình mà nỗ lực muốn đem Luân Hồi Tương luyện đến cảnh giới viên mãn, tự bổ sung những thiếu sót của bản gốc. Sau đó cố gắng liên kết với những gì còn sót lại của Thiên Nhân Tương, cường chế đột phá đến Thiên Nhân Cảnh.

Cho dù nói thế nào thì phương pháp tu luyện Thiên Nhân Cảnh còn lưu lại rất ít, mặc dù không còn toàn vẹn nhưng con đường tu luyện vẫn xem trọng một chữ "Ngộ". Nếu như có thể đem Luân Hồi Tương luyện đến đại thành, có thể từ phương pháp tu luyện Thiên Nhân Cảnh không trọn vẹn tìm ra một số gợi ý nào đó.

Có rất ít vị tổ sư có thể đem Luân Hồi Tương luyện đến cảnh giới viên mãn, rồi ghi lại những tâm đắc tìm hiểu của mình về Thiên Nhân Cảnh.

Điều khiến Tiêu Phàm giật mình chính là trong số những ghi chép về đủ loại dị tượng khi đột phá Thiên Nhân Cảnh mà các vị tổ sư tìm hiểu được,

cậu đã trải qua ba loại. Mặc dù chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cảm nhận được dị tượng cũng rất mơ hồ, nhưng cậu thật sự đã trải qua.

Thảo nào Chỉ Thủy Sư Tổ lại đặt kỳ vọng lớn lao trên người Tiêu Phàm như vậy, còn nói cậu chính là đệ tử có hy vọng đột phá đến Thiên Nhân Cảnh nhất.

Nhưng khi tu vi đã đến cảnh giới này rồi, muốn đột phá một bước nữa lại gian nan biết bao. Coi như Tiêu Phàm có thiên phú xuất chúng hiếm thấy thì trước sau vẫn bị vây ở ranh giới Thiên Nhân Cảnh, khó có thể chân chính đột phá, tiến dần từng bước nhìn trộm phong thái huyền diệu của Thiên Nhân Cảnh.

Chỉ có điều đến cảnh giới hôm nay, Tiêu Phàm cũng dư sức chế ra trận pháp riêng của bản thân.

Tiêu Phàm đã bố trí Vô Cực Luân Hồi Đại Trận xong, tác dụng chủ yếu nhất chính là đem Tứ Tượng Trận cùng với Hỗn Độn Trận của Chỉ Thủy sư tổ khai thông, ba đại trận hòa làm một thể, lực phòng ngự đã được củng cố đến cực điểm.

Trừ cái đó ra thì Vô Cực Luân Hồi Trận còn có một tác dụng lớn nhất đó chính là che đậy thiên cơ.

Vì luyện chế Càn Khôn Tạo Hóa Đan cho Tiêu lão gia là một việc nghịch thiên cải mệnh, cứu vớt cả dòng họ Tiêu thị, nhất định phải khai thông tinh tượng, đoạt lực thiên địa tạo hóa. Đến lúc đó, nhất định sẽ tạo nên dị tượng, mà Tiêu Phàm cũng không có cách nào dự đoán trước được. Nhưng có một chuyện khẳng định là dị tượng đó nhất định vô cùng kinh người.

Kẻ địch ẩn núp trong bóng tối kia lại có thành tựu trên mặt thuật pháp phong thủy dường như không hề thua kém Tiêu Phàm, cho nên Tiêu Phàm không thể khinh thường được.

Thời điểm cậu thi pháp nghịch nghiên cướp đoạt tạo hóa cũng chính là lúc cậu yếu nhất, ngộ nhờ bị kẻ địch đó phát hiện, thừa cơ công kích thì Tiêu Phàm khó có thể ngăn cản được.

Vì thế nên khâu chuẩn bị phải thật đầy đủ mới được, càng dư dả càng tốt.

Mà may mắn là có Tân lâm hỗ trợ chế thuốc, nếu không thì Tiêu Phàm quả thật không thể phân thân làm nhiều việc như vậy được.

Trong mật thất, trên chiếc bàn làm bằng gỗ tử đàn sau lưng Tân Lâm, để một loạt hộp ngọc, bình sứ, hộp gỗ, hồ lô, tùy tiện đếm mỗi một loại có hơn trăm hộp.

Mỗi một hộp ngọc, bình sứ đều chứa dược liệu không giống nhau.

Đủ loại kỳ dược linh thảo, nhiều đến không đếm xuể.

Mật gấu mới vừa lấy được ở vùng Đông Bắc, não Ngọc Giao ở Sơn Thành chính là hai loại dược liệu sau cùng, mới mẻ nhất. Trước đó không lâu, Ô Dương Mộc lấy được từ trong tay của Đặng Thông Thiên, niêm phong vào trong hộp ngọc màu vàng nhạt. Cái hộp ngọc này được điêu khắc từ một khối Hỏa Noãn Nham Ngọc thượng phẩm, nặng ngùn hai thạng, dương khí ẩn trong Hỏa Noãn Nham Ngọc này đã bị Ô Dương Mộc hấp thu hơn một nửa.

Phương pháp chế thuốc do đích thân Tiêu Phàm kê.

Tân Lâm chỉ dựa theo những gì ghi trong bài thuốc, đem những dược liệu cực kỳ quý báu phân chia bỏ vào lò luyện đan tiến hành luyện chế. Nếu như tất cả suông sẻ thì bốn mươi chín ngày sau, Tân lâm sẽ luyện chế ra sáu bình linh dịch.

Sáu bình linh dịch này chính là nguyên liệu dùng để luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan.

Cả phòng luyện đan tràn ngập mùi thuốc.

Tân Lâm cùng với năm đạo cô cơ bản đều ăn ngủ bên trong phòng luyện đan.

Tân Lâm căn dặn các cô ấy, nếu có thời gian rảnh rỗi thì ngồi thiền tu luyện.

Càn Khôn Đại Hoàn Đan chính là thành tựu cao nhất ở mặt chế đan thuật của Vô Cực Môn, chỉ riêng hơn trăm loại dược liệu quý hiếm đã cực kỳ khó tìm rồi. Tân Lâm phỏng chừng đây không phải công của một mình Tiêu Phàm, giống như Sâm Vương ngàn năm, Hà Thủ Ô một trăm hai mươi năm, Thiên Sơn Tuyết Liên thượng hạng, Cửu Phân Trân Châu cũng không phải ngắn ngủi mấy năm là có thể thu gom đầy đủ hết.

Đây không phải vấn đề có tiền hay không, mà đó toàn là những loại linh dược hảo hạng, trăm năm khó tìm. Cho dù bạn có tiền nhiều thế nào đi nữa cũng không thể mua được. Số lượng Sâm Vương ngàn năm, Hà Thủ Ô một trăm hai mươi năm, Thiên Sơn Tuyết Liên thượng hạng, Cửu Phân Trân Châu trên thế giới ít hơn rất nhiều so với người có tiền.

Trên chiếc bàn bằng gỗ tử đàn chất đồng vô số linh dược.

Một số hộp gỗ còn tỏa ra ánh sáng màu đen dày đặc, vừa nhìn cũng biết là đồ cổ, không biết được bao nhiêu bàn tay vuốt qua rồi. Dược liệu trong hộp có lẽ tồn tại lâu hơn so với hộp gỗ.

Đây chính là bảo vật do các thế hệ tổ sư Vô Cực Môn cất giấu.

Nếu như Tiêu gia không gặp phải tai họa kinh thiên, khiến Tiêu Phàm bắt buộc phải luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan để Tiêu lão gia kéo dài tính mạng, thì Tiêu Phàm không nỡ dùng. Cậu còn muốn để những linh dược trân quý này lưu truyền đời sau. Những bảo bối mà Tiêu Phàm thu thập

được cũng sẽ gia nhập vào trong hàng ngũ này, lưu lại cho những chưởng giáo chân nhân đời sau.

Việc luyện chế đan dược hiện nay chẳng khác nào đem bảo tàng hơn mấy trăm năm của Vô Cực Môn đem đi sử dụng. Trong phòng luyện đan nhỏ này tràn ngập mùi thuốc nồng nặc, quả thật là độc nhất vô nhị. Luyện đan ở môi trường này chẳng khác nào để cho linh dược hấp thu miễn phí mọi loại thiên địa linh khí, hiệu quả tốt hơn rất nhiều.

Đây cũng xem là một loại thiên địa cơ duyên.

Ngay cả Tân Lâm cũng thỏa thích nghỉ ngơi trong chốc lát, hấp thu thiên địa nguyên khí.

Cơ duyên như vậy làm sao có thể để vuột mất được chứ?

Tuy nhiên thoát nhìn Tân Lâm có vẻ không vui, ngược lại có vẻ tâm sự nặng nề, càng về sau hai hàng lông mày càng nhíu chặt. Năm đạo cô cũng vô cùng khẩn trương, cẩn thận điều khiển lò luyện đan do mình phụ trách, chỉ sợ sơ suất một chút sẽ xảy ra tai họa khó có thể cứu vãng.

Những dược liệu này trân quý như thế, ngộ nhờ luyện đan dược hỏng thì biết tìm nguyên liệu khác ở nơi nào chứ?

Chỉ có mình Tân Lâm biết cái cô lo lắng không phải là chuyện này.

Đan dược sẽ không bị hỏng.

Điểm này, trong lòng Tân Lâm vô cùng tin tưởng, thuật chế đan của Thất Diệu Cung cũng không phải hữu danh vô thực.

Cái Tân Lâm lo lắng là một chuyện khác.

Có lẽ Tiêu Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!

Lấy phong cách làm việc cẩn thận chững chạc của Tiêu Phàm, cậu không có khả năng không chuẩn bị sẵn sàng. Chỉ là Tân Lâm vẫn không nhìn được mà lo lắng không yên, càng về sau càng lo lắng. Trước khi linh dịch được luyện thành mấy ngày, Tân Lâm quả thực vô cùng lo sợ, không thể không ngồi thiền để điều hòa khí tức, mới có thể áp chế tâm tình kích động xuống được.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày qua đi, tất cả lò luyện đan đều tắt cùng một lúc, bảy bình ngọc dương chi cao gần sáu tấc được đặt chính tề trên bàn gỗ tử đàn, thân bình trắng muốt, bảo quang lưu chuyển.

Cả bàn gỗ tử đàn được bao phủ bởi một cỗ linh khí nồng đậm.

Năm đạo cô thở phào một cái, trên mặt tràn đầy vẻ mỏi mệt đến cực điểm, nhưng miệng lại nhắc lên một nụ cười an tâm.

Cuối cùng không có xuất hiện sai lầm gì, đại công cáo thành!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Mượn Gió Bẻ Măng

Chương 62: Mượn Gió Bẻ Măng

Quán bar Tinh Ngữ, đèn neon bảy màu sáng lập lòe, tiếng trống nhạc đinh tai nhức óc. Trong sàn nhảy vô số nam nữ thanh niên đang nhảy múa cuồng loạn.

Vua Trộm Gia Cát Ánh Huy nghiêng ngả dựa đầu vào một góc tại lầu hai, cầm một ly rượu đỏ uống, bộ dáng có vẻ rất lười biếng. Giờ phút này, Gia Cát Tướng Quân ăn mặc vô cùng trẻ tuổi, rất giống với đại đa số thanh niên trẻ tuổi trong quán bar. Quần áo rất mới, kiểu tóc thời thượng, thậm chí trên lỗ tai còn đeo khuyên tai màu bạc, mỗi một bên đeo ba cái.

Tuy nhiên trên tai của Vua Trộm lại không hề bấm lỗ, những chiếc khuyên tai này chỉ đính trên rìa tai thôi, không phải là loại xuyên lỗ.

Thân là vua trộm, hình dáng bên ngoài không thể lưu lại những đặc điểm rõ ràng như vậy được, nhưng như thế cũng chưa chắc là một ý kiến hay. Giải thích rõ ràng một chút, hành động đó chính là tự cầm đá đập bể chén cơm của mình, nói nghiêm trọng một chút chính là tự tìm đường chết!

Trên thế giới này, những người tai to mặt lớn muốn cắt đầu Gia Cát Ánh Huy làm ghế ngồi tuyệt đối không chỉ có một hoặc hai người.

Gia Cát Tướng Quân mới là người không thèm để ý đến những kẻ ngu ngốc có chủ ý với hắn ấy.

Ở trong mắt Gia Cát Ánh Huy, những kẻ từng bị hắn trộm đi bảo vật đều là những kẻ ngu ngốc. Bao gồm cả Lang Vương trên thảo nguyên xa xăm ngàn dặm kia, cũng là một kẻ đần độn mà thôi.

Hắn tưởng rằng đem Trường Xuân An Thần Hương đặt ở trong tủ sắt ngầm dưới phòng ngủ, bên ngoài phái người canh giữ hai mươi bốn tiếng đồng hồ là có thể làm khó được vua trộm đệ nhất thiên hạ sao?

Vua Trộm không ra tay thì thôi, đã ra tay thì dễ như trở bàn tay!

Còn tiện tay cầm đi một vòng ngọc. Nói thật, Gia Cát Ánh Huy thật sự không nhìn ra cái vòng ngọc kia đến tột cùng có cái gì tốt. Với con mắt tinh tường của Vua Trộm, có bảo bối gì mà hắn chưa từng nhìn qua chứ? Năng lực quan sát và giám định các loại bảo vật tuyệt đối có thể so sánh với cấp bậc đại sư. Thế nhưng chiếc vòng tay này quả thực vô cùng bình thường.

Tuy nhiên Gia Cát Ánh Huy vẫn mượn gió bẻ măng, tiện tay lấy luôn.

Nguyên nhân chính là chiếc vòng tay bằng ngọc này để ở vị trí dễ thấy nhất trong két sắt, thậm chí ngay cả Trường Xuân An Thần Hương cũng bị lẫn sang một bên.

Bột Nhi Thiếp Xích đó không phải là người quê mùa chưa từng thấy qua việc đời, hẳn chính là Lang Vương quản lý cả Phương Bắc, tung hoành ngang dọc trên thảo nguyên, uy danh vang dội khắp nơi, không ai có thể sánh kịp. Trên thảo nguyên rộng lớn, bất kỳ dũng sĩ dũng mãnh kiêu ngạo cỡ nào, chỉ cần nghe đến đại danh của Bạch Lang đều phục sát đất, quỳ lại không kịp.

Vật đó có thể được Bạch Lang coi trọng thì há có thể là một vật tầm thường được chứ?

Nhất định là bản thân hẳn trong lúc gấp gáp, không nhìn ra được giá trị thực sự của chiếc vòng tay này, và lại cứ lấy trước rồi tính sau. Chờ đến lúc nào rảnh rỗi, từ từ nghiên cứu cũng không muộn. Gia Cát Ánh Huy cũng không tin với con mắt tinh tường cùng với sự thông minh cơ trí của mình mà không thể tìm ra được bí mật ẩn giấu trong chiếc vòng tay này.

Gia Cát Ánh Huy rất yêu thích quán bar Tinh Ngữ.

Đây chính là quán Bar cấp bậc thượng đẳng nhất trong thủ đô, không ít những con cháu thế gia đều thường lui tới quán bar này. Quán bar Tinh Ngữ là nơi tập trung tất cả những cô gái xinh đẹp nhất ở thủ đô, nơi đây trước sau đã sản sinh ra ba vị Nữ Hoàng Bóng Đêm nổi tiếng khắp giới ăn chơi ở thủ đô, mỗi người đều đẹp như tiên nữ giáng trần, cả sắc lẫn nghệ đều vô cùng hoàn hảo. Trong đó có một người được như ý nguyện, gả vào hào môn, trở thành mợ lớn thế gia cao cao tại thượng. Một người khác thì gia nhập thế giới giải trí, chỉ ngần ngừ trong khoảng thời gian hai năm đã nổi tiếng như cồn, trở thành minh tinh điện ảnh, nghe đâu phía sau cô ta có đại công tử nào đó chống lưng.

Chỉ cần cô có thể nổi tiếng ở quán bar Tinh Ngữ thì không cần sợ không có người nâng đỡ.

Trong thành phố Tứ Cửu này, cái gì cũng có thể thiếu nhưng chỉ riêng con cháu thế gia cùng với những công tử quần là áo lượt tiền tiêu không bao giờ hết là không thiếu thôi.

Cầm tiền mua gái đẹp, chính là trò chơi ưa thích của đại đa số công tử quần là áo lụa.

Gia Cát Ánh Huy cũng rất yêu thích mỹ nữ, hơn nữa danh tiếng của hắn còn lớn hơn so với những công tử quần là áo lượt kia, muốn mua mỹ nữ nào đó, không nhất định phải dùng đến tiền, tiền bạc chỉ là thứ tầm thường. Thứ Vua Trộm không thiếu chính là bảo vật, châu báu kim cương, đồ cổ thư họa, không thiếu thứ gì cả.

Những tử bảo hiểm được canh gác nghiêm ngặt của những phú hào đỉnh cấp trên toàn thế giới, hay những kết sắt áp dụng khoa học kỹ thuật tiên tiến, đối với Gia Cát Ánh Huy mà nói, những nơi đó không hề có gì khác với nhà hắn cả, nếu muốn bảo vật thì cứ đi cầm vài món xài chơi thôi.

Cái Gia Cát Ánh Huy thích nhất chính là cầm vài viên kim cương đặt ở trước mặt mỹ nữ, nhìn mỹ nữ thét chói tai cùng với biểu cảm bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt đi. Thông thường sau khi các cô thét chói tai và hôn mê thì bất kể Gia Cát Ánh Huy muốn làm gì thì các cô sẽ không hề có bất kỳ sự chống cự thái quá nào cả. Thường thường chỉ xấu hổ ngượng ngùng nói vài câu kháng cự tượng trưng "Anh thật là xấu", sau đó thì dây áo lót bao lấy bộ ngực đẹp để sẽ dễ dàng bị cởi ra, cặp đùi thon thả cố làm ra vẻ căng thẳng cũng sẽ nhanh chóng mở ra.

Ai nói làm trộm cắp chắc chắn sẽ rất hèn mọn bị ối chứ?

Mấu chốt là phải xem người là tên trộm cắp bậc gì!

Gia Cát Ánh Huy là kẻ trộm đẳng cấp cao nhất không thể nghi ngờ!

Những chỗ ăn chơi bình thường, hắn quả thật nhìn không thuận mắt.

Quán bar Tinh Ngữ chính là lựa chọn chính xác nhất, chẳng những mỹ nữ xuân sắc phơi phới đếm không hết, có thiếu phụ cô đơn quạnh quẽ đáng về mê người lãng lợ, còn có cả oán phụ khuê phòng trống trải bộ dáng thướt tha. Chủng loại vô cùng đa dạng, muốn loại nào liền có loại đó.

Giống như vậy giờ, bên cạnh Vua Trộm có ba bốn cô gái vô cùng xinh đẹp, đang vây quanh Gia Cát Tướng Quân mà liên tục nhốn nháo, không ngừng thúc giục hắn làm ảo thuật.

Đúng rồi, hiện tại dùng ảo thuật để tán gái đang rất thịnh hành.

Gia Cát Tướng Quân là một cao thủ làm ảo thuật.

Sở trường của hắn không phải là làm ảo thuật, mà hắn cũng chưa từng tập luyện qua, nhưng cái này không làm khó được hắn. Cái gọi là làm ảo thuật chẳng phải chú ý nhanh tay lẹ mắt hay sao? Với lại có thêm một số thủ thuật che mắt mọi người gọi là Chương Nhân Pháp.

Những trò chơi này đối với Vua Trộm mà nói, chẳng qua chỉ là phô diễn những kỹ năng cơ bản mà thôi.

Gia Cát Ánh Huy tùy tiện lấy thỏi son môi trong túi cô nàng thon thả yếu điệu đứng bên trái, rồi nhét vào áo lót của cô nàng có bộ ngực nở nang đứng bên phải. Những cô gái nhỏ này đã đứng bên cạnh Gia Cát Ánh Huy hơn một giờ rồi, thần kinh sớm đã bị rượu mạnh làm cho tê liệt, đừng nói là Gia Cát Ánh Huy chỉ đem thỏi son nhét vào bên trong áo lót của cô nàng đầy đà, mà coi như là hắn có bóp bóp mấy cái thì e rằng cô gái ngực to cũng sẽ không hề có phản ứng.

Gia Cát Ánh Huy quyết định kế tiếp phải đem một sợi dây chuyền kim cương đắt giá bỏ vào bên trong quần lót của cô nàng đẩy đà, sau đó mang nàng về dinh thôi.

Cô bé này không tệ, hẳn là không có qua tay quá nhiều đàn ông, tối này người được chọn chính là nàng.

Nếu như biểu hiện trên giường của cô bé này chứng minh phán đoán của Gia Cát Ánh Huy là chính xác, có thể gọi lên hứng thú của Vua Trộm thì biết đâu hẳn sẽ giữ cô nàng bên cạnh ba ngày, như thế đã vô cùng khó khăn rồi.

Gia Cát Ánh Huy quả nhiên làm như vậy.

Tất cả đều nằm trong dự đoán của hắn, mặt cô gái đẩy đà đỏ bừng lên, từ trong quần lót nho nhỏ màu hồng dè dặt móc ra một sợi dây chuyền kim cương sáng bóng mê người, trên mặt toàn là vẻ mặt không thể nào tin được.

Sau đó bắt đầu thét chói tai!

Những cô gái khác đi theo cũng thét chói tai!

- Chu ca ca, đây là... Đây thật là vòng cổ kim cương... Cái này, cái này là cho em sao?

Sau khi thét chói tai xong, cô gái đẩy đà giơ bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương lên, dùng sức đè bộ ngực cao ngất đang phập phồng lên xuống, liều mạng thở dốc, nhìn chăm chăm Gia Cát Ánh Huy, lắp bắp hỏi.

Đôi mắt to mở tròn vo, mi mắt vừa dày vừa cong.

- Ủ!

Chu ca ca nhún vai rất phong cách.

Thông thường những cô gái như thế tuy có bộ ngực to nhưng không hề có đầu óc, Gia Cát Ánh Huy lo rằng bọn họ sẽ không nhớ được cái tên bốn chữ của hắn, nó quá phức tạp. Còn cái tên Chu ca ca tương đối dễ nhớ, đọc rất trôi chảy.

Nếu như trực tiếp gọi Trư ca, đoán chừng có hiệu quả tốt hơn.

- A! Chu ca ca thật tốt quá, Trư ca, Trư ca! Em yêu anh, em yêu anh chết đi được....

Mười lăm phút sau, cô gái đẩy đà chọt nhào vào trong ngực của Gia Cát Ánh Huy, ôm hắn hôn điên cuồng. Trên mặt của Chu ca ca tức khắc có vô số dấu son môi, phút chốc biến thành khiết đỏ.

- Chu ca ca... Chu ca ca, em cũng muốn, em cũng muốn, nhanh biến ra một cái cho em đi, nhanh biến ra đi.

- Trư ca, em cũng muốn, em cũng muốn...

Vật này rơi vào mắt đã khiến cho lòng các nàng sôi sục cả lên, một mỹ nữ trong đó trực tiếp đè Chu ca ca xuống ghế sofa, đưa tay sờ soạn khắp người hắn, thậm chí có một bàn tay nhỏ còn trực tiếp luồn vào trong quần nhỏ của Chu Ca Ca, dường như muốn từ trong quần lót của hắn móc ra một sợi dây chuyền kim cương.

Về phần cuối cùng cô gái này có được như ý nguyện móc ra được dây chuyền kim cương hay là bắt được "Cậu bé" thì chỉ có trời mới biết.

Gia Cát Thâu Vương vốn rất thoải mái, bỗng nhiên lại hét to lên.

- Này này, các cô nương thủ hạ lưu tình, cái đó thật không thể bắt được... Ôi chao, mẹ nó...

Bàn tay nhỏ bé không thể móc ra dây chuyền kim cương nên cảm thấy không cam tâm, đã làm thì phải làm cho xong, cô nàng chẳng những tàn phá "Cậu bé", mà ngay cả hai cái bướu mọc trên cậu bé thiếu chút nữa đã bị bóp vỡ.

Vất vả lắm Chu Ca Ca mới thoát khỏi trăm chiêu ngược đãi của mấy cô nàng đó, miệng liên tục lẩm bẩm, lôi kéo cô gái đầy đặn chạy trốn chết.

Cô gái đầy đặn giờ dây chuyền kim cương lên, còn không quên hướng các tỷ muội phát phát tay, cười tươi rói như hoa.

Ở chỗ rẽ tại lầu hai, Gia Cát Ánh Huy đang chạy trốn chết lại đụng phải mấy công tử trẻ tuổi mang vẻ mặt kiêu ngạo. Người đi ở phía trước, vóc người cường tráng khôi ngô, khắp người toàn là hàng hiệu. Tuy hãn chỉ mới hai mươi mấy tuổi, nhưng phong thái lại rất bất phàm, vừa biết là xuất thân từ thế gia, công tử quần là áo lụa. Mấy vị khách trẻ tuổi đi phía sau hãn cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin nói cười.

Ở quán bar Tinh Ngữ, dạng công tử như vậy có rất nhiều. Nếu như ngày nào không thấy những công tử quần là áo lụa này ở quán bar Tinh Ngữ mới là chuyện kỳ lạ.

Nhưng mà vị công tử quần là áo lụa khôi ngô cường tráng này lại cho Gia Cát Ánh Huy một cảm giác rất đặc biệt, không phải vì thái độ kiêu ngạo của hãn mà bởi vì tướng mạo của hãn. Tuy rằng khí chất hãn khác xa người bình thường, nhưng tướng mạo hãn lại có vài phần tương tự với Tiêu Phàm.

Vừa nhìn gương mặt này, trong lòng Gia Cát Ánh Huy đã cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu không phải vì Tiêu Phàm thì hãn đâu cần phải chạy đến chỗ sâu bên trong thảo nguyên rộng lớn, cách xa nghìn dặm, chịu khổ phơi nắng phơi sương. Trên đường đi hãn vô cùng sợ hãi, sợ bị Bột Nhi Thiếp Xích nhận ra bộ mặt thật của mình.

Gia Cát Ánh Huy trộm khắp thiên hạ đều là vì mình mà làm việc, bị người khác buộc đi trộm thứ gì đó như lần này vẫn là lần đầu tiên.

Chu ca ca căm thù Tiêu Phàm là chuyện hợp tình hợp lý.

Huống chi tuy rằng chuyển đi đến thảo nguyên lần này thuận lợi suông sẻ nhưng cũng gặp phải vô số nguy hiểm. Trong đó có một lần suýt nữa hẳn đã bị bại lộ thân phận. Nếu như thật sự bị Bột Nhi Thiếp Xích bắt được thì đoán chừng Gia Cát Ánh Huy nhất định sẽ bị ngũ mã phân thân.

Bạch Lang cũng không phải là Phật sống nhân từ nương tay.

Lúc đi sát qua người thiếu niên, Gia Cát Ánh Huy mượn gió bẻ măng, vươn bàn tay kỳ diệu lấy bóp tiền của người trẻ tuổi.

Xem thử lát sau tên tiểu tử này làm sao trả tiền được!

Chỉ cần tưởng tượng đến lúc người thanh niên kinh ngạc khi móc bóp ra trả tiền, cùng với vẻ mặt lúng túng của hắn thì Gia Cát Ánh Huy liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ai bảo tiểu tử người lớn lên giống tên khốn kiếp kia chứ?

Đáng đời!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Móa! Lại Chơi Chiêu Đây!

Chương 63: Móa! Lại Chơi Chiêu Đây!

Nếu như đến một quán bar thuộc hàng xa hoa nhất đẳng như quán bar Tinh Ngũ, Gia Cát Ánh Huy đương nhiên sẽ không lái chiếc xe nhỏ thông

thường đến, mà là một chiếc xe BMW màu đỏ rực.

Gia Cát Thâu Vương phân biệt rất rõ ràng công việc với nghỉ ngơi.

Thật ra thì Gia Cát Ánh Huy cũng không thích xe màu đỏ, sở dĩ hắn chọn lái xe BMW màu đỏ đến quán bar Tinh Ngữ chỉ là vì muốn chứng tỏ bản thân hắn còn rất trẻ. Gia Cát Ánh Huy từ chối thừa nhận mình đã qua tuổi bốn mươi, mặc dù rất nhiều năm về trước, hắn cũng cần phải dùng tiền bạc hoặc là những đồ vật quý báu để lôi kéo sự chú ý của những cô gái đẹp. Nhưng Gia Cát Ánh Huy cho rằng hắn chỉ là đẩy nhanh tiến trình hơn một chút thôi, dùng một số đạo cụ nhỏ nhỏ để tiết kiệm thời gian quý báu.

Không cần làm những việc vất vả này thì Gia Cát Thâu Vương vẫn là một anh chàng đẹp trai phong lưu phóng khoáng. Miễn là chịu tốn thêm một chút thời gian thì câu dẫn một người trẻ tuổi chả tính là gì! Quan trọng là Gia Cát Ánh Huy cảm thấy không cần phải lãng phí thời gian như vậy, nếu có thể dùng tiền cùng với kim cương để giải quyết thì vì sao phải mất thời gian tự chuốt khó vào mình chứ?

Ở một nơi tắc đất tắc vàng như thủ đô, cho dù là quán bar Tinh Ngữ thì diện tích trên mặt đất của bãi giữ xe cũng không lớn, muốn mở rộng chỉ có thể đào hầm ngầm dưới đất mà thôi.

Gia Cát Ánh Huy dẫn cô gái đẩy đà đi thẳng đến chiếc BMW màu đỏ đậu dưới bãi đậu xe tầng hầm.

Lần trước bị Tuyết Vực Dao Vương - Đan Tăng Đa Cát chặn lại dưới bãi đậu xe dưới tầng hầm cũng không để lại cho Vua Trộm bóng tối tâm lý quá lớn. Làm một Vua Trộm, tố chất tâm lý không được quá kém, loại tình huống một lần bị răn cản mười năm sợ dây thừng sẽ không dễ dàng xuất hiện trên người của hắn.

Vừa thấy chiếc xe BMW màu đỏ, cô gái đẩy đặn càng thêm vui vẻ.

Hôm nay, cô đã gặp được một anh chàng giàu có đẹp trai chân chính.

Mặc dù hiện nay ở thủ đô, xe BMW cũng chỉ là loại bình thường, không tính là sang trọng xa hoa, nhưng ít nhất cũng chứng minh được Chu ca ca cũng không phải là một người giả vờ giàu sang. Đây là một điều rất tốt, sau khi xong việc trên giường, chắc chắn sẽ nhận được vô số lợi ích.

- Móa! Lại chơi chiêu này?

Gia Cát Ánh Huy vừa mở cửa xe, chui vào thì liền cảm thấy một cảm giác rất là kỳ lạ, hoảng sợ nhìn về phía bên phải.

Chỉ thấy ghế phụ cạnh tài xế đã sớm có một người ngồi, trong ngực người đó còn ôm một con mèo mun lớn, đang nhe răng đe dọa Vua Trộm.

Nhưng người đó chẳng phải là Tiêu Phàm sao?

Cô gái đầy đặn căn bản không thể lên xe, vừa mới đi đến cạnh ghế phụ, tay còn chưa chạm được vào cửa xe đã bị ánh mắt lạnh lùng của Tân Lâm làm cho khắp người nổi da gà.

Cô gái này quả thật giống như một âm hồn... Không ... không, phải nói là giống như một yêu tinh vậy.... Đột nhiên xông ra. Vừa mới nhìn thấy rõ ràng bốn phía không hề có một bóng người, ngay cả một bóng ma cũng không có. Nháy mắt một cái thì trước mặt bất thành lình xuất hiện một cô gái đang đứng nhìn mình.

Tân Lâm cũng không có làm gì cô gái đầy đà, chẳng qua chỉ đứng yên lặng nhìn cô thôi.

Cô gái đầy đặn hét lớn một tiếng, xoay người bỏ chạy, nhưng cô ta chưa chạy được mấy bước thì gót giày bị gãy, lão đảo té xuống đất. Cô gái đầy đặn bất chấp mắt cá chân đang truyền đến cơn đau như vạn mũi kim châm vào, cố gắng đứng dậy, cắn răng, lấy tốc độ cực nhanh mà chạy mất dạng.

Tân Lâm chậm rãi tiến lên, kéo cửa xe BMW, ngồi vào ghế sau.

- Gia Cát tiên sinh, hiệu suất làm việc của ngài rất cao nha. Chưa tới ba tháng thì đã có thể trở về từ thảo nguyên mênh mông rồi.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Gia Cát Ánh Huy giận dữ, la lên:

- Cậu còn nói là không có bám theo tôi hả? Tôi thật sự không tin cậu là Gia Cát Lượng, có thể biết bấm độn!

Tiêu Phàm cười nói:

- Gia Cát Lượng có thể biết bấm độn thì tại sao người khác lại không thể chứ?

Gia Cát Ánh Huy buồn bực hừ một tiếng.

Hắn thật sự không tin Tiêu Phàm có khả năng này, Gia Cát Ánh Huy hẳn tung hoành thiên hạ bao nhiêu năm, muốn trộm của người nào thì liền trộm của người đó. Chẳng lẽ những tên trộm kia đều có số mệnh nhất định phải bị trộm tài sản chứ?

- Gia Cát tiên sinh, ngài là vua trộm, ngài nghĩ trên thế giới này có bao nhiêu người có thể bám theo ngài mà không bị ngài phát hiện chứ?

Tiêu Phàm lãnh đạm nói.

Gia Cát Ánh Huy vô cùng sửng sốt.

Những lời này của Tiêu Phàm xem như đã đánh trúng chỗ hiểm, là một tên trộm lợi hại nhất, Gia Cát Ánh Huy biết rõ theo dõi và phản theo dõi là môn học bắt buộc phải học. Tiêu Phàm nói không sai cho dù là đặc công giỏi

nhất trên thế giới này, thì người có thể bám theo hắn mà không bị hắn phát hiện cũng không vượt quá mười người. Nhưng mà đặc công đứng đầu của bất kỳ tổ chức tình báo nào, cũng đều là "Bảo vật" của quốc gia, làm sao có thể tùy tiện để cho một cá nhân sai khiến được chứ?

Trông tuổi của Tiêu Phàm, dù thế nào cũng khó có khả năng là lãnh đạo cao cấp Cục Quốc An hay là quân đội quốc gia được.

- Gia Cát tiên sinh, tôi cho rằng ngài không cần vì chuyện này mà buồn rầu. Tôi cũng đã sớm nói qua, chỉ cần ngài đem Trường Xuân An Dược Hương giao cho tôi, thì tôi sẽ lập tức trả quyền thượng kinh văn lại cho ngài, giao dịch chấm dứt!

- Thực sự kết thúc sao? Cậu lấy gì đảm bảo sau này cậu sẽ không đến làm phiền tôi nữa?

Gia Cát Ánh Huy bán tín bán nghi hỏi.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Thâu Vương à! Anh không cảm thấy anh nói như vậy là quá vô lễ sao? Cho dù sau này tôi có tìm anh hỗ trợ thì tôi nhất định sẽ cho anh một cái giá thỏa mãn.

- Cảm tạ!

Gia Cát Ánh Huy kiên quyết vung tay lên, cười lạnh một tiếng.

- Tôi không phải là người làm ăn, không tiếp nhận bất cứ chuyện gì cả. Ta có trộm bất cứ thứ gì thì hoàn toàn là thứ ta thích, cậu cảm thấy tôi sẽ vì tiền mà đi trộm sao?

- Tân Lâm lạnh lùng nói:

- Gia Cát Ánh Huy, có rất nhiều thứ dù có dùng tiền cũng không mua được.

- Ví dụ như thứ gì?

- Mạng của người!

Gia Cát Ánh Huy cười khẩy, nói:

- Cô muốn giết tôi?

- Không được sao?

- Xin cứ tự nhiên!

Thâu Vương Chi Vương không phải là người mà bất cứ ai cũng có thể đe dọa.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Gia Cát tiên sinh, chắc là anh đã hiểu lầm rồi, chúng tôi đều không thích giết người. Dùng mạng của anh làm ví dụ thì không nhất định dùng nó để giết người, mà cũng có thể dùng nó để cứu người. Có lẽ lần sau khi Gia Cát tiên sinh gặp phải nguy hiểm gì thì anh có thể dùng đồ vật mà tôi cần để trao đổi cái mạng của anh.

- Phi phi phi! Miệng quạ đen!

Gia Cát Ánh Huy nhất thời vô cùng tức giận.

- Được rồi, bớt nói nhảm đi, đi với tôi lấy Trường Xuân An Dược Hương, có mang theo kinh văn không?

Tiêu Phàm cũng không tức giận, mỉm cười gật đầu.

Gia Cát Ánh Huy không nói hai lời, khởi động xe BMW, đạp mạnh chân ga dưới chân, xe BMW gần như là chạy khỏi bãi đậu xe dưới tầng hầm với tốc độ cực nhanh. Cũng không trách Chu ca ca sầu não như vậy được, mới vừa

ở quán bar câu được một món hàng vừa ý, bị hai tiểu yêu tinh quấy phá một trận. Một sợi dây chuyền kim cương chỉ là chuyện nhỏ, Chu ca ca không thiếu tiền, quan trọng là tâm tình.

Gia Cát Ánh Huy cũng không có lòng dạ nào mà đi tới quán bar một lần nữa.

Mẹ nó! Thật đúng là xui xẻo mà!

Gia Cát Ánh Huy trực tiếp lái xe BMW đến điểm dừng chân của hắc ở thủ đô, một cư xá nhỏ nhỏ không cũ cũng không mới. Cư xá này thuộc cấp bậc trung, xây xong từ mấy năm trước. Một cư xá rất bình thường, nhà ở cũng rất đa dạng, người ở đây không phải là người quá có tiền, giai cấp tư sản chiếm đa số.

Gia Cát Ánh Huy lựa chọn một cư xá nhỏ nhỏ như vậy ở thủ đô làm điểm dừng chân, đương nhiên vẫn là vì không muốn người khác chú ý.

Trước khi tiến vào cư xá, Gia Cát Ánh Huy dường như phản xạ có điều kiện liếc mắt nhìn dãy số trên biển số nhà một cái, số đuôi là số 7. Trong lòng Gia Cát Ánh Huy kinh ngạc, nhớ lại lần trước ở quán rượu, Tiêu Phàm cũng đã nói, số đuôi trong dãy số nhà của hắc ở thủ đô là số 7.

Nếu như tiểu tử này thật sự không có theo dõi mình, vậy thì thật là đáng sợ.

Tuy ngoài miệng Gia Cát Ánh Huy nói rất khí phách, nhưng trong lòng cũng có chút bồn chồn!

Thời đại hiện nay, kỳ tài xuất hiện nhiều vô kể, Gia Cát Ánh Huy hắc có thể lấy tài năng xưng Vương ở giới trộm, làm sao có thể biết được không có người nào giống với lão tổ tông - Gia Cát Lượng của hắc có thể biết bắm độn?

Gia Cát Ánh Huy mua phòng đơn, theo lẽ thường thì phải ở lâu ba.

Hắn sẽ không ở lâu quá cao, ngộ nhỡ xảy ra tình huống gì, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Căn nhà có Ba phòng ngủ một phòng khách, diện tích sử dụng ước chừng khoảng 100 mét vuông. Suy xét đến Gia Cát Ánh Huy còn độc thân, nơi này vừa vặn chỉ là một điểm dừng chân ở thủ đô của hắn, một căn phòng có ba phòng ngủ một phòng khách đã quá lớn rồi.

Quan trọng là sang trọng.

Đồ trang trí bên trong căn phòng này hoàn toàn tạo thành một sự tương phản rất lớn với bề ngoài của nó. Đoán chừng tiền sửa chữa, trăm phần trăm là vượt qua giá mua của căn nhà. Thậm chí bộ tranh sơn thủy treo trên tường, Tiêu Phàm liếc mắt là có thể nhận ra được, dòng chữ mờ hồ đó là bức tích của Phạm Khoan thời Bắc Tống. Ở trên thị trường bán đấu giá đồ cổ, bức tranh này có giá trị liên thành, nhưng Gia Cát Ánh Huy lại tùy tiện treo nó lên tường như vậy. Chu ca ca quả thật có rất nhiều tiền, nếu không tiêu xài hoang phí một chút thì thật uổng phí với cái danh hiệu "Vua Trộm" rồi.

Điểm đáng tiếc duy nhất chính là đồ vật trang trí sang trọng ở trong mắt Tiêu Phàm và Tân Lâm, không hề có chút tác dụng nào.

Tiêu Phàm và Tân Lâm từ lâu đã không hề coi trọng loại xa hoa sang trọng này rồi.

Nếu muốn nói đến tiền, thì mấy chiếc bàn nhỏ làm bằng gỗ tử đàn đặt trước giường ngủ ở Chỉ Thủy Quan của Tiêu Phàm, chỉ sợ đáng tiền hơn nhiều so với tất cả đồ vật ở căn phòng Gia Cát Ánh Huy cộng lại.

Nhưng thật ra Tiêu Phàm dường như có chút hứng thú với phong cách trang trí của căn phòng, tràn đầy hơi thở hiện đại hóa. Những đồ vật mà thanh niên yêu thích đều có thể tìm thấy ở trong căn phòng của Gia Cát Ánh Huy, ngay cả cái bàn trà trong phòng khách cũng có tạo hình vô cùng trừu tượng.

Trong tiềm thức, Gia Cát Ánh Huy vẫn luôn xem mình là thanh niên.

Già trẻ là quy luật sinh lý tự nhiên, khó có thể kháng cự lại. Tuổi trẻ có thể tồn tại vĩnh viễn trong lòng, nhưng tất cả phải xem tâm tính của mình.

- Ngồi tự nhiên, nước trà thì không cần rồi, chúng ta một tay giao hàng một tay giao tiền. Sau khi thanh toán xong mời hai người lập tức rời khỏi. Nói thật, chỗ này không hoan nghênh hai vị.

Miệng Gia Cát Ánh Huy liên tục cắn nhai, rồi chạy vào phòng ngủ.

Tiêu Phàm ngồi xuống, không có ngồi xuống ghế sofa, mà ngồi ở trên thành ghế làm bằng nhựa thủy tinh. Tiêu Phàm đã sớm có thói quen ngủ trên giường lót ván cứng, ngồi trên băng ghế cứng rồi.

Tân Lâm yên lặng đứng bên cạnh cậu.

Lúc vào cửa, Tân Lâm đã xem xét toàn bộ căn phòng, đây chính là tính cảnh giác phải có của một vệ sĩ, mặc dù Tân Lâm cũng không sợ Gia Cát Ánh Huy sẽ gây nên chuyện gì.

Trộm đồ vật chắc chắn là sở trường của Gia Cát Ánh Huy, nhưng kỹ xảo giết người thì còn lâu mới đạt đến thượng thừa.

- Này, đây là thứ cậu muốn Trường Xuân Hương, cậu xem xét lại đi, tự mình phân biệt thật giả.

Chỉ chốc lát, Gia Cát Ánh Huy từ trong phòng ngủ đi ra, đưa cho Tiêu Phàm một cái hộp gỗ làm bằng trầm hương dài bốn mét. Cái hộp đó nhìn thoáng qua có phong cách cổ xưa, dường như bản thân nó cũng là một món đồ cổ rất có giá trị. Trường Xuân An Hồn Hương mà Tiêu Phàm cần đang ở bên trong gỗ hộp.

Tân Lâm đưa tay nhận lấy hộp gỗ, đang chuẩn bị mở hộp ra, bỗng nhiên thân thể cô thoáng cái biến mất tại chỗ.

Gia Cát Ánh Huy chỉ cảm thấy hoa mắt, Tân Lâm đã không thấy tăm hơi, vội vã nhìn lại, chỉ thấy trong tay Tân Lâm đã có thêm một thanh kiếm cực mỏng, "Xuy" một tiếng, hướng rèm cửa sổ mà đâm tới.

- Làm gì?

Gia Cát Ánh Huy lại càng hoảng sợ hết hồn, kêu to lên.

Cô nàng này đã xảy ra chuyện gì chứ? Dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, nói đánh là đánh, không hề có chút điềm báo trước.

Hay là ngoài sân thượng có cái gì kỳ lạ sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nữ Phi Tặc Và Phiền Toái Lớn

Chương 64: Nữ Phi Tặc Và Phiền Toái Lớn

- Xẹt!

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên.

Suy cho cùng Gia Cát Ánh Huy cũng là vua trộm, đầu óc vừa xoay chuyển, hăn chỉ sửng sờ trong chốc lát thì đã khôi phục lại như cũ, lập tức lấy tay quẹt mồ hôi rịn trên trán, vội vàng kêu lên:

- Này, ngừng tay, hiểu lầm....

Tân Lâm không thềm để ý đến hăn, ngay lúc kiếm quang vừa lóe lên thì tấm rèm cửa đắt giá đã biến thành một đồng vãi vụn. Nhuyễn kiếm liên tục nhảy múa như linh xà, lao thẳng đến một cái bóng đen đang đứng trên ban công.

Đó là một cô gái, mặc một thân quần áo màu đen, mặt che kín, hai tay vung vẩy một đôi vũ khí dài khoảng một thước, cô ta đang cố gắng chống đỡ. Nhìn thân hình rất duyên dáng, đoán chừng tuổi tác không lớn lắm.

Tiêu Phàm nhìn thấy rất rõ ràng, thứ đang vung vẩy trong tay cô gái áo đen che mặt chính là một đôi Nga Mi Thích, thân thủ cô ta cũng không kém. Chẳng qua dưới công kích như mưa rào của Tân Lâm, cô nàng chỉ có thể cố gắng chống đỡ, hoàn toàn không có sức đánh trả.

- Uy uy, mau dừng tay, là người một nhà.

Gia Cát Ánh Huy nổi giận, lập tức xông về phía trước.

Cô gái này thế nhưng có thể ngăn cản cái tên Đan Tăng Đa Cát biến thái kia, nhiều đó cũng đủ chứng minh võ công của cô ta cao đến thế nào rồi.

- Gia Cát tiên sinh không cần khẩn trương, Lâm Nhi ra tay rất có chừng mực.

Tiêu Phàm ngồi ngay ngắn ở trên chiếc ghế nhựa thủy tinh, mỉm cười nói với Gia Cát Ánh Huy, ngược lại cũng không có ngăn cản Gia Cát Ánh Huy.

Nếu như cái tên này nhất định muốn đi thì cần gì phải ngăn cản?

Để cho hấn chịu một chút thiệt thòi cũng tốt.

Quả nhiên là như vậy, Gia Cát Ánh Huy vừa mới tiến lên trước một bước thì trước mặt bỗng nhiên lóe lên kiếm quang lóe mắt. Ngay lúc đó, Tân Lâm đã chặn đòn công kích của đối thủ.

- Đây, làm gì vậy? Cô có biết nói nói đạo lý hay không....

Gia Cát Ánh Huy tức khắc bị dọa đến luống cuống tay chân, hay tay múa loạn xạ, ống tay áo hàng hiệu thoáng chốc biến thành vô số mảnh vải bay tán loạn, nhìn hấn lúc này vô cùng nhếch nhác thảm hại.

- Ôi chao, mẹ nó... Trời ơi...

Ở thời khắc mấu chốt như vậy, miệng Gia Cát Ánh Huy vừa la lên vài tiếng thì kết quả là trên hai tay của hắn lập tức xuất hiện hai lỗ hồng, da thịt lẫn lộn, máu tươi chảy đầm đìa.

- Gia Cát tiên sinh, tôi quên không nhắc nhở anh, Lâm Nhi không thích người khác nói những lời thô tục.

Gia Cát Ánh Huy vội vàng lui về phía sau, vừa nghe Tiêu Phàm nhắc nhở, thì hai chữ "Mẹ nó" vốn đã đi đến bên mép lập tức bị nuốt trở vào, kìm nén đến mức vô cùng khó chịu.

Tân Lâm bức lui Gia Cát Ánh Huy, kiếm phong đảo ngược, lại đem cô gái áo đen che mặt bao phủ dưới kiếm quang.

Cô gái áo đen thét kinh hãi một tiếng, lụa đen che mặt nhất thời bay mất, lộ ra một gương mặt sừng sốt, mũi kiếm lạnh như băng đã kề lên chiếc cổ tuyết trắng của cô nàng. Toàn thân cô gái áo đen rung động, trong nháy mắt đã bình tĩnh lại đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn, không hề có một cử động nhỏ nào.

- Đây, đây là người nhà của tôi đấy? Quá dã man!

Bất chợt trúng hai kiếm, Gia Cát Ánh Huy đã tức giận đến mặt mày trắng bệch, kêu la ầm ĩ.

Gia Cát Tướng Quân thật sự không hề thích bạo lực, những người này lúc nào cũng chỉ biết đánh đánh giết giết, không hề có chút hàm lượng kỹ thuật nào cả, quá khiếm nhã. Đáng vẻ vua trộm này của hắn được gọi là "Đầu trộm đuôi cướp"!

- Đó là đồ đệ của tôi, không phải là người xấu, là người nhà.....

Tân Lâm dùng ánh mắt lạnh lùng quét tới.

Trong lòng Gia Cát Ánh Huy run lên, tức khắc ngậm miệng lại.

Thật sự mà nói, hắn không hề sợ Tiêu Phàm, người hắn sợ là Tân Lâm. Ít nhất Tiêu Phàm nhìn qua còn giống người biết nói đạo lý, còn Tân Lâm quả thật giống như một nữ sát thủ vậy, không hề nói một lời nào, ngay lúc cửa lên người hắn hai nhát cũng vậy.

- Vào đây!

Tân Lâm lạnh lùng nói với cô gái áo đen.

Cô gái áo đen nhìn qua cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, da dẻ trắng nõn nà, mi thanh mục tú, dáng dấp nhìn rất khá. Mặc dù bị mũi kiếm của Tân Lâm chia vào cổ, không dám phản kháng, ngoan ngoãn đi vào phòng, nhưng ánh mắt lại vô cùng hung tợn, mặt mũi quật cường.

- Như Mi, sao con lại núp trên ban công không lên tiếng hả? Có nguy hiểm gì à, có phải là?

- Haizzz, tôi đã nói với cô rồi, Tân Lâm cô nương à! Đây thật sự là đồ đệ của tôi, tên là Liễu Như Mi.

Gia Cát Ánh Huy đứng rất xa, vạch ra một khoảng cách với Tân Lâm, lúc này mới bồi thêm một câu giải thích.

Hắn không biết rốt cuộc Tiêu Phàm và Tân Lâm có lai lịch gì, nhưng với tình huống trước mắt mà nói, tốt nhất là không nên chọc giận Tân Lâm.

Tay Tân Lâm run run, thu nhuyễn kiếm lại, thản nhiên nói:

- Võ công của đồ đệ người giỏi hơn người nhiều.

- Đó là... Vốn ta không có dạy võ công cho nó, là một đứa con gái của một người bạn của tôi dạy cho nó, là võ thuật gia truyền.

Gia Cát Ánh Huy có chút đắc ý.

Liễu Như Mi đi đến bên cạnh Gia Cát Ánh Huy, vẫn hung hăng nhìn chăm chăm vào Tân Lâm như trước, thở phà phò nói:

- Sư phụ, đây là ai? Sao lại dữ dằn như vậy chứ? Ở trong nhà người khác, không thể nói đánh là đánh như vậy được!

- Khụ khụ, Như Mi, việc này con đừng hỏi, nói chung không phải là người tốt lành gì, đều là người ngang ngược bá đạo hơn ta.... Các người nhanh nghiệm hàng một chút đi, nếu không thì máu của ta chảy khô mất.

Gia Cát Ánh Huy sầm khổ nhú mày nói, đau đến nhe răng toét miệng.

Liễu Như Mi bĩu môi, thuận tay kéo hai tay áo rách bươm của Gia Cát Ánh Huy xuống, dán băng lên miệng vết thương trên tay sư phụ. Vết thương không sâu, chỉ bị thương ngoài da, Tân Lâm coi như đã hạ thủ lưu tình rồi.

Nếu không phải nhìn thấy võ công của Tân Lâm thực sự quá cao, thì Liễu Như Mi sẽ không thành thật như vậy. Đừng xem tuổi cô còn trẻ, mà xem thường, bởi vì cô chính là Nữ Phi Tặc khá có danh tiếng trên giang hồ. Hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, cô vẫn chưa từng chịu thua thiệt như vậy, lần này lại bị người ta cầm kiếm chia vào cổ, thật là quá mất mặt mà.

Tân Lâm mở nắp hộp bằng gỗ trầm hương ra, tức khắc một mùi hương thoang thoang tràn ngập khắp không gian. Trong hộp gỗ trầm hương, xuất hiện ba sợi tơ màu đỏ nhạt dài hơn một thước nằm yên ắng bên trong, được chế tác cực kỳ tinh xảo.

Sau đó Tân Lâm cầm hộp gỗ đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhận lấy chiếc hộp, thò tay vào cầm một sợi tơ tinh tế lên, đặt ở chóp mũi, nhẹ nhàng ngửi một cái, mỉm cười gật đầu, nói:

- Không sai, đây chính là Trường Xuân An Thần Hương!

- Được rồi, hàng cũng đã nghiệm qua, giao kinh văn cho ta.

Gia Cát Ánh Huy không khách khí chìa tay phải ra trước mặt Tiêu Phàm, tức giận nói.

Lúc này, hai ống tay áo của vua trộm đã biến thành vải vụn, trên cánh tay máu chảy đầm đìa, hình dáng muốn có bao nhiêu thảm hại thì có bấy nhiêu, đâu còn nửa điểm kiêu ngạo; phong độ của một vị cao nhân chứ!

Hiển nhiên sắc mặt hắn rất khó coi!

Đáng tiếc cho một bộ đồ Louis Vuitton đắt giá a, là hàng Pháp chính thống. Lần trước Gia Cát Ánh Huy đi Châu Âu "Công tác", tiện đường mua ở Paris, mới mặc được mấy lần.

Một lần kia, Gia Cát Ánh Huy trộm trong hành cung của một tù trưởng Ả Rập ở Paris, nghiêm chỉnh mà nói hành động của Gia Cát Ánh Huy không gọi là trộm, mà phải gọi là "Cướp sạch". Nhắc đến mới nói một tù trưởng Ả Rập chính tông không khác gì một thổ hào. Gia Cát Ánh Huy cảm thấy bản thân hắn không cần thiết phải khách sáo với tên đó, càng không có chút áy náy nào. Tất cả dầu mỡ ở trong sa mạc đều là của gia đình hắn.

Tiêu Phàm lấy kinh văn ra, giao cho Gia Cát Ánh Huy.

Gia Cát Ánh Huy tiếp nhận, tỉ mỉ kiểm tra một lúc. Thật ra hắn tin tưởng Tiêu Phàm tuyệt đối không có lừa hắn, tuy hai người này nhìn rất khó ưa, nhưng cái phong thái cao quý đó không phải giả vờ. Nói chung hai người này nhất định có thân phận cao quý, người có thân phận nhất định thì khi làm việc đều có quy tắc riêng. Gia Cát Ánh Huy làm như vậy, chẳng qua chỉ muốn chọc tức Tiêu Phàm một chút mà thôi.

Nhưng thực tế, biện pháp chọc tức của hắn không hề có hiệu quả.

Tiêu Phàm thật sự không để ý đến thái độ của hắn, chỉ có người rất có thực lực mới dám biểu hiện ra phong thái vân đạm phong khinh như vậy.

- Được rồi, tiền hàng đã thanh toán xong, xin mời hai vị.

Càng như vậy, Gia Cát Ánh Huy càng thấy khó chịu, trong lòng dâng lên cảm giác bức bối, lập tức hạ lệnh tiễn khách.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không có ý định lập tức rời đi, tiếp tục ngồi vững vàng ở nơi đó, mắt nhìn Gia Cát Ánh Huy, bình thản nói:

- Gia Cát tiên sinh, lần này đi Mạc Bắc, ngoại trừ Trường Xuân Hương, anh còn cầm thứ gì khác không?

Gia Cát Ánh Huy giật nảy người, gắt gao nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm, trên mặt tràn đầy vẻ nghi ngờ.

- Cậu nói cái gì?

Tiêu Phàm tỉ mỉ nhìn mặt hắn một chút, khẽ lắc đầu, nói:

- Gia Cát tiên sinh, có một số thứ không nên cầm, sẽ khiến anh rước lấy phiền phức lớn đấy.

Ở trong mắt Tiêu Phàm, cái phiền toái rất lớn này hầu như khắc rõ ràng ở trên mặt Gia Cát Ánh Huy.

- Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì? Tôi không hiểu ý của cậu...

Trong chớp mắt, mồ hôi lạnh đã thấm ướt sống lưng của Gia Cát Ánh Huy.

Hắn không quan tâm cái gọi là "Phiền toái lớn" ấy trong miệng Tiêu Phàm, cái hắn quan tâm là làm sao Tiêu Phàm biết hắn cầm thứ khác. Gia Cát Ánh Huy có thể chắc chắn trăm phần trăm là lúc hắn vào phòng ngủ của Bạch

Lang trộm Trường Xuân Hương, tuyệt đối không có ai nhìn thấy cả. Bằng không thì hẳn không thể nào còn sống mà rời khỏi thảo nguyên.

Nhưng bây giờ, lại bị một câu của Tiêu Phàm vạch trần.

Chẳng lẽ lúc hắn ra tay, thật sự có người đứng ở một bên nhìn trộm.

Cái kia.... cái kia thật sự là một cái phiền phức lớn sao?

Bộ Nhi Thiếp Xích mà biết hắn trộm đi Trường Xuân Hương và chiếc vòng ngọc kia, nhất định sẽ đuổi giết hắn đến chân trời góc bể. Vừa nghĩ tới bản thân mình bị Lang Vương thảo nguyên để mắt tới, Gia Cát Ánh Huy không thể tự chủ được mà ứa ra mồ hôi lạnh.

Một Đan Tăng Đa Cát cũng đủ cho hắn nhức đầu rồi!

Lại còn thêm một Bộ Nhi Thiếp Xích kia nữa, hắn còn có thể sống được hay không?

Tiêu Phàm lắc đầu lần thứ hai, nhưng không có nói tiếp nữa. Cho dù nói thế nào thì đây cũng là chuyện của Gia Cát Ánh Huy, phiền phức này cũng là phiền phức của Gia Cát Ánh Huy. Tiêu Phàm nhắc nhở hắn một câu đã đủ nhân đạo rồi.

Ít nhất cho tới bây giờ, hắn và Gia Cát Ánh Huy cũng chưa có giao tình bằng hữu, chỉ có quan hệ giao dịch thôi.

- Gia Cát tiên sinh, giao ra đây đi.

Tiêu Phàm hướng Gia Cát Ánh Huy đưa tay ra.

- Thứ gì?

Gia Cát Ánh Huy kìm lòng không dặng lui về sau một bước, vô cùng cảnh giác hỏi.

Cái vòng tay đó, Gia Cát Ánh Huy không hề có ý định giao cho Tiêu Phàm, mặc dù đến bây giờ hắn vẫn không có phát hiện ra chiếc vòng ngọc đó có chỗ đặc biệt gì, nhưng hắn cũng không thể tùy tiện giao ra được. Ngộ nhờ giống như lời Tiêu Phàm nói, Bột Nhi Thiếp Xích muốn gây sự với hắn, thì hắn còn có thể trông cậy vào việc cầm chiếc vòng này cò kè mặc cả với Bạch Lang. Nếu như hắn giao cho Tiêu Phàm thì chẳng phải đồng nghĩa với việc phiếu đàm phán cuối cùng cũng bị mất sao?

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Trên người anh có một món khác, cũng không phải thuộc về anh, chính là cái ví mà vừa rồi anh mượn gió bẻ măng trộm được ở quán bar Tinh Ngữ!

- Đó cũng không phải là của cậu!

Gia Cát Ánh Huy càng hoảng hốt, nhưng vẫn còn mạnh miệng cãi bướng.

Người này dường như đối với hành tung của hắn nắm rõ trong lòng bàn tay. Làm một kẻ trộm, lại bị người khác giám sát hành động thì cuộc sống sau này của hắn quả thật không có cách nào vượt qua.

Như có một cái gai tồn tại ở lưng!

Cặp lông mày của Tiêu Phàm có hơi nhíu lại, tựa hồ có vẻ không vui.

Trong lòng Gia Cát Ánh Huy tức khắc lạnh run, hắn chợt phát giác, bản thân mình sợ sệt Tân Lâm chắc chắn đã lầm đối tượng. Cái người trước đây vẫn luôn hiền lành nho nhã, đáng vẻ thư sinh, nói chuyện không nhanh không chậm trước mắt này, mới chính là nhân vật đáng sợ.

- Cho cậu!

Gia Cát Ánh Huy móc cái ví tiền ra, ném cho Tiêu Phàm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nhị Ca

Chương 65: Nhị Ca

- Khốn kiếp, muốn đùa giỡn với chúng ta à? Gọi ông chủ của các người tới đây!

Một vị công tử trẻ tuổi vươn tay vỗ một cái thật mạnh lên bàn trà, ly rượu; bình rượu; gạt tàn thuốc; đĩa trái cây đều rung rinh ngã xuống đất. Vốn xung quanh đây có rất nhiều cô gái trang điểm xinh đẹp ngồi vây quanh nói chuyện cười đùa, bỗng bọn họ đều biến sắc, không kìm được mà đứng phắt dậy, chăm chú nhìn về phía bên này, trên mặt tràn đầy vẻ khấn trương và sợ hãi.

Tiêu Thiên không có vỗ bàn, vẫn ngồi vững vàng tại chỗ, trên mặt phủ đầy sương lạnh.

Mấy vị con cháu quan lại khác đi chung với cậu ta thì vén tay áo lên, tinh thần xúc động hăm hở.

Một thanh niên toàn thân tây trang, chân mang giày da liên tục hướng mấy vị công tử khom lưng, cười xòa. Thoạt nhìn người đó giống như là quản lý quán bar.

Tiêu nhị ca là khách quen của quán bar, mấy vị công tử khác cũng đều là những khuôn mặt rất quen thuộc. Quản lý rất rõ ràng thân phận của bọn họ, lại lịch cao cao tại thượng, chính là tồn tại mà bọn họ không thể đắc tội.

Không chỉ nói Tiêu gia là siêu cấp đại hào môn uy chấn tứ hải như thế, mà cho dù mà mấy vị tiểu đệ của Tiêu nhị ca cũng đều là con cháu thế gia, tất cả bọn họ đều có thân phận không thể xem thường. Người đang nổi giận vỗ

bàn chính là con của Phó cục trưởng ở thủ đô này, đang quản lý tất cả những lãnh đạo cấp cao ở những chỗ ăn chơi của toàn thành phố này. Người này chỉ cần tùy tiện nói một câu đã có thể khiến quán bar Tinh Ngữ rơi vào sóng gió.

Dĩ nhiên quán bar Tinh Ngữ có thể phát triển đến tình trạng lớn như vậy ở thủ đô, thì bất kể là mặt trước hay mặt sau đều có người bảo bọc. Muốn ở thủ đô mở một chỗ ăn chơi mà chỉ có tiền cũng vô dụng, nếu không có quan hệ rộng thì dù cho cậu có nhiều tiền thế nào cũng uống công thôi, chỉ một cảnh sát nho nhỏ ở đồn công an cũng có năng lực khiến cậu phải đóng cửa.

Nhưng đó cũng không có nghĩa là quán bar Tinh Ngữ có thể đắc tội với một nhân vật trâu bò như Tiêu nhị ca.

Những nhân vật lớn ngầm bảo bọc sau lưng chỉ có thể ra mặt vào thời điểm mấu chốt mà thôi, còn về những mối quan hệ hàng ngày phải dựa vào quán bar tự mình đi xử lý. Có nhân vật tai to mặt lớn nào mà sẵn lòng suốt ngày cầm giấy vệ sinh, canh chừng có việc gì thì chạy tới chùi dít chứ?

- Gọi ông chủ của các người ra đây, gọi Bao Sư Hoa ra đây, không nghe ta nói gì hả?

Công tử của Phó cục trưởng rõ ràng đang rất tức giận, mắt thấy quản lý cứ lờn vờn, nghiêng nghiêng vẹo vẹo một chỗ không chịu di chuyển theo lời của cậu ta thì nhất thời thuận tay cầm một ly bia trên bàn lên, hất vào mặt người quản lý.

Quản lý không kịp né tránh, vừa vắn bị hất trúng mặt.

Một đám cô gái thét ầm lên.

- Ôi! Tiểu Quế Tử, làm gì vậy chứ? Sao lại tức giận đến vậy chứ?

Đúng vào lúc này, phía sau chột truyền đến một giọng nói không âm không dương.

Vừa nghe đến giọng nói này, quán bar nhất thời xôn xao, tất cả mọi người đều tự động nhường đường.

Tiểu Quế Tử đang nổi đóa tức khắc trở nên lúng túng, một chân của cậu ta vốn đặt ở trên salon vôi vàng bỏ xuống, trên mặt có thêm vài phần ngượng ngùng.

- Ông nhị ca.....

Có thể khiến cho công tử của Phó cục trưởng trong nháy mắt biến sắc, cũng không biết vị Ông nhị ca này lại là loại nhân vật tai to mặt lớn khó lường đến bậc nào?

Ông Nhị Ca cũng chính là vị thanh niên có giọng nói không âm không dương kia, từ ngoài vòng vây nam nữ, chậm rãi đi đến. Vị Ông Nhị Ca này có vóc người cũng không quá cao, dáng người hơi gầy còm, nhưng tuyệt đối không hề yếu ớt, nhìn qua có vẻ rất cường tráng. Cậu ngó xung quanh một lượt, vẻ mặt ngạo nghễ, tuy nhiên sắc mặt cậu ta có vẻ xanh xao, cũng không biết có phải là do ngọn đèn của quán bar chiếu vào hay không.

- Ha ha, Tiêu Nhị Ca cũng ở đây à? Đã xảy ra chuyện gì mà nóng nảy đến như vậy?

Ánh mắt Ông Nhị Ca đảo qua mặt của Tiểu Quế Tử, rơi vào trên người Tiêu Thiên, dừng lại một chút, rồi vừa cười vừa nói, giọng điệu có chút thay đổi, không còn là loại dạy bảo cao cao tại thượng lúc trước nữa.

Ông Nhị Ca có thể dạy bảo Tiểu Quế Tử nhưng nếu đối tượng là Tiêu Nhị Ca thì hiển nhiên không phải ai cũng có thể giáo huấn được.

Tiêu Thiên hừ một tiếng, không hề phản ứng lại, cũng không có đứng dậy.

Cậu quả thật không ưa cái đức hạnh không âm không dương của Uông Thuật Đồng, hoàn toàn không giống như một người đàn bà nữ tính, cũng không giống với một cô gái thuần khiết.

- Uông Nhị Ca à! Là như vậy, có người trộm ví tiền của Tiêu Nhị Ca.

Tiểu Quế Tử sợ bọn họ dây dưa một hồi sẽ dẫn đến mâu thuẫn, nhanh chóng lên tiếng giải thích.

Anh em trong vòng quần là áo lượt ở thủ đô đều biết Tiêu Nhị Ca và Uông Nhị Ca luôn bất hòa, Tiêu gia và Uông gia cũng không cùng đường. Hai vị nhị ca tuy đều là khách quen của quán bar Tinh Ngữ, nhưng đều đến vào các thời điểm khác nhau, nước sông không phạm nước giếng.

Mấy năm trước đây, lúc Tiêu Thiên và Uông Thuật Đồng còn đi học, tình hình cũng không ôn hòa như vậy. Chia làm hai phe, hễ động một chút là đánh nhau. Tiêu Nhị Ca có vóc người cao lớn, thân lại mang công phu, thường xuyên đánh uông Nhị Ca mặt mũi bầm dập. Tuy nhiên Uông Nhị Ca cũng không lúc nào ngừng trù tính kế hoạch hãm hại Tiêu Nhị Ca, khiến Tiêu Nhị Ca không ít lần ngậm bồ hòn.

Hai người coi nhau như là kẻ thù!

- Có chuyện như vậy sao?

Lúc này, ngay cả Uông Thuật Đồng cũng biểu hiện kinh ngạc.

Quán bar vốn là nơi long xà hỗn tạp, bị người khác đánh cắp vật gì đó cũng là chuyện rất bình thường, nhưng trộm ví tiền của Tiêu Nhị Ca là chuyện rất không bình thường. Một khi bị bắt lại thì hậu quả chắc chắn rất nghiêm trọng. Có lẽ căn cứ theo quy định của pháp luật trộm một cái ví tiền không đủ để phạt, nhưng phải xem đối tượng hãm trộm là ai mới được, chỉ cần

khiến cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong, dẫn về đồn công an uống nước trà là được.

- Tiểu Sơn, tại sao ông chủ của các người còn chưa tới?

Uông Thuật Đồng lập tức chuyển hướng sang người quản lý mặt mày rũ rượi kia, cau mày hỏi.

Ví tiền của Tiêu Thiên bị người khác đánh cắp, đây không phải là vấn đề tiền bạc, mà chính là vấn đề mặt mũi. Bao Sư Hoa cũng quá chậm chạp. Ở trong vòng quần là áo lượt ở thủ đô, nhân vật có cấp bậc "Đại ca" như Tiêu Thiên và Uông Thuật Đồng, cũng không có mấy người. Bất kể là đặc tội vị nào cũng đủ khiến cho chỗ làm ăn này dẹp bỏ.

Tiểu Sơn vội vàng nói:

- Uông Nhị Ca, Bao tổng sẽ lập tức tới ngay, lập tức tới ngay...

Giọng nói đã bắt đầu run run.

Đặc tội với một vị Nhị Ca đã khủng khiếp lắm rồi, bây giờ lại có đến tận hai vị Nhị Ca, hắn vẫn còn muốn sống tiếp.

- Làm phiền, làm phiền.... thật ngại ngùng.....

Mọi người đang nói chuyện, bỗng có một người đàn ông trung niên thở hồng hộc chạy đến, hắn chính là Bao Sư Hoa - ông chủ của bán bar Tinh Ngữ. Kỳ thật Bao tổng rất kiêu ngạo, không vì cái gì khác, chỉ vì tên của hắn - Bao Sư Hoa - Bạo Cúc Hoa!

Thật không biết lúc trước khi cha hắn đặt tên cho hắn, rốt cuộc nghĩ thế nào.

Tuy nhiên dường như ở một niên đại nào đó, hoa cúc là một loài thực vật có thể dùng để thưởng thức, cũng có thể pha trà. Ai biết trải qua mấy thập

niên, không ngờ lại phát sinh loại chuyển biến kinh thiên này.

Quả nhiên là người tính không bằng trời tính!

- Tiêu Nhị Ca, Ưông Nhị Ca cũng ở đây... Thật xin lỗi... xin lỗi, tôi đã tới chậm, xin lỗi, xin lỗi...

Bao Sư Hoa vừa chen vào, lập tức cuống quýt cúi đầu, khom lưng, cầm một tờ khăn giấy trong tay, liên tục lau mồ hôi, trong đầu âm thầm kêu không xong rồi.

- Bao tổng à! Ta nói người đã xảy ra chuyện gì vậy? Chỉ một quán bar mà cũng không quản lý được, bừa bộn, loại người gì cũng có, ngay cả túi của Tiêu Nhị Ca - bạn tôi mà cũng dám trộm! Chuyện này, người nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích đàng hoàng.

- Đương nhiên đương nhiên, xin lỗi, xin lỗi, đều tại tôi đều tại tôi...

Vị Bao tổng này dường như đặc biệt thích nói chuyện, nói cái gì cũng lặp lại liên tục hai lần:

- Tiêu Nhị Ca, ngài tổn thất bao nhiêu vậy? Tôi sẽ bồi thường!

Tiêu Thiên liếc thân hình mập mạp của Bao Sư Hoa một cái, nhàn nhạt lên tiếng:

- Bao tổng, vấn đề mấu chốt không phải là tiền nhiều hay ít, nếu như mỗi chỗ ăn chơi đều giống như quán bar Tinh Ngữ, khắp nơi đều là người tay chân không sạch sẽ thì về sau chúng tôi làm sao dám tới nữa chứ? Tiền không phải là vấn đề, ví của tôi, ông nhất định phải tìm trở về, còn có tên trộm ví kia, ông cũng phải tìm ra cho tôi!

- Việc này, việc này... Tiêu Nhị Ca à, tiền nhất định phải bồi thường... Tiêu Nhị Ca xem trọng lão Bao tôi, bằng lòng đến chỗ này, đó chính là vinh hạnh

của tôi. Tôi làm sao có thể khiến cho Tiêu Nhị Ca chịu bất cứ tổn hại nào được chứ? Tiêu Nhị Ca, Quế ca... Mấy vị thiếu gia cho lão Bao tôi chút mặt mũi, chúng ta vào trong uống một chén, coi như tôi nhận lỗi với các vị, có được hay không?

Bao Sư Hoa rõ ràng là một tay giang hồ lão luyện, Tiêu Thiên so với hắn nhỏ hơn mười mấy tuổi, về phần Tiểu Quế Tử càng nhỏ hơn cũng chưa đến hai mươi. Hắn đều dùng cách gọi giống nhau, gọi là "Ca". Hơn nữa, chuyện như vậy vốn không thể giải quyết trước mặt mọi người.

Thấy Bao Sư Hoa hiểu chuyện như vậy, ngược lại Tiêu Thiên cũng không tiện làm quá, gật đầu một cái, đứng dậy.

- Uông Nhị Ca...

Bao Sư Hoa vội vàng hướng Uông Thuật Đồng cúi đầu.

Uông Thuật Đồng vung tay lên, lười biếng nói:

- Bao Tổng, ông đi đi, không cần quan tâm tôi, tôi uống rượu là được rồi.

- Dạ dạ, đa tạ Uông Nhị Ca đã giúp đỡ. Tiểu Sơn à! Nhất định phải phục vụ mấy vị thiếu gia thật tốt...

Thật vất vả mới đem trò hài nơi này giải quyết, Bao Sư Hoa cùng đám người Tiêu Thiên đi về phía văn phòng. Sau lưng vang lên một trận tiếng cười, rõ ràng là đám người Uông Thuật Đồng cùng mấy công tử quần là áo lượt đang chê cười Tiêu Thiên.

Tiêu Nhị Ca vừa bước vào quán bar, kết quả ví tiền lại bị người khác trộm, trò cười này nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ. Đoán chừng không đến mấy ngày sẽ lan truyền khắp vòng tròn quần là áo lượt ở thủ đô.

Tiêu Thiên chợt dừng bước chân.

Bao Sư Hoa lại càng hoảng sợ, vội vàng cúi đầu khom lưng, liên tục nói:

- Tiêu Nhị Ca, xin lỗi... thật xin lỗi, đều là lỗi của lão Bao tôi, xin ngài hãy cho tôi chút thể diện... cho chút thể diện, bên này, xin mời ngài đi bên này...

Nếu như hôm nay hai vị Nhị ca đánh nhau ở đây, người xui xẻo trăm phần trăm chính là Bao Sư Hoa hãn. Hãn bị đánh không nói làm gì, còn phải bỏ ra rất nhiều tinh lực đi mời nhân vật tai to mặt lớn đứng ra nhận lỗi với hai vị Nhị Ca.

Quả thật hãn không đắc tội nổi hai vị thiếu gia này.

Về mặt Tiêu Thiên âm trầm, lần nữa cất bước đi về phía trước.

Đi chưa được mấy bước, Tiêu Thiên chợt dừng bước, trợn to mắt, bày ra vẻ mặt không thể nào tin nổi.

- Anh?

Người đang đứng cách đó không xa nhìn cậu, chẳng phải là Tiêu Phàm hay sao?

Tiêu Thiên cũng không ngờ là cậu có thể gặp anh cả ở quán bar Tinh Ngữ này.

Trong trí nhớ của cậu, Tiêu Phàm chẳng bao giờ đến bất kỳ chỗ ăn chơi nào cả.

Hôm nay, anh ấy làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Mấy người Tiểu Quế Tử cũng dừng bước một cách rất tự nhiên, trên mặt bọn họ có chút khó hiểu.

Chưa ai trong bọn họ nhìn thấy qua Tiêu Phàm.

Tuy nhiên toàn thân Tiêu Phàm mặc đường trang màu trắng, chân mang một đôi giày vải dệt thủ công màu đen, quả thật hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh của quán bar Tinh Ngữ, tức khắc thu hút ánh mắt của vô số người.

Đám người Uông Thuật Đồng đứng cách đó không xa cũng nhìn thấy Tiêu Phàm, bọn họ thấy Tiêu Thiên bỗng dừng ngừng lại, mặt tươi cười bước ra tiếp đón thì cũng có chút khó tin, nhin không được hỏi:

- Uông Nhị Ca, đó là ai vậy?

Uông Thuật Đồng cười lạnh, nói:

- Đại thiếu gia của Tiêu gia, một thần côn!

Giọng nói tràn đầy sự khinh thường.

Cũng không thể trách thái độ của Uông Nhị Ca như thế, so với anh cả Uông Thuật của hắn, Tiêu Phàm ở trong mắt các trưởng bối chẳng là cái gì cả.

Hai vị đích tôn của Tiêu gia, một người là thần côn, một người là công tử quần là áo lượt, Tiêu gia xem như là không có người nối nghiệp rồi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hồ Lô Hắc Ngọc

Chương 66: Hồ Lô Hắc Ngọc

- Anh! Sao anh lại đến đây?

- Đến thăm em.

Tiêu Thiên nhin không được gãi gãi đầu nói:

- Anh, sao em nghe trong giọng điệu của anh có chút lo lắng không yên vậy? Chẳng lẽ anh muốn đi xa nữa ư?

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Phàm không hề lộ diện, nhưng hai anh em vẫn liên lạc qua điện thoại. Tiêu Thiên biết Tiêu Phàm ở thủ đô, chẳng qua cậu ấy không biết Tiêu Phàm bận rộn chuyện gì thôi. Tiêu Phàm không nói, Tiêu Thiên cũng không hỏi, từ lúc cậu hiểu chuyện, cậu đã cảm thấy anh cả rất thần bí, tựa hồ cất giấu rất nhiều bí mật. Khi còn bé cậu cũng đã đuổi theo hỏi anh cả, nhưng dần dần cũng thành thói quen, mãi rồi không hỏi nữa.

Mỗi người đều có cách sống, không gian sống của riêng mình, cho dù hai người là anh em ruột cũng không tiện can thiệp quá nhiều.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Anh phải đi xa mấy ngày, đến một nơi tương đối vắng vẻ, có thể là nơi đó không có sóng điện thoại.

- À, đi nơi nào vậy? Khi nào anh về?

Tiêu Thiên có chút khó hiểu. Hiện tại, phạm vi sóng điện thoại bao phủ rất rộng, trừ khi là nơi rừng sâu núi thẳm hoặc là chỗ sâu trong sa mạc lớn, nếu không thì dù là vùng nông thôn vẫn có sóng điện thoại di động.

Tiêu Phàm mỉm cười, quay mặt sang Bao Sư Hoa đang đứng cung kính một bên, nói rằng:

- Bao tổng, tôi muốn cùng em trai đơn độc nói chuyện một lát, có thể mượn chỗ của ông dùng một chút không?

- Đương nhiên đương nhiên, đại thiếu quá khách khí rồi. Đại thiếu, nhị thiếu, xin mời sang bên này.

Bao Sư Hoa luôn miệng nói:

Mặc dù trang phục của Tiêu Phàm hoàn toàn không phù hợp với không khí của quán rượu, hơn nữa trước kia Bao Sư Hoa chưa từng gặp qua Tiêu Phàm, nhưng như thế không ảnh hưởng đến thái độ khách khí kính cẩn của hắn đối với Tiêu Phàm. Thoạt nhìn tướng mạo của vị này giống như có quan hệ máu mủ với Tiêu Thiên, hơn nữa hắn còn nghe Tiêu Thiên gọi vị này là "Anh", thái độ cũng rất thân thiết, hẳn chắc chắn hai người chính là anh em. Vì thế gọi là "Đại thiếu" nhất định không sai.

Tiêu Thiên có phần khó hiểu, nhưng cũng không có hỏi nhiều.

Ngay sau đó, hai người đi đến phòng làm việc của Bao Sư Hoa, cánh cửa gỗ dày cộm nặng nề vừa đóng lại, lập tức đem âm thanh ồn ào vô tận nhốt ở ngoài cửa. Phòng làm việc của Bao Sư Hoa có hiệu quả cách âm vô cùng tốt.

Làm việc ở trong quán bar, mà văn phòng cách âm không tốt sẽ bị âm ỉ chết mất.

Bao Sư Hoa tự mình dâng trà cho hai vị công tử, liên tục bận rộn, sau đó lui ra ngoài. Bao Sư Hoa có chút sợ Tiêu Phàm, tuy rằng thoạt nhìn Tiêu Phàm lịch sự nhã nhặn, đối với bất cứ người nào cũng không hề có dụng ý xấu. Nhưng có lẽ chính vì như vậy, nên Bao Sư Hoa nhìn không thấu Tiêu Phàm khiến hắn càng căng thẳng hơn. Với loại người làm ăn như Bao Sư Hoa mà nói, đối mặt với một người mà chính mình không thể nhìn thấu tâm ý của người đó mới thật sự áp lực.

Bọn người Tiểu Quế Tử thì ngồi ở một bên, tự có người dâng rượu đồ nhắm, tận tâm phục vụ.

Bao Sư Hoa đích thân tiếp rượu.

- Có chuyện gì hả anh?

Tiêu Thiên ngồi xuống, nóng lòng hỏi. Dù sao hai người cũng là anh em ruột, cậu không cần giữ bầu không khí chừng mực để làm gì.

Quá yên tĩnh.

Đột nhiên từ môi trường ồn ào náo nhiệt, bước vào một căn phòng hoàn toàn không có âm thanh nào, cậu có chút không thể thích ứng kịp.

Tiêu Phàm mỉm cười, móc ví tiền từ trong túi ra đưa cho Tiêu Thiên.

- A, làm sao ví tiền của em lại ở trong tay của anh vậy? Có chuyện gì xảy ra vậy anh?

Tiêu Thiên lấy làm kinh ngạc, vươn tay nhận lấy chiếc ví, xem xét cẩn thận, xác định ví tiền này chắc chắn là của mình.

- Vừa rồi có người trộm ví tiền của em, anh tiện tay lấy lại cho em.

Tiêu Thiên càng cảm thấy kỳ lạ, nói:

- Anh thấy sao? Anh đã sớm ở đây rồi hả.... Nhưng mà không phải là trước kia anh chưa từng đến nơi này sao?

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, không trả lời câu hỏi của Tiêu Thiên, chỉ cẩn thận xem xét tướng mạo của Tiêu Thiên. Khí sắc đỏ trắng đan xen nhau nơi ấn đường của Tiêu Thiên lại càng thêm đậm, thái sương xám xanh, diềm báo tai ương lao ngục càng ngày càng rõ rệt.

Hoàn toàn ăn khớp với kết quả thôi diễn Huyết Tương Thuật của Tiêu Phàm.

Căn cứ theo kết quả thôi diễn Huyết Tương Thuật, chẳng bao lâu nữa Tiêu lão gia sẽ qua đời, người đầu tiên của Tiêu gia gặp xui xẻo chính là Tiêu Thiên. Có lẽ đối thủ chính trị của Tiêu gia từ trên người Tiêu Thiên mở ra cửa khẩu, triển khai bước kế tiếp đánh đổ toàn bộ Tiêu gia.

Tiêu Thiên bị anh cả nhìn đến toàn thân không được tự nhiên, vừa cười vừa nói:

- Anh làm sao vậy?

Tiêu Phàm lắc đầu, hỏi ngược lại Tiêu Thiên:

- Tiêu Thiên à! Em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Tiêu Phàm nhìn thấy ví tiền của Tiêu Thiên phòng to, nên xem xét bên trong, cậu thấy trong ví có khoảng hai - ba nghìn đô la, ngoài ra còn có mấy thẻ ngân hàng. Vừa rồi Tiêu Phàm cũng điều tra, tiền mặt trong mấy thẻ cộng lại hơn một trăm vạn. Về phần mật mã của thẻ ngân hàng, Tiêu Phàm không cần phải hỏi, chính là ngày sinh nhật của Tiêu Thiên.

Tác phong làm việc của Tiêu Thiên cùng cậu không giống nhau, đỉnh đặc, lại không kiên nhẫn nên nhất định sẽ không đặt mật mã quá phức tạp.

Tiêu Thiên làm việc chỉ mới ba năm, lại chưa từng tham gia buôn bán, nhưng tài khoản ngân hàng lại có hơn trăm vạn.

- Anh à! Em thì làm được việc gì chứ, chẳng qua em chỉ hỗ trợ phê công văn mấy lần. Bọn người Uông Thuật Đồng còn lợi hại hơn em nhiều, Uông Thuật Văn giới thiệu nghiệp vụ cho công ty của nhị thúc hần, mỗi khoản được trích phần trăm hoa hồng mấy chục vạn. Thật ra thì có giới thiệu nghiệp vụ gì đâu chứ, đơn giản là thay đổi biện pháp chiếm lợi ích xí nghiệp nhà nước thôi!

Tiêu Thiên thản nhiên nói.

Tiêu Phàm biết Tiêu Thiên không có thói phòng sự việc, thủ đoạn làm tiền của con cháu thế gia quần là áo lượt thủ đô chỉ vồn vện có mấy chiêu như vậy thôi. Tất cả mảnh khoe đều được hình thành trên quyền lực.

Nhưng đó không phải là điểm mấu chốt, điểm quan trọng chính là ở chỗ trụ cột quyền lực này phải vững chắc, không thể bị đánh tan. Một mai khi nền móng quyền lực bị sụp đổ thì tất cả những "Quy tắc ngầm" này cũng sẽ lập tức biến thành hành vi phạm tội!

Nếu như tình thế trái ngược, Uông lão gia qua đời, những hào môn thế gia khác sẽ ra tay đối phó với Uông gia, họ cũng sẽ nắm lấy những điểm yếu này, đem quyền hạn nắm giữ ở trong tay.

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

- Tiêu Thiên, bệnh của ông nội càng ngày càng nặng, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Trong khoảng thời gian này, em tốt nhất phải thường đến bệnh viện chăm sóc ông.

Về chuyện khuyên Tiêu Thiên không được có hành động "Hồ đồ" thì Tiêu Phàm không có nói, bởi có nói cũng vô dụng. Thứ nhất, dù có nói thì Tiêu Thiên chưa chắc chịu nghe; thứ hai trong trận đánh cờ đẳng cấp chính trị này, Tiêu Thiên chỉ là một quân cờ bị lợi dụng, phẩm đức cá nhân của Tiêu Thiên thế nào không quan trọng.

Nếu như quá trình luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan kéo dài tuổi thọ của Tiêu lão gia gặp chuyện ngoài ý muốn thì Tiêu Phàm nhất định sẽ liều mạng. Nếu như Tiêu gia không thể tránh được đại họa thì có thể cứu được người nào hay người ấy!

Tiêu Thiên chính là đối tượng được đưa vào vị trí quan trọng nhất cần phải bảo vệ.

Ngô Thạc Xương cũng đã từng nói, hai vị thiếu gia của Tiêu gia đều mang tướng mệnh Thiên Tử Chi Mệnh; Chí Tôn Chi Tướng. Nếu như Tiêu Thiên có thể tránh được tai họa, có lẽ chính là hy vọng duy nhất để Tiêu lão gia có thể kéo dài tuổi thọ, đông sơn tái khởi.

- Dạ!

Lần này, Tiêu Thiên cũng không hề do dự mà đáp ứng.

Tiêu Phàm lại nhoẻn miệng cười, từ trên cổ tháo xuống một cái hồ lô nho nhỏ làm bằng hắc ngọc, dùng một sợi dây đỏ xỏ qua, đưa cho Tiêu Thiên, nói:

- Đây là một món đồ chơi anh tìm được từ một chợ đồ cổ, nghe nói có thể tiêu tai, giải họa, em đeo ở trong người đi.

Lời này mang theo ý ra lệnh.

Đem tất cả chợ đồ cổ lật tung lên hết cũng chưa chắc tìm được một món đồ chơi như vậy.

Đây là năm Tiêu Phàm mười tám tuổi, chính tay Chỉ Thủy sư tổ đã cởi xuống và đeo lên cổ Tiêu Phàm. Cái hồ lô nho nhỏ này đã được đeo bên người Chỉ Thủy sư tổ hơn sáu mươi năm, lại đeo trên cổ Tiêu Phàm gần chín năm. Mỗi ngày lấy nguyên khí làm thức ăn, ngưng kết tinh khí chân nguyên của hai đời chưởng giáo Vô Cực Môn. Chỉ cần đem hồ lô ngọc này mang theo bên người, kết hợp với mệnh tướng bản thân Tiêu Thiên, vậy thì bất cứ tai họa nào cũng không thể ập xuống người của Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên vội vàng đưa hai tay ra nhận lấy, quan sát một cách tỉ mỉ, nhưng cậu cũng không thể nhìn ra được hồ lô hắc ngọc này có chỗ khác thường nào. So với những trang sức tinh khiết khác thì hồ lô hắc ngọc này quả thật không tính là vật giá trị lắm.

- Anh à! Đây là vật gì vậy?

Tiêu Thiên có chút khó hiểu, trong đầu cũng có chút vướng mắc, nguyên nhân không bởi vì cái gì khác, chỉ là Tiêu Thiên không thích đeo những đồ vật linh tinh này trên người cho lắm. Tiêu Nhị Ca là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, cứ nghĩ đến đeo trên ngực một cái hồ lô đen sì như vậy thì cảm thấy không bình thường. Chẳng qua là cậu không dám biểu hiện vẻ khó chịu ở trước mặt Tiêu Phàm thôi.

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

- Tiêu Thiên à! Em không nên hỏi tại sao, nói tóm lại em nhất định phải đeo cái hồ lô hắc ngọc này trên người, hai mươi bốn tiếng không được tháo ra, cho dù lúc tắm rửa cũng vậy. Hiểu chưa?

Thấy vẻ mặt Tiêu Phàm vô cùng nghiêm túc, Tiêu Thiên lại càng hoảng sợ, nghi ngờ nói:

- Anh à! Dường như em cảm thấy có chuyện gì đó rất lớn sắp xảy ra. Ông nội không sao chứ? Đây cũng không phải lần đầu tiên ông nằm viện...

Tiêu Thiên bắt đầu suy nghĩ, chắc chắn có chuyện gì đó mà cậu chưa biết. Lúc nào Tiêu Phàm cũng không nói rõ ràng ý tứ của mình, nên cậu chỉ còn cách đi phân tích thôi. Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc kỳ lạ của Tiêu Phàm, trong đầu Tiêu Thiên luôn có một dự cảm chẳng lành.

Anh cả thế nhưng lại học theo bộ dáng của người tu đạo.

Mặc dù Tiêu Thiên không hề tin tưởng tác dụng huyền diệu gì đó của hồ lô hắc ngọc, nhưng cũng không hoàn toàn bài xích. Hơn nữa, lúc trước bất cứ lúc nào cậu nhìn thấy Tiêu Phàm, Tiêu Phàm bao giờ cũng ôn hòa nhã nhặn, không có việc gì có thể khiến anh ấy sợ hãi. Nhưng mà mấy tháng nay, cậu lại trông thấy anh cả cứ nhúu mày suốt.

Chẳng lẽ ông nội thực sự không còn sống được bao lâu nữa sao?

Đối với Tiêu gia mà nói, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng lớn, đối với thành tựu về mặt y học của anh cả, Tiêu Thiên chưa bao giờ nghi ngờ.

Tiêu Phàm không phủ nhận mà nói:

- Tình hình bây giờ không giống với trước kia, ông nội đã lớn tuổi rồi... Trước kia có khi nào em thấy ông ở trong bệnh viện đến hai tháng chưa?

- Vậy anh nhất định phải nghĩ ra biện pháp chứ? Chẳng phải thuật châm cứu đông y của anh rất lợi hại sao?

Tiêu Thiên có chút nóng nảy.

- Anh đang tìm biện pháp, anh chỉ là lo lắng ngộ nhỡ... Tiêu Thiên tới đây, để anh đeo cho em.

Nói xong, Tiêu Phàm lấy hồ lô hắc ngọc từ trong tay Tiêu Thiên, Tiêu Thiên vội vàng buông hết những suy nghĩ trong đầu, dù trong lòng hắc có khó chịu thế nào đi nữa thì hắc cũng không thể làm ngược lại tâm ý của anh cả được.

Tiêu Phàm rất nghiêm túc đeo hồ lô hắc ngọc trên cổ Tiêu Thiên, tiện tay sửa sang cổ áo cho cậu ta. Vỗ vỗ bả vai của Tiêu Thiên, nhẹ giọng nói:

- Tiêu Thiên, nhớ kỹ lời anh, bất kể lúc nào cũng không thể tháo hồ lô hắc ngọc này xuống, cũng không thể làm vỡ.

- Dạ anh, em nhớ kỹ rồi.

Tiêu Thiên đành phải liên tục gật đầu.

Nhắc đến cũng rất kỳ lạ, cái hồ lô hắc ngọc này vừa áp vào ngực, Tiêu Thiên liền cảm thấy rất ấm áp, hơn nữa cảm giác ấm áp này lan đến tận tứ

chi, khắp người đều có cảm giác thoải mái dễ chịu không thể diễn tả được.

Tiêu Phàm khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lời Trách Mắng Của Cha

Chương 67: Lời Trách Mắng Của Cha

Trong tiểu viện yên tĩnh, một số cây không phải là loại cây xanh quanh năm đều trở nên khô vàng héo hắt.

Mùa đông đã đến rồi.

Tiêu Phàm chậm chậm đi vào cửa, đi về hướng phòng bệnh.

Lần này, bệnh tình của ông nội vô cùng trầm trọng, đã ở bệnh viện 301 hơn hai tháng rồi, nhưng không hề có dấu hiệu có thể xuất viện. Phó viện trưởng Ninh, người có quan hệ đặc biệt thân thiết với Tiêu Trạm đã lên trao đổi với ông, rằng phải chuẩn bị tâm lý xấu nhất. Đương nhiên bệnh viện đã dốc hết toàn lực chữa trị, Phó viện trưởng Ninh đã đích thân làm tổ trưởng tổ chuyên gia chữa bệnh cho Tiêu lão gia.

Lúc Tiêu Phàm đi vào phòng bệnh là lúc Tiêu Trạm cũng có ở đó, còn có thư ký của Tiêu lão gia và Trương hộ sĩ.

Thấy Tiêu Phàm bước vào cửa, trên mặt Tiêu bộ trưởng lộ ra vẻ không vui.

Biết rõ ông nội bệnh nặng trầm trọng, nhưng Tiêu Phàm lại biến mất hai tháng, không hề xuất hiện ở bệnh viện lấy một lần. Thật không biết là nó bận rộn chuyện gì. Trước kia, ngoại trừ việc khăng khăng muốn đi tu, thì ở những phương diện khác, Tiêu Phàm vẫn luôn là một người rất hiểu chuyện, cậu cũng chính là người khiến Tiêu lão gia vui vẻ.

Nhưng bây giờ cũng không biết có chuyện gì xảy ra với cậu?

Ngược lại Tiêu lão gia lại nở nụ cười vui vẻ.

Tiêu lão gia nửa nằm ở trên giường, thân thể càng thêm gầy gò, trên cánh tay đã trở nên khô héo cắm ống truyền nước biển, tinh thần cực kỳ kém.

Thư ký cùng với Trương hộ sĩ gật đầu với Tiêu Phàm một cái, coi như là chào hỏi. Tình hình của Tiêu lão gia như thế, bất cứ người nào cũng không thể vận ra được vẻ tươi cười, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

- Ông nội, ba!

Tiêu Phàm chậm rãi bước tới trước giường bệnh.

- Đi đâu? Lâu như vậy mới chịu lộ mặt!

Tiêu Trạu xịu mặt hỏi, trong mắt tràn đầy tia máu, nhìn qua có vẻ cực kỳ mệt mỏi. Trong khoảng thời gian này, Tiêu Trạu quả thật rất bận rộn. Từ khi phó viện trưởng Ninh lên lút trao đổi tình hình bệnh tật với ông, mặc dù Tiêu Trạu không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng cũng đành phải chuẩn bị công việc "Hậu sự" cho Tiêu lão gia.

Cái gọi là "Chuẩn bị hậu sự" của nhà nhất đẳng đại hào môn ở thủ đô cũng không đơn giản như những gia đình bình thường. Liên tục chừng mười ngày, Tiêu Trạu đều ở đây gặp gỡ nhân vật quan trọng, bàn bạc về trận phong ba về chính trị sau khi ông cụ qua đời. Công tác của bản thân Tiêu Trạu cũng không thể bỏ mặt được, mà phía bệnh viện bên này cũng phải thường xuyên túc trực. Mặc dù Tiêu Trạu tuổi còn trẻ, thân thể cũng không tệ, nhưng ông cũng cảm thấy không chịu đựng nổi.

- Có chút việc gấp.

Tiêu Phàm trả lời cha một câu đơn giản.

Cặp lông mày của Tiêu Trạh nhướn lên cao.

Rõ ràng câu trả lời này của Tiêu Phầh không đủ làm cho ông hài lòng, có chuyện gì quan trọng hơn sức khỏe của ông nội mình chứ? Chẳng qua là có mặt Tiêu lão gia ở đây, nên Tiêu Trạh không tiện rằng dạy con trai, tránh cho ông cụ nhìn không thoải mái, bệnh tình lại nặng thêm.

Cơn tức giận của Tiêu Trạh nằm trong dự liệu của Tiêu Phầh, cậu trầm ngâm nói:

- Ông nội, cha, con có một số việc muốn đơn độc nói với hai người.

Vẻ mặt của thư ký thoáng chốc cứng đờ.

Ý của Tiêu Phầh chính là muốn hẫh và Trương hộ sĩ tránh đi. Sự việc như vậy diễn ra ở vô số hào môn thế gia, thông thường thư ký đều tự hiểu, hẫh cũng không muốn dính vào quá sâu.

Hào môn sâu tựa như biển!

Có đôi khi tham dự việc cơ mật quá sâu chưa chắc là chuyện tốt lành gì.

Chẳng qua loại yêu cầu này nói ra từ miệng của Tiêu Phầh, thoáng có chút kỳ lạ. Nghiêm túc mà nói, Tiêu Phầh chẳng qua chỉ có quan hệ huyết thống với Tiêu lão gia mà thôi, những việc lớn việc nhỏ của Tiêu gia, cho tới bây giờ cậu cũng không hề nghe lọt tai.

Cậu ta là "Người tu hành".

Đừng nói là những trường bối hào môn thế gia khác, cho dù là con gái hay thân thích khác của Tiêu gia cũng đều bài trừ Tiêu Phầh. Hoặc giả chỉ có tiệc sinh nhật, kết hôn, hoặc những dịp ăn mừng như vậy thì bọn họ mới nhớ tới Tiêu gia còn tồn tại một cháu đích tôn như vậy mà thôi.

Cuối cùng Tiêu Trạh có vẻ đã không nhin được nữa, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, kêu lên một tiếng, nói:

- Có việc gì cứ nói đi, ở đây cũng không có người ngoài.

Những lời này của Tiêu Trạh, hiển nhiên là muốn cấp cho bí thư mặt mũi. Bí thư của Tiêu lão gia cũng là con trai trưởng của phó cấp bộ bát kinh, giữ chức vụ cấp phó ở trung ương bộ ủy, lại tham gia hội đồng quan trọng trong bộ vụ. Quyết định quan trọng của cán bộ cấp cao nhất cũng do hăh phản hồi lại cho Tiêu lão gia, khi Tiêu lão gia đưa ra "Kiến nghị" cũng do hăh phản hồi lại cho lãnh đạo chủ chốt cùng với những ban ngành liên quan.

Tiêu Phàm rất bình tĩnh, gật đầu với cha một cái, nhưng miệng lại đóng chặt lại, không nói thêm bất cứ lời nào nữa.

Tiêu lão gia nằm ở trên giường bệnh, khẽ ho khan một tiếng. Chỉ phát ra vồn vện một tiếng ho khan, mà Tiêu lão gia đã mất rất nhiều khí lực rồi.

Bí thư lập tức gật đầu, thấp giọng nói:

- Tiêu lão, Tiêu bộ trưởng, tôi ra ngoài một lúc.

Cha già đã biểu hiện thái độ của mình thì Tiêu Trạh cũng không tiếp tục kiên trì nữa, chỉ mang theo một chút áy náy gật đầu với bí thư. Khóe miệng bí thư thoáng nhấc lên một nụ cười, trên mặt lập tức xuất hiện vết nhăn, biểu hiện bản thân ông hiểu, mong Tiêu Trạh không cần phải để ở trong lòng.

Trương hộ sĩ cũng vội vàng đuổi theo bí thư, hai người cùng nhau ra ngoài, đi tới cửa còn ngoái đầu nhìn giường bệnh của Tiêu lão gia, rõ ràng là bà có chút không yên lòng. Tuy nhiên hai người rất nhanh đã đi ra ngoài cửa, nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

- Chuyện gì? Cứ làm ra vẻ thần thần bí bí!

Bí thư cùng với Trương hộ sĩ vừa đi ra, trên mặt Tiêu Trạm liền khắc vẻ không hờn giận, nhưng ai cũng biết chẳng qua ông chỉ đang cố gắng đè nén lửa giận trong lòng mình mà thôi.

- Cha, con có thể trị hết bệnh của ông nội.

Tiêu Phàm vô cùng bình tĩnh nói, giọng nói vẫn dịu dàng như trước, tựa như đang kể một câu chuyện rất bình thường, không có nửa điểm sốt sắng.

- Con nói cái gì?

Tiêu Trạm vốn đang thông dong, chợt trợn to mắt, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

- Con đùa cái gì thế?

Ngay cả giáo sư chuyên môn cao cấp của bệnh viện 301 dốc toàn lực cũng không có cách nào chữa trị, bảo trong một khoảng thời gian ngắn, làm sao Tiêu Trạm có thể tin tưởng vào những lời này của Tiêu Phàm được chứ?

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, nói:

- Cha, chuyện này nói ra rất phức tạp, trước tiên con chữa cho ông nội tỉnh táo chút đã.

Tiêu Trạm không lên tiếng, không gật đầu cũng không lắc đầu. Lời của Tiêu Phàm thực sự khiến Tiêu Trạm quá mức kinh hãi, nhất thời không thể tiêu hóa được. Đương nhiên ở sâu trong nội tâm ông vẫn mong lời Tiêu Phàm nói là sự thật, không phải là đang trêu đùa ông.

Tiêu Phàm ngồi xuống giường bệnh của Tiêu lão gia, cầm lấy cánh tay gầy còm của ông nội, một luồng Hạo Nhiên Chính Khí chậm rãi truyền vào huyết Lao Cung của Tiêu lão gia. Thân thể ông cụ quá mức yếu ớt, chân khí

không thể truyền vào quá mau được, bằng không thì ông cụ không thể nào chịu đựng nổi.

Chỉ chốc lát sau, gương mặt xám tro của Tiêu lão gia dần dần hiện lên hai vết đỏ ửng nhàn nhạt, đôi mắt đục ngầu vô thần cũng dần dần trở nên long lanh có thần, cả người trong nháy mắt trở nên sức sống bừng bừng.

Tiêu Trạh không nén được mà há miệng ngạc nhiên.

Đây chính là ý của Tiêu Phàm muốn tạo ra "Hiện trường hiệu quả".

- Giải Phóng, khí công của Tiêu Phàm rất hữu hiệu.

Tiêu lão gia dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn con trai mình, nhàn nhạt nói, giọng nói vững vàng, không giống như là một người bị bệnh nặng, thập tử nhất sinh.

Giải Phóng là nhũ danh của Tiêu Trạh, nghe nói lúc mới sinh ra, ngay lúc Phùng lão gia dẫn đầu một đám quân đội đánh thắng một trận lớn, giải phóng một huyện thành, song hỷ lâm môn, Tiêu lão gia liền cao hứng đặt cho con trai nhũ danh là "Giải phóng". Mấy chục năm sau, Tiêu lão gia vẫn luôn gọi con bằng cái tên ấy.

Tiêu Trạh liên tục gật đầu.

Sự thật xảy ra ở trước mắt, tận mắt nhìn thấy, ông cũng không thể không tin được.

Tiêu Phàm lại lấy ra một thanh Diệp Tiểu Đao, ghâm vài châm trên người ông cụ, làm cho kinh mạch trong người Tiêu lão gia vận hành thông suốt hơn, tạo điều kiện cho chân khí trong cơ thể ông tuần hoàn dễ dàng hơn. Lúc này Tiêu Phàm mới ngẩng đầu lên, bàn bạc với Tiêu Trạh:

- Cha à! Hiện tại, con lấy chân khí do chính con tu luyện, truyền vào trong cơ thể ông nội, để tinh thần ông nội phấn chấn hơn chút. Nhưng đây chỉ là biện pháp tạm thời, cũng không thể duy trì công dụng mãi được. Đây thuần túy là ngoại lực tác động từ bên ngoài thôi, hiệu quả lần sau kém hơn lần trước. Muốn cho ông nội triệt để có chuyển biến tốt, còn phải dựa vào biện pháp khác.

- Ủ.

Tiêu Trạh gậ đầu.

Đạo lý này, ông chả hiểu gì cả, tuy nhiên "Chân khí" mà Tiêu Phàm nói, ông thật sự không hiểu đó là gì.

- Con nói xem phải như thế nào mới có thể tìm ra biện pháp chữa trị tận gốc?

Trong hốc mắt Tiêu Trạh tràn ngập hy vọng, vừa rồi Tiêu Phàm xuất ra chiêu thức này, khiến cho ông vô cùng tin tưởng. Có thể khiến một ông cụ ốm hấp hối, ngay cả sức lực để tăng hản một tiếng cũng không có, trong phút chốc mặt mày trở nên hồng hào, thần thái sáng sủa. Cui như là đả chuyên gia do phó viện trưởng Ninh dẫn đầu dùng thuốc nhập tốt nhất chữa trị, e rằng cũng tuyệt đối khó có thể làm được.

Có lẽ thuật châm cứu đông y cùng với cái gọi là "Chân khí" mà Tiêu Phàm nói, có thể tạo ra tác dụng khó tin!

- Cha, nhắc đến bệnh này của ông nội, chúng ta phải nói đến nguồn gốc bắt đầu cơn bệnh, tại sao ông nội lại mắc bệnh, còn bị trầm trọng như thế nữa.

Tiêu Trạh hừ một tiếng, trên mặt thoáng hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Vấn đề này còn cần phải hỏi sao?

Một ông cụ hơn tám mươi tuổi, tình trạng thân thể vốn rất ốm yếu, bất kể mắc phải bệnh gì cũng không phải là chuyện đương nhiên sao? Chẳng qua nếu như con trai đã nói như vậy thì chắc chắn có nguyên nhân.

- Tiêu Phàm à! Con nói xem tại sao?

Ngoài dự đoán của mọi người là Tiêu lão gia tựa hồ lại có hứng thú với lời nói của Tiêu Phàm, truy hỏi một câu.

Tiêu Phàm vội vàng chuyển hướng sang ông cụ, nghiêm mặt nói rằng:

- Ông nội, con đã từng bói quẻ cho ông, căn cứ theo mệnh cách của ông, ít nhất phải còn ba đến năm năm tuổi thọ, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề lúc này....

- Con nói bậy bạ gì đó? Cái gì là mệnh cách? Cái gì là tuổi thọ chứ? Hừm!

Tiêu Phàm còn chưa có dứt lời, Tiêu Trạm liền lớn tiếng quát mắng, vẻ mặt ông vốn đã trở nên ôn hòa, thoáng cái trầm xuống, vô cùng tức giận.

Tiêu lão gia khoát tay, nói:

- Giải Phóng à! Hiện tại chỉ có ba người nhà chúng ta, có lời gì thì cũng để Tiêu Phàm nói xong cái đã. Cho dù nói sai thì con hãy phê bình dạy dỗ nó là được. Không cho trẻ con nói ra lời nó muốn nói là một việc làm sai trái.

Ngữ khí của ông cụ dường như cũng có chút không vui.

Tiêu Trạm là một đứa con có hiếu, nghe cha nói như thế, mặc dù trong lòng vẫn bất mãn như trước, nhưng cũng không tiếp tục trách mắng Tiêu Phàm nữa.

Tiêu Phàm khẽ thở dài, nói:

- Ông nội, cha, con cũng biết, con nói ra những lời này, hai người nghe xong sẽ cảm thấy rất hoang đường. Nhưng con nhất định phải nói ra, chuyện này liên quan đến tính mạng an toàn của ông nội, cũng liên quan đến sự thịnh vượng của Tiêu gia, thậm chí là sinh tử tồn vong. Nếu như con không nói thì tất cả mọi chuyện sẽ không kịp nữa.

Vẻ mặt Tiêu Phàm rất thành khẩn.

Tiêu Trạh hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Con đừng có ở đó mà đe với dọa, muốn nói cái gì thì cứ nói đi. Có phải chuyện hoang đường hay không, ta tự nhiên có dự tính.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Tiêu Trạh vẫn dâng lên một trận lo lắng.

Bởi vì ông hiểu Tiêu Phàm, từ trước cho đến nay, nó chưa bao giờ nói lung tung. Bây giờ lại nói ra những lời như vậy, có lẽ không đơn giản là trẻ người non dạ, ăh nói lung tung.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Không Có Lựa Chọn Nào Khác

Chương 68: Không Có Lựa Chọn Nào Khác

- Ông nội, ba, lão bí thư của thôn Hồng Sơn đã qua đời trước đó không lâu vì bệnh ung thư phổi, hai người có biết không?

Tiêu Phàm nhẹ giọng hỏi.

- Há?

Đôi lông mày trắng bạc của ông cụ chợt nặng nề giương lên.

- Con nói là Tiêu Vĩ Thành?

Xem ra ông cụ vẫn còn rất ấn tượng với vị bí thư nơi quê nhà của mình, chỉ chốc lát đã nói ra tên của hắn. Căn cứ theo tuổi tác mà tính thì Tiêu Vĩ Thành nhỏ hơn so với ông ngót nghét gần ba mươi tuổi, theo vai vế cũng được xem là thế hệ sau.

- Đúng.. Chính là Tiêu Vĩ Thành.

- Hắn hắn còn rất trẻ, làm sao lại bị ung thư phổi chết? Chắc là do hút thuốc quá nhiều?

- Năm mươi mấy tuổi, không đến sáu mươi tuổi. Không hút thuốc lá, cũng không uống rượu, cũng không hề có thói hư tật xấu nào. Lúc trước vốn thân thể của ông ấy rất tráng kiện, nhưng sau khi mộ viên của ông cố và bà cố xây xong không bao lâu thì tra ra bị ung thư phổi, rất nhanh đã qua đời.

Tiêu Phàm nói tóm gọn tình huống. Mặc dù Tiêu Vĩ Thành là bí thư chi bộ của thôn Hồng Sơn, nhưng khi hắn qua đời cũng không có ai coi như là chuyện quan trọng cần thiết phải báo cáo lên ông cụ. Huống chi khi đó ông đang nằm viện, loại tin tức có thể khiến cho tâm tình ảnh hưởng này lại càng không thể để cho ông cụ biết.

Tiêu lão gia cau mày hỏi:

- Tiểu Phàm, con nói Tiêu Vĩ Thành là sau khi mộ viên của ông cố và bà cố con xây không bao lâu thì qua đời? Ý của con là nói là giữa hai chuyện này có quan hệ đến nhau?

Tiêu lão gia không hổ danh là Tiêu lão gia, mặc dù bị bệnh rất nghiêm trọng, nhưng đầu óc vẫn xoay chuyển nhanh nhẹn như cũ.

- Quả thật bên trong có mối liên hệ, ngoài ra Tiêu An chính là cháu cố trai của nhị thái công, ông nội, ông còn có ấn tượng không?

Ông cố của Tiêu An cùng với ông cố của Tiêu Phàm là anh em ruột, căn cứ theo thứ hạng gia phả thì Tiêu An và Tiêu Phàm chính là anh em con chú con bác, hai người cùng có chung ông sơ.

- Tiêu An? Lúc nó còn nhỏ ông có gặp qua một lần... Hẳn làm sao?

Ông cụ nhảy bèn hỏi.

Tiêu Phàm nói:

- Chuyện này là từ sự kiện mộ viên của ông cố và bà cố được xây dựng lại lần đầu tiên. Đó chính là tám tháng trước, Tiêu An dẫn một vị tiên sinh phong thủy từ thành phố Tam Giang đến thôn, cũng chính là thầy phong thủy, tên là Nghiêm Kim Sơn. Tiêu An ở thành phố Tam Giang làm một tiểu thương buôn bán làm ăn, lời được một chút tiền, cũng có thể xem là có gia sản bạc triệu. Tiêu An dẫn Nghiêm Kim Sơn về thôn tìm lão bí thư Tiêu Chí Thành, nói hẳn bỏ tiền ra sửa chữa mộ viên cho ông cố và bà cố. Tiêu Vĩ Thành đồng ý, còn đứng ra mượn nhân viên. Mộ Viên dựa theo bản vẽ của Nghiêm Kim Sơn mà xây dựng, thế nhưng sau khi mộ viên xây xong thì trong vòng batháng mấy người này lần lượt xảy ra vấn đề...

Sắc mặt Tiêu Trạm trở nên cực kỳ nghiêm túc, nhìn chăm chăm Tiêu Phàm.

Tiêu lão gia thì ngược lại vẫn như cũ, thản nhiên hỏi:

- Xảy ra vấn đề gì?

Tiêu Phàm lại đem cảnh ngộ cả gia đình Tiêu An cùng với Nghiêm Kim Sơn nói ra một lần, cậu kể rất cặn kẽ. Nhất là bệnh tình kỳ quái của Nghiêm Kim Sơn, càng miêu tả tỉ mỉ hơn.

- Ông nội, ba, bây giờ Nghiêm Kim Sơn đó vẫn còn ở bệnh viện nhân dân thành phố Tam Giang, còn bốn tháng nữa thì hẳn mới có thể chết.

Tiêu Trạh không kềm được, nghiêm nghị hỏi:

- Làm sao con biết còn bốn tháng nữa hẳn mới có thể chết? Làm sao có thể khẳng định được?

Tiêu Phàm chậm rãi nói:

- Con khẳng định. Toàn thân hẳn chảy mủ, muốn sống không được mà muốn chết không xong, đây chính là do trời phạt hẳn đã tùy tiện sửa đổi phong thủy phần mộ tổ tiên của Tiêu gia chúng ta. Một năm, ba trăm sáu mươi lăm ngày, một ngày một đêm cũng không thể giảm bớt.

- Nói nói hưu nói vượn!

Tiêu Trạh chột đứng lên, liên tục đi tới đi lui trong phòng bệnh, chìa tay chỉ vào Tiêu Phàm, ngón tay cũng đang run rẩy, rõ ràng đang rất tức giận.

- Cái gì là phong thủy, cái gì là báo ứng trời phạt chứ? Mấy thứ này, con nghe được từ đâu? Hừ! Ta cũng biết con đi học đạo thuật gì đó, hoàn toàn là thứ phong kiến mê tín, nhưng những lời như vậy mà con cũng dám nói ra sao? Con muốn làm gì?

Tiêu Phàm cũng không tức giận, đứng dậy, đối mặt với cha, nhẹ giọng nói:

- Cha, lão tổ tông của môn phái chúng con truyền lại thuật bói toán; mệnh lý; tinh tượng phong thủy, đều bắt nguồn từ thời xa xưa, đã tồn tại mấy nghìn năm, lúc nào cũng có đạo lý riêng, không phải chỉ một câu nói phong kiến mê tín là có thể phủ nhận được. Hiện tại, tuy rằng khoa học kỹ thuật phát triển, nhưng dẫu sao cũng có những hiện tượng, dù có dùng quan điểm khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng được, mà những hiện tượng như vậy đâu đâu cũng có. Nói thí dụ như căn bệnh của Nghiêm Kim Sơn, dù

làm thế nào thì bệnh viện nhân dân thành phố Tam Giang cũng không thể tìm ra nguyên nhân, dù có dùng thuốc giảm đau tốt cỡ nào cũng không thể làm hẳn giảm đi chút đau đớn thống khổ. Vợ cùng với con trai của Nghiêm Kim Sơn đều không biết tại sao mà bị mắc bệnh chết. Còn lão bí thư Tiêu Vĩ Thành không hút thuốc uống rượu, thân thể lúc trước vốn rất khỏe mạnh bỗng nhiên bị ung thư phổi, chưa tới ba tháng đã chết. Một nhà bốn miệng của Tiêu An hiện tại cũng nằm bệnh viện, đoán chừng cầm cự không được bao lâu. Bọn họ đều là những người tham dự chính trong việc xây dựng lại mộ viên của ông cố bà cố, bao gồm người nhà của họ cũng xảy ra chuyện, cái này chẳng lẽ chỉ là trùng hợp sao?

- Hừ!

Tiêu Trạh nhất thời không biết làm thế nào để phản bác lại, chỉ đi tới đi lui, trên mặt vẫn tràn đầy tức giận như trước.

- Giải Phóng, vẫn là câu nói kia, con hãy để cho Tiêu Phàm nói hết những điều nó muốn nói, sau đó mới kết luận, đây mới là phương pháp khoa học. Bây giờ con ngay cả lời của nó cũng không muốn nghe thì làm sao có thể rút ra phán quyết toàn diện được chứ?

Mắt thấy con trai tức giận, bắt đầu lộn xộn thì ông cụ chậm rãi lên tiếng, giọng nói vẫn bình thản như cũ.

- Còn nhớ lúc con còn trẻ hay không? Lúc đó con cũng có rất nhiều ý tưởng bất đồng, nhưng có bao giờ cha không cho con nói hết lời chưa?

Tiêu Trạh chợt dừng bước, trên mặt thoáng xuất hiện vẻ suy tư, sắc mặt u ám kia cũng trở nên ôn hòa hơn, chậm rãi ngồi xuống một chiếc ghế ở bên cạnh, tuy nhiên vẫn nghiêm mặt như trước.

Ông cụ lại xoay sang Tiêu Phàm:

- Tiểu Phàm, con nói tiếp đi.

Giọng nói ôn hòa, sắc mặt cũng bình thản, nhìn không ra được trong đầu ông rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, càng không thể nào biết được ông có tin hay là không tin những lời mà Tiêu Phàm nói.

- Dạ, ông nội. Hơn hai tháng trước, con đã đặc biệt đi đến thôn Hồng Sơn.

- Con đã từng đi đến Thôn Hồng Sơn? Thế nào mà ta lại không biết?

Tiêu Trạh lại hỏi.

Tuy rằng luận chức vụ thì Tiêu Phàm chẳng qua chỉ là một cán bộ phó xử cấp trong Cục Tôn Giáo, nhưng cậu cũng là trưởng tôn của Tiêu gia, nếu như cậu trở về thôn Hồng Sơn thì lãnh đạo nơi ấy chắc chắn phải trịnh trọng tiếp đãi. Việc này không giống với ý nghĩa chính trị, chắc chắn sẽ có người thông báo với Tiêu Trạh.

Tiêu Phàm nói:

- Con không có kinh động đến lãnh đạo cấp tỉnh, không ai biết thân phận của con. Con chỉ đến xem bố cục phong thủy ở nhà tổ cùng với phần mộ tổ tiên, xem nó có bị phá hư không mà thôi. Nhà tổ không hề thay đổi, thế nhưng phong thủy của phần mộ tổ tiên hoàn toàn bị phá hư hết. Vốn là Đẳng long chi huyết thượng cấp, lại bị người ta đổi thành Âm sát tuyệt địa. Ba tháng trước ông nội đột nhiên bị bệnh chính là do nguyên nhân này... Có người muốn phá hủy toàn bộ Tiêu gia chúng ta!

Câu sau cùng này, Tiêu Phàm dùng giọng điệu cực kỳ ngưng trọng.

- Hừ! Bọn họ muốn phá hủy là phá hủy được sao?

Tiêu Trạh nhin không được mà cười lạnh một tiếng.

Nhưng hăn lại không ý thức được, chính mình trong lúc vô tình đã tin tưởng theo vấn đề mà Tiêu Phàm đang suy nghĩ.

- Cha, ông nội khỏe mạnh hay không chính là việc quan trọng nhất.

Toàn thân Tiêu Trạm khẽ run, đôi chân mảy giương lên, ông vốn muốn thốt ra một câu phản bác lại, nhưng liếc mắt thấy thân thể cha già đang rất suy yếu nằm trên giường bệnh thì lời nói đã đến khóe miệng chợt nuốt trở vào.

Bất kể là như thế nào đi nữa thì những lời này của Tiêu Phàm xem như đã nói đến điểm mấu chốt.

- Vậy con nói xem con có biện pháp gì có thể trị hết bệnh của ông nội?

Đây mới là vấn đề mấu chốt thật sự, về phần những chuyện kỳ lạ mà vừa rồi Tiêu Phàm nói thì Tiêu Trạm có thể bỏ qua không truy cứu. Dù sao Tiêu Phàm học ở học viện đạo giáo, chán hẳn đã bị mê muội khó mà có thể kèm chế được, mà Tiêu Trạm cũng không có ý định đi thuyết phục con trai.

Tiêu Phàm cũng coi như là người từng trải, dù ông có thuyết phục nó khiến nó trở lại phát triển trong thể chế thì thành tựu sau này cũng không cao.

Huống chi Tiêu Phàm nói cũng không sai, nếu như cha bệnh không hết thì Tiêu gia phải lập tức đối mặt với áp lực rất lớn từ bốn phía cùng với vô số mũi tên ngầm bắn lén, có thể đứng vững cũng coi là rất tốt rồi, tạm thời, căn bản không kịp nuôi dưỡng người nối nghiệp.

- Cha, bây giờ con đang chuẩn bị luyện chế một loại thuốc, gọi là Càn Khôn Đại Hoàn Đan. Loại thuốc này là phương thuốc lưu truyền từ thời xa xưa, vô cùng hiệu quả. Nếu như có thể luyện thành để cho ông nội uống vào thì bệnh tình sẽ chuyển biến tốt.

Về phần chỗ tinh diệu của Càn Khôn Đại Hoàn Đan thì Tiêu Phàm không có ý định nói ra. Thứ nhất Tiêu Trạm không ủng hộ quan điểm của cậu, thứ hai việc này vô cùng phức tạp, nói dăm ba câu cũng rất khó nói rõ ràng được.

Mặc dù như vậy thì Tiêu Trạh vẫn không tin.

- Chiếu theo những gì con nói thì Càn Khôn Đại Hoàn Đan thật sự là thần dược, có thể cải tử hồi sinh sao?

Cũng khó trách Tiêu Trạh không tin, để chữa bệnh cho ông cụ, bệnh viện đã tập trung tất cả bác sĩ giỏi nhất nước, gần như mỗi một vị đều là giáo sư đại tài đã thành danh rất lâu. Tổ chữa bệnh của Phó viện trưởng càng được giới y học công nhận là nhân vật ngôi sao. Nhiều chuyên gia đại tài tập hợp ở một chỗ như vậy để chẩn bệnh cho ông cụ, dùng các loại thuốc tốt nhất toàn quốc thậm chí là tốt nhất toàn thế giới cũng không có hiệu quả. Tiêu Phàm có tài có đức gì mà dám lớn miệng như vậy?

Tiêu Trạh là người theo chủ nghĩa vô thần vô cùng kiên định, muốn hấn không tin đội ngũ chuyên gia của Ninh phó viện trưởng, ngược lại tin tưởng những lời Tiêu Phàm nói, thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn. Có câu "Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nếu đã dưỡng thành từ vài thập niên, há có thể dễ dàng vì vài câu nói là có thể bị thay đổi được?

Tiêu Phàm nhẹ giọng hỏi ngược lại:

- Cha, cha nghĩ rằng bây giờ chúng ta còn lựa chọn nào khác sao? Tổ chuyên gia chữa trị đã đưa ra ý kiến gì, cha hẳn rất rõ ràng chứ?

Tiêu Phàm tức khắc ngậm ngấn cả người.

Tiêu Phàm lại một lần nữa nói đến điểm quan trọng.

Ninh phó viện trưởng thật sự đã báo với ông kết quả cuối cùng, hơn nữa nếu như không có chuyện gì xảy ra thì trong một hai tháng nữa thì kết quả này sẽ xuất hiện.

Tổ chuyên gia đã nói như thế chứng tỏ bọn họ đã thật sự không thể làm gì được nữa.

Tiêu lão gia vẫn ôn hòa như cũ:

- Tiểu Phàm, cái Càn Khôn Đại Hoàn Đan này, con nắm chắc mấy phần?
- Ông nội, nếu như ông và cha đều giúp đỡ con thì có trên tám mươi phần trăm thành công.

Tiêu Phàm khẳng định nói.

- Nắm chắc tám mươi phần trăm?

Tiêu Trạc giật mình.

Ông hiểu tính nết đứa con trai của mình, nếu như nó nói như vậy thì tuy nó không nắm chắc mười phần cũng nắm chắc chín phần.

- Được, vậy con nói xem, con muốn chúng ta giúp đỡ con thế nào?

Ông cụ nở nụ cười hiền hòa, nhẹ nhàng cầm tay Tiêu Phàm, nói. Về mặt ông rất ôn hòa, hết sức hiền lành, ẩn hàm ý khích lệ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ngũ Hành Tiếp Dẫn Trận

Chương 69: Ngũ Hành Tiếp Dẫn Trận

- Ông nội! Con muốn ở trong phòng bệnh này bố trí một Ngũ Hành Tiếp Dẫn Trận.

Tiêu Phàm trầm ngâm, dường như cuối cùng đã có quyết định.

- Không thể nào.

Tiêu lão gia chưa trả lời thì Tiêu Trạm không chút khách khí từ chối.

Đây là nơi nào?

Dù sao đây cũng là phòng bệnh của cán bộ cao cấp của bệnh viện đẳng cấp nhất, trong thời gian ông cụ nằm viện, không biết có bao nhiêu lão đồng chí đức cao vọng trọng cùng với những cán bộ lãnh đạo cấp cao đến thăm. Muốn bày trận trong phòng bệnh này, chẳng khác nào nói cho người ta biết mình "Phong kiến mê tín", đây quả thực là việc không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu lão gia không thèm đếm xỉa tới Tiêu Trạm, trực tiếp quay sang Tiêu Phàm hỏi:

- Cái Ngũ hành tiếp dẫn trận này có tác dụng gì?

Dường như ông cảm thấy rất có hứng thú với tất cả những gì Tiêu Phàm nói.

Tiêu Trạm liền vô cùng kinh ngạc nhìn cha già, sao tính nết ông cụ hôm nay lại thay đổi nhiều như vậy? Chỉ có điều mỗi khi ông cụ có thái độ khác thường cũng là lúc đại biểu cho sắp có chuyện rất quan trọng sắp phát sinh, Tiêu Trạm cũng cảnh giác.

- Ông nội con đã thôi diễn tướng mệnh cho ông, tuổi thọ của ông vượt xa số tuổi hiện tại, ít nhất còn ba đến năm năm tuổi thọ. Nhưng sau khi phong thủy của phần mộ tổ tiên bị phá hư thì thiên cơ đã nghịch chuyển nên ông mới bị nhiễm bệnh. Hiện tại nhất định phải đưa thiên cơ nghịch chuyển này trở về chỗ cũ. Càn Khôn Đại Hoàn Đan tất nhiên là thần dược, nhưng không kết hợp với lực thiên địa thì căn bản không thể luyện chế ra được. Lực thiên địa này nhất định phải có tác dụng trên người của ông thì Càn Khôn Đại Hoàn Đan mới có công hiệu chữa bệnh kéo dài tính mạng ông. Con sẽ ở một nơi khác chế thuốc, Ngũ hành tiếp dẫn trận này sẽ đem khí

tức của ông câu thông với Lực thiên địa, khiến cho Càn Khôn Đại Hoàn Đan nhận chủ.

Tiêu Trạm nghe đến chóng mặt, ông chưa bao giờ tiếp xúc với loại "Tri thức" này, ngay cả những thứ cơ bản thông thường nhất cũng không hiểu. Bây giờ lại nghe Tiêu Phàm nói như vậy thì đương nhiên là hoàn toàn không cách nào hiểu được, càng nghe càng mờ mịt.

Tiêu lão gia khẽ cười một tiếng, nói:

- Ha ha, không ngờ đến môn đạo này của các con lại có nhiều đạo lý như vậy. Vậy con nói một chút xem cái Ngũ hành tiếp dẫn trận mà con nói làm sao có thể bố trí được?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Cái này cũng không phức tạp, pháp khí để bày trận con đều mang đến rồi.

- Ô, lấy ra cho chúng ta xem.

Ông cụ càng thêm hứng thú.

Tiêu Phàm nghe lời lấy ra sáu ngọc bài màu vàng lớn chừng bàn tay, hình lục giác được gọt đẽo rất tinh xảo, dưới ánh sáng nhu hòa của phòng bệnh, dường như có một tầng sương mù nhàn nhạt bao phủ bên ngoài. Tập trung nhìn kỹ có thể thấy được trên mặt ngọc bài có khắc những hoa văn rất kỳ lạ, Tiêu Trạm nhìn không ra được đó là đồ án gì, nhìn qua hình dạng rất là lộn xộn.

Tiêu lão gia buột miệng thốt lên:

- Bức vẽ hỗn độn này rất tinh xảo...

Lần này, ngay cả Tiêu Phàm cũng giật nảy người:

- Ông nội, ông... biết những hình vẽ hỗn độn này sao?

Ông cụ cười một tiếng, nói:

- Trước đây đã có thấy qua.

Về phần gặp ở nơi nào thì ông cụ chỉ im lặng không đề cập tới.

- Ông nội, vạn vật trong thiên địa đều mang theo hỗn độn, lấy càn khôn làm mẫu. Các thể hệ truyền nhân của Vô Cực Môn chúng con đều nghiên cứu bí ẩn của hỗn độn.

- Con dự định để những ngọc bài này ở đâu?

Tiêu Trạ nói chen vào.

Mắt thấy ông cụ dường như cảm thấy rất có hứng thú với những lời nói của Tiêu Phàm thì Tiêu Trạ cũng thay đổi dự tính ban đầu. Hơn nữa Tiêu Phàm nói cũng không sai, nếu như ngay cả Ninh phó viện trưởng cùng với những chuyên gia có thâm niên đều bày tỏ không có cách nào chữa trị thì muốn cứu tính mạng của ông cụ nhất định phải sử dụng biện pháp khác. Biết đâu biện pháp này của Tiêu Phàm có kết quả thì sao? Chẳng phải đây là chuyện tốt đẹp hay sao?

Đương nhiên nếu như là một người khác chạy đến đây nói những lời này thì Tiêu Trạ chắc chắn đã nổi cơn tam bành, không khách khí mà đánh đuổi người đó ra ngoài từ lâu rồi. Nhưng người này lại là con trai ruột của mình, chung quy cũng là một trường hợp ngoại lệ.

Dù có nói thế nào thì Tiêu Phàm cũng là huyết thống dòng chính của Tiêu gia, tuyệt đối sẽ không làm những việc bất lợi với Tiêu gia. Tiêu Phàm chỉ mong muốn ông nội có thể sống trường thọ, Tiêu Trạ làm sao có thể ngăn cản được chứ?

- Con sẽ sắp xếp ở bên trong phòng bệnh này.

Tiêu Trạ nhú mày, nói:

- Vật kỳ quái như thế mà bày biện bên trong phòng bệnh, con không cảm thấy làm vậy rất chướng mắt sao? Chẳng ra cái gì cả!

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Cha, đương nhiên là bố trí ở những chỗ người ta không thấy rồi.

Tiêu Phàm vừa nói vừa quét mắt xuống nền nhà.

Tiêu Trạ nhìn theo ánh mắt của cậu, chợt bừng tỉnh.

Nền của phòng bệnh đều được lót thảm màu vàng thật dày. Lúc Tiêu lão gia nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi thì trong phòng bệnh phải giữ yên lặng, nên việc trải thảm rất cần thiết.

Đem những ngọc bài này đặt dưới thảm, sẽ không bị người khác phát hiện, ngược lại Tiêu Trạ có thể miễn cưỡng đồng ý. Hơn nữa hoa văn trên ngọc bài này không theo một quy tắc nào cả, không giống với các loại kiếng bát quái mà đạo sĩ hay sử dụng, khiến cho người ta vừa nhìn đã biết là những thứ phong kiến mê tín kia. Trong mắt người bình thường thì những thứ này cũng giống như những vật do thiên nhiên tạo thành.

Ông cụ khép hờ hai mắt, rơi vào trầm tư.

Trong phòng bệnh thoáng cái trở nên vô cùng yên tĩnh, Tiêu Trạ và Tiêu Phầ đều quay sang nhìn ông cụ, chờ ông quyết định.

Một lát sau, ông cụ mở hai mắt ra, nhìn về phía Tiêu Phầ, sắc mặt ngưng trọng, hỏi:

- Tiêu Phầ, con vừa nói các con thuộc trường phái nào?

- Vô Cực Môn.

Tiêu Phầ cung kính đáp, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, chẳng biết vì sao ông nội lại đột nhiên coi trọng chuyện này.

- Vô Cực Môn... Vô Cực Môn... lão tiên sinh Triệu Chỉ Thủy kia, con có biết không?

Tiêu Phầ nhướng mày, giật mình nói:

- Ông nội, ông quen biết sư phụ con à?

Đây là một chuyện thật sự không thể ngờ được.

Ánh mắt của ông cụ trở nên có chút hoảng hốt, dường như trở về những năm tháng khói lửa trước kia, khẽ nói:

- Quen biết... Lần nọ đánh thị trấn Giao Vũ, đội phòng thủ của giặc ngoại xâm rất cường hãn, mà bọn giặc ngoại xâm cũng rất ngoan cố, chúng ta lại không có vũ khí hạng nặng, chỉ có một bộ sơn pháo tịch thu được của quân địch, nhưng đốt nhiều lần cũng không thể kích nổ được, chỉ còn lại hai phát đạn pháo, nhưng hỏa lực rất yếu căn bản không đủ dùng. Lão tiên sinh Triệu Chỉ Thủy đứng lúc đi ngang qua, bói cho một quẻ, ông ấy đã đoán ra vị trí của bộ tư lệnh đội phòng vệ của giặc, hai phát đạn đã trúng mục tiêu, trực tiếp chôn bộ tư lệnh của quân giặc. Cứ như vậy, cuối cùng quân đội cũng có thể đoạt lại thị trấn, hôm ấy cũng là ngày cha con ra đời... Nhiều

năm như vậy, ông cũng chưa từng gặp lại ông ấy, không ngờ ông ấy lại là sư phụ của con.

Tiêu Phàm ngạc nhiên.

Không ngờ giữa ông nội và sư phụ lại có một màn gặp gỡ như thế, nhưng cậu lại chưa từng nghe sư phụ nhắc qua chuyện cũ này.

- Sư phụ con có khỏe không? Lần đó ở bên ngoài thị trấn Giao Vũ gặp được tiên sinh, ông ấy có phong thái như thần tiên, sợ rằng cũng năm sáu chục tuổi rồi... Ông đã thành tâm mời ông ấy ở lại quân đội, nhưng bất kể thế nào ông ấy cũng không chịu, chỉ nói là ông ấy cùng với Tiêu gia chúng ta có duyên, sau này sẽ có cơ hội gặp lại. Chỉ là ông thật sự không ngờ tới ông ấy nói hẹn gặp lại chính là thu nhận con làm đồ đệ.

Tiêu Trạh nghe được chuyện này cũng trợn mắt há mồm.

Câu chuyện cũ này, ngay cả ông cũng là lần đầu tiên nghe cha nhắc đến.

- Thân thể của sư phụ rất tốt, mấy năm trước đã ra ngoài du ngoạn rồi.

- Ra ngoài du ngoạn?

Hai mắt của Tiêu Trạh trợn thật to.

- Ông ấy đã bao nhiêu tuổi rồi?

Hơn năm mươi năm trước, ngày hôm đó cũng chính là ngày ông ra đời, lúc ấy Triệu Chỉ Thủy cũng đã năm sáu chục tuổi, vậy bây giờ chẳng phải là hơn trăm tuổi rồi hay sao? Ông ấy đã lớn tuổi như vậy rồi, chẳng những còn sống mà còn có thể đi ra ngoài du ngoạn?

Dù sao thì Tiêu Trạh cũng khó có thể tin nổi.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Cha, người tu đạo thanh tâm quả dục, sư phụ con lại tinh thông nội công đạo khí thuật, sống trường thọ cũng là điều hợp lý.

Các thế hệ tổ sư của Vô Cực Môn, chỉ cần không gặp tai họa bất ngờ thì mỗi vị đều có thể sống đến hết thọ hạn. Theo lời đồn thì Trần Đoàn lão tổ (Hi Di lão tổ) - người đã sáng lập ra Tử Vi Đẩu Số sống đến hơn một trăm tuổi. Thậm chí có sách cổ ghi chép lại thì Hi Di sư tổ sống đến mấy trăm tuổi, sau đó đăng thành tiên.

Tiêu Trạm không nói gì. Chỉ có điều trong nội tâm ông đối với "Đạo" mà Tiêu Phàm nói đã có chút quan điểm không giống trước kia. Triệu Chỉ Thủy có thể bói ra vị trí chính xác của bộ tư lệnh quân đội phòng vệ của địch, chỉ dẫn cho pháo binh, chỉ dùng có hai phát đạn mà tiêu diệt cả bộ tư lệnh. Đây chính là bản lĩnh thật sự, không phải thuật sĩ giang hồ có thể làm được.

Cho dù là may mắn cũng không thể nào may mắn đến như vậy.

Ông cụ cười một tiếng, khẽ gật đầu, nói:

- Đồ đệ của Triệu Chỉ Thủy lão tiên sinh chắc chắn cũng có chút tài năng. Tiểu Phàm, con bắt đầu đi.

Trong giọng nói mang theo sự vui mừng, còn có một chút hãnh diện.

- Vâng.

Tiêu Phàm lập tức đứng lên, đi tới chính giữa của phòng bệnh, mắt liếc phương hướng, hướng về phía bên phải bước về phía trước năm bước, vén thảm trải sàn lên, lộ ra gạch men màu trắng sứ, kích cỡ sáu mươi xentimet vuông.

Hàn quang chợt lóe lên, Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện một cây Liễu diệt đao, cậu ngồi xổm người xuống, dùng tiểu đao rạch xung quanh viên gạch

một vòng. Không biết tiểu đao đó làm bằng chất liệu gì mà cực kỳ sắc bén, cắt xung quanh viên gạch thật chính tề. Tiêu Phàm lại dùng Liễu diệp đao khua động mấy cái ở bốn phía của viên gạch, xòe bàn tay ra đặt ở chính giữa viên gạch, nhẹ nhàng hít một hơi, ống tay áo phải tức khắc bay bay lên.

Tiêu Trạh nhìn thấy thì không hiểu sao, chẳng biết cậu muốn làm gì. Chẳng lẽ Tiêu Phàm chỉ dựa vào một thanh đao nho nhỏ như vậy mà muốn cạy viên gạch men ra?

Không đợi Tiêu Trạh suy nghĩ rõ ràng thì chỉ nghe một tiếng "Phụp" rất nhỏ, cả viên gạch men đã bị Tiêu Phàm lấy ra ngoài, dính thật chặt trong lòng bàn tay của Tiêu Phàm, dường như bị một lực hút rất mạnh dính vào vậy.

Tiêu Trạh nhất thời há to mồm chẳng hiểu tại sao.

Cái này... Đây là võ công hay là yêu pháp?

Tiêu Phàm lấy viên gạch để qua một bên, lấy ra một ngọc bài màu vàng, cẩn thận đặt ở phía bên dưới, ngọc bài kia lớn chừng bàn tay, dày chừng hai xen ti mét. Năm ngón tay của Tiêu Phàm mở ra, đè sát ngọc bài xuống nền, cũng không thấy cậu dùng sức thế nào, mà ngọc bài liền lún xuống nền xi măng cứng rắn. Phảng phất như bên dưới không phải là nền làm bằng xi măng mà là bê tông chưa đông đặc lại vậy.

Tiêu Trạh lại lần nữa nhìn đến trợn mắt há mồm, giống như đang nhìn biểu diễn ảo thuật vậy.

Tiêu Phàm cũng không để ý đến vẻ hoảng sợ trên mặt của cha mà đem viên gạch men trả về chỗ cũ, vừa khít như lúc ban đầu sau đó trải thảm lên. Tuy rằng viên gạch men này đã bị lỏng lẻo nhưng trải thảm nền cũng rất dài, người bình thường giẫm lên đó rất khó phát hiện ra điểm khác thường. Kế tiếp, Tiêu Phàm làm theo cách cũ, rất nhanh đã chôn năm ngọc bài vào năm

hướng khác nhau. Còn một ngọc bài còn lại thì chôn cẩn thận dưới giường bệnh của Tiêu lão gia.

Cũng may là giường bệnh của ông cụ là loại có bánh xe ở bốn chân, có thể di chuyển được.

- Ông nội, trong vòng bảy ngày, ông nhất định phải ở trong phòng bệnh này, không thể đi bất cứ chỗ nào.

Làm xong tất cả thì Tiêu Phàm đứng lên, đẩy giường bệnh của ông cụ trở về chỗ cũ, trịnh trọng nói.

Ông cụ cũng rất nghiêm túc gật đầu một cái.

Tiêu Phàm cũng không nán lại lâu, lập tức xin từ biệt.

Tiêu Phàm nhìn theo bóng lưng rời khỏi của con trai, một hồi lâu sau mới mở miệng nói:

- Cha, cha tin tưởng....

Ông cụ cười nhạt, hỏi ngược lại ông:

- Nó là con trai con, con không tin nó sao?

- Thế nhưng...

- Không có thể nhưng gì cả, việc này cũng giống như đánh trận, đã đến giây phút quan trọng nhất, chỉ cần có thể chiến thắng là được, không cần thiết phải lo lắng dùng phương pháp gì... Con chưa từng thấy qua sự phụ của nó, nếu như con gặp qua một lần thì suy nghĩ của con cũng sẽ giống như ta.

Yết hầu Tiêu Trạm khẽ run một cái, không nói thêm gì nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lấy Thiên Tử Mệnh Ứng Kiếp

Chương 70: Lấy Thiên Tử Mệnh Ứng Kiếp

- Làm xong rồi sao?

Tiêu Phàm trở lại xe thì Tân Lâm cất giọng hỏi.

- Ừ.

Tân Lâm có chút bất ngờ:

- Tư tưởng của Tiêu lão gia thật đúng là sáng suốt.

Cô vốn tưởng rằng Tiêu Phàm phải tốn rất nhiều công sức, thậm chí phải áp dụng một số thủ đoạn, dù sao thì bố trí pháp trận trong phòng bệnh của Tiêu lão gia cũng là một chuyện khiến thế tục kinh hãi.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Hơn năm mươi năm trước, ông nội có gặp qua sư phụ anh một lần, hơn nữa còn có chút giao tình.

- Hà?

Tân Lâm cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Còn có loại chuyện như vậy sao?

- Đi thôi, chúng ta cũng nên trở về chuẩn bị.

Tân Lâm có chút do dự, dường như có chuyện muốn nói, cuối cùng vẫn nhịn xuống, khởi động xe, trực tiếp quay trở về Chỉ Thủy Quan.

- Một chục trai giới ba ngày, giờ tý ngày rằm mở lò luyện thuốc!

Về đến Chỉ Thủy Quan thì Tiêu Phàm liền phân phó ngăn gọn một câu.

Tân Lâm không giống như ngày thường, yên tĩnh tiếp nhận chỉ thị của cậu mà dừng bước, yên lặng nhìn về phía cậu, vẻ mặt cô vô cùng nghiêm túc trước nay chưa từng thấy qua.

Tiêu Phàm khẽ cười một tiếng:

- Lâm Nhi, thế nào?

Tân Lâm nghiêm túc nói:

- Có phải anh đã quên mất một chuyện quan trọng nhất?

- Chuyện gì?

Tiêu Phàm giả vờ không hiểu.

- Người ứng kiếp!

Tân Lâm nói gằng từng câu từng chữ.

- Anh vì Tiêu lão gia mà luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan, nghịch thiên cải mệnh, vậy người ứng kiếp của anh ở nơi nào?

Nghiêm Kim Sơn tự tiện sửa đổi phong thủy phần một tổ tiên của Tiêu gia, lấy thân ứng kiếp, cho đến bây giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện nhân dân Tam Giang, ngày đêm đau đớn kêu rên, vợ và con thì bị chết một cách thảm thiết. Tiêu An và Lão bí thư cũng người trước tiếp nối người sao ứng kiếp.

Hiện tại, Tiêu Phàm muốn cứu Tiêu lão gia, thậm chí còn muốn đem vận số đã bị thay đổi của toàn bộ Tiêu gia đoạt trở về, như vậy thì sẽ lần nữa dẫn đến trời phạt. Muốn nghịch chuyển thiên cơ thì nhất định phải có người ứng kiếp.

Trong khoảng thời gian này, Tân Lâm vẫn luôn đi theo Tiêu Phàm chạy ngược chạy xuôi, không rời cậu nửa bước. Nhưng Tiêu Phàm chỉ thu thập đủ loại dược liệu cùng với Trường Xuân An Hồn Hương, lại không thấy cậu bố trí người ứng kiếp cho mình.

Tiêu Phàm bình thản nói:

- Anh chính là người ứng kiếp. Hôm nay, anh sẽ tiếp nhận trời phạt!

- Anh điên rồi sao?

Tân Lâm rớt cuống cũng gào lên, khuôn mặt trắng noãn tức giận đến đỏ bừng. Cô cùng chung sống với Tiêu Phàm đã hơn ba năm, nhưng đây là lần đầu tiên Tân Lâm kích động đến như thế.

- Trời phạt như thế, anh làm sao có thể chống đỡ nổi chứ? Sẽ chết mất!

Tiêu Phàm xoay người, đối mặt với Tân Lâm đang kích động, khẽ nói rằng:

- Lâm Nhi, anh càng rõ ràng trời phạt đáng sợ thế nào hơn so với e. Nhưng trừ anh ra thì không người nào có thể ứng kiếp.

- Không thể nào! Nghiêm Kim Sơn thì thế nào?

Tân Lâm cũng không phải người ngốc nghếch dễ dàng bị lừa gạt như vậy.

Kẻ địch đang núp trong bóng tối kia không phải đã đem lực trời phạt đổ lên người của Nghiêm Kim Sơn và Tiêu An sao? Vợ chồng con cái của Tiêu An và vợ chồng con cái Nghiêm Kim Sơn đều có tướng mệnh phú quý, đặc biệt con trai của Nghiêm Kim Sơn càng có tướng mệnh đại phú đại quý; vạn kim chi sinh; kỳ di chi thọ, nhưng tất cả lại chết trong một buổi sáng.

Tất cả đều làm người chết thay.

Tiêu Phàm thở dài, nói:

- Lâm Nhi, môn quy của Vô Cực Môn là làm nhiều việc thiện, tích nhiều công đức, mà chúng tôi đều là đệ tử chính tông, không phải là tà ma ngoại đạo. Nếu như anh giết hại người khác để kéo dài tính mạng của ông nội, xóa bỏ tai họa cho Tiêu gia thì anh có khác gì tà ma ngoại đạo chứ? Giết hại người vô tội để đoạt lấy sự bình an phú quý thì làm sao có thể dài lâu được chứ?

- Quá nguy hiểm...

Hai mắt Tân Lâm thoáng ngấn lệ.

Tiêu Phàm gật đầu một cái, nói rằng:

- Anh biết rõ rất nguy hiểm, cho nên mới chuẩn bị đầy đủ, em cứ yên tâm đi...

- Thế nhưng Ngô Thạc Xương đã từng suy đoán qua tướng mệnh của Tiêu lão gia và ba người đều là cực phú cực quý. Trước không nói đến việc này, chỉ riêng Tiêu Thiên cũng có đủ cả thiên tử mệnh chí tôn tướng, cướp đoạt tạo hóa nghịch thiên như vậy, một mình anh có thể chịu được sao?

Trên mặt Tiêu Phàm xuất hiện biểu hiện rất kỳ lạ, chậm rãi nói:

- Chính là bởi vì như vậy nên người ứng kiếp cũng phải là thiên tử mệnh... Lấy thiên tử mệnh ứng kiếp, chém hết chí tôn phúc lộc, bất kể là tạo hóa nghịch thiên thế nào cũng có thể cướp được.

- Anh đã quyết tâm rồi sao?

- Ừ.

- Được, vậy hãy cộng em vào luôn. Em và anh cùng nhau ứng kiếp.

Tân Lâm chậm rãi nói, từng câu từng chữ đều vô cùng rõ ràng.

Tiêu Phàm liền mỉm cười, đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mềm mại của Tân Lâm, cười nói:

- Em không thể ứng kiếp, em phải làm hộ pháp cho anh, lúc chế thuốc không thể để cho ngoại lực quấy rối, bằng không sẽ thất bại trong gang tấc.

Cuối cùng một giọt nước mắt nho nhỏ lướt qua hai gò má của Tân Lâm.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt, vươn tay ôm thân thể mềm mại của cô vào ngực mình, ôm thật chặt, sau đó buông tay ra, mỉm cười nói:

- Lâm Nhi, giúp anh một đực (tắm gội).

Tân Lâm giơ tay lên lau nước mắt, yên lặng đi sau lưng Tiêu Phàm.

Ba ngày sau, giờ tý ngày rằm.

Vầng trăng tròn sáng tỏ treo cao phía chân trời, tỏa ánh sáng dịu dịu màu bạc vô tận khắp bầu trời đêm vô biên vô tận, toàn bộ Chỉ Thủy Quan cũng được bao phủ bởi một tầng ánh sáng tựa như thủy ngân vậy.

Ở giữa phòng luyện đan của Chỉ Thủy Quan có để một lò luyện đan kỳ lạ, toàn thân nó có màu trắng bạc, có một cái lỗ nhỏ, bốn phía đều có một cây trụ nho nhỏ, giữa cây trụ hơi hõm xuống.

Phần dưới của lò luyện đan được chôn vùi dưới lòng đất, bên trong lò có một ngọn lửa đỏ thắm không ngừng lấp lóe, sáng tắt bất định.

Tiêu Phàm chậm rãi đi tới cửa phòng luyện đan, vẫn là đường trang màu xanh nhạt.

Tân Lâm bưng một chậu nước làm bằng đồng đỏ, bày ở trước mặt Tiêu Phàm. Tiêu Phàm liền thò hai tay vào trong chậu, dùng nước trong vắt rửa

hai tay. Tân Lâm bỏ chậu nước xuống, từ trên kệ làm bằng gỗ tử đàn bên cạnh cầm lấy một chiếc áo cừu có hình đan hạt bát quái, mặc cho Tiêu Phàm, cẩn thận sửa sang một lần. Hình bát quái được thêu bằng tơ vàng, kim quang lấp lánh.

Sau đó Tân Lâm cúi người xuống, đem một đôi đũa vân như ý âm dương mang vào chân Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm hơi cúi đầu, Tân Lâm cầm một chiếc mũ tử kim cao chót vót bằng hai tay, đội lên đầu Tiêu Phàm, cột chắc quai đeo. Sau cùn Tân Lâm đem một thanh ngọc như ý thất tinh để vào hai tay Tiêu Phàm.

Vẻ mặt cô vô cùng nghiêm trang, cẩn thận tỉ mỉ.

Hắc Lâm lẳng lặng nằm ở án kỷ làm bằng gỗ tử đàn bên cạnh, đôi mắt xanh biếc tròng tròn vo, nhìn chăm chú không hề chớp mắt. Trong ba ngày Tiêu Phàm mộc dục trai giới này, Hắc Lâm cũng không hề nhàn rỗi. Nó vẫn luôn ăn!

Thứ nó ăn không phải là cá mà chính là những đan dược do chính tay Tiêu Phàm luyện chế.

Đó là những đan dược luyện chế riêng cho Hắc Lâm.

Ngay cả Tân Lâm cũng không biết những đan dược này được luyện chế từ nguyên liệu gì.

Hắc Lâm là linh sủng bốn mạng của Tiêu Phàm, cùng tương thông với tâm thần của Tiêu Phàm, không phải những sủng vật bình thường có thể so sánh.

Tiêu Phàm cầm ngọc như ý trong tay, chậm rãi đi vào phòng luyện đan, lượn quanh phòng luyện đan một vòng, cúi đầu hành lễ với bốn vách tường, lại hướng lò luyện đan Huyền Vũ Tứ Tượng đặt ở giữa phòng cúi đầu một

cái, sau đó chân cậu đạp bác đầu, bắt đầu đi quanh lò luyện đan, miệng lầm bầm, khí sắc trong suốt như ngọc, bảo quang lưu chuyển. Nghiễm nhiên giống hệt như một vị cao nhân đắc đạo.

Lần trước cậu thôi diễn huyết tương bị thiên cơ phản hệ hao tổn chân nguyên, trong hai tháng tu luyện đã sớm hồi phục như lúc ban đầu. Bây giờ tình trạng của Tiêu Phàm, từ trong ra ngoài tinh thần sung mãn, thần thái trầm tĩnh, đang ở trạng thái đỉnh phong.

Sau khi đi vòng quanh lò luyện đan bảy vòng thì Tiêu Phàm đứng yên ở hướng chánh bắc của lò luyện đan, mặt nhìn sang hướng chánh nam, lần nữa cúi đầu.

Càn Khôn đỉnh màu đỏ có hình dáng theo phong cách cổ xưa được Tiêu Phàm tế hiện ra, nhẹ nhàng đặt ở ngay phía trên bốn cây trụ của lò luyện đan. Huyền Vũ Tứ Tượng lô này vốn được chế tạo riêng cho Càn Khôn Đỉnh.

Tân Lâm hưng một mâm gỗ đen sì đi tới bên cạnh Tiêu Phàm.

Trên mâm gỗ có để sáu bình dương chi bạch ngọc dài sáu tấc, dàn thành hai hàng ngang. Từng bình bạch ngọc đều là linh dịch do Tân Lâm đích thân đôn đốc thủ hạ luyện chế.

Linh dịch bên trong bình bạch ngọc này chứa tinh hoa của hơn trăm loại dược liệu quý hiếm, là nguyên liệu để luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan.

Tiêu Phàm cầm lấy bình ngọc, mở hết nắp bình, tức khắc hương thơm mát tỏa khắp phòng, không phải loại mùi thuốc nồng nặc mà là hương nhàn nhạt, khiến người khác vừa ngửi được lập tức cảm thấy tâm trạng thoải mái, một cảm giác dễ chịu lan tỏa khắp người khó có thể nói thành lời.

Tiêu Phàm lần lượt đem sáu loại linh dịch trong sáu bình ngọc nhỏ vào trong Càn Khôn Đỉnh, vừa vận đở đầy Càn Khôn Đỉnh.

Hào quang chợt lóe lên, trong tay Tiêu Phàm xuất hiện một thanh Liễu điệp đao, thân đao đỏ sẫm. Một giọt máu óng ánh nhỏ linh dịch bên trong Càn Khôn Đỉnh, lập tức dung hợp vào trong linh dịch.

Đây chính là máu tươi lấy từ người Tiêu lão gia.

Lấy máu ông cụ làm thuốc, sau khi luyện thành Càn Khôn Đại Hoàn Đan thì nó chỉ có tác dụng với một mình ông cụ. Đối với những người khác mà nói cũng chỉ là linh dược có tác dụng bổ dưỡng mà thôi, hiệu quả không hề giống nhau.

Tân Lâm bưng mâm gỗ lui ra ngoài.

Tiêu Phàm khoanh chân ngồi xếp bằng, tay trái cầm ngọc như ý, tai phải bóp bí quyết, hai mắt buông xuống, trong miệng lầm nhẩm niệm chú.

- Nhanh!

Kiểm quyết từ tay phải của Tiêu Phàm chợt bay đến lò luyện đan.

Ngọn lửa đỏ thắm ở giữa Huyền Vũ Tứ Tượng Lô đột nhiên bùng lên, nhảy nhót liên hồi. Tay phải của Tiêu Phàm liên tục huy động, thi triển Đan Chỉ thần công. Trong tiếng "Phốc phốc", bốn vách tường của phòng luyện đan đột nhiên vang lên tiếng "Vù vù", bốn chậu rửa mặt lớn tràn đầy hình vẽ hỗn độn dần dần hiện ra ở bốn góc, ở giữa mỗi cái đều được khảm một viên minh châu lớn bằng quả trứng.

- Nhanh!

Tiêu Phàm lại quát một tiếng.

Bốn hình vẽ hỗn độn đồng thời run lên, bốn viên minh châu đột nhiên phóng ra bốn cột sáng, quy tụ đánh vào bốn linh quy hộ lô trên lưng của Huyền Vũ Tứ Tượng Lô.

Ngọn lửa đỏ thắm bên trong tứ lượng lò dần dần cháy hừng hực.

Càn Khôn Đỉnh ở ngay phía trên đó nhưng lại không hề có chút phản ứng nào, chỉ có hình vẽ hỗn độn sáng bóng ở thân đỉnh chậm rãi lưu chuyển, linh dịch bên trong đỉnh không hề gợn sóng. Tiêu Phàm không ngừng thúc giục khí, rót vào bên trong lò luyện đan, ngọn lửa đỏ thắm dần dần chuyển sang màu trắng bạc. Hình vẽ hỗn độn sáng bóng trên thân đỉnh cũng tăng nhanh tốc độ lưu chuyển, mùi thuốc bên trong phòng luyện đan cũng trở nên nồng nặc hơn.

Thiên địa nguyên khí bên trong phòng luyện đan cũng bắt đầu chậm rãi tập trung lại.

Cùng lúc đó, ở trong một tòa tứ hợp viện cách hơn mười dặm, Ngô Thạc Xương cũng khoát áo choàng kim quan, chân đạp thất tinh bát đấu, bắt đầu làm pháp bên trong mật thất.

Đang sửa sang mật thất, bố trí thành một Tử Vi Trận to lớn, kết cấu vô cùng phức tạp, không gì có thể sánh bằng.

- Nhanh!

Ngô Thạc Xương ở chính giữa cửu cung, hai mắt nhắm lại, miệng lẩm bẩm, chợt tròng mắt hét lớn một tiếng, hai tay bóp bí quyết, vẽ một hình vẽ kỳ lạ trên ngực, phân ra bắn về bốn phía.

Tức khắc có ánh sáng màu trắng lưu chuyển ở toàn bộ đại trận, từng viên thiên tinh ở xung quanh Ngô Thạc Xương lần lượt sáng lên, phát ra ánh sáng chói mắt. Chỉ chốc lát sau, mười tám phi tinh đều sáng lên, thiên địa nguyên khí bốn phía đột nhiên trở nên lồng lộn.

Mười tám cột sáng phóng lên cao, bắn thẳng lên trời!

Vào thời khắc này, tinh tú trên bầu trời cũng đột nhiên sáng tỏ, tử vi tinh lấp lánh rực rỡ, cùng phối hợp chặt chẽ với thập bát phi tinh đại trận.

Loại thiên địa dị tượng to lớn thế này, dù có ở xa nghìn dặm cũng có thể cảm ứng được.

Ở một vùng ngoại ô phía tây của thủ đô, trong mật thất của một biệt thự, một ông già đang nhắm mắt tĩnh tọa, thân thể lão chợt run lên một cái, đột nhiên mở hai mắt ra, hàn quang lóe ra từ đôi mắt óng ánh âm hiểm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Bán Độ Nhi Kích

Chương 71: Bán Độ Nhi Kích

Tướng mạo của ông lão trong mật thất tại trang viên biệt thự có chút kỳ lạ.

Đầu tiên là tóc lão quăn tít, màu đen, xoăn tự nhiên. Khuôn mặt có chút gầy gò, hốc mắt hõm sâu, con ngươi có màu lam nhạt, mũi như chim ưng, môi khá dày, miệng cũng khá rộng, râu rậm rạp giống hệt tóc của lão, xoăn tự nhiên. Thoạt nhìn cho người ta một cảm giác bị áp bách đến cực độ, dường như không phải đối mặt với một người mà là một đám mãnh thú, bất cứ lúc nào cũng có thể xông đến cắn người. Nếp nhăn trên trán rất sâu, đoán không ra số tuổi thật sự, nói lão sáu mươi tuổi sẽ có người tin, mà nói lão tám mươi tuổi cũng sẽ không có bao nhiêu người hoài nghi, thậm chí nói lão một trăm tuổi cũng có thể.

Ông lão mặc một bộ trường bào màu trắng, có phần giống với phong cách Tây Vực.

Rất rõ ràng lão ta đã phát hiện ra loại dị tượng kinh thiên đó, chỉ cần là người biết về phong thủy thuật pháp, lại có trình độ cao thâm một chút đều

có thể phát giác ra. Huống chi từ chỗ lão đang ở cách tứ hợp viện của Ngô Thạc Xương không đến hai mươi km.

Căn mật thất này nhìn qua rất sơ sài, chỉ có vền vện bốn vách tường, sàn nhà dùng bốn loại đá phiến trắng; đen; vàng; hồng ghép thành. Có thể nhìn ra được là hình vẽ của một loài vật nào đó, nhưng lại không nhìn ra được là loại thú gì, nó đang nhe răng nhếch miệng, hẳn là một con thú dữ. Nơi ông lão mặc áo bào trắng đang ngồi tĩnh tọa chính là cái miệng đang mở to như chậu máu của mãnh thú, lão ngồi xếp bằng ở giữa bốn chiếc răng nanh của mãnh thú.

Ông lão mặc áo bào màu trắng đẩy cửa mật thất, sau đó đi ra ngoài.

- Sư phụ...

Lão mới vừa đi ra khỏi cửa, ngoài cửa có hai vị nam tử đang đợi, nhìn thấy ông lão mặc áo bào màu trắng thì vội vàng vươn tay phải đặt lên ngực, cúi người chào, cung kính kêu lên.

Hai người đàn ông này chờ đợi ở cửa mật thất, gương mặt của người đàn ông đứng bên trái có vài phần giống với ông lão mặc áo bào màu trắng, cũng là tóc uốn quăn màu đen, hốc mắt sâu hoắm, đôi môi dày, có lẽ bọn họ là người cùng chủng tộc. Da dẻ hắc ngăm đen, tuổi khoảng chừng ở giữa bốn mươi tuổi đến năm mươi tuổi. Đương nhiên dù nói hắc bốn mươi tuổi hay năm mươi tuổi đều có người tin.

Người đàn ông đứng bên phải cũng khoảng chừng trên dưới năm mươi tuổi, cũng là gương mặt điển hình của người Hán, lúc hắc nhìn ngó xung quanh, ánh mắt nghiêm nghị có uy, rõ ràng là một vị nắm quyền cao trong tay, là nhân vật lớn thường xuyên quyết định việc đại sự. Mặc dù hắc trước mặt ông lão mặc áo bào màu trắng biểu hiện cung kính lễ độ, nhưng cũng không thể che lấp được khí thế của một vị lãnh đạo.

Chỉ có điều hai vị này cũng có cùng một đặc điểm chính là làn da căng tràn, đầy đặn sáng bóng, không hề tương xứng với độ tuổi của bọn họ. Chỉ nhìn da dẻ thì có lẽ bọn họ nhiều nhất cũng chỉ mới ba mươi tuổi. Rõ ràng hai người đều tu luyện nội công đến đại thành, sức sống tràn đầy, nên mới có tình trạng như thế.

- Sư phụ à! Có người làm phép câu thông tinh tú, dẫn động thiên cơ.

Người đàn ông ngoại tộc có da dẻ xanh đen lập tức lên tiếng.

Ngô Thạc Xương bày ra Tử Vi Phi Tinh Trận, thanh thế to lớn như vậy nên thiên tượng phản ứng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Ông lão mặc áo bào màu trắng gật đầu một cái, chậm rãi đi tới sân thượng của biệt thự, ngửa đầu lên quan sát tình hình tinh tú trên bầu trời.

Tử Vi tinh hằng phát ra ánh sáng gấp đôi bình thường, lấp lánh rực rỡ.

- Các người thấy như thế nào?

Chỉ quan sát chốc lát thì ông lão mặc áo bào màu trắng cúi đầu, thuận miệng hỏi.

Người đàn ông ngoại tộc trầm ngâm không lên tiếng, người đàn ông người Hán mang theo khí thế lãnh đạo nói:

- Sư phụ, dị tượng tử vi tinh hằng rõ ràng như vậy, chắc là có người tinh thông Tử Vi Đẩu Số phát động trận pháp. Chỉ là... Thiên tượng lớn như vậy, không biết là người này rốt cuộc muốn làm gì?

Ông lão mặc áo bào màu trắng chậm rãi nói:

- Dẫn động thiên tượng lớn như thế, thông thường chỉ có hai loại khả năng, loại thứ nhất là đấu pháp với người khác; loại thứ hai chính là nghịch thiên cải mệnh!

- Không giống như đang đấu pháp... Chỉ có một mình hắc dẫn động thiên tượng.

Nếu như đấu pháp thì chắc chắn phải có đối thủ, muốn đối kháng cùng với người có đẳng cấp cao thủ thuật pháp như thế này mà không dẫn động ra thiên tượng là không thể nào.

- Đó chính là... Nghịch thiên cải mệnh?

Người đàn ông người Hán không nhịn được giật mình nói, sắc mặt thoáng cái trở nên vô cùng khó coi:

- Dẫn động thiên tượng lớn như thế thì chắc chắn là người hắc muốn giúp cải mệnh thật sự không phải là nhân vật đơn giản.

Ông lão mặc áo bào màu trắng hỏi:

- Tình hình của Tiêu gia bên kia thế nào?

Người đàn ông người Hán vội vàng nói:

- Vẫn giống như trước, ông cụ đang nằm trên giường chờ chết, sinh lực càng ngày càng kém... Căn cứ theo thời diễn của sự phụ thì tuổi thọ của hắc tối đa chỉ còn lại một tháng thôi.

- Không được lơ là thiếu cảnh giác. Hôm qua, Tát Bì Nhi mới từ thôn Hồng Sơn trở về, Phong Thủy Sát Trận ở phần mộ tổ tiên của Tiêu gia đã bị người khác phá rồi.

Người đàn ông ngoại tộc gật đầu, nói:

- Đúng vậy, sự phụ, con tận mắt nhìn thấy toàn bộ một viên đã được sửa chữa lại. "Ngũ Thánh Tỏa Long Trận" mà chúng ta bày trước kia đã bị người phá sạch sẽ. Con đã thử đi điều tra nhưng lại lập tức bị phản hệ, có

người lần nữa bày ra trận pháp phòng hộ ở phần mộ tổ tiên của Tiêu gia, trận pháp đó vô cùng tuyệt diệu, lấy tu vi của con căn bản không thể nào phá được. Thậm chí ngay cả trận pháp mà hãn bày là trận pháp gì mà con cũng không điều tra ra được... Người kia tuyệt đối là cao thủ, ít nhất lợi hại hơn con.

- Có chuyện như vậy sao?

Người đàn ông người Hán ngạc nhiên đến giật nảy người.

Hãn biết rất rõ hành tẩu ở mặt thuật pháp của Tát Bì Nhĩ sư huynh rất cao, huynh ấy đã nhận được tất cả chân truyền của sư phụ, ngay cả hãn cũng cảm thấy hổ thẹn. Nhưng mà Tát Bì Nhĩ lại nói trình độ của người bày trận càng cao hơn huynh ấy.

- Vậy rốt cuộc là người nào đã làm, sư huynh có tra ra được không?

- Nghe nói là một tên Hình đại sư tuổi trung niên.

- Hình đại sư? Chưa từng nghe qua.

Người đàn ông người Hán nhíu mày trầm tư một chút, sau đó liền lắc đầu liên tục.

Tên đó vốn là Tiêu Phàm bịa ra thôi, nếu như hãn nghe nói mới là chuyện lạ lùng.

Ông lão mặc áo bào màu trắng trầm giọng nói:

- Nói như vậy, ít nhất là đã có người nhận ra được chúng ta muốn gây bất lợi cho Tiêu gia. Hãn có thể tự tay phá giải triệt để được Ngũ Thánh Tọa Long Trận như vậy thì người này quả thực không đơn giản, Tát Bì Nhĩ hãn là thua xa hãn.

- Sư phụ, có nghiêm trọng lắm không?

Người đàn ông người Hán khẩn cấp hỏi, tựa hồ vô cùng quan tâm tới chuyện này.

Ông lão mặc áo bào màu trắng lạnh lùng cười một tiếng, ngạo nghễ nói rằng:

- Cho dù hãn phá được Tỏa Long Trận của ta thì thời gian cũng đã chậm rồi. Người ứng kiếp đã gặp báo ứng, thiên cơ đã sửa đổi, muốn đổi trở lại cũng không dễ dàng như vậy.

- Sư phụ cảm thấy người đang làm phép ở nói đó có phải Hình đại sư kia hay không? Nếu như hãn đã giúp Tiêu gia sửa đổi phong thủy phần mộ tổ tiên thì có lẽ đã nắm chắc có thể giúp Tiêu gia cải biến lại thiên cơ?

Ông lão mặc áo bào màu trắng thản nhiên nói:

- Người đối với trường phái phong thủy tướng thuật của người Hán chắc hẳn hiểu rõ hơn so với ta, người có nghe nói truyền nhân của Tử Vi Đẩu Số có một vị Hình đại sư sao?

Người đàn ông người Hán liên tục lắc đầu, nói:

- Sư phụ, người tinh thông Tử Vi Đẩu Số chỉ có Ngô Thạc Xương, được xưng danh là "Tử Vi Tiên Sư". Thật sự chưa từng nghe nói có người họ Hình... Chẳng lẽ, Hình đại sư đó là do Ngô Thạc Xương giả dạng?

Tát Bĩ Nhĩ lập tức nói:

- Hãn là không phải, ta đã hỏi qua tên Hình đại sư đó nhiều nhất cũng chỉ mới bốn mươi tuổi, mà Ngô Thạc Xương đã hơn lục tuần rồi. Hơn nữa Ngô Thạc Xương cũng không cần thiết phải cải trang.. Hắc hắc, Tử Vi Tiên Sư, hãn ngược lại không hề có chút khiêm tốn, vô cùng tự phụ.

Giọng điệu của hãn dường như có phần không phục Ngô Thạc Xương.

Ông lão mặc áo bào màu trắng liếc hắt một cái, nói:

- Tử Vi Đẩu Số vô cùng tinh nghiê, không kém gì bất cứ truyền thừa tướng mệnh phong thủy nào. Bây giờ nhìn lại xem ra Ngô Thạc Xương này cũng không phải hữu danh vô thực, có thể thôi động Tử Vi Thập Bát Phi Tinh Trận, trực tiếp câu thông Tử vi tinh hằng đã rất giỏi rồi.

Tát Bì Nhĩ vội vàng gật đầu, không dám phản bác lời của sư phụ.

Sự chú ý của người đàn ông người Hán không đặt ở chuyện này, hắt lo lắng nói:

- Sư phụ, nếu như Ngô Thạc Xương thật sự đang nghịch thiên cải mệnh cho Tiêu Khả Đức thì chúng ta phải làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không thể ngồi yên được.

Ông lão mặc áo bào màu trắng cười lạnh một tiếng, nói:

- Đó là chuyện đương nhiên, làm sao có thể ngồi yên không quan tâm để hắt câu thông thiên địa tinh tú, cưỡng ép kéo dài tính mạng, cho dù Tử Vi Phi Tinh Đại Trận của hắt có lợi hại hơn nữa thì chúng ta cũng phải toàn lực ứng phó. Thời khắc mấu chốt, chúng ta cho hắt một kích sấm sét, để ta xem hắt làm thế nào để chống đối lại! Tát Bì Nhĩ! Lập tức bày trận. Ta ngược lại cũng muốn nhìn xem vị Tử Vi Tiên Sư này đến tột cùng lợi hại đến trình độ nào.

- Dạ, sư phụ!

Tát Bì Nhĩ hưng phấn đáp một tiếng, tinh thần hắt vô cùng phấn chấn, dường như rất muốn chứng kiến sư phụ đại chiến với Tử Vi Tiên Sư, hay nói đúng hơn là ôm tâm trạng chờ xem trò hay!

Trên mặt người đàn ông người Hán tràn đầy vẻ cảm kích.

Ông lão mặc áo bào màu trắng vỗ vỗ bờ vai của hăn, nói:

- Người không cần lo lắng. Tiêu gia là kẻ thù chung của chúng ta, nếu như ta đã xuất thủ thì tuyệt đối sẽ không bỏ dỡ nửa chừng. Bất chấp thế nào thì tình hình hiện tại là địch sáng ta tối, quyền chủ động nằm trong tay ta.

- Dạ, tạ ơn sư phụ.

Người đàn ông người Hán cung kính khom lưng hành lễ.

Ông lão mặc áo bào màu trắng phất tay nói:

- Người đi giúp Tát Bĩ Nhĩ, thiên phú của người ở trên hăn, ta vẫn luôn gửi gắm hy vọng đối với người... Ta sẽ ở chỗ này quan sát một chút. Trong binh pháp của người Hán các người có câu - "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!"

- Dạ, sư phụ! Đệ tử đi giúp Tát Bĩ Nhĩ sư huynh.

Được sư phụ khen ngợi, người đàn ông người Hán dường như rất vui vẻ, vội vàng đáp ứng một tiếng rồi vội vã rời khỏi sân thượng.

Dõi mắt nhìn theo bóng lưng của hăn, trong mắt ông lão mặt áo bào màu trắng thoáng hiện lên một tia tinh quang, khẽ lắc đầu, âm thầm thở dài một tiếng, dùng một giọng nói rất nhỏ chỉ có mình lão nghe được, thầm nhủ:

- Long Hành Hồ Bộ, có thể thần chi tướng. Đáng tiếc lại là một người Hán, không thể truyền y bát của ta được....

Giọng điệu vô cùng tiếc nuối.

Đương nhiên vẻ u buồn đó chỉ thoáng qua rồi lập tức biến mất, sau đó lập tức khôi phục lại vẻ mặt hung ác nham hiểm. Hai tay dẫu sau lưng, chậm rãi

đi khỏi sân thượng, đi tới trong vườn hoa, giơ tay nhìn trời, không ngừng quan sát Tử vi tinh hằng và sự biến hóa của những tinh tú khác.

Đây là một căn biệt thự được xây dựng hoàn toàn biệt lập, được xây ở giữa sườn núi, diện tích cực kỳ rộng rãi, bốn phía đều là cây cối, căn biệt thự cách nơi này gần nhất cũng cách hơn bốn đến năm trăm thước.

Hiện tại, số lượng những căn biệt thự được xây giữa núi thế này rất ít, giá cả một căn không hề rẻ. Người có thể sở hữu một căn biệt thự giữa núi thế này đều là phú hào cực kỳ xa hoa. Cho dù là nhân tài ẩn dật trong nội thành thủ đô cũng là một nhân vật nhất đẳng.

Ước chừng hai giờ sau, Tát Bì Nhĩ cùng với người đàn ông người Hán lần nữa cùng nhau đến, Tát Bì Nhĩ khom lưng nói:

- Sư phụ! Đại trận đã được bố trí xong, mời sư phụ làm phép!

- Trước hết cứ chờ một chút, vẫn chưa tới thời điểm, còn sớm mà. Trong binh pháp của người Hán còn có một câu, là "Người đang ở trong nước, hãy để người ta qua giữa sông rồi hãy đột kích". Binh pháp của người Hán đều rất có đạo lý.

Ông lão mặc áo bào màu trắng thản nhiên nói.

Nhìn tướng mạo của hãn chính là một người Tây Vực, nhưng đối với binh pháp nhà Hán lại rất quen thuộc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đấu Pháp

Chương 72: Đấu Pháp

Thoáng một cái đã mười hai canh giờ đi qua.

Trong tứ hợp viện, Ngô Thạc Xương vẫn bận tối mắt mà vẫn thông dong như cũ, có thừa lực. Hắn thôi động Tử Vi Thập Bát Phi Tinh Đại Trận, thoát nhìn thanh thế thật lớn, thật ra thì cũng không tiêu hao quá nhiều chân nguyên. Dựa theo giao hẹn của hắn và Tiêu Phàm, cái Tử Vi Thập Bát Phi Tinh Đại Trận này vẫn chỉ làm cho đẹp mà thôi, thuần túy muốn làm cho người khác chú ý mà thôi.

Đương nhiên cái gọi là làm cho người khác chú ý hiển nhiên là khiến cho đồng đạo chú ý, người bình thường một chút cũng không cảm giác được. Tứ hợp viện nơi Ngô lão gia ở, trong mắt hàng xóm bên trái bên phải không hề có gì khác với bình thường cả, nơi này vẫn yên tĩnh như cũ. Ngay cả đứa bé nhỏ nhỏ gầy teo tên Ngô Khanh đó cũng không thấy bóng dáng, chẳng biết là đã đi đâu rồi, nhóc con ấy là một đứa bé rất hiểu chuyện.

Ngô Thạc Xương không cần luyện đan, không cần thôi diễn mệnh cách, càng không cần phải nghịch thiên cải mệnh, nên không cần phải lo lắng sẽ bị Thiên Địa nguyên khí phản hệ chút nào cả. Nói tóm lại, hắn hiện tại chỉ là sử dụng một chút thủ đoạn để che mắt mà thôi.

Tiêu Phàm đang ở trong một gian mật thất của Chỉ Thủy Quan lại không có nhẹ nhàng thoải mái như vậy.

Đầu đội tử kim mào cao chót vót, trên người khoác một chiếc áo cừu có vẽ đan hạc bác quái, ra dáng như một Tiêu chân nhân. So sánh với mười hai canh giờ trước thì sắc mặt cậu càng có vẻ trắng bệch hơn, thần sắc rõ ràng đã suy yếu rất nhiều, bảo quang không ngừng lưu chuyển trên mặt cũng đã ẩn lịm không thấy đâu, trên trán ẩn hiện vô số giọt mồ hôi.

Ngọn lửa bùng cháy trong Huyền Vũ Tứ Tượng lô cũng đã biến thành màu xanh da trời, rõ ràng nhiệt độ đang cực cao.

Dịch thể bên trong Càn Khôn Đỉnh khó khăn lắm mới có thể giảm xuống hai phần ba, so với một ngày đêm trước có vẻ sền sệt hơn chút ít, tốc độ lưu

chuyển của hoa văn màu đỏ trên thân đỉnh rất nhanh, thậm chí có thể so với tốc độ lưu chuyển khi Tiêu Phàm thôi diễn Huyết Tương đến giai đoạn cuối cùng.

Thiên địa nguyên khí bên trong phòng luyện đan không ngừng quay cuồng, cuồng loạn đến mức vô cùng kinh khủng.

Hắc Lâm không chớp mắt nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm đan ngồi ở chính giữa phòng luyện đan, nó đã duy trì một tư thế này suốt mười hai canh giờ không hề thay đổi, nhưng nhìn qua tinh thần của nó vẫn dồi dào như cũ, không hề có nửa điểm mệt mỏi.

Tân Lâm đã ngồi xếp bằng xuống, bên cạnh để một đĩa gồm các loại thực vật như thật thông, hoàng kì, sơn dược, nhân sâm.

Hai tay Tiêu Phàm bóp bí quyết, không ngừng rót chân khí vào bên trong Càn Khôn Đỉnh. Đột nhiên thân thể cậu rung một cái, sắc mặt thoáng cái trở nên vô cùng khó coi, kim tinh bay lượn trước mắt, xuất hiện ảo giác.

Đây chính là triệu chứng do chân khí tiêu hao quá lớn, dần dần vô lực không thể chống lại tâm ma phản hệ, dấu hiệu này có thể dẫn đến thần hồn bị chấn động.

Tân Lâm chợt đứng lên, vẻ mặt lo lắng.

- Thắp hương!

Tiêu Phàm trầm thấp dặn dò một tiếng.

Cách Tiêu Phàm không xa có đặt một cái lư hương vẫn luôn đốt đàn hương, chưa từng gián đoạn.

Tân Lâm nghe vậy lập tức mở hộp gỗ trầm hương đựng Trường Xuân An Thần Hương kia ra, cẩn thận lấy ra một nhánh hương. Thâu Vương Chi

Vương tử trong phòng ngủ của Bột Nhi Thiếp Xích nơi thảo nguyên trộm được ba nhánh Trường Xuân An Thần Hương, vẫn chưa động tới.

Tiêu Phàm bỗng nhiên căn dặn thấp hương hiển nhiên không phải chỉ là đàn hương bình thường.

Tân Lâm bước nhanh tới trước lư hương, hai đầu gối quỳ xuống mặt đất, đốt một nhánh Trường Xuân An Thần Hương đặt vào bên trong lò.

Không lâu sau, một cỗ hương thơm cực kỳ thanh nhã chậm rãi lan tỏa bên trong phòng luyện đan.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, kim tinh bay lượn trước mắt bỗng nhiên biến mất, tâm ma trong nháy mắt bị áp chế xuống.

Trường Xuân Chân Nhân tự tay viết ra phương thức luyện đan, thông qua Huyền Diệu đại sư đích thân giám chế Trường Xuân An Thần Hương, công hiệu quả nhiên khác xa bình thường.

Thấy sắc mặt Tiêu Phàm rất nhanh đã khôi phục lại như cũ, tuy rằng vẫn vô cùng trắng bệch nhưng Tân Lâm cũng thoáng yên tâm. Nhưng Tiêu Phàm đã từng nói qua, luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan cần sáu lần sáu ba mươi sáu canh giờ, hiện tại chỉ mới qua một ngày một đêm, nhưng thể lực của Tiêu Phàm đã tiêu hao cực lớn. Kế tiếp còn hai mươi bốn canh giờ nữa cũng không biết cậu làm sao có thể chống đỡ được.

Trước đây không lâu Tiêu Phàm đã làm việc nghịch thiên, cưỡng chế thôi diễn Huyết tương, dẫn đến Thiên địa phản hệ, mệnh thổ huyết, phải nghỉ ngơi hơn nửa tháng mới khôi phục lại mới miễn cưỡng khôi phục lại nguyên khí như cũ.

Luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan để Tiêu lão gia kéo dài tính mạng, vì hóa giải tai họa của cả Tiêu gia, sẽ dẫn động lực trời phạt vô cùng lớn, không phải thôi diễn Huyết Tương có thể so sánh được. Hơn nữa Tiêu

Phàm còn lấy Thiên Tử Mệnh ứng kiếp, lại càng không biết là ông trời sẽ giáng xuống loại tai họa nào.

Nghĩ tới tình trạng của Nghiêm Kim Sơn, toàn thân lở loét bưng mủ cực kỳ kinh khủng. Mặc dù ý chí của Tân Lâm vô cùng kiên cường, nhưng cũng không kèm được mà rùng mình/

Trước mắt, chỉ có thể trông mong vào tu vi nội tức cùng với thành tựu thuật pháp cực kỳ cao thâm của Tiêu Phàm mà thôi. Dù sao thì Nghiêm Kim Sơn chẳng qua chỉ là giang hồ bịp bợm, chỉ hiểu chút ít về phong thủy mà thôi, còn Tiêu Phàm đường đường là chương giáo chân nhân của Vô Cực Môn, giữa hai người cách xa một trời một vực, hoàn toàn không thể đánh đồng với nhau được.

Lại mười hai canh giờ qua đi.

Tử Vi Tinh Hằng phóng ra ánh sáng cực kỳ rực rỡ, hơn xa ngày thường. Cùng đối ứng với Tinh tú của Tử Vi Thập Bát Phi Tinh cũng biểu hiện vô cùng xuất sắc.

Ở trong hoa viên phía sau biệt thự lưng chừng sườn núi, ông lão người Tây Vực mặc áo bào màu trắng đang chậm rãi gục đầu xuống lô chăm chú quan sát sự biến đổi của thiên văn, lão bỗng nhiên xoay người đi vào bên trong biệt thự, Tát Bì Nhĩ cùng với người đàn ông người Hán lập tức theo sát.

Lão nhân mặc áo bào màu trắng trở lại căn mật thất, ngồi xếp bằng ở trên miệng mãnh thú cổ xưa, hay tay đưa trước ngực, nặn ra một pháp quyết cực kỳ cổ quái, trong miệng lầm nhảm, đọc lên một câu thần chú cực kỳ cổ xưa khó hiểu.

Sau một khắc, ở đầu mỗi tứ chi của mãnh thú lóe lên móng nhọn sắc bén, bốc lên một cỗ hắc khí, chậm rãi tập hợp bên trong mật thất, quẩn quýt cùng một chỗ, không ngừng xoay tròn. Chỉ chốc lát sau đã hợp thành một ở trước ngực của bạch bào lão nhân.

- Hắc!

Hai tay bạch bào lão nhân chột chập lại, vừa nhấc lên vài tấc nữa thì hắc khí tức khắc phóng lên cao, lao thẳng đến che đầy hơn phân nửa ánh sáng phát ra từ Tử Vi Tinh, sau đó theo ánh sáng màu trắng của Tử Vi Tinh lấy tốc độ nhanh như sấm chớp lao thẳng đến tứ hợp viện nơi Ngô Thạc Xương đang ở.

Tát Bì Nhĩ và người đàn ông người Hán liếc nhìn nhau một cái, sau đó hết sức chăm chú nhìn bạch bào lão nhân làm phép, không dám thở mạnh một cái.

"Ầm!"

Bên trong mật thất của tứ hợp viện, mười tám ngọn nến to lớn vốn đang cháy hừng hực bỗng chập chờn, ngọn nến lớn nhất ở chính giữa cũng chính là ánh nến đặc biệt cháy sáng nhất, tựa hồ như bị cuồng phong thổi qua, trong phút chốc tràn ngập nguy cơ.

Một cỗ sát khí lạnh thấu xương trong nháy mắt tràn khắp mật thất.

- Tốt lắm, cuối cùng cũng tới!

Cặp lông mày của Ngô Thạc Xương có hơi nhướng lên, cười lạnh một tiếng, hay tai liên tục động, vẽ ra vô số hình vẽ bát quái ở trước ngực. Sau đó hai tay lại chia ra, luồng sát khí liền bị xua tan. Ánh nến phía trên mười tám cây nến to lớn tức khắc ổn định trở lại, Thập Bát Phi Tinh Trận lập tức phát ra ánh sáng chói lọi, trong chốc lát hắc khí che lấp Tử Vi Tinh bị xua tan hầu như không còn.

Bạch bào lão nhân khẽ "Hừ" một tiếng, trên mặt xuất hiện vẻ vô cùng kinh ngạc.

Lão vừa mới ra tay chẳng qua chỉ để thăm dò, vẫn chưa xuất ra toàn lực. Nhưng đối phương lại có thể dễ dàng hóa giải như vậy đã có chút ngoài ý muốn của hắn.

Loại thuật sư phong thủy đấu pháp này rất khó làm thương tổn đối phương, chủ yếu là nhân lúc bên kia làm phép, gây nhiễu loạn lòng người, khiến cho đối phương không thể nào dốc toàn lực chống đỡ với lực lượng thiên địa phản hệ, kế tiếp sẽ bị Thiên Địa nguyên khí do mình điều động gây thương tổn.

Làm việc nghịch thiên vốn là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, đem hết toàn lực đối kháng với lực lượng thiên địa nguyên khí phản hệ sợ rằng còn chưa đủ, lẽ ra hắn tuyệt đối không thể còn dựa tinh lực để đi đối kháng với pháp thuật quỷ rối của người khác được.

Chẳng lẽ công lực của Tử Vi Tiên Sư thật sự cao thâm đến trình độ này sao? Có thể vừa làm việc nghịch thiên vừa có thừa thực lực đối kháng với hắn.

Một lúc sau, bạch bào lão nhân lần nữa thi pháp, lần này hắc khí gần như hoàn toàn che lấp liên hệ giữa Tử Vi Tinh cùng với Tử Vi Thập Bát Phi Tinh Đại Trận, nhưng kết quả lại rất bất ngờ, vẫn bị đối phương dễ dàng hóa giải như trước.

Bạch bào lão nhân không khỏi trầm ngâm.

Tát Bì Nhĩ không nhịn được lên tiếng:

- Sư phụ, xem ra hắn có người tương trợ.

Bạch bào lão nhân khẽ lắc đầu, nói:

- Tử Vi Thập Bát Phi Tinh Đại Trận này, không phải ai cũng có thể khống chế được. Nếu như tu vi không đạt đến cảnh giới kia thì không thể nào trợ

giúp được.

Người đàn ông người Hán suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Sư phụ, có lẽ chưa tới thời gian.

- Điều đó cũng có thể. Nghịch thiên cải mệnh chỉ trong vòng hai mươi bốn canh giờ, đúng là có chút ngắn, vậy thì chúng ta cứ chờ xem một chút.

Bạch bào lão nhân chậm rãi vuốt cằm, khá tán đồng với ý phân tích của người đàn ông người Hán.

Bên trong phòng luyện đan của Chỉ Thủy Quan, thần sắc Tiêu Phàm càng thêm suy yếu đến cực điểm, áo cừu đan hạt bát quái đã ướt đầm mồ hôi, ướt xong lại khô rồi lại ướt đầm, hình bát quái thêu bằng kim tuyến cũng trở nên ảm đạm không có ánh sáng.

Linh dịch bên trong Càn Khôn Đỉnh càng thêm sền sệt hơn so với lúc trước, nhưng ngọn lửa bên trong Huyền Vũ Tứ Tượng Lô đã chuyển sang màu trắng bạc. Tốc độ chuyển động của hoa văn hỗn độn quanh thân Càn Khôn Đỉnh cũng chậm lại.

- Nhân sâm!

Tiêu Phàm khẽ nói.

Tân Lâm bước nhanh đến, đem vài miếng nhân sâm ngàn năm đút vào trong miệng của cậu.

Tiêu Phàm há miệng ngậm, tinh thần thoáng trở nên phấn chấn hơn vài phần, chậm rãi lấy Tạo Hóa Hoàn từ trong hộp bích ngọc ra, đeo vào ngón giữa, tức khắc một cỗ linh khí dồi dào nhanh chóng dũng mãnh tràn vào trong cơ thể. Hai tay Tiêu Phàm giao nhau để ở trước bụng, hai mắt khép hờ, bắt đầu thổ nạp điều tức, đem cỗ linh khí dồi dào từ bên trong Tạo Hóa

Hoàn lấy ra, lần nữa vận hành khắp trăm mạch chu thiên, dần dần tập trung ở đan điền.

Có thể dựa vào Tào Hóa Hoàn tập hợp linh khí, có thể trợ giúp hần thuận lợi chống đỡ hết mười hai canh giờ sau cùng.

Nhưng điều Tiêu Phàm lo lắng nhất không phải là tình trạng thân thể của mình, hần lo lắng chính là Hồn Độn Luân Hồi Trận có thể che đậy thiên cơ được bao lâu. Tử Vi Thập Bát Phi Tinh Đại Trận đã đánh nhau với kẻ địch hai lần rồi, cậu cũng đã nhận ra chuyện này. Rõ ràng phân tích của cậu hoàn toàn chính xác, quả thật cách đó không xa có một đối thủ cực mạnh đang thăm dò.

Đích thân cậu bố trí Hồn Độn Luân Hồi Trận câu thông với Hồn Độn Vô Cực Trận và Hồn Độn Tứ Tượng Trận do Chỉ Thủy sư tổ bố trí, có thể che đậy thiên cơ, đối thủ tạm thời chưa phát hiện được. Nhưng mười hai canh giờ cuối cùng cũng chính là thời gian mà lực lượng Thiên Cơ phản hệ mạnh nhất, dẫn đến thiên địa dị tượng kinh khủng, chỉ sợ là ba trận pháp cũng không cách nào che đậy hoàn toàn được.

Một khi đến thời khắc mấu chốt nhất, đối thủ nhận ra được sự hiện hữu của cậu, ngược lại toàn lực tấn công về phía cậu thì với lực lượng trời phạt mang theo bốn nguyên cường đại không gì sánh được cộng thêm một cổ lực lượng nữa thì Tiêu Phàm tuyệt đối không thể nắm chắc có thể chống đỡ tiếp được.

Chỉ riêng lực lượng trời phạt do nghịch thiên cải mệnh thì cậu có thể chịu được hay không cũng là chuyện khó nói rồi, làm sao có thể chịu thêm cái nào được nữa chứ?

Nhưng việc đã đến nước này, cậu chỉ có thể tiến chứ không thể nào lùi.

Ước chừng thổ nạp vận khí được hơn nửa canh giờ thì nội tức bên trong đan điền của Tiêu Phàm lần nữa tràn đầy như cũ, trên mặt mơ hồ có bảo quang

lưu chuyển, chỉ có điều Tiêu Phàm cũng đã cảm giác được linh khí trong Tạo Hóa Hoàn đã thiếu nghiêm trọng. Dù sao thì Tạo Hóa Hoàn này chỉ là một vật mô phỏng, cũng không phải là Tạo Hóa Hoàn - một trong tam bảo trấn giáo thật sự của Vô Cực Môn, khách quan mà nói hiển nhiên hiệu quả thua xa Tạo Hóa Hoàn chính tông rồi.

Hai tay Tiêu Phàm bóp bí quyết.

- Nhanh!

Ngọn lửa màu trắng bạc bên trong Huyền Vũ Tứ Tượng Lô chợt bùng lên, rất nhanh lại chuyển sang màu lam nhạt, lao thẳng tới Càn Khôn Đỉnh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Trời Phạt

Chương 73: Trời Phạt

Đến giờ tuất ngày thứ ba, bạch bào lão nhân và Ngô Thạc Xương đã đánh nhau sáu lần.

Mặc dù thời gian "Tử Vi Tiên Sư" hóa giải thể tấn công của hắn càng ngày càng dài, nhưng mỗi lần đều có thể giải trừ được.

Sắc mặt của bạch bào lão nhân cũng trở nên tái nhợt, hai hàng lông mày nhướng lên cao.

Ngô Thạc Xương lại lợi hại như vậy, thực sự có chút ngoài dự liệu của hắn. Nếu như nói Ngô Thạc Xương dốc toàn lực đấu pháp với hắn, kiên trì đến lúc này thì ngược lại bạch bào lão nhân có thể hiểu được. Dù sao thì Tử Vi Đẩu Số tiếng tăm lừng lẫy, Ngô Thạc Xương lại được mệnh danh là Tử Vi

Tiên Sư, nhất định là bản lĩnh cao cường. Bạch bào lão nhân cũng chưa bao giờ khinh thường chính tông truyền thừa Tử Vi Đấu Số cả.

Tiếp đó nếu nói Ngô Thạc Xương có thể vừa tiến hành nghịch thiên cải mệnh, vừa cùng hãn đấu pháp sáu lần mà vẫn không bị đánh lùi thì bạch bào lão nhân thế nào cũng không tin. Coi như là chương giáo đường đại của Vô Cực Môn trong truyền thuyết - Chỉ Thủy Sư Tổ cũng khó mà có thành tựu thuật pháp cao thâm như vậy.

Nếu như nói Ngô Thạc Xương bày ra Tử Vi Thập Bát Phi Tinh Đại Trận, là vì đặc biệt cùng hãn đấu pháp, tựa hồ như lại có gì đó không nói được. Hãn cùng với Tử Vi phái cũng không có xung đột gì lớn lao cả, ngay cả Tử Vi Tiên Sư có từng nghe nói về hãn hay không cũng còn chưa biết chắc được.

Trong chuyện này chẳng lẽ có điều kỳ lạ gì đó?

Bạch bào lão nhân rơi vào trầm tư, Tát Bì Nhĩ cùng người đàn ông người Hán đều nín thở tĩnh khí, không dám lên tiếng quấy rầy.

Trầm tư một chút cũng ngót nghét hai canh giờ.

Giờ tý!

Tử Vi Tinh Hắc đột nhiên sáng rực lên, những tinh tú tương ứng khác cũng đột nhiên trở nên vô cùng sinh động.

Rất rõ ràng phép của Ngô Thạc Xương đã đến bước cuối cùng.

Hai mắt bạch bào lão nhân chợt mở ra, đứng lên, hai chân đạp một loại phương hướng cổ quái, đầu của những con mãnh thú dữ tợn xung quanh cũng nhanh chóng chạy, tiếng niệm chú trong miệng đặc biệt vội vàng, hắc khí lần nữa ngưng tụ trên bốn móng vuốt của mãnh thú cùng với trên răng nanh, so với bất kỳ lần trước nào cũng đều nồng đậm hơn mấy lần, nghiêm

nhiên giống như vật hữu hình. Năm đám hắc khí dần dần tụ hội ở giữa căn mật thất, hình thành một hình vẽ khác giống như đầu lâu của mãnh thú.

Trên Tử Vi Tinh, một quang trụ chói mắt từ trên trời giáng xuống.

- Khởi!

Bạch bào lão nhân quát to một tiếng, hắc khí nhưng tụ thành một đầu mãnh thú phóng lên cao, lao thẳng lên quang trụ chói mắt đang từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã quấn lấy quang trụ, bay lượn vòng quanh quang trụ, nhanh chóng đánh tới tứ hợp viện nơi Ngô Thạc Xương đang ở.

Ngô Thạc Xương đang ở trong mật thất của tứ hợp viện, đã sớm đứng dậy, chân đạp Bắc Đẩu bát quái, nhanh chóng chạy xung quanh thập bát phi tinh đại trận, trong miệng lầm bầm, cả người mồ hôi đầm đìa, đỉnh đầu bạch khí mù mịt, sắc mặt lại vô cùng tái nhợt, rõ ràng đã xuất hết toàn lực.

Tiêu Phàm đã từng nói với hắn, sẽ có người ra tay làm phép công kích quấy nhiễu hắn.

Ngô Thạc Xương bày thập bát phi tinh đại trận này chính là vì muốn cùng người đó đấu pháp. Nhưng mà Ngô Thạc Xương không ngờ tới đối thủ lại mạnh mẽ như vậy, liên tiếp công kích sáu lần mà lần sau lại mạnh mẽ hơn lần trước, lần sau lại khó ngăn cản hơn lần trước. Ngô Thạc Xương kích thích mỗi một phần tiềm lực trong cơ thể mới có thể duy trì thập bát phi tinh đại trận đến bây giờ.

Hiện tại Ngô Thạc Xương không nắm chắc có thể tiếp được đòn công kích thứ bảy.

Đúng vào lúc này, Tử Vi Tinh Quang cùng với hắc sắc thú quấn quýt vào nhau bỗng nhiên đánh xuống.

"Ầm"

Bên trong mật thất, khó khăn lắm mới có thể đốt sáng mười tám ngọn nến to lớn đến bây giờ, ánh nến thoáng giãi giữa vãn vẹo vài cái, sau đó đều tắt ngúm, chỉ còn dư lại ngọn nến to lớn nhất kia, ngọn lửa vẫn đang cháy yếu ớt, nhưng lại ngã nghiêng không ổn định, bộ dáng như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt ngúm.

Sắc mặt Ngô Thạc Xương vô cùng trắng bệch, dưới chân tăng tốc, miệng càng niệm chú ngữ nhanh hơn, hai tay bóp bí quyết, không ngừng vẽ ra từng hình vẽ bát quái xung quanh ánh nến, ánh nến đó nhún nhảy vài cái, dần dần ổn định lại.

Một tiếng "Phốc" vang lên, Ngô Thạc Xương lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch chuyển thành vàng như nến, thân thể xiu vẹo, đứng không vững.

Không đợi Ngô Thạc Xương lấy lại thăng bằng thì một hư ảnh đầu thú màu đen từ trên trời giáng xuống, lao thẳng tới ngọn nến duy nhất còn sáng kia, răng nanh sắc bén cắn xuống, ánh nến phát ra một tiếng "Phù", tuôn ra ánh sáng chói mắt cuối cùng, song cuối cùng tắt đi.

Bên trong mật thất lập tức tối đen như mực.

Ngô Thạc Xương quát to một tiếng, thân thể thể té xuống phía trước, máu tươi trong miệng tuôn ra không dứt.

- Sư phụ, sư phụ,.....

Không lâu sau, trong bóng tối bỗng sáng lên một ngọn đèn, Tiểu An Tử và một thiếu phụ khoảng chừng ba mươi tuổi nhanh chóng chạy vào bên trong phòng, tay chân luống cuống đỡ Ngô Thạc Xương lên. Tiểu An Tử đem một viên thuốc màu đỏ nhét vào trong miệng Ngô Thạc Xương, lại vội vàng xoa ngực thuận khí.

- A, thật tốt.

Tiểu An Tử luôn miệng nói, cùng thiếu phụ đỡ Ngô Thạc Xương nhanh chóng rời khỏi mật thất

- Sư phụ, người đi đâu vậy?

- Về nhà, chúng ta mau chóng về quê, mau!

- Dạ sư phụ...

Hai người vừa khoác hai cánh tay của Ngô Thạc Xương lên vai mình, đi tới bên ngoài cửa lớn của tứ hợp viện, căn cứ theo sự căn dặn của sư phụ, nơi ấy đã sớm chuẩn bị một chiếc xe thương vụ.

- Sư phụ mau lên xe đi.

Ngô Thạc Xương vịn cửa xe, ngẩng đầu lên nhìn trời, lẩm nhẩm nói thầm:

- Tiêu Nhất Hành, ta đã cố gắng hết sức rồi, mười tám năm tuổi thọ đổi lấy chín năm bình yên của con ta, hy vọng cậu sẽ không nuốt lời...

Nếu như lúc này ánh đèn sáng tỏ thì có thể nhìn ra được trong vòng ba ngày này, Ngô Thạc Xương dường như đã già hơn mười mấy tuổi vậy, suy yếu như một ông cụ tám mươi tuổi gần đất xa trời, được hai đồ đệ đỡ vào trong xe thương vụ, dứt áo ra đi.

Trong căn mật thất ở biệt thự lưng chừng núi Tây Giao, sắc mặt của bạch bào lão nhân cũng tái nhợt, trên mặt tràn đầy sự mệt mỏi, ngồi xếp bằng ở trên hình vẽ đầu mãnh thú, chậm rãi vận tức thổ nạp điều hòa chân khí.

- Sư phụ, thế nào?

Người đàn ông người Hán không nhin được mà cất tiếng hỏi, trên mặt tràn đầy sự lo lắng.

Khỏe miệng bạch bào lão nhân thoáng co quắp, trầm giọng nói:

- Tử Vi Tiên Sư danh bất hư truyền, hẳn là một nhân vật lợi hại... Chỉ có điều muốn ở trước mắt ta sửa đổi thiên cơ, cũng quá xem thường anh hùng thiên hạ rồi.

- Hừ!

Bạch bào lão nhân lạnh lùng hừ một tiếng.

Dưới áp lực của thiên cơ chi lực và hắc thi pháp mà Ngô Thạc Xương vẫn có thể tiến hành nghịch thiên cải mệnh thành công, quả thực chỉ là chuyện thần thoại mà thôi.

- Sư phụ, người đã vất vả rồi, hai ngày trước có một vị bằng hữu từ phương bắc tới tặng cho con một cây nhân sâm, phẩm chất cũng tạm được, ngày mai con sẽ đưa sang cho người để bồi bổ nguyên khí.

Người đàn ông người Hán liền vội vàng nói, vẻ mặt tươi cười. Có thể nhìn ra được bạch bào lão nhân đấu pháp với Ngô Thạc Xương đã bị tổn thương nguyên khí không nhẹ. Tử Vi Tiên Sư và Tử vi phi tinh đại trận cũng không phải là hư danh!

Bạch bào lão nhân khẽ vuốt cằm.

Đừng xem người đàn ông người Hán chỉ nói cây nhân sâm đó tạm được thôi mà xem thường, đó nhất định không phải là vật tầm thường. Hắc từ một nơi cách xa vạn dặm đi tới thành phố này, người đàn ông người Hán này luôn cung phụng cho hắn đầy đủ tất cả, chưa bao giờ thiếu thứ gì, mỗi lần đều là thứ tốt hiếm thấy. Căn cứ theo ánh mắt của thế tục, vị đồ đệ này của hắn ở Đông Phương đại quốc này đích thực là một nhân vật có danh vọng, quyền hành hiển hách, là phú giáp một phương.

Bạch bào lão nhân cũng rất yêu thích sự thành tâm của hân.

- Sư phụ nghỉ ngơi một chút trước đi.

Tát Bì Nhĩ nói.

Đối với những biểu hiện ân cần của Vu sư đệ, Tát Bì Nhĩ chỉ cười khẩy mà thôi. Cho dù người có thiên phú vượt trội, lại là người có tiền có thế thì sư phụ cũng sẽ tuyệt đối không truyền y bác cho người.

Người Hán các người không phải có câu ngạn ngữ "Không phải người cùng dân tộc thì nhất định có tâm tư khác!"

Các người cho rằng những lời này chỉ có người Hán các người tin tưởng thôi sao?

Bạch bào lão nhân đi khỏi mật thất, đi lên sân thượng, ngẩng đầu quan sát thiên văn, chỉ thấy tử vi tinh hăng đã âm đạm không còn ánh sáng, bạch bào lão nhân khẽ gật đầu, hân đang chuẩn bị rời đi nhưng chợt xoay người lại.

Một dòng thiên địa nguyên khí mãnh liệt bỗng nhiên phóng lên cao, bắc đẩu thất tinh cùng với tử vi tinh đồng thời tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nhất là tử vi phi tinh, thậm chí càng rực rỡ chói mắt hơn!

Để tinh lại lần nữa bị kích thích.

- Không tốt, bị mắc lừa rồi!

Trong nháy mắt sắc mặt bạch bào lão nhân đại biến, kêu lên thành tiếng.

Tát Bì Nhĩ cùng với người đàn ông người Hán vội vàng chạy tới, cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên trời, hai người đồng thời biến sắc.

- Sư phụ, cái này.. đây mới thực sự là nghịch thiên cải mệnh...

Người đàn ông người Hán hoảng hốt la lên:

- Tử vi thập bát phi tinh đại trận trước kia chỉ là hiện tượng giả, dẫn dụ chúng ta mắc mưu....

- Muốn ở trước mặt ta đùa giỡn loại mảnh khỏe nho nhỏ này sao? Đâu có dễ dàng như vậy!

Sắc mặt bạch bào lão giả xanh mét, hất ống tay áo, sải bước đi về phía mặt thất.

Tát Bử Nhi cùng với người đàn ông người Hán vội vàng đi theo.

Lúc này, tại phòng luyện đan của Chỉ Thủy Quan, việc luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan đã tới giai đoạn cuối cùng.

Gương mặt Tiêu Phàm trắng bệch như tờ giấy, đầu tóc đen ảm đạm tự nhiên, trên trán vốn bóng loáng như ngọc bỗng nhiên tràn đầy nếp nhăn sâu hóm như dùng dao khắc, đưa ngón tay giữa ra, Liễu điệp đao sắc bén chợt lóe lên, một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống bên trong Càn Khôn Đỉnh.

Linh dịch bên trong chỉ còn lại không tới một phần ba, giống như keo dán vậy, vô cùng sền sệt.

Khi một giọt máu đỏ tươi lọt vào thì Càn Khôn Đỉnh lập tức phóng ra ánh sáng màu đỏ, hoa văn hỗn độn trên thân đỉnh nhanh chóng xoay tròn xung quanh, dần dần tạo thành một xích vuông hỗn độn đều, không ngừng xoay tròn phía trên Càn Khôn Đỉnh.

Trong phòng luyện đan lúc này, thiên địa nguyên khí giống như mây đen đầy trời, điên cuồng xoay tròn, lên tục nhào tới Tiêu Phàm, nhưng khi tới cách cậu không đến ba tấc bỗng nhiên bị ngăn trở, như có một vòng vô hình bảo hộ Tiêu Phàm, bao vây toàn thân Tiêu Phàm lại.

Bàn tay nhỏ bé tinh xảo của Tân Lâm nắm chặt thành quyền. Cô có thể cảm nhận được thiên địa nguyên khí này đang nổi giận, đã bắt đầu từng bước áp sát tới Tiêu Phàm. Ba ngày trước, nó vẫn còn ở xa hai thước, nhưng ba mươi sáu canh giờ trôi qua, khoảng cách chỉ còn không tới ba tấc mà thôi.

Lông toàn thân của Hắc Lâm cũng dựng đứng lên, bốn móng vuốt mở ra, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy lên.

Tiêu Phàm đã xuất hết toàn lực, đang tận lực chống đỡ.

- Vạn vật hỗn độn, Thiên Địa Vô Cực, đệ tử Tiêu Phàm xin lập lời thề, lấy thọ lộc của ta, dịch chi tân sinh, trời phạt xin hãy trút xuống thân ta, đan tâm đạo thể, thay đổi thể gian, luân hồi kiếp khổ, cửu tử vô hồi....

Tiêu Phàm ngồi xếp bằng, hai tay bóp bí quyết, khẽ khấn cầu, thần sắc trang nghiêm, bao quang bao phủ toàn thân, luân phiên lưu chuyển.

Trong phút chốc trong phòng luyện đan phát ra một tiếng nổ lớn, hỗn độn đồ phía trên Càn Khôn đỉnh phát ra ánh sáng màu đỏ chói mắt, trong nháy mắt phá tan Hỗn độn luân hồi đại trận che đậy thiên cơ mà Tiêu Phàm đích thân bố trí, bắn thẳng lên tử vi tinh hằng trên bầu trời.

Đế tinh sáng choang!

Bắt đầu thất tinh đồng thời tỏa ra ánh sáng chói chang, rực rỡ lấp lánh!

Một cỗ thiên địa lực vô cùng lớn chột bao phủ xuống.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thất Bại Trong Gang Tắc

Chương 74: Thất Bại Trong Gang Tắc

Cùng lúc đó, trong phòng điều trị có vẻ vô cùng yên tĩnh, không hề có bất cứ âm thanh gì.

Ba ngày nay, Tiêu Trạh tự mình canh giữ cạnh giường Tiêu lão gia, ngoại trừ ý tá Trườg ra thì những người còn lại đều không được phép tiến vào phòng bệnh. Thư ký của Tiêu lão gia cùng với Phó viện trưởng Ninh đều ở bên ngoài chịu trách nhiệm canh giữ ở bên ngoài. Tất cả bạn thân giao của Tiêu lão gia, bao gồm cả một số vị có cấp bậc cực cao, hay là cán bộ lãnh đạo giữ chức vị hiển hách đều từ chối khéo. Lý do là hiện tại ông cụ cần phải hoàn toàn tĩnh dưỡng, không thể bị quấy rầy được.

Tất cả nhiệm vụ chăm sóc cho Tiêu lão gia từ uống thuốc đến sinh hoạt hằng ngày đều do ý tá Trườg phụ trách.

Tiêu lão gia đã rơi vào hôn mê sâu, ba ngày ba đêm chưa từng mở mắt.

Ba ngày này đối với Tiêu Trạh mà nói chính là ba ngày khó khăn nhất từ lúc lọt lòng cho tới bây giờ. Ông nhiều lần đi vòng quanh mấy viên gạch men mà Tiêu Phàm động vào, cũng nhiều lần nhin không được phải gọi phó viện trưởng Ninh vào khám cho Tiêu lão gia.

Tiêu Phàm bày cái gọi là Ngũ Hành Tiếp Dẫn Trận này, Tiêu Trạh không hề cảm giác được bất cứ bất thường nào. Đối với một người theo chủ nghĩa vô thần mà nói, Tiêu Trạh chỉ cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đã tới cực hạn. Nếu như không phải các loại máy móc chứng tỏ sức khỏe Tiêu lão gia vẫn ổn định thì Tiêu Trạh thực sự không thể nào nhin được nữa.

Nhưng mà lúc này, Tiêu Trạh bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc. Ông rõ ràng cảm giác được có một loại lực lượng kỳ lạ đang tuôn trào trong phòng bệnh.

Tiêu Trạh từ trên ghế salon nhảy dựng lên một cái, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn xung quanh.

Không có gì cả.

Thế nhưng Tiêu Trạh lại hoàn toàn có thể cảm nhận được cố lực lượng nhìn không thấy sờ không được kia, đây tuyệt đối không phải là ảo giác.

Tiêu lão gia đang hôn mê trên giường bệnh bỗng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra.

- Cha... cha làm sao vậy?

Tiêu Trạh bước nhanh đến, nắm lấy bàn tay khô gầy của cha, nhẹ giọng hỏi, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Ông cụ khẽ mỉm cười, ngón tay khẽ gõ nhẹ lên mu bàn tay của Tiêu Trạh một cái, nói khẽ:

- Giải phóng, Tiểu Phàm là con trai con, con nhất định phải tin tưởng nó...

- Dạ, con tin tưởng, chúng ta cùng tin tưởng nó.

Tiêu Trạh liên tục gật đầu.

Cách hơn mười dặm, tại biệt thự lưng chừng Tây Giao, trong mật thất.

Sắc mặt bạch bào lão nhân vô cùng dữ tợn, tay phải cầm một món pháp khí kỳ lạ, ở trước người hắn có để một tấm thảm màu trắng in hình đầu lâu mãnh thú. Đầu lâu kia cũng không lớn lắm, trong miệng răng nhọn tua tủa, chỗ hai con mắt là hai lỗ thủng đen ngòm đối diện với hai mắt của bạch bào lão nhân, ở đáy hốc mắt mơ hồ có quỷ hỏa lam diễm đang không ngừng nhấp múa.

Tay phải bạch bào lão nhân vung vẩy pháp khí kỳ dị, cả người run rẩy, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, chợt cắt mạnh xuống bàn tay trái một nhát, tức khắc máu tươi phun ra ngoài, bàn tay bạch bào lão nhân bắt đầu tìm tòi, liền đặt trên đầu lâu của mãnh thú. Máu đỏ tươi chảy ra, nháy mắt nhuộm đỏ đầu lâu.

Nhưng những huyết dịch này lại không hề chảy xuống mặt đất một giọt nào, rất nhanh đã thấm vào vào bên trong đầu lâu, bị hấp thu sạch sẽ.

Một mùi máu tươi cực kỳ nồng nặc tràn khắp mặt thất, đầu lâu vốn âm đạm tối tăm dần dần ẩn hiện huyết quang, hai ngọn lửa màu xanh da trời chỗ hốc mắt từ từ sáng lên.

Thân thể Tát Bì Nhĩ và người đàn ông người Hán run lên, kìm lặng không được mà nằm sấp trên mặt đất, không dám nhìn thẳng.

Đột nhiên một hư ảnh mãnh thú màu đen dần dần thành hình trên không trung của mặt thất. Hư ảnh đầu mãnh thú này cùng với với những mãnh thú được khảm nạm trên những hòn đá lót dưới nền sàn nhà giống nhau như đúc, chỉ là thân hình nó không được lớn lắm, vừa dữ tợn khủng khiếp hơn con lúc trước.

Đang giờ tý!

Tử vi đế tinh và thất tinh bắc đẩu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, vô cùng chói mắt, thiên địa tinh tú lực trùng trùng điệp điệp phủ xuống, lực đạo mạnh mẽ không ai có thể chống đỡ nổi.

Tiêu Phàm chăm chú nhìn vào linh dịch bên trong Càn Khôn Đỉnh dần dần ngưng kết thành hình, trên gương mặt đã cực kỳ suy sụp rốt cuộc cũng xuất hiện một nụ cười.

Sắp thành công!

- Khởi!

Một tiếng gầm từ bên trong căn mặt thất tại biệt thự lưng chừng sườn núi, thú ảnh màu đen giương nanh múa vuốt, bay vút lên trời, trong nháy mắt

giống hệt như hòa vào tinh tú lực, đánh về phía phòng luyện đan của Chỉ Thủy Quan.

Sau một khắc, bên trong phòng luyện đan cuồng phong gào thét, một con thú ảnh cực kỳ dữ tợn bổ nhào về phía Tiêu Phàm và ánh sáng chói mắt màu đỏ trên Càn Khôn Đỉnh.

Tiêu Phàm cũng hét một tiếng, đứng lên, tay trái bóp bí quyết, chìa một ngón tay phải đánh về phía thú ảnh. Vốn thiên địa nguyên khí nổi điên cuộn cuộn xung quanh cách thân Tiêu Phàm ba tấc, trong lúc đó liền xông phá tầng bảo hộ vô hình kia, chọt đánh lên thân thể Tiêu Phàm.

Toàn thân Tiêu Phàm bị chấn động mạnh, trong miệng phun ra máu tươi.

Tân Lâm lại bất chấp tất cả, cổ tay run lên, nhuyển kiếm phẳng phiu lộ ra, đâm về phía thú ảnh màu đen.

Một tiếng "Meo meo ô" vang lên.

Hắc Lâm chọt nhảy lên, động tác nhanh như sấm chớp, nhún một cái trên bờ vai của Tân Lâm, trực tiếp xông lên không trung, vung vẩy móng nhọn thoáng chốc đầu đá triền miên với thú ảnh màu đen.

Thiên địa nguyên khí nổi giận, tức khắc cuộn cuộn bao vây lấy Hắc Lâm.

Hắc Lâm là linh sủng bốn mạng của Tiêu Phàm, trong lúc này lại tương thông với nguyên thần của Tiêu Phàm, có nó gia nhập vào vòng chiến, tức khắc khiến cho Thiên địa nguyên khí công kích nó.

Lực thiên cơ phản hệ đã xem Tiêu Phàm cùng với Hắc Lâm là một thể.

Hình vẽ hỗn độn vốn luôn xoay tròn xung quanh Càn Khôn Đỉnh, dưới thiên địa lực mạnh mẽ áp chế, nhanh chóng thu hẹp lại, ánh sáng màu đỏ cũng nhanh chóng ảm đạm, tràn ngập nguy cơ.

Tân Lâm đem hết toàn lực, phi thân lên, đâm ra một kiếm.

"Vèo"

Nguyễn kiếm bay ra. Ngay sau đó, thân hình mềm mại của Tân Lâm cũng như một con diều đứt dây vậy, lộn mấy vòng trên không trung, sau đó ngã ra xa mấy thước.

Cảm giác như vừa rồi cô chưa từng đâm trúng gì cả.

Tân Lâm bất chấp thân thể đau nhức, nhảy lên một cái, vội vàng nhìn lại chỗ trung tâm của phòng luyện đan, tức khắc giương mắt chờ đợi, không nói ra lời.

Áo cừu có hình đan hạt bát quái phát ra kim quang óng ánh, khoác quanh thân Tiêu Phàm đột nhiên biến thành vô số mảnh nhỏ, giống như vô số con bướm bay lượn trên trung. Tử kim quan đội trên đầu cũng đứt thành hai mảnh, thân thể Tiêu Phàm lay động, chậm rãi ngã xuống mặt đất, không còn hơi thở.

Hư ảnh mãnh thú màu đen cũng biến mất, thiên địa nguyên khí vốn đang nổi điên quần quai trong chớp mắt cũng biến mất không thấy bóng dáng. Trong phòng luyện đan thoáng chốc trở nên yên tĩnh, ngay cả ngọn lửa màu xanh thắm bên trong Huyền Vũ Tứ Tượng Lô vốn đang cháy hừng hực cũng tắt ngúm.

"Bịch"!

Một bóng dáng trắng như tuyết từ trên không trung rơi xuống, rơi ở trước người Tiêu Phàm, nó cũng nằm thẳng đơ không nhúc nhích.

Lại là Hắc Lâm.

Nhưng mà lúc này bộ lông toàn thân mèo mun lớn vốn có màu đen huyền đã biến thành trắng như tuyết, không hề nhìn thấy nửa điểm màu đen nào. Nó lẳng lẳng nằm bên người Tiêu Phàm, hoàn toàn không có hơi thở, không biết là sống hay chết.

- Tiêu Phàm!

Tân Lâm hét to một tiếng, lão đảo chạy tới, nâng Tiêu Phàm nằm xụi lơ trên mặt đất dậy.

Sắc mặt Tiêu Phàm trắng bệch, một dòng máu tươi không ngừng từ khóe miệng cậu tràn ra, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở mỏng manh.

Tân Lâm không chút do dự, cúi người xuống cùng Tiêu Phàm môi giao môi, một luồng tố nữ chân nguyên vô cùng tinh thuần chậm rãi tiến vào trong cơ thể Tiêu Phàm. Chỉ có điều chỉ trong chốc lát thì hai gò má hồng hào của Tân Lâm cũng trở nên trắng như tuyết.

Chợt một cỗ lực lượng nhu hòa từ bên trong cơ thể Tiêu Phàm tuôn ra, khẽ đẩy Tân Lâm ra.

Tiêu Phàm mở hai mắt ra, ánh mắt tuy rằng rất mệt mỏi nhưng vẫn trong suốt như cũ.

- Anh đã tỉnh?

Tân Lâm vừa mừng vừa sợ, hai giọt nước mắt trong suốt từ trên khóe mắt Tân Lâm chậm rãi tràn ra.

Tiêu Phàm yếu ớt cười một tiếng.

Một tiếng "Leng keng" vang lên.

Càn Khôn Đinh đặt ở trên Huyền Vũ Tứ Tượng Lô rơi xuống mặt đất. Một dịch thể sền sệt như keo dán màu đỏ sậm từ bên trong đỉnh chảy ra.

Nhìn thấy dịch thể màu đỏ sậm này thì đồng tử Tiêu Phàm chột co rút, khẽ thở dài, khẽ than:

- Không ngờ đến bước cuối cùng lại thất bại trong gang tấc...

Tiêu Phàm vừa mở miệng nói, liền phun ra một ngụm máu tươi, thân thể run lẩy bẩy.

- Làm sao bây giờ?

Tân Lâm vội vàng hỏi.

- Hãy bảo Lục Cô lập tức đem thuốc này đến bệnh viện, cho ông nội anh ăn vào... Anh đã an bài xong tất cả rồi, nhanh đi...

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói, liên tục thở hỗn hển, tựa hồ như mỗi lần nói một chữ đều cực kỳ hao tổn tâm tư.

Người gọi là Lục Cô chính là vị lớn tuổi nhất trong sáu nữ đạo sĩ của Chỉ Thủy Quan, tuổi gần bốn mươi. Ngày thường Tiêu Phàm rất khách khí gọi bà là Lục Cô, người này làm việc vô cùng tin cậy.

- Cái này, không phải anh nói là thất bại trong gang tấc sao?

Tân Lâm do dự hỏi, lúc này cô hận không thể lập tức đem linh dược này đút cho Tiêu Phàm ăn vào. Tuy rằng cô không biết làm như vậy có hiệu quả hay không nhưng trong lúc này, mắt thấy Tiêu Phàm suy yếu như vậy, dù là bất cứ chuyện gì cô cũng sẵn lòng thử nghiệm.

Tiêu Phàm dựa vào trong lòng ngực ấm áp mềm mại của Tân Lâm, khẽ lắc đầu, nói:

- Tuy rằng thất bại trong gang tấc, Càn Khôn Đại Hoàn Đan chưa có thành hình nhưng vẫn có hiệu quả. Mau chóng bảo Lục Cô đi đưa thuốc đi, đừng kéo dài nữa...

Tân Lâm nghiêng rằng, khẽ gật đầu.

Rất nhanh, ba xe ô tô giống nhau như đúc lần lượt được lái ra khỏi Chỉ Thủy Quan, đều là xe ô tô nửa mới nhưng không cũ, là loại xe rất thông dụng, thậm chí ngay cả bảng số xe đều giống nhau.

Ở ngã ba thứ nhất, một chiếc ô tô quẹo phải, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm dày đặc, đến ngã ba thứ hai thì lại một chiếc ô tô quẹo trái, cũng rất nhanh đã biến mất trong màn đêm dày đặc.

Chiếc ô tô thứ ba là do Tân Lâm tự mình lái, ghế kế tài xế đang được ngã ra phía sau, Tiêu Phàm nằm lẳng lẳng ở đó, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt vàng vọt như nến, hô hấp cực kỳ yếu ớt.

Khóe mắt Tân Lâm mang theo hai giọt lệ, nhưng hai tay lại vững vàng cầm lái, chạy vô cùng vững vàng.

Tiêu Phàm vẫn còn đang hôn mê, Tân Lâm không thể ngồi chờ kẻ địch đánh tới cửa được. Mặc dù Tân Lâm rất tự tin với truyền thừa của Thất Diệu Cung, nhưng lần này thực lực của đối thủ thực sự rất mạnh, thậm chí so với Tiêu Phàm ở thời kỳ toàn thịnh cũng ở trên Tiêu Phàm một cấp bậc.

Tân Lâm biết rõ nếu chỉ dựa vào thực lực của một mình mình tuyệt đối không cách nào đáp trả được.

Ba chiếc ô tô này dùng kế Kim Thiên Thoát Xác, đây cũng là do Tân Lâm chuẩn bị, để phòng ngừa vạn nhất. Hiện tại phải nhanh chóng rời khỏi thủ đô.

Khoảng chừng nửa giờ sau, xe ô tô đã chạy băng băng trên xa lộ.

Sau khi khẳng định không có người bám theo thì Tân Lâm mới âm thầm thở phào một cái.

- Lâm Nhi....

Tiêu Phàm thông thả tỉnh dậy.

- Em đang làm cái gì đó?

- Trước tiên chúng ta phải rời khỏi thủ đô, đến nơi an toàn nghỉ ngơi một đoạn thời gian, anh cần phải tĩnh dưỡng thật tốt.

Tiêu Phàm cố gắng ngồi thẳng người, khẽ lắc đầu:

- Quay trở lại, bây giờ không phải lúc để dưỡng thương.

Tân Lâm ngạc nhiên đến giật nảy người:

- Quay trở về? Vì sao? Người kia... Người kia bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tới cửa, anh bây giờ đã rất suy yếu rồi...

- Đừng lo lắng, tình huống hiện tại của hân có thể tốt hơn so với anh một chút, nhưng tuyệt đối cũng không khá hơn bao nhiêu. Cho tới bây giờ mà anh vẫn còn không biết hân là ai, nhưng mà ta lo lắng rằng hân có người giúp đỡ... Nếu bây giờ chúng ta rời đi thì rất nhanh có thể tra ra được. Ta

đoán chừng hiện tại mỗi thành viên quan trọng của Tiêu gia đều bị bọn họ kín đáo giám sát.... Lập tức trở lại!

Tiêu Phàm thở hỗn hển nói, giọng điệu ra lệnh không thể nghi ngờ.

Hai tròng mắt trong veo vẫn sâu sắc tựa như biển cả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nữ Hoàng Bóng Đêm - Tóc Vàng Mắt Xanh

Chương 75: Nữ Hoàng Bóng Đêm - Tóc Vàng Mắt Xanh

Quán bar Tinh Ngữ mời đến một vị nữ ca sĩ tóc vàng mắt xanh, vị mỹ nữ người Nga tên là Angelina này vừa xuất hiện liền nhắc lên một cơn sóng tán dương không ngớt. Vẻ đẹp của Angelina thì không cần phải nói rồi, mái tóc dài màu vàng mượt mà thả sau lưng, đôi mắt màu xanh da trời, vóc người đủ để kiêu ngạo, hai bầu ngực cao vút như hai ngọn núi nhỏ, chiếc eo thon nhỏ mềm mại, cặp đùi thon dài thẳng tắp, da trắng như sữa vậy, cộng thêm mỗi cái giơ tay nhắc chân quyến rũ đến tận xương của người ngoại quốc, khiến không một người đàn ông nào không say mê, vừa nhìn thấy cô thì phía dưới liền có ý nghĩ bẩn, khó mà kiềm chế được.

Trước khi Angelina xuất hiện ở quán bar Tinh Ngữ thì Bao Sư Hoa - ông chủ quán bar đã thả ra tin đồn, bảo là sẽ cho mọi người một niềm vui bất ngờ. Sau đó dường như ông ta muốn quảng cáo rộng rãi nên mỗi ngày đều tuyên bố một lần, đại loại như chỉ còn vài ngày nữa thì bất ngờ sẽ xuất hiện, đem sự hưng phấn của mọi người đẩy lên thật cao.

Mặc dù diện mạo của cái tên mập mập Bao Sư Hoa này rất bình thường, nhưng khi hắn nói ra những lời này lại khiến cho mọi người rất tin tưởng. Lấy tư cách là một trong những quán bar cao cấp nhất ở thủ đô, Bao Sư Hoa đang tạo đẳng cấp cho quán bar của mình, ở phương diện tăng bầu không

khí cho buổi biểu diễn tối, hẳn đã mất rất nhiều tâm tư. Trước sau đây ra ba vị đại mỹ nữ, tất cả đều trở thành "Nữ hoàng bóng đêm" nổi tiếng gần xa trong giới nghe nhạc ở thủ đô, trước khi mỗi một vị mỹ nữ biểu diễn ở quán bar Tinh Ngữ thì Bao Sư Hoa đều làm đủ công tác chuẩn bị trước sau, nhưng dường như công tác chuẩn bị trước khi ba vị mỹ nữ kia lên sáu khấu đều không hoành tráng như lần này, ngay cả tình huống cũng không giống như lần này.

Ba vị "Nữ hoàng bóng đêm" đã lui về ở ẩn, quán bar đang đứng ở giai đoạn giao mùa. Đương nhiên quán bar Tinh Ngữ này cũng không chỉ có mình ba vị đại mỹ nữ đó, mà có đủ loại mỹ nữ khác, mỗi người mang một phong thái khác nhau, không thể lấy con số một hai để đếm mà phải lấy từ "Đồng" làm đơn vị. Nhưng lực ảnh hưởng và lời kêu gọi của người đứng đầu bảng trước sau vẫn khó có bị những mỹ nữ khác thay thế.

Càng là một "Đồng" lớn mỹ nữ thì càng cần phải có một nhân vật thống lĩnh tươi đẹp đè ép những hoa thơm cỏ lạ khác.

Lần này, "Nữ hoàng bóng đêm" đương nhiệm của quán bar Tinh Ngữ vẫn chưa lập gia đình, cũng không có chuyển nghề, danh tiếng xinh đẹp lan xa như mặt trời mọc ban trưa, là đối tượng mà các vị công tử cậu ấm quần là áo lượt Nha Nội đều tranh thủ.

Bởi vậy, Bao Sư Hoa thả ra tin đồn như vậy, chẳng những khiến cho sự ham muốn của giống đực đẩy lên mười phần, ngay cả rất nhiều khách nữ cũng đều tràn đầy chờ mong. Ai nói "Bất ngờ lớn" thì nhất định phải là mỹ nữ, trai đẹp không được sao?

Quán bar có "Nữ hoàng bóng đêm" thì vì sao không thể đẩy ra một vị "Tiên sinh bóng đêm" để thỏa mãn dục vọng to lớn của đám sắc nữ chứ?

Chỉ có điều cuối cùng đông đảo sắc nữ đều phải thất vọng rồi, nhân vật quán bar Tinh Ngữ muốn đẩy ra vẫn là một vị mỹ nữ, nhưng mà không ngờ

là Bao Sư Hoa này lại có thể đánh ra một "Quân bài quốc tế"

Từ khi biên giới được mở ra thì trong nước đã bắt đầu nghênh đón khách đến từ năm châu, nhiều năm như vậy, không phải là mỹ nữ ngoại quốc chưa từng xuất hiện ở những nơi ăn chơi của thủ đô, hơn nữa không chỉ một mà cũng là "Một đồng", đủ loại hoa thơm cỏ lạ đến từ Nhật Bản; Châu Mỹ; Châu Âu; Châu Phi; Nam Á, có đủ tất cả.

Ánh mắt của những vị công tử quần là áo lượt hội Nha Nội trong Tứ Cửu Thành đều không giống người bình thường, những mỹ nữ ngoại quốc tầm thường chưa chắc có thể lọt vào tầm mắt của những thiếu gia này.

Dạng phụ nữ nào mà những tên đàn ông này chưa thấy qua chứ?

Nhưng Angelina vừa ra sân đã trấn áp tất cả những "Gia" ở đây. Bất kể là đại gia hay là tiểu gia, đại ca hay là nhị ca vừa nhìn thấy Angeliana thì đều không kiềm được mà trợn tròn hai mắt, ngừng thở. Những người định lực yếu, thiếu chút nữa đã chảy nước miếng giàn giụa ngay tại chỗ.

Điểm quan trọng nhất chính là Angelina chẳng những biết tiếng Nga còn có biết tiếng Trung Quốc, cũng không phải chỉ hiểu một chút mà là thông thạo, thông thạo đến mức có thể dùng tiếng phổ thông biểu diễn những ca khúc có độ khó cao. Đương nhiên giọng điệu có hơi kỳ lạ, nhưng đây cũng là căn bệnh chung của những người ngoại quốc học tiếng Trung.

Nghiêm túc mà nói, đây không phải là khuyết điểm mà chính là điểm thú vị!

Chính vì giọng điệu có chút kỳ lạ này mà lại càng lộ ra điểm thú vị riêng biệt, vô cùng mê người.

Dường như Bao Sư Hoa cũng đã dự trù như vậy, Angelina biểu diễn đã tạo nên sự chấn động mà trước nay chưa từng có. Chiến lược quảng cáo của Bao tổng lại một lần nữa thành công mỹ mãn. Liên tiếp mấy ngày, đêm nào

quán bar Tinh Ngữ cũng chật kín người, buôn bán bùng nổ, thậm chí khách đến chậm một chút phải xếp hàng lấy số thứ tự, chờ sau khi một nhóm khách vào trước rồi khỏi mới có thể đi vào quán bar.

Một buổi diễn tối mà có thể khiến cho bầu không khí đột phá đến trình độ cao nhất thế này thì Bao Sư Hoa đủ tư cách để kiêu ngạo rồi.

Nhưng tục ngữ có câu: "Vui quá hóa buồn"

Bất cứ việc gì có lợi thì cũng kèm theo hại.

Angelina gia nhập liên minh, tất nhiên có thể khiến cho việc làm ăn của quán bar sôi động hơn, doanh thu liên tiếp kéo lên. Mỗi ngày Bao Sư Hoa kiểm tiền đến mỗi tay, hưng phấn đến mức ngủ cũng không nở ngủ, nằm mơ cũng cười. Nhưng một phiền toái lớn không thể tưởng tượng được cũng theo đó mà đến.

Phiền toái lớn này cũng không phải đến từ đối thủ cạnh tranh của Bao Sư Hoa. Từ trước tới giờ, Bao Sư Hoa chưa từng sợ hãi cạnh tranh.

Quán bar Tinh Ngữ càng ở trong thời kỳ làm ăn phát đạt thì những người cùng nghề khác đều muốn hãm hại hấn, nhưng tất cả đều được Bao Sư Hoa dễ dàng hóa giải hết, thậm chí phần lớn còn có thể quay lại đánh cho bọn họ một kích, khiến cho những người cùng nghề ôm tâm tư ghen tỵ chịu không nổi.

Mạng lưới giao thiệp trên dưới của Lão Bao ở Tứ Cửu Thành này không phải chỉ nói đùa. Thế nhưng phiền toái lớn này lại xuất phát từ bên trong quán bar Tinh Ngữ.

Không phải là nhân viên của Bao Sư Hoa tạo phản mà là hai cậu ấm trực tiếp đánh nhau. Hai vị Nhị ca! Một bên là Tiêu Nhị Ca - Tiêu Thiên, bên còn lại là Uông Nhị Ca - Uông Thuật Đồng!

Tiêu Thiên và Ônng Thuật Đồng vốn cũng không ưa gì nhau, từ trước cho đến bây giờ chưa từng đi tiểu chung một cái hồ. Lúc còn đi học, hai vị nhị thiếu gia giống như quạ và gà, hầu như vừa thấy mặt đã không hề hòa nhã, cách đây không lâu cũng đã đấm nhau một lần.

Sau khi tốt nghiệp đại học, đi ra xã hội, mỗi người đều được phân đến đơn vị làm việc, nhưng tình hình vẫn như cũ không hề có chút chuyển biến. Cộng thêm trường bồi hai nhà cũng không đi cùng đường, ý niệm cầm quyền của Tiêu Trạm và Ônng Vĩ Minh không giống nhau, các phe phái chính trị đều cho rằng Tiêu gia và Ônng gia là đối thủ. Dưới bối cảnh như vậy, Tiêu Thiên và Ônng Thuật Đồng càng không thể nào hòa giải.

Chỉ là từ khi đi học cho đến lúc ra trường, hai vị Nhị Ca nhanh chóng phát triển trở thành nhân vật thủ lĩnh trong vòng quần là áo lượt, bên cạnh mỗi người đều tụ họp một tiểu bang của riêng mình. Ngày thường vì thân phận của mình, ngược lại rất ít khi chính thức đánh nhau.

Dù sao thì hai bên đều còn phải để ý tới thể diện của mình.

Trừ lần đó ra thì việc Ônng Thuật Đồng chủ động nhường đường còn có một nguyên nhân nữa, tính tình của Ônng Thuật Đồng và ca ca của hắn Ônng Thuật đều giống nhau, tương đối âm trầm, thích chơi đùa bằng đầu óc, không thích động tay động chân.

Mấu chốt chính là bàn về quyền cước thì Ônng Thuật Đồng thực sự không phải đối thủ của Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên rất yêu thích hoạt động thể dục thể thao, ở trong trường luôn là thành viên chủ lực của đội bóng rổ và đội võ thuật nghiệp dư, cậu lại cùng vệ sĩ của Tiêu lão gia học không ít công phu quyền cước, thân thể cao lớn, dũng mãnh hơn người. Nếu chỉ đơn thuần "Đấu lực" thì năm ba người cùng lên một lúc cũng không đủ để Tiêu Nhị Ca làm nóng người.

Người thông minh nói chung đều tránh né xung đột chính diện.

Đương nhiên Ương Nhị Ca chủ động tránh né chỉ là cố gắng tránh né đánh nhau chính diện với Tiêu Nhị Ca, những phương diện khác lại không hề sợ hãi. Hơn nữa hai bên đều là người trưởng thành, lại có thân phận đại lão trong hội quần là áo lượt, nếu như mọi việc cứ lấy quyền cước phân thắng thua thì không tránh khỏi bị người khác chê cười.

Từ lần trước nghe đại ca khuyên nhủ, Tiêu Thiên đã không đến buổi diễn tối mấy ngày rồi, lần này đặc biệt đến là vì Angelina. Sau khi nghe đám người Tiểu Quế Tử miêu tả mỹ nữ nước Nga xinh đẹp thế nào thì Tiêu Thiên cũng không kềm chế được mà tức khắc chạy đến quán bar Tinh Ngữ xem rốt cuộc là thế nào. Nhưng kết quả lại cảm thấy năng lực miêu tả của đám người Tiểu Quế Tử quá dở.

Mỹ nữ như vậy, há chỉ "Đủ hấp dẫn"; "Đẹp như tiên trên trời" có thể hình dung được chứ? Thật sự không hổ là ưu vật mê hoặc chết người.

Tiêu Nhị Ca đối mặt với Angelina giương mắt chờ đợi, không nói ra lời thì Ương Nhị Ca cũng không khá hơn chút nào.

Hai vị Nhị ca đều nhìn trúng nụ hoa đến từ nước Nga này, mỗi phiên toái lớn của Bao Sư Hoa cũng liền ập tới.

Ngay từ đầu, mọi người vẫn còn giả bộ mình là người trí thức, thay phiên nhau mời Angelina uống rượu nói chuyện phiếm, nói chuyện khoe khoang, dần dần đã bộc lộ ra sự tàn bạo. Mỹ nữ như thế, tất cả đàn ông đều muốn "Âu yếm", đây là chuyện đương nhiên, không có gì là đáng trách.

Mấu chốt là ai có thể chiếm đoạt đầu tiên. Có rất nhiều người để ý đến cái này.

Chuyện này vốn là Angelina có quyền "Phát biểu", nàng sẽ lựa chọn. Dù sao bây giờ cũng là xã hội pháp trị, dù công tử quần là áo lượt có lớn hơn

nữa cũng không thể ngang nhiên chơi trò "Vương Lão Hồ cướp dâu" được, ít nhất cũng không có mặt mũi làm như vậy.

Nếu như Vương Lão Hồ chỉ có một vậy thì không sao, dù có cướp đoạt, người khác không phục cũng không dám làm gì, dù chỉ là một cái đánh rắm.

Mấu chốt là ở Quán bar Tinh Ngữ này có không ít Vương Lão Hồ, quả thực nhiều như nước sông Trường Giang. Nhân vật cùng loại với Tiểu Quế Tử - Công tử quần là áo lượt hội Nha Nội, con của Phó cục trưởng thủ đô, ở quán bar Tinh Ngữ này mỗi ngày không đến mười người, nhưng cũng đến tám người ra ra vào vào.

Nếu như người bị đoạt thì người khác phải làm sao bây giờ? Đùa chết người nha!

Công tử của nhất đẳng thế gia như Tiêu Thiên và Uông Thuật Đồng, ở đây có đến hai người. Nhưng Angelina cứ khẳng khẳng chặm chạp không chịu bày tỏ thái độ, ở trong một "Đồng" thiếu gia đang độ sức với nhau, cô cứ tỏ ra thoải mái tiêu sái như bình thường.

Một Nữ Hoàng bóng đêm đủ tiêu chuẩn nhất định phải có bản lĩnh này. Angelina vừa mới lộ diện ở quán bar Tinh Ngữ không bao lâu, liền vội vội vàng vàng bày tỏ thái độ đặc biệt có thiện cảm với một vị khách thì dù cho người khác đồng ý, Bao Sư Hoa cũng không đồng ý đâu.

Đưa ra một "Đầu bảng" ngoại quốc vô cùng tươi đẹp đẽ áp hoa thơm ở thủ đô như vậy, sao có thể dễ dàng bán đi chứ. Vừa mới tạo nên một chiêu bài có hiệu quả như vậy mà Angelina liền thuộc sở hữu của người khác như vậy thì còn chơi đùa cái rắm gì nữa!

Thái độ mập mờ của Angelina cuối cùng khiến xung đột leo thang với tốc độ chóng mặt.

Tiêu Nhị ca và Uông Nhị trực tiếp đối mặt.

Những công tử quần là áo lượt kia vẫn còn đang xoa tay hăm he tìm biện pháp, thấy Tiêu Thiên và Uông Thuật Đồng vén tay áo lên "Tự mình ra trận" thì tức khắc ngồi yên không dám hó hé.

Những vị công tử bình thường không dám trêu chọc hai vị này.

Chỉ có điều cả đám người ngược lại cũng không hề uể oải chán nản.

Nếu như đã không được "Đầu tiên" vậy thì cứ dọn ghế ra ngồi xem náo nhiệt cũng không tệ. Hai vị đỉnh cấp quần là áo lượt trực tiếp đánh nhau, trận chiến "Long tranh hổ đấu" này nhất định sẽ vô cùng đặc sắc, ngồi một bên xem cũng có thể tìm lại giá vốn.

Duy chỉ có Bao Sư Hoa là người khổ sở nhất. Hắn không trêu chọc nổi, cũng trốn không thoát, cũng không thể như người khác ngồi một bên xem nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi được.

Bất kể là vị Nhị Ca nào, Bao Sư Hoa hẳn cũng không muốn ai gặp chuyện không may.

Mãi cho đến lúc này thì Bao Sư Hoa mới hiểu được, hắn đã xem thường lực ảnh hưởng của một vị đại mỹ nữ đối với dự vọng của "Giống đực" rồi, hậu quả là muốn có bao nhiêu nghiêm trọng thì có bấy nhiêu nghiêm trọng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Gặp Qua Người Điên Cuồng, Nhưng Chưa Thấy Qua Người Điên Cuồng Như Vậy!

Chương 76: Gặp Qua Người Điên Cuồng, Nhưng Chưa Thấy Qua Người Điên Cuồng Như Vậy!

Bao Sư Hoa dùng hết lời ngon ngọt, thắt lưng mập mạp gần như phải khom đến mức sụn đệm cột sống phải nhô ra, mồ hôi đổ như tắm cũng chẳng ăn thua gì.

Nếu như lỡ đụng chạm đến hai vị Nhị Ca thì không phải loại cấp bậc tép riu như hăn có thể giải quyết được.

- Lão Bao à! Cứ đứng một bên hóng mát đi, đây không phải chuyện của ông.

Uông Thuật Đồng mở miệng quăng một câu, giọng nói không âm không dương vang lên.

Lúc này hai nhóm người đang ở lầu hai của quán bar Tinh Ngữ, bên cạnh hai vị nhị ca còn có năm sáu thiếu niên quần là áo lượt, người nào cũng xắn tay áo lên, trừng mắt nhìn đối phương. Angelina tránh sang một bên, trên gương mặt tuyệt đẹp tràn đầy vẻ hoảng hốt, cũng không dám rời đi.

Hơn nữa cô cũng không đi được, xung quanh đều là nhân viên và bảo vệ của quán bar, bọn họ đang nghiêm túc quan sát.

Đây là do Bao Sư Hoa đặt biệt căn dặn.

Cô thật sự là nhân vật tiêu điểm, nếu như cô đột nhiên biến mất thì Tiêu Thiên và Uông Thuật Đồng nhất định sẽ trực tiếp đem Bao Sư Hoa và quán bar này phá hủy.

- Uông Nhị à! Mà nói xem chuyện này phải làm thế nào?

Tiêu Thiên ngồi ở trên ghế sofa, hai chân tréo nguẩy, lạnh lùng nhìn Uông Thuật Đồng.

Chuyện tối nay, nguyên nhân rất đơn giản, hai bên đều muốn mời Angelina nói chuyện phiếm, kết quả là ai cũng không chịu nhường ai. Dù Angelina đi

đến bàn nào trước thì vị Nhị Ca còn lại cũng sẽ không đồng ý. Đây không phải là vấn đề con gái mà chính là vấn đề mặt mũi.

Nếu như Angelina đi đến bàn của Tiêu Thiên trước thì sau này Uông Thuật Đồng cũng sẽ không đến quán bar Tinh Ngữ nữa. Ngược lại cũng như vậy.

Angelina cũng xem như là một cô gái khôn khéo, mặc dù cô cũng chỉ mới biểu diễn ở quán bar Tinh Ngữ được vài ngày nhưng đối với những nhân vật trâu bò đang có mặt ở quán bar lại rất rõ ràng. Cô biết hai vị này là người mà cô không thể đắc tội, quán bar cũng không đắc tội nổi.

Bao Sư Hoa biết rất rõ tính tình của hai vị Nhị ca trước mặt mình.

- Nhị ca, chẳng phải nghe người ta nói nhị thiếu của Tiêu gia đánh nhau rất giỏi sao? Vậy còn chần chờ cái gì nữa? Đánh đi! Người nào thua thì lập tức cuốn xéo, đừng tiếp tục ở chỗ này mất mặt nữa!

Uông Thuật Đồng còn chưa mở miệng thì một người trẻ tuổi bên cạnh hắn mở miệng nói trước, hai tay đút trong túi quần, nghiêng ngả liếc mắt nhìn đám người Tiêu Thiên, vẻ mặt thách thức, dường như vô cùng xem thường đám người trước mặt.

Người trẻ tuổi này khoảng chừng hai mươi ba - hai mươi bốn tuổi, nhìn dáng vẻ nhỏ hơn Uông Thuật Đồng không tới một tuổi, nhưng ngược lại mặt mũi cậu ta rất đứng đắn, góc cạnh rõ ràng, vóc người vô cùng cao to, chiều cao tương đương với Uông Thuật Đồng, so với Tiêu Thiên lùn hơn mấy xentimet, da dẻ màu đồng.

Đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là trên người cậu ta tỏa ra một loại tà khí không thể diễn tả được. Loại tà khí này rất ít gặp trong đám con em thế gia.

Uông Thuật Đồng cũng rất âm trầm, nhưng nhiều nhất cũng chỉ khiến người ta cảm thấy hắc nham hiểm. Người thanh niên này cũng tà, nhưng lại

khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền không nhìn được mà vô cùng chán ghét, hoặc nói là sợ hãi phát ra từ tận nội tâm. Người này tuyệt đối không phải người hiền lành, nếu như đặt ở thời thế loạn lạc, trăm phần trăm sẽ là một tên ma vương giết người không gớm tay.

Trong vòng quần là áo lượt con cháu thế gia, đa số mọi người đều có vẻ bất cần đời, ngày thường cà phơ lất phất, mang theo vài phần vô lại. Nhưng vô lại cùng với tà khí hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, liếc mắt một cái là có thể phân biệt được.

- Ôi, ai vậy? Mày nói muốn đánh phải không?

Tiểu Quế Tử tức khắc nháy ra ngoài, hưng phấn hỏi. Cậu đã biết bản lĩnh của Tiêu Nhị Ca, Uông Thuật Đồng cũng như vậy, ở chung với nhau ba năm, nhưng hẳn chưa từng thấy Uông Nhị Ca đánh nhau. Bây giờ đối phương lại chủ động nói "Dùng võ giải quyết", vậy thì còn gì có thể tốt hơn nữa chứ?

Cậu đang rất buồn ngủ, nhưng người ta cứ gấp gáp muốn tự đem đầu đưa tới.

- Đúng! Để cho chúng mày nhận biết một chút, tao chính là Tam gia - Uông Phi, tao mới từ quân đội trở về, chuyện hôm nay cũng đừng nhiều lời vô ích nữa. Chúng mày có sáu người, bên này chỉ một mình tao là đủ. Bất kể là chúng mày cùng tiến lên hay là luân phiên lên thì tam gia cũng sẽ một mình đón lấy, tao sẽ đánh chúng mày mềm mình, miễn là chúng mày ngoan ngoãn dập đầu van xin, nói một tiếng xin lỗi tam gia thì tam gia liền cho phép chúng mày rút xéo.

Uông Phi lạnh lùng nói, hẳn lấy tư thế người trên cao nhìn xuống quét qua từng gương mặt trong đám người Tiêu Thiên, vẻ khinh thường hiện rõ ràng ở trên mặt.

Hiện trường bỗng nhiên trở nên vô cùng yên lặng. Mỗi người đang đứng xem náo nhiệt đều trợn to hai mắt, lộ ra vẻ không thể tin được.

Tất cả khách quen ở nơi này đều biết đám người Tiêu Thiên; Tiểu Quế Tử. Mặc dù không rõ ràng thân phận thật sự của bọn họ, nhưng mấy vị này đều có địa vị cực lớn ở đảng nha nội, đây chính là chuyện không thể nghi ngờ, không thấy rằng Bao Sư Hoa ở trước mặt mấy người bọn họ vẫn luôn khom lưng cúi đầu, âm thầm lau mồ hôi hột hay sao?

Bọn họ vẫn chưa từng thấy có người nào dám ở trước mặt Tiêu Nhị Ca mạnh miệng như vậy. Thậm chí giọng điệu của người này không thể xem là mạnh miệng mà là trực tiếp tát vào mặt Tiêu Thiên mấy cái.

Sau khi trầm mặc chốc lát, bọn họ chợt bật cười.

Cả tầng hai đều cười ầm lên!

- Mà y là ai? Từ đâu chui ra vậy? Mà y có biết nói tiếng người không?

Một thiếu niên vạm vỡ từ bên cạnh Tiêu Thiên nhảy dựng lên, chỉ tay vào Uông Phi, tức giận quát lên.

Người thanh niên này tên là Giang Vũ Thành, là bạn bè của Tiêu Thiên, từ bé đã chơi với nhau cho đến lớn. Cậu ta cũng giống hệt Tiêu Thiên, rất yêu thích thể dục thể thao. Chỉ có điều cậu ta không chơi bóng rổ mà là đội viên đội nhu đạo của trường đại học, cậu ta từng giành được giải vô địch trong trận đấu bảy mươi lăm cân. Cha cậu ta cũng giữ chức vụ không thấp.

Tận mắt nhìn thấy Uông Phi lớn lối như thế, Giang Vũ Thành là người đầu tiên nhin không được. Cậu đã từng gặp qua rất nhiều người điên cuồng nhưng chưa từng gặp được người điên cuồng như vậy.

Uông Phi liếc nhìn Giang Vũ Thành một cái, khóe miệng nhấc lên một nụ cười lạnh:

- Tiếng người? Tiếng người là do người nói. Mà từng học qua nhu đạo phải không? Thật sự tưởng rằng nhu đạo là võ thuật lợi hại à? Đợi một hồi tam gia đứng yên không di chuyển, xem mà có thể đánh ngã tam gia không, nếu mà làm được thì coi như mà thắng. Thế nào, có dám không? Không dám thì đừng có lên tiếng, tức khắc cuốn xéo, sau này đừng để cho tao thấy mà.

- Bà mẹ mà!

Tính tình của Giang Vũ Thành còn nóng nảy hơn Tiêu Thiên nhiều, làm sao có thể chịu được nhục nhã như thế chứ?

Uông Phi đứng ở nơi đó, vóc dáng không cao bằng người, về phần vạm vỡ thì lại càng không cùng một cấp bậc. Giang Vũ Thành nặng bảy mươi lăm ký, nhìn thân thể của Uông Phi kia, nhiều nhất cũng chỉ sáu mươi ký.

Giang Vũ Thành đập bàn, lập tức muốn tiến lên dạy dỗ Uông Phi, nhưng cậu lại bị Tiêu Thiên ngăn cản.

- Vũ Thành, chờ một chút, nơi này không phải chỗ để đánh nhau, nếu như chúng ta đã đến hộp đêm thì phải tuân thủ quy tắc, đừng để cho ông chủ khó xử.

Giang Vũ Thành căm giận đứng lại, đôi mắt hung tợn trợn thật lớn, gắt gao nhìn chăm chăm vào Uông Phi, hận không thể lập tức xông lên đem cái tên khốn kiếp không biết trời cao đất rộng kia trực tiếp ném từ lầu hai xuống đất, xem hắn còn dám kiêu ngạo nữa hay không.

Đối với điểm này, Giang Vũ Thành tự tin mười phần.

Từ trước cho tới nay, Giang Vũ thành so chiêu với những tên phế vật trong vòng quần là áo lượt, một chọi một, Giang Vũ Thành chưa bao giờ thua nửa

chiêu. Người nào có dũng khí đánh nhau với hắn, từng người từng người đều ngã xuống, nghiêm trọng còn trực tiếp vào bệnh viện.

- Bao tổng, đã làm phiền ông rồi, dọn dẹp nơi này một chút.

Tiêu Thiên vừa nhìn thấy Bao Sư Hoa đứng ở một bên lau mồ hôi lạnh, lạnh nhạt căn dặn một câu.

Bao Sư Hoa không ngừng bận rộn lau mồ hôi trên mặt và cổ, ngập ngừng nói rằng:

- Cái này, cái này, Tiêu Nhị Ca, mọi người đều là bạn bè, còn chưa tới mức phải tổn thương hòa khí....

- Thế nào? Bao tổng không nghe lời tôi nói hay sao?

Giọng điệu của Tiêu Thiên càng thêm lạnh lùng, cặp chân mày nhướng lên cao.

Thật ra thì Bao Sư Hoa biết rõ nếu như Uông Phi đã nói như vậy thì chuyện hôm nay không đánh thì không xong. Cho dù Thiên Vương lão tử đến cũng không thể nào ngăn cản được.

Nhưng mà đối với ông mà nói, lời khuyên can như thế nhất định phải nói. Biết rõ là vô dụng nhưng cũng không thể không nói được.

Uông Thuật Đồng lên tiếng, giọng nói vẫn không âm không dương như trước:

- Lão Bao, ông cứ yên tâm đi, dù có đánh chết người hay là tàn phế gì thì ông cũng không cần quan tâm đâu, đây đều là chuyện của chúng ta. Nếu như làm bể thứ gì đó thì Uông Nhị Ca ta sẽ đền bù cho ông, nhanh chóng dọn dẹp nơi này đi!

Ông nội của tôi ơi, nếu thật sự đánh chết người hay là tàn phế thì chuyện này có thể không liên quan đến tôi sao?

Bao Sư Hoa âm thầm kêu khổ, trong lòng không ngừng nguyên rủa, nhưng không thể không làm theo.

Rất nhanh, chỗ lầu hai này đã được dọn dẹp trống trải, nếu như có gì không sạch cũng chính là đám khách đang đứng một chỗ cách khá xa nơi này. Thật sự muốn đuổi họ ra ngoài, nhưng thực tế không thể làm như vậy. Trong chuyện ngày hôm nay, ngoại trừ hai phái Tiêu Thiên và Uông Thuật Đồng ra thì nơi này cũng không thiếu những thành viên khác của hội nha nội cũng đang có mặt. Mặc dù địa vị thế gia của bọn họ không hiển hách bằng Tiêu Nhị Ca và Uông Nhị Ca, nhưng cũng không phải là người mà Bao Sư Hoa có thể tùy tiện đắc tội.

Trận xung đột giữa Tiêu Thiên và Uông Thuật Đồng lần này, không đánh không được, mà náo nhiệt như vậy thì những thiếu gia quần là áo lượt hội nha nội khác cũng không thể bỏ qua được.

"Tuồng hay" như vậy không phải ngày thường có thể nhìn thấy được, huống chi còn có thể xem miễn phí nữa mà.

Ngược lại bọn họ cũng muốn xem một chút, xem cái tên Uông Phi nói năng mạnh miệng đó rốt cuộc có mấy phần bản lĩnh mà lại dám ở trước mặt Tiêu Nhị Ca ngông cuồng như vậy? Quan trọng nhất chính là, cái tên Uông Phi này cứ luôn miệng tự xưng là "Tam gia", mà trông dáng vẻ của hắn giống như ngang hàng với Uông Thuật Đồng, không hề có chút lép vế. Nhưng trong số những con em thế gia ở đây lại không có ai quen biết hắn.

Trong lòng mọi người cũng giống như Giang Vũ Thành vậy, bọn họ cũng muốn hỏi một câu:

- Mẹ nó! Mày là thằng nào?

Toàn bộ quán bar Tinh Ngữ đều yên tĩnh lại, ngay cả ở đại sảnh âm nhạc đình tai nhút óc cũng ngưng bật, tất cả mọi người đều chen vào, muốn xem náo nhiệt.

Uông Văn Đồng hạ thấp giọng hỏi:

- Tiểu Phi có nắm chắc không?

Uông Phi nhếch miệng cười, khinh thường nói:

- Nhị ca yên tâm đi, mấy thứ vô dụng này còn chưa đủ để em ra tay nữa. Trước đây em nghe anh nói, tên tiểu tử Tiêu Thiên kia liều lĩnh hơn so với anh, nhưng lúc ấy cha em quá nghiêm, ép em vào quân đội, không cho em nhúng tay vào. Hôm nay nhân dịp này em sẽ xử lý giúp anh. Anh cứ ngồi chờ xem kịch vui đi!

Uông Thuật Đồng lập tức yên lòng, khẽ cười một tiếng, nói:

- Tiểu Phi, lúc trước chú hai quản em nghiêm khắc là vì muốn tốt cho em.

- Em hiểu, lần này ba nói với em, muốn em đi theo học tập anh cả nhiều hơn... Hắc hắc, thế nhưng em chỉ muốn theo học tập anh thôi. Tính tình của anh cả, em thật sự không thể nào học theo được.

Uông Phi cũng mỉm cười.

Uông Thuật Đồng nói:

- Ai nói không được chứ? Anh cả khổ cực như vậy không phải là vì muốn Uông gia ta càng thêm rạng rỡ hơn sao?

Nghe ra ý tứ trong lời nói của Uông Thuật Đồng, hần luôn khâm phục anh cả của mình. Chính là bởi vì có Uông Thuật Đô ở phía trước, nên Uông lão nhị hần mới có thể ung dung tự tại như vậy.

- Cái này rất đúng. Em đã nói với anh rồi, Nhị Ca à! Ông gia trong giới chính trị có anh cả là đủ rồi, chúng ta cứ suy nghĩ xem chơi thế nào cho vui là được rồi.

Ông Phi cười nói, sau đó lập tức quay sang Bao Sư Hoa la lên:

- Lão Bao, hãy nghe rõ cho tam gia, hãy bảo cô nàng người Nga kia đứng một bên chờ đợi. Chờ sau khi ta dẹp xong đám phế vật này thì tối hôm nay ta sẽ mang cô ấy đến phòng tổng thống của quán bar.

- Xôn xao...

Lại một trận tiếng kinh hô vang lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đánh Gục

Chương 77: Đánh Gục

Trước khi khai chiến, mấy thiếu niên bên Ông Thuật Đồng đều đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy ra.

Nói thật ra thì hôm nay bọn họ cũng là lần đầu nhìn thấy Ông Phi, theo như Ông Thuật Đồng giới thiệu thì hẳn chính là em họ của Ông Thuật Đồng, con trai của Ông Vĩ Thành - Ông nhị lão gia. Ông Phi vẫn luôn ở trong quân đội, rất ít khi lộ mặt ở thủ đô, mới chuyển về thủ đô không lâu.

Xuất thân của hẳn chính là cháu đích tôn của Ông lão gia, với xuất thân này hẳn hoàn toàn có đủ phân lượng trong đảng nhà nội.

Chỉ có điều đám người này thật sự không ưa dáng vẻ phách lối của Ông Phi, cho dù hẳn là cháu đích tôn của Ông lão gia thì cũng không cần thiết phải cư xử xấc láo như vậy chứ? Ông lão gia đúng là rất tài ba, nhưng dù

sao đây cũng có thể gọi là dưới chân thiên tử, cũng không phải là địa bàn của hãn, mà ở đây cũng có nhiều đại gia tộc cũng không phải là không ngưu bức như Uông gia.

Nhưng cả người Uông Phi tràn đầy tà khí, khiến cho đám người đó dù bất mãn nhưng cũng nhịn xuống không nói thêm gì.

Xác lão thì xác lão, một ngày nào đó người phải đến cầu xin gia, đến lúc ấy đập người thêm một cái nữa cũng không muộn.

Muốn chiếm giữ một vị trí ở trong Nha Nội, mỗi một vị nha nội đều có phương pháp của riêng mình, gặp chuyện gì có thể giúp đỡ nhau một tay. Nếu như thuần túy là củi mục thì cho dù cha người mang trên mình dòng dõi tốt mà muốn có chỗ đứng, dù chỉ bằng gót chân ở trong vòng tròn quần là áo lượt đảng nha nội cũng rất khó.

Tuy dòng dõi của mấy vị công tử khác không hiển hách bằng Uông lão gia, nhưng cha ông của bọn họ đều có thực quyền, cho dù là Uông Nhị Ca cũng có rất nhiều chuyện phải nhờ mấy tiểu huynh đệ này giúp đỡ một tay.

Không tin Uông Tam người sẽ không ăn khói lửa nhân gian.

Có thể thấy Uông Phi như mặt trời chói chang ăn to nói lớn, nói muốn một mình đấu với sáu người của Tiêu Nhị Ca, đám người bọn họ cũng cảm thấy không đáng tin cậy. Trên cơ bản, bọn họ đều đã từng lĩnh hội qua sức chiến đấu dũng mãnh của Tiêu Nhị Ca cùng với Giang Vũ Thành. Uông Tam người đúng là xuất thân từ quân đội, có lẽ thực sự có thể đánh đấm, một đấu một đánh ngã Tiêu Nhị Ca và Giang Vũ Thành có thể không thành vấn đề, nhưng đánh với sáu người thì thực sự có chút không hợp lẽ thường.

Có câu "Song quyền khó địch lại bốn tay, hảo hán không chịu thiệt trước mắt".

Thật sự muốn phá tan cái dáng vẻ khoác lác khoe khoang của Uông tam, mấy anh em bọn họ cũng không phải theo hầu, còn muốn thuận tiện đập thêm một cái nữa. Chẳng lẽ cứ ngơ ngác đứng ở chỗ này chờ Tiêu Nhị Ca đến thu thập? Bọn họ không muốn ngay cả cánh tay cũng bị vụn ra sau.

Tiêu Nhị Ca cũng không phải loại người nhân từ.

Tiêu Thiên ở bên kia cũng không hề khinh thường Uông Phi, nhóc con này dám lớn lối như vậy thì chắc chắn cũng có chút bản lĩnh, nếu không thì Uông Phi cũng làm ra vẻ như vậy, mà là ** rồi.

Nhưng không ngờ Uông Phi lại biến thái như thế, đợi đến khi sàn đấu được dọn dẹp sạch sẽ, Giang Vũ Thành liền không chờ đợi được nữa mà lập tức ra sân.

Hắn thật sự rất muốn rất muốn giáo huấn cái tên khố kiếp không biết trời cao đất rộng đó, để cho hắn mở mang kiến thức một chút. Đừng tưởng rằng ở quân đội học được chút thuật cận chiến là có thể ở thủ đô này đi ngang!

Tiêu Thiên khẽ dặn dò mấy câu, bảo Giang Vũ Thành cẩn thận, trước tiên thăm dò nội tình của Uông Phi một chút.

Chỉ có điều rất rõ ràng Giang Vũ Thành không hề nghe lọt tai những lời này của Tiêu Nhị Ca.

Giang Vũ Thành hạ quyết tâm trực tiếp quăng cái tên khố kiếp này xuống dưới lầu, về phần hắn có thể ngã chết không thì Giang Vũ Thành cũng không suy nghĩ nhiều như vậy.

Giang Vũ Thành hùng hổ bày ra tư thế nhu đạo.

Uông Phi tùy tiện đứng ở nơi đó, lấy ánh mắt mang theo sự khinh thường liếc nhìn Giang Vũ Thành, căn bản không xem Giang Vũ Thành ra gì. Giang Vũ Thành đã chuẩn bị động thủ, Uông Phi lại thông dong móc ra

điều thuốc đưa lên môi ngậm, "Đinh" một tiếng, điều thuốc đã được đốt lên, lờm Giang Vũ Thành một cái, không nhanh không chậm mà nhả ra một vòng khói.

- Tên khốn kiếp, muốn tự tìm chết hả?

Hành động này của Uông Phi đã hoàn toàn chọc giận Giang Vũ Thành.

Giang Vũ Thành hét lớn một tiếng, mười ngón tay mở ra, bắt lấy hai vai của Uông Phi, chân phải tiến về phía trước thăm dò, đặt ở giữa hai chân Uông Phi. Đây chính là chiêu thức tiêu chuẩn của nhu đạo, kế tiếp lật một cái, Uông Phi sẽ ngã chổng vó.

Hai tay Giang Vũ Thành còn chưa kịp phát lực thì Uông Phi lắc một cái, Giang Vũ Thành còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã cảm thấy hai tay mình vừa trượt mục tiêu, không bắt được thứ gì, theo đà lao về phía trước, "Ầm" một tiếng, té đập mặt.

Uông Phi cười một tiếng, ngón tay kẹp điều thuốc đưa lên mép, hút một hơi, lại nhả ra một vòng khói, từ trong miệng phun ra hai chữ.

- Vô dụng!

Tất cả mọi người đều mở to mắt.

Giang Vũ Thành đánh không lại Uông Phi thì đám người cũng không cảm thấy quá kỳ lạ, nếu như Uông tam đã có dũng khí mạnh mẽ như vậy thì cũng không thể không có chút bản lĩnh được. Nhưng thật sự không nghĩ tới giữa hai bên lại chênh lệch lớn như vậy.

Giang Vũ Thành lồm cồm bò dậy, giận dữ gầm lên, từ phía sau xông tới, vẫn như trước vươn hai tay ra, bắt lấy bả vai của Uông Phi. Giang Vũ Thành học nhu đạo nhiều năm như vậy, nên đã sớm thành thói quen.

Cũng may là lần này Giang Vũ Thành không có trong nháy mắt đã bị đánh ngã, Tiêu Thiên đưa tay ra, đỡ lấy hắn. Chỉ có điều lực quá lớn, nên Tiêu Thiên cũng bị bức lùi về sau hai bước.

- Vũ Thành, tiểu tử này di chuyển rất nhanh, trượt rồi không thể quay lại được, cậu đừng xông đến quá mạnh, phải bắt đúng mục tiêu, tăng thêm lực.

Tiêu Thiên ghé vào tai của Giang Vũ Thành, khẽ nói. Cậu ở bên cạnh, đã nhìn ra được một chút manh mối. Hai lần Uông Phi đều dùng mượn lực đả lực, lấy thủ đoạn tứ lạng đẩy ngàn cân, Giang Vũ Thành đều bị thua thiệt.

- Vâng!

Giang Vũ Thành trịnh trọng gật đầu, hít một hơi thật sâu, xoay người lại, eo hơi cong, nhìn chăm chăm vào Uông Phi.

- Đến đây!

Trong miệng Uông Phi ngâm điều thuốc, bước từng bước đi tới, dưới chân cũng phát ra âm thanh trầm thấp.

- Hắc...

Giang Vũ Thành lần nữa chìa hai tay ra, chụp vào hai vai Uông Phi, dùng sức níu lấy, di chuyển một chút, xác định lần này bất luận thế nào cũng sẽ không để sảy tay. Lúc này mới giơ chân phải lên, chuẩn bị cắm vào giữa hai chân Uông Phi, chống đỡ sức nặng của cả cơ thể, nhưng đột nhiên xương chân trái lại truyền tới cơn đau nhứt như kim châm, trong nháy mắt lan khắp toàn thân, chân mềm nhũn không kèm được mà quỳ xuống đất.

- Ha ha, đánh không lại nên quỳ xuống à, cũng là một thói quen tốt.

Uông Phi cười ha hả.

- Được, xem như mày cũng hiểu chuyện, tao không làm khó dễ mày nữa. Cút đi, người kế tiếp!

Giang Vũ Thành chỉ cảm thấy một trận máu nóng xông lên đỉnh đầu, hai cảm giác xấu hổ cùng giận dữ trộn lẫn vào nhau, hắn giận dữ gầm lên, cũng không biết một cổ sức mạnh từ đâu tới, hai tay hắn chọt ôm lấy eo của Uông Phi, nâng Uông Phi lên, trực tiếp quăng đi.

Sau đó trên ngực bụng lại truyền tới một trận đau nhức, cả người Giang Vũ Thành đều bay lên, "Ầm" một tiếng, té dưới chân đám người Tiêu Thiên, dưới lực đạo mạnh như thế dạt dào hắn vô cùng khó chịu, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào ngồi dậy nổi.

Uông Phi giơ chân trái lên, nhưng không vội vả đạp xuống, chìa tay phải đầu gối hai cái, cười lạnh nói:

- Cho mày mặt mũi mày không chịu, muốn Tam gia ta đánh người chết sao?

- Tốt lắm, Tiểu Phi, đánh rất hay!

Hai mắt Uông Thuật Đồng sáng rực, vỗ tay.

Trong phút chốc, tiếng vỗ tay như tiếng sấm dội.

Ngược lại không phải những người đứng xem chán ghét Giang Vũ Thành, mà mấu chốt là Uông Phi này thực sự quá tuyệt vời, tựa như chính hắn vừa mới nói vậy, đứng không di chuyển, nhàn nhã hút thuốc, không tốn chút sức lực nào đã đem Giang Vũ Thành vai u thịt bắp gặt ngã nơi đó, nửa buổi cũng không thể động dậy.

Đây là công phu thật sự không hề trộn lẫn chút giả dối nào. Đáng giá để mọi người cho hắn một tràng vỗ tay.

Dù sao thì bọn họ cũng chỉ đến xem náo nhiệt, ai có thực lực thì bọn họ vỗ tay khen hay!

Uông Phi ôm quyền, cúi người cảm tạ mọi người, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

- Thế nào Tiêu Nhị Ca, còn muốn đánh hay không? Nếu không dám thì bây giờ lập tức nói lời xin lỗi với Tam gia, nói mình không đúng. Tam gia ta đại nhân không trách tiểu nhân, sau này các người không được lộ mặt ở quán bar Tinh Ngữ này nữa là được.

Chờ sau khi tiếng vỗ tay của mọi người dần dần tắt hẳn thì Uông Phi hít một hơi thuốc lá, nở một nụ cười như có như không nhìn về phía Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên đỡ Giang Vũ Thành dậy, thoát nhìn lần này Giang Vũ Thành bị thương không nhẹ, sắc mặt đã sớm trắng bệch, cắn chặt môi, không rên một tiếng nào, sợ mình há miệng liền ói ra.

Sau khi đỡ Giang Vũ Thành ngồi trên sa lon thì Tiêu Thiên cởi áo khoác xuống, giao cho Tiểu Quế Tử, chậm rãi đi đến phía trước, lạnh lùng nhìn Uông Phi, nói:

- Không phục hả? Tốt lắm, đến đây!

Uông Phi vẫn như cũ, đưa ngón tay trở phải ra ngoắc Tiêu Thiên hai cái.

- Đừng nói là tam gia ta bắt nạt các người. Vẫn là câu nói kia, Tam gia ta đứng bất động ở đây, nếu như người có thể đánh ngã ta thì coi như người thắng.

- Không cần thiết, dù thắng cũng phải thắng một cách công bằng, thua cũng phải thua một cách quang minh chính đại.

Tiêu Thiên thản nhiên nói, cũng không hề bị Uông Phi chọc giận, đây cũng là ưu điểm của Tiêu Thiên, càng gặp phải tình huống khẩn cấp thì càng có thể tỉnh táo. Khi cậu nhìn thấy Uông Phi dễ dàng gạt ngã Giang Vũ Thành thì Tiêu Thiên cũng đã dự đoán bản thân mình hơn phân nửa cũng không phải là đối thủ của Uông Phi. Nhưng càng như vậy thì càng phải tỉnh táo, không thể bị Uông Phi chọc giận được, nếu không thì chỉ có thể thua thảm hại hơn mà thôi.

- Con lừa cũng không ngốc như người, được thôi, đến đây, Tam gia ta sẽ cân lượng người thật tốt.

Uông Phi tiếp tục hút thuốc, không nhanh không chậm nói.

Tiêu Thiên bày ra tư thế thức mở đầu của Lục Hợp Quyền.

- Ôi, Bắc Phái Hồng Quyền, Tiêu Nhị Ca quả nhiên là một người luyện võ.

Hai mắt Uông Phi sáng ngời, sau đó vừa nói vừa cười, không hề có chút ý tôn trọng.

Hồng Quyền là một loại quyền thuật được lưu truyền rộng nhất trong nước, cũng là quyền thuật rất cổ xưa, thuộc về quyền lộ của Thượng Tứ Môn. Lấy khu vực để phân chia, giống như chia làm Nam Phái Hồng Quyền và Bắc Phái Hồng Quyền. Lấy danh tiếng mà nói thì bởi vì ba danh gia võ thuật đời thanh: Hoàng Phi Hồng; Hồng Hi Quan cùng với Thiết Kiều, nên Nam Phái Hồng Quyền càng nổi tiếng hơn Bắc Phái Hồng Quyền.

Nam Phái Hồng Quyền chú trọng cước bộ ổn định thế liệt, cứng rắn kiểu cứng như ngựa, mạnh mẽ có lực; Bắc Phái Hồng Quyền thì lại chú trọng tứ bình đại mã, nhanh nhẹn linh hoạt, đại khai đại hợp, quyền đầu uy mãnh. Nhưng bất luận là Nam Phái Hồng Quyền hay là Bắc Phái Hồng Quyền đều bị xếp vào một loại võ thuật ngoại môn.

Tiêu Thiên đi theo vệ sĩ của ông nội học chính là Bắc Phái Hồng Quyền.

- Người luyện võ thì không dám nhận, ta học võ chỉ có mục đích cường tráng thân thể mà thôi....

Tiêu Thiên còn chưa nói dứt câu thì Uông Phi đã không chút khách khí cắt lời của hắn, nói:

- Hãy bớt nói nhảm đi, người ra chiêu đi. Sớm đánh xong một chút, ta còn muốn mượn phòng ở quán bar, nếu như đi trễ thì ta sợ rằng phỏng tổng tổng bị người ta mượn mất rồi.

- Được! Uông Tam Gia có khí phách!

Lại có người vây xem cười giễu cợt vỗ tay.

Đối với những người rảnh rỗi này mà nói thì bọn họ cũng không ủng hộ phía nào cả, dù sao thì ngày thường Tiêu Nhị và Uông Nhị cũng đi khắp nơi kiêu ngạo quát mắng, bất luận là Tiêu Nhị đánh ngã Uông Tam gia, hay là Uông Tam Gia đánh ngã Tiêu Nhị cũng không quan hệ gì đến bọn họ.

Chỉ cần có náo nhiệt để xem là đủ.

Trong tiếng ồn ào, Tiêu Thiên hạ thân trên xuống, Đại Hồng Quyền trực tiếp bay đến trước mặt Uông Phi.

Mọi người hoa cả mắt, chỉ nghe Tiêu Thiên kêu đau một tiếng, lão đảo lùi mấy bước.

- Hừ, Bắc Phái Hồng Quyền gì chứ? Ngay cả cái rắm cũng không bằng, chỉ là động tác đẹp mắt mà thôi!

Uông Phi gỡ điều thuốc trong miệng xuống, nhả một vòng khói, sau đó "Phụt" một tiếng, ngón tay búng một cái, đầu mẫu thuốc bị bay xa ra ngoài.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Một Quyền Oai

Chương 78: Một Quyền Oai

Một chiếc ô tô nửa mới nhưng không cũ đang lấy tốc độ cực nhanh quay trở về.

Tiêu Phàm ngồi thẳng lưng, khẽ cắn dận:

- Đi quán bar Tinh Ngữ.

- Đi quán bar Tinh Ngữ sao?

Tân Lâm hỏi ngược lại một câu, cô thật sự không hiểu tại sao ngay lúc này còn đi đến quán bar Tinh Ngữ?

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, trên mặt thoáng xuất hiện vẻ buồn phiền. Tân Lâm không có cách nào đành phải xoay vô lăng, xe ô tô nhanh chóng quẹo trái, vội vã chạy về nội thành.

Bầu không khí trong quán bar đã ngập tràn mùi thuốc súng, sắp sửa bùng nổ.

Tiêu Thiên tấn công ba lần đều bị Uông Phi đánh ngã cả ba lần, nếu chỉ so sánh về công phu quyền cước thì hai bên thực sự kém nhau quá xa. Uông Phi một thân công phu tiểu xảo, quả thực không phải chỉ là một cái ô, một kẻ luyện võ nghiệp dư như Tiêu Thiên còn lâu mới có thể sánh bằng.

Ngay cả Uông Thuật Đồng cũng nhìn đến ngây người.

- Tiểu Phi, chỗ quân đội kia thật sự là một nơi ngọa hổ tàng long nha, công phu này thực sự rất giỏi, chắc chắc....

Uông Nhị Ca không nhịn được mà liên tục lắc đầu, chắc lưỡi.

Uông Phi cười một tiếng, mang theo vài phần tà mị không thể diễn tả bằng lời. Công phu này không phải do quân đội dạy, không biết vì sao mà khi hãn mới mấy tuổi, cha của hãn Uông Vĩ Thành đã đem hãn đến sinh sống trong trại lính ở Tây Bắc - Một nơi lạnh đến khủng khiếp. Thậm chí ngay cả Uông lão gia và bác cả cũng không hiểu nội tình, còn tưởng rằng Uông Vĩ Thành muốn rèn luyện con trai từ nhỏ.

Đây là chuyện tốt, ngọc không được mài dũa thì không thể thành đồ tốt được, hiển nhiên không có ai đưa ra ý kiến.

Những năm này, Uông Phi đã sinh sống thế nào, trải qua những chuyện gì, không một ai có thể biết được, mà hãn cũng không muốn nói với Uông Thuật Đồng.

Cũng may mà tất cả những chuyện đó đã qua, Uông Phi trở về thủ đô. Nếu như Uông Phi đã trở về thì bắt đầu từ hôm nay trở đi, tất cả nha nội trong Tứ Cửu thành này đều phải nhớ thật kỹ danh tiếng của Uông Tam Gia hãn!

Điểm này cũng không có bất kỳ nghi vấn nào.

Bất luận là ai, chỉ cần dám cả gan trở thành kẻ địch của Uông Tam Gia hãn thì sẽ có kết quả như bọn người Tiêu Thiên!

Tiêu Thiên quỳ rạp trên mặt đất, cố gắng hai lần nhưng đều không thể đứng dậy. Tình hình của cậu ta bây giờ còn thảm hại hơn cả Giang Vũ Thành vừa rồi.

- Còn ai muốn tiến lên thử một lần không?

Uông Phi liếc Tiêu Thiên một cái, vô cùng khinh thường lắc đầu một cái, sau đó liền quét mắt trên mặt từng người dám Tiểu Quế Tử. Đám người Tiểu Quế Tử căn rằng nghiêng lợi, nhưng không ai dám tiến lên.

Ngay cả Tiêu Thiên và Giang Vũ Thành đều gục xuống, mấy người bọn họ đi ra thì thuần túy chỉ khiến Uông Phi có cơ hội khoe khoang thêm một lần nữa mà thôi.

- Được rồi, các vị à! Tuồng hay đã xem xong rồi, tất cả giải tán đi.

Uông Phi mỉm cười vỗ tay một cái, hướng hơn trăm nam nữ trẻ tuổi ở xung quanh, lớn tiếng nói. Ánh mắt chuyển sang Agelina đang trốn ở góc phòng, trên mặt lại xuất hiện một nụ cười tà mị, không hề che đậy ý đồ tham lam.

Con mẹ nó, cô gái này so với những cô nàng mặt mày lúc nào cũng dính đầy bụi bặm ở vùng thôn quê đại Tây Bắc kia dễ nhìn hơn rất nhiều. Tối nay, Uông tam gia phải hưởng thụ một phen mới được.

Đám người vây xem không có vội vã tản đi, tiếng bàn luận nổi lên không dứt, người nào cũng chưa thỏa mãn. Vốn tưởng rằng sẽ có một trận long tranh hổ đấu, ai ngờ trận đấu chỉ thiên về một bên, nói đặc sắc thì có đặc sắc, chỉ có điều xem riết thành nghiện.

Uông Phi chậm rãi đi đến trước mặt Tiêu Thiên, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống quan sát Tiêu Thiên đang cố gắng đứng dậy, vừa cười vừa nói:

- Tiêu Nhị gia, từ nay về sau chiêu bài của mày phải sửa lại một chút rồi. Nếu như tao là mày thì tao liền rút về nhà, luyện tập thêm mười năm nữa. Nhưng mà nói thật lòng chỉ bằng chút tài nghệ khoa chân múa tay này của mày thì đừng nói là luyện tập mười năm, cho dù là luyện tập hai mươi hay ba mươi năm cũng không thể đánh lại một cánh tay của tam gia ta. Tao thấy mày nên tỉnh lại đi, từ nay về sau thông minh hơn một chút, miễn là nơi nào có tam gia thì mày nên đi đường vòng, tao cũng không muốn gặp mày một lần liền đánh một lần đâu.

- Tiểu Phi à! Bỏ đi, Tiêu Nhị ca cũng là người có danh vọng, không nên ép người quá đáng, ít nhiều gì cũng phải cho Tiêu nhị ca chút mặt mũi, về sau

còn phải gặp mặt rất nhiều.

Uông Thuật Đồng cười ha hả nói. Nhìn bên ngoài, hắn đang đứng ra hòa giải, nhưng mà giọng nói không âm không dương của hắn thực sự còn đau hơn cả bị dao găm đâm vào người. Dao găm đâm vào người chỉ đau nhức trên da thịt mà thôi, nhưng những lời này của Uông Nhị gia tựa như đâm thẳng vào tim!

- Được, nhị ca, em nghe lời anh, cho Tiêu Thiên ca chút mặt mũi. Đi thôi, chúng ta đến khách sạn Thời Đại.

Uông Phi xoay người lại.

Đúng vào lúc này, Tiêu Thiên giận dữ gầm lên, phi thân nhảy lên, cả người cậu giống như một viên đạn rời khỏi nòng súng, chọt đụng vào Uông Phi. Uông Phi không ngờ tới Tiêu Thiên còn có sức lực bộc phát như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng nên bị đụng bay ra ngoài. Nhưng dù sao Uông Phi cũng có thân thủ rất tốt, hắn vội vàng chìa tay chống đỡ trên mặt đất, bên hông phát lực, vẽ nên một đường vòng cung thật đẹp trên không trung, sau đó liền đứng yên trên sàn nhà.

Lại là một trận tiếng ủng hộ đinh tai nhức óc vang lên.

Sau cú va chạm vừa rồi, Tiêu Thiên dường như đã tiêu hao tất cả sức lực trên người, vô lực ngồi bệt xuống sàn, thở hỗn hển, mặt tái xanh, lão đảo híp mắt nhìn Uông Phi, nhếch mép cười một tiếng, dáng vẻ tựa hồ rất hài lòng.

- Móa! Tao vốn muốn tha cho mày một mạng, nhưng mày lại không biết sống chết như thế. Xem ra hôm nay, tao không đem mày phế đi thì mày sẽ không ghi nhớ rõ bài học này rồi.

Mặt Uông Phi vô cùng lạnh lùng, bước từng bước về phía Tiêu Thiên.

Quán bar vốn cực kỳ âm ỉ, bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường, có thể nghe thấy tiếng trái tim đập.

Mỗi người đều nín thở yên lặng, nhìn chăm chăm Uông Phi như nhìn một tên yêu ma vậy, bọn họ đều không kèm được mà thấy lạnh cả người, có người không kèm được mà ngồi bệt dưới đất, ngay cả sức lực đứng dậy cũng không có, lấy đâu sức lực để lo lắng cho Tiêu Thiên.

Mọi người cũng nhìn ra được Tiêu Thiên đã thế suy sức yếu, dù thế nào cũng không thể đỡ nổi đòn tấn công của Uông Phi.

Mặc dù trong lòng đám người Tiểu Quế Tử rất lo sợ, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra cứng rắn, đứng bên cạnh Tiêu Thiên, ngay cả Giang Vũ Thành đã bị thương không nhẹ cũng cố gắng vùng vẫy đứng dậy, trợn to hai mắt như hai giọt máu, hung tợn nhìn chăm chăm vào Uông Phi.

Uông Phi ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ một cái, chỉ bước chầm chầm từng bước đến gần Tiêu Thiên, mỗi một bước đều rất chậm, nhưng rơi trên sàn nhà lại phát ra âm thanh như tiếng sấm dội, trực tiếp gõ vào lòng mỗi người.

Ngay cả những người xem náo nhiệt cũng nhịn không được mà bắt đầu lui về phía sau, hy vọng cách hẵn càng xa càng tốt.

Bỗng nhiên Uông Phi dừng bước.

Một người thanh niên mặc đường trang trắng thuần, đang từ xa đi đến, đi đến bên cạnh Tiêu Thiên, khom lưng đỡ Tiêu Thiên dậy.

Ở bên ngoài ba tầng đám người vây xem kiến chui không lọt, người thanh niên mặc áo trắng đó cứ như vậy mà rẽ bức tường người, không nhanh không chậm mà đi vào.

- Anh....

Tiêu Thiên vô cùng kinh ngạc kêu lên một tiếng, hai mắt trợn thật to, cậu không ngờ Tiêu Phàm sẽ xuất hiện ở trước mặt cậu vào lúc này.

- Tại sao lại đánh nhau với người khác?

Tiêu Phàm thuận tay chỉnh sửa quần áo cho Tiêu Thiên, nhẹ giọng hỏi, hai hàng lông mày nhướng lên cao. Dưới ánh đèn sáng ngời, sắc mặt của Tiêu Phàm trắng như tuyết, mang theo vẻ mệt mỏi ồm yếu khó nói thành lời.

Đây là một bệnh nhân.

Mặc dù Tiêu Thiên không bị ngoại thương, nhưng dưới ánh mắt tinh tường của Tiêu Phàm, hiển nhiên vừa liếc mắt đã nhìn ra được Tiêu Thiên bị nội thương không nhẹ.

- Không có việc gì....

Tiêu Thiên nhếch mép cười một tiếng, lắc đầu một cái, sau đó trên mặt thoáng hiện lên vẻ lo lắng, khẽ nói:

- Anh, em không sao, chúng ta đi thôi.

Nếu như chỉ có một mình cậu ở chỗ này thì cho dù biết rõ sẽ chết thì cậu cũng tuyệt đối không chùn bước. Nhưng bây giờ Tiêu Phàm đã đến, tình huống không giống với lúc trước. Tận mắt nhìn thấy anh của mình dường như bị bệnh rất nặng, dù Tiêu Thiên có muốn tiếp tục quật cường cũng không được.

Tiêu Phàm không trả lời, cất tiếng hỏi:

- Ai đánh em bị thương thành bộ dáng này?

- Tao đánh. Mà là ai?

Uông Phi không cần suy nghĩ lập tức lên tiếng, thách thức hỏi:

- Vì sao đánh nhau?

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm vẫn giương cao như trước, hỏi.

- Ta thích đánh người, thế nào? Làm phiền đến ngài sao? Muốn bênh vực kẻ yếu sao?

- Anh, đừng để ý tới hãnh, tên đó là người điên!

Tiêu Thiên nhỏ giọng nói.

- Người điên? Ha ha, nói đúng lắm, Tiêu Thiên, tao chính là người điên. Tao đã nói với mày rồi, Tiêu Thiên à! Hôm nay bất kể là ai tới đây cũng không thể cứu được mày, hoặc là mày dập đầu xin lỗi hoặc là tao sẽ phế mày, chỉ có hai con đường thôi, tự mày chọn một cái đi. Phải nhanh lên, đừng trì hoãn quá lâu, tao không có kiên nhẫn đâu!

Uông Phi cười lớn.

- Dập đầu nhận lỗi? Phế nó?

Tiêu Phàm nhàn nhạt hỏi lại một câu, trong tay chợt lóe lên hàn quang, liễu diệp đao nhanh chóng đâm lên mấy huyết trên người mình, mặt mày Tiêu Phàm vốn tái nhợt trong nháy mắt xuất hiện hai đóa hoa đỏ ửng, thân thể chậm rãi đứng thẳng, lạnh lùng nhìn Uông Phi.

- Thế nào? Tiêu đại ca không phục sao?

Uông Phi phi cười, vẻ châm chọc trên mặt càng hiện rõ hơn.

- Không phục thì người cũng có thể tiến lên, nhìn người như vậy, ta sẽ chấp người một tay... Không, không, ta sẽ chấp người chín ngón tay, ta chỉ dùng một ngón trở là đủ rồi!

Nói xong, Uông Phi đưa ngón trỏ phải ra, ngoắc Tiêu Phàm hai cái.

- Đùng!

Tiêu Phàm di chuyển.

Mọi người đều hoảng sợ đến mặt mày biến sắc. Tiêu Phàm vừa mới ra tay, thực sự quá mức uy mãnh.

Trước khi xuất chiêu, cậu nhả nhận lịch sự đứng ở nơi đó giống hệt như một bệnh nhân cần được chữa trị, nhưng vừa động thủ thì tất cả liền thay đổi, khi đánh ra một quyền này thì cả người Tiêu Phàm dường như bắt đầu căng phồng dững mãi, dường trang màu trắng bay phát phơ, mang theo xu thế không thể đỡ nổi.

Cả lầu hai của quán bar bỗng nhiên nổi lên cuồng phong. Những người đứng gần nhất thời cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn.

Một quyền này không hề mang theo thủ đoạn gì, cũng không hề có bất kỳ chuẩn bị gì, nếu như nhất định phải nói đến chiêu thuật thì miễn cưỡng có thể tính là Trực Đảo Hoàng Long của Bắc Phái Hồng Quyền.

Không đề cập đến sự biến hóa của chiêu thuật, chỉ nói đến sức mạnh chứa trong quyền này.

Một quyền vừa ra đã phong tỏa tất cả đường lui của đối thủ, ngoại trừ lấy cứng đối cứng ra thì không có bất kỳ chỗ nào để tránh né cả.

Sắc mặt Uông Phi lập tức biến hóa, trong phút chốc hai mắt tràn đầy sự sợ hãi. Nhưng hấn không tránh được, Tiêu Phàm không hề cho hấn chút không gian để tránh né.

Uông Phi cắn răng, hét lớn một tiếng, song chương mang theo lực đạo mạnh mẽ đánh về phía trước.

Đối mặt với một quyền uy mãnh bá đạo như thế, bất kỳ tiểu xảo hay thủ pháp "Tứ lạng bát thiên cân" nào cũng không thể dùng được. Dưới thực lực tuyệt đối, kỹ xảo trở nên không chút đáng kể, chỉ có thể liều mạng ngăn chặn mà thôi.

Quyền chưởng chạm vào nhau, Uông Phi kêu to một tiếng, theo sau là tiếng xương cốt vỡ vụn "Răng rắc" vang lên. Cả người Uông Phi bay thẳng ra ngoài, đẩy ghế salon ra xa mấy thước, đụng phải bàn trà, ly chén ngã ngổ ngang, rơi đầy đất.

Một tiếng "Xoạch" vang lên, Uông Phi hung hăng đụng vào tường, lưng dựa vào vách tường, chậm rãi ngã xuống đất, gương mặt đỏ sẫm như máu.

Cách đó không xa, một bình hoa bằng men to lớn lay động vài cái, sau đó ngã xuống đất phát ra âm thanh vang dội, vỡ tan nát, vô số mảnh vụn bắn tung tóe khắp nơi.

Nhiều cô gái vô cùng sợ hãi, không kèm được hét âm lên. Trong phút chốc quán bar trở nên hỗn loạn.

Tiêu Phàm chậm rãi đi về phía trước. Tất cả mọi người không kèm được mà lui về phía sau, mang theo vẻ vô cùng sợ hãi, kinh hoàng tột cùng mà nhìn Tiêu Phàm.

- Tiêu... Tiêu Đại Ca... làm.... hiếu làm... chỉ là hiếu làm thôi...

Uông Thuật Đồng sợ đến mức hồn vía lên mây, cả người run rẩy, lắp bắp kêu lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tiêu Đại Thiếu

Chương 79: Tiêu Đại Thiếu

Tiêu Phàm cũng không thèm nhìn Uông Đồng, dù chỉ là nhìn thoáng qua, mà đi thẳng đến trước mặt Uông Phi.

Chỉ nghe một tiếng "Phốc", Uông Phi đã phun ra một ngụm máu tươi, trong ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm không có sự căm hận mà chỉ có sự sợ hãi cùng kinh hoàng không thể nói bằng lời mà thôi. Cái người thoát nhìn không hề khỏe mạnh, hơn nữa mặt mũi ồm yếu xanh xao như vậy lại sở hữu sức mạnh mà ngay cả hãn cũng không thể nào chống lại được. Thật giống như những lời mà vừa rồi hãn đã chế giễu Tiêu Thiên vậy, dù có trở về luyện tập thêm mười năm hay hai mươi năm thì hãn vẫn không thể nào là đối thủ của Tiêu Phàm.

- Uông Phi, cậu xem thường Bắc Phái Hồng Quyền, đó là do kiến thức của cậu hạn hẹp. Võ thuật trong thiên hạ vốn không phân chia cao thấp, mấu chốt là ở chỗ người luyện tập có thực sự cố gắng hay không mà thôi. Người học võ xem trọng võ đức, sau này cậu không nên ngông cuồng như thế nữa, đối với bản thân cậu không hề có chút lợi ích nào cả.

Tiêu Phàm thản nhiên nói.

Uông Phi không kèm được mà liên tục gật đầu, một quyền vừa rồi đã đem tất cả tinh thần của hãn đánh tan hết không còn một móng. Một quyền oai đủ đánh rơi tất cả can đảm của hãn rồi.

- Mọi người giải tán hết đi, quán bar là nơi giải trí, không phải chỗ để đánh nhau.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, ngẩng đầu lên bình tĩnh nói, giọng nói cũng không lớn, nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây đều nghe rất rõ ràng. Sau đó ánh mắt của Tiêu Phàm liền rơi trên mặt Bao Sư Hoa.

- Bao tổng.

Bao Sư Hoa tức khắc chạy tới, liên tục cúi người chào Tiêu Phàm:

- Tiêu Đại Thiếu, cậu khỏe chứ.....

Bao Sư Hoa ấn tượng đặc biệt sâu sắc đối với vị đại thiếu trước đó không lâu đã từng lộ mặt ở quán bar Tinh Ngữ này. Mặc dù lần kia đại thiếu không hề biểu hiện chút đáng sợ nào, ngược lại vô cùng khiêm tốn, tao nhã lễ phép, không hề có nửa điểm kiêu căng của một vị đại thiếu thế gia. Nhưng sau khi Tiêu Phàm tới thì tuy rằng chuyện ví tiền của Tiêu Thiên bị trộm mất không giải quyết được nhưng Tiêu Nhị Ca cũng không tìm đến hấn gây phiền phức.

Trong này không biết có trò ảo thuật kỳ diệu nào không? Cho tới nay Bao Sư Hoa cũng không hề biết.

Tiêu Phàm ôn hòa nói:

- Bao tổng, làm phiền ông xem giúp những đồ vật bị đập bể này có giá trị bao nhiêu, tôi sẽ bồi thường đúng theo giá trị của nó.

- Cái này... cái này... Tiêu đại thiếu, tôi không dám.... không dám....

Bao Sư Hoa ngần ra, tức khắc luôn miệng nói, lại cuống quýt cúi đầu. Hôm nay không ầm ĩ đến mức xảy ra án mạng thì Bao Sư Hoa đã đốt hương trả lễ rồi. Đập nát một bàn trà; một ghế sa lon; một cái bình hoa thì đáng gì chứ? Hấn làm sao có dũng khí đòi đại thiếu đền bù chứ?

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm hơi nhấc lên, nói rằng:

- Bao tổng, đập bể đồ đạc thì phải bồi thường, đây là pháp luật quy định. Ông tính toán đi.

- Vâng, để tôi bảo người tính, sau đó sẽ báo cáo với đại thiếu...

Trong lòng Bao Sư Hoa phát lạnh, vội vã làm theo lời nói của Tiêu Phàm. Rốt cuộc hắn đã nhìn ra vị đại thiếu này không phải là một người thích nói nhiều, nhưng mỗi câu nói của cậu đều là ra lệnh, người khác không thể không làm theo.

- Được, ngoài ra vị tiểu thư Angelina này, tối nay tôi muốn dẫn cô ấy đi. Nếu như ông có việc tìm cô ấy thì có thể trực tiếp vào phòng tổng thống của khách sạn Thời Đại, tối nay tôi sẽ ở lại nơi đó.

Tiêu Phàm lại nhàn nhạt căn dặn một câu.

- Cái này... Dạ, tất cả đều làm theo sự căn dặn của đại thiếu.

Bao Sư Hoa thật sự không ngờ Angelina bị dẫn đi, đây chính là người mà hắn chuẩn bị bồi dưỡng thành "Nữ hoàng bóng đêm" mới cho quán bar Tinh Ngũ, nhưng mới được mười ngày đã bị công tử thế gia mang đi thuê phòng rồi, hơn nữa còn bị mang đi trước nhiều người như vậy, "Nữ hoàng bóng đêm" này sợ rằng không thể bồi dưỡng thành rồi.

Cũng không phải nói "Nữ hoàng bóng đêm" nhất định phải là xử nữ, chuyện này không hợp với thực tế. Nhưng ít ra không thể công khai như vậy được.

Đặc biệt là một quyền hôm nay của Tiêu Phàm xem như đã hoàn toàn đánh bay uy phong của cái tên Ôn Phi hồng hách kia, hắn ngay cả chút sức lực để đánh trả cũng không có, chỉ một quyền đã gục xuống rồi. Hiện tại cũng không còn ai dám lên tiếng nữa, biết rõ Angelina đi theo đại thiếu thì dù có người ăn gan báo cũng không dám lên phén nghĩ đến.

Cho dù người có bản lĩnh như Ôn Phi cũng không đủ nhìn một cái nữa là. Mọi người không ai dám đến gần Angelina, cho dù dáng dấp cô ấy có đẹp như tiên trên trời cũng không thể nào tạo ra lợi ích cho quán bar. Nhưng Bao Sư Hoa không thể làm gì, hắn thật sự không dám có ý kiến.

Nếu Tiêu Phàm không phải "Phi tướng quân" từ trên trời giáng xuống thì tối nay Angelina nhất định cũng sẽ bị đám người Uông Phi Uông Thuật Đồng dẫn đi. Đương nhiên nếu Angelina cũng có thể không đi, Bao Sư Hoa còn có thể lựa chọn báo cảnh sát xin giúp đỡ. Điều kiện tiên quyết là lá gan của hắn phải đủ lớn.

Tiêu Phàm gật đầu một cái, đi thẳng đến trước mặt Angelina đang đứng run lẩy bẩy ở góc phòng, cười một tiếng, dịu dàng nói:

- Đi theo tôi đi.

Angelina khẽ run run đứng dậy, giơ tay lên lau nước mắt, từ từ đi đến bên cạnh Tiêu Phàm. Cúi đầu, đôi mi thiên kiều bá mị rũ xuống, không nói tiếng nào.

- Tiêu Thiên, đi

Tiêu Phàm chào hỏi một tiếng rồi chậm rãi đi về phía trước. Angelina vẫn cúi đầu như trước, lặng lẽ đi phía sau Tiêu Phàm.

Đám người vây xem tự giác nhường một lối đi, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm tràn đầy sự kính sợ.

Trong đám người có một cặp mắt vẫn luôn dõi theo bóng dáng của Tiêu Phàm, mãi cho đến khi Tiêu Phàm đi ra khỏi cửa chính của quán bar Tinh Ngữ, lúc này hắn mới vội vã rẽ vào đám người, sau đó cũng nhanh chóng rời khỏi quán bar Tinh Ngữ.

- Tiêu Thiên, bảo mấy người anh em của em về trước đi. Em đi theo anh đến khách sạn Thời Đại, anh có chuyện muốn nói với em.

Đứng ở cửa chính lấp đầy đèn ne ong lấp lóe không dứt của quán bar Tinh Ngữ, Tiêu Phàm căn dặn một câu.

- Dạ.

Tiêu Thiên không nói nhiều, lập tức đáp ứng.

Nói thực ra thì Tiêu Thiên vô cùng khiếp sợ, không hề thua kém những vị khách đứng xem khác, thậm chí cậu còn kinh ngạc hơn bất cứ người nào. Cậu làm anh em với Tiêu Phàm hơn hai mươi năm, nhưng cậu cư nhiên lại không biết võ công của anh trai mình lợi hại như vậy, quả thực có phong phạm của một cao thủ.

Mà cậu cũng có rất nhiều lời muốn hỏi Tiêu Phàm.

Bọn người Giang Vũ Thành và Tiểu Quế Tử vốn muốn thân cận một chút với Tiêu Phàm, một quyền vừa rồi thực sự quá hào hứng. Một quyền này đã loại trừ tất cả những uất ức mà bọn họ phải chịu tới nay không còn một mống. Nếu như không phải Tiêu Phàm đột nhiên chạy đến thì thật sự không biết chuyện tới nay sẽ kết thúc như thế nào nữa. Tính cách của Tiêu Thiên nóng nảy như vậy, làm sao có thể chịu nhục nhã thế được chứ, nói không chừng thực sự xảy ra án mạng. Nhưng nếu như Tiêu Phàm đã nói như vậy thì ai cũng không dám có ý kiến, tất cả đều ngoan ngoãn gật đầu, mỗi người đều tự giải tán.

- Tiêu Thiên, đừng mở xe của em, ngồi xe của anh.

- Dạ.

Lúc này hiển nhiên là anh cả nói thế nào thì Tiêu Thiên nghe thế đó.

Mặc dù xe của Tiêu Phàm thực sự không cùng một cấp bậc với xe jeep Grand Cherokee của Tiêu Thiên.

Chờ sau khi Tiêu Thiên lên chiếc xe ô tô nữa mới nhưng không cũ mang thương hiệu bình dân kia của Tiêu Phàm thì cậu mới phát hiện chỗ tài xế đã

sớm có một cô gái trẻ ngồi đó, ban đêm ánh sáng lờ mờ, không nhìn thấy rõ gương mặt cô gái, nhưng Tiêu Thiên vẫn rất lễ phép chào hỏi Tân Lâm.

Đây là lần đầu tiên cậu gặp mặt Tân Lâm, trước đó bất cứ người nào của Tiêu gia cũng không biết bên cạnh Tiêu Phàm còn tồn tại một cô gái như vậy.

Nhưng cô bé này có thể làm tài xế cho anh cả, vậy thì đã chứng minh quan hệ giữa hai người bọn họ không giống bình thường, không chừng chính là chị dâu tương lai của mình, vì thế Tiêu Thiên không dám sơ suất.

Tân Lâm nhàn nhạt đáp lại một tiếng, cũng không hề nhiệt tình.

Tiêu Thiên có chút buồn bực, đây chính là "Vật hợp theo loài", nữ tài xế bên cạnh anh cả cũng giống hệt tính cách của anh ấy, lạnh nhạt, không thích nói chuyện tán dóc. Tiêu Thiên là một người hướng ngoại, có chút thói quen và tính cách lạnh nhạt của người chuyên giao tiếp. Đương nhiên anh cả là trường hợp ngoại lệ.

Angelina nhắc chiếc váy xinh đẹp bước lên ô tô, không hề nói một tiếng. Dường như cô đã hạ quyết tâm dù Tiêu Phàm dẫn cô đi đâu thì cô đi theo đó, muốn cô làm cái gì thì cô làm cái đó.

Lại nhắc đến trước khi đến thủ đô của quốc gia phương đông cổ xưa này thì Angelina đã sớm được "Nhắc nhở", ở quốc gia này có một tầng lớp có quyền thế nhất, dù thế nào thì cô cũng không thể nào đắc tội.

Giai cấp vô cùng đặc thù này, truyền thông ở nước ngoài gọi là... Đảng Nha Nội!

Tiêu Phàm là anh ruột của Tiêu Thiên, hẳn nhất định chính là một nhân vật xuất sắc trong đảng Nha Nội!

Từ thái độ của Bao Sư Hoa đối với những vị công tử ca này thì Angelina có thể đoán ra được. Ngay cả một thương nhân lớn của bản quốc cũng không chọc nổi những nhân vật trong giai cấp đặc thù đó thì một cô gái nhỏ nhỏ biểu diễn buổi tối ở quán bar như cô làm sao có thể chống cự lại chứ?

So với biểu hiện trấn tĩnh như thường của Angelina thì ông chủ của quán bar - Bao Sư Hoa lại hoàn toàn khác biệt, ông ta vô cùng nhếch nhác. Hai vị công tử vừa rời đi thì Bao Sư Hoa liền vội vàng chạy vào phòng làm việc của mình, đóng cửa chặt lại, không chần chờ mà vội vàng cầm điện thoại mang phong cách cổ xưa nhưng cũng rất xa hoa trên bàn làm việc lên, gọi một số điện thoại.

- A lô, ông chủ, là tôi, lão Bao...

Chuông điện thoại vừa vang lên mấy giây thì bên kia đã có người nghe. Bao Sư Hoa vội vàng nói.

- Lão Bao, chuyện gì? Có phải là Angelina bị người khác mang đi rồi không?

Bên kia điện thoại, một giọng nam trung vô cùng nhẹ nhàng vang lên, rất có phong độ của thân sĩ, là giọng phương ngữ Bắc Kinh.

Bao Sư Hoa ngạc nhiên đến giật nảy người, vội vàng hỏi:

- Ông chủ, làm sao ngài biết? Thật đúng là... Thực sự liệu việc như thần.

Giọng nam trung mỉm cười không đáp, hỏi ngược lại:

- Là ai dẫn đi?

- Tiêu Phàm, đại thiếu gia của Tiêu gia.

- Tiêu Phàm?

Giọng nam trung đầu bên kia điện thoại dường như có chút bất ngờ:

- Đứa cháu lớn của Tiêu gia đi làm ở Cục Tôn Giáo phải không?

- Đúng đúng, chính là hần, ông chủ, ngài cũng biết hần sao?

Bao Sư Hoa càng giật mình, trước kia hần chưa bao giờ để ý đến Tiêu Phàm, chỉ biết Tiêu Phàm làm nhân viên nhà nước mà thôi, vẫn là lần trước Tiêu Phàm xuất hiện ở quán bar Tinh Ngữ nên hần mới đặc biệt đi hỏi thăm. Điều này cũng khó trách, hần là ông chủ của quán bar, đương nhiên chú ý đến những đại thiếu quân là áo lượt, đi quan tâm đến một tín đồ đạo giáo để làm gì?

Thế nhưng ông chủ đang ở nước ngoài đất khách quê người, cách xa nơi này ngàn dặm lại biết. Bao Sư Hoa làm sao có thể không sợ hãi được chứ?

Xem ra ông chủ chính là ông chủ, lúc nào cũng khiến người khác bất ngờ.

- Ủ, cậu nói một chút xem, tình huống cụ thể thế nào?

Bao Sư Hoa liền vội vàng đem chuyện đã phát sinh tối hôm nay báo cáo cặn kẽ cho ông chủ. Khả năng biểu đạt của Bao Sư Hoa thật sự không tệ, hần đã đem trận long tranh hổ đấu kia miêu tả vô cùng sinh động.

- Có chuyện như vậy sao? Vị đại thiếu của Tiêu gia này lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ?

- Đúng vậy, ai có thể ngờ được nhìn dáng vẻ hần có vẻ bệnh hoạn như vậy mà lại lợi hại như thế chứ? Chỉ một quyền đã đánh Uông Tam gia bay ra thật xa, thiếu chút nữa đã mất mạng...

- Ha ha, đây đúng là một tin tức thú vị. Được lắm, ta đã biết rồi.

- Này, này, ông chủ, vậy phải làm sao bây giờ?

Nhận thấy ông chủ muốn cúp điện thoại, Bao Sư Hoa có chút nóng nảy, vội vàng hỏi thăm.

- Làm sao bây giờ?

Ông chủ liền cười.

- Chuyện này còn hỏi ta làm sao bây giờ nữa à? Có một vị đại thiếu lợi hại như vậy bảo bọc địa bàn của cậu, chẳng lẽ cậu không vui sao

- Đúng vậy! Sao tôi lại không nghĩ tới điều này chứ... Ôi chao! Vẫn là ông chủ nhìn xa trông rộng, lợi hại hơn chúng tôi nhiều lắm...

Bao Sư Hoa lập tức đổi giọng điệu quay sang nịnh hót ông chủ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thương Càng Thêm Thương

Chương 80: Thương Càng Thêm Thương

Khách sạn Thời Đại cuối cùng cũng nghênh đón vị khách hàng hào phóng đầu tiên.

Từ khi khách sạn này khai trương cho đến nay, vẫn chưa có vị khách nào vào ở phòng Tổng Thống, muốn vào ở phải đặt cọc bằng tiền mặt. Thông thường phòng tổng thống không hề có tiền thế chân, người có thể vào ở trong phòng tổng thống của khách sạn Thời Đại, không có vị khách nào không có thân phận hay lai lịch cao quý cả. Những vị quan to hiển hách, nhân vật nổi tiếng trong xã hội so với bất luận hình thức dùng tiền thế chân nào đều có tác dụng hơn.

Thông thường đều là hẹn giờ trước. Nhưng hôm nay, những vị này đúng là nói muốn dùng tiền mượn phòng!

Nhân viên lễ tân của khách sạn Thời Đại đứng phía sau quầy vốn rất do dự, dù sao thì trước đó chưa từng gặp phải tình huống như vậy. Nhưng tổ hợp bốn người một mèo trước mắt này rất kỳ lạ, dù nhìn thế nào cũng không giống như tiết mục dân gian.

Tuy rằng Tiêu Phàm và Tân Lâm ăn mặc bình thường, nhưng phong thái phi phàm. Tiêu Thiên lại càng vừa nhìn đã biết là người trong giới thượng lưu, dù quần áo có chút xốc xếch, không chỉnh tề, nhưng cũng là hiệu nổi tiếng, không thể nào là giả được. Còn Angelina hoàn toàn khiến cho cô nhân viên lễ tân trợn mắt há mồm.

Khách sạn Thời Đại là một khách sạn bốn sao được mở ra sớm nhất ở thủ đô, mấy năm trước đã trải qua sửa đổi, đã thăng làm khách sạn năm sao. Đồng thời cũng là khách sạn ngoại giao treo biển chính phủ, đã từng tiếp đãi qua không ít nhân vật nổi tiếng ngoại quốc, trong đó không thiếu minh tinh điện ảnh Âu Mỹ hay vua chúa ngoại quốc, nhưng thật sự không có ai hấp dẫn mê người như Angelina.

Cho dù là con mèo mà Tiêu Phàm ôm trong người kia dường như cũng không phải vật tầm thường. Lông toàn thân trắng như tuyết, không hề trộn lẫn chút màu sắc nào khác.

Khi Tân Lâm đem một cái va li mật mã chứa đầy tiền mặt, mở ra trước mặt nhân viên lễ tân thì cô gái kia không dám chần chừ thêm phút nào nữa, lập tức mở phòng cho khách.

Tiêu Thiên thấy hình ảnh trước mắt thì vừa giật mình vừa buồn cười. Nhớ lại mấy ngày trước, anh hai còn hỏi cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, nhưng rốt cuộc bây giờ bạn gái của anh hai vừa búng tay một cái đã có cả vali tiền.

Một nhóm bốn người dưới sự hướng dẫn của nhân viên lễ tân mặc đồng phục xinh đẹp, bước vào thang máy, đi thẳng lên phòng tổng thống ở tầng

cao nhất. Đám người Tiêu Phàm vừa bước vào thang máy thì một người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi, thoát nhìn vô cùng bình thường cũng không nhanh không chậm bước vào khách sạn thời đại, hẳn ta đi một thang máy khác lên lầu.

- Wow, đẹp thật!

Vừa bước vào phòng tổng thống xa hoa lộng lẫy của khách sạn Thời Đại thì Tiêu Thiên liền kêu lên một tiếng.

Mặc dù Tiêu Nhị Ca ở trong vòng tròn quần là áo lượt ở thủ đô nổi danh là đại lão, nhưng dù sao cũng chưa từng vào phòng tổng thống của khách sạn Thời Đại này. Danh tiếng của Tiêu Nhị Ca ở trong vòng tròn quần là áo lượt phần nhiều là đến từ danh tiếng của Tiêu gia. Tiêu Nhị Ca có thể đánh nhau, tính tình cũng rất nghĩa khí, nhưng ở phương diện kiếm tiền thì Tiêu Nhị Ca cũng không phải rất giỏi. Đừng nói là Uông Thuật Đồng mà cho dù là bọn người Tiểu Quế Tử, Tiêu Nhị Ca cũng không bằng.

Biểu cảm của Tiêu Phàm vẫn thản nhiên như trước, dường như cậu không để ý lắm.

Angelina vừa vào cửa liền đứng ở nơi đó, mười ngón tay nắm chặt ở trước bụng, vì dùng sức nên ngón tay trở nên trắng bệch, có vẻ lúng túng. Cộng thêm cô thì ở nơi này có hai nam hai nữ, tất cả đều rất trẻ tuổi, cô không thể đoán được rốt cuộc đêm nay sẽ phát sinh chuyện gì.

Tân Lâm lạnh nhạt nói với Angelina:

- Đi theo tôi.

Tân Lâm dẫn Angelina đi đến phòng ngủ chính. Chờ đến khi cả hai đại mỹ nữ - mỗi người mang theo một phong thái khác nhau đều đi vào phòng ngủ thì Tiêu Thiên mới thè lưỡi một cái, quay sang nói đùa với anh hai:

- Anh, đó là chị dâu tương lai hả? Đúng là một mỹ nhân băng giá!

Còn việc trước mặt chị dâu tương lai mà anh hai lại đem một mỹ nữ da trắng thiên kiều bá mị như Angelina về phòng tổng thống làm cái gì thì Tiêu Thiên cũng lười suy nghĩ đến.

Từ khi nào anh hai có bản lĩnh như vậy chứ? Chỉ một quyền đã đánh Uông Phi chỉ còn nửa cái mạng. Lúc này ở trong mắt Tiêu Thiên, anh hai đã không còn mang hình ảnh ôn văn nho nhã nhu trước kia nữa.... Có thể là một người toàn năng!

Tiêu Phàm khẽ cười, cũng không trả lời mà nói rằng:

- Đi thôi Tiêu Thiên, chúng ta đi đến phòng sách nói chuyện.

- Dạ.

Tiêu Thiên vẫn chìm đắm trong rung động do một quyền vừa rồi mang tới, vẫn chưa chú ý tới sắc mặt của anh hai rất dọa người, vì ngày thường sắc mặt của Tiêu Phàm cũng khá tái nhợt.

Phòng tổng thống bố trí vô cùng đầy đủ, có phòng ngủ, phòng khách, có phòng tiếp khách, còn có một phòng tập thể thao nho nhỏ.

- Anh, thực sự quá tuyệt vời! Mau nói cho em biết, anh học ở đâu công phu đẹp như vậy?

Mới vừa vào phòng sách, Tiêu Thiên chưa ngồi xuống đã không kiềm được mà ồn ào. Câu hỏi này đã lớn vồn trong đầu cậu hơn nửa giờ rồi. Nếu như còn không hỏi rõ thì Tiêu Thiên cảm giác như bản thân mình sắp bị nổ tung rồi.

Thân thể Tiêu Phàm đột nhiên loáng một cái, vội vã đưa tay đến bàn đọc sách, rút ra vài miếng khăn giấy trong hộp, bịt miệng.

Khăn giấy tức khắc bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ.

- Anh à! Làm sao vậy.... sao... Anh bị thương....

Tiêu Thiên nhất thời luống cuống tay chân, vội vàng tiến lên đỡ Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lại rút ra vài miếng khăn giấy, đem máu tươi tràn ra khóe miệng lau sạch, khẽ hít một hơi. Lúc này, cậu mới khoát tay một cái, khẽ nói:

- Đừng lo lắng, không liên quan đến chuyện vừa rồi. Một canh giờ trước, anh đã giao thủ với người khác, bị thương nhẹ.

Tiêu Thiên lại sửng sờ.

Một canh giờ trước!

Cách thức tính thời gian như vậy, ở trong cuộc sống thực tế thật sự có rất ít người biết dùng, giống hệt như cách nói hay xuất hiện trong kịch bản phim võ hiệp.

- Người nào lợi hại như vậy chứ?

Sau khi sửng sờ qua đi thì Tiêu Thiên giật mình hỏi. Mặc dù Tiêu Thiên không phải là tuyển thủ võ thuật chuyên nghiệp, nhưng cậu cũng cảm thấy một quyền vừa rồi của anh hai rất uy mãnh, tuyệt đối có thể nói là cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng lại còn có người khiến anh hai hộc máu như vậy, quả thực không thể nào tin nổi. Chẳng lẽ ở trong thủ đô này thực sự có nhiều võ lâm cao thủ ẩn núp như vậy sao?

Tiêu Phàm chậm rãi ngồi xuống ghế dựa.

- Anh, em rót cho anh ly trà nóng...

Trong phòng tổng thống có đầy đủ mọi thiết bị, Tiêu Thiên nhanh chóng pha cho anh hai một ly trà nóng, hai tay bưng tới.

Tiêu Phàm mỉm cười nhận lấy, nhẹ nhàng đặt trên bàn sách.

- Anh, hay là đợi một chút nữa rồi trò chuyện tiếp, chúng ta đến bệnh viện xem chút đi?

Cuối cùng Tiêu Thiên cũng chú ý thấy sắc mặt của anh hai vô cùng trắng bệch, cậu rất lo lắng. Xem ra anh hai bị thương không nhẹ.

- Không cần đâu, vết thương này... dù có đến bệnh viện cũng vô dụng.

Tiêu Phàm nôn ra chút máu liền cảm thấy dễ chịu hơn một chút, lắc đầu nói.

Tiêu Thiên chần chờ hỏi:

- Anh à! Anh học công phu kia, thật lợi hại.... Vừa rồi một chiêu kia là Trực Đảo Hoàng Long của Đại Hồng Quyền phải không?

Đối với việc này, Tiêu Thiên trước sau vẫn không thể nào quên được, nhất định phải làm cho rõ ràng. Biết đâu sau khi biết rõ anh hai học võ công ở đâu cũng sẽ biết được rất nhiều chuyện khác.

- Tiêu Thiên, võ học chi đạo đến cảnh giới nhất định sẽ vạn pháp đều thông, cố chấp với chiêu thức vậy thì sẽ càng thêm kém cỏi.

Tiêu Phàm thuận miệng giải thích với em trai mình đôi ba câu.

Vừa rồi ở quán bar Tinh Ngữ, cậu cố ý sử dụng chiêu thức đó, chính là muốn cho người ta cảm thấy cái cậu tập luyện chính là quyền pháp chí cương chí mãnh ngoại gia. Theo lẽ thường, đạo gia đều chú trọng tu luyện nội tức khí công, ngoại gia công phu của đạo gia tinh khiết cương mãnh, cũng không nhiều lắm. Đặt biệt là đại thuật sư có trình độ tướng thuật mệnh lý, phong thủy bói toán cao thâm, những người giống như vậy đều luyện võ thuật nội gia. Phương pháp đạo khí có thể chống đỡ thiên cơ phản hệ.

Lúc này, nguyên khí của Tiêu Phàm đã bị tổn thương nặng nề, ngộ nhờ để cho đệ tử hoặc là những cao thủ đồng đạo chú ý thì thực sự quá nguy hiểm. Tiêu Phàm nhất định phải cố gắng cho đối phương một ấn tượng sai.

Nhưng mà dưới tình huống chân nguyên của bản thân mình gần như cạn kiệt, lấy kim châm đâm vào Huyệt thuật, cưỡng ép ngưng tụ chân khí, dùng

một quyền đánh ngã Uông Phi, quả thực khiến cho Tiêu Phàm đã thương càng thêm thương. Nếu như không phải cậu cố gắng áp chế thì sợ rằng đã nôn ra máu ở quán bar rồi.

Cũng may là Uông Phi hoàn toàn không cùng cấp bậc với cậu, chỉ cần một quyền đã đủ giải quyết vấn đề. Nếu như Uông Phi mạnh hơn mấy phần thì trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Phàm không có cách nào đánh ra quyền thứ hai uy mãnh bá đạo như vậy.

- Anh, anh dạy em đi. Mẹ nó! Cái thằng Uông lão tam đó khinh người quá đáng, nếu như em sớm theo anh học công phu cao minh như vậy thì tự em sẽ đánh cho hắn nằm ở đó, không cần đích thân anh phải ra tay.

Tiêu Thiên nhìn chăm chăm vào anh hai, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn. Sớm biết anh hai lợi hại như vậy thì Tiêu Nhị Ca cần gì phải theo người ta học "Công phu khoa chân múa tay" như vậy chứ?

Tiêu Phàm cười một tiếng, nói:

- Tiêu Thiên, em đã hai mươi mấy tuổi rồi, đã qua độ tuổi thích hợp để học võ. Ở độ tuổi này mới bắt đầu tu luyện khí công nội gia thì rất khó có thành tựu. Hơn nữa, em cũng không thể lãng phí thời gian ở loại chuyện như vậy được, em phải đi con đường chính đạo.

- Anh! Cái gì gọi là chính đạo chứ? Hiện tại, em không làm chuyện gì xấu là được rồi. Nói tới Angelina ấy, thật ra em cũng không có dự định dẫn cô ấy đi mướn phòng, em chỉ muốn chọc tức cái tên Uông Nhị kia thôi, em chỉ muốn hạ dáng vẻ kiêu ngạo của hắn, em thật sự không có ý gì khác. Nếu như em thắng thì nhiều nhất là uống rượu tâm sự với cô ấy, chắc chắn sẽ không làm những chuyện khác. Em không hề giống với Uông Nhị, em có nguyên tắc của mình.

Tiêu Thiên có chút tức giận, không nhịn được mà giải thích mấy câu.

- Tiêu Thiên, em đừng cho rằng anh không biết là em đang giả bộ hồ đồ. Hai anh em chúng ta phải chống đỡ Tiêu gia, dù sao thì cũng phải có một người đi đường thể chế, duy trì địa vị của Tiêu gia. Bây giờ, anh không thể đi con đường này, em là lựa chọn duy nhất. Hơn nữa, đi con đường thể chế đối với em mà nói là con đường thích hợp nhất, chắc chắn sẽ tiền đồ sáng lạng.

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói.

Việc luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan sắp thành công nhưng lại thất bại trong gang tấc, nhưng sau khi Tiêu lão gia ăn vào nhất định sẽ có hiệu quả. Tiêu Phàm tạm thời chưa kịp đến bệnh viện thăm ông nội, chỉ có điều từ tướng mạo của Tiêu Thiên thì Tiêu Phàm có thể nhìn ra được hung sát chi khí trên mặt Tiêu Thiên cùng với điềm báo tai ương lao ngục đã biến mất.

Điều này đủ chứng minh ông cụ uống thuốc có hiệu quả, thiên cơ đã có chuyển biến, trong khoảng thời gian ngắn, ông cụ sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nữa. Tuy họa diệt tộc của Tiêu gia không hoàn toàn được tiêu trừ, nhưng ít nhất có thể sẽ có chuyển biến tốt. Chỉ cần có Tiêu lão gia ở đó thì nền móng của Tiêu gia sẽ rất vững chắc.

Nhưng mà dù sao thì Càn Khôn Đại Hoàn Đan chưa luyện đến đại thành, sẽ không có hiệu quả lớn như linh dược. Nói cách khác, Tiêu lão gia còn mấy năm tuổi thọ thì Tiêu Phàm không dám khẳng định.

Dưới tình huống như thế, Tiêu Thiên càng sớm tiến vào thể chế càng tốt, thừa dịp Tiêu lão gia khỏe mạnh, Tiêu gia có thể dùng tài nguyên chính trị ưu tiên bảo hộ cho Tiêu Thiên trưởng thành.

Nếu như trì hoãn thêm nữa thì không biết là tiếp theo sẽ có biến hóa gì?

Nếu như hai anh em bọn họ, không có ai có thể kế thừa vinh quang vô tận của ông nội và cha trên chính đàn thì sợ rằng Tiêu Trạ sẽ buồn bực suốt cả đời.

Cha là người trọng sĩ diện như thế. Tiêu Thiên lại có tướng mệnh vô cùng giàu sang như vậy mà không đi vào thể chế thì quá đáng tiếc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Viễn Đông Chi Hổ

Chương 81: Viễn Đông Chi Hổ

Vẻ mặt Tiêu Thiên trở nên khổ sở, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, ấp úng nói:

- Anh à, anh biết tính cách của em mà, nếu như em nghiêm túc đi lẫn lộn trong thể chế thì không biết sẽ đắc tội bao nhiêu người.

Tiêu Phàm nói:

- Tiêu Thiên, em nghĩ sai rồi. Ai nói làm cán bộ thì phải ba phải, nhất định phải ẩn dật không đấu tranh? Một người cán bộ tốt, điểm quan trọng nhất chính là phải có nguyên tắc của mình, nếu cứ bảo sao làm vậy, nói như vẹt thì có thể làm nên đại sự gì chứ? Ví dụ như vậy nhiều lắm, vua và quần thần đều có: Doanh Chính; Lưu Triệt; Lý Thế Dân; Triệu Không Dận, Chu Nguyên Chương, ai mà không có nguyên tắc của mình?

Tiêu Thiên liền cười, nói:

- Anh, những người anh nói đều là hoàng đế.

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói:

- Ngay từ đầu bọn họ cũng không phải là hoàng đế.

Tiêu Thiên cười nói:

- Anh, anh khoan hãy nói tiếp, những vị hoàng đế này, ngoại trừ Tống Thái Tổ được công nhận là người phúc hậu ra thì những người khác, người sau da mặt càng dày hơn người trước. Nói đến Lưu Triệt, lúc ông ta bảy tuổi không mặt dày nói với trưởng công chúa câu: "Kim ốc tàng kiều" thì e rằng trong lịch sử cũng không có Hán Vũ Đế rồi.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, nói:

- Tiêu Thiên à! Không phải như vậy đâu, Lưu Triệt có tướng mệnh thiên tử, bất kể ông ta có kim ốc tàng kiều hay không thì Hán Vũ Đế vẫn sẽ là ông ta, không thể nào là người khác được. Hoặc nói Trần A Kiều đã định trước có tướng mệnh hoàng hậu, cuối cùng bà ấy cũng sẽ gả cho Lưu Triệt.

Tiêu Thiên cười nói:

- Anh à! Chuyện này không có căn cứ khoa học gì cả, lời này của anh có chút quan niệm về số mệnh rồi.

Tiêu Phàm cười một tiếng, nói:

- Có một số thứ, cho dù em có tin hay không thì nó vẫn tồn tại. Tiêu Thiên à! Cuối cùng anh cho rằng em cần phải phát triển trong vòng thể chế. Tiêu gia của chúng ta không thể xuống dốc so với Uông gia được, Uông gia có Uông Thuật Đô, Tiêu gia cũng có Tiêu Thiên, em không hề kém hơn hẳn ta.

- Ha ha, anh cũng đánh giá em cao như vậy sao? Uông đại thật sự được công nhận là nhân vật kiệt xuất mới xuất hiện.

Trên mặt Tiêu Thiên xuất hiện vẻ ngượng ngùng hiếm thấy, không phải cậu khâm phục Uông Thuật Đô bao nhiêu mà mấu chốt là người ta ở trong vòng thể chế, quả thực có danh tiếng, nghe nói hẳn sắp được làm thư ký Huyện ủy. Loại con cháu thể gia xuất sắc như vậy, không phải ai cũng có thể so

được, hơn nữa hiện tại Tiêu Nhị ca vẫn còn đang mang tiếng ăn chơi ở thủ đô.

- Tiêu Thiên, anh vẫn kiên trì ý kiến đó, em hãy suy nghĩ thật kỹ đi.

- Dạ.

Tiêu Thiên gật đầu đáp ứng, chỉ có điều nhìn bộ dáng của cậu ta dường như cũng không nghe vào những lời anh hai mình nói. Đã quen với thói quần là áo lượt nhiều năm như vậy, bỗng nhiên phải đi lặn lội trong thể chế, quả thực tạm thời không thể dễ dàng hạ quyết tâm được.

Tân Lâm lặng lẽ không tiếng động đi vào. Tiêu Phàm nhìn cô một cái. Tân Lâm lạnh nhạt nói:

- Đã tắm, lên giường.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm.

Tiêu Thiên nghe thế thì vã cả mồ hôi, cậu thật sự không hiểu cô gái xinh đẹp này với anh hai có quan hệ gì. Nếu vị này thật sự là chị dâu tương lai thì lòng dạ cô ấy thật sự quá rộng rãi rồi, còn đích thân đem "Tiểu tam" đi tắm rửa sạch sẽ đặt lên giường chờ anh hai đến nữa chứ!

Tân Lâm lại giống như không có việc gì, chậm rãi đi đến đứng bên cạnh Tiêu Phàm.

Tiêu Thiên tỉ mỉ quan sát Tân Lâm mấy lần, vừa rồi cậu một lòng muốn nói chuyện với anh hai, còn chưa kịp nghiêm túc quan sát. Thoạt nhìn cô gái này thật sự là một vị đại mỹ nữ, mặc dù không phải vô cùng tươi đẹp như Angelina nhưng cũng là mặt mày như họa, chính là mỹ nữ cổ điển phương đông điển hình, càng nhìn càng cảm thấy xinh đẹp. Mấu chốt Angelina là mỹ nữ da trắng, ở trong một đám cô gái mông cổ cực kỳ đặc biệt, tương đối dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Hơn nữa trang phục của Tân Lâm quá đơn giản, quá bình thường, không giống cách ăn mặc vô cùng kiêu diễm của "Nữ hoàng bóng đêm".

- Anh, nếu không thì em về trước, anh sớm đi nghỉ ngơi một chút đi!

Tiêu Thiên đột nhiên cảm giác cả phòng tổng thống đều tràn đầy một luồng không khí quái dị, có chút giống như ngồi trên đồng lửa. Vào thời khắc tế nhị này, người làm đệ đệ như cậu thật sự phải tự giác một chút, không nên ở nơi này làm bóng đèn như vậy.

Tiêu Phàm không có tiếp tục giữ Tiêu Thiên lại, mỉm cười gật đầu.

Lúc Tiêu Thiên rời khỏi phòng tổng thống thì có cảm giác sóng lưng có chút lạnh lẽo, đổ đầy mồ hôi lạnh. Cậu đột nhiên cảm thấy anh hai dường như trở nên xa lạ, đây chính là người anh mà cậu biết trước kia sao?

Võ công tuyệt thế, còn... còn 3P?

Tiêu Thiên gắng sức lắc đầu một cái, tựa hồ như muốn đem tất cả những y nghĩ vô cùng hoang đường kia vứt khỏi đầu óc.

Tiêu Thiên vừa rời khỏi thì Tiêu Phàm lập tức lấy ra một bình bạch ngọc, đổ từ trong đó ra một viên đan dược màu đỏ sậm, ngửa đầu nuốt xuống. Sau đó cậu ngồi xếp bằng ở phòng sách, thổ nạp vận khí, luyện hóa dược lực.

Tân lẳng lặng ngồi ở một bên, thân thể mềm mại tựa vào sofa, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi đến cực điểm.

Hắc Lâm toàn thân trắng như tuyết nằm bên chân Tiêu Phàm, mệt mỏi nhắm mắt, không còn chút tinh thần.

Phòng tổng thống trở nên vô cùng yên tĩnh.

Cùng lúc đó, biệt thự Tây Giao vẫn sáng đèn như trước. Tát Bĩ Nhĩ mắt xanh mũi cao chấp tay sau lưng, bước thong thả trong phòng khách, trên mặt tràn đầy vẻ lo âu.

Sư phụ đang bế quan chữa thương, thoát nhìn tình tình không khả quan cho lắm.

Một kích sau cùng kia, thậm chí sư phụ không tiếc kích phát Nguyên Thần Lực bốn mạng của mình. Lại nói tiếp đối thủ kia cũng thật giáo hoạt, cư nhiên lại có thể cấu kết với "Tử Vi Tiên Sư" - Ngô Thạc Xương, diễn tuồng lừa gạt thầy trò bọn họ.

Tử Vi Tiên Sư cũng không phải người bình thường, sư phụ đấu pháp với hắn, giao thủ bảy lần đã hao tổn chân nguyên bốn mạng. Ai ngờ cuối cùng lại phát hiện Ngô Thạc Xương lại là kẻ "Thay mặt đối đào", đến khi phát hiện tình hình không bình thường thì thời gian đã vô cùng cấp bách. Bạch bào lão giả không tiếc hao tổn bốn nguyên, trong khoảng thời gian cực ngắn lần nữa tế trấn chi bảo, thực sự cũng là bất đắc dĩ phải làm như vậy mà thôi.

Nếu không thì kế hoạch cất công chuẩn bị trong nhiều năm sẽ thất bại trong gang tấc, thay đổi dòng chảy.

Cái tên đối thủ kia quả thật rất cao tay, vừa nghịch thiên cải mệnh, lại còn có thể bố trí trận pháp cường đại như vậy. Bạch bào lão giả vừa hao tổn chân nguyên, vừa lọt vào phản kích của pháp trận, tức khắc bị trọng thương nôn ra máu, có thể nói là giết địch một vạn tổn thương mình tám nghìn.

Tát Bĩ Nhĩ cũng không thể nào biết được, sư phụ thật sự bị thương nặng đến mức nào, càng không biết phải bao lâu mới có thể khỏi hẳn xuất quan.

Trong lúc này, chỉ có thể do hắn đến chủ trì đại cuộc.

Lúc nửa đêm, một hồi tiếng động cơ ô tô vang từ xa đến gần, cuối cùng dừng ở ngoài cửa. Tát Bĩ Nhĩ tức khắc dừng bước, hay tay chấp sau lưng,

ng nghiêm túc đứng ở phòng khách.

Cửa biệt thự nhẹ nhàng bị đẩy ra, một người nam thanh niên khoảng ba mươi mấy tuổi mặc áo hàng hiệu Louis đẩy cửa bước vào, dừng phía trước Tát Bì Nhĩ ba thước, cúi người chào thật sâu, thấp giọng nói:

- Sư phụ, con đã trở về.

- Ủ, tình huống thế nào?

Tát Bì Nhĩ uy nghiêm hỏi thăm.

- Hai anh em Tiêu gia vừa mới đánh người một trận ở quán bar Tinh Ngữ...

Người nam thanh niên nhanh miệng kể lại tình huống ở quán bar Tinh Ngữ với Tát Bì Nhĩ.

Hai hàng lông mày của Tát Bì Nhĩ chột nâng lên, giạt mình hỏi ngược lại:

- Uông Phi bị Tiêu Phàm dùng một quyền đánh bay?

Người đàn ông trẻ tuổi kính cẩn đáp:

- Dạ sư phụ, con nhìn thấy tận mắt. Tiêu Phàm dường như tu luyện công phu ngoại môn cực kỳ bá đạo, hình như là Trục Đảo Hoàng Long của Đại Hồng Quyền.

- Hình như? Con xác định là Đại Hồng Quyền?

Tát Bì Nhĩ nhìn chăm chăm hỏi một câu.

Nam thanh niên cả kinh, lại cung kính khom lưng, nói:

- Đệ tử không dám khẳng định là Đại Hồng Quyền, hãn chỉ xuất một chiêu, chỉ có điều con khẳng định thứ hãn luyện là võ thuật ngoại môn chí cương chí mãnh, nếu không thì Uông Phi sẽ không bại đến mức thảm hại như vậy.

Tát Bỉ Nhĩ gật đầu một cái, nói:

- Ủ, tính tình Uông Phi lỗ mãng có thừa, không đủ chín chắn. Luyện võ thuật cũng không chịu cực khổ, lúc nào cũng chỉ lướt qua, thích đi đường tắt. Mặc dù nói nhu có thể khắc cường, nhưng đụng phải cao thủ chân chính thì chiêu thức "Tứ lạng bạt thiên cân" của nó chả dùng được, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi... Bị người khác giáo huấn một chút cũng tốt, để cho nó hiểu chút đạo lý, tránh sau này nó ngay cả tính mạng cũng ném mất.

- Đúng vậy sư phụ.

Khóe miệng nam thanh niên thoáng cong lên, tựa hồ lời này rất hợp ý hắn, Uông Phi bị người khác giáo huấn, nhìn qua hắn rất vui vẻ. Cũng không biết là giữa Uông Phi và hắn có quan hệ gì?

- Vật kế tiếp, việc này kết thúc thế nào?

Nam thanh niên đáp:

- Sau khi Tiêu Phàm đánh bay Uông Phi thì liền dẫn cô gái người nga - Angelina đi, đến mượn phòng ở phòng tổng thống của khách sạn Thời Đại. Lúc con rời đi thì bọn họ vẫn còn ở đó chưa đi.

Hai hàng lông mày của Tát Bỉ Nhĩ nhướng cao:

- Mang cô gái người Nga đến mượn phòng ở khách sạn Thời Đại?

Nam thanh niên gật đầu một cái, trong mắt thoáng hiện lên một tia hâm mộ.

Mỹ nữ nước Nga tên Angelina đó thật sự là một báu vật độc nhất vô nhị, bất kể người đàn ông nào nhìn thấy báu vật quýet thế như vậy cũng không nhận được mà xoay chuyển tâm hồn.

- Tiêu Phàm không phải là người học đạo sao?

Nam thanh niên suy nghĩ một chút rồi lên tiếng:

- Sư phụ, đạo giáo của trung thổ, rất nhiều giáo phái cũng không cấm chuyện nam nữ, rất nhiều danh sĩ đạo giáo thời xưa đều cưới vợ sinh con. Các thế hệ Trương Thiên Sư của Long Hồ Sơn đều là con cháu huyết mạch của sư tổ Trương Đạo Lăng.

Tát Bì Nhĩ khẽ vuốt cằm, người tu đạo cũng không kiêng kỵ cưới gả, ví như giáo phái ở chỗ hẻo lánh như vậy, bản thân Tát Bì Nhĩ cũng không chỉ cưới một vợ.

- Nói như vậy, vị đại thiếu của Tiêu gia này cũng là một tên háo sắc?

- Tám mươi phần trăm là như vậy.

Nam thanh niên đáp, trong giọng nói mang theo sự hâm mộ và đổ kỵ.

Những người có quyền thế trong Đảng Nha Nội của những quốc gia phương đông này thật sự là có điểm phức.

Thấy nam thanh niên mang bộ dạng muốn nói nhưng lại thôi thì Tát Bì Nhĩ "Hừ" một tiếng, trên mặt lộ vẻ không vui.

Nam thanh niên liền vội vàng nói:

- Sư phụ, con cảm thấy người con gái nước Nga - Angelina đó có lai lịch không đơn giản...

- Hả? Cô ta có lai lịch gì?

Nam thanh niên do dự nói:

- Việc này, con tạm thời không có chứng cứ xác thực, chỉ là con cảm thấy có lẽ cô ấy có quan hệ với "Viễn Đông chi hồ".

- Viễn Đông Chi Hồ? Con nói cái dòng họ hoàng tộc Ái Tân Giác La Mãn Thanh đã suy vong kia sao? Tái Vũ?

- Đúng vậy, chính là hãn, từ sau khi liên minh tách ra, Tái Vũ đã rời khỏi KGB. Hiện tại, toàn bộ khu hắc ban ở Viễn Đông đều do một tay hãn thao túng. Dưới tay hãn, khống chế nhiều nhất chính là đủ loại mỹ nữ.

Tát Bì Nhĩ khẽ mỉm cười, nói:

- Chuyện ngày ngược lại có chút ý tứ, con thuận tiện điều tra đi, có thể tra rõ thì tốt. Chỉ có điều con phải nhớ kỹ, việc cấp bách hiện tại chính là phải tìm ra người kia. Trước khi tổ sư gia bề quan đã nói rất rõ ràng, người nọ bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Con bắt tay điều tra ở phương diện này đi, nghìn vạn lần không thể chậm trễ được. Người này là kẻ địch lớn nhất với chúng ta, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt hãn. Chờ đến khi hãn khôi phục lại thì sợ rằng không dễ dàng đối phó như vậy.

- Dạ sư phụ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Người Phụ Nữ Của Tôi

Chương 82: Người Phụ Nữ Của Tôi

Ngày thứ hai, đến lúc mặt trời lên cao thì Angelina mới ung dung tỉnh dậy, duỗi thân mình vô cùng thoải mái. Nói thật đã rất lâu rồi cô chưa từng được ngủ yên ổn như thế, cảm giác thật là thoải mái.

Chỉ có điều loại mãn nguyện này chỉ thoáng một cái rồi biến mất, ngay sau đó Angelina liền khôi phục sự cảnh giác.

Trong phòng có người.

Angelina tựa như là phản xạ có điều kiện vậy, kéo chăn lụa màu hồng lên che kín lồng ngực của mình. Dựa vào cảm giác thì cô cũng biết bây giờ cô đang trần trụi. Loại chăn bằng tơ lụa chỉ duy nhất đất nước phương đông này mới có, cộng thêm sự ma sát vào da thịt trần truồng của mình khiến cô gần như có phản ứng sinh lý.

Tiêu Phàm mặc đồ ngủ tơ lụa màu trắng, ngồi trước cửa sổ uống trà nóng.

- Thức dậy rồi sao?

Tiêu Phàm nhìn sang, mỉm cười hỏi, nụ cười vô cùng dịu dàng, giọng nói cũng rất dịu dàng.

Angelina kéo chăn mềm che kín cẩn thận, cả thân thể cuộn tròn. Chăn mềm bằng tơ lụa mềm mại đem vóc người yếu điệu của cô hoàn toàn phác họa ra, vô cùng duyên dáng. Dáng người cô từ trước ra sau vô cùng đầy đặn, cũng được xem là mỹ nữ hấp dẫn đàn ông nhất thế giới. Bất luận là mặc quần áo hay không mặc quần áo thì Angelina đều tuyệt đối không hổ là báu vật độc nhất vô nhị.

- Anh... Tôi... Nơi này là nơi nào?

Thoáng bất ngờ, Angelina dùng tiếng Trung Quốc không rõ ràng cho lắm hỏi, trong giọng nói tràn đầy sự nghi ngờ. Đêm qua rốt cuộc có chuyện gì xảy ra không? Tại sao cô một chút cũng không nhớ? Trí nhớ của cô chỉ dừng lại sau khi cô từ trong phòng tắm của phòng tổng thống này đi ra, sau đó cô hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã xảy ra cả.

Chỉ có điều nhìn thấy Tiêu Phàm ngồi ngay ngắn ở trước cửa sổ trong phòng ngủ thì Angelina đã có thể đoán ra được những chuyện đã xảy ra tiếp theo vào đêm hôm qua.

Vừa nghĩ đến điểm này thì Angelina lén đưa tay thăm dò vào chỗ giữa hai chân mình.

Cô thoáng khẳng định! Hình như đã xảy ra chuyện gì đó.... Lại giống như không thể nào khẳng định được.

Angelina rất nghi ngờ, vì sao bản thân mình vừa mới lên giường thì liền ngủ thiếp đi? Trước đây chưa từng phát sinh chuyện như vậy, nhất là khi cô vừa bị một người đàn ông hoàn toàn xa lạ mang vào phòng ngủ thì làm sao có thể vừa lên giường liền ngủ được chứ?

Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Nhưng mà Angelina có chút không hiểu, rốt cuộc vấn đề ở nơi nào? Chẳng lẽ người đàn ông này không thích phụ nữ phối hợp với hắn, mà thích một mình hoàn thành tất cả mọi thứ?

Bản thân mình nhất định sẽ phối hợp với hắn, bất kể là hắn đưa ra yêu cầu kỳ lạ thế nào thì cô nhất định sẽ phối hợp với hắn.

Điểm này là chắc chắn không thể nghi ngờ gì.

Lúc Angelina không nói tiếng nào đã đi theo Tiêu Phàm rời đi thì cô cũng đã sớm dự liệu được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. Không có người đàn ông nào dẫn cô đến phòng tổng thống xa hoa của khách sạn mà mục đích lại là cùng cô nói chuyện phiếm cả.

Thật ra thì tối hôm qua, lúc cô nhìn thấy Tiêu Phàm ra sân, chính mắt thấy Tiêu Phàm dùng một quyền giải quyết tất cả vấn đề thì trong lòng Angelina lập tức xuất hiện hứng thú dạt dào với Tiêu Phàm.

Angelina gặp qua không ít người đàn ông lợi hại như vậy, nào là giết người không chớp mắt, ăn thịt người không nhả xương, những người đàn ông kia

được khắc họa rất chân thật. Nhưng người giống như Tiêu Phàm vậy, cô thật sự nhìn thấy lần đầu tiên.

Người đàn ông này thoát nhìn ôn hòa nhã nhặn như thế, nụ cười rất dịu dàng, giọng nói cũng rất dịu dàng, thậm chí còn mang theo một chút vẻ bệnh tật. Mà ngoài không hề cường tráng, thật sự giống như những thư sinh nho nhã trong phim ảnh võ hiệp thịnh hành toàn thế giới ở đất nước bọn họ vậy, trên người mang theo tuyệt kỹ, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì liền khiến cho toàn trường khiếp sợ.

Thời thơ ấu, Angelina xem qua không ít phim võ hiệp điện ảnh của Trung Hoa, đối với những cao thủ nho sinh như vậy đặc biệt say mê. Tối hôm qua, lúc cô đi theo Tiêu Phàm đến nơi này, thậm chí trong đầu cô còn tưởng tượng ra cảnh người đàn ông nhã nhặn lịch sự này ở trên giường sẽ có loại biểu hiện khiến người khác kinh diễm nào?

Có khi nào sẽ khiến cho bản thân cô không xuống giường nổi không?

Nhưng bây giờ, ngay cả Tiêu Phàm lên giường như thế nào cô cũng không biết, thậm chí cô cũng không dám khẳng định rốt cuộc Tiêu Phàm có lên giường của cô không.

Trong chốc lát, trong đầu Angelina dường như hiện lên vô số khả năng.

Đối với suy nghĩ trong lòng Angelina, Tiêu Phàm dường như không hề để ý, mỉm cười nói:

- Đi rửa mặt một chút đi, sau đó cùng ăn điểm tâm.

- Hả... được...

Cuối cùng Angelina cũng khôi phục suy nghĩ bình thường. Người thanh niên nhã nhặn lịch sự trước mắt này là một thành viên trong giai cấp đặc

biệt ở quốc gia này. Ở chỗ này, hẳn là người quyết định tất cả mọi việc, thậm chí bao gồm cả vận mạng của mình.

Angelina bước xuống giường, cái gì cũng không mặc, cứ như vậy mà đem vóc người mê hoặc như yêu tinh bày ra trước mắt Tiêu Phàm. Dưới ánh đèn êm dịu, Angelina vô cùng xinh đẹp tựa như một ma nữ chuyên câu hồn đoạt phách trong truyền thuyết phương Tây.

Tiêu Phàm cũng không hề thu hồi ánh mắt của mình, mỉm cười quan sát thân hình tuyệt vời của cô.

Angelina đỏ mặt, vội vàng nghiêng người mở tủ quần áo bên cạnh, lấy ra một chiếc áo ngủ bằng tơ lụa màu hồng, mặc lên người, quay sang Tiêu Phàm cười then thùng một tiếng rồi vội vàng chạy vào phòng tắm.

Nhưng mà trước khi vào phòng tắm, Angelina liếc mắt nhìn chiếc giường cung đình to lớn kia, cái gối bên cạnh cô rõ ràng có dấu hiệu bị đè áp, vừa rồi lúc nằm dưới chăn, Angelina có sờ soạng vị trí bên cạnh mình, chăn vẫn còn rất ấm áp, chứng minh tối hôm qua có người ngủ chung với cô.

Rốt cuộc Angelina cũng yên lòng.

Không nghi ngờ chút nào, cái người ngủ cạnh cô chỉ có thể là Tiêu Phàm, không thể là người nào khác. Không có người đàn ông nào có thể chấp nhận đem người phụ nữ mình "Thăng" trở về, chấp hai tay tặng cho người đang ông khác cả.

Tiêu Phàm càng không phải là loại người như vậy.

Angelina chỉ cần nhìn ánh mắt của hắn là có thể đoán được, người đàn ông phương Đông bề ngoài nhã nhặn lịch sự này, trong xương cốt hẳn tuyệt đối là tính cách mạnh mẽ cứng rắn.

Angelina biết rất rõ, Tiêu Phàm có thể luyện thành võ thuật cao minh như vậy, nhất định đã chịu đựng quá trình khổ luyện khó có thể tưởng tượng được. Quá trình này, có rất ít người có thể kiên trì nổi, phàm người nào có thể kiên trì nổi, đều là người có tính cách cực kỳ cứng cỏi.

Quốc gia Phương Đông có câu châm ngôn: "Người có thể chịu được cực khổ, mới có thể trên vạn người!"

Không có thành công nào là dễ dàng cả. Thậm chí ngay cả thể hệ thứ hai nhà làm quan và thể hệ thứ hai nhà hào phú, có thể quyền thế huân thiên, có thể mùi tiền bức người, nhưng đó là số tốt, thành công hơn phân nửa là nhờ vào quan hệ.

Chỉ cần có thể khẳng định, tối hôm qua người ngủ cùng mình trên một cái giường là Tiêu Phàm thì Angelina có thể yên tâm rồi, ở một đất nước phương Đông thần bí khó lường này, cô rốt cuộc cũng thành công bước đầu tiên ra xa hội thượng lưu rồi. Có lẽ Tiêu Phàm chỉ vui đùa một chút mà thôi, sẽ không bỏ ra tình cảm thật sự với cô, sau khi chơi đùa thỏa thích thì đá ra xa, nhưng đối với Angelina mà nói, việc này chút quan hệ cũng không có.

Mục đích cô đến quốc gia này tuyệt đối không phải là vì lấy chồng.

Cái cô cần chỉ là một "Giấy thông hành" đi vào xã hội thượng lưu.

Cùng một thiếu gia của hào môn thế gia như Tiêu Phàm trải qua tình một đêm, hơn nữa những con em thế gia khác đều tận mắt nhìn thấy, đây chính là giấy thông hành tốt nhất. Chứng minh từ đó về sau Angelina có tư cách "Qua lại bình đẳng" với những con em thế gia khác.

Angelina rất hiểu tâm tư của đàn ông.

"Phụ nữ mà Tiêu Phàm từng ngủ qua", một cái định ngữ như vậy đối với những con em thế gia khác tuyệt đối không hề có ý nghĩa bản thủ khác, mà

là có tư cách khoe khoang, càng kích thích lòng ham muốn chinh phục của những người đàn ông khác.

Cái gọi là "Gái hồng lâu" chính là quyết định ở chỗ này.

Trở thành một "Gái hồng lâu" nhất đẳng ở xã hội thượng lưu của quốc gia này mới là mục đích thật sự của Angelina.

Lúc Angelina từ trong phòng tắm đi ra thì Tiêu Phàm đã rời khỏi phòng ngủ. Trên mặt bàn còn để lại nửa tách trà nóng tỏa ra hương thơm lượn lờ.

Angelina ở trong phòng ngủ thay quần áo xong, lại trang điểm qua loa một chút đã lập tức trở thành "Nữ Hoàng bóng đêm" của quán bar Tinh Ngữ xinh đẹp hào quang bắn ra bốn phía tối hôm qua.

Angelina bước ra phòng ngủ, cô tự cảm thấy rất hài lòng.

Tiêu Phàm đã ngồi ở đầu bên kia của bàn ăn chờ cô. Nhưng mà Angelina lại cảm thấy ý nghĩ bản thân mình tốt đẹp trong nháy mắt biến mất không còn một móng. Bởi vì cô lại thấy được Tân Lâm.

Tân Lâm vẫn ăn diện quần áo vô cùng bình thường, yên lặng đứng sau lưng Tiêu Phàm, không nói câu nào, ánh mắt nhìn về phía Angelina vẫn giống hệt như tối hôm qua, lạnh nhạt đến mức khiến cho người ta không thể đoán được rốt cuộc trong đầu cô ấy đang suy nghĩ cái gì.

Angelina rất sợ Tân Lâm, nỗi sợ hãi phát ra từ tận sâu trong nội tâm.

Mới nhìn qua, người mỹ nữ Phương Đông này còn mảnh mai hơn cả cô, nhưng Angelina rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí tức đáng sợ trên người cô ta, thật giống như lúc cô đối mặt với ông chủ lớn trước đây vậy. Ông chủ lớn cũng là người phương Đông, nho nhã; lễ độ; lịch thiệp, nhưng Angelina rất rõ một điều nếu cô dám cãi lại quyết định của ông chủ lớn thì ông ấy sẽ không do dự mà giết chết cô, thậm chí bao gồm cả người nhà của cô.

Ở trên người Tân Lâm, Angelina cảm nhận được khí tức giống như vậy.

Angelina cúi thấp đầu, chậm rãi đi tới.

- Ngồi đi.

Tiêu Phàm dịu dàng chào hỏi.

Trên bàn cơm, bữa sáng kiểu Nga được bày biện tinh tế.

Phục vụ của phòng tổng thống thật sự quá mức tỉ mỉ, có cả một nhóm phục vụ, bao gồm đầu bếp, chuyên phục vụ cho khách ở phòng tổng thống.

Angelina theo lời ngời đối diện với Tiêu Phàm.

- Trước tiên ăn chút gì đi, sau đó chúng ta trò chuyện tiếp.

Angelina cúi đầu đáp ứng một tiếng, bắt đầu yên lặng ăn điểm tâm, bộ dáng vô cùng đẹp mắt. Từ nhỏ, Angelina đã được huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc. Lễ nghi dùng cơm, lễ nghi xã giao chính là trọng điểm huấn luyện.

Nhà tâm lý học từng nói rất rõ ràng, càng là thực nữ thì càng có thể kích thích ham muốn chiếm đoạt của đàn ông.

Angelina ăn không nhiều, rất nhanh đã để dao nĩa xuống, đối mắt màu xanh da trời chuyên chú nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Angelina, bây giờ cô có hai lựa chọn, thứ nhất chính là tiếp tục làm ở quán bar Tinh Ngữ, thứ hai là tôi sẽ nuôi cô. Cô tự lựa chọn đi.

Angelina suy nghĩ một chút, vô cùng thận trọng nói:

- Tôi muốn quay về làm ở quán bar.... nơi đó náo nhiệt hơn nhiều, sẽ không quá hìu quạnh...

- Được, tôi tôn trọng lựa chọn của cô. Thế nhưng trong vòng một năm, không có sự đồng ý của tôi, cô không được tiếp xúc trên thân thể với người đàn ông khác, trừ khi cô rời khỏi nước này.

Cho dù câu nói này không có lý lẽ, nhưng từ trong miệng Tiêu Phàm nói ra lại vô cùng dịu dàng, tựa hồ như tất cả đều là chuyện đơn nhiên, không hề có bất cứ lời giải thích nào.

- Vâng...

Angelina không cần suy nghĩ lập tức đáp ứng, đôi mắt xanh biếc như đá quý nhìn Tiêu Phàm một cái, sau đó thu hồi ánh mắt thật nhanh.

Cô thực sự rất tò mò, giữa Tiêu Phàm và mỹ nữ phương Đông băng giá bên cạnh hẳn là dạng quan hệ gì. Nhưng cô không dám hỏi, ngay cả một chữ cũng không dám nhiều lời.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, tựa hồ rất hài lòng biểu hiện của cô, chậm rãi bưng chén trà lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tiêu Lão Gia Bình Phục

Chương 83: Tiêu Lão Gia Bình Phục

Tiêu Phàm tiếp tục ở thủ đô đợi bảy ngày. Bảy ngày này đề tài mà các hào môn thế gia ở thủ đô bàn luận nhiều nhất chính là chuyện bệnh tình của Tiêu lão gia đã được khống chế rất tốt, đang dần dần chuyển biến tốt. Đối với rất nhiều nhân vật chính trị mà nói, đây thật sự là một tin tức trọng đại.

Không cần nói cũng biết lực ảnh hưởng của ông cụ ở trong giới chính trị lớn thế nào rồi! Tình trạng sức khỏe của ông khỏe mạnh thế nào thực sự tác động đến quá nhiều người có thần kinh nhạy cảm.

Trước khi Tiêu Phàm rời khỏi thủ đô đã đi một chuyến đến bệnh viện.

Bảy ngày ngày, cậu đều sống trong mật thất dưới lòng đất của Chỉ Thủy Quan, gắng sức tĩnh dưỡng.

Tiêu Phàm tin tưởng rằng lực phản kích của "Hỗn Động Luân Hồi Đại Trận" cộng thêm với "Sự yểm trợ" của Angelina, cậu muốn tranh thủ hòa hoãn thêm bảy ngày cũng không quá khó khăn.

Một quyền kinh thiên ở quán bar Tinh Ngữ trước đó gần như đã khiến cậu tiêu tốn chút ít chân nguyên còn sót lại. Sau khi "Thỏa thuận điều kiện" với Angelina xong thì Tiêu Phàm lập tức quay về Chỉ Thủy Quan. Cậu đã rất khó khăn ngăn chặn thương thế của mình, nếu như cứ tiếp tục kiên trì nữa thì bất cứ lúc nào cậu cũng có thể bị bại lộ.

Bảy ngày đương nhiên không đủ cho thân thể Tiêu Phàm hồi phục lại như lúc ban đầu, nhiều nhất là có thể khiến cậu miễn cưỡng tạm thời áp chế thương thế của mình, có thể hoạt động giống như người bình thường. Có thể làm được việc này cũng đã vô cùng giỏi rồi, nếu như không phải Tiêu Phàm đã tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí đến cảnh giới cao thì sợ rằng một kích kia của bạch bào lão nhân cộng thêm lực thiên địa phản hệ cực kỳ khủng bố kia cũng đủ cho cậu bỏ mạng ngay tại chỗ.

Tiêu Phàm vừa mới đi vào cửa, liền nghe bên trong phòng bệnh truyền ra vô số tiếng cười vui sướng.

Bệnh tình ông cụ chuyển biến tốt, người tới thăm ông cũng nhiều hơn.

Lúc này, trong phòng bệnh của ông cụ có rất nhiều khách quý, mấy người con gái con rể của ông cụ, cũng chính là cô dượng của Tiêu Phàm, bọn họ đang vây quanh ông cụ nói chuyện phiếm.

Ông cụ cũng không có ngồi ở trên giường bệnh, mà ngồi trên ghế sa lon. Mặc dù trên người vẫn mặc trang phục bệnh nhân như trước, nhưng tinh thần đã tốt hơn lên rất nhiều, trên gương mặt gầy khô cũng thoáng xuất hiện hồng quang.

Ngồi ở bên cạnh ông cụ còn có một người đàn ông trung niên tuổi gần sáu mươi, gương mặt lỗ tai rất to, rất có uy nghiêm.

Người đàn ông này tên là Diệp Khí Vân, là một cán bộ nhà nước do một tay ông cụ cất nhắc lên, hiện tại đang đảm nhiệm chức vụ bí thư ở một tỉnh ủy nào đó, là người quyền cao chức trọng. Ở trong đảng phái của Tiêu gia, rất có lực ảnh hưởng, rất được ông cụ xem trọng.

Trong đảng phái có rất nhiều hạng mục công việc quan trọng, bình thường Tiêu Trạc luôn muốn hỏi ý kiến của Diệp Khí Vân.

Trước đây không lâu đã truyền ra tin đồn, nói rằng đến phiên họp tiếp theo của Quốc hội, Diệp Khí Vân mới có thể tiến thêm một bước, bước lên hàng ngũ quyết định sách lược tối cao.

Tiêu Phàm vừa xuất hiện, tiếng cười nói vui vẻ chợt ngừng lại, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người cậu, trên mặt vài vị trưởng bối đều lộ ra vẻ khó xử.

Nguyên nhân là vì "Sở thích" cùng đơn vị công tác hiện tại của vị trưởng tôn của Tiêu lão gia đều không thể nói với người ngoài được.

Lúc các vị trưởng bối của Tiêu gia trò chuyện với người ngoài cũng rất ít khi nhắc tới Tiêu Phàm, giữ kín như bưng. Ngược lại các vị trưởng bối thỉnh thoảng còn đề cập đến Tiêu Thiên, Tiêu Thiên ăn chơi quàn là áo lượt, nhưng hiện tại thiếu gia ăn chơi trác tác ở thủ đô này cũng không chỉ có

mình Tiêu Thiên. Duy chỉ có Tiêu Phàm là độc nhất vô nhị, con em thế gia ở thủ đô học đạo chỉ có một mình Tiêu Phàm, không hề có một dấu chấm phẩy nào.

Lúc này Tiêu Phàm xuất hiện thì mấy vị trưởng bối đều có chút ngượng ngùng trước mặt Diệp Khí Vân.

- Tiêu Phàm tới rồi sao? Đến đây con!

Không ngờ Tiêu lão gia lại hết sức yêu quý đứa cháu này, vừa nhìn thấy Tiêu Phàm thì trên mặt tức khắc mỉm cười, vẫy vẫy tay với Tiêu Phàm.

- Ông nội.

Tiêu Phàm không nhanh không chậm đi tới, mỉm cười chào hỏi ông nội, lại chào hỏi mấy vị trưởng bối có mặt ở đây.

Vừa nhìn thấy sắc mặt Tiêu Phàm vô cùng tái nhợt thì trong lòng ông cụ đều trầm xuống, nhưng lại không tiện hỏi thăm trước mặt mọi người, chỉ có thể vỗ vỗ xuống ghế sofa bên cạnh mình, nói:

- Tiêu Phàm đến đây, ngồi xuống đi, không nên đứng quá cực khổ.

Mấy vị cô dượng của Tiêu Phàm tức khắc vô cùng kinh hãi.

Ông cụ lại thế nào nữa rồi? Sao đột nhiên thái độ của ông đối với Tiêu Phàm lại có sự thay đổi khổng lồ như vậy? Trước đó ông cụ vẫn chưa bao giờ có bất kỳ lời nào nói nặng nhẹ nào với Tiêu Phàm, nhưng mà thỉnh thoảng cũng biểu lộ vẻ thương tiếc. Nói Tiêu Phàm vốn là hy vọng của Tiêu gia, chỉ tiếc hứng thú của cậu lại không đặt ở chính trị.

Hiện tại, ông cụ đối với Tiêu Phàm quả thực chính là yêu thích có thừa.

Ông cụ ngồi một mình trên ghế sofa dài, tất cả mọi người bao gồm cả Diệp Khí Vân và Tiêu Trầm cũng không ngồi cùng với ông cụ, dĩ nhiên là

để chứng tỏ sự kính trọng đối với ông cụ. Nhưng ông cụ lại không chút do dự đem sự vinh hạnh được ngồi cùng mình đưa cho Tiêu Phàm. Đặc biệt là chính là lời nói quan tâm Tiêu Phàm của ông cụ, khiến cho người ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tiêu Phàm trẻ tuổi như vậy, nhiều nhất cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, đứng nói chuyện với bậc trưởng bối là chuyện đương nhiên, thế nhưng câu "Quá cực khổ" là thế nào? Quả thực sắc mặt của Tiêu Phàm rất nhợt nhạt, nhưng bộ dáng của cậu ấy trước giờ vẫn luôn như vậy mà.

Việc ông cụ quá "Cứng chiều" thật sự chính là nguyên nhân.

Nhưng Tiêu Phàm lại không hề có chút khiêm nhường, mỉm cười đi tới, thản nhiên ngồi bên cạnh ông cụ.

Có một số trưởng bối âm thầm nhường mày, nếu như nói trước đó Tiêu Phàm còn có một chút "Chỗ đáng khen" như nhã nhận lịch sự; khiêm tốn cẩn thận thì hiện tại ngay cả một điểm cũng không còn, quả thực có chút quá phận rồi.

Tiêu Phàm quan sát tỉ mỉ tướng mạo ông nội, âm thầm thở phào một cái.

Đuôi chân mày tuyết trắng của ông nội lại lần nữa thẳng tắp, đường hoàng vân vất ngang miệng chỗ ẩn đường đã biến mất, ẩn đường sáng sủa. Khí tức tử vong hiện ra trước đó vài ngày biến mất hầu như không còn. Dấu hiệu tuổi thọ đã tận đã biến mất.

Tiêu Phàm lại không lộ dấu vết nắm lấy bàn tay gầy khô của ông nội, nhẹ nhàng xem xét mạch tượng của ông nội, mạch tượng vững vàng có lực. Theo lý thuyết y học mà nói thì nguồn sinh mạng của ông nội lại lần nữa trở nên dồi dào.

Đối với hành động lén lút không muốn cho người khác biết của đứa cháu trai này, ông cụ hiển nhiên đã nhận ra, hơi dùng sức cầm lấy bàn tay của

Tiêu Phàm.

- Khí Vân à, cảm ơn cậu đến thăm ta. Trong khoảng thời gian này, mọi nghiệp vụ đều làm rất khá, Giải Phóng đã báo cáo qua với ta. Ta thật sự rất vui, cũng rất hài lòng. Bất kể là lúc nào, nhất định phải đặt công việc lên vị trí thứ nhất.

Ông cụ chậm rãi nói, thân thể hơi ngã về sau, dựa vào ghế sofa.

Diệp Khí Vân cũng biết đây chính là ông cụ ra lệnh "Tiễn khách", Tiêu Phàm vừa đến thì ông cụ liền ra lệnh tiễn khách, thoạt nhìn cũng có vài phần trùng hợp, chỉ có điều Diệp Khí Vân cũng không giống với người bình thường, ông sẽ không nhàn chán suy đoán nguyên nhân làm gì. Cho dù thế nào thì ông cụ vẫn còn ở trong bệnh viện, hôm nay bọn họ đã trò chuyện gần bốn mươi phút, đáng lẽ ông không nên tiếp tục quấy rầy ông cụ nghỉ ngơi mới phải.

Sau đó Diệp Khí Vân nói mấy câu, lập tức đứng dậy xin từ biệt.

Tiêu Trạm cùng mấy vị trưởng bối khác của Tiêu gia cũng đích thân tiễn ra cửa, vẫy tay chào tạm biệt với Diệp Khí Vân.

- Được rồi, các anh chị cũng trở về đi, ta có chút mệt mỏi.

Diệp Khí Vân vừa đi, ông cụ đã quay sang hạ lệnh tiễn khách với con gái con rể, đối với người trong nhà, đương nhiên ông cụ sẽ không chú ý nhiều như vậy, không cần phải quanh co lòng vòng làm gì.

Tuy rằng con gái con rể ông cụ tràn đầy nghi ngờ, nhưng cũng không dám làm trái lời căn dặn của cha, tất cả đều rồi rít chào ông cụ. Trong ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm không khỏi sinh ra vào điểm khác thường.

Tiêu Phàm đi cùng với cha, lần nữa đưa đến ngoài cửa. Lễ tiết này nhất định phải có.

Trong phòng bệnh nhất thời trở nên yên tĩnh lại, Tiêu Trạh không kềm được đưa mắt quan sát Tiêu Phàm, ánh mắt trở nên hết sức kỳ lạ.

Tiêu Phàm lại có thể thực sự chữa khỏi bệnh của ông cụ. Từ bảy ngày trước, sau khi ông cụ uống dung dịch màu đỏ sậm giống như keo dán do Lục Cô đưa tới kia thì bệnh tình càng ngày càng chuyển biến tốt hơn, tốc độ khỏi bệnh lại càng nhanh hơn, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người. Phó viện trưởng Ninh đích thân ra trận, làm kiểm tra cận kề thân thể của ông cụ, xác định ông cụ đang khỏi bệnh, ông ta không kềm được mà tấm tắc không ngớt, lúc nào cũng nói là "Kỳ tích".

Phó viện trưởng Ninh là người có uy tín trong giới y học, theo góc nhìn của y học mà nói thì mấy ngày trước đó, Tiêu lão gia quả thực đã bệnh nguy kịch không có phương pháp xoay chuyển nữa rồi. Điểm này là thực sự không thể nghi ngờ.

Tất cả mọi thứ phát sinh trên người ông cụ, ngoại trừ hai chữ "Kỳ tích" thì phó viện trưởng Ninh cũng không biết phải miêu tả như thế nào.

Đương nhiên trên thế giới này bất cứ phương diện gì đều có thể phát sinh kỳ tích, mà ở mặt y học lại càng như thế, tỷ lệ xuất hiện kỳ tích cũng cao hơn những nơi khác. Ngoài sự cảm thán thì phó viện trưởng Ninh càng cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng. Bỏ qua quan hệ cá nhân thăm thiết với Tiêu Trạh thì việc Tiêu lão gia bình phục đối với người ngoài mà nói, đoàn chữa trị sẽ đem "Công lao" này quy kết trên người trưởng tổ chuyên gia điều trị là ông.

Cái ông cụ quan tâm cũng không phải là việc này, ông đã quan sát Tiêu Phàm rất kỹ càng, chân mày tuyết trắng dần dần nhướng lên, chậm rãi hỏi:

- Tiêu Phàm, vì cơn bệnh này của ông nội, rốt cuộc con đã trả giá bao nhiêu?

Nhìn từ bên ngoài, ngoại trừ sắc mặt càng tái nhợt hơn mấy phần thì Tiêu Phàm cũng không khác Tiêu Phàm ôn hòa thường ngày bao nhiêu. Nhưng ông cụ lại có thể cảm giác được rất rõ ràng, hơi thở của Tiêu Phàm vô cùng suy yếu.

Ông cụ chính là chủ tướng chiến đấu hơn trăm trận, giác quan thứ sáu của ông lúc bao giờ cũng vô cùng nhạy bén. Huống chi Tiêu Phàm và ông là ông cháu ruột thịt, huyết mạch tương liên.

Sắc mặt Tiêu Trạ cũng trở nên nghiêm túc, vùng giữa đôi lông mày mơ hồ cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, mỉm cười nói:

- Ông nội đừng lo lắng, vốn việc luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan tốn hao khá nhiều tinh thần. Con nghỉ ngơi một đoạn thời gian sẽ tốt lên thôi.

Chuyện này chỉ có thể tự mình Tiêu Phàm đi giải quyết, người khác đều không thể nào làm gì được, cũng không cần phải giải thích cận kề làm gì, tránh cho ông nội và cha lo lắng.

- Thực sự không có chuyện gì sao?

Tiêu Trạ nhìn không được mà truy hỏi một câu, vẻ lo âu trên mặt càng thêm sâu đậm.

Dù sao Tiêu Phàm cũng là con trai ruột của ông, bất luận thế nào cũng không thay đổi được điều này. Sẽ không có người cha nào thật sự có thể thờ ơ không quan tâm tình huống con mình cả. Chỉ là rất lâu rồi, ông phải đem loại lo lắng này chôn chặt dưới đáy lòng, không thể biểu lộ ra.

- Cha à! Cha yên tâm đi, không có việc gì đâu.

Tiêu Phàm ưỡn ngực, mỉm cười đáp.

Điềm xấu trên mặt Tiêu Phàm cũng đã biến mất không thấy đâu rồi. Cậu cực nhọc một phen, cuối cùng cũng không uổng phí, sau khi Tiêu Phàm thấy được kết quả này thì cậu cũng yên tâm hơn. Về phần tất cả những chuyện kể tiếp, tất cả đều phải do chính cậu đi đối mặt.

- Tiểu Phàm à! Con khẳng định sư phụ của con vẫn còn sao?

Ông cụ đột nhiên hỏi một câu như vậy.

- Dạ, tuy rằng con không biết sư phụ đã đi đến nơi nào, nhưng chắc chắn người vẫn còn sống trên đời.

Tiêu Phàm trịnh trọng đáp.

- Vậy con phải mau chóng nghĩ biện pháp liên lạc với sư phụ của con... Ông thật sự có chút không yên lòng.

Ánh mắt của ông cụ vẫn luôn dừng trên mặt Tiêu Phàm, chưa từng dời đi. Trong lòng ông cụ hiểu rất rõ, cái thế giới kia của Tiêu Phàm, ông thật sự không thể bước vào, nhưng ông càng không hy vọng cháu trai của mình xảy ra chuyện gì.

Biết đâu Chỉ Thủy Chân Nhân có thể giải quyết khó khăn của Tiêu Phàm.

- Dạ, ông nội. Con sẽ cố gắng liên lạc với sư phụ.

Tiêu Phàm rất nghiêm túc gật đầu một cái.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đại Tông Đình

Chương 84: Đại Tông Đình

Đông Nhạc Thái Sơn.

Tiêu Phàm và Tân Lâm chậm rãi đi trên ba mươi tám bậc thang bằng đá chập hẹp.

Tân Lâm vẫn khí định thần nhàn, nhưng trên thái dương của Tiêu Phàm mơ hồ đã đổ mồ hôi hột. Tuy ngoài miệng Tân Lâm không nói nhưng trong lòng vô cùng căng thẳng.

Leo núi lại có thể khiến cho Tiêu Phàm mệt nhọc như vậy, xem ra tình trạng thương thể của Tiêu Phàm còn nặng hơn so với tưởng tượng của Tân Lâm.

Lúc trước khi Tiêu Phàm quyết định lấy thân ứng kiếp, vì Tiêu lão gia nghịch thiên cải mệnh thì Tân Lâm bắt buộc phải cất đi một số ảo tưởng trong lòng, một lòng hy vọng kết quả không quá nghiêm trọng.

Dù sao thì Tân Lâm không phải là đệ tử của Vô Cực Môn, đối với tướng mệnh học này lại chưa từng nghiên cứu qua, cũng không thể hiểu được cái lực trời phạt này thực sự là thế nào. Thế nhưng ba năm qua, Tiêu Phàm vẫn luôn tính toán chính xác không hề bỏ sót bất cứ việc gì, khiến cho Tân Lâm mù quáng tin tưởng, bất kể là tình thế nghiêm trọng dường nào thì Tiêu Phàm nhất định có thể ứng phó được.

Khi một người phụ nữ tin tưởng một người đàn ông thì đều có tâm tình tương tự. Nhưng mà tình hình thực tế lại vô cùng nghiêm trọng, nằm ngoài dự đoán của Tân Lâm.

Sớm biết như vậy thì bọn họ nên ngồi xe lên núi.

Lấy tư cách là phong cảnh đồi núi xuất hiện sớm nhất của quốc gia ta, nên tuyến đường của Đãng Thái Sơn không chỉ có một, từ lâu đã được xây dựng tu bổ thành quốc lộ phục vụ việc giao thông buôn bán.

- Nếu không thì ngồi kiệu đi.

Mắt thấy Tiêu Phàm dừng lại, tựa vào tảng đá ven đường nghỉ chân, thở hổn hển thì rốt cuộc Tân Lâm cũng không nhịn được khẽ nói. Muốn đi bộ leo lên núi thì có người cung cấp dịch vụ ngồi kiệu lên núi, đương nhiên thu phí không hề rẻ. Có một số khách du lịch lúc nào cũng lạc quan một cách mù quáng, đánh giá rất cao thể lực của mình, lựa chọn đi bộ lên đỉnh núi. Nhưng đi chưa tới phân nửa đã mệt mỏi muốn nằm rồi.

Chỉ vèo vèo ba mươi tám bậc thang cũng đủ đánh gục tứ chi của rất nhiều khách du lịch. Vì thế nên dịch ngồi kiệu lên núi cũng đúng dịp xuất hiện.

Đây là một nghề nghiệp rất cực khổ, nhưng cũng có rất nhiều người làm, chỉ cần có thể kiếm được tiền nuôi sống gia đình qua ngày là được. Rất nhiều người đàn ông vạm vỡ đều tình nguyện làm công việc vất vả này.

Tiêu Phàm mỉm cười phất tay, nói:

- Không sao đâu, cứ đi từ từ, thuận tiện ngắm phong cảnh dọc đường cũng rất tốt, có thể khiến cho tâm thần sảng khoái.

Tân Lâm nhàn nhạt nói:

- Anh vui vẻ thoải mái....

Cô ở chỗ này lo lắng đến đau đớn tâm can.

Tiêu Phàm liền cười, vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Tân Lâm, sóng mắt dịu dàng như nước.

Hai hàm răng trắng tinh của Tân Lâm cắn cắn đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, tránh ánh mắt của Tiêu Phàm, khẽ nói:

- Có người theo dõi.

Sau khi xuống phi cơ không lâu thì Tân Lâm đã phát hiện ra, mặc dù người theo dõi rõ ràng là một người thành thạo, nhưng muốn giấu diếm được tai mắt của Tân Lâm thực sự không dễ dàng. Nếu là lúc bình thường thì Tân Lâm đã sớm thu thập cái tên theo dõi đó, nhưng bây giờ cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, không dám rời Tiêu Phàm quá xa. Tân Lâm thật sự rất lo lắng đây chính là kẻ điếu hổ ly sơn của người khác.

Lúc này chính là thời điểm Tiêu Phàm suy yếu nhất, cô tuyệt đối không thể khinh thường được.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, cười nhạt một tiếng, nói:

- Anh biết, không cần để ý, cứ để cho bọn họ đi theo.

- Ừ.

Tân Lâm gật đầu.

Tân Lâm chỉ là mất hứng khi bị người khác theo dõi, cũng không hề sợ. Thánh nữ đương đại của Thất Diệu Cung cũng không phải dễ bị người khác hù dọa như vậy.

Nghỉ ngơi một hồi, Tiêu Phàm lại cất bước đi về phía trước.

Sáng sớm tinh mơ đã lên đường, lúc leo lên đỉnh Ngọc Hoàng đã là buổi trưa. Tiêu Phàm và Tân Lâm không có đi miếu Ngọc Hoàng dạo chơi, mà đi đến khách sạn Thần Khế kế bên. Đây không phải là lần đầu tiên Tiêu Phàm đi tới Thái Sơn, trước đó vài năm lúc cậu đi dạo chơi khắp nơi đã từng đến đây. Mà lần này nguyên nhân cậu đến Thái Sơn cũng không phải để dạo chơi.

Ở nhà ăn của khách sạn Thần Khế, hai người Tiêu Phàm dùng cơm kiểu Trung Quốc.

Tiêu Phàm ăn không ít thịt. Điều này đối với Tiêu Phàm mà nói chính là tình huống cực kỳ hiếm thấy. Từ lúc Hạo Nhiên Chính Khí luyện tới đại thành, Luân Hồi Cảnh viên mãn thì Tiêu Phàm đã không dính đến thức ăn mặn, chủ yếu là ăn thực vật hoa quả ích khí bổ thần.

Nhưng bây giờ, dường như khẩu vị của cậu tốt lắm.

Tân Lâm lại càng lo lắng nhiều hơn, lại một lần nữa ăn ngũ cốc thức ăn chính, đã chứng minh một điều: Cảnh giới của Tiêu Phàm đã rơi xuống khỏi cảnh giới Tương Viên Mãn, cần phải ăn uống một lượng lớn thịt để bổ sung dinh dưỡng. Cũng không biết rốt cuộc cảnh giới của Tiêu Phàm đã rơi xuống bao nhiêu.

Có lẽ đây chỉ là khởi đầu của lực trời phạt.

Lúc luyện chế "Càn Khôn Đại Hoàn Đan", Tiêu Phàm đã từng khẩn cầu với trời: "Lấy thọ lộc của ta, dịch chi tân sinh, trời phạt, nguyện giáng trên thân ta, đan tâm đạo thể, thay đổi thể gian".

Nghịch thiên cải mệnh, lấy thiên tử mệnh ứng kiếp, trừ khử toàn bộ "Họa diệt tộc", "Trời phạt" tuyệt đối không chỉ giảm cảnh giới tu vi của anh ấy đơn giản như vậy, không biết còn bao nhiêu tai họa đang chờ đợi anh ấy nữa đây.

Chính là bởi vì không biết nên trong lòng Tân Lâm lại càng hoảng sợ. Cô không phải vì mình và là lo lắng cho Tiêu Phàm.

- Đi thôi, đến Thanh Đế Cung.

Sau khi dùng xong bữa cơm kiểu Trung Quốc, nghỉ ngơi chốc lát thì Tiêu Phàm nói.

Tòa kiến trúc cao nhất ở ngọn núi Thái Sơn này được gọi là Miếu Ngọc Hoàng. Thanh Đế Cung ở đỉnh phía Tây Nam của Miếu Ngọc Hoàng, phía

đông tiếp đón đỉnh bàn đạo Ngọc Hoàng, là nơi Thanh Đế để quân sinh sống trên miếu.

Thanh Đế chính là Thái Hạo Phục Hy đại đế, đạo giáo tôn kính là thần, làm chủ sự sinh sôi phát triển của vạn vật, là vị thần của Phương Đông, tự là Đông Nhạc.

Chỉ có điều hôm nay có một điều đặc biệt chính là Thanh Đế Cung đóng cửa, không mở tiếp đón khách du lịch. Bên ngoài cửa cung có dựng một tấm bảng, ghi là bên trong đang tu sửa, tạm ngừng mở cửa một ngày một đêm.

Các du khách cũng không hài lòng, nhưng cũng may là Miếu Ngọc Hoàng vẫn mở cửa, nên các khách du lịch cũng không có nhiều ý kiến.

Dù sao thì mọi người muốn thăm viếng miếu Hoàng nên mới có thể hăng hái leo lên ngọn núi cao ngất này, nhân tiện quan sát mọi ngọn núi nhỏ khác.

Trong Thanh Đế Cung mơ hồ nghe thấy tiếng hò hét vật lộn truyền ra, Nhưng trên đỉnh núi gió lạnh gào thét, người bình thường không tỉ mỉ thì không thể nghe ra được.

Phía trên Thạch Bình phía trước Thanh Đế Cung có hai người đang đánh nhau.

Hai người đều được xem là người vạm vỡ, chỉ có điều vóc dáng vẫn có sự khác biệt. Vị đứng bên phải mặc trang phục người Hán, thân cao chừng một mét tám, đầu tóc húi cua, áo sơ mi màu đen, quần tây dài màu đen, nếu như thắt thêm cà vạt là đúng chuẩn thành phần trí thức hiện nay. Chỉ có điều lúc này cổ áo đã sớm mở ra xuất hiện hai cái lỗ, mơ hồ lộ ra bắp thịt cường tráng, tay áo cũng xắn lên cao, bắp thịt trên cánh tay nhô cao, mang theo mười phần kinh lực, chính là một đại hán Hoàng Hải hùng dũng oai vệ.

Dân gian có câu tục ngữ: "Đại hán Hoàng Hải đứng trước cửa, không cần mặc quần áo cũng đẹp mắt.

Nhưng tên đại hán trước mắt so sánh với vị đại hán Hoàng Hải trong câu tục ngữ, không chỉ kém một cấp bậc.

Đối diện với tên đại hán chính là một người thân cao chừng hai thước, trên đỉnh đầu đen nhánh bóng loáng, chỉ có sau ót có giữ lại một cái đuôi sam. Thân thể màu đỏ, trên cơ bắp màu đồng đỏ một tầng mồ hôi bóng loáng, bên hông đeo một cái thắt lưng bằng da trâu bản lớn, thân dưới mặc một cái quần da màu đen, dưới chân mang một đôi ủng bằng da trâu. Hắn hơi khom lưng, thoạt nhìn rất mạnh mẽ, tựa như ma thần hoang dã thời xa xưa vậy. Người bình thường đừng nói cùng hắn đánh nhau, hắn chỉ cần liếc mắt nhìn đã khiến người khác sợ hãi gục xuống rồi.

Thời tiết đã bắt đầu bước qua mùa đông, đại tông đỉnh, khí lạnh bức người.

Trên thân thể đỏ sẫm của đại hán này đổ đầy mồ hôi, có thể thấy được hai người đánh nhau khá lâu rồi. Phía sau hai người có đến bốn năm người, hoặc ngồi hoặc đứng quan sát trận đấu của hai người, vẻ mặt ngưng trọng. Quần áo của hai nhóm người xem cuộc chiến cũng khác nhau, bên phải mặc âu phục giày da, giày da sáng bóng; đa số người bên trái đều mặc quần áo da, kiểu tóc lập dị, vừa nhìn cũng biết không phải là trang phục của người Hán, chắc là dân tộc du mục đến từ thảo nguyên.

Chỉ xét về vóc dáng thì hai người đàn ông vạm vỡ này thân thể cường tráng.

- A Cổ Lạp, hai ta đã so đấu khá lâu rồi, còn đánh nữa không?

Đại hán mặc áo đen mở miệng hỏi, vẫn giữ tư thế phòng bị như trước, không dám có chút buông lỏng.

- Đánh! Vì sao không đánh chứ? Còn chưa phân được thắng thua mà!

A Cổ Lạp buồn bực quát lên, âm thanh giống như là trực tiếp phá lồng ngực bay ra ngoài vậy.

Đại hán áo đen cười nói:

- A Cổ Lạp, các người là khách từ xa đến, hôm nay chúng ta cũng đã nói, chỉ là so tài thôi, phải biết dừng đúng lúc, không cần thiết phải đấu đến lúc phân định thắng thua đâu!

Ngoại hình A Cổ Lạp thô to dũng mãnh, nhưng cũng không phải là hạng người chỉ biết dùng nắm đấm thuần túy, hắn nghe thấy vậy liền nói:

- Không sao đâu, dù sao thì đại ca của ta vẫn còn đang nói chuyện tán dóc với Văn Nhị thái gia, ta đã sớm nghe danh tiếng nghe qua danh tiếng thuộc hạ của Văn Nhị thái gia, có lực đại hộ pháp, đều là đích thân Văn Nhị thái gia chỉ bảo. Ta vẫn luôn muốn có cơ hội so tài, hôm nay vừa lúc nhàn rỗi, không bằng cứ đánh thoải mái một trận đi.

Tiếng Hán nói rất trôi chảy.

- Ha ha, không dám... Không dám. Chúng ta đã sớm nghe danh mười ba Phiêu Kị bên cạnh Lang Vương, mỗi một người đều là đại hán đội trời chân đạp đất, là hùng ưng trên thảo nguyên. Trận đánh hôm nay quả thực là đánh quá đã rồi, mười ba Phiêu Kỵ đúng là danh bất hư truyền.

- Được, vậy thì cứ tiếp tục.

A Cổ Lạp buồn bực rống một tiếng, vọt lên trước.

Thân hình hắn cực kỳ khôi ngô cao lớn, khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn gần ba thước thì hai chân hắn liền nhảy tới người đàn ông mặc áo đen, bàn tay to lớn tạo thành hình móng vuốt bắt tới.

Người đàn ông người Hán áo đen đương nhiên không chịu cho hắn bắt lại.

Cái người đàn ông thảo nguyên am hiểu nhất chính là kỹ thuật vật lộn cận chiến, mà sức mạnh của A Cổ Lạp này cũng thuộc loại vô cùng vô tận, nếu thật sự để hãn bắt lấy hai vai thì muốn thoát thân cực kỳ khó khăn, trận so tài này cũng liền phân được thắng bại.

Đừng xem hai người ngoài miệng nói chuyện khách khí với nhau, cái gì là so tài võ nghệ đến giới hạn thì ngừng. Nhưng trên thực tế ai cũng không dám sơ suất. Trận đấu này cũng không phải chỉ trận so tài giữa hai người.

Lang Vương thảo nguyên - Bột Mà Thiếp Xích bỗng nhiên xuôi nam, đích thân dẫn năm Phiêu Kỵ đến Hoàng Hải gặp Văn Nhị thái gia, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Văn Nhị thái gia từ lâu đã không hỏi chuyện trần tục đứng ra tiếp đãi những nhân vật cự phách ở thảo nguyên từ xa đến, tại ngũ nhạc chi thủ - đại tông đình, cùng nâng cốc tâm sự chuyện xưa với Lang Vương.

Thanh Đế Cung cũng vì vậy mà "Tu sửa" một ngày một đêm.

Ở trên giang hồ Hoàng Hải này, mỗi một câu nói của Văn nhị thái gia - Văn Thiên chính là quy củ. Đừng bảo là tu sửa Thanh Đế Cung, mà cho dù hãn ta nói tu sửa Miếu Ngọc Hoàng một ngày một đêm thì hôm nay du khách đến Thái Sơn cũng chỉ có thể ngồi bên ngoài mỗi mắt nhìn vào, không thể vào được.

Nhưng mà mỗi lần Văn nhị thái gia đến Thái Sơn đều thích đến Thanh Đế Cung, mà không phải đến Miếu Ngọc Hoàng, dường như hãn chỉ có tình ý duy nhất với Thái Hạo Phục Hy Đại Đế.

Trận đấu của A Cổ Lạp và người đàn ông người Hán áo đen, trên thực tế thắng thua thế nào chính là đại biểu cho mặt mũi của hai nhân vật cự phách thảo nguyên và Hoàng Hải.

Nếu như A Cổ Lạp thua cũng đồng nghĩa với trên mặt Bạch Lang mất đi hào quang, nếu như hán tử áo đen thua thì Văn nhị thái gia cũng ném mất mặt mũi.

Tuy nói là so tài nhưng hai bên đều xuất toàn lực.

Hán tử áo đen chùn người xuống lấy đầu hói không tóc tránh thoát hai tay của A Cổ Lạp, khẽ quát một tiếng, tay phải đánh ngay bụng của A Cổ Lạp, quyền phong uy vũ, chính là phương pháp lợi hại dùng cánh tay chém xuống.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Quy Tắc Của Văn Nhị Thái Gia

Chương 85: Quy Tắc Của Văn Nhị Thái Gia

Bất hạnh của người đàn ông áo đen chính là ở chỗ hắn có thể đánh trúng loại người trâu bò như A Cổ Lạp, nhưng chỉ có thể đánh khi đối thủ đứng bất động.

Đương nhiên A Cổ Lạp có thể đứng yên cho hắn đánh thì nhất định có thể đánh trúng, dù sao thì vóc dáng của hắn và A Cổ Lạp cũng không đến mức quá chênh lệch, chiêu Thông Ti Phách Quả Quyền vốn là lấy sở trường chiêu trầm mang theo lực đạo cực lớn, đồng thời còn phải chú ý từng tắc vuông khi phát lực, so sánh với Vĩnh Xuân Quyền tuy có kỹ thuật khác nhau nhưng lại có hiệu quả giống nhau một cách kỳ diệu, nhưng mà cả hai đều mang theo sự tinh túy khác nhau.

Vấn đề là A Cổ Lạp cũng không phải đứng bất động.

Một quyền của người đàn ông áo đen chưa kịp đánh ra đã phải vội vàng tránh né bàn tay to lớn tựa như một cái quạt của A Cổ Lạp, nếu như để cho

người này bắt được thì mọi việc coi như xong rồi.

Một quyền đánh trúng lồng ngực của A Cổ Lạp, một tiếng "Bụp bụp" vang dội, thân thể A Cổ Lạp chỉ hơi ngửa ra sau, lập tức đứng yên như tượng giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy. Hắn buồn bực rống lên một tiếng, quơ bàn tay to lớn như quạt, quét qua người đàn ông áo đen.

Trận đấu của hai người này lại mất thêm một khoảng thời gian uống cạn chung trà, nhưng vẫn khó phân thắng bại.

- Thông Tí Phách Quả Quyền chú trọng khả năng phát lực ở từng tắc vuông, nhưng lại chưa tu luyện tới, nếu như cứ tiếp tục đánh như vậy thì sớm muộn gì cũng thua.

Trận đánh đang đến hồi náo nhiệt bỗng nhiên có một giọng nữ lạnh lẽo chột vang lên. Tất cả mọi người đều kinh ngạc, quay đầu nhìn lại nhưng chỉ thấy nơi cửa chính của Thanh Đế Cung có một nam một nữ trẻ tuổi đang đứng lặng yên ở đó, người lên tiếng chính là Tân Lâm.

Vừa rồi tất cả mọi người đều chuyên tâm theo dõi trận so tài bên trong, nên không ai phát hiện ra hai người bọn họ đến khi nào. Tại sao những vệ sĩ canh giữ ngoài cửa lại không ngăn cản bọn họ?

Nghe thấy lời bình luận của Tân Lâm, người đàn ông áo đen có hơi phân tâm, thiếu chút nữa đã bị một chưởng của A Cổ Lạp quét trúng, hắn bất đắc dĩ phải đánh bừa một chiêu, sau đó lùi lại ba bước, dáng vẻ có chút chật vật, nhất thời vô cùng tức giận.

- Người nào?

Người đàn ông áo đen lập tức nhảy ra ngoài vòng tròn, trợn mắt nhìn, nổi giận đùng đùng quát lên.

- Các người làm sao xông vào đây được?

Tân Lâm liếc hẳn một cái, lạnh nhạt nói:

- Chiêu "Dạ Xoa Thăm Dò Đại Dương" vừa rồi, người chỉ cần thêm ba phần lực nữa là đã thắng rồi. Cần gì phải đánh đến tận bây giờ?

Nhìn dáng vẻ của Tân Lâm nhiều nhất cũng chỉ hai mươi mưới tuổi, cô lạnh lùng đứng ở nơi đó, gió núi thổi mái tóc đen tung bay, vừa xinh đẹp vừa đáng sợ, nhưng dáng người cô rất nhỏ còn không bằng phân nửa người đàn ông áo đen, nhưng lại lớn giọng bình luận khiến cho mọi người vừa tức giận vừa buồn cười.

Người đàn ông áo đen giận dữ, quát lên:

- Cô hiểu cái gì chứ? Nói vớ vẩn!

Tân Lâm thản nhiên nói:

- Vừa rồi người rõ ràng đã đánh trúng hẳn, nhưng xuất lực chưa đủ, không đủ thương được người ta. Xem ra chiêu thức Thông Tí Phách Quả quyền này, bình thường người chỉ luyện chém xuống thôi, cũng không hề hiểu được tinh túy của hai chữ "Thông tí"... Bỏ đi, chắc chắn Văn nhị thái gia đã nói đạo lý này cho người, nhưng chính người luyện không tới nơi tới chốn, cho dù có nói nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng.

- Ha ha, theo như cách nói của cô thì Thông Tí Phách Quả Quyền của cô đã luyện thành công rồi phải không? Nếu như có bản lĩnh thì đến đây chỉ dẫn ta một chút xem.

Người đàn ông áo đen tức giận đến mức đầu tóc ngấn đều dựng lên.

Phải biết rằng đời này thứ hẳn kiêu ngạo nhất chính là võ thuật, lục đại Kim Cang dưới trướng của Văn nhị thái gia có thể tay không vật lộn, ngoại trừ đại sư huynh ra thì hẳn chính là người giỏi nhất. Đại sư huynh bận ở chính

điện cùng sư phụ trò chuyện với Bạch Lang, nên các sư huynh đã đề cử hân đứng ra so tài với A Cổ Lạp.

A Cổ Lạp này như là trâu bò vậy, cực kỳ khỏe mạnh, nếu như dùng tay không vật lộn thì những vị sư huynh khác càng không nắm chắc phần thắng.

Hân đánh nhau với A Cổ Lạp nửa buổi, nhưng từ đầu đến cuối không có cách nào chiến thắng, vẫn luôn rơi xuống thế hạ phong, người đàn ông áo đen đã sớm tức giận đầy bụng. Bây giờ ngay cả một cô bé cũng dám lên mặt dạy dỗ hân, còn dám nhắc tới sư phụ của hân, nghiêm nhiên dùng giọng điệu như một bậc trưởng bối, bảo sao hân không tức giận bùng nổ được chứ?

Đương nhiên hân biết rõ chiêu "Dạ Xoa Thăm Dò Đại Dương" vừa rồi, nếu như thêm ba phần lực nữa là có thể đánh bại A Cổ Lạp rồi. Nhưng lúc hân đánh trúng A Cổ Lạp, đã dùng hết lực rồi, cho dù muốn tăng thêm một chút lực nữa cũng đã khó rồi, cho dù hân có cố gắng thế nào cũng không được.

Nếu như là Văn nhị thái gia lên tiếng chỉ điểm như vậy thì người đàn ông áo đen hiển nhiên sẽ kính cẩn nghe theo, không dám có nửa câu phản đối. Nhưng người mở miệng lại là một cô bé miệng còn hôi sữa, dù có nghe thế nào thì đó cũng là một câu nói châm chọc.

- Hai vị là ai? Đến chỗ này làm gì?

Nhìn thấy người đàn ông áo đen nổi giận như phát điên thì một người đàn ông người trung niên đang ở bên cạnh theo dõi trận đấu bỗng tiến lên hỏi, vẻ mặt rất nghiêm túc. Thoạt nhìn, người đàn ông trung niên này lớn hơn người đàn ông áo đen vài tuổi, phong thái trầm ổn, lời lẽ khách sáo, một đôi mắt sắc bén tinh quang bắn ra bốn phía, đảo qua đảo lại trên mặt Tân Lâm và Tiêu Phàm, vẻ mặt hân vô cùng cảnh giác.

Hai tay Tiêu Phàm ôm quyền làm lễ, mỉm cười nói:

- Khương nhị ca, chúng tôi tới từ thủ đô, có việc gấp muốn bái kiến Văn nhị thái gia, xin Khương nhị ca thay ta truyền đạt một tiếng.

Người đàn ông trung niên vô cùng kinh hãi, lần nữa quan sát Tiêu Phàm một cách tỉ mỉ, sau đó nghi ngờ nói:

- Tiên sinh biết tôi? Xin hỏi quý danh của tiên sinh...

- Nhị ca à! Nói chuyện với bọn tàn tật làm gì chứ? Khả khả, ngay cả mèo chó cũng muốn gặp sư phụ, sư phụ người cũng không rãnh rồi như vậy. Đây, nhóc con kia, có phải cô muốn gặp sư phụ ta hay không? Nếu như cô có thể đánh ngã ta thì ta sẽ giúp cô chuyển lời!

Người đàn ông trung niên được gọi là Khương nhị ca đó còn chưa nói dứt lời thì người đàn ông mặc áo đen đã nhin không được mà lên tiếng cắt lời hẳn, nói to với Tân Lâm.

Người đàn ông vạm vỡ Mông Cổ - A Cổ Lạp đã sớm lui qua một bên, cùng với mấy vị dũng sĩ Mông Cổ khác thờ ơ đứng nhìn. Nói cho cùng thì bọn họ là khách từ xa đến đây, đây là "Việc nhà" của Văn nhị thái gia, bọn họ hiển nhiên không thể nào xem vào rồi. Chỉ có điều trông biểu tình kia của A Cổ Lạp, cũng không phức lắm. Mặc dù Tân Lâm bình luận về người đàn ông áo đen, nhưng đối tượng mà cô ấy nói "Đánh bại" kia chính là A Cổ Lạp.

A Cổ Lạp nhìn dáng vẻ mềm mại của Tân Lâm, từ trong lòng ngực hẳn thở ra một ngụm trọc khí, vô cùng buồn bực.

Cứ như vậy, A Cổ Lạp đứng bất động ở đó, mặc cho cô có đánh thế nào, cho dù đánh đến hai bàn tay nhỏ bé sưng lên cũng không thể nào tổn thương đến một cộng lông măng của A Cổ Lạp!

Những này thật sự chỉ biết khoác lát mà thôi.

Khóe miệng Tân Lâm hơi cong lên, hỏi:

- Lời này của người là thật hay giả?

- Đương nhiên là thật, chỉ có điều ta phải nói trước việc hôm nay là do cô chủ động đứng ra, nếu như lát nữa ta có lỡ tay tổn thương cô thì cô cũng không được đẩy trách nhiệm lên người ta, tất cả đều tại cô tự tìm.

- Lão Tứ!

Người đàn ông trung niên - Khương nhị ca nương mày, khề quát một tiếng.

Sự việc rõ ràng là có lẽ cô gái nhỏ này đã học qua chút công phu khoa chân múa tay, biết được chút đạo lý quyền pháp, nhưng lại dám ở chỗ này ăn nói lung tung, "Chỉ điểm giang sơn". Nếu như thật sự đánh nhau thì làm sao có thể là địch thủ của lão tứ được chứ? Chỉ sợ là chỉ một quyền của lão tứ cũng đủ đánh đến nội thương rồi.

Mặc dù tất cả mọi người đều không phải là thiện nam tín nữ gì, nhưng sư phụ ở ngay bên trong, lão Tứ lại ỷ lớn ăn hiếp nhỏ, lấy thân phận nam nhi ăn hiếp nữ nhi, đã thương tiểu cô nương nhà người ta, chỉ sợ là sư phụ sẽ trách móc.

Trên giang hồ người nào không biết quy tắc của Văn nhị gia của Hoàng Hải rất nghiêm khắc chứ?

- Nhị ca, anh đừng cản em. Em thật sự không phải tranh hơn thua với cô ấy, tất cả mọi người đều biết quy tắc của sư phụ, người đã sớm không gặp người lạ, người nào muốn gặp phải cũng phải thông qua cửa ải của huynh đệ chúng ta. Em chỉ là chiếu theo quy tắc mà làm việc mà thôi.

Người đàn ông áo đen thở phì phò, dù thế nào thì hãn cũng không thể nào nuốt trôi cục tức này được, vẫn còn nghẹn ở cổ, nói. Sau đó hãn chuyển mắt sang Tân Lâm.

- Đến đây, tiểu nha đầu, ra tay đi, ta cũng không phải ức hiếp cô...

Nói xong người đàn ông áo đen giơ tay ba ngón tay lên:

- Ba phút! Chỉ cần cô có thể cầm cự đúng ba phút thì xem như cô thông qua cửa ải. Ta liền giúp cô đi thông truyền.

Tân Lâm mỉm cười, nói:

- Được, ai cũng nói Văn nhị thái gia có quy tắc riêng, lục đại hộ pháp Hoàng Hải đều là người hào hiệp, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Mặc dù người đàn ông áo đen nổi giận đùng đùng, nhưng trước sau vẫn luôn cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng. Có thể thấy môn quy của Văn nhị thái gia rất nghiêm khắc, lời này của Tân Lâm là lời nói ra từ đáy lòng, không tính là khen nhảm.

Thấy Tân Lâm đã bước chầm chậm tới thì Khương nhị ca cũng không ngăn cản nữa, chậm rãi lui sang một bên.

Nói thật thì trong lòng hắn vô cùng hiếu kỳ, rất muốn tìm ra đáp án, ngoài mặt tiểu cô nương này nói năng lung tung, nhưng biết đâu lại là chân nhân bất lộ tướng.

Lão Tứ nói đúng, chỉ cần không làm trái quy tắc của sư phụ, vậy thì không sao cả.

Tân Lâm đi đến trước mặt người đàn ông , cứ như vậy tùy tiện đứng đó, lạnh nhạt nói:

- Nghe danh Văn nhị thái gia tinh thông Thông Ti Quyền đã lâu, ngày thường người lãnh giáo Văn nhị thái gia, có thể kiên trì bao lâu?

Người đàn ông áo đen quát lên:

- Người hỏi thăm tình huống của sư phụ ta làm gì? Lúc sư phụ chỉ bảo chúng ta, nếu như người thật sự động thủ thì chúng ta ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi!

- Ủ, ta không phải là vô cùng tinh thông Thông Ti Quyền, đồng dạng dùng Thông Ti Quyền, hấn dùng một chiêu thì ta phải dùng sáu bảy chiêu mới có thể đánh ngã người. Chỉ có điều đây không phải là Thông Ti Quyền kém, mà là tự ta không tinh thông. Việc này, người không nên hiểu nhầm!

Tân Lâm không nhanh không chậm nói.

Tất cả mọi người nghe xong đều sửng sốt, sau đó bật cười rộ lên. Cô gái này quá lớn lối rồi.

Tiếng cười của A Cổ Lạp đặc biệt giống hệt sấm nổ vậy. Ngay cả một người trầm ổn như Khương nhị ca cũng không kiềm được mà liên tục lắc đầu. Có phải là cô gái này xem quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp rồi hay không?

Lão Tứ tinh thông Thông Ti Quyền, mười lăm tuổi đã làm đồ đệ của sư phụ, Thông Ti Quyền của đệ ấy đã khổ luyện hơn hai mươi năm, tinh thông quyền pháp, ngay cả đại sư huynh cũng gật đầu tán dương.

Một tiểu nha đầu mà cũng dám nói như vậy, hơn nữa còn rất nghiêm trang, dường như những lời cô ấy nói đều là sự thật. Nhưng thực tế chính là nói giỡn.

- Ha ha, xem ra hôm nay ta gặp phải cao thủ rồi!

Người đàn ông áo đen không hề tức giận ngược lại còn cười, hấn ngửa mặt lên trời cười ha ha, trong mắt lóe lên tinh quang:

- Được lắm, tiểu cô nương ta đây sẽ thỉnh giáo cô một chút, xem Thông Ti Quyền trong tay cô đến tốt cùng thần kỳ đến độ nào?

- Ủ, người ra chiêu đi.

Tân Lâm vẫn cứ lạnh lùng thản nhiên:

- Lão Tứ, ra tay phải có chừng mực.

Khương nhị ca đối với tính nết của lão Tứ hiểu rõ như lòng bàn tay, lúc này hẳn thật sự nổi giận, chỉ sợ rằng hẳn ra tay không biết phân nặng nhẹ. Sợ rằng hẳn thật muốn đem cô gái nhỏ nhắn yêu kiều này đánh đến hấp hối thì thật sự phiền phức. Nếu như lan truyền ra bên ngoài thì chẳng những danh tiếng của lão Tứ bị tổn hao, mà ngay cả Lục đại kim cương Hoàng Hải, thậm chí ngay cả danh tiếng của Văn nhị thái gia cũng bị ảnh hưởng.

Giang hồ hiểm ác, cần phải đề phòng là một chuyện, nhưng tuân thủ quy tắc thì chắc chắn phải tuân thủ, phải chú ý đến đại thể, vẫn phải nói đến điểm mấu chốt.

- Em biết!

Người đàn ông áo đen không nhin được hừ một tiếng, chột nhướn thân người lên, quả đấm to lớn màn theo kinh lực trực tiếp lao đến đối thủ trước mặt.

Hắn đã hạ quyết tâm, cho dù thực sự đánh cô trọng thương cũng phải dạy dỗ cô thật tốt, để cho cô biết hai chữ giang hồ thực sự viết như thế nào. Dám xuất thủ cuồng ngôn ở trước mặt đệ tử của Văn nhị thái gia thì phải trả giá thật lớn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Dạ Xoa Thăm Dò Đại Dương

Chương 86: Dạ Xoa Thăm Dò Đại Dương

Người đàn ông áo đen và Tân Lâm đánh nhau có phần tương tự với trận đánh giữa A Cổ Lạp và người đàn ông áo đen vừa rồi, chỉ là hoán đổi vị trí mà thôi. Chỉ nói riêng về hình thể thì Tân Lâm và người đàn ông áo đen chênh lệch quá xa, so với người đàn ông áo đen và A Cổ Lạp thực sự chênh lệch quá nhiều.

Vừa rồi hai bên đánh nhau, là A Cổ Lạp đánh không trúng người đàn ông áo đen, bây giờ là người đàn ông áo đen đánh không trúng Tân Lâm. Tuy nhiên Tân Lâm thật sự không hề né tránh, vừa thấy quyền của người đàn ông áo đen đến thì cô khẽ giơ cánh tay phải lên, liền chặn được đòn tấn công, thoát nhìn không hề tổn một chút sức lực nào.

- Một chiêu này thực sự gọn gàng dứt khoát, mặc dù chỉ là thức khởi đầu của Phách Quả Quyền, nhưng nó thật sự có tác dụng khắc chế địch. Quyền này của người lực độ không đủ mạnh, tốc độ không nhanh, tuy đánh trúng nhưng cũng có chút sai lệch, nghiêm túc chút nữa.

Tân Lâm đứng ở nơi đó, hai chân đứng bất động, giơ tay lên ngăn chặn một quyền của người đàn ông áo đen.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt. Không ngờ tiểu nha đầu này thực sự không hề nói khoác, hay phải nói là người đàn ông áo đen nhìn thấy Tân Lâm là một cô gái nên có cảm giác trối chân trối tay, không dám xuất hết toàn lực?

- Được, đến đây!

Người đàn ông áo đen tức giận gầm lên, giậm chân tiến lên, song quyền liên tục công kích Tân Lâm, mang theo mười phần lực.

Vừa rồi đánh nhau với A Cổ Lạp, thể lực hai bên chênh lệch nhau quá xa, người đàn ông áo đen chỉ có thể di chuyển mà đấu, kỹ thuật Phách Quả

Quyền cương mãnh cũng vì thế mà không phát huy ra được. Lúc này đối thủ đã thay đổi, rốt cuộc có thể phát huy thỏa thích rồi.

Chỉ thấy khắp trời toàn là quyền ảnh, vừa nhanh vừa hiểm.

Mấy tên đệ tử của Văn nhị thái gia cũng âm thầm gật đầu, đây mới là trình độ thật sự của lão Tứ!

Mấy người đàn ông vạm vỡ người Mông Cổ đứng bên kia quan sát cuộc chiến cũng âm thầm giật mình. Đệ tử thân truyền của Văn nhị thái gia của Hoàng Hải quả nhiên là danh bất hư truyền. Vừa rồi may là A Cổ Lạp ứng chiến, nếu như đổi lại là một người khác thì e rằng dưới quyền pháp công kích như cuồng phong bão táp như vậy, chỉ sợ rằng sẽ không chống đỡ được bao lâu.

- Quyền này đã lệch bên trái ba phân rồi!

- Chưởng này khuỷu tay đánh lên quá cao!

- Chú ý phối hợp dưới chân, hạ bàn phải ổn định, bên hông phát lực mới có thể đánh thẳng địch.

Quyền ảnh bay tán loạn khắp trời, Tân Lâm thật giống như một cây cột đứng tại chỗ, hai tay tùy ý thoải mái, hóa giải tất cả đòn tấn công hung mãnh của người đàn ông áo đen, miệng thì liên tục chỉ điểm, nói ra những chỗ thiếu sót trong quyền pháp của người đàn ông áo đen.

Giọng điệu của cô vẫn nhàn nhạt như trước, mang theo vài phần lạnh lùng.

- Tốt, đã bảy chiêu rồi, chú ý, Quỷ Dạ Xoa Thăm Dò Đại Dương!

Tân Lâm đột nhiên khẽ trách mắng một tiếng, thân thể chợt cúi xuống, bước nhanh về phía trước, tay phải nắm thành quyền, nhàn nhã đánh tới bụng của người đàn ông áo đen. Người đàn ông áo đen kinh hãi, nhanh

chóng đánh ra một chiêu "Như Phong Tự Bế", muốn gạt ra, nhưng Tân Lâm lại thu hồi quả đấm cực nhanh, bàn tay phải của người đàn ông áo đen đánh vào hư không.

- Như Phong Tự Bế là gạt bỏ chiêu thức của đối phương, công lực của người không đủ, không ngăn nổi.

Tân Lâm thản nhiên nói, vẻ mặt cô vẫn ung dung nhàn hạ như thường.

- Kia....

Người đàn ông áo đen đổ mồ hôi đầm đìa, mặt và cổ ướt nhem, há to miệng chẳng biết phải nói gì cho phải.

Những người đứng xem đều hoảng sợ đến gần chết.

- Dùng Kim Cương Thiết Bích Thí thử xem!

Tân Lâm chỉ bảo một tiếng, thân thể thoáng một cái, tay phải nhàn nhã đánh tới trước ngực người đàn ông áo đen.

Người đàn ông áo đen không cần suy nghĩ, "Ô" một tiếng, chùn chân đứng tấn, hai cánh tay đồng thời che kín ở trước ngực, đón lấy quyền này của Tân Lâm, thân thể hẫc lư mấy cái, vất vả lắm mới đứng ổn định lại được.

Thông thường võ thuật Bắc Phái đều chú trọng tứ bình đại mã, trung bình tấn phải vững vàng, vùng hạ bàn phải cực kỳ vững chắc.

Thoạt nhìn tình hình này có chút kỳ lạ, một người đàn ông cao lớn vạm vỡ tựa như một con cọp lại ướt đầm mồ hôi, đem hay cánh tay đan chặt che kín trước ngực, dốc hết toàn lực đón lấy bàn tay trắng nõn tinh xảo như ngọc của một cô gái.

Tân Lâm khẽ vuốt cằm, nói:

- Dùng Kim Cang Thiết Bích rất đúng, chỉ có điều đây chỉ là nửa chiêu Quỷ Dạ Xoa Thăm Dò Đại Dương. Người nhìn cho kỹ Thông Tí Quyền.

- Cái gì....

Người đàn ông áo đen chưa phục hồi tinh thần lại thì tay phải của Tân Lâm đột nhiên đánh về phía trước, vô số quyền ảnh trùng trùng điệp điệp đánh vào ngực của người đàn ông áo đen.

Quả đấm nho nhỏ trắng nõn mịn màng rõ ràng chỉ cách ngực hắn ba đến bốn tấc, khoảng cách gần như vậy, trừ khi trong tay Tân Lâm có một con dao nhỏ mới có thể tổn thương được hắn.

Trong nháy mắt quả đấm đuổi kịp thân thể, người đàn ông áo đen như bị sét đánh, kêu to một tiếng, thân thể bay lên không trung, hướng về phía cổng chính điện của Thanh Đế Cung, cuối cùng té ra ngoài, rõ ràng nếu như đụng phải cửa chính sẽ ngã xuống đất vô cùng thảm hại.

Những người đứng quan sát, bất cứ ai cũng không ngờ rằng kết quả lại như vậy, hoàn toàn trở tay không kịp, trong lúc cấp bách, làm sao có thể kịp vươn tay ra giúp đỡ được chứ?

Đúng vào lúc này, cửa chính Thanh Đế Cung lại hé mở, một thân ảnh nghiêng mình đi ra, chìa tay bắt lấy thắt lưng của người đàn ông áo đen, hóa giải tất cả kinh lực, ngay sau đó đem thân thể người đàn ông áo đen đặt sang bên cạnh. Cơ thể người đàn ông áo đen nặng đến một trăm sáu mươi bảy cân, nhưng ở trong tay hắn lại giống như một món đồ chơi vậy, không hề tổn chút sức lực nào.

Người đàn ông áo đen bước lão đảo hai bước mới có thể đứng vững vàng.

- Đại ca....

Nhìn thấy mặt người xuất thủ tương trợ, người đàn ông áo đen lúng túng kêu lên một tiếng, mặt mày đỏ bừng, vô cùng xấu hổ.

Hôm nay, mặt mũi của hắn xem như vút hết rồi.

Vị đại ca này, toàn thân mặc tây trang, áo sơ mi màu đen, không thắt caravat, thoát nhìn dáng vẻ hắn khoảng bốn mươi bảy - bốn mươi tám tuổi, vóc người cũng không cao lắm, khoảng chừng một mét bảy mươi lăm, eo rộng lưng thẳng, vẻ mặt nghiêm nghị, bước ra khỏi cửa chính điện, đứng im, dáng vẻ oai phong, không hề có vẻ như đang nổi giận.

Vị đại ca đó cũng không nhìn lão Tứ một cái, chấp tay chào Tân Lâm, sau đó lạnh lùng nói:

- Cô nương là cao nhân phương nào? Có đụng chạm gì với Văn gia chúng tôi sao?

Tân Lâm khẽ lắc đầu, nói:

- Chưa từng có đụng chạm, chúng tôi chỉ muốn bái kiến Văn nhị thái gia mà thôi.

Hai hàng lông mày của vị đại ca này nhíu chặt, nói:

- Quý danh của cô nương là gì?

- Họ Tân, Tân trong khổ cực - Tân Lâm!

- Tân cô nương, xin lỗi, sư phụ ta không tiếp khách. Hơn nữa nếu như cô nương đến bái kiến sư phụ ta, nhưng vừa đến lại ra tay đả thương huynh đệ ta, làm gì có đạo lý như vậy chứ?

Giọng điệu của vị đại ca đó càng thêm lạnh lùng, giữa hàng lông mày tràn đầy uy phong.

Tân Lâm thản nhiên nói:

- Văn đại ca, quy củ này là do chính miệng Tứ ca nói. Muốn gặp Văn nhị thái gia, trước hết phải đánh ngã hãn thì hãn mới chịu chuyển lời giúp ta. Hơn nữa Thông Tí Quyền của Hà Tứ ca thật sự chưa luyện thành, cho dù ở trước mặt Văn nhị gia thì ta cũng nói như vậy.

Mấy người đàn ông vạm vỡ người Mông Cổ bật cười ha hả, liếc mắt nhìn nhau, đáng vẻ bọn họ có chút hả hê.

Tuy mười ba Phiêu Kỵ của Bột Mạ Thiếp Xích ở Mạc Bắc xa xôi, nhưng cũng từng nghe nói về uy danh hiển hách của Văn Nhị Thái Gia Hoàng Hải. Lần này Bạch Lang đích thân nam hạ, trực tiếp lướt qua thủ đô, nơi đến đầu tiên chính là đến Hoàng Hải, viếng thăm Văn nhị thái gia, cũng coi như là lễ tiết rất đầy đủ.

Chỉ có điều lễ tiết thì lễ tiết, vì ở trong mắt mấy vị đại hán Mông Cổ này, hiển nhiên vẫn cho rằng "Lão tử chính là đệ nhất thiên hạ". Lang Vương và mười ba phiêu kỵ tung hoành ngang dọc trên thảo nguyên rộng lớn, vô địch tứ phương, muốn bọn họ tâm phục khẩu phục thì người đó phải có bản lĩnh thật sự, nếu không thì tuyệt đối không thể nào.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy Hà Tứ Ca - một trong lục đại Kim Cang của Văn nhị thái gia cư nhiên lại có thể bị một tiểu cô nương dễ dàng đánh ngã, đương nhiên trong lòng mười ba phiêu kỵ này không tránh khỏi sinh ra sự khinh thường. Xem ra vừa rồi A Cổ Lạp đã hạ thủ lưu tình, dù sao thì đây

cũng là địa bàn của Văn nhị thái gia, Bạch Lang lại muốn cầu cạnh Văn nhị thái gia, hẳn đương nhiên không thể khiến cho Văn nhị thái gia quá mất mặt được.

Giữa đôi lông mày của Văn đại ca nhíu chặt, tức giận nói:

- Tân cô nương, huynh đệ của ta học nghệ không tinh thì tự có sư phụ dạy dỗ trách phạt, không cần người ngoài bận tâm. Tân cô nương làm như vậy chính là ức hiếp Văn gia ta không có người giỏi sao?

- Văn đại ca, đừng nói nhiều với bọn họ nữa! Nếu như đã có người đánh tới cửa vậy thì cứ lấy quyền cước phân cao thấp là được.

Loại người thô bạo hung mãnh như A Cổ Lạp đã sớm nhin không nổi, hẳn đứng một bên lớn tiếng nói, chấn động màng nhĩ mọi người. A Cổ Lạp vẫn để trần thân trên như trước, cơ bắp toàn thân hẳn không ngừng nhún nhảy, bộ dáng như muốn thử xem sao.

- Văn đại ca, tuy rằng chúng ta ở xa ngàn dặm, nhưng cũng đã từng nghe nói qua danh tiếng Vạn Nhân Địch của Văn đại ca. Hôm nay ta rất muốn mở mang tầm mắt.... Đương nhiên, nếu như Văn đại ca cảm thấy không tiện xuất thủ, vậy thì A Cổ Lạp ta nguyện ý làm giúp.

Mấy tên đại hán Mông Cổ bắt đầu cười ha hả.

Đám người Khương nhị ca đều tròn mắt nhìn. Những tên mọi rợ phương Bắc này lại dám can rỡ như vậy?

Văn đại ca vẫn trầm tĩnh như nước, đang định mở miệng nói thì Tân Lâm đã xoay người đối mặt với A Cổ Lạp, nhàn nhạt nói:

- A Cổ Lạp, cũng là một chiêu Quỷ Dạ Xoa Thăm Dò Đại Dương, Hà Tứ Ca không đỡ được thì người cũng chưa chắc đỡ được.

- Phải không?

Thân thể hung mãnh như một con hổ của A Cổ Lạp chấn động, chột đứng lên.

Thân hình hần cao hơn Tân Lâm không chỉ một cái đầu, trùng đôi mắt to như một viên ngọc, từ trên cao nhìn chăm chăm vào Tân Lâm. Dáng vẻ kia tựa như một con hổ đói vừa nhìn thấy một con sơn dương nho nhỏ trắng như tuyết vậy, hần mở cái miệng to như chậu máu, muốn một ngụm đem Tân Lâm nuốt xuống.

- Ta muốn đánh một trận, vừa rồi đánh đã nghiệm rồi...

Hần khom người, mở hai bàn tay ra, bàn tay khổng lồ liên tục nắn nót khớp xương, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Văn đại ca thấy tình thế như vậy thì không lên tiếng nữa.

Vừa rồi Tân Lâm và lão Tứ đánh nhau, hần bận ở trong đại điện cùng sư phụ tán dóc với Bạch Lang, không nhìn thấy toàn bộ quá trình. Bây giờ nhân tiện quan sát anh chàng người Mông Cổ lỗ mãng cùng với Tân Lâm so chiêu, tìm hiểu nội tình của Tân Lâm cũng tốt.

Cô nương này có thể dễ dàng đánh ngã lão Tứ, trong lòng Văn đại ca đã sớm cảnh giác cao độ.

- Người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Tân Lâm nhìn A Cổ Lạp, nhỏ giọng hỏi.

- Cô tới trước đi, cô là phụ nữa, ta cho cô đánh ba chiêu trước.

A Cổ Lạp buồn bực quát lên.

- Không cần ba chiêu, một chiêu là đủ rồi. Người hãy nhìn cho rõ, đây vẫn là Quỷ Dạ Xoa Thăm Dò Đại Dương.

Thân thể Tân Lâm loáng một cái, nhanh chóng bổ nhào về phía trước, quả đấm trắng nõn đánh thẳng đến thân hình dày hơn cánh cửa của A Cổ Lạp.

A Cổ Lạp không tránh né, cũng không ngăn chặn, rống to một tiếng, hai tay nắm thành quyền, trong nháy mắt bắt thịt ở bụng hiện lên rõ ràng, một màu đồng bóng loáng. Hắn dự định lấy thân tiếp một quyền của Tân Lâm.

Tuy rằng vừa rồi A Cổ Lạp mới tận mắt thấy Tân Lâm chỉ dùng một quyền đã đánh bay một Hà Tứ cường tráng, nhưng hắn cho rằng quả đấm của Tân Lâm rơi trên người mình chỉ như gãi ngứa. Chẳng lẽ sức lực của Tân Lâm còn mạnh hơn cả Hà Tứ?

A Cổ Lạp tuyệt đối không tin. Hắn cũng muốn nhìn xem Tân Lâm dùng biện pháp gì đánh ngã mình!

Không đợi đến khi A Cổ Lạp nghĩ ngợi xong thì quả đánh của Tân Lâm đã rơi trên người hắn. A Cổ Lạp trợn tròn mắt, cả người như bị sét đánh vậy, buồn bực rống một tiếng, chột lùi lại phía sau bốn năm bước, mông hung hắn chạm đất phát ra tiếng "Bịch" vang dội.

Trong nháy mắt, gương mặt màu đen vốn hồng hào bỗng trắng bệch như tuyết, trán rịn mồ hôi. Hắn chỉ cảm thấy khí huyết trên ngực đan cuộn trào, vô cùng khó chịu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nhị Sư Huynh

Chương 87: Nhị Sư Huynh

Những người đàn ông Mông Cổ chợt đứng lên, dùng ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm vào Tân Lâm, vừa giận vừa sợ. Một người đàn ông có vóc dáng tương đối nhỏ bé trong đó chợt hành động, cổ tay hắn vừa lật một cái, trong tay đã sinh ra nhiều hơn một con dao nhỏ.

A Cổ Lạp là võ sĩ nổi danh nghìn dặm ở thảo nguyên mông cổ rộng lớn, là người đứng đầu trong mười ba phiêu kỵ. Ai dè vừa ra trận đã bị một cô nương nhỏ nhắn như vậy đánh ngã, nửa ngày cũng không đứng lên nổi. Điều này khiến cho mấy tên đồng bọn của hắn vô cùng kinh sợ. Người đàn ông thấp lùn đang cầm đoản đao kia dường như đang rất gấp gáp, trong miệng liên tục nói mấy câu không mạch lạc, ai cũng không nghe rõ lời hắn nói là gì, sau đó hắn lập tức tiến lên muốn đánh Tân Lâm.

- Đặc Mục Nhĩ!

Một giọng nam hùng hồn khàn khàn chợt từ bên trong chính điện vọng ra.

Người đàn ông Mông Cổ đang cầm đao bỗng nhiên đứng lại, không dám tiến lên nữa.

- Thua chính là thua, con cháu của Thành Cát Tư Hãn muốn thắng cũng phải thắng thật đẹp mắt, dù có thua cũng phải thua một cách quanh minh chính đại. Người nào loạn cái gì chứ?

Người đàn ông kia chậm rãi nói, giọng nói cũng không lớn lắm, nhưng truyền vào tai mọi người lại không khác nào tiếng sấm sét ầm ầm vang dội. Khí thế vang dội khiến cho mấy tên đệ tử của Văn nhị thái gia đều biến sắc. Ngay cả Văn đại ca thâm trầm chững chạc cũng không kiềm được mà nhú mày.

"Kèo kẹt"

Cửa chính điện lần nữa mở ra, một người đàn ông cao lớn vạm vỡ cùng với một ông lão râu tóc bạc trắng sóng vai đi ra.

- Sư phụ!

- Đại ca!

Đội ngũ đứng hai bên đồng loạt khom người.

Người đàn ông đó ước chừng bốn mươi tuổi, vóc dáng cơ bản xấp xỉ người đàn ông mặc áo đen được gọi là Hàn tứ ca vừa rồi, ngực màu đồng, lông mày rậm rạp, hai mắt to lóe lên tinh quang lấp lánh. Mặc dù quần áo cực kỳ bình thường nhưng cũng là long hành hổ bộ, chỉ tùy ý đứng đó đã lập tức tỏa ra uy phong lẫm lẫm, khiến kẻ khác không dám nhìn.

Lang Vương nổi danh ở thảo nguyên Mạc Bắc, uy chấn vang dội khắp trong ngoài Mông Cổ, quả nhiên không hề bình thường!

Ông lão râu tóc trắng toát đi bên cạnh lại khiến cho người ta không đoán ra tuổi tác, toàn thân đường trang màu tím, râu tóc bạc trắng, dù có nói hăn chín mươi thậm chí một trăm tuổi cũng không hề có người nào hoài nghi, hơn nữa trên mặt lại tràn đầy hồng quang, da dẻ trơn bóng, nhìn không ra có bao nhiêu nếp nhăn. Có nói hăn không đến năm mươi tuổi cũng có người tin tưởng.

Trong tay ông lão có hai quả cầu bằng thiết sáng bóng liên tục chuyển động, làn da trên mu bàn tay rất chắc nịch, hoàn toàn không hề giống một ông lão. Phong thái bình tĩnh ung dung, giống hệt như một vị thế ngoại cao nhân.

Ánh mắt của Bột Nhi Thiếp Xích đảo qua A Cổ Lạp, sau đó lập tức rơi trên mặt Tân Lâm, trên mặt hăn cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên. Rõ ràng hăn cũng không ngờ được người đánh bại A Cổ Lạp lại là một cô gái trẻ tuổi xinh xắn như vậy.

- Tân cô nương, Bạch Lang thất lễ rồi!

Hai tay Lang Vương ôm quyền , hướng Tân Lâm cao giọng nói.

Vừa rồi Lang Vương ở trong chính điện, cũng đã nghe rõ ràng nội dung cuộc đối đáp giữa Tân Lâm và Văn đại ca "Vạn Nhân Địch" vừa rồi.

Tân Lâm ôm quyền hành lễ, lạnh nhạt nói:

- Không dám nhận lễ này, đã nghe danh Lang Vương từ lâu.

Bạch Lang cười ha ha một tiếng, nói:

- Cái danh Lang Vương chẳng qua chỉ là bằng hữu trên giang hồ nể mặt mũi ta nên gọi vậy thôi. Tên Mông Cổ của ta là Bột Nhi Thiếp Xích, tên tiếng Hán là Bạch Lang. Lần này đến phía nam, không chỉ gặp được Văn nhị thái gia uy chấn Hoàng Hải, mà còn có thể gặp được một cao thủ tuyệt đỉnh như Tân cô nương, xem ra vận khí của ta không tệ. Tân cô nương à, những người đàn ông Mông cổ chúng tôi đều có tính tình thẳng thắn. A Cổ Lạp không hiểu chuyện nên đã đắc tội cô, mong rằng Tân cô nương không nên phiền lòng.

- Lang Vương quá khách khí rồi, chúng tôi chẳng qua chỉ so tài võ nghệ một phen thôi. Sức mạnh của A Cổ Lạp quả thực khiến người khác kinh ngạc, tôi chẳng qua chỉ sử dụng chút tiểu xảo mà thôi.

Tân Lâm đáp, giọng điệu vẫn nhàn nhạt như cũ.

Hai mắt Bạch Lang chợt lóe lên tinh quang, lên tiếng:

- Tân cô nương quá khiêm nhường rồi, hôm nay mọi người đều là khách của Văn nhị thái gia. Sau này nếu có cơ hội thì Bạch Lang rất muốn lĩnh giáo cô nương.

Tân Lâm gật đầu, bình tĩnh nói:

- Nếu như có cơ hội thì ta cũng không ngại.

- Được lắm, Tân cô nương rất sáng khoái.

Bạch Lang lại cười ha ha, ôm quyền, lập tức quay sang Văn nhị thái gia.

- Lão gia, cảm tạ ngài đã chỉ điểm sai sót. Sau này nếu có gì cần Bạch Lang thì xin lão gia chỉ cần nói một tiếng là được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phiền Toái Lớn

Chương 88: Phiền Toái Lớn

Văn nhị thái gia “Hừ” một tiếng, nói:

– Tư Viễn à! Mấy năm nay, ông chủ lớn như con luôn gấp rút kiếm tiền, cho nên lễ nghi phép tắc càng ngày càng thụt lùi rồi sao?

Văn Tư Viễn cười nói:

– Sư phụ, là con sai lầm, đệ tử biết sai rồi. Xin chương giáo sư thúc tha lỗi!

Trên giang hồ, Văn Tư Viễn được xưng là “Vạn nhân địch”, còn có một danh hiệu khác, chính là chủ tịch tập đoàn tỉnh Hoàng Hải – Tư Viễn. Tuổi tác của Văn nhị thái gia càng ngày càng cao, không còn hứng thú với những việc làm ăn nữa, nên dần dần đã đem tất cả sản nghiệp của mình giao cho Văn Tư Viễn xử lý, những việc lớn nhỏ bên trong gia tộc cũng đều giao cho Văn Tư Viễn.

Ngoại trừ thân phận đại đệ tử của lão gia ra thì Văn Tư Viễn còn là cháu ruột của Văn nhị thái gia. Tuy nhiên vì chứng tỏ sự công bằng nên lúc nào Văn Tư Viễn cũng gọi Văn nhị thái gia là sư phụ, mà không phải là “Bác”. Tránh cho những đệ tử khác nảy sinh khúc mắc.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

– Nhị sư huynh, thời đại hiện nay không giống trước kia, Tư Viễn chính là truyền nhân dòng chính của Vô Cực truyền thừa, cũng nên đi theo thời đại tiên tiến mới được, không nên chỉ biết làm theo nguyên tắc, tách rời với thời đại ngày nay.

Văn Tư Viễn rõ ràng lớn hơn cậu hai mươi tuổi, nhưng Tiêu Phàm lại gọi một tiếng “Tư Viễn”, ra vẻ ông cụ non. Tuy nhiên mọi người đều cảm thấy vô cùng bình thường, chương giáo chân nhân của Vô Cực Môn, địa vị này được tôn sùng đến bậc nào chứ!

Văn nhị thái gia nói:

– Ta cũng tính như vậy, không chỉ thế ta còn đem việc làm ăn giao cho bọn chúng xử lý.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt của Văn Nhị thái gia lại rơi trên mặt Tân Lâm, chậm rãi nói:

– Như vậy vị này nhất định là tân thiếu chủ của Thất Diệu Cung?

Tân Lâm hơi khom người, nói:

– Không dám nhận cái danh thiếu chủ, chỉ điều ta thật sự xuất thân từ Thất Diệu Cung.

Văn nhị thái gia cười ha ha một tiếng, nói:

– Tân cô nương không cần phải quá khiêm tốn như vậy. Các thế hệ thánh nữ của Thất Diệu Cung đều là truyền nhân đầu tiên kế thừa vị trí cung chủ. Nhớ lại mấy năm trước đây, lúc sư phụ lão nhân gia đến thăm nơi này của ta, chính miệng người từng nói với ta, người đã mời được một vị hộ pháp

vô cùng tốt cho sự đệ. Sư phụ khen ngợi Tân cô nương rất nhiều, còn nói thành tựu sau này của Tân cô nương vô cùng vượt trội. Hôm nay, ta lại vừa thấy thần kỹ của Thất Diệu Cung, quả nhiên danh bất hư truyền. Khó tránh đồ đệ chưa thành tài của ta ngay cả một chiêu của Tân cô nương cũng không tiếp được.

Văn nhị thái gia cười vô cùng sáng khoái, tựa hồ không hề đem trận đấu của Tân Lâm và Hà Tứ ban này để ở trong lòng.

Trong trí nhớ của Văn Thiên, người có thể được Chỉ Thủy sư tổ ca ngợi như vậy, thật sự không có đến mấy người. Có thể thấy vị thánh nữ đương thời của Thất Diệu Cung này có thiên phú cực kỳ xuất chúng.

Nếu thân thủ của Tân Lâm không giỏi như vậy thì Chỉ Thủy sư tổ cũng sẽ không xem trọng như vậy, còn cố ý đánh cược với Thất Diệu Cung, mang Tân Lâm chiến thắng trở về làm hộ pháp cho Tiêu Phàm bảy năm.

Tân Lâm cười nhạt một tiếng, nói:

– Hà Tứ ca cũng chưa hẳn là truyền nhân chân chính của lão gia, nếu như vừa rồi đổi lại là Văn đại ca thì tình hình chắc chắn không giống vừa rồi.

Đôi mày tuyết trắng của Văn nhị thái gia hơi nâng lên, nói:

– Tân cô nương quả nhiên có con mắt tinh tường, thật ra chỉ có Tư Viễn mới là đệ tử của Vô Cực Môn, những đứa khác, ta chỉ dạy cho bọn chúng một số phương pháp cường thân kiện thể mà thôi.

Câu này của Văn nhị thái gia mang hàm ý rất rõ ràng, chỉ có Văn Tư Viễn mới là truyền nhân chính thống, thực sự lấy được truyền thừa của Văn nhị thái gia. Còn những vị khác chỉ có thể xem như “Cá nhân” Văn nhị thái gia thu nhận đồ đệ mà thôi, thứ ông truyền thụ cũng chỉ là võ thuật chứ không phải là những thuật pháp như: tướng thuật mệnh lý; phong thủy bói toán

của Vô Cực Môn. Phương pháp nội công khí gia chân chính của Vô Cực Môn đương nhiên chỉ có thể truyền cho Văn Tư Viễn.

“Vạn nhân địch” uy danh hiển hách cũng không phải chỉ là lời đồn.

Đây cũng chính là lý do mà Văn nhị thái gia chỉ cho một mình Văn Tư Viễn tiến vào chính điện bái kiến chương giáo sư thúc.

Những vị đồ đệ khác không được xem là đệ tử của Vô Cực Môn, miễn cưỡng xem như là ngoại môn đệ tử. Mấy ngàn năm qua, từ Vô Cực Môn đã sinh ra vô số môn phái trải khắp giang hồ, thậm chí vào thời cực thịnh còn phong quan hiển hách trên giang hồ. Chỉ có điều môn quy của Vô Cực Môn cực kỳ nghiêm khắc, những môn phái phân hóa trên khắp giang hồ đều không đúng chuẩn vô cực chính thống, lại càng không đủ tư cách tế bái lịch đại sư tổ của Vô Cực Môn.

Thuật pháp truyền thừa của Vô Cực Môn cũng không phải là truyền thừa trên giang hồ. Những võ thuật và đạo khí thuật được ghi chép trong Vô Cực Thuật Tàng cũng được thêm vào với tư cách phụ lục, cũng không tính là chính thống.

– Chỉ có điều cho dù vừa rồi không phải là lão tứ đấu với Tân cô nương, mà thay bằng Tư Viễn thì sợ rằng kết quả cũng không khá hơn bao nhiêu. Mấy năm nay, nó càng ngày càng mê muội với đồng tục vụ, chính nghiệp đều bị hoang phế.

Nói đến chỗ này, Văn nhị thái gia quét mắt qua Văn Tư Viễn, trên mặt mang theo vẻ không hài lòng.

Văn Tư Viễn khom người thỉnh giáo, không dám có thái độ ngỗ nghịch.

Văn nhị thái gia đối với Văn Tư Viễn mà nói, người vừa là sư phụ vừa là bác, càng là đại ân nhân của hắn. Nếu như không có sự bồi dưỡng của Văn nhị thái gia thì Văn Tư Viễn tuyệt đối không thể có thân phận địa vị và cuộc

sống xa hoa như ngày hôm nay. Văn Tư Viễn cảm động “Dạ” một tiếng, đối với lời nói của Văn nhị thái gia, đừng nói là ngoài miệng không dám có nửa câu ngỗ nghịch mà cho dù là trong lòng cũng không dám có chút ý niệm bất kính nào.

Sau khi khiển trách Văn Tư Viễn vài câu thì Văn nhị thái gia quay sang nói với Tiêu Phàm:

– Sư đệ, mời ngồi!

Trước bức tượng của Thanh Đế có bày một cái bàn trà nho nhỏ cùng với một bộ trà cụ, bên cạnh đặt một bộ cốc rực rỡ. Vừa rồi Văn nhị thái gia cũng tiếp đãi Lang Vương thảo nguyên ở chỗ này.

Tiêu Phàm nói cảm ơn rồi ngồi xuống, Văn Tư Viễn vội vàng dâng trà cho sư thúc và sư phụ.

– Sư huynh, Bạch Lang đột ngột xuống Nam, không biết là vì nguyên nhân gì?

Tiêu Phàm mỉm cười hỏi.

Văn nhị thái gia vuốt vuốt chòm râu, cười nói:

– Chuyện này nhắc tới thật sự thú vị, Bạch Lang làm mất đồ, hẳn đặc biệt đến tìm ta bói cho hắn một quẻ, xem ai là người trộm? Mà dường như vật ấy rất quan trọng đối với hắn.

Tân Lâm đứng sau lưng Tiêu Phàm khẽ lên tiếng:

– Chỉ ba nhánh Trường Xuân An Thần Hương mà hắn cũng xem trọng như thế sao? Không ngờ Lang Vương thảo nguyên lại có bụng dạ hẹp hòi như vậy!

Văn nhị thái gia cảm thấy kinh ngạc, vội nói:

– Sư đệ biết chuyện này?

Tiêu Phàm mỉm cười đáp:

– Việc này có liên quan đến đệ, ba nhánh Trường Xuân An Thần Hương là đệ nhờ người khác lấy giúp.

Văn nhị thái gia bỗng nhiên tỉnh ngộ:

– Thì ra là vậy, khó trách ta bói không ra.

Tiêu Phàm thân là đại thuật sư, người khác muốn lấy thuật pháp thôi diễn chuyện có liên quan đến cậu thì khó có khả năng thành công. Lực thiên cơ che đậy thực sự quá mạnh mẽ, trừ khi trình độ thuật pháp của người thôi diễn vượt xa cậu thì mới có thể phá vỡ lực thiên cơ che đậy.

Hầu như mỗi vị thuật sư đều làm phép che đậy thiên cơ của bản thân, không để người đồng đạo bí mật dò xét.

Về phần Tiêu Phàm vì sao phải nhờ người khác lấy trộm Trường Xuân An Thần Hương của Bạch Lang, Văn nhị thái gia không muốn hỏi Trường Xuân An Thần Hương này là chính tay Khâu Xử Cơ sư tổ viết ra phương pháp điều chế, thông huyền đại sư đích thân giám sát, đem kỳ hương trên thiên hạ hòa làm một thể, đối với người tu đạo quả thật là một vật có tác dụng an thần hiếm có. Bất kể là vị thuật sư nào cũng đều muốn có trên tay.

– Trường Xuân An Thần Hương tất nhiên quý giá, nhưng mà nguyên nhân Bạch Lang đến đây cũng không phải là vì nó. Cái hắn truy tìm lại là một món khác. Nghe nói cũng bị mất trộm cùng một lúc với Trường Xuân An Thần Hương. Sư đệ à! Vật này cũng không phải ở trong tay đệ chứ?

Văn nhị thái gia vuốt cằm râu bạc, hỏi.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu nói:

– Vật này không ở trong tay đệ, đệ chỉ muốn có An Thần Hương thôi.

Văn nhị thái gia cười nói:

– Nói như vậy thì do tên Thần Trộm Gia Cát Ánh Huy đó lại mắc bệnh cũ, chân tay ngứa ngáy, tiện tay dắt trộm dê rồi.

Đôi mi thanh tú của Tân Lâm khẽ nâng lên, có chút ngạc nhiên hỏi:

– Lão gia tử à! Ngay cả Gia Cát Ánh Huy mà người cũng có thể tính ra sao?

Tân Lâm tinh thông tất cả tuyệt kỹ của Thất Diệu Cung, nhưng ở phương diện bói toán suy diễn này lại hoàn toàn mù tịt. Bởi vì Tiêu Phàm mà Tân Lâm ngày càng có hứng thú với loại thuật pháp này, ít nhiều cũng biết một chút, lại càng hiểu rõ nội tâm của Tiêu Phàm hơn một phần.

Văn nhị thái gia mỉm cười nói:

– Một nửa là bói ra, còn nửa còn lại là đoán mò. Bạch Lang nói hắc giấu vật đó bên trong két sắt trong phòng ngủ. Trước đây ta có đi qua ổ sói của hắc một lần, nơi đó cũng được xem là canh giữ nghiêm ngặt. Người bình thường đừng bảo là vào trong phòng ngủ trộm đồ vật gì, cho dù muốn tiếp cận phòng ngủ của hắc cũng là một chuyện rất khó thực hiện...

Bạch Lang tung hoành ngang dọc vùng Mạc Bắc, vượt qua ba quốc gia, âu cũng được xem là chuyện lớn, không tránh khỏi việc vi phạm lệnh cấm. Sào huyệt của hắc được canh giữ nghiêm ngặt cũng là chuyện đương nhiên.

Những tay cự phách thời nay sẽ không có người nào đầu óc ngu si tứ chi phát triển cả. Nếu là loại người có đầu óc đơn giản thì cho dù có võ thuật cao đến đâu, dũng mãnh thiện chiến đến thế nào đi nữa thì cũng sẽ bị người khác cướp đi tính mạng, sớm muộn gì cũng biến thành một đồng xương trắng.

Chính là bởi vì người nhìn chăm chăm vào hắc quá nhiều, nên Bạch Lang không thể tùy tiện rời khỏi thảo nguyên. Nhưng lần này hắc lại tự mình xuôi nam bá kiến Văn nhị thái gia, như thế cũng có thể chứng minh được món đồ đánh mất đó đối với Bạch Lang quan trọng thế nào.

Gia Cát Ánh Huy không quản được tay mình, lại dám tiện tay dặt trộm dê, hắc thật sự đã mang đến một cái phiền phức vô cùng lớn

– Người có thể dễ dàng trộm đi đồ vật quan trọng từ ổ sói của Bạch Lang, hiện nay trên thế gian này, người có thể làm được điều đó chỉ có Gia Cát Ánh Huy và vị lão tặc vương “Bàn tay của thượng đế” Y-ta-li-a kia mà thôi. Chỉ có điều vị “Bàn tay của thượng đế” kia đã quy ẩn từ lâu, rất nhiều năm rồi chưa từng nghe qua tin tức của hắc, chắc chắn hắc cũng sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến thảo nguyên để trộm Trường Xuân An Thần Hương. Bởi vì người phương Tây chưa chắc dùng được vật này. Đếm tới đếm lui, cũng chỉ có Gia Cát Ánh Huy có hiềm nghi lớn nhất. Xem xét từ quái tượng cũng tương ứng trên người của hắc.

Văn nhị thái gia giải thích mấy câu.

Tân Lâm hỏi:

- Lão gia, rốt cuộc là vật gì có thể khiến cho Bạch Lang hấp tấp như vậy?
- Việc này thì Bạch Lang không có nói. Chỉ có điều xem tình huống của hắc, ta đoán chừng có lẽ vật này có quan hệ đến chuyện tình cảm.
- Quan hệ đến chuyện tình cảm?

Lần này, Tân Lâm thật sự sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không có biện pháp đem hai chữ “Tình cảm” ghép với một thiên hạ kiêu hùng như Bạch Lang được.

Văn nhị thái gia gật đầu một cái, nói:

– Chắc là như vậy, với lại đây là chuyện riêng của hãn nên ta cũng không tiện hỏi thăm. Nể tình trước đó ta có gặp qua hãn một lần, bên cạnh đó hãn cũng là một hảo hán, nên ta đã bói một quẻ cho hãn.

Văn nhị thái gia vừa là hậu duệ dòng chính của Vô Cực Môn, lại là đệ tử thân truyền của Chỉ Thủy sư tổ nên đương nhiên cũng vô cùng tinh thông thuật bói toán này. Bạch Lang trực tiếp tìm đến Hoàng Hải cũng xem như là vô cùng “Đúng bệnh”, quả nhiên có thu hoạch lớn.

Tiêu Phàm nói:

– Xem ra Gia Cát Ánh Huy thật sự đã mang đến một phiền phức lớn rồi.

Về mặt Bạch Lang khi rời đi quả thực chính là quyết tâm cho bằng được, không chết sẽ không chịu ngừng tay. Bị một tay cự phách trên giang hồ như Bạch Lang để ý thì sợ rằng đầu của Gia Cát Ánh Huy phải lớn hơn bình thường mấy lần mới có thể thoát được.

– Sư đệ, Gia Cát Ánh Huy thật sự sẽ gặp phải phiền phức lớn, nhưng nếu ta không nhìn lầm thì phiền phức của sư đệ còn lớn hơn Gia Cát Ánh Huy rất nhiều.

Văn nhị thái gia tỉ mỉ xem xét tướng mạo của Tiêu Phàm, bất thành linh lên tiếng. Cặp chân mày tuyết trắng nhú chặt thành một đường thẳng, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hồng Trần Tướng

Chương 89: Hồng Trần Tướng

Văn nhị thái gia vừa nói ra câu này thì vẻ mặt của Tân Lâm và Văn Tư Viễn cũng trở nên vô cùng chuyên chú.

– Xin sư huynh chỉ điểm.

Tiêu Phàm kính cẩn nói.

Từ khi báỉ sư làm đồ đệ của Chỉ Thủy sư tổ đến nay cũng đã hơn hai mươi năm, nhưng đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm và Nhị sư huynh gặp nhau. Lúc Chỉ Thủy sư tổ cùng nói chuyện với Tiêu Phàm đã từng nhắc tới mấy vị đồ đệ trước đây của ông. Văn nhị sư huynh đã sớm học thành tài xuất sư rất nhiều năm trước khi Tiêu Phàm sinh ra, sau đó huynh ấy đã bước chân vào giang hồ, tạo nên danh tiếng vô cùng vang dội. Theo những gì Chỉ Thủy sư tổ nói, trong các vị sư huynh của Tiêu Phàm: Văn nhị sư huynh tinh thông “Vô Cực Cửu Tương Thiên? Hồng Trần Tướng thất thứ năm”. Hồng Trần Tướng trong ba cấp của “Vô Cực Cửu Tương Thiên” được xếp ở vị trí thứ hai, cũng được xưng danh hiệu “Hồng Trần Cảnh”. Tên cũng như nghĩa, cũng chính là thôi diễn Hồng Trần Chư Tướng.

Chỉ lấy danh tiếng mà nói, trên giang hồ, Văn Thiên chính là người có danh tiếng vang dội nhất trong đám đệ tử của Chỉ Thủy sư tổ. Lúc còn trẻ, hành động có chút phách lối, nhưng cũng chỉ ở giai đoạn tuổi trẻ háo thắng mà thôi, “Phá Tứ Cự” thịnh hành cả nước. Ngày đó, Văn Thiên cũng chưa từng chịu bao nhiêu đả kích. Một đại tướng sư hoàn toàn biết nên làm thế nào để xu cát tị hung.

Bất kể là xã hội rối loạn đến độ nào, lúc nào cũng có người ngồi trên cao chỉ tay năm ngón, nắm quyền đằng chuôi. Chỉ cần bản thân có chút quyền lực như vậy đều quan tâm chăm sóc bản thân mình. Bất kể là bao nhiêu tai họa đều không thể nào rơi xuống đầu mình.

Ở phương diện này, Văn Thiên khinh xa thực lộ (Xe nhẹ chạy đường quen), tay nghề vô cùng thành thạo, cho tới bây giờ đều là nhân vật có quyền hạn,

luôn được ngồi ở vị trí thượng khách.

Nhiều năm trước cho đến bây giờ, Văn nhị thái gia có địa vị chí cao nhất ngôn cửu đỉnh khắp giang hồ ở Hoàng Hải này, chưa bao giờ lung lay. Bất kể là tay cự phách giang hồ hung hăng phách lối kia, một khi đến Hoàng Hải cũng phải quy quy củ củ, phải đến thăm viếng Văn nhị thái gia trước tiên, bằng không thì không thể nào có được thu hoạch gì.

Chỉ có điều những thứ này đối với Tiêu Phàm mà nói đều không phải là trọng điểm, cậu đặc biệt đến Hoàng Hải này, mục đích là muốn gặp nhị sư huynh của Vô Cực Môn, mà không phải là Văn nhị thái gia nổi tiếng trên giang hồ.

Văn Thiên quan sát Tiêu Phàm, chậm rãi nói:

– Sư đệ, sư phụ đã từng nói với ta, đệ chính là kỳ tài ngàn năm khó gặp, mệnh tướng vô cùng phú quý, như tiềm long ở đáy biển sâu, tuy không phải là tướng mệnh chí tôn, nhưng lại có thiên tử mệnh, chính là mệnh cách vô miện chi vương. Ngày sau nhất định có thể đem bản môn phát dương quang đại, làm nên thành tựu xuất sắc... Nhưng bây giờ, ta quan sát tướng mạo của đệ, kết quả thấy ấn đường mơ hồ xuất hiện huyết quang, sơn căn sương mù trùng điệp, trên mặt ác nghịch tất hiện, đường vân ngang chạy vào miệng, không có điểm nào không phải là điềm đại hung. Chuyện gì đã xảy ra? Thọ ngắn, huyết quang, lao ngục, thống khổ, ly biệt, hung sát, đủ loại tướng mệnh cực hung cực ác, tất cả đều hiện ra rất rõ ràng. Nói thật lòng, kể từ khi ta đi theo sư phụ cho đến nay cũng đã vài thập niên rồi, gặp qua vô số người, nhưng chưa từng thấy qua tướng mạo của người nào muôn mỗi hung hiểm như sư đệ cả. Người bình thường chỉ cần dính vào một cái trong đó đã sớm mốc meo từ lâu rồi. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Chỉ thủy sư tổ tinh thông tướng thuật, thiên hạ độc nhất vô nhị. Ông tự mình thu nhận đệ tử bế quan (Đệ tử cuối cùng), truyền thừa y bát cùng với

chức vị chưởng giáo chân nhân Vô Cực Môn đời thứ sáu mươi bốn, sao có thể hiện ra tướng mạo cực hung như thế.

Mặc dù Văn nhị thái gia kiến thức rộng rãi, nhìn xa trông rộng cũng hoàn toàn bị Tiêu Phàm làm cho hồ đồ.

Hắn tuyệt đối không nghi ngờ mắt nhìn người của sư phụ, thế nhưng hắn cũng không hề hoài nghi ánh mắt của bản thân mình. Bên trong chuyện này nhất định đã xảy ra vấn đề gì đó.

Xảy ra vấn đề?

– Với lại ta thấy khí huyết của đệ yếu dần, thân thể cực kỳ suy yếu. Mấy năm trước sư phụ cũng đã nói, đệ đã luyện Hạo Nhiên Chính Khí đến đại thành, Luân Hồi Tương đã đến cảnh giới viên mãn. Chẳng lẽ đệ đã gặp được đối thủ vô cùng lợi hại?

Văn nhị thái gia càng cảm thấy khó hiểu. Đệ ấy là đệ tử chính thống của Vô Cực Môn, không ai hiểu rõ hơn hắn, Hạo Nhiên Chính Khí đại thành, Luân Hồi Tương viên mãn là khái niệm gì chứ? Chỉ Thủy sư tổ đến năm mươi tuổi mới luyện tới cảnh giới này, không nói thiên hạ vô địch, ít nhất qua nhiều năm như vậy thật sự chưa hề đụng phải đối thủ lợi hại như vậy.

Tốc độ tu luyện của Tiêu Phàm cực nhanh, thậm chí còn nhanh gấp hai lần Chỉ Thủy sư tổ. Cho dù căn cơ đệ ấy không vững chắc như sư phụ, kinh nghiệm cũng không phong phú bằng sư phụ, nhưng cảnh giới lại không chênh lệch quá xa.

Tiêu Phàm cười khở một tiếng, nói:

– Ánh mắt của sư huynh sáng như ánh đuốc... Đệ đúng là gặp phải một phiền phức lớn đến mức không tưởng tượng được.

Văn nhị thái gia chăm chú nhìn Tiêu Phàm, lặng lẽ đợi cậu nói tiếp.

Tiêu Phàm liền đem tất cả những chuyện mà cậu đã trải qua kể cho Văn nhị thái gia nghe qua một lần.

Văn nhị thái gia vô cùng ngạc nhiên, chột ngồi thẳng lưng:

– Có loại chuyện như vậy sao? Khó trách mấy hôm trước lại xảy ra thiên địa dị tượng lạ lùng như vậy. Tử Vi Đế Tinh, sao Bắc Đẩu và sao Thiên Lang đều khác bình thường. Lúc ấy ta liền cảm thấy rất kỳ lạ, không biết là vị đồng đạo nào đang nghịch thiên hành sự, nhưng lại chưa từng nghĩ tới là do sư đệ làm phép, cướp đoạt thiên địa tạo hóa.

– Sao Thiên Lang dị biến không phải do đệ làm ra.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu.

– Ủ, Vô Cực Môn chúng ta muốn đoạt thiên địa tạo hóa chủ yếu là nhờ vào sự giúp đỡ của Bắc Đẩu Thất Tinh và Đế Tinh Lực. Ngô Thạc Xương bày Tử Vi Phi Tinh đại trận cũng lấy đế tinh làm chủ. Sao Thiên Lang dị biến chắc là do kẻ thứ ba gây nên. Thiên Lang thăm dò, xâm phạm đế tinh, xem ra người này cũng tinh thông thuật pháp, chỉ có điều con đường của hắn rất tà....

Văn nhị thái gia vuốt chòm râu bạc trắng, trầm ngâm nói.

– Đúng, đệ cũng lo lắng như vậy, huynh đã từng thấy qua vật này chưa?

Tiêu Phàm vừa nói vừa lấy ra một miếng kim loại đen bóng, nhẹ nhàng bày ở trước mặt Văn nhị thái gia.

Văn nhị thái gia cầm lên, tỉ mỉ quan sát. Đây là một món chế phẩm bằng kim loại có năm cạnh, mặt trước có một hình vẽ động vật giống như một con chó nhưng lại không phải là chó, lật lại mặt sau còn có một hình vẽ bùa chú kỳ quái.

Đây chính là pháp khí bày trận mà Tiêu Phàm lấy được ở phần mộ tổ tiên Tiêu gia.

– Đây là một món pháp khí?

Văn nhị thái gia dùng bàn tay chậm rãi vuốt ve miếng kim loại hình thù cổ quái, tuy rằng nó đã rời khỏi mặt đất đã được mấy tháng rồi, nhưng hiện tại Văn nhị thái gia vẫn có thể cảm ứng được một chút khí tức tà ác từ trên món pháp khí này.

Văn nhị thái gia thân là đại thuật sư đương thời, hiển nhiên liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra được đây chính là pháp khí mà thuật sư sử dụng để làm phép.

– Đúng vậy, đây chính là pháp khí bố trận được lấy ra từ phần mộ tổ tiên của Tiêu gia, tổng cộng có năm món, thế nhưng phương hướng bày trận vô cùng đặc biệt. Mời sư huynh xem!

Tiêu Phàm lại lấy ra một bản vẽ đưa cho Văn nhị thái gia, nét vẽ trên bản vẽ vô cùng đơn giản, chính là phương hướng phong thủy của phần mộ tổ tiên của Tiêu gia cùng với chỗ bố trí của năm món pháp khí.

Văn nhị thái gia buông món pháp khí kia xuống, cầm bản vẽ lên quan sát tỉ mỉ.

Văn Tư Viễn đang đứng phía sau lưng hắn cũng bước lên, quan sát tỉ mỉ. Hắn chính là đệ tử dòng chính của Văn nhị thái gia, là đại đệ tử dòng chính đời thứ sáu mươi lăm của Vô Cực Môn, đối với việc nghiên cứu phong thủy thuật học cũng rất thông thạo.

Thầy trò hai người nhìn chăm chăm bản vẽ một lúc lâu, cặp lông mày của Văn nhị thái gia chợt nhíu chặt, khẽ lắc đầu nói:

– Phương vị này vô cùng cổ quái, phương hướng trái phải ngũ hành cũng không quá tương hợp... Sư đệ, trong thuật tàng cũng không có ghi chép lại sao?

Vốn Vô Cực Thuật Tàng vẫn luôn do chương giáo chân nhân quản lý. Chỉ có điều Vô Cực Môn cũng không hề giữ nguyên tắc bảo thủ với đệ tử dòng chính, bất kể là đệ tử hay là chương giáo đều có thể mượn sao chép, mang theo bên người nghiên cứu. Nhưng mà “Vô Cực Thuật Tàng” rộng lớn như biển sương mù, vì thế nên mỗi đệ tử đều chỉ có thể sao chép một phần nhỏ trong đó để bản thân mình có thể tiện nghiên cứu sử dụng. Nếu như thật sự muốn đem Vô Cực Thuật Tàng sao chép toàn bộ một lần thì sợ rằng mười năm cũng chưa chắc có thể hoàn thành công việc này.

Cũng chưa từng có vị đệ tử nào có thể nghiên cứu tất cả nội dung trong Vô Cực Thuật Tàng. Làm vậy quá không thực tế.

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

– Căn bản không hề có ghi chép lại, chỉ có ở trong “Thập Di Thiên”, từng có một người ghi chép lại, nhưng lại rất mơ hồ. Nghe nói đời nhà Thanh, lúc đại sư bá Huyền Linh Chân Nhân đi du ngoạn, ở vùng Mạc Bắc chỗ cực tây chi địa, đã từng giao đấu với một vị người Hồ Tây Vực. Tay của người Hồ kia cầm pháp khí, dường như có phần giống với món pháp khí này, nhưng hình vẽ trong “Thập Di Thiên” lại không hề rõ ràng, tuy nhìn qua có chút tương tự nhưng lại không cách nào chắc chắn trăm phần trăm được. Hơn nữa đại sư bá cũng ghi chép trận trường đấu đó vô cùng đơn giản, chỉ vắn vắn có mấy câu nói rất ngắn, rất khó suy đoán món đồ đó đến từ đâu.

Chỉ Thủy sư tổ cũng không phải là người nhiều tuổi nhất ở thế hệ đệ tử đời thứ sáu mươi ba của Vô Cực Môn. Đại đệ tử đời thứ sáu mươi ba – Đại sư huynh Huyền Linh Chân Nhân lớn tuổi hơn Chỉ Thủy sư tổ nhiều lắm. Tuổi tác chênh lệch có chút tương tự với sự chênh lệch tuổi giữa Tiêu Phàm và Văn nhị thái gia.

Mỗi một vị đệ tử dòng chính của Vô Cực Môn, chỉ cần không gặp tai họa bất ngờ thì thông thường đều có thể được hưởng tuổi thọ dài lâu. Căn cứ vào ghi chép trong “Vô Cực Thuật Tàng”, người của Vô Cực Môn, ai cũng hưởng thọ trăm tuổi trở lên.

Tuổi tác của đại sư bá Huyền Linh chân nhân lớn hơn một trăm tuổi so với Tiêu Phàm.

Văn nhị thái gia khẽ vuốt cằm, trầm ngâm nói:

– Có thể đối thủ đang ở trong bóng tối kia có liên quan đến Thiên Lang Phái.

Tiêu Phàm nói:

– Đệ cũng cho là như vậy, thành tựu trên phương diện thuật pháp của người này cực cao, nếu như không có Ngô Thạc Xương giam chân hắn thì chỉ sợ rằng hôm nay đệ không thể đến nơi này bái kiến sư huynh.

Văn nhị thái gia hừ một tiếng nói:

– Bất kể hắn là ai, có can đảm làm hại Tiêu gia, hãm hại chương giáo chân nhân của Vô Cực Môn ta thì toàn bộ Vô Cực Môn sẽ không đội trời chung với hắn. Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bắt được hắn!

Tiêu Phàm lập tức khom người với nhị sư huynh, bày tỏ lòng cảm ơn.

Văn nhị thái gia phất tay một cái, ý bảo Tiêu Phàm không cần khách khí, nói:

– Sư đệ, lần này đệ tới Hoàng Hải, nếu như có việc gì muốn căn dặn thì cứ nói thẳng đi.

Tiêu Phàm nói:

- Sư huynh, lần này đệ tới đây là có hai chuyện muốn nhờ.
- Mời nói.
- Chuyện thứ nhất, muốn mời sư huynh đích thân bói cho đệ một quẻ xem vận mệnh sau này của đệ.

Tiêu Phàm trình trọng nói.

Làm việc nghịch ý trời đoạt tạo hóa, Tiêu lão gia đã khỏi bệnh xuất viện, toàn bộ lực trời phạt đều đổ xuống người Tiêu Phàm. Nói thật ra hiện nay Tiêu Phàm không có biện pháp xác định mệnh cách của mình rốt cuộc gay go đến trình độ nào.

Chân nguyên cạn kiệt chẳng qua chỉ là một hiện tượng tiêu biểu mà thôi. Tiếp theo không biết còn có bao nhiêu đại nạn nữa.

Việc này đã biểu hiện vô cùng rõ ràng ở trên mặt cậu rồi. Văn nhị thái gia nói rất rõ ràng, trong mấy chục năm qua, hẳn chưa bao giờ thấy ai có tướng mạo cực kỳ xấu như Tiêu Phàm vậy.

Nếu Tiêu Phàm không có mệnh thiên tử, lại không có thành tựu thuật pháp cao thâm, bên cạnh đó Chỉ Thủy sư tổ đã bố trí nhiều trận pháp cùng với linh hồn của lịch đại tổ sư của Vô Cực Môn che chở thì chỉ sợ Tiêu Phàm đã bị lực trời phạt đánh thành tro bụi rồi.

Từ xưa đến nay, tướng bất tự tướng.

Dù trình độ thuật pháp của Tiêu Phàm cao tới đâu đi nữa mà không dùng đến “Huyết Tương Thuật” thì cũng không cách nào phá bỏ được thiên cơ che đậy của bản thân mình. Với tình trạng hiện tại của Tiêu Phàm, nếu muốn sử dụng “Huyết Tương Thuật” thì thực tế là muốn nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

May mà thành tựu trên phương diện tướng thuật của nhị sư huynh cũng cực cao, ngược lại có thể trợ giúp.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tặng Thuốc

Chương 90: Tặng Thuốc

Văn nhị thái gia trầm ngâm nói:

– Sư đệ, nơi này là miếu thờ Thanh Đế, mượn oai linh của Thái Hạo Phục Hy đại đế, theo lý ta thôi diễn mệnh tướng cho sư đệ ở nơi này là thích hợp nhất. Nhưng khách du lịch đến nơi này rất đông, tai mắt phức tạp. Sư đệ lại có Thiên Tử chi mệnh, ẩn tôn chi tướng, lại là chưởng giáo của Vô Cực Môn ta. Ta lo lắng là lúc thôi diễn sẽ dẫn động thiên cơ. Không bằng cứ làm thế này đi, trước tiên chúng ta cứ xuống núi, sau khi đến trang viện của ta sẽ tính tiếp. Sư đệ cảm thấy thế nào?

Tiêu Phàm cúi người nói:

– Tất cả đều làm theo sự sắp xếp của sư huynh.

– Được. Sư đệ à! Chỗ ta có một viên thuốc, là năm đó lúc ta học thành tài xuất sư, sư phụ đã ban cho ta. Trước đây, sư phụ cho ta tổng cộng ba viên. Đã qua nhiều năm như vậy, ta đã dùng hết hai viên, chỉ còn một viên cuối cùng này, ta cho đệ, nó chắc hẳn sẽ mang lại ích lợi cho đệ.

Sau khi nói xong, Văn nhị thái gia hơi khom người, từ cổ kéo ra một sợi dây đỏ, trên dây đỏ có treo một cái hồ lô chạm ngọc. Hồ lô kia rất nhỏ, chỉ cao một tấc, được chạm trổ vô cùng tinh xảo, toàn thân màu xanh ngọc bóng loáng, cực kỳ êm dịu.

Tiêu Phàm lấy làm ngạc nhiên, vội vàng nói rằng:

– Sư huynh, vật này quá quý giá, đệ đã dùng thuốc rồi. Nếu như sư phụ người đã ban thuốc này cho huynh thì đệ không thể nào đoạt đi được.

Thật ra vật này do sư phụ ban tặng chỉ là một nguyên nhân mà thôi, càng quan trọng hơn chính là cái hồ lô bạch ngọc này chính là thứ Văn nhị thái gia mang theo bên người. Hơn mấy chục năm qua, thuốc trong hồ lô ngọc đã được chính chân khí của hãn nuôi dưỡng, được lực vô cùng mạnh, vượt qua lúc Chỉ Thủy sư tổ mới ban tặng rất nhiều. Đối với Văn nhị thái gia mà nói, viên thuốc này vô cùng quý báu, hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này.

Tính từ ngày hãn xuất sư cho đến nay, sợ rằng không dưới bốn – năm mươi năm, viên thuốc này đã được chân nguyên bốn mạng của hãn nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, nên nó gần như được xem là thần đan bốn mạng của Văn nhị thái gia, thậm chí đối với hãn còn có kỳ hiệu cải tử hồi sinh.

Thuốc này quý giá như vậy, Tiêu Phàm làm sao có thể nhận được chứ? Cậu thật sự không thể nào nhận nổi.

Văn nhị thái gia cười một tiếng, nói:

– Sư đệ à! Linh dược dù sao cũng chỉ dùng để cứu mạng. Sư phụ đối với ta ân trọng như núi, ta không cách nào báo đáp công ơn của sư phụ nên trong lòng ta vô cùng hổ thẹn. Hiện nay, sư đệ đang đối mặt với nguy hiểm lớn như vậy, người làm sư huynh như ta làm sao có thể không góp một phần sức nhỏ được chứ? Như vậy rất vô lý không phải sao? Ta và đệ cùng là huynh đệ đồng môn, đừng nói lời khách khí với nhau như vậy nữa. Tương lai mai sau của Vô Cực Môn còn phải trông cậy vào đệ phát dương quang đại, truyền bá vạn thế!

Văn nhị thái gia chậm rãi mở nắp hồ lô ngọc ra, tức khắc một mùi thuốc xộc vào mũi. Văn nhị thái gia đổ từ trong hồ lô ngọc ra một viên đan dược

màu đỏ tươi, lớn bằng hạt đậu, sau đó đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thoáng lưỡng lự, sau đó mới vươn hai tay ra nhận lấy viên đan dược, cung kính nói:

– Đa tạ sư huynh đã ban thuốc.

Văn nhị thái gia mỉm cười gật đầu, nói:

– Sư đệ à! Viên thuốc này đối với thân thể của đệ chỉ có chút tác dụng bổ ích mà thôi, về phần lực trời phạt thì còn phải nghĩ biện pháp khác mới có thể hóa giải được.

– Dạ.

Văn nhị thái gia quay đầu căn dặn Văn Tư Viễn:

– Tư Viễn, đi chuẩn bị xe.

– Dạ vâng thưa sư phụ.

Văn Tư Viễn cung kính trả lời, sau đó lập tức lấy điện thoại di động ra sắp xếp.

– Xin mời sư đệ và Tân cô nương!

– Xin mời sư huynh!

Bốn cùng nhau đi ra ngoài cửa, vẫn là Tiêu Phàm đi phía trước, Văn Thiên đi phía sau.

Văn nhị thái gia đặt ra quy tắc rất nghiêm khắc, không chỉ riêng đối với đệ tử mà thậm chí ngay cả bản thân mình cũng không thể làm trái quy tắc được.

Mấy tên đệ tử kính cẩn tiến lên nghênh đón.

Văn Tư Viễn căn dặn:

– Quay trở về!

Mấy tên đệ tử hiểu ý, lập tức vây quanh Tiêu Phàm, Tân Lâm cùng với Văn nhị thái gia, đi ra khỏi Thanh Đế Cung. Bốn người đi ở phía trước, hai người đi phía sau, không hề có chút kẽ hở, đem sư phụ và khách quý bảo vệ gắt gao ở giữa.

Văn nhị thái gia vừa rời khỏi thì người phụ trách Thanh Đế Cung liền gỡ bỏ tấm bảng “Tu sửa” xuống. Một lần nữa hủy bỏ cấm vận đối với du khách đến Thanh Đế Cung này.

Nhìn từ trên đỉnh núi, xe tham quan đã tiến thẳng đến giữa thiên môn, một chiếc Mercedes dòng sedan màu đen sáng loáng và hai chiếc SUV đã sớm đỗ ở bên đường chờ đợi khách, một đám nhân viên đang gấp rút duy trì trật tự.

Khí thế như vậy tất nhiên dẫn tới vô số ánh mắt tò mò của khách du lịch, bọn họ châu đầu ghé tai thì thầm to nhỏ với nhau, nghị luận ầm ỉ.

Văn Tư Viễn cung kính mời sư phụ và chương giáo sư thúc lên xe, sánh đôi ngồi ở phía sau xe Mercedes. Văn Tư Viễn đích thân đảm nhiệm chức tài xế, Tân Lâm ngồi vào chỗ kế bên tài xế. mấy tên đệ tử còn lại cùng với một số nhân viên công tác thì chia ra ngồi trên hai chiếc SUV, một chiếc đi phía trước một chiếc đi phía sau bảo vệ, vội vã đi về hướng chân núi.

Ngày thường, lúc Văn nhị thái gia đi ra ngoài cũng không khí thế như vậy. Lần này là vì tiếp đãi Lang Vương thảo nguyên, hiển nhiên phải bài ra thế trận lớn chút mới được, tất cả sáu đại đệ tử đều đi theo. Bạch Lang dẫn theo sáu đại hán trong mười ba phiêu kỵ đến thì Văn gia của Hoảng Hải cũng không thể yếu thế được.

Hơn một giờ sau, đoàn xe lái vào một trang viên có phong cảnh tươi đẹp.

Trang viên này nằm ở ngoại ô thành phố Hoàng Hải, diện tích cực kỳ rộng lớn, thoát nhìn mênh mông bát ngát, ước chừng cũng không dưới trăm mẫu. Bên ngoài treo tấm bảng “Vườn ươm”, nhưng trên thực tế chính là nơi Văn nhị thái gia sinh hoạt hàng ngày. Chỗ vườn ươm này cũng là một sản nghiệp trên danh nghĩa của tập đoàn Hoàng Hải Tư Viễn. Văn nhị thái gia đã sống ở nơi từ rất lâu trước đây, về sau lại đem những mảnh đất xung quanh mua lại, dùng làm vườn ươm. Nơi này là ngoại thành cách thành thị không hề gần, dù tốc độ phát triển của thành phố có nhanh hơn nữa, muốn đem nơi này đặt vào khu vực nội thành thì ít nhất cũng cần mười mấy hai mươi năm nữa. Về phần vườn ươm này có bán được nhiều hoa cảnh cây cỏ hay là bình thường có những đơn vị nào lui tới hay không thì người bên ngoài không thể nào biết được.

Đương nhiên, trên thực tế Văn Thiên cũng không dùng một trang viên lớn như vậy làm nơi sinh sống hàng ngày. Chỗ ở ở thấp thoáng trong rừng cây rộng lớn, lưng dựa vào núi, mặt đối diện với nước. Phía Nam đình viện tựa như một tòa kiến trúc cổ, có cầu nhỏ nước chảy róc rách, núi giả, rường cột chạm trổ tinh khắc, tạo nên phong cảnh vô cùng tươi đẹp.

Ở trong mắt thầy phong thủy như Tiêu Phàm và Văn Tư Viễn, bọn họ đều không quan tâm đến phong cảnh bên ngoài như vậy. Tiêu Phàm vừa liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đây là một vùng đất trù phú có phong thủy vô cùng tốt, bố trí của toàn bộ đình viện này là do một người vô cùng am hiểu phong thủy sinh cát chi đạo. Hơn nữa bên ngoài rừng cây, hồ nước; vườn hoa;... tất cả mọi thứ đều bố trí dựa theo “Vô Cực Ngũ Hành Trộn”.

Chỗ ở của nhị sư huynh Vô Cực Môn được bố trí như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

Theo như Tiêu Phàm biết nhị sư huynh cũng không có con nối dòng, Văn Tư Viễn kế thừa y bát của huynh ấy, cũng là người lo lắng hương hỏa cho

huynh ấỵ sau này. Dựa theo tục lệ dân gian thì Văn Tư Viễn đã được Văn Thiên nhận làm con thừa tự từ lâu, ở trên gia phả của gia tộc Văn thị viết rất rõ ràng, Văn Tư Viễn là con trai của Văn Thiên.

Chỉ có điều ngày thường Văn Tư Viễn cũng không ở tại đình viện phía nam với sư phụ. Lấy tư cách là xí nghiệp lớn nổi tiếng ở tỉnh Hoàng Hải, dù sao thì ở khu vực phồn hoa nhất trong nội thành, Văn tổng cũng có một văn phòng lớn, mỗi ngày hẳn đều phải ở nơi đó xử lý nghiệp vụ của xí nghiệp. Mấy vị sư đệ khác, chỉ có hai vị phụ trách giúp đỡ ở công ty của hẳn, ngoài ra ba người còn lại đều tự mình đảm đương một phía, thậm chí ở khu vực Hoàng Hải này, tất cả đều là nhân vật nổi tiếng rất có danh vọng.

Bình thường, chỉ có vào ngày sinh nhật của sư phụ hoặc là lễ tết thì tất cả sư huynh đệ mới có cơ hội tề tụ ở trang viên này.

Mọi ngày, ở trang viên lớn như vậy cũng chỉ có Văn nhị thái gia cùng với mấy công nhân sống thôi. Mặt khác, Văn Tư Viễn còn sắp xếp mấy vị bảo an ở vườn ươm của sư phụ, nhiệm vụ chính là trông cửa.

Trước giờ Văn Tư Viễn không hề lo lắng đến sự an nguy của sư phụ. Nếu như người bình thường muốn gây bất lợi đối với sư phụ thì trước tiên hẳn phải có năng lực thoát khỏi “Ngũ Hành Trận cấp năm” vô cùng lợi hại đó mới được. Bên cạnh đó Văn nhị thái gia lại càng tinh thông thuật bói toán, hoàn toàn có thể nhìn thấu tiên cơ.

Trên giang hồ, Văn nhị thái gia của Hoàng Hải có uy danh rất hiển hách, tuyệt đối không phải chỉ nhờ vào may mắn mà có được.

– Sư đệ, chỗ này của ta đúng là có thua kém Chỉ Thủy Quan, nhưng mà thiên địa nguyên khí cũng rất dồi dào, trong lòng đất cũng có linh mạch. Trước tiên sư đệ cứ nghỉ ngơi một lúc, luyện hóa hết tất cả dược lực. Đến buổi tối chúng ta sẽ bàn bạc lại.

Văn nhị thái gia trực tiếp dẫn Tiêu Phàm đến mật thất trong trang viên.

Bố trí trong gian mật thất này cũng gần giống với gian mật thất trong Chỉ Thủy Quan. Năm ấy, lúc Văn nhị thái gia theo Chỉ Thủy sư tổ học nghề đã ở tại Chỉ Thủy Quan khá lâu, nên trong lòng cũng chịu sự ảnh hưởng từ sư phụ vô cùng sâu sắc.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

– Sư huynh quá khiêm nhường rồi, thiên địa nguyên khí nơi này rất dồi dào, không hề thua kém Chỉ Thủy Quan. Tuyền thành vốn là vùng đất thiêng sinh ra nhiều hiền tài, tu luyện ở nơi này chắc chắn sẽ làm chơi ăn thật.

Văn nhị thái gia mỉm cười gật đầu.

Lúc ấy, hắn quyết định bám rễ ở Hoàng Hải, tuyệt đối không phải vì Hoàng Hải là quê quán của hắn, quan trọng nhất chính là hắn đã nhìn trúng phong thủy của vùng đất trù phú này. Cái người tu đạo quan tâm nhất chính là phong thủy cát lợi và thiên địa nguyên khí dồi dào.

Ngay sau đó, Văn nhị thái gia cũng không nói thêm nữa mà lập tức cáo từ.

Lúc này, cái Tiêu Phàm cần nhất chính là tĩnh dưỡng, trước tiên phải tiêu hóa hết tất cả dược lực của thuốc, dần dần bổ sung chân khí bốn nguyên, sau đó mới tính đến việc an bài chuyện mai sau. Sau khi Tiêu Phàm giảng giải tất cả thì Văn Thiên đã sớm âm thầm kinh hãi.

Mặc dù Tiêu Phàm trẻ tuổi hơn hắn rất nhiều, nhưng mấy năm trước, chính miệng Chỉ Thủy sư tổ đã nói với hắn, Tiêu Phàm đã tu luyện Luân Hồi Tương đến cảnh giới viên mãn, Hạo Nhiên Chính Khí cũng đã tu đến đại thành. Trên thực tế đối với Vô Cực Môn mà nói, điều này đã đại biểu cho cảnh giới cao thâm nhất. Sau này còn có thể tiến xa hơn nữa không thì phải xem cơ duyên của mỗi người.

Bản thân Văn Thiên chưa đạt đến trình độ này, nhưng mà hơn mấy chục năm trước, hắn đã bước chân vào giang hồ, từ lâu đã hiếm có đối thủ. Mà bây giờ lại có một người có thể gây thương tổn đến Tiêu Phàm vốn đã tu đến Luân Hồi Tương cảnh giới viên mãn. Đối thủ đang ẩn nấp trong bóng tối kia thực sự không phải là nhân vật có thể xem thường. Hiện nay, Tiêu Phàm đã suy yếu đến bước này, nhất định phải nhanh chóng khôi phục lại cảnh giới trước kia. Bằng không thì dù không bàn đến tất cả lực trời phạt sẽ liên tiếp gián xuống, ngộ nhờ Tiêu Phàm bị đối thủ lợi hại đó nhận ra được thực hư thì sợ rằng sẽ rơi vào tình huống tai ương ngập đầu.

Nhất định phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn mới được.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng đang khuất dần của Văn nhị thái gia, Tiêu Phàm lập tức đi vào trong mật thất, ngồi xếp bằng, bắt đầu chậm rãi thổi nạp vận khí, từ từ luyện hóa được lực của viên thuốc mà nhị sư huynh tặng cho cậu.

Viên thuốc này là đích thân Chỉ Thủy Sư Tổ ban tặng, đương nhiên được tính sẽ phù hợp cho đệ tử Vô Cực Môn dùng. Văn Thiên và Tiêu Phàm là sư huynh đệ đồng môn, mà Văn Thiên lại lấy bốn nguyên nuôi dưỡng nó hơn mấy chục năm, đương nhiên nó sẽ không hề có bất cứ xung đột nào với Tiêu Phàm rồi.

Tân Lâm lặng lẽ ngồi xếp bằng cách Tiêu Phàm không xa, cô ngồi đối diện với Tiêu Phàm, nhưng không hề vận khí luyện công, mà chăm chú nhìn phản ứng của Tiêu Phàm.

Hắc Lâm, cả người trắng như tuyết, vẫn lười biếng nằm cạnh Tiêu Phàm, không hề có chút tinh thần nào.

Chỉ chốc lát sau, trên đỉnh đầu Tiêu Phàm chậm rãi thoát ra một luồng sương mù màu trắng ngà, càng ngày càng dày đặc. Khóe miệng Tiêu Phàm

hơi co rút, dường như có chút đau đớn. Tân Lâm chợt đứng lên, sau khi nhận thấy Tiêu Phàm cũng không có gì khác thường mới yên tâm.

Dược lực của viên thuốc này quá mạnh, Tiêu Phàm lại quá suy yếu, đương nhiên muốn luyện hóa phải tốn rất nhiều công sức.

Một canh giờ sau, nhân uân chi khí trên đỉnh đầu Tiêu Phàm dần dần biến mất, Tiêu Phàm chậm rãi mở mắt ra, thở phào một cái. Gương mặt vốn nhợt nhạt thiếu sức sống đến đáng sợ dường như thoáng xuất hiện chút hồng hào, tinh thần cũng có chút chuyển biến tốt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lại Thôi Diễn Huyết Tương

Chương 91: Lại Thôi Diễn Huyết Tương

Buổi tối ở trang viên rất vắng vẻ, chỉ có tiếng gió xào xạc.

Thoạt nhìn đình viện Giang Nam bình yên ấm áp, nhưng thật ra nơi đây được canh gác rất nghiêm ngặt. Sáu đệ tử không ai rời đi, tất cả đều ở lại. Văn nhị thái gia đích thân phân phối nhiệm vụ cho bọn họ, mỗi người đều mang theo vũ khí tùy thân, chia ra canh giữ ở những phương hướng khác nhau, canh giữ đình viện này một cách chặt chẽ, ngay cả một con muỗi cũng không thể lọt vào.

Nếu như không phải là một đội tiểu đội nhỏ đến thì cho dù là ai cũng không thể tiến vào đình viện này.

Mấy tên đệ tử cũng có phần lo lắng, ngược lại bọn họ không phải sợ có người nào đến xâm phạm, mà quan trọng là đã nhiều năm như vậy, ông cụ chưa bao giờ bày ra chiến trận như vậy. Những năm trước đây, bởi vì tập đoàn của Tư Viễn gặp một số việc trên phương diện làm ăn, xảy ra xích

mích với thổ địa vùng Giang Nam – Thái Khiếu Bách Thái Ngũ gia, đến mức hai bên tuyên chiến, nhưng ông cụ cũng không để ý như vậy.

Thái Khiếu Bách thật sự là người có bối cảnh, nghe đâu hẳn còn giao du với hoàng thân quốc thích. Thế lực của hẳn ở tỉnh Giang Nam này rất lớn, danh tiếng hưng thịnh, trên thực tế danh tiếng của hẳn ngang hàng với Văn nhị thái gia ở Hoàng Hải. Cuối cùng hẳn giáp mặt chính diện với lão gia tử đến đầu rơi máu chảy, không thể không ngừng giao chiến, kết quả phải bắt tay giảng hòa với Văn gia.

Thật sự không biết là hôm nay đã xảy ra việc trọng đại đến mức nào?

Không biết là vị “Sư thúc” trẻ tuổi kia đã mang đến tin tức kinh thiên địa gì cho lão gia tử, khiến cho lão gia tử trở nên cẩn thận ngoài sức tưởng tượng như vậy.

Trong mật thất của đình viện, ánh đèn sáng tỏ.

Văn nhị thái gia và Tiêu Phàm ngồi đối diện nhau, Văn Tư Viễn và Tân Lâm ngồi thẳng người ở một bên.

– Ủ, khí sắc của sư đệ đã có chuyển biến tốt, thuốc này không thể hấp thụ hết trong một lần được, càng về sau thì tác dụng càng lớn. Sư đệ hãy cẩn thận lưu ý.

Văn nhị thái gia quan sát sắc mặt của Tiêu Phàm, lại bắt mạch, sau đó gật đầu nói.

Chỉ một viên thuốc thật ra cũng không có nhiều tác dụng, quan trọng là Văn nhị thái gia đã dùng chân nguyên của mình bồi dưỡng nên không thể xem thường. Nói thẳng ra, Văn nhị thái gia đã đem một phần nhỏ chân nguyên của bản thân dờn đến trên người Tiêu Phàm, cho nên công hiệu có lẽ sẽ rất lớn.

Tiêu Phàm khom người, lần nữa nghiêm túc cảm tạ nhị sư huynh.

Văn nhị thái gia khoát tay một cái, nói:

– Không cần nói đến những thứ này nữa, Vô Cực truyền thừa của chúng ta lấy tích đức làm gốc, làm nhiều việc thiện tích công đức, hóa giải hung khí. Cho dù gặp phải người không có quan hệ, nếu có thể giúp đỡ được thì đều phải giúp, hướng chi chúng ta lại là sư huynh đệ đồng môn, càng không cần phải khách khí làm gì... Sư đệ à! Đệ có mang Càn Khôn Đỉnh đến không?

– Có.

Tiêu Phàm cũng không truy hỏi nguyên nhân, lập tức lấy ra trữ đỉnh Càn Khôn màu đỏ, khẽ bày ở trước mặt Văn Thiên.

Văn Tư Viễn cũng bày ra vẻ mặt hiếu kỳ. Hắn đã từng nghe lão gia tử nhắc đến Càn Khôn Đỉnh không chỉ một lần, biết rõ đây là trọng bảo của sư môn. Trong tam đại bảo vật trấn giáo của Vô Cực Môn, Càn Khôn Đỉnh đứng hàng thứ nhất. Hôm nay lại được nhìn thấy lần đầu tiên, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhìn ra có chỗ gì thần kỳ.

– Sư đệ hẳn là rất tinh thông Huyết Tương Thuật chứ? mấy năm nay, huynh cũng luôn nghiên cứu Huyết Tương, chỉ có điều không có Càn Khôn Đỉnh, nên khi thôi diễn ra mệnh cách tương lý, luôn có chút mơ hồ. Tối nay, huynh sẽ múa rìu qua mắt thợ một lần vậy, mời sư đệ chỉ điểm nhiều hơn.

Văn nhị thái gia nói rất khách khí.

“Huyết Tương Thuật” là truyền thừa độc nhất của Vô Cực Môn, những trường phái tướng thuật khác cũng không có môn bí thuật này. Trên lý thuyết, chỉ cần có thể nghiên cứu bất kỳ một loại tướng thuật nào trong “Vô Cực Cửu Tương Thiên” đến cảnh giới cao thâm thì đều có thể thôi diễn “Huyết tương”. Đương nhiên, nếu có thể đem Luân Hồi Tương tu luyện đến viên mãn thì lúc thôi diễn “Huyết Tương Thuật” sẽ càng chính xác hơn.

Văn Thiên nghiên cứu “Hồng Trần Tương”, trình độ vô cùng cao thâm, có thể thôi diễn Huyết Tương là lẽ dĩ nhiên.

Ngữ điệu khiêm tốn nhã nhặn, vẻ mặt có chút kiêu ngạo.

Ở trong truyền thừa của Vô Cực Môn, thôi diễn huyết tương vốn đại biểu cho một bậc thang cực cao. Cũng không phải là bất kỳ một vị đệ tử Vô Cực Môn nào cũng có thể thôi diễn Huyết Tương Thuật. Nếu như thiên phú hơi thấp, hoặc là ngộ tính không đủ, cho dù có nỗ lực suốt đời cũng không thể nào bước vào cánh cửa Huyết Tương Thuật.

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm cau lại, nói:

– Sư huynh, chỉ điểm thì không dám nhận. Nhưng thôi diễn huyết tương chính là thuật cấm kỵ, nhất định sẽ bị thiên cơ phản hệ. Sư huynh vẫn nên lấy phương thức khác sẽ thích hợp hơn.

Văn nhị thái gia khẽ lắc đầu, nói:

– Sư đệ, không nói gạt đệ, mệnh tương của đệ bây giờ vô cùng hỗn loạn. Lấy thiên tử mệnh ứng kiếp, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy chuyện này. Vốn Ẩn Tôn Chi Tương đã cực kỳ khó dò, hiện tại lại cộng thêm lực trời phạt, hơn nữa bản thân sư đệ cũng là một đại thuật sư, lực thiên cơ che đậy vô cùng mạnh mẽ. Lấy phương thức khác để suy tính sẽ không đảm bảo hoàn toàn thu hoạch được gì, chỉ sợ rằng kết quả sẽ vô cùng mơ hồ, tựa như thật nhưng lại là giả. Trước mắt là thời khắc quan trọng như vậy, nếu như đi nhầm dù chỉ một bước thì đều là tai ương. Có lẽ nên thử Huyết Tương Thuật một lần, trừ cái đó ra, sư huynh thực sự không dám thôi diễn thêm nữa.

Tiêu Phàm trầm ngâm không nói.

Lấy tu vi của hắc, vào thời kỳ toàn thịnh thôi diễn huyết tương, lực thiên cơ phản hệ cũng làm cho hắc bị trọng thương nôn ra máu, phải tốn hơn một tháng điều trị mới có thể chậm rãi hồi phục. Tuy công lực của nhị sư huynh vô cùng thâm hậu, nhưng dẫu sao niên thọ đã cao, đã sớm không phải khí huyết thịnh vượng như trước. Nếu bởi vì thôi diễn huyết tương cho mình mà dẫn đến thiên cơ phản hệ, khiến thân thể bị tổn hại thì dù thế nào cậu cũng không yên lòng.

Tặng thuốc đã là một đại ân, đã vậy thì cậu sao dám nhận thêm ân huệ này nữa chứ?

Văn nhị thái gia đã hiểu rõ tâm tư của Tiêu Phàm, cười ha ha một tiếng, nói:

– Sư đệ cũng không cần quá lo lắng, mặc dù Liêm Pha đã già nhưng vẫn còn có thể ăn cơm. Ta chỉ thôi diễn huyết tương cho một mình sư đệ, có lẽ ta còn có thể chịu được lực thiên cơ phản hệ. Yên tâm đi.

Tân Lâm nhỏ giọng nói:

– Trước đây anh ấy đã từng thôi diễn huyết tương một lần cho bốn người, đều là người chí thân.

Cặp mi tuyết trắng của Văn nhị thái gia giương cao, thất thanh nói:

– Một lần thôi diễn huyết tương cho bốn người? Còn là người thân nhất?

– Vâng, ông nội, cha, em trai của anh ấy, còn có thêm tôi.

Tân Lâm đáp một cách đơn giản.

Tiêu Phàm liền vội vàng nói:

– Đệ lúc đó cũng là bắt buộc phải làm một việc nguy hiểm như vậy.

Văn Thiên nhìn Tiêu Phàm, thần thờ nửa ngày, một hồi lâu mới thở dài, nói:

– Thảo nào sư phụ coi trọng đệ như vậy, sư đệ đúng là kỳ tài trước nay chưa từng có của Vô Cực Môn chúng ta. Hiện tại, người có thể thôi diễn huyết tương một lần cho bốn người, ngoại trừ sư đệ thì chỉ sợ chỉ có sư phụ mới có thể làm được.

Tiêu Phàm khom người một lần nữa, nói:

– Chỉ là lúc gặp phải nguy nan, gặp được may mắn mà thôi.

Văn nhị thái gia vung tay lên, vừa cười vừa nói:

– Sư đệ cũng không cần phải khiêm tốn như vậy. Sư huynh ta cũng không tự coi nhẹ mình. Một lần thôi diễn cho bốn người, ta tự nghĩ mình khó có thể làm được, nhưng chỉ thôi diễn huyết tương cho một mình đệ chắc là vẫn có thể. Chúng ta lập tức bắt đầu đi.

Nói đến nước này, nếu như Tiêu Phàm lại cự tuyệt lần nữa chẳng khác nào bất kính đối với nhị sư huynh.

– Được, vậy thì làm phiền nhị sư huynh.

– Ừ, đi thôi, đến mật thất dưới đất.

Mặc dù nhìn từ bên ngoài thì cái đình viện này của Văn Thiên không khác nhiều so với Chỉ Thủy Quan, nhưng kết cấu bên trong mật thất lại có hiệu quả giống hệt như của Chỉ Thủy Quan, thực sự có gì đó rất đặc biệt, đều được xây ở dưới lòng đất.

Ở chính giữa gian mật thất ở dưới lòng đất của đình viện có đặt một cái bàn nhỏ làm bằng gỗ tử đàn, một bên bàn gỗ chính là một cái lò hình con rùa, toàn thân có màu tím đen, kiểu dáng cực kỳ xưa cũ. Toàn bộ sàn của gian mật thất đều được lát bằng đá cuội ba màu trắng đen vàng, xếp thành đồ án hỗn độn.

Căn mật thất được xây thành hình lục giác.

Vừa đi vào gian mật thất này, trong nháy mắt, Tiêu Phàm và Tân Lâm đều có ảo giác như mình đang trở lại Chi Thủy Quan.

Ngay cả bố trí bên trong cùng với đá cuội ba màu trắng đen vàng xếp thành hình hỗn độn đều giống nhau như đúc.

Điểm khác biệt duy nhất chính là pho tượng màu vàng đất được đặt ở phía chánh bắc của gian mật thất, không phải là thờ cúng tổ sư khai phái đời thứ nhất của Vô Cực Môn – “Vô Cực Thiên Tôn”, mà là thờ phụng pháp tướng của Chi Thủy tổ sư.

Pháp tướng được chạm trổ vô cùng công phu, trông vô cùng sống động.

Tiêu Phàm vừa nhìn thì liền có cảm giác thân thiết, quay đầu nói với Văn nhị thái gia:

– Sư huynh, pháp tướng của sư phụ này là chính tay huynh tự điêu khắc sao?

Văn nhị thái gia gật đầu một cái, vuốt hàm râu bạc trắng, có chút tự đắc.

Thuật điêu khắc của Chi Thủy sư tổ cực kỳ tinh tế, không ngờ nhị sư huynh cũng nhận được chân truyền của sư phụ. Ở phương diện này, Tiêu Phàm so với nhị sư huynh thực sự kém xa. Lúc cậu rảnh rỗi mới lấy ra chơi một chút thôi, tuyệt đối không thể điêu khắc ra một pho tượng pháp tướng to như vậy.

Ngoại trừ pháp tướng của Chi Thủy sư tổ thì trong gian mật thất cũng không có thờ phụng bài vị của những thần linh khác.

Văn nhị thái gia chậm rãi đi đến trước pháp tướng của Chi Thủy sư tổ, quỳ xuống, đầu rạp xuống đất, trong miệng lầm nhảm khẩn cầu, xá ba lạy. Hắn

đứng dậy, tự tay đổi ba nén hương cắm trước bức pháp tượng.

– Sư đệ đến bái sư phụ đi!

Vẻ mặt của Văn nhị thái gia rất nghiêm túc, trầm giọng nói với Tiêu Phàm.

– Vâng!

Tiêu Phàm cũng bước chầm chậm tới, xá ba lạy, dâng hương.

– Tư Viễn, đến lạy tổ sư gia!

– Dạ vâng thưa sư phụ.

Văn Tư Viễn không dám chậm trễ, cung kính quỳ xuống trước pháp tượng của Chỉ Thủy sư tổ, đầu rạp xuống đất xá ba lạy.

– Tư Viễn, Huyết Tương Thuật chính là tướng pháp tinh thâm nhất của Vô Cực Môn chúng ta, những trường phái tướng thuật khác cũng không có. Công lực của con bây giờ chưa đủ, vẫn chưa thôi diễn được. Chỉ có điều con phải quan sát cẩn thận, có thể lĩnh hội được bao nhiêu thì phải xem duyên phận của con. Chương giáo sư thúc cũng ở chỗ này, nếu có cái gì không hiểu thì con phải lập tức thỉnh giáo sư thúc, đây là cơ hội khó có được, hiểu chưa?

Văn Thiên nhìn cháu của mình, trịnh trọng căn dặn.

– Vâng thưa sư phụ, con đã hiểu rồi. Xin sư thúc chỉ điểm nhiều hơn.

Văn Tư Viễn kính cẩn đáp ứng một tiếng, lại hướng Tiêu Phàm xá một xá.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, ngược lại cũng không khiếm tốn gì. Đối với tướng thuật mà nói thì Văn Tư Viễn thực sự kém cỏi quá xa, nói “Chỉ giáo” thật sự không hề khoa trương. Mấu chốt là xem Văn Tư Viễn có thể lĩnh hội được chỗ tinh diệu của Huyết Tương Thuật hay không.

Văn Tư Viễn bước chầm chậm đến trước bàn gỗ tử đàn, ngồi xếp bằng xuống.

Tiêu Phàm ngồi ở một bên, Tân Lâm đứng yên lặng sau lưng cậu, Văn Tư Viễn thì lại ngồi sau lưng sư phụ.

Trên bàn gỗ tử đàn có một cái đỉnh nhĩ màu đỏ, cơ bản giống với Càn Khôn Đỉnh, chỉ có điều chóp đỉnh lớn hơn một chút. Càn Khôn Đỉnh thực sự cao khoảng ba bốn tấc, hình vẽ hỗn độn trên thân đỉnh cũng không linh động như hình vẽ trên Càn Khôn Đỉnh thật sự.

Văn Thiên nói:

– Đỉnh này mô phỏng theo Càn Khôn Đỉnh, là cái thứ ba. Hai cái trước còn thô sơ hơn cái này nhiều lắm, cơ bản không thể dùng được.

Tiêu Phàm nói:

– Thuật chạm trổ của sư huynh thực sự ngang tài với sư phụ.

Văn Thiên khoát tay nói:

– Còn kém xa... Hơn nữa chất liệu cũng không giống nhau. Chỉ có điều ngày thường sử dụng cũng không có nhiều trở ngại.

Lấy độ uyên thâm trong tướng thuật của Văn Thiên, thôi diễn cho người bình thường cũng không cần dùng đến Huyết Tương Thuật, đoán chừng phần lớn là tự mình nghiên cứu. Tướng thuật chi đạo vô cùng vô tận, cho dù là thầy tướng cao minh cũng không dám nói là mình đã đạt đến cảnh giới Vô Cực. Càng nghiên tập chuyên cần thì kết quả càng tinh thuần hơn.

– Dâng hương!

Văn Thiên trầm giọng nói.

Văn Tư Viễn vội vàng lấy đàn hương bên trong lư hương hình con rùa ra.

Văn Thiên dùng hai tay dâng lên Càn Khôn Đỉnh, nhẹ nhàng đặt ở bên trên bàn gỗ tử đàn, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hồng Trần Đại Kiếp

Chương 92: Hồng Trần Đại Kiếp

Một canh giờ trôi qua, thiên địa nguyên khí không ngừng quay cuồng ầm ầm trên bầu trời phía trên căn mật thất, cuối cùng tan biến.

Sắc mặt của Văn nhị thái gia vốn rất hồng hào chợt biến thành tái nhợt, tối tăm không ánh sáng, trên trán đổ mồ hôi đầm đìa, miệng hé mở phun ra một ngụm máu tươi.

Văn Tư Viễn kinh ngạc giật nảy mình, rảo bước tiến lên đỡ lấy Văn Thiên, liên tục hỏi:

– Sư phụ, người thế nào rồi? Không có việc gì chứ?

Văn nhị thái gia khép chặt môi.

– Sư thúc, đây....

Tay chân Văn Tư Viễn có chút luống cuống, đem ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Tiêu Phàm.

Vừa rồi tình hình nguyên khí phản hệ quay cuồng trong mật thất khiến cho toàn thân Văn Tư Viễn đổ đầy mồ hôi. Trước kia hẳn có nghe sư phụ nói qua một khi cường chế thi quẻ nhìn trộm thiên cơ sẽ khiến cho thiên địa

phản hệ, nhưng tình huống thế này rất ít khi tự mình trải qua, lần này xem như thật sự cảm nhận được rồi. Thôi diễn huyết tương thì lực thiên cơ phản hệ lại kinh khủng như thế. Ngay cả sư phụ có tu vi tinh thâm như vậy cũng bị thương đến nôn ra máu.

Tiêu Phàm khẽ khoát tay chặn lại, Tân Lâm vội vàng lấy ra một bình dương chi ngọc, từ trong đó đổ ra một viên “Bồi Nguyên Đan”. Đây là phương thuốc mà Tiêu Phàm nghĩ ra dựa theo diệu pháp của Thất Diệu Cung, do đích thân Tân Lâm luyện chế ra đan dược, có tác dụng đại bổ nguyên khí.

Mấy ngày nay, lúc Tiêu Phàm tĩnh dưỡng ở Chỉ Thủy Quan, mỗi ngày đều ăn ba viên, nên Tân Lâm vẫn luôn mang theo bên người.

Văn Tư Viễn vội vàng nhận lấy, đưa cho sư phụ nuốt vào.

Văn Thiên ngồi xếp bằng thổ nạp vận khí, ước chừng khoảng thời gian một chén trà, sắc mặt vốn tái nhợt dần dần ửng đỏ, thở một hơi thật dài, ngồi thẳng người nói:

– Sư đệ, Bồi Nguyên Đan này là do chính tay đệ luyện chế sao? So với phương thuốc mà sư phụ truyền lại có chút khác biệt.

Tiêu Phàm vội vàng đáp:

– Đúng là phương thuốc do đệ nghĩ ra, có chút cải biến so với phương thuốc cũ.

– Ha ha, việc sửa đổi này rất có đạo lý, so với phương thuốc cũ có hiệu quả cao hơn.

Tiêu Phàm nói:

– Sư huynh, toa thuốc này đã được ghi chép vào “Thuật Tàng”, bây giờ đệ lập tức viết cho huynh.

Đây cũng là điểm khác biệt của truyền thừa Vô Cực Môn, mỗi một vị đệ tử kiệt xuất chỉ cần sáng chế ra cái mới đều sẽ ghi chép lại vào Vô Cực Thuật Tàng để những đệ tử khác tham khảo nghiên cứu. Không giống những môn phái khác luôn tự coi trọng mình, mỗi vị sư phụ dạy đồ đệ đều giấu nghề, càng về sau thì truyền thừa càng không được hoàn chỉnh, cuối cùng chỉ có thể xuống dốc, dần dần biến mất ở hậu thế.

Văn nhị thái gia cũng không chối từ, gật đầu nói:

– Tốt, đợi sau khi đệ viết phương thuốc cho ta, ta sẽ chiếu theo đơn thuốc mà luyện chế.

Tân Lâm nhin không được hỏi:

– Lão gia tử, kết quả thôi diễn thế nào?

Cô là đệ tử của Thất Diệu Cung nhưng lại không thể theo Tiêu Phàm gọi Văn nhị thái gia là “Sư huynh”.

Thần sắc của Văn nhị thái gia tức khắc ngưng trọng, khẽ lắc đầu, cặp mày tuyết trắng nhíu chặt, chần chờ nửa buổi mới nói:

– Rất loạn, vô cùng loạn... Rất nhiều chỗ nhỏ nhặt, tự mâu thuẫn, rất mơ hồ không thể giải thích được.

Vừa nói vừa xem xét tướng mạo của Tiêu Phàm.

Vẻ mặt của Tiêu Phàm vẫn rất điềm tĩnh, nói:

– Xin sư huynh cứ nói thẳng cho đệ biết.

Văn nhị thái gia vẫn không vội vã trả lời, xem xét tướng mạo Tiêu Phàm một lúc lâu mới chậm rãi lên tiếng:

– Sư đệ, từ tướng mạo của đệ mà xem xét thì tuổi thọ của đệ thật ra đã kết thúc rồi.

– Hả?

Tân Lâm cùng với Văn Tư Viễn đều vô cùng kinh ngạc, trên mặt tràn đầy sự nghi ngờ.

Lời này thật sự quá mức kỳ lạ. Tiêu Phàm không phải vẫn yên ổn ngồi ở đây sao, chẳng lẽ là quỷ hồn?

Bản thân Tiêu Phàm cũng giật mình không kém.

Văn nhị thái gia lại nói thêm:

– Vừa rồi thôi diễn huyết tương cũng đã chứng thực điểm này. Theo lý thì mười ngày trước – sau khi đệ luyện chế Càn Khôn Đại Hoàn Đan thì tuổi thọ của đệ cũng đã tận, lực trời phạt đã phủ xuống từ lâu. Sở dĩ đệ có thể kiên trì nổi có ba nguyên nhân.

– Hy vọng được nghe kỹ càng.

Tân Lâm và Văn Tư Viễn càng dựng tai lên nghe.

Bọn họ thật sự chưa bao giờ nghe thấy “Chuyện lạ” như vậy. Nếu như lời như vậy không phải từ chính miệng Văn Thiên nói ra thì chỉ sợ Tân Lâm đã sớm quát mắng rồi, chửi hằn nói bậy nói bạ rồi.

– Nguyên nhân thứ nhất chính là do ân đức mà tổ tông đã tích từ trước đến nay, âm đức của tổ tông đệ mệnh mông cuồn cuộn. Phong thủy của phần mộ tổ tiên cũng rất tốt có thể kéo dài tính mạng cho đệ. Nguyên nhân thứ hai chính là vì đệ chuyên làm việc thiện tích âm đức. Môn quy hàng đầu của Vô Cực Môn chúng ta chính là làm việc thiện tích đức. Tướng sĩ thuật sư rất dễ tiết lộ thiên cơ, trong ngũ khuyết tam tộ đã phạm điều thứ nhất, chỉ

có thể làm việc thiện mới có thể hóa giải. Lấy người khác ứng kiếp, tìm kẻ chết thay, chỉ có điều dùng thủ đoạn bàng môn tả đạo như vậy thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày bản thân mình sẽ bị phản hệ gấp bội. Thiên đạo tuần hoàn, trước giờ đều khó chịu được báo ứng. Mấy năm nay, sư đệ làm không ít việc thiện, tích rất nhiều công đức. Về phần nguyên nhân thứ ba thì ta có chút khó hiểu....

Nói đến chỗ này, Văn Thiên đưa tay vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, hai hàng lông mày nhướng cao, tựa hồ khó có thể phân giải được.

– Lão gia tử, người mai nói đi....

Tân Lâm không nhịn được, liên tục thúc giục.

Tính tình của cô vốn cực kỳ lãnh đạm, nhưng việc này quan hệ đến sinh tử của Tiêu Phàm, dù thế nào đi nữa cũng phải cẩn thận.

Văn nhị thái gia nói tiếp:

– Trong huyết tương của đệ có ẩn chứa một cỗ hung sát khí cực kỳ hung ác. Theo lý đây chính là lực trời phạt, chỉ có tác dụng đốc thúc đến tử kỳ nhưng cỗ hung sát khí này lại che chắn thọ mạch của đệ. Vì sao lại như thế thì ta thật sự không thể lý giải được...

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

– Sư huynh, lực trời phạt thúc đẩy tuổi thọ người, đây cũng có thể là một lý do. Nghiêm Kim Sơn tự tiện sửa đổi phần mộ tổ tiên Tiêu Gia, trời phạt khiến hắn muốn sống không được muốn chết không xong, nhất định phải chịu đủ sáu mươi ngày đau khổ.

– Chẳng lẽ...

Tân Lâm vừa nghĩ tới tình trạng bi thảm của Nghiêm Kim Sơn nhin không được mà giật mình một cái, mặt mày biến sắc.

Chẳng lẽ hung sát khí này bảo vệ thọ mạch của Tiêu Phàm là vì muốn cậu phải chịu đựng loại đau khổ muốn sống không được muốn chết không xong này?

Văn nhị thái gia khẽ gật đầu, thở dài nói:

– Sư đệ, chỉ sợ đó chính là dạng trời phạt. Đệ vốn là thiên tử chi mệnh, ăn tôn chi tương, vô mệnh chi vương, giàu sang đặc thọ. Hiện tại chỉ sợ là trời phạt không đơn giản thọ tận chết đi đơn giản như vậy. Thế gian hồng trần này có đủ loại dẫn vận đau khổ, e rằng đệ phải nhận lấy thôi.

– Sư đệ, Hồng Trần đại kiếp.....

Văn Thiên thở dài một tiếng, thì thào nói.

Là đại đệ tử của Vô Cực Môn đời thứ sáu mươi bốn nên Văn Thiên hiểu rõ “Hồng Trần Tương”, ông nói ra bốn chữ “Hồng Trần đại kiếp” lại phá lệ vô cùng nặng nề. Có lẽ chỉ có ông mới có năng lực hiểu rõ tường tận rốt cuộc “Hồng Trần đại kiếp” này là phải trải qua bao nhiêu đau khổ.

Tân Lâm hỏi:

– Hồng Trần đại kiếp này so với đoạt tuổi thọ của người còn lợi hại hơn sao?

– Không thể so sánh, không thể nào so sánh được!

Văn Thiên liên tục lắc đầu, nói.

– Nhưng mà xin lão gia tử thứ lỗi cho ta nói thẳng, chỉ cần người còn sống thì nhất định sẽ có hy vọng.

Trên gương mặt sáng sủa của Tân Lâm thoáng xuất hiện một sự quật cường không gì sánh được.

Văn Thiên nhìn cô một cái, sau đó lại lắc đầu nói tiếp:

– Tân cô nương, đây mới chính là chỗ đáng sợ của Hồng Trần đại kiếp, lúc nào cũng sẽ cho người ta thấy được hy vọng nhưng khi cô bỏ ra mười phần nỗ lực lại phát hiện hy vọng ban đầu đột nhiên tan vỡ, lại phải trải qua đau khổ dần vật, cứ như vậy mà xoay vòng. Nói ví dụ như một bệnh nhân bị bệnh ung thư, rõ ràng là bệnh nan y nhưng sẽ không lập tức chết ngay, dường như chỉ cần điều trị thì sẽ có hy vọng khỏi hẳn. Vì vậy sau đó họ sẽ tiến hành xạ trị, chữa trị bằng hóa chất, tách máu huyết các loại, người bệnh phải chịu đựng nhiều đau khổ nhưng bệnh tình càng ngày càng chuyển biến xấu hơn. Loại giày vò không dứt này so với chết càng đáng sợ hơn. Mà cuối cùng vẫn không tránh khỏi cái chết.

– Chẳng lẽ không có phương pháp hóa giải sao?

Trên gương mặt xinh đẹp của Tân trở nên trắng bệch, khẽ cắn cắn môi, nhỏ giọng hỏi.

– Có!

Lão gia tử khẳng định một câu.

Tân Lâm tức khắc trở nên mừng rỡ.

Văn Tư Viễn cũng dựng tai nghe.

– Bất kể là kiếp số hồng trần gì đều có phương pháp hóa giải, nhưng mà sau này đệ phải đối mặt với rất nhiều Hồng Trần Kiếp, nhất là việc hóa giải từng cái lại vô cùng gian nan.

– Xin lão gia tử chỉ điểm.

– Cụ thể thế nào thì ta cũng không rõ. Nếu như có ngũ sư đệ ở chỗ này thì tốt rồi. Trong “Vô Cực Cửu Tương Thiên”, thứ đệ ấy tinh thông chính là Kiếp Khổ Tương. Trong hàng ngũ sư huynh đệ đồng môn, đệ ấy chính là người tinh thông kiếp khổ của con người nhất. Đáng tiếc là ngũ sư đệ đã sớm rời khỏi sư môn từ hai mươi năm trước, từ đó đến nay chúng ta cũng chưa từng gặp lại, cũng chưa từng liên lạc qua, không biết là hiện tại đệ ấy đang ở nơi nào?

Văn Thiên lại thờ dài, liên tục lắc đầu, không biết là thương xót hay là thất vọng.

– Lão gia tử à, trong huyết tương, ngài đã thấy cái gì thì cứ nói cái ấy đi. Dù sao thì trong lòng nắm chắc một chút cũng tốt.

– Được. Trước tiên nói về số tuổi thọ, tuổi thọ của tiểu sư đệ bây giờ đều là “Trộm” được từ ân đức của tổ tông, cũng không biết đến bao giờ sẽ hao tổn hết. Kết quả suy tính của ta tương đối mơ hồ nhưng nhiều nhất cũng là ba năm rưỡi. Về phần luồng hung sát khí ấy có thể bảo vệ thọ mạch đến khi nào lại càng khó dự đoán được, vả lại sẽ càng ngày càng suy yếu. Tiểu sư đệ tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí đến đại thành, vốn có thể nói là bách bệnh bất xâm, nhưng bây giờ chân nguyên trong cơ thể đã cạn kiệt, cảnh giới đã mất đi, đủ loại ốm đau sẽ kéo tới, kẻ địch cũng có thể tạo thành thương tổn không tưởng. Hơn nữa về phương diện tình yêu nam nữ, tiểu sư đệ vốn có thể có hôn nhân mỹ mãn, cùng Tân cô nương chính là một đôi trời đất tác thành. Nhưng dưới Hồng Trần đại kiếp, chỉ sợ rằng hai người sẽ phải gặp nhiều gian nan trắc trở.

Gương mặt xinh đẹp của Tân Lâm tức khắc ửng đỏ, cắn chặt môi dưới, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Cô và Tiêu Phàm là tình cảm đến từ hai phía, nhưng hai bên đều chôn sâu ở trong lòng, đột nhiên lại bị Văn nhị thái gia vạch trần như vậy. Dù sao Tân

Lâm cũng là một cô gái chưa lập gia đình, bất ngờ không kịp đề phòng, không tránh khỏi việc thẹn thùng.

– Sư đệ, ta nghĩ cách phá giải chân chính chỉ có một cách, đó chính là trực tiếp vượt qua từng kiếp nạn, cõi thế gian hồng trần này, chỉ sợ là đệ phải trải qua một lần. Nếu như có thể vượt qua khỏi Hồng Trần Kiếp thì có thể nghĩ biện pháp tu đến Thiên Nhân Cảnh một lần nữa, có lẽ hiện tại có thể phá giải được thiên khiển cùng với Hồng Trần đại kiếp.

Văn Thiên quan sát Tiêu Phàm, trịnh trọng nói.

Tiêu Phàm khẽ cười một tiếng, nói:

– Sư huynh, thiên hạ vạn vật đều tính đến duyên phận, nhưng việc nghịch thiên cải mệnh cũng không phải hoàn toàn không làm được. Đối mặt với chuyện này cứ thản nhiên đối mặt với nó là được. Lâm nhi nói đúng, chỉ cần người còn sống thì còn có hy vọng. Sư huynh à, ta còn có một chuyện muốn nhờ huynh.

– Đệ cứ nói!

– Đoạn thời gian kế tiếp, đệ có thể phải tìm một nơi thanh tĩnh từ từ dưỡng thương, lâu thì nửa năm, chậm thì ba tháng. Trong khoảng thời gian này, đệ muốn mời huynh trấn giữ thủ đô. Dù sao thì cũng phải tìm ra đối thủ kia là ai mới có thể yên lòng.

– Ta cũng có ý nghĩ này, Sư đệ rời khỏi thủ đô lúc này sẽ khiến cho người khác hoài nghi. Ta phải đến thủ đô ở một thời gian, ngược lại ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là thần thánh phương nào lại dám ra tay với Vô Cực Môn chúng ta!

Văn nhị thái gia mỉm cười, nói.

Tuy rằng giọng điệu rất nhẹ nhàng nhưng lại mang theo ngạo khí ngất trời.

Văn nhị thái gia ở Hoàng Hải thật sự chưa từng sợ qua người nào

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ẩn Cư Ở Thâm Sơn

Chương 93: Ẩn Cư Ở Thâm Sơn

Thành phố núi Khánh Nam nằm giữa dãy núi cao trùng điệp, giữa hai ngọn núi có một thác nước đổ thẳng đứng như một dây lụa mỏng phát ra tiếng nước chảy róc rách nghe rất vui tai.

Vốn nơi này ở sâu trong núi rất hiếm người lui tới, cạnh đầm nước có xây mấy gian nhà bằng ngói màu đỏ. Nhà rất đơn sơ, chỉ xây một tầng, mái ngói, trên cửa sổ khảm thủy tinh mờ.

Lúc này đã vào mùa rét đậm, ở nơi đỉnh núi phía xa xa phủ tuyết trắng xóa. Chỗ đầm nước bên này lại ngập trong sương mù, có vẻ vô cùng ấm áp.

Tiêu Phàm vẫn mặc một thân đường trang tuyết trắng như cũ, ngồi yên lặng trên một tảng đá lớn bên cạnh đầm nước thổ nạp vận khí. Khuôn mặt vốn tái nhợt thiếu sức sống đã có chút hồng hào, da thịt cũng sáng bóng không còn trắng bệch như trước.

Tân Lâm đứng trên một khối nham thạch khác, khẽ thở phào một cái, một bộ kiếm pháp được thi triển ra, nhuyển kiếm cực mỏng cực nhỏ liên tục bay lượn dưới ánh thái dương lóe lên hàn mang lóng lánh. Máy tóc đen dài bay lượn trong gió càng tô điểm thêm dáng người xinh đẹp như ngọc, phong thái yếu diệu thiết tha.

Yến Đông Lô ngồi thả câu bên bờ đầm giống như một khối nham thạch không hề nhúc nhích. Hắc Lân lười biếng nằm bên người hắc tựa hồ như đang chờ đợi điều gì đó. Lông toàn thân nó vốn chỉ có một màu trắng như tuyết thỉnh thoảng xuất hiện một điểm đen, không còn tinh khiết như lúc trước. Sau vài tháng, kỹ thuật câu cá của Yến Đông Lô lại được nâng cao thêm vài tầng, chỉ chốc lát đã kéo lên được một con cá bạc ngân. Một giây trước, Hắc Lân vốn vẫn mang theo bộ dáng lười biếng không muốn nhúc nhích lúc này lại nhàn nhã nhảy lên một cái, một ngụm đớp lấy con cá bạc ngân to lớn kia, ăn rất ngon miệng.

Có một người đàn ông cao gầy khác đang đứng bên cạnh đầm nước, tóc đen bay lượn trong gió, hắc đang suy nghĩ xuất thần, vẻ mặt chất phát thật thà, chính là người được xưng là truyền nhân của Ngũ Lôi Chưởng, đồng thời cũng là “Ma Điều” trong truyền thuyết – Yến Tây Lô.

Nhìn thật kỹ sẽ phát hiện ánh mắt của Yến Tây Lô vốn không có thần của mấy tháng trước đã thoáng hiện lên chút thần thái. Người không ở cùng hắc hiển nhiên không nhìn ra.

Cửu Thâm xách một thùng quần áo từ trong gian nhà ngói đỏ đi ra hướng về phía đầm nước. Mấy tháng này, Cửu Thâm kiên trì dùng thuốc đông y do Tiêu Phàm kê cho bà nên thân thể đã tốt lên rất nhiều, bước chân vững vàng xách theo một thùng y phục lớn, nhưng cũng không hề xuất hiện chút mệt mỏi nào..

Tân Lâm thu nhuyển kiếm nhảy từ trên tảng đá xuống, mỉm cười nói:

– Cửu Thâm, để tôi giúp thắm.

Tiêu Phàm và Tân Lâm đi đến Khánh Nam ẩn cư đã hơn hai tháng, mắt thấy đã sắp đến tết âm lịch rồi. Tân Lâm đã sớm quen với cuộc sống ẩn cư sơn lâm, bắt đầu từ lúc nhỏ cô vẫn luôn sống ở Thất Diệu Cung, tiếp nhận được những huấn luyện nghiêm khắc nhất, nghiêm cứu đủ loại truyền thừa

tuyệt kỹ của Thất Diệu Cung. Ngoại trừ thời điểm du lịch giang hồ thì đa số thời gian đều trải qua cuộc sống đoạt tuyệt với đời. Sau khi đi theo Tiêu Phàm thì Chỉ Thủy Quan cũng không phải là một nơi náo nhiệt.

Đương nhiên Tân Lâm cũng lên mạng, là một cô gái trẻ tuổi thời hiện đại, Tân Lâm không thể nào thật sự ngăn cách với đời. Người xưa có câu: “Tú tài không ra khỏi cửa nhưng cũng biết hết chuyện thiên hạ”. Những lời này dùng ở trên người Tiêu Phàm và Tân Lâm vô cùng thích hợp.

Trong thời gian hơn hai tháng này, theo thân thể Tiêu Phàm hơi có khởi sắc, tâm tình của Tân Lâm cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp. Chỉ cần thương thể của Tiêu Phàm có thể nhanh chóng khỏi hẳn thì dù có kiếp nạn lớn hơn nữa, Tân Lâm cũng có lòng tin có thể tránh thoát.

Đã rất lâu rồi, Tân Lâm thậm chí đã quên mất thân phận của mình – đương đại thánh nữ Thất Diệu Cung, người đầu tiên có thể sẽ thừa kế ngôi vị cung chủ đời kế tiếp.

Tất cả mọi thứ về Thất Diệu Cung dường như đã dần dần lui xa, bị Tiêu Phàm từng bước thay thế. Tâm hồn thiếu nữ non nớt rất dễ bị người đàn ông yêu thích lấp đầy.

– Không cần.. không cần. Tân cô nương cứ lo luyện kiếm của cô đi, những việc lao động chân tay này tôi đều có thể tự làm. Hiện tại thân thể của tôi rất khỏe mạnh...

Cửu Thấm lập tức cười ha hả lên tiếng.

Đối với cuộc sống hiện tại, Cửu Thấm vô cùng thỏa mãn. Trước đây, Đặng Thông Thiên xây dựng lên mấy gian phòng lợp ngói đỏ ở trong sơn cốc này, mời Tiêu Phàm; Tân Lâm và toàn bộ gia đình Cửu Thấm đến nơi này ở, Cửu Thấm dĩ nhiên không vui. Mặc dù căn nhà ở Tây Trại kia rất đơn sơ, nhưng Cửu Thấm đã sống mấy chục năm, sớm đã quen với tất cả mọi thứ

nơi đó, không thích di chuyển đến chỗ khác. Người già đều như vậy, vô duyên vô cớ dờ vào trong núi lớn để làm gì?

Không hề làm nhảm nhiều lời, ngay câu đầu tiên Đặng Thông Thiên đã khiến Cửu Thâm thay đổi chủ ý.

“Tiêu tiên sinh có thể trị hết bệnh của Tây Lâu!”

Đặng Thông Thiên đã nói một câu như vậy, Cửu Thâm tức khắc đồng ý chuyển nhà. Chỉ cần có thể trị khỏi “Bệnh điên” của Yến Tây Lâu thì đừng nói là bảo Cửu Thâm dờ nhà, mà cho dù là bảo bà lên núi đao xuống biển lửa cũng không nhúu mày, bởi vì tiên sinh là một thầy thuốc có bản lĩnh.

Đối với điểm này, Cửu Thâm vô cùng tin tưởng không hề có chút nghi ngờ. Bệnh của bà đã mắc mười năm, từng xem qua đủ thầy thuốc đông y tây y nhưng cuối cùng vẫn không thấy khá hơn, ngược lại càng ngày càng nặng, mà Tiêu tiên sinh chỉ cần bốc một thang thuốc đã khỏi hẳn. Nghe Tiêu tiên sinh nói đã biết bệnh gì, còn nói là do Yến Tây Lâu lây bệnh, nếu như bệnh của mình và Tây Lâu là cùng một nguồn gốc, mà Tiêu tiên sinh có thể chữa khỏi cho mình thì chắc chắn cũng có thể chữa khỏi cho Tây Lâu.

Hơn hai tháng qua, ở trong mắt người ngoài, Yến Tây Lâu vẫn là một “Người điên”, nhưng ở trong mắt Cửu Thâm bệnh của con trai đã đỡ rất nhiều, trên người nhiều hơn chút thịt, dần dần trở nên rắn chắc hơn.

Thậm chí mỗi ngày Tiêu tiên sinh đều tán dóc với Tây Lâu chốc lát, tuy rằng Tây Lâu không đáp lại nhưng hẳn vẫn im lặng lắng nghe.

Rõ ràng Tiêu tiên sinh đã nói cho Cửu Thâm biết bệnh của Tây Lâu có thể trị hết, chỉ có điều phải cần một khoảng thời gian nhất định. Cửu Thâm hoàn toàn hiểu rõ.

Tây Lâu bị bệnh cũng đã mười năm, coi như là thần tiên hạ phàm cũng không thể khiến hẳn lập tức hồi phục như bình thường được. Có những lời

này của Tiêu tiên sinh là được, Cửu Thâm tràn đầy hy vọng đối với tương lai. Ngoại trừ mỗi ngày làm chút việc nhà, chuẩn bị cho mọi người chút thức ăn thì bà cũng không biết làm gì hơn. Tất cả chi phí sinh hoạt đều do Tiêu Phàm chi trả, cách mấy ngày thì Đặng Thông Thiên sẽ đưa tới một lần. Mỗi ngày Yến Đông Lâu đều câu cá cho con mèo kia, dĩ nhiên số cá vô cùng dồi dào đủ cho người ăn.

Trong đầm nước này có không ít cá bạc ngân, những dòng suối con sông nhỏ xung quanh đây cũng có đủ mọi loại cá, tất cả đều chạy không khỏi lưỡi câu của Yến Đông Lâu. Yến Đông Lâu còn đang khai khẩn mảnh đất ở hai bên nhà, trồng vài luống rau dưa. Thậm chí ngay cả Yến Tây Lâu thỉnh thoảng cũng sẽ động thủ. Tuy nhiên Yến Tây Lâu câu cá không cần cần câu, chỉ dùng một cây trúc thật dài vót nhọn, phóng một lần đều ghim chính xác, chưa bao giờ không trúng đích. Thậm chí vài lần còn ghim trúng mấy chục cân kỳ nhông, vài người ăn no nê.

Thỉnh thoảng Tân Lâm cũng sẽ nói chuyện phiếm với Cửu Thâm, cô nàng Tân Lâm này đối với người nào cũng lạnh nhạt, duy chỉ có lúc nói chuyện với Cửu Thâm thỉnh thoảng sẽ mỉm cười. Mặc dù Tân Lâm nói một số chuyện cổ quái bên ngoài thế giới, mà Cửu Thâm chưa hẳn hiểu hết nhưng Cửu Thâm rất thích nói chuyện với Tân Lâm.

Cô gái này thật đẹp, lúc cười lộ lên càng xinh đẹp. Thậm chí Cửu Thâm còn suy nghĩ nếu như Đông Lâu có thể cưới một người con dâu xinh đẹp như vậy thì tốt biết bao nhiêu. Đương nhiên Cửu Thâm cũng biết chuyện này không thể nào trở thành hiện thực. Tám xã mười dặm quanh đây cũng không có một người con gái nào có thể đuổi kịp Tân cô nương, tuy nhiên Cửu Thâm có thể hạ thấp tiêu chuẩn xuống, chỉ cần Đông Lâu có thể lấy được vợ thì cho dù đẹp hay xấu cũng được, đến lúc đó Cửu Thâm có thể ôm cháu rồi.

Thế nhưng đứa trẻ Đông Lâu này thật sự là một đứa cố chấp, nó nhất định phải chờ đại ca của nó trị hết bệnh mới chịu cưới vợ.

Lại nói tiếp, cũng không thể trách Yến Đông Lô cố chấp, hoàn cảnh của Yến gia hiện tại rất thảm, chẳng những nghèo túng còn có một người anh bị “Bệnh điên”, có con gái nhà nào bằng lòng gả đến đây chứ? Chỉ cần Tây Lô có thể trị hết bệnh thì tất cả mọi chuyện sẽ khá hơn, Cửu Thâm vô cùng tin tưởng điều này.

– Tân cô nương, trưa hôm nay muốn ăn cái gì? Chúng ta ăn thịt kho tàu có được không? Tôi thấy Tiêu tiên sinh rất thích ăn.

Cửu Thâm nói, mắt liếc nhìn Tiêu Phàm đang ngồi xếp bằng không nhúc nhích trên tảng đá phía bên kia.

Tiêu tiên sinh cũng là một quái nhân, từ sáng đến tối cứ ngồi như vậy, cũng không thấy người làm việc gì khác. Theo Đông Lô nói chính là Tiêu tiên sinh đang ngồi luyện công. Cửu Thâm thật sự không hiểu được cứ ngồi yên như vậy thì có thể luyện công gì được chứ?

Đông Lô lại nói Tiêu tiên sinh là cao thủ, theo lẽ thường mà nói ngài đang luyện một bộ công phu rất lợi hại. Nhưng có phải công phu lợi hại hay không Cửu Thâm không biết, nhưng Tiêu tiên sinh ngược lại rất thích ăn thịt.

Nhưng hiện tại còn chút chuyện Cửu Thâm cảm thấy rất khó hiểu, Tiêu tiên sinh và Tân cô nương rõ ràng là một cặp vợ chồng, hai người đều ở cùng một phòng, nhưng cho đến bây giờ buổi tối đều rất yên lặng, Cửu Thâm chưa từng nghe được chút âm thanh nào. Lẽ nào hai người này ở chung một chỗ mà lại không làm bất cứ chuyện gì? Bọn họ lại còn trẻ tuổi như vậy. Tuy nhiên Cửu Thâm tuyệt đối sẽ không hỏi, trên mặt cũng không hề lộ chút tò mò nào.

– Vâng, vậy thì làm thịt kho tàu đi!

Tân Lâm mỉm cười gật đầu, trong mắt thoáng hiện lên vẻ lo lắng. Khẩu vị của Tiêu Phàm càng tốt lại càng chứng minh cảnh giới của hắn thua xa lúc xưa, vẫn chưa hồi phục. Kể từ mấy năm trước, Tiêu Phàm căn bản chỉ ăn chay, chỉ lúc tiêu hao lượng lớn chân nguyên mới chịu ăn chút thịt để bồi bổ nguyên khí.

Nhưng hiện tại khẩu vị lại tốt như vậy, ăn thịt kho tàu đến mức miệng dính đầy mỡ, xem ra Tiêu Phàm muốn khôi phục đến cảnh giới trước kia cần một khoảng thời gian rất dài.

Cũng may là ở chỗ sâu này chưa bị nền công nghiệp làm ô nhiễm, thiên địa nguyên khí vô cùng tinh khiết, đối với việc hồi phục công lực của Tiêu Phàm vô cùng có ích lợi. Trước đây Tân Lâm từng đề nghị đến tổng đàn Thất Diệu Cung tĩnh dưỡng, nhưng cuối cùng Tiêu Phàm vẫn lựa chọn đến núi Khánh Nam này. Nơi này cách xa trần thế, hầu như đoạn tuyệt với đời, núi rừng vây quanh, rất hiếm xuất hiện dấu chân người, đúng là một nơi tốt để chữa thương, kẻ địch cũng không thể truy lùng đến chỗ này.

Tân Lâm chỉ hy vọng sự yên tĩnh này không bị người khác quấy rối, chờ đến khi thương thế của Tiêu Phàm dần dần hồi phục vậy thì không cần lo lắng nữa. Về phần lực trời phạt, Hồng Trần Đại Kiếp gì đó thì Tân Lâm không thể nào lưu ý được. Mấy thứ ấy đối với Tân Lâm mà nói quá xa xôi, tất cả đều phải nhờ vào Tiêu Phàm thôi.

Nhưng mà chuyện trên đời này lại không thể nào luôn luôn đúng như ý người được. Tân Lâm muốn thanh tịnh nhưng hết lần này đến lần khác cứ có khách tìm đến cửa.

Cửu Thâm cười ha hả xách thùng nước đi đến bờ đầm, nước trong đầm nước này đa số đều chảy từ sông ngầm trong núi ra, bốn mùa nhiệt độ không thay đổi, dù thời tiết rét đậm cũng không thấy nước lạnh lẽo chút nào.

Một bức phong cảnh nông thôn vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng ngay vào lúc này, nụ cười trên mặt Tân Lâm lại không thấy đâu nữa, cô chợt xoay người lại. Chỉ thấy trên đường núi, bốn người đàn ông cao lớn đang từ từ đi tới.

Người dẫn đầu khoảng chừng ba mươi mấy tuổi, tóc ngắn, khuôn mặt ngăm đen, trên mặt đỏ bừng, đây là do sinh sống lâu năm trên thảo nguyên bởi vì thiếu dưỡng khí mà dưỡng nên khuôn mặt “Đỏ cao nguyên” như vậy. Vóc người hăn cao gầy, cánh tay rất dài, bước chân trầm ổn hữu lực. Mà ba người đàn ông vạm vỡ đi sau hăn cũng giống hệt hăn, gương mặt ngăm đen, hai gò má ửng đỏ, bước chân trầm ổn hữu lực như vậy.

– Tuyết Vực Dao Vương?

Cặp mắt xinh đẹp của Tân Lâm khẽ híp thành một đường thẳng, lạnh nhạt nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Gặp Lại Dao Vương

Chương 94: Gặp Lại Dao Vương

– Tân cô nương!

Tuyết Vực Dao Vương Đan Tăng Đa Cát dừng bước, yên lặng nhìn về phía Tân Lâm, âm thanh trầm thấp. Ba người đàn ông cao lớn phía sau hăn lập tức tản ra mơ hồ tạo thành thế bao vây kín Tân Lâm. Đan Tăng Đa Cát không mặc tăng bào, bốn người đều mặc trang phục thông thường của người Hán, cộng thêm gương mặt ngăm đen, da dẻ thô ráp, nhìn qua rất giống dân chúng tầng dưới thấp. Hiển nhiên là để tiện cho việc hành động.

Thử nghĩ ở trong nội địa mà có bốn gã đàn ông mặc tăng bào thầy tu của Tây Tạng rêu rao gây sự chú ý thì thực sự quá hấp dẫn ánh mắt của người khác. Bốn nhà sư Tây Tạng đột nhiên xuất hiện ở huyện Khánh Nam hẻo lánh, chỉ sợ là ngay cả chính quyền của huyện và cục tông giáo đều bị kinh động.

– Làm sao người biết ta họ Tân?

Tân Lâm vẫn đứng rất tùy ý như trước, bình tĩnh hỏi.

– Gia Cát Ánh Huy nói cho tôi biết.

– Gia Cát Ánh Huy nói cho người biết sao?

Trên mặt Tân Lâm nhanh chóng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

– Tân cô nương, lần này chúng tôi đến Khánh Nam không hề có ý tứ gì khác, chỉ là muốn Tiêu tiên sinh đem quyển kinh văn giao lại cho tôi, cấp cho Lạt Ma một cái công đạo.

Đan Tăng Đa Cát lấp bắp nói, giọng điệu của hắn đều đều không hề nhấp nhô lên xuống.

– Kinh văn quyển thượng? Đây cũng là do Gia Cát Ánh Huy nói cho người biết? Hắn nói cho người biết kinh văn quyển thượng nằm trong tay ta?

Tân Lâm tức khắc hiểu rõ là chuyện gì đang xảy ra. Hóa ra Gia Cát Ánh Huy lại đổi trắng thay đen thả cho bọn họ một vật ngáng chân.

– Đúng vậy. Lần trước Tân cô nương đã cứu Gia Cát Ánh Huy ở bãi đỗ xe, Gia Cát Ánh Huy nói hắn đã giao quyển kinh văn thượng cho Tiêu tiên sinh rồi.

Đan Tăng Đa Cát nói chuyện rất đầu ra đấy.

Trên khoe miệng Tân Lâm liền hiện lên một nụ cười châm biếm, cái tên Gia Cát Ánh Huy này lại là một người không biết ân nghĩa lấy ơn báo oán, cư nhiên lại có thể trợn mắt nói dối với Đan Tăng Đa Cát như vậy.

Tiêu Phàm đã thu lại công pháp, chậm rãi đi tới đứng ở bên cạnh Tân Lâm, mỉm cười nói:

– Dao Vương!

– Không dám, tên của tôi là Đan Tăng Đa Cát. Tiêu Tiên sinh, quyền kinh văn thượng ấy là trấn giáo chi bảo của Mật Tông Hoàng Giáo chúng tôi. Tiêu tiên sinh không phải là truyền nhân mật tông, xin hãy đem kinh văn trả lại cho chúng tôi.

Đan Tăng Đa Cát tương đối khách sáo với Tiêu Phàm.

Mặc dù đây là lần đầu tiên hân gặp Tiêu Phàm nhưng cũng nghe nói qua từ miệng Gia Cát Ánh Huy về quan hệ giữa Tiêu Phàm và Tân Lâm. Tiêu Phàm là chủ, Tân là phụ. Đan Tăng Đa Cát đã từng giao thủ với Tân Lâm, hân hiểu rất rõ lợi hại của cô, một “Tùy tùng” đã giỏi như vậy thì “Chủ nhân” không cần hỏi cũng biết.

Đứng bên mái hiên, Cửu Thẩm cũng nhìn thấy mấy người đàn ông cao lớn lạnh lùng như băng sương, bà đã sớm bị dọa đến sợ hãi đang kinh ngạc đứng ở nơi đó nhìn sang, lúng ta lúng túng không biết phải nên làm thế nào. Yến Đông Lâu lập tức tiến lên đỡ lấy mẹ, khẽ trấn an.

Yến Tây Lâu vẫn đứng cạnh đầm nước thờ người ra như người gỗ, tựa hồ như không nhìn thấy những chuyện ở bên này.

Tiêu Phàm hứng thú hỏi:

– Làm sao Đa Cát thượng sư biết chúng tôi ở nơi này?

– Tôi vẫn luôn theo dõi hành tung của Tiêu tiên sinh.

Đan Tăng Đa Cát thật thà đáp. Gia Cát Ánh Huy kể với hắn rất rõ ràng, Tiêu Phàm là cán bộ Cục Tôn Giáo, dường như có chút quan hệ với Tiêu lão gia. Những lời này đã khiến cho Đan Tăng Đa Cát bỏ ý định trực tiếp đi tìm lãnh đạo Cục Tôn Giáo. Bởi vì nếu như Tiêu Phàm chỉ là một cán bộ bình thường của Cục Tôn Giáo thì chỉ cần tìm lãnh đạo Cục Tôn Giáo cấp cho hắn một chút áp lực là có thể khiến cho Tiêu Phàm giao ra quyển kinh văn thượng. Xét theo quan hệ tế nhị giữa thủ lĩnh Đại Lạt Ma và cục trưởng Cục Tôn Giáo, Cục Tôn Giáo tuyệt đối sẽ không chọc đến loại phiền toái này. Nhưng người của Tiêu lão gia lại là một trường hợp ngoại lệ.

Lãnh đạo của Cục Tôn Giáo không có khả năng chỉ vì một tuyến kinh văn mà đi uy hiếp con cháu của Tiêu gia, lãnh đạo Cục Tôn Giáo không có gan lớn như vậy. Huống hồ thông thường cán bộ Cục Tôn Giáo bình thường làm sao có một “Tùy tùng” như Tân Lâm được chứ.

Thảo nào dọc đường đi, lúc nào Tân Lâm cũng cảm thấy có người theo dõi, không ngờ đúng là Tuyết Vực Dao Vương.

– Tiêu tiên sinh, kinh văn là do Gia Cát Ánh Huy lấy trộm.

Đan Tăng Đa Cát lại nhắc nhở một câu. Người đã là người có thân phận lớn vậy thì phải chú ý tác phong hành động của mình, không nên “Chứa chấp tang vật”.

Tiêu Phàm gật đầu, nói:

– Đa Cát thượng sư, tôi quả thực có bảo quản quyển kinh văn thượng do chính tay Tông Khách Ba Đại Lạt Ma viết một đoạn thời gian, vì muốn cùng Gia Cát Thâu Vương làm một cuộc giao dịch, nên đã cầm nó đem trao đổi một vật trong tay hắn ta. Từ mấy tháng trước, tôi cũng đã đem quyển kinh văn ấy trả lại cho Gia Cát Ánh Huy, tôi cũng không ngờ rằng Gia Cát Ánh Huy lại bịa chuyện như vậy với thượng sư.

Đan Tăng Đa Cát nghiêm mặt, găng từ chữ:

– Tiêu tiên sinh, đã thế thì tôi đành phải đắc tội rồi.

Mặc dù những lời Tiêu Phàm nói là sự thật nhưng Đan Tăng Đa Cát lại đâu chịu tin! Hẳn vì muốn thu hồi quyển kinh văn ấy mà phải từ xa xôi vạn dặm chạy đến nơi đất khách quê người, còn không tiếc lấy kinh văn quyển hạ làm mồi dụ dỗ thâu vương mắc câu, thật vất vả mới đuổi kịp Gia Cát Ánh Huy. Nhưng cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, bị Tân Lâm cản trở khiến cho Gia Cát Ánh Huy bỏ trốn mất dạng. Nếu như suy tính kỹ lưỡng thì Tiêu Phàm và Tân Lâm đều là kẻ địch của hẳn.

Nếu không phải vì kiêng kỵ đối thủ thì Tuyết Vực Dao Vương cũng sẽ không nói những lời thừa thãi làm gì, mà trực tiếp đánh rồi. Hẳn vốn là một kẻ kiêu lời, hôm nay lại nói nhiều như vậy đã là chuyện hiếm thấy rồi.

– Nói cho người biết sự thật người lại không tin, lại cứ khẳng khẳng tin lời khích bác ly gián của người khác. Thật là một kẻ ngu đần mà!

Tân Lâm hừ một tiếng, lạnh lùng nói.

Một người đàn ông cao lớn đứng sau lưng Đan Tăng Đa Cát lập tức lộ ra vẻ mặt giận dữ, quát lên:

– Đại sư huynh đừng theo chân bọn họ nói lời thừa thãi nữa, lập tức động thủ đi.

Một tiếng “Xẹt” vang lên, trong tay hẳn đã xuất hiện một thanh chiết đao dài hơn một thước, hàn quang bắn ra bốn phía.

Xem ra người nọ là một kẻ nóng tính, hẳn giơ cây đao sáng bóng lên cao. Hai gã còn lại cũng lập tức lấy ra vũ khí, tất cả đều là chiết đao dài hơn một thước vô cùng sắc bén.

– Tiêu tiên sinh, ba vị này đều là sư đệ đồng môn của tôi. Tôi biết rõ tiên sinh và Tân cô nương đều là cao thủ nên cố ý mời ba vị sư đệ đến đây hỗ trợ. Tiêu tiên sinh à! Vẫn là câu nói kia, tôi cũng không muốn đắc tội tiên sinh, xin Tiêu tiên sinh đừng nên ép tôi.

Lại nói tiếp lần này Tuyết Vực Dao Vương vô cùng thận trọng, sau khi lần ra được hành tung của Tiêu Phàm thì cũng không vội vã động thủ mà đặc biệt mời ba vị sư đệ đến đây trợ giúp.

– Người cho rằng mời vài người đến trợ giúp thì có thể nắm chắc phần thắng?

Tân Lâm lạnh lùng hỏi.

Đan Tăng Đa Cát nói:

– Tân cô nương, tôi biết cô là cao thủ, nếu như đơn đả độc đấu thì tôi không nắm chắc phần thắng. Tiêu tiên sinh chắc chắn cũng là cao thủ, tuy nhiên hiện tại Tiêu tiên sinh dường như bị thương. Tân cô nương có thể nắm chắc ngăn cản được bốn người chúng tôi sao?

– Nói như vậy người định lấy đông hiếp ít sao? Đáng tiếc cho uy danh hiển hách của Tuyết Vực Dao Vương!

Trên khóe miệng Tân Lâm thoáng hiện lên ý giễu cợt.

Đan Tăng Đa Cát cảm thấy có chút xấu hổ, đã nhiều năm qua hẳn thật sự chưa từng ý đông hiếp yếu. Tuyết Vực Dao Vương danh chấn trên thảo nguyên, đệ nhất cao thủ của Mật Tông Hoàng Giáo làm sao có thể tự đánh mất uy danh như vậy chứ?

– Nói nhiều quá, kinh văn của chúng ta là thánh vật, rõ ràng các người biết Gia Cát Ánh Huy trộm lại không trả lại cho chúng ta, là do các người sai

trước. Bây giờ còn dám đứng ra nói đạo lý với chúng ta sao? Hãy bớt nói nhảm đi, rốt cuộc các người giao nộp hay là không?

Tên Đạt ma tính tình kích động kia đã không nhẫn nhịn được nữa lạnh lùng nói, tiếng Hán của hắn rất là trôi chảy.

Tiêu Phàm thở dài, nói:

– Vị thượng sư này, kinh văn quả thật không nằm trong tay chúng tôi, đã trả lại cho Gia Cát Ánh Huy rồi.

– Người còn dám nói như vậy? Người tưởng chúng tôi là con nít dễ lừa gạt sao? Ai tin lời các người chứ?

Tên Đạt Ma nóng nảy cười lạnh nói.

– Tiêu tiên sinh, kinh văn tôi nhất định phải lấy về, nếu như Tiêu tiên sinh đã không chịu hợp tác vậy thì chỉ đành phải đắc tội thôi. Dao kiếm không có mắt, ngộ nhỡ thương tổn đến Tiêu tiên sinh và Tân cô nương thì đó không phải là chủ ý của Đan Tăng Đa Cát.

Hàn quang chợt lóe lên, trong tay Đan Tăng Đa Cát cũng xuất hiện một thanh chiết đao.

Tên Đạt ma tính tình nóng nảy tiến lên một bước đứng sừng sững với Đan Tăng Đa Cát, hai mắt trừng to giống như chuông đồng vậy nhìn chăm chăm vào Tân Lâm. Hai gã Đạt ma khác chia ra đứng hai bên trái phải nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm.

Xem ra Đan Tăng Đa Cát phân công rất rõ ràng, hai người cuốn lấy Tân Lâm, hai người đối phó với Tiêu Phàm. Nếu như không phải trước đó Đan Tăng Đa Cát biết trước Tiêu Phàm bị thương thì e rằng sẽ không an bài chiến thuật như vậy, mà sẽ là một mình hắn đối phó với Tân Lâm còn ba sư đệ hắn thì hợp lực đối phó với Tiêu Phàm.

Đan Tăng Đa Cát đã từng cùng Tân Lâm giao thủ, lần trước đó Tân Lâm chẳng qua chỉ muốn ngăn cản hắn, chờ sau khi Gia Cát Ánh Huy thừa cơ trốn thoát thì cũng tức khắc rút lui, cho nên đôi bên vẫn chưa phân thắng bại. Mặc dù như vậy nhưng Đan Tăng Đa Cát vẫn hết sức kiêng kỵ Tân Lâm, hắn cũng không nắm chắc phần thắng.

Tân Lâm liếc nhìn Tiêu Phàm một cái, tiến lên một bước đứng chặn trước người Tiêu Phàm. Trong lúc này, Tân Lâm tuyệt đối sẽ không để cho Tiêu Phàm xuất thủ. Hắn chữa thương hơn hai tháng, vết vả lấm mới có thể có chút khởi sắc, cô quyết không thể để cho nó bị hủy hại trong chốc lát.

Đan Tăng Đa Cát nhíu mày. Mặc dù hắn tuyệt đối không dám khinh thường Tân Lâm, nhưng bốn tên Đạt ma vây công một cô gái xinh xắn, dù thế nào cũng khiến cho người khác cảm thấy có vấn đề. Tuyệt Vực Dao Vương hắn cũng không có mặt mũi gặp người khác.

Cửu Thảm nhìn thấy cây đao nhỏ sáng loáng thì nhất thời bị dọa đến khắp người mềm nhũn, sắc mặt tái nhợt nói với Yến Đông Lô:

– Sao lại đánh nhau? Đông Lô à, việc này.... việc này... Đặng đại ca của con lại đi vắng, phải làm sao bây giờ?

Đặng Thông Thiên có thể đánh nhau, Cửu Thảm cũng biết việc này.

Đặng Thông Thiên cũng là một người cao to lực lưỡng, những người đàn ông bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn, Nhưng bây giờ, người duy nhất có thể đánh lại đi vắng, Tiêu Phàm là người bệnh, Tân Lâm là con gái, Yến Tây Lô là “Người bệnh điên”. Đối phương lại có đến bốn người đàn ông cao to vác theo một thanh đao, cục diện này có biết bao nguy hiểm chứ!

Yến Đông Lô cũng vô cùng khẩn trương.

Tuy rằng hần tận mắt thấy được Tiêu Phàm dùng phi đao chặt đứt cần câu trúc tương phi của đại ca, nhưng cảnh tượng chỉ lóe lên rồi biến mất, đã vài tháng trôi qua, sự việc cũng sớm trở nên mơ hồ. Yến Đông Lâu không phải là người tập võ, cũng không hiểu ất giáp trong này. Bất quá hiện tại bốn thanh đao sáng bóng của bọn người Đan Tăng Đa Cát cũng đang bày ra thật rõ ràng trước mắt hần. Nếu như thật sự động thủ thì nhất định sẽ xảy ra án mạng. Chỉ là trong lúc này hần thật sự không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Yến Đông Lâu cắn răng cầm lấy cần câu lên đi về phía trước. Bất kể thế nào cũng không thể để cho Tiêu Phàm và Tân Lâm đối mặt với bốn tên hung thần ác sát cầm chiết đao lăm lăm như vậy được. Là một người đàn ông phải có kiêu ngạo của đàn ông, dù biết rõ sẽ lành ít dữ nhiều cũng phải tiến lên.

– Đông Lâu à! Con làm gì vậy?

Cửu Thâm nhất thời sợ hãi, nắm chắc lấy cánh tay của Đông Lâu, toàn thân đều đang run rẩy. Hai đứa con trai của bà, một đứa đã điên rồi, chỉ còn một đứa này thôi, nếu như nó xảy ra chuyện gì thì bà cũng không muốn sống nữa.

Yến Đông Lâu khẽ giãy giụa tránh khỏi bàn tay mẹ, tiến nhanh về phía trước.

Nhìn thấy Yến Đông Lâu bước lên, ánh mắt Đan Tăng Đa Cát bỗng sáng ngời. Hần nhìn ra được Yến Đông Lâu không có võ công, nhưng cho dù thế nào thì đối phương cũng là một người đàn ông chân chính, tựa hồ không muốn để cho bốn người bọn họ ức hiếp một cô gái yếu đuối.

Tiêu Phàm đưa tay ngăn cản Yến Đông Lâu, mắt nhìn Đan Tăng Đa Cát, mỉm cười nói:

– Đa Cát thượng sư, lần này chỉ sợ người đã tính sai rồi. Chúng ta bên này không chỉ có hai người...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tính Nhầm

Chương 95: Tính Nhầm

– Quản chi người có mấy người, không giao kinh văn chỉ có con đường chết!

Tên Lạt ma tính tình nóng nảy dường như đã nhẫn nại đến cực hạn, cánh tay hắn run lên, chiết đao sắc bén trong tay lóe lên hàn quang lập tức bổ về phía Tân Lâm. Đại sư huynh đã từng nói cô gái này rất lợi hại không thể lơ là. Một cô gái nhỏ nhắn trẻ tuổi như vậy dù có lợi hại hơn nữa thì có thể lợi hại đến mức nào chứ?

– Kampot, coi chừng!

Đan Tăng Đa Cát nhắc nhở một câu.

Đối với chiết đao đang bổ xuống, Tân Lâm cũng không thèm liếc nhìn một cái, ánh sáng trắng chợt lóe lên, nhuyễn kiếm nhanh chóng đâm tới yết hầu của tên Lạt ma nóng tính. Đi sau lại tới trước, Kampot sững sờ, mũi nhuyễn kiếm tinh tế chỉ cách cổ họng của hắn mấy tấc khẽ rung động, tựa như một con rắn độc vậy.

Kampot kinh hãi, vội vàng né tránh, nhưng hắn chỉ thấy một cảm giác đau đớn từ cổ truyền tới, cổ hắn đã bị nhuyễn kiếm cắt một vết dài.

– Xem đao của ta!

Đan Tăng Đa Cát cũng không chần chờ, tung người lên, chiết đao sắc bén lóe lên hàn quang một lúc bổ ra ba đao.

– Xẹt xẹt xẹt....

Lúc tia lửa lóe lên thì hai người đã đánh xong ba chiêu.

Kampot mắng một câu tiếng Tây Tạng, cầm đao xông tới. Động tác của cô ấy quá nhanh, chỉ một thoáng không chú ý thiếu chút nữa đã mất mạng rồi. Kampot là sư đệ của Đan Tăng Đa Cát, đương nhiên võ công cũng rất cao cường, uy danh hiển hách. Trước đây chưa bao giờ phát sinh tình huống vừa đối mặt đã bị thương như vậy.

Không ngờ một tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh xắn lại lợi hại như vậy!

Lúc đại sư huynh đánh điện báo triệu tập khẩn cấp bảo ba người bọn họ nhanh chóng chạy tới, Kampot cảm thấy rất kỳ lạ, hẳn cảm thấy đại sư huynh đã quá dè dặt rồi, dù sao đối phương chỉ là một nữ tử và một bệnh nhân thôi cần gì phải thận trọng như vậy chứ?

Nhưng khi đích thân giao thủ với Tân Lâm thì Kampot mới biết suy nghĩ trước kia của mình là vô cùng sai lầm.

Tân Lâm huy động nhuyễn kiếm trong tay, đối phó với hai người cầm đao mà vẫn không hề rơi vào thế yếu.

– Đan Châu, Kiệt Bố!

Đan Tăng Đa Cát quát một tiếng. Hai gã đàn ông Tây Tạng khác liền cầm đao đánh tới Tiêu Phàm. Bọn họ cũng đã nhìn ra được đại sư huynh và Kampot sợ rằng không thể bắt được cô gái kia trong chốc lát được. Nếu như kinh văn ở trên người Tiêu Phàm vậy thì bắt giặc phải bắt vua trước.

Hai người vừa khẽ động thì Tân Lâm khẽ quát một tiếng. Đan Châu và Kiệt Bố chỉ thấy trước mắt lóe lên kiếm quang, nhuyễn kiếm của Tân Lâm đã đâm tới. Đan Châu Kiệt Bố vô cùng kinh hãi, không ngờ cô gái này hung

hân như thế, lại muốn lấy sức một mình mình đối kháng với bốn sư huynh đệ bọn họ.

Trong phút chốc kiếm quang thoát ẩn thoát hiện, đao phong lập lòe, tiếng kim thiết va vào nhau không ngừng vang lên bên tai. Tân Lâm một mình một kiếm gắng gượng ngăn cản trước mặt bốn sư huynh đệ Đan Tăng Đa Cát, không để bọn họ đến gần Tiêu Phàm một bước.

Kampot tính tình nóng nảy, mấy lần giành công kích, muốn ngăn chặn Tân Lâm nhưng lại vô dụng, trên mặt hằn lại sinh thêm một vết máu.

Đan Tăng Đa Cát tức giận đến mức liên tục gào thét, lửa giận ngập trời.

– Thân thủ của Tân cô nương thật lợi hại. Hãy thử xem thủ đoạn của Đan Tăng Đa Cát ta!

Mắt thấy bốn sư huynh đệ liên thủ cũng khó đột phá khỏi sự ngăn cản của Tân Lâm thì Đan Tăng Đa Cát cũng dần trở nên nóng nảy, đao pháp biến đổi liên tục vung bay múa lướt đi liên miên bất tận về phía Tân Lâm. Chỉ thấy toàn đao quang chớp động tạo thành một bức tường ánh sáng vây quanh Tân Lâm, gần như gió thổi không lọt.

Tân Lâm không hề có chút sợ hãi, vung nhuyễn kiếm trong tay phát ra một chuỗi âm thanh của đao kiếm giao kích. Nhuyễn kiếm của Tân Lâm đã chặn lại thế tiến công như cuồng phong vũ bão của Đan Tăng Đa Cát lại, mà Tân Lâm cũng không hề lùi về phía sau nửa bước.

Đan Tăng Đa Cát không kịp thở, thanh chiết đao trong tay hằn huy vũ càng nhanh, mỗi một đao chém ra đều chứa đầy kinh lực.

Tuyệt Vực đao pháp vốn có sở trường cương mãnh, chiêu số linh hoạt đa dạng, uyển chuyển như nước, vô khổng bất nhập (Có thể len lỏi vào bất cứ chỗ nào). Đan Tăng Đa Cát dĩ nhiên nắm rõ sự huyền diệu của đao pháp,

kình lực trên đao càng hung mãnh hơn nữa, kết hợp chặt chẽ với nhau càng thêm khó ngăn chặn.

Cái gọi là “Cuồng phong không chung hướng, mưa rào không chung chỗ” liên tục công kích. Mặc dù thể lực của Đan Tăng Đa Cát hơn người, nội công thâm hậu nhưng cũng khó có thể kiên trì lâu được. Tuy nhiên thứ Đan Tăng Đa Cát cần chỉ là tranh thủ một chút thời gian. Mục đích mà hắn thâm nhập vào một nơi núi non trùng điệp như Khánh Nam này cũng không phải muốn cùng Tân Lâm phân định thắng thua, hắn là nhằm vào Tiêu Phàm cùng quyền thượng kinh văn mà đến. Chỉ cần hắn và sư đệ Kampot quần lấy Tân Lâm một lúc thì chắc chắn Đan Châu và Kiệt Bố cũng có đủ thời gian để giải quyết Tiêu Phàm. Cho dù võ công của Tiêu Phàm cao đến đâu đi nữa thì cũng đang là một người bệnh, hiện tại chính là thời điểm suy yếu nhất.

Cơ hội tốt trời ban!

Lần này, Đan Châu và Kiệt Bố không đợi sư huynh nhắc nhở, lập tức vòng qua Tân Lâm, trực tiếp lướt về phía Tiêu Phàm.

Dưới công kích cuồng bạo của Đan Tăng Đa Cát, cộng thêm Kampot ở một bên kiềm chế, mặc dù võ nghệ của Tân Lâm cao đến đâu thì trong một lúc cũng không thể nào dứt khỏi mà quay sang ngăn cản hai gã đạt ma còn lại.

Tuy nhiên dường như Tân Lâm cũng không sốt ruột lắm, chỉ bình tĩnh đáp trả thể tấn công của Đan Tăng Đa Cát và Kampot. Cô dùng bảy phần lực đối phó với Đan Tăng Đa Cát, chỉ thủ chứ không tấn công; lấy ba phần lực đi đối phó với Kampot cũng dư sức, thường khiến cho Kampot luống cuống tay chân, liên tục gào thét.

Mắt thấy dưới thể tấn công hung mãnh của mình, Tân Lâm đã không cách nào ngăn cản Đan Châu và Kiệt Bố thì Đan Tăng Đa Cát mừng thầm trong

lòng. Lần này, cuối cùng cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, mang theo kinh văn quyền thượng quay trở về bên cạnh thủ lĩnh rồi.

Đan Châu và Kiệt Bố cũng biết đây là cơ hội khó có được, động tác cũng không chút chậm trễ.

Tiêu Phàm vẫn đứng thẳng, môi mỉm cười như cũ, không tránh né cũng không ra tay, trực tiếp xem hai gã đạt ma như vô hình.

Thấy Tiêu Phàm khinh thường mình như vậy thì lửa giận trong lòng Đan Châu và Kiệt Bố càng thêm bùng cháy, hai thanh chiếc đao một trái một phải chém tới.

Đây chính là do bản thân người muốn tự tìm chết, đừng trách phật gia.

– Tiêu tiên sinh cẩn thận.....

Yến Đông Lâu gấp đến độ kêu to lên, sắc mặt đại biến.

Nhưng đúng vào lúc này một tiếng gió xẹt qua, một cây trúc thật dài đâm tới, mũi cây bén nhọn không gì sánh được mang theo một chút cảm giác rét run.

– Đây là cái gì?

Hai gã đạt ma kinh hãi, bất chấp mục tiêu Tiêu Phàm đang ở trước mặt, lập tức vung chiết đao trong tay để tự bảo vệ mình.

Cây trúc này dài hơn ba thước, đầu còn lại của cây trúc nằm trong tay của Yến Đông Lâu thân hình cao gầy, chính là cây trúc mà bình thường Yến Tây Lâu sử dụng để đâm cá. Cây trúc này vừa nhỏ vừa dài, cũng không hề cứng rắn lại quá dài, kỳ thực cũng không thích hợp dùng làm vũ khí.

Người bình thường đánh nhau hiển nhiên sẽ dùng vũ khí mang theo uy lực mạnh, nhưng dụng phải đao pháp của cao thủ Mật Tông Hoàng Giáo lại gặp

phải vấn đề. Lưỡi hai thanh chiết đao vô cùng sắc bén, cho dù cây gậy trúc này bị một đao này chém xuống cũng chắc chắn đứt làm hai. Nhưng mà cây trúc mỏng manh này ở trong tay của Yến Tây Lâu lại bay lượn tựa như du long, chỉ trong nháy mắt đã khiến hai gã đạt ma luống cuống tay chân.

Yến Đông Lâu và cửu thẩm nhìn đến trợn mắt há mồm, hồi lâu vẫn chưa khép miệng lại được.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

– Thương pháp quá giỏi!

Giữa lúc cả đám người đang hoa cả mắt thì lại nghe hai tiếng “Loảng xoảng” vang lên, hai thanh chiết đao lượn theo hình vòng cung bay ra xa. Cổ tay của hai gã đạt ma đã bị Yến Tây Lâu đánh trúng không cầm nổi chiết đao. Đan Châu và Kiệt Bố vừa giận vừa sợ liếc nhìn nhau, hai người nổi giận hét ầm lên, bốn chưởng pháp hung mãnh nhào tới.

Mật Tông Đại Thủ Ấn!

“Xẹt”, Yến Tây Lâu lại giương cánh tay lên, cây trúc dài nhằng kia cũng bay đến ghim trên mặt đất một cách vững chắc, phần đuôi không ngừng rung động.

Chưởng pháp của hai gã đạt ma đã đến trước mắt, mái tóc đen của Yến Tây Lâu bay lượn phất phới, không né tránh mà đánh ra một chưởng.

Trong phút chốc, gió bão nổi lên. Đan Tăng Đa Cát quá sợ hãi, buột miệng kêu lên:

– Hạ thủ lưu tình!

Yến Tây Lâu này vừa ra tay lại cực kỳ giống “Ngũ Lôi Chưởng” đã mấy chục năm chưa lộ diện trên giang hồ truyền thuyết. Mặc dù hai vị sư đệ đã

khổ công luyện tập đại thủ ấn nhiều năm nhưng Đan Tăng Đa Cát vừa nhìn tư thế xuất thủ của Yến Tây Lâu cũng đủ biết Đan Châu và Kiệt Bố tuyệt đối không phải là đối thủ.

Đáng tiếc là lời này của Đan Tăng Đa Cát đã muộn. Chỉ nghe hai tiếng la hét thống khổ vang lên, Đan Châu và Kiệt Bố đều trúng chiêung tựa như một kẻ say rượu lão đảo lui về phía sau mấy bước, hơn nữa còn ngã xuống, mông chạm đất.

Ngay sau đó Kampot cũng kêu to một tiếng, chiết đao bay lên, cổ tay phải đâm đĩa máu, lão đảo thụt lùi về sau. Tay trái cầm cổ tay phải, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Tân Lâm nhỏ giọng kêu một tiếng, kiếm ánh bay đầy trời trong nháy mắt đã bao phủ lấy Đan Tăng Đa Cát. Một chuỗi âm thanh đao kiếm chạm vào nhau vang lên.

“Beng beng beng

Đan Tăng Đa Cát liền lùi lại bảy bước, cổ tay Tân Lâm run lên, nhuyển kiếm nhắm thẳng vào yết hầu của Đan Tăng Đa Cát.

Sơn cốc mới vừa rồi vẫn còn vô cùng náo nhiệt bỗng nhiên trở nên yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng gió núi gào thét bay lượn trong sơn cốc.

Đan Tăng Đa Cát nhìn mũi kiếm đang rung rung trước mặt, lại nhìn ba gã sư đệ đang vô cùng chặt vật kế bên thì sắc mặt hãn vốn ngăm đen càng giống như sắc trời sắp mưa, khẽ rên một tiếng rồi chậm rãi thu lại chiết đao. Hãn thực sự không ngờ tới cái người bệnh điên đứng ngơ ngác cạnh đầm nước kia lại là một cao thủ tột đỉnh ẩn mình, võ nghệ của người đó không thua kém Tân Lâm.

Thiên tính vạn tính lại không tính đến điểm này!

– Tiêu tiên sinh, hôm nay là tôi tính sai, không ngờ vị này cũng là một đại cao thủ thâm tàng bất lộ. Chúng tôi thua, hôm nay chúng tôi sẽ không tiếp tục dây dưa nữa. Thế nhưng còn kinh văn thì tôi nhất định phải lấy về, trừ phi bây giờ người giết ta bằng không thì ta nhất định sẽ còn trở lại.

Dưới không gian yên lặng như tờ, Đan Tăng Đa Cát chậm rãi nói, ngữ điệu của hắn đã khôi phục sự bình tĩnh, sắc mặt kiên định như đá không hề có nửa phần khuất phục.

Tân Lâm vừa tức giận vừa buồn cười:

– Cái tên này, võ công tốt như vậy nhưng đầu óc sao lại dần độn như thế chứ? Cái tên tiểu tặc Gia Cát Ánh Huy đó đang trêu đùa người mà người còn không biết sao?

Đan Tăng Đa Cát cau mày, cả giận nói:

– Lời này của Tân cô nương là có ý gì?

– Tới bây giờ mà người vẫn không rõ sao? Lần trước ở bãi đậu xa, người chém tên tiểu tặc Gia Cát Ánh Huy đến toàn thân đầy máu nhưng hắn lại không thể làm gì được người, có thù không thể báo nên hắn liền lừa người đến tìm chúng ta. Mười kẻ mượn đao giết người đơn giản như vậy mà đường đường một Tuyệt Vực Dao Vương – Đệ nhất cao thủ của Mật Tông Hoàng Giáo lại bị lừa, thật là một trò cười mà!

Tân Lâm bĩu môi, cười mỉa mai nói.

Trên mặt Đan Tăng Đa Cát rốt cuộc cũng xuất hiện thần sắc do dự, hắn nhìn Tiêu Phàm một cái lại quay sang nhìn Tân Lâm, hồi lâu mới lên tiếng:

– Tại sao Gia Cát Ánh Huy cũng kết thù với các người?

Tiêu Phàm cười cười, nói:

– Nói kết thù ngược lại cũng không đúng, bất quá trong đầu Thâu Vương có chút vướng mắc, thái độ của hắn đối với chúng tôi cũng không hòa hoãn lắm.

Bị Tiêu Phàm buộc đến ổ sói ở thảo nguyên trộm Trường Xuân An Thần Hương đương nhiên trong lòng của Gia Cát Ánh Huy rất khó chịu. Hơn nữa Tiêu Phàm có thể tìm một cách chính xác chỗ ẩn náu nên Gia Cát Ánh Huy càng khúc mắc. Hắn khích bác Đan Tăng Đa Cát đi gây sự với Tiêu Phàm, bất kể ai thắng ai thua thì hắn đều có lợi.

Sợ sao? Nếu như sợ thì hắn sẽ không chọn làm Thâu Vương (Vua trộm).

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giải Độc

Chương 96: Giải Độc

Sau đó Tiêu Phàm nói tiếp:

– Đan Cát thượng sư à! Như vậy đi, nếu như tôi cũng có dính dáng trong chuyện này vậy thì tôi sẽ đi tìm Gia Cát Thâu Vương đem kinh văn quyển thượng về.

Đan Tăng Đa Cát lắc đầu nói:

– Tiêu tiên sinh, tôi xin nhận hảo ý của tiên sinh, nhưng đây là chuyện của chúng tôi, không cần Tiêu tiên sinh phải hao tâm tổn trí. Tôi sẽ tìm Gia Cát Ánh Huy, hắn cũng thiếu tôi một câu trả lời.

Bất kể lời Tiêu Phàm nói là thật hay giả thì ít nhất dưới tình thế hôm nay, Đan Tăng Đa Cát cũng không thể tiếp tục dây dưa nữa. Rõ ràng đối phương

đã hạ thủ lưu tình, bằng không thì xem như mình có thể chạy thoát thì ba vị sư đệ của mình cũng không thể thoát được.

Thực tế phải nói với việc Tiêu Phàm đồng ý đi tìm Gia Cát Ánh Huy lấy kinh văn thì trong lòng Đan Tăng Đa Cát cũng không phải hoàn toàn không động tâm. Dù sao thì bản thân hấn đích thân đi làm cũng không dễ dàng như vậy, cái tên Gia Cát Ánh Huy đó xảo quyết như hồ ly, muốn tìm được tung tích của tên tiểu tặc đó cũng không phải là một chuyện đơn giản. Nhưng nếu Tiêu Phàm đi làm thì không giống nhau, cậu ta là con cháu dòng chính của Tiêu gia, mặc dù Đan Tăng Đa Cát không quá hiểu biết về những thế lực đại hào môn kia, nhưng hấn cũng biết nếu Tiêu Phàm muốn tìm Gia Cát Ánh Huy tuyệt đối thuận lợi hơn hấn nhiều lắm.

Tiêu lão gia có thể vận dụng mạng lưới cơ quan quốc gia. Tuy nhiên cuối cùng Đan Tăng Đa Cát lại không dám nhận lời, bởi vì đây là một món nợ ân tình rất lớn, hấn sợ bản thân mình không trả nổi. Thoạt nhìn Tiêu Phàm không phải là người khắt khe, nhưng thân trong giang hồ, Đan Tăng Đa Cát không thể không hành động không đầu óc như thế được.

Tục ngữ có câu: “Tri nhân tri diện bất tri tâm”. Một khi hấn nhận ân huệ của Tiêu Phàm, ngộ nhỡ Tiêu Phàm đưa ra một yêu cầu nào đó vượt quá phạm vi năng lực của bản thân thì hấn đáp ứng cũng không được mà không đáp ứng cũng không xong.

Thấy Đan Tăng Đa Cát từ chối yêu cầu của mình thì Tiêu Phàm cũng không miễn cưỡng, chỉ mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt Đan Tăng Đa Cát rơi trên người Yến Tây Lâu. Yến Tây Lâu vẫn im lặng đứng ở nơi đó, vẻ mặt đần độn. Thân hình gầy còm đứng trong gió núi có vẻ đơn bạc. Cho dù bất cứ ai cũng không ngờ rằng mấy phút trước đây, tên đần ầy chỉ dùng một cây trúc, một đôi tay yếu ớt đã có thể đem hai đại cao thủ Mật Tông Hoàng Giáo đánh đến mức thua không còn manh giáp.

Đan Tăng Đa Cát chấp tay, cúi đầu hành lễ, nói:

– Xin hỏi cao tính đại danh của vị tiên sinh này là gì?

Yến Tây Lâu chờ dẫn nhìn hẩn, không nói tiếng nào.

Tiêu Phàm thở dài, nói:

– Đa Cát thượng sư, thân thể Yến đại ca có chút bệnh, đầu óc không hoàn toàn tỉnh táo. Hẩn đã mười năm chưa mở miệng nói chuyện với bất cứ người nào. Xin thượng sư thứ lỗi.

– Cái gì?

Mặc dù Đan Tăng Đa Cát hiểu biết rộng rãi, tính tình cứng cỏi như bàn thạch, nhưng nghe xong lời này cũng không nhịn được mà kinh ngạc nói không nên lời.

Yến Tây Lâu thật sự là một người mang bệnh điên sao? Hẩn còn tưởng rằng Yến Tây Lâu chỉ giả vờ mà thôi.

Tiêu Phàm nói:

– Yến đại ca trúng một loại độc chương kỳ quái.

– Độc chương? Điều này thật sự kỳ lạ..... Vậy thì vị Yến đại ca này có phải là truyền nhân của Ngũ Lôi Chương hay không? Ngũ Lôi Chương đã biến mất trên giang hồ nhiều năm, tất cả mọi người đều cho rằng nó đã sớm thất truyền.

Đan Tăng Đa Cát nghi ngờ hỏi.

Yến Tây Lâu ra tay như sấm sét, mang theo xu thế không thể đỡ, so sánh với tuyệt học Ngũ Lôi Thần Chương của Miêu Cương cực kỳ giống nhau.

Tiêu Phàm nói:

– Việc này có lẽ chỉ có mình Yến đại ca biết, tuy nhiên chiêu thức của Yến đại ca thật sự rất giống với Ngũ Lôi Chưởng.

Đan Tăng Đa Cát gật đầu, không hỏi tiếp nữa. Sau đó hẩn chấp tay thi lễ với Tiêu Phàm một cái rồi xoay người đi về phía Đan Châu và Kiệt Bố. Cổ tay Kampot trúng kiếm chỉ là thương thể ngoài da, Tân Lâm đã hạ thủ lưu tình, nhưng Đan Châu và Kiệt Bố lại dùng đại thủ ấn của Mật Tông cứng đối cứng so chiêu với Yến Tây Lâu. Mà Ngũ Lôi Chưởng nội ngoại kiêm tu vô cùng uy mãnh, khi hai người này trúng chưởng đã bị thương rất nặng. Tuy họ vùng vẫy muốn đứng lên nhưng sắc mặt lại tái nhợt, môi khép chặt, hiển nhiên chỉ là miễn cưỡng chống đỡ mà thôi, sợ rằng há miệng thì sẽ phun máu tươi ra ngoài.

Ngay sau đó bốn huynh đệ bọn họ nâng đỡ nhau, dần dần đi xa. Ngay cả ba thanh chiết đao cũng không cần.

– Đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Nhìn theo mấy bóng lưng tập tễnh đi xa, Tân Lâm nhỏ giọng lầm bầm mấy câu.

– Kinh văn do chính tay Tông Khách Ba Đại sư viết đối với bọn hẩn có một ý nghĩa phi phàm.... Đáng tiếc là ta không xem được quyển kinh văn hạ.

Tân Lâm nhú mày, hỏi:

– Quyển kinh văn hạ? Nó rất quan trọng sao?

Tiêu Phàm khẽ cười, nói:

– Anh cũng không biết nó có quan trọng hay không nhưng mà anh có một dự cảm rằng quyển kinh văn hạ đó so sánh với quyển thượng càng quan

trọng hơn. Gia Cát Ánh Huy trộm kinh văn thuần túy chỉ là ngựa tay muốn tìm chút việc để làm, nếu như hắn trộm quyển kinh văn hạ thì có thể nhìn ra chút manh mối.

– Lại để hắn trộm được rồi sao?

Tiêu Phàm phá lên cười, lắc đầu nói:

– Đây không phải là việc tốt. Nếu thật như vậy thì sợ rằng kết oán quá sâu, đoán chừng Đan Tăng Đa Cát sẽ liều mạng với chúng ta, sẽ là loại tình huống không chết không thôi.

Sau khi nhìn thấy bốn tên hung thần ác sát cầm lưỡi đao sắc bén đã đi xa thì Yến Đông Lâu và Cửu Thấm rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, không đợi được mà nhào qua bắt lấy cánh tay của Yến Tây Lâu, lắc liên tục.

– Anh à! Anh đã khỏe rồi đúng không? Anh nói chuyện đi, có phải anh đã khỏe rồi.....

Yến Đông Lâu kích động kêu gào, nước mắt tràn bờ mi.

Thực tế mà nói, tính tình Yến Đông Lâu có chút yếu đuối, tình cảm tương đối phong phú.

Mặc cho bọn họ lung lay thăm dò thế nào thì Yến Tây Lâu cũng không nói một lời, trong mắt thoáng xuất hiện vẻ bi thương.

Một tay Cửu Thấm cầm tay con trai, một tay không ngừng lau nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời. Ở trong mắt Cửu Thấm, hình ảnh Yến Tây Lâu vừa xuất thủ uy mãnh cũng không phải điều quan trọng, mà quan trọng chính là có phải con trai của bà đã khỏe lại hay không mà thôi.

Nhưng tình huống hiện tại chứng tỏ, Yến Tây Lâu thực sự chưa khỏi bệnh.

Tiêu Phàm đi tới, vỗ vai Yến Đông Lâu, nói:

– Đông Lô à! Yến đại ca sẽ khá lên thôi, tuy nhiên cần phải có một ít thời gian.

– Nhưng Tiêu tiên sinh à! Còn cần bao lâu nữa? Tôi thực sự mong muốn ngày mai anh tôi sẽ khỏe lại, như thế không được sao....

Yến Đông Lô chùi nước mắt nói.

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

– Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhanh thì bốn tháng chậm thì nửa năm sẽ biết kết quả.

– Thật sao? Bốn tháng nữa anh tôi sẽ khỏe lại à?

Yến Đông Lô vừa mừng vừa sợ, kêu lên.

– Ừ.

Tiêu Phàm gật đầu.

Thật ra cậu nói ngoài ý muốn không phải chỉ Yến Tây Lô mà chính là sức khỏe của hắn. Độc chương của Yến Tây Lô rất phức tạp, chỉ dựa vào vài vị thuốc đơn giản không thể trị dứt, còn phải nhờ Tiêu Phàm đích thân xuất thủ, lấy Hạo Nhiên Chính Khí giúp hắn bức độc chương ra ngoài cơ thể.

Điểm mấu chốt chính là xem tốc độ khôi phục của Tiêu Phàm nhanh chậm thế nào. Ít nhất trước mắt cậu còn không dám xuất thủ. Ngộ nhờ không đủ lực thì không chỉ không giúp được Yến Tây Lô mà còn sẽ ảnh hưởng đến bản thân cậu.

Trong khoảng thời gian này không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của Tiêu Phàm.

– Cửu Thâm à! Làm phiền thắm nấu cơm, tôi thực sự có chút đói bụng.

Cửu thắm lau nước mắt, mỉm cười xin lỗi nói:

– Vâng, tôi sẽ lập tức nấu ngay....

Cửu thắm lau khô nước mắt, lưu luyến buông cánh tay của Yến Tây Lâu ra.

– Còn nữa, nếu như Đặng đại ca tới thì thắm đừng đem chuyện hôm nay nói cho anh ấy biết, tránh để anh ấy lo lắng.

– Vâng, tôi đã biết rồi.

Yến Đông Lâu gật đầu đáp ứng.

Tân Lâm đã nhặt ba thanh chiết đao lên, chìa tay vuốt lưỡi đao sắc bén, vừa cười vừa nói:

– Cây đao này rất bén, dùng để thái thịt rất tốt.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

– Chiết đao vốn dùng để thái thịt, thịt tươi thịt chín đều thái rất tốt. Giữ lại đi, có thể dùng nó để thái thịt thái rau.

Không biết nếu như đám người Kampot và Đan Châu nghe được đoạn đối thoại lần này thì trong đầu bọn hắn sẽ có cảm tưởng gì? Đoán chừng sẽ không hề vui sướng.

Giữa trưa, Cửu thắm đã nấu một nồi thịt kho tàu lớn, mọi người vây quanh bàn gỗ, ăn vô cùng vui vẻ.

Đông đi xuân tới, thời gian thắm thoát trôi qua.

Rất nhanh mùa xuân ấm áp đã đến, trong sơn cốc nở đầy các loại hoa dại vô cùng rực rỡ. Mỗi ngày Tân Lâm đều hái một bó lớn trở về, căn phòng nhỏ

của cô và Tiêu Phàm đã được cô trang trí tràn đầy không khí mùa xuân.

Bất tri bất giác, bọn họ đã ở nơi thế ngoại đào nguyên này nửa năm rồi, ngay cả tết âm lịch cũng trôi qua ở nơi này. Trong thời gian nửa năm này, từ khi Đan Tăng Đa Cát rời khỏi, ngược lại cũng không có ai đến quấy rầy nữa cả. Thương thế của Tiêu Phàm đã khôi phục không tệ, đủ loại “Bất trắc” mà Tân Lâm vẫn luôn đề phòng vẫn không hề xảy ra. Xem ra trời phạt cũng bởi vì người khác người mà cuộc sống Tiêu Phàm đã trôi qua một cách bình yên.

Chỉ có trong lòng Tiêu Phàm biết rõ Thiên khiến chi phạt tuyệt đối không thể né tránh một cách nhẹ nhàng như vậy được. “Hong Trần đại kiếp” mà Văn nhị thái gia nói đến vẫn chưa chân chính bắt đầu, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ giáng xuống.

Không thể tránh khỏi kiếp số này, nhất định phải đối mặt.

Tết âm lịch qua đi không bao lâu thì Tiêu Phàm bắt đầu thử dùng Hạo Nhiên Chính Khí trừ độc cho Yến Tây Lâu. Độc chương này không hề bình thường, nếu không phải Yến Tây Lâu tu luyện Ngũ Lôi Chương nội công thâm hậu mà đổi thành người khác thì đã sớm đánh mất tính mạng từ lâu rồi, làm sao có thể chống đỡ đến bây giờ chứ? Tuy nhiên Yến Tây cũng chỉ có thể miễn cưỡng đem độc chương đè ép ở trong người, không để nó độc phát, muốn trừ bỏ nó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Dù là người học võ nhưng nếu tu luyện nội công kém xa Yến Tây Lâu thì cũng khó có thể trợ giúp được hẳn.

Hạo Nhiên Chính Khí là khắc tinh của mọi loại độc, hiệu quả nhanh chóng. Chỉ hơn một tháng ngắn ngủi mà tình hình của Yến Tây Lâu càng chuyển biến tốt đẹp, vẻ đần độn trên mặt dần dần thay đổi, ánh mắt ngày càng trong suốt, cũng có thể gánh vác công việc thường ngày, ngoại trừ không nói lời nào như cũ thì nhìn qua hẳn hoàn toàn không khác người bình thường.

Trong mắt trong lòng Yến Đông Lâu tràn đầy sự vui sướng.

Ngày hôm nay, Đặng Thông Thiên chọn một mớ đồ dùng hàng ngày sẵn bước đi vào sơn cốc, mang theo không ít rượu thịt, cười ha hả nói:

– Tiêu tiên sinh, tình huống của Tây Lâu càng ngày càng tốt, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn bình phục, tất cả đều nhờ ơn Tiêu tiên sinh. Đợi sau khi Cửu thẩm làm vài món thì chúng ta uống một chén ăn mừng.

Không chỉ bệnh tình của Yến Tây Lâu chuyển biến tốt đẹp mà bản thân Đặng Thông Thiên cũng đạt được chỗ tốt. Trong khoảng thời gian hơn nửa năm này, thỉnh thoảng hắn cũng thỉnh giáo Tiêu Phàm phương pháp dẫn khí, dần dần đem Dương khí trong cơ thể dẫn dắt đến đan điền, chẳng những thân thể được chỗ tốt lớn mà ngay cả tu luyện Hồng Sa Chưởng cũng làm chơi ăn thật. Cộng thêm nội ngoại kiêm tu, võ thuật lại được nâng cao một bước nữa. Tiêu Phàm mỉm cười nói:

– Được, tôi cũng có chuyện muốn thương lượng với Đặng đại ca, chờ một chút phải hàn huyên một trận mới được.

Đặng Thông Thiên nhất thời cả kinh, dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Tiêu Phàm, nói:

– Tiêu tiên sinh, có phải ngài chuẩn bị rời đi?

Hơn nửa năm sinh hoạt cùng nhau, Đặng Thông Thiên đã sớm xem Tiêu Phàm là bằng hữu tốt nhất, tận mắt thấy thân thể Tiêu Phàm càng ngày càng khôi phục thì chuyện từ biệt là sớm hay muộn mà thôi, trong lòng hắn rất không muốn....

Đào Tiểu Vũ eBook

Võ Mồm Dẫn Đến Chuyện Binh Dao

Chương 97: Võ Mồm Dẫn Đến Chuyện Binh Dao

Tiêu Phàm mỉm cười nói: Còn có chuyện chưa làm xong, lúc ăn cơm rồi hãy nói.

Đặng Thông Thiên liền gật đầu.

Lúc này, anh ta mang đến chính là rượu ngô tự ủ, nồng độ rất cao, nhưng uống rất đỉnh, có thể được coi là loại rượu thượng hạng.

Đặng Thông Thiên quanh năm vào trong rừng sâu núi thẳm hái thuốc, ngọn núi sương mù nặng, ẩm ướt, bình thường người hái thuốc đều mang theo rượu mạnh, thường thường uống hai ngụm trừ bỏ phong hàn.

Đặng Thông Thiên tuy rằng tu luyện Hồng Sa Chưởng, dương khí dồi dào, cũng giống như người khác thích uống rượu mạnh.

Cửu Thâm tinh thần phấn chấn, xào vài món thức ăn ngon, đoàn người ngồi xuống, vây quanh chiếc bàn gỗ nhỏ nhỏ.

Thôi nào, thôi nào, chúng ta uống rượu.

Tây Lâu, nhìn người bệnh cuối cùng cũng khỏe rồi, đại ca tôi hiện rất vui, chúng ta cùng nhau uống, kính Tiêu tiên sinh một chén, cảm tạ hẳn! Đặng Thông Thiên đích thân rót đầy rượu cho mọi người, bưng bát lên, vẻ mặt trịnh trọng nói nói.

Ngoại trừ việc Yến Tây Lâu không nói lời nào, vẻ mặt nhìn không khác so với mọi người xung quanh.

Tiêu Phàm cũng không khước từ, bưng bát rượu lên, cùng mọi người chạm bát một cái, cầm một bát rượu uống ừng ực.

Người sống trên núi, không chú ý nhiều như vậy, uống rượu đều là uống cả bát như vậy.

Nói đến uống rượu, Tiêu Phàm thật ra là tửu lượng cao.

Hình như đây là vấn đề gien di truyền.

Tiêu lão gia tử, Tiêu Trạm đều là người có tửu lượng cao.

Tiêu Phàm Tiêu Thiên huynh đệ, thời thiếu niên thì uống rượu rất khỏe.

Chỉ có điều sau khi Tiêu Phàm tu luyện Luân Hồi tới cảnh giới viên mãn , dần dần không ham muốn những thứ ăn uống phàm tục nữa.

Đặng Thông Thiên mỗi lần tới tìm hản uống rượu, Tiêu Phàm đều không thể nào cự tuyệt.

Hản thích Đặng Thông Thiên một người đàn ông ngay thẳng, đầy nghĩa khí như vậy, có lòng cùng gã kết giao bằng hữu Tân Lâm uống khá nhã nhặn, nhưng cũng là một chén thấy đầy.

Mỗi lần cùng Tiêu tiên sinh và Tân cô nương uống rượu, Đặng Thông Thiên đều cảm thấy rất sung sướng.

Yến Đông Lâu tửu lượng thấp, Yến Tây Lâu cũng là một hơi uống cạn, anh ta lúc trước kia không bị bệnh, thường xuyên với Đặng Thông Thiên cùng nhau vào núi hái thuốc, tửu lượng cũng vô cùng tốt.

Rượu này uống rất vui vẻ.

Tiêu tiên sinh, ta thấy Tây Lâu đã khỏe rồi...

Anh ta như thế nào vẫn không thể nói chuyện? Uống vài chén rượu, Đặng Thông Thiên liền mở miệng hỏi.

Cửu Thấm và Yến Đông Lôu đều lập tức rất chú ý nhìn qua phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nói: Yến Đại ca trúng độc chướng rất kỳ lạ, đối với toàn bộ cơ thể anh ấy, đều ít nhiều chịu ảnh hưởng.

Hai ngày trước tôi thử qua, thức ăn nhiễm độc trong cơ thể Yến đại ca, đơn thuần dựa vào nội lực bài tiết không làm sạch được.

Vậy muốn tìm ngọn nguồn...

Thông thường ở vùng gần nơi hình thành chướng khí, đều có thể tìm ra được thuốc giải thích hợp.

Tuy nhiên ta và Yến Đại ca đã từng liên lạc, anh ấy dường như đối với việc như thế nào trúng độc cũng có chút mơ hồ, nhớ không rõ ràng lắm.

Phải đợi anh ấy sau khi khôi phục khả năng ngôn ngữ, nhìn xem có thể theo sự miêu tả bên trong của anh ấy tìm được một ít anh mối hay không. Yến Đông Lôu vội vàng nói: Tiêu tiên sinh, đó chính là nói, căn bệnh này của anh ấy rất khó trị tận gốc phải không? Đông Lôu, mười năm trúng độc, hơn nữa trúng không chỉ là một loại độc chướng, trong thời gian ngắn như vậy, muốn trị tận gốc là rất khó đấy.

Yến Đại ca có thể khôi phục lại bộ dạng như lúc này, đã rất tốt.

Có thể trị tận gốc hay không, phải xem cơ duyên của bản thân anh ấy.

Đúng vậy đấy Đông Lôu, Tây Lôu có thể khôi phục thành như vậy, tôi năm mơ đều không dám nghĩ tới.

Người hãy biết thỏa mãn đi.

Đặng Thông Thiên lớn tiếng nói. Đặng đại ca, ở đây tôi có một phương thuốc, có lẽ có thể làm cho Yến Đại ca mở miệng nói chuyện.

Tuy nhiên có vài loại thuốc dường như khó kiếm.

Anh nếu có rảnh rồi, vậy vất vả anh đi một chuyến tới Khánh Nguyên, tìm Trần Quả nơi đó, có thể đem thuốc cứu giúp hay không.

Tiêu Phàm lấy từ trong túi ra một đơn thuốc, đưa cho Đặng Thông Thiên.

Đặng Thông Thiên vội vàng nhận, nhìn kỹ một lần, hai hàng lông mày nhú lên, nói: Tiêu tiên sinh, thuốc khác còn chưa tính, cái này Trân Châu biển sâu, chỉ sợ không dễ dàng để có được.

Yến Đông Lâu khó hiểu mà hỏi: Trân Châu ư? Tiêu tiên sinh, muốn Trân Châu làm cái gì? Đối với cậu ta mà nói, Trân Châu chính là vật phẩm trang sức, có liên quan gì với trị bệnh cho ca ca anh ta chứ? Không đợi Tiêu Phàm trả lời, Đặng Thông Thiên liền nói: Việc này thì anh không hiểu được.

Căn cứ vào "Bản Thảo Cương Mục" ghi lại, Trân Châu có thể định thần, thanh gan trừ phế, kiềm chế sinh cơ.

Căn cứ y học hiện nay nghiên cứu, Trân Châu giàu có các loại axit amin, caffeine và nguyên tố vi lượng.

"Đạo Tạng" đem Trân Châu đáy biển xếp vào một trong chín cây cỏ thần tiên.

Trị liệu cho Tây Lâu bệnh này, hoàn toàn đúng loại.

Yến Đông Lâu giật mình: Hóa ra là như vậy.

Nhưng, Đặng đại ca, tôi xem trên TV, Trân Châu khắp nơi đều có bán đấy, không khó mua được lắm? Đặng Thông Thiên cười mắng: Người biết cái

gì.

Người nói là Trần Châu nuôi dưỡng bình thường kia, có thể có bao nhiêu công hiệu? Hiện tại, đại đa số Trần Châu đều là nuôi dưỡng được rồi.

Trần Châu thiên nhiên dưới đáy biển thực sự thật rất ít.

Cho dù có, bình thường đều bị kẻ có tiền mua đi làm trang sức, dược liệu thị trường rất khó nhìn thấy.

Đặng Thông Thiên bình thường cũng không phải là người đàn ông rừng núi thô lỗ, anh ta chẳng những là người hái thuốc, bản thân cũng tinh thông dược lý.

Ngay cả Lương Chủ tịch huyện Khánh Nam bị bệnh, đều đặc biệt mời anh ta đến chữa bệnh, ở huyện Khánh Nam có thể nói là một thầy thuốc Đông y tiếng tăm lừng lẫy.

Mấy năm nay, Đặng Thông Thiên hái thuốc chữa bệnh, buôn bán lời không ít tiền, hầu hết đều được chi cho các phúc lợi công cộng.

Trung tâm thương mại và công nghiệp Thành Quan được xưng "Thần câu", Phó sở trưởng Chu Khánh Nam, ở trước mặt Yến Đông Lâu điều võ dương oai, nhìn thấy Đặng Thông Thiên, liền trở nên ngoan ngoãn, rằm cũng không dám đánh.

Tiêu Phàm nói: Trên thị trường dược liệu khác có lẽ tìm không thấy, nhưng ở nơi của Trần Quả, có lẽ có thể tìm được vật phẩm quý giá.

Đặng Thông Thiên gật gật đầu, nói: Đúng như vậy, chỗ Trần lão thất thật sự có một số điều kiện tốt để kinh doanh thuốc này.

Kinh doanh dược phẩm này, ông ta được xem là thành công rồi.

Tiêu tiên sinh, tôi từng nghe nói, sau đó anh cùng Trần lão thất kết giao? Không đánh ông ta tàn phế chứ? So sánh tài võ nghệ của Đặng Thông Thiên với Trần Quả, còn có thể hơi chiếm thượng phong.

Gã không phải là đối thủ của Tiêu Phàm, Trần Quả khẳng định càng thêm không chịu nổi.

Tiêu Phàm cười nói: Tình huống của Trần Quả và anh gần giống nhau.

Ông ta luyện Diêm La Thủ, dùng thuốc quá liều.

Độc dược xâm nhập lục phủ ngũ tạng của ông ta, so với tình huống của anh luyện Hồng Sa Chưởng thì tổn thất dương khí căn còn nghiêm trọng hơn.

Ông ta muốn Ô Dương Mộc để chữa bệnh.

Tôi kê cho ông ta một đơn thuốc, hiện tại hẳn là không còn lo ngại rồi.

Anh sau đó còn qua lại khách sạn Khánh Nguyên không, có từng gặp ông ấy không? Đặng Thông Thiên cười nói: Tới một lần, đã gặp qua, tiểu tử này vui vẻ đấy, vẻ mặt hồng hào, phỏng chừng bệnh đã khỏi rồi.

Tiêu tiên sinh, anh giống thần y vậy, ý chí lại lớn như vậy, tôi lão Đặng thật đúng là lần đầu nhìn thấy, khâm phục thật sự.

Nói xong, liền vươn ngón tay cái hướng về Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mỉm cười nói: Đặng đại ca, thời gian dài như vậy rồi, anh còn ở đây nói lời nói khách khí với tôi như vậy? Nói phải, là tôi lão Đặng không nên rồi.

Nào, nào, uống rượu, uống rượu.

Đặng Thông Thiên lại bưng bát rượu lên có lời mời.

Tiêu Phàm chậm rãi uống sạch rượu mạnh trong bát, thần sắc hơi có vẻ nghiêm trọng, nói: Đặng đại ca, anh lần này đi Khánh Nguyên, nhất định phải chú ý tính tình của mình, không nên cãi vã với người ta.

Chúng ta đến xin thuốc chữa bệnh, không nên làm mất hòa khí.

Đặng Thông Thiên lần này tới đây, tướng mạo so với lúc trước có chút bất đồng.

Mí mắt nặng trĩu, có ý suy sụp, lông mày hơi cao hơn một chút, giống như mũi tên, đây là điềm báo cho thấy võ miệng là thủ phạm chính gây chuyện thị phi.

Hơn nữa, trên trán Đặng Thông Thiên có một nếp nhăn nhập vào chỗ giữa hai mắt, ẩn hàm điềm xấu, thủ phạm chính việc binh đao.

Đương nhiên điềm hung này cũng không rõ ràng, chỉ cần cẩn thận để ý, cũng có thể tránh đi điềm xấu, biến nguy thành an.

Suy xét đến tính tình của Đặng Thông Thiên vốn cũng không tốt, Tiêu Phàm liền cố ý thêm pha vài câu chỉ bảo.

Đặng Thông Thiên cười ha hả, nói: Tiêu tiên sinh, yên tâm đi, tôi lão Đặng mặc dù là người thô lỗ, trong giang hồ cũng hai ba mươi năm, chỉ cần người ta không đến trêu chọc tôi, tôi khẳng định nhất định không gây chuyện.

Thực không thêm để ý đáng điếu.

Lại nói tiếp, Đặng Thông Thiên mấy năm nay đi ra bên ngoài, tình huống người khác chủ động tìm anh ta sinh sự thật sự chính là rất hiếm.

Nhìn cái diện mạo hung thần và thân hình lực lưỡng, người bình thường sợ tránh không kịp, còn ái dám đi trêu chọc anh ta chứ? Lại nói, cho dù có

người trêu chọc, Đặng đại ca cũng lăm liết không sợ. Hồng Sa Chưởng uy mãnh bá đạo, sao lại là hư danh nói chơi được! Tiêu Phàm còn nghiêm túc nói: Đặng đại ca, lúc này so với bình thường có chút khác biệt.

Thuốc khác còn có thể tìm loại thay thế, Trân Châu nơi biển sâu là thuốc chủ yếu, vì Yển Đại ca chữa bệnh, cho dù có người trêu chọc anh, cũng phải tận lực nhẫn nhịn.

Dem thuốc mang về sớm một chút, bệnh tình Yển Đại ca sẽ khỏi hẳn sớm một chút.

Hắn biết rằng Đặng Thông Thiên không hiểu tướng mệnh học về mệnh lý, cũng vốn không có đem điềm ác trên tướng mạo Đặng Thông Thiên nói ra.

Đặng Thông Thiên miệng mặc dù nói cũng tin mệnh, chỉ sợ trong lòng chưa chắc thật sự tin tưởng.

Đối với người không tin số mệnh mà nói, người cùng hắn đàm tướng mệnh, hiệu quả chỉ biết hoàn toàn ngược lại.

Đành phải lấy Yển Tây Lô bị bệnh tới làm văn, hy vọng Đặng Thông Thiên có thể xem ở Yển Tây Lô, không nên cãi vã với người ta. Cũng may nếp nhăn trên trán Đặng Thông Thiên không thể hiện nỗi lo phạm binh đao.

Bằng không, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ không để anh ta đi thành Khánh Nguyên. Thà rằng bản thân mình vất vả, tự đi chuyến này.

Thấy Tiêu Phàm nói trình trọng xong, Đặng Thông Thiên liền gật đầu đồng ý, nói: Yên tâm đi, Tiêu tiên sinh, tôi nhớ kỹ lời anh dặn.

Tin tưởng không ai sẽ vô duyên vô cớ gây chuyện thị phi đâu, ở chỗ Trần Quả, cũng là nơi có quy củ, ở Khánh Nguyên vẫn phải theo quy củ ở đó.

Như thế thật sự mà nói, Trần Quả nếu như không có thực lực, giao dịch được liệu tại khách sạn Khánh Nguyên xa hoa đã sớm xử lý không nổi rồi.

Uống được một chút rượu vô cùng sảng khoái, uống sạch sẽ hai bình rượu bắp Đặng Thông Thiên cảm thấy thỏa mãn, cầm toa thuốc Tiêu Phàm kê, cởi áo khoác xuống, nghiêng người khoác lên đầu vai, sải bước đi nhanh, ưỡn ngực đi.

Thấy Tiêu Phàm trên trán ẩn hàm vẻ ưu tư, Yến Đông Lâu liền an ủi: Yên tâm đi, Tiêu tiên sinh, Đặng đại ca là người từng trải rồi, không chịu thiệt.

Lại nói võ công của anh ấy tốt như vậy, người bình thường cũng không dám chọc vào anh ấy.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, nói: Chỉ hy vọng là như thế.

Chỉ cần Đặng Thông Thiên phối được đơn thuốc, Tiêu Phàm cũng liền chuẩn bị rời khỏi Khánh Nam về kinh thành.

Trường tôn của Lão Tiêu gia đã biến mất hơn nửa năm, không lộ mặt ở thủ đô, sớm hay muộn sẽ khiến cho người khác hoài nghi Nhưng mà sự tình hết lần này đến lần khác không như Tiêu Phàm dự tính, không phát triển theo chiều hướng tốt, mà là hướng xấu nhất trong các chiều hướng dự tính.

Rạng sáng ngày thứ ba, đúng lúc Tiêu Phàm đang nghỉ ngơi, di động bỗng nhiên dồn dập chấn động vang lên.

Xin chào! Hai hàng lông mày Tiêu Phàm nhẹ nhàng giương lên, cầm điện thoại lên, nhấn xuống nút trả lời.

Từ khi tới Khánh Nam ở ẩn, ngoại trừ Tiêu Trạm Tiêu Thiên và Văn nhị thái gia ngẫu nhiên gọi điện thoại liên hệ với hắn, hỏi một chút tình hình của hắn gần đây, sẽ không có ai làm phiền nhiều hắn. Bây giờ sắc trời đã

tối, còn có điện thoại gọi đến, Tiêu Phàm có dự cảm không phải là chuyện gì tốt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đăng Thông Thiên Xảy Ra Chuyện

Chương 98: Đăng Thông Thiên Xảy Ra Chuyện

Xin hỏi là Tiêu tiên sinh phải không? Ta là Trần Quả, Khánh Nguyên Trần lão thất...

Trong điện thoại, giọng Trần Quả truyền đến, dường như hơi có chút do dự, giọng điệu cũng rất khiêm tốn.

Tiêu Phàm trầm giọng hỏi: Ông chủ Trần, có phải Đăng Thông Thiên đã xảy ra chuyện hay không? Đúng, Tiêu tiên sinh.

Đăng đại ca và người ta đánh nhau, bị thua.

Tuy nhiên người yên tâm, người không có việc gì, không nguy hiểm tính mạng.

Lúc này đang ở bệnh viện rồi, tôi đã sắp xếp người bảo vệ anh ta.

Tuy nhiên...

Trần Quả giọng điệu càng thêm do dự không dám quyết định.

Tuy nhiên cái gì? Tiêu tiên sinh, là như vậy, Đăng đại ca rất kiên trì muốn viên Trân Châu Nam Hải kia.

Nhưng có một vị khách khác cũng nhìn trúng viên Trân Châu kia, dẫn đến tranh giành, đánh nhau.

Trần Châu kia, Đặng đại ca không lấy được, anh ta không chịu đi.

Anh ta đưa cho tôi số điện thoại của ngài.

Đối phương là ai? Tiêu Phàm hỏi, giọng có chút lạnh.

Đúng, là một vị khách đến từ Thiên Nam, tương đối mạnh mẽ. Nghe ý tứ này của Trần Quả, vị khách Thiên Nam này tuyệt đối không phải cường thế mạnh mẽ bình thường.

Trần Quả ở thành Khánh Nguyên dù gì cũng có thế lực, lại là Bào ca trứ danh.

Nhưng nhắc tới người này thì lại dè dặt cẩn thận, có thể đoán được người này có lai lịch to lớn.

Người khách từ Thiên Nam tới? Đoàn Thất Tinh hay là Đoàn Khổng Tước? Trần Quả như là thở phào một cái, nói: Tiêu tiên sinh, ngài cũng đã từng nghe nói tới cha con Đoàn gia ư? Là Đoàn Khổng Tước.

Chỉ cần Tiêu Phàm nghe nói cha con Đoàn gia là tốt rồi, khỏi phải Trần Quả tự mình giải thích lại.

Tin rằng Tiêu Phàm biết người đa thương Đặng Thông Thiên trên giang hồ xưng là "Tiểu Vương gia" Đoàn Khổng Tước, cũng sẽ không trách cứ Trần Quả.

Cha con Đoàn gia Thiên Nam đó là nhân vật cường thế chân chính, nghe nói thủ đoạn phi thường, thế lực to lớn, ngay cả Trần Thất gia đều phải nhún nhường ba phần.

Tiêu Phàm thản nhiên nói: Ông chủ Trần, cụ thể sao lại thế này, ông nói một chút đi.

Giọng điệu bình tĩnh, lại tự có sự uy nghiêm.

Là thế này, Tiêu tiên sinh.

Đêm qua, Đoàn Khổng Tước và Đặng đại ca đều tham gia vào hội giao dịch của chúng tôi.

Một vị khách từ Nam Quế mang đến một viên Trân Châu dưới biển sâu hàng trăm năm tuổi, Đặng đại ca và Đoàn Khổng Tước đều nhìn trúng viên Trân Châu kia, không ai nhường ai, liền cãi vã rồi...

Trần Quả đem sự việc đại khái nói một lần, tìm từ rất cẩn thận, cố gắng hết mức khách quan, không có ý thiên vị bất kỳ bên nào.

Nói như vậy, Đặng Thông Thiên một người hái thuốc bình thường như vậy, sức nặng ở trong suy nghĩ của Trần Quả, bất kể như thế nào đều kém uy chấn so với Đoàn Tiểu Vương Gia Thiên Nam.

Nếu Đặng Thông Thiên không phải khách quen của khách sạn Khánh Nguyên, Trần Quả sẽ không dính dáng vào chuyện này.

Tuy nhiên nghe nói Đặng Thông Thiên là được Tiêu Phàm ủy thác đến, Trần Quả liền lập tức cẩn thận.

Lão ta tuy rằng không rõ ràng lai lịch chính xác của Tiêu Phàm lắm, thế nhưng võ công cao minh khó lường và tài nghệ y thuật như thần, thật sự không phải là chuyện đùa, không phải là có thể dễ dàng đắc tội.

Huống chi Trần Quả còn nợ Tiêu Phàm một ân tình lớn như vậy.

Trần Thất gia là một người có nghĩa khí, cũng không có thể cứ như vậy đã quên ân đức của Tiêu tiên sinh.

Nói như vậy, vị khách Nam Quế kia, vốn là đưa Trân Châu cho Đặng Thông Thiên, sau khi hội giao dịch giải tán, Đoàn Khổng Tước ngang ngạnh đi

theo cướp đi từ trong tay Đặng Thông Thiên ư? Trần Quả nói: Đúng là như vậy.

Đặng đại ca lúc đưa ra mười con cá Xá Lợi Lin, đúng lúc vị khách Nam Quế kia cần, liền đổi Trân Châu kia cho Đặng đại ca...

Ta cũng không ngờ, Đoàn Khổng Tước sau khi tan hội đã đi tìm Đặng đại ca gây phiền toái.

Căn cứ vào miêu tả của Trần Quả, Đoàn Khổng Tước vốn cũng không phải tới là vì cần mua viên Trân Châu dưới biển sâu kia mà tới, nhưng khi viên Trân Châu sinh trưởng tự nhiên hàng trăm năm dưới biển sâu này vừa có mặt ở hội giao dịch, lập tức dẫn phát chấn động, khiến cho những người khách một vòng lại một vòng nâng giá cao như thủy triều, trong chuyện này, chỉ có Đoàn Khổng Tước.

Vừa vận vị khách Nam Quế kia cũng không thiếu tiền, đã nhìn trúng mười hai con cá Xá lợi Linh mà Đặng Thông Thiên mang tới.

Loại cá Xá Lợi Linh này cũng coi như là kỳ vật hiếm có ở huyện Khánh Nam, với một số loại bệnh khó chữa, hiệu quả trị liệu như thần.

Từ sau khi Hưởng lão đầu của Ô Kê trại lui về ẩn, toàn bộ huyện Khánh Nam người có thể câu được cá Xá Lợi Linh cũng chỉ còn lại có anh em Yến gia.

Hơn nữa Yến Tây Lâu, có tiếng là "Ma điệu", kỹ nghệ câu lại xuất thần nhập hóa.

Hai người huynh đệ đồng loạt ra tay, mười hai con cá Xá Lợi Linh liền giao cho Đặng Thông Thiên mang đến khách sạn Khánh Nguyên.

Cá Xá Lợi Linh hết sức kỳ lạ, mỗi năm chỉ ăn một lần, qua ngày này, trong vòng một năm không bao giờ sẽ cắn câu nữa.

Hơn nữa sau khi câu được, nuôi dưỡng không lâu, nhất định phải làm thuốc càng sớm càng tốt.

Thời gian nuôi dưỡng dài, không phải chết mất thì cũng chính là giảm đi công hiệu của dược liệu.

Với kỹ nghệ câu của Yến Đông Lâu, cũng chưa bao giờ một lần họ câu quá mười hai con cá Xá Lợi Linh.

Thời điểm nhiều nhất, cũng là một ngày câu được bảy con.

Mẫu chốt vẫn là Yến Tây Lâu đã cơ bản bình phục, có vị "Ma điều" này ra tay, mới có thể tập hợp được mười hai con cá Xá Lợi Linh này.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, mười hai con cá Xá Lợi Linh mà Đặng Thông Thiên mang đến, mức độ quý giá cũng không thua kém gì Trân Châu trăm năm dưới biển sâu mà vị khách Nam Quế mang đến.

Đoàn Khổng Tước trong quá trình đấu giá đứng thứ nhất, cuối cùng lại bị một thằng nhà quê dùng mười hai con cá kỳ quái đó đổi lấy Trân Châu, thể diện của Tiểu Vương gia bị tổn hao nhiều, lập tức thẹn quá thành giận.

Nếu không phải Trần Quả đích thân ra mặt, chỉ sợ lúc ấy sẽ động thủ ở ngay tại hội giaodịch .

Trần Thất gia nếu đã ra mặt, thì nhất định phải nể mặt.

Cho dù Đoàn tiểu vương gia có ngang ngược đến mất, ở trên đất của Trần Thất gia cũng phải nể mặt mũi chủ nhà.

Đoàn gia Thiên Nam cố nhiên hò hét, Trần Thất Bào ca cũng không phải dễ chọc.

Hơn nữa sau lưng Trần Thất gia còn có một vị Hoàng Tam gia của Sơn Thành ở trên giang hồ uy danh lại ngang hàng với Đoàn Thất Tinh Đoàn vương gia.

Đoàn gia Thiên Nam thật muốn với phát sinh xung đột với Bào ca, thắng bại đặc biệt khó dự liệu.

Một điểm mấu chốt nhất là, nếu tất cả mọi người đều là người lẫn lộn trên giang hồ, vậy thì càng phải coi trọng quy tắc.

Hội giao dịch tại khách sạn Khánh nguyên là Bào ca đại lão Trần Thất gia bảo kê, Đoàn Khổng Tước tới Khánh Nguyên dù sao cũng phải tôn trọng quy củ mà Trần Thất gia đã định ra.

Ở ngay trong hội giao dịch ngang nhiên cướp đoạt, theo lý thì không hợp, Trần Quả cũng tuyệt đối sẽ không khoan tay ngồi nhìn.

Nhưng khi tàn cuộc, ra bên ngoài khách sạn Khánh Nguyên rồi, đó chính là một chuyện khác.

Động thủ ở bên ngoài khách sạn Khánh Nguyên, Đoàn Khổng Tước cũng coi như là đã nể mặt Trần Quả rồi.

Ông chủ Trần, tuy rằng hội giao dịch đã giải tán, lại là phát sinh xung đột ở bên ngoài khách sạn Khánh Nguyên, nhưng làm như vậy dường như cũng không hợp quy củ thì phải? Nếu đồ vật của khách ở Khánh Nguyên cũng không bảo đảm, thật vất vả mới có được vật đó, lại bị người ta ỷ vào cường thế cướp đi, hội giao dịch này về sau còn có ai dám đến nữa chứ? Tiêu Phàm thản nhiên nói.

Trần Quả lập tức liền hết sức khó xử, hạ giọng nói: Tiêu tiên sinh, tôi cũng không biết rằng Đặng đại ca là do ngài ủy thác tới.

Bằng không tôi nhất định sẽ cam đoan anh ta an toàn rời khỏi Khánh Nguyên... Bất kể thế nào nói, ông ta nợ Tiêu Phàm một ân tình lớn như vậy.

Đoàn tiểu vương gia đã rời khỏi Khánh Nguyên rồi sao? Vẫn chưa.

Hội giao dịch còn mở hai ngày nữa, khách tương đối nhiều.

Thuốc mà Đoàn Khổng Tước cần, vẫn chưa phối đủ.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, nói: Vị Đoàn tiểu vương gia này thật đúng là quá tự tin.

Trần Quả trong lòng phát lạnh, vội vàng nói: Tiêu tiên sinh, như vậy đi, việc này để tôi nghĩ biện pháp, nhìn xem có thể khiến cho Đoàn Khổng Tước trả Trần Châu lại cho Đặng đại ca hay không.

Oan gia nên giải không nên kết... Ông chủ Trần, ông có nắm chắc? Tiêu Phàm hỏi ngược lại một câu.

Việc này Trần Quả lại ghen lời lại.

Nhớ tới bộ dạng coi trời bằng vung của vị Đoàn tiểu vương gia kia, Trần Thất gia thực không có gì nắm chắc có thể "Thuyết phục" gã trả lại Trần Châu, trừ phi ông ta tuyên chiến với Đoàn gia Thiên Nam.

Nhưng nếu như vậy, hậu quả thực sự quá nghiêm trọng.

Với căn cơ của Trần Thất trên giang hồ, và mạng lưới quan hệ của ông ta ở tỉnh Ích Đông kia, muốn tự lực đối kháng với Đoàn gia Thiên Nam, trên cơ bản thuộc loại tiết tấu "Tìm đường chết".

Trừ phi có thể nhận được sự ủng hộ toàn lực của Hoàng Tam gia Sơn Thành kia.

Chỉ có điều, chỉ vì chuyện như vậy mà khiến cho Bào ca và Đoàn gia Thiên Nam xung đột toàn diện, chỉ sợ Hoàng Tam gia chưa chắc bằng lòng.

Hiện giờ, mọi người cũng không quá quan tâm thích thú chuyện chém chém giết giết nữa rồi, muốn sự yên bình.

Nhiều năm như vậy, không cần nói tới Hoàng Tam gia, mà chính là Trần Thất cũng quá đã quen an nhàn ắp đặt, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhưng việc này, nếu đã liên quan đến Tiêu Phàm, muốn cứ như thế trôi qua, chỉ sợ khả năng không lớn rồi.

Tiêu Phàm tuy rằng ôn hòa nhã nhặn, nhưng lại tuyệt đối không phải có thể mặc người gây khó dễ mà mềm như trái hồng.

Tiêu Phàm có bối cảnh lớn hay không không nói đến, chỉ riêng "Sức chiến đấu" khủng bố của một mình Tiêu Phàm và vị cô nương kia cũng đã không thể khinh thường.

Vì Ô Dương Mộc, Trần Quả thậm chí triển khai súng, nhưng lại vẫn bị đánh cho thất điên bát đảo, thiếu chút nữa không còn biết phương hướng gì nữa.

Tiêu tiên sinh, tôi sẽ cố hết sức.

Trần Quả khẽ cắn môi, nói.

Thật sự không được, chuyện này chỉ có thể mời Hoàng Tam gia tự thân xử lý.

Đoàn Khổng Tước có thể không nể mặt Trần Thất, nhưng trước mặt Hoàng Tam gia nhất định phải nể mặt. Tiêu Phàm thản nhiên nói: Ông chủ Trần, chuyện này sẽ không làm phiền ông.

Nhờ ông chiếu cố thật tốt cho Đặng đại ca, tôi lập tức đi Khánh Nguyên ngay.

Tiêu tiên sinh, này...

Cứ như vậy đi.

ông chủ Trần, tạm biệt.

Tiêu Phàm lập tức cúp điện thoại.

Tân Lâm đã sớm đứng ở trước mặt hắc, thấp sáng đèn bão, nhìn hắc với sự quan tâm.

Ở đây là thâm sơn cùng cốc, không thể nào có điện.

Tự chuẩn bị máy phát điện rất phiền toái, cũng quá ồn ào, Tiêu Phàm cũng không thích.

Dùng đèn bão chiếu sáng là được rồi, hắc cũng không bắt buộc phải lên mạng.

Thì ra là những năm gần đây sóng điện thoại di động bao phủ trên diện rộng, bằng không ngay cả điện thoại cũng không có cách nào dùng.

Đặng Đại ca đã xảy ra chuyện rồi ư? Tân Lâm nhẹ giọng hỏi.

Ừ.

Có nghiêm trọng lắm không? Trần Quả nói, không nguy hiểm đến tính mạng.

Lâm nhi, thu dọn hành lý một chút, chúng ta lập tức đi Khánh Nguyên. Mời Yến Đại ca cùng đi.

Tiêu Phàm phân phó nói.

Được! Tân Lâm không hỏi nhiều, lập tức bắt đầu thu dọn hành lý.

Hành lý của bọn họ rất đơn giản, chỉ là ít bộ quần áo để thay đổi, còn có một chút đan dược.

Một cái rương hành lý liền xong.

Lúc trời mới vừa tờ mờ sáng, một hàng ba người, dưới con mắt lưu luyến của Cửu Thấm và Yến Đông Lầu rời khỏi thung lũng. Tân Lâm thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái.

Ở trong này hơn nửa năm, Tân Lâm có chút không nỡ rời xa thiên đường đẹp như tranh vẽ này, cũng không nỡ rời xa Cửu Thấm.

Ba người đi bộ đến Tây trại, ở trong trại tìm một xe hơi nhỏ, đi thẳng đến thị trấn Khánh Nam.

Không đến tám giờ sáng, một chiếc xe thương vụ liền chạy nhanh ra khỏi thị trấn, đang chạy trên đường núi đi đến Khánh Nguyên

Đoàn Tiểu Vương Gia

Chương 99: Đoàn Tiểu Vương Gia

Hội giao dịch tại đại sảnh trên lầu mười hai của khách sạn Khánh Nguyên vẫn đèn đuốc sáng trưng, khách đến rất đông.

Tám mươi cái bàn đều ngồi đầy khách.

Cái gọi là kế hoạch của một năm vào mùa xuân.

Tết âm lịch vừa qua không bao lâu, các thương nhân liền bắt đầu lập kế hoạch kinh doanh trong năm nay rồi.

Thường thường lúc này, chính là thời điểm khách sạn Khánh Nguyên bận rộn nhất.

Rất nhiều ông chủ lớn thích tới hội giao dịch tại khách sạn Khánh Nguyên, thậm chí sẽ mang theo bằng hữu hoặc là tiểu nữ lại đây mở rộng tầm mắt.

Những dược liệu chỉ có thể thấy trong truyền thuyết kia, sẽ thường xuyên hiển lộ thân phận thật ở chỗ này.

Nhìn các ông chủ lớn kêu giá trăm ngàn mấy trăm ngàn, đối với "Gà mờ" lần đầu đến nhà mà nói, tuyệt đối là một loại chấn động.

Mỗi lúc thế này, cảm giác ưu việt của khách cường hào cũ hoặc là cao to, đẹp trai, nhà giàu liền tự nhiên phát sinh.

Hơn thế nữa, họ tham gia vào hội giao dịch ban đêm, ban ngày có thể đến các nhà thuốc lớn của thành phố mua các loại thảo mộc với số lượng lớn, khoe khoang tài nghệ kinh doanh.

Trần Thất gia có thể nghĩ ra ý tưởng như vậy, không hổ là kẻ buôn bán thiên tài, khó trách kinh doanh càng làm càng lớn.

Nếu không phải là bởi vì buổi tối hôm qua phát sinh chuyện "Không ngờ đến" kia, trong lòng Trần Thất gia hẳn là rất vui vẻ.

Dựa theo tờ đơn thuốc Tiêu Phàm kê kia uống thuốc hơn nửa năm, độc tố trên người Trần Quả dần dần loại trừ sạch sẽ.

Mỗi khi sinh lực phần chấn, nhìn thấy cô nàng vợ bé như nước trong veo, thì cái đó của người đàn ông lại bị kích động.

Cảm giác thực không phải loại thoải mái bình thường! Mỗi lần nhớ đến, Trần Quả đều thấy cảm kích Tiêu Phàm ở trong lòng.

Nam nhân ôn hòa nho nhã trẻ tuổi này, quả nhiên là trời ban cho lão ta - đại quý nhân của Trần Thất gia! Nhưng bỗng dưng xảy ra sự việc buổi tối hôm qua thật đen đủi.

Trần Quả trong lòng thấy chuyện đó thật rối rắm.

Trần Thất gia vẫn đứng ở trên hành lang, cúi người nhìn, ánh mắt dừng lại trên người hai vị khách.

Hai người đàn ông, đều khá là trẻ.

Hoặc là nói, là một người đàn ông, còn một người khác là bê đê.

Người đàn ông trong đó chính là Đoàn Không Tước.

Đoàn Không Tước ước chừng khoảng ba mươi tuổi, ngày thường ngũ quan cân đối, vòng cánh tay sau eo, dáng người vô cùng tiêu chuẩn, trên mặt các góc cạnh rõ ràng, được coi là là một mỹ nam.

Gã mặc trên người một bộ quần áo giản dị, toát lên vẻ trẻ khỏe khôi ngô của mình một cách sống động, sự nam tính toát lên một cách phô trương.

Tại hội giao dịch tập hợp toàn ông chủ tai to mặt lớn, bộ trang phục và vật dụng mang theo của Đoàn Thất Tinh Thiên Nam, Đoàn Khổng Tước là người thừa kế duy nhất của Đoàn gia.

Với tư cách là con một của Đoàn Thất Tinh Thiên Nam, Đoàn Khổng Tước là người thừa kế duy nhất của Đoàn gia.

Diễn hình nhất là vẻ ngoài cao to, đẹp trai, nhà giàu.

Vợ của Đoàn Thất Tinh, mẹ của Đoàn Khổng Tước, đã từng nổi tiếng là đại mỹ nhân của Thiên Nam.

Lúc tuổi còn trẻ, được vinh dự gọi là "Khổng tước Công chúa".

Đoàn Thất Tinh sinh đứa con đặt tên là Đoàn Khổng Tước, rất có thể chính là do nguyên nhân này.

Ở cùng Đoàn Khổng Tước là một người đàn ông khác, trong mắt Trần Quả thì gã đó chính là một kẻ bê đê.

Người thanh niên này so với Đoàn Khổng Tước trẻ hơn, bộ dạng ước chừng khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, có khuôn mặt trái xoan, mắt xếch, lông mày lá liễu, môi đỏ kiêu diễm, trên mặt tô son điểm phấn, bóng loáng.

Ngoài ra, thân hình của gã này còn giống như một con rắn nước, quần áo màu đen bó sát người bó sát lại một cách gắt gao, hiện lên đường cong.

Sửa lại một chút với kiểu tóc diêm dúa lẳng lơ, trên lỗ tai đeo vào một loạt bông tai, màu hồng phấn, lóng lánh, toát lên là một cô gái.

Mười ngón tay thon dài, bôi sơn móng tay đẹp, tay phải đang kẹp điều thuốc lá, đầu ngón tay vênh lên.

Phía trên ngực của gã đeo một chiếc vòng cổ bạch kim, mặt dây chuyền khảm một viên ngọc trai màu trắng bạc rất lớn, có kích thước bằng ngón tay

cái bình thường.

Dưới ánh đèn sáng ngời của đại sảnh, chiếu sáng lấp lánh sáng bóng dịu dàng.

Đúng là buổi tối hôm qua đi theo Đặng Thông Thiên giành được viên Trân Châu dưới biển sâu kia, trong thời gian gần nhất, Đoàn Khổng Tước liền gia công nó thành một sợi dây chuyền, đeo trên cổ "Bạn gái".

Không sai, tên thanh niên trẻ tuổi kia, chính là "Bạn gái" của Đoàn Khổng Tước.

Kẻ trên giang hồ ở mấy tỉnh Tây Nam đều biết tới tiếng tăm hiển hách của "Tiểu Vương gia" Đoàn Khổng Tước, là một tên gay.

Nghiêm túc mà nói, Đoàn Khổng Tước hẳn là lưỡng tính, bởi vì anh ta có vợ con.

Đây cũng là điểm mấu chốt để Đoàn Thất Tinh có thể dễ dàng chịu đựng được sự lưỡng tính của con trai.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác, là vì Đoàn Khổng Tước đủ âm trầm ác độc, đủ sắc bén, nổi danh trên giang hồ là một nhân vật tàn nhẫn.

Cái tên "Tiểu vương gia" này có một nửa nguồn gốc từ cha của gã ta - Đoàn Thất Tinh, còn một nửa thì do chính bản thân gã ta đặt.

Trần Quả lớn hơn Đoàn Khổng Tước mười mấy tuổi, tư tưởng tương đối bảo thủ.

Đều là lão đại trên giang hồ, theo ông ta, Đoàn Khổng Tước thật sự quá lộ liễu rồi, quả thực chính là ngang ngược càn rỡ.

Lăn lộn giang hồ như vậy, kỳ thật cũng không có chỗ gì tốt.

Có Đoàn gia Thiên Nam Đoàn Thất Tinh bao che, các bằng hữu hai phe hắc bạch mấy tình tây nam, bình thường đều nể mặt Đoàn Khổng Tước.

Chỉ cần gã ta không làm khó thái quá, bình thường đều phải nể.

Thật sự "Đoàn vương gia" không dễ đối phó.

Đoàn Thất Tinh nổi danh bao che khuyết điểm.

Nhưng tất cả điều này đều thành lập ở một trên cơ sở, đó chính là người ta nể tình.

Một khi gặp phải việc không nể tình, thì sẽ gặp khó khăn rồi.

Đoàn Khổng Tước không sợ gặp khó khăn.

Trận long tranh hổ đấu buổi tối hôm qua ở bên ngoài khách sạn Khánh Nguyên kia, Trần Quả tận mắt nhìn thấy.

Đoàn Khổng Tước mang đến mấy vị vệ sĩ dũng mãnh kia vẫn chưa ra tay, xuất thủ là Đoàn Khổng Tước và tên đồng tính.

Cũng không có động vũ khí.

"Cặp uyên ương" và Đặng Thông Thiên giao đấu với nhau, cứng rắn đối chọi Đặng Thông Thiên, phá Hồng Sa Chương, cướp Trân Châu về tay mình.

Nếu không phải Trần Quả đúng lúc ra mặt can thiệp, Đặng Thông Thiên chỉ sợ không bảo toàn tính mạng.

Mặc dù là hai đánh một, nhưng Đặng Thông Thiên dù sao cũng đã rất cao minh không phải sao? Ngay cả Trần Quả cũng thấy bái phục.

Cứng đối cứng đem Đặng Thông Thiên quật ngã, cũng coi như rất có bản lĩnh, khó trách kiêu ngạo, ương ngạnh như vậy.

Đoàn Khổng Tước có thể đánh nhau, Trần Quả lại không cảm thấy kinh ngạc, con trai của "Đoàn vương gia" Thiên Nam dù thế nào cũng phải có chút tài năng chứ.

Bằng không Đoàn Thất Tinh căn bản cũng sẽ không cho con mình lăn lộn trên giang hồ, đã sớm lén đưa gã ta ra nước ngoài rồi.

Ở trên giang hồ kiếm cơm ăn, nếu không có năng lực mạnh mẽ, đợi Đoàn Thất Tinh ngày nào đó nhắm mắt, Đoàn Khổng Tước cũng sẽ bị người ta ngay cả da lẫn xương đều nuốt vào, mảnh vụn cũng không thừa.

Thậm chí Đoàn Thất Tinh còn chưa nhắm mắt xuôi tay, chỉ sợ con trai đã gặp chuyện xấu trước.

Mà hiện tại, Đoàn Khổng Tước đang cùng với tên ái nam ái nữ ở trước mắt bao người, không coi ai ra gì dính lấy nhau, liếc mắt đưa tình, khiến rất nhiều khách nhân âm thầm cau mày.

Không phải ai cũng đều có thể chấp nhận chuyện bị gay.

Hơn nữa hôm nay tới phần lớn là ông chủ, đều là khá lớn tuổi, quan niệm tương đối chính thống, tương đối bảo thủ.

Chỉ có điều, lai lịch của Đoàn Khổng Tước thật sự quá lớn, việc liên quan chuyện đã xảy ra buổi tối hôm qua, rất nhiều khách nhân đều nghe nói đến.

Nghe nói Đặng Thông Thiên bị người ta đánh, Trần Châu biến sắc bị đoạt mất, một số khách quen với Đặng Thông Thiên đều vỗ tay tán thưởng.

Thật sự tính tình của Đặng Thông Thiên quá thối, các lão khách tham gia hội giao dịch không một ai có ấn tượng tốt đối với anh ta Tên khốn khiếp

này, cũng có một ngày bị người ta giáo huấn.

Hả lòng hả dạ quá! Tuy nhiên Đặng Thông Thiên bị giáo huấn, không có nghĩa là mọi người có thiện cảm đối với Đoàn Khổng Tước.

Đều là cùng một loại người.

Trần Quả đã nói rất rõ ràng với Đoàn Khổng Tước, hội muốn tiếp tục tham gia giao dịch, có thể.

Nhưng không thể lặp lại chuyện như vậy.

Đây là địa bàn Trần Thất gia bảo kê, không cần biết người là ai, cũng không thể luôn làm náo loạn như vậy.

Cho dù là Đoàn Khổng Tước cũng không được.

Đoạn nhân tài lộ như sát nhân phụ mẫu.

Làm ngơ việc Đoàn Khổng Tước ở ngoài khách sạn mạnh mẽ cướp đoạt, đã là Trần Quả khoan nhượng cực hạn rồi.

Đổi lại là người khác, Trần Thất gia nhất định khiến anh ta biết đến nơi đến chốn.

Đoàn Khổng Tước tặng Trần Quả một nụ cười, nhưng chưa từng hé răng lên tiếng.

Có náo loạn hay không phải xem tình huống kia, có đáng giá để náo loạn hay không.

Chuyện này, bản thân Trần Thất gia nói không tính, chính mồm Đoàn tiểu vương gia nói mới tính.

Nếu như thật sự đáng để náo loạn, cho dù trở mặt ở ngay trước mắt Trần Quả, Đoàn Khổng Tước cũng sẽ không một chút nhú mày.

Đoàn tiểu vương gia ghét nhất bị người khác sa sầm mặt nói chuyện với mình.

Nếu ở Thiên Nam, ở trên địa bàn của Đoàn gia, thì Trần Quả cũng nhất định sẽ bị trừng trị.

Về phần có hậu quả gì không, Đoàn tiểu vương gia mới không cần quan tâm.

Có chiêu gì, Đoàn tiểu vương gia sẽ tận lực bồi tiếp.

Trần Quả đã âm thầm bố trí xong, sự nhẫn nại của ông ta cũng là có hạn độ rồi.

Hội giao dịch đúng giờ tiến hành.

Lão già tóc bạc mặt hồng hào trông vô cùng tráng kiện chống cây trượng đầu bò, chậm rãi đi về đài chủ trì.

Toàn bộ đại sảnh giao dịch lập tức liền trở nên an tĩnh, chỉ còn lại có cây trượng đầu bò đánh xuống mặt đất vang lên tiếng "Đục đục".

Ân Chính Trung đi tới trước đài chủ trì, hai tay ôm quyền, vái tứ phương, liền đại mã kim đao ngồi xuống, một câu cũng không nói.

Lão khách nhân đều biết quy củ của Ân lão gia tử.

Đối với những khách nhân vừa tới, phía khách sạn sẽ an bài chuyên gia cùng đi giảng giải.

Chỉ cần người đi vào đại sảnh giao dịch này, người chính là "Gia", hưởng thụ hết thảy "Đãi ngộ" của một đại gia.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến cho hội giao dịch mà Trần Quả làm càng ngày càng náo nhiệt.

Tám mươi bàn lớn, đều ngồi đầy người.

Dựa theo trình tự, hẳn là bàn số 1 sẽ trước đưa được liệu mời Ân Chính Trung giám định.

Ánh mắt ông cụ liếc qua, lại chỉ thấy Đoàn Khổng Tước giơ tay nắn nắn khuôn mặt "Bạn gái", còn tên ái nam ái nữ kia thì dùng cây tăm xiên một miếng hoa quả, đưa vào trong miệng của Đoàn Khổng Tước, vẻ tươi cười ngái ngái không nói ra được, căn bản không thèm liếc nhìn sang bên này một cái.

Lông mày của Ân Chính Trung cau có một chút, rồi lập tức dời ánh mắt về phía bàn số 2.

Hội Giao dịch tiến hành đâu vào đấy.

Sau khi ước chừng giám định được bốn mươi mấy được liệu tốt, rốt cục đã tới lượt bàn thứ tám mươi rồi.

Ân Chính Trung chấp tay, đang muốn tuyên bố kết thúc giao dịch, Đoàn Khổng Tước lại giơ tay lên.

- Chờ một chút, ông cụ, ta nơi này có ít đồ, muốn mời ông cụ giám định một chút.

Ân Chính Trung hai hàng lông mày lại nhăn lại, cố nén lửa giận, thản nhiên gật gật đầu.

Bất kể là lúc nào Đoàn tiểu vương gia đều phải biểu hiện gã không giống bình thường, đây cũng là bệnh chung của rất nhiều thanh niên cao to, đẹp trai, nhà giàu.

Ân Chính Trung không muốn chấp nhận với thế hệ con cháu.

Ái nam ái nữ nam hai tay đang cầm cái hộp, đứng dậy, giãy dụa thân hình như rắn nước, "Phong tình vạn chủng".

Đúng lúc này, cửa chính bằng gỗ lim của hội giao dịch bị người đập "oanh" một tiếng, bốn gã bảo vệ lão đảo vẫn liều mạng ngăn cản, miệng kêu lên: - Ai ai, các người không thể đi vào.

Người đâu, mau tới đây, có người quấy rồi...

Lập tức ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn.

Bên trong hội trường lập tức xôn xao, bảy tám tên Đại Hán hung hãn phần phật vây vào.

Hai hàng lông mày Trần Quả chột nhấc lên.

Rốt cuộc đã tới

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giáo Huấn

Chương 100: Giáo Huấn

Người tới ba nam một nữ, chính là Tiêu Phàm, Tân Lâm, Yến Tây Lâu và Đặng Thông Thiên toàn thân băng bó.

Trần Quả biết Tiêu Phàm sẽ đến, chỉ có điều không ngờ Tiêu Phàm đã tới Khánh Nguyên rồi, ngay cả cái bắt chuyện cũng không cho ông ta có cơ hội, liền trực tiếp đến hội giao dịch này.

Ở trong đầu Trần Quả, Tiêu Phàm là người cực kỳ nhã nhặn nho nhã.

Đặng Thông Thiên bị đánh, ông ta có thể hiểu được sự phẫn nộ của Tiêu Phàm.

Chỉ có điều không nói hai lời, liền trực tiếp làm rồi, vẫn có chút ngoài dự kiến của Trần Quả.

Trần Quả bỗng nhiên ý thức được, kế tiếp xử lý chuyện này vô cùng khó khăn, vượt ra xa khỏi suy nghĩ của ông ta lúc trước.

Tiêu Phàm không có ý định cùng ai "thương lượng" cả, hẳn phải mặt đối mặt với Đoàn Khổng Tước giải quyết vấn đề này.

- Tất cả dừng tay! Mắt thấy mấy tên tiểu đệ còn đang dây dưa, Trần Quả kịp thời lên tiếng.

Nếu hiện tại Tiêu Phàm rất phẫn nộ, như vậy an toàn nhất chính là tuyệt đối chớ chọc vào hắn.

Trần Quả trong lòng rõ như kính, tất cả lực lượng bảo vệ mà ông ta bố trí đây, đều thực sự không đủ để ngăn cản hai người Tiêu Phàm và Tân Lâm.

Về phần chuyện động súng, Trần Quả cũng không suy nghĩ.

Thứ nhất, triển khai súng chưa chắc dùng được, mấy tháng trước, Tân Lâm đã nắm thực quyền nói rõ đạo lý này với Trần Quả.

Thứ hai, cho dù dùng được, sau đó chỉ có thể càng thêm phiền toái.

Tầm mười tên bảo vệ đồng loạt dừng tay, mắt nhìn hành lang, chờ chỉ thị tiếp theo của Thất gia.

Tiêu Phàm không có chờ đợi, lập tức đi thẳng về phía trước.

Tay Trần Quả chống lan can, nhảy xuống.

Khoảng cách từ trên hành lang xuống đại sảnh giao dịch ước chừng cao hơn hai mét.

Trần Thất gia nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, tư thế tương đối tự nhiên, phóng khoáng lưu loát.

Trần Quả không kịp đi thang gác nữa rồi.

Tiêu Phàm không cho ông ta thời gian này.

Không ai trầm trồ khen ngợi, vì mọi người đều rất rõ ràng, đêm nay lại có một số việc sắp xảy ra.

Hơn nữa hẳn là có liên quan tới chuyện tối hôm qua, không thấy Đặng Thông Thiên cũng xuất hiện sao? Ba vị này chính là "Cứu binh hầu tử mời tới".

Chỉ là nhìn thế nào, ba vị cứu binh này cũng không phải đáng tin cậy như vậy.

Tiêu Phàm, hào hoa phong nhã, giống như thư sinh mặt trắng thường thấy trong TV, sức chiến đấu hẳn là rất vụn vặt.

Tân Lâm là cô gái liễu yếu đào tơ e ấp.

Yến Tây Lâu gây đến da bọc xương, làm cho người ta không khỏi không lo lắng, đi vài bước anh ta sẽ mệt rũ rồi.

Ba cái người này, thấy thế nào đều không giống như là có thể đánh nhau.

Nhìn tới nhìn lui, rõ ràng vẫn là Đặng Thông Thiên băng bó đầy người là có lực chiến đấu nhất.

Đương nhiên, đám người lão Lục thủ hạ của Trần Quả, , còn có mấy vị khách trước kia đã thấy được sự uy thần của Tiêu Phàm và Tân Lâm trong đại hội giao dịch lần đó tuyệt không nghĩ như vậy.

- Tiêu tiên sinh, Tân cô nương Trần Quả vội vã tiến lên nghênh tiếp, miễn cưỡng gượng cười, trong lòng có chút không yên.

Chuyện của Đặng Thông Thiên, ông ta quả thật làm không đến nơi đến chốn, đương nhiên ông ta không biết Đặng Thông Thiên là do Tiêu Phàm ủy thác đến.

Tiêu Phàm khoát tay áo, thản nhiên nói: - Ông chủ Trần, việc ngày hôm nay, mời ông duy trì trung lập.

Chúng ta sẽ không liên lụy tới những người khác.

Lòng Trần Quả nặng trĩu.

Lời nói này của Tiêu Phàm rất rõ ràng, hẳn không có ý định chiếu cố tới thể diện của Đoàn gia Thiên Nam.

Nếu Trần Quả nhất định phải nhúng tay, như vậy thì Tiêu Phàm cũng không có ý định chiếu cố tới thể diện của ông ta.

Trần Quả rất rõ ràng, có một số người, người không thể thật sự chọc giận họ.

Nếu không, hậu quả rất nghiêm trọng! - Nghe ý tứ này, mấy vị đến là vị Đoàn Khổng Tước tôi rồi.

Không đợi Trần Quả mở miệng, Đoàn Khổng Tước nói chuyện trước, lười biếng vênh chân lên bắt chéo, uể oải khẽ dựa vào sofa, giọng điệu cũng là lơ đãng, liếc mắt nhìn bốn người Tiêu Phàm, tinh thần càng thêm uể oải.

Ái nam ái nữ nam lẫn lẫn cái mông, lại trở về ngồi xuống sô pha, cười đùa đánh giá cao thấp đám người Tiêu Phàm, cũng một bộ dạng chẳng thèm để ý.

Bốn gã đàn ông vẻ mặt hung hãn đứng ở phía sau sô phalại trở nên khẩn trương, từng tên từng tên thò tay vào túi quần.

Mặc dù mấy người Tiêu Phàm nhìn qua không giống như là có thể đánh nhau này, nhưng có gan trực tiếp tìm tới tận cửa như vậy, dù thế nào cũng là có chút sức mạnh? Cũng không có thể quá phớt lờ.

Nếu chẳng may "Tiểu vương gia" ở trong này bị mất mát gì, trở lại Thiên Nam, chỉ sợ Đoàn vương gia sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

- Người chính là Đoàn Khổng Tước? Tân Lâm liếc mắt nhìn gã, lạnh lùng hỏi.

- Đúng vậy.

Tuy nhiên tiểu cô nương, tôi phải nhắc nhở cô.

Tên Đoàn Khổng Tước này, không phải người nào cũng có thể tùy tiện kêu.

Cô có thể gọi ta là Đoàn thiếu.

Bằng hữu trên giang hồ chiếu cố, cũng gọi ta tiểu vương gia đấy.

Người không biết không có tội, lần sau có thể phải chú ý rồi.

Sai lầm giống vậy, ta không thích người khác ở trước mặt ta phạm hai lần.

Ta tính tình không được tốt lắm đâu.

Đoàn Khổng Tước liếc mắt nhìn Tân Lâm một cái, không mẫn không nhạt nói.

Đối với Tân Lâm xinh đẹp, không có bất kỳ phản ứng.

Tân Lâm gật gật đầu, chuyển hướng sang tên ái nam ái nữ nam, lãnh đạm nói: - Trân Châu giao ra đây.

- O, tiểu muội tử, người cũng thích viên Trân Châu này à? Ái nam ái nữ cười hì hì đứng dậy, vươn móng tay nhuộm sơn thon dài, nhẹ nhàng vuốt lên viên Trân Châu, động tác đặc biệt dịu dàng.

- Nhưng viên Trân Châu này, người ta cũng thíchta cũng không cam lòng tặng cho người.

Đây là lễ vật Khổng Tước ca ca tặng cho ta, người muốn ta cũng không có thể cho a...

Hơn nữa, ta ghét nhất bị loại người như người một cô gái với khuôn mặt xinh đẹp, quá hạnh phúc.

Người tại sao có thể hạnh phúc như vậychứ? Làm người ta mất hứng...

Giọng nói giận hờn ỏn ẻn ỏn ẻn so với một cô gái còn yếu điệu gấp bội.

Không ít người giật nảy mình, rùng mình một cái, nổi từng tảng da gà.

Hàn quang chột lóe.

Ái nam ái nữ nam trong tay xuất hiện một thanh đao xếp, dài chừng hơn mười cm.

Cổ tay của tên ái nam ái nữ xoay tròn, đao xếp trong tay y không ngừng biến ảo đa dạng.

- Muốn trân châu a, vậy người tới lấy đi...

Khổng Tước ca ca, ta thật ghét cô ta.

Hay là ta hủy khuôn mặt của cô ta đi nhé, về sau cô ta không thể tiếp tục phô trương khuôn mặt được nữa, được không à? - Được! Đoàn Khổng Tước mỉm cười gật đầu.

- Tiểu muội, đừng sợ, ta chỉ nhẹ nhàng vẽ hai đao, không nhiều lắm, rất nhẹ thôi, một chút không đau Ái nam ái nữ nam liền đùa bỡn đao xếp, chậm rãi đi về phía Tân Lâm, mang theo bộ mặt tươi cười, yêu khí bốn phía.

Trần Quả không kìm nổi muốn nhắm mắt lại.

Ông ta thật sự không đành lòng xem chuyện sắp xảy ra kế tiếp.

Ông ta cũng biết mình không có cách nào ngăn cản kết quả này xảy ra, bất cứ kẻ nào đều không ngăn cản được.

Trời tạo nghiệp chướng còn có thể tránh, tự gây nghiệt không thể sống! Trần Quả đương nhiên không có nhắm mắt lại, Trần Thất gia thần kinh không đến mức yếu ớt như vậy.

Hàn quang lại một chợt lóe.

Sau đó, tất cả mọi người rõ ràng nhìn thấy đao xếp bỗng nhiên bay lên trời, kế tiếp chính là tiếng xương cốt vỡ vụn không ngừng.

Trần Quả có thể khẳng định, cánh tay phải cầm đao của ái nam ái nữ kia đã bị nát từng tắc một.

Không phải bẻ gãy, mà là dập nát! Đại sảnh giao dịch lớn như vậy, bỗng nhiên vang lên tiếng sỏi tru.

Rất nặng, rất khàn khàn.

Giống như sau khi sỏi đói bị cắt đứt cột sống, liền kêu gào thảm thiết vậy.

Thật sự làm cho người ta rất khó tin, âm thanh này và cái giọng nũng nịu ỏn ẻn vừa rồi kia là cùng phát ra từ miệng của cùng một người.

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên dừng lại.

Đoàn người thấy hoa mắt, tên ái nam ái nữ nam đã lao đầu vào sô pha, tiểu yêu trong chiếc quần bó sát người liền cao cao.

Đến lúc này, đao xếp bay lên giữa không trung mới rớt xuống.

Tân Lâm vung tay quét ngang, vung đao xếp cắm vào cái chỗ cao cao trong quần kia của tên ái nam ái nữ, lưỡi đao hơn mười cm, tất cả đều cắm vào, một chút cũng không lộ ra.

Ái nam ái nữ nam không có phát ra một chút tiếng động.

Lúc bị Tân Lâm nhét vào sô pha, gã đã sớm đau đến hôn mê bất tỉnh.

Nhìn chuôi đao không rung nữa, Trần Quả bỗng nhiên liền tỉnh ra.

Vị trí đao này cắm vào, vẫn là lệch một chút! Nếu như gần về trung tâm mấy cm, phỏng chừng y sau này không thể làm bạn gái của "Khổng tước ca ca" nữa.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, mắt nhìn chăm chăm.

Nhưng đại bộ phận người đều căn bản không nhìn thấy rõ ràng quá trình, dường như tất cả đều là xảy ra trong nháy mắt, khiến bao người hoa mắt chóng mặt.

Về phần ái nam ái nữ nam mới vừa rồi còn ngang ngược càn rỡ tới cực điểm, đã hôn mê bất tỉnh, chỗ bị cắm đao nhỏ, không một tiếng động.

Còn viên Trân Châu vốn đeo trên cổ y đã nằm trong tay Tân Lâm.

- Đàn bà thối, người thật đúng là dám làm tới ư! Đoàn Khổng Tước giận tím mặt, giả bộ không được nữa rồi, chân vừa nhấc, chiếc bàn trà màu đen đá cẩm thạch nặng nề ở trước mặt liền nhào nhả bay lên, phong thanh gào thét, phi thẳng về phía Tân Lâm.

Đồng thời, Đoàn tiểu vương gia phi thân lên, hung tợn đánh về phía Tân Lâm.

Ngũ quan đoàn chính bởi vì phần nộ mà vận vẹo thành một tấm mặt quỷ, ác khí bốn phía.

Mấy động tác mau lẹ, gọn gàng.

Bàn trà bằng đá cẩm thạch nặng hơn khoảng chừng mấy chục cân, Đoàn Khổng Tước vừa nhấc chân liền bay lên, sức mạnh trên đùi thật sự không phải là nhỏ.

"Hô" một tiếng.

Sấm gió mãnh liệt! Dường như toàn bộ đại sảnh giao dịch đều lâm vào tối tăm lại.

Yến Tây Lô đánh ra một chưởng, bàn trà bằng đá cẩm thạch trong nháy mắt bị đánh trúng chia năm xẻ bảy, mảnh vỡ bắn ra bốn phía.

Yến Tây Lô có chết cũng không giảm lực, thân thể trong không trung.

Đoàn Khổng Tước chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ nghênh diện đánh tới, trong phút chốc không thể hít thở.

Sắc mặt của Đoàn Khổng Tước lập tức liền thay đổi, bất chấp công kích của Tân Lâm, hơi thở trong đan điền trong nháy mắt đều được điều động, đem hết toàn lực, song chưởng xuất ra nghênh đón.

Trong lúc này, gã thật sự không kịp ra chiêu rồi, chỉ có thể cứng đối cứng.

Hơn nữa gã biết rõ, đơn chương lực tuyệt đối ngăn cản không nổi lực lớn giống như đời non lấp biển này.

- Thủ hạ lưu tình! Lại vào lúc này, một giọng nói hùng tráng chột vang lên ở chỗ cửa lớn.

Một vị nam nhân trung niên sai bước vào cửa, vừa vặn thấy một màn như vậy, lập tức biến sắc, bật thốt lên.

Đáng tiếc đã muộn.

Đoàn Khổng Tước kêu to một tiếng, lại là một trận thanh âm xương cốt vỡ vụn "gãy nghe cái rắc", một chùm mưa máu phun ra giữa không trung.

"Phù phù" một tiếng, Đoàn Khổng Tước ngã vào bên trong sô pha, cả người mềm nhũn, hộc từng ngụm máu ra bên ngoài.

Kỳ quái là sô pha kia lại không chút sứt mẻ.

Ngũ Lôi Chương cũng không phải là dương cương lộ tử thuần, mà là nội ngoại kiêm tu.

Yến Tây Lâu đối với khổng chế lực chương, đã đến cảnh giới cực kỳ cao thâm, chỉ đánh bại đối thủ, không làm thương tới người vô tội.

Người đàn ông trung niên to lớn mạnh mẽ vừa mới vào cửa nhìn thấy tình hình này, cũng không khỏi ngây ngẩn cả người, vẻ mặt vẻ kinh ngạc.

Mãi cho đến lúc này, bốn gã vệ sĩ của Đoàn Khổng Tước mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng hấp tấp móc súng ra.

Đột nhiên cùng nhau kêu lên thảm thiết, trên cổ tay mỗi người đều cầm một thanh Diệp Tiểu Dao hàn quang bắn ra bốn phía.

Tình hình giống y như lão Lục bọn họ lúc trước gặp phải.

Có súng, cũng không thể cam đoan trăm phần trăm thắng lợi, bởi vì nhiều khi cần bản không có cơ hội móc khẩu súng ra.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên to lớn mạnh mẽ, Trần Quả lập tức thở phào một hơi dài, đi nhanh tới tiếp đón.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đại Bào Ca

Chương 101: Đại Bào Ca

- Tam gia Trần Quả đi tới trước người đàn ông trung niên to lớn mạnh mẽ, hành lễ một cách cổ quái, thấp giọng kêu lên.

Lại nhìn đám người lão Lục, cả đám một hơi cũng không dám thở mạnh, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông trung niên vạm vỡ, vừa kính sợ lại vừa ngưỡng mộ, còn thiếu mỗi dập đầu xuống đất bày tỏ sự sùng bái thôi.

Người đàn ông trung niên vạm vỡ kia trừng mắt nhìn ông ta một cái, thấp giọng quát nói: - Làm cái gì vậy? Tỏ ý rất trách cứ.

Trên mặt nhiều vị khách lập tức lộ ra vẻ mặt cực kỳ hoảng hốt.

Bọn họ đương nhiên biết địa vị của Trần Quả Trần Thất gia ở thành phố Khánh Nguyên này, cho dù là Bí thư Thành ủy hay là Chủ tịch thành phố Khánh Nguyên cũng không dám tỏ vẻ ta đây trước mặt Trần Quả.

Người đàn ông trung niên cường tráng này chẳng lẽ là lãnh đạo mới trong tỉnh sao? Nhưng người Trần Quả xưng là "Tam gia", dường như lại không giống người trên quan trường.

Cá biệt chỉ có dân giang hồ chính hiệu mới mơ hồ đoán được thân phận của người đàn ông trung niên to lớn mạnh mẽ này.

Trần Quả mặt lộ vẻ xấu hổ, hạ giọng nói: - Rất xin lỗi, Tam gia, đều là tôi làm hỏng rồi.

Tam gia vừa "Hừ" nhẹ một tiếng, không để ý đến Trần Thất nữa, đi nhanh tới chỗ Tiêu Phàm, cao giọng nói: - Tiêu tiên sinh, xin chào, tôi là Hoàng Bân ở Sơn Thành.

Mặc dù vẫn chưa cố ý khoe ra, toàn bộ đại sảnh giao dịch vang lên tiếng lâm râm mơ hồ.

Khí chất của vị Hoàng Tam gia này tràn đầy, có thể thấy được rõ ràng.

Tiêu Phàm hơi hơi khom người đáp lễ, nhẹ nhàng nói: - Hoàng Tam gia, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Những người khách lại một lần cất lên tiếng hô kinh ngạc.

Có thể đến khách sạn Khánh Nguyên tiến hành giao dịch, chung quy cũng không phải người thường, đa số đều kinh nghiệm giang hồ rất phong phú.

Hoàng Bân Sơn Thành và "Hoàng tam gia" vừa gọi, làm sao còn có thể không đoán ra được thần thánh phương nào chứ? Hoàng Tam gia Sơn Thành là tổng đà chủ của Kha Lão hội, Ba Thục, Sơn Thành, đại thủ lĩnh ba tỉnh miền Đông Bắc! Trên giang hồ, thanh danh hiển hách, lỗi lạc không hề kém Đoàn Thất Tinh "Đoàn Vương Gia".

Việc này càng lúc càng lớn, ngay cả Hoàng Tam gia cũng kinh động, tự mình đích thân đi đến thành phố Khánh Nguyên.

Đáng tiếc là vẫn muộn một bước.

- Không dám nhận.

Với người ưu tú như Tiêu tiên sinh, hư danh của kẻ giang hồ Hoàng Bản này tính là gì chứ? Đôi mắt hồ tinh quang của Hoàng Bản lóe lên, không ngừng đánh giá Tiêu Phàm, trong đầu âm thầm kinh ngạc.

Người thanh niên này bệnh, không giống như là giả vờ.

Ánh mắt Hoàng Tam gia là thế nào chứ? Như thế nào mà ở trong điện thoại Trần Quả lại đem người này miêu tả thành đại cao thủ đẳng cấp số một? Nhưng thật ra nam nhân cao gầy bên cạnh ông ta kia thật sự là cao thủ tuyệt đỉnh, một chương uy lực, ngay đến Hoàng Tam gia thấy đều thất kinh.

Đi lại giang hồ nhiều năm như vậy, Hoàng Tam gia gặp qua nhiều cao thủ, so với người khác có thể tưởng tượng đến còn cao hơn nhiều.

Ngay cả tính gộp Hoàng Tam gia ở bên trong, cũng chỉ có ít người có thể cùng sánh vai mà thôi.

Đoàn Khổng Tước không biết trời cao đất rộng, gắng tiếp cận đối đầu, đó là vội vàng muốn chết nhanh.

Tiêu Phàm này có khả năng cứng rắn như vậy, khẳng định bản thân cũng có chỗ hơn người, Trần thất ở trong điện thoại hẳn không phải là lời tuyên bố dối gạt người.

Tiêu Phàm lại khẽ gật đầu.

Tên ái nam ái nữ đang nằm liệt trong lòng Đoàn Khổng Tước trên ghế salon thân người nâng lên khó khăn, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, hừ lạnh nói: - Hoàng Tam gia, đây chính là quy củ của nhà ngươi? Hoàng Bản quét mắt qua một cái, kêu lên một tiếng trầm đục, lạnh lùng nói: - Nhóc con, cho dù là cha ngươi Đoàn Thất Tinh ở trước mặt ta cũng không thể nói như vậy, ngươi nghĩ ngươi là cái thá gì? Câm miệng! Không đợi Đoàn Khổng Tước mở miệng, Hoàng Tam gia liền chấp

tay, âm điệu lên cao, cất giọng nói: - Các vị, thật xin lỗi quấy rầy việc làm ăn của mọi người.

Hoàng Tam xin nói lời xin lỗi các vị ở đây, mời tất cả mọi người trước tiên về phòng nghỉ ngơi, hội giao dịch ngày mai lại tiếp tục.

Chi phí các vị ở khách sạn tối nay, đều tính ở trên đầu Hoàng Tam.

Thật ngại quá, xin thứ lỗi.

- Hoàng Tam gia quả là biết lễ nghĩa.

- Tam gia, đúng là hảo hán.

Lập tức một hồi âm thanh gào thét vang lên.

Hoàng Tam gia lại chấp tay làm lễ, mỉm cười đáp tạ.

Người trong giang hồ, bất kể địa vị cao bao nhiêu, nhất định phải tuân thủ quy củ.

Trần Quả nếu đã mở ra chỗ này, phải có nghĩa vụ bảo đảm an toàn tuyệt đối cho khách.

Đêm nay đã xảy ra vụ giết người như vậy, về tình về lý, đều phải nói lời xin lỗi, bày tỏ thành ý.

Như vậy mới có thể tiêu tan ảnh hưởng xấu, khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

Trần Quả là nhân vật tai to mặt lớn, Hoàng Tam gia thay mặt ông ta cam kết, cũng là thêm chút thể diện.

Ở đây có rất nhiều người đã nghe nói qua về tiếng tăm của Hoàng Tam gia Sơn thành, chỉ có điều là vẫn chưa tận mắt nhìn thấy phong thái Tây Nam

hào hoa của ông ta, hiện giờ đã được tận mắt thấy.

Một người đàn ông mạnh mẽ quyền thế, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Uy thế của đại lão ba tỉnh, vừa nói mấy câu, sôi nổi hẳn.

Trần Quả cũng không phải ngồi không, liền lập tức tổ chức nhân viên phục vụ khách sạn, dẫn những người khách đi ra ngoài, kín đáo dặn dò lão Lục, tối nay có thêm các tiết mục cho những người khách ở đây, mặc kệ chi phí của khách hết bao nhiêu, đều do khách sạn chi trả.

Tóm lại phải tận lực làm hài lòng yêu cầu của khách.

Trần Thất gia cùng với bảng hiệu khách sạn Khánh Nguyên cũng không thể để bị đập vỡ.

Lão Lục ngẫm hiểu, liên tục gật đầu.

Ông ta là Tổng giám đốc của khách sạn Khánh Nguyên, năng lực cũng rất tốt.

Hơn nữa, việc đốt tiền mà không phải chính mình thanh toán, đối lại là kẻ trộm cũng có thể làm tốt được.

Rất nhanh, đại sảnh giao dịch liền trống rỗng, khách đi hết không còn một mống, nhân viên phục vụ bình thường cũng đều rời khỏi đại sảnh, chỉ còn lại có vài kẻ thân tín của Trần Quả cùng hai tên tùy tùng của Hoàng Bản dẫn theo.

Tiếng người ồn ào nơi đại sảnh bỗng nhiên yên lặng hẳn.

Sắc mặt của Hoàng Bản trầm xuống, trừng mắt nhìn Đoàn Khổng Tước vẫn còn không phục, lạnh lùng nói: - Nhóc con, cha người dạy người ra sao? Dù là không cùng một phe, đều có quy tắc, người từ phía nam chạy đến đây gây rắc rối với người của Hoàng Tam ta, có phải cho rằng không ai có thể

thu phục được người không? Người không tuân theo quy củ như vậy, người có mấy cái mạng chứ? Chuyện này, ta sẽ cùng cha người Đoàn Thất Tinh làm rõ ràng.

Đoàn Khổng Tước không ngừng ho khan, máu tươi trên khóe miệng vẫn rỉ ra bên ngoài, cũng không có khí lực già mồm nữa, chỉ là ánh mắt kia, xẹt qua trên người Hoàng Tam, nhìn gắt gao vào trên mặt Tiêu Phàm.

Đả thương anh ta chính là Yến Tây Lâu, đả thương "bạn gái" anh ta chính là Tân Lâm, Tiêu Phàm từ đầu đến cuối, thậm chí cũng chưa cùng anh ta nói câu nào.

Tuy nhiên rõ ràng Tiêu Phàm mới là lãnh đạo của đám người này, anh ta nhất định phải nhớ thù này cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm tự cũng hiểu được tâm tư của anh ta, thản nhiên nói: - Đoàn Khổng Tước, ta tên Tiêu Phàm, từ thủ đô tới.

Đặng đại ca Đặng Thông Thiên là bằng hữu của ta, viên Trân Châu biển sâu này là ta ủy thác anh ta đến Khánh Nguyên để đổi lấy, trị bệnh cứu người. Người nếu vẫn không phục, chờ sau khi người lành lại, có thể đến thủ đô tìm ta.

Cũng có thể mời cha người Đoàn Thất Tinh tới tìm ta.

Nhưng ta phải nhắc nhở người, bất kể là ai, mình gây chuyện, phải tự chịu trách nhiệm.

Ta không thích giết người, nhưng không có nghĩa ta tuyệt đối không giết người.

Giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, không có chút mãnh liệt nào.

Thế nhưng loại thần thái không thêm để ý chút nào này vẫn kích thích Đoàn Khổng Tước thật sâu.

Bởi vì Tiêu Phàm không chỉ không thêm để ý đến anh ta, ngay cả bố anh ta Đoàn Thất Tinh, thậm chí toàn bộ Đoàn gia Thiên Nam, cũng không thêm để ý.

Tiêu Phàm không có bất kỳ lời nói khinh miệt nào, càng không có giọng điệu khinh thường, kiểu không thêm để ý này lại được biểu hiện rõ ràng.

Thậm chí ngay cả Hoàng Bân, cũng ngấm ngấm cau mày, càng thêm có chút tò mò về lai lịch đích thực của Tiêu Phàm.

- Được, ta nhất định sẽ tới tìm người.

Đoàn Khổng Tước cắn răng, gần như là từng chữ từng chữ từ trong miệng tóe ra.

Tiêu Phàm gật gật đầu, vẫn không thêm để ý chút nào.

Tân Lâm lạnh lùng nói: - Lần sau nếu người còn mang theo cái tên người yêu kia, ngay cả người ta cũng sẽ khiến chotàn phế.

Khóe miệng Tiêu Phàm hiện lên một nụ cười.

Bình thường, Tân Lâm rất ít nói chuyện với người khác, càng rất ít nói những lời ác độc như vậy, bình thường cô đều trực tiếp động thủ.

Nhưng do chịu ảnh hưởng bởi quan niệm quảng tích âm công của Tiêu Phàm và quy tắc của Vô Cực Môn, nên Tân Lâm ra tay đều có chừng mực.

Lúc này cố ý "Nhắc nhở" Đoàn Khổng Tước, có thể thấy được Tân Lâm thật sự rất không ưa Đoàn Khổng Tước "đồng tính", lại càng không quen loại tình hình này.

- Dẫn bọn họ đi bệnh viện, thu súng, để Đoàn Thất Tinh tới tìm ta.

Hoàng Tam gia quay đầu nhìn Trần Thất nói.

Trần Quả gật gật đầu.

Lão lục lập tức dẫn nhân viên khách sạn tiến lên, muốn khiêng Đoàn Khổng Tước đi.

- Tránh ra! Lão Lục tay vừa mới chạm vào cánh tay của Đoàn Khổng Tước, Đoàn Khổng Tước liền quát khê một tiếng, đẩy tay của lão Lục qua một bên, cắn răng một cái, ra sức một cái, đứng thẳng người, sắc mặt vốn tái nhợt trong nháy mắt nổi lên đỏ sẫm, đứng thẳng nơi đó run run.

Hai hàng lông mày của Hoàng Bân nhíu lại.

Thằng nhãi con này vẫn rất bướng bỉnh.

Tuy nhiên cũng không kỳ quái.

Đoàn Khổng Tước càn quấy như thế, nếu việc này đặt trên đầu Hoàng Bân, chỉ sợ sớm đã cắt đứt chân Đoàn Khổng Tước rồi.

Đoàn Thất Tinh lại là một kẻ nuông chiều dung túng con.

Sự bao che khuyết điểm của Đoàn Thất Tinh e là có liên quan đến tính tình ngang ngược này của Đoàn Khổng Tước.

Dù sao đó chính là con một của Đoàn Thất Tinh, sao có thể thật sự đánh gãy hai chân của gã ta chứ.

Chẳng qua là Đoàn Khổng Tước hiện đã bị thương nặng, lại cứng đầu như thế này, tất nhiên tổn thương sẽ càng thêm nặng hơn.

Nếu thật sự bị chết ở thành phố Khánh Nguyên, chỉ sợ Đoàn Thất Tinh nhất định sẽ không để yên cho Trần Quả.

Hoàng Bân dĩ nhiên không sợ trở mặt với Đoàn Thất Tinh, nhưng Đoàn gia Thiên Nam thật sự không phải là vừa.

Nếu tuyên chiến, trong khoảng thời gian ngắn không thể phân ra thắng bại được.

Đến lúc đó, chỉ sợ toàn bộ khắp nơi ở Tây Nam, đều phải gió tanh mưa máu rồi.

Trần Quả thật vất vả mới gây dựng được một mảnh cơ nghiệp như vậy ở thành phố Khánh Nguyên, không nói hủy hoại chỉ trong chốc lát, nhưng ít nhất cũng sẽ chịu ảnh hưởng lớn.

Dù sao cái Trần Quả làm chính là làm ăn kinh doanh, nếu ngay cả sự an toàn của tất cả khách hàng và nơi giao dịch cũng không bảo đảm được, vậy thì những thương gia buôn thuốc quý lớn sao có thể dễ dàng mạo hiểm chứ? Đoàn Khổng Tước môi mím thật chặt, chịu đựng bước từng bước một ra bên ngoài, ánh mắt vô cùng oán hận.

Hoàng Bân lắc đầu, vừa nhắc tay, nhẹ nhàng một chương cắt trên cổ anh ta, Đoàn Khổng Tước lập tức liền hôn mê bất tỉnh.

Trần Quả khẩn trương đuổi tay vịn chặt anh ta, lập tức kêu đám người lão Lục khiêng Đoàn Khổng Tước đi ra ngoài.

Hoàng Bân lần này nhanh như điện, không cần nói Đoàn Khổng Tước vốn đã bị thương nặng, cho dù gã ta có khỏe mạnh, phỏng chừng cũng rất khó tránh được.

Khóe miệng Tiêu Phàm lại hiện lên một chút ý cười.

Hoàng Tam gia uy chấn Tây Nam, danh chấn giang hồ, chèo lái giỏi, quả nhiên danh tiếng thực sự lừng lẫy.

Mấy tên thân tín khác của Trần Thất gia lại ba chân bốn cẳng nâng cái tên ái nam ái nữ trên ghế sofa kia đi, tên ái nam ái nữ nam sớm xanh cả mặt, hôn mê bất tỉnh, cả cánh tay phải buông thõng xuống.

Có lẽ cánh tay này đã hoàn toàn bị tàn phế rồi.

Cho dù có thể chữa khỏi, nhiều lắm thì chỉ có thể cầm đũa ăn cơm, nếu muôn chơi đao, đó là điều không thể.

Có thể giữ lại một cái mạng, đã tính là vận may rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Quan Hệ Bà Con Bạn Bè Của Đoàn Gia Ở Thiên Nam

Chương 102: Quan Hệ Bà Con Bạn Bè Của Đoàn Gia Ở Thiên Nam

Đại sảnh giao dịch thật là vắng vẻ.

Đại sảnh hơn một ngàn mét vuông, đèn đuốc sáng trưng, mấy người đứng lẻ loi, lộ ra vẻ vô cùng trống trải.

Hoàng Bân chuyển hướng sang Tiêu Phàm, thản nhiên nói:

- Tiêu tiên sinh, Đoàn Khổng Tước ngang ngược càn rỡ, đúng người đúng tội. Tuy nhiên Tiêu tiên sinh hôm nay xử lý như vậy, bên này lão Thất, ảnh hưởng rất lớn à.

Cũng là có ý trách cứ Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, nói:

- Hoàng tam gia, Đoàn Khổng Tước bị như thế là đáng đời, tuy nhiên ông chủ Trần cũng không có làm tròn nghĩa vụ của mình.

Đặng Thông Thiên là khách hàng của hội giao dịch khách sạn Khánh Nguyên, vừa ra khỏi khách sạn liền bị người ta đánh bị thương, cướp đi hàng hóa đổi được ở trong hội giao dịch, nói tay anh chị Trần lão thất này chưa hoàn thành tròn nghĩa vụ, cũng không xem là oan uổng. Một khi đã như vậy, cùng lúc Tiêu Phàm đang trừng trị Đoàn Khổng Tước, quấy rối một chút thế cục của Trần Quả, khiến ông ta cũng bị chút thiệt thòi, cũng là chuyện đương nhiên.

Hoàng Bân gật gật đầu, nói:

- Việc này lão Thất, cũng quả thật làm không chu đáo. Lão Thất, xin nhận lỗi với Tiêu tiên sinh!

Trần Quả vội tiến lên trước, chấp tay hướng về phía Tiêu Phàm, vẻ mặt xấu hổ, nói:

- Tiêu tiên sinh phê bình rất đúng, tôi không có làm hết nghĩa vụ của người bản địa, hổ thẹn hổ thẹn. Đặng đại ca, rất xin lỗi!

Lại chấp tay hướng về Đặng Thông Thiên.

Đặng Thông Thiên "hừ" một tiếng, nói:

- Là Đặng Thông Thiên tôi tài nghệ không giỏi, đánh không lại người ta, trách người làm gì?

Đừng nhìn Yến Tây Lâu và Tân Lâm vừa ra tay, liền đánh cho Đoàn Khổng Tước và tên ái nam ái nữ rã rời đầy đất, nhưng hai cái người này cũng là có công phu thật đấy. Hai người hợp lại, Đặng Thông Thiên liền đánh không lại.

Nhìn thấy Tân Lâm và Yến Tây Lâu ra tay, Đặng Thông Thiên cũng là vừa sợ vừa nể phục.

Nhất là Yến Tây Lâu, hai người cùng sống trong một làng có hàng rào bao quanh nhiều năm như vậy, anh ta còn là bạn rất thân với Yến Tây Lâu, vẫn không hề biết, Yến Tây Lâu võ công cao cường như thế. Tiêu Phàm nói qua với anh ta về việc này, Đặng Thông Thiên cũng chỉ là nửa tin nửa ngờ. Cho đến lúc này, tận mắt nhìn thấy Yến Tây Lâu tung ra Ngũ Lôi Chưởng thần uy, lúc này cuối cùng mới một mực tin.

Hèn chi lúc đó, Tiêu Phàm nói may mà Yến Tây Lâu là "kẻ điên văn", nếu như là "kẻ điên võ", cả làng phía tây đều bị gặp họa.

Trần Quả vẻ mặt càng thêm xấu hổ.

Hoàng tam gia trách cứ ông ta làm việc không chu đáo, ông ta không có lời nào để nói.

Quả thực Đoàn gia ở Thiên Nam rất không dễ đối phó, trong mắt Trần Quả xem như là một người làm ăn, suy xét sự tình không được toàn diện lắm. Tiêu Phàm cho ông ta một "bài học" ngay trước mặt như vậy, cũng là chuyện đương nhiên.

Trần Quả đã xin lỗi, sắc mặt Hoàng Bản trở nên ôn hòa, cười ha hả, nói:

- Tiêu tiên sinh, nơi này không phải chỗ nói chuyện. Tiêu tiên sinh và các vị bằng hữu ở xa tới đây đều là khách, Hoàng tam tôi mời mọi người cùng ăn đêm, rất hân hạnh được ngài đồng ý.

Việc hôm nay, đánh cho Đoàn Khổng Tước thành như vậy, Đoàn Thất Tinh bằng lòng sao?

Tiêu Phàm cho dù đã nói rõ với Đoàn Khổng Tước, nếu không phục, cứ việc đến thủ đô tìm hãn. Nhưng thủ đô xa như vậy, Ích Đông lại là láng giềng với Thiên Nam, gần trong gang tấc, Đoàn Thất Tinh rất có thể sẽ đi tìm Trần Quả trước.

Bất kể như thế nào, phải làm rõ lai lịch của Tiêu Phàm rồi hãy nói.

Hoàng tam gia không sợ việc, nhưng cũng không muốn vô lý vô cơ mà rước họa vào thân.

Có thể chịu tiếng xấu thay cho người khác, tuy nhiên cũng phải xem tiếng xấu này có đáng hay không.

Tiêu Phàm hiểu được tâm tư của Hoàng Bân, cười nói:

- Vậy thì cảm ơn Hoàng tam gia rồi.

Trần Quả lập tức nói:

- Tam gia, mời. Tiêu tiên sinh, mời...

Ông ta gọi điện cho Hoàng tam gia, chỉ là nói rõ một chút tình hình. Dù sao không thể coi thường lai lịch của Đoàn Khổng Tước, Tiêu Phàm dường như cũng không phải loại lương thiện. Có khả năng xảy ra xung đột lớn, báo cáo với đại ca một tiếng, đó là nghĩa vụ cơ bản nhất của tiểu đệ phải làm. Không ngờ Hoàng tam gia lại đích thân từ Sơn thành chạy tới, đủ thấy Tam gia đối với ông ta rất tốt.

Chỉ cần Hoàng Bân tới Khánh Nguyên, liền cho thấy chuyện này là Hoàng tam gia đích thân chấp nhận, bất luận cuối cùng xử lý như thế nào, Trần Quả đều đã có dự liệu. Cho dù tuyên chiến toàn diện với Đoàn gia ở Thiên Nam, có Hoàng tam gia chống lưng, cũng không có gì phải sợ nữa.

Rất nhanh trong một phòng nhỏ của nhà ăn tầng hai khách sạn Khánh Nguyên, dọn ra một bàn tiệc rượu.

Hoàng tam gia nói rõ là mời Tiêu Phàm ăn khuya, bàn tiệc này sẽ không dâng lên các món chính, dâng lên đều là đồ điểm tâm đậm hương vị của vùng tây nam. Đồ điểm tâm do đầu bếp chính của khách sạn làm, thật ra không ngon lắm, hình thức đẹp mà thôi. Muốn ăn đồ điểm tâm mang hương vị chính cống, nhất định phải đến quầy hàng lớn. Cũng may Hoàng Bân mời ăn khuya, cũng chỉ là lý do, trong lúc này, ai để ý ăn gì uống gì chứ?

Trần Quả đích thân dâng rượu cho mọi người, rượu lại là rượu ngon, rượu Mao Đài lâu năm.

Hoàng Bân nâng chén rượu lên, nói với Tiêu Phàm:

- Tiêu tiên sinh, các vị, cùng cạn một ly.

Không có nâng cốc chúc mừng, cũng không có tên gọi gì.

Chỉ chạm ly như vậy.

- Tiêu tiên sinh, xin thứ lỗi cho tôi trí nhớ tồi, vị huynh đệ này sử dụng hình như là Ngũ Lôi Chương?

Ánh mắt của Hoàng Bân, dừng ở trên người Yến Tây Lâu.

Từ đầu đến cuối, Yến Tây Lâu không có nói câu nào, hết thấy chỉ nghe lệnh Tiêu Phàm. Lúc Tân Lâm xử lý tên ái nam ái nữ, Hoàng Bân chưa vào, một chương kia của Yến Tây Lâu thật sự đã khiến cho Hoàng Bân chấn động không nhỏ. Tuy nhiên Ngũ Lôi Chương mai danh ẩn tích đã mấy chục năm trên giang hồ, dù là Hoàng Bân phiêu bạt giang hồ nhiều năm, thấy nhiều biết rộng, cũng có chút không nắm chắc.

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Hoàng tam gia, có con mắt tinh tường. YẾN ĐẠI CA luyện chính là Ngũ Lôi Chưởng. YẾN ĐẠI CA có bệnh trong người, không thể nói chuyện, mong Hoàng tam gia và ông chủ Trần thứ lỗi. Lần này tôi mời ĐẶNG ĐẠI CA đến Khánh Nguyên để đổi Trân Châu biển sâu, cũng là để chữa bệnh cho YẾN ĐẠI CA.

- Hả? YẾN TIÊN SINH bị bệnh gì?

Hoàng Bân hứng thú.

Một người bệnh, lại còn có thể tung ra Ngũ Lôi Chưởng phi phạm bá đạo như vậy.

Tiêu Phàm nói:

- YẾN ĐẠI CA mười năm trước trúng khí độc, hiện tại vẫn chưa loại bỏ sạch độc tố còn sót lại.

- Khí độc? YẾN TIÊN SINH cũng là người hái thuốc?

- Đúng.

Hoàng Bân gật gật đầu, không có truy đến cùng, chuyển hướng đến ĐẶNG THÔNG THIÊN, nói:

- ĐẶNG TIÊN SINH, vết thương của anh không sao chứ?

ĐẶNG THÔNG THIÊN kêu lên một tiếng buồn bực, nói:

- Tổn thương da thịt, không có vấn đề gì lớn, cảm ơn Hoàng tam gia quan tâm.

ĐẶNG THÔNG THIÊN cũng không phải là một người nhiều lời, hơn nữa tính tình rất không tốt. Đây vẫn là nhìn vào thân phận của nhóm bào ca tổng đà

Hoàng Bân, bằng không đến nói cũng chẳng thềm nói. Đặng Thông Thiên cả đời này, chưa từng xấu mặt đến như vậy.

Tuy nhiên Đoàn Khổng Tước và tên ái nam ái nữ, cùng với bọn thủ hạ của họ thực sự có chút công phu thật, nhất là võ thuật gia truyền của Đoàn Khổng Tước, rất khó chống lại.

Hoàng Bân cũng không so đo với thái độ của Đặng Thông Thiên, có được địa vị thân phận như hiện tại, sớm đã không vì một câu nói của người khác mà vẻ mặt tức giận. Bào ca tổng đà không chỉ là đánh đơn giản như vậy. Không có chỗ hơn người, làm sao có thể quản lý anh em trên giang hồ ba tỉnh chứ?

- Tiêu tiên sinh, không biết anh trước đây đã từng quen biết với Đoàn Thất Tinh không?

Hoàng Bân trầm ngâm hỏi.

- Nghe đại danh đã lâu, chưa từng gặp mặt.

Hoàng Bân gật gật đầu, nói:

- Tiêu tiên sinh, Đoàn Thất Tinh người này, cũng coi như là người đàn ông tốt, tuy nhiên có một tật xấu, chính là đặc biệt bao che khuyết điểm. Hơn nữa Đoàn Thất Tinh rất sĩ diện, lần này sợ là sẽ không cam tâm như vậy.

Con trai độc nhất của mình gần như bị người ta đánh chết, Đoàn Thất Tinh nếu như còn có thể nén giận, vậy thì thật sự có chút xin lỗi tên tuổi "Đoàn vương gia ở Thiên Nam" to vật vờ này.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Đoàn Thất Tinh bao che khuyết điểm, tôi cũng đã được nghe nói qua. Ông ta nếu tình nguyện đến thủ đô tìm tôi, tôi cũng không ngại nói chuyện đàng

hoàng với ông ta. Tình cảm phụ tử, mọi người đều có. Nhưng quá bao che khuyết điểm, chưa chắc là chuyện tốt. Tính cách và cách làm việc như vậy của Đoàn Khổng Tước, tương lai không chắc có thể làm rạng rỡ truyền thống của Đoàn gia ở Thiên Nam.

Trần Quả không kìm nổi nói:

- Tiêu tiên sinh, Đoàn Thất Tinh nếu quả thật đến thủ đô, chỉ sợ không chỉ là muốn nói chuyện với ngài không thôi đâu. Đoàn gia ở Thiên Nam, chủ yếu là làm giao dịch ở vùng biên giới, còn kinh doanh khai thác mỏ nữa. Nghe nói qua lại với rất nhiều ông chủ của các quốc gia Đông Nam Á, quan hệ khá phức tạp.

Lời này chẳng khác gì là đang nhắc nhở Tiêu Phàm, Đoàn Thất Tinh và Đoàn gia Thiên Nam cũng không phải "người trong nước" thuần túy, cũng có qua lại với bạn bè bên ngoài biên giới. Tính ra Tiêu Phàm và "Tiêu gia" của nước cộng hoà uy danh hiển hách có chút liên quan, Đoàn Thất Tinh nếu không làm theo quy củ, cũng có chút khó lòng phòng bị.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, cũng nhìn không ra hắn để ý đến "quan hệ bà con" của Đoàn Thất Tinh cỡ nào.

Thấy Tiêu Phàm không muốn nói sâu đến cái đề tài này, Hoàng Bân liền nói:

- Tiêu tiên sinh, việc ngài kê đơn thuốc chữa bệnh cho lão Thất, lão Thất đã nói với tôi. Bất kể nói thế nào, lão Thất nợ ngài cái ân tình này. Lão Thất là huynh đệ với Hoàng tam tôi, ngài chữa khỏi bệnh cho anh ta, tôi rất biết ơn. Chuyện Đoàn Khổng Tước này, tôi sẽ đi tìm Đoàn Thất Tinh. Nếu ông ta nể mặt tôi, vậy thì quá tốt. Nếu ông ta không nể tình, ít nhất chuyện bên Khánh Nguyên này, chúng tôi tuyệt đối không làm phiền tới Tiêu tiên sinh nữa. Đặng tiên sinh nếu cũng là người Sơn thành, thế thì an toàn của anh ta, Hoàng tam tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Tiêu Phàm có lẽ thật sự không sợ Đoàn gia ở Thiên Nam, nhưng Đặng Thông Thiên có thể chưa chắc có suy tính như Tiêu Phàm. Nếu chẳng may Đoàn Thất Tinh giận chó đánh mèo, Đặng Thông Thiên sẽ rất nguy hiểm.

Hoàng Bân đây là thay mặt Trần Quả trả ân tình của Tiêu Phàm.

Cho dù Đoàn Thất Tinh lại bao che khuyết điểm, Hoàng tam gia đích thân ra mặt can thiệp, bảo vệ an toàn cho Đặng Thông Thiên, đoán vấn đề sẽ không quá lớn, Đoàn Thất Tinh thế nào cũng phải nể mặt Hoàng Bân.

Hoàng tam kiêng dè Đoàn gia ở Thiên Nam, Đoàn Thất Tinh chẳng phải cũng kiêng dè đại đương gia bào ca sao?

Tiêu Phàm khom người, nói:

- Cảm ơn Hoàng tam gia.

Hoàng Bân rốt cuộc không hổ là ông trùm chốn giang hồ, liếc mắt một cái là nhìn ra được. Tiêu Phàm chính xác lo lắng, chính là an toàn của Đặng Thông Thiên và những người dân làng phía tây kia. Đặng Thông Thiên quả nhiên cao cường, thêm Yến Tây Lâu càng cao cường, tóm lại chỉ có hai người. Bệnh tình của Yến Tây Lâu, chưa khỏi hẳn. Đoàn gia ở Thiên Nam nếu là trả thù ồ ạt, cũng có chút khó có thể chống lại.

Dù sao hiện tại đã là thời đại vũ khí nóng, cũng không phải là mỗi người đều mang theo bên người ám khí tuyệt kỹ như Tân Lâm, có thể ra tay trước để chiếm lợi thế.

Ân tình này của Hoàng Bân, Tiêu Phàm phải nhận.

- Tiêu tiên sinh không cần phải khách khí. Huynh đệ của Kha Lão hội chúng tôi, cái khác không dám nói, hai chữ nghĩa khí là rất coi trọng. Tiêu

tiên sinh, Tân tiểu thư, Yến tiên sinh, Đặng tiên sinh, tôi lại mời các vị một ly. Hy vọng lần sau gặp lại, chúng ta vẫn có thể là bạn bè.

Hoàng Bân đứng dậy, lại nâng chén rượu lên.

Đám người Tiêu Phàm cũng đứng dậy và cụng li.

Lời này của Hoàng Bân nói rõ ràng, chuyện hôm nay cho dù đã qua, trọng trách nên gánh vác, Kha Lão hội sẽ gánh vác. Nhưng mâu thuẫn giữa Đoàn gia ở Thiên Nam và Tiêu Phàm, nhất định Tiêu Phàm phải tự mình đi giải quyết. Nếu lại dính líu đến lợi ích của Bào ca, Hoàng Bân đương nhiên phải bảo vệ người của mình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đại Tỷ

Chương 103: Đại Tỷ

Mùa xuân đến, thủ đô vạn vật sống lại, tràn trề sức sống.

Việc kinh doanh các ngành nghề đều rất thịnh vượng, thể hiện ra sự vô cùng phồn hoa của thủ đô một nước cổ xưa lớn.

Ngành giải trí lại càng phồn thịnh.

Quán bar Tinh Ngữ là một trong những hộp đêm đẳng cấp cao nhất của thủ đô, kinh doanh vẫn vô cùng tốt. Nửa năm trước, trận "đại chiến" giữa hai vị thiếu gia của Tiêu gia và Uông gia kia, cho tới nay vẫn được người bàn luận say sưa. Từ một góc độ nào đó mà nói, thay đổi một lần kết cấu khách của quán bar Tinh Ngữ. Sau khi đánh trận đó, Uông nhị thiếu gia và các huynh đệ của bang hội anh ta, ước chừng đến mấy tháng không thấy xuất hiện ở quán bar Tinh Ngữ.

Quá mất mặt.

Nghe nói tam gia Uông Phi phải nằm trong bệnh viện ba tháng, đến trước tết âm lịch mới miễn cưỡng xuất viện.

Một chương kia của Tiêu Phàm, thiếu chút nữa đánh cho anh ta tàn phế.

Ông chủ Bao Sư Hoa của quán bar Tinh Ngữ nghe nói Uông nhị thiếu gia đã trở thành khách quen của một hộp đêm khác, hơn nữa còn tung ra tin đồn nói rằng muốn lãng xê quán bar đó lên, tiêu diệt quán bar Tinh Ngữ, trở thành bá chủ mới của hộp đêm ở thủ đô.

Uông nhị thiếu gia quả thật có thực lực này. Nếu như anh ta thật sự nguyện ý dốc hết toàn lực lãng xê, không nói tiêu diệt quán bar Tinh Ngữ, ít nhất cũng đem quán bar đó lãng xê đến cấp độ tương đương với quán bar Tinh Ngữ, vẫn rất có khả năng làm được.

Trong giới giải trí thủ đô, tất cả những hành động của mấy vị con ông cháu cha này, nhất quán đều là "mũi tên chỉ hướng gió" của giới giải trí. Bọn họ muốn lãng xê một người, một vũ trường, cách làm vô cùng nhiều.

Nhưng việc kinh doanh của quán bar Tinh Ngữ vẫn chưa bị ảnh hưởng, ngược lại càng thịnh vượng hơn so với trước đây.

Rất nhiều công tử ban đầu không đến quán bar Tinh Ngữ vui chơi đều nghe tiếng mà đến, muốn tận mắt nhìn vẻ phong tình ngoại quốc của Ager Lena. Phải nói ở một đô thị lớn quốc tế kiểu mở cửa như thế này, số lượng mỹ nữ ngoại quốc cũng không ít, ở các nơi ăn chơi kiếm tiền cũng rất nhiều. Nhưng giống như Ager lena, mỹ nữ tạo ra sóng gió lớn như vậy, đây vẫn là số một.

Tiêu nhị thiếu gia và Uông nhị thiếu gia là ai chứ?

Đó đều là nhân vật cấp " lão đại " danh tiếng lẫy lừng trong hội con ông cháu cha thủ đô. Hai vị này ngày thường tuy rằng không hợp nhau, nhưng cũng rất ít khi nảy sinh xung đột gì, đều là của ai chơi người nấy. Lại vì một cô gái ngoại quốc ra tay tàn nhẫn, đương nhiên là kỳ quặc quái gở.

Hơn nữa, thậm chí ngay cả Tiêu nhất thiếu cũng ra mặt.

Thế hệ con cháu của những nhà quyền quý giàu sang này trong thành phố thủ đô, từ trước đến nay đều đặc biệt được người chú ý. Nhất là cháu đích tôn trưởng, càng là trọng điểm chú ý của các gia đình. Một vài trưởng bối gia thế thậm chí âm thầm phân cao thấp, xem cháu đích tôn trưởng của gia đình ai càng có tiền đồ hơn.

Cháu đích tôn trưởng của Tiêu gia chính là trò cười.

Ngoài việc bị trưởng bối nhà quyền quý lấy ra làm giáo án phản diện giáo dục con cái trong nhà, Tiêu nhất thiếu lại không có bất kỳ tác dụng gì. Nửa năm trước, trước khi Tiêu Phàm tung ra cú đánh kinh thiên đó, trước khi Ôn Phi phải nhập viện ba tháng, trước khi Ôn nhị thiếu gia mắc chứng nói lắp, là như vậy.

Tiêu nhất thiếu là trò cười chung của tất cả gia thế nhà quyền quý thủ đô.

Hiện tại đương nhiên không giống với lúc trước rồi.

Cho dù trong mắt bề trên gia thế, cháu đích tôn trưởng của Tiêu gia vẫn là trò cười. Nhưng ít ra, ở thế hệ trẻ tuổi, nhất là trong mắt hội con ông cháu cha, hình tượng Tiêu nhất thiếu và "địa vị giang hồ" đã có biến đổi cực lớn.

Một cú đã đánh cho Ôn nhị ca Ôn tam ca không ra gì, đây là uy phong cực lớn!

Ager lena cũng không có vì bị Tiêu nhất thiếu dẫn đi tới phòng tổng thống của khách sạn Thời Đại qua đêm mà giá trị bản thân bị rút xuống, ngược lại

trở nên càng nổi tiếng hơn bao giờ hết.

Rất nhiều công tử vui chơi tại các vũ trường khác đều chạy đến quán bar Tinh Ngữ, muốn tận mắt nhìn, cô gái ngoại quốc này có thể khiến cho "người xuất gia" như Tiêu nhất thiếu cũng rung động, rốt cuộc mê người đến mức độ nào.

Ager lena hiện tại đã chính thức trở thành "nữ hoàng hộp đêm" mới của quán bar Tinh Ngữ, nữ hoàng hộp đêm ban đầu, đã chuyển nghề phát triển theo con đường diễn xuất. Chạy theo một vị đạo diễn lớn thường xuyên đến quán bar Tinh Ngữ vui chơi.

Tuy nhiên trước mắt, Ager lena vẫn chưa lên sân khấu biểu diễn, thậm chí không có ở quán bar.

Một chiếc xe con Buick màu đỏ, chạy trên đường phố sầm uất ở thủ đô, hòa vào dòng xe thật dài.

Lái xe chính là Ager lena, trong xe chỉ một mình cô.

Chiếc xe này cũng là do chính cô mua. Bao Sư Hoa đối với cô ấy rất tốt, cho cô không ít tiền. Ager lena ở thủ đô có chỗ ở riêng của mình, mặc dù là phòng thuê, nhưng kiểu ba phòng ngủ một phòng khách, mỗi tháng tiền thuê cũng là con số rất khả quan, tiền lương cao hơn so với thành phần tri thức bình thường. Là gà đẻ trứng vàng mới của quán bar Tinh Ngữ, Ager lena xứng đáng nhận được giá tiền này.

Ager lena cho rằng, Bao Sư Hoa là một ông chủ tốt.

Sau khoảng nửa giờ, xe Buick chậm rãi lái vào một bãi đỗ xe khách sạn bốn sao. Ager lena từ trong xe bước xuống, mặc áo gió thật dài, dùng khăn trùm đầu trùm kín mái tóc ánh kim lóng lánh lại, đeo khẩu trang, bước vào thang máy khách sạn.

Thang máy dừng lại ở tầng chín, Ager lena đi ra từ trong thang máy, rất cảnh giác nhìn chung quanh một chút, xác định không có người chú ý đến cô, lúc này mới đi đến trước một căn phòng, nhẹ nhàng ấn chuông cửa.

Cửa phòng mở ra.

Ager lena bước nhanh vào.

Mở cửa cho Ager lena là một cô gái phương đông thân hình cao lớn, ước chừng hơn ba mươi tuổi, mặc một chiếc váy liền thân cổ thấp màu đen, ** cực to ưỡn ra, đôi mắt đẹp óng ánh.

Nhìn thấy cô gái phương đông này, Ager lena lập tức liền lộ ra vẻ mặt hết sức kính cẩn, cung kính kêu một tiếng:

- Đại tỷ.

Liền cúi đầu, tim đập thành thịch.

Ager lena rất sợ "Đại tỷ".

Nhóm chị em các cô, mỗi người đều sợ Đại tỷ, sợ muốn chết.

Đại tỷ chính là "huấn luyện viên" phụ trách huấn luyện các cô, không ai biết đại tỷ là người ở đâu, họ gì tên gì, bắt đầu từ ngày vào "doanh trại huấn luyện", tất cả chị em, đều gọi cô là Đại tỷ.

Ager lena nhớ rất rõ ràng, ngày đầu tiên các cô vào doanh trại huấn luyện, lúc nhìn thấy Đại tỷ, tổng cộng có hai mươi chín người, hai mươi chín đóa hoa tươi kiêu diễm. Ager lena thậm chí đều không được coi là người đẹp nhất trong hai mươi chín người này, ít nhất còn có hai người mà Ager lena cho rằng còn xinh đẹp hơn mình, nghiêng nước nghiêng thành.

Nhưng sau ba năm, khi các cô chấm dứt huấn luyện, chỉ còn lại có sáu người.

Tất cả những người khác đều chết hết.

Ager lena tận mắt nhìn thấy các cô chết đi, chính ngay trước mắt mình.

Các loại kiểu chết khác nhau đều có.

Hai cô gái xinh đẹp hơn Ager lena ở ngay trước mặt tất cả người may mắn sống sót, bị mấy tên thanh niên trai tráng làm nhục đến chết. Không có ai biết tại sao các cô có kết cục bi thảm như vậy, lý do duy nhất chính là Đại tỷ nói, các cô phải chết.

Đại tỷ nói ai đáng chết, người đó nhất định phải chết!

Hơn nữa chết như thế nào, đều do Đại tỷ định đoạt.

Điểm chung duy nhất về cái chết của hai mươi ba cô gái này, chính là chết ngay trước mặt mọi người.

Sau khi cô gái thứ ba bị xử chết tàn khốc, tất cả mọi người hiểu được một đạo lý, đó chính là bất kể Đại tỷ bảo các cô làm cái gì, cho dù bảo các cô nuốt sống sâu lông, cũng phải lập tức nghe theo.

Nếu ai có chút chần chừ, kết cục sẽ vô cùng bi thảm.

Rời khỏi thành phố Tân Hải Viễn Đông kia đã nửa năm, Ager lena nhìn thấy đại tỷ ở đây, vẫn lạnh lùng kinh hãi như trước, trước mặt xuất hiện từng cơn màu đen, mồ hôi ứa ra cả người. Trong mắt sáu cô gái may mắn sống sót, Đại tỷ không phải là một phụ nữ, cũng không phải là "huấn luyện viên" gì. Đại tỷ căn bản không phải là một con người, mà là đại ma vương đến từ tầng mười tám địa ngục.

- Ager lena...

Đại tỹ nhẹ giọng gọi tên của Ager lena, âm thanh mềm mại mà **, cho dù đều là phụ nữ, Ager lena đều không thể không thừa nhận. Giọng nói của đại tỹ cực kỳ **, có sức lôi cuốn vô cùng ** đối với đàn ông.

Làm thế nào khiến giọng nói của mình nghe càng thêm mê người **, lại không khiến cho người khác cảm thấy là có thể làm nũng làm nịu, vốn là một trong những chương trình học mà Đại tỹ đã dạy các cô, hơn nữa là nội dung rất quan trọng.

Đại tỹ nói rất rõ ràng, sức hấp dẫn của phụ nữ là tất cả các phương diện. Xinh đẹp, đáng người diễm lệ, chỉ có thể nói có điều kiện cơ bản nhất trở thành "phụ nữ hấp dẫn". Muốn thực sự trở thành một tuyệt đại **, con đường phải đi còn rất dài.

Có lẽ chính vì nguyên nhân này, hai cô gái đẹp hơn Ager lena, cuối cùng cũng đã trở thành vật hi sinh mà Đại tỹ khao thưởng cho lính cảnh vệ, bị Đại tỹ vứt bỏ không chút do dự.

- Đại tỹ...

Ager lena vội vàng trả lời, vẫn cúi thấp đầu như trước. Cho dù cô đã rất cố gắng khống chế cảm xúc của mình, nhưng giọng nói vẫn đang khẽ run lên.

- Ager lena, đừng sợ, em là nghe lời nhất, ngoan ngoãn nhất. Đại tỹ rất thích em.

Đại tỹ mỉm cười, cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Ager lena, khẽ vuốt nhẹ.

Tay của Đại tỹ cũng rất mềm mại, độ mềm mại của làn da, cũng không thua gì Ager lena. Bỏ qua một bên việc Đại tỹ giết người không chớp mắt, tùy việc mà xét, Đại tỹ cũng có thể được gọi là tuyệt đại mỹ nhân. Tuy rằng thân hình của đại tỹ to hơn một chút so với Ager lena, khuôn mặt cũng không xinh đẹp như Ager lena, nhưng đây không phải điểm mấu chốt.

Giống như tất cả những lời Đại tể nói, mỗi người đàn ông đều không giống nhau, kiểu phụ nữ bọn họ yêu thích cũng sẽ không hoàn toàn giống nhau.

Đối với đàn ông mà nói, người phụ nữ khiến hắn một đời đều không rời xa kia, chính là tuyệt đại **.

Cho dù trong mắt người khác, tuyệt đại ** này thật ra là một con khủng long!

Nghe nói Đại tể chính là ** mà ông chủ sủng ái nhất.

- Đại tể, chị đối với em thật tốt.

Ager lena cuối cùng ngẩng đầu lên, lấy hết dũng khí nói, rất cố gắng nặn ra một nụ cười nhu mì.

Nghiêm chỉnh mà nói, Đại tể đối với Ager lena thật tốt, từ trước chưa từng có đánh cô mắng cô. Trong thời gian ba năm, Ager lena là kiểu mẫu của tất cả chị em. Đại tể thường xuyên lấy Ager lena làm "tấm gương" để các cô gái khác noi theo.

Đây cũng là thủ đoạn cơ bản nhất của quản lý học, vừa có điều lệ nghiêm khắc, hình phạt nghiêm khắc, cũng phải nêu tấm gương học tập.

Cùng lúc sử dụng ân đức và quyền uy, mới là phương pháp duy nhất để khống chế.

Quá uy nghiêm, tướng sĩ không đoàn kết. Võ về quá mức, ngang ngược kiêu ngạo vô dụng.

- Đến đây, Ager lena, lại đây ngồi đi.

Đại tể cười diễm đạm, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Ager lena, từ từ ngồi xuống ghế sa lon bằng da thật màu vàng sáng. Đại tể vẫn vuốt ve tay của

Ager lena, mỉm cười đánh giá cô từ trên xuống dưới.

- Ager lena, càng ngày càng đẹp. Tiểu Vân Tước của chúng ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi!

Đại tể khen ngợi từ đáy lòng.

Nếu không phải biết rõ đối nhân xử thế của Đại tể, bất cứ ai nghe xong những lời này, đều sẽ lập tức coi Đại tể là đại tể thật sự, bị một luồng tình yêu nồng đậm vây lại thật chặt.

Nhưng vào giờ phút này, Ager lena chỉ cảm thấy yết hầu khô rát, đến một chữ cũng nói không ra.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Mục Tiêu Đã Định

Chương 104: Mục Tiêu Đã Định

- Đến đây, uống ngụm trà nóng.

Đối với sự căng thẳng của Ager lena, Đại tể hoàn toàn có thể hiểu được. Bưng một chén trà màu vàng cam trước mặt, đưa tới tay Ager lena.

Bất kể là ai, trong ba năm ngay trước mặt người khác giết hai mươi ba người chị em, muốn làm cho người ta không sợ, gần như tuyệt không thể.

- Cảm... Cảm ơn Đại tể...

Ager lena liền đưa hai tay nhận lấy chén trà tinh xảo, uống một ngụm.

Rất đắng.

Phía trước trên bàn trà gỗ lim tinh xảo đặt một bộ đồ trà cũng rất tinh xảo. Ager lena biết rằng cách pha trà này, ở một vài tỉnh duyên hải phía nam Trung Quốc rất phổ biến, được gọi là "trà đạo". Ager lena các cô đều đã học qua. Trong thời gian ba năm rèn luyện, Đại tỷ dạy các cô rất nhiều thứ.

Đại tỷ dường như đều rõ như lòng bàn tay sở thích của đàn ông giới thượng lưu các quốc gia chủ yếu nhất trên thế giới.

Các tỉnh duyên hải phía nam Trung Quốc, thời kỳ mở cửa sớm nhất, cũng giàu có nhất, kẻ có tiền nhiều như cá diếc sang sông. Muốn khiến họ cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra, vậy thì phải hợp ý.

Đại tỷ nói rõ ràng, muốn làm cho đàn ông bỏ tiền ra, phương pháp nhiều không đếm xuể. Trực tiếp ***, là không có "nội dung kỹ thuật" hạ đẳng nhất. Hơn nữa mỹ nữ dùng loại thủ đoạn hạ đẳng nhất này, quả thực chính là phung phí của trời, ngu không ai bằng.

Đại tỷ nói, cả đời mình ghét nhất chính là loại đàn bà ngu xuẩn này.

Đàn bà vóc người không đẹp, cũng không đáng chết. Nhưng đầu óc quá ngu xuẩn, vậy thì chết cũng không có gì đáng tiếc.

Trên cơ bản, hai mươi ba chị em bị Đại tỷ xử lý, đều là vì nguyên nhân đầu óc quá ngu xuẩn.

Thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của hạ đẳng nhất đã có chút tia máu, Đại tỷ liền xoa xoa đầu tóc vàng của cô, mỉm cười nói:

- Tiểu Vân Tước, tới nơi này hơn nửa năm rồi, đã quen chưa?

Tiểu Vân Tước là tên gọi thân mật lúc ở trại huấn luyện mà Đại tỷ đặt cho hạ đẳng nhất.

- Quen rồi, Đại tỷ.

Uống vào hai ngụm trà đạo, nước trà đắng chát khiến thần kinh căng thẳng của hạ đẳng nhất hơi thả lỏng một chút, cuối cùng có thể đối đáp bình thường với Đại tỷ.

- Ủ, chị nghĩ em cũng sẽ quen thôi.

Trong lời nói của Đại tỷ liền mang chút thái độ kiêu ngạo, đây chính là gái hồng lâu đẹp nhất mà cô tự tay bồi dưỡng nên.

- hạ đẳng nhất, Tiêu Phàm đó, đối xử với em như thế nào?

Một lúc, Đại tỷ cũng nâng chén trà lên uống một ngụm, hỏi, vẻ mặt trở nên tương đối nghiêm túc, cũng không gọi tên thân mật nữa.

Hai tay Ager lena đang cầm chén trà nhỏ liền run nhẹ, chén trà nhỏ như vậy, cô lại cũng dùng hai tay cầm, nhìn qua rất đáng yêu. Đây cũng là chiêu thức Đại tỷ lúc trước thiết kế cho cô. Trong các cô gái da trắng, Ager lena được coi là đáng người tương đối nhỏ xinh, không giống kiểu con gái to cao Bắc Âu. Mỹ nữ nhỏ xinh thêm điệu bộ "đáng yêu", đặc biệt khiến người yên mến.

Đại tỷ hiểu rõ tâm lý đại đa số đàn ông thành đạt, bọn họ đều hy vọng người phụ nữ bên cạnh mình, như là chim non nép vào người. Như vậy càng có thể thể hiện được khí phách anh hùng của nam tử hán đại trượng phu.

- Đại tỷ, anh ta, anh ta đã nửa năm không tới tìm em...

Ager lena thành thật trả lời câu hỏi của Đại tỷ.

Ở trước mặt Đại tỷ, kết cục của việc không thành thật chỉ có một —— chết!

Đại tỷ hơi nhăn đầu lông mày, hỏi:

- Em có biết là do nguyên nhân gì không?

Tình hình cơ bản của Ager lena ở thủ đô Trung Quốc, Đại tỷ đều rất rõ. Cô bị Tiêu Phàm dẫn đi, tình hình qua một đêm ở phòng tổng thống khách sạn Thời Đại, càng đặc biệt quan trọng.

Đại tỷ rất hài lòng với kết quả này.

Ager lena mới đến Trung Quốc mấy ngày, đã được cháu đích tôn trưởng của Tiêu gia thích, đủ để chứng minh cô đào tạo Ager lena đã thành công ở một cấp bậc nào đó.

Cho dù vị cháu đích tôn trưởng này của Tiêu gia trong con cháu nhà quyền quý gia thế của Trung Quốc là một người hoàn toàn khác người, nhưng biển chữ vàng của Tiêu gia không phải giả, uy danh hiển hách của Tiêu lão gia tử ở diễn đàn chính trị trong nước càng không phải là giả. Tiêu Phàm có khác người đi nữa, cũng là cháu đích tôn trưởng của Tiêu gia.

Như vậy là đủ rồi.

Chỉ cần ngày nào đó anh ta muốn quật khởi, mảnh đất thủ đô rộng lớn này, vẫn thật không thể thiếu một địa vị hiển hách như hần.

Nhưng sau đó Tiêu Phàm biến mất không thấy tựa như không khí, từ đó về sau chưa từng thấy xuất hiện ở thủ đô.

Đây cũng là nguyên nhân Đại tỷ đích thân chạy tới.

Con đường này, không thể cứ đứt ngang như vậy được.

Ager lena nhẹ nhàng lắc đầu, đáng thương nói:

- Đại tỷ, anh ta, anh ta là một người kỳ quái, em ở trước mặt anh ta, cũng không dám nói chuyện. Anh ta cũng không cho em số điện thoại, em không biết làm thế nào để liên lạc với anh ta.

- Thật ư? Anh ta kì quái như thế nào?

Đại tỹ hỏi ngược lại.

Lông mày xinh đẹp của Ager lena cũng hơi hơi nhàu lên, đầu nhẹ nhàng nghiêng một cái, rất nghiêm túc suy tư. Động tác nhỏ nhặt này, đều bị Đại tỹ nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại, sửa vô số lần. Hiện tại, đã thành thói quen của xinh đẹp.

Nhu mì hết mức có thể!

Đây là chiêu thức "phụ nữ quyến rũ" mà Đại tỹ thiết kế riêng cho xinh đẹp.

Dưới sự huấn luyện ma quỷ của cô, sáu cô gái có thể sống sót cuối cùng, mỗi người đều có đặc sắc riêng của mình. xinh đẹp thích hợp nhất đi theo con đường **. Đại tỹ có đủ tự tin, nếu xinh đẹp đem ** của cô phát huy đến mức tận cùng, bất kỳ đàn ông nào đều khó có thể cưỡng lại được, chỉ có thể ngoan ngoãn làm thần dân dưới váy của Ager lena.

Suy tư một lát, Ager lena nói:

- Đại tỹ, anh ta không cho em cơ hội nói chuyện. Nhìn từ bên ngoài, hẳn là một người đàn ông rất ôn hòa, nhưng trên thực tế lại hết sức mạnh mẽ, cứng rắn. Mỗi một câu anh ta nói, đều giống như mệnh lệnh, em phải chấp hành.

Đại tỹ liền hứng thú, hỏi:

- Anh ta nói với em cái gì?

Ager lena liền thuật lại một lượt những lời Tiêu Phàm đã nói với cô ta ở phòng tổng thống khách sạn Thời Đại. Nguyên văn không sót một chữ. Trí nhớ siêu tốt, cũng là môn bắt buộc khi Ager lena các cô chấp nhận huấn luyện.

Đại tỷ trầm ngâm.

Như vậy mà nói, Ager lena nói Tiêu Phàm là một người kỳ quái, thật cũng khá có lý. Đối diện với vẻ ** trời sinh như vậy của Ager lena, sau khi đã có **, không ngờ không mê muội giống như đại đa số đàn ông, ngược lại còn đưa ra những "mệnh lệnh" vô cùng kỳ quái cho Ager lena một cách rành mạch rõ ràng.

Sau đó liền bốc hơi giữa trần gian.

- Em nói, lúc ấy bên cạnh anh ta còn có một cô gái khác ư?

- Dạ. Cô gái kia cũng rất đáng sợ, em không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của cô ta.

Ager lena thành thật đáp.

Thật giống như cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Đại tỷ, Tân Lâm cho cô ta cảm giác giống như thế.

Đại tỷ gật gật đầu, nói:

- Ager lena, bản thân em phán đoán chuyện này thế nào?

Ager lena lại ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói nói:

- Đại tỷ, em hiểu hắc quá ít, không dám khẳng định... Em cảm thấy, hắc khả năng có việc gấp phải rời khỏi thủ đô một chuyến. Bởi vì hắc cho em kỳ hạn một năm, em nghĩ, trong vòng một năm hắc sẽ lại xuất hiện lần nữa.

- Được. Nếu hắc lại xuất hiện, em nhất định phải nghĩ cách tiến thêm một bước quan hệ với hắc. Nếu có thể, cùng hắc sinh một đứa bé.

Đại tỷ trầm tư một chút, dùng giọng điệu không thể nghi ngờ ra lệnh cho Ager lena.

- Vâng, Đại tể.

Ager lena không chút do dự gật đầu.

Cho dù, mệnh lệnh "sinh một đứa bé" như vậy, khiến Ager lena khó có thể lý giải được, nhưng cô tuyệt đối không dám kháng cự chỉ lệnh của Đại tể. Hậu quả đó, thật sự quá nghiêm trọng. Ager lena không chút nghi ngờ, cho dù cô ở Trung Quốc, nếu cô có gan phản bội Đại tể, có gan phản bội "tổ chức", tuyệt đối là chỉ còn đường chết, bất cứ người nào đều cứu không nổi cô.

Trên mặt Đại tể lập tức lại lộ ra vẻ tươi cười, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, vuốt tấm lưng có vẻ hơi gầy của cô, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Vân Tước, em là một cô gái tốt, thượng đế sẽ phù hộ cho em. Trung Quốc là một quốc gia rất hùng mạnh, rất giàu có. Người đàn ông thích em kia, rất hùng mạnh. Đàn ông quốc gia này, đều vô cùng coi trọng kế thừa huyết mạch, đối xử rất tốt với con cái và mẹ của chúng. Em nỗ lực lên, tin tưởng em nhất định sẽ có được hạnh phúc.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Ager lena lộ ra vẻ hoang mang, vừa hoảng sợ vừa quyến luyến.

Đây là một loại tình cảm cực kỳ đặc biệt, ngoại trừ bản thân người trong cuộc, ai cũng khó có thể hiểu được.

- Đến đây, Tiểu Vân Tước, đây là búp bê Barbie em thích nhất, chị mang đến tặng cho em.

Đại tể mỉm cười từ trong sô pha bên người cầm lên một chiếc hộp tinh xảo, bên trong là một búp bê barbie tạo hình công chúa Bạch Tuyết vô cùng cổ xưa. Búp bê barbie này đã làm bạn với Ager lena rất nhiều năm. Năm đó,

lúc cô còn rất nhỏ, ở trong công viên bị người ta bắt đi, trong ngực còn ôm một con búp bê barbie này.

Là quà sinh nhật mẹ cô tặng cho cô.

Khi rời khỏi trại huấn luyện, Đại tỹ không cho phép cô mang theo con búp bê barbie này.

- Cám, cám ơn Đại tỹ.

Nhìn thấy búp bê barbie này, nước mắt của Ager lena liền chảy xuôi xuống dưới, ôm chặt vào lòng, nghẹn ngào nói.

- Đứa bé ngoan, chỉ cần em làm theo lời Đại tỹ nói, nhất định sẽ hạnh phúc. Thượng đế sẽ bên em.

Đại tỹ nhẹ nhàng hôn lên mái tóc dài màu vàng kim của Ager lena, giọng điệu càng thêm dịu dàng, tràn đầy sức hấp dẫn.

- Em về đi, cố gắng làm việc, chị sẽ lại đến tìm em.

Ager lena không dám níu lại, ôm búp bê barbie, cúi người thật sâu chào Đại tỹ, rời khỏi căn phòng lộng lẫy.

Đại tỹ lập tức mở cửa phòng ngủ ra, đi vào.

Trên ban công của phòng ngủ, một người đàn ông dáng người cũng không khô ngô, người mặc áo ngủ màu đen, ngồi trong một chiếc ghế mây mềm mại, lưng đối diện về phía giường lớn cung điện xa hoa, giữa ngón tay kẹp một điếu xì gà to.

Trên mặt Đại tỹ lập tức lộ ra vẻ ngưỡng mộ thậm chí sùng bái, nhẹ nhàng đi tới, ngồi xổm xuống bên chân của y, ngửa đầu hướng về phía trước, như là chiêm ngưỡng thần chỉ cao nhất trong tâm trí cô.

Người đàn ông đưa bàn tay ra, dịu dàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại của Đại tỷ.

Đại tỷ liền vùi đầu vào ** của hắn, vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn.

- Cái tên Tiêu Phàm kia, đã nửa năm không có đến tìm Ager lena rồi.

Một lúc, Đại tỷ hạ giọng nói.

- Đừng lo, hắn sẽ trở lại. Ager lena là cô gái đáng yêu như thế, hắn chắc chắn không nỡ bỏ.

Người đàn ông khẽ cười nói, giọng nói tràn đầy từ tính.

- Tại sao phải chọn hắn làm mục tiêu?

- Bởi vì hắn là con cháu Tiêu gia. Sức khỏe Tiêu lão gia tử hoàn toàn bình phục rồi, tiềm lực của Tiêu gia ở quốc gia này, là cái mà cô khó có thể tưởng tượng được. Đương nhiên, hắn không phải là mục tiêu đã định của chúng ta, xem như mang theo tính chất tùy cơ rất lớn. Tuy nhiên, chỉ cần hắn là con cháu Tiêu gia, như vậy là đủ rồi.

Người đàn ông nhẹ giọng nói, hút một hơi xì gà, chậm rãi phun ra một làn khói mờ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Diệp Đại Thiếu

Chương 105: Diệp Đại Thiếu

Ager lena về đến quán bar Tinh Ngữ, thời gian đã không còn sớm nữa.

Nữ hoàng hộp đêm lập tức thay trang phục, lên sân khấu biểu diễn.

Ager lena vừa bước lên sân khấu, quán bar vốn dĩ ồn ào náo động không ngừng chợt yên tĩnh lại, vô số ánh mắt lập tức tập trung lên trên người cô. Ager lena hôm nay ăn mặc vô cùng thời thượng, dưới ánh đèn càng lộ ra vẻ thanh xuân **, xinh đẹp có một không hai.

Ngay cả một vài cô gái thường xuyên đến đều không thể không thừa nhận, Ager lena là một người sáng chói nhất trong bốn "nữ hoàng hộp đêm" của quán bar Tinh Ngữ.

Ager lena biểu diễn một ca khúc được yêu thích mới nhất.

Tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, xen lẫn tiếng kêu the thé và càng thêm tiếng huýt sáo chói tai.

Quán bar vừa mới yên tĩnh một lúc, lại trở nên ồn ào náo động cuồng loạn. Ager lena lại ngẫu hứng biểu diễn ca khúc tiếng Nga, rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, điên cuồng uốn éo cơ thể theo tiết tấu tiếng hát và nhịp trống.

Một vài người xem ngồi ở bên cạnh cũng vỗ tay theo nhịp.

Chỉ cần Ager lena vừa bước lên sân khấu, không khí hộp đêm trong nháy mắt có thể kéo theo tới một trạng thái say sưa.

Và giống như trước đây, thiếu gia con nhà giàu quyền quý vẫn không ít.

Ông nhị thiếu gia không đến, không hề ảnh hưởng đến kinh doanh của quán bar Tinh Ngữ. Tuy nhiên hôm nay ông chủ Bao Sư Hoa của quán bar đích thân đứng ở cửa, theo sau là hai cô gái khuôn mặt xinh đẹp, cổ của Bao Sư Hoa vươn thật dài, hình như đang cung kính chờ đợi nhân vật quan trọng nào đó.

Chỉ chốc lát, một chiếc xe BMW sang trọng đời mới nhất chậm rãi chạy tới trước cửa quán bar Tinh Ngữ, thân xe màu xám thẫm lộ ra một loại sinh khí

trần trề. Xe BMW vốn dĩ là dòng xe cực kì đắt tiền, không phát triển theo kiểu vừa dày vừa nặng oai phong. Nhưng cái xám Havana màu thẫm, lại làm thay đổi phong cách của cả chiếc xe.

Giai đoạn hiện nay, xe BMW ở thủ đô cũng chỉ có thể xem như xe xịn nhất đẳng, vẫn không đứng được vào hàng xe xịn cao cấp nhất.

Dù là như thế, đây cũng đã là rất cừ rồi.

Xe BMW vừa dừng hẳn, Bao Sư Hoa liền bước nhanh lên trước, tự tay kéo cửa xe ra, liên tục cúi người gật đầu, nói:

- Chào Diệp thiếu gia!

Ngay sau đó bên tai Bao tổng liền vang lên một tràng tiếng cười hi hi ha ha.

- Bao tổng, ông nhận lầm người rồi?

Bao Sư Hoa ngạc nhiên ngẩng đầu, lại chỉ thấy trước mặt đứng đưa một khuôn mặt mình tinh thanh tú, cứ nhìn ông ta cười hì hì.

Không chỉ là có khuôn mặt mình tinh, người cũng là mình tinh thực sự.

La Soái.

Nam mình tinh nhanh chóng nổi lên hai năm nay.

Vị La Soái này, có khí chất "giả gái" tiêu chuẩn, yếu điệu dịu dàng, vóc dáng cao gầy, hai mươi mấy tuổi, các vai diễn trong phim điện ảnh và truyền hình, cũng phần lớn là nam nhi yếu điệu dịu dàng, thỉnh thoảng sẽ vênh lên cái điệu lan hoa chí.

Nhưng Bao Sư Hoa một chút cũng không dám chậm trễ, cười ha hả nói:

- La thiếu gia, xin chào, xin chào...

Đừng xem La Soái chỉ là "đào kép", thực lực ở mảnh đất thủ đô quả thực không thể xem thường. Bản thân La Soái không phải là người thủ đô, nhưng quen biết một loạt đại thiếu gia con ông cháu cha. Lúc anh ta còn chưa nổi tiếng, đã là "hồng nhân" trong hội con ông cháu cha thủ đô, rất được người yêu thích. Sau này dấn thân vào giới biểu diễn nghệ thuật, rất nhanh đã được lăng xe nổi tiếng, hơn nữa trong vòng một hai năm ngắn ngủi đã ở vào vị trí cao nhất.

Trong giới giải trí thậm chí có truyền nhau nói như thế này. Bất kể là bộ phim nào của vị đạo diễn nào quay, chỉ cần La Soái muốn làm nam diễn viên chính, vậy thì không còn lượt cho người khác.

Lời này hơi có chút khoa trương, nhưng cũng không khác sự thật là mấy.

Những đại thiếu ** sau lưng La Soái kia, quả thật có bản lĩnh như vậy.

Ví dụ như Diệp thiếu gia mà Bao Sư Hoa đích thân đứng ở đây nghênh đón, chính là một người trong số đó.

Diệp thiếu gia bước xuống từ ghế lái xe BMW, mặc một bộ trang phục nam Connally tuyệt đẹp, vóc dáng cao lớn, diện mạo anh tuấn, phong độ ngời ngời, đẹp trai phi thường, vỗ tay một cái, cười nói:

- Xe BMW đời mới này, ngồi lên lái cảm giác khác liền.

Bước xuống từ xe BMW, còn có hai vị công tử bột trẻ tuổi, cả người hàng hiệu, kẻ vai sát cánh, cười toe toét.

Bao Sư Hoa vội vàng tiến lên một bước, cúi đầu trước Diệp thiếu gia, luôn miệng nói:

- Diệp thiếu gia, chào ngài, chào ngài!

- Bao tổng, xin chào.

Diệp thiếu gia cao hơn Bao Sư Hoa nửa cái đầu, từ trên cao nhìn xuống Bao Sư Hoa, mỉm cười nói.

- Tôi ngưỡng mộ đại danh Bao tổng đã lâu.

- Không dám không dám. Diệp thiếu gia mới là danh tiếng lừng lẫy thực sự, long phượng hình người...

Bao Sư Hoa tuôn ra những lời nịnh hót.

Mặt Diệp thiếu gia mỉm cười, không nghi ngờ.

Diệp Hạo Văn đại công tử của Diệp gia, quả thật xứng đáng nhận được đánh giá như vậy.

Tính ra ở mảnh đất tiềm tàng nhân tài thủ đô, Diệp gia cũng có thể được gọi là nhà quyền quý nhất đẳng. Diệp lão gia tử cơ thể khỏe mạnh, cư trú ổn định ở khu trung tâm, con cháu thế hệ sau đều giữ chức vị quan trọng. Diệp Hạo Văn là cháu đích tôn trưởng của Diệp lão gia tử, cha là Chủ tịch của một doanh nghiệp nhà nước lớn, một đường dây phe cánh doanh nghiệp trung ương, cán bộ cao cấp cấp Thứ trưởng.

Ở quốc gia của chúng ta, doanh nghiệp nhà nước là một ngành sản xuất đặc thù. Cấp bậc hành chính của người phụ trách doanh nghiệp nhà nước rất có tác dụng, bất cứ lúc nào có thể trao đổi chức vụ hành chính với Đảng vụ. Tình hình người đứng đầu của doanh nghiệp trung ương cỡ lớn điều chuyển nơi công tác của người đứng đầu ở địa phương diễn ra vô số kể.

Hơn nữa đồng thời, người lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước lại có thể danh chính ngôn thuận nhận lương cao, nói là đường ray liên kết với quốc tế.

Mỗi một lần hành động chống tham nhũng hô hào lớn, xưa nay đều rất ít động chạm đến doanh nghiệp nhà nước cỡ lớn. Nguyên nhân rất đơn giản,

quan hệ nhân sự doanh nghiệp nhà nước cỡ lớn phức tạp hơn nhiều so với bộ phận hành chính Đảng vụ chính thống, liên lụy đến quá nhiều đến lợi ích của con cái và tầng lớp cao **.

Một số doanh nghiệp nhà nước, thậm chí chính là sân sau của đại gia tộc.

Ví dụ như Diệp Hạo Văn đảm nhiệm chức phó lãnh đạo một bộ phận tăng trung ngay trong đơn vị cấp dưới doanh nghiệp nhà nước mà cha giữ chức vụ Chủ tịch Hội đồng quản trị. Cấp bậc mặc dù chỉ là phó phòng, nhưng quyền lực ngầm lại rất lớn.

Bởi vậy, trong hội "con ông cháu cha" Diệp Hạo Văn cũng đủ có thể được gọi là "cao to, đẹp trai, nhà giàu".

Diệp đại thiếu gia sớm đã có tiền, "trình độ nghiệp dư" kiếm tiền kiểu đó của Tiêu nhị ca hoàn toàn không thể sánh bằng. Nếu không phải là sợ ảnh hưởng không tốt, Diệp đại thiếu gia đã lái một chiếc Rolls-Royce ra chơi đùa rồi.

- Ai, lão Bao, cô bé ngoại quốc kia của các ông, Ager lena có ở đây không?

Một vị con ông cháu cha khác theo sát sau Diệp Hạo Văn cùng xuống xe, đỉnh đạc hỏi.

- Có đấy, có đấy...

Bao Sư Hoa liên tiếp trả lời.

- Vậy thì tốt rồi, tôi nói với ông, lát nữa gọi cô ta lại đây uống vài ly, tâm sự với Văn ca. Ông phải hiểu rõ, Văn ca là vì cô bé ngoại quốc này mà tới, nếu không, với chút mặt mũi này của lão Bao ông, mời không nổi đại thần đâu.

Vị con ông cháu cha trẻ tuổi kia hò hét nói.

Lời này mặc dù nói ra không chút khách khí, nhưng cũng là tình hình thực tế. Diệp Hạo Văn hôm nay thật đúng là lần đầu tiên đặt chân đến quán bar Tinh Ngữ, ngày thường anh ta có chỗ giải trí riêng của mình.

Phần đông con ông cháu cha có được "đẳng cấp" nhất ở trong thành phố thủ đô, đều có muôn vàn dính dáng đến ngành giải trí. Hơn nữa Diệp Hạo Văn công tử gia thế có quyền có tiền như vậy, càng phải như vậy.

Hộp đêm quán bar có được đẳng cấp trong thủ đô, không chỉ mỗi quán Tinh Ngữ.

Lần này có thể mời được Diệp Hạo Văn đến quán bar Tinh Ngữ, thật đúng là nhờ Kim thiếu gia từ vụ môi giới. Kim thiếu gia là khách quen của quán bar Tinh Ngữ, Bao Sư Hoa đổ không ít công sức vào anh ta. Lần này mời được Diệp đại thiếu gia, cũng coi như là trả Bao Sư Hoa một ân tình.

- Đúng vậy đúng vậy, cảm ơn Kim thiếu gia nể tình, đáp cầu dắt mối. Tối nay chi phí của cả mấy vị, đều tính vào lão Bao tôi, tôi mời khách...

- Ta nhớ vào!

Bao Sư Hoa nói một câu còn chưa dứt lời, Kim thiếu gia liền phun một ngụm vào trên mặt của ông ta.

- Lão Bao, dội nhiều nước tiểu mèo quá đúng không? Nói chuyện không có đầu óc! Văn ca là ông chủ thiếu tiền sao? Cho người mời khách cái gì? Hầu hạ cho tốt vào, Văn ca vui, sẽ tốt cho ông.

Diệp Hạo Văn cười xua xua tay, rất có phong độ nói:

- Tiểu Kim, không nên nói như vậy, Bao tổng cũng là có ý tốt. Bao tổng, ý tốt của ông tôi nhận, điều quan trọng vẫn là phải chơi cho vui vẻ.

- Đúng đúng, Diệp thiếu gia nói rất chính xác, chơi vui vẻ, chơi vui vẻ, nhất định phải chơi cho vui vẻ... Diệp thiếu gia, Kim thiếu gia, La thiếu gia, mời mời, mời vào trong.

Bao Sư Hoa đích thân dẫn đường, dẫn mấy vị công tử vào một chỗ ngồi tốt nhất trên tầng hai quán bar.

Ông ta đã sớm nhận được thông báo của Kim thiếu gia, Diệp Hạo Văn Diệp đại thiếu gia đến ủng hộ, chỗ ghế đầu này, đã sớm giữ lại. Thanh thế của Diệp gia, có lẽ vẫn không thể hoàn toàn đánh đồng với Tiêu gia Uông gia, nhưng cũng cực kỳ có hạn.

Hiện giờ, bất kể nhà quyền quý gia thế nào, chỉ cần trong nhà lão gia tử còn khoẻ mạnh, thế thì chính là thanh thế nhất đẳng. Thật sự những nguyên lão bách chiến này, đã suy yếu đi nhiều rồi, mấy vị người tài còn sót lại này, mỗi một vị đều là "quốc bảo".

Tương đối mà nói, tầm ảnh hưởng và sức kêu gọi của Diệp Hạo Văn trong hội con ông cháu cha ở thủ đô, cũng không hề kém so với Uông Thuật Văn, so với Tiêu Thiên, còn phải mạnh hơn vài phần.

Bởi vì nguyên nhân tính cách, hội của Tiêu Thiên tương đối hẹp. Tiêu Thiên kết giao bằng hữu, coi trọng vừa mắt. Tuyệt đối không phải là chó mèo gì lộn xộn, đều có thể lại gần trước mặt Tiêu nhị ca. Hơn nữa hội của Tiêu Thiên, chủ yếu là bạn bè cùng sở thích cùng vui chơi giải trí, hiệu quả và lợi ích tương đối ít hơn. Không giống những người Uông nhị thiếu gia và Diệp đại thiếu gia này, là lấy thủ pháp kinh doanh tạo ra vòng tròn mạng lưới quan hệ của bọn họ. Nhiều khi, coi trọng quyền lợi thống nhất, về phần tính cách hợp hay không, ngược lại coi là thứ yếu.

Số người của hội Tiêu Thiên không nhiều, nhưng coi trọng nghĩa khí là nhất.

Những hội của Uông Thuật Văn, Diệp Hạo Văn, mùi lợi dụng lẫn nhau rất nặng. Nhiều khi, thậm chí là người lừa ta gạt, xảo trá đấu đá lẫn nhau.

Tuy nhiên trong mắt người ngoài, thể hiện rõ là mấy vị công tử Uông Thuật Văn, Diệp Hạo Văn này đều biết chơi, càng hiểu được kết giao bằng hữu, nhìn qua cũng càng danh giá, thế lực càng lớn hơn nữa.

Điều này cũng giống như là người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem cách thức.

Đại thiếu gia của Diệp gia đến bất kỳ chỗ vui chơi giải trí nào trong nước, cũng nhận được người khác tiếp đón theo quy cách cao nhất.

Mọi người vây quanh chỗ ghế sofa Diệp Hạo Văn ngồi xuống, La Soái thực không khách khí, vừa đặt mông ngồi ở bên cạnh Diệp Hạo Văn, cơ thể mềm mại rơi thật sâu vào bên trong sofa, cùng với Diệp Hạo Văn phong thái phóng khoáng bên cạnh hình thành sự đối lập rõ ràng. Một người tràn đầy vẻ nam tính, người kia thì lại ẩn chứa vẻ đẹp "yếu điệu dịu dàng". Trình độ "giả gái" đến mức như thế, có thể cao hơn không chỉ một cấp bậc so với tên ái nam ái nữ bên cạnh Đoàn Khổng Tước.

Kim thiếu gia và một vị con ông cháu cha khác, không thấy kì lạ với kiểu tình huống này, ai cũng không để ý.

Quan hệ giữa Diệp đại thiếu gia và La Soái mật thiết, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, trong hội con ông cháu cha, đây là bí mật công khai. La Soái trong thời gian hai năm có thể nổi tiếng tột đỉnh trong giới giải trí, hơn phân nửa là có sự ủng hộ hậu trường của Diệp đại thiếu gia.

- Lão Bao, thoải mái đi, những việc phục vụ này, giao cho người dưới làm. Khẩn trương, gọi Ager lena đến đây, nhanh đi...

Vừa mới ngồi xuống, Kim thiếu gia liền liên miện thúc giục.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

DẶN DÒ CỦA TIÊU LÃO ĐẠI

Chương 106: DẶN DÒ CỦA TIÊU LÃO ĐẠI

Nói thực, hôm nay Kim thiếu gia rất hưng phấn.

Gã là khách quen của quán bar Tinh Ngữ, tuy nhiên hơn nửa năm rồi, cũng không tìm được cơ hội nói mấy câu với Ager lena, càng không nói đến việc gọi Ager lena đến cùng uống rượu nói chuyện phiếm.

Cũng không phải là nói Kim thiếu gia không có tiền, mấu chốt là không đủ thể diện.

Đối với người bình thường mà nói, Kim thiếu gia xem như con cháu nhà quyền quý, lão gia tử trong nhà rất có thực quyền, tại các hộp đêm khác, nhân hiệu Kim thiếu gia cũng là nổi tiếng, ai cũng không dám chậm trễ.

Nhưng Ager lena thì khác.

Con ông cháu cha toàn bộ thủ đô đều biết rằng, Ager lena là người của thiếu gia nhà họ Tiêu. Một quyền của Tiêu thiếu gia khiến cho lão tam nhà họ Uông gục xuống, lúc đó đứng đầu giành được Ager lena.

Kim thiếu gia thật sự không dám làm càn.

So với Tiêu Phàm, bất kể là gia thế hay là "giá trị vũ lực", hai bên đều hoàn toàn không ở trên cùng một cấp bậc. Mặc dù nói Tiêu nhất thiếu đã hơn nửa năm không có công khai lộ diện, nhưng hành tung của cháu đích tôn trưởng này của Tiêu gia vốn là thần bí khó lường, rồng thần thấy đâu không thấy đuôi. Trước đó, Tiêu Phàm đối với đại đa số công tử ăn chơi trác táng mà

nói, chỉ là người xa lạ. Nhưng hăn đột nhiên xuất hiện vào thời điểm Tiêu nhị bổ nhào, trực tiếp khiến lão tam nhà họ Ôn nhập viện ba tháng.

Sau đó lão Ôn gia đến đánh rằm cũng không dám.

Lão Ôn gia còn như thế, Kim thiếu gia được xem là cái quái gì?

Nếu chẳng may bị Tiêu Phàm bắt gặp anh ta đang có ý đồ với Ager lena, cũng cho anh ta một năm đăm, Kim thiếu gia sợ sẽ không chỉ nhập viện ba tháng. Nửa năm trước trận long tranh hổ đấu đó, Kim thiếu gia lại tận mắt chứng kiến. Ngay từ đầu nhiều loại thủ đoạn của Ôn Phi, quả thực khiến Kim thiếu gia giật nảy mình. Ai ngờ Tiêu Phàm vừa ra trận, "người trời" liền vào bệnh viện.

Kim thiếu gia tự hỏi kém quá xa so với lão Tam nhà họ Ôn, thì căn bản không thể nào so sánh được.

Tuy nhiên hôm nay đương nhiên có khác biệt.

Nhân vật chính của tối nay là Diệp đại thiếu gia.

Kim thiếu gia gã chỉ là một đám rảnh rồi, đi theo Diệp đại thiếu gia, có lẽ cũng chỉ là dầu thơm của người ta, cũng không cần phải chịu bao nhiêu mạo hiểm.

Trời sập xuống, có một người trên cao chống cho.

- Được, được, mời mấy vị chờ một chút...

Bao Sư Hoa liên tục gật đầu, cười hì hì.

Cuối cùng đã có người có ý với Ager lena rồi, Bao Sư Hoa vẫn là rất vui. Vốn dĩ có thể trèo lên cành cây cao của Tiêu nhất thiếu, Bao Sư Hoa cũng liền không nghĩ tới người khác nữa. Không ngờ Tiêu nhất thiếu lại mất tích từ đó, hơn nửa năm không lộ diện. Bao Sư Hoa trong lòng rất bồn chồn, rất

hoài nghi Tiêu Phàm không phải là thật sự thích Ager lena, chỉ là thưởng thức một chút cái mới mẻ. Thưởng thức xong rồi, việc này cũng xem như xong rồi.

Thực sự nếu như vậy, chẳng phải là quá lãng phí ư?

Để một mỹ nữ ngoại quốc quyến rũ như vậy trong quán bar, có thể nhìn không thể chạm vào, chỉ có thể giống như Bồ Tát, cũng không phải là một việc tốt. Bao Sư Hoa là thương nhân, thứ theo đuổi chính là ích lợi thay đổi lớn nhất.

Nhưng người khác sợ uy danh của Tiêu nhất thiếu, không dám có ý đồ, Bao Sư Hoa cũng không thể "cưỡng ép giới thiệu". Cho dù ông ta cưỡng ép giới thiệu, hiệu quả chỉ sợ cũng không khá hơn chút nào. Tiêu nhất thiếu một khi lộ diện, còn không phải sẽ khiến những người kia sợ tới mức tè ra quần sao?

Kinh doanh thâm hụt vốn như vậy, Bao Sư Hoa cũng không làm.

Nhưng Diệp đại thiếu gia, không nghi ngờ là đủ tư cách đối đầu với Tiêu nhất thiếu. Tiêu nhất thiếu nếu thật là chỉ chơi cái mới mẻ, thế thì trèo lên cành cây cao của Diệp đại thiếu gia cũng là kết cục rất tốt.

Sử dụng hết tính năng của đồ vật!

Tuy nhiên thái độ của Ager lena lại nằm ngoài dự liệu của Bao Sư Hoa.

Ager lena không ngờ không tình nguyện, và nói rõ cho ông ta, nếu cô tiếp Diệp Hạo Văn uống rượu, Tiêu Phàm biết, sẽ rất không vui.

Lúc nói những lời này, dáng vẻ của Ager lena đặc biệt nghiêm túc, cặp mắt to xanh thẳm, long lanh nhìn chằm chằm Bao Sư Hoa.

Bao Sư Hoa liền rất buồn bực, châm chọc câu chữ, nói:

- Ager lena, Tiêu lão đại hình như đã nửa năm không tới chỗ của chúng ta đúng không? Hẳn rồi cuộc là có ý gì?

Ager lena lắc đầu, nói:

- Cái này tôi cũng không biết, nhưng chính hẳn ta nói như vậy với tôi đấy.

- Vậy... Đi uống với Diệp đại thiếu gia bọn họ ly rượu, tán gẫu một lúc, vẫn được chứ? Dù sao cũng không biết Tiêu lão đại lần sau khi nào thì đến đây. Có lẽ, hẳn căn bản đã quên việc này rồi?

Ager lena vẫn rất nghiêm túc nói:

- Ông là ông chủ, ông bảo tôi đi uống rượu nói chuyện với họ, tôi vẫn sẽ đi. Nhưng Bao tổng, tôi tuyên bố trước, nếu chẳng may Tiêu tiên sinh tức giận, tôi sẽ không chịu trách nhiệm này, tôi sẽ giải thích rõ ràng với hẳn.

Đến thủ đô hơn nửa năm, Ager lena nói tiếng phổ thông càng thêm lưu loát, giọng điệu đã không còn kì quặc mấy.

Bao Sư Hoa lại buồn bực một lúc.

Trách nhiệm này, Ager lena không muốn gánh vác, ông ta Bao Sư Hoa cũng chưa chắc có thể gánh vác nổi.

Trầm ngâm một lúc, Bao Sư Hoa cắn chặt răng, nói:

- Hay là cô đi đi, Tiêu tiên sinh nếu thật sự truy cứu, tôi đi giải thích.

- Được.

Ager lena không dây dưa nữa, gật đầu nhận lời.

Nhìn thấy đi theo ở phía sau Bao Sư Hoa, mỹ nữ ngoại quốc phong tình, Kim thiếu gia tim đập thành thịch, một tiếng "cục", không chịu được nuốt

từng ngụm nước miếng.

Có lẽ tiếng Kim thiếu gia nuốt nước miếng quá lớn, Diệp Hạo Văn đang nâng chén rượu lên đưa tới bên miệng không kìm nổi cười mắng:

- Tiểu Kim, nhìn cậu kia, chưa từng gặp phụ nữ à?

Kim thiếu gia cũng không hổ thẹn, cười nói:

- Văn ca, phụ nữ thì gặp qua rồi, nhưng xinh đẹp như vậy thú vị như vậy, thì đúng là chưa gặp nhiều.

- Thật không?

Diệp Hạo Văn nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, rất là xem thường.

Kim thiếu gia trong mắt người thường cao cao tự tại, trong mắt Diệp đại thiếu gia xem ra cũng không có khác để nhủi là mấy. Tuy nhiên trong hội có quy định của hội, Diệp Hạo Văn cũng không nói ra cảm nhận của mình. Bất kể nói thế nào, Tiểu Kim vẫn rất tôn trọng y, Diệp đại thiếu gia giữ cho anh ta chút thể diện.

Nhưng sau đó, ánh mắt của Diệp Hạo Văn bỗng nhiên cũng thẳng tưng, nhìn Ager lena khoan thai bước liên tục đến gần, cánh tay liền cứng ngay tại đó, ngay cả ly rượu cũng quên để xuống.

- Giai nhân!

Trong đầu Diệp Hạo Văn, trong nháy mắt hiện lên cái từ ngữ này.

Hơn nữa là tuyệt đại giai nhân.

Bất kể diện mạo, dáng người, khí chất hay là vẻ phong tình ngoại quốc nồng đậm kia, Ager lena đều hoàn toàn xứng đáng được ca tụng là tuyệt đại giai nhân. Hơn nữa đôi mắt xanh thăm kia, sâu tựa như biển, hồn xiêu

phách lạc. Tuy rằng còn cách xa một khoảng cách, ánh đèn tầng hai cũng không phải là sáng như vậy, Diệp Hạo Văn lại vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng điểm này.

Tiểu Kim hé miệng cười thâm.

- Giả bộ!

Còn tưởng rằng Diệp đại thiếu gia người gặp qua bao nhiêu mỹ nữ, còn không phải là giống nhau ư?

Mọi người quen biết như vậy, ai không biết ai!

Trên khuôn mặt đẹp trai của La Soái, lại lóe lên một vẻ âm trầm, giống như rất có chút hâm mộ ghen tị.

Cô gái Nga da trắng này vừa đến, lập tức đã che kín ánh sáng rực rỡ của đại minh tinh, không chừa ra nửa tý. Gần hai năm qua, La Soái đã rất không quen với loại cảm giác đột nhiên bị người ta lừa đi này.

Nhưng giống như Tiểu Kim, gã cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Diệp đại thiếu gia hiền lành thì hiền lành, nếu thật sự khiến y tức giận, hậu quả lại rất nghiêm trọng. Những người đang ngồi đây, không có người nào hiểu rõ Diệp Hạo Văn hơn La Soái. Tất cả vẻ phong độ nam tính, thực ra đều là giả vờ.

La Soái đã từng thấy vẻ mặt dữ tợn khác của Diệp Hạo Văn, hơn nữa không chỉ thấy qua một lần.

- Diệp tiên sinh, xin chào!

Ager lena đi tới, không đợi Bao Sư Hoa giới thiệu, liền chào hỏi Diệp Hạo Văn. Tự nhiên thoải mái, nho nhã lễ độ.

Là nữ hoàng hộp đêm của quán bar Tinh Ngữ, năng lực quan hệ xã hội của Ager lena thực sự rất không tồi. Chỉ là do lời dặn dò của Tiêu Phàm, đã giam cầm năng lực quan hệ xã hội này của Ager lena lại.

Lời vừa rồi Ager lena nói với Bao Sư Hoa đúng là xuất phát từ nội tâm. Cho dù bất kể cô và Tiêu Phàm chỉ quan hệ xã giao một lần, nhưng hết sức rõ ràng, Tiêu Phàm không phải kiểu người thích người khác làm trái ý của hẳn.

- Xin chào, Ager lena tiểu thư.

Diệp Hạo Văn chậm rãi đặt chén rượu xuống, đứng dậy, mỉm cười nói, đưa tay ra hướng đến Ager lena.

Phong độ tao nhã.

Diệp đại thiếu gia xưa nay là một người rất có phẩm vị, tuyệt đối không phải là nhà giàu mới nổi.

Ager lena đưa tay ra, và nhẹ nhàng bắt tay anh ta.

Diệp Hạo Văn lại không có cầm chặt tay cô không thả ra ngay trước mặt mọi người, thể diện là thứ mà Diệp đại thiếu gia rất coi trọng. Tuy nhiên chỉ là cái nắm nhẹ như vậy, cũng đã khơi dậy một trận gợn sóng trong đáy lòng Diệp Hạo Văn.

Người phụ nữ này quả thật là tinh phẩm, từ trên xuống dưới, mỗi một tác đều rất đẹp đẽ, cho người ta một cảm giác khác hoàn toàn với những người phụ nữ khác.

- Ager lena tiểu thư, xin chào...

Kim thiếu gia cũng kịp thời đưa tay ra hướng đến Ager lena.

Ager lena lại coi như không nhìn thấy, lập tức cầm lấy một ly rượu từ trên bàn trà, chào Diệp Hạo Văn một cái, nói:

- Diệp tiên sinh, tôi mời ngài một ly.

Từ đầu đến cuối, không hề nhìn Kim thiếu gia một cái.

Kim thiếu gia buồn sầu.

Ngay trước mặt Diệp Hạo Văn, lại không dám nổi cáu. Bằng không, đã phá rồi rồi. Không phải không nể mặt Ager lena, mà là không nể mặt Văn ca.

Diệp Hạo Văn mỉm cười chạm ly với Ager lena.

Tiếp đến tất cả những gì Ager lena làm, mới thật sự khiến mọi người rơi kính mắt xuống đất.

- Diệp tiên sinh, cảm ơn ngài tới quán bar Tinh Ngữ cổ vũ. Diệp tiên sinh, tạm biệt.

Ager lena đặt chén rượu xuống, nói nhỏ nhẹ. Ngay cả sô pha cũng chưa từng ngồi một chút, liền cáo từ rồi.

Diệp Hạo Văn không khỏi ngạc nhiên.

- Ager lena tiểu thư, cô đây là ý gì?

Ager lena hướng về phía Diệp Hạo Văn khẽ khom người, rất lễ phép nói:

- Diệp tiên sinh, rất xin lỗi, tôi không thể uống nhiều với ngài. Đây là Tiêu tiên sinh đã dặn dò, tôi không thể làm trái lệnh của ngài ấy.

- Tiêu tiên sinh? Tiêu tiên sinh nào?

Mặt Diệp Hạo Văn, trong nháy mắt trầm xuống, vô cùng không hài lòng.

Ager lena ngạc nhiên nói:

- Diệp tiên sinh, ngài không biết Tiêu tiên sinh là ai ư? Chính là Tiêu Phàm tiên sinh. Ngài có lẽ biết chứ ạ?

Thần sắc hết sức thuần khiết ngây thơ, giống như rất đỗi ngạc nhiên với kiến thức nông cạn của Diệp Hạo Văn.

- Tiêu Phàm? Cô nói là vị đạo sĩ kia của Tiêu gia ư? Ha ha, hẳn nói gì với cô vậy? Bảo cô không được uống rượu với ta sao?

Diệp Hạo Văn thần nhiên hỏi, khóe mắt không ngừng nháy lên. Những người quen biết y đều rất rõ ràng, Diệp đại thiếu gia lúc này là tức giận thật.

Kim thiếu gia ngẫm rít một hơi khí lạnh.

- Vị đạo sĩ kia của Tiêu gia!

Nghe lời này, Diệp đại thiếu gia không định cho Tiêu Phàm một chút thể diện. Nói như vậy, Diệp Hạo Văn nếu không phải là tức giận đến mức độ nhất định, cho dù là xuất phát từ lễ tiết xã giao cơ bản nhất, Diệp Hạo Văn cũng không nói như vậy.

Kim thiếu gia bỗng nhiên có một dự cảm điềm gở.

Tối nay, gã xúi Diệp Hạo Văn đến quán bar Tinh Ngữ có lẽ là một chủ ý rất không hay.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tửu Thần

Chương 107: Tửu Thần

Adger Lena hình như một chút cũng không nhận ra sự khó chịu của Diệp Hạo Văn, khẽ gật đầu.

Mái tóc vàng của cô có chút lay động tựa như những cơn sóng vàng. Cô nghiêm túc nói:

- Vâng, Diệp tiên sinh, Tiêu tiên sinh đã dặn tôi rằng, nếu tôi không nghe lời y, y sẽ nổi giận đó.

- Thế à? Vậy cô cứ việc ngồi xuống ở đây vậy. Về phía Tiêu đạo trưởng, tôi sẽ nói với hắn. Đảm bảo là hắn sẽ không giận đâu. Với lại, cho dù hắn có giận đi chẳng nữa, cũng chẳng có gì to tát cả.

Diệp Hạo Văn cười một cách lạnh lùng rồi nói.

- Xin lỗi, Diệp tiên sinh. Tôi vẫn không thể nhận lời được, tôi đã hứa với Tiêu tiên sinh rồi.

Adger Lena nói xong, bèn hướng về phía Diệp Hạo Văn khẽ cúi người lễ phép.

- Ấy, cô làm như vậy là có ý gì?

La Soái vốn dĩ lẳng lặng ngồi ở Sopha suốt từ nãy đến giờ, mang theo ánh mắt thù địch nhìn Adger Lena, bây giờ cuối cùng cũng bộc phát rồi. Đứng “phăng” dậy, mặt đầy sát khí quất.

- Lão Bao, ông có lộn không vậy, đây là Diệp thiếu gia đó!

Bao Sư Hoa sớm đã toát đầy mồ hôi lạnh.

Mở vũ trường ở Tứ Cửu Thành này, cũng kiếm được lợi, nhưng rắc rối cũng không ít. Con ông cháu cha ăn chơi trác táng ở đây nhiều vô kể. Cứ cho là hậu thuẫn của Bao Sư Hoa không phải là kém, nhưng đối mặt với một thế lực có phân lượng cực lớn như vậy, vẫn là không thể đắc tội được.

Adger Lena vẫn dềm nhiên mỉm cười, nói với La Soái:

- Tôi biết anh, anh chính là diễn viên nổi tiếng đó, anh nhìn đẹp lắm...

Kim thiếu gia nhin không được, cười khúc khích ra tiếng, ngay sau đó thấy không hay, nên lập tức ngậm miệng, quay đầu đi, không nhìn La Soái nữa.

Biểu cảm của La Soái lúc này là hết sức đặc sắc.

Nghe giọng điệu Adger Lena, rõ ràng là đang khen một người con gái. Trên thế gian này từ cổ chí kim, có thể khen con trai là “đẹp” sao?

- Tôi có đẹp hay không, không đến phiên cô nói, cô ngoan ngoãn ngồi ở đó cho tôi. Nếu không, đừng trách tôi không khách sao nhé.

Không khí lúc này lập tức trở nên căng thẳng.

Diệp Hạo Văn không ngăn cản La Soái, hiển nhiên là những lời của La Soái cũng chính là những gì anh ta muốn nói, chỉ là do trở ngại về mặt thân phận, nên ngại chính miệng nói ra thôi. Diệp đại thiếu gia ở khu đô thành này, vẫn chưa để mất mặt trước những người như thế này.

- La tiên sinh không khách sáo như thế nào chứ? Nói cho tôi nghe xem nào?

Một giọng nam ấm áp, đột nhiên vang lên.

Mọi người hướng về phía giọng nói phát ra. Chỉ thấy cách đó không xa có một nam thanh niên mặc áo đời Đường màu xanh nhạt đang đứng ở đó, chính là Tiêu Phàm. Ở đó có nhiều người như vậy, mà không ai để ý Tiêu Phàm xuất hiện từ khi nào. Giống như tự nhiên từ đâu đó nhảy ra vậy.

Quán bar Tinh Ngử tràn ngập “trao thanh gái lịch”, ai nấy đều ăn diện rất thời thượng. Những thiếu gia tiểu thư ăn vận toàn hàng hiệu thì nhiều vô kể.

Cách ăn mặc như vậy của Tiêu Phàm so với không khí ở đây có vẻ rất không hợp.

Tiêu Phàm dường như không quan tâm chuyện này, điềm đạm nhìn La Soái, không một chút ác ý.

- Tôi...

La Soái thì toàn thân rung rẩy, miệng há to, nhưng không nói không được gì.

Tuy Diệp Hạo Văn có thể gọi Tiêu Phàm là “tên đạo sĩ của Tiêu gia”, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc La Soái có thể xưng hô như vậy. La Soái là nhờ những anh công tử này nâng đỡ cho, chính vì lẽ đó, gã rõ hơn ai hết rằng những thiếu gia nhà giàu này là không thể đụng được, họ có thể nâng anh lên, cũng có thể đập anh xuống.

Thật muốn đắc tội người ta, nhưng có lẽ không đơn giản như vậy!

- Tiêu...

Adger Lena thì lại hoan hô một tiếng, vẻ vui mừng hiện rõ trên mặt.

Tiêu Phàm nhìn cô cười khẽ gật đầu. Một cách chậm rãi, Adger Lena ngay lập tức bước tới bên cạnh hắn, đưa đôi bàn tay ra bắt lấy tay phải của Tiêu Phàm, không ngừng đưa đưa nhè nhẹ, hệt như con chim nhỏ nấp vào người vậy. Vẻ vui mừng này, cả lời nói bộc lộ tình cảm, so với thái độ đối với Diệp Hạo Văn là hoàn toàn khác.

Diệp Hạo Văn nhìn mà tức đến bốc hỏa.

Nhắc tới việc này quả thật là không còn gì để nói. Adger Lena thích Tiêu Phàm, người khác cũng không can thiệp được. Điều đáng nói ở đây là tính chất công việc của Adger Lena khác biệt. Nếu nói về lý, cô thân thiết với

Tiêu Phàm, vành tai và tóc mai chạm vào nhau cũng đã đành. Đẳng này ngay trước mặt nhiều người, một chút nể mặt Diệp Hạo Văn cũng không có. Với Tiêu Phàm thì đánh như kẹo. Diệp đại thiếu gia chưa tức đến điên tiết lên đã là khá lắm rồi.

- Trưởng phòng Tiêu, xin chào.

Diệp Hạo Văn chủ động chào hỏi Tiêu Phàm, giọng điệu hết sức lạnh lùng. Bất kể là ai cũng có thể nhìn ra, Diệp đại thiếu gia đang rất không vui. Trong những công tử nhà giàu, hoàn toàn không có cách chào hỏi như vậy.

Tiêu Phàm hơi nhăn mày. Thản nhiên nói:

- Tiểu Diệp, vậy là có ý kiến với tôi ư?

Diệp Hạo Văn trong lòng rất bức dọc.

Tuy xét về tuổi tác, Tiêu Phàm có vẻ lớn hơn anh ta một tuổi, nhưng cách gọi Tiểu Diệp như vậy, thật sự đã làm cho Diệp đại thiếu gia hết sức tức giận. Chỉ là một câu xưng hô hết sức đơn giản, đã có thể thấy rõ sự phân biệt cao thấp giữa hai người.

- À không. Tôi cùng Trưởng phòng Tiêu không mấy khi qua lại, không thể nói lên ý kiến gì đâu. Với lại Trưởng phòng Tiêu làm việc ở bộ phận tôn giáo, là nhân sĩ sùng đạo, tôi thì kinh doanh, chúng ta về mặt công việc cũng không có gì là liên quan cả, càng không thể có ý kiến gì được.

Diệp Hạo Văn cũng không phải hiền lành gì, lập tức đáp trả một cách mỉa mai.

Kim thiếu gia và Bao Sư Hòa toát cả mồ hôi lạnh.

Kim thiếu gia không ngừng ra dấu với Diệp Hạo Văn, xin anh ta vạ vạ không được chọc giận vị thiếu gia này, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng.

Diệp Hạo Văn làm như không nhìn thấy.

Trong lúc này, cho dù Tiêu Phàm có giết chết anh ta, thì một Diệp đại thiếu gia như anh ta không thể mất mặt như vậy được.

Tiêu Phàm cười cười, liền nói:

- Nói vậy, Diệp gia đối với tôn giáo và người sùng đạo cũng có thành kiến ư?

Diệp Hạo Văn cười một tiếng, nói:

- Trưởng phòng Tiêu hiểu lầm rồi, cái này đâu có can hệ gì tới Diệp gia đâu? Cá nhân tôi cũng không có thành kiến với tôn giáo và người theo đạo gì cả, tôi chỉ là không quen giao tiếp với người giả thần giả thánh thôi!

Nếu là những người bình thường, không cần biết nói thế nào cũng không thành vấn đề, nhưng con cháu Tiêu gia và Diệp gia tuyệt đối không phải là người tầm thường. Tiêu Phàm không lộ vẻ gì, muốn gán cho Diệp gia một cái danh “phản đối tôn giáo”, tuy nhiên Diệp Đại thiếu gia cũng không phải là hạng dễ bị mắc lừa.

Tiêu Phàm cười nói:

- Tiểu Diệp, ở đây là quán bar, chúng ta không nên gây sự ở đây. Ta mà động thủ với người, đó là ức hiếp người. Nhưng hôm nay người làm như vậy, quả thật là không phải đạo. Không giáo huấn người một trận, lần sau người vẫn sẽ tái phạm. Như vậy đi, người ra đề đi, chúng ta đấu với nhau, ai thua thì người đó rút khỏi đây, thế nào?

Bỗng nhiên lúc đó, Tiêu lão đại đổi lại bộ mặt công tử nhà giàu. Hơn nữa như từ trên cao nhìn xuống, nói thẳng muốn giáo huấn Diệp gia đại thiếu gia.

Nếu là người quen biết nhìn thấy thần thái này của Tiêu Phàm, nhất định sẽ chọn to mắt kinh ngạc.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Không ngờ trên người Tiêu Phàm lại phát sinh biến hóa cực lớn như vậy.

- Được thôi, Trưởng phòng Tiêu ra một đề mục đi, tôi sẽ tiếp.

Diệp Hạo Văn lập tức đáp, âm thầm thở phào một cái.

Anh ta đã từng nghe nói sự uy phong trong quyền cước của Tiêu Phàm, cho dù là chưa tận mắt nhìn thấy. Cái người tên Uông Lão Tam của Uông gia vừa mới đi bộ đội về phải ở trong viện 3 tháng, đây là sự thật. Toàn bộ những người có gia thế ở kinh thành đều biết việc này.

Nếu Tiêu Phàm mà thật sự muốn động thủ, thì Diệp đại thiếu gia sẽ không xong ngay.

Việc như vậy, kêu đồn công an cũng chưa chắc giúp được gì nhiều, cho dù là Diệp đại thiếu gia đi chẳng nữa cũng sẽ bị đánh đến nhập viện. Đồn công an chưa chắc dám bắt cháu đích tôn của Tiêu gia về đồn tạm giam.

Bây giờ nghe Tiêu Phàm sẽ không động võ với gã, Diệp Hạo Văn nhất thời cảm thấy yên lòng.

Còn đề mục khác thì Diệp đại thiếu gia không biết sợ ai bao giờ.

- Tôi ra đề sao? Cũng được. Nếu chúng ta đã ở quán rượu, thì hãy so tửu lượng đi.

Ánh mắt của Tiêu Phàm, ngay lập tức liếc về phía bàn trà.

- So tửu lượng sao?

Diệp Hạo Văn cười phá lên, nhìn vào ánh mắt của Tiêu Phàm, mang vẻ muốn trêu tức.

Trên gương mặt thanh tú của La Soái, cũng hiện ra vẻ châm chọc.

Kim thiếu gia mở to mắt, có chút không thể tin nổi nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu lão đại đại khái là chưa từng nghe nói về tửu lượng của Diệp đại thiếu gia rồi? Đừng nhìn bề ngoài Diệp Hạo Văn không giống một mãnh nam, lại được mệnh danh là “Tửu thần” trong giới ăn chơi. Đây là một bản lĩnh bẩm sinh, vì bố của Diệp Hạo Văn cũng uống rất được. Nghe nói loại rượu Mao Đài năm mươi ba độ do nhà họ Trần cất, một mình có thể uống một hai bình.

Từ khi chơi với Diệp Hạo Văn, Kim thiếu chưa từng thấy Diệp Hạo Văn uống say bao giờ. Mặc cho mọi người điều đồ cả rồi, Diệp đại thiếu vẫn đứng vững, còn hết sức tỉnh táo.

Kim thiếu từng cùng với Diệp Hạo Văn so tửu lượng, năm sáu người luân phiên nhau cũng không thể chuốc say Diệp Hạo Văn, ngược lại những người đó đều say khướt, người nào người nấy đi đứng loạng choạng, được người ta khiêng ra ngoài.

Tiêu Phàm lại dám so tửu lượng với Diệp Hạo Văn sao!

Đúng là điên rồi.

- Đúng, là so tửu lượng. Đương nhiên, nêu Tiểu Diệp người cảm thấy không thích hợp, cũng có thể đổi đề mục khác, do người quyết định.

Tiêu Phàm trên mặt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên.

Dưới ánh đèn không sáng mấy của quán rượu, sắc mặt của Tiêu Phàm trở nên tái nhợt.

Nhìn giống như đang bệnh vậy.

- Không cần đâu, cứ so rượu đi.

Diệp Hạo Văn cười ha ha, vung tay một cái nói.

- Uống rượu rất tốt, dùng Vodka đi, là loại rượu ngon của nước Nga chúng tôi.

Adger Lena gần như không hề ý thức được tính nghiêm trọng của cục diện, cao hứng nói. Nước Nga là dân tộc rất yêu chuộng rượu, ở cái nơi cực Bắc cực rét đó, không uống rượu thì lạnh chịu không nổi được. Bất kể là ở thành phố nào, chỉ cần đến tối, trên phố mọi lúc đều có thể nhìn thấy những gã say nằm lăn lóc.

Tiêu Phàm cười nhẹ, nói:

- Vodka thì yếu quá, uống không đủ vị mạnh. Uống rượu xái Hồng Tinh sáu mươi độ đi.

Ở phương Tây cái gọi là Whiskey, Vodka, kỳ thật chẳng qua độ cồn chỉ có 40% mà thôi, trong nước rất nhiều loại rượu trắng có độ cồn cao hơn Vodka nhiều.

Một số xưởng rượu sản xuất loại rượu nguyên chất, nồng độ thậm chí đạt tới 68 độ, còn có những loại đạt 70 độ. Tuy nhiên những loại rượu này trên thị trường rất ít khi thấy, loại rượu mạnh thường thấy nhất chính là rượu xái Hồng Tinh 60 độ. Hồng Tinh từng sản xuất loại rượu 63 độ, sau này thì không sản xuất nữa.

- Rượu xái ư?

Diệp Hạo Văn nhếch miệng một cái, thái độ khinh thường biểu lộ rất rõ ràng.

Lớn từng tuổi này rồi, Diệp đại thiếu thật sự là chưa uống qua loại rượu nhân gian như vậy, nhất là sau khi bắt đầu làm việc, thâm nhập giới kinh doanh. Nếu như là loại rượu trắng sản xuất trong nước, không phải là Mao Đài thì cũng là rượu ngũ cốc.

Xem ra đạo sĩ đúng là đạo sĩ, chưa từng thấy qua sự đời.

- Ủ, rượu xái.

Tiêu Phàm gật gật đầu, thản nhiên nói.

- Được, rượu xái thì rượu xái. Trưởng Phòng Tiêu muốn uống như thế nào?

Tiêu Phàm ánh mắt vung mạnh một cái, bình tĩnh nói:

- Các người có bốn người, tôi một người. Cứ như vậy đi, các người mỗi người một ly, tôi một mình bốn ly. Ai ngã xuống trước thì người đó rời đi.

“Ồa” một tiếng, hiện trường bắt đầu náo động.

Một đấu bốn!

Hơn nữa còn bao gồm cả “Tửu thần” trứ danh của giới cậu ấm.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Tiêu Phàm, giống như đang nhìn vào một người điên, hơn nữa còn là loại điên đến mức độ lợi hại, không có thuốc chữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đấu Rượu (Thượng)

Chương 108: Đấu Rượu (Thượng)

Diệp Hạo Văn cười thất thanh, một chút cũng không có ý định rút lui.

Rất nhiều khách vẫn lai bị thu hút bởi tiếng cười, đều rõi rít qua xem vui, muốn xem thử bên này đã xảy ra chuyện hấp dẫn gì. Vốn dĩ Adger Lena đến đã khiến chỗ này thành trung tâm của những ánh nhìn xung quanh. Rất nhiều khách đến bar tuy không quen biết Diệp đại thiếu gia, nhưng nhìn thấy bộ dạng làm bộ làm tịch của Diệp Hạo Văn, cũng đoán được tám chín phần. Nhất định lại là một trong những câu ẩn trữ danh trong Tứ Cửu thành.

Ở kinh thành, không phải có tiền là đủ đâu, thiếu nhiều nữa là đẳng khác.

Anh có nhiều tiền hơn đi chẳng nữa, cũng không dám ở hoàng thành này đi ngang đi dọc, người có thể xử lý anh nhiều hơn anh tưởng. Những thương nhân chìm nổi trong quốc nội cũng đã giải thích rất rõ về điểm này.

Thành cũng đụng đến quan phủ, bại cũng đụng đến quan phủ!

Cái gọi là phú hào, nếu nói muốn giam anh vào ngục, thì anh liền bị giam ngay. Phục hay không phục thì cũng thế!

Còn về phần những tên vô công rồi nghề tự xưng là “Kinh thành thiếu gia” “Kinh thành công tử”, ở trong mắt người sành đời, quả thực là có thể khiến người ta cười đến rụng răng.

Bối cảnh quan trường không có thực lực, còn cái gọi là mấy thiếu gia công tử, hoàn toàn chỉ là những tên cặn bã, đụng phải những con ông cháu cha thực sự, chỉ có nước bị đánh tới thương tích đầy mình mà thôi.

- Tiêu trưởng phòng, thật đúng là trâu, anh đúng là trâu lắm! Anh xác định là không uống say chứ?

Diệp Hạo Văn cười lớn, đột ngột dừng hẳn, đôi mắt nhìn thẳng vào Tiêu Phàm, gặng từng chữ một hỏi.

Tiêu Phàm vẫn cứ bình tĩnh như thường, gật gật đầu. Hạ thấp giọng nhưng rõ ràng mà nói:

- Tôi chắc chắn.

- Được lắm!

Diệp Hạo Văn liền giơ ngón tay cái về phía Tiêu Phàm.

- Chư vị đại ca đại tỷ, nói với mọi người một chuyện!

Diệp Hạo Văn lập tức mở to giọng kêu lớn.

Tất cả mọi người ngay lập tức lắng tai nghe, một quán rượu vô cùng ồn ào bỗng trở nên im lặng.

- Tại hạ là Diệp Hạo Văn, vị này là Tiêu Phàm. Tiêu tiên sinh muốn cùng tôi so tài uống rượu, luật là như vậy_____Rượu xái 60 độ, một đôi bốn. Bên chúng tôi có bốn người, mỗi người một ly, Tiêu tiên sinh một mình bốn ly. Ai ngã trước, thì người đó là gấu chó, tự mình xéo đi. Người còn đứng được chính là anh hùng. Tiêu tiên sinh, có đúng vậy không?

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

- Đúng là như vậy.

- Được!

Người vây quanh lập tức hồi hộp, vẻ mặt đầy hào hứng.

Thật là hết xảy!

Thật không ngờ đêm nay lại còn có một tiết mục hấp dẫn như vậy.

Khách ở quán bar cũng hết sức lấy làm lạ, đấu rượu cũng không phải không có, chỉ là đấu bằng rượu xái 60 độ, chắc chắn là lần đầu thấy. Rượu này thì không thể đùa được, cứ uống như vậy, cuối cùng người ngã xuống, nhất định sẽ phải trực tiếp nhập viện.

- Tiền cược đâu? Diệp thiếu gia, Tiền cược thế nào?

Trong đám đông cũng có người quen biết Diệp Hạo Văn, liền giương cổ kêu lên, vô cùng hưng phấn.

Diệp đại thiếu gia không phải là hạng tiểu nha nội tâm thường, được gọi là hạng cứng rắn lão làng của Diệp gia.

- Tiền cược? Tiền cược ở đây!

Diệp Hạo Văn dơ tay chỉ thẳng về hướng Adger Lena.

- Nữ hoàng hộp đêm của các người, cô nàng nước ngoài này! Ai thắng, cô ta sẽ theo người đó! Còn người thua, sẽ tự xéo khỏi đây, ai còn dây dưa chưa hiểu, người đó là tên khốn khiếp!

- Woa!

Lại là tiếng woa vang ầm, chấn động cả tòa nhà.

Sớm đã biết, chỉ cần có Adger Lena ở đây, quán bar này sẽ không thể bình yên được. Nửa năm trước vừa mới diễn ra một màn náo động, nay lại xảy ra nữa rồi!

Lần này không phải đấu bằng nắm đấm, mà là so tài uống rượu.

Vẫn kích thích chẳng khác gì lần trước.

Khách hiểu biết về Diệp Hạo Văn cũng rõ, về đêm, đương nhiên là Diệp đại thiếu gia sẽ bị kích thích, hơn nữa đây còn là một kích thích lớn. Nghe đi,

cả “tên khốn kiếp” cũng đã nói ra miệng rồi.

Đích tôn của Lão Diệp gia, từ lúc nào trở nên không chú ý lời nói như vậy nhỉ?

- Tiêu Phàm, luật là như vậy? Đã rõ chưa?

Đợi những tiếng khen ngợi dần dần lắng xuống, Diệp Hạo Văn quay về phía Tiêu Phàm, vừa cười vừa hỏi, trên mặt hiện vẻ ngạo mạn, bất kể như thế nào cũng không che dấu được. Diệp Hạo Văn vốn không phải là người mạnh động như vậy, thực sự thì tối nay cô gái tóc vàng này đã làm cho Diệp Hạo Văn tức tối hết sức, công thêm tên Tiêu Phàm này nữa, bộ dạng hò hét như vậy, cái khác có thể nhìn cái này thì không!

So cái khác thì có thể thua chứ, so tửu lượng với ta sao?

Uống cho người chết!

Tiêu Phàm thản nhiên gật đầu, quay sang Bao Sư Hoa, ôn tồn nói:

- Bao tổng, kê sẵn xe cứu thương qua đây, đến lúc đó còn đưa Tiểu Diệp đi nữa.

Xung quanh lập tức vang lên tiếng cười thất thanh.

Diệp Hạo Văn tức điên, trong mắt bùng cháy ngọn lửa tức giận.

Tiểu tử giỏi lắm, thường ngày không thấy ngươi khiêu ngạo như vậy.

Bao Sư Hoa ngoài gật đầu đáp trả, chỉ có toàn thân không ngừng thoát mồ hôi lạnh.

Tiên lệ uống rượu đến chết, không phải là hiếm.

Nhưng mà nếu để xảy ra việc uống chết vị đại nha nội (con ông cháu cha) ở quán rượu của y, chỉ sợ quán Tinh Ngữ thật sự phải dẹp tiệm luôn rồi. Chỉ là trong lúc này, y thật sự không có cách nào ngăn việc này lại.

Cháu đích tôn của hai nhà Tiêu gia và Diệp gia đấu nhau như vậy, y khư khư chỉ là một ông chủ của quán rượu, làm sao có thể can dự vào được? Đừng nói Bao Sư Hoa y, nhìn khắp Tứ Cửu thành này, những công tử có thể xen vào, đếm trên đầu ngón tay, cũng không vượt quá năm người.

- Lão Bao, dọn bàn, mang rượu lên đây!

La Soái ở một bên nói một cách âm hiểm, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Đừng thấy thân hình anh ta mảnh khảnh, cơ bắp không chút rắn chắc, tửu lượng cũng lại hết sức tốt. Tuy vẫn không thể so sánh với Diệp Hạo Văn được, nhưng cũng có thể xem là một “thùng rượu” cực giỏi. Lúc trước gã có thể tiếp cận Diệp Hạo Văn, cũng là nhờ vào tửu lượng không tồi của mình, người ở cả bàn rượu, uống đến cùng cũng chỉ có hai người là gã và Diệp Hạo Văn còn tỉnh táo.

Chỉ cần không động đến vũ lực, gã một chút cũng không sợ cái tên “đạo sĩ” của nhà họ Tiêu này.

Chiều theo yêu cầu của La Soái, nhân viên của quán bar trực tiếp bày ngay một “lôi đài” ở đại sảnh lầu một. Những hoạt động giải trí khác của quán rượu đều ngừng lại cả, màn “đấu rượu” này đã trở thành màn giải trí đặt sắc và long trọng của quán Tinh Ngữ trong buổi tối hôm nay.

Người khác không nói, chỉ cần xét thân phận của hai bên, cũng đủ hù chết người khác.

Chớ nói chi đến cái “phần thưởng” dung mạo như tiên đó nữa chứ.

Nửa năm trước, Tiêu Phàm đã thắng, người ở Tinh ngữ quán đều biết Adger Lena đến Hoa Hạ Quốc, thuộc về Tiêu Phàm, theo nghĩa nào đó, Adger Lena chính là người của Tiêu Phàm.

Nếu hôm nay mà thua, Tiêu đại ca từ nay trở đi sẽ không xuất hiện ở Tinh Ngữ tửu quán nữa.

Người con gái của mình cũng để người khác cướp mất, làm sao còn mặt mũi nào nữa?

Với Diệp Hạo Văn mà nói, cũng không thoải mái lắm đâu.

Lúc này là chính miệng anh ta tuyên bố với toàn thể tửu khách ở quán bar này, trong đám đông, đều đã nhận định Diệp đại thiếu gia là người thách đấu. Hơn nữa còn là một đối bốn. Nếu vậy mà còn thua, Diệp đại thiếu gia không chừng phải biến mất khỏi giới ăn chơi của kinh thành một thời gian rất dài.

Không có mặt mũi nào nhìn mặt người ta nữa!

Màn đấu rượu của đêm nay không ai có thể thua cả!

Một cái bàn lớn được bày ra ngay chính giữa đại sảnh, toàn bộ ánh sáng đều được mở, đại sảnh sáng lên như tuyết.

Những người xung quanh bắt đầu náo động, ai cũng muốn chen lên phía trước, muốn có một tầm nhìn rõ ràng hơn. Hành lang của lầu hai cũng chật kín người, ai nấy đều mở to mắt, há to miệng, niềm hưng phấn không ngớt.

- Đưa rượu lên đây!

Diệp Hạo Văn đưa tay lên hét to.

La Soái, Kim thiếu cùng với một anh công tử khác, và gã bèn đứng lên hết.

Một bên bàn là Tiêu Phàm khoát trên mình áo đời Đường màu xanh, hết sức bắt mắt, nhưng không hề đơn độc. Adger Lena đứng sát bên cạnh hắn, luôn nắm chặt tay của hắn.

Lập trường của cô gái Nga này là vô cùng kiên định.

Mấy tên nhân viên hì hục đem đến tám bình Hồng Tinh nhất phẩm vẫn còn được gói lại khá đẹp, đây là loại rượu xái Hồng Tinh 60 độ đắt tiền nhất, ở chợ giá bán lên tới mấy trăm.

- Woa...

Đám đông lại một phen kinh hô.

Một số người khách không uống được lắm, vừa nghe đến hai chữ “rượu xái”, là liền có cảm giác muốn say rồi. Chỉ cần mở bình thôi, những người tửu lượng kém, vừa mới ngửi thôi cũng đã chịu không nổi rồi.

Tám bình rượu, mỗi bên bốn bình.

Nhân viên cũng đã đem lên thêm một ít mời rượu.

- Đem những thứ này lên làm gì? Mang xuống ngay!

Diệp Hạo Văn mở trừng hai mắt, lạnh lung quát.

Khi uống rượu mà bụng trống rỗng, cũng có sự khác biệt lớn. Bụng rỗng mà uống rượu là hại thân nhất, cũng dễ uống say nhất. Thường những người có từa lượng có thể uống một cân, nếu không có mời nhấm, có lẽ chỉ cầm cự được nửa cân.

Diệp đại thiếu gia chính là một siêu “tửu thần” chân chính, không cần biết là bụng trống hay không, cũng không có gì là ảnh hưởng cả.

Cái lợi thế này, không thể để Tiêu Phàm chiếm được.

Nhìn thân hình nhỏ nhắn, có vẻ nhiều bệnh, cứ để hắn uống rượu xái 60 độ không, coi hắn chết như thế nào!

Cháu đích tôn của Lão Tiêu gia nếu thật sự uống rượu đến chết, cũng xem như là một tin hấp dẫn đấy phải không?

Không biết Lão tiêu gia có chịu nổi người này không!

- Vâng, vâng...

Nhân viên làm việc liền đáp ứng, vội vã đem cất mời nhấm rượu đi, đem ra những cái chén hoa bằng sứ đẹp đẽ.

- Gì thế này, người nghĩ là đang mời rượu cho khách hả? Ánh mắt gì đây? Đem ra cái lớn hơn đi!

Lần này lại là La Soái phát điên lên.

Những người xem xung quanh vang lên tiếng tức cười, kì thực hình tượng của La Soái quá nữ tính đi, lại còn bày ra một bộ dạng hần học như vậy, nói thật là chẳng ra cái gì cả, khiến người khác buồn cười chịu không được, giống gã như vậy, trời sinh đã là một “tiểu thụ” rồi!

Gương mặt thanh tú của La Soái lập tức đỏ ửng lên, hung tợn quét ánh nhìn về phía đám đông, nhưng lại lần nữa dẫn đến một trận cười vang.

- Tiểu nương tử, xem xét lại đi?

Thậm chí còn có người xem thích bốn cợt, cười hì hì nói trêu một câu.

Cả quán cười phá lên.

Gương mặt nhỏ nhắn của La Soái lập tức từ đỏ chuyển sang xanh mét, hàm răng rung lên, hận không thể chửi ầm lên. Xem như y còn nhớ thân phận đại minh tinh của y. Ở trường hợp đông người như vậy, phải chú ý hình tượng của mình, đem những lời thô thực vừa đến cửa miệng nuốt trở vào bên trong.

Nhân viên đem tới hai ba ly rượu thủy tinh, đặt trước mặt các vị thiếu gia.

Nhìn ly rượu cực lớn, Kim thiếu và một anh khác sắc mặt bắt đầu tái xanh, mắt mở to sợ hãi. Nói thật, họ thật sự là chưa từng lấy ly lớn như vậy uống loại rượu xái Hồng Tinh nhất phẩm.

Nếu mà uống hết một hơi, chỉ sợ lập tức sẽ ngã xuống ngay.

Trước mặt Tiêu Phàm cũng bày ra bốn cái ly, xếp thành một hàng.

Tiêu Phàm chậm rãi cầm một bình rượu lên.

Bên kia Diệp Hạo Văn đã “Vụt” một cái, mở bình rượu ra, lập tức mùi hương tinh khiết của rượu lan tỏa bốn phía, mùi rượu ngút trời. Diệp Hạo

Vẫn một hơi đổ đầy ly rượu, vừa vặn đầy đến miệng ly, vung tay một cái, bình rượu đã được đặt ngay ngắn, chỉ có một chút rượu tràn ra miệng ly, động tác hết sức tự nhiên, vừa nhìn đã biết là cao thủ của giới uống rượu.

- Tốt lắm!

- Diệt đại thiếu gia cừ lắm!

Người vây quanh xem lại kêu la một trận, không ít người vỗ tay khen ngợi.

- Tránh ra tránh ra, tránh ra hết cho ta...

Chính vào lúc này, đám người phía cửa ra vào tự nhiên náo động lên, có người đang cố tiến vào phía trong.

Mọi người lập tức rướn cổ lên nhìn về hướng bên kia.

Không biết người chạy tới đây lại là thần thánh phương nào đây?

Không phải là đến gây rối chứ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đấu Rượu (Trung)

Chương 109: Đấu Rượu (Trung)

- Là Tiêu Nhị ca?!

Trên lầu hai có người tinh mắt đã thốt lên.

Người đến chính là Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành và Tiểu Quế Tử đều là anh em một bang.

- Anh!

Tiêu Thiên chen vào bên trong, kêu lên, mặt đầy vẻ giận dữ.

- Tiêu Thiên, em đến đây làm gì?

- Em mà không đến, thì ở đây sẽ có người làm ra vẻ ta đây rồi!

Tiêu Thiên bước nhanh tới bên cạnh Tiêu Phàm, tức giận nhìn Diệp Hạo Văn.

Diệp Hạo Văn thần sắc vẫn không đổi, còn bọn Kim Thiếu và La Soái đều rút cổ xuống một cách không tự chủ.

Người ta Tiêu Nhị gia là một lão làng, chứ không phải là lính mới.

Đoán chừng chính là Bao Sư Hoa cố tình báo cho Tiêu Thiên biết, sợ Tiêu Phàm một mình đấu rượu với người ta ở đây, lỡ như gặp bất trắc gì, y không gánh nổi trách nhiệm.

- Tiểu tử họ Diệp, giỏi ra rồi nhỉ, lại còn biết bày trò xảo quyệt nữa.

Tiêu Thiên nhìn chăm chăm Diệp Hạo Văn, lạnh lùng nói.

Hai người tuổi tác trạc nhau, thân hình cơ bản cũng giống nhau.

Diệp Hạo Văn thản nhiên nói:

- Tiêu Nhị, đừng nói khó nghe như vậy, gì mà bày trò xảo quyệt chứ?

- Một chọi bốn, có kiểu uống như vậy à? Không phải bày trò xảo quyệt là gì? Sao chứ, tưởng Tiêu Nhị ta là tên ngốc à?

- Này này, Tiêu Nhị, cái này người phải hỏi anh trai của người đi. Một chọi bốn, rượu xái, đều là đề nghị của hãn ta. Diệp Hạo Văn tôi đâu có ăn gian trong chuyện này, nếu người không phục, bốn người các người có thể cùng

lên, chúng ta bốn chọi bốn, không ai thiệt thòi cả. Diệp Hạo Văn tôi nếu mà nói sai, thì không phải là đàn ông.

Thấy Diệp Hạo Văn chắc chắn như vậy, Tiêu Thiên có chút nửa tin nửa ngờ, quay về phía Tiêu Phàm, hạ giọng nói:

- Anh?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Đúng, quả thật là do anh đề xuất. Tiêu Thiên, các người đứng sang một bên được rồi.

- Anh, như vậy không được!

Tiêu Thiên lập tức trở nên nóng nảy.

- Rượu không phải uống như vậy đâu, không có cái luật này. Chúng ta bốn chọi bốn công bằng hơn.

Gã biết anh mình võ nghệ cao cường, nhưng với việc uống rượu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Đánh nhau giỏi không nhất thiết là uống cũng giỏi. Hơn nữa Tiêu Thiên biết Diệp Hạo Văn là được mệnh danh “Tửu thần” trong giới thượng lưu – chỉ sợ đại ca mình không biết việc này, trùng kế của tên Diệp Hạo Văn.

Tửu lượng của Tiêu Thiên, so sánh với Diệp Hạo Văn thì thua xa, nhưng Giang Vũ Thành tửu lượng rất tốt, có lẽ vẫn còn thua cấp bậc của “tửu thần”, nhưng cộng thêm ba người, vẫn chắc ăn hơn. Dù thế nào cũng không thể để đại ca mình một chọi bốn.

Tiêu Phàm nhẹ lắc đầu, không hề để ý, nói:

- Tiêu Thiên, đứng xem một bên là được rồi. Một ít rượu như vậy, không say được ta đâu.

Tiêu Thiên trong mắt nổi đầy đom đóm.

Một ít rượu?

Đây là cả một cân rượu Hồng Tinh nhất phẩm 60 độ đấy!

Ở phía bên kia, Diệp Hạo Văn bắt đầu cảm thấy khó chịu, nói:

- Tiêu Phàm, Tiêu Nhị, hai người đã quyết định chưa? Một chọi bốn cũng được, bốn chọi bốn cũng được, sớm quyết định đi. Nếu không, các người cứ lên hết đây, chúng ta bốn chọi sáu cũng không thành vấn đề.

Bọn người Tiêu Thiên tổng cộng có năm người, đều là con cháu của hào gia thế môn trong kinh thành.

Tiêu Thiên hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Hạo Văn.

Tiêu Phàm lắc lắc tay.

Tiêu Thiên không còn cách nào khác, đành đứng sang một bên. Từ khi Tiêu Phàm nửa năm trước một quyền đánh ngã Uông Phi, Tiêu Thiên đối với anh mình càng thêm hết mực kính phục. Mắt nhìn đại ca chủ đã định, y cũng không dám nói thêm gì. Tuy nhiên nếu đại ca thật sự không chịu được nữa, vậy nhất định bọn họ sẽ cùng lên. Không nên một mình chơi như vậy.

“Bóc” một cái, Tiêu Phàm mở hai bình rượu xái ra.

Tuy nhiên cách mở bình của hắn so với người khác là không giống. Hắn đã trực tiếp bẻ gãy miệng bình rượu.

Tất cả mọi người lập tức đều mở to hai mắt kinh ngạc.

Không phải chứ?

Vậy cũng được sao!

Đây là đồ sứ cơ mà, rất là rắn chắc đấy.

Kết quả người ta dùng hai ngón tay tách ra, trực tiếp đứt thành hai đoạn.

Diệp Hạo Văn giật bắn người.

Xem ra chuyện Tiêu Phàm một quyền đánh ngã Uông Phi, tuyệt đối không phải là dùng “yêu pháp” gì, mà chính là công phu thật sự của hắn. Diệp Hạo Văn uống rượu mười mấy năm trời, chưa từng thấy ai mở bình rượu như vậy.

Vẻ lo lắng nổi lên trong lòng Diệp Hạo Văn một ít. Trong lòng có chút cảm thấy không chắc chắn.

Nhưng việc đã đến nước này, chỉ có thể tiến chứ không thể lùi.

Chẳng lẽ lại nhận thua, rồi xéo đi một cách mất mặt?

Nếu vậy Diệp đại thiếu gia thật sự không cần lăn lộn trong giới ăn chơi ở Tứ Cửu Thành nữa rồi. Không có kiểu tự làm mình mất mặt như vậy được.

Tiêu Phàm lấy một bình rượu xái từ từ đổ đầy bốn ly thủy tinh trước mặt. Bề mặt rượu của bốn ly hoàn toàn nằm trên một đường thẳng, không cao hơn cũng không thấp hơn. Cứ vậy tùy ý đổ đã có thể phân ra bốn lượng rượu bằng nhau.

Tiêu Phàm nâng ly rượu lên, hướng về phía Diệp Hạo Văn ý mời rượu một cái.

Diệp Hạo Văn “hừ” một tiếng, cũng nâng chén rượu lên, một hơi “ực ực” uống không ngừng, ba lượng rượu xái 60 độ trong nháy mắt đã được uống sạch.

“Bóc”!

Đặt chén rượu lên mặt bàn, mặt không biến sắc, tim cũng không đập nhanh.

- Tốt!

- Diệp đại thiếu gia giỏi lắm!

- Phong độ lắm!

Khấp lều lập tức vang lên tiếng hoan hô như sấm, xen lẫn tiếng vỗ tay.

Ba lượng rượu xái 60 độ uống một hơi cạn sạch, quả thật không phải là chuyện giỡn chơi.

Diệp Hạo Văn hơi mỉm cười, hai tay chấp lại, hướng về xung quanh biểu thị ý cảm ơn.

La Soái uống cũng không hề thua kém, chỉ chậm hơn Diệp Hạo Văn một nhịp, đợi khi Diệp Hạo Văn đáp tạ tất cả “khán giả”, ly rượu của gã cùng lúc cũng đã cạn.

Tuy nhiên trước mặt Diệp thiếu gia, lần này lại không mấy ai vỗ tay khen ngợi, không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

Kim thiếu và tên còn lại thì còn thua xa, cầm ly rượu lớn nhấp từng ngụm một, hai mắt nhắm tịt, bất kể là động tác hay là vẻ mặt, so với sự phóng khoáng của Diệp thiếu gia, hoàn toàn là một trời một vực. Xem ra, để bọn họ có thể uống hết chén rượu này phải mất vài phút.

Tuy vậy, đây cũng khá là đáng khen rồi.

Tiêu Phàm cười cười, nâng chén rượu lên miệng, hơi ngửa đầu ra, hần uống không có chút gì là gập gáp, động tác cũng không thay đổi là mấy, nhưng rượu lại không ngừng chảy vào trong miệng hần, trong nháy mắt chén rượu cũng đã cạn sạch.

Tiêu Phàm đặt cái chén không xuống, nâng chén thứ hai lên, vẫn cứ như vậy, không vội vàng hấp tấp mà uống, chưa từng nghe thấy phát ra một tiếng nào.

Chén thứ ba.

Rồi chén thứ tư!

Cho đến khi Tiêu Phàm đặt bốn chén rượu trống không xuống một cách ngay ngắn, thì trong chén rượu của Kim Thiếu và tên còn lại vẫn còn hơn phân nửa.

Sắc mặt của Tiêu Phàm vẫn trắng nhợt như trước, Một chút đỏ cũng không thấy, cứ như vậy lẳng lặng nhìn về phía Diệp Hạo Văn.

Tất cả mọi người ở đây đều đơ cả người.

Ngay cả bọn Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử cũng há hốc mồm nhìn Tiêu Phàm con người thư sinh ôn hòa nhã nhặn này một cách đầy kinh ngạc, sau một hồi lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Nguyên một bình rượu Hồng Tinh nhất phẩm chứ chẳng đùa!

Vậy mà có thể uống một hơi mà mặt không hề biến sắc!

Tiêu Thiên có năm mơ cũng không thể ngờ rằng, đại ca mình lại có tửu lượng kinh người như vậy.

- Hay lắm!

Trở mắt hồi lâu, cả quán rượu hoan hô khen ngợi như sấm.

- Tiêu nhất ca, xuất sắc lắm!

Những tiếng trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Chí ít là tại Tinh Ngữ tửu quán này, Tiêu Phàm đã sớm trở nên danh tiếng lẫy lừng.

Diệp Hạo Văn mặt biến sắc cầm bình rượu lên, lại tiếp tục rót đầy chén, đồng thời quét đôi mắt hung hăng về phía bọn Kim Thiếu, mặt lộ rõ vẻ không hài lòng.

Đúng là hai tên rác rưởi!

Kim Thiếu giật mình kinh hãi, liền không ngừng ngửa đầu ra, đem nửa chén rượu còn lại đổ hết vào bụng. Sau đó lập tức lấy tay bịt lấy miệng.

Chỉ một khắc sau, mặt của y liền đỏ lên như Quan công.

“Rắc”!

Tiêu Phàm lại bẻ gãy miệng bình thứ hai.

Lại tiện tay phân rượu thành bốn phần bằng nhau.

Diệp Hạo Văn lập tức ngửa mặt ra, uống cạn chén rượu xái thứ hai. Tuy nhiên lần này thì Diệp Hạo Văn vẫn chưa uống hết chén rượu, vẫn chừa lại một ít.

Sắc mặt và nhịp tim vẫn không đổi.

Danh hiệu “tửu thần”, không phải tự nhiên mà có.

Tốc độ uống hết chén thứ hai của La Soái thì có chút chậm hơn trước.

- Ơc!

Kim Thiếu miễn cưỡng cầm chén rượu lên, vừa uống được một chút, đã bịt miệng lại, chồm người xuống, không ngừng rên lên, rõ ràng là chịu không nổi rồi.

Một vị con ông cháu cha khác vẫn đang hết sức chống đỡ, nhưng chống cũng không nổi, không phải đang uống mà là đang nhắm rượu.

Tiêu Phàm vẫn không hề hấp tấp, từ từ uống cạn ba chén rượu xái, sắc mặt vẫn không có gì thay đổi, chẳng khác nào thứ mà hần vừa uống là ba chén nước bình thường, không ảnh hưởng gì đến hần cả.

Tiêu Phàm nâng hai chén rượu lên, thản nhiên nhìn Diệp Hạo Văn.

Kim Thiếu đã được nhân viên đỡ ra ghế sofa, nửa ngồi nửa nằm, vẻ mặt đỏ chót, nằm ở đó không ngừng thở dốc vẻ mặt vô cùng hổ thẹn.

Chén rượu của y, gần như là chưa được đụng đến đặt ở trên bàn.

Diệp Hạo Văn “hừ” một tiếng, cầm chén rượu đó lên, không nói không rằng, uống sạch chém rượu đó.

Chỉ trong chốc lát, đã uống sạch chín lượng rượu xái. Diệp Hạo Văn đã có thể được gọi là tửu lượng vô cùng cao. Tuy nhiên lần này, đã không còn ai vỗ tay nữa, càng không có ai khen ngợi nữa.

Sự thật tất cả đều đã bị Tiêu Phàm dọa đến mất hồn.

Trong cùng một thời gian, Tiêu Phàm đã uống hết gần hai bình rượu xái.

Đây mới thật sự là “tửu thần”!

“Rầm” một tiếng!

Vị công tử vẫn đang cố gắng chống đỡ còn lại, chống tay trên bàn, trượt chân ngã lảo lổ trên sàn, mềm nhũn ra, nửa chén rượu chưa uống xong đổ cả lên người, nước giải đầm đìa, tóc tai rũ rượi. Hồng Tinh nhất phẩm 60 độ, người bình thường là kham không nổi đâu. Mấy tên nhân viên phục vụ vội vã chạy tới khiêng anh ta đi.

- Tốt, vậy chén này coi như anh ta đã uống hết.

Tiêu Phàm khẽ cười, từ uống cạn chén rượu xái thứ tư.

- Anh hai, đúng là giỏi thật. Bây giờ một chọi hai rồi, Diệp đại thiếu gia người phải cố lên đó!

Tiêu Thiên cười lớn, nhìn sang Diệp Hạo Văn, mang ý mỉa mai rõ mồn một. Thấy đại ca tửu lượng cao như vậy, Tiêu Thiên ngoài kinh ngạc ra, cũng đã không còn lo lắng nữa.

Bây giờ kẻ nên lo lắng là Diệp đại thiếu gia!

Bọn Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử thì giơ ngón tay cái về phía Tiêu Phàm, bội phục sát đất.

Thật sự không thể ngờ tới, Tiêu nhất ca lại lợi hại như vậy.

Trong đôi mắt xanh thẳm của Adger Lena, toát ra đầy sự ngưỡng mộ. Đôi môi yêu kiều khẽ cong lên một cách quyến rũ, trong vẻ yêu kiều có mang chút tinh nghịch đáng yêu, càng làm tăng thêm vẻ diễm lệ.

Không ít người không kìm lòng được mà nuốt nước miếng.

Vì báu vật như vậy mà say đến chết cũng đáng!

Tiêu Phàm cười cười, mở bình rượu xái thứ ba ra, vẫn cứ đều đều phân thành bốn phần. Rượu ngon, ở dưới ngọn đèn sáng, trở nên long lanh mê người. Mùi rượu ngon thơm nồng từ từ lan tỏa.

Tiêu Phàm lần này không đợi Diệp Hạo Văn mà “cạn trước để kính”, tự động nâng chén rượu lên, vẫn đầy tiết tấu như vậy, không chút vội vàng mà uống hết hai chén, sau đó nâng chén rượu thứ ba lên, nhìn về phía Diệp Hạo Văn và La Soái.

- Hai vị, mời!

Tiêu Phàm nhẹ nhàng đưa tay ra, làm động tác mời mọc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đấu Rượu (Hạ)

Chương 110: Đấu Rượu (Hạ)

Lần này, La Soái uống trước Diệp Hạo Văn!

Bốn người cùng lên, chưa đầy một khắc đã ngã xuống hai người. Ban đầu vẫn tưởng Tiêu Phàm thuần túy là đang “muốn chết”, không ngờ trình độ đã sớm đạt tới chín tầng mây. Đây mới thật sự là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Bây giờ chỉ còn lại hai người, nhìn điệu bộ tỉnh táo như thường của Tiêu Phàm, La Soái cũng đã hiểu rõ hôm nay thật sự là dữ nhiều lành ít. Vào lúc này, Diệp Hạo Văn đã không còn đường lui rồi, La Soái anh ta cũng càng không còn đường lui. Anh ta nếu mà dám để giống như Kim thiếu, chưa gì đã rút lui, thì kết cục của anh ta nhất định là chết rất khó coi. Kim thiếu tốt xấu gì cũng là con ông cháu cha, không có Diệp Hạo Văn chống lưng thì cũng có thể sống sót. Còn La Soái anh ta, nếu không có Diệp Hạo Văn chống lưng, lập tức sẽ trở thành một kẻ không ra gì. Trong mắt bọn đạo diễn lớn đó, đối với Diệp Hạo Văn và La Soái hai người, không cần nghĩ thì họ cũng biết bên nào nặng bên nào nhẹ hơn.

Nếu chết, cũng sẽ là gã chết trước Diệp Hạo Văn.

Nhưng mà chén rượu này La Soái đã rất khó khăn mới uống được.

Với tửu lượng của La Soái, loại rượu Hồng Tinh cực phẩm này, nếu từ từ uống với mỗi nhấm, trong vòng hai ba tiếng, uống một cân vào bụng thì vẫn

có thể miễn cưỡng chịu đựng. Đẳng này lại uống không ngừng nghỉ, thoát một cái đã là gần ba lượng rượu, khác xa hoàn toàn.

La Soái phân ra ba lần mới có thể uống hết rượu trong chén.

- Không tệ.

Tiêu Phàm mỉm cười khen ngợi, nâng chén rượu lên từ từ uống sạch, sau đó lại cầm chén thứ tư lên, nhìn Diệp Hạo Văn.

Diệp Hạo Văn cắn răng, rướn cổ lên, uống cạn ly rượu, hướng đáy ly về phía Tiêu Phàm.

Nhưng liền sau đó, Diệp Hạo Văn giật mình phát hiện, ly rượu thứ tư trong tay Tiêu Phàm cũng đã được hẵn uống cạn. Thậm chí y còn chưa kịp nhìn thấy Tiêu Phàm đã uống cạn ly từ lúc nào.

Tất cả đều mở to hai mắt, cắn chặt môi lại, vừa hưng phấn vừa hồi hộp.

Trời ạ!

Cứ Như vậy là uống hết cả sáu bình nhất phẩm Hồng Tinh, đây chính xác là cồn chứ không phải là rượu nữa. Dùng để tiêu độc sát trùng, hết sức mạnh.

Xem chừng là có thể phân thắng bại ngay.

Hơn nữa ai thắng ai thua vừa nhìn là có thể nhận ra ngay. Không thấy Tiêu Phàm ngay cả sắc mặt cũng chưa từng thay đổi một tí nào sao?

Thế nào mới gọi là tửu lượng cao?

Thế mới gọi là tửu lượng cao!

Trong số mấy trăm người ở quán bar này, tuyệt đối không thể tìm thấy người tửu thần thứ hai giống hẵn như vậy được. Thậm chí có tìm khắp Tứ

Cửu thành này cũng không được mấy ai có tử lượng kinh người như vậy.

“Bật”!

Miệng của bình rượu xái 60 độ thứ tư lại được bẻ gãy, bốn ly rượu lại được đổ đầy.

- Tiểu Diệp, nếu thật sự chịu không nổi, kêu một tiếng, ta cho người đi!

Tiêu Phàm bình tĩnh nói, ngữ điệu hết sức nhẹ nhàng.

- Ít nói nhảm, ai thắng ai thua còn chưa biết. Tiểu La...

Diệp Hạo Văn cắn chặt răng, trong kẽ răng phát ra một câu như vậy.

Gương mặt thanh tú của La Soái đã sớm đỏ ran, thân hình mảnh khảnh của y cũng bắt đầu run rẩy, một tay thì vịn lấy bàn, mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống.

- Người đứng thẳng lên cho bố mày!

Diệp Hạo Văn không nhìn được đập tới một phát.

Trong thời khắc quan trọng, tên “ẻo lả” này cũng không thể trông cậy được nữa.

La Soái hét lên rồi ngã gục, ly thủy tinh chứa đầy rượu rơi xuống vỡ vụn. La Soái nằm giãy dụa, không cách nào đứng lên được nữa.

Tiêu Thiên cười lạnh, vỗ tay vài ba cái:

- Chiêu này không tệ, đá một cái coi như xong một ly rượu rồi.

Tiếng xôn xao nổi lên tứ phía.

Có vẻ mọi người đều không đồng tình với một cước này của Diệp Hạo Văn. La Soái mặc dù có hơi “èo lả”, nói sao cũng là một minh tinh, quán bar này hàng trăm người, không ít trong số đó cũng là fan hâm mộ của La Soái. Thấy Diệp Hạo Văn đá không thương tiếc, khỏi nói cũng biết lập tức sẽ có người tỏ ra bất bình cho La Soái. Nếu không phải vì tấm kim bài của lão Diệp gia, chỉ sợ là sẽ có người xắn tay áo lên xông tới ngay lập tức.

Cái gì chứ?

Uống không lại người ta rồi thì đừng vung tay múa chân ở đây, cút khỏi đây sớm cho rồi.

Trút giận trên người người khác thì chẳng đáng mặt anh hùng gì cả!

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nói:

- Ly rượu vừa rồi xem như anh ta đã uống.

Nói xong, từ từ uống sạch ly rượu trong tay, sau đó cầm ly thứ hai lên.

- Tiểu Diệp, ta kính người trước.

Ly rượu thứ hai cũng được uống cạn.

Ba cân rưỡi rượu Hồng Tinh, không sót một giọt nào, tất cả đã nằm gọn trong bụng của hắn, sắc mặt không đổi, trên trán dường như nói là mồ hôi lạnh, ngay cả một chấm mồ hôi nhỏ cũng không thấy.

Trong khoảng thời gian ngắn, dù là ba cân rưỡi nước trắng uống hết cũng là rất khó chịu.

Mặt của Diệp Hạo Văn cũng đã bắt đầu trắng bệch.

Có rất nhiều người cũng là càng uống càng đỏ, Diệp đại thiếu gia thì hoàn toàn ngược lại, càng uống thì mặt càng trắng. Lúc mặt của Diệp Hạo Văn

bắt đầu trắng lên, cũng là lúc anh ta bắt đầu chịu không nổi nữa.

Bây giờ một chọi một.

Diệp Hạo Văn hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra, nhìn ly rượu lớn ở trước mắt, lẳng lặng sừng sờ một hồi, cũng nâng ly rượu lên, ngược cổ lên.

Uống hết gần nửa ly!

Diệp Hạo Văn thầm nghĩ nếu như một hơi uống hết ly này, quả thật đã có chút lực bất tòng tâm.

Từng ngụm từng ngụm, từ từ uống.

Mọi người nhìn chăm chăm vào cổ họng của Diệp Hạo Văn, mỗi lần cổ họng của anh ta động đập một cái một cách khó khăn, tim của người xem xung quanh lại giật lên một cái.

Dù chỉ là ngồi xem thôi cũng đã cảm thấy khó chịu rồi!

Thật không dễ nhưng cuối cùng Diệp Hạo Văn cũng uống cạn cả ly rượu xái, ngay lập tức bỏ ly rượu xuống, chống tay lên bàn, ngậm chặt miệng lại, sắc mặt tái nhợt, gần như sắp trắng hơn sắc mặt vốn đã trắng của Tiêu Phàm.

Nhưng đây vốn dĩ là không giống nhau.

Sắc mặt trắng của Tiêu Phàm, hoàn toàn không cho người ta cảm giác hẳn ta không được khỏe mạnh, hay có vẻ đang bệnh gì cả, chủ yếu là tại Diệp Hạo Văn không ưa hẳn thôi. Còn Diệp Hạo Văn thì khác, sắc mặt anh ta bây giờ tái nhợt, là ai cũng có thể nhìn ra, đây đã là cực hạn của Diệp Hạo Văn rồi.

Tiêu Phàm liền cười, cầm ly rượu lên, vẫn một vẻ tao nhã, không vội không vàng, trước sau như một, trong nháy mắt, ly rượu thứ ba cũng được cạn

sạch.

- Hay!

Lần này, Tiêu Thiên là người dẫn đầu vỗ tay. Vẻ mặt sáng đỏ, vui mừng không thôi.

Đại ca thật sự quá hăng hái rồi!

Toàn thể mọi người vỗ tay như sấm.

Tiếp sau đó, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Diệp Hạo Văn, xem anh ta phản ứng ra sao.

Duy chỉ có đôi mắt xanh biếc như phỉ thúy của Adger Lena là vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm. Từ đầu đến cuối, cô chưa từng nhìn ra chỗ khác. Có rất ít đàn ông có thể cưỡng lại vẻ quyến rũ từ trong đôi mắt của cô, bất giác sẽ bị tan ra khi nhìn vào đó.

Có thể là bị tiếng vỗ tay như sấm của người xem kích động, cũng có thể là do vẻ không quan tâm của Adger Lena mà kích động. Diệp Hạo Văn đứng dựng người lên, đập mạnh tay xuống bàn, ly rượu tung lên một cái, trước khi ly rượu sắp đổ, Diệp đại thiếu gia đưa tay nắm chặt lại.

- Uống!

Diệp đại thiếu gia hét lên một tiếng, ngẩng đầu uống ly rượu mạnh một cách không ngừng.

“Bốp”!

Ly thủy tinh tinh xảo bị đập vỡ vụn.

Diệp Hạo Văn đứng vững, hai mắt nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Tiêu Phàm cười nhẹ, cũng không cầm ly thứ tư lên mà cứ vậy với Diệp Hạo Văn bốn mắt nhìn nhau, thần sắc ôn hòa.

Sau đó, “oạch” một cái, một dòng rượu từ trong miệng Diệp Hạo Văn phun ra ngoài, liên té xuống , ngã sóng soài dưới đất, rượu không ngừng trào ra, tràn tới ngực rồi bụng, rượu đầm đìa nguyên người, làm cho bộ áo nam Connally đẹp để trở nên rối tung rối mù.

Diệp Hạo Văn cứ như vậy rồi bất tỉnh nhân sự.

- Nhanh nhanh, khiêng lên xe cứu thương mau...

Từ sớm đã đứng một bên chờ đợi lo lắng, Bao Sư Hoa lập tức xông ra, đỏ mặt tía tai hô to, Bốn tên thanh niên trai tráng đồng loạt đi tới, nâng cơ thể mềm nhũn của Diệp Hạo Văn lên, luống cuống chạy thẳng ra bên ngoài.

May là Bao Sư Hoa nghe theo mệnh lệnh của Tiêu Phàm một cách cẩn thận, đã sớm kê sẵn xe cứu thương đến chờ, nếu không bây giờ thật sự rất phiền phức. Nếu Diệp đại thiếu gia mà say đến chết ở đây thì Bao Sư Hoa chỉ biết cuốn gói mà đi.

Chỉ sợ đất Hoa Hạ này rộng lớn, cũng không có đất dung thân cho lão Bao đây.

Tiêu Phàm vừa cười vừa nâng ly rượu lên, từ từ uống cạn ly rượu cuối cùng này.

- Hay!

-Tiêu nhất ca hay lắm!

- Tiêu nhất ca phong độ lắm!

- Tiêu nhất ca là tửu thần!

Quán chọt vang lên tiếng vỗ tay như sấm, cùng với đó là những tiếng gào không ngớt.

Tinh Ngữ tuy là quán rượu cao cấp bậc nhất ở thủ đô, ở những buổi đêm xa hoa như thế này lại ít khi thấy cảnh “toàn dân vui mừng” như vậy. Cho dù là Adger Lena lần đầu tiên xuất hiện ở quán rượu này, cũng chưa từng làm nên sự chấn động như vậy.

Tiêu Phàm đã thật sự làm mọi người khâm phục sát đất.

Chưa đến nửa giờ, cạn cả bốn bình rượu xái 60 độ. Việc này dù có nói ra ngoài, sợ là cũng không mấy ai có thể tin được. Càng không cần nói là tận mắt chứng kiến, cái sự chấn động này, thật sự là không thể hình dung được.

- Tửu thần!

- Tửu thần!

- Tửu thần!

Càng về sau thì cả quán rượu lại càng vang đều tiếng hoan hô không ngừng.

Âm thanh chấn động khắp tòa nhà!

Tiêu Phàm dương tay lên, bày tỏ ý cảm tạ với mọi người.

Tiếng hoan hô lại càng mãnh liệt hơn.

Adger Lena nhìn vào đôi mắt mê hồn của hắn một cách đắm đuối, bỗng nhiên nhào vào lòng hắn, đôi tay trắng như ngọc của cô ôm chặt lấy cổ của hắn, ngẩng đầu lên, đồng thời nhón thẳng chân lên, đưa đôi môi yêu kiều của cô lên, trao cho Tiêu Phàm một nụ hôn thật sâu.

Tiêu Phàm giang rộng hai tay, vòng qua cái eo thon nhỏ của Adger Lena, bế thân hình mềm mại của cô lên.

Quán rượu hoàn toàn trở nên cuồng loạn.

Tiếng gào thét, cùng tiếng vỗ tay, cả tiếng huýt sáo giống như trời long đất lở vậy, gần như cả nóc nhà của quán rượu cũng muốn thổi bay.

Cả quán rượu, chỉ có một người chưa từng kêu la, cũng chưa từng vỗ tay, chỉ lẳng lặng đứng ở một văn phòng trong khu làm việc ở lầu hai, lẳng lẽ nhìn về phía này, trong khóe miệng thanh tú hiện vẻ bí ẩn kỳ lạ.

Đó chính là Tân Lâm.

Vào những thời điểm như vậy, vẫn thường hay lẳng lặng đứng một bên, quan sát khách văn lai.

Cô ấy biết rằng Tiêu Phàm từ đầu đến cuối đều là đang diễn trò, bao gồm cả việc uống rượu cũng là diễn trò. Nhưng nhìn thấy nụ hôn mãnh liệt của hắn và Adger Lena, trong lòng cô có chút không vui.

Cao thủ tuyệt đỉnh cũng được, Thất Diệu cung Thiếu chủ cũng mặc.

Vào lúc này, cô chỉ là một thiếu nữ còn xuân.

Một cô nàng bị hình bóng của Tiêu Phàm chiếm trọn trái tim thiếu nữ của cô.

Nhưng cô ta không biết nói gì hơn.

Giang hồ hiểm ác!

Văn nhị thái gia đã nói rất rõ, đời người hiểm ác này, Tiêu Phàm tránh không khỏi được.

Nhất định phải trải qua!

Hôn sâu thật lâu, Tiêu Phàm buông nhẹ thân hình mềm mại của Adger Lena xuống, một lần nữa giơ tay tỏ ý với “khán giả”.

Tiếng vỗ tay một lần nữa vang lên.

- Đi thôi đại ca, chúng ta tìm chỗ khác uống rượu, ăn mừng một chút!

Tiêu Thiên xông tới, ôm chầm anh mình, kêu lên, vẻ mặt hưng phấn một cách khó hiểu.

Mọi người liền hoảng sợ!

Còn uống nữa sao?

Tiêu Phàm cười cười, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Adger Lena, trong lúc bị vây quanh bởi nhiều người, đi ra khỏi quán bar.

Đám người vây quanh lập tức tách nhau ra, tự động nhường đường cho hắn.

Hâm mộ, ngưỡng mộ, kinh ngạc, sợ hãi!

Các loại biểu hiện nên có đều xuất hiện.

Từ nay trở đi, giới ăn chơi của thủ đô lại xuất hiện thêm một vị lão làng tửu lượng cực giỏi nữa rồi.

Đó chính là Tiêu lão đại!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tay Chơi Khác Người

Chương 111: Tay Chơi Khác Người

Ở bãi đỗ xe của quán rượu, không ngạc nhiên khi mọi người gặp phải Tân Lâm!

Tiêu Thiên trong lòng có chút khựng lại.

Tuy nói Tiêu Phàm chưa từng nhắc tới Tân Lâm trước mặt của y, cũng chưa từng nhận là có quan hệ gì với Tân Lâm, nhưng dựa vào trực giác, Tiêu Thiên cũng có thể đoán được, quan hệ giữa Tân Lâm và anh mình tuyệt đối không đơn giản.

Tuyệt đối không phải là quan hệ của “ông chủ” và “người làm thuê”.

Lúc này, việc đại ca lại cùng với cô gái nước Nga này dính nhất nước sơn, lại còn hôn trước mặt mọi người nữa, thì làm sao giải thích với Tân Lâm đây?

Chỉ là sự lo lắng này, chỉ nằm trong lòng của Tiêu Thiên, tuyệt không nói ra miệng.

Nhìn Tân Lâm, mãi vẫn là vẻ yên lặng không đổi, đối với chuyện của Tiêu Phàm và Adger Lena, làm như là không nhìn thấy.

Giang Vũ Thành và Tiểu Quế Tử bọn họ nhìn thấy Tân Lâm ngồi trong xe, cũng bất giác khựng lại, cảm giác hưng phấn lúc này có chút giảm đi. Không biết tại sao nhưng cô gái trẻ không nói một tiếng này, đều tạo cho mấy vị đại lão gia ở đây một áp lực không hề nhỏ.

Nhìn thấy không khí nhất thời đã trở nên trầm xuống, Tiêu Thiên liền cười nói:

- Đại ca, anh cũng nên đổi xe đi, bây giờ anh đã là Tiêu nhất ca đỉnh đỉnh đại danh ở Tứ Cửu thành, còn lái loại xe này, có chút không hợp đó.

Mang theo chút ý trêu chọc.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, nói:

- Ủ, vậy thì đổi vậy, hai ngày nữa, đổi chiếc Benz.

Tiêu Thiên liền giật mình hết hồn.

Y hiểu rõ anh mình không nói chơi, tính của Tiêu Phàm là vậy, bình thường không tùy tiện nói đùa với người khác. Nếu đã bảo là sẽ đổi chiếc Benz, vậy nhất định là sẽ đổi.

Vấn đề là, trước mắt một chiếc Mercedes Benz cũng hơn một triệu mấy trăm ngàn.

Toàn bộ gia sản của Tiêu Thiên, cộng lại cũng không đủ mua.

Đại ca sao lại nhiều tiền như vậy, trong cách nói của anh, việc đổi một chiếc xe Benz so với đổi một chiếc xe đạp, dường như không có gì khác biệt.

Nhìn thấy biểu hiện bất ngờ của Tiêu Thiên, Tiêu Phàm cười nói:

- Tiêu Thiên, thật ra em vẫn không thích hợp làm dân ăn chơi. Giống như em đây, thể diện quá lớn, chưa thể hạ mình đi kiếm tiền đã đi làm dân chơi, có chút hơi quá sức đấy.

Tiêu Thiên lập tức có chút không phục, nói thầm:

- Không lẽ anh lại có thể hạ mình đi kiếm tiền ư?

Tiêu Phàm liền cười, không nói gì nữa.

Hắn kiếm tiền cũng không cần phải hạ mình, có khi là người ta đến cầu xin hắn. Tuy nhiên đây cũng không cần phải nói ra, tránh việc đả kích Tiêu Thiên.

Chân nhân của Vô Cực Môn trường giáo muốn trải qua kiếp nạn hồng trần, cũng không giống người thường.

- Được rồi, các người cứ về trước đi, hôm nay uống đủ rồi, qua hai ngày nữa đổi xe mới, lúc đó sẽ đãi mọi người uống sau.

Sau đó, Tiêu Phàm cũng đến chào hỏi đám người Giang Vũ Thành và Tiểu Quế Tử, vỗ vai đám tiểu huynh đệ này. Nếu đã phải trải qua kiếp hồng trần, muốn trở thành kẻ ăn chơi trác táng, đám tiểu huynh đệ này ắt không thể thiếu. Bọn họ là anh em của Tiêu Thiên, tất nhiên cũng là anh em của Tiêu Phàm rồi.

Bọn người Giang Vũ Thành và Tiểu Quế Tử rất kích động.

Trong mắt của bọn họ, Tiêu đại ca thật sự quá thần, quả thực chính là hiện thân vô địch.

Uông tam đã nhập viện, bây giờ tới Diệp đại cũng vào viện nốt.

Phàm những ai chống đối với Tiêu nhất ca đều không có kết cục tốt.

Có một người “đại ca” như vậy chống lưng, từ nay chớ đi tại Tứ Cửu Cửu thành này, xem thử còn ai dám không phục nữa không?

Sớm đã nói rồi, người xuất thân từ Tiêu gia, không một ai là đơn giản cả.

Vốn dĩ bọn họ ai cũng tràn đầy vẻ hưng phấn, muốn thỉnh giáo xem bí quyết “hải lượng” (tửu lượng cao) của Tiêu nhất ca. Nhưng thấy Adger Lena giống như con chim nhỏ đeo bám lấy Tiêu Phàm, lại còn có cô nàng Tân Lâm vẻ đẹp yêu kiều lẳng lẳng đứng bên xe, bọn anh em cũng chỉ có thể thông cảm cho Tiêu Nhất ca mà thôi.

Nói ra, là một người đàn ông, trong lúc này không thể nào đi đánh chén nói chuyện phiếm với bọn họ được.

Cả đám cười ha ha vỗ tay chào Tiêu Phàm, liền chui vào xe việt dã nhập khẩu của bọn họ. Tuy Tiêu Phàm không đi chung được, nhưng đêm nay nhất định phải tụ tập lại đi chơi cho vui.

Thật là tuyệt cú mèo.

Diệp Hạo Văn ngày thường dù sao cũng là một tay chơi khét tiếng, không mấy ai là gã có thể nhìn vừa mắt, ai ngờ hôm nay gặp ngay Tiêu nhất ca uống cả bốn bình rượu xái, trực tiếp quật ngã gã.

Xem gã sau này còn dám lên mặt nữa không!

Thật là làm người ta cảm thấy hả dạ.

Nhìn thấy sau xe việt dã phun ra một làn khói đen, sau đó cuốn đi mất, Tiêu Phàm mỉm cười, khẽ lắc đầu, cùng Adger Lena leo lên chiếc xe vẫn còn hơi mới đó.

Vừa lên xe, Adger Lena liền ngồi hết sức ngay ngắn quy cũ, hai tay đặt lên đầu gối, mắt không lay động, tuyệt không dám mở miệng nói chuyện với Tiêu Phàm.

Cô rất sợ Tân Lâm!

Vô cùng vô cùng sợ.

Trở thành hoàng hậu của vũ trường đêm, Adger Lena vừa rồi thực ra cũng là đang diễn kịch, cô biết có như vậy mới nâng không khí cuồn nhiệt của quán rượu lên cao trào. Đương nhiên cũng là vì giành sĩ diện cho Tiêu Phàm.

Những thứ này đều là những điều phải học của cô khi cô được huấn luyện.

Hiệu quả cực kì tốt.

Tuy nhiên bây giờ đã rời khỏi quán rượu, Tiêu Phàm theo thói quen ngồi vào ghế phụ lái phía trên. Trong mắt của Adger Lena, Tiêu Phàm rõ ràng là đang nói với cô rằng, ai mới chính là bạn gái của hắn.

Tân Lâm nổ máy xe, chạy thẳng xe tới khách sạn thời đại.

Cô đã đặt sẵn loại phòng Tổng thống.

Tiêu Phàm nếu đã dẫn Adger Lena theo, vậy thì phải đi phòng hạng sang.

Đại ca con cháu quyền quý cũng nên có sự bất phàm đó.

Lại đi vào phòng dành cho tổng thống sang trọng của khách sạn thời đại, Adger Lena trong lòng dâng lên một chút cảm xúc khách thương. Trên danh nghĩa, cô ta đã ở đây đem lần đầu tiên của mình trao cho Tiêu Phàm. Hơn nữa, Adger Lena cũng có thể khẳng định, Tiêu Phàm thật sự đã nằm bên cạnh của cô.

- Adger Lena, cô ngồi đây một lát.

Tiêu Phàm lơ mờ dặn dò cô một câu, rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh của phòng ngủ. Tân Lâm im lặng theo phía sau, coi Adger Lena như là không khí.

Adger Lena chỉ đành ngồi ngoan ngoãn ở ghế sofa lớn, vẫn cứ nhìn thẳng không chớp mắt.

Tiêu Phàm và Tân Lâm, đều cho cô một cảm giác hết sức thần bí.

Cô ấy đối với họ hầu như một chút cũng không biết.

Adger Lena chỉ biết rằng, người đàn ông này là mục tiêu mà ông chủ và chị cả đã xác định cho cô, nhất định cô phải nắm cho bằng được. Hơn nữa không được để thời gian kéo dài quá, nếu không ông chủ và chị cả sẽ không tha cho cô.

Tiêu Phàm đi vào nhà vệ sinh, há to miệng, một dòng nước rượu tràn ra như lũ, phun hết ra bồn cầu.

Khấp nhà vệ sinh lập tức tràn ngập mùi rượu nồng nặc.

Bốn cân rượu trắng, gần như toàn bộ nguyên xi ới trở ra hết, còn sót trong dạ dày của Tiêu Phàm chưa tới một phần mười.

Tân Lâm tựa lưng vào thành cửa nhà vệ sinh, thản nhiên nói:

- Dùng Hạo Nhiên Chính Khí để gian lận uống rượu, mấy đời chương môn chân nhân của Vô Cực Môn, e rằng anh là người đầu tiên?!

Cho dù Tiêu Phàm tửu lượng không tồi, nhưng trong thời gian chưa tới nửa giờ để uống hết bốn cân rượu xái, đã phần nhiều không can hệ tới tửu lượng nữa. Đây là hãn dùng nội lực thâm hậu của hãn, nén chặt rượu ở một chỗ, chỉ là cách gian lận này, không phải ai cũng có thể học được. Cũng chỉ có Tân Lâm biết việc Tiêu Phàm gian lận mà thôi.

Tiêu Phàm uống chút nước rửa miệng, cười và nói:

- Lễ có kinh, cũng có quyền.

Với hạng người như Diệp Hạo Văn đấu rượu, không cần phải tuân thủ quy củ như vậy?

Tân Lâm liền biểu môi nói:

- Vậy anh tính sao với cô gái bên ngoài kia? Bữa tối nay không cần phải tôi giúp đỡ chứ?

Lần trước sau Ager lena vừa mới rửa mặt xong, lập tức ngủ yên giấc, vô cùng ngọt ngào, đây tất nhiên là công lao của Tân Lâm. Thất Diệu cung thất

tuyệt kĩ lớn nhất chính là “ngự hương”, kỳ thật đây chủ yếu là lấy ảo thuật và ly hồn thuật làm chủ.

Tân thiếu chủ dùng dao mổ trâu để cắt tiết gà, cô gái ngoại quốc kia làm sao đỡ nổi.

Tiêu Phàm cười khố, lắc lắc đầu:

- Xử trí cô ta như thế nào, đúng là làm người ta đau đầu.

- Còn đau đầu cái gì ở đây? Bây giờ khắp Tứ Cửu thành này, ai mà không biết đến người đàn bà của tên đứng đầu Tinh Ngữ quán Tiêu Nhất Ca? Anh cứ việc làm đúng cái danh đó là được!

Tân Lâm lại bĩu môi, lãnh đạm nói.

Tiêu Phàm ngăn người ra, lập tức tiến tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay của Tân Lâm, thấp giọng nói:

- Tân nhi, em đừng nghĩ anh thật sự lợi hại như vậy, việc gì cũng có thể gánh được, nắm chắc trong tay, không phải như vậy đâu. Anh cũng có lúc nhìn không rõ sự việc, quyết định không đúng đắn. Thiên cơ khó dò. Đâu ai có thể nắm chắc mọi chuyện được đâu? Nhất là vào lúc này!

Trải qua nửa năm tĩnh dưỡng trong núi sâu ở huyện Khánh Nam, nội thương của Tiêu Phàm đã bình phục, nhưng cảnh giới đã sụp giảm không ít. Hạo Nhiên Chân Khí phải luyện lại cảnh giới viên mãn từ đầu. Có lẽ là nhờ sự trợ giúp của thuốc và châm cứu, nên cũng không phí nhiều thời gian lắm. Nhưng trình độ pháp thuật, tuyệt đối không dễ dàng có thể tu luyện lại.

Lực áp chế và cản trở của Thiên Cơ không phải là nhỏ.

Vấn đề quan trọng là đến bây giờ hắn vẫn không biết kẻ địch lớn vẫn còn núp trong tối, rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Lão gia bệnh tình tuy đã giảm, nhưng Tiêu Phàm hiểu rất rõ, việc điều chế “Càn Khôn Đại Hoàn Đan” thật ra là có khiếm khuyết. Tại thời điểm cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Vận mệnh sau này của toàn Tiêu gia, hẳn bây giờ căn bản là đoán không được. Thiên cơ hoàn toàn hỗn loạn rồi.

Ngay cả vận mệnh của bản thân hẳn. Tương lai cũng là một mảnh mơ hồ.

Văn nhị gia dùng Càn Khôn Đỉnh để liệu tính tương lai, cũng chỉ là đại khái. Nhưng có điều chắc chắn rằng, tình huống hiện thời là rất xấu.

Tiêu Phàm vẫn không thể trốn đi.

Hắn nhất định phải từng phút từng giây bảo hộ cho toàn gia tộc, bảo vệ ông nội, phụ thân và cả em trai mình. Tiêu gia tuyệt đối không thể suy sụp được. Bản thân hắn cũng nhất định phải vượt qua khó khăn, vượt qua hồng trần đại kiếp nạn.

Từ nay trở đi, Tiêu Phàm không còn là cao nhân ẩn dật nữa, mà trở thành một tay chơi.

Là một tay chơi khét tiếng ở Tứ Cửu thành.

Hai lần ra tay ở Hồng Tinh quán, lần đầu là để tạo nên trong mắt kẻ địch trong tối một hình tượng giả luyện võ ngoài gia của hắn. Lần này lại thêm lần nữa giấu đi thực lực của hắn.

Giấu đi thực lực không nhất thiết phải khiêm tốn, đôi khi, hành động càng quá mất, càng hoang đường, hiệu quả ngược lại sẽ càng tốt.

Thời đại Càn Long, hoàng đế Hòa Thân Vương được xưng là “Hoang Đường Vương Giả”, hành sự vô cùng kỳ quái, thậm chí trong lúc tảo triều, trước mặt Càn Long Hoàng đế cùng văn võ bá quan, động thủ đánh nhau với quân cơ đại thần, nhất đẳng công Hòa Thân, cả triều đều khiếp sợ.

Hoà Thân sở dĩ làm loạn như vậy, đơn giản cũng chỉ là giấu kín thực lực của bản thân.

Một hoàng đế bị đối xử khắc nghiệt, vẫn có khả năng được lập làm Hoàng đế. Nhưng “Hoang Đường vương gia” lại tuyệt không có cơ hội như vậy. Chỉ cần không uy hiếp tới Hoàng quyền, Hòa Thân Vương sẽ được an toàn.

Hòa Thân hiểu rõ sâu sắc điểm này.

Tiêu Phàm bây giờ cũng phải biến thành một “hoang đường nha nội”(tay chơi khác người), so với hành vi của người tu đạo khác càng xa càng tốt, mới có thể tạm thời tránh khỏi sự hoài nghi của kẻ đối đầu. Trong lúc hãn chưa thể hồi phục như trước, đây là điểm hết sức quan trọng.

Tân Lâm lập tức trở nên mềm lòng, tùy ý để hãn nắm chặt tay của mình, hạ giọng nói:

- Vậy...bây giờ phải làm thế nào?

- Trở thành một tay chơi thực thụ rồi tính tiếp.

Tiêu Phàm khẽ thở dài nói, vẻ mặt hết sức sầu não.

Tiêu chân nhân không gì là làm không được, muốn trở thành một tay chơi lưu manh, đúng là có chút đau đầu đấy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ager Lena Đang Nói Xạo

Chương 112: Ager Lena Đang Nói Xạo

Tiêu Phàm và Tân Lâm ở trong phòng ngủ xì xào bàn luận, Ager lena liền ngoan ngoãn ngồi đợi ở phòng khách, hai tay để trên đầu gối, tư thế ngồi nghiêm chỉnh, tuyệt không nhìn ngẩng lưng tung, cũng không có lo lắng bất an.

Tiêu Phàm là con cháu trong chi trưởng của một đại hào môn bậc nhất, đại tỷ từng rất rõ ràng dạy bảo cho cô, một thế gia hào môn như thế này, đều là có quy củ. Muốn giành được thiện cảm chân chính của người trong thế gia, đầu tiên là phải dung nhập vào bên trong bọn họ, thích ứng với cách làm việc của họ.

Đương nhiên, nếu chỉ là muốn được vui thích nhất thời, thế thì chỉ cần diện mạo xinh đẹp là đủ rồi.

Nhưng người dựa vào nhan sắc để hành sự, từ trước tới nay đều không phải là kế lâu dài.

Bất luận mỹ nữ tinh tế xinh đẹp đến nhường nào, đều cảm không nổi sự tàn phá của thời gian.

Trong lịch sử những nữ nhân có quyền thế nhất, phong quang hiển hách nhất, Lã Trĩ, Võ Tắc Thiên, Từ Hi thái hậu, trước tiên đều là dựa vào nhan sắc hành sự, sau đó đều chuyển thân hoa lệ, trở thành đồng minh chính trị của nam nhân, tiến tới quyền khuynh thiên hạ, khống chế Càn Khôn.

Tiêu Phàm rửa mặt, đi vào phòng khách, ngồi xuống sofa.

Ager lena cẩn thận đứng dậy, nói:

- Tiêu tiên sinh, tôi đi pha trà.

- Ừ.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng gật đầu.

Tân Lâm lúc này không có đứng ở phía sau hẳn, mà ngồi xuống sô pha phía bên trái.

Chỉ chốc lát, Ager lena liền bưng lên hai chén trà xanh phảng phất mùi hương thơm ngát, nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Tiêu Phàm và Tân Lâm, phòng Tổng Thống của khách sạn Thời Đại đã chuẩn bị các loại trà thượng hạng.

Ager lena biết rằng nam nhân quốc gia này thích uống trà.

- Ager lena, cô ngồi đi.

- Vâng.

Ager lena vượt lại nếp váy, ngồi xuống đối diện Tân Lâm, bộ dạng phục thù hạ mắt, vô cùng thực nữ.

- Ager lena, thời gian trước tôi có chút việc phải làm, không ở thủ đô. Cô vẫn tốt cả chứ?

Tiêu Phàm nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, thuận miệng hỏi.

- Rất tốt, ông chủ Bao đối với tôi rất tốt.

- Ager lena, cô tại sao lại muốn tới Trung Quốc?

Lần này mở miệng chính là Tân Lâm, hai mắt nhìn thẳng Ager lena, tinh quang ẩn hiện.

Ager lena vội vàng hướng về phía Tân Lâm thấp giọng đáp:

- Bằng hữu giới thiệu tới?

- Bằng hữu nào?

Tân Lâm nhìn chăm chăm hỏi:

- Đem mọi việc nói cho rõ ràng.

Cho dù ngữ khí của Tân Lâm không thể nói là hòa nhã, có phần giống như hỏi cung, nhưng Ager lena vẫn là một vẻ vô cùng dịu dàng uyển chuyển, nói:

- Một bằng hữu làm buôn bán, y làm mậu dịch ở biên cảnh...

Căn cứ vào sự miêu tả của Ager lena, cô ta nguyên quán là người Belarus, nhưng lớn lên ở Vladivostok – một thành thị ở xa phía đông.

Là học sinh của trường nghệ thuật nơi đó. Sau khi tốt nghiệp làm việc trong quán rượu, sau lại gặp được một thương nhân người Hoa làm buôn bán mậu dịch ở biên cảnh, nên đã giới thiệu cô ta đến quán rượu Tinh Ngữ của Bao Sư Hoa.

Thương nhân người Hoa làm mậu dịch ở biên cảnh trong miệng Ager lena cũng là người có danh tiếng, hết thảy đều rõ ràng rành mạch, hợp tình hợp lý.

Với công việc như vậy, đại tỷ và ông chủ đã sớm làm tốt các công tác chuẩn bị. Lý lịch của Ager lena ở trường nghệ thuật Vladivostok, ảnh chụp chung với giáo sư bạn học, cùng với người nhà và bạn bè của cô ta, đều đầy đủ mọi thứ.

Ager lena đã học thuộc lòng như cháo chảy, nên sẽ không nói sai một chữ.

Tân Lâm thản nhiên cười, gật gật đầu.

Ager lena âm thầm thở phào một cái.

Ai ngờ ngay sau đó Tân Lâm lại nói:

- Ager lena, tôi vừa nãy không nghe rõ ràng, cô nói lại lần nữa đi.

- Nói lại lần nữa?

Ager lena ngẩng đầu, hơi có vẻ kinh ngạc.

- Đúng. Từ đầu đến cuối, nói lại lần nữa.

Tân Lâm chăm chú nhìn cô ta, ánh mắt trở nên cực kỳ sắc bén.

Thần sắc kinh ngạc trên khuôn mặt Ager lena chợt lóe qua rồi biến mất, nhẹ nhàng gật đầu, rất mềm mại đem tình huống nói lại một lần nữa.

Tân Lâm khẽ nở nụ cười, nói:

- Ager lena, xem ra bọn họ cũng không có huấn luyện cô cho tốt.

Ager lena kinh ngạc nói:

- Tiểu thư, tôi không hiểu •••••

- Cô hẳn là hiểu được.

Tân Lâm vung tay lên, đã cắt đứt ánh mắt lấp lánh của Ager lena, nhìn cô ta chăm chăm.

Lúc này, Ager lena không có tránh né ánh mắt của Tân Lâm, rất ôn nhu nhìn đối diện với cô, hạ giọng nói nói:

- Tiểu thư, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm.

- Hiểu lầm? Ager lena, cô chẳng lẽ không có phát hiện, cô vừa rồi hai lần miêu tả, quá giống nhau rồi. Gần như từng chữ, từng đoạn đều là hoàn toàn lặp lại, trình tự trước sau, không sai lệch chút nào. Ager lena, cô học thuộc đoạn thoại này, tốn không ít thời gian nhỉ? Nhớ rõ ràng như vậy.

Tân Lâm cũng không vội vàng không hấp tấp mà nói.

Rốt cục trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Ager lena cũng hiện lên một chút kích động, gục đầu xuống, khẽ cắn môi, ngón tay xoắn tay áo.

Gian phòng Tổng Thống lâm vào trong yên lặng.

Tiêu Phàm nâng chén trà lên uống trà.

Không lâu sau, Ager lena lại ngẩng đầu lên, hạ giọng nói:

- Tôi vẫn còn là trinh nữ.

Những lời này người khác nghe tới, thật sự có chút không hiểu ra sao cả. Lúc này, Ager lena làm sao lại đột nhiên nói ra lời như vậy? Cô ta có phải là trinh nữ hay không, với vấn đề Tân Lâm hỏi cô ta, dường như không có nửa điểm can hệ.

Tân Lâm và Tiêu Phàm liếc nhau một cái, Tân Lâm giống như cũng có chút không ngờ tới.

Tiêu Phàm chậm rãi đặt chén trà xuống, ôn hòa nói:

- Ager lena, cô không cần phải sợ, chúng tôi cũng không phải là muốn làm hại cô. Tôi tin tưởng cô cũng là người bị hại. Hơn nữa cô là một cô gái thông minh, biết làm như thế nào mới có thể bảo vệ cho mình tốt nhất.

Trong đôi mắt xanh thẳm của Ager lena bỗng nhiên trở nên ướn át, bộ dạng như sắp khóc, có lẽ những lời nói của Tiêu Phàm đã chạm đến nỗi đau trong lòng cô ta. Dịu dàng – dưới ánh đèn treo phản xạ lại, càng hiện thêm vẻ khổ sở đáng thương, ngay cả Tân Lâm cũng đều có chút mềm lòng.

Bất kể nói thế nào, Ager lena quả thật không giống một cô gái hư hỏng.

- Ager lena, đem tâm sự của cô đều nói hết ra đi, có lẽ chúng ta có thể giúp đỡ cô.

Tiêu Phàm tiếp tục khuyên nhủ, giọng nói càng thêm dịu dàng.

- Không không... Không ai có thể giúp được tôi, không ai •••••

Ager lena lập tức lắc đầu, nước mắt rớt cục rơi xuống, vội vàng đưa tay che miệng lại, nức nở. Trong khoảnh khắc này, cô có bao nhiêu mảnh mai bất lực.

Tiêu Phàm và Tân Lâm đều không có thúc giục cô, cũng không có nói lời an ủi, chỉ yên lặng ngồi ở đó.

Ager lena thất thố, cũng chỉ là việc trong thoáng chốc, lập tức liền khắc chế tình cảm của bản thân, vươn mu bàn tay chà lau nước mắt. Cô là trực tiếp từ quán rượu đến nơi đây, bởi vì phải lên đài biểu diễn, trang điểm rất đậm, lung tung chà lau như vậy, liền có chút rối loạn.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng đem hộp khăn giấy trên bàn trà đẩy đến trước mặt cô ấy.

- Cảm ơn...

Ager lena rút ra mấy tờ khăn giấy, lau khô nước mắt.

- Tiêu tiên sinh, vị này...

- Ta tên là Tân Lâm.

- Tân tiểu thư, xin chào ••••• Tiêu tiên sinh, Tân tiểu thư. Tôi không muốn nói đến chuyện của mình, có thể chứ? Tôi, tôi muốn đi về...

Ager lena giọng nói vẫn mang chút ghen ngào.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, nói:

- Ager lena, tối nay cô không thể trở về, cô nhất định phải ngủ lại đây, tôi cũng sẽ ở lại khách sạn.

- A, đúng, đúng vậy, tôi hiểu được, Tiêu tiên sinh.

Ager lena giật nảy mình, không ngừng liên tục gật gật đầu.

- Ager lena, tôi đã nói qua, chúng tôi không có ác ý. Sẽ không làm thương tổn đến cô, càng sẽ không bắt buộc cô làm những chuyện mà bản thân mình không muốn. Chúng tôi chỉ là muốn giúp đỡ cô. Có lẽ khi cô đang ở Vladivostok, chúng tôi không thể giúp đỡ. Nhưng đây là đang ở Trung Quốc, không giống với Vladivostok. Cô có hiểu không?

- Nhưng, Tiêu tiên sinh, tôi... Nhà của tôi, ở Minsk....."

Ager lena ngập ngừng nói:

- Hơn nữa, hơn nữa... Tôi đã không có nhà rồi, không có người thân, không có bằng hữu. Không còn cái gì cả.....

Nước mắt lại rơi xuống, Ager lena hai tay che lại mặt, mái tóc vàng không ngừng lay động.

- Rất xin lỗi. Tiêu tiên sinh, tôi không nên nói với ngài những điều này..... thật xin lỗi, thật xin lỗi...

Tiêu Phàm đứng dậy, đi tới bên cạnh Ager lena, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của cô, thấp giọng nói:

- Ager lena, nghỉ ngơi đi. Ngủ một giấc thật ngon, hết thấy mọi thứ đều sẽ tốt hơn.

- Uhm...

Ager lena gật đầu lia lịa, giơ tay ôm lấy thắt lưng Tiêu Phàm. Vùi đầu vào bụng của hắn, thấp giọng khóc nức nở.

Tiêu Phàm vỗ nhẹ lên tấm lưng gầy yếu của cô.

Một lúc sau, Ager lena buông lỏng hai tay, cầm lấy khăn giấy lau lau mặt, đứng dậy hướng về Tiêu Phàm cúi người thật thấp, lại hướng về Tân Lâm cũng cúi người một cái, bước chân lảo đảo, đi vào phòng ngủ.

Tiêu Phàm ngồi xuống, chậm rãi uống trà, hai hàng lông mày nhíu lại.

Tân Lâm nhợt nhạt cười, nói:

- Lại kích thích lòng hiệp nghĩa rồi hả?

Giọng điệu mang một chút ý trêu tức.

Tiêu Phàm cười cười, không lên tiếng.

Tân Lâm lập tức nói:

- Cô gái này rất thông minh, biết được rằng giữ bí mật cho người khác chính là tự bảo vệ mình.

Tiêu Phàm từng ở cùng Ager lena tại phòng Tổng Thống này một buổi tối, nhưng mà Tiêu Phàm và Tân Lâm hiển nhiên cũng không ngờ Ager lena vẫn là trinh nữ.

Ager lena giữ bí mật này, cũng không nói ra ngoài.

Ở bên ngoài nhìn vào, cô ta đã từng cùng lên giường với Tiêu Phàm, là người phụ nữ của Tiêu Phàm.

Ager lena tuy rằng không biết Tiêu Phàm vì sao không chạm vào cô, nhưng phỏng đoán Tiêu Phàm làm như vậy nhất định là có lý do, muốn dựa vào cô để che dấu một số sự tình nào đó.

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Cô ấy hẳn là đã trải qua rất nhiều chuyện, từng chịu qua một số huấn luyện nghiêm khắc nào đó. Chỉ số thông minh là không thể nghi ngờ được. Loại sự tình này, rất nhiều quốc gia của Tô — Liên trước đó, thường xuyên phát sinh. Một ít thế lực ngầm, nắm trong tay nguồn quyền lực rất hùng hậu.

Tân Lâm hỏi:

- Vì sao không bắt cô ta nói ra?

- Cô ấy hẳn là vẫn chưa có sự chuẩn bị để nói ra, dù sao chúng ta cùng cô ấy mới giao tiếp lần thứ hai. Dưới tình huống như vậy, những lời cô ấy nói ra, chưa chắc đã có thể hoàn toàn tin được.

- Đây là vấn đề sao?

Tân Lâm thản nhiên nói.

Tuyệt kỹ "Ngự hương" của Thất Diệu Cung không phải chỉ là nói chơi. Thôi miên một cô gái còn trẻ như Ager lena, đối với Tân Lâm mà nói, chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi. Trong trạng thái bị thôi miên, Ager lena không có khả năng nói láo.

Tiêu Phàm vẫn nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Chờ thêm một chút nữa, đợi thời cơ chín muồi hơn nữa.

Tân Lâm nói:

- Thời gian trì hoãn càng dài, độ mạo hiểm lại càng lớn. Vạn nhất khiến cho Quốc An bên kia chú ý, sẽ trở nên khó giải quyết.

Tiêu Phàm khoát tay, nói:

- Đừng lo. Bất kể sau lưng cô ấy là ai, để Agerlena tiếp cận tôi, đơn giản là bởi vì tôi họ Tiêu. Trước khi lấy được đồ vật mà họ cần, bọn họ sẽ không manh động. Chuyện trước mắt này cũng không phải là trọng điểm, chưa phải thời điểm bắt buộc gấp gáp xử lý, trước tiên cứ để đó, không sao cả.

Tân Lâm gật gật đầu, không nhiều lời nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lục Gia

Chương 113: Lục Gia

Sáng ngày thứ hai, một chiếc ô tô nhỏ không mới lắm chạy ra khỏi tầng ngầm khách sạn Thời Đại, lập tức chạy thẳng đến một tòa tứ hợp viện cổ kính. Tứ hợp viện (kiểu nhà cổ xưa của TQ có 4 căn nhà bao quanh một cái sân rộng) đó là nơi Tiêu lão gia tử ở.

Lão gia tử đã ở trong này được mấy chục năm rồi.

Xe con theo thường lệ dừng lại ở đầu hẻm, Tân Lâm và Hắc Lâm ở lại trong xe, Tiêu Phàm một mình đi bộ vào ngõ nhỏ.

Vào xuân rồi, trong tứ hợp viện các loại thực vật đều phủ kín màu xanh của lá, phấp phới đón gió, dạt dào sức sống.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, Tiêu Phàm vừa bước một bước vào tứ hợp viện, liền thấy lão gia tử đang chậm rãi dạo bước ở trong sân. Tiêu Trạm bồi lão gia tử đi vòng quanh, hai cha con cũng không nói chuyện.

Giữa Tiêu Khả Đức và Tiêu Trạm, đây là tình trạng bình thường. Thường thường ngoại trừ trên công việc, hai cha con cũng ít có chuyện gì để nói.

Cùng nhau chậm rãi đi vòng quanh, cũng có đến vài phút mới nói được một vài câu.

- Tiểu Phàm tới rồi à?

Lão gia tử phản ứng còn nhanh hơn cả Tiêu Trạh, vừa thấy Tiêu Phàm, lập tức lộ ra tươi cười vui vẻ, hướng về phía hắn vẫy vẫy tay.

Tiêu Phàm vừa biến mất chính là suốt sáu tháng, đến tết âm lịch cũng chưa từng lộ diện ở nhà, chỉ gọi điện thoại chúc tết, nói mình có chút việc ở bên ngoài, nhất thời không về kịp.

Lão gia tử tuy ngoài miệng không nói cái gì, nhưng trong lòng lại thực lo lắng.

Bệnh trạng của Tiêu Phàm trước khi rời khỏi thủ đô, thoát không khỏi ánh mắt của lão gia tử. Mặc dù ông không biết việc nghịch thiên cải mệnh, càng không hiểu thiên cơ phản phệ, nói cách khác là trời phạt. Nhưng sau khi ông ăn xong dược vật mà Tiêu Phàm phái người đưa tới, hiệu quả lập tức thấy rõ, bệnh tình của ông bỗng nhiên không chữa mà khỏi. Lão gia tử mơ hồ cảm thấy, Tiêu Phàm vì thế mà phải trả một cái giá rất lớn.

Đến tết âm lịch cũng không trở về nhà, nhất định là đã xảy ra chuyện gì cực kỳ nghiêm trọng.

Hiện giờ Tiêu Phàm đột nhiên xuất hiện, lão gia tử nhất thời trong lòng cảm thấy được an ủi, hết sức vui mừng.

- Ông nội, cha.

Tiêu Phàm bước nhanh đến, hướng ông nội và phụ thân thăm hỏi.

- Ủ. Đã trở lại, không có việc gì chứ?

Tiêu Trạh hỏi, giọng điệu vẫn bình ổn như cũ, thậm chí còn mang theo chút cứng nhắc. Tuy nhiên ý quan tâm trong lời nói, vẫn hiển lộ ra. Lão gia tử lo lắng cho cháu, y làm sao lại không lo lắng cho đứa con chứ?

Mặc dù Tiêu Phàm không đi theo con đường làm quan, khiến y rất thất vọng, nhưng đứa con chính là đứa con, máu mủ tình thâm.

Mắt thấy Tiêu Phàm đi lại thoải mái, tinh thần sung mãn, Tiêu Trạh cũng liền an tâm.

Tiêu Phàm chân nguyên bị hao tổn, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể trở về cảnh giới viên mãn. Đây chẳng qua là đối với cảnh giới trước kia của hắn mà nói. So sánh với người thường, hắn vẫn là nội lực dồi dào, bất khả chiến bại.

- Cha, con không sao.

Tiêu Phàm mỉm cười đáp.

- Thuốc kia của con không tồi. Rất hữu hiệu.

Lúc sau, Tiêu Trạh nói một câu.

Với tính cách của Tiêu Trạh mà nói, đây là sự khẳng định cực kỳ khó thấy được rồi. Từ sau khi Tiêu Phàm kiên trì phải báo danh thi vào học viện Đạo Giáo, đây là lần đầu tiên Tiêu Trạh nhận định hắn.

Việc này cũng khó trách, sự thật xảy ra trước mắt, Tiêu Trạh cũng không thể không tin phục. Ít nhất là ở trong mảng y thuật, Tiêu Phàm quả thật là rất giỏi.

Cho tới bây giờ, Tiêu Trạh vẫn không thể chấp nhận các loại "Thần học" như tướng thuật bói toán. Đối với bệnh tình của lão gia tử rất nhanh khỏi, Tiêu Trạh vẫn cho rằng là công của y thuật trung y.

Tiêu Phàm cũng sẽ không vội vã hướng phụ thân "dung nhập" vào tri thức thuật pháp.

Nó có cả một quá trình, phải từ từ tiến hành theo tuần tự.

Hơn nữa, Tiêu Trạm tin hay không tin tưởng tướng thuật bói toán, cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần Tiêu Trạm không cản trở Tiêu Phàm thi triển các loại thuật pháp là được.

Tiêu Phàm cũng không qua loa khiêm tốn, mỉm cười nói:

- Hẳn là phải có hiệu quả mới đúng, hơn một trăm loại dược liệu quý báu luyện chế thành mà.

Đây cũng không phải là lời nói dối. Dược liệu quý báu để luyện chế "Càn Khôn Đại Hoàn đan", quả thật có hơn một trăm loại. Dược vật các loại như gan gấu tươi, ngọc giao long não, so sánh mà nói, đều không phải là quý hiếm lắm. Các kỳ dược vô cùng hiếm quý như Ô Dương Mộc, cũng có đến hơn mười mấy loại. Gần như vét sạch hết tích lũy mấy đời của tổ sư chương giáo Vô Cực Môn.

Tiêu Phàm vừa nói như vậy, Tiêu Trạm ngược lại càng cao hứng hơn.

Xem ra, đúng là vẫn phải dựa vào dược và châm cứu. Cái gọi là tinh tượng thuật pháp, chẳng qua chỉ là mảnh lời mà thôi.

Loại giải thích này rất phù hợp với tâm lý của Tiêu Trạm.

Tiêu Phàm vừa cùng ông nội và phụ thân nói chuyện, vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của hai vị trưởng bối, vẫn là một mảnh mơ hồ, nhìn không ra bất cứ đầu mối gì. Tướng mạo mơ hồ trong tướng thuật, tuyệt đối không phải là nói tướng mạo của lão gia tử và Tiêu Trạm có gì biến đổi, mà là một ít khí sắc và đường vân biến hóa. Khí sắc và đường vân này, người bình thường

hoàn toàn không nhìn ra được, chỉ có ở trong mắt của thầy tướng số mới có giá trị.

Tiêu Phàm cũng rất rõ ràng, "Càn Khôn Đại Hoàn đan" thất bại trong gang tấc, thiên cơ triệt để hỗn loạn, năng lượng của thiên cơ che đậy hoàn toàn tướng mệnh của những nhân vật chủ chốt của Tiêu gia, “cự tuyệt” điều tra.

Có điều Tiêu Phàm tạm thời cũng không thể khẳng định, thiên cơ che đậy chỉ có tác dụng đối với thầy tướng số có quan hệ máu mủ trực tiếp như hắn, hay là đối với tất cả các thầy tướng số đều che đậy như nhau.

Xem ra còn cần tìm cơ hội thích hợp để nghiệm chứng một chút.

Cũng may nhị sư huynh Văn Thiên đã nhập cư kinh đô, muốn nghiệm chứng cũng không phải là khó.

An bài cho lão gia tử và phụ thân cùng Văn Thiên gặp mặt có lẽ cũng không tiện lắm, dẫn theo Tiêu Thiên đi đến nơi của nhị sư huynh tuyệt không thành vấn đề.

Tiêu Gia tổ tôn phụ tử bốn người, lấy tướng mệnh của Tiêu Thiên là quý trọng nhất, mệnh thiên tử chí tôn hỗ trợ cho mệnh của hai người, chỉ cần có thể nhìn ra hướng đi vận trình tiếp theo của Tiêu Thiên, có lẽ có thể từ đó dự đoán được toàn bộ tiền đồ phúc họa của cả Tiêu gia.

Thấy Tiêu Phàm không ngừng quan sát mình, lão gia tử cười nói:

- Như thế nào, có nhìn ra điểm gì không?

Mang theo ý trêu ghẹo.

Lão gia tử hiểu! Người đã cùng sư phụ của Tiêu Phàm Chỉ Thủy tổ sư chào hỏi qua, lại còn cùng Chỉ Thủy tổ sư trưởng đàm qua một lần, trái lại không hề bài xích “lý luận” của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vội vàng mỉm cười đáp:

- Ông nội khí sắc rất tốt, thân thể đã hoàn toàn bình phục.

Lão gia tử cười nói:

- Ông hiện tại cũng cảm thấy tinh lực dồi dào, mỗi ngày có thể đi bộ hai ba giờ đồng hồ. Ngược lại ba của cháu, tuổi còn trẻ, lại luôn không có tinh thần, thế này là không tốt đâu.

Tiêu Trạc thành linh bị lão cha phê bình, khuôn mặt nghiêm nghị cũng hơi đỏ lên, nói:

- Cha, con cũng không phải là không có tinh thần, công việc quan trọng trên cơ quan có chút bận lòng, qua hết giai đoạn này thì sẽ không sao. Sẽ không luôn bận rộn như vậy nữa.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Bỏ đi, lời này của con đã nói qua bao nhiêu lần rồi, khi nào con mới thực sự bỏ xuống được? Cha vẫn là câu nói kia, người lãnh đạo phải biết được tổng thể đại cục, không cần tính toán chi li đến những tiểu tiết. Gia Cát Lượng là một người thông minh như vậy, cũng là bởi vì có một tật xấu là việc gì cũng phải tự làm, kết cục cuối cùng cũng không tốt.

Tiêu Trạc khẽ thở dài.

Ông làm sao lại không biết tật xấu của mình? Phàm việc gì cũng thích tự mình làm lấy. Nhưng thói quen như vậy một khi đã dưỡng thành, thật không dễ để sửa được.

Tiêu Phàm bỗng nhiên nói:

- Cha, có lẽ có một số việc, con có thể giúp được.

- Con?

Tiêu Trạm lập tức mở to hai mắt nhìn, trên mặt là một vẻ không tin tưởng.

Người đều là "người xuất gia" rồi, chuyện làm ăn của bộ trưởng Tiêu, người giúp đỡ như thế nào đây?

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Tiêu Trạm và người trong bộ của y, đều làm những việc lớn mang tính toàn quốc, ít nhất trong một lĩnh vực nào đó, cả nước đều phải dựa theo chỉ thị của Tiêu Trạm để làm.

Ông cụ thản nhiên nói:

- Bỏ đi, tật xấu của con nếu phải sửa, thì phải bắt đầu sửa từ việc tin tưởng người khác. Tiểu Phàm là con của con, mặc kệ nó có thể giúp con được hay không, ít nhất con cũng phải tin tưởng nó, mảnh tâm ý này tuyệt đối không phải là giả.

Tiêu Trạm gật gật đầu, nói:

- Cái này con tin.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Cha, trong khoảng thời gian này, trên công việc của cha và Lục thúc có phải có chút bất đồng hay không? Ý kiến không thống nhất.

Tiêu Trạm nhướn mày, kinh ngạc nói:

- Làm sao con biết?

Người gọi là Lục thúc, đại danh Lục Hồng, cũng là con cháu đời thứ hai của thế gia ở kinh đô, hiện nay là Thứ trưởng thường trực của một bộ khác, so với Tiêu Trạm nhỏ hơn vài tuổi, chưa đến năm mươi, được cho là người trẻ

nhất trong số các cán bộ cao cấp. Lục gia ở kinh sư không được coi gia tộc nhất đẳng, so sánh với gia tộc có lực ảnh hưởng cực lớn như Tiêu Gia, có chênh lệch nhất định. Cho tới nay, bởi vì hai vị lão gia tử trong những năm chiến tranh đã kết thành tình hữu nghị, cùng với quan hệ lệ thuộc trong công việc sau khi kiến quốc, Lục gia và Tiêu Gia đi lại càng gần, trên cơ bản bị các thế gia nhà quyền quý và các thế lực chính trị khác xem như một thể.

Nghiêm chỉnh mà nói, Lục gia và Tiêu gia cũng không thể tính là người một nhà, cũng có thể nói là, Lục gia không phải là người trong “Tiêu hệ”, mà là đồng minh.

Trong chính trị, đồng minh và người thân thập phần khác biệt về bản chất.

Loại khác biệt này, sau khi Lục lão gia tử qua đời vào năm kia, càng thêm rõ ràng. Bản thân Lục Hồng, cũng có lý tưởng chính trị riêng của mình, không hoàn toàn thống nhất với Tiêu Trạ.

Sau khi Lục lão gia tử qua đời, Lục gia và bản thân Lục Hồng, lập tức trở thành đối tượng mà các thế lực chính trị lớn tích cực tranh giành.

Trong đó, móng vuốt của Ôn gia là vươn xa nhất, thái độ cũng rõ ràng nhất.

Nếu như có thể lôi kéo Lục Hồng về phía mình, liền đại diện cho toàn bộ Lục gia và các thế lực xung quanh sẽ dựa hết vào “Ôn hệ”, đối với Tiêu gia mà nói, là một tổn thất vô cùng lớn.

Cứ như thế một bên tăng một bên giảm.

Chính là bởi vì như thế, Ôn gia lôi kéo Lục gia, xem như là đã dốc hết sức lực rồi.

Vừa vặn năm nay, bộ phận nơi Tiêu Trạm làm cùng với bộ phận nơi Lục Hồng làm liên hợp chế định một hạng mục chính sách mang tính toàn quốc, Tiêu Trạm tự mình cùng Lục Hồng trao đổi, kết quả cũng không được như ý.

Lục Hồng hy vọng bộ phận của bọn họ là người ký tên đầu tiên trong hạng mục chính sách mới này, bộ phận mà Tiêu Trạm làm đến hiệp trợ.

Điểm này, lại đúng là điểm mà Tiêu Trạm hoàn toàn không có biện pháp nhượng bộ.

Do ai đến kí tên đầu tiên trong văn kiện, rất đáng xem trọng.

Không chỉ liên quan đến hai bộ phận, mà còn liên quan đến danh vọng của Tiêu gia và bản thân Tiêu Trạm. Nếu hạng mục chính sách này do người bên Lục Hồng ký tên đầu tiên lên văn kiện, điều này có nghĩa là, Tiêu Trạm bắt đầu nhượng bộ, dùng thứ này để đổi lấy Lục Hồng và Lục gia tiếp tục làm đồng minh.

Trong bàn cờ chính trị, đây là hiện tượng rất thường gặp, đơn giản chính là thỏa hiệp và cân bằng thôi.

Mấu chốt là tính cách của Tiêu Trạm không cho ý quyết định làm như vậy, tránh để cho mọi người cười nhạo.

Tiêu Trạm ở trong đám con cháu thế gia đời thứ hai, có thể xưng là vô cùng cứng rắn mạnh mẽ.

Tiêu bộ trưởng là người tuyệt đối không thể để mất mặt mũi.

Trao đổi hai lần, đều là ra về không vui vẻ. Tiêu Trạm vì thế tâm tình rất không thoải mái.

Tiêu Phàm cười nói:

- Cha, chuyện lớn như vậy, người được nghe nói qua cũng không ít. Chuyện này, con có thể thử một chút, may ra thực có thể thuyết phục được Lục thúc.

Tiêu Trạm lập tức sắc mặt trầm xuống, có chút không hài lòng nói:

- Chuyện như vậy, cũng có thể tùy tiện lấy ra đùa giỡn hay sao? Nội tình ở trong này, con hiểu được bao nhiêu? Làm thế nào thuyết phục Lục Hồng?

Đùa sao.

Lục Hồng đường đường là tiên phong trong thế gia đời thứ hai, thứ trưởng cán bộ cấp cao. Tiêu Phàm không cần nói là thuyết phục gã, chỉ sợ là muốn gặp được Lục Hồng, cũng đều phải tốn công tốn sức.

Chuyện này có thể ăn nói lung tung sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hành Trình Phía Trước Của Tiêu Thiên

Chương 114: Hành Trình Phía Trước Của Tiêu Thiên

Tiêu Phàm chỉ cười, không nói gì nữa!

Đây là thói quen của hắn, không muốn giải thích quá nhiều với người khác, kể cả đối với cha của hắn cũng không ngoại lệ. Có một số việc, làm xong rồi mới nói so với nói trước rồi mới làm, hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Lão gia tử nhìn Tiêu Phàm, vẻ mặt hiền lành. Thời đại chiến tranh, lão gia tử được xưng là một người rất nghiêm khắc, sau khi giải phóng chủ trì công việc, cái tính cách này cũng không hề thay đổi, Tiêu Trạm chịu ảnh hưởng lớn từ ông. Nhưng hiện tại đã sớm về hưu, tuổi ngoài bát tuần (hơn 80 tuổi),

tính cách của lão gia tử cũng liền thay đổi rất lớn, đặc biệt là đối với con cháu, càng là vẻ mặt ôn hòa, rất ít khi tức giận.

- Tiểu Phàm, cháu muốn giúp cha cháu giảm nhẹ một chút gánh nặng trong công việc, tâm tình này ông có thể hiểu. Nhưng chuyện trong chính trị rất phức tạp, có đôi khi đồng dạng một câu nói, lý giải của mỗi người lại không hoàn toàn giống nhau. Cháu phải đặc biệt cẩn thận, không nên vì muốn mau đạt được mà nóng vội. Có thời gian, nên nói chuyện với ba của cháu nhiều hơn nữa.

Lão gia tử chậm rãi nói, lời nói thâm thúy.

Tiêu Phàm từ nhỏ đã thông tuệ, chăm chỉ hiếu học, lão gia tử và các trưởng bối khác trong nhà, vốn đều kỳ vọng lên người hầy, hy vọng sau khi hầy lớn lên có thể bước vào con đường làm quan, kế thừa vinh quang của cha ông, tiếp tục làm rạng rỡ danh môn Tiêu gia. Sau đó Tiêu Phàm "nhầm đường lạc lối", các trưởng bối đều vô cùng đau đớn.

Nhưng nửa năm trước, Tiêu Phàm đã trị khỏi bệnh của lão gia tử, chỉ ít cách nhìn nhận của lão gia tử và Tiêu Trạm đối với hầy đã có thay đổi rất lớn.

Sau khi được thông báo lão gia tử ở bệnh viện bệnh tình trở nên nguy kịch, rồi lại đột nhiên chuyển nguy thành an, khỏi bệnh ra viện, nội tình ở bên trong, chỉ có lão gia tử và Tiêu Trạm mới hiểu là đã xảy ra chuyện gì. Đối với bất kể người nào đều chưa từng nhắc đến, bao gồm cả thư kí Hoàng và y tá Trương đều không rõ ràng.

Đương nhiên, y tá Trương cũng mơ hồ đoán được chút ít, chỉ là không dám nói ra miệng.

Sở dĩ phải giữ bí mật, thứ nhất là vì không để cho các chuyên gia của bệnh viện cảm thấy khó chịu. Thứ hai, lão gia tử và Tiêu Trạm đều biết phương thức Tiêu Phàm chữa bệnh cho lão gia tử quá mức "Thần bí". Tiêu Phàm thậm chí còn ở trong phòng bệnh của lão gia tử bày một cái "Tiếp dẫn pháp

trận", tình huống như vậy nếu lan truyền ra ngoài, tất sẽ dẫn đến sóng to gió lớn.

Lão gia tử và Tiêu Trạm đều là những đại nhân vật đã từng trải qua gió mưa gian khổ, nên xử trí như thế nào, trong lòng đã định.

Tiêu gia có một “nhân vật thần kỳ” như vậy tồn tại là một chuyện tốt, đồng thời cũng có khả năng gây ra tai họa, vẫn là ngậm miệng ăn tiền thì tốt hơn.

Hiện giờ Tiêu Phàm bỗng nhiên biểu hiện hứng thú đối với chính trị, lão gia tử vô cùng vui sướng, cũng muốn tự mình chỉ điểm một phen.

Dù sao ở phương diện chính trị này, Tiêu Phàm là "người mới" một trăm phần trăm ngọc thô vốn chung quy cũng cần phải mài dũa một phen mới có thể thành vật có giá trị. Tiêu Phàm có lẽ không thể mưu cầu phát triển trên con đường làm quan, nhưng làm một vị quân sư đứng phía sau màn lại là hoàn toàn có tiềm lực.

Thấy lão gia tử biểu lộ thái độ như vậy, thần sắc của Tiêu Trạm liền trở nên nghiêm nghị, mắt nhìn Tiêu Phàm, nghiêm túc hỏi:

- Tiêu Phàm, như thế nào lại nghe nói con gần đây thường thích lộ diện ở chỗ ăn chơi? Còn vì một cô gái người Belarus, mà đấu rượu đánh nhau người khác?

Cháu ruột của Uông lão gia tử, con của Uông Vĩ Thành Uông Phi, nửa năm trước ở quán rượu Tinh Ngữ bị Tiêu Phàm đánh một quyền phải nằm viện đến ba tháng, đây là chuyện đại sự làm náo động thế gia hào môn ở kinh đô, đương nhiên là ngay lập tức sẽ có người báo cho Tiêu Trạm.

Tuy nhiên Tiêu Phàm sau đó lập tức rời kinh đô, Tiêu Trạm cũng không có cơ hội giáp mặt hỏi.

Tối hôm qua Tiêu Phàm lại tuôn ra “tin tức lớn”, vẫn là ở quán rượu Tinh Ngũ, vẫn là vì cô gái người Belarus đó, Tiêu Phàm không ngờ lại đấu rượu cùng con cháu Diệp gia, nghe nói là một hơi uống hết bốn bình rượu xái sáu mươi độ, làm Tiêu Trạm chỉ nghe thôi cũng cảm thấy choáng váng.

Có lẽ là do quan hệ của di truyền và tính chất công việc mà tửu lượng của Tiêu Trạm cũng không thấp. Nhưng nửa tiếng đồng hồ mà uống hết bốn bình rượu xái sáu mươi độ, vẫn là khiến cho người khác cảm thấy không thể tin nổi.

Đây vẫn là Tiêu Phàm ôn hòa nho nhã, hào hoa phong nhã sao?

Hình tượng của Tiêu Phàm trong lòng Tiêu Trạm, đang nhanh chóng chuyển biến!

Nhưng thực dễ nhận thấy, Tiêu Trạm cũng không thích loại chuyển biến này của đứa con. Trong nhà có một đứa con ăn chơi trác táng đã đủ khiến cho Tiêu Trạm mất mặt rồi, lúc này nếu lại có thêm một đứa con nữa như vậy, hơn nữa còn là "Giả thần giả thánh ăn chơi trác táng", Tiêu bộ trưởng thật sự không biết phải như thế nào mới tốt đây.

Thế này thật mất mặt!

Tiêu Phàm liền cười.

Xem ra tin tức của Tiêu Trạm vẫn là rất nhanh nhạy, bề ngoài thế gia trưởng bối đối với những chuyện trong chốn ăn chơi trác táng là coi thường không thèm để ý, nhưng sau lưng lại không giống vậy. Đối với những tin tức bên trong chốn đó, kỳ thật lại rất coi trọng.

- Cha, con hôm nay đến là muốn cùng cha, và ông nội cùng nhau thương lượng một chút, liên quan đến việc an bài công việc cho Tiêu Thiên.

- Liên quan đến việc an bài công việc cho Tiêu Thiên?

Tiêu Trạm rất kinh ngạc, chưa có chút chuẩn bị tư tưởng. Tiêu Thiên dạy mãi không sửa, Tiêu Trạm đối với cậu ta cực kỳ thất vọng, đối với đứa con nhỏ này, gần như đã muốn hoàn toàn buông tay, không hề ôm bất cứ hy vọng nào nữa.

Lão gia tử mỉm cười hỏi:

- Tiểu Phàm, cháu tính toán an bài tiểu Thiên như thế nào a?

Ngược lại có chút hứng thú.

Tiêu Phàm cười nói:

- Ông nội, cháu cũng không dám an bài cho Tiêu Thiên a, chỉ là có một đề nghị.

- Ủ, cháu nói đi.

- Tiêu Thiên từ nhỏ liền rất ham chơi, nhiều năm như vậy đã dưỡng thành thói quen, trong thời gian ngắn cũng không sửa được. Cho nên, cháu đề nghị cho nó đổi đến môi trường mới. Không cần ở lại thủ đô, bằng không, nó sẽ nhịn không được lại cùng với đám huynh đệ tụ tập ăn chơi, không có tinh thần để chăm chỉ làm việc.

Tiêu Phàm nói rất nghiêm túc.

Tiêu Trạm "Hừ" một tiếng, nói:

- Tính cách của nó nếu không thay đổi, cho dù con đưa nó đến nơi khác làm việc, nó vẫn sẽ không nghiêm túc làm việc.

Biện pháp tương tự như vậy, Tiêu Trạm cũng không phải chưa từng nghĩ qua. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Tiêu Thiên, nói không được ba câu, liền nổi giận bưng bưng, nhịn không được lên tiếng giáo huấn Tiêu Thiên. Gặp cậu

ấy quả thật không khác gì là chuột gặp mèo, hai người căn bản chưa từng nghiêm túc nói chuyện với nhau.

Tiêu Phàm nghiêm nghị nói:

- Cha, con cảm thấy, cha đối với Tiêu Thiên có chút hiểu lầm. Tiêu Thiên chỉ là ham chơi, nhưng cũng vẫn là có giới hạn.

Tiêu Trạh cả giận nói:

- Nó có giới hạn? Nó có giới hạn gì? Ta xem nó đến cái gì là giới hạn cũng không biết!

Lão gia tử thản nhiên nói:

- Bỏ đi, con cùng đứa nhỏ nói chuyện, cũng nên chú ý đến cách thức và phương pháp. Cũng như lúc con ở trong đơn vị, đối với các đồng nghiệp cũng không thể một mực yêu cầu nghiêm khắc, cũng có lúc phải nghe xem bọn họ có ý kiến gì, vẫn là rất cần thiết. Phải biết tiếp thu ý kiến của quần chúng.

Tiêu Trạh là người con hiếu thảo, lão gia tử đã lên tiếng, mặc dù trong lòng vẫn không vui, cũng chỉ có thể cố nén lửa giận, ngậm miệng không nói.

- Tiểu Phàm, đem ý kiến của cháu nói cụ thể ra xem.

- Vâng, ông nội. Cháu cho rằng, để Tiêu Thiên đi Giang Hán, đến huyện La Châu làm việc. Nó bây giờ đang hưởng sự đãi ngộ cấp cục trưởng, xuống cơ sở, còn phải rèn luyện nhiều thêm nữa. Cháu có một kiến nghị, để nó đi đến thôn Hồng Sơn làm phó chủ tịch hoặc phó bí thư, kiêm nhiệm Bí thư chi bộ Đảng thôn Hồng Sơn. Trực tiếp ở tại thôn Hồng Sơn. Cháu tin tưởng đến thôn Hồng Sơn rồi, Tiêu Thiên sẽ không tiếp tục ham chơi, các trưởng bối, huynh đệ trong thôn sẽ để ý nó, nó phải nỗ lực làm một ít chuyện chính sự, làm ra chút thành tích.

- Đi thôn Hồng Sơn làm Bí thư chi bộ?

Tức khắc Tiêu Trạm và lão gia tử ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không nghĩ tới Tiêu Phàm sẽ đề xuất cái ý kiến như vậy. Điểm này, bọn họ trước kia quả thật là chưa từng nghĩ qua.

- Phải. Đến nơi khác làm việc, lãnh đạo địa phương biết nó là con cháu Tiêu gia, thường sẽ không bố trí cho nó những việc quá nặng nhọc, sẽ chiều cố cho nó. Như vậy sẽ không tốt đối với việc thay đổi tính cách và thói quen sinh hoạt của Tiêu Thiên, ngược lại còn chiều hư nó. Duy chỉ có đi thôn Hồng Sơn là không như vậy. Nó đến thôn Hồng Sơn, coi như là thay mặt cho ông nội đi, nó cần phải chú ý hình tượng của chính mình, chú ý bảo hộ hình tượng của Tiêu gia. Các trưởng bối trong thôn Hồng Sơn sẽ dạy dỗ nó. Cha, bất kể là thói quen xấu hay thói quen tốt đều là do dưỡng thành. Tiêu Thiên ở thôn Hồng Sơn công tác một vài năm, phỏng chừng có thể dưỡng thành thói quen làm việc và sinh hoạt tốt. Hơn nữa, nó đi thôn Hồng Sơn là để góp phần xây dựng chính sách về kinh tế cho gia hương, tăng thu nhập bình quân của người dân trong thôn, cũng là việc tốt.

Tiêu Phàm không chút hoang mang đem ý nghĩ của chính mình nói ra.

Ánh mắt của Tiêu Trạm sáng lên, hiển nhiên đã bị cái đề nghị này của Tiêu Phàm đá động, đang nghiêm túc suy xét về tính khả thi.

Lão gia tử cười ha hả, nói:

- Cũng không phải là không thể thực hiện được. Xem ra người này a, còn cần có tư tưởng có tính sáng tạo. Dám phá vỡ lệ thường, mới có thể bỏ cái cũ tạo ra cái mới.

Nói như vậy, kỳ thật chính là tán thành ý kiến của Tiêu Phàm.

Tiêu Trạm chần chừ nói:

- Cha, con cháu Tiêu gia chúng ta đi thôn Hồng Sơn, thích hợp sao? Hình như chưa từng có tiền lệ như vậy...

Người có công khai quốc không ít, quả thật con cháu các vị ấy không có ai trở lại gia hương làm Bí thư chi bộ cả, có chút kiêng kị, còn cần xem xét một chút.

Lão gia tử khoát tay, không để ý nói:

- Không có gì không thích hợp cả. Chỉ cần tiểu Thiên chăm chỉ làm việc, thực sự có trách nhiệm, đem công việc ở gia hương làm tốt, có cái gì không thích hợp chứ?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Cha, hiện tại có rất nhiều sinh viên thôn quan đấy. Trong đó vài người còn giành được thành tích rất tốt. Tiêu Thiên thân là cán bộ cấp trưởng phòng, hơn nữa nó ở thủ đô bên này cũng có chút mạng lưới quan hệ, làm tốt công tác kiến tạo ở thôn Hồng Sơn, phỏng chừng độ khó cũng sẽ không quá lớn.

Chính là một chức Bí thư chi bộ thôn này, thật đúng là không thể tính là một quan chức.

Từ Trưởng phòng của ủy ban trung ương quốc gia biến thành bí thư chi bộ thôn Giang Hán, nếu như vậy mà còn bị người hâm mộ lên án thì quả thật cũng không thể nào nói nổi. Nếu ai có ý kiến, khiến con cái nhà họ cũng đi làm Bí thư chi bộ thôn là được rồi.

Tiêu Gia không ý kiến!

Tiêu Trạm hai hàng lông mày lại nhăn lên, nói:

- Con chính là lo lắng nó không làm việc đàng hoàng.

Nói đến nói đi, Tiêu Trạh vẫn là lo lắng cho đứa con nhỏ, thật sự Tiêu Thiên mấy năm nay cho y ấn tượng quá kém, Tiêu Trạh hoàn toàn không tin Tiêu Thiên có thể chân chính làm việc.

- Cha, con người là sẽ thay đổi.

Tiêu Phàm uyển chuyển khuyên nhủ.

Tiêu Trạh nói:

- Còn có một việc nữa, chúng ta sắp xếp cho nó xong xuôi, bản thân nó lại kiên quyết không đi, thì làm sao?

Tiêu Thiên nếu nổi lên tính xấu, thật đúng là không người nào có thể miễn cưỡng cậu ta.

Tiêu Phàm cười nói:

- Việc này để con đi, cha cho con một chút thời gian. Tiêu Thiên tính cách đúng là như vậy, nếu miễn cưỡng nó, chỉ sợ hiệu quả hoàn toàn ngược lại.

- Được rồi, vậy con đi nói chuyện với nó đi.

Về điểm này, Tiêu Trạh cũng không phải nghi ngờ, y biết hai anh em Tiêu Thiên và Tiêu Phàm cảm tình rất tốt. Có lẽ là toàn bộ Tiêu gia, chỉ có lời nói của Tiêu Phàm, Tiêu Thiên mới chịu nghe.

- Dạ.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Tiêu gia quả thật đang tranh thủ thời gian. Thừa dịp lão gia tử hãy còn khỏe mạnh, nhanh chóng phát triển lớn mạnh hơn nữa, đem các thế lực tập hợp xung quanh Tiêu gia, tụ lại thành một thể hoàn chỉnh.

Bất kể lão gia tử còn hay mất, đều có thể phát huy sức ảnh hưởng quan trọng của mình trong đại cục chính trị, mới chân chính được xưng tụng là đại thụ che trời.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thứ Trưởng Lục

Chương 115: Thứ Trưởng Lục

Lúc đi vào “quán trà Giải Ngữ”, sắc mặt của Thứ trưởng Lục là xanh mét, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng ứa ra.

Lái xe và thư ký đều sợ hãi.

Làm hai nhân viên thân cận nhất bên cạnh Lục Hồng, lái xe và thư ký biết Thứ trưởng Lục có bệnh cũ là đau đầu. Chỉ có điều quãng thời gian gần đây, càng ngày càng nghiêm trọng, phát tác ngày càng thường xuyên, cấp độ đau đầu cũng càng ngày càng kịch liệt.

Nhưng tuyệt đối không ngờ được, lần này, lại phát tác trong thời khắc mấu chốt như vậy.

Lục Hồng vừa rồi đi gặp cự đầu.

Vốn ở trong xe vẫn hoàn hảo, trong nháy mắt bước vào đại nội, bỗng nhiên phát bệnh, nhất thời đầu đau muốn nứt. Tuy rằng lập tức uống thuốc giảm đau, cũng không có hiệu quả lý tưởng.

Nhật trình an bài của đại nhân vật cự đầu, là vô cùng chặt chẽ. Lần này triệu kiến Lục Hồng, sáng sớm ngày hôm qua đã điện thoại thông báo, đại nội cũng đã sớm xong các bố trí tương ứng. Đương lúc này, chứng đau đầu của Lục Hồng đột nhiên phát tác, thật sự là ngoài dự liệu.

Nhưng trong lúc này, Lục Hồng hoàn toàn không có đường lui, chỉ có thể cắn răng yết kiến.

Chứng đau đầu của Thứ trưởng Lục được nghiêm khắc giữ bí mật với bên ngoài, ngoại trừ vợ của Lục Hồng, thì chỉ có thư ký, lái xe của gã và một vị bác sĩ bí mật trong bệnh viện là biết chuyện này. Đương nhiên, còn bao gồm cả bà chủ của “quán trà Giải Ngữ” Hoa Giải Ngữ.

Lục Hồng mới hơn bốn mươi tuổi, thân là Thứ trưởng địa vị cao, đang trong thời kỳ trẻ trung khỏe mạnh, có nhiều thành tích trong công việc. Giả như để cho ngoài giới biết được gã có bệnh đau đầu nghiêm trọng như vậy, đối với tiền đồ của gã mà nói, cực kỳ bất lợi.

Thân thể khỏe mạnh, có thể đảm nhiệm công việc quan trọng, là điều kiện tiên quyết cơ bản nhất mà cán bộ lãnh đạo chủ chốt nhất định phải có.

Thử nghĩ mà xem lãnh đạo cấp cao nhất làm sao có thể yên tâm đem một tỉnh hoặc một ủy ban trung ương quốc gia trọng yếu giao cho một vị cán bộ lãnh đạo sức khỏe không tốt, thường xuyên nằm viện đi quản lý chứ?

Thư ký và lái xe cũng không biết quá trình cụ thể cự đầu triệu kiến Thứ trưởng Lục, tuy nhiên căn cứ vào kinh nghiệm của bọn họ cùng với sắc mặt tái xanh Thứ trưởng Lục, trên trán đầy mồ hôi lạnh lúc ra khỏi phòng làm việc của thủ trưởng mà phân tích, chỉ sợ Lục bộ trưởng cũng không thể khống chế tốt bệnh của mình.

Nhân vật lớn cự đầu nhãn thần sắc bén đến thế nào chứ?

Nói nhìn thấu mọi việc, cũng không phải quá đáng.

Trông dáng ngồi bất an của Lục Hồng, làm sao có thể nhìn không ra.

Lần này, bệnh tình của Thứ trưởng Lục khó có thể bảo mật rồi, hơn nữa còn là trước mặt thủ trưởng “lộ diện”, vấn đề tương đối nghiêm trọng. Trong bộ sớm có lời đồn đại, nói là Thứ trưởng bị điều chuyển công tác làm bí thư tỉnh ủy một tỉnh nào đó, chiếc ghế Thứ trưởng này sắp để trống. Thân là Thứ trưởng thường vụ, Lục Hồng là người có sức cạnh tranh mạnh nhất, bên trong một vài tin tức nhỏ, có hy vọng nhất chính là Thứ trưởng phụ chính.

Trong thời điểm quan trọng như vậy, Thứ trưởng Lục trước mặt thủ trưởng lại xuất hiện “mặt xấu”, quả thật chính là chết tiệt mà!

Bộ phận Lục Hồng làm, là trực tiếp do thủ trưởng phân quản, đối với ứng cử viên mới cho chức Bộ trưởng, lời nói của thủ trưởng có phân lượng tương đối lớn.

Tâm tình của Lục bộ trưởng giờ khắc này, xấu đến cực điểm.

Phục vụ viên trong phòng riêng của “quán trà Giải Ngữ” vừa nhìn thấy sắc mặt của Lục Hồng, liền hiểu được tình huống không đúng, lập tức thông báo cho bà chủ Hoa Giải Ngữ. Mỗi lần Lục tiên sinh đến quán trà ngồi một lát, bà chủ đều phải ra mặt tiếp khách đấy, cùng nhau uống chén trà, tán gẫu một hồi.

Cho dù tất cả phục vụ viên không ai rõ vị trung niên vẻ mặt uy nghiêm này rốt cuộc là nhân vật nổi tiếng như thế nào, nhưng khẳng định là loại người có quyền có thế. Không phải là quan lớn thì cũng là ông chủ lớn.

Chỉ cần giơ tay nhắc chân thôi tự nhiên cũng tản ra một loại khí phách, tuyệt đối không thể làm giả được.

- Làm sao vậy, lại phát bệnh rồi hả?

Hoa Giải Ngữ đẩy cửa phòng bao đi đến, thấy Lục Hồng khom lưng ngồi ở ghế mây, hai tay ôm thật chặt đầu, ngón tay cái gãi gao ấn chặt huyệt Thái

Dương, đều đã ấn thành hai đạo dấu vết thật sâu, lập tức kinh hãi, vội vàng hỏi.

Hoa Giải Ngữ không còn trẻ, cũng đã hơn bốn mươi tuổi, dường như xấp xỉ Lục Hồng. Tuy nhiên cách ăn mặc vô cùng khéo, phong cách hoa lệ quý phái, là điển hình của những tiểu thư khuê các.

Cô và Lục Hồng vốn chính là bạn học cùng lớp, trung học cùng lớp, đại học vẫn là cùng lớp, quan hệ giữa hai người không thể nói rõ ràng.

Mọi người chỉ biết Hoa Giải Ngữ đến hiện tại cũng vẫn còn độc thân, nghe nói có đứa con gái, nhưng có rất ít người gặp qua, cũng không biết là thân sinh hay là nhận nuôi.

Không có ai đi tìm hiểu cả.

Dù sao đó cũng là chuyện riêng của Hoa Giải Ngữ.

Lục Hồng không nói, tiếp tục ấn mạnh lên huyệt Thái Dương, dường như như vậy có thể giảm bớt khổ sở do đau đầu mang đến.

Hoa Giải Ngữ bước nhanh qua, vươn bàn tay nhỏ trắng nõn, đặt lên huyệt Thái Dương của Lục Hồng, chậm rãi xoa ấn, hạ giọng nói:

- Công tác thường ngày không cần quá nghiêm túc, lúc nào nên nghỉ ngơi phải nghỉ ngơi nhiều vào.

Lục Hồng cắn răng nói:

- Cái bệnh chết tiệt này, đến tiểu Cao cũng không biết là chuyện gì xảy ra...

Hoa Giải Ngữ im lặng, không biết nên như thế nào an ủi gã.

Tiểu Cao mà Lục Hồng nói đến, cũng là bạn học của bọn họ, bạn học thời trung học, và hai người bọn họ quan hệ đều rất tốt. Xuất thân từ gia đình

bác sĩ, sau không ngoài ý muốn đã thi đậu vào viện y học, hiện tại sớm đã trở thành chủ nhiệm khoa não của một bệnh viện danh tiếng ở thủ đô, là chuyên gia khoa não đại danh đình đình.

Lục Hồng mấy năm gần đây bắt đầu xuất hiện bệnh đau đầu, nghĩ đến trước tiên là người bạn học cũ này, lúc ấy cũng không quá để ý. Thời gian đó, Lục Hồng cũng đã là vụ trưởng, công tác bận rộn, mỗi ngày đều có công vụ xử lý không hết. Bản thân Lục Hồng cho rằng, có thể là do công việc quá vất vả, dùng não quá độ mà tạo thành.

Tiểu Cao rất cẩn thận kiểm tra cho gã, lại tra không ra là bệnh gì, tất cả máy móc hiển thị, não bộ của Lục Hồng là hoàn toàn bình thường, không có bất kỳ bệnh biến nào. Cũng liền đồng ý với phân tích của Lục Hồng, kê cho gã chút thuốc bổ não, bảo gã chú ý nghỉ ngơi, kết hợp làm việc và nghỉ ngơi.

Trên cơ bản không có chút hiệu quả nào.

Chứng đau đầu của Lục Hồng càng ngày càng nghiêm trọng, tần suất phát tác cũng là ngày càng thường xuyên.

- Đã gọi điện cho tiểu Cao chưa?

Hoa Giải Ngữ nhẹ nhàng xoa ấn huyệt Thái Dương cho gã, thấp giọng hỏi.

- Uhm...

Khi ở trên xe, Lục Hồng liền gọi điện thoại cho tiểu Cao, mời tiểu Cao đến xem bệnh cho gã.

Ở những phương diện này, Lục Hồng đặc biệt chú ý.

Bệnh viện mà tiểu Cao đang làm là một bệnh viện lớn có danh tiếng ở thủ đô, mỗi ngày người đến xem bệnh nhiều đếm không xuể, mới sáng sớm mà đã có vô số người đến đại sảnh bệnh viện xếp hàng lấy số. Lục Hồng nếu

nếu thường xuyên đến chỗ của tiểu Cao, khó tránh khỏi bị người khác biết được, tuyên truyền ra ngoài, ảnh hưởng không tốt. Cũng không thể thường xuyên mời tiểu Cao đến nhà gã. Lục Hồng ở trong khu nhà dành cho cán bộ trong bộ ngành, trái phải trước sau đều là đồng sự trong bộ, ảnh hưởng càng không tốt.

Quán trà Giải Ngữ liền biến thành địa điểm tốt nhất.

Về phần quan hệ thân chính giữa Lục Hồng và Hoa Giải Ngữ, tiểu Cao là người biết rõ nhất, cũng không cần phải giấu anh ấy.

Bọn họ vốn là bạn bè.

Cũng không biết có phải là việc xoa ấn của Hoa Giải Ngữ có tác dụng, hay là do cơn đau đã tự dịu đi, sau một lát, tình hình của Lục Hồng thoáng tốt hơn một chút. Thân mình ngả về sau, tựa vào lưng ghế mây, thở phào một hơi dài, sắc mặt vẫn xám xanh như trước, mồ hôi đầy mặt.

Đến cái áo sơ mi trắng tinh cũng ướt đầm.

Hoa Giải Ngữ cầm lấy khăn giấy trên bàn trà, lau mồ hôi trên mặt và cổ của gã, động tác vô cùng dịu dàng.

Lục Hồng cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hoa Giải Ngữ, nhẹ nhàng vỗ hai cái.

Hoa Giải Ngữ sờ sờ tóc của gã, nói:

- Em pha cho anh ly trà, anh nghỉ ngơi một lát đi, chuyện làm ăn, chớ suy nghĩ quá nhiều.

Lục Hồng thở dài, nói:

- Không nghĩ không được a, giờ là thời điểm mấu chốt.....

Hoa Giải Ngữ nghiêm mặt nói:

- Vẫn là thân thể quan trọng hơn. Bệnh này của anh..... cửa ải quan trọng này, anh cũng chưa chắc có thể vượt qua được.

Tin tức trong bộ chuẩn bị đối “lão đại”, Hoa Giải Ngữ cũng có biết. Lục Hồng có tâm sự gì, đều không giấu cô ấy, cái gì cũng nói cho cô nghe. Bất kể người nào cũng đều cần có một cách để phát tiết.

- Tiêu Gia bên kia, anh vẫn là nên liên lạc nhiều một chút đi, không cần kiêu ngạo như vậy.

Lát sau, Hoa Giải Ngữ lại khuyên nhủ.

- Hừ!

Nghe Hoa Giải Ngữ nhắc tới Tiêu Gia, Lục Hồng lập tức liền mất hứng.

- Tính cách của Tiêu Trạh kia, em không biết đâu. Dục vọng nắm quyền của y quá mạnh rồi, chuyện gì đều phải nghe y, dựa theo ý kiến của y mà làm. Hiện tại Tiêu lão gia tử vẫn còn, vấn đề không lớn lắm. Đợi đến khi lão gia tử đi rồi, anh thấy chính y đều đủ nguy hiểm rồi. Bây giờ cùng y đi lại thân cận quá, tương lai như thế nào, cũng chưa nói trước được.

Hoa Giải Ngữ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, không có nói tiếp.

Đối với những thứ ân ân oán oán giữa các thế gia hào môn này, cô quả thật không hiểu. Năm đó không bước vào được đại môn Lục gia, cũng là do nguyên nhân này. Trưởng bối của Lục gia, đã định cho Lục Hồng một mối hôn sự môn đăng hộ đối.

Lục Hồng nói dục vọng nắm quyền của Tiêu Trạh quá mạnh, ở trong mắt của Hoa Giải Ngữ, Lục Hồng lẽ nào không phải như vậy?

Những nam nhân kiêu ngạo đã thối vào trong xương này, ai lại không có tật xấu này?

Cái gọi là đấu tranh quyền lực, trò chơi chính trị, thậm chí chiến tranh, không phải đều là vì dục vọng nắm quyền của nam nhân gây ra sao?

Lục Hồng phấn đấu nhiều năm, đã đứng ở trên ngưỡng này, chỉ kém một cước cuối cùng vào cửa, liền có thể ở vị trí cấp Bộ trưởng, danh chính ngôn thuận trở thành lãnh đạo cấp cao. Lúc này, mặc cho ai khuyên gã buông bỏ, đều là phí công thôi.

Mắt thấy Hoa Giải Ngữ vẻ mặt buồn bực, Lục Hồng trong lòng có chút áy náy, nắm tay Hoa Giải Ngữ càng thêm chặt vài phần, cười nói:

- Anh đáp ứng em, chờ chuyện này chấm dứt, anh sẽ đi gặp bác sĩ.

- Ừ.

Hoa Giải Ngữ nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay gã.

- Em pha trà cho anh.

Cô cũng biết, lời này của Lục Hồng, là nghĩ một đằng nói một nẻo. Bây giờ là Thứ trưởng thường trực, vì lên làm Bộ trưởng, hết lòng dốc sức, vắt hết óc. Một khi làm tới Bộ trưởng, sẽ có càng nhiều chuyện cần quan tâm hơn nữa.

Cái loại thói quen sai khiến cực đại này, căn bản dừng lại không được.

Cô rất rõ ràng, mục tiêu trên con đường làm quan của Lục Hồng, tuyệt đối không chỉ là Bộ trưởng. Ở trong mắt người đàn ông này, chức vụ Bộ trưởng căn bản không phải là trạm cuối cùng, vào đến đại nội mới là mục tiêu phấn đấu cuối cùng của gã.

Có lẽ, đây cũng chính là nét hấp dẫn của loại đàn ông như Lục Hồng.

Nỗ lực phấn đấu vượt lên trên, vĩnh viễn không có điểm dừng.

Hoa Giải Ngữ chậm rãi rửa sạch trà cụ trên mặt bàn, bắt đầu nấu nước pha trà. "Quán trà Giải Ngữ" ở trên đất kinh đô, không thể nói là cao cấp bao nhiêu, nhưng môi trường rất tốt, trà cụ vô cùng được chú trọng, tương đối tinh xảo.

Ngày bình thường tiếp đãi, cũng phần lớn là nhĩ khách, không phải là nơi uống trà tách lớn.

Lục Hồng nghiêng người dựa vào trong ghế, hứng thú nhìn cô thao tác.

Mỗi một động tác của Hoa Giải Ngữ, đều tao nhã giống như bản thân cô, không vội vàng không hấp tấp. Xem cô pha trà, cũng chính là một loại hưởng thụ.

Đón nhận ánh mắt của Lục Hồng, Hoa Giải Ngữ dịu dàng cười.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Y Thuật Cao Minh

Chương 116: Y Thuật Cao Minh

Hoa Giải Ngữ vừa mới pha xong một bình trà, cửa phòng đã bị người vội vàng đẩy ra, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, lưng vác một hòm thuốc, đi vào.

- Tiểu Cao, đến rồi à.

Hoa Giải Ngữ vội vã đứng dậy chào hỏi.

Bác sĩ Cao cùng Lục Hồng, Hoa Giải Ngữ là bạn học cùng lớp, tuổi nhỏ hơn chút, nhưng đây không phải là nguyên nhân anh ta bị người khác kêu thành tiểu Cao, đương nhiên cũng không phải bởi vì anh ta nhỏ người, mà là anh ta có một khuôn mặt baby, nhìn qua so với Lục Hồng ít nhất phải nhỏ hơn năm sáu tuổi. Có khuôn mặt baby, bất kể là nam hay nữ, đều trông rất trẻ.

Tiểu Cao gật gật đầu về phía Hoa Giải Ngữ , liền đi thẳng đến chỗ Lục Hồng, hai hàng lông mày nhíu chặt, nói:

- Thế nào rồi, lại đau dữ dội rồi hả?

- Ừ, vừa mới đi gặp một vị đồng chí, vốn vẫn rất ổn, nhưng khi xe vừa mới tiến vào đại nội, liền phát tác rồi... Tiến không được mà lùi cũng không xong, đành cắn răng gắng gượng đến bây giờ.

Lục Hồng vẫn nghiêng người dựa vào ghế, không vực dậy được tinh thần, thuận miệng đáp.

Hoa Giải Ngữ và bác sĩ Cao nhất thời sửng sốt

Bởi vì người đồng chí từ miệng Lục Hồng nói ra, thực tế là một người danh tiếng lừng lẫy, đó là một trong những nhân vật đầu não cấp cao nhất hiện nay, thật sự là một siêu cấp đại nhân vật ở vị trí trên đỉnh của tháp quyền lực.

Lục Hồng phát bệnh khi đi gặp nhân vật đầu não, thực sự là quá tệ.

Bác sĩ Cao trên mặt hiện lên vẻ hồ thẹn, nói:

- Lục Hồng, bệnh này của anh, tôi cũng bất lực rồi. Hoàn toàn tìm không ra nguyên nhân bệnh... Hay là, anh đi xem đông y đi?

Anh ta vừa nhận được điện thoại của Lục Hồng, không nói lời nào, lập tức bỏ dở công việc đang làm, chạy không ngừng nghỉ kịp đến đây, không phải là do quyền thế của Lục Hồng, cũng không phải hoàn toàn nhìn vào tình cảm bạn học cũ, trong lòng anh áy náy, đây mới là nguyên nhân chủ yếu.

Là một bác sĩ khoa não không chỉ nổi danh ở thủ đô mà còn nổi danh trên toàn quốc, thế mà lại không chữa khỏi được bệnh đau đầu của bạn học. Thậm chí nguyên nhân gây bệnh là gì cũng tìm không ra, trong lòng bác sĩ Cao, thật sự rất khó chịu.

Lục Hồng cười khổ lắc đầu, nói:

- Cậu nghĩ rằng tôi chưa khám qua đông y sao?

Gần hai năm qua, số lượng thuốc đông y Lục Hồng đã uống qua cũng đến một bao tải rồi. Cái này thì bỏ qua không nhắc đến làm gì. Điều khiến cho Lục Hồng dở khóc dở cười nhất chính là, y lần lượt đi khám ba bác sĩ đông y, nhưng lại kê ra ba đơn thuốc khác nhau đối với bệnh tình của y. Mỗi người đều kiên quyết ý kiến của mình, không đưa ra một kết luận nào.

Cái chứng đau đầu chết tiệt này, chữa không khỏi sẽ khiến Lục Hồng bị hủy diệt hoàn toàn.

- Hay là, anh ra nước ngoài kiểm tra xem, tôi gọi điện thoại cho bạn học ở Âu Châu, an bài trước cho anh?

Bác sĩ Cao ngẫm nghĩ một chút lại nói thêm.

Anh ta sau khi tốt nghiệp đại học, đã đi Âu Châu du học, hiện tại có vài người bạn học đều là chuyên gia khoa não nổi danh trên thế giới. Anh ta phải bó tay, có lẽ mấy người bạn học cũ sẽ có biện pháp.

Đây cũng gọi là có bệnh phải vái tứ phương.

Lục Hồng khoát tay, nói:

- Thôi đi, ngay cả cậu cũng chữa không được, tìm người ngoại quốc có ích lợi gì? Tôi không tin bọn họ còn lợi hại hơn so với cậu.

Lời nói này thật sự rất chuẩn mực.

Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu là Lục Hồng trước mắt tuyệt đối không thể đi nước ngoài chữa bệnh được. Y một khi ra nước ngoài chữa bệnh, cái ghế Bộ trưởng, trăm phần trăm không còn là chuyện của y nữa. Nói không chừng bệnh chữa không khỏi, sau khi về nước, ngay chức vụ Thứ trưởng thường trực cũng không giữ được.

- Bệnh của anh đã nghiêm trọng đến mức phải ra nước ngoài chữa trị rồi, vậy phải nghỉ ngơi nhiều hơn, trước tiên phải giữ gìn sức khỏe rồi nói sau.

Với thân phận địa vị hiện giờ của y lấy danh nghĩa là đi công tác để xuất ngoại du lịch, không phải là làm không được. Nhưng đi công tác và đi chữa bệnh là hai việc hoàn toàn khác nhau. Trên thế giới này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được.

Bất quá lời nói chuyển vòng này từ miệng gã nói ra, bác sĩ Cao nghe được trong lòng cảm thấy thanh thản hơn.

Trên thực tế, bác sĩ Cao cũng không cho rằng y thuật của các bạn học ở châu Âu cao minh hơn anh ta Đề nghị Lục Hồng xuất ngoại trị liệu, cũng chỉ là ôm ấp một tia hy vọng mong manh.

- Tiểu Cao, cho tôi thêm mấy ống thuốc tiêm giảm đau của cậu.

Bác sĩ Cao liền do dự, khuyên nhủ:

- Lục Hồng, đó là thuốc kích thích, dùng nhiều sẽ thành nghiện, sẽ sinh ra tính ỷ lại. Tôi không đề nghị anh sử dụng lâu dài...

Lục Hồng cười không chút sức lực, nói:

- Yên tâm, tôi biết lợi hại. Tôi chỉ là chuẩn bị một chút, nếu chẳng may lại gặp phải tình huống giống như hôm nay, không có cách nào khác thì sẽ dùng một ống, dù sao vẫn chống đỡ được một lúc.

Bác sĩ Cao ngẫm nghĩ một chút, mở hòm thuốc ra, lấy ra hai ống thuốc và hai cái kim tiêm dùng một lần, nói:

- Như vậy đi, tôi cho anh hai ống trước, anh dùng hết rồi thì gọi lại cho tôi... Vẫn là câu nói trước, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, thì không cần dùng thuốc này.

Lục Hồng gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía ống thuốc kia, dường như đang nhìn hai con rắn độc.

Biết rõ dùng thuốc kích thích giảm đau, như là uống rượu độc giải khát, Lục Hồng cũng không có cách nào khác. Như tình huống hôm nay, tuyệt đối không thể để xảy ra lần thứ hai. Bằng không, y thực sự phải sớm rời khỏi vị trí thực quyền này.

Y mới có hơn bốn mươi tuổi, lại phải kết thúc con đường làm quan một cách như vậy, dù sao đi nữa y cũng không cam lòng.

Hoa Giải Ngữ mắt thấy Lục Hồng nặng nề cầm ống thuốc tiêm và kim tiêm gói lại, bỏ vào trong cặp màu đen mang theo bên mình, miệng đang định nói, nhưng rốt cuộc lại đem những lời khuyên can nuốt vào trong, mỉm cười nói với bác sĩ Cao:

- Tiểu Cao, ngồi đi, cùng uống chén trà, nói chuyện vài câu.

Bác sĩ Cao gật gật đầu, ba người ngồi xung quanh, uống trà nói chuyện.

Mới nói không đến vài câu, Lục Hồng khoe miệng khê co giật, sắc mặt đột biến, một cơn đau đầu buốt xéchợt truyền đến từ chỗ sâu thẳm trong não, không kìm nổi "Hừ" một tiếng.

Hoa Giải Ngữ và bác sĩ Cao đều kinh hãi.

- Làm sao vậy, lại bắt đầu rồi hả?

Lục Hồng cố hết sức phất tay, muốn gắng gượng, nhưng cơn đau càng ngày càng mãnh liệt, bất kể thế nào đều không chống chịu được, không kìm nổi nắm tay ở trên trán đập thật mạnh hai cái, mồ hôi lạnh liền toát ra.

- Tiểu Cao, làm sao bây giờ?

Hoa Giải Ngữ như cầu xin nhìn về phía bác sĩ Cao.

Bác sĩ Cao cũng nghĩ mãi không ra, cắn chặt răng, mở hòm thuốc, lấy ra một viên thuốc giảm đau, nói:

- Uống viên thuốc này trước đã, nếu có thể không tiêm thuốc, thì hãy cố gắng không tiêm.

Kỳ thực thuốc giảm đau cũng có tác dụng phụ, chỉ là không có rõ ràng như khi tiêm thuốc thôi.

Hoa Giải Ngữ gật gật đầu, nhận lấy viên thuốc, đang chuẩn bị giúp Lục Hồng rót một ly nước ấm, bên ngoài phòng lại vang lên tiếng đập cửa.

- Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai?

Lập tức, nữ nhân viên canh giữ ở bên ngoài liền vội vàng hỏi.

- Ấy, ấy, tiên sinh, ngài không thể đi vào.....

Nữ nhân viên còn chưa kịp nói xong, cửa phòng đã bị đẩy ra.

Lục Hồng ba người ngạc nhiên nhìn ra, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc áo tàu màu đỏ tía, bên dưới đi một đôi giày vải màu đen, đã đi vào trong phòng. Người trẻ tuổi kia có bộ dạng nhã nhặn, sắc mặt tái nhợt.

Chính là Tiêu Phàm.

Hoa Giải Ngữ hai hàng lông mày nhăn lại, tay nắm chặt, đem viên thuốc giảm đau nắm ở trong tay, không hài lòng nói:

- Cậu là ai? Vì sao không được cho phép đã đi vào?

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, nói:

- Lục thúc, cháu là Tiêu Phàm. Chú còn nhớ cháu không?

- Tiêu Phàm?

Lục Hồng đang đau đến mức mồ hôi đầm đìa, đầu óc cũng không thể linh hoạt như lúc bình thường, nghe vậy không khỏi sửng sò:

- A, đúng rồi, cậu là... Cậu là con trai của Tiêu Trạm..... Cậu sao lại tới nơi này?

Lập tức ngồi thẳng người, một chút thần tình cảnh giác trong mắt y chợt lóe lên, thậm chí ngay cả cơn đau đầu kịch liệt cũng tạm thời bị ném sang một bên.

Lúc này, con của Tiêu Trạm, chạy đến trước mặt y làm gì?

Về phần Tiêu Phàm làm sao biết y ở quán trà Giải Ngữ, làm sao biết y ở phòng này, trong khoảng thời gian ngắn, làm sao nghĩ được nhiều như vậy?

Nghe nói là con trai của Tiêu Trạm, Hoa Giải Ngữ lại càng kinh ngạc, vốn là muốn lập tức gọi nhân viên bảo an tới, lúc này tự nhiên cũng đành cứng

rắn nhin xuống, chỉ đang đánh giá vị con cháu hậu duệ Tiêu gia này, nên không che dấu được vẻ tò mò.

Một số tình hình liên quan đến Tiêu gia, Hoa Giải Ngữ cũng biết, khi nói chuyện phiếm với Lục Hồng, từng đề cập tới hai đứa con trai rất thất vọng của Tiêu Trạm. Một đứa xuất gia làm đạo sĩ, một đứa trực tiếp trở thành một kẻ ăn chơi trác táng “tiếng tăm lừng lẫy” trong tứ cửu thành.

- Lục thúc, người bị bệnh sao?

Mắt thấy Lục Hồng mồ hôi đầm đìa, hai tay nắm chặt, Tiêu Phàm hơi kinh ngạc, hỏi.

- Không có việc gì, chỉ là có chút đau đầu, đừng lo... Tiêu Phàm, cháu, cháu đến tìm ta, có chuyện gì không?

Lục Hồng cắn răng, gần như là nói từng câu từng chữ một, dường như mỗi một chữ nói ra, đều hết sức khó nhọc.

- Lục thúc, xem ra chứng đau đầu của thúc rất lợi hại, cháu giảm đau cho chú trước. Chuyện khác, lát nữa nói sau.

- Cháu giảm đau cho ta?

Trong khoảng thời gian ngắn, Lục Hồng có chút không hiểu ra sao cả.

- Vâng, cháu biết châm cứu, trong phương diện giảm đau khá có hiệu quả. Nếu Lục thúc tin tưởng cháu, cháu sẽ thử một chút?

Nói xong, Tiêu Phàm lấy ra bốn con dao lá liễu nhỏ ngân quang lóng lánh. Nếu không nhìn kỹ, tự nhiên sẽ tưởng đó là kim châm dùng trong châm cứu. Phần lớn, những con dao lá liễu nhỏ này cũng quả thực dùng để châm huyết, rất ít khi sử dụng làm ám khí.

Bác sĩ Cao không kìm nổi hỏi:

- Cậu là bác sĩ ở bệnh viện châm cứu nào?

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, nói:

- Cháu làm việc ở cục Tôn giáo quốc gia.

- Được, vậy cậu thử xem...

Các cơn đau càng lúc càng dồn dập, Lục Hồng nắm chặt tay, móng tay thiếu chút nữa liền đâm vào trong thịt, thật sự là chống chịu không nổi rồi.

- Để cho Tiêu Phàm thử xem có sao đâu?

Nhiều nhất cũng chỉ là không có hiệu quả, tình hình cũng chẳng thể tệ hơn nữa.

- Lục thúc, xin hãy mở hai bàn tay ra.

Tiêu Phàm đi đến trước mặt Lục Hồng, ngân quang trong tay chợt lóe, ở huyệt Hợp Cốc giữa tay trở và ngón cái của tay trái và phải Lục Hồng, mỗi bên châm một con dao lá liễu nhỏ. Sau đó hần lại đi đến phía sau lưng Lục Hồng, con dao lá liễu nhỏ nhẹ nhàng chui vào huyệt Ngọc Châm bên trái và phải.

Hợp Cốc là huyệt giảm đau đặc hiệu, hiệu quả trị liệu đối với bệnh đầu đau rất rõ ràng.

Huyệt Ngọc Châm cũng là huyệt vị chủ yếu để trị đau cổ.

Bốn chiếc châm vừa đâm xuống, Lục Hồng tức thời liền cảm thấy đầu óc thư thái, đau nhức kịch liệt lập tức liền giảm hẳn. Tiêu Phàm không gấp gáp rời đi, ngón cái tay và ngón tay trở của tay phải ấn vào con dao nhỏ, một làn hạo nhiên chính khí chân khí tinh khiết từ huyệt Ngọc Châm chậm rãi đi vào cơ thể Lục Hồng, đi đến kỳ kinh bát mạch.

Lục Hồng sắc mặt vốn xám xanh, nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp, dần dần có vài tia ửng hồng.

Thời gian không đến nửa chén trà, bệnh đau đầu của Lục Hồng bỗng nhiên khỏi hẳn, tinh thần hẳn lên, ngồi thẳng người.

- Vậy...Vậy là tốt rồi?

Hoa Giải Ngữ nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, chần chờ hỏi.

- Ủ, đã hết đau rồi, tốt lắm.

Lục Hồng chỉ cảm thấy cả người thoải mái, liên tục gật đầu, trên mặt là vẻ mừng rỡ.

Tục ngữ đều nói: Đau răng không phải bệnh, nhưng khi đau rồi thì thật muốn mệnh.

Chứng đau đầu này, kỳ thật cũng giống vậy.

Đang bị giày vò đến "chết đi sống lại", bỗng nhiên liền ngừng lại, tất cả mọi đau đớn đều biến mất vô tung vô ảnh. Lục Hồng thoải mái không nói nên lời, chỉ cảm thấy hạnh phúc của mọi người cũng không hơn như thế.

Bác sĩ Cao miệng mở lớn, không thể ngậm lại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nguyên Nhân Bệnh

Chương 117: Nguyên Nhân Bệnh

- Đây, điều này cũng quá thần kỳ đi?

Sửng sốt một lúc lâu, bác sĩ Cao thực chứng tai gai mắt mà nuốt từng ngụm nước, nói.

Thân là một vị bác sĩ có tiếng, nói ra lời như vậy, đủ để thấy được Tiêu Phàm đã làm cho y rất dao động.

Tiêu Phàm cười mỉm nói:

- Thuật châm cứu giảm đau hiệu quả cũng không tệ.

- Không đúng, không đúng...

Tiêu Phàm chưa kịp dứt lời, bác sĩ Cao đã kêu la.

- Tôi mặc dù là bác sĩ Tây y, nhưng đối với châm cứu thì không có gì xa lạ. Châm cứu làm giảm đau hiệu quả, nhưng rõ ràng hiệu quả nhanh chóng như vậy, tôi quả thật lần đầu tiên nhìn thấy.

Bác sĩ Cao tấm tắc khen ngợi không ngớt.

Nhưng y càng hiểu rõ bệnh của Lục Hồng hơn bất kỳ ai hết, lúc đau đớn dữ dội, cơ thể như châm hormones kích thích để làm giảm cơn đau, giảm đau hiệu quả tối đa cũng gắn với việc châm cứu của Tiêu Phàm bây giờ.

Nhưng thứ thuốc kích thích dùng nhiều sẽ gây nghiện, tác dụng phụ quá lớn.

Châm cứu không có nỗi lo về sau như vậy.

Với tư cách là một bác sĩ tây y, tiểu Cao không hề bài xích Đông y, mới vừa rồi còn đề nghị Lục Hồng đi khám Đông y kia mà.

Bảng hữu trong hội cũng có bác sĩ Đông y nổi tiếng, thầy châm cứu lại càng không ít. Nhưng giống Tiêu Phàm như vậy, thì không có một ai cả.

Quả thực là kỹ năng thần kỳ.

Lục Hồng nhẹ nhõm khắp người, tâm trạng cũng tốt hẳn, cười ha hả nói:

- Tiêu Phàm, bản lĩnh châm cứu này của con học ở đâu vậy? Lợi hại đến như vậy!

Lúc nhỏ, Tiêu Phàm vẫn thường cùng phụ thân đi tới nhà các trưởng bối chúc tết, Lục Hồng đã gặp hẳn rất nhiều lần. Tuy nhiên từ lúc Tiêu Phàm vào học ở Học viện đạo giáo, Tiêu Trạm liền không dẫn hẳn đi chúc tết hay thăm viếng họ hàng thân thích nữa.

Bộ trưởng Tiêu gánh không nổi người nọ

Là một đồng minh chính trị thân thiết của Tiêu gia, Lục Hồng đương nhiên nghe nói qua về ‘sự tích’ của Tiêu Phàm, người thân cận cười thầm không ngớt.

Lão Tiêu gia đây là muốn xuất hiện ‘Yêu nghiệt’ rồi.

Con cháu nhà quyền quý chính thống trở thành

‘Người xuất gia’, quả thực là điều chưa từng nghe thấy.

Chỉ có điều Lục Hồng cũng không ngờ ‘trò cười’ của lão Tiêu gia này vào thời điểm thảm hại nhất của mình bỗng nhiên hiện ra trước mặt mình, chỉ dùng bốn cây kim châm nho nhỏ trong khoảnh khắc liền giải cứu mình thoát khỏi cảnh chật vật.

Tiêu Phàm cười cười nói rằng:

- Lục thúc, bệnh này của người dường như không phải là đơn giản như vậy. Để cháu bắt mạch cho người.

Đối với nghi vấn của Lục Hồng, ngay lập tức cũng không hỏi Lục Hồng có đồng ý hay không, liền đưa ba ngón tay phải ra, trực tiếp khoác lên mạch cổ tay của Lục Hồng, rồi tập trung tư tưởng, suy nghĩ kiểm tra.

Lục Hồng trong lòng hơi rùng mình.

Vị đích tôn trưởng của lão Tiêu gia này nhìn như nhũn nhặn, nho nhũn. Nhưng kì thực khá mạnh mẽ, cứng rắn, bình tĩnh nắm bắt được chủ ý. Trong phòng bốn người, ba người kia cũng là bậc trưởng bối. Lúc này lại mơ hồ để cho hắn làm chủ.

Người này lúc trước nếu không phải nhầm đường lạc lối, nói thẳng ra, có lẽ tiền đồ không thể lường trước được.

Hoa Giải Ngữ và bác sĩ Cao đều hết sức chăm chú nhìn Tiêu Phàm, trong lòng cũng đều dâng lên một cỗ hy vọng. Nếu như là một khắc trước, bọn họ tuyệt đối không tin tưởng, lại có thể ký thác hy vọng vào một vị cán bộ phòng Tôn Giáo tuổi còn trẻ như vậy.

Nhưng Tiêu Phàm vừa mới lộ ra bản lĩnh kia, quả thật đã trấn trụ được cả hai người.

Có lẽ, Tiêu Phàm thật có thể chữa khỏi bệnh khó chữa này của Lục Hồng hay không thì cũng chưa biết được.

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm liền nhàu lên trong chốc lát, rồi lại đưa ngón tay đập lên cổ tay phải của Lục Hồng.

Ba người Lục Hồng ngậm chặt môi, nín thở, ai cũng không dám lên tiếng, chỉ sợ quấy rầy đến hắn, vẻ mặt bất giác vô tình biến đổi theo ánh mắt biến hóa của Tiêu Phàm.

- Thế nào? Tiêu...Tiêu...tiên sinh?

Ngón tay của Tiêu Phàm vừa rời khỏi cổ tay của Lục Hồng, HOa Giải Ngữ liền vội vã hỏi han, vẻ mặt có chút lo sợ. Trước kia, bất cứ lúc nào Hoa Giải Ngữ đều đoan trang, thanh nhã, dịu dàng, trầm tĩnh như vậy, giờ thì cũng lo lắng, hỗn loạn.

Tiêu Phàm hơi trầm ngâm chậm rãi nói :

- Lục thúc thúc, bệnh này của người về nguyên nhân cháu cơ bản đã rõ.

- Ah, nguyên nhân bệnh là gì?

Ba người gần như cùng đồng thanh hỏi.

Vấn đề khó khăn lớn nhất mà bác sĩ Cao gặp phải chính là tìm không thấy nguyên nhân bệnh. Chỉ cần tìm ra nguyên nhân, đúng bệnh hốt thuốc, vậy thì không khó chữa khỏi.

Tiêu Phàm lại khẽ lắc đầu:

- Lục thúc thúc, hiện tại cháu vẫn không nắm chắc mười phần, còn cần kiểm tra thêm một chút. Tuy nhiên muốn tra ra nguyên nhân bệnh thật sự, trị tận gốc triệt để hoàn toàn, cũng không hề khó. Như vậy đi, Lục thúc thúc, ngày mai cháu sẽ đến văn phòng tìm người, chúng ta cùng bàn bạc lại kỹ vấn đề này. Hôm nay tạm thời không quấy rầy, Lục thúc thúc nghỉ ngơi một chút đi.

Nói xong liền rút bốn thanh diệp tiểu đao đâm ở trên tay và sau đầu Lục Hồng ra, khom người về phía ba người Lục Hồng, Hoa Giải Ngữ, bác sĩ Caocáo từ, nửa khắc cũng không ngừng lại.

Ba người Lục Hồng nhất thời đưa mắt nhìn nhau, thần sắc không khỏi kinh ngạc.

Cứ như vậy nhẹ nhàng đến nhẹ nhàng đi, quả thực có chút khiến người ta sửng sốt, ba người sửng sốt một hồi mà vẫn không lấy lại được tinh thần.

- Nay...con trai của Bộ trưởng Tiêu còn là một bác sĩ Đông y?

Tiêu Phàm rời đi hồi lâu thì Hoa Giải Ngữ mới mở miệng nói, giọng điệu hết sức nghi hoặc.

Lục Hồng lắc đầu nói:

- Không nghe nói hần là thầy thuốc, chính hần cũng nói đang làm ở cục tôn giáo mà.

Hoa Giải Ngữ thở dài nói:

- Mặc kệ hần làm ở nơi nào, chỉ cần chữa khỏi bệnh của người, vậy là được rồi.

Bác sĩ Cao cũng gật đầu liên tục nói:

- Đúng vậy, Tây y không có cách nào, biết đâu Đông y thật sự có phương pháp. Hần ít nhất có khả năng châm cứu, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy lợi hại như vậy đấy. Thử xem đi!

Bác sĩ Cao không hổ là phần tử trí thức thật sự, một chút cũng không có lòng ganh tỵ

Lục Hồng cười gật đầu.

Đến lúc này, ngoại trừ gửi gắm hy vọng vào Tiêu Phàm, gã còn có lựa chọn khác sao?

Chỉ là lời này, Lục Hồng sẽ không nói ra ngay trước mặt bác sĩ Cao. Vô duyên vô cớ, không cần thiết phải làm xấu mặt đồng môn. Lại càng không cần phải nói đến tình bằng hữu hai mươi mấy năm giữa tiểu Cao và anh ta.

Sáng ngày tiếp theo, Lục Hồng đứng giờ đi tới phòng làm việc, dẫn dò thư ký, bảo cậu ta đích thân tới cổng đợi vị cán bộ trẻ tuổi Tiêu Phàm. Lục Hồng còn cố ý nói cho thư ký, Tiêu Phàm là con trai của Tiêu Trạm.

Có thể ông ta không muốn cho người khác biết Tiêu Phàm là đến để chữa bệnh cho ông ta.

Thứ trưởng Lục không có bệnh!

Trong mắt người ngoài, Lục gia và Tiêu gia vốn mấy đời thân nhau, con của Tiêu Trạm đến nhà thăm hỏi Lục Hồng là điều hết sức bình thường.

Qua một buổi chiều, cộng thêm một buổi tối, Lục Hồng đối với y thuật của Tiêu Phàm lại càng thêm tin tưởng vài phần. Suốt mười mấy giờ, cơn đau đầu choáng váng của ông ta không hề tái phát, thậm chí ngay cả triệu chứng cũng không có. Mấy tháng qua, Lục Hồng lần đầu tiên được an giấc.

Bởi vì cái cơn đau đầu chết tiệt này, Thứ trưởng Lục không ngủ an giấc mấy tháng rồi.

Đứa cháu này của lão Tiêu gia thật là có chút tài năng.

Khó trách hẳn xưa kia muốn đi “Học đạo”, xem ra Tiêu Phàm đúng là trời sinh học y. Trong mắt Lục Hồng, cái gọi là học đạo và học y khác biệt cũng không nhiều lắm.

Đạo gia không phải chú trọng nhất chính là luyện đan chế dược sao?

Trong lịch sử có rất nhiều cao nhân đạo giáo, đồng thời lại là người giỏi bậc nhất Đông y.

Khoảng tám giờ một phút, thư ký dẫn Tiêu Phàm đi tới phòng làm việc của Lục Hồng.

Thư Ký đối với Tiêu công tử vô cùng khiêm nhường.

Lục Hồng cũng rất khách khí. Tiêu Phàm vừa vào cửa, ông ta liền lập tức đứng dậy, đi vòng ra sau bàn, vào giữa phòng làm việc và bắt tay Tiêu Phàm rất thân thiết. Một trưởng bối quyền thế mà lại khách khí với hậu bối, điều này cũng ẩn hàm một sự tôn trọng của bệnh nhân đối với thầy thuốc.

- Nào, Tiêu Phàm, mời ngồi, mời ngồi.

Bắt tay với Tiêu Phàm hỏi han đôi câu, Lục Hồng liền thanh mời Tiêu Phàm ngồi xuống ghế trường kỷ.

Tiêu Phàm mỉm cười cảm ơn, ngồi xuống cái ghế lớn bằng da thật.

Thư ký dâng lên nhanh loại trà thơm thượng hạng, thấy Thứ trưởng Lục không còn phân phó gì khác, liền nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn toàn bộ bố cục ở giữa phòng làm việc.

Nơi làm việc của Lục Hồng quả thực rất có quyền lực, tòa nhà văn phòng mới xây hai năm trước đây. Là Thứ trưởng thường vụ, nhân vật thứ 2 trong bộ, phòng làm việc của Lục Hồng rộng lớn vô cùng, hình thức buồng kép, kèm theo buồng vệ sinh và phòng nghỉ. Ở giữa văn phòng dùng màu vàng làm chủ đạo, tấm thảm dày màu vàng kim óng ánh, bức màn lông nhung thiên nga màu vàng nhạt, ghế trường kỷ màu vàng, ngay cả lớp da của cái ghế xoay sau bàn làm việc kia cũng là màu vàng đấy.

Vào thời cổ đại, màu vàng chính là màu chuyên dùng của hoàng thất.

Như vậy, có thể thấy rõ dự vọng quyền lực ở sâu trong nội tâm của Lục Hồng là tới mức nào.

Nhưng có thể nhất thời thể hiện “dã tâm “ của Lục Hồng lại không phải là màu vàng đầy phòng, mà là bức tranh treo phía trên đảnh sau chỗ ngồi của gã ta. Đó là một bức viết cuồng thảo, chữ viết chính là của Vĩ Nhân, phong cảnh vô hạn ở ngọn núi cao và hiểm trở.

Nhìn kỹ đương nhiên không phải chính tay Vĩ Nhân viết, chỉ có điều người viết phỏng theo này là không thể coi thường. Là một vị đại sư văn học trứ danh, sau khi lập quốc, ở trong nước có một lần được tôn là Ngưu Nhân của ”Văn học Thái Sơn Bắc Đẩu”. Hơn nữa chức vụ và đãi ngộ đều rất cao, là chỗ ngồi cao quý của quan đại thần đầu sỏ. Vị Văn Học Thái Sơn Bắc Đẩu này từng rất thích phỏng theo thể chữ của Vĩ Nhân để viết thơ.

Xem nơi ghi tên người nhận và câu đề tặng của bức này, chính là quà tặng của đại sư văn học viết tặng phụ thân của Lục Hồng.

Dựa vào thân phận và địa vị của Lục lão gia tử, đương nhiên xứng đáng được đại sư văn học viết thơ phỏng theo chữ của Vĩ Nhân đem tặng.

Lão gia qua đời hai năm trước, Lục Hồng liền đem bức chữ này đóng khung treo trong phòng làm việc của mình. Thứ nhất là để đề cao thân phận, thứ hai dùng cái này để bày tỏ sự hiếu thuận và tưởng niệm đối với phụ thân, về phần thứ ba đương nhiên là biểu đạt nhu cầu chính trị của mình rồi.

Càng là ngọn núi cao đường xa, càng là phong quang vô hạn.

Thấy Tiêu Phàm quan sát phòng làm việc của mình, Lục Hồng cũng không vội mở lời, trên mặt vô tình lộ ra nụ cười kiêu ngạo.

Phòng làm việc rộng lớn như thế này, đoán chắc là tìm không thấy trong cục tôn giáo bên kia. Phòng làm việc của Bộ trưởng Tiêu Trầm so với của Lục Hồng thì đơn sơ nhiều lắm.

Cẩn thận nhìn qua cách bố trí của toàn bộ phòng làm việc, Tiêu Phàm cơ bản đã hiểu rõ.

Hôm qua hẳn bắt mạch cho Lục Hồng, cảm giác được rất rõ ràng trong cơ thể Lục Hồng có một luồng âm sát khí dày đặc. Dòng âm sát khí này không chỉ khiến cho Lục Hồng phát bệnh, đau đầu không dứt, thậm chí còn thay đổi cả tướng mạo và vận trình của Lục Hồng.

Tình hình như thế này lại hoàn toàn không thuộc phạm trù của y học, chứng bệnh đau đầu của Lục Hồng kéo dài không dứt, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng, cũng là bởi âm sát khí đang quấy phá.

Hiện tại, Tiêu Phàm đã tìm được nơi phát ra loại âm sát khí này.

Ngay tại gian phòng này, bố cục phong thủy của phòng làm việc có vấn đề.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Trấn Sát

Chương 118: Trấn Sát

- Tiêu Phàm, thuật châm cứu này của cháu thật là cao siêu, tối hôm qua ta nằm xuống ngủ một giấc ngon. Ôi chao, mấy tháng rồi không có ngày nào ngủ được an ổn như vậy cả...Lục thúc thúc cảm ơn cháu.

Chờ ánh mắt của Tiêu Phàm về phía mình, Lục Hồng lúc này mới cười nói.

Tiêu Phàm vội khom người nói:

- Lục thúc thúc, người là trưởng bối, nói như vậy cháu có chút ái ngại.

Lục lão gia tử lúc còn sống, giao tình của Lục Gia và Tiêu Gia quả thực không thể tầm thường. Coi như hiện tại, trong mắt người ngoài, Tiêu Lục vẫn là “người một nhà”. Sự khác nhau của Lục Hồng và Tiêu Trâm, các hào môn thế gia khác đối với sự lôi kéo của Lục Hồng đều ẩn giấu dưới nước, người bình thường không thể hiểu hết.

Lục Hồng khoát tay áo cười nói:

- Tiêu Phàm, người trẻ tuổi cẩn thận khiếm tốn là chuyện tốt, nhưng không nên khiếm tốn quá mức, đó là kiêu ngạo nha. Hôm qua ở đây cháu có biết vị bác sĩ kia là ai không? Cao Ngọc Chấn, bạn học của ta, đã từng du học Châu Âu, là một bác sĩ y học, giáo sư của trường đại học y khoa thủ đô, chuyên gia khoa não nổi tiếng cả nước. Ngay cả cậu ta cũng khâm phục cháu như vậy, còn nói rõ điều gì đây? Chứng tỏ y thuật châm cứu của cháu quả thật có chỗ độc đáo, điều này là rất tốt.

Lục Hồng cũng không phải thích thường xuyên khích lệ tính cách của người khác, ca ngợi Tiêu Phàm như thế đối với ông ta mà nói, có thể coi như là đặc biệt phá lệ.

Tiêu Phàm nói:

- Lục thúc thúc, bệnh đau đầu này của người châm cứu chỉ có thể trị phần ngọn, khó có thể trị tận gốc. Cháu châm cứu cho người một lần, hiệu quả hai ba ngày là cùng. Muốn trừ tận gốc, còn phải tìm nguyên nhân căn bản.

Vẻ mặt của Lục Hồng lại nghiêm trọng, nói:

- Ủ, muốn trị được bệnh là phải có đạo lý như vậy.

Hôm qua nói ở quán trà, Tiêu Phàm từ đầu đến cuối không chịu nói ra nguyên nhân bệnh của ông ta, thật ra Lục Hồng rất là tán thưởng. Không hổ là con cháu chính thống của hào môn thế gia, phải chú ý trường hợp. Mặc

dù Hoa Giải Ngữ và Cao Ngọc Chấn có thể đều là người tín nhiệm, nhưng Tiêu Phàm cũng không biết quan hệ giữa họ. Nói năng thận trọng, ở người trẻ tuổi, phần này vô cùng khó.

Tiêu Phàm cũng không vội vã nói nguyên nhân bệnh của ông ta, mà là đứng dậy, quan sát bố cục ở giữa văn phòng, hai hàng long mày hơi hơi nhú lên, hỏi:

- Lục thúc thúc, văn phòng này người dùng bao lâu rồi?

Lục Hồng cũng đứng dậy đi theo:

- Ba Bốn năm rồi đấy, sau khi ta đến bộ phận quản lý công tác, làm việc tại chỗ này.

Toàn bộ tầng này là khu vực làm việc của Trưởng ban.

Bốn năm trước, Lục Hồng trở thành Phó trưởng ban vẫn sử dụng gian phòng làm việc này.

Thế nào, văn phòng có vấn đề gì không?

Lục Hồng nói hơi khẩn trương.

Chẳng lẽ, nguyên nhân bệnh của mình nằm ở bố cục của gian phòng làm việc này?

Nghĩ lại cũng có lý, sau khi mình chuyển vào gian phòng này, mới dần dần xuất hiện triệu chứng đau đầu.

Tiêu Phàm chẳng nói đúng sai, hỏi tiếp:

- Lục thúc, bố trí của văn phòng này có phải đã từng thay đổi không?

Tiêu Phàm nhìn ra được cách bố cục của văn phòng này, hoàn toàn đã được thuật sĩ phong thủy chỉ điểm, bố trí đồ dùng trong nhà và kết cấu kỳ quan Bát Quái đều không bàn mà hợp ý nhau. Lúc trước vị tiên sinh kia chỉ bảo bố cục coi như là chi sĩ xuất sắc, sắp xếp rất có kỹ năng trong việc bài trí phong thủy.

Mời đại sư phong thủy chỉ điểm bố cục văn phòng đã trở nên rất thịnh hành trong những năm gần đây.

Bất kể là cơ quan văn phòng hay là công ty kinh doanh, lúc khai trương thường đều mời người tinh thông phong thủy chỉ điểm. Chẳng qua đơn vị cơ quan giấu kín nhiều hơn so với người làm ăn công khai.

Lúc xây dựng thành công tòa nhà này, Lục Hồng cũng vừa được lên chức Thứ trưởng.

Nhìn từ điểm này, Lục Hồng tin vào phong thủy học, chỉ ít không ghét.

Đây cũng rất tốt, Tiêu Phàm đỡ phải nói nhiều. Nếu như Lục Hồng giống như Tiêu Trạ, hoàn toàn chẳng thèm ngó tới đối với mấy cái phong thủy học này, muốn thuyết phục ông, còn phải tốn nhiều công sức.

Vẻ mặt Lục Hồng lại thêm căng thẳng, hai hàng lông mày vất thành chữ “Xuyên”

suy nghĩ kỹ rồi nói:

- Không, bố cục không có thay đổi, vẫn luôn là cái dạng này.

Tiêu Phàm cẩn thận nhìn tướng mạo của ông ta một chút, hỏi:

- Thế thì, bệnh đau đầu này của Lục thúc thúc bắt đầu sớm nhất từ khi nào?

Lục Hồng nói:

- Ba bốn năm trước ấy...Nói ra thật đúng là có điểm trùng hợp, hình như ta đến văn phòng này không lâu, thì bắt đầu bị bệnh đau đầu rồi.

Miệng nói là vậy, nhưng Lục Hồng trong lòng lại bất an

Ông chợt nhớ tới cháu trưởng tôn của Tiêu Gia này là người học đạo, học phong thủy, kế thừa đạo gia. Thấy Tiêu Phàm như vậy, Lục Hồng tin tưởng, khẳng định Tiêu Phàm vô cùng tinh thông phong thủy.

Nếu Tiêu Phàm trực tiếp chạy đến phòng làm việc của ông như vậy, thần thần bí bí mà nhìn đông nhìn tây, sau đó ám chỉ bố cục của phòng làm việc có vấn đề, Lục Hồng nhất định sẽ dè bủ, thậm chí không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách. Thân là quan đại thần nắm giữ thực quyền, nhân vật tiên phong thế hệ thứ hai của hào môn thế gia làm sao có thể có chuyện người nào cũng có thể “giả thần giả quỷ” trước mặt ông được chứ?

Cho dù là con cháu của Tiêu Gia cũng không được như vậy.

Nhưng hôm qua Tiêu Phàm đã bộc lộ sự tài giỏi kia, thật sự là đã trấn trụ được Lục Hồng.

Cao ngọc Chấn tiêm cho ông loại hooc-mon kích thích giảm đau, một phát tiêm chỉ có hiệu quả trong mấy giờ. Tiêu Phàm châm cứu một lần có thể giữ trong hai ba ngày mà vẫn không hề có tác dụng phụ, đây chính là sự khác biệt.

Lúc này xem ra, căn bệnh đau đầu này của ông ta có thể trị tận gốc đúng với nguyện vọng của Lục Hồng rồi!

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn lên bức tranh treo trên vách tường sau bàn làm việc, hỏi:

- Lục thúc thúc, bức tranh này cũng được treo lên từ bốn năm trước ư?

Lục Hồng ngần ra, ngay lập tức nói :

- Đây cũng không phải, treo từ hai năm trước đấy...Bức này lão gia thích nhất, sau khi lão gia qua đời, ta liền lấy treo ở trong này, cũng là bày tỏ niềm thương nhớ và hoài niệm đối với ông ấy.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu nói:

- Lục thúc thúc, bệnh đau đầu này có phải từ lúc đó liền trở nên nghiêm trọng hơn không?

Lục Hồng giật mình kinh hãi, cẩn thận tưởng tượng, không kìm nổi gật đầu, nói:

- Ta trước kia thật ra chưa từng liên tưởng qua, một nhắc nhở này của cháu thật sự chính là có chuyện như vậy. . . Bức họa này••••

Lục Hồng chưa dứt lời.

Bức tranh biểu ngữ này tại thư phòng lão gia tử đã hơn hai mươi năm qua cũng không thấy chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ khi tới văn phòng của ông ta rồi thì liền có vấn đề? Nhưng giải thích này lại không có chút hợp lý.

Tiêu Phàm nói

- Lục thúc thúc, xin thứ cho cháu nói thẳng. Bức tranh biểu ngữ này treo trong phòng của Lục gia gia không có gì kiêng kỵ. Nhưng treo ở trong phòng của thúc, mà còn chính vị trí này, cũng rất không ổn.

Lục Hồng trầm ngâm hỏi:

- Không ổn như thế nào?

Bức biểu ngữ này là thơ Vĩ Nhân, mục đại sư tự tay phỏng theo bút tích của vua, thật đáng quý. Lục gia gia là người có công lớn trong việc dựng nước,

lại là băng hữu với mục đại sư, nên văn tự qua lại giữa bạn bè là điều bình thường.

Tiêu Phàm giải thích hơi mịt mờ, cũng không nói quá rõ ràng, nhưng hẳn tin Lục Hồng nhất định hiểu rõ ý của hẳn.

Thơ Vĩ nhân, bút tích thiên tử, đại sư phỏng theo.

Trọng khí như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường đều có thể chấp nhận được. Nếu Lục Hồng chỉ là người yêu thư pháp bình thường thôi thì không có nhiều vấn đề, nhưng Lục Hồng lại là một quan đại thần đầy tham vọng, quyết không lùi bước, bức biểu ngữ lại trấn áp vào đầu như vậy, ông ấy làm sao ngăn cản được?

- Ngoài ra, mẫu chốt nhất chính là treo ở vị trí này không đúng.

Tiêu Phàm lại thêm một câu, rất là nghiêm túc.

- Vị trí không đúng ư? không đúng như thế nào?

Lục Hồng vội vàng hỏi

- Lục thúc thúc, bố cục văn phòng và cách cục của kỳ môn Bát Quái đều không bàn mà hợp ý nhau, đúng là sinh môn kỳ môn Bát Quái, vốn là vô cùng tốt đấy. Trước kia người treo bức tranh gì ở vị trí kia?

- A...đúng, là một bức hoa nở phú quý, bức tranh hoa mẫu đơn.

Tiêu Phàm liền cười, nói:

- Vậy rất phù hợp. Mẫu đơn là hoa khô, phú quý, mà không kiêu sa, vô cùng phù hợp với Lục thúc thúc. Bức tranh này cháu đề nghị hay là thúc nên đổi lại, trước kia treo ở đâu thì bây giờ treo ở đó.

Tranh thuần chất quý khí như vậy, sinh môn một mực trấn trụ Lục Hồng, che hết tất cả sinh khí ở bên ngoài của phòng làm việc, mỗi ngày Lục Hồng ngồi ở đây làm việc, làm sao có thể không sinh bệnh.

Đây hay là bởi vì vận thể của bản thân Lục hồng cực mạnh, số làm quan tốt, đối một người khác, chỉ sợ sớm đã xuất hiện vấn đề lớn rồi.

Dù là như vậy, trong hai mươi năm quachúng đau đầu cũng gây sức ép đối với Lục Hồng, làm rối tinh rối mù, suýt nữa là bỏ lỡ việc lớn.

- Được, ta gọi người đối lại ngay.

Lục Hồng gật đầu liên tục, nói thực ông ta đối với Tiêu Phàm cũng không phải là tin tới mười phần, dẫu sao thì Tiêu Phàm cũng còn quá trẻ, lại là hậu bối quen biết. Chẳng qua là Tiêu Phàm nói chuẩn xác và cực kỳ ăn khớp với tình hình phát bệnh của ông ta, khiến ông ta không thể không tin.

- Chỉ có điều, Tiêu Phàm, bệnh đau đầu này của ta là bắt đầu từ ba bốn năm trước...

Lục hồng lập tức lại đưa ra thắc mắc.

Nếu như nói bệnh đau đầu của ông ấy và bức tranh này có liên quan, thì thời điểm trên lại không khớp. Bốn năm trước, bức tranh này còn treo ở trong thư phòng của Lục lão gia tử, không có liên quan nhiều với ông ta.

Tiêu Phàm cười cười nói:

- Lục thúc thúc, tranh này không phải là nguyên nhân duy nhất, cháu nhìn lại một chút.

Nói xong, liền đi về phía bàn làm việc của Lục Hồng, ánh mắt vung mạnh, lập tức liền định lại nhìn ngay cái chặn giấy ở trên mặt bàn.

Đây là một cái chặn giấy đồng thau hình rồng hết sức đặt biệt, dài chừng một tấc hai, hoa văn là bốn chân rồng bay xen kẽ nhau, nét vẽ tuyệt đẹp, tạo hình phức tạp, hoa văn trên thân rồng loang lổ nhiều màu, đậm phong cách cổ, có vẻ không ăn khớp với toàn bộ thiết bị hiện đại hóa trong văn phòng.

Tiêu Phàm đưa tay cầm cái chặn giấy hình rồng lên, đầy hứng thú quan sát kỹ lưỡng, duỗi ngón tay chậm rãi lướt qua trên thân rồng, lập tức cảm nhận được một cổ khí kỳ lạ.

- Lục thúc thúc, cái chặn giấy này khá thú vị đấy.

Tiêu Phàm khẽ cười nói

Lục Hồng cười nói:

- A, cái chặn giấy này là của một vị bằng hữu tặng cho đấy, y rất thích vật kiện cổ. Nghe nói, Tống Huy Tông đã dùng qua cái chặn giấy này ...Ha ha, Tống Huy Tông là bậc thầy thư pháp, đã dùng qua không ít tứ bảo văn phòng (bút, giấy, mực, nghiên). Có điều trải qua nhiều sóng gió, những thứ ông đã dùng qua, tồn thế rất ít. Bạn của ta đào được cái chặn giấy này, liền tặng nó cho ta.

- Thì ra là thế.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Chương 119: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

- Chú đã chuyển cái chặn giấy này tới phòng làm việc ư?

Tiêu Phàm hỏi.

- Đúng

Lục Hồng gật đầu.

Cái chặn giấy này vốn là bằng hữu chúc mừng ông thăng quan mà tặng, ý nịnh nọt rất rõ ràng. Hiện nay, cán bộ có mấy người bằng hữu chân chính? Hạng người rượu thịt thật ra số lượng cũng không ít.

Lục Hồng quyền cao chức trọng, thân phận cao quý, rất nhiều người tranh nhau nịnh nọt ông ta, cũng hợp lý.

Cái chặn giấy hình rồng bằng đồng này bề ngoài cũng không đẹp, màu xanh đồng loang lổ, rất cũ kỹ. Lục Hồng nhìn thấy nó có tạo hình rồng bay, cảm thấy rất có ngụ ý, lại nghe nói là đồ mà Tống Huy Tông đã dùng qua, liền lưu tại văn phòng.

Tống Huy Tông trong lịch sử có danh hôn quân, vong quốc thất thân, cảnh già thê lương. Nhưng bất kể nói thế nào, thì ông ấy cũng là thiên tử chính thống, đã từng làm Hoàng đế hơn hai mươi năm.

Một Hoàng đế như vậy đã dùng qua đồ vật này, giá trị lại xa xỉ, cũng coi như rất hợp với thân phận của Lục Hồng.

Tiêu Phàm cầm cái chặn giấy hình rồng, tiến dần về phía cửa sổ, quay về phía mặt trời, nhiều lần nghiệm xem.

Lục Hồng hỏi:

- Tiêu Phàm, cháu cũng thành thạo trong việc giám định và thưởng thức đồ cổ nhỉ?

Cái chặn giấy này Lục Hồng cũng từng đích thân mời thạc sĩ ngành đồ cổ giám định qua, xác định đích thực là chính phẩm xuất xứ từ đời Tống, còn thực sự có nguồn gốc từ hoàng thất hay không cũng không kết luận được.

Nhưng theo cái hoa văn rồng bay thì chắc chắn 80 phần trăm thật sự là báu vật của hoàng thất. Mặc dù Bắc Tống không hề giống với thời kỳ nguyên minh chặt chẽ về mặt pháp lý như thế, chính sách thi hành độc đoán. Tuy nhiên lý lẽ của vua và quần thần lại lớn, tư tưởng của nhân dân bắt đầu bị trói buộc hết sức nghiêm khắc. Bình thường quan phủ dân gian không dám sử dụng khí cụ hình rồng. Nếu bị người tố cáo, không lớn không nhỏ cũng là tội danh.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Hiểu sơ một chút. Lục thúc thúc, cái chặn giấy hình rồng này đúng là xuất xứ từ thời kì Bắc Tống, chính phẩm không thể nghi ngờ. Với lại cũng có thể là đồ dùng hoàng thất.

Tiêu Phàm đã cảm nhận được một làn hơi thở của hoàng đế chí tôn từ trên cái chặn giấy hình rồng.

Mặc dù niên đại đã lâu, làn hơi này đã sớm trở nên nhạt vô cùng, như có như không. Nhưng một cao minh về thuật pháp của Vô Cực Môn, Tiêu Phàm thân là chưởng giáo chân nhân đời thứ sáu mươi bốn, trình độ thuật pháp cao hơn so với người thường thức đồ cổ bình thường. Hơi thở của Hoàng đế chí tôn này, vẫn có thể cảm nhận được.

Nhưng có phải từ tay Hoàng đế hay không, khó mà có thể nhận định được.

Nếu người bằng hữu kia của Lục Hồng nói là vật của Hoàng đế ngự dùng, chắc hẳn cũng là có nguyên nhân. Tiêu Phàm từ trước tới nay đều không kiêu ngạo, tuyệt không cho là mình biết giám định và thưởng thức đồ cổ, được xem là trình độ cao nhất của lĩnh vực này.

Cái gọi là sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên (bên ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác).

Thế giới to lớn, kỳ tài kiệt xuất chi sĩ diễn ra vô số kể. Người có thiên phú dị bẩm vô cùng hiếm, cùng kỳ cả đời chìm đắm vào lĩnh vực đồ cổ và đánh giá cổ, kỹ năng giám định và thưởng thức cao hơn Tiêu Phàm là lẽ đương nhiên.

Điều này không có cái gì kỳ quái cả.

Thiên hạ đệ nhất!

Nói tới thì dễ, muốn làm được thật khó khăn biết bao.

Coi như là thi đấu thể thao, hoàn toàn không có ai có thể cả đời duy trì đứng đầu thế giới, không người nào vượt qua chuẩn mực.

Tiêu Phàm khẽ thở dài, nói:

- Lục thúc thúc, nói Hoàng đế mặc dù là một hôn quân, cảnh già lạnh lẽo, chết tha hương nơi đất khách quê người, thân hóa tro bụi, dù sao cũng là Hoàng đế đứng dẫn chân mệnh thiên tử hai mươi lăm năm. Đồ vật ông ấy đã dùng qua, đặt ở vị trí sinh môn của kỳ môn bát quái, kết hợp với bức tranh sau lưng người, một vị chi quân lập quốc, một vị chi quân mất nước, cộng thêm với mục đại sư, tạo thành một môi trường nhỏ toàn vẹn. Mỗi ngày người ngồi ở trong cái môi trường này làm việc, cơ bản đã ngăn cách với bên ngoài rồi. Cho dù có chỉnh sửa bố cục phong thủy ở giữa văn phòng, đối với người cũng không có chút tác dụng nào, sinh cát khí hoàn toàn không vào được, loại lực trấn áp này thực sự rất khó ngăn cản.

Lục Hồng không khỏi kinh ngạc, hơi lắp bắp nói:

- Chẳng lẽ vấn đề nằm ở chỗ này?

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Nhìn tướng mạo của Lục Hồng mặc dù đại phú đại quý, là quan nhất phẩm. Nhưng dù thế nào cũng không chống đỡ nổi hai vị chí tôn trấn áp sinh môn.

Vua và quần thần có sự khác biệt.

Giữa sự chênh lệch này cũng không phải là nhỏ.

Lục thúc thúc, cái chặn giấy này không thể dùng, tốt nhất là người đem cất nó đi.

- Được rồi, được rồi, ta không cần nữa, tặng cho cháu A, Tiêu Phàm, ta không có ác ý. Nếu cháu thông thạo phong thủy, có lẽ không thành vấn đề chứ? Thứ này chắc chắn sẽ không gây ảnh hưởng tới cháu, phải vậy không?

Lục Hồng thuận miệng nói, lập tức không hợp ý, liền giải thích mấy câu.

Mặc dù là chính phẩm cổ, lại là vật của hoàng thất. Nhưng đối với người có trướng ngại, bản thân không dùng được, lại muốn tặng cho Tiêu Phàm, không thể nói ra điều này.

Lục Hồng cũng không nghĩ lại, buột miệng nói ra.

Tiêu Phàm cười nói:

- Lục thúc thúc, vật quý này thực tặng cho cháu ư?

- Đương nhiên là tặng. Nếu cháu thích thì cứ việc lấy đi.

Lục Hồng nói một hơi.

Hiện tại cái chặn giấy hình rồng này ở trong mắt Lục Hồng quả thực chính là tai vật đại hung lớn, không thể lập tức ném ra ngoài, lại cũng không muốn nhìn thấy.

- Tốt lắm, vậy thì cháu không khách khí, cháu sẽ tạm thời bảo quản. Lục thúc thúc, khi nào muốn lấy lại, cháu sẽ trả về.

Lục Hồng liền trừng mắt, nói:

- Tiêu Phàm, cháu nói gì vậy? Đánh vào mặt Lục thúc thúc sao? Nếu tặng cho cháu rồi, ở đâu có cái đạo lý phải trả về chứ?

Cho dù đó là một món đồ cổ, có thể bán đi hơn mấy chục ngàn đồng tiền, Lục Hồng cũng không thèm để ý chút nào!

Tiêu Phàm tìm ra nguyên nhân bệnh cho ông ta, căn bản nên trả thù lao. Chỉ có điều Lục Hồng chưa chắc, Tiêu Phàm sẽ nhận tiền vật của ông ta hay không, lúc này đem cái chặn giấy hình rồng đưa cho hắn để làm thù lao. Nhưng thật ra Lục Hồng hi vọng, thứ này có thể bán đi với giá tốt.

Cái chặn giấy hình rồng này giá càng cao, không phải đã nói lên ông ta trả thù lao càng nhiều sao?

Thứ trường Lục tiền không thiếu.

Tiêu Phàm hơi cười cười cảm tạ Lục Hồng.

Cái chặn giấy này, Tiêu Phàm ước chừng giá cả của thị trường ít nhất là từ hai trăm ngàn trở lên. Tuy nhiên Tiêu Phàm thật sự không có ý định bán ra, bên trong mật thất dưới đất tại Chỉ Thủy Quan còn cất chứa rất nhiều báu vật cổ. Riêng trước đây ít năm, Tiêu Phàm đi theo sư phụ vào thị trường đồ cổ, số lượng bảo bối tìm được cũng không ít. Theo sự thành thực của thị trường đồ cổ trong nước, những thứ lúc trước đào được, hiện tại giá trị đã tăng lên rất nhiều.

Nghiêm túc mà nói, Tiêu lão đại cũng không thiếu tiền.

Tiêu Phàm định đem cái chặn giấy này đưa cho Tiêu Thiên. Chờ hẳn thuyết phục Tiêu Thiên đến thôn Hồng Sơn làm Bí thư chi bộ, khiến cậu ta đem cái chặn giấy này mang theo bên người. Tiêu Thiên là mệnh thiên tử chí tôn, phú quý vô cực, vật phẩm hoàng thất giao cho cậu ta sử dụng sẽ không có kiêng kỵ gì. Ngược lại tướng mệnh thiên tử của cậu ta sẽ càng thêm thịnh vượng.

Về phần Lục Hồng, lại là không chịu nổi.

Tiêu Phàm cầm cái chặn giấy, kiểm tra cẩn thận lại, rồi không bỏ qua việc chỉnh sửa ở giữa văn phòng, ngay cả phòng vệ sinh và phòng nghỉ cũng không bỏ sót. Sau khi phát hiện không có gì không ổn thỏa nữa, liền chậm rãi ngồi xuống ghế sofa.

Lục Hồng cũng vội ngồi theo.

Bất giác, Lục Hồng rất đổi tin phục Tiêu Phàm.

Bởi vì gã ta vốn là khá tin vào phong thủy học, Tiêu Phàm nói rõ đạo lý, Lục Hồng không thể không tin được.

- Lục thúc thúc, để cháu bắt lại mạch cho người.

- Được.

Lục Hồng vội đưa tay trái ra đặt ở trên bàn, vén tay áo lên.

Tiêu Phàm đưa ba ngón tay, nhẹ nhàng khoác lên mạch cổ tay của Lục Hồng, kiểm tra một chút, có vẻ trong cơ thể của Lục Hồng vẫn còn rối rắm. Đây là điều hết sức bình thường. Bức tranh chưa dời đi, cái chặn giấy hình rồng vẫn ở trong tay hắn. Lề lối phong thủy ở giữa phòng vẫn như cũ. Hơn nữa cho dù Lục Hồng ngay lập tức đem bức tranh chuyển đi, phải ngưng tụ sinh cát khí lại từ đầu, chỉnh sửa toàn bộ căn phòng, cũng cần phải có thời gian.

Trong cơ thể này, những âm sát khí muốn thay đổi hết tất cả, công phu chưa tới nửa năm là làm không được.

Bốn năm ứ đọng, sáu tháng biến đổi hết xem như là rất nhanh rồi.

Tiêu Phàm thu ngón tay về, trầm ngâm nói:

- Lục thúc thúc, mặc dù đã tìm ra nguyên nhân, cũng có thể hóa giải được. Nhưng vẫn cần một chút thời gian, có thể hơn mấy tháng. Trong khoảng thời gian này, bệnh đau đầu của người sẽ dần dần khỏi hẳn. Có điều trước hai tháng vẫn sẽ thường xuyên phát tác.

- Hai tháng?

Lục Hồng lại hít một hơi lạnh.

Loại đau đầu cảm giác như muốn nứt ra này đừng nói là hai tháng, dù cho một lần ông ấy cũng không muốn thử lại.

- Tiêu Phàm, không có biện pháp xử lý nhanh sao?

Lục Hồng hỏi dò, nhìn về ánh mắt của Tiêu Phàm, tràn đầy sự kỳ vọng.

Tiêu Phàm cười nói:

- Lục thúc thúc, đường tắt không phải là không có. Như vậy đi, cháu kê đơn thuốc, người theo đơn thuốc mà uống, có thể giảm nhẹ cơn đau mang đến. Kiên trì dùng ba tháng, về sau cũng sẽ không quá khó chịu. Nửa năm sau, cơ bản sẽ khỏi hẳn, chắc có lẽ không tái phát nữa.

- Tốt, ta lấy giấy bút cho cháu, cháu viết, cháu viết...

Thứ trưởng Lục lúc này cũng bất chấp thân phận tôn quý của mình đứng dậy, bước nhanh tới bàn làm việc, cầm giấy bút lại, hai tay đưa lần lượt tới

trước mặt Tiêu Phàm, có chút sốt ruột.

Tiêu Phàm liền cầm giấy bút, viết.

Lục Hồng cầm xem đi xem lại một lần, cũng không hiểu thế nào, liền không hỏi nữa, gấp lại rồi đứng dậy, bỏ vào túi một cách trân trọng. Vật này là Tiêu Phàm đưa cho, không đến nỗi là lừa gạt.

Cất xong đơn thuốc, Lục Hồng nhẹ nhõm khắp người, cười nói:

- Ái chà, Tiêu Phàm à, không thể tưởng tượng được, cháu còn là một người đa tài, y thuật bói toán tinh tường, thông thạo mọi thứ. Không tệ, không tệ, khá lắm.

Tiêu Phàm cười cười, bưng chén trà lên uống.

Lục Hồng là người biết chuyện, lại cười ha hả mà hỏi hỏi:

- Tiêu Phàm, ta thấy cha cháu ,Bộ Trưởng Tiêu vì chuyện làm ăn thường làm việc vất vả quá mức, thân thể cũng không tốt như vậy. Cháu đã thông thạo y thuật, có phải cũng kê đơn thuốc điều trị cho ông ấy hay không?

Tiêu Phàm cười mỉm đáp:

- Lục thúc thúc, đơn thuốc điều trị cháu cũng từng kê cho cha cháu rồi. Hai người cũng là bạn cũ nhiều năm rồi, tính của ông ấy, chú cũng rõ mà, chính là quá chăm chỉ, quá cố chấp với công việc. Chúng cháu khuyên thế nào, ông ấy cũng không nghe. Phận làm con chỉ có thể lo lắng trong lòng, thực không có biện pháp. Lục thúc thúc, nếu rảnh, người có thể khuyên ông ấy giúp cháu một chút không, chuyện làm ăn thuận theo tự nhiên, ép buộc quá cũng không được.

Lục Hồng rất trịnh trọng nói:

- Được, Tiêu Phàm, cháu yên tâm đi, hai ngày này ta sẽ cùng cha cháu hàn huyên một chút. Chuyện làm ăn, mọi người cùng phối hợp lẫn nhau, luôn có thể tìm ra được biện pháp giải quyết.

- Vâng, cảm ơn Lục thúc thúc.

Tiêu Phàm cúi đầu, thành khẩn nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lang Quân Thanh Tú

Chương 120: Lang Quân Thanh Tú

Tiêu Trạh không có ở nhà cấp bốn của Lão gia tử, ông ấy ở trong ký túc xá cán bộ.

Bộ trưởng Tiêu là một hiếu tử, lẽ ra nên ở nhà cùng cha. Hơn nữa Lão thái sau khi qua đời, lão gia tử thân đơn bóng chiếc, phận làm con càng phải ở bên cạnh.

Nhưng Tiêu Trạh cũng có chỗ khó xử.

Đó chính là thái độ của ông ấy đối với công việc cực kỳ nghiêm túc, hầu như không có khái niệm tan làm, càng không có khái niệm nghỉ lễ. Nhiều khi, ở nhà cùng các đồng chí trong bộ bàn bạc công việc, thường xuyên làm việc đến mười một mười hai giờ tối.

Nếu mà ở cùng một chỗ với Lão gia, ắt sẽ làm phiền đến việc nghỉ ngơi của ông cụ.

Cuối cùng vẫn là ông cụ chính miệng chỉ thị để ông ấy tiếp tục ở trong ký túc xá cán bộ, không cần dọn đến nhà cấp bốn ở.

Có trách nhiệm nghiêm túc với công việc là chuyện tốt, ông cụ không muốn vì bản thân mình mà làm ảnh hưởng đến công việc của con.

Nơi Tiêu Trạm ở chính là ký túc xá cán bộ cao cấp bốn phòng hai sảnh, diện tích khoảng 160 mét vuông. Ngày thường ông và vợ Giản Tú Hoa cùng hai đứa con trai đều ở ký túc xá của đơn vị.

Tiêu Phàm phải tu luyện, Tiêu thiên lại không muốn ở cùng với cha mẹ, sợ bị mắng.

Căn nhà to như vậy, luôn có vẻ trống rỗng.

Chắc đây là một trong những nguyên nhân Tiêu Trạm thích bàn bạc công việc với các đồng nghiệp tại nhà.

Tuy nhiên hôm nay, phòng 601 của toàn nhà Bộ trưởng lại rất yên tĩnh.

Không có khách tới chơi.

Tiêu Trạm ngồi ở ghế sofa phòng khách, một chén chè xanh, mở TV kênh nghệ thuật dân gian, nghe kinh kịch, tay vỗ vào đùi mình, đồng nhịp, nhẹ nhàng ngân nga theo điệu hát, có chút dương dương tự đắc.

Giản Tú Hoa cười nói:

- Lão Tiêu, hôm nay sao mà cao hứng như vậy?

Giản Tú Hoa và Tiêu trạm cùng tuổi với nhau, xuất thân từ một hào môn thế gia khác. Hai người khi còn bé sống tại một khu nhà nhỏ, được cho là thanh mai trúc mã. Về sau cùng cố gắng học tập, cùng nhau rời thôn, một cách tự nhiên họ đi đến với nhau.

Kể từ sau khi lên cương vị lãnh đạo chủ chốt, lúc này hai hàng lông mày của ông nhú chặt đi rất nhiều, thời khắc hạnh phúc như vậy, thật sự là hiếm. Giản Tú Hoa thấy vậy, trong lòng quả là vui mừng.

Tiêu Trạh cười nói:

- Chính sách kia được thông qua rồi, lòng tôi như trút được gánh nặng, tự nhiên thấy thoải mái hơn rồi.

- Vậy sao? Lục Hồng rốt cuộc nghĩ thông suốt, không dùng dằng với ông nữa à?

Giản Tú Hoa vừa nghe xong, lại càng phẫn chấn. Trong khoảng thời gian này, vì cái chuyện chính sách kia, Tiêu Trạh và Lục Hồng hai lần đàm phán đều ra về chẳng vui, trong đầu nghẹn một nỗi hờn dỗi không phát ra.

- Việc này à, vốn phải là do chúng ta làm chủ, đó chính là ông ta gây chuyện.

Tiêu Trạh khẽ “Hừ” một tiếng nói.

Giản Tú Hoa buông tạp chí trong tay, hạ giọng nói:

- Ấy, làm thế nào tôi nghe nói hai ngày trước, Lục Hồng đi đại nội gặp một đồng chí nào đó, đã làm trò cười cho thiên hạ? Mồ hôi đầm ã, hỏi một ãng trả lời một nẻo.

Mặc dù Lục Hồng cố gắng giấu giếm tin tức này, nhưng thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, rốt cục vẫn bị lộ ra ngoài. Ông ta quản được thư ký và lái xe của mình, cũng tin được Hoa Giải Ngữ và Cao Ngọc Chấn sẽ không truyền bá khắp nơi. Nhưng lại không quản được nhân viên của văn phòng thủ trưởng.

Lục Hồng quyền cao chức trọng, lại là ã cháu ãu của nhà lão Lục gia , tin tức như vậy luôn được truyền bá vô cùng nhanh.

Tiêu Trạh trừng mắt liếc vợ một cái, có chút không hài lòng nói:

- Tin đồn nhỏ, không cần để ý.

Thật ra tình huống này Tiêu Trạh cũng biết, đường dây tin tức của ông một chút cũng không bị nghiền. Thân là nhân vật tiên phong “Tiêu hệ”, tin tức không nhanh không được.

Nhưng Tiêu Trạh là quân tử chính trực, không muốn bàn luận chuyện thị phi.

Giản Tú Hoa căn bản cũng biết quy củ này của chồng, chỉ là quan hệ hai nhà Tiêu Lục không bình thường, lúc này mới nhắc tới việc này trước mặt Tiêu Trạh. Thấy Tiêu Trạh không muốn đàm luận, cũng liền không nhiều lời nữa.

Miễn là Tiêu Trạh có thể tiếp tục duy trì tâm trạng tốt này, Giản Tú Hoa cũng đủ hài lòng rồi.

Chính là trong nhà quá an tĩnh.

Giản Tú Hoa vốn không phải là người thích náo nhiệt, nhưng qua nhiều năm như vậy, trong nhà lúc nào cũng có người đến người đi, cũng đã thành thói quen, bỗng nhiên an tĩnh, trái lại có chút không được tự nhiên.

- Tôi gọi điện cho bọn nhỏ, để bọn nó về nhà ăn cơm.

Giản Tú Hoa nói thì thầm một tiếng, nhưng không di chuyển, liếc qua Tiêu Trạh. Giản Tú Hoa hiểu rõ, hai người con trai không chính khí chính là vậy ngược của Tiêu Trạh (Rồng có vảy ngược, động vào tất nổi giận). Thế nhưng mà làm mẫu thân, làm gì có đạo lý không nhớ tới con chứ?

Tiêu Trạh có mất hứng, Giản Tú Hoa cũng phải nói.

Tiêu Trạh lại hừ nhẹ một tiếng, không nói lời nào.

Giản Tú Hoa cũng không quan tâm ông ấy, lấy điện thoại cầm tay ra, đứng dậy đi về hướng ban công. Mới đi chưa được hai bước, di động liền vang lên, Giản Thanh Tú hoa vừa nhìn, đúng là mã số của Tiêu Thiên, vội bấm nút trả lời, hạ giọng “Alo” một câu.

- Mẹ, mẹ có ở nhà không? Mở cửa, mở cửa, con đang ở cửa đây.

Tiêu Thiên cười hì hì nói.

Rõ ràng chuông cửa không ấn, lại muốn gọi điện thoại cho mẹ, đây cũng là Tiêu Thiên sau mấy lần bị “giáo huấn đau đớn thê thảm” đã rút ra kinh nghiệm quý báu. Trước khi về nhà, gọi điện cho mẹ trước, thám thính một chút tin tức rồi nói sau. Nếu cha tâm trạng không tệ, thì về nhà, cùng lắm là bị thuyết giáo vài câu. Nếu như Bộ trưởng Tiêu tâm tình rất tệ, thì Tiêu Thiên cũng chỉ đành không trở về nhà.

Đó cũng không phải là nói giỡn.

Chỉ có điều là lúc này, Tiêu Thiên lại không hỏi cha tâm trạng có tốt không, có cười không, đã trực tiếp kêu mẹ mở cửa rồi, dường như đã định Tiêu Bộ Trưởng tâm trạng lần này sẽ không tệ.

Giản Tú Hoa vội đi qua mở cửa phòng ra.

- Mẹ.

Người đầu tiên hiện ra trong tầm mắt, cũng không phải Tiêu Thiên, mà là Tiêu Phàm!

- Tiểu Phàm, con đã về rồi à?

Giản Tú quả nhiên là vui mừng quá đổi. Số lần Tiêu Phàm ở nhà so với Tiêu Thiên còn ít hơn nhiều lắm.

- Mẹ, coi mẹ nói lời này, anh trai con có thể không vui được sao? Hôm nay anh ấy gọi điện bảo con về nhà, nói cam đoan....cái kia...

Nói nửa câu đầu, Tiêu Thiên dường như ý thức được điều gì, lập tức ấp úng đứng dậy.

Nhưng hóa ra Tiêu Phàm nói với cậu ta hôm nay về nhà, cha sẽ không mắng. Nhưng cam đoan này, Tiêu Thiên thực sự chỉ biết nghe. Tính tình kia của cha, Tiêu Thiên rõ ràng nhất.

Giản Tú Hoa lòng đầy vui mừng, đâu để ý lời nói của Tiêu Thiên, giơ tay kéo lấy tay Tiêu Phàm, bắt đầu đánh giá từ trên xuống dưới.

Tiêu Phàm hơn nửa năm chưa về nhà, ngay cả ngày tết âm lịch cũng không có mặt, Giản Thanh Tú Hoa không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cái lo lắng kia trong đầu cả đêm ngủ không yên.

Đột nhiên nhìn thấy đứa con râu ria mọc đầy đứng ở trước mặt mình, Giản Thanh Tú Hoa liền không cầm được nước mắt.

- Mẹ, xin lỗi, chuyện này quả thật xảy ra ngoài ý muốn, nhưng không sao rồi, đã qua rồi.

Thấy mẹ rơi lệ, trong lòng Tiêu Phàm đầy day dứt, vội nhẹ giọng giải thích một câu.

- Mẹ, đừng lo lắng nữa, căn bản không cần thiết. Mẹ cong không biết anh con đâu, rất lợi hại, ai cũng không thể khiến cho anh ấy chịu thiệt đâu. Yên tâm đi, yên tâm đi, tuyệt đối không cần lo lắng!

Tiêu Thiên ở bên mồm mép láu lỉnh mà nói chọc cười.

Tuy nhiên lời này cũng là phát ra từ đáy lòng. Trước kia Tiêu Thiên chỉ biết anh cả y thuật lợi hại, sau khi chứng kiến uy lực thần kỳ hiển hách của anh

cả”Quyền đánh Uông tam thiếu ,chuốc say Diệp Hạo Văn”,, đối với anh cả cũng là một lòng kính phục.

- Chỉ biết mồm mép láu lỉnh, người lớn như vậy rồi, cũng không trưởng thành thêm được một chút.

Giản Tú Hoa liền lau nước mắt trừng mắt nhìn tiểu nhi tử một cái, sắng giọng.

Tiêu Thiên liền thè lưỡi một cái.

- Mau vào nhà....A, Tiêu Phàm, thay đổi cách ăn mặc rồi ư.

Giản Tú Hoa lúc này mới chú ý tới, quần áo cách ăn mặc của Tiêu Phàm có chỗ thay đổi, không còn là trang phục bằng bông vải, giày dệt thủ công màu đen, mà mặc áo thun dài tay hoa văn màu lam, quần màu nâu nhạt, đôi giày màu trắng giản dị, trên cổ tay đeo một cái đồng hồ cơ, tất cả phong cách thay đổi hoàn toàn khác biệt, tác phong nhanh nhẹn, một vị công tử trần tục.

- Đúng vậy thay đổi trang phục, nhẹ nhàng sạch sẽ một chút.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Nếu nhất định phải trải qua kiếp hồng trần, chuẩn bị ra nhập vào hội ‘ Con ông cháu cha’, trang phục này quả thực phải thay đổi mới được.Trang phục giày vải không hợp với hội con ông cháu cha, dù thế nào cũng có vẻ chẳng ra cái gì cả.

Cái gọi là “ăn sĩ lánh ở nơi thành thị”,chủ yếu chính là không khoe khoang không mất đi sự nổi trội, đám đông là phương thức tốt nhất.

- Ấy, đổi lại trang phục rất đẹp, trông thật là đẹp.

Giản Tú Hoa liền cười tủm tỉm, gật đầu không ngừng.

Mỗi lần Tiêu Phàm ăn mặc trang phục lúc ẩn lúc hiện trước mặt Tiêu Trạ, trong mắt Tiêu Trạ lúc nào cũng ánh lên vẻ vô cùng căm ghét. Trưởng Tôn thông minh nhất này của Lão tiêu làm sao lại trở thành “đạo sĩ” chứ?

Ngoại trừ sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của tiêu Trạ ra, trong lòng của Giản Tú Hoa cũng thực không vui. Bà cũng không phải cảm thấy trang phục khó coi, điều quan trọng Tiêu Phàm cũng trưởng thành rồi, là chàng trai hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đầu, đừng nói là kết hôn, ngay cả bóng dáng của đối tượng cũng không nhìn thấy, Giản Tú Hoa thật sự nôn nóng sốt ruột rồi.

Tuy giáo lí Đạo giáo cũng không cấm tín đồ lấy vợ sinh con, nhưng bản thân Tiêu Phàm nếu như không muốn kết hôn, đó đúng thật sự là một đại phiền toái.

Hiện giờ Tiêu Phàm đã thay đổi trang phục”Người xuất gia”, trở thành lang quân đẹp trai thanh lịch rồi, Giản Thanh Tú hoa nhìn thấy không nói ra được sự vui mừng. Cứ theo đà này, mình có thể cân nhắc giới thiệu một cô gái tốt môn đăng hộ đối cho con trai rồi.

Cục Tôn Giáo đi làm sao rồi?

Tám biển nhà Lão tiêu lớn, cũng không phải là giả.

Huống hồ gia thế của Giản gia cũng không thấp, cũng là một thế gia đẳng cấp của đất kinh thành

Những khuê nữ hào môn đẳng cấp cùng bậc với Lão Tiêu gia có thể không phải dễ tìm như vậy, nhưng tìm một cô gái bậc trung làm con dâu có lẽ không khó gì.

Chỉ là thay đổi trang phục liền có thể gây ra phản ứng dây chuyền” lên tiếp trong đầu mẹ như vậy, dù là Tiêu Phàm –tính toán như thần, cũng thật sự có chút đoán không ra.

Tâm sự của nữ đồng chí này, ước chừng là khó đoán nhất trên thế giới rồi.

- Mẹ, có phải mẹ đang suy nghĩ về chuyện cưới vợ cho anh cả chúng ta không?

Tiêu Thiên một bên vừa trêu ghẹo, ánh mắt không quên liếc qua phía Tiêu Trâm đang ngồi trên ghế sofa. Thật sự mỗi lần về nhà, tiêu Nhị ca đều sợ trong lòng đấy, không thể cho mình thêm sự can đảm.

Cũng may Tiêu Bộ trưởng sắc mặt không quá khó coi, giống như anh cả đã nói, tâm trạng không tệ.

Tiêu Thiên âm thầm thở dài

- Tiêu Thiên chỉ biết mồm mép láu lỉnh. Anh của con không thể tìm vợ sao? Con cũng trưởng thành rồi, cũng nên tìm một đối tượng, giải quyết xong vấn đề cá nhân sớm một chút, thành gia lập nghiệp, không thành gia thì sao mà lập nghiệp chứ.

Giản Tú Hoa liền dạy tiểu nhi tử vài câu.

- Đúng đúng, thành gia lập nghiệp, thành gia lập nghiệp.

Tiêu Thiên gật đầu liên tục, cho dù ai nấy đều thấy được cậu ta đang ứng phó với mẹ.

Tiêu Nhị ca hiện tại cũng chưa muốn tìm đối tượng, vẫn còn chưa chơi chán đâu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tiêu Nhị Ca Bướng Bỉnh

Chương 121: Tiêu Nhị Ca Bướng Bỉnh

Hai anh em Tiêu Phàm Tiêu Thiên đi tới trước sô-pha, thỉnh an hỏi thăm sức khỏe cha!

Tiêu Phàm không vội vàng hấp tấp như trước.

Tiêu Thiên mới vừa rồi còn hào hứng nhanh nhẹn, mồm mép láu lỉnh, liền trở nên có khuôn phép, dường như trong nháy mắt đã biến thành một người khác vậy.

Tiêu Trạm trừng mắt, theo thói quen muốn giáo huấn cậu ta mấy câu, lập tức như là nhớ ra điều gì đó, lời khiển trách nuốt trở lại vào miệng, uy nghiêm gật gật đầu, nói:

- Đã về rồi ư? Tất cả ngồi đi.

Tiêu Phàm theo lời ngồi xuống.

Tiêu Thiên hết nhìn đông tới nhìn tây rồi nói:

- Con đi pha trà.

Thật ra Tiêu Thiên là một đại mèo lười, nhưng cậu ta ngoan ngoãn ngồi trước mặt cha, áp lực thật sự quá lớn, còn không bằng”Lao động chân tay”. Nói xong, cũng không đợi Tiêu Trạm gật đầu, liền chạy thoát thân.

Vẻ mặt Tiêu Trạm trầm xuống, “Hừ” một tiếng, cả giận nói:

- Không có định tính!

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Cha, con người đều sẽ thay đổi, cho Tiêu Thiên một chút thời gian. Lục thúc thúc cũng thay đổi rồi.

Tiêu Trạm liếc mắt nhìn Tiêu Phàm một cái, trong lòng đầy hoài nghi. Một ngày hôm trước, Tiêu Phàm từng nói ngay trước mặt lão gia tử, liên quan đến “Công việc” của Lục Hồng hãy để hắn đi xử lý. Lúc ấy Tiêu Trạm cũng không lưu tâm, coi như Tiêu Phàm ăn nói lung tung.

Ngay cả ông ta cũng không có biện pháp thuyết phục Lục Hồng, Tiêu Phàm cơ bản lại không có bản lĩnh này?

Nhưng mà mấy ngày qua, Lục Hồng thật đúng là đổi chủ ý rồi, chủ động gọi điện thoại cho ông ta, cùng nhất trí rất nhanh.

Chẳng lẽ trong lúc này thật sự Tiêu Phàm đã đẩy tay.

Tuy nhiên Lục Hồng hình như không có đề cập tới Tiêu Phàm, chỉ là cùng Tiêu Trạm hàn huyên chút về chuyện vui vẻ lúc còn trẻ, dường như có ý muốn tiếp tục mối quan hệ tốt với Tiêu Gia, củng cố “khối đồng minh” đôi bên.

Bởi vậy Tiêu Trạm đặc biệt cao hứng.

- Chuyện này, con lo liệu hay sao?

Tiêu Trạm hơi ngập ngừng một lát, hỏi, bất giác âm thanh giảm xuống chút ít.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, nói:

- Dạ, là con lo liệu đấy. Lục thúc thúc mấy năm gần đây bị bệnh đau đầu, lâu không dứt, con xem nguyên nhân bệnh cho ông ta một chút.

Tiêu Phàm tính vốn không thích khoe khoang thành tích, nhưng trở lại lần này chủ động nói đến tình huống của Lục Hồng trước mặt Tiêu Trạm, cũng là có suy xét của mình.

Lão gia tử nghịch thiên cải mệnh, đến phút cuối thiên cơ bị che đậy hoàn toàn trong gang tấc, Tiêu Phàm đoán không ra sự thay đổi sau này của toàn gia. Vậy cũng chỉ có thể nghĩ theo biện pháp căn bản, thừa dịp ông cụ khỏe mạnh, mở rộng thực lực “Tiêu hệ”. Tiêu Trạm là người chính trực đoan phương, quá mức nghiêm túc. Về cái điểm “Đoàn kết hết thầy lực lượng có thể đoàn kết” lại là “vốn sinh ra đã kém cỏi”

Tiêu Phàm quyết tự thân xuất mã, giúp cha một phen.

Trước đó, Tiêu Phàm cũng không có quá nhiều kinh nghiệm đánh cờ chính trị, bây giờ lập tức phải tham gia xoáy sâu vào chính trị trình độ cao đến như vậy, kết hợp với Tiêu Trạm là điều hết sức cần thiết. Bất luận là trình độ, triệu hồi lực và lực ảnh hưởng, hẳn đều không thể đánh đồng với Tiêu Trạm, chỉ có thể trợ giúp bên cạnh.

Ở trên vấn đề trọng đại, hai cha con nhất định phải duy trì sự nhất trí ở mức độ cao.

Chẳng hạn như lần này, hẳn giúp Lục Hồng chữa bệnh, thái độ của Lục Hồng thay đổi như trong dự đoán của hẳn. Nhưng mà về sau thái độ của Lục Hồng như thế nào, hẳn cũng không nắm được. Thông tục mà nói, đây là “Mua bán một lần” hay là “Kinh doanh trường kỳ”, thì còn phải bàn bạc.

Ở phương diện này, kinh nghiệm của Tiêu Trạm chu đáo hơn nhiều so với hẳn, chắc chắn biết làm thế nào để tận dụng lợi thế của “tình người” tạo ra cơ hội, ra sức một lần nữa lôi kéo Lục Hồng về phe “Tiêu hệ”, ít nhất cũng phải duy trì “quan hệ đồng minh” chặt chẽ.

Đối với lĩnh vực mà bản thân mình không am hiểu, Tiêu Phàm từ trước tới nay cũng sẽ không “Không hiểu giả hiểu”.

Trên thế giới này, căn bản không thể có ai là vạn năng cả.

Ngay cả thượng đế cũng không tạo ra bản thân ông, cũng không thể một tay nhấc bổng trái đất !

- Con chữa hết bệnh của Lục Hồng sao?

Giản Tú Hoa bê nước trà đi tới đúng lúc nghe được Tiêu Phàm và Tiêu Trạ nói chuyện, không dừng được hỏi, đầy vẻ tò mò.

Tiêu Thiên cười nói:

- Mẹ, có cái gì đâu chứ? Anh chữa bệnh cho người ta rất lợi hại, bác sĩ bình thường ngành y cả việc xách giày cho anh ấy cũng không xứng.

Về mặt này, Tiêu Thiên đã đích thân lĩnh hội đấy.

Tiêu Trạ liếc mắt nhìn tiểu nhi tử một cái.

Nói chuyện mà “cây nhà lá vườn” như vậy, một chút cũng không để ý. Nếu như vậy tới chỗ làm việc, đồng chí địa phương còn tưởng rằng toàn bộ nhà Lão Tiêu đều là trình độ như vậy đấy.

Tiêu Thiên rút cổ một cái, cười ha hả, ngồi xuống sofa.

Nhìn thấy cha hiện tại không có tâm trạng dạy bảo cậu ta, không ngại ngồi xuống như vậy.

Tiêu Phàm cười nói:

- Đúng vậy ạ, bệnh đau đầu này của Lục thúc thúc rất cổ quái, dùng thiết bị y học hiện đại kiểm tra đo lường, căn bản là tra không ra nguyên nhân bệnh. Bệnh này giày vò chú ấy đã nhiều năm rồi. Mấy hôm trước lúc ra mắt một vị lãnh đạo, liền bị phát bệnh rồi, ảnh hưởng không tốt. Lục thúc thúc tính cách rất mạnh, không may phát sinh trùng hợp như vậy, quả thực làm trong lòng chú ấy rất khó chịu.

Giản Tú Hoa ngồi xuống bên cạnh Tiêu Phàm, hỏi:

- Thiết bị y học hiện đại cũng tìm không ra nguyên nhân bệnh, con làm thế nào mà tìm ra nguyên nhân bệnh cho chú ấy vậy?

Tiêu Phàm ở nhà thỉnh thoảng phát huy chút đông y và thuật châm cứu của hân, nhưng mà Giản Tú Hoa thân thể rất khỏe mạnh, Tiêu Phàm chỉ từng điều trị cho bà hai căn bệnh nhỏ thôi, bản thân Giản Tú Hoa cũng phát hiện không ray thuật của con trai thần kỳ đến cỡ nào. Giản Tú Hoa xuất thân nhà quyền quý, vẫn khẳng khẳng cho rằng thân thể có bệnh nên đến bệnh viện.

Ở đó tập trung các bác sĩ cao cấp nhất cả nước, thiết bị chữa bệnh tốt nhất và các loại thuốc quý nhất.

Tiêu Phàm cười mỉm, nói:

- Nghiêm túc mà nói, Lục thúc thúc đau đầu không coi là bệnh, mà là do ảnh hưởng của bố cục phong thủy trong văn phòng làm việc, làm cho âm dương trong cơ thể mất cân bằng. Trường hợp này, thiết bị chữa bệnh bình thường đúng là không tra ra được.

Tiêu Trạ bắt đầu hơi nhú mày.

Tiêu Phàm mặc dù đã dùng hiện thực để chứng minh với ông sức mạnh của phong thủy đúng là có tồn tại, nhưng nền giáo dục mấy chục năm qua Tiêu Trạ được đào tạo, và tín ngưỡng đã kiên trì, khiến ông rất khó thay đổi hoàn toàn quan niệm của mình trong khoảng thời gian ngắn.

“Quái lực loạn thần”, ông vẫn rất khó chấp nhận tất cả.

Tuy nhiên tương đối mà nói, thái độ của Tiêu Trạ đã có sự biến hóa rất lớn. Nếu đặt tại thời điểm trước kia, Tiêu Phàm chỉ cần nhắc tới lời này, chỉ sợ lập tức sẽ bị khiển trách.

Mục đích của Tiêu Phàm chính là từng bước thay đổi quan niệm của cha.

Dù sao hẳn cũng không phải là một người lảng lạng trốn đi tu luyện. Nếu vào chốn hồng trần, sau này cũng không thể tránh khỏi việc thể hiện trước mặt mọi người một ít liên quan đến phong thủy, tài tình thông y bói toán. Nếu luôn bị cha hiểu lầm, thậm chí là “cắm thù”, quả thật quá phiền phức.

- Tối hôm trước con đã đi đến phòng làm việc của Lục thúc thúc một chuyến, giúp chú ấy đổi lại bố cục phong thủy một chút, lại kê đơn thuốc cho chú ấy. Chỉ cần theo đơn thuốc, nhiều nhất là sáu tháng bệnh đau đầu kia cũng sẽ không bị lại.

Giản Tú Hoa kinh ngạc nói:

- Lục thúc thúc con cũng tin điều này ư?

- Tin!

Tiêu Phàm rất quả quyết nói.

- Anh giúp chú ấy trị bệnh rồi, chú ấy chắc chắn tin tưởng anh chứ.

Tiêu Thiên ở bên ngắt lời nói. Kỳ thực đối với phong thủy một chữ cũng không biết, cũng chưa chắc tin tưởng. Tuy nhiên huynh đệ một nhà, trong thời khắc quan trọng cậu ta đương nhiên phải đứng ra nói giúp Tiêu Phàm.

Tiêu Trạm trừng mắt liếc nhìn cậu ta một cái:

- Hừm. Con đừng quản mấy thứ này, quản tốt con trước đã. Tiêu Phàm, đề nghị kia của con đã nói với nó hay chưa? Khi nào thì nó đi thôn Hồng Sơn?

Tiêu Thiên lập tức không hiểu ra sao cả, nói :

- Cái gì mà đề nghị ạ, anh? Đi thôn Hồng Sơn làm cái gì?

Tiêu Phàm vẫn chưa có đề cập với cậu ta.

Tiêu Phàm cười nói :

- Như thế này, Tiêu Thiên. Anh kiến nghị với ông nội và cha, em đi huyện La Châu công tác. Chức vụ cụ thể, anh đề nghị là Phó chủ tịch thị trấn Hồng Sơn hoặc là Phó Bí Thư, kiêm nhiệm Bí thư chi bộ Đảng thôn Hồng Sơn. Đó là quê nhà của chúng ta, em trở về học tập rèn luyện cũng tốt.

- A?

Tiêu Thiên ngó người, cả buổi thần thờ, không lấy lại được tinh thần.

Đây cũng là điều mà cậu ta bất kể như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến, có nằm mơ cũng không nghĩ rằng phải đi thôn Hồng Sơn làm Bí thư chi bộ gì đó. Đột nhiên từ nơi thủ đô đảng hồng tửu lục bị “Trục Xuất” đi đến thôn Hồng Sơn thâm sơn cùng cốc, đó có thể thật muốn cái mạng nhỏ của cậu ta.

- Anh, khỏi đùa như vậy, đây là đang chinh em ư...

Một lát sau, Tiêu thiên bất chấp cha mẹ ở đây, lớn tiếng ồn ào, khuôn mặt đỏ bừng, có chút kích động.

- Nói bậy!

Tiêu Trạm gào to, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng nghiêm nghị.

- Lời nói làm sao? Cái gì mà chinh chứ! Con là cán bộ Đảng viên, làm việc nên tuân theo sự sắp xếp của cấp trên, đây là nguyên tắc cơ bản nhất.

- Con...Con dù sao sẽ không đi! Bí thư chi bộ thôn lại không làm được, cũng không muốn làm!

Tiêu Thiên phát cáu lên, ngạnh cổ nói.

Tiêu Nhị ca ngang ngược, Thiên Vương lão tử cũng không áp chế được cậu ta!

Nhìn thấy Tiêu Trạh hắng giọng, một cuộc tụ họp gia đình êm đẹp lại phải tan rã trong không vui, Giản Tú Hoa liền gấp rút giải thích:

- Tiêu Thiên, con không muốn đi thôn Hồng Sơn, vậy con nói thử, con muốn làm ở đâu? Nếu không thì, không làm Bí thư chi bộ thôn cũng được, con làm ở thị trấn cũng tốt lắm...

Thật ra Giản Tú Hoa cũng lần đầu tiên nghe được đề nghị này, trong lòng cũng không phải rất tán thành. Tiêu Thiên đúng là con ông cháu cha, nhưng phận làm mẹ, ai bằng lòng để đứa con rời khỏi bên cạnh mình chứ.

Tiêu Trạh quát:

- Bà đừng nuông chiều nó, đây không có gì hay để cò kè bớt một thêm hai đâu. Cấp trên đã sắp xếp như vậy, ai cũng phải tuân theo.

Giản Tú Hoa dùng ánh mắt ngăn cản tiểu nhi tử làm ồn ào, khéo léo nói:

- Lão Tiêu, đây không phải trong nhà sao? Thương lượng trước một chút.

- Không có gì thương lượng, hai bốn hai lăm tuổi rồi, làm việc còn phải chọn ba lấy bốn. Nó nếu như không rời môi trường này đi, cả đời đều học không tốt, suốt đời là đồ ngu!

Tiêu Thiên khuôn mặt vẫn đỏ bừng, quai hàm cắn rồi lại cắn, cho thấy vô cùng không phục.

Tiêu nhị ca là con ông cháu cha, công việc của đơn vị cũng không có bỏ hoang.

Đương nhiên, đơn vị cũng không có bao nhiêu công việc sắp xếp cho cậu ta làm, nhưng đó là chuyện của đơn vị, không phải lỗi của cậu ta.

Tiêu Phàm nói:

- Cha, chuyện này hay là để con giải quyết đi. Tiêu Thiên, cho em một tháng, suy nghĩ kỹ một chút, thông suốt rồi, thì chúng ta đi Hồng Sơn.

- Không cần thiết. Đừng nói là một tháng, cho dù là một năm, mười năm, em cũng sẽ không nghĩ thông đâu.

Tiêu Thiên lập tức cứng rắn nói.

- Vậy cũng không chắc chắn. Thiên địa vạn vật thời khắc đều phát sinh biến hóa, trên thế giới này không có chuyện nào là chắc chắn cả.

Tiêu Phàm cười cười, nói không vội vàng hấp tấp, có vẻ như đã dự tính sẵn ở trong đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nhân Tài Kiệt Xuất Trong Giới Đồ Cổ

Chương 122: Nhân Tài Kiệt Xuất Trong Giới Đồ Cổ

Những năm gần đây, tốc độ phát triển của bất động sản ở thủ đô là cực nhanh, một đám hoa viên cư xá như nấm mọc lên sau trời mưa, thì thoảng mọc lên ở góc nào đó của hoàng thành cổ xưa.

Thời gian xây dựng cư xá Thiên Nguyên tương đối dài rồi. Bình thường mà nói, càng là cư xá được xây dựng sớm nhất, cấp bậc càng thấp, các thiết bị đồng bộ đi kèm cũng lạc hậu hơn. Thiết bị xây dựng, luôn theo thời gian trôi qua mà không ngừng đổi mới.

Nhưng Thiên Nguyên cư xá tuyệt đối là ngoại lệ.

Là một trong những khu trung cư xa hoa cao cấp nhất ở thủ đô được xây dựng từ rất sớm, tính thời gian cũng đã qua vài năm rồi, Thiên Nguyên cư xá vẫn như cũ là cái tên đại biểu cho khu cư xá lộng lẫy nhất ở thủ đô. Tôn chỉ lúc trước thiết kế Thiên Nguyên cư xá chính là năm mươi năm không lạc hậu.

Đương nhiên, năm mươi năm không lạc hậu, có lẽ có phần khoa trương, xem như là một ván cược của các nhà đầu tư xây dựng.

Tại thời đại mà khoa học kỹ thuật bùng nổ, các lĩnh vực đều nhanh chóng biến đổi, năm mươi năm sau, toàn bộ thế giới đều không biết sẽ biến thành cái dạng gì. Một đội thiết kế của công ty bất động sản, thật muốn có thể dự liệu được hết thay sau năm mươi năm, đây không phải là kỳ tích, cũng không phải thần thoại, càng không phải là yêu nghiệt, mà là năm mơ.

Nhưng trong vòng mười năm hoặc trong vòng hai mươi năm không lạc hậu, thì có thể có khả năng.

Thiên Nguyên cư xá cũng không ở trong phố xá sầm uất, mà là ở vùng ngoại thành. Ít nhất tại thời điểm xây dựng, là ở vùng ngoại thành. Tuy nhiên tốc độ khuếch trương thành phố ở thủ đô thật sự quá nhanh, mấy năm qua đi, nơi này đã không thể xem như vùng ngoại thành rồi, bắt đầu dung nhập vào khu nội thành.

Đối với tốc độ phát triển như hiện nay, Lưu Bát gia cũng không phải rất hài lòng.

Gã ta không phải ngại phát triển quá chậm, mà là ngại phát triển quá nhanh rồi.

Chiều cái tốc độ này phát triển tiếp, không đến vài năm, Lưu Bát gia lại phải dọn nhà rồi.

Lưu Bát gia không thích ở tại khu sầm uất náo nhiệt, thậm chí không thích ở trong nội thành, y thích ở nơi non xanh nước biếc, đi lại nhanh và tiện. Ở tại khu vực nội thành, vừa ra khỏi cửa liền kẹt xe, thật sự làm người ta nhức đầu.

Trong giới thu thập đồ cổ ở thủ đô, Lưu Mặc Lưu Bát gia thật sự là danh tiếng lẫy lừng.

Người lành nghề trong ngành đều rất rõ - thị trường giao dịch đồ cổ cao cấp nhất, không phải ở chợ Lưu Ly, mà là ở nhà của Lưu Bát gia. Lưu Mặc có cửa hàng ở chợ Lưu Ly, hơn nữa không chỉ một cái - quy mô rất lớn, buôn bán làm càng lớn. Nhưng mà những tinh phẩm thật sự, đều được cất giấu ở trong kho bảo hiểm ngầm của ông ta.

Biệt thự lớn nhất, xa hoa nhất trong Thiên Nguyên cư xá, chính là nhà của Lưu Bát gia.

Đương nhiên, nghiệp chủ không phải là ông ta, thậm chí nghiệp chủ của toàn bộ cư xá và trên danh sách đăng ký của nhân viên thường trú đều không có cái tên Lưu Mặc. Đơn giản dựa trên tư liệu tìm hiểu, Thiên Nguyên cư xá không có hộ gia đình nào kêu Lưu Mặc.

Đây cũng là tác phong nhất quán của Lưu Bát gia.

Trước kia gã ta sống tại tứ hợp viện Thất Tiến một tòa nhà cổ ở thủ đô, trên danh sách người ở trong tứ hợp viện cũng không có tên gã ta.

Thậm chí trong tư liệu của toàn bộ hộ tịch ở thủ đô, đều tìm không ra Lưu Mặc con người này.

Ở cơ quan công an, Lưu Bát gia cũng không tồn tại.

Lưu Mặc là một người cực kỳ cẩn thận.

Bất kể là ai, trong kho bảo hiểm cất chứa vô số đồ cổ cấp "Quốc bảo", đều sẽ biến thành hết sức cẩn thận. Lưu Mặc gần như hận không thể đem chính mình giả dạng làm một "Con ba ba", khiến cho tất cả mọi người đều trực tiếp đem ông ta trở thành không khí.

Thiên Nguyên cư xá biệt thự "Chữ thiên số một", được canh phòng nghiêm ngặt, vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Nhìn qua, biệt thự này ngoại trừ quy mô có chút lớn, chiếm diện tích rộng một chút, cùng các biệt thự khác xung quanh, cũng không khác nhau mấy. Trên thực tế bất kỳ một người hoặc một chiếc xe nào có ý đồ tiếp cận xung quanh biệt thự trong vòng mười thước, đều bị giám sát cực kỳ chặt chẽ. Trong biệt thự này của Lưu Mặc, được cài đặt thiết bị theo dõi điện tử tiên tiến nhất trên toàn thế giới và một đội bảo an tinh anh.

Đội bảo an tinh anh này sức lực cường đại, tuyệt đối không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Có thể nói như thế này, trừ phi một đội quân hoàn chỉnh được trang bị đầy đủ đến đây, mới có thể công hạ được tòa biệt thự này.

Vua trộm Gia Cát Ánh Huy được xưng là thần trộm đệ nhất Đông Phương, đã từng đánh chủ ý lên người Lưu Mặc không chỉ một lần, kết quả mỗi lần đụng đến đều đầu rơi máu chảy, gãy cánh mà đi.

Tuy nhiên Lưu Mặc thật ra cũng rất bội phục Gia Cát tướng quân này. Tiểu tặc này cũng thật có bản lĩnh, trong đó có một lần thiếu chút nữa đã để tên này thành công xâm nhập vào kho bảo hiểm ngầm. Nếu không phải bị một nhân viên bảo an ngẫu nhiên phát hiện, lần đó nói không chừng đã để Gia Cát Ánh Huy đoạt được rồi.

Nếu thật sự là như vậy, tổn thất của Lưu Bát gia sẽ rất nghiêm trọng.

Gia Cát Ánh Huy tên tiểu tặc này, cho tới bây giờ đều không có "phẩm chất kẻ trộm", lòng tham không đủ, nhìn thấy thứ đáng giá tuyệt đối sẽ lấy hết mới đi. Thứ đáng giá trong kho bảo hiểm ngầm của Lưu Bát gia, thực sự không ít, tùy tiện lấy đi ba năm món đồ, Lưu Mặc sẽ phải đấm ngực giảm chân rồi.

Lưu Mặc không quan tâm đến tiền, thứ gã ta quan tâm là đồ vật.

Gã ta thật sự rất thích đồ cổ, theo cách nói của Lưu Bát gia, những đồ cổ này đều có linh hồn, mỗi một món đồ cổ trong mắt Lưu Bát gia, đều là vật sống. Gã ta có thể cảm nhận được sự tồn tại của linh hồn cổ vật, thậm chí cùng linh hồn cổ vật kết nối.

Có một số người trong ngành nghe tới, Lưu Mặc đây là cố ý giả thần bí, tự đề cao thân phận.

Đều là hồ ly ngàn năm, người còn chơi cái gì liêu trai?

Những lời nói nhảm này người liền hò hét tiếp đi!

Nhưng cũng có những người cùng ngành lại tin tưởng không chút nghi ngờ, không vì cái gì khác, liền vì thân phận và địa vị bây giờ của Lưu bát gia trong giới cổ vật. Tại sao là Lưu Mặc mà không phải là người khác trở thành "Lão đại" trong giới cổ vật ở thủ đô, mà không phải người khác? Không có chút bản lĩnh đặc biệt, Lưu Mặc không có khả năng hoàn toàn dựa vào vận khí mà đưa cuộc đời mình lên đến đỉnh cao như vậy.

Nghe nói cao nhân “đổ ngọc” có thể mở thiên nhãn, nhìn rõ bên trong của tảng đá. Vậy tại sao Lưu Bát gia không thể mở “Thiên nhãn”, cùng linh hồn cổ vật kết nối?

Hết thấy đều có khả năng!

Lưu Bát gia không cần thân phận cao quý dựa vào việc giả thần giả quỷ, thật sự không cần, một chút cũng không cần.

Người có thể đi vào biệt thự của Lưu Mặc, đều là ít lại càng thêm ít. Tuyệt đối không phải vì người có tiền hoặc là có quyền, cửa chính Lưu gia sẽ vì người mà mở ra.

Tiền, Lưu Bát gia cơ bản không thèm để ý đến. Quyền, vậy còn phải xem quyền lực của người lớn đến bao nhiêu.

Lớn đến trình độ nhất định, vậy không cần người đến nhà, Lưu Mặc sẽ chủ động đi thăm hỏi người, tặng cho người đồ cổ trân quý mà người muốn.

Nghe nói có một vị tử phú tới từ vùng biển, muốn đi vào kho bảo hiểm ngầm của Lưu Mặc thưởng thức một chút, bỏ ra hơn một triệu để mua chút quan hệ, không cần nói tới kho bảo hiểm ngầm, gã đến cửa chính của biệt thự còn không thể vào được.

Đối với những nhà giàu mới nổi chỉ có tiền như thế này, Lưu Mặc đến liếc nhìn một cái cũng không muốn.

Quá tầm thường!

Chân chính biết chơi đồ cổ, đó đều là cao nhân.

Hơn một triệu, nhà giàu mới nổi này cũng đủ tư cách ở bên ngoài biệt thự dạo vài vòng, không thể dạo quá nhiều vòng, thời gian đi dạo cũng không thể quá dài, nếu không, Lưu bát gia sẽ mất hứng.

Làm cho Lưu Bát gia tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Vô cùng vô cùng nghiêm trọng.

Tuy nhiên ngày hôm nay, cửa chính biệt thự mở rộng, Lưu Bát gia tự mình đứng ở cửa chào đón, vô cùng khách khí mà đưa một vị nam tử trẻ tuổi mặc

đường trang màu nguyệt sắc, đi giày vải màu đen và một cô gái cũng trẻ tuổi như hắn, cung kính nghênh tiếp vào biệt thự.

Biệt thự này của Lưu Bát gia, số lần Tiêu Phàm tới không phải rất nhiều.

Mỗi một lần đại giá quang lâm, đều nhận được tiếp đãi theo quy cách cao nhất của Lưu Mặc.

Đa số thời điểm, đều là Lưu Mặc chủ động đi quán trà Thất Tinh chờ Tiêu công tử.

Không ai biết Lưu Bát gia vì sao lại đối với Tiêu Phàm kính cẩn khách khí như thế, thậm chí còn không biết rõ lai lịch thực sự của người thanh niên trẻ tuổi nho nhã này. Người phụ trách đội bảo an đã được Lưu Mặc chính mồm phân phó qua, mặc kệ Tiêu thiếu gia khi nào thì đến biệt thự, đều phải đón tiếp theo quy cách cao nhất. Nếu thời điểm Tiêu thiếu gia đến, Lưu Mặc không ở nhà, nhất định phải ngay lập tức điện thoại liên hệ, Lưu Mặc sẽ lập tức trở về gấp.

Cho nên, mỗi một vị nhân viên bảo an thậm chí là cả tạp dịch trong biệt thự, đều có thể nhớ kỹ diện mạo của Tiêu Phàm và xưng hô "Tiêu thiếu gia" như thế này. Bất kể Tiêu thiếu gia là đến một mình, hay là mang theo người cùng đến, đều sẽ không bị kiểm tra và cản trở dù chỉ một chút.

Nhưng mà Tiêu Phàm chưa từng làm khách không mời mà đến, mỗi lần tới Thiên Nguyên cư xá đều đã hẹn trước, gọi điện thoại nói chuyện với Lưu Mặc, xác định Lưu Mặc ở nhà, mới đến.

Người có sức ảnh hưởng, đều có nguyên tắc và thể thống của chính mình.

Lưu Bát gia trực tiếp nghênh đón Tiêu thiếu gia và Tân cô nương vào "Mặc Hiên".

Đi vào biệt thự, bản thân càng thêm có thể cảm nhận được tòa nhà này của Lưu Mặc chiếm diện tích rộng lớn.

"Mặc Hiên" là viện nhỏ tồn tại độc lập, toàn bộ là kiến trúc giả cổ, rường cột chạm trổ, tường đỏ ngói xanh, vô cùng có phong cách cổ điển. Gần sát là một hồ nước nhân tạo ước chừng rộng vài mẫu, thấp thoáng ở trong rừng trúc, gió mát thổi đến, sóng rừng từng trận, làm người ta rất vui vẻ thoải mái.

Mà hồ nước nhân tạo này, cũng thuộc tư sản của biệt thự “thiên tự số một”.

Chỉ duy nhất Lưu Mặc có được, tuyệt đối không chia sẻ với các nghiệp chủ khác.

Sở dĩ Lưu Bát gia có thể đặc biệt như vậy, không phải bởi vì gã ta nhiều tiền, mà là bởi vì bản thân gã ta là ông chủ lớn phía sau màn xây dựng cư xá Thiên Nguyên. Thậm chí có thể nói, toàn bộ thiết kế của cư xá Thiên Nguyên, chính là xây dựng xung quanh biệt thự “thiên tự số một”. Ưu tiên thỏa mãn yêu cầu thiết kế của biệt thự “thiên tự số một”, là nhiệm vụ trọng yếu nhất của đội thiết kế. Nếu thiết kế của biệt thự “thiên tự số một” không được thông qua, toàn bộ phương án thiết kế cư xá cho dù hoàn mỹ như thế nào, đều sẽ không chút do dự bị “gạch bỏ”.

Nếu không phải là bởi vì Lưu Mặc cần sống ở bên trong cư xá, cần có các nghiệp chủ khác sống trong cư xá để làm nền và che dấu, như vậy toàn bộ Thiên Nguyên cư xá tất cả đều dùng cho kiến thiết biệt thự số một cũng là có thể.

Đúng vậy, Lưu Bát gia cần che dấu.

Ở Trung Hoa, có thể kinh doanh đồ cổ được đến trình độ như Lưu Mặc, tuyệt không thể nào là hoàn toàn sạch sẽ. Ngoại trừ duy trì quan hệ tốt đẹp với đại nhân vật trên quan trường cùng với nhóm "Đại ca" ăn chơi, từng giây từng phút lưu lại đường lui cho mình cũng là điều bắt buộc.

Đây cũng là nguyên nhân mấy năm trước Lưu Mặc dọn ra khỏi tứ hợp viện.

Tứ hợp viện tại nội thành thủ đô là nơi phồn hoa nhất, đầy đủ phong cách cổ điển, phong thủy bố cục cũng là tốt nhất. Chỉ có một điểm không lý tưởng, đó chính là giao thông trong ngõ không được thuận tiện, vạn nhất xảy ra điều bất trắc ngoài ý muốn, Lưu Mặc rất khó có thể rời khỏi thủ đô để cao chạy xa bay, rất có khả năng bị người ngăn ở trong ngõ, đến một cái bắt rùa trong hồ.

Lưu Bát gia cũng không hy vọng đến cục công an cùng người ta đấu trí so đũa khí.

Gã ta tôn sùng tự do!

Người càng có tiền càng thành công, mới càng có thể cảm nhận được tự do đáng quý.

Thỏ khôn có ba hang, từ cổ đã có giáo huấn rõ ràng.

Chơi đồ cổ nhiều năm như vậy, đối với lịch sử quen thuộc như vậy, Lưu Mặc không có khả năng không lãnh hội sâu sắc hàm nghĩa bên trong của những lời này. Trong lịch sử, những cự phú đại hào phàm là không hiểu được đạo lý này, đa số kết cục đều rất khó coi.

Có lẽ gã ta đối Tiêu Phàm kính cẩn khách khí như thế, nguyên nhân cũng bởi vì Tiêu Phàm họ Tiêu.

ọc lên sau trời mưa, thì thoáng mọc lên ở góc nào đó của hoàng thành cổ xưa.

Thời gian xây dựng cư xá Thiên Nguyên tương đối dài rồi. Bình thường mà nói, càng là cư xá được xây dựng sớm nhất, cấp bậc càng thấp, các thiết bị

đồng bộ đi kèm cũng lạc hậu hơn. Thiết bị xây dựng, luôn theo thời gian trôi qua mà không ngừng đổi mới.

Nhưng Thiên Nguyên cư xá tuyệt đối là ngoại lệ.

Là một trong những khu trung cư xa hoa cao cấp nhất ở thủ đô được xây dựng từ rất sớm, tính thời gian cũng đã qua vài năm rồi, Thiên Nguyên cư xá vẫn như cũ là cái tên đại biểu cho khu cư xá lộng lẫy nhất ở thủ đô. Tôn chỉ lúc trước thiết kế Thiên Nguyên cư xá chính là năm mươi năm không lạc hậu.

Đương nhiên, năm mươi năm không lạc hậu, có lẽ có phần khoa trương, xem như là một ván cược của các nhà đầu tư xây dựng.

Tại thời đại mà khoa học kỹ thuật bùng nổ, các lĩnh vực đều nhanh chóng biến đổi, năm mươi năm sau, toàn bộ thế giới đều không biết sẽ biến thành cái dạng gì. Một đội thiết kế của công ty bất động sản, thật muốn có thể dự liệu được hết thảy sau năm mươi năm, đây không phải là kỳ tích, cũng không phải thần thoại, càng không phải là yêu nghiệt, mà là nằm mơ.

Nhưng trong vòng mười năm hoặc trong vòng hai mươi năm không lạc hậu, thì có thể có khả năng.

Thiên Nguyên cư xá cũng không ở trong phố xá sầm uất, mà là ở vùng ngoại thành. Ít nhất tại thời điểm xây dựng, là ở vùng ngoại thành. Tuy nhiên tốc độ khuếch trương thành phố ở thủ đô thật sự quá nhanh, mấy năm qua đi, nơi này đã không thể xem như vùng ngoại thành rồi, bắt đầu dung nhập vào khu nội thành.

Đối với tốc độ phát triển như hiện nay, Lưu Bát gia cũng không phải rất hài lòng.

Gã ta không phải ngại phát triển quá chậm, mà là ngại phát triển quá nhanh rồi.

Chiều cái tốc độ này phát triển tiếp, không đến vài năm, Lưu Bát gia lại phải dọn nhà rồi.

Lưu Bát gia không thích ở tại khu sầm uất náo nhiệt, thậm chí không thích ở trong nội thành, y thích ở nơi non xanh nước biếc, đi lại nhanh và tiện. Ở tại khu vực nội thành, vừa ra khỏi cửa liền kẹt xe, thật sự làm người ta nhức đầu.

Trong giới thu thập đồ cổ ở thủ đô, Lưu Mặc Lưu Bát gia thật sự là danh tiếng lẫy lừng.

Người lành nghề trong ngành đều rất rõ - thị trường giao dịch đồ cổ cao cấp nhất, không phải ở chợ Lưu Ly, mà là ở nhà của Lưu Bát gia. Lưu Mặc có cửa hàng ở chợ Lưu Ly, hơn nữa không chỉ một cái - quy mô rất lớn, buôn bán làm càng lớn. Nhưng mà những tinh phẩm thật sự, đều được cất giấu ở trong kho bảo hiểm ngầm của ông ta.

Biệt thự lớn nhất, xa hoa nhất trong Thiên Nguyên cư xá, chính là nhà của Lưu Bát gia.

Đương nhiên, nghiệp chủ không phải là ông ta, thậm chí nghiệp chủ của toàn bộ cư xá và trên danh sách đăng ký của nhân viên thường trú đều không có cái tên Lưu Mặc. Đơn giản dựa trên tư liệu tìm hiểu, Thiên Nguyên cư xá không có hộ gia đình nào kêu Lưu Mặc.

Đây cũng là tác phong nhất quán của Lưu Bát gia.

Trước kia gã ta sống tại tứ hợp viện Thất Tiến một tòa nhà cổ ở thủ đô, trên danh sách người ở trong tứ hợp viện cũng không có tên gã ta.

Thậm chí trong tư liệu của toàn bộ hộ tịch ở thủ đô, đều tìm không ra Lưu Mặc con người này.

Ở cơ quan công an, Lưu Bát gia cũng không tồn tại.

Lưu Mặc là một người cực kỳ cẩn thận.

Bất kể là ai, trong kho bảo hiểm cất chứa vô số đồ cổ cấp "Quốc bảo", đều sẽ biến thành hết sức cẩn thận. Lưu Mặc gần như hận không thể đem chính mình giả dạng làm một "Con ba ba", khiến cho tất cả mọi người đều trực tiếp đem ông ta trở thành không khí.

Thiên Nguyên cư xá biệt thự "Chữ thiên số một", được canh phòng nghiêm ngặt, vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Nhìn qua, biệt thự này ngoại trừ quy mô có chút lớn, chiếm diện tích rộng một chút, cùng các biệt thự khác xung quanh, cũng không khác nhau mấy. Trên thực tế bất kỳ một người hoặc một chiếc xe nào có ý đồ tiếp cận xung quanh biệt thự trong vòng mười thước, đều bị giám sát cực kỳ chặt chẽ. Trong biệt thự này của Lưu Mặc, được cài đặt thiết bị theo dõi điện tử tiên tiến nhất trên toàn thế giới và một đội bảo an tinh anh.

Đội bảo an tinh anh này sức lực cường đại, tuyệt đối không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Có thể nói như thế này, trừ phi một đội quân hoàn chinh được trang bị đầy đủ đến đây, mới có thể công hạ được tòa biệt thự này.

Vua trộm Gia Cát Ánh Huy được xưng là thần trộm đệ nhất Đông Phương, đã từng đánh chủ ý lên người Lưu Mặc không chỉ một lần, kết quả mỗi lần đụng đến đều đầu rơi máu chảy, gãy cánh mà đi.

Tuy nhiên Lưu Mặc thật ra cũng rất bội phục Gia Cát tướng quân này. Tiểu tặc này cũng thật có bản lĩnh, trong đó có một lần thiếu chút nữa đã để tên này thành công xâm nhập vào kho bảo hiểm ngầm. Nếu không phải bị một nhân viên bảo an ngẫu nhiên phát hiện, lần đó nói không chừng đã để Gia Cát Ánh Huy đoạt được rồi.

Nếu thật sự là như vậy, tổn thất của Lưu Bát gia sẽ rất nghiêm trọng.

Gia Cát Ánh Huy tên tiểu tặc này, cho tới bây giờ đều không có "phẩm chất kẻ trộm", lòng tham không đủ, nhìn thấy thứ đáng giá tuyệt đối sẽ lấy hết mới đi. Thứ đáng giá trong kho bảo hiểm ngầm của Lưu Bát gia, thực sự không ít, tùy tiện lấy đi ba năm món đồ, Lưu Mặc sẽ phải đấm ngực giẫm chân rồi.

Lưu Mặc không quan tâm đến tiền, thứ gã ta quan tâm là đồ vật.

Gã ta thật sự rất thích đồ cổ, theo cách nói của Lưu Bát gia, những đồ cổ này đều có linh hồn, mỗi một món đồ cổ trong mắt Lưu Bát gia, đều là vật sống. Gã ta có thể cảm nhận được sự tồn tại của linh hồn cổ vật, thậm chí cùng linh hồn cổ vật kết nối.

Có một số người trong ngành nghe tới, Lưu Mặc đây là cố ý giả thần bí, tự đề cao thân phận.

Đều là hồ ly ngàn năm, người còn chơi cái gì liêu trai?

Những lời nói nhảm này người liền hò hét tiếp đi!

Nhưng cũng có những người cùng ngành lại tin tưởng không chút nghi ngờ, không vì cái gì khác, liền vì thân phận và địa vị bây giờ của Lưu bát gia trong giới cổ vật. Tại sao là Lưu Mặc mà không phải là người khác trở thành "Lão đại" trong giới cổ vật ở thủ đô, mà không phải người khác? Không có chút bản lĩnh đặc biệt, Lưu Mặc không có khả năng hoàn toàn dựa vào vận khí mà đưa cuộc đời mình lên đến đỉnh cao như vậy.

Nghe nói cao nhân “đổ ngọc” có thể mở thiên nhãn, nhìn rõ bên trong của tảng đá. Vậy tại sao Lưu Bát gia không thể mở “Thiên nhãn”, cùng linh hồn cổ vật kết nối?

Hết thấy đều có khả năng!

Lưu Bát gia không cần thân phận cao quý dựa vào việc giả thần giả quỷ, thật sự không cần, một chút cũng không cần.

Người có thể đi vào biệt thự của Lưu Mặc, đều là ít lại càng thêm ít. Tuyệt đối không phải vì người có tiền hoặc là có quyền, cửa chính Lưu gia sẽ vì người mà mở ra.

Tiền, Lưu Bát gia cơ bản không thèm để ý đến. Quyền, vậy còn phải xem quyền lực của người lớn đến bao nhiêu.

Lớn đến trình độ nhất định, vậy không cần người đến nhà, Lưu Mặc sẽ chủ động đi thăm hỏi người, tặng cho người đồ cổ trân quý mà người muốn.

Nghe nói có một vị tử phú tới từ vùng biển, muốn đi vào kho bảo hiểm ngầm của Lưu Mặc thưởng thức một chút, bỏ ra hơn một triệu để mua chút quan hệ, không cần nói tới kho bảo hiểm ngầm, gã đến cửa chính của biệt thự còn không thể vào được.

Đối với những nhà giàu mới nổi chỉ có tiền như thế này, Lưu Mặc đến liếc nhìn một cái cũng không muốn.

Quá tầm thường!

Chân chính biết chơi đồ cổ, đó đều là cao nhân.

Hơn một triệu, nhà giàu mới nổi này cũng đủ tư cách ở bên ngoài biệt thự dạo vài vòng, không thể dạo quá nhiều vòng, thời gian đi dạo cũng không thể quá dài, nếu không, Lưu Bát gia sẽ mất hứng.

Làm cho Lưu Bát gia tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Vô cùng vô cùng nghiêm trọng.

Tuy nhiên ngày hôm nay, cửa chính biệt thự mở rộng, Lưu Bát gia tự mình đứng ở cửa chào đón, vô cùng khách khí mà đưa một vị nam tử trẻ tuổi mặc đường trang màu nguyệt sắc, đi giày vải màu đen và một cô gái cũng trẻ tuổi như hắn, cung kính nghênh tiếp vào biệt thự.

Biệt thự này của Lưu Bát gia, số lần Tiêu Phàm tới không phải rất nhiều.

Mỗi một lần đại giá quang lâm, đều nhận được tiếp đãi theo quy cách cao nhất của Lưu Mặc.

Đa số thời điểm, đều là Lưu Mặc chủ động đi quán trà Thất Tinh chờ Tiêu công tử.

Không ai biết Lưu Bát gia vì sao lại đối với Tiêu Phàm kính cẩn khách khí như thế, thậm chí còn không biết rõ lai lịch thực sự của người thanh niên trẻ tuổi nho nhã này. Người phụ trách đội bảo an đã được Lưu Mặc chính mồm phân phó qua, mặc kệ Tiêu thiếu gia khi nào thì đến biệt thự, đều phải đón tiếp theo quy cách cao nhất. Nếu thời điểm Tiêu thiếu gia đến, Lưu Mặc không ở nhà, nhất định phải ngay lập tức điện thoại liên hệ, Lưu Mặc sẽ lập tức trở về gấp.

Cho nên, mỗi một vị nhân viên bảo an thậm chí là cả tạp dịch trong biệt thự, đều có thể nhớ kỹ diện mạo của Tiêu Phàm và xưng hô "Tiêu thiếu gia" như thế này. Bất kể Tiêu thiếu gia là đến một mình, hay là mang theo người cùng đến, đều sẽ không bị kiểm tra và cản trở dù chỉ một chút.

Nhưng mà Tiêu Phàm chưa từng làm khách không mời mà đến, mỗi lần tới Thiên Nguyên cư xá đều đã hẹn trước, gọi điện thoại nói chuyện với Lưu Mặc, xác định Lưu Mặc ở nhà, mới đến.

Người có sức ảnh hưởng, đều có nguyên tắc và thể thống của chính mình.

Lưu Bát gia trực tiếp nghênh đón Tiêu thiếu gia và Tân cô nương vào "Mặc Hiên".

Đi vào biệt thự, bản thân càng thêm có thể cảm nhận được tòa nhà này của Lưu Mặc chiếm diện tích rộng lớn.

"Mặc Hiên" là viện nhỏ tồn tại độc lập, toàn bộ là kiến trúc giả cổ, rường cột chạm trổ, tường đỏ ngói xanh, vô cùng có phong cách cổ điển. Gần sát là một hồ nước nhân tạo ước chừng rộng vài mẫu, thấp thoáng ở trong rừng trúc, gió mát thổi đến, sóng rừng từng trận, làm người ta rất vui vẻ thoải mái.

Mà hồ nước nhân tạo này, cũng thuộc tư sản của biệt thự “thiên tự số một”.

Chỉ duy nhất Lưu Mặc có được, tuyệt đối không chia sẻ với các nghiệp chủ khác.

Sở dĩ Lưu Bát gia có thể đặc biệt như vậy, không phải bởi vì gã ta nhiều tiền, mà là bởi vì bản thân gã ta là ông chủ lớn phía sau màn xây dựng cư xá Thiên Nguyên. Thậm chí có thể nói, toàn bộ thiết kế của cư xá Thiên Nguyên, chính là xây dựng xung quanh biệt thự “thiên tự số một”. Ưu tiên thỏa mãn yêu cầu thiết kế của biệt thự “thiên tự số một”, là nhiệm vụ trọng yếu nhất của đội thiết kế. Nếu thiết kế của biệt thự “thiên tự số một” không được thông qua, toàn bộ phương án thiết kế cư xá cho dù hoàn mỹ như thế nào, đều sẽ không chút do dự bị “gạch bỏ”.

Nếu không phải là bởi vì Lưu Mặc cần sống ở bên trong cư xá, cần có các nghiệp chủ khác sống trong cư xá để làm nền và che dấu, như vậy toàn bộ Thiên Nguyên cư xá tất cả đều dùng cho kiến thiết biệt thự số một cũng là có thể.

Đúng vậy, Lưu Bát gia cần che dấu.

Ở Trung Hoa, có thể kinh doanh đồ cổ được đến trình độ như Lưu Mặc, tuyệt không thể nào là hoàn toàn sạch sẽ. Ngoại trừ duy trì quan hệ tốt đẹp với đại nhân vật trên quan trường cùng với nhóm "Đại ca" ăn chơi, từng giây từng phút lưu lại đường lui cho mình cũng là điều bắt buộc.

Đây cũng là nguyên nhân mấy năm trước Lưu Mặc dọn ra khỏi tứ hợp viện.

Tứ hợp viện tại nội thành thủ đô là nơi phồn hoa nhất, đầy dẫy phong cách cổ điển, phong thủy bố cục cũng là tốt nhất. Chỉ có một điểm không lý tưởng, đó chính là giao thông trong ngõ không được thuận tiện, vạn nhất xảy ra điều bất trắc ngoài ý muốn, Lưu Mặc rất khó có thể rời khỏi thủ đô để cao chạy xa bay, rất có khả năng bị người ngăn ở trong ngõ, đến một cái bắt rùa trong hồ.

Lưu Bát gia cũng không hy vọng đến cục công an cùng người ta đấu trí so đũa khí.

Gã ta tôn sùng tự do!

Người càng có tiền càng thành công, mới càng có thể cảm nhận được tự do đáng quý.

Thỏ khôn có ba hang, từ cổ đã có giáo huấn rõ ràng.

Chơi đồ cổ nhiều năm như vậy, đối với lịch sử quen thuộc như vậy, Lưu Mặc không có khả năng không lãnh hội sâu sắc hàm nghĩa bên trong của những lời này. Trong lịch sử, những cự phú đại hào phàm là không hiểu được đạo lý này, đa số kết cục đều rất khó coi.

Có lẽ gã ta đối Tiêu Phàm kính cẩn khách khí như thế, nguyên nhân cũng bởi vì Tiêu Phàm họ Tiêu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Di Vật Của Vạn Thọ Đế Quân

Chương 123: Di Vật Của Vạn Thọ Đế Quân

"Mặc Hiên" tuy rằng không phải kho bảo hiểm ngầm, nhưng cũng cất chứa không ít hàng thượng đẳng có thể để vào sổ báu vật đồ cổ trong biệt thự này, nên không thể có một vật bình thường được. Nếu không, chẳng phải sẽ làm bẩn tên tuổi lớn như Lưu Mặc Lưu Bát gia sao?

Tiêu Phàm đứng ở trước từng dãy giá gỗ màu nâu nhạt tản ra mùi hương nhàn nhạt, tường tận xem xét từng kiện đồ cổ tinh mỹ trên giá gỗ.

Kỳ thật từng dãy giá gỗ được bày bên trong Mặc Hiên, bản thân nó chính là một bảo bối khó có được, chính là gia cụ bằng gỗ hoa lê vàng chính tông

trong thời đại Khang Hi. Dựa theo giá cả thị trường bây giờ, cùng loại với loại này đường kính vật liệu vượt qua từ hai mươi cm tới ba mươi cm cùng với độ dài tấm vật liệu, mỗi nửa cân giá cả liền vượt qua sáu ngàn tệ. Đơn thuần chỉ tính giá cả nguyên liệu, mấy hàng giá gỗ bên trong Mặc Hiên này, giá trị liền lớn tới mấy trăm vạn tệ. Nếu lại đem giá trị đồ cổ tính vào, đó chân chính là giá trị liên thành (vô giá).

Lưu Bát gia truyệt không phải là hạng người chỉ có hư danh.

Chính bởi vì sự quý giá của gia cụ bằng gỗ hoa lê vàng, bình thường có được một món gia cụ như vậy, được tính là nhà hào phú rồi. Phàm là người có được gia cụ bằng gỗ hoa lê vàng, không khỏi là vô cùng trân quý mà đem giấu đi, làm bảo vật trấn gia. Ước chừng cũng chỉ có Lưu bát gia có cách dùng như vậy, đem gia cụ bằng gỗ hoa lê vàng giá cả liên thành thời Khang Hi này lấy ra làm kệ chứa đồ bình thường.

Các khách nhân lần đầu tiên bước vào “Mặc Hiên”, vừa tiến vào cửa liền bị sự hào phóng vô cùng của đại nhân làm cho chấn động tới choáng váng đầu óc. Không cần xem đến những bảo vật cất giữ trên kệ, cũng đã đối với Lưu Bát gia sùng bái sát đất.

Mà những cái bàn ghế giường tủ trong Mặc Hiên, đều là đồ cổ dùng gỗ hoa lê vàng chế tạo thành.

Bày ở nơi dễ thấy nhất trong “Mặc Hiên”, đều đã rung động lòng người như thế rồi, thật không biết trong kho bảo hiểm ngầm của Lưu Bát gia, rốt cuộc còn cất chứa những báu vật hiếm có như thế nào nữa.

Có người thậm chí nói, đồ Lưu Bát gia cất giữ, có lẽ so với nhà bảo tàng trong đại nội còn quý hiếm hơn.

- Thiếu gia, thật ngượng ngùng a, trong khoảng thời gian này, không có vật gì đặc biệt hiếm lạ.

Lưu Mặc bồi ở bên cạnh Tiêu Phàm, mỉm cười nói về mặt áy náy.

Lưu Bát gia khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, hàm dưới để chòm râu dài khoảng hai tấc, giống hệt tóc của gã ta, đen nhánh tỏa sáng. Vóc dáng bậc trung, cơ thể săn chắc, không có một chút thịt thừa, tinh thần dồi dào.

Gã ta ăn mặc tương tự như Tiêu Phàm, đường trang màu tím đỏ, giày vải màu đen.

Lưu Mặc miệng nói xin lỗi, trong đầu lại âm thầm kinh ngạc.

Tiêu Phàm lúc trước đến nhà tuyệt đại đa số đều là do Lưu Bát gia mời mà đến, Lưu Bát gia một khi kiếm được vật mới mẻ hiếm lạ, sẽ gọi điện thoại cho Tiêu Phàm, mời hẳn lại đây giám định và thưởng thức một phen.

Trong giới cổ vật ở thủ đô, đại sư giám định và thưởng thức đồ cổ chân chính khiến Lưu Mặc công nhận không nhiều lắm, Tiêu Phàm là một trong số đó.

Nhất là đồ cổ có liên quan với truyền thừa đạo gia, năng lực giám định và thưởng thức của Tiêu Phàm lại càng là số một. Vị Tiêu thiếu gia này, tựa hồ đối với đồ vật đạo gia có năng lực cảm giác khác thường, bất luận loại đồ cổ nào qua tay hắn, đều không thể lọt khỏi mắt. Điểm này, ngay cả Lưu Mặc đều xem thế là đủ rồi.

Đồ cổ có linh hồn, ở trong mắt Lưu Mặc, những lời này tuyệt đối là thật sự, không mang theo nửa điểm giả dối.

Bất kể người khác tin cũng tốt, không tin cũng thế, Lưu Mặc chính là dựa vào bản lĩnh này khởi nghiệp.

Tiêu Phàm dường như có năng lực tương tự như gã ta.

Có đôi khi, Lưu Mặc cũng âm thầm may mắn, Tiêu Phàm không có đem tinh lực chủ yếu đặt trên đồ cổ. Nếu không, chỉ sợ Lưu Bát gia sẽ đụng phải đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ nhất, chưa chắc đã có thể giành được thành tựu huy hoàng và địa vị vô thượng như hôm nay.

Nếu luận bàn về năng lực phân biệt giám định và thưởng thức đồ cổ, Lưu Mặc tự nhận không kém Tiêu Phàm. Thế nhưng người ta họ Tiêu a, Tiêu Phàm nếu cùng gã trở thành đối thủ cạnh tranh, dựa vào danh tiếng và quyền lực to lớn của Tiêu gia, Lưu Mặc bất kể như thế nào đều chịu không nổi.

Cũng may Tiêu Phàm chỉ là "Người chơi".

Đối mặt với người tài giỏi như vậy, Lưu Bát gia phá lệ cẩn thận một ít, hoàn toàn là lựa chọn chính xác.

Lần này, Lưu Bát gia vẫn chưa phát ra lời mời, Tiêu Phàm đã chủ động liên hệ với gã ta, nói muốn đi qua nhìn một cái. Lưu Mặc nhiệt tình tiếp đãi, đồng thời cũng có chút không yên, không biết Tiêu Phàm dùng gì để phá lệ.

Tiêu Phàm không dừng lại lâu ở trước giá gỗ hoa lê vàng, giống như Lưu Mặc nói, trên giá gỗ đều là một ít đồ vật cũ. Tiêu Phàm trước kia đều giám định và thưởng thức qua rồi, không có đồ vật mới mẻ.

- Thiếu gia, mời ngồi.

Lưu Mặc niềm nở mời ngồi, lại hướng về Tân Lâm áy náy cúi đầu làm lễ, lúc này mới ngồi xuống chiếc ghế điêu khắc bằng gỗ hoa lê vàng phía đối diện.

Lưu Bát gia cũng không phải là người thường, ánh mắt kia rất độc ác.

Mặc dù Tân Lâm cho tới bây giờ vẫn yên lặng theo sát phía sau Tiêu Phàm, Tiêu Phàm ngồi cô đứng, quy củ thủ thật sự rất nghiêm. Nếu đổi lại người

bình thường, khẳng định sẽ bỏ qua vị "Nha hoàn" này.

Lưu Bát gia không thể không trình độ như vậy.

Tân Lâm kia thâm tàng bất lộ cái khí độ của cao thủ đứng đầu, thoát không khỏi ánh mắt của gã ta, chỉ là không biết Tân Lâm là nhân sĩ giang hồ, hay là xuất thân từ cao thủ đại nội của cục cảnh vệ.

Lưu Mặc không có đi điều tra.

Gã biết rõ đạo lý "Tò mò hại chết mèo".

Bí mật của một số người, là tuyệt đối không thể đi điều tra. Làm rõ thân phận chân thật của Tân Lâm, chỉ có thể thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của gã ta, nhưng khả năng bởi vì việc này mà dẫn phát đến lại sẽ là phiền toái lớn.

Nhìn trộm cơ mật của con cháu Tiêu Gia, hậu quả nghiêm trọng như thế nào?

Có lẽ sẽ vạch áo cho người xem lưng, làm cho người ta tìm được lý do để ra tay đối phó.

Bởi vì cái gọi là "Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội", gia tài bạc tỷ và những cất chứa phẩm quý hiếm của Lưu bát gia, người đỏ mắt thèm thuồng là vô cùng nhiều. Làm cho người ta tìm được cớ để dựa vào, có khả năng chính là tai họa ngập đầu.

Mỗi lần Tân Lâm tùy thị đến, Lưu Mặc đều chưa từng đối với cô thất lễ qua. Tân Lâm tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, không chịu ngồi xuống. Đó là chuyện của cô, nếu thất lễ, thì chính là Lưu bát gia không có mặt!

Bây ở trước mặt hai người, là một mộc án có mùi hương và màu sắc cổ xưa, chất liệu cũng là gỗ hoa lê vàng, điêu khắc thành bàn cái cổ thụ, hình dạng

là thọ tinh hiển đào. Gỗ hoa lê vàng từ trước đến nay khuyết thiếu nguyên liệu, mộc án điêu khắc này cũng là được ghép lại mà thành, làm thành hình dáng chạm khắc.

Trên bàn gỗ hoa lê vàng, bày một bộ trà cụ chuyên dùng để pha trà.

Lưu Mặc tự mình pha trà.

Khách nhân có thể tiến vào đến "Mặc Hiên", vốn là ít càng thêm ít. Dù là như thế, đãi ngộ khách nhân cũng như trước chia làm ba bảy loại. Khách nhân bình thường chỉ có thể ở "Mặc Hiên" thăm quan một chút, đã bị mời ra ngoài. Khách nhân trọng yếu hơn, có thể ở Mặc Hiên ngồi một lát, do người chuyên môn pha trà khoản đãi. Khách nhân như Tiêu Phàm, thuộc loại tôn quý nhất, Lưu Bát gia tự mình pha trà.

Từ sau khi Lưu Mặc chuyển đến Thiên Nguyên cư xá, khách nhân tôn quý được hưởng thụ loại đãi ngộ này, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Rất nhanh, mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía.

- Thiếu gia, mời!

Lưu Mặc đem một ly nước trà sắc vàng cam, nhẹ nhàng đưa đến trước mặt Tiêu Phàm.

- Cám ơn.

Tiêu Phàm mỉm cười nói tạ ơn, nâng chén trà lên, uống một ngụm.

Lưu Mặc phụng bồi.

Thấy Tiêu Phàm trước sau cũng không đề cập đến mục đích lần này tới, Lưu Bát gia lại càng nói năng thận trọng, tuyệt không mở miệng truy vấn. Loại lão điều giang hồ như Lưu Mặc, biết rất rõ giao tiếp với loại người nào thì phải sử dụng loại phương thức nào.

Tiêu Phàm nhìn qua nhả nhận dịu dàng, kì thực là loại người chủ kiến cực kỳ kiên định.

Có việc sẽ tự chủ động mở miệng, nếu không, hỏi cũng như là hỏi không.

- Lưu tổng, chỗ ta có một đồ vật nhỏ, ngài nhìn một cái, cho giá đi.

Tiêu Phàm uống hai hớp trà, mỉm cười nói.

Đây cũng là chỗ đặc biệt của Tiêu Phàm. Thông thường người trong ngành, đều tôn xưng Lưu Mặc là "Bát gia" mà không phải xưng danh. Giới cổ vật ở thủ đô, "Bát gia" là một cách xưng hô riêng, vừa nhắc tới bát gia, chính là nói đến Lưu Mặc, không thể là người khác.

Nhưng Tiêu Phàm từ đầu đến cuối đều gọi Lưu Mặc là Lưu tổng, vô cùng chính quy.

Lưu Mặc cũng không cảm thấy có gì không ổn. Dù sao Tiêu Phàm là cháu đích tôn Tiêu gia, hưởng thụ đãi ngộ của cán bộ quốc gia cấp Phó quận, tự nhiên sẽ không thể đem mình và nhân sĩ giang hồ hòa chung, làm mất thể thống.

Tuy nhiên nghe xong lời nói của Tiêu Phàm, Lưu Mặc lại hơi sững sờ giật mình.

Như thế nào, Tiêu Phàm hôm nay chủ động đến nhà, chính là muốn bán đồ vật này nọ cho gã sao?

Thế này thật là có chút kỳ quái.

Tân Lâm tiến lên một bước, đem một vật hình tròn màu đồng xanh loang lổ, đưa cho Lưu Mặc.

Lưu Mặc vội vàng đưa hai tay tiếp lấy, tùy mắt đảo qua, sắc mặt biến hóa, nói:

- Thiếu gia, đây là... vật của Vạn thọ đế quân?

Vật này hình tròn, là một mặt gương đồng, đường kính ước chừng năm centimet, cực mỏng, độ dày không đến 0,5 centimet, điêu khắc cực kỳ tinh xảo, đồ án bát quái và chữ cổ triện của "Vạn thọ đế quân".

Gương đồng bát quái là một loại pháp khí thường thấy trong những vật truyền thừa đạo giáo, nhưng quy cách như mặt gương đồng này, có thể coi là rất nhỏ rồi. Bình thường đạo giáo sử dụng pháp khí gương bát quái, đường kính đều là hai mươi centimet trở lên.

Cái gọi là "Vạn thọ đế quân", trên lịch sử kế thừa đạo giáo cũng là một nhân vật rất nổi danh.

Người này không phải là đạo sĩ, chân chân thực thực, mà chính là một vị Hoàng đế, vạn thừa tôn sư ——Hoàng đế Tông Gia Tĩnh đời Minh, Chu Hậu!

Đời Minh tuyệt đại đa số Hoàng đế đều tín ngưỡng đạo giáo, dựa vào Gia Tĩnh Hoàng đế là nhất, gần như đạt đến trình độ điên cuồng.

Gia Tĩnh Hoàng đế tại vị thời gian thật dài, khoảng bốn mươi lăm năm.

Gia Tĩnh Hoàng đế là người vô cùng nổi danh trong các lịch đại hoàng đế ở Minh triều, thứ nhất là bởi vì tiền nhiệm của ông, Minh Võ Tông Chính Đức hoàng đế Chu Hậu Chiêu có danh là Hoàng đế hoang đường, nguyên hình nhân vật "Du long diễn phượng", đời sau có rất nhiều bí cung dã sử và hí kịch sân khấu về "Chính Đức Hoàng Đế du Giang Nam". Chu Hậu Chiêu chết sớm, không có con thừa kế, Chu Hậu lấy thân phận là em họ của Chính Đức Hoàng Đế, do ngoại phiên mà thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước. Thứ hai là bởi vì thời gian ông tại vị, xuất hiện một tên đại tham quan, trong

lịch sử trứ danh "Thanh Từ Tế tướng" - Nghiêm Tung, chính là y, một tay nhố đi.

Trong lịch sử đời Minh, Nghiêm Tung so với Chu Hậu càng thêm nổi danh.

Làm làm một vị Hoàng đế, điểm không thể tha thứ cho Chu Hậu chính là ông mê luyện đạo giáo, hơn hai mươi năm không để ý đến triều chính, toàn bộ do gian tướng Nghiêm Tung nắm giữ. Giống như Tống Huy Tông, Chu Hậu tự mình phong rất nhiều danh hiệu đạo giáo, trong đó nổi danh nhất chính là "Vạn thọ đế quân".

Cả ngày ở Tử Cấm thành nấu đan dược luyện thủy ngân, theo đuổi đạo trường sinh.

Tuy rằng lúc Chu Hậu tại vị, ngu ngốc lười biếng, không để ý tới triều chính, ngay lúc đó Đại Minh triều và thiên hạ dân chúng vô cùng cực khổ. Nhưng mấy trăm năm sau khi ông chết, ông còn để lại một ít pháp khí đạo giáo, lại trở thành văn vật lịch sử quý báu.

Coi như là vô tâm cảm liễu, liễu thành rừng rồi.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Đúng, đây là món đồ nhỏ tôi đã tìm được từ lâu, lúc ấy rất nhiều người đều cho rằng là vật nhái, tôi thuận lợi mua lại.

Lưu Mặc cười nói:

- Những người này đúng là có mắt không nhìn được kim khảm ngọc (bảo vật) rồi.

- Lưu Tống, ngài kiểm tra hàng.

- Thiếu gia, ngài đây là đang đánh mặt ta ư. Pháp khí của Vạn thọ đế quân, từ trong tay ngài xuất ra, còn có thể là giả hay sao?

Lưu Mặc nghiêm mặt nói.

Năng lực giám định và thưởng thức pháp khí đạo giáo của Tiêu Phàm, không người nào có thể phủ nhận.

Ít nhất Lưu Bát gia là nhận định như vậy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Pháp Khí Sống

Chương 124: Pháp Khí Sống

Tiêu Phàm cười nói:

- Pháp khí là thật, cũng là vật Minh Thế Tông ngự dụng. Tuy nhiên vẫn phải mời Lưu tổng kiểm nghiệm hàng.

Nghe Tiêu Phàm nói như thế, Lưu bát gia cũng cảm thấy kinh ngạc, lại lần nữa thưởng thức mặt gương đồng bát quái nho nhỏ kia. Hai ngón tay cái, chậm rãi ở trên mặt kính vuốt lên xuống, hai mắt khép hờ, dụng tâm cảm thụ nó.

Vừa rồi gã ta đã kiểm nghiệm qua, Tiêu Phàm cũng nói rõ ràng, đúng là pháp khí Minh Thế Tông Chu Hậu đã dùng qua. Tuy nhiên nghe ý tứ trong lời nói của Tiêu Phàm, gương đồng Bát Quái này dường như còn có chút huyền cơ. Lưu Mặc lại không thể khinh thường.

Giám định đồ cổ, Lưu Mặc đích thực là người trong ngành.

Vuốt vài cái, Lưu Mặc bỗng "A" một tiếng, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, lại lần nữa lấy ngón tay cái ở trên mặt kính chậm rãi chuyển động.

Tiêu Phàm nâng chén trà lên, nhẹ nhàng uống một ngụm, cũng không thúc giục.

Ước chừng thời gian uống nửa chén trà, Lưu Mặc rốt cục thở phào một cái, mở mắt ra, vui mừng nói:

- Thiếu gia, đây, đây là một món pháp khí sống?

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Mặt gương đồng bát quái mà Minh Thế Tông ngự dụng này, đúng là gã ta nhiều năm trước trong đồng đồ rơi vãi nhặt được, cùng rất nhiều đồ giả ở cùng một chỗ, bị Tiêu Phàm từ trong chọn lấy đi. Mặt gương đồng bát quái loại nhỏ này, thật ra là một vật trang sức, đeo ở trên người, được sử dụng để trừ tà đuổi ma. Sau khi Tiêu Phàm lấy đi, đặt ở căn phòng bí mật trong Chỉ Thủy Quan chậm rãi bồi dưỡng. Mấy chục năm trôi qua, gương đồng này sớm đã bị kích hoạt, trở thành một món "Pháp khí sống". Bên trong ẩn chứa nguyên lực đạo gia cực kỳ tinh thuần, có hiệu quả kỳ diệu về trừ tà đuổi ma, ngưng thần hộ thể.

Người bình thường là kiểm nghiệm không ra, cũng chỉ có đại gia như Lưu Mặc, mới có thể cảm giác được.

- Thiếu gia, đây..... vật này, ngài thật sự nhường cho ta sao?

Lưu Mặc có chút kinh nghi bất định hỏi han.

"Pháp khí sống" như vậy, ở trong mắt người lành nghề chân chính, đó chính là bảo bối có thể gặp được mà không thể cầu được, cực kỳ trân quý, hơn xa trân báu đồ cổ bình thường. Thường nói như vậy, mặc cho ai có bảo bối như vậy, đều sẽ trịnh trọng đeo ở trên người mình để trừ tà hộ thể, nào có đạo lý nhường lại?

Tiêu Phàm cười nói:

- Lưu tổng, tôi hiện tại đang cần dùng tiền, ông ra giá đi.

Mặt gương đồng này ở trong mắt người bình thường, tự nhiên là cực kỳ quý hiếm. Đối với Tiêu Phàm mà nói, cũng chỉ là tầm thường. Thân là đại đạo sĩ, "Pháp khí" cấp bậc này đối với hắn mà nói, cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Lưu Mặc lập tức mừng rỡ, cũng không dám nói các câu khách khí như "Thiếu gia muốn dùng tiền chỉ việc mở miệng", những lời như vậy ở trước mặt Tiêu Phàm nói ra, quả thực chính là tự đánh vào mặt mình, Lưu Bát gia không thể không có mặt như vậy.

- Thiếu gia, ngài là người trong nghề, cũng biết về bảo bối này. Kỳ thật là bảo vật vô giá, có tiền cũng không mua được. Nếu thiếu gia đã có tâm muốn thành toàn cho ta lão Lưu, ta đây liền chiếm cái đại tiện nghi này.

- Ba triệu! Thiếu gia nếu như cảm thấy không thích hợp, cứ mở miệng.

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Được, thỏa thuận xong.

Lưu Mặc là người thông minh, ra giá cũng vô cùng công bằng. Giống như Lưu Mặc đã nói • "Pháp khí sống" như vậy thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng, nhưng mạng của mỗi người, ở trong lòng mỗi người "Giá cả" lại cũng không giống nhau. Phú hào bạc tử giống như Lưu bát gia, ra bao nhiêu tiền để bảo mệnh cho bản thân mình đều sẽ không cảm thấy quá đắt. Mà ở vùng núi mỏ đen xa xôi, một thợ mỏ hạ thân, có lẽ chỉ có vài nghìn đồng tiền liền có thể an bài hậu sự.

Thấy Tiêu Phàm gật đầu, Lưu Mặc lập tức lấy từ trong túi ra tập chi phiếu mỏng, ký tên lên một tờ chi phiếu tiền mặt ba triệu, hai tay đưa cho Tiêu Phàm, vẻ mặt tươi cười nói:

- Thiếu gia, thật ngại quá thật ngại quá, tôi chiếm đại tiện nghi rồi.

Tiêu Phàm tiếp nhận chi phiếu, giao cho Tân Lâm.

Tiền đổi Mercedes Benz có rồi.

Nếu phải qua đại kiếp nạn hồng trần, biến thân làm con ông cháu cha, vậy thì không thể thiếu tiền. Cũng may Vô Cực Môn của cái giàu có, Tiêu Phàm có thể tận lực gây sức ép, • tạm thời cũng không thể ép đổ được.

Lưu Mặc vuốt ve mặt gương đồng Bát Quái vừa mới tới tay kia, yêu thích không buông tay.

"Pháp khí sống" cùng loại, Lưu bát gia cũng không phải chỉ có một món, nhưng báu vật như vậy, ai cũng sẽ không ngại nhiều. Lưu bát gia cho dù bản thân mình tạm thời không dùng đến, người nhà cũng có thể dùng đến.

Cũng giống như đại đa số kẻ có tiền, Lưu Mặc ở trên phương diện quan hệ nam nữ, yêu cầu đối với bản thân mình cũng không cao. Nữ nhân thân mật không ít, trong đó có mấy người đều sinh con dưỡng cái cho gã, xem như một đại gia tộc. Đương nhiên, cái này không thể công khai, chỉ có thể tự mình vui mừng.

Đúng lúc này, một nữ tử hai mươi mấy tuổi dáng người yếu điệu, diện mạo mỹ lệ, chân thành đi vào, có vẻ cực kỳ giỏi giang, mỉm cười gật đầu ra hiệu với Tiêu Phàm và Tân Lâm, sau đó mới nói với Lưu Mặc:

- Bát gia, có khách nhân đến thăm.

Lưu Mặc hai hàng lông mày nhăn lại, nói:

- Để cho bọn họ chờ.

Cũng không hỏi là khách nhân nào.

Nếu địa vị quý khách thật sự là không thua kém Thiếu gia, thư ký sẽ có nhắc nhở đặc biệt. Đương nhiên, nếu khách nhân tại thời điểm gã ta và Tiêu thiếu gia uống trà nói chuyện phiếm có thể tiến vào thông báo, cũng sẽ không quá bình thường. Nếu không, thư ký căn bản cũng không dám tiến tới quấy rầy gã ta.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Lưu tổng, nếu đều là khách nhân, vậy thì mời tiến vào cùng nhau nói chuyện đi.

Nói ra, đây cũng là một yêu cầu quá đáng rồi.

Người tới là khách nhân của Lưu Bát gia, không phải là khách nhân của Tiêu thiếu gia. Tiêu thiếu gia muốn cùng khách nhân của Lưu Bát gia gặp mặt, về lý là không hợp.

Nhưng nếu Tiêu Phàm đã nói như thế rồi, Lưu Mặc tự nhiên không thể cự tuyệt, thể diện của Tiêu thiếu gia, không phải dễ mất như vậy.

Lưu Mặc lập tức quay đầu phân phó nói:

- Mời bọn họ tiến vào.

- Vâng!

Thư ký dịu dàng đáp một tiếng, xoay người đi !

- Ha ha, Bát gia, xin chào, ông vẫn tốt chứ?

Chỉ chốc lát, một thanh âm hào phóng vang lên, tiếng bước chân trầm trọng, chấn động, tựa hồ như toàn bộ "Mặc Hiên" cũng nhẹ nhàng rung động, có thể thấy khách nhân tới này, là một đại hán hùng dũng oai vệ.

Rất nhanh, trước cửa tối sầm lại, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đứng ở cửa lớn "Mặc Hiên" là một nam tử người Hán giống như ngọn núi nhỏ sừng sững. Thân cao 1m9, vai rộng eo thon, khôi ngô cường tráng, nhìn qua, so với thủ hạ "Đại Lực Thần" A Cổ Lạp của Lang Vương thảo nguyên Bột Nhi Thiếp Xích cũng không khác nhau mấy.

- Ha hả, là Vương đại ca.

Nhìn thấy nam nhân người Hán như ngọn núi này, Lưu Mặc cũng phải đứng dậy, hướng y ôm quyền làm lễ, trên mặt mang theo một nụ cười chuyên nghiệp. Theo như lễ tiết của Lưu Mặc cũng có thể nhìn ra được, vị Vương đại ca này cũng là một khách nhân tương đối trọng yếu. Nhưng rõ ràng rất có ưu thế ở trong lòng Lưu Mặc .

Wương đại ca bước nhanh vào cửa, ôm quyền đáp lễ, ánh mắt vừa quét, lập tức hơi có chút ngạc nhiên.

Như thế nào còn có khách nhân khác ở đây?

Chẳng lẽ là chuyên gia gần đây Lưu Bát gia mời tới giám định và thưởng thức?

Lưu Bát gia kinh doanh là càng làm càng lớn, mấy cửa hàng ở bên kia nhà máy Lưu Ly đều vô cùng thịnh vượng, số lượng đồ cổ báu vật mỗi ngày ra vào cũng không ít. Lưu Bát gia không thể nào mỗi việc đều tự làm được, thế thì mệt chết. Dưới tình huống như thế, dùng lương cao mời một ít chuyên gia đảm nhiệm giám định và thưởng thức đến hỗ trợ kinh doanh, là vô cùng cần thiết.

Đối với chuyên gia giám định và thưởng thức như thế này, Lưu Bát gia bình thường đều rất khách khí, lấy lễ đãi ngộ.

Đây cũng không phải là xí nghiệp bình thường mời nhân viên quản lý, ông chủ có thể cao cao tại thượng, lên mặt nạt người.

Mời quốc sĩ làm việc, đương nhiên phải lấy quốc sĩ chi lễ để đối đãi.

Nhưng ngay sau đó, Vương đại ca đã biết tự mình nghĩ sai rồi.

- Tiêu thiếu gia, giới thiệu một chút cho ngài, vị này chính là Vương Nhạn Vương đại ca, là khách quen của ta, chúng ta có mua bán qua lại. Vương đại ca, vị này chính là Tiêu thiếu gia.

Theo thứ tự giới thiệu trước sau của Lưu Bát gia, Vương Nhạn lập tức liền hiểu được, địa vị của vị Tiêu thiếu gia này ở trong suy nghĩ của Lưu bát là ở trên chính mình. Hơn nữa chỉ giới thiệu mỗi cách xưng hô, đến tên đều không có, lại càng không nhắc đến bất cứ nội dung nào khác, thí dụ như ở nơi nào phát tài các loại. Chỉ có khách nhân cực kỳ tôn quý, mới có thể có được lễ tiết đãi ngộ như vậy.

Quốc gia của ta từ xưa đã chú trọng "Người tôn quý đáng được coi trọng".

- Tiêu thiếu gia, xin chào!

Vương Nhạn lại hướng Tiêu Phàm ôm quyền, thô thanh đại khí nói.

Nghe giọng nói, dường như là người đến từ Đông Bắc.

Xem tuổi, Vương Nhạn hẳn là so với Lưu Mặc còn nhỏ hơn vài tuổi. Lưu Mặc gọi y là Vương đại ca, chỉ là mang tính lễ tiết.

- Xin chào Vương đại ca.

Tiêu Phàm cũng đứng dậy đáp lễ, khách khách khí khí nói.

Vương Nhạn không phải là một người tới, đi theo phía sau còn có hai tùy tùng. Vóc dáng so sánh với Vương nhạn, liền kém xa. Một người trong tay mang theo một cái valy mật mã màu đen, chừng ba mươi tuổi. Người còn lại trực tiếp kéo một cái túi có tay cầm loại lớn, vóc dáng không cao, dáng

người đơn bạc, cái túi có tay cầm này có lẽ rất nặng, vóc dáng nhỏ gầy kéo đến thở hổn hển, không ngừng giơ tay lau mồ hôi. Tuy nhiên nhìn kỹ lại, nam nhân vóc dáng nhỏ này cũng là mi thanh mục tú, bộ dạng vô cùng đoan chính. Chỉ có điều cách ăn mặc khá là quê mùa, nếu đổi lại một thân trang phục khác, nói không chừng sẽ là mẫu đàn ông bánh bao được nhiều cô gái yêu thích.

- Vương đại ca, lại đem đến đây vật gì tốt vậy?

Không đợi Lưu Mặc mở miệng, Tiêu Phàm lại cười nói.

Lưu Mặc thầm kinh ngạc, không biết Tiêu Phàm có dụng ý gì, hôm nay lại muốn đảo khách thành chủ. Càng không rõ là hắn làm sao biết được Vương Nhạn tới đây để "đưa hàng".

Vương Nhạn không rõ tình hình, thấy Tiêu Phàm ngồi ở "Mặc Hiên" cùng Lưu Bát gia thưởng thức trà, Lưu Bát gia lại đối với hắn vô cùng khách khí, còn tưởng rằng Tiêu Phàm và Lưu Bát gia là "một phe", lập tức cười ha hả nói:

- Thứ tốt chưa nói tới, chỉ có một vài cổ vật mới mẻ, hai vị nói không chừng sẽ thích.

- Cổ vật mới mẻ.

Lời này nghe có chút kỳ lạ.

Nhưng trong giới giám định và thưởng thức đồ cổ, văn vật cổ đồng được gọi là "cổ vật".

Cái gọi là "mới mẻ", thì chính là trước kia chưa từng xuất hiện qua.

Vương Nhạn dáng người khôi ngô cường tráng, vô cùng khỏe mạnh. Nhưng y vừa vào cửa, Tiêu Phàm lập tức liền cảm nhận được cực kỳ rõ ràng trên

người y có một cỗ "khí tức hủ bại". Cỗ khí tức này, chỉ có người thường xuyên tiếp xúc với cỗ mộ, mới có thể nhiễm phải.

Vương Nhạn có lẽ có thể dấu diếm được cảm giác người thường, nhưng ở trước mặt thầy tướng số lớn như Tiêu Phàm, gần như hiện ra trần trụi.

Nói trắng ra là, Vương Nhạn chính là tên đào trộm mộ.

Đương nhiên, nói khách khí một chút, y là một thương nhân văn vật, hoặc là người buôn lậu văn vật, chỉ có điều không thể công khai bên ngoài.

Ở trong nhà Lưu bát gia nhìn thấy một tên trộm mộ tới cửa "thủ tiêu tang vật", thật sự quá bình thường rồi. Chỉ cần người có loại hàng tốt, những cái khác đều không trọng yếu.

Lưu Bát gia có biện pháp đem những vật lai lịch bất chính này đổi thành những vật có nguồn gốc vô cùng sạch sẽ.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

- Vương đại ca, lấy đồ vật ra xem xem.

Trong lúc này, Lưu Bát gia cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngay trước mặt Tiêu Phàm làm giao dịch này.

Bằng không, chính là đắc tội với Tiêu Phàm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Bút Tích Thật Của Đường Dần

Chương 125: Bút Tích Thật Của Đường Dần

Vương Nhạn vung tay về phía sau!

Hai tùy tùng đi theo liền đem valy mật mã và túi kéo lớn mở ra, đập vào mắt là một đồng lớn giấy vụn và bột biển. Vận chuyển vật phẩm quý trọng, đều là cái dạng này.

Nhóm tùy tùng vô cùng cẩn thận đem từng kiện “cổ vật mới mẻ” lấy ra, đặt lên trên bàn bằng gỗ hoa lê vàng.

Trên những cổ vật đó, rõ ràng còn dính một ít mùi của đất bùn và mùi của phân hóa.

Nhân vật lớn trong nghề như Tiêu Phàm và Lưu Mặc, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra được, những cổ vật mà Vương Nhạn mang tới này, hẳn là xuất hiện trong các ngôi mộ của quan viên từ đời Minh, hơn nữa còn chính là cổ vật thời Minh Võ Tông Minh Thế Tông mà bọn họ vừa mới đàm luận đến.

Bởi vì Minh Thế Tông hết lòng tin đạo giáo, đạt đến trình độ si mê, rất nhiều quan viên trong thời kỳ Thế Tông cũng vô cùng tín ngưỡng đạo giáo, lúc hạ táng, trong các vật phẩm chôn cùng phần lớn là pháp khí thường dùng của đạo giáo.

Lô văn vật mà tùy tùng Vương Nhạn lấy ra, trong đó có hai mặt gương đồng bát quái, nhưng đường kính của mặt gương đồng này lớn hơn rất nhiều so với cái mà Tiêu Phàm vừa bán cho Lưu Mặc, tầm khoảng 24~25 cm.

Còn có một cây phát trần.

Đối với những thứ này, Tiêu Phàm chỉ nhìn qua một lượt, cũng không có cầm xem.

Trong mắt của những thương nhân buôn bán văn vật bình thường, những thứ này cũng là đồ tốt, chuyển tay cho người khác là đã có một khoản lợi nhuận chênh lệch.

Tiêu Phàm không thèm để ý, ngược lại để ý đến người thân thể yếu ớt, mặt có vẻ ốm yếu xanh xao kia nhiều thêm vài phần, tựa hồ đối với người tùy tùng kia cảm thấy hứng thú. Người tùy tùng trẻ tuổi kia dường như cũng nhận thấy được Tiêu Phàm đang đánh giá cậu, ngẩng đầu lên, hướng Tiêu Phàm nhếch miệng cười, giơ tay lau mồ hôi.

Nhìn qua, thân thể cậu ta quả thật khá suy yếu, lại không biết một người trẻ tuổi gầy yếu như vậy vì sao lại được một người cường tráng như Vương Nhạn chọn làm tùy tùng, hơn nữa còn là làm hoạt động trộm mộ.

Giống như Tiêu Phàm, đối với mấy thứ được lấy ra từ trong túi kéo tay lớn, Lưu Mặc hứng thú không lớn.

Muốn hiến vật quý ở "Mặc Hiên" của Lưu Bát gia, những thứ này còn kém một bậc.

Tuy nhiên dường như là nể mặt của Vương Nhạn, Lưu Mặc cầm lên một cái quạt xếp. Cái quạt xếp này là lấy từ trong valy mật mã ra. Mặc dù là vừa mới khai quạt, mặt quạt cốt quạt đều được gìn giữ nguyên vẹn, nhìn qua còn rất mới.

Lưu Bát gia mở quạt xếp ra, ánh mắt không khỏi sáng ngời.

Chiếc quạt xếp này ở trên mặt vẽ một bức tranh sơn thủy, nét bút đơn sơ, cảnh ý thâm lương, một cổ buồn đau tan nát, xông thẳng vào mặt. Bên cạnh sườn của bức tranh sơn thủy đề bốn câu thơ “Sinh tại dương gian hữu tán tràng, tử quy địa phủ hựu hà phương”. Dương gian địa phủ câu tương tự, chính dương phiêu lưu tại dị hương (Người sống trên thế giới này rồi sẽ có lúc phải chết, chết rồi đến địa phủ cũng không sao. Kỳ thực dương gian và địa phủ cũng không khác nhau mấy, cứ xem như mình đang phiêu bạt nơi đất khách quê người).

- Đây là... Bút tích thật của Đường Dần?

Lưu Bát gia nhìn kỹ bức tranh sơn thủy thê lương và bốn câu thơ trên mặt quạt kia, thì thảo tự nói. Mắt thấy Tiêu Phàm ngay tại bên cạnh, lập tức hai tay đem quạt xếp đưa tới.

- Thiếu gia, nhờ ngài giám định một chút?

- Lưu tổng cho rằng đây là bút tích thực, vậy nhất định là bút tích thực.

Tiêu Phàm cười nói, nhưng cũng không khách khí, giơ tay nhận lấy quạt xếp trong tay Lưu Mặc. Chỉ riêng độ mới của chiếc quạt xếp này, rất khó để người khác liên hệ nó với cổ vật mấy trăm năm trước, nếu trong mắt người giám định văn vật bình thường, chỉ sợ liếc mắt một cái sẽ đem nó ném đi.

Trăm phần trăm là đồ dỏm.

Nhưng ánh mắt Lưu Mặc ra sao chứ, bút tích thật của Đường Dần làm sao có thể phân biệt không ra được?

Tuy nhiên Tiêu Phàm sau khi tiếp nhận quạt xếp, trên mặt cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc giống như Lưu Mặc. Tác phẩm của Đường Dần trong mật thất của Chỉ Thủy Quan còn cất giữ. Từ những nét ít ỏi trong bức tranh sơn thủy trên mặt chiếc quạt xếp này mà nói, bất kể phong cách vẽ tranh, nét bút, thần vận, đều thật sự không thể nghi ngờ là bút tích của Đường Bá Hổ.

Người đứng đầu tứ đại tài tử Đường Dần, danh khí vô cùng lớn. Tranh sơn thủy, tranh nhân vật, sơn thủy sư pháp Lý Đường, Lưu Tùng Niên, cộng thêm chút biến hóa, trong bức tranh từng tầng núi nối tiếp. Dùng những nét bút mảnh để vẽ hùng vĩ hiểm trở, mà nét bút thanh tú, bố cục tinh tế, phong cách nhẹ nhàng tú lệ.

Nhưng cái này cũng không đại biểu tranh sơn thủy của Đường Dần tất cả đều cùng một phong cách.

Bức họa này cảnh ý cực kỳ tan nát thể lương, hẳn là tác phẩm Đường Dần làm trong những năm cuối đời.

Sự hiểu biết của thế nhân đối với Đường Dần, đa số là xuất phát từ một diễn viên hài nổi tiếng trong bộ phim điện ảnh hài Hongkong — "Đường Bá Hồ Điểm Thu Hương".

Vai diễn Đường Bá Hồ của diễn viên hài, phong lưu thành tính, tuổi trẻ tiền nhiều, là điển hình của mẫu "Cao to, đẹp trai, nhà giàu".

Nhưng trên thực tế, Đường Dần chân thật trong lịch sử lại vận mệnh trắc trở, không cần nói đến nào là tam thể tứ thiếp, nào là tám bà vợ, người vợ duy nhất đều bởi vì không thể chịu đựng được cuộc sống nghèo khó đến cực điểm, cùng ông cãi lộn, cuối cùng rời ông ấy mà đi. Đường Dần chỉ có thể dựa vào bán tranh để sống tạm. Nhất là lúc tuổi già bệnh nặng, không thể thường xuyên vẽ tranh, cuộc sống lại càng túng quẫn bội phần, thường xuyên cần nhờ tới sự giúp đỡ của bạn tốt Chúc Doãn Minh, Văn Trưng Minh tiếp tế sống qua ngày.

Tuy nhiên phức tạp nhất của chiếc quạt xếp này, không ở trên bức tranh sơn thủy này, mà là ở chỗ bốn câu thơ kia.

Đó là tuyệt mệnh thơ của Đường Dần, làm lúc sắp chết.

Rất khó tưởng tượng một người đã sắp chết, lại còn có tâm tình và khí lực để đề quạt. Đồng thời đem tuyệt mệnh thơ của mình đề ở trên mặt quạt.

Nhưng theo cảnh ý bút pháp của bốn câu thơ kia, lại thật sự là bút tích của Đường Dần.

Bút tích thực không thể nghi ngờ!

Tiêu Phàm đưa tay phải ra, đặt lên phía trên cây quạt, hai mắt khép hờ, chậm rãi vuốt qua, thần sắc ngưng trọng.

Tất cả mọi người dừng lại hết mọi động tác trong tay, hết sức chăm chú nhìn Tiêu Phàm.

Vương Nhận trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Động tác này của Tiêu Phàm, Vương Nhận giống như đã từng xem qua. Nhớ rõ Lưu Mặc nếu như đụng phải đồ cổ khó giám định, sẽ làm động tác giống như vậy, không cần dùng mắt nhìn, mà là lấy tay sờ, dường như thật có thể cảm nhận được "Linh hồn" của đồ cổ.

Hai vị này, thật là có phương pháp giám định giống nhau đến kì diệu.

- Lưu tổng, là bút tích thật, tuy nhiên...

Tay phải Tiêu Phàm chậm rãi vuốt! Qua mặt nổi, sau một lát, hai mắt mở to, nói!

- Tuy nhiên cái gì?

Lưu Mặc chưa kịp đáp lời, Vương Nhận đã không kìm nổi mở miệng hỏi, thần sắc có vài phần không yên. Hôm nay y mang tới những đồ vật này, chiếc quạt xếp này chính là vật trân quý nhất, người trong ngành đã kiểm định qua, thật không thể nghi ngờ đây chính là bút tích của Đường Bá Hổ. Nếu như không có được sự nhận định của Lưu Mặc, lần giao dịch này coi như bỏ đi. Cực cực khổ khổ từ trong mộ phần cổ nhân đào đồ vật ra, lại bán không được giá tốt, buồn bực này chỉ nghĩ là biết.

Hiện tại xem ra, cái vị "Tiêu thiếu gia" gì đó này, đối với chiếc quạt xếp này dường như có chút nghi vấn.

- Vương đại ca, chủ nhân chiếc quạt này rốt cuộc là vị nào?

Tiêu Phàm không đáp, hỏi ngược lại.

Vương Nhạn lắc đầu liên tục, nói:

- Tiêu thiếu gia, rất xin lỗi, cái này ta thật sự không biết, chỉ biết là một đại quan đời Minh, nhưng không có bia mộ, từ trong những vật phẩm chôn theo, cũng nhìn không ra mẫu chốt nào... Thực sự mà nói, loại tình huống này, ta cũng mới lần đầu đụng phải. Đường như chủ nhân của mộ phần này, cố ý giấu diếm thân phận của mình.

- Địa điểm ở nơi nào?

Tiêu Phàm lại hỏi.

- Cái này...

Vương Nhạn lập tức lộ ra thần sắc khó xử, liếc mắt nhìn Lưu Mặc một cái.

Theo quy củ bình thường trong ngành này của bọn họ, chỉ hỏi đồ vật thật giả, không hỏi lai lịch. Nhất là kẻ trộm mộ, càng thêm không dễ dàng tiết lộ hành tung của mình. Nếu không phải bởi vì Lưu bát gia trong giới cổ vật ở thủ đô thanh danh hiển hách, cùng Lưu bát gia giao dịch chưa từng có việc gì xảy ra, Vương Nhạn cũng sẽ không ở trước mặt những người khác đem những đồ vật này lấy ra.

Tiêu Phàm vừa hỏi, thật sự đã phạm vào đại kỵ của bọn họ.

E ngại mặt mũi của Lưu Bát gia, Vương Nhạn không tiện phát tác, tuy nhiên sắc mặt tự nhiên cũng trở nên không tốt.

Lưu Mặc thản nhiên nói:

- Vương đại ca, thiếu gia hỏi anh cái gì, anh cứ trả lời cái đó.

Lời này nghe vào không có gì đặc biệt, nhưng ý uy hiếp cũng dễ dàng hiểu được. Rất rõ ràng, Vương Nhạn nếu ở trước mặt "Tiêu thiếu gia" chần chừ do dự, chỉ sợ sẽ có phiền toái lớn.

Lưu Bát gia cũng không muốn chọc, thậm chí là người không thể chọc đến, người Vương Nhạn một tên trộm mộ, tốt nhất không cần thử đắc tội hắn.

Vương Nhạn biến sắc, cùng vị tùy tùng có dáng người yếu ớt vẻ mặt xanh xao vàng vọt của mình liếc nhau một cái, lập tức trở nên có chút cứng rắn, mạnh mẽ, lãnh đạm nói:

- Rất xin lỗi, Tiêu thiếu gia, Lưu Bát gia, đây là quy củ trong ngành của chúng tôi, tôi không thể tự mình phá hỏng quy củ của mình!

Nói xong liền chấp tay.

Thái độ của Vương Nhạn bỗng nhiên trở nên cứng rắn, mạnh mẽ, có chút ngoài ý muốn. Càng bất ngờ chính là Lưu bát gia không ngờ cũng là sắc mặt nhẹ biến, nhưng không có nổi giận dùm dùm, quát mắng Vương Nhạn, ngược lại nhìn phía Tiêu Phàm, vẻ mặt lộ ra một tia khó xử.

Tiêu Phàm liền mỉm cười, hướng Vương Nhạn nói:

- Vương đại ca, ngài không nói cũng không sao, tôi cũng không có ác ý. Hơn nữa, chuyện này ngài không làm chủ được, ta cũng sẽ không miễn cưỡng ngài.

Vương Nhạn mạnh mẽ đứng dậy, cả người khí thế đại thịnh.

Y thân cao hơn một mét chín, vóc dáng cực kỳ cường tráng đứng ở nơi đó, gần như lớn bằng hai người Tiêu Phàm vậy, hai mắt tròn tròn, nhìn thẳng Tiêu Phàm, vẻ mặt giận dữ.

- Tiêu thiếu gia, người đây là ý gì?

Không khí bên trong "Mặc Hiên" lập tức trở nên cực kỳ khẩn trương.

Lưu Mặc sắc mặt trầm xuống, nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng, hai mắt híp lại, dường như gã ta cũng không dự đoán được sự tình bỗng nhiên sẽ diễn biến thành cái dạng này.

Vương Nhận thốt nhiên nổi giận, ở trong mắt Lưu Mặc cũng không tính là cái gì.

Đừng nhìn Vương Nhận cao to vạm vỡ, dũng lực hơn người, Lưu bát gia cũng là không thèm để ý chút nào. Người như Vương Nhận này, Lưu Bát gia tùy tay có thể giải quyết vài ba tên.

Lưu Bát gia danh chấn kinh đô, sao có thể là hạng người chỉ có hư danh được!

Mẫu chốt là người đứng sau lưng Vương Nhận kia, cũng không dễ chọc. So sánh với Tiêu Phàm, Lưu Mặc cũng không dễ lựa chọn. Bằng không, chỉ dựa vào một tên trộm mộ như Vương Nhận, làm sao có thể xuất hiện bên trong "Mặc Hiên", còn được hưởng thụ loại đãi ngộ như quý khách này.

Tiêu Phàm vẫn mỉm cười, đối với khí thế hùng hổ của Vương nhận, mắt cũng không thèm liếc một chút, ánh mắt chậm rãi dừng lại trên gương mặt của người tùy tùng trẻ tuổi gầy yếu kia, thản nhiên nói:

- Vị tiên sinh này quý tính đại danh, giả bộ lâu như vậy, thật mệt mỏi đi?

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người sắc mặt đại biến.

Thân hình cực đại của Vương Nhận lại nhẹ nhẹ run lên, hai đấm nắm chặt, tự nhiên liền chắn trước mặt người thanh niên gầy yếu, căm tức nhìn Tiêu Phàm.

Lưu Mặc khéo miệng nhanh chóng hiện lên một chút ý cười, sắc mặt ngược lại trở nên thoải mái thêm vài phần.

Tiêu thiếu gia chính là Tiêu thiếu gia, ánh mắt tinh chuẩn của tướng nhân này quả thật làm người ta không thể không bội phục.

Tống Hoàn còn tưởng rằng y cải trang rất giống.

Ngược lại muốn nhìn xem, Tống Hoàn cái tên không có việc gì liên thích cải trang này, ứng đối như thế nào với Tiêu Phàm.

- Vương Nhạ, lui ra.

Ngay sau đó, người tùy tùng trẻ tuổi gầy yếu kia liền chậm rãi đứng thẳng lên, vốn là một vẻ khiêm tốn cẩn thận, nhàn rỗi không để ý, thay vào đó là một mặt nhiên, ý cười như có như không, thần thái có chút bất cần đời.

- Vâng!

Cự hán Vương Nhạ hình như đối với người tùy tùng gầy yếu này rất tôn kính, nghe vậy liền cúi người, nhanh chóng lui qua một bên, bày ra tư thế của một người tùy tùng.

Tống Hoàn hướng về phía Tiêu Phàm ôm quyền, thản nhiên nói:

- Tiêu thiếu gia, ta gọi là Tống Hoàn. Làm cái ngành này của chúng ta, rất là nguy hiểm, không thể không cẩn thận một chút, khiến thiếu gia và bát gia chê cười rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thiên Nhân Tống Tam Ca

Chương 126: Thiên Nhân Tống Tam Ca

Tống Hoàn tiến lên trước một bước, ở trước ghế thái sư bằng gỗ hoa lê vàng ngồi xuống, sống lưng thẳng tắp, thần sắc nghiêm nhiên.

Lưu Bát gia đối với động tác này của Tống Hoàn, cũng không có tức giận, dường như nhận định Tống Hoàn có "tư cách" ngồi đối diện với gã, chỉ cười nói:

- Tống Tam ca thật sự là rất có nhã hứng.

Tống Hoàn ở trong giới trộm mộ cũng xem như đại danh鼎鼎, nhân xưng "Thiên nhân Tống Tam ca". Ở trong cái giới trộm mộ này, được người tôn xưng là "Thiên nhân", có thể thấy được người này đào mộ rất bản lĩnh.

Tống Hoàn lại hướng về Lưu Mặc chấp tay, nói:

- Bát gia, ta biết rằng một chút tiểu thuật nhỏ của ta không thể gạt được lão pháp nhân của ngài, nhiều năm như vậy, cảm tạ bát gia không có vạch trần, ít nhiều cũng giữ thể diện cho Tống tam. Cảm ơn!

Trong nháy mắt, chính là khí độ hào sảng một phương, nghiêm nhiên ngang vai ngang vế với Lưu Bát gia.

- Đâu có.

Lưu Mặc cũng chấp tay, thản nhiên nói.

Tống Hoàn giả bộ là tùy tùng của Vương Nhạn, đến biệt thự này của gã không chỉ một lần. Bình tĩnh mà xem xét, Lưu Mặc cũng không phải là lần đầu tiên đã nhận ra y. Nhưng những trò như vậy đã chơi nhiều rồi, sẽ có lúc lộ ra dấu vết. Hơn nữa giả bộ lặp đi lặp lại nhiều lần ở trước mặt Lưu Bát gia, thật coi Lưu Bát gia là người chết sao?

Chỉ có điều Tống Hoàn mỗi lần tới đều là quy củ, làm xong giao dịch là đi, không có bất kỳ dị động nào, Lưu Bát gia cũng liền tùy vào y. Nếu Tống Hoàn thích giả bộ, vậy để cho y giả bộ đi, có lẽ đây là ham thích đặc biệt của người ta?

Tự bản thân của Lưu Bát gia, cũng có ham thích đặc biệt.

Không ngờ hôm nay lần đầu tiên đụng tới Tiêu Phàm, liền bị vạch trần.

Điểm này, làm cho trong tâm Lưu Bát gia cũng có chút khó chịu. Ánh mắt của tướng nhân này, lão giang hồ mấy chục năm như mình so ra vẫn kém một vị thế gia công tử trẻ tuổi.

- Tổng tiên sinh, chiếc quạt xếp này có vài phần kỳ lạ, xem tranh sơn thủy và đề thơ trên mặt quạt này đúng là bút tích của Đường Dần. Nhưng kỳ quái là, Đường Dần tại sao phải đem tuyệt mệnh thơ của mình đề ở trên mặt quạt, cái này có chút không hợp với lẽ thường. Hơn nữa có thể khẳng định đây không phải là đồ vật lấy từ mộ phần của Đường Giải Nguyên.

Tiêu Phàm cũng không để ý tới ngôn ngữ sắc bén trong lời nói giữa Tống Hoàn và Lưu Bát gia, trực tiếp hỏi.

Tống Hoàn trong đầu đã sớm có một cỗ khí không thuận rồi.

Thái độ kính cẩn cẩn thận của Lưu Bát gia với Tiêu Phàm, khiến Tống Hoàn không vui.

Tống tam và Lưu Bát bản chất cũng không phải là cùng một loại người.

Lưu Bát gia là người làm ăn, tuy rằng thủ đoạn làm ăn của gã ta không hẳn là chính quy hợp pháp. Nhưng ông ta thật sự là một người làm ăn, gia tài kếp xù của ông ta hiện giờ đều là dựa vào việc kinh doanh đồ cổ báu vật mà kiếm được.

Vì vậy Lưu Bát thật rõ ràng hiểu được, duy trì quan hệ tốt với đại nhân vật trong quan trường là quan trọng cỡ nào.

Tống Hoàn lại không giống vậy, "Thiên nhân Tống Tam ca" là một người giang hồ không thể giả được, nhân vật lớn trong giới trộm mộ. Cùng người

trong quan trường, trời sinh không cùng đường. Đặc biệt là đối với những công tử thế gia hào môn sinh ra đã ngâm khóa vàng, lại càng là trái phải đều xem không vừa mắt.

Tống Hoàn cũng không tin, "Đầu thai là một kỹ thuật sống".

Ở trong mắt Tống tam, Lưu Bát hản là cùng một đường với bọn họ, một làm kẻ trộm, một thủ tiêu tang vật. Thủ tiêu tang vật có thể cao quý hơn kẻ trộm ở chỗ nào? Hiện tại Lưu Bát đối với Tiêu Phàm càng thêm cung kính như thế, vừa rồi thậm chí còn trực tiếp uy hiếp Vương Nhạn, Tống Hoàn tự nhiên là không vui.

Lưu Bát gia đây là không có nghĩa khí, vì để lấy lòng con cháu thế gia, không tiếc giẫm đạp lên bằng hữu giang hồ.

- Tiêu tiên sinh, ngài có thể giám định, liền giám định, không thể giám định, vậy thì quên đi. Ngày hôm nay nếu Lưu bát gia không thích lô hàng này của chúng ta, vậy cũng không sao, chúng ta sẽ đi ngay. Chỉ cần hàng tốt, không sợ tìm không được người mua.

Tống Hoàn cười lạnh một tiếng, nói.

Tân Lâm im lặng đứng ở phía sau Tiêu Phàm, ánh mắt lạnh lùng diễm lệ nhàn nhả quét qua.

Tiêu Phàm kiểm chế tốt, không chấp nhận với Tống tam.

Sự độ lượng của Tân thiếu chủ không bằng Tiêu chân nhân!

Ai dám ở trước mặt Tiêu Phàm hồ ngôn loạn ngữ, Tân Lâm sẽ không nhận được ngựa tay.

Tân Lâm vẫn luôn tin tưởng vững chắc, trên thế giới này, đối với hết thảy những tên hồ ngôn loạn ngữ, biện pháp tốt nhất chính là đánh cho đến khi

bọn họ tỉnh táo lại mới thôi. Tân Lâm không ngại vì thế mà phải tốn thêm chút sức lực.

Lưu Mặc sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Tổng tam, trở mặt với ta sao, người có tư cách này sao? Người làm chủ được sao?

Tổng Hoàn không chút sợ hãi, cũng là lạnh lùng cười, nói:

- Lưu Bát gia, trên thế giới này không có ai thì trái đất vẫn quay đều như vậy. Lưu Bát gia ngài là rất giỏi, chúng ta không thể chọc vào, nhưng có thể trốn mất. Không phục vụ nữa được không?

Nói xong, Tổng Hoàn mạnh mẽ đứng dậy.

Vị Tổng Tam ca này, nhìn qua dáng người yếu ớt, thần sắc xanh xao, nhưng tính cách lại vô cùng nóng nảy, nói trở mặt liền trở mặt. Nhưng thật ra là loại diễn xuất hào kiệt giang hồ điển hình nhất.

Lưu Mặc vững vàng ngồi tại chỗ, thản nhiên nhìn y, lạnh lùng nói:

- Tổng tam, không có sự đồng ý của ta, người cho là người thật có thể đi ra khỏi biệt thự này sao?

- Ha ha, Lưu Bát gia, ta biết rằng ngài lợi hại, trong biệt thự này cơ quan không ít. Tuy nhiên, Tổng tam ta vẫn thực muốn thử xem.

Vương Nhạn cũng là tức giận trợn mắt.

Người có thể giết lão tử, nhưng muốn lão tử dập đầu chịu thua, không có cửa đâu cưng!

Tiêu Phàm khẽ thở dài, nói:

- Tổng tiên sinh, ngài thật sự hiểu lầm rồi, tôi cũng không phải có ý tứ thăm dò cơ mật của các ngài. Các ngài không nói, tôi cũng có thể đoán ra được. Lô đồ cổ này là tới từ tỉnh Thanh Sơn bên kia. Địa điểm cụ thể, tôi cũng không nói nữa. Tôi chỉ là muốn hỏi rõ ràng, kỳ thật cũng là vì tốt cho các ngài.

Tổng Hoàn hai mắt đang híp lại bỗng nhiên mở to, gắt gao trừng Tiêu Phàm, lạnh lùng hỏi:

- Tiêu tiên sinh, ngài làm sao mà biết được?

Bất kỳ một tên trộm nào, đều cực kỳ để ý đến hành tung của mình.

Thật giống như trộm Vương Gia Cát Ánh Huy, mỗi lần nhìn thấy Tiêu Phàm đều có loại cảm giác như bị nhìn thấu. Bởi vì, Gia Cát Ánh Huy phát hiện hành tung của mình không hề có chút bí mật nào ở trong mắt Tiêu Phàm.

Đây mới là uy hiếp lớn nhất.

Tổng Hoàn cũng là kẻ trộm.

Tuy nhiên Gia Cát Ánh Huy là trộm đồ vật của người sống, còn Tổng Hoàn trộm lại là trộm đồ vật của người chết.

Tiêu Phàm cẩn thận tỉ mỉ xem xét tướng mạo của Tổng Hoàn, chậm rãi nói:

- Tổng tiên sinh, đồ vật ngài thường mang bên mình kia, tốt nhất là lấy xuống. Tuy rằng đó là đồ tốt, cũng xem như là bảo vật vô giá, nhưng đối với ngài mà nói, chính là loại độc dược độc nhất. Ngài mà tiếp tục mang bên mình, bệnh của ngài sẽ nghiêm trọng hơn nhiều so với hiện tại. Trước mắt, ngài vẫn chỉ là toàn thân rét lạnh, thường thường chảy mồ hôi, hoa mắt chóng mặt, lúc thời tiết mưa dầm thì cả người đau nhức. Không lâu sau, đợi

đến lúc khí âm hàn xâm nhập vào kỳ kinh bát mạch của ngài, ngài có thể sẽ không đứng dậy nổi.

Sắc mặt của Tống Hoàn, chợt trở nên xanh mét, hung tợn trừng Tiêu Phàm.

Vương Nhận và một tên tùy tùng khác, thì há to miệng không thể ngậm được.

Bọn họ đương nhiên đều biết, chứng bệnh này của Tống Hoàn, đây là bí mật lớn nhất của Tống Hoàn. Cái khác thì không nói đến, nhưng triệu chứng hoa mắt chóng mặt này, lại là điều mà Tống Hoàn khó có thể chịu được.

Tống Hoàn là ai?

Là "Thiên nhãn Tống Tam ca"!

Tống Hoàn trên giang hồ sở dĩ có danh tiếng lớn như vậy, trong giới bọn họ có địa vị cực cao, không phải là bởi vì y thân thể nhanh nhẹn võ nghệ cao cường, mà là bởi vì y có một đôi "Thiên nhãn" .

Hiện tại, Thiên nhãn Tống Tam ca đều sắp không thấy rõ đồ vật rồi.

Tống Hoàn đã không còn thiên nhãn, vậy còn tính là gì?

Cái gì cũng không phải!

Nhưng mà, bọn họ có thể khẳng định, hôm nay là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt Tiêu Phàm, trước đó tuyệt đối không có chạm mặt qua.

Tiêu Phàm có thể nào mới mở miệng đã nói trúng chỗ yếu hại của Tống Hoàn?

- Người rốt cuộc là ai?

Tống Hoàn cắn răng, từng chữ từng chữ từ khóe miệng bật ra.

Trên khuôn mặt của Lưu Mặc cũng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trước đây, gã ta chỉ biết Tiêu Phàm là con cháu dòng chính Tiêu gia, biết Tiêu Phàm đối với việc giám định đồ cổ rất tinh thông. Nhưng cũng thật không ngờ, Tiêu Phàm còn là một "Thần y", hoặc là nói, là một "Đại tướng sư" .

Với ánh mắt của Lưu Mặc, gã tự nhiên có thể nhìn ra được, Tống Hoàn có bệnh. Tống Hoàn có thích giả bộ thể nào, cũng không cần phải đem mình giả dạng thành một con ma ốm. Đối với một vị đại ca giang hồ mà nói, giả dạng làm ma ốm không có bất kỳ ý nghĩa tích cực nào.

Tuy nhiên, Lưu Mặc tuyệt đối không có biện pháp nhìn ra nguyên nhân gây ra bệnh của Tống Hoàn, hơn nữa chứng bệnh này của Tống Hoàn, dường như có liên quan đến vật trang sức mà y vẫn mang theo bên mình.

Tống Hoàn là một tên trộm mộ, có thể thấy được rằng, vật trang sức mà y vẫn mang theo bên mình, có lẽ cũng được lấy ra từ trong những mộ huyệt, vật của người chết.

Mắt thấy sự tình đã diễn biến thành "giao phong" giữa Tiêu Phàm và Tống Hoàn, Lưu Mặc cũng không vội nhúng tay.

Đại nhân vật chân chính, và người thường khác nhau ở chỗ là có thể khống chế tâm tình của mình tốt hơn. Cũng như vừa rồi, Lưu Mặc vốn đã định giáo huấn Tống Hoàn một chút, cho y biết, Lưu Bát gia không phải là có thể tùy tiện đắc tội. Nháy mắt sau, Lưu Mặc liền đè xuống lửa giận của mình, bắt đầu "mắt lạnh ngồi xem".

Một người dễ dàng kích động như vậy, làm sao có thể làm lão đại chứ?

Tân Lâm lãnh đạm nói:

- Tống Hoàn, tôi nếu là anh, tôi sẽ quan tâm bệnh của mình trước tiên.

Tống Hoàn không khỏi sửng sốt.

Mặc dù lời nói này của Tân Lâm có vẻ thẳng thừng một chút, không lưu lại cho y Tống Tam ca chút thể diện nào, lại nói rất hợp lý. Tiêu Phàm là ai, lúc này cũng không là vấn đề trọng yếu nhất. Chỉ cần Tiêu Phàm có thể trị hết bệnh của y, vậy Tiêu Phàm chính là "Ân nhân" của Tống Hoàn.

- Tống tiên sinh, mời ngồi xuống nói chuyện!

Tiêu Phàm vẫn nho nhã ôn hòa, không vội vàng không hấp tấp.

Tống Hoàn có chút chần chừ, vẫn là một lần nữa ngồi xuống chiếc ghế gỗ hoa lê vàng, tuy nhiên ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm vẫn tràn đầy ý cảnh giác. Làm một nhân sĩ giang hồ đi lại trong thế giới hắc ám, Tống Hoàn thời thời khắc khắc đều phải duy trì cảnh giác cao độ. Đây đã trở thành bản năng của y.

Không có loại bản năng này, Tống Hoàn có mười cái mạng cũng không đủ chết.

- Tống tiên sinh, nếu không ngại, xin ngài đem vật tùy thân kia lấy xuống cho tôi xem.

Tiêu Phàm mắt nhìn Tống Hoàn, nhẹ giọng nói ra, ánh mắt dừng ở trên cổ của Tống Hoàn.

Tống Hoàn lần này không có do dự nữa, đầu hơi cúi xuống, từ trên cổ gỡ xuống một khối bạch ngọc được buộc bằng dây đỏ, hơi dừng lại một chút, lúc này mới đưa cho Tiêu Phàm.

Vật trang sức bạch ngọc này to nhỏ ước chừng năm phân, nhìn từ góc độ tạo hình là "Khóa trường mệnh phú quý", nguyên liệu là bạch ngọc mờ dề

Hòa Điền thượng đẳng, chạm trổ tinh xảo, sờ vào thấy ấm áp, mơ hồ có một tia huyết sắc ở trong khóa trường mệnh di động, tựa như vật còn sống vậy.

Ánh mắt Lưu Mặc liền híp lại một chút.

Dựa vào trực giác của người chơi đồ cổ, Lưu Bát gia có thể cảm nhận được mảnh ngọc hình dạng "Khóa trường mệnh phú quý" này không hề tầm thường.

Là đồ tốt.

Đặc biệt là tia huyết sắc kia, không giống như là ban đầu hình thành ngọc thạch đã có, mà là sau khi phát sinh dị biến.

Trang sức ngọc thạch phát sinh qua loại dị biến này, lại càng quý báu hơn nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Có Mắt Không Thấy Núi Thái Sơn

Chương 127: Có Mắt Không Thấy Núi Thái Sơn

Tiêu Phàm đón lấy chiếc “Khóa trường mệnh phú quý”, lại không có ngẫm nghĩa một cách cẩn thận giống như ngẫm cổ vật quý báu.

Hắn chỉ là đánh giá qua loa tạo hình của chiếc Khóa trường mệnh phú quý mấy cái, sau đó hai tay nắm lấy khóa ngọc, ngón tay cái chậm chậm đẩy trên khóa ngọc, thủ pháp giống như vừa rồi kiểm nghiệm Gương đồng bát quái vậy.

Sau khi đẩy qua đẩy lại hai lần, Tiêu Phàm cầm khóa ngọc thuận tay đưa cho Lưu Bát gia, hạ giọng nói:

- Lưu tổng, ngài xem xem.

- Ha ha, có ngài ở đây sao tôi dám múa rìu qua mắt thợ.

Miệng nói như vậy, nhưng Lưu Mặc không chút do dự đón lấy khóa ngọc mà chăm chú xem xét. Gã ta lại dùng ngón cái xoa đi xoa lại trên bề mặt khóa ngọc, hai mày nhú lại, rồi không nói một lời, mang trả lại cho Tiêu Phàm.

Thấy hai người họ trình trọng như vậy, Tống Hoàn cũng có chút bất ổn, thấp giọng hỏi :

- Bát gia, ngài là người trong nghề, khóa ngọc này của ta có vấn đề gì sao?

Mặc dù vừa rồi thiếu chút nữa thì y và Lưu bát gia sống mái với nhau, nhưng đối với bản lĩnh giám định cổ vật của Lưu Mặc thì y tuyệt không có chút nghi ngờ. Người ta quả thật là có khả năng như vậy, không vì tâm nguyện chủ quan của Tống Hoàn y mà thay đổi.

Lưu Mặc cười cười mà nói:

- Tống tam ca, ngài hỏi nhầm người rồi, người trong nghề thực sự không phải ta, mà là Nhất thiếu.

Khi nói câu này, thần sắc Lưu Mặc rất tự nhiên, giống như lời tự đáy lòng. Nhưng đám người Tống tam vương lại nghe ra đây là Lưu bát gia đang khiêm tốn, đang nể mặt vị Tiêu nhất thiếu này.

Những thương nhân khôn khéo đều như vậy, lợi ích bao giờ cũng quan trọng hơn thể diện.

Tân Lâm khê bữu môi.

Lưu Bát này cũng khéo đưa đẩy, gã rõ ràng không nhìn ra bí mật trong khóa ngọc, còn dựa vào phương thức khiêm tốn để biểu đạt ra, vừa giữ thể diện cho mình, vừa cho Tiêu Phàm lên mây. Đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Xem ra Lưu Mặc có được địa vị ngày hôm nay, tuyệt đối không chỉ vì gã tinh thông cổ vật. Người tinh thông trong giới cổ vật không chỉ có một mình Lưu Bát, nhưng đạt thành tựu lớn như thế thì duy nhất chỉ có gã. Thiên phú của kinh doanh mới là mấu chốt cho thành công của gã.

Tống Hoàn nhếch mép, đảo mắt qua Tiêu Phàm, môi mím chặt.

Rất hiển nhiên, Tống Hoàn đối với Tiêu Phàm không phục, bất kể là Lưu Mặc nói như thế nào, cũng không chịu mở miệng hỏi trước.

Bất kể nói thế nào thì giữa y và Lưu Mặc là quan hệ làm ăn, Lưu Mặc cũng coi như người giang hồ. Còn đối với dòng dõi thế gia như Tiêu Phàm, thì rõ ràng là khác nhau về bản chất.

Tiêu Phàm cũng không nghĩ ngợi gì, tay cầm khóa ngọc, nhẹ giọng nói:

- Tống tiên sinh, khóa ngọc này có phải được đào ra từ ngôi mộ cổ ở Thanh Sơn không? Nó đeo trên ngực của mộ chủ phải không?

Tống Hoàn lạnh nhạt nói:

- Khóa trường mệnh không đeo trên ngực thì còn có thể đeo ở đâu được chứ?

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Xem ra thời gian chiếc khóa ngọc này được đào ra khỏi đất vẫn chưa tới một tháng. Tống tiên sinh coi như khá may mắn. Nếu đeo hơn một tháng, có lẽ hôm nay Tống tiên sinh cũng không thể đến đây được rồi.

- Nay, Tiêu tiên sinh, ngài rốt cuộc là có ý gì? Cứ nói thẳng ra đi, ta xưa nay không quen nói quanh co lòng vòng đâu.

Tống Hoàn nhướng mày, có phần nôn nóng, bực mình nói.

- Ha ha, Tổng tiên sinh quả là người nóng vội. Tổng tiên sinh, là thế này, chủ nhân của chiếc khóa ngọc này khi còn sống là một người mang nguyên khí thiên địa cực lớn, sau khi chết, đeo khóa ngọc trên ngực, ngọc có khả năng thông linh. Chiếc khóa ngọc này hấp thụ linh khí của chủ nhân thì đã coi như là một pháp khí sống rồi. Vốn dĩ là một thứ cực tốt, nếu người hợp mà đeo nó thì có thể dần dần hấp thụ linh khí trong khóa ngọc để hóa dùng, nhưng Tổng tiên sinh thì không thích hợp.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, nói.

- Điều này lạ thật. Tại sao ta không thích hợp đeo chiếc khóa ngọc này, chẳng lẽ chỉ có Tiêu tiên sinh mới thích hợp sao?

Tổng Hoàn hỏi lại không chút khách khí.

- Ta đương nhiên cũng là người thích hợp, ngoài ta ra, có không ít người cũng thích hợp đeo loại pháp khí này. Nhưng Tổng tiên sinh thì quả thật là không hợp. Công việc của ngài vốn dĩ là sự giao tiếp với âm linh, trong cơ thể ngưng tụ quá nhiều âm sát khí. Nếu không nghĩ cách hóa giải, cứ kéo dài như thế nhất định sức khỏe sẽ có chuyện. Nhất là một số thuật sư tinh thông thuật pháp phong thủy tự xây mộ cho mình, lại tự bày ra phong thủy tuyệt sát trận, bất cứ kẻ nào xông vào đều chịu ảnh hưởng của tuyệt sát trận. Tổng tiên sinh theo nghiệp này thời gian không ngắn. Ta xem tướng mạo ngài thấy âm sát khí tích tụ trong người thực không ít, chiếc khóa ngọc này là đồ đeo trên người tử linh, cố nhiên sẽ mang linh khí của mộ chủ, nhưng lại mang âm sát khí nhiều hơn. Tổng tiên sinh mang theo khóa ngọc bên người, lại không hiểu cách chỉ dẫn, linh khí của mộ chủ ngài hấp thụ không được một phần, mà âm sát khí thì cứ thế đi vào cơ thể ngài không chút cản trở. Đó là tổn thương tổn càng thêm thương tổn.

- Tổng tiên sinh cứ nhớ kỹ lại 1 tháng nay, sự thay đổi trong sức khỏe của ngài thì có thể rõ ngay.

Sắc mặt Tống Hoàn từ trắng bệch biến thành xám ngoét, mồ hôi tuôn thành giọt.

Y là người trong cuộc, đương nhiên hiểu rõ, từng câu Tiêu Phàm nói đều là thực. Từ khi y đeo khóa trường mệnh, chứng bệnh âm hàn trên người ngày càng nặng. Nếu y không có bản lĩnh võ thuật cực kỳ cao minh, nội công thâm hậu, chỉ sợ sớm đã giống như lời Tiêu Phàm nói, bệnh không thể ngồi dậy nổi rồi.

- Tiêu tiên sinh, việc liên quan tới linh khí thiên địa và âm sát khí, ta cũng biết chút ít, chỉ là không có ai giải thích như ngài. Ta không hợp khóa ngọc, còn những người khác đeo hợp thì âm sát khí không làm tổn thương họ sao? Ta thấy không có lý lẽ này.

Tống Hoàn mặt sắc xanh sắc trắng, vẫn ngoan cố không thừa nhận.

- Người hiểu được cách hấp thụ linh khí thiên địa không? Người có hiểu được làm thế nào hóa giải âm sát khí không? Không hiểu giả vờ hiểu.

Tiêu Phàm còn chưa mở miệng, Tân Lâm đã cho Tống Hoàn một tràng không khách khí.

Tống Hoàn lập tức lại mở to hai mắt, căm tức nhìn Tân Lâm. Nếu Tân Lâm không phải là một cô gái, chỉ sợ Tống Hoàn không kìm nổi sẽ bóp lấy cô.

- Tân Lâm hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới y.

Kiểu người này rõ ràng là bệnh sắp chết rồi còn ở đây gượng chống, đúng là sĩ diện hão.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Tống tiên sinh, xem ra ngài đã từng luyện võ, hơn nữa nội công cũng rất tốt. Nhưng linh khí thiên địa và âm sát khí không nằm trong phạm vi võ

thuật, mà thuộc về phạm vi thuật pháp phong thủy. Hai phạm vi này hoàn toàn khác nhau, chuyện này quả thật là không mạnh mẽ được. Tổng tiên sinh, nếu không ngại, để ta bắt mạch xem sao.

Tổng Hoàn không đưa tay ra mà hỏi ngược lại :

- Tiêu tiên sinh là lang trung sao?

Tân Lâm không kiên nhẫn nổi, nói :

- Nếu tôi là anh, tôi đã chẳng thèm để ý đến chuyện vợ vãn của gã. Gã đã muốn tìm đường chết, thì cứ để gã chết đi.

Những lời này là nói với Tiêu Phàm.

Tân Lâm lúc này có chút bất mãn với kiểu ” làm người tốt ” của Tiêu Phàm.

Tên Tổng Hoàn này cũng chẳng phải loại người tốt, tự y vội vàng chạy vào đường chết, còn nghi ngờ này nọ, ai mà bình tĩnh lo chuyện sống chết cho y chứ? Thiên hạ lắm kẻ ngu như thế, Tiêu chân nhân lo sao xuể?

Tổng Hoàn vừa mới dịu đi đôi chút, lập tức sắc mặt lại tái xanh.

Vương Nhạn tức giận nói:

- Này, lời này của ngươi là thế nào vậy?

Tân Lâm không thèm liếc nhìn gã dù chỉ một cái.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Ta cũng không chỉ muốn chữa bệnh cho Tổng tiên sinh, cái chính là ta muốn giao dịch với Tổng tiên sinh.

- Giao dịch? Giao dịch gì?

- Ta chỉ cho ngài cách loại trừ âm sát khí trong người, còn khóa ngọc này xem như trả công cho ta.

Tống Hoàn ngẩn người rồi liền cười lớn, vừa cười vừa lắc đầu nói:

- Tiêu tiên sinh, ta hiểu rồi. Người soạn một loạt lý lẽ dối trá, hóa ra là nhằm vào cái khóa ngọc này, Tay không bắt giặc a, người xem Tống Hoàn ta là loại người nào hả? Ngu ngốc sao?

Vương Nhạn và một tên hầu bên cạnh cũng cười lớn.

Khóe miệng Lưu Mạc cũng thoáng nét cười

Vị Tiêu nhất thiếu này cũng thật thà quá nhỉ?

Làm gì có kiểu giao dịch với người ta mà như vậy chứ!

Hắn còn ngu hơn thằng ngốc.

Tân Lâm cười lạnh một tiếng, nói.

- Đủ rồi!

Tống Hoàn giận dữ, đập bàn đứng lên.

Không đợi y hành động, bỗng nhiên thoắt thấy một bóng người, Tân Lâm đã thông thả đứng trước mặt y, ngón tay như móc câu, nhắm thẳng hai mắt y.

Tống Hoàn phản ứng cực nhanh, gầm lên 1 tiếng, thi triển thuật bắt tóm, trở tay tóm lấy cổ tay của Tân Lâm, đồng thời thân thủ lách sang bên cạnh, tránh né.

Tân Lâm nói đánh là đánh, thật sự là đánh quá nhanh, Tống Hoàn không có chút chuẩn bị nào.

Chỉ nghe 1 tiếng “âm”, tay phải của Tân Lâm đang chụp mạnh vào hai mắt y bỗng thành linh chuyển hướng, đánh mạnh vào cánh tay phải của Tống Hoàn. Cử động cánh tay của y đột nhiên tê liệt, nặng trĩu.

Không đợi Tống Hoàn hoàn hồn, chỉ cảm thấy mí mắt đau nhức một chập, hai tay của Tân Lâm đã ở trên hai mắt y rồi.

- Loại ngu ngốc như người đáng nói tay không bắt giặc sao? Người có tư cách này sao? Người có mắt như mù, còn dám tự xưng “Thiên Nhân”. Hai con người này không có thì hơn.

Tân Lâm một chiêu khống chế Tống Hoàn, lạnh lùng quát.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Lưu Mặc cũng không biết Tân Lâm là một đại cao thủ nhất đẳng, nhưng Thiên Nhân Tống tam ca đích thực cũng không phải là tên tuổi hư danh, không ngờ dưới tay Tân Lâm, không đỡ nổi 1 hiệp.

Dù rằng Tân Lâm đánh bất ngờ làm Tống Hoàn trở tay không kịp, y lại đang mang bệnh cũng là nhân tố bất lợi. Nhưng một chiêu đã bị khống chế thì vẫn là việc không thể ngờ đối với Lưu Mặc.

Nha đầu của vị Tiêu nhất thiếu này có phần khác thường rồi.

Lưu Bát gia tự nghĩ, ở vào vị trí của Tống Hoàn, dù không đến mức bị đánh bại thảm như vậy, nhưng muốn thắng, hi vọng cũng cực kỳ mong manh.

Nha đầu đã như thế, con người Tiêu nhất thiếu không biết còn lợi hại đến đâu.

Đương nhiên, với lai lịch xuất thân của Tiêu Phàm, Cục cảnh vệ cử một cao thủ đại nội làm vệ sỹ cho cháu nội Tiêu gia, điều này cũng rất có khả năng. Hoặc có thể Tiêu Phàm chỉ là một tú tài nho nhã, yếu đuối, trói gà không chặt.

Tiêu Phàm vừa tức giận, vừa buồn cười.

Bình thường Tân Lâm tĩnh lặng như nước, lại ngẫu nhiên cũng đùa giỡn như tiểu cô nương.

Cũng may là ra tay còn chừng mực, không thì thật sự đã phế bỏ 2 mắt của Tống Hoàn.

Tân Lâm hừ 1 tiếng, thu lại ngón tay trắng muốt nhỏ nhắn, lùi về phía sau Tiêu Phàm.

Hai mắt Tống Hoàn đau nhức, một hồi mới đỡ, nhưng không ngăn được cứ chảy nước mắt.

Đường đường một Thiên nhân Tống Tam ca, một đại thủ lĩnh thanh danh hiển hách trong giới trộm mộ, lại bị một nha đầu hầu hạ cho người ta đánh cho rơi nước mắt.

Hôm nay thật là mất mặt quá đi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Dương Minh Tiên Sinh

Chương 128: Dương Minh Tiên Sinh

- Tống tiên sinh, ta biết ngài không tin ta, khóa ngọc này cũng không phải là một bộ trang sức hoàn chỉnh, ít nhất còn có hai loại.. Ta có thứ này, ngài cứ mang về, đợi ngài suy nghĩ kỹ thì liên hệ với Lưu tống.

- Cái gì vậy?

Hai mắt Tống Hoàn đỏ ửng, hỏi.

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn Tiêu Phàm.

Tân Lâm vừa ra tay, quả là làm cho mọi người chấn động.

Tống tam ca đại danh lừng lẫy trên giang hồ, đến một chiêu của người ta cũng không đỡ nổi.

Người xuất thủ còn không phải đích thân Tiêu nhất thiếu, mà chỉ là một tiểu cô nương xinh đẹp, trẻ trung bên cạnh hẳn.

Có điều, đám người không ngờ vật mà Tiêu Phàm lấy ra lại là một tấm phù, bên trên mảnh giấy vàng thô ráp vẽ một bản đồ kỳ quái bằng chu sa đỏ tươi.

Loại phù này, những người ở đây biết rõ hơn ai hết. Đều là những cao nhân nghiên cứu cổ vật, mấy người Tống Hoàn lại là đào mộ tặc, thường xuyên nhìn thấy loại bản đồ này trong các ngôi mộ cổ. Nhưng chưa từng có người nào thật sự chú ý đến những thứ này.

Trộm mộ tuy không phải là một việc quang minh chính đại, nhưng kế thừa lại đặc biệt lâu đời. Lão tổ tông có một quyển “Quy tắc” hoàn chỉnh lưu truyền lại, có điều càng về sau thì việc tuân thủ các quy tắc đó cũng giảm dần đi, thậm chí rất nhiều người chỉ coi đó là hình thức.

Kẻ trộm mộ hiện đại cũng ngày càng vì cái lợi trước mắt.

Sự phát triển của khoa học tự nhiên làm bọn họ càng coi cái nghề trộm mộ này là con đường làm giàu. Điều này là 1 sự miệt thị đối với những điều cấm kỵ của lão tổ tông.

Âu cũng chỉ là sự mê tín phong kiến mà thôi!

Khoa học kỹ thuật cổ đại không phát triển, quá nhiều mê tín phong kiến, rất nhiều cái gọi là “Quy tắc”, đơn thuần chính là tự mình dọa mình.

Tống Hoàn tuy không tin tất cả những gì lão tổ tông để lại, nhưng cũng không tin nhiều, nhất là khi y chưa bị bệnh. Chính vì vốn dĩ không tin, là một cao thủ võ lâm, tuổi chưa nhiều, lại mau chóng có tiếng trong giới trộm mộ, đều là nhờ thực lực của y. Điều này khiến Tống Hoàn khá tự tin.

Nhưng bây giờ, y vẫn nhận lấy cái phù.

Hai tay cầm lấy.

Giang hồ chính là thực tế như vậy. Đến một ả nha đầu bên cạnh người ta, y cũng không đánh nổi, thì đành phải cúi đầu khuất phục. Thế giới này là như vậy, sức mạnh tuyệt đối hoàn toàn quyết định mọi thứ.

Nhưng mà Tống Hoàn quả thật không nhận biết được bức phù này có tác dụng gì.

- Vương Nhạn, thu dọn đồ, chúng ta đi.

Vừa nhận bức phù, Tống Hoàn cũng chẳng còn tâm trạng chờ đợi nữa.

Thật chẳng có tỷ số diện nào.

Vương Nhạn vâng một tiếng rồi mau chóng cùng một tên người hầu thu từng chiếc cổ vật cất vào vali có khóa và túi xách.

- Bát gia, thật ngại quá, hôm nay huynh đệ ta đã làm xấu mặt ngài rồi, sau này có cơ hội tiếp tục hợp tác vậy.

Tống Hoàn chấp tay chào Lưu Mặc, cũng không để ý đến Tiêu Phàm và Tân Lâm, xoay người rời đi.

Lưu Mặc cũng không giữ lại.

Ba người theo chỉ dẫn của thư ký rời khỏi “Mặc Hiên”. Lúc này Lưu Mặc mới nói với Tiêu Phàm :

- Nhất thiếu...

Tiêu Phàm cười nhẹ, nói:

- Không làm khó việc làm ăn của ngài chứ?

Lưu Mặc lắc đầu, cười nói:

- Làm ăn hay không, khoan hãy nói. Lần này bọn họ đến ngoại trừ chiếc quạt gấp kia, thì cũng không có thứ gì đặc sắc.

- Phải, chiếc quạt đúng là rất thú vị. Nhìn nét vẽ đích thực là vết tích của Đường Bá Hổ, thật là hơi kỳ lạ.

- Ta cũng nghĩ như vậy. Có thể khiến cho Đường Dần vẽ tranh, còn đề thơ tuyệt mệnh trước khi chết thì chủ nhân của chiếc quạt này chắc chắn không phải nhân vật tầm thường. Hơn nữa lại cố ý là ngôi mộ vô danh. Nhất thiếu suy đoán ngôi mộ này ở Thanh Sơn, không phải là ở Ngô Trung...Điều này lại càng kỳ lạ.

Nhất thiếu nói, trên chiếc khóa trường mệnh mang linh khí của mộ chủ khi còn sống, nói như vậy thì ta lại nghĩ đến một người.

- Lưu Tống nghĩ đến người nào?

Tiêu Phàm mỉm cười hỏi lại.

- Vương Thủ Nhân. Dương Minh tiên sinh!

Tiêu Phàm liền cười.

Vương Dương Minh là tác giả của cuốn Lục vương tâm học chi tập, là nhà văn, nhà quân sự, nhà giáo dục, nhà triết học, là bậc nho sĩ nổi tiếng thời nhà Minh, tinh thông nho thích đạo Tam gia, hơn nữa còn là đại sư khí công, hẳn còn là một cao thủ võ học.

Theo ghi chép của ‘Vương thủ Nhân toàn tập’, Minh Võ Tông Chính Đức năm thứ mười bốn, Ninh Vương Chu Thần Hào tạo phản, Vương Dương Minh phụng chỉ xuất quân đi dẹp phản, đêm đến luyện khí công, tiếng dội vang xa làm cả đám quân kinh sợ.

Lưu Mặc liền nói:

- Về thời gian có vẻ cũng đối chiếu được. Vương Thủ Nhân sống vào thời Gia Tĩnh năm thứ 7, cũng chính là năm 1529 Công Nguyên, Đường Dần sống vào thời Gia Tĩnh năm thứ 2 – tức là năm 1524 Công nguyên. Từ Chính Đức năm thứ 16 đến Gia Tĩnh năm thứ 6, Vương Thủ Nhân xây trường học ở quê nhà, hiệu đính cuốn “ Truyện tập lục”. Trong thời gian này có khả năng ông ta sang nước Ngô, và gặp Đường Dần. Tuy không thấy ghi chép lại trong sử sách, nhưng cũng không phải không có khả năng. Với thân phận đại nho sĩ thời đó, ông ta mời Đường Dần vẽ bức tranh quạt thì cũng có thể. Chỉ có điều...

Lưu Mặc nói xong, lại trầm ngâm, xem ra có điều gì khó giải thích.

Không hổ danh là nhân vật đình đám số một trong giới chơi cổ vật ở thủ đô, Lưu Bát gia hiểu tường tận gia thế các danh nhân lịch sử.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Mộ Dương Minh tiên sinh không nằm ở Thanh Sơn, hơn nữa lại là ngôi mộ được địa phương chú trọng bảo vệ, bọn người Tống Hoàn không đến nổi điên mà đi trộm cổ mộ được bảo vệ như vậy.

- Đúng, hơn nữa theo Nhất thiếu suy đoán thì bọn họ trộm mộ ở Thanh Sơn. Dương Minh tiên sinh đúng là sống trong cảnh nội Thanh Sơn, nhưng mộ chí lại không ở Thanh Sơn.

Từ sự tức giận của Tống Hoàn vừa rồi, có thể thấy Tiêu Phàm suy đoán bọn họ trộm mộ ở Thanh Sơn là cực kỳ chính xác. Nếu không, Tống Hoàn cũng không phản ứng kịch liệt như vậy.

Tiêu Phàm cười cười nói:

- Lưu tổng, Dương Minh tiên sinh tinh thông Tam gia đạo, là đại sư khí công, ngài không thấy tuổi thọ của ông ta quá ít sao?

- Đúng vậy, mới 50 mấy, chưa đến 60 tuổi. Tuy người cổ đại thông thường sống không thọ, nhưng đối với một cao thủ võ lâm, tinh thông khí công thì tuổi thọ này quả thực không cao. Ý của Nhất thiếu là..

Ánh mắt của Lưu Mặc đột nhiên lấp lánh, dường như đã nghĩ ra một khả năng nào đó cực kỳ thú vị.

Tiêu Phàm chỉ cười chứ không nói.

Thực tế lịch sử rốt cuộc là thế nào, hậu nhân cũng có thể phán đoán được. Không hẳn là những ghi chép trong sử sách đều chắc chắn tin cậy và chân thực. Trong thời đại khoa học kỹ thuật phát triển như hiện nay, một người giả chết chẳng phải là rất nhiều phiền toái chứ đừng nói chi đến thời cổ đại.

Huyệt mộ của các đại quan Minh triều dần dần chẳng còn bản ghi chép Mộ chí nào, chẳng phải rất kỳ lạ sao?

- Đây nếu đúng là di vật của Dương Minh tiên sinh thì đúng là thú vị.

Lưu Mặc cũng cười rồi lắc đầu nói.

Cho dù là di vật của Dương Minh tiên sinh, xem ra cũng không liên quan nhiều tới Lưu Bát gia. Nếu Tiêu Nhất thiếu quả có hứng thú, thì Lưu Bát gia sẽ không tranh đoạt với Nhất thiếu. Dầu có tranh đoạt được, thì cũng chưa chắc đã sử dụng được.

Đối với loại dương khí mang màu sắc kế thừa đạo giáo này, sự hiểu biết của Lưu Bát gia không chắc là nhiều hơn Tiêu Phàm.

Đúng như Tiêu Phàm nói, loại đồ này, người biết mà mang nó theo thì sẽ là báu vật. Người không biết mà dùng nó, chính là một loại độc dược độc nhất, bùa đòi mạng.

- Lưu tổng, hôm nay làm phiền rồi, thật ngại quá.

Tiêu Phàm xem ra không muốn nói nhiều về chuyện này, đứng lên chấp tay từ biệt.

Lưu Mặc vội vàng đứng dậy đáp lễ, cười nói:

- Nhất thiếu khách khí quá rồi. Nhất thiếu là khách quý nhất ở đây, Lưu Mặc ta muốn mời còn chả được.

Đích thân khách khí tiễn Tiêu Phàm ra đến cửa, nhìn theo Tiêu Phàm và Tân Lâm bước lên chiếc xe nửa hiện đại nửa cổ xưa, chẳng có gì là thu hút.

Tân Lâm nổ máy xe, lạnh lùng nói:

- Lưu Bát gia cũng chẳng tốt lành gì.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Gã ta là người làm ăn, phải lo nghĩ quá nhiều chuyện. Chuyện này cũng không trách gã ta được, gã không muốn đắc tội với cả hai phía.

- Không đắc tội, ít nhất cũng phải nhắc nhở chứ? Cái gã đứng ở đằng sau Tống Hoàn, cũng không dễ chọc đâu.

- Không sao, chúng ta cũng không muốn gây với y, chính là muốn giao dịch thôi.

Tân lâm gật gật đầu, lái xe ra khỏi Thiên Nguyên cư xá.

Tống Hoàn tức đầy bụng, ngồi trên xe vẻ mặt u ám. Vương Nhạn đích thân lái xe, cảm như hến, sợ nói sai một câu cũng làm cho Tống tam ca nổi cơn thịnh nộ.

Tính tình Tống tam ca vốn đã không ôn hòa, nhất là sau khi bệnh, lại càng cáu gắt, các huynh đệ không ít người bị y trách mắng.

Có điều so sánh ra thì Tống tam ca còn tốt hơn Đại Đường gia rất nhiều.

Đại Đường gia yêu quý các huynh đệ thì đúng là yêu quý, khi tức giận cũng đúng là tức giận, chẳng có ai là không sợ.

Xe Vương Nhận lái là một chiếc xe nhỏ, thậm chí còn cũ hơn cả xe của Tân Lâm, tất nhiên là không quá nát. Xe đẹp sẽ thu hút ánh mắt của mọi người, xe quá nát cũng vậy, sẽ khiến mọi người chăm chú.

Trông có vẻ rất bình thường mới là vương đạo khiêm tốn.

Nhưng thấy thế mà không phải thế mới khó, nhất định phải nắm rõ một mức độ nào đó.

Tống Hoàn không có ý trút giận lên Vương Nhận, chỉ có nét mặt thâm trầm, u ám. Chiếc phù mà Tiêu Phàm đưa cho y, cứ để ở đầu xe, cái phù chu sa màu đỏ tươi, đặc biệt chói mắt. Ánh mắt Tống Hoàn nhìn chăm chăm vào chiếc phù, cứ như đang nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm, hận không nuốt nổi.

Chiếc xe vẫn chưa vào thành, men theo một con đường mới mở, rẽ mấy khúc quanh, sau một giờ đồng hồ thì rẽ vào một cư xá ở ngoại ô thành phố. Đẳng cấp của cư xá này không thua cư xá Thiên Nguyên chút nào, là một trong số cư xá cao cấp mới đưa vào khai thác gần đây của công ty bất động sản lớn nào đó của thủ đô. Người nào có thể sống trong cư xá này thì cực kỳ giàu có.

Khung cảnh cư xá khá đẹp, cổng gác cũng rất nghiêm ngặt. Nếu không phải trên chiếc xe có thẻ thông hành ra vào, chỉ sợ sẽ bị bảo vệ chặn lại, tra hỏi cẩn thận.

Những người ở cư xá này, thật chẳng có ai đi loại xe nát này.

BMW, thậm chí là xe đua đẳng cấp mới nhất đều có thể thấy bất cứ lúc nào trong cư xá, giống như nhiều năm trước có nhiều xe đạp để trong trường, không có gì khác thường cả.

Chiếc xe chạy vào một tòa biệt thự độc lập, so về kiến trúc tự nhiên thì không thể sánh bằng biệt thự “Thiên tự số 1” của cư xá Thiên Nguyên. Nhưng ở trong cư xá này, đã coi như là một biệt thự lớn cực kỳ xa hoa rồi.

Trước khi xuống xe, Tống Hoàn cầm lấy chiếc phù, dáng vẻ rất cẩn thận, tựa như sợ sẽ làm hỏng nó.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi, vội vã của Tống Hoàn đi vào tòa biệt thự, Vương Nhạn không kìm lòng nổi mà lắc lắc đầu.

Tam ca hôm nay quả thật quá mất mặt.

Thật không biết Đại Đường gia nghe chuyện này xong sẽ có phản ứng thế nào. Đại Đường gia có tiếng bao che yếu điểm, khả năng là Nhất thiếu họ Tiêu đó sẽ gặp phiền phức rồi.

Làm không tốt còn có thể là phiền phức rất lớn!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đại Đường Gia Của “Yên Chi Xã”

Chương 129: Đại Đường Gia Của “Yên Chi Xã”

Sáng hôm sau, một chiếc Mercedes Benz màu đen mới tinh bóng loáng chạy vào Thất Tinh quan.

Xe đổi chủ người không đổi.

Tiêu Phàm vẫn trang phục xanh nhạt, giày vải đen. Tân Lâm cũng vẫn quần bò áo phông, tóc đen xõa vai. Hai người như vậy xem ra không sánh nổi với

chiếc xe Mez sang trọng đẹp đẽ kia.

Nhất Hành tiên sinh đến uống trà ở Thất Tinh trà lầu tất nhiên vẫn phải cải trang.

Nếu Tiêu Nhất thiếu uống rượu giải trí với đám con ông cháu cha Tiêu nhị ca, Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử thì phải thay đổi trang phục chứ.

Tiêu Phàm lại chẳng muốn thêm phiền phức.

Điều kinh ngạc nhất vẫn là ông chủ Thái Phong của Thất Tinh trà quán. Trên danh nghĩa, Thái Phong cũng là đạo sĩ của Thất Tinh quan, trên thực tế thì Thất Tinh trà quán là y thầu lại từ cậu em vợ của trụ trì Thất Tinh quan. Để trốn thuế, Thái Phong cũng trở thành người xuất gia, nhận bằng đạo sĩ của Cục tôn giáo.

Đối với bên ngoài, Thất Tinh trà quán không phải là đơn vị mang tính doanh nghiệp, chỉ là nơi mà khách qua đường mệt mỏi nghỉ chân, uống trà tán dóc, đạo quán thu chút chi phí hợp lý, đến tiền trà thuốc còn không đủ, nói gì đến chuyện nộp thuế chứ.

Nhiều năm nay, Tiêu Phàm bình thường rất ít khi xuất hiện ở những nơi công cộng giữa thủ đô, nhưng lại là khách quen của Thất Tinh trà quán.

Phải nói thật rằng, Thất Tinh quán giờ càng ngày càng giống một nơi kinh doanh, khách đến cũng đủ loại người, đã chẳng còn không khí thanh tịnh yên bình như trước nữa.

Đây là công của Thái Phong.

Thái Phong không thể vừa giả làm đạo sĩ, vừa giả làm người kinh doanh, y là người rất có đầu óc. Sau khi y tiếp nhận quyền kinh doanh Thất Tinh trà quán, Thất Tinh trà quán nhanh chóng dựa thế các doanh nghiệp lớn, liên

tiếp tung ra các chiêu thu hút các thương gia hay khách hàng. Hơi thở thương nghiệp hóa của Thất Tinh trà quán ngày càng rõ rệt.

Tất nhiên, cái gọi là hơi thở kinh doanh chính là chỉ về hoàn cảnh và sự thay đổi. Thất tinh trà càng ngày càng nổi bật.

Đây cũng là một kiểu mách khéo làm ăn.

Các ông chủ, chủ tịch hay thành phần trí thức sống trong các đô thị hiện đại cần một nơi để giải trí thư giãn đặc biệt như thế. Thất Tinh trà quán so với mấy năm trước, quy mô lớn hơn rất nhiều, xây thêm mấy đình trà trên mặt nước, bên cạnh là núi giả, đá lạ, dưới chân thì nước chảy róc rách, khung cảnh tuyệt đẹp.

Cái gọi là hơi thở kinh doanh chính là chỉ thu phí của những trà đình đó.

Thu phí của trà đình đắt hơn nhiều so với phòng riêng hay chỗ uống trà bình thường, là chỗ thưởng trà VIP của Thất Tinh trà quán, giá cả thì đắt hơn nhiều. Thưởng trà ở đình trà trên mặt nước của Thất Tinh quán là một kiểu thể hiện và chứng minh thân phận và địa vị.

Vốn dĩ là đến Thất Tinh quán uống trà, điều chú ý chính là cảnh thanh tịnh chốn đào nguyên, kiểu ngồi mà như thoát tục.

Nay những cảnh loại này cũng bị Thái Phong cho phá bỏ hết.

Nhưng bây giờ, nơi này lại là nơi tụ họp giải trí của những người lắm tiền.

Tiêu Phàm cảm thấy không lâu sau, chính hắn cũng không muốn đến Thất Tinh trà quán nữa. Thất Tinh trà quán lúc này dần dần đã không còn khác biệt nhiều so với quán trà trong nội thành nữa rồi.

Nhưng trong mắt Thái Phong, sự thay đổi của Tiêu Phàm làm y giật mình.

Thái Phong quen Tiêu Phàm, biết Tiêu Phàm là cán bộ của Cục quản lý tôn giáo. Đó là một lần tình cờ, Thái Phong có việc ở văn phòng tôn giáo, gặp đúng lúc Tiêu Phàm đi làm ở Cục. Tiêu Phàm cả năm thấy mặt ở Cục tôn giáo không được mấy ngày, thế nào lần đó lại đi lại đụng mặt Thái Phong, cũng coi như có duyên.

Thái Phong là người làm ăn rất khôn ngoan. Từ đó về sau liền nhớ kỹ Tiêu Phàm. Chỉ cần Tiêu Phàm đến Thất Tinh trà quán giải trí, y lúc nào cũng dành cho Tiêu trưởng phòng một chút ưu đãi.

Mức độ ưu đãi không nhiều, nhưng cũng là ân tình nho nhỏ, không ai để ý chút tiền, quan trọng là có được coi trọng không.

Trong kinh doanh, để khách hàng có cảm giác mình được coi trọng chính là một bí quyết quan trọng. Bất cứ một chỗ kinh doanh nào, chỉ cần làm được điều này, việc làm ăn không thể không phát đạt.

Tiêu Phàm không để ý việc này, nhưng cũng không giải thích rõ với Thái Phong rằng hẳn không cần ưu đãi.

Tất cả cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Thái Phong cũng biết Tiêu Phàm không có quyền ở Cục Tôn giáo, nên mỗi lần chỉ dành một chút ưu đãi nho nhỏ. Như vậy cũng đủ rồi, người làm ăn đều hiểu nguyên tắc đầu tư để sinh lợi.

Có điều Thái Phong không ngờ đến, lần này Tiêu Phàm đi xe Mercedes mới cứng tới.

Loại Mercedes này là loại xe mà Thái Phong thích nhất trong mơ, cũng là mục tiêu lớn nhất của y trong thời gian tới. Ngắm nó mà nghĩ đến một ngày, mình cũng có thể lái một chiếc xe hoành tráng như thế.

Đây mới là sự thể hiện thân phận và địa vị.

Làm thế nào mà một cán bộ cấp Trưởng phòng của Cục tôn giáo như Tiêu Phàm bỗng nhiên thay đổi sang trọng, xa hoa thế kia.

Thái Phong chưa kịp nghĩ, một chuyện khác lại làm y trợn mắt há mồm.

Lưu Bát gia bất ngờ từ trong trà quán bước ra, đón Tiêu Phàm.

Thái Phong quen Lưu Mặc.

Địa vị của Lưu Bát gia trong giới văn vật thủ đô là không thể nghi ngờ.

Thái Phong cũng thích chơi cổ vật, trong điều kiện kinh tế cho phép, cũng sưu tầm một số đồ vật. Tính ra so với tiền gửi ngân hàng thì mức độ giá trị của những đồ này không lớn, nhưng ít nhất cũng có giá trị bảo đảm.

Đối với Lưu Bát gia, Thái Phong tôn sùng thật sự.

Y tôn sùng tất cả những người có tiền.

Mỗi lần Lưu Bát gia đến trà quán, Thái Phong đều lên thăm hỏi mấy câu, có thể xúc động cả buổi. Lưu Bát gia cũng rất hòa nhã, không hề tự cao tự đại. Nhưng Thái Phong biết, không tự cao tự đại chính là tự cao tự đại nhất. Cái gọi là “bình dị gần gũi” là hình dung từ đặc biệt của những nhân vật tầm cỡ.

Người kéo xe như người anh em thì lấy tư cách gì mà “bình dị gần gũi” chứ?

Thái Phong có năm mơ cũng không nghĩ nổi, Lưu Bát gia lại có thể tự mình đi nghênh đón người khác.

Điều này thật quá điên rồ.

Hơn nữa người được nghênh đón lại là Tiêu Phàm, một cán bộ cấp Trưởng phòng nhỏ bé chẳng ai biết đến của Cục tôn giáo.

Tiêu Phàm đối với sự khách khí của Lưu Bát gia, lại không chút nghi ngờ, chào hỏi Lưu Bát gia, hàn huyên một câu, liền là bước đi về phía trước, Lưu Bát gia bồi ở bên cạnh Tiêu Phàm.

Trong mắt Thái Phong, điều này thể hiện rõ ràng rằng, thân phận của Tiêu Phàm còn cao hơn Lưu Bát gia, lai lịch chỉ sợ cũng lớn hơn.

Không ngờ bản thân mình từ trước đến giờ toàn nhìn lầm rồi.

Vị Tiêu trưởng phòng này mới là nhân vật tầm cỡ thực sự.

Đối với những rối rắm trong lòng Thái Phong, Tiêu Phàm, Lưu Mặc đương nhiên không để ý đến, cứ đi thẳng đến đình trà ở trên mặt nước. Lưu Bát gia tự mình pha trà, trà Phổ Nhĩ cao cấp nhất.

Chỉ riêng một lần pha trà Phổ Nhĩ, Lưu Bát gia đã tiêu hơn mười ngàn đồng.

Đúng là thú vui của kẻ lắm tiền.

Thái Phong thấy, đây không phải là uống trà mà là đốt tiền.

Là người quản lý thực sự của trà quán, Thái Phong cũng từng thưởng thức cực phẩm Phổ Nhĩ, dường như cũng không có gì khác biệt đặc sắc. Tuy y là người phụ trách Thất Tinh trà quán, nhưng lại không phải người trong nghề, biết thưởng trà.

Y chỉ biết làm ăn.

Thưởng trà cần nhất là khung cảnh, cái này không thể miễn cưỡng, gượng ép được.

Đánh chết Thái Phong cũng không tin, giá tiền của một lần pha trà Phổ Nhĩ thật sự có thể lên đến mười ngàn đồng, thậm chí mấy chục ngàn đồng.

Lăng xê thôi!

Người có tiền thì đốt sạch, người lo cái gì.

Nhìn thấy tư thế này, thậm chí Thái Phong cũng không dám lên nói chuyện. Một nhân vật tầm cỡ như Lưu Bát gia cũng phải xun xoe, thì mình trước đây thật sự quá tùy tiện vô lễ rồi. Ai biết được từ trước giờ Tiêu Phàm có để ý hay không?

Nếu chẳng may để ý, lần này tự mình chẳng phải là tự tìm phiền phức sao.

- Nhất thiếu, khoan hãy nói, chiếc phù của ngài rất linh ứng. Mới sáng nay, bên kia đã có tin tức, muốn hẹn ngài gặp mặt đó.

Lưu bát gia mỉm cười mang cho Tiêu Phàm một tách trà sóng sánh màu vàng, nói. Động tác nhẹ nhàng, vô cùng tao nhã.

Ở những chỗ đông người, Lưu Bát gia trước nay đều mang phong thái của một vị thân sĩ thư thái, mơ hồ lộ ra khí chất quý tộc nói không rõ ràng.

Điều này cũng là bình thường.

Chơi cỗ vật mà thành nhà giàu mới nổi, đó mới nực cười.

Uẩn tình bên trong của Lưu Bát gia, người bình thường không phải ai cũng suy đoán được.

Trong trà đình, ba người bọn họ ngồi hai bên. Tân Lâm vẫn giữ thân phận “Hộ vệ” như trước, tuyệt không ngồi chung với Tiêu Phàm. Người của Thất Diệu cung có quy tắc, môn phái kế thừa càng lâu đời thì quy tắc càng nghiêm ngặt.

Có một số quy tắc nếu như đánh mất, thì cả môn phái coi như cũng cơ bản đoạn tuyệt.

Nhưng ở một chỗ bốn phía không thấy được như trà đình lại ẩn nấp không ít cao thủ.

Bất kể đi đến đâu thì an toàn vẫn là số một.

Đây cũng là nguyên tắc của Lưu Bát gia. Nếu người chẳng còn thì có nhiều tiền nữa, cổ vật có quý nữa cũng còn ý nghĩa gì?

Lưu Bát gia tranh giành cực khổ như vậy để tích cóp gia tài giàu có không thể nào để đến một ngày bị người khác cướp đi, có cho cũng chỉ có thể cho con cháu gã.

Có điều, Lưu Bát gia tin tưởng, với bản lĩnh của gã và các biện pháp bảo vệ nghiêm mật, người bình thường muốn hại gã quả thật không dễ dàng.

Đến Gia Cát Ánh Huy cũng không vào được phòng bảo hiểm ngầm của gã.

Nguyên tắc bảo vệ cao nhất của đội bảo an không phải là bảo vệ sự an toàn của hầm bảo hiểm, mà ưu tiên số một là bảo vệ sự an toàn tính mạng của Lưu Bát gia.

Tiêu Phàm cầm tách trà, uống một ngụm, mỉm cười nói:

- Mọi thứ đều theo nhu cầu cả thôi.

Lưu Bát gia gật đầu cười, che dấu sự kinh ngạc trong lòng mình khá tốt.

Thật ra không phải sáng sớm nay gã nhận được cuộc điện thoại kia, mà lão đại của Thiên Nhân Tổng tam ca đã gọi từ tối qua, đích thân Đại Đường gia của “Yên Chi xã”(đoàn thể trộm mộ lớn nhất trên giang hồ) gọi điện thoại cho gã.

Đại Đường gia khách khí nhờ Lưu Bát gia sắp xếp một cuộc hẹn, nói là muốn gặp mặt Tiêu nhất thiếu nói chuyện.

Lưu Bát gia không dám chậm trễ.

Gã có thể coi thường Tống Tam, nhưng tuyệt đối không thể như vậy đối với vị Đại Đường gia, danh chấn giang hồ của “Yên Chi xã” này.

Tính khí không tốt của vị Đại Đường gia này đã có tiếng trên giang hồ.

Hễ ai từng đắc tội với Đại Đường gia, dù là vô tình hay cố ý, cũng không có một kết cục tốt.

Lưu Bát gia thật sự rất muốn biết, chiếc phù mà Tiêu Phàm đưa cho Tống Tam, rốt cuộc có ma lực gì đặc biệt mà đến Đại Đường gia của “Yên Chi xã” cũng không kìm nén được, vội vã hẹn gặp Tiêu nhất thiếu.

Gần đây rất ít chuyện khiến Lưu Bát gia hứng thú nhiều đến vậy.

Trời hôm nay khá đẹp, tiết xuân ấm áp, muôn hoa đua nở, đúng là rất hợp với việc du ngoạn ngoại ô thưởng thức trà. Khách của Thất Tinh trà quán không ít, trong đó có khách đến du ngoạn dạo quán, một thì đi dạo quanh trà quán. Nói thật thì trà quán đã là cảnh quan đẹp nhất của Thất tinh quan, còn thu hút khách hơn cả Thất Tinh quan.

Hai cô nương vừa cười vừa nói từ đằng kia bước tới.

Hai người đều còn rất trẻ.

Vị cô nương lớn tuổi kia ước chừng hai lăm hai sáu tuổi, ăn mặc nho nhã, là người đẹp trí thức điển hình. Cô nương kia có thể là em gái cô ấy, mặc chiếc áo len màu đỏ, chiếc quần đen bó sát hấp dẫn, đôi giày màu trắng to, tóc dài xõa vai, tay cầm một chiếc quạt gấp. Nhìn dáng vẻ sôi nổi, hoạt bát thì nhiều nhất cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt thanh tú, mỹ miều, quả thật là trang tuyệt sắc giai nhân.

Hai cô nương cười cười nói nói bước tới, cô bé mặc áo đỏ liếc nhìn Tân Lâm, liền cười hì hì bước vào trà đình.

- Chị, chị thật là xinh đẹp!

Giọng nói trong trẻo, hồn nhiên giống như chuông bạc, cực kỳ êm tai, cực kỳ dễ chịu.

Mặt Lưu Bát gia thoáng vẻ vô cùng kỳ lạ.

Tân Lâm liếc nhìn cô ta một cái, thần sắc thản nhiên, giọng nói cũng lạnh lùng.

- Đại Đường gia, không dám nhận!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đệ Nhất Nữ Ma Đầu

Chương 130: Đệ Nhất Nữ Ma Đầu

Mỹ nữ áo đỏ khẽ nhú đôi mắt phượng tuyệt đẹp, lập tức nhếch miệng nói:

- Hóa ra người đã sớm biết ta, chơi không vui, thật là chơi không vui mà..
A, Bát gia, có phải ngài để lộ tin tức không?

Lưu Bát gia cười ha hả, hai tay thí lễ, nói:

- Đại Đường gia, cái này thì người trách nhầm ta rồi, muốn trách thì trách chính Đại Đường gia, tiếng tăm quá lớn..haha

Không ngờ tiểu nha đầu xinh đẹp tuyệt trần, mới nhìn tưởng vị thành niên, lại chính là người mà giang hồ nghe danh có tiếng, Đại Đường gia của Yên Chi xã, Yên Chi Hồng, hiệu xưng “ giang hồ đệ nhất ma nữ”.

Tân Lâm thản nhiên nói:

- Chả trách Tống Tam thích giả bộ trẻ trung.

Ý câu nói này chính là: Thượng bất chính hạ tắc loạn. Có Đại Đường gia thích giả bộ trẻ tuổi như , thì Tống Tam ca cũng không khác gì.

Yên Chi Hồng liếc Tân Lâm một cái, cười như không cười, nói:

- Tỷ tỷ, tuy rằng tỷ tỷ rất xinh, nhưng cũng không thể nói lung tung được. Ta ít tuổi, lòng dạ cũng nhỏ nhen, rất hay ghi hận, tỷ tỷ đã đắc tội với ta rồi đó.

- Uhm.

Tân Lâm vẫn thản nhiên đáp một tiếng.

Đôi mắt to long lanh như nước của Yên Chi Hồng thoáng nheo lại.

Tiếng “ừ” này của Tân Lâm thật sự làm tổn thương người ta. Cho dù Tân Lâm hoàn toàn phớt lờ sự uy hiếp của cô hoặc là mỉa mai đáp trả cũng đều nằm trong suy tính của Yên Chi Hồng, duy chỉ có từ “ừ” thản nhiên này làm người ta thật khó chịu.

Tân Lâm vốn dĩ chẳng để ý đến sự uy hiếp của cô ta.

Trong mắt Tân Lâm, cô ta chỉ là tiểu cô nương bình thường cũng được, là “Đệ nhất nữ ma đầu” danh chấn giang hồ cũng được, chẳng có gì phải lo. Bất kể người có chiêu thức gì, cứ giờ chiêu thoải mái, ta tiếp hết.

- Tỷ tỷ, người kiêu hãnh lắm.

Yên Chi Hồng vẫn cứ cười hì hì mà nói. Bất kể diện mạo, cách ăn mặc hay lời nói cử chỉ, thì Đại Đường gia của “Yên Chi xã” danh chấn giang hồ đều là một tiểu cô nương, rõ ràng là chưa thành niên.

- Những cô gái xinh đẹp thường rất kiêu ngạo, ta cũng thế thôi.

- Đại Đường gia, cô tìm nhằm người rồi, người có thể chữa bệnh cho cô là anh ấy, không phải ta. Ta chỉ biết giết người, không biết cứu người đâu.

- Vậy sao? Thế thì giống tính cách của ta đó. Ta cũng chỉ thích giết người, không thích cứu người. Tỷ tỷ, ta tin chúng ta sau này sẽ là bạn tốt đấy.

Yên Chi Hồng cười nói, dáng vẻ cực kỳ ngây thơ khờ khạo, không có chút xảo trá.

Thế nhưng hai tiểu cô nương xinh đẹp động lòng người như thế mà cứ mở miệng chỉ nói “giết người”, nghe được bất kể thế nào cũng có vài phần kỳ lạ. Nhưng điều mà hai cô nói đi nói lại, chính là sự thật.

Lông mày Tân Lâm hơi nhíu lại, không nói gì nữa.

Tính cách cô trái ngược hẳn với Yên Chi Hồng. Tân Lâm không thích nói chuyện, những lúc không thể không nói thì câu từ cực kỳ ngắn gọn, tuyệt đối không rườm rà. Đại Đường gia Yên Chi Hồng lại là người hay nói, từ lúc bước vào trà đình, cô nói suốt. Lưu Bát gia chỉ nói có một câu. Tiêu Phàm đến cơ hội nói xen vào cũng không có, chỉ có thể thông thả thưởng trà.

- A, phải rồi, ta quên mất là hôm nay ta đến không phải gặp mỹ nữ, mà là gặp anh đẹp trai.

Nói xong, nhún nhảy đến trước mặt Tiêu Phàm, giơ bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt thí lễ hai cái.

- Xin chào anh đẹp trai!

Tiêu Phàm đứng dậy, cúi thấp người đáp lễ, mỉm cười nói:

- Xin chào Uyển cô nương.

- Ai da, anh đẹp trai, người có thể không cần trịnh trọng như vậy không? Uyển cô nương Uyển cô nương, ta nghe nổi hết da gà . Ta tên Uyển Thiên Thiên, gọi ta là Thiên Thiên được rồi.

Uyển Thiên Thiên nghiêng đầu, vẻ mặt lại như cười như không, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, sáng lấp lánh như trân châu, tương phản với đôi môi đỏ kiêu diễm, cộng lại tạo thành sức hấp dẫn chết người.

Tiêu Phàm khẽ thở dài.

- Ai, anh đẹp trai, thở dài gì thế? Xem thường ta sao? Làm cho người thất vọng rồi phải không?

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu nói:

- Ta chỉ có chút lo lắng cho giới nam nhi mà thôi.

Vẻ ngoài của Uyển Thiên Thiên thanh khiết kiêu mị như thế, nhìn qua thật sự là rất dễ bắt nạt, chỉ cần đàn ông không bản lĩnh, hôm nay gặp dáng vẻ này của cô ta, chỉ e là đều sinh lòng tà niệm. Một khi mà rơi vào tay “đệ nhất nữ ma đầu”, thì không chết cũng bị lột da.

Uyển Thiên Thiên vừa nói rất rõ ràng, rằng cô ấy chỉ thích “giết người”, không thích cứu người

Uyển Thiên Thiên kinh ngạc, thán phục nói:

- Không ngờ anh đẹp trai lại thương người oán trời như thế, Bát gia, rốt cuộc có phải bằng hữu của ngài không? Ngài sao có được loại bằng hữu tốt này? Bỏ tất sống a.

Lưu Mặc cười khỗ nói:

- Đại Đường gia có phần quá coi thường Bát gia ta rồi, ta đã có thể có bằng hữu như Đại Đường gia thì tự nhiên cũng có thể có bằng hữu là Bồ tát sống. Cũng chẳng có ai quy định, bằng hữu của Lưu Bát ta chỉ có thể là kẻ xấu a.

- Chắc chắc, Bát gia, ngài bây giờ nói chuyện càng ngày càng sắc bén rồi, mắng người không thềm nói lời thô tục, giỏi lắm, chả trách việc làm ăn của ngài ngày càng lớn, làm đường sống của anh em huynh đệ ngày càng nhỏ lại a.

Uyển Thiên Thiên nghiêng đầu, giơ ngón tay cái xanh mướt về phía Lưu Mặc.

- Đại Đường gia nặng lời rồi, lộc nhà ai nhà đấy hưởng, đây là quy tắc trong làm ăn. Chỉ cần Đại Đường gia cho người mang đồ tới, Lưu Bát ta vẫn không nói một lời. Hôm qua chính Tống Tam ca không dám bán, ta cũng không giữ y.

Lưu Bát gia cười nói, lời lẽ khách khí, nhưng không chút hàm hồ.

Uyển Thiên Thiên quả là “Đệ nhất ma nữ” mà quỷ gặp quỷ ghét. Lưu Bát gia cũng không phải loại người ăn chay.

- Phải, chuyện hôm qua, không thể trách ngài. Có điều, có vẻ cũng không thể trách Tống Tam ca..

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nói:

- Thiên Thiên cô nương, cô nhất định muốn trách ta thì ta cũng không có cách nào biện hộ.

- Thiên Thiên cô nương?

Uyển Thiên Thiên bất giác đập vào đầu mình, than một tiếng.

- Tiêu công tử, Tiêu nhất thiếu, ngài không thể không nghiêm túc được sao? Gọi ta một tiếng Thiên Thiên, ta cũng không dựa vào ngài, sẽ không khóc, không gào lên đòi làm bạn gái ngài đâu, ngài yên tâm đi.

Tân lâm lạnh nhạt nói:

- Đại Đường gia, ai cũng có quy tắc của mình, chẳng lẽ ai cũng phải theo quy tắc của cô sao?

- Không, không chắc!

Uyển Thiên Thiên lập tức lắc đầu, ngồi xuống đối diện với Tiêu Phàm.

- Uyển cô nương cũng được, Thiên Thiên cô nương cũng thế, ngài thích gọi thế nào thì gọi thế, ta muốn nghe thế nào thì nghe thế.

Tân Lâm gật gật đầu, trở lại dáng vẻ yên lặng.

- Uyển Thiên Thiên vừa ngồi xuống, Lưu Bát gia lập tức đưa một tách trà vàng sánh đến trước mặt, lại nói với cô nương xinh đẹp khoảng hai lăm hai sáu tuổi đi cùng với Uyển Thiên Thiên: Nhị Đường gia, mời ngồi.

Không ngờ mỹ nhân nhìn giống trí thức này lại là Nhị Đường gia của Yên Chi xã.

Hai vị Đường gia thanh danh hiển hách trong giới trộm mộ của Yên Chi xã lại đều là nữ nhân, hơn nữa tuổi lại không lớn.

Mỹ nhân khoát tay, cười nói :

- Không cần, Bát gia, ta đứng được rồi.

Nói rồi bước khoan thai đến đứng phía sau Uyển Thiên Thiên không xa, cách xa chỗ Tân lâm.

Thật sự, vị Nhị Đương gia này của Yên Chi xã cũng được xem là một đại mỹ nữ, khuôn mặt cân đối hài hòa, dáng người mảnh mai, mềm mại, đoan trang nho nhã, phong thái nhã nhặn, lịch sự, so với Đại Đương gia Uyển Thiên Thiên thì hoàn toàn khác biệt.

Điều quan trọng nhất là cô ấy tuân thủ quy tắc.

Nếu như Tiêu nhất thiếu có nha đầu bên cạnh hoành tráng, thì Yên Chi Hồng sao có thể không có nữ nhân trung thành cấp dưới chứ?

Đừng thấy vẻ cười khì của Uyển Thiên Thiên giống như không để ý mọi thứ. Thể diện này, không thể làm mất.

Hơn nữa, không thể mới đến đã thua Tiêu Phàm về khí thế.

Lưu Bát gia âm thầm lắc đầu.

Yên Chi xã dưới trướng Uyển Thiên Thiên, mấy năm nay cũng phát triển nhanh, khí thế kinh người. Chỉ là hành sự có phần phách lối, nhất là Uyển Thiên Thiên thủ đoạn độc ác vô tình, gây thù chuốc oán trên giang hồ không ít.

Trong mắt của vị đại thúc bốn mươi mấy tuổi điềm đạm khác thường Lưu Bát gia này, đây là “lấy họa chi đạo”.

Suy cho cùng thì thời đại khác rồi, Uyển Thiên Thiên võ công cao tới đâu, ra tay tàn độc hơn đi nữa cũng không thể tự khoe khoang “vô địch thiên hạ”. Thời đại vũ khí nóng và thời đại vũ khí lạnh, có sự khác biệt rõ ràng.

Nhưng đây là việc của người Yên Chi xã, Lưu Bát gia cũng không tiện lên tiếng.

Hơn nữa, gã sao phải lên tiếng?

Yên Chi xã có suy sụp thật sự, thì Lưu Bát gia cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Thời buổi bây giờ, quá nhiều kẻ trộm mộ.

Ai cũng biết, đây là con đường phát tài, hơn nữa lại là phát tài lớn. Tuy rằng vô cùng mạo hiểm, nhưng không dọa được những kẻ thật sự gan to mật lớn.

Ngược lại, không có đoàn thể trộm mộ có thể lực khổng lồ, có tổ chức nghiêm ngặt như Yên Chi xã, quân lính tản mác khác không hợp thành quy mô, Lưu Bát gia khi lấy hàng, có thể ép giá càng thấp, lợi ích cũng càng lớn hơn.

Lưu Bát gia còn nghe nói rằng, Yên Chi xã là một môn hộ độc lập, tự lo liệu đường dây tiêu thụ, đang tích cực liên hệ với một số điểm đấu giá ngầm ở trong nước và điểm đấu giá lớn ở nước ngoài. Nếu bọn họ thành công, thì việc làm ăn của Lưu Bát gia đúng là bị đả kích.

“Sinh sản cung cầu” đều là một con đường, còn muốn Lưu Bát gia là người trung gian làm gì chứ?

Dẫu sao việc này cũng mới chỉ là nghe nói. Mặt Lưu Bát gia không chút mảy may thể hiện ra.

- Anh đẹp trai...

- Ta họ Tiêu, Tiêu Nhất Hành.

Tiêu Phàm mỉm cười cắt ngang lời Uyển Thiên Thiên.

Thực tình thì nghe ba từ ”anh đẹp trai” cảm thấy có chút lạ lạ. Cũng may là hôm nay Uyển Thiên Thiên cũng trang điểm nhẹ nhàng, mềm mại, nếu không Tiêu sư ca thật sự cũng không tiêu hóa nổi.

- Ta biết, ta thích gọi người như thế, vừa rồi chẳng phải vị tỷ tỷ này đã nói rồi sao, ai chả có nguyên tắc của mình, ta ko quản được người khác, chẳng lẽ cũng quản không được bản thân mình sao?

Uyển Thiên Thiên nhẹ vung tay, bữu môi nói.

Tiêu Phàm bắt đầu cảm thấy đầu óc có chút căng thẳng.

Bao nhiêu năm du ngoạn giang hồ, kết giao không ít với đủ loại bằng hữu giang hồ, nhưng “Đệ nhất ma nữ” như vậy của Yên Chi xã, Tiêu Phàm mới gặp lần đầu.

Uyển Thiên Thiên chẳng phải là một thiếu nữ thuần khiết thực sự, trong suy nghĩ của Tiêu Phàm đã xác định rất rõ ràng --- nữ ma đầu!

Trên giang hồ, lời đồn về thủ đoạn độc ác vô tình của Uyển Thiên Thiên thực sự quá nhiều. Hảo hán chết dưới tay cô ta không phải một hai người. Nếu Tiêu Phàm mà xem cô ta là tiểu cô nương, thì quả thật khó mà làm được.

- Người gọi ta Thiên Thiên, ta gọi người Tiêu nhất thiếu!

Uyển Thiên Thiên mắt nhìn Tiêu Phàm, cười khanh khách, cười đến mức tựa như tiểu hồ ly bắt trộm được mười tám con gà mẹ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ghen

Chương 131: Ghen

- Đại Đường gia, người nói vào việc chính đi, thời gian của mọi người đều rất quý báu.

Tân Lâm nhắc một câu, giọng vẫn lạnh lùng.

Uyển Thiên Thiên liếc nhìn Tân Lâm, khóe miệng lộ vẻ tươi cười:

- Tỷ tỷ, tỷ còn nóng vội hơn ta. Phải rồi, ta còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của tỷ.

- Tân Lâm

- Tân tỷ tỷ xin chào!

Uyển Thiên Thiên giơ tay về phía Tân Lâm, tươi cười rạng rỡ.

- Thiên Thiên cô nương, tối qua Tổng tiên sinh hẳn là đã đưa cho cô chiếc phù của ta rồi chứ?

Tiêu Phàm quyết định đi thẳng vào vấn đề.

- Anh đẹp trai , ai vẽ cái phù đó nhỉ? Không phải người chứ? Nhìn người không giống một đạo sĩ mà.

Tiêu Phàm đã không nhường, kiên quyết không chịu thỏa hiệp thì Uyển Thiên Thiên cũng đành phải tiếp tục gọi hắn là “anh đẹp trai” , điệu bộ cười cợt, rõ ràng có chủ ý trêu chọc.

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

- Thiên Thiên cô nương, sở dĩ tôi đưa chiếc phù chính khí cho cô vì hi vọng có thể giúp cô giảm bớt sự đau đớn khi bệnh phát tác. Tất nhiên là cũng muốn giao dịch với cô.

- Giảm bớt sự đau đớn khi bệnh ta phát tác ư? Anh đẹp trai, câu này ta nghe không ổn nhỉ? Chúng ta lần đầu gặp mặt, trước nay ta cũng chưa đắc tội với người, người cứ mở miệng là rửa ta, như vậy là không được đâu.

Uyển Thiên Thiên nũng nịu cười như trước, trong đôi mắt to long lanh nước bỗng thoáng qua tia nhìn sắc sảo, linh hoạt cực điểm. Giờ khắc này, mới là phong thái thực sự của giang hồ đệ nhất nữ ma đầu.

Tiêu Phàm gật đầu nói:

- Thiên Thiên cô nương, ta không có ý soi mói chuyện riêng của cô. Hôm qua, ta cũng gặp Tổng tiên sinh lần đầu, thấy tình hình âm sát trong người anh ta cực rõ ràng. Mấy năm nay, những nơi mà anh ta tiếp xúc với âm sát thật sự là quá nhiều. Thiên Thiên cô nương, nghề này của các người, có quy tắc của tổ tông, tần suất vào những nơi âm sát không được quá cao, nếu tần suất quá cao, cho dù người có thuật trừ tà cao minh đến đâu, cũng khó chống đỡ được sự tấn công từ từ của âm sát khí, đặc biệt là mộ phần của các đại sư phong thủy càng không thể tùy tiện ra vào. Ngôi mộ ở Thanh Sơn lần này, các người quả thật không nên vào, quấy rầy âm linh của Dương Minh tiên sinh, sức mạnh bất lại của âm sát khí, chắc chắn sẽ nằm ngoài dự đoán của các người.

Uyển Thiên Thiên không cười nữa, ngồi thẳng người, hai mắt lóe sang, nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm

- Anh đẹp trai, người đừng nói với ta, đây là người dùng thuật phong thủy để suy đoán ra đấy.

Giọng nói trở nên hơi lạnh lung.

Lưu Bát gia kinh ngạc nói:

- Nhất thiếu, đó thực sự là huyết mộ của Dương Minh tiên sinh ư?

Vương Dương Minh mộ rõ ràng là ở tỉnh Đông Hải, là đơn vị giữ gìn những văn vật trọng điểm của quốc gia.

Tiêu Phàm nói:

- Có thể thấy từ nội dung chiếc quạt mà Đường Dần vẽ và hơi thở trên khóa ngọc mà Tống tiên sinh đeo. Thanh Sơn là nơi có nhiều khả năng là huyết mộ thật sự của Dương Minh tiên sinh.

Vương Dương Minh là một trong những tác giả của trường phái phong thủy lý luận tâm học, thậm chí có thể nói là tổ sư sáng lập thật sự của trường phái này, danh tiếng còn lớn hơn vị tổ sư trường phái tâm học là Lục Cửu Uyên tiên sinh.

Trong “ Vô cực thuật tàng” có một chương hoàn chỉnh ghi chép có liên quan đến phong thủy lý luận của trường phái tâm học, Tiêu Phàm đã từng thâm nhập nghiên cứu. Các lý luận Vô Cực truyền lại, vốn là thu thập rộng rãi những sở trường của dân chúng, trước nay đều không cấm đệ tử môn nhân nghiên cứu sự kế thừa và lý luận của các trường phái phong thủy thuật tướng khác.

Đúng là quan điểm của môn phái là hàng rào lớn nhất ngăn cản sự tiến bộ.

Là chương giáo chân nhân đời thứ sáu mươi tư của Võ Cực Môn, lấy được khóa trường mệnh đeo trên ngực của Dương Minh tiên sinh sau khi chết, có thể cảm nhận rất rõ ràng nhiều hơi thở của trường phái tâm học còn lưu lại trên khóa ngọc.

Phân tích theo trình độ cao thâm về thuật pháp phong thủy của Dương minh tiên sinh cùng với thân phận của đại tông sư luyện khí, đối với ghi chép liên quan đến việc Dương Minh tiên sinh qua đời mà lịch sử để lại, Tiêu Phàm luôn giữ một thái độ: đại tông sư như vậy, không có lý do nào mà không thể không sống đến 60 tuổi.

Đại Minh Gia Tĩnh năm thứ 7, Dương Minh tiên sinh bệnh nặng, trên đường về quê nhà thì qua đời ở cảnh nội Thanh Sơn. Tiêu Phàm cứ cảm giác trong chuyện này hẳn có ẩn tình gì khác, còn ẩn tình như thế nào thì niên đại đã quá lâu, cũng không dám suy đoán lung tung.

Uyển Thiên Thiên cười nhạt một tiếng:

- Cho dù là huyết mộ thật sự của Vương Dương Minh, bọn ta đã quấy rầy âm linh ông ta, thì làm sao?

Tiêu Phàm nhìn Uyển Thiên Thiên từ đầu đến chân.

Trong mắt của người bình thường, vị Đại Đường gia của Yên Chi xã này chính là một thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết như một con búp bê nước ngoài, khỏe mạnh hoạt bát, sức sống tuổi trẻ căng tràn. Nhưng dưới mắt Tiêu Phàm thì hoàn toàn không phải như vậy.

Ấn đường của Uyển Thiên Thiên mơ hồ xanh xao, thái dương cũng mang sắc xám, bốc hơi sương. Tất cả những dấu hiệu này đều cho thấy âm sát khí tích tụ trong cơ thể cô ta đã cực kỳ đậm đặc.

- Thiên Thiên cô nương, cô không hiểu thấu đáo việc nghiên cứu phong thủy. Phong thủy của trường phái tâm học về sát cục, nhìn thì như bình thản, kỳ thực thì vô cùng nguy hiểm. Tất cả âm sát khí tích tụ, đi thẳng vào tim là khó loại trừ nhất. Chiếc phù chính khí mà ta đưa cho cô nương chỉ có thể bảo vệ cô an toàn một tháng. Trong một tháng này, chỉ cần cô nương không tiếp tục hấp thụ thêm nhiều âm sát khí, như vậy bệnh sẽ tạm thời được khống chế. Qua tháng này rồi, cũng rất khó nói.

Uyển Thiên Thiên tay ôm gò má trắng mịn, ánh mắt long lanh, không ngừng chuyển động, dường như đang suy nghĩ rất nghiêm túc mức độ tin cậy của những lời Tiêu Phàm nói.

Giang hồ đệ nhất ma nữ, chắc chắn sẽ không bị thuyết phục dễ dàng như vậy.

Bất luận một người làm nên đại sự nào, suy nghĩ đều cực kỳ cố chấp, không dễ dàng thay đổi suy nghĩ của mình.

- Thôi được, anh đẹp trai, xem ra người cũng khá tự tin. Ta có bệnh hay không thì tự mình biết, không phải người nói mới biết. Được, cho là người nói đúng thì người có cách nào giúp ta?

Đợi một lúc, Uyển Thiên Thiên hỏi.

Tiêu Phàm nói :

- Thứ nhất, ba vật lấy từ huyết mộ Dương Minh tiên sinh, các người không được đeo nữa. Cái nhẫn ngọc trên tay Thiên Thiên cô nương, viên ngọc trai đen mà Nhị Đường gia đeo, khóa ngọc Tống tiên sinh đeo bên người, đều phải lập tức bỏ xuống. Đeo thêm một ngày, sát khí xâm nhập thêm một ngày, không hề có lợi cho ba người, giống như chất kịch độc, cứ thêm một ngày là thêm nhiều phần độc tính.

Uyển Thiên Thiên ngắm chiếc nhẫn xanh biếc trên ngón tay mình, chất ngọc cực tốt, được chạm khắc từ ngọc Phỉ Thúy thượng đẳng. Khiến cho cả bàn tay đều ánh lên một sắc xanh mướt mướt, một cảm giác quái dị.

Trước ngực cao của Nhị Đường gia đeo một chuỗi vòng cổ ngọc trai, đen bóng. Viên ngọc trai ở chính giữa lớn bằng ngón cái, lấp lánh ánh đen, đặc biệt chói mắt.

Viên ngọc trai đen này vốn được ngậm trong miệng mộ chủ.

Nhị Đường gia bất giác đưa tay mân mê viên ngọc trai, rồi lại vội vàng bỏ tay xuống, mặt thoáng ửng đỏ, lại đã vô tình mà nghe hết những lời Tiêu Phàm nói.

Cô biết rất rõ, tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Chiếc Phù chính khí mà Tống Tam mang về, quả thật đã làm ngừng cơn đau bệnh đang phát tác của Uyển Thiên Thiên. Chứng đau tim của Uyển Thiên

Thiên ngày càng thường xuyên, giống như đám mây đen, đè nặng lên đỉnh đầu của bọn họ.

Yên Chi Hồng là chủ nhân cả Yên Chi xã. Nếu như Uyển Thiên Thiên suy sụp, thì cả Yên Chi xã cũng sụp đổ.

Điều này thì cơ bản không phải nghi ngờ.

Chính vì tác dụng đặc biệt của chiếc Phù chính khí nên Uyển Thiên Thiên mới gọi điện cả đêm cho Lưu Bát gia để hẹn gặp Tiêu Phàm. Chỉ có điều không ngờ sau khi gặp, mới phát hiện Tiêu Phàm hóa ra trẻ như vậy, còn là một “anh đẹp trai” thể hiện một chí khí lớn bên trong khí chất trầm ổn, nho nhã.

Không giống với những gì Tống Hoàn miêu tả.

Theo Lưu Bát gia tiết lộ, vị Tiêu Nhất thiếu này dường như có quan hệ với Tiêu gia đại hào môn của kinh sư nhất đẳng. Nếu thực sự là con cháu của Tiêu gia, vậy thì khó trách. Gia thế quyền quý như vậy, người thường tuyệt đối không thể tùy tiện phỏng đoán.

Uyển Thiên Thiên lấy chiếc nhẫn phỉ thúy ra, đặt trong lòng bàn tay trắng muốt của mình, thông thả nghịch nghịch.

- Thứ hai, chính là trị liệu. Thiên Thiên cô nương, ta phải xem mạch cho hai người trước. Hai người nội công tu luyện khác nhau, cách trị liệu cũng sẽ phải khác nhau.

Mắt nhìn Uyển Thiên Thiên, Tiêu Phàm dịu dàng nói.

Uyển Thiên Thiên cười khúc khích, giơ cổ tay nhỏ nhắn về phía Tiêu Phàm.

- Được, vậy cho người được lợi rồi nhé.

Miệng nói vậy nhưng mắt cứ liếc nhìn mặt Tân Lâm, lườm qua lườm lại vẻ tinh nghịch, bồn chột.

Sắc mặt bình tĩnh của Tân Lâm thoáng trầm xuống.

Tiêu Phàm bắt mạch xem bệnh cho người khác, Tân Lâm trước nay chưa từng khó chịu, giờ mắt nhìn ngón tay Tiêu Phàm nhẹ nhàng để trên cổ tay trắng muốt như ngọc của Uyển Thiên Thiên, trong lòng Tân Lâm thốt nhiên lại bùng bùng ngọn lửa ghen tuông.

Quả thật là ánh mắt của Uyển Thiên Thiên khá chọc người.

Khi ngón tay thon dài của Tiêu Phàm để trên mạch cổ tay mình, Uyển Thiên Thiên liền cười khúc khích nho nhỏ, mắt lúng liếng, mặt ửng đỏ, đầy vẻ kiêu mị lẳng lơ.

Đến Lưu Bát gia ngồi một bên làm Bích thượng quan cũng không thể không rung động.

Mỗi một nét mỹ miều của nữ nhân, đều như thể tác phẩm nghệ thuật được ông trời chuyên tâm gọt giũa, mang xuống trần gian làm điên đảo chúng sinh.

Sắc mặt Tiêu Phàm nghiêm túc, tập trung bắt mạch, lòng không xao động. Sau một lát, hai hàng lông mày dài hơi nhíu lại, ước chừng thời gian uống hết nửa tách trà, mới từ từ bỏ tay ra, hai mắt hơi nhắm, vẻ suy nghĩ.

Lần này, Uyển Thiên Thiên khó lắm mới giữ im lặng, cũng không dám mở miệng quấy rầy.

Cả trà đình đều yên tĩnh.

Thật lâu sau, mày Tiêu Phàm giãn ra, hướng về mỹ nữ cao gầy đứng sau Uyển Thiên Thiên, gật đầu nói :

- Nhị Đường gia.

Nhị Đường gia liếc Uyển Thiên Thiên một cái.

Uyển Thiên Thiên cười một tiếng, nói :

- Nhị tỷ, anh đẹp trai người ta muốn được lợi thì chúng ta phải chịu thiệt thòi thôi, ai bảo hần là bậc đại phu chứ?

Tiêu Phàm không kìm nổi, nhẹ lắc đầu, giống như một vị huynh trưởng dịu dàng đứng trước cô em gái thích quấy rối, về hết thuốc chữa! Tính tình Tiêu Phàm, vốn không thích đấu khẩu với người khác, gặp phải “Yêu nữ” xảo trá, tai quái như Uyển Thiên Thiên này, càng như trói chân trói tay thêm.

Mỹ nữ cao gầy cười tự nhiên, bước tới, giơ cổ tay về phía Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu Nhất thiếu, làm phiền.

- Nhị Đường gia khách khí rồi.

Tiêu Phàm để tay lên mạch cổ tay của cô, tập trung chẩn bệnh.

Thời gian xem mạch cho Nhị Đường gia, so sánh thì ngắn hơn một chút.

- Tân nhi, giấy bút.

Tân Lâm lấy giấy bút từ cái bóp nhỏ vẫn mang theo người, đưa cho Tiêu Phàm.

Uyển Thiên Thiên lại cười khúc khích, dường như cảm thấy đặc biệt hứng thú với quan hệ giữa Tiêu Phàm và Tân Lâm.

Sắc mặt Tân Lâm lại trầm xuống.

Tình huống này, đối với Tân Lâm mà nói, thật sự là vô cùng hiếm gặp.

Mỹ nữ và một mỹ nữ khác, ước chừng trời sinh ra đã là kẻ thù rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nhất Kiếm Phong Tình, Nhất Mạt Yên Chi Hồng

Chương 132: Nhất Kiếm Phong Tình, Nhất Mạt Yên Chi Hồng

Tiêu Phàm đặt bút viết không chút do dự, động tác giắt khoát, rất nhanh là viết xong hai đơn thuốc, đưa cho cô gái xinh đẹp, nói:

- Nhị Đường gia, tờ đơn thuốc này, là cho cô dùng đấy. Tờ còn lại, là cho Tống tiên sinh. Cách dùng và liều lượng như thế nào, trên đó đều đã ghi rõ, cứ chiếu theo đó mà uống, liên tục uống trong nửa năm. Nửa năm này, đề nghị hai người nghỉ ngơi, đến bờ biển ánh nắng chan hòa mà nghỉ dưỡng, không tệ đâu, rất có lợi cho sức khỏe.

- Cảm ơn...

Nhị đường gia thuận miệng nói một câu, nhận lấy đơn thuốc.

Chỉ thấy trên đơn thuốc thứ nhất, dùng nét chữ cứng đẹp viết nên hai chữ –
—— Đường Huyền.

Đây là tên của cô.

Thì ra người ta sớm đã biết họ tên của cô.

Còn bọn họ bây giờ chỉ biết hình như Tiêu Phàm với Lão Tiêu gia danh trấn lầy lừng có chút quan hệ thôi, nhưng rốt cuộc là quan hệ như thế nào, không thể hiểu hết được. Trong cuộc chiến “tình báo” này, rõ ràng “Yên Chi xã” đang rơi ở thế hạ phong.

Đường Huyền cũng không nhìn kỹ hai đơn thuốc, liếc qua một cái, sau đó theo thói quen giao lại cho Uyển Thiên Thiên.

Uyển Thiên Thiên ngược lại xem rất kỹ, xem đi xem lại đơn thuốc nhiều lần, mới đưa lại cho Đường Huyền, nhìn Tiêu Phàm, nhìn giống cười nhưng không phải cười hời:

- Anh đẹp trai, đơn thuốc của tôi đâu rồi?

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Thiên Thiên cô nương, cô không có phương thuốc.

- Tại sao chứ? Bọn họ đều có, chỉ có tôi là không, tính ức hiếp tôi à?

Tiêu Phàm nói:

- Bệnh của cô, là tâm bệnh, dùng thuốc thì khó mà chữa được.

- Ê, anh đẹp trai, anh ăn nói như vậy, chẳng khác nào là đang mắng chửi người ta vậy?

Gương mặt xinh đẹp của Uyển Thiên Thiên trầm xuống, có chút không hài lòng nói:

- Tôi chẳng phải đã sớm nói cho anh biết rồi sao, người như tôi, tính tình nhỏ nhen, không có rộng lượng. Anh cứ nói như vậy, tôi sẽ không vui đó.

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Thiên Thiên cô nương, tôi sẽ cho cô thêm ba tấm phù chính khí, trong vòng ba tháng có thể áp chế bệnh tình của cô. Nhưng khi đến cực hạn, xa hơn về sau nữa, phù chính khí sẽ không còn tác dụng nữa. Trừ phi...

- Trừ phi cái gì?

Uyển Thiên Thiên lập tức truy hỏi.

- Ê, anh hãy mau nói đi, tôi không thích đàn ông nói chuyện cứ úp úp mở mở đâu. Nói chuyện sáng khoái một chút, có gì cứ nói thẳng ra.

Trên mặt Tiêu Phàm lần đầu tiên xuất hiện vẻ mặt khó xử. Dường như là có chuyện gì đó không tiện nói ra.

Tân Lâm thản nhiên nói:

- Cô đi theo hẳn, hẳn mỗi ngày sẽ thi pháp cho cô một lần, có lẽ sẽ có thể loại trừ được âm sát khí sâu trong người cô.

Đối với tuyệt phong thủy kham dư, Tân Lâm vốn dĩ cũng không hiểu biết lắm. Nhưng cùng Tiêu Phàm sống ba năm, Tân Lâm mắt thấy tai nghe, cũng học được không ít. Với tài trí thiên phú, cộng thêm việc Tiêu Phàm không giấu diếm gì với cô ta cả, trong vòng ba năm, cũng đủ để học được không ít.

Liên quan cách trị liệu của âm sát nhập thể, kinh mạch tổn thương, Tân Lâm đã từng trao đổi với Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nói cho Tân Lâm biết, loại bệnh tình này, cách chữa trị tốt nhất, chính là nhờ một đạo sĩ tinh thông phép thuật phong thủy, mỗi ngày làm phép với bệnh nhân, dần dần sẽ có thể khiến âm sát khí tích tụ trong tâm mạch tiêu trừ ra hết.

Tiêu Phàm trị bệnh cho Yến Tây Lâu, cũng là cùng một cách chữa trị như vậy.

Tuy nhiên Yến Tây Lâu trúng phải là độc chương, thấm vào kỳ kinh bát mạch, Tiêu Phàm dùng Hạo Thiên Chính khi giúp y trừ bỏ độc tố, nguyên lý là giống nhau.

Mắt của mọi người lập tức mở to.

Uyển Thiên Thiên nhìn Tiêu Phàm từ trên xuống dưới, vẻ mặt ngạc nhiên, cười khanh khách không ngừng:

- Anh chàng đẹp trai, được đấy. Phương pháp tán gái cũng khác người bình thường. Tại sao không nói thẳng luôn, là để tôi tới thẳng nhà anh để giúp đỡ. Tự mình không nói lại để bạn gái mình nói, hai người đúng thật là một đôi kỳ lạ.

Trên gương mặt trắng ngần của Tiêu Phàm đỏ lên một cách hiểm có.

Tân Lâm lạnh lùng nói:

- Đại Đường gia, ăn nói cẩn thận đấy.

Uyển Thiên Thiên đảo mắt, vẫn cứ cười hì hì nói:

- Ta nếu không cẩn thận thì sao đây? Người sẽ giết ta à?

Không khí trong quán trà bỗng chốc trở nên cực kỳ căng thẳng.

Tân Lâm chậm rãi tiến về phía trước một bước, thản nhiên nói:

- Đã lâu nghe danh Yên Chi kiếm hiểm độc tàn nhẫn, Tân Lâm muốn lĩnh giáo một chút.

Uyển Thiên Thiên cười khanh khách không ngừng:

- Tân tử tử, hóa hôm nay các người muốn đo cân lượng của ta à? Nói sớm đi, ta sẽ vui vẻ tiếp chiêu.

Tia sáng lạnh chợt lóe, trong tay Tân Lâm đã có thêm một thanh kiếm mềm cực mỏng cực sắc, không ngừng lay động nhẹ, đôi mắt cô cũng sắc lên không kém, nhìn thẳng vào gương mặt hồn nhiên của Uyển Thiên Thiên.

Lưu Mặc giật mình kinh ngạc, vội vàng đứng dậy nói:

- Đại Đường gia, Tân cô nương, có chuyện gì từ từ nói, không cần phải nóng nảy như vậy...

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy ánh sáng đỏ lóe lên, thân hình yêu kiều của Uyển Thiên Thiên nhảy lên, một đường hồng quang vô cùng sắc bén, thẳng đến cổ của Tân Lâm, nhanh như điện.

Yên Chi kiếm!

Phong tình của một kiếm đỏ, của vệt yên chi hồng đỏ!

“vụt, vụt, vụt”

Liên tiếp vang lên ba tiếng, ba tia hồng quang hòa lẫn vào nhau, trong một khắc, hai người đã giao thủ với nhau ba lần.

Uyển Thiên Thiên công ba chiêu, Tân Lâm thủ ba chiêu.

Một tiếng quát nhẹ!

Bạch Mang Bạo Khởi, tựa như Trường Hồng Kinh Thiên, phản công qua lại.

Vụt...

Một chuỗi trường âm vang lên.

Nhưng những người ở đây tất cả đều là cao thủ, có thể nghe rất rõ, có hết thảy bảy tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Lần này, là Tân Lâm công, còn Uyển Thiên Thiên thủ.

“Vụt!”

Cuối cùng, một tiếng giòn vang.

Dáng người màu đỏ yêu kiều trong khoảnh khắc lui về sau, Uyển Thiên Thiên lui ra ngoài vài bước, cười không giống cười nhìn Tân Lâm, nói:

- Phi Vũ Liên Hoàng Thất Tuyệt Trảm! Tân tử tử, tôi biết cô là ai rồi!

Tân Lâm khẽ động tay, thu kiếm khuyển vào, chậm rãi bước ra phía sau Tiêu Phàm một cách lạng lẽ. Không nói tiếng nào nữa!

Hồng quang trong tay Uyển Thiên Thiên lóe lên một cái, trong nháy mắt cũng không thấy đâu nữa.

Hai động tá hết sức mau lẹ, giao thủ với nhau như điện set, trong nháy mắt lại trở về vẻ bình tĩnh, thậm chí cũng không có ai chú ý ở trà đình này vừa mới xảy ra một trận kịch chiến.

Uyển Thiên Thiên sau đó cũng trở về chỗ ngồi, giơ tay lên chống cằm, vẻ mặt lại hứng thú ngồi thăm dò Tiêu Phàm, ánh mắt sáng tinh.

Tiêu Phàm cười khố một cái.

Đối phó cô gái cổ quái xảo trá này, thật sự không phải là điểm mạnh của Tiêu Nhất thiếu gia. Ngay cả người “chung sống hợp pháp” một cô gái yên lặng như Tân Lâm, Tiêu Phàm đôi khi cũng không biết phải xử sự như thế nào.

Càng không cần nói đến Yên Chi Hồng.

- Được đấy, Tiêu nhất thiếu, xem ra tôi đúng là đã xem thường anh rồi, anh chàng đẹp trai.

Thăm dò Tiêu Phàm một hồi, Uyển Thiên Thiên vừa cười vừa nói, ý trêu chọc càng thêm rõ ràng.

- Có điều, điều kiện của anh đưa ra tôi vẫn phải suy xét một cách kỹ lưỡng. Đưa đến tận cửa như vậy, không phải là người con gái nào cũng nguyện ý làm cả. Cứ cho là anh vừa đẹp trai lại nhà giàu đi, là một người con gái bản thân cũng có phần khó xử của họ chứ.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu, nói:

- Thiên Thiên cô nương, không phải vậy đâu... Phương pháp dẫn khí mà tôi viết cho cô, cô cứ về nhà thử trước xem sao, có lẽ sẽ có hiệu quả.

- Có lẽ sẽ có hiệu quả ư!

Câu nói như vậy, từ chính miệng của Tiêu Phàm nói ra, cũng chỉ là lần đầu tiên mà thôi.

Cũng là bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ hẳn thật sự có thể để Uyển Thiên Thiên giống như Tân Lâm, cả ngày lẫn đêm cũng ở bên cạnh mình sao? Tân Lâm Và Uyển Thiên Thiên căn bản không phải là cùng một loại con gái, tình hình cũng hoàn toàn không giống nhau. Chính tay “Chỉ Thủy tổ sư” đã hạ “Đồng Mệnh Cấm Chế” trên người của Tân Lâm, Tiêu Phàm lại không thể hạ “Đồng Mệnh Cấm Chế” trên người của Uyển Thiên Thiên, điều này không phù hợp với tính cách của cô ta. Hơn nữa cần phải có sự phối hợp hoàn toàn tự nguyện của Uyển Thiên Thiên mới được.

Nếu Uyển Thiên Thiên không muốn cam tâm tình nguyện, hoàn toàn mở rộng tâm thần, “Động mệnh cấm chế” là không cách nào có thể bày ra được.

- Được, anh viết đi, tôi sẽ chờ.

Lần này Uyển Thiên Thiên ngược lại rất là phép tắc.

Như cô đã nói, cô đã biết được Tân Lâm là ai, đối với nhận thức của Tiêu Phàm lại phát sinh ra sự thay đổi lớn. Hôm qua, Tống Hoàn cũng đã đem việc y và Tân Lâm giao thủ với nhau nói ra một cách rõ ràng rành mạch. Lúc đó. Đường Huyền có chút không tin lắm. Thuộc hạ của Tống Hoàn như

thế nào, Đường Huyền hiểu rất rõ. Vậy mà ngay cả một chiêu của Tân Lâm cũng đỡ không nổi, không tránh khỏi làm người ta cảm thấy sợ.

Ở khắp “Yên Chi xã” này, ước chừng cũng chỉ có Đại Đường gia là có cái bản lĩnh này.

Đường Huyền tuy không cho rằng Uyển Thiên Thiên là thiên hạ vô địch, nhưng nếu Tân Lâm đã có thể cùng Uyển Thiên Thiên bất phân thắng bại, cũng đủ khiến người ta khiếp sợ rồi. Thân thủ tốt như vậy, mà lại nguyện ý làm “nha hoàn bên cạnh” của người ta, đây mới chính là nguyên nhân khiến Đường Huyền cảm thấy khó hiểu.

Uyển Thiên Thiên không nói gì cả, không đồng tình cũng không phản đối.

Cho đến khi đích thân giao thủ với Tân Lâm, Uyển Thiên mới biết Tống Hoàn thua không hề oan.

Tiêu Phàm nhìn ghê gớm như vậy, quả nhiên là có căn cơ nội lực.

Tiêu Phàm trầm ngâm, từ từ viết ra giấy phương pháp dẫn khí. Tuy chỉ là vài câu ngắn, nhưng cũng nói lên rằng Tiêu Phàm rất am hiểu sâu sắc về thuật dẫn khí trong người.

Thuật dẫn khí do chính Trương giáo Vô Cực Môn viết, quả thật là không thể xem thường.

Uyển Thiên Thiên thận trọng nhận lấy, cẩn thận nghiên cứu, âm thầm vận công điều khí, dị khí tích trong tâm mạch, ngay lập tức đều được khai thông, khắp người lập tức cũng trở nên thoải mái.

Đừng nhìn bề ngoài Uyển Thiên Thiên cười nói, lại còn thích mắng chửi người ta, nhưng ngược lại mọi chuyện đều để ở trong lòng. Thực ra tâm phúc đại họa này đã nguy hại đến cô một thời gian dài rồi. Thân là Đại Đường gia của “Yên Chi xã”, nhân vật tiếng tăm trong những kẻ trộm mộ ở

phương Bắc Uyển Thiên Thiên đối với tình hình phản công của âm linh, so với bất cứ ai cô là người nắm rõ hơn hết.

- Anh chàng đẹp trai, còn ba tấm phù chính khí nữa đâu?

Uyển Thiên Thiên đưa thuật dẫn khí cho Đường Huyền, cười hỏi.

Tiêu Phàm từ trong túi áo đường trang của mình lấy ra ba tấm bùa đỏ, giao cho Uyển Thiên Thiên.

- Được, tôi sẽ tặng cho cô ba tấm bùa này.

Uyển Thiên Thiên cất bùa vào, tiện tay cởi nhẫn ngọc ra, Đường Huyền cũng tháo dây chuyền hắc trân châu trên cổ xuống, cộng thêm khóa ngọc đeo trên người của Tống Hoàn, tất cả đều để trước mặt của Tiêu Phàm.

- Đúng rồi, thêm cái quạt này, nếu anh đã thích, tặng cho anh hết, cứ xem như là quà gặp mặt. Nhưng mà anh đẹp trai à, chúng ta đã nói trước rồi, giao dịch công bằng, không lừa lọc dối trá. Phương pháp này của anh mà không hiệu quả, tôi sẽ đổ tội cho anh hết. Đến chừng đó, haha... Tân tử tử, cô đừng có ghen nhá, tính mạng của ta quan trọng hơn.

Uyển Thiên Thiên cười hì hì đem cây quạt xếp trong tay cũng đặt trước mặt Tiêu Phàm, quay về phía Tân Lâm nhếch miệng cười rồi làm mặt xâu treu Tân Lâm.

Tân Lâm không có phản ứng gì, coi như là không nghe thấy.

- Bát gia, cảm ơn nhé!

Uyển Thiên Thiên đứng dậy, hướng về phía Lưu Mặc giơ tay, cười nói.

Lưu Mặc cười khổ nói:

- Chỉ cần Đại Đường gia cảm thấy vừa ý, lão Bát tôi cũng yên tâm rồi.

Nói thật, Lưu Mặc thật sự cũng không muốn chọc giận nữ sát tinh này.

- Vừa ý. Anh chàng đẹp trai ngài giới thiệu cho tôi, tôi chắc chắn là hài lòng. Một anh công tử vừa đẹp trai vừa giàu có như vậy, ai mà không thích chứ, đúng không? Gặp lại sau, anh đẹp trai. Gặp lại sau, Tân tử tử.

Uyển Thiên Thiên lại vừa cười vừa vẫy tay với Tiêu Phàm và Tân Lâm, sau đó chấp hai tay sau lưng, hào hứng hồn nhiên ra khỏi trà đình, không khác

gì những nữ sinh cấp ba vậy.

Ai mà biết, đây lại là cô gái được mệnh danh là “Gianh hồ đệ nhất ma nữ” nữ sát tinh Yên Chi Hồng?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cầu Vương

Chương 133: Cầu Vương

Một góc của bãi mộc lan ở Yên Bắc, có một trường nuôi chó quy mô rất lớn.

Bãi mộc lan giáp ranh với thảo nguyên lớn, từ xưa đến nay đây là một nơi cỏ cây tươi tốt nguồn nước trong sạch, muôn thú sinh sôi phát triển tốt, từng là nơi săn bắn của Hoàng gia nhà Thanh. Nửa đời trước của triều đại nhà Thanh, Hoàng đế mỗi năm đều dẫn theo vương công đại thần, bất kỳ tình hình đến đây săn bắn, trong sử sách xưng là “mộc lan thu” (cuộc săn trong rừng mộc lan). Trong vòng 140 năm từ triều Khang Hi đến Gia Khánh, đã cử hành “mộc lan thu” hết thảy 105 lần.

Tuy nhiên hiện nay, bãi mộc lan đã trở thành một điểm du lịch nổi tiếng.

Trường nuôi chó của Nghiêm Bác chính là nằm trong bãi mộc lan này.

Sau khi cách mạng nổ ra, kinh tế quốc nội phát triển lớn, việc một đêm phát lên không còn là thần thoại nữa, kinh tế phát triển mạnh mẽ như cơn sóng lớn, tạo ra từng đợt cách tân. Đời sống sinh hoạt phát triển mạnh, nhà nhà bắt đầu nuôi nhiều thú cưng. Không ít người trong nhà đều có nuôi chó mèo.

Trường nuôi chó cũng chính vì lẽ này mà phát triển nhanh chóng.

Trường nuôi chó ở bãi mộc lan không chỉ có một, trong đó trại nuôi chó của Nghiêm Bác có quy mô lớn nhất.

Cái tên “Cầu Vương”, chẳng những vang danh trong bãi mộc lan này, thậm chí còn có danh tiếng rất lớn ở kinh thành này. Rất nhiều người cũng rất thích đến trại nuôi chó của Nghiêm Bác để chọn chó.

Nghiêm Bác không có nuôi chó làm thú cưng, những con anh ta nuôi đều là đấu khuyển (loại chó dùng để đấu nhau).

Là loại đấu khuyển chính tông nhất.

Chính vì vậy mà những khách hàng đến trại chó của Nghiêm Bác, cơ bản đều là những gã tay to mặt lớn.

Những người bình thường là không thể mua nổi đấu khuyển, càng không thể nuôi nổi.

Nhà nước sớm đã đề ra pháp lệnh, đối với việc nuôi dưỡng loại chó có cương tính cao đều có quy định hết sức nghiêm khắc, người bình thường căn bản là không cách nào xin được giấy chứng nhận. Không có chứng nhận, mà nuôi đấu khuyển một cách phi pháp, rất dễ bị kiện ra tòa.

Nhưng Nghiêm Bác được xưng là “Cầu Vương”, không phải vì anh ta giỏi việc nuôi chó, là bởi vì ở đây anh ta sở hữu trang trại nuôi chó lớn nhất ở bãi mộc lan.

Những tay chơi quyền quý ở thủ đô, những tay nhà giàu nứt vách, phàm là kẻ thích chó, đều là khách quen ở đây của Nghiêm Bác.

Nghiêm Bác ở đây mỗi tuần tổ chức một lần hội thi đấu cầu.

Đại hội đấu cầu có hai luật, một trong số đó là đánh võ đài.

Đài chủ chính là những loại đấu khuyến nổi danh khắp thế giới do chính bản thân Nghiêm Bác nuôi dưỡng, ở đây anh ta đều có đủ. Những gã tay to mặt lớn thích chơi chó, có thể trực tiếp thách đấu với chó mà Nghiêm Bác nuôi. Tiền cược thì hai bên tự thỏa thuận.

Loại hình đấu chó còn lại, chính là hỗn chiến.

Nếu tất cả những tay chơi chó đều tụ tập lại, Nghiêm Bác sẽ cung cấp đấu trường.

Tiền cược cũng là tự mình thỏa thuận.

Cùng một trận đấu chó, ai cũng có thể đặt cược.

Nếu gặp trường hợp không có ai làm chủ, Nghiêm Bác sẽ cầm tiền cược làm chủ, đương nhiên bàn cược như vậy sẽ có khác biệt rất lớn. Phải xem chó đấu của hai bên mà định. Thân hình thể trọng sức chiến đấu nếu tương đương nhau, trận đấu sẽ là một chọi một, nếu thật lực chênh lệch lớn thì có thể sẽ là một chọi ba, thậm chí một chọi năm.

Trận đấu một chọi năm, về cơ bản là rất hiếm.

Vượt qua mức cược này, Nghiêm Bác sẽ không đồng ý tiến hành trận đấu.

Đấu chó chênh lệch quá lớn, đó không phải là đấu chó nữa, mà là ngược đãi đến chết, hết sức tàn nhẫn. Là phản cảm đối với những người yêu chó.

Người thích chọi chó, đa số đều là người yêu chó.

Một tháng nay, Tiêu Thiên đã say mê đấu chó.

Tiêu Thiên không nuôi nổi chó, y không có tiền, gia sản một triệu, căn bản không đủ để đấu chó. Cho nên trước đó, Tiêu Thiên đối với việc đấu chó tiếp xúc không nhiều.

Tiêu Nhị ca là người sĩ diện, chơi không nổi là chơi không nổi, cũng không rãnh rỗi chạy tới xem người ta đấu chó. Hò hét trợ uy cho chó của người khác, Tiêu Nhị ca không có thói quen đó.

Sỡ dĩ anh đột nhiên say mê đấu chó, là vì Tiêu Nhị ca kết giao được một bạn nhà giàu thích chơi chó.

Nghiêm túc mà nói, tay nhà giàu Tề Bình đến từ phía nam này không phải là bạn của Tiêu Nhị ca mà là bạn của Tiểu Quế Tử. Nói đến Tề Bình, cũng là do xui xẻo mà ra, vừa mới tính đến thủ đô phát triển, công ty chưa khai trương đã dính phải rắc rối.

Rắc rối này còn có chút mất mặt nữa.

Vì tranh dành một tiểu cô nương ở bãi tắm, đụng phải một tên đầu gấu.

Chuyện như vậy đúng là hiếm thấy.

Mọi người cũng là vì tìm thú vui mà đến bãi tắm này, cũng đâu chỉ có một cô hầu gái, hoàn toàn không cần thiết phải vì tranh giành một cô đã được người ta chọn, đổi một cô khác là được rồi. Vì một tiểu cô nương của bãi tắm mà tranh hơn thua, đúng là khá mất mặt.

Chuyện mất mặt như vậy, lại để Tề Bình gặp phải.

Đối phương là một tên đầu rắn ở kinh thành, Tề Bình lại không mấy thông thạo tiếng phổ thông, ai vừa nghe cũng biết không phải là người bản xứ. Kết quả là hai bên không nói một câu đã choảng nhau, đối phương thế cao, lại đông người, Tề Bình bị đánh đến mặt mũi bầm tím. Tên đầu rắn vẫn không buồn tha, lại còn gọi thêm bạn bè trong đồn cảnh sát tới bắt giữ gã vài ngày, giáo huấn thật tốt tên ngoại lai không biết trời cao đất dày này. Cho gã biết rằng, ở Tứ Cửu Thành này không phải có tiền là hay đâu.

Cũng xem như Tề Bình may phước, gặp ngay Tiểu Quế Tử. Tiểu Quế Tử nhìn trưởng mắt, qua nói vài câu, đuổi mấy tên đầu răn cùng với cảnh sát đi hết.

Cha của Tiểu Quế Tử đã làm tới Phó cục trưởng của cục thành phố, mấy tên đầu răn cùng với tên cảnh sát nhỏ nhoi bình thường này, có ai dám không nể mặt “Quế ca” chứ?

Cứ như vậy, Tề Bình đã “dựa dẫm” vào Tiểu Quế Tử, nhất định phải mời “Quế ca” đi giải trí ăn cơm. Qua lại vài lần, thế là trở nên thân nhau. Nói đến tên Tề Bình này cũng rất thú vị, giàu có lại hào phóng, đối “Quế ca” hết sức nịnh hót. Tiểu Quế Tử cũng khá thích anh ta, nên đã giới thiệu cho Tiểu Nhị ca biết, kết giao thành một nhóm bạn hữu!

Tề Bình có năm mơ cũng không nghĩ tới, chỉ một trận đánh nhau, không ngờ lại có thể kết giao được với Nhị thiếu gia của Tiêu gia, quả thực là một miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống. Những kẻ thương nhân ngoại thành này, ai mà không có đầu óc sắc bén, muốn làm thân với con cháu quyền quý ở kinh thành chứ?

Trên đời này, ai cũng biết rõ, đằng sau có người chống lưng, làm việc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Cấp bậc nha nội của Tiểu Quế Tử, đối với thương nhân bình thường đã là cao không thể tả rồi, càng không cần nói đến cháu trai của Tiêu gia, lại càng được xem là một nhân vật hoành tráng ở trong truyền thuyết. Riêng hai chữ Tiêu gia thôi cũng đủ làm người ta sợ chết khiếp rồi.

Trận đòn này, đúng là chịu không uổng công!

Tề Bình rất thích chơi chó.

Theo như Tề Bình nói, gã tại phương Nam, hầu như tháng nào cũng phải đi đấu chó một lần. Ở biệt thự hào hoa ven biển của gã, có nuôi bốn con chó

thuộc chủng danh tiếng, trong số đó có một con thố tá Nhật Bản, tên là “Đấu Khuyển Chi Vương”, thân đứng thẳng lên còn cao hơn cả gã, chỉ cần lên đấu, trước nay chưa từng thua bao giờ.

Lần này, xem như Tề Bình tìm được tri kỉ rồi.

Tiểu Quế Tử đặc biệt rất thích chơi chó.

Nói đến kiếm tiền, Tiểu Quế Tử kỳ thực hơn Tiêu Thiên nhiều. Chớ nhìn y tuổi tác nhỏ hơn Tiêu Thiên, lại là một tên lém lỉnh, chỗ nào kiếm được tiền, là y sẽ xuất hiện ở chỗ đó.

Chức vụ của cha y tất nhiên là không thể so sánh với Tiêu Trạm rồi, mẫu chốt là vì nắm chặt thực quyền, có thế lực. Địa vị của Tiêu Trạm quả thật là quá cao, ông tuyệt nhiên cũng sẽ không để Tiêu Thiên ra mặt “kiếm tiền”. Những việc quá mất mặt, bản thân Tiêu Thiên cũng không thể làm được.

Trong đám huynh đệ, Tiểu Quế Tử cũng được xem là “tên hào phóng”.

Nhưng Tiểu Quế Tử lại rất hiếu luật, chưa bao giờ ở trước mặt Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành bọn họ khoe khoang. “Phân biệt cấp bậc” ở trong đám dân chơi quyền quý, cũng rất là am hiểu, tuyệt đối không phải ai giàu có nhất là có địa vị nhất.

Căn bản là không có chuyện như vậy.

Tiểu Quế Tử cũng đã từng rủ Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành bọn họ đi bãi mọc lan chơi chó, Tiêu Thiên hỏi về giá cả, sau đó cũng lắc đầu cự tuyệt. Tiểu Quế Tử cũng không có cách nào khác, chỉ đành dấu Tiêu Thiên, một mình chạy tới bãi mọc lan, cược tiền đấu chó để đỡ cơn nghiện.

Tiểu Quế Tử cũng thật tình rất muốn tự mình nuôi vài con đấu khuyển thật lợi hại, đấu thử vài ván.

Khi Tề Bình xuất hiện, đã giúp Tiểu Quế Tử giải được vấn đề khó khăn này.

Tiêu Nhị ca sẽ không tiêu tiền của anh em đi chơi đấu chó, nhưng tiêu tiền của Tề Bình thì lại không thành vấn đề. Đây cũng chính là luật bất thành văn của những tay chơi. Những tay giàu có này, đối với những tay chơi, chỉ được xem là một con dê béo bở. Con dê béo tự mình nộp thân, không thịt thì hơi tiếc. Tiêu Thiên cũng không phải là một lão thầy đồ cổ hủ.

Chỉ cần mấy anh công tử chơi vui vẻ, Tề Bình đương nhiên sẽ ra sức nịnh hót.

Chơi chó nói trắng ra chính là chơi tiền.

Tề Bình giàu có.

Người như Tiêu Thiên, là một nha nội trứ danh ở Tứ Cửu thành, một số người có giàu hơn đi chăng nữa, cũng không thể với tới được. Nếu Tề Bình không phải nhờ cơ duyên hảo hợp, cho dù có đem cả đồng chi phiếu tới, cũng không có cửa mà vào.

Loại hảo hợp này, những tên thương nhân đến kinh thành tìm mối quan hệ trước đây, không có mấy ai gặp được.

Trăm mấy ngàn gần triệu tiền đứt lót, một chút hoa hồng cũng không kiếm được, sau cùng mới nhận ra, cái gọi là công tử ca biến hiệu lớn, chẳng qua chỉ là một đám lừa gạt. Có một số người bị gạt, cũng không dám lên tiếng, sợ bị người khác cười chê, chỉ biết nuốt ấm ức xuống bụng.

Một tháng nay, đám người Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử gần như tuần nào cũng phải đến bãi mọc lan một lần.

Chó đấu mà Tề Bình nuôi, không có đem từ phương nam tới đây, liền trực tiếp thuê chó của Nghiêm Bác để đấu. Đương nhiên đây cũng là thi thố lúc lâm thời mà thôi, cũng không thể chơi lớn quá.

Đấu chó là một hoạt động kỹ thuật.

Chó đấu của người khác nuôi, suy cho cùng cũng là của người khác, với chủ nhân không có ăn ý với nhau. Chó như vậy ra đấu, sức chiến đấu sẽ suy giảm. Chó đấu tốt, tuyệt đối sẽ hiểu tâm tư của chủ nhân, sau khi thi đấu, sẽ liều mạng đấu, cũng vì lấy tình cảm của chủ nhân, không làm cho chủ nhân mất mặt.

Dù cho là vậy, Tiêu Thiên cũng đã chơi rất vui vẻ.

Đối với đấu chó, y là một tên mới nhập môn, có thể đứng ngoài chơi như vậy, đã khiến y cảm thấy hết sức kích thích rồi. Còn việc thắng thua, lại là một việc khác. Cược bốn năm mươi ngàn, Tiêu Nhị ca cũng không bận tâm là mấy.

Nhưng lần này đến bãi mộc lan không giống với mọi khi.

Một chiếc xe thương vụ đã được tân trang, được lái vào trong trại nuôi chó của Nghiêm Bác.

Trại nuôi chó này của Nghiêm Bác, quy mô cực lớn, xung quanh là một miếng đất rất lớn, cách cửa vào không xa, có cả một văn phòng làm việc 5 tầng, trang hoàng hết sức xa xỉ, khí thế ngút trời.

“Cầu Vương” cái danh hiệu này tuyệt đối không phải là một hư danh.

Mấy năm nay, nhờ vào việc nuôi đấu khuyến mà túi tiền của Nghiêm Bác không ngừng to ra trông thấy.

Ở bãi mộc lan, chỉ cần nhắc tới “Cầu Vương” Nghiêm Bác, ai cũng sẽ giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Xe thương vụ dừng lại ở trước cửa văn phòng làm việc, Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử bọn họ lần lượt xuống xe, sau đó là Tề Bình.

Nhưng Tề Bình không phải là người xuống xe cuối cùng, ở phía sau anh ta, từ từ bước ra một con đấu khuyển cao to uy mãnh.

Khấp người vàng óng, khấp mặt đầy nếp gấp.

Chính là đấu khuyển chi vương mà Tề Bình nuôi ở phương Nam, thổ tá Nhật Bản!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Trường Đấu Chó

Chương 134: Trường Đấu Chó

Trại nuôi chó của Nghiêm Bác rất đầy đủ cơ sở vật chất, phục vụ cũng rất chu đáo!

Tiêu Thiên bon họ vừa mới xuống xe, lập tức đã có một thanh niên thông minh khôn khéo chạy ra đón tiếp, tươi cười chào hỏi bọn họ.

- Tiêu Nhị thiếu gia, Giang thiếu gia, Quế thiếu gia, Tề tổng!

Những người này hiển nhiên đã rất quen mấy người bọn họ.

Đối với nhất đẳng đại nha nội Tiêu Nhị thiếu gia, bên trại nuôi chó đã an bài người tiếp đãi riêng.

- Tiểu Hoa Tử.

Tiêu Thiên chào hỏi người thanh niên đó một tiếng, cũng không tỏ vẻ kiêu căng. Tính cách của Tiêu Nhị thiếu gia, cũng là có đặt điểm của Quan Nhị ca, không kiêu căng cũng không nhẫn nhịn người khác!

Không ai có thể chế phục y, cho dù là bố của y bộ trưởng Tiêu cũng không có cách nào.

- Tiêu Nhị thiếu gia, lần này tôi sẽ đề cử một chú chó tốt cho anh, chúng tôi vừa mang về một chú chó Cane Corso từ Italy trở về, trời sinh nó đã là một đấu khuyến rồi, nhất định không làm anh thất vọng đâu.

Tiểu Hoa Tử cười ha ha nói.

Tiêu Nhị thiếu gia tuy là một tay chơi lão làng, nhưng đối với việc đấu chó, lại hoàn toàn trăm phần trăm là tay mới, lần nào cũng là ở trại nuôi chó thuê, đây đúng là một chú gà mờ điển hình. Không có đấu khuyến do chính tay mình huấn luyện, vĩnh viễn vẫn không thể đạt tới “cấp nhập môn”.

Ở điểm này, Tiêu Nhị thiếu gia so với Diệp đại thiếu gia và Uông nhị thiếu gia thì còn kém rất xa. Nếu không có lão Tiêu gia cái bài phong lớn này chống lưng cho, Tiêu Nhị thiếu gia đúng là rất khó để có thể ngẩng đầu trong giới hoàn khố này.

Tiêu Thiên và Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử liền quay mặt nhìn nhau, Tiểu Quế Tử cười ha ha, nói:

- Tiểu Hoa Tử, lần này không cần nữa, bọn ta đã tự đem đến một con rồi.

- Thật vậy à? Vậy thì quá tốt rồi, đúng lúc có thể ngắm nhìn đấu khuyến mà các vị đại gia đây đã mang đến.

Tiểu Hoa Tử cười ha ha, trên mặt hiển rõ vẻ tò mò, ẩn sau vẻ mặt đó là suy nghĩ không tin lắm.

Cái khác không nói, ở phương diện đấu chó, Tiểu Hoa Tử mới đúng là một chuyên gia, thủ hạ của “Cầu Vương”, tuyệt đối không phải hư danh. Có loại chó hung tợn lợi hại nào mà Tiểu Hoa Tử chưa từng thấy chứ?

Đợi đến khi con thỏ tá to lù lù chậm rãi từ trong xe đi ra, lặng lẽ đứng bên cạnh Tề Bình, Tiểu Hoa Tử lúc này mới giật mình, hai mắt mở to tròn xoe.

Với mắt nhìn của một chuyên gia như anh ta, liếc một cái đã có thể nhìn ra, con thỏ tá này chính là loại đấu khuyến thuộc hạng ghê gớm, ước chừng thôi cũng đã thấy, vai cao ít nhất là vượt qua bảy mươi cm, thể trọng cũng là từ sáu mươi trở lên.

Theo số liệu này, gần như đã là kỷ lục của loài thỏ tá Nhật Bản.

Chỉ nhìn bề ngoài thôi, e rằng chỉ có thỏ tá đấu khuyến cấp độ quán quân “Hoành Cường”, mới có được thân hình to lớn như vậy.

Trên thực tế, trong giới đấu cầu ở Nhật, thỏ tá ở cấp bậc hoành cường cũng chính là cấp quốc bảo, cực kỳ hiếm thấy. Con thỏ tá này to lớn như vậy, cũng không biết là kinh nghiệm chiến đấu nhiều ra sao.

Tiểu Hoa Tử biết rằng, Tề Bình là một ông chủ lớn ở phương nam, ở phương nam cũng có đại hội đấu cầu. Tuy nhiên Tiểu Hoa Tử chưa tận mắt nhìn thấy, không biết đại hội đấu khuyến ở phương nam, trình độ ra sao.

Nhưng Tề Bình đã đặc biệt đem nó từ phương nam tới thủ đô, có thể thấy trong lòng của Tề Bình chỉ ít đây là con có sức chiến đấu cao nhất. Nếu như không có kinh nghiệm chiến đấu ở trên đấu đài, tin chắc Tề Bình cũng không tốn công làm gì.

Nuôi được một con chó to như vậy, tương đối là khó, không ai mà ngốc đến nỗi đưa nó đi nạp mạng.

Con Bì Đặc của Diệp thiếu gia, Đổ Cao của Uông Nhị thiếu gia đều là những con vua đấu khuyến danh bất hư truyền. Ở trại nuôi chó của Nghiêm Bác, gần như là chưa có thất bại lần nào. Con thỏ tá này, ít nhất cũng là cùng một cấp bậc với hai con chó nói trên.

- Thế nào, Tiểu Hoa tử?

Tiểu Quế Tử đặc ý hỏi.

Bình thường bọn họ mượn chó ở đây, chỉ có thể tham gia những trận đấu có tính giải trí mà thôi. Còn những trận đấu lớn thật sự, chỉ có thể ngồi ngoài xem mà thôi, nhìn đám người Diệp Hạo Văn, Uông Thuật Văn hò hét làm nhân vật chính.

Hôm nay cuối cùng cũng có thể được hãnh diện một phen.

Tề Bình có nói, chú đấu khuyến này ở phương Bắc là bách chiến bách thắng, trước giờ chưa gặp được địch thủ.

Tiểu Hoa tử hít một hơi thật sâu, từ tận đáy lòng khen ngợi:

- Chó tốt! Tôi ở đây năm năm rồi, chưa từng thấy qua con thỏ tá nào uy mãnh như vậy.

Tuy quy mô trại nuôi chó của Nghiêm Bác lớn, nhưng chưa từng nuôi qua loại thỏ tá “cấp bậc hoành cương” như vậy, chỉ có huấn luyện một con “cấp bậc đại quan” thôi, cơ bản cũng đã khó địch nổi rồi. Nhưng năm ngoái đã bại dưới tay con Bì Đắc của Diệp Đại Thiếu gia, bị cắn chết tại chỗ.

Tất nhiên, con thỏ tá đó của trại nuôi chó chỉ là “cấp bậc đại quan”, dù sao thì cũng chưa từng đi Nhật tham gia giải đấu, không có trình độ cấp bậc chính thức. Tuy nhiên dựa trên sức chiến đấu mà đánh giá, hẳn là đạt tới cấp bậc đại quan rồi.

- Tối hôm nay vẫn là quy tắc cũ à?

Tiểu Quế Tử hỏi.

- Vâng. Diệp đại thiếu gia đã đem con Caucasus đến, Uông nhị thiếu gia thì đem tới con chó ngao Ý.

- Tại sao vậy? Con Bỉ Đặc và Đỗ Cao của họ đâu?

Tiểu Quế Tử kinh ngạc hỏi.

Tiểu Hoa Tử cười nói:

- Hai chú chó đó của Diệp đại thiếu gia và Uông nhị thiếu gia đều ở cấp bậc quán quân, không thể trận nào cũng ra đánh, cần phải có sự tịnh dưỡng nhất định, cho chúng có sự khôi phục tinh thần nhất định.

Tề Bình càng hiện vẻ thất vọng, nhưng lại không nói ra miệng được.

Những đại thiếu gia như Diệp đại thiếu gia và Uông nhị thiếu gia, không phải là người mà gã có thể bình phẩm được, ngay cả những chủ đề như vậy cũng không tiện nói. Phần lớn những việc như vậy, đều là do Tiêu nhị thiếu gia và Giang thiếu gia, Quế thiếu gia chiếu cố cho gã, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không vì gã mà để xảy ra xung đột với hai vị đại thiếu gia phân lượng ngang ngửa nhau đó.

Tiểu Quế Tử lại tỏ ra khác hừng phấn cười nói:

- Nhị ca, xem ra hôm nay sẽ kiếm được khá khá đấy.

Tiểu Quế Tử tuy thích chơi chó, nhưng trong mắt anh ta, kiếm tiền vĩnh viễn vẫn là trên hết. Tề Bình đặc biệt đem chú chó này từ phía nam qua, tuy dũng mãnh nhưng nếu đấu với Bỉ Đặc của Diệp Hạo Văn hay với Đỗ Cao của Uông Thuật Văn, vẫn chưa thể chắc thắng được. Bây giờ hai chú chó đó không ra đấu, phần thắng của con Thổ Tá là rất cao.

Bình thường mà nói, giữa những đại thiếu gia như vậy sẽ không có phát sinh việc đối kháng trực tiếp như vậy.

Con Bỉ Đặc của Diệp Hạo Văn cũng chưa từng đấu với Đỗ Cao của Uông Thuật Văn. Ai thắng ai thua đều rất không tốt, tổn thương mặt mũi nhau,

cũng sẽ tổn thương tình cảm. Lần trước vì Adger Lena, Tiêu nhất ca đã trực tiếp dạy dỗ Uông tam thiếu gia và Diệp đại thiếu gia, cũng được xem là một trường hợp đặc biệt.

Adger Lena thật sự là một báu vật, là một người đàn ông cũng sẽ nhận không được mà đi tranh giành.

Tiêu Thiên mỉm cười, nói:

- Xem tình hình rồi tính tiếp vậy, không thể chủ quan được.

Tề Bình vội nói:

- Nhị thiếu gia, anh cứ yên tâm.

Lại nhìn con Thổ Tá bên cạnh, vô cùng tự tin.

- Các vị, xin mời!

Tiểu Hoa Tử dẫn mấy người bọn họ ra trường chó.

Đấu trường chó này của Nghiêm Bác, không những đất đai rộng lớn, bên trong trang hoàng cực kỳ xa hoa, có chút giống với trường đấu thú cổ ở Roma. Đài hình tròn đặt ngay chính giữa, được bao bọc bởi rào bảo hộ thép, tầm nhìn khá tốt.

Đây chính là trường đấu chó.

Khán đài hình tròn, ngăn thành nhiều lô, mỗi lô đều được trang hoàng khá xa hoa.

Sao không xem thử, những người đến đều là những ai.

Tất nhiên, những tên siêu cấp đại thiếu gia tương đương như Diệp đại thiếu gia, Uông nhị thiếu gia và Tiêu nhị thiếu gia, có mặt ở đây dù sao cũng là số

ít, đa số vẫn là những làm ăn có tiền có thế.

Đối với thân phận của những vị công tử gia như vậy, bên tại nuôi chó, cũng sẽ giữ bí mật. Mấy vị công tử gia là đến đây tìm niềm vui, nếu như bị những tên thương nhân có già tâm dựa dẫm địa vị vây lấy họ, thì sẽ không hay chút nào. Đám người kia chỉ biết lai lịch của Diệp thiếu, Uông thiếu, và Tiêu thiếu, còn cụ thể lai lịch của họ lợi hại như thế nào, đó là việc không thể biết được.

Hôm nay trường đấu khá là náo nhiệt.

Đã có không ít người khách ngồi xuống rồi, ăn to nói lớn, không xem người xung quanh ra gì.

Con Thổ Tả không có theo vào trong, đã được Tiểu Hoa Tử mang vào trong phòng nghỉ. Tất cả những con đấu khuyến, đều được không được phép đưa vào bên trong khu khán giả. Những con đấu khuyến này thấy máu quen rồi, đã tính rất cao, thật sự là hết sức hung tợn. Không may ở khán đài phát sinh chuyện không hay, thì rất khó có thể khống chế được.

Những vị khách có thể vào đấu trường chó này, đều phải chiều ý hết mực.

Bất kể là cần thương ai, Nghiêm Bác cũng không thể gánh được.

Nếu chẳng may cần phải Diệp đại thiếu gia, Uông nhị thiếu gia và Tiêu nhị thiếu gia bọn họ, những người khách cao quý như vậy, sẽ không phải là tiền đơn giản như vậy, giải quyết không được là trại chó này sẽ bị đóng cửa mất.

Chuyện như vậy, tuyệt đối không thể mạo hiểm được.

Diệp Hạo Văn và hai anh em Uông Thuật Văn Uông Phi, không ngồi cùng một lô ghế, cách cũng khá là xa. Lô ghế của họ, nằm ở vị trí tốt nhất, cao

cao tại thượng, tầm nhìn khá là rộng, toàn bộ võ đài đều được thu gọn trong tầm mắt.

Tiêu Thiên trong lúc có đám đông vây quanh, xuất hiện ở lô ghế có cùng độ cao như vậy, sắc mặt của Diệp Hạo Văn Ônng Thuật Văn Ônng Phi lập tức chờn nên trầm xuống. Ônng phi thì “hừ” một tiếng lạnh lùng.

Mùa xuân năm trước, Ônng Phi đã xuất viện, tuy đã trải qua ba tháng điều trị tỉ mỉ, nhưng nội thương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, sau đó lại phải tiếp tục dưỡng thương thêm vài tháng, mới có thể miễn cưỡng là đã khỏi hẳn.

Một quyền đó của Tiêu Phàm, thật sự là chịu không nổi, đoán chừng để có thể hồi phục hoàn toàn cũng phải mất thời gian một năm mới có thể hồi phục được.

Nhìn thấy Tiêu Thiên cùng bọn người Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử cười nói vui vẻ, sắc mặt của Ônng Phi càng thêm đen như lọ nôi. Ônng tam thiếu gia hai mươi mấy tuổi đầu, chưa từng phải chịu thiệt như vậy.

Thù này, sớm muộn gì cũng phải trả.

Chỉ là mới nghĩ tới Tiêu Phàm thôi, Ônng Phi liền từ tức giận chuyển sang sợ toát cả mồ hôi lạnh.

Báo thù như thế nào, thật sự là phải suy nghĩ kĩ, quyết không thể manh động. Chẳng may lại chọc giận Tiêu Phàm, e rằng Ônng tam thiếu gia phải đến vùng rét hàn ở Tây Bắc mà tránh nạn.

Cái nơi khi ho cò gáy như vậy, Ônng Phi vừa nghĩ tới thôi đã ngán ngấm, nghĩ tới những ngày tháng như vậy, Ônng Phi lập tức cảm thấy nhức đầu, thật sự không muốn thử thêm một lần nữa.

Tuy nhiên Diệp đại thiếu gia và Ônng nhị Ônng tam thiếu gia cũng không nhìn Tiêu nhị thiếu gia quá lâu, lập tức bị hấp dẫn bởi một lô ghế khác.

Những lô ghế dạng như vậy, tổng cộng có sáu lô.

Có thể quan sát lẫn nhau, điện thoại trong mỗi lô ghế, cũng có thể gọi cho nhau được.

Xuất hiện ở lô ghế đó, là hai vị mỹ nữ.

Cô gái lớn hơn nước chừng là 25~26 tuổi, diện một chiếc váy hoa hồng tím, để kiểu tóc búi tinh tế, khí chất đoan trang hiền thực. Cô gái trẻ tuổi hơn, nhiều lắm cũng không tới mười tám tuổi, ăn diện khá thời thượng, tóc được nhuộm xanh lục, một đôi mắt sáng long lanh, lông mi dài cong vút, chẳng khác nào là phiên bản người thật của búp bê Barbie. Hơn nữa, búp bê Barbie cũng tuyệt đối không đẹp được như vậy, càng không có được vẻ tinh nghịch như vậy. Đại mỹ nhân từ từ ngồi xuống, tiểu mỹ nhân thì trực tiếp dựa vào thành lan can, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, vẻ mặt hiện vẻ thần phục, gần như là lần đầu tiên tới những nơi như thế này, tràn đầy vẻ tò mò.

Trường đấu chó lập tức vang lên những lời bình luận ong ong, một đám nam nhân chịu không nổi liền ghé sát tai nghe ngóng, tiểu mỹ nhân này là từ đâu mà ra.

Người khách có thể vào được trường đấu chó này, ai mà không hiểu biết rộng? Có lẽ mỹ nữ mà họ từng chơi đùa qua, so với số cô gái mà nam nhân bình thường cả đời nhìn thấy còn nhiều hơn. Nhưng mà tiểu mỹ nhân yêu kiều đáng yêu đến mức như vậy, quả thật là hiếm thấy.

Uyển Thiên Thiên cười dài, ánh mắt lơ đãng nhìn lướt qua bọn người Tiêu Thiên, Diệp Hạo Văn, Uông Thuật Văn, Uông Phi, khéo miệng yêu kiều nhẹ nhàng nhếch lên một chút.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cơ Khinh Sa

Chương 135: Cơ Kinh Sa

Hai lô ghế còn lại vẫn còn chưa vén màn lên, nhưng đã sáng đèn.

Trong lô ghế xa hoa, Cơ Kinh Sa ngồi yên lặng, một thân đen, giữa 2 ngón trở là ngón giữa thon dài, kẹp một điếu thuốc nữ sĩ vị bạc hà, móng tay sơn màu đen, mái tóc đen tuyền, được búi lên tạo kiểu một cách tinh tế. Trên cái cổ trắng ngần, có đeo một sợi dây chuyền hồng bảo thạch sáng mê ly dưới ánh đèn mờ lung.

Trắng như tuyết, đỏ như máu đỏ.

Mang theo một sức hấp dẫn không thể giải thích, thậm chí là mê hoặc.

Ở vùng KimYến, “Ngọc Quan Âm” Cơ Kinh Sa là một huyền thoại.

Cơ Kinh Sa rất đẹp, đẹp đến mê hoặc.

“Gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ” cũng không đủ để hình dung vẻ lẳng lơ diễm dúa của “Ngọc Quan Âm”. Những nam nhân gặp qua cô gái này, không ai là không say mê điên cuồng. Không ít nam nhân đều hình dung rằng, Cơ Kinh Sa có một gương mặt thanh xuân của ngọc nữ, có thân hình nóng bỏng của một thiếu phụ, có khí chất của một mỹ nữ tài trí.

Đây là một cô gái có thể khiến cho nam nhân vừa nhìn là quên mất tuổi tác thật của cô ta.

Cơ Kinh Sa sở hữu một sản nghiệp cực kì khổng lồ, gần như không có ai biết rốt cuộc cô có bao nhiêu công ty, bao nhiêu tài nguyên, càng không biết được mạng lưới quan hệ của cô lớn đến cỡ nào.

Bất cứ kẻ nào muốn điều tra cặn kẽ “Ngọc Quan Âm” đều phí công vô ích.

Những lời đồn có liên quan tới Cơ Kinh Sa có vô số phiên bản khác nhau, không có cái nào là đầy đủ chi tiết cả, càng không có cái nào có thể khiến

người ta tin được hoàn toàn. Những phiên bản đồn đại này đều có ba điểm chung.

Thứ nhất, phụ thân của Cơ Kinh Sa năm xưa từng là đại doanh nhân có danh vọng nhất ở KinhYến, cũng là “trọng tài” giữ uy tín nhất của thế giới ngầm. Tại thời điểm hưng thịnh nhất, đột nhiên bị sát hại. Tập đoàn Cơ Thị cực kì to lớn trong nháy mắt sắp sụp đổ, kẻ địch trong tối ngoài sáng lũ lượt xuất hiện. Trong đó bao gồm cả những ông lớn trong quan trường, đại tướng nơi cương quyền lực nhất tỉnh.

Thứ hai, lúc đó Cơ Kinh Sa đang du học nước ngoài vội vàng về nước, tiếp quản cơ nghiệp khổng lồ đang gặp nguy trong cơn phong ba bão táp này. Chưa đến một tháng, tập đoàn Cơ thị nhoe vấy mà một lần nữa đứng vững lại được. Tiếp sau đó ba năm, Kinh Yến xảy ra một trận cuồn phong lớn, toàn bộ những kẻ thù của Cơ gia, kẻ chết người bị bắt, không ai có một kết cục tốt cả.

Thứ ba, tập đoàn Cơ thị, trong bàn tay tài giỏi của Cơ Kinh Sa, vượt qua cả cha mình đạt tới một đỉnh cao mà ít ai có thể nghĩ tới.

Cơ Kinh Sa trong câu truyện này, rốt cuộc là đóng một nhân vật như thế nào, và rốt cuộc có một vai trò như thế nào, không ai có thể biết được. Mọi người chỉ biết, trong thế giới ngầm, “Ngọc Quan Âm” tùy ý nói một câu, đó chính là “Vương pháp (lệnh vua)”!

Anh có thể không nghe theo, nhưng anh nhất định phải chuẩn bị sẵn tâm lý, trước khi đi ngủ, hãy nhìn thật kỹ thế giới xung quanh, rất có thể đó là lần cuối cùng mà anh có thể đánh giá những thứ quen thuộc ở xung quanh mình.

Sau lưng Cơ Kinh Sa, chỗ tối mà ánh sáng không chiếu tới được, có một bóng người cao to, yên lặng tới mức gần như là không tồn tại, duy chỉ nhìn thấy ánh sáng phản chiếu từ đôi mắt tinh thường đó mà thôi.

Đây là một nam nhân gần giống như một âm dạ ma thần, tóc ngắn bình bình, tuy ẩn nấp trong bóng tối, nhưng luồng sát khí kinh người đó, cũng không cách nào có thể che dấu mà tràn ngập khắp khu khán đài này, không đâu là không có.

Cơ Kinh Sa hút thuốc từng hơi từng hơi một, cái váy dài màu đen quấn lấy thân hình kiều diễm kiều sa ở trong một cái ghế sa lon da cũng màu đen, hình thành một đường cong mỹ miều, hết như một bức điêu khắc đẹp tuyệt mỹ.

“Cóc cóc”!

Cửa của khu khán đài này được gõ vang, mang theo một vẻ kính cẩn, cẩn trọng.

- Mời vào.

Đôi môi đỏ của Cơ Kinh Sa khẽ mở, âm thanh hơi khan cất lên, tràn đầy tình tứ.

Cửa từ từ được mở ra, Nghiêm Bác nhẹ nhàng bước vào. Nghiêm Bác khoảng bốn mươi tuổi, thân hình không cao, cả người đều hiện ra vẻ khôn khéo giỏi giang. Nhưng có thể thấy rằng “Cầu Vương” danh trấn ở kinh thành, hình như đang có chút hồi hộp.

Ở trước mặt Cơ Kinh Sa, Nghiêm Bác không có cách nào để không hồi hộp được.

Những kiện tướng đặc lực dưới trướng của Cơ Kinh Sa khi đứng trước mặt cô, đều có biểu hiện không khác gì Nghiêm Bác. Có lẽ chỉ có Phạm Nhạc lúc nào cũng ở bên cạnh Cơ Kinh Sa là ngoại lệ mà thôi.

Trong mắt của mọi người, Phạm Nhạc và Cơ Kinh Sa là một.

Không ai từng phỏng đoán qua quan hệ của Phạm Nhạc và Cơ Kinh Sa. Tất cả đều tin rằng, Cơ Kinh Sa suốt đời này cũng sẽ không xuất giá. Không có bất kỳ người đàn ông nào có thể xứng với cô ta.

Phạm Nhạc cũng vậy.

Cho dù lai lịch của Phạm Nhạc còn thần bí hơn cả Cơ Kinh Sa, lúc Cơ Kinh Sa về nước, Phạm Nhạc đã ở bên cô ta, từ đó về sau, chưa rời nhau bao giờ.

Không ai biết Phạm Nhạc là người ở đâu, càng không biết tại sao Phạm Nhạc lại theo Cơ Kinh Sa như hình với bóng.

Giống như Cơ Kinh Sa, Phạm Nhạc cũng là một bí ẩn.

Không ai biết được đáp án.

Mọi người chỉ biết, bất kỳ ai muốn gây bất lợi cho Cơ Kinh Sa, việc đầu tiên phải làm là giết Phạm Nhạc. Vấn đề là, cho đến tận bây giờ, phạm những ai đã làm thử việc này, đều đã biến thành người chết rồi.

Không có bất kỳ một ngoại lệ nào!

Nghiêm Bác nhẹ nhàng bước tới trước mặt của Cơ Kinh Sa, đứng cách không xa mấy, hơi khom lưng, hạ giọng nói:

- Cơ tống, Đoạn Không Tước đã đến rồi.

- Mời gã vào đi.

- Vâng.

Nghiêm Bác một chữ cũng không dám nói thêm, liền nhẹ nhàng lui ra ngoài, tiếp sau đó, dẫn tới một người.

Một người nam nhân tuấn tú tầm ba mươi tuổi, những đường nét góc cạnh trên mặt rất rõ ràng, vai rộng lưng thẳng, thân hình gọn gàng.

Chính là danh xưng “Thiên Nam tiểu Vương gia” Đoạn Khổng Tước.

Nhìn qua, sắc mặt của Đoạn Khổng Tước có chút trắng nhợt, khá gầy. Đoạn tiểu vương gia trước đó không có dáng vẻ như vậy đâu. Cơ Kinh Sa vừa nhìn đã biết, Đoạn Khổng Tước đang mang nội thương.

Một Đoạn tiểu vương gia thường ngày rất kiêu ngạo mắt nhìn cao hơn cả trán, khi ở trước mặt Cơ Kinh Sa, cũng vẫn cung kính giống hết như Nghiêm Bác, hết sức khúm núm đi đến trước mặt Cơ Kinh Sa, cúi đầu cung kính vãn an Cơ Kinh Sa:

- Dì Cơ, chào dì!

Trên thực tế, Đoạn Khổng Tước cũng không thể xác định tuổi của Cơ Kinh Sa có phải chăng là lớn hơn mình.

Cơ Kinh Sa năm xưa lúc đi du học, tuổi cũng không lớn lắm. Nhưng cụ thể là bao nhiêu tuổi, không ai biết được. Cơ Kinh Sa không có anh chị em gì cả, sau khi cha mất, hầu như không có ai biết được tuổi thực của cô.

Nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm ở chỗ, Đoạn Khổng Tước buộc phải giữ quy tắc nghiêm ngặt.

Mấy năm về trước, Đoạn Khổng Tước đã từng đi theo cha mình là Đoạn Thất Tinh đến thủ đô, cùng Đoạn Thất Tinh đích thân đến nhà thăm hỏi Cơ Kinh Sa. Chính lúc đó, Đoạn Thất Tinh đã bắt anh ta phải gọi là “dì Cơ rồi”.

Cơ Kinh Sa là người duy nhất khiến Đoạn Khổng Tước kiêu ngạo ngang ngược phải nể sợ từ trong nội tâm.

Hơn một tháng trước, ở Khánh Nguyên đại tửu điểm, bị Yến Tây Lâu một quyền đánh bại, ói cả máu tươi. Đối mặt với tổng đà bá tử Hoàng Bân uy trấn tây nam, Đoạn Khổng Tước cũng chưa từng hạ thấp ngạo khí của mình.

Nguyên nhân là vì thái độ của cha y Đoạn Thất Tinh đối với Cơ Kinh Sa.

Từ ngày Đoạn Khổng Tước hiểu chuyện, chưa từng thấy Đoạn Thất Tinh khách sáo với bất cứ ai. Trong đó bao gồm cả Bí thư của tỉnh Thiên Nam, cả những nhân vật lớn ở thủ đô, nghe nói địa vị rất là cao.

Đoạn Thất Tinh ở trước mặt họ, cũng là cười nói vui vẻ, không có ở thế hạ phong.

- Đến rồi sao? Trên đường vất vả rồi.

Cơ Kinh Sa vươn ngón tay trắng nõn thon dài ra, đem thuốc lá nhẹ nhàng đặt vào gạt tàn thuốc, mỉm cười nói.

- Cảm ơn dì Cơ đã quan tâm, không vất vả chút nào ạ.

Đoạn Khổng Tước vội nói.

Sự thật là, anh ta tới thủ đô đã được một thời gian rồi, đã cầu kiến Cơ Kinh Sa ba lần, hôm nay mới được cho phép đến nơi đây để gặp mặt.

Ở trong này Đoạn Khổng Tước phải hết sức kiềm chế, không để lộ một chút tính xấu gì hết.

Đoạn Thất Tinh đã từng cảnh cáo y, tính cách của Cơ Kinh Sa và Hoàng Bân là không giống nhau. Y có thể sống mà trở về từ Khánh Nguyên, là vì Hoàng Bân nhớ đến nghĩa khí của giang hồ đồng đạo ở Tây Nam. Không muốn khiến Bào ca với Đoạn gia Thiên Nam nảy sinh xung đột chính diện. Nếu ở kinh thành mà cũng ngạo mạng như vậy, kết quả sẽ khác rất xa.

Nhiều năm nay, Đoạn Khổng Tước hành tẩu giang hồ, đây cũng là lần đầu tiên Đoạn Thất Tính cảnh báo y một cách nghiêm khắc như vậy.

Đoạn Khổng Tước cũng tin rằng cha mình không đặt điều nói quá.

- Tiểu vương gia, mời ngồi!

Đoạn Khổng Tước vội vàng khom khom người, luôn miệng nói:

- Không dám, không dám, xin dì Cơ cứ trực tiếp gọi tên của tôi là được.

Cơ Kinh Sa cười nhợt nhạt, nói:

- Mời ngồi.

- Vâng.

Đoạn Khổng Tước theo lối ngồi xuống sô pha, hai tay đặt lên đầu gối, sống lưng thẳng tắp, tư thế ngồi đoan chính vô cùng, hết sức chăm chú nhìn Cơ Kinh Sa, không dám có chút thất lễ.

Ánh mắt của Cơ Kinh Sa nhìn một vòng quanh gương mặt của Đoạn Khổng Tước, vô cùng dịu dàng.

Đoạn Khổng Tước lại thả lỏng người một chút.

- Khổng Tước, chuyện xảy ra ở Khánh Nguyên, Đoạn Vương gia trong điện thoại có nhắc tới. Sao rồi, thương tích vẫn chưa hồi phục à?

Đoạn Khổng Tước gương mặt đỏ ửng:

- Dì Cơ, đều tại tôi học nghệ chưa tinh, làm mất mặt của cha tôi.

- Ha ha, không thể nói như vậy được, giang hồ quá rộng lớn, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, không có ai dám tự xưng là thiên hạ vô địch. Tôi tin rằng, Đoạn gia Thiên Nam không yếu chút nào.

- Cảm ơn dì Cơ đã khen ngợi, tôi thật sự rất là hồ thẹn.

Đoạn Khổng Tước tỏ vẻ lễ độ trước giờ chưa có.

Con trai của Đoạn Thất Tinh căn bản là không phải kẻ ngốc. Ngang ngược ngạo mạng và ngu ngốc đần độn là hai việc hoàn toàn khác nhau.

- Nghe Nghiêm Bác nói, người từ phương nam dẫn tới một con chó ngao Tây Tạng?

- Vâng, dì Cơ, đó là một người bạn của cha tôi tặng, Phật sống ở cao nguyên Ba Đan.

Cơ Kinh Sa mỉm cười nói:

- Phật sống Ba Đan là đại sư huấn luyện chó có tiếng ở cao nguyên Tuyết Vực, chó ngao Tây Tạng là chính tay ông ta dạy dỗ, nhất định là cực phẩm.

- Cũng ổn, nghe nói là áp dụng phương pháp huấn luyện truyền thống nhất, là một chó ngao chân chính, không giống như chó nuôi ở nhà.

Đoạn Khổng Tước cung kính trả lời, trên mặt cuối cùng cũng hiện lên chút vẻ hào hứng.

- Ủ, chó ngao chân chính!

Cơ Kinh Sa khẽ vuốt cằm, khóe miệng hiện lên nụ cười.

- Nói như vậy, tối nay ta có thể thưởng thức một trận long tranh hổ đấu rồi? Con Thổ Tá lúc này ta nhìn thấy, tuyệt đối là sở hữu sức chiến đấu ở tầm hoành cường.

Trong mắt của người ngoài, Nghiêm Bác là “Cầu Vương”, nhưng ở lĩnh vực “đấu chó”, Cơ Kinh Sa mới thực sự là chuyên gia. Trường nuôi chó và đấu

chó này, cũng là chính miệng cô ta bảo Nghiêm Bác lập ra.

Đoạn Khổng Tước liền nói:

- Tôi cũng rất kỳ vọng, không để dì Cơ thất vọng đâu.
- Như vậy cũng tốt, sắp bắt đầu rồi, cậu đi đi. Nghiêm Bác biết phải làm như thế nào rồi.
- Vâng, cảm ơn dì Cơ.

Đoạn Khổng Tước không dám nói thêm lời nào, đứng dậy, cuối đầu kính cẩn chào Cơ Kinh Sa, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

- Cô thực sự muốn giúp y sao?

Phạm Nhạc vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối đột nhiên lên tiếng.

- Ừ.

Cơ Kinh Sa nhẹ gật đầu.

- Đó là con cháu họ hàng của Tiêu gia đó.

- Vậy thì đã sao?

Cơ Kinh Sa thản nhiên hỏi lại.

Phạm Nhạc không nói gì thêm, lại đứng lặng yên trong bóng tối.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tiểu Nha Đầu

Chương 136: Tiểu Nha Đầu

Bức màn thiên nga của khu khán đài này từ từ được vén lên, thân hình mặc bộ lễ phục dạ hội màu đen cuối cùng cũng xuất hiện.

Trường đấu chó vốn dĩ ồn ào vô cùng bỗng chốc trở nên yên lặng.

Những khán giả là ông chủ lớn ở phía dưới không kìm lòng được đều đứng dậy cả, hướng ánh mắt hành lễ về phía Cơ Kinh Sa. Trên gương mặt kiêu diễm của Cơ Kinh Sa hiện lên một nụ cười nhạt nhạt, hơi gật đầu đáp lại.

Chỉ cần là những phú hào có danh vọng ở kinh thành, ai mà không biết “Ngọc Quan Âm” chứ?

Thậm chí là Diệp Hạo Văn, Uông Thuật Văn những con cháu chức quyền cũng cười và vỗ tay với Cơ Kinh Sa. Uông Phi được xếp ngồi bên cạnh Uông Thuật Văn hơi liếc nhìn qua, ngạc nhiên hỏi:

- Nhị ca, đây là ai vậy? Xinh đẹp quá?!

Uông Phi năm ngoái vừa từ vùng đất lạnh giá ở Tây Bắc trở về Kinh Thành, lập tức đã bị Tiêu Phàm đánh một quyền phải nhập viện ba tháng, đối với cái tên “Ngọc Quan Âm” đỉnh đỉnh đại danh vẫn còn xa lạ.

Uông Thuật Văn nói:

- Là Cơ Kinh Sa, chủ tịch tập đoàn Cơ thị.

Uông Phi bĩu môi, khinh thường nói:

- Chỉ là một người làm ăn, cần gì phải khách sáo với cô ta như vậy?

Uông tam thiếu gia là một người kiêu ngạo.

Nói thật, những thương nhân này, cứ cho là kinh doanh lớn, tiền nhiều đi chăng nữa, những con cháu chức quyền cũng sẽ không thật sự xem ra gì.

Cha của Ông Phi là Ông Vĩ Thành cũng là chủ tịch của một công ty, nhưng không thể giống nhau được.

Ông Vĩ Thành là một cán bộ cấp cao thực thụ, bất cứ lúc nào cũng có thể thăng làm đại sứ của một tỉnh, hoặc sẽ gia nhập vào ủy ban trung ương quốc gia.

So với thương nhân bình thường là rất khác nhau.

Ông Thuật Văn vội nói:

- Tiểu Phi, đừng xem thường người phụ nữ này, lợi hại lắm đấy. Bí thư Ngụy lúc trước ở Yên Bắc, em biết không? Sau đó gặp xui xẻo, nghe nói có liên quan tới cô ta.

- Cái gì?

Lúc này Ông Phi đã thật sự giật mình kinh hãi.

Bí thư tỉnh ủy của Yên Bắc lão Ngụy sụp đổ, được xem là sự kiện lớn chấn động cả nước. Ông Phi tuy là xa tận Tây Bắc, cũng đã nghe nói tới. Đối với con cháu thế gia chính tông như họ mà nói, mức độ theo dõi về sự kiện chính trị lớn là hơn hẳn người bình thường.

Hơn nữa địa vị chính trị của tỉnh Yên Bắc rất đặc thù, là đảm nhiệm trọng trách hộ vệ cho Kinh thành. Cục diện chính trị của Yên Bắc chỉ gói gọn trong một từ là “vững”.

Không phải là một lão đồng chí lão luyện thành thực, uy nghiêm, cũng không đủ để đảm nhận trọng trách này.

Từ khi kiến quốc tới nay, tất cả những Bí thư tỉnh ủy được bổ nhiệm đều trước sau toàn vẹn là như vậy, việc Bí thư Ngụy gặp chuyện không may đúng là đã làm người ta phải khiếp sợ.

Uông Thuật Văn gật gật đầu, thần sắc trở nên cực kỳ thận trọng nói:

- Tiểu Phi, người phụ nữ này không đơn giản đâu...Không có chuyện gì cũng đừng nên để phát sinh xung đột với cô ta.

Uông Phi cười nói:

- Nhị ca, anh quá lo rồi. Chỉ cần cô ta không đụng em, em gây chuyện với cô ta làm gì? Ăn no không có việc gì làm à? Nhưng mà...trường đấu chó tối nay, cũng không ít cô gái xinh đẹp nhĩ. Nhất là tiểu nha đầu áo đỏ kia, quả thật là xinh mà...hừm, có thể so sánh với cả cô gái Nga đó nữa.

Nhắc tới Adger Lena, sắc mặt của Uông Phi lại trở nên trầm xuống.

Cô nàng ngoại quốc xinh đẹp như vậy, lại bị tên “đạo sĩ” của Tiêu gia cướp mất, đúng là lý nào là vậy. Một người xuất gia, lại đi tranh nữ nhân!

Tranh thì tranh đi, còn đánh đến Uông tam thiếu gia tối tăm mặt mày.

Uông Thuật Văn cười nói:

- Tiểu Phi, nếu không thì như vậy đi, anh gọi cho Nghiêm Bác bảo y tra thử lai lịch của cô bé đó cho em xem sao?

- Được đó!

Uông Phi lập tức bật người dậy vẻ hưng phấn.

Ngủ không được với nữ nhân Nga, ngủ với cô bé trắng trẻo trong veo này cũng rất tốt.

Nếu Uông tam thiếu gia mà biết cô bé hồn nhiên trong veo đó, ở mọi lúc mọi nơi bất cứ lúc nào đều có thể đâm một kiếm chí mạng lên người người khác, không biết có còn ý niệm này nữa không.

Với quyền cước kém cỏi của Uông Tam thiếu, quả thật là không đủ để đối một bạt tai của người ta.

Uông Thuật Văn lắc đầu, cầm di động gọi cho Nghiêm Bác.

Uông Nhị thiếu gia cũng không thể nào hiểu nổi người em họ này, vừa gặp cô gái xinh đẹp thôi đã chảy hết nước giải. Chẳng lẽ đúng thiệt là “Đi lính ba năm, thấy heo nái có hơn cả Điêu Thuyền”?

Chỉ cần nó không có ý đi đánh Cơ Kinh Sa là được.

Uông Thuật Văn rất rõ, người phụ nữ này có thể lực khủng khiếp như thế nào tại kinh thành. Tuy rằng Uông gia là nhất đẳng nhất đại hào môn, Cơ Kinh Sa căn bản cũng rất khó có thể uy hiếp được Uông gia. Nhưng Uông Thuật Văn và Uông Phi cũng không thể thật sự đại diện cho Uông gia. Mang theo cái bài phong, dùng thủ đoạn của một con cháu chức quyền đi đối phó với “Ngọc Quan Âm” là không được.

Theo như những gì Uông Thuật Văn được biết, có rất nhiều hào môn thế gia đều có quan hệ mật thiết với Cơ Kinh Sa và tập đoàn Cơ thị.

Nghe nói người phụ nữ đó ngoài xinh đẹp ra, còn có bản lĩnh rất đặc biệt, dụ dỗ được rất nhiều quan chức quyền cao chức trọng trong dinh bầy. Về phần rốt cuộc dụ như thế nào, thì không cách nào biết được.

Hoa đẹp có thể hái, nhưng những bông hoa có gai như hoa hồng, thì không nhất thiết phải hái cho bằng được.

Cơ Kinh Sa tất nhiên không nghe thấy cuộc đối thoại của anh em Uông gia, ánh mắt nhìn về phía Uyển Thiên Thiên. Uyển Thiên Thiên thì vẫy tay với cô ta, Cơ Kinh Sa điềm nhiên nở nụ cười, gật đầu đáp lễ.

Phạm Nhạc ở phía sau thản nhiên nói:

- Sao bà cô nhỏ này cũng đến đây tham gia náo nhiệt à?

Cơ Kinh Sa mỉm cười nói:

- Ai mà biết, Thiên Thiên là có tính ham chơi như vậy đó. Rất nhiều chuyện của cô ta, ngay cả ta cũng không đoán được.

Nghe chừng trong lời nói này, có vẻ hai đại mỹ nhân này rất quen thân nhau.

Phạm Nhạc “hừ” nhẹ một tiếng:

- Cô ta cứ quậy phá như vậy, chọc giận tôi. Tôi mà ra tay, sẽ cho cô ta biết tay.

Hàng my xinh đẹp của Cơ Kinh Sa hơi nhăn lại rồi giãn ngay nói:

- Phạm Nhạc, anh hình như có thành kiến với Thiên Thiên thì phải?

Phạm Nhạc thản nhiên nói:

- Thành kiến thì chưa tới, chỉ cần tới nay cô ta không quậy phá là được rồi.

- Sẽ không quậy phá đâu, yên tâm. Tuy Thiên Thiên ham chơi, nhưng sẽ không càn quấy, rất biết dẫn đo nặng nhẹ. Chỉ cần không đụng chạm tới cô ta, cô ta cũng sẽ không tùy tiện tìm người chút giận đâu.

- Ai mà dám đụng chạm tới cô ta chứ?

- Cũng chưa chắc. Những người quen biết cô ta thì tự nhiên sẽ không dám, những người không quen cô ta thì hơi khó nói. Một tiểu nha đầu xinh đẹp như vậy cơ mà?

- Tiểu nha đầu?

Phạm Nhạc bất giác lắc đầu.

“Tiểu nha đầu” như Uyên Thiên Thiên, không biết đã hại chết bao nhiêu người đàn ông rồi!

Cơ Kinh Sa khẽ thở dài, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương của mình, nói:

- Ít ra thì cô ta nhỏ tuổi hơn ta.

Phạm Nhạc không nói gì, trong mắt hiện lên một ánh mắt khác thường.

Rất nhanh sau đó, bức màn thiên nga của khu khán phòng cuối cùng cũng đã được vén lên, Đoạn Khổng Tước nghiêng người dựa lên ghế sa lon, sắc mặt hơi tái nhợt, bên cạnh xuất hiện thêm một cô gái xinh đẹp, chỉ ít thì nhìn qua cũng là một cô gái xinh đẹp.

Ánh mắt của Cơ Kinh Sa thoáng nhìn về phía bên đó, sau đó nhanh chóng thu ánh nhìn lại, nói nhỏ:

- Đứa con trai này của Đoạn vương gia thật là...

Mang theo một tiếng thở dài nhẹ, dường như rất lo âu cho Đoạn Thất Tinh.

Phạm Nhạc cười lạnh lung nói:

- Tiểu tử này sao đức hạnh như vậy? Ngang ngược, lại còn thích một... Hừ, một chút cũng không giống Đoạn Thất Tinh.

- Nghe nói, Đoạn Khổng Tước ở trên đất của Hoàng Tam Gia, lại bị vị đại thiếu gia Tiêu gia đó thu phục. Phạm Nhạc, anh nói thử xem, Tiêu nhất thiếu gia này rốt cuộc là người như thế nào? Ba anh em Uông gia, cả Diệp Hạo Văn đều chịu trận dưới tay của hắn ta.

Sắc mặt của Phạm Nhạc trở nên trịnh trọng, khẽ lắc đầu nói:

- Không biết nữa. Người này hình như là đột nhiên từ đâu chui ra, trước đó, chúng ta với hắn một chút cũng không quen biết. Con cháu thế gia, hắn có thể được xem là có vai trò thấp nhất rồi. Làm việc ở bộ phận tôn giáo... Thật là quái lạ!

- Chính bởi vì như vậy, ta mới cảm thấy kỳ lạ. Anh không cảm thấy thú vị sao? Một kẻ ở đâu đó, không ai quan tâm tới hắn, tự nhiên chui ra, lại còn hết sức là mạnh nữa chứ. Nếu nói sau lưng Tiêu Nhất thiếu gia này không có câu chuyện gì đó, anh có tin không?

Cơ Kinh Sa từ từ nói.

- Ý của cô, là điều tra lai lịch của hắn?

- Ừ, nhưng phải đặc biệt chú ý. Thời gian gần đây Tiêu gia hình như không được ổn lắm, Tiêu lão gia vốn đã bệnh tình nguy kịch, không hiểu bằng cách nào mà bình phục xuất viện. Văn Nhị thái gia ở Hoàng Hải tự nhiên chạy tới kinh thành, lại còn sống ở gần nhà Tiêu gia. Việc này không đơn giản chút nào. Nếu thật sự có liên quan tới Tiêu gia, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Phạm Nhạc gật gật đầu:

- Hành động của Văn Nhị thái gia quả thật là làm người khác khó hiểu. Ông cụ đã quy ẩn bấy lâu nay, chẳng lẽ thật sự muốn đến Tứ Cửu thành làm việc gì đó?

Cơ Kinh Sa lắc đầu, nhú mày nói:

- Đoán không được, hoàn toàn tính không được. Từ ngày đầu tiên ông ta đến kinh thành, ta trước sau đã bóc quẻ ba lần, đều không ra được một ít thông tin gì. Công lực của ông cụ, quá thâm hậu đi, đem mọi thứ che đậy một cách kín kẽ, bất luận là phương pháp bói toán nào cũng dùng không được.

Phạm Nhạc giật mình hỏi:

- Cô đã bốc quẻ rồi à?

- Ừ.

Phạm Nhạc không nói được gì nữa.

Đối với năng lực của Cơ Kinh Sa, có lẽ không có ai hiểu rõ bằng anh ta. Cơ gia lúc đó cục diện rối rắm như vậy, chỉ trong vòng ba năm đã thu dọn tàn cuộc một cách sạch sẽ, hơn nữa còn đạt tới vinh quang. Kẻ thù của Cơ gia, từng người một đều ngã xuống, những điều này đều là chính mắt Phạm Nhạc nhìn thấy.

Bây giờ Cơ Kinh Sa đối mặt với Văn Nhị thái gia, liên tiếp bốc ba quẻ, vậy mà ngay cả một chút tin tức cũng không tìm được, chẳng trách Phạm Nhạc lại giật mình kinh ngạc như vậy.

- Vô Cực Môn... Thật sự lợi hại như vậy sao?

Trong khoảnh khắc, Cơ Kinh Sa thì thảo giống như đang tự nói với mình.

Một Kinh thành đại hào “Ngọc Quan Âm” phong độ tao nhã, gần như mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay, trên mặt lần đầu tiên xuất hiện vẻ hoang mang.

Phạm Nhạc cũng không khỏi hoang mang.

Theo Cơ Kinh Sa như hình với bóng nhiều năm nay, Phạm Nhạc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Cơ Kinh Sa, thật sự là không thể tin nổi. Trong mắt của Phạm Nhạc, bất cứ nơi nào lúc nào, mặc kệ thế cục có tồi tệ đến đâu, Cơ Kinh Sa đều thản nhiên đối mặt, bình tĩnh muôn phần.

Bây giờ, Văn Nhị thái gia vào thành, không có bất cứ tiếp xúc gì với Cơ gia, càng không có xảy ra bất cứ cuộc tranh chấp nào, Cơ Kinh Sa lại tỏ ra lo lắng.

- Đôi bên không có xung đột vì lợi ích gì lớn, Văn Nhị thái gia có lẽ không phải đến vì chúng ta.

- Đương nhiên là không, nhưng mà không làm rõ được lý do mà ông ta đột nhiên tới kinh thành, vẫn khiến người ta có chút e ngại. Ta đoán chừng, trong thời gian này, trong Tứ Cửu thành này nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó. Phạm Nhạc, dặn dò anh em, cẩn thận hành sự, không nên trêu chọc người đến từ Hoàng Hải.

Cơ Kinh Sa nhú mày sau đó lại dẫn ra, nhẹ nhàng dặn dò. Lại khôi phục về bình tĩnh như gió nhẹ thổi mây.

- Chỉ cần bọn họ không chủ động đến đụng trộm chúng ta, vậy trước tiên vẫn cứ xem chừng hẩn rồi tính đi. Có lẽ sẽ không gây bất lợi gì cho chúng ta.

- Ừ.

Phạm Nhạc gật gật đầu, nhẹ nhàng lùi về sau một bước, không nói gì nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đặt Cược

Chương 137: Đặt Cược

Cuộc thi đấu chó chính thức bắt đầu!

Trận đấu hôm nay áp dụng hình thức thi đấu là “hỗn chiến”.

Thông thường mà nói, đấu chó đều phải tiến hành giữa các giống chó cùng chủng loại, Bì Đặc đấu với Bì Đặc, chó Thổ Tá đấu với chó Thổ Tá, Đồ Cao đấu với Đồ Cao, chó ngao Tây Tạng đấu với chó ngao Tây Tạng, Caucasus đấu với Caucasus, Great Dane đấu với Great Dane .Thể chế thi đấu như vậy sẽ công bằng hơn.

Ví dụ như chó Caucasus, là giống chó khổng lồ, con chó đực nặng nhất là hơn một trăm cân; Còn giống chó Great Dane, con lớn nhất là ba mươi hoặc ba mươi lăm cân, hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc. Đương nhiên cũng không thể nói, giống chó nhỏ này nhất định đánh không lại giống chó to, cũng có trường hợp ngoại lệ. Nhưng trong nhiều trường hợp, giống chó có hình thể lớn hơn nhiều sẽ chiếm ưu thế vượt trội.

Cái gọi là “hỗn chiến”, chính là cuộc đấu chó của những giống chó cùng chủng loại chém giết trên sân khấu, không có hạn chế về cân nặng.

Mỗi hiệp đấu chó, thông thường là ba mươi phút.

Giống như các cuộc thi đấu thể thao của con người, đấu chó cũng có tuyển thủ hạt giống. Thông thường, tuyển thủ hạt giống sẽ không phân ra cùng một nhóm, cũng rất ít ra trận đầu tiên.

Nhưng hôm nay khách đến tham gia rất nhiều, những giống chó to lớn được mang theo cũng không ít. Xét thấy thời gian trận đấu không thể kéo dài nữa, những giống chó lên đài đều là “tuyển thủ hạt giống”.

Chó Thổ Tá mà Tề Bình mang đến chính là con chó ra sân vòng thứ nhất.

Đối thủ là một con Thổ Tá khác, do một ông chủ ở Yến Nam mang đến, thân cao khỏe mạnh, tứ chi phát triển, cũng rất uy phong lẫm liệt. Nghe nói đây cũng là một “quán quân khuyến”, giành danh hiệu vô địch ở hội triển

lầm chó trong nước. Trong đại hội thi đấu chó ở Yến Nam, chưa từng thua trận.

- Thế nào, lão Tề?

Thấy con chó Thổ Tá bên kia, Tiểu Quế Tử vội vàng nhìn về phía Tề Bình hỏi.

Tề Bình rút ra một điều thuốc, bình thản nói:

- Không sao, thắng chắc. Con chó này của tôi chưa từng thua trận.

Đến thủ đô đã hơn một tháng, lão Tề cố gắng uốn lưỡi nói tiếng Quan Thoại, cũng có chút giống phương ngữ Bắc Kinh.

- Tốt, vậy thì đặt hai trăm nghìn chứ? Nhị ca...

Tiểu Quế Tử rất hưng phấn.

- Ừ.

Tiêu Thiên gạt đầu.

Hai trăm nghìn tiền đặt cược, Tiêu nhị ca vẫn thừa sức chơi được. Hơn nữa, lão Tề nói chắc như đinh đóng cột như vậy, nghe xong cũng hứng thú rồi.

Ngay sau đó, Tiểu Quế Tử liền vội vàng đứng lên, cầm điện thoại đặt cược.

Phía dưới khán phòng, nhân viên phục vụ đi tới đi lui, đứng giữa một đám khách thu tiền đặt cược.

Sở dĩ đại hội thi đấu chó hấp dẫn mọi người, nhân tố quan trọng chính là sự kích thích kép. Đấu chó rất kích thích, đánh cược càng kích thích hơn. Quan trọng chính là niềm vui lo được lo mất này, lúc chơi thì tim đập dồn dập.

Nghiêm Bác quan sát ở phía sau sân khấu, cười tủm tỉm.

Ý nghĩa của trò chơi này chính là kiếm tiền, mà kiếm nhiều tiền hơn so với nuôi chó. Cùng với danh tiếng nuôi chó của Nghiêm Bác ngày càng vang dội, khách đến cổ động cũng ngày càng đông. Trước đây, nửa tháng mới đấu chó một lần, bây giờ một tuần hai lần. Cấp bậc của khách cũng ngày càng cao.

Nhìn xem, mấy vị “đại ca con ông cháu cha” vang danh thủ đô đều đến đông đủ rồi.

Tuy nói “đại ca con ông cháu cha” của thủ đô không chỉ có mấy người này, nhưng những người có thân phận, địa vị cao hơn Tiêu nhị thiếu, Uông nhị thiếu, Diệp đại thiếu, cũng hiếm khi được gặp. Người xuất sắc trong thế hệ trẻ tuổi.

Cho dù đây không hoàn toàn là sản nghiệp của một mình Nghiêm Bác, nhưng Cơ tổng đối với anh em rất tốt. Nghiêm Bác đã sớm là triệu phú. Chừng hai năm nữa, ông chủ lớn Nghiêm Bác cũng sẽ bước vào hàng ngũ tỷ phú.

Nuôi mấy con chó liền trở thành tỷ phú. Đây là chuyện mà trước kia Nghiêm Bác nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chính sách tốt!

Tất cả mọi người đều có tiền. Họ tiêu tiền như nước, không làm càn một chút thì biết tiêu ở chỗ nào? Toàn bộ đều nhét trên bụng trắng như tuyết của những con quỷ nhỏ, cũng phải có năng lực mới được.

Chó Thổ Tá hiếu chiến, danh bất hư truyền.

Hai con chó vẫn chưa lên đài, cách cán song sắt, cũng đã gầm nhẹ “gâu gâu”, hướng đối thủ ra uy, thân mình kéo căng thẳng tắp, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi dây thừng trong tay nhân viên làm việc.

“...” một tiếng chiêng vang lên!

Nhân viên làm việc gỡ dây thừng, mở cổng sắt, mở ra lối đi vào đài đấu chó.

Hai con chó Thổ Tá cùng xông về phía trước.

- Vụt!

Cổng sắt của đài đấu chó cũng đã đặt xuống rồi.

Hai con chó Thổ Tá mới vừa rồi còn sốt ruột không chịu nổi muốn xông lên bắt đầu đánh giá đối thủ từ trên xuống dưới.

Tương đối mà nói, chó Thổ Tá là giống chó chiến đấu rất bình tĩnh. Ngoại trừ phát hiện những vật mới mẻ khiến nó cảm thấy ngạc nhiên, nó mới có thể phát ra âm thanh lớn. Xét về hình thể, chó Thổ Tá của Tề Bình to hơn một chút, con chó Thổ Tá của Yến Nam, khi ngắm một mình nó cũng rất khỏe mạnh. Nếu hai con đặt cùng một chỗ, thì lại hiện ra chênh lệch.

Kết quả chiến đấu cơ bản không có gì trì hoãn.

Ban đầu định thời gian thi đấu là ba mươi phút, nhưng năm sáu phút đã đấu xong rồi.

Con chó của Tề Bình toàn thắng, từ đầu đến cuối, nó toàn áp dụng thế tấn công, ngay từ đầu đã chiếm ưu thế rồi, càng về sau ưu thế càng rõ ràng. Cuối cùng con chó Thổ Tá của Yến Nam vẫy cái đuôi chạy chối chết, chạy quanh đài đấu chó, không dám ứng chiến nữa.

Nhân viên làm việc kịp thời dừng trận đấu.

- Lão Tề, mạnh mẽ quá!

Mặt mày Tiểu Quế Tử hớn hở, hướng Tề Bình giơ ra ngón tay cái.

Chỉ trong mấy phút liền kiếm được hai trăm nghìn.

Kiếm tiền nhanh hơn kinh doanh, không uổng phí chút sức lực nào.

Lão Tề cười ha ha vỗ tay cảm ơn, nói:

- Quế thiếu gia, đây mới chỉ bắt đầu, làm nóng người mà thôi, trận đấu còn ở phía sau. Tối nay, mọi người không kiếm được gần hai triệu thì không tính là thắng tiền.

Tiêu Thiên và Giang Vũ Thành đều không nhịn được cười phá lên.

- Lão Tề, mạnh mẽ quá nhỉ.

- Đây đã coi là cái gì, chút tiền nhỏ nhoi như vậy, trong mắt mấy vị công tử, chỉ là một chút tiền tiêu vặt không phải sao? Đợi sau này lão Tề tôi làm kinh doanh ở thủ đô, chúng ta cùng nhau làm ăn. Tôi nhờ hào quang của mấy vị công tử đấy! Phát tài, ha ha.

Lời nói của Tề Bình rất khiêm tốn.

Có thể trong mắt y, những con ông cháu cha ở thủ đô này, tất cả đều xuất thân là tỷ phú.

Tiêu Thiên và Giang Vũ Thành liếc mắt nhìn nhau, cười mà không nói.

Mặc dù Tề Bình là bạn chí cốt của bọn họ, có một số “bí mật” tạm thời không thể cho y biết được. Nếu người làm ăn từ phương Nam tới biết xuất thân của Tiêu nhị ca còn không đến một triệu, chỉ sợ nhất thời sẽ coi thường Tiêu nhị ca.

Những người làm ăn à, ai nhiều tiền thì sùng bái người ấy.

Đây là chân lý không thể thay đổi.

Con ông cháu cha thiếu tiền tiêu, có lẽ đã nói rõ năng lực của bọn họ có hạn, chỉ là hào nhoáng bên ngoài.

Nhưng, nếu tối nay có thể thắng gần hai triệu thật, vậy thì tốt rồi, bằng chốc tài sản tăng gấp đôi nha.

Con chó kể tiếp lên sân khấu là chó ngao mà Uông Thuật Văn mang tới, loài chó chiến đấu có nguồn gốc từ Ý, vô cùng mạnh mẽ.

Thủ đoạn kiếm tiền của Uông Thuật Văn giỏi hơn Tiêu Thiên rất nhiều. Lúc Uông nhị thiếu kiếm tiền, thường không quan tâm đến thể diện, xem như là một người theo chủ nghĩa thực dụng. Dù sao Uông gia còn có Uông nhất thiếu Uông Thuật Đô cũng không chịu thua kém. Trên chính trường có Uông nhất thiếu là đủ rồi, Uông nhị thiếu chỉ cần lo hưởng thụ tốt cuộc sống tốt đẹp.

Hơn nữa trưởng bối của Uông gia, dường như biết cách giải quyết hơn trưởng bối của Tiêu gia.

Uông Vĩ Minh không nghiêm túc, cứng nhắc như Tiêu Trạm. Trong các cán bộ lãnh đạo cấp cao, được coi là giỏi kiếm tiền. Hơn nữa chú hai Uông Vĩ Thành của Uông Thuật Văn rất yêu thương con cháu, lại là một nhà doanh nghiệp trung ương quy mô lớn, cũng không ngăn cản con cháu lão kiếm chút tiền lẻ, thậm chí có lúc còn giúp đỡ họ một tay.

Nếu là con cháu của Uông gia, thì đại biểu cho thể diện của Uông gia, quá keo kiệt sẽ bị người ta chê cười.

Đương nhiên, Uông Vĩ Thành còn có suy nghĩ khác. Uông Thuật Văn và Uông Phi đều là những kẻ ăn chơi trác táng, con ông cháu cha không thiếu tiền. Nếu không bọn họ cũng sẽ tìm cách kiếm tiền. Nói không chừng còn

gây ra chuyện, không bằng chính mình giúp một tay, ít nhất sẽ không gây ra sai lầm.

Giống với trường hợp như vậy, trong con cháu nhà giàu sang quyền quý cũng không phải chưa từng xảy ra. Có mấy lần còn làm lớn chuyện, chẳng những liên lụy đến nhiều con ông cháu cha tiếng tăm lớn, muốn thoát ra cũng không được, thậm chí còn liên lụy đến lão gia, gây ra sóng gió lớn trong gia tộc.

Nói về gia sản, Uông nhị thiếu còn thua kém Diệp đại thiếu, nhưng cũng không khác nhau lắm.

Uông Thuật Văn ở trong biệt thự của mình, nuôi mấy con chó chiến đấu, lúc rảnh rỗi thì dẫn đến bãi săn Mộc Lan đấu một trận.

Bây giờ Uông Phi về nhà, cũng ở trong biệt thự đó của y, nữ nhân cũng nhiều hơn. Thể lực của Uông tam thật sự mạnh mẽ. Thậm chí khi ở trong bệnh viện, cũng không nhẫn nại được, gọi hai cô gái xinh đẹp đi cùng.

Uông nhị lại rất được hâm mộ.

Sớm biết như vậy, cũng nên bảo chú cho y đến Tây Bắc rèn luyện vài năm. Hồi nhỏ chịu chút khổ cực không hề gì, bây giờ không phải sướng rồi sao? Có tiền có quyền thế, các cô gái xinh đẹp tự lao đầu vào lửa như thiêu thân, nhưng thể lực lại không theo kịp. Chẳng trách Uông nhị thiếu buồn bực không thôi.

Cũng may còn có đấu chó, thú vui không cần tiêu tốn thể lực của y.

Một con chó chiến đấu khác cũng là chó ngao.

Mở đầu mấy hiệp này, xem như là cuộc triển lãm, cũng gọi là “vòng đấu bảng”. Chờ vòng đấu bảng của mấy hiệp này đấu xong, mới là trận hỗn chiến lớn của cuộc thi chọi chó.

- Nhị thiếu gia, trận này cũng mua điểm chứ?

Tề Bình châm một điều thuốc, ở một bên hỏi, ánh mắt vô tình hay cố ý đảo qua trên mặt Đoạn Khổng Tước ở đối diện. Cặp mắt âm u của tiểu vương gia họ Đoạn nhìn về phía Tiêu Thiên, còn nhìn nhiều hơn so với lúc theo dõi trận đấu chó.

- Con chó kia của đối phương, hình như cũng không kém nhĩ.

Tiêu Thiên hơi do dự.

Hai con chó Thổ Tá vừa rồi, chỉ nhìn hình thể, thì con chó của Tề Bình rõ ràng chiếm ưu thế, đặt cược con chó đó, khá nắm chắc. Hiện tại xem ra, thể lực của hai con chó ngao là ngang nhau, rất khó phân ra cao thấp.

Tiểu Quế Tử cười nói:

- Chơi vui thôi, Uông Thuật Văn không đến nỗi làm mất thể diện như vậy chứ? Một trận cũng thắng không nổi.

Nhưng đây là thể diện của Uông nhị thiếu.

Tiêu Thiên cười nói:

- Vậy thì chơi một chút đi. Chúng ta vẫn đặt cược hai trăm nghìn. Nếu thua, cũng là số tiền thắng được, không đau lòng chút nào.

- Đúng vậy.

Giang Vũ Thành thật thà chất phác cũng gật đầu.

Cho dù Tiêu nhị ca và Uông nhị ca không chơi cùng nhau, nhưng cũng muốn Uông nhị ca giúp bọn họ kiếm chút tiền để tiêu.

Tiểu Quế Tử lại càng cao hứng, lập tức bắt lấy điện thoại đặt cược.

Lại nói, Tiểu Quế Tử đối với Uông nhị ca cũng vẫn có lòng tin, Uông nhị cần thể diện. Những người đặt cược ngồi dưới khán phòng, rõ ràng bớt đi một chút so với trận vừa rồi.

Mọi người đều không chắc chắn lắm.

Cũng không phải tất cả đều tin tưởng thể diện của Uông nhị ca. Những người thật sự biết lai lịch của Uông nhị thiếu không nhiều lắm.

Trận đấu chó này so với trận đấu đầu tiên đặc sắc hơn nhiều, hai con chó ngao vật lộn cùng một chỗ, khó phân thắng thua, máu tươi văng khắp nơi, không khí bên trong đấu trường lập tức lên cao trào. Tiếng gào thét, huyết sáo liên tục vang lên.

Tuy trận đấu nghiêng về một bên cũng rất thích, nhưng trận đấu mà sức lực ngang nhau thoát nhìn thật sự quá đã.

Hai con chó chiến đấu hai mươi phút, cuối cùng cũng phân ra thắng bại.

Kết quả vô cùng bất ngờ, con chó ngao của Uông nhị thiếu bị thua.

Trong đấu trường lập tức yên tĩnh, không một tiếng động. Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử, Tề Bình ngơ ngác nhìn nhau, đều hơi ử rử.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Diệp Đại Thiếu Muốn Báo Thù

Chương 138: Diệp Đại Thiếu Muốn Báo Thù

ột chiếc Mercedes Benz màu đen bóng loáng bay nhanh trên đường cao tốc Kinh Sư đi thông với bãi Mộc Lan.

Tân Lâm miệng không nói, lại không thể không thừa nhận, cảm xúc lái xe Mercedes Benz quả thật tốt hơn nhiều so với chiếc xe quốc nội nửa mới nửa cũ kia, nhất là chạy đường dài.

Tiêu Phàm ngồi ở buồng lái, trong tay vuốt vuốt chiếc nhẫn ngọc Phỉ Thúy, chính là chiếc nhẫn lấy từ trong tay của Uyển Thiên Thiên. Theo phỏng đoán hẳn là lúc Dương Minh tiên sinh hạ táng đã đeo trên ngón tay. Khóa trường mệnh và trâm châu đen xuyên cùng với nhau, đeo ở trên cổ của Tiêu Phàm.

Dương Minh tiên sinh một đại tông sư, thuật kham dư phong thủy và luyện khí đều đạt trình độ cao thâm. Ba pháp khí này đã hấp thu tinh hoa tu luyện cả đời của ông. Tiêu Phàm cũng phải cần một thời gian dài để dần dần chuyển hóa thành vật mình sử dụng.

Nghịch thiên cải mệnh, cảnh giới của Tiêu Phàm đã bị rút xuống, nguyên khí đại thương, bên trong ba pháp khí này ẩn chứa tinh hoa, có lẽ có thể có ích lợi đối với hắn.

Hắc Lân màu lông pha tạp trắng đen ghé vào trong lòng Tiêu Phàm, buồn ngủ.

Nửa năm nay, Hắc Lân vẫn không thể nào lấy lại được tinh thần.

Ager lena mặc chiếc váy trắng bó sát người, trên cổ đeo vòng cổ trăn châu sáng lấp lánh im lặng ngồi ở chỗ ngồi phía sau Mercedes Benz. Cô không biết Tiêu Phàm muốn dẫn cô đi đâu, nhưng cũng không mở miệng hỏi. Tiêu Phàm gọi một cú điện thoại tới, bảo cô làm như thế nào thì cô liền làm như thế đó.

Trong sân đấu cầu, Tiêu Thiên cũng không biết là đại ca của mình đang trên đường chạy tới chỗ này, hoàn toàn đắm chìm trong không khí càng ngày càng tăng vọt của hiện trường. "Vòng đấu bảng" đã tới hồi kết thúc, đang chuẩn bị tiến hành một hồi cuối cùng, tranh đoạt cuối cùng để tiến vào danh ngạch của "Bán kết" trung kết.

Cuộc tranh tài này là giữa chó ngao Tây Tạng quyết đấu với nhau.

Một người chơi lặn lội từ Tự Thục xa xôi đến, dẫn đến một chú chó ngao Tây Tạng màu đen đầu to. Con chó ngao Tây Tạng này vừa có mặt, liền lập tức đã giành được một tràng vỗ tay vang dội của toàn hiện trường.

Chú chó ngao Tây Tạng này lông đen nhánh, hình thái uy mãnh, tứ chi trắng kiện hữu lực, trong đôi mắt nhỏ hung quang bắn ra bốn phía.

Khách nhân ở đây đều là người chơi chó lành nghề, vừa thấy liền biết đây là chú chó gặp qua không ít máu tanh, tràn đầy tinh khí.

Mà chú chó ngao Tây Tạng đối phương kia nhìn qua thì có vẻ kém xa, trong màu lông đen loáng thoáng chút vàng. Tuy cái đầu cũng không nhỏ, nhưng khí thế lại không được, đứng ở đó âm thầm. Luận trình độ hung mãnh, hoàn toàn không thể đánh đồng.

Chú chó ngao Tây Tạng này chính là của Đoàn Khổng Tước mang tới.

Đoàn Khổng Tước cũng là một bộ mặt lạ hoắc, khách nhân ở đây không có một ai quen biết với gã, không biết gã là thần thánh phương nào. Người chủ trì chỉ là giới thiệu đấu khuyến của vị khách nhân phòng bao số sáu mang tới thôi.

Xem ra là một kẻ ngoại lai, không hiểu giá thị trường, cho rằng tiêu chuẩn của cuộc thi đấu chó tại bãi Mộc Lan cũng tương đương với tiêu chuẩn ở địa phương xa xôi nhỏ bé của bọn họ, chỉ cần đầu to liền có thể chiến thắng.

Trên cơ bản hơn phân nửa khách nhân đều không coi trọng chú chó ngao Tây Tạng màu đen vàng kia.

Nghiêm Bác liền khai ra bảng tỉ số một hai.

Dù là như thế, đại bộ phận khách nhân vẫn là đặt tiền cược vào chú chó ngao Tây Tạng màu đen nhánh. Riêng dựa vào khí thế mà nói, trận đấu này không cần đấu cũng đã phân được thắng bại.

- Quế thiếu, chơi một phen, xem ra tiền này tương đối dễ kiếm.

Tề Bình cười nói.

"Vòng đấu bảng" thứ ba tiến hành vừa nãy, bọn họ đã đặt cược lớn vào chú chó Caucasus mà Diệp Hạo Văn mang đến, đặt những hai trăm ngàn, tỉ số hai một.

Chú chó Caucasus kia của Diệp Hạo Văn là một trong những chú chó có hình thể cực đại nhất trong những chú chó lên sân đấu hiện nay, nhìn thể trọng hẳn là hơn tám mươi cân. Một chú Caucasus khác hình thể nhỏ hơn chút, nhưng cũng không khác nhau lắm.

Trận này, Nghiêm Bác ăn trộm một chút.

Trên cơ bản đại bộ phận khách nhân đều đặt cược chú chó Caucasus của Diệp Hạo Văn thắng, người tiếp nhận đặt cược không đủ, tiền đặt cược khác, Nghiêm Bác phải tự mình ăn hết. Đây cũng là bất đắc dĩ. Muốn đại hội đấu chó được duy trì, không quản cược bao nhiêu, đều phải có người tiếp nhận đặt cược. Sân cược mà không có người tiếp nhận đặt cược là chơi không được. Quyền chủ động của trang gia chính là có thể định đặt cược.

Hai một.

Thắng liền thắng hai lần, thua chỉ cần thua một lần thôi.

Cụ thể là mấy người bọn Tiêu Thiên trong hai trận đánh trước của "Vòng đấu bảng" là ngang nhau, trận thứ ba mỗi người thắng một trăm ngàn, không nhiều lắm. Đến trận thứ tư này đều có chút do dự.

Giang vũ thành nói:

- Hay là lại xem xem, phía sau không phải còn có ba trận sao?

Đây là "Vòng đấu bảng" hồi cuối cùng, đấu xong trận này, tiến vào trận "Bán kết" và trung kết, hai trận vòng bán kết, một trận chung kết. Đến lúc đó không khí hiện trường khẳng định càng thêm kịch liệt.

Tề Bình nói:

- Giang thiếu, ba trận phía sau càng không dễ dàng.

- Đúng là như thế!

Giang Vũ Thành là một người thành thật, gật gật đầu.

Ba chú chó đã được liệt vào danh sách của trận chung kết chính là con Thổ Tá của Tề Bình, con Bori của khách nhân Yến Nam, con Caucasus của Diệp Hạo Văn, không một con nào là ngòi không cả, con nào cũng hung

hân. Ngay từ đầu, chứng kiến sự dũng mãnh của Thổ Tá, đám người Tiêu Thiên là tin tưởng gấp trăm lần, sau đó lại chứng kiến sự hung hãn của con Bori và Caucasus, dường như tin tưởng lại có chút dao động rồi.

- Vậy mua điếm đi, vẫn là đặt hai trăm ngàn.

Tiêu Thiên quyết định.

Nhưng mà sự thật đã chứng minh, đại bộ phận người lần này đều đã nhìn lầm rồi.

Chú chó ngao Tây Tạng đen vàng mà Đoàn Khổng Tước mang đến kia nhìn như lưỡi biếng, không có ý chí chiến đấu, kỳ thật cũng không kém. Sau hơn hai mươi phút đồng lăn lộn đấu với chú chó ngao Tây Tạng màu đen nhánh mà khách nhân phương xa kia mang đến, không ngờ thắng.

- Đclmm!

Tiểu Quế Tử lập tức nổi cáu, vỗ thật mạnh một chưởng lên trên bàn trà, sắc mặt lập tức trở nên hết sức khó coi.

Tiêu Thiên và Giang Vũ Thành sắc mặt đương nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Tề Bình cười ha hả, nói:

- Thắng bại là chuyện bình thường của binh gia, không gấp, không gấp.

Lão Tề lúc này lại có vẻ rất trấn định, dần dần đã không còn thần thái kính cẩn như ban đầu, mơ hồ lộ ra ý "Tất cả do tôi làm chủ". Tuy nhiên mấy vị công tử ca kia đang tức giận, cũng không ai chú ý tới biến hóa rất nhỏ này của lão Tề. Nếu mọi người là bằng hữu, ở cùng một chỗ phải tự nhiên thì mới đúng.

Đương nhiên đây cũng chính là nguyên nhân mà Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử đều không có thực sự tiến vào thể chế.

Mấy vị này nếu như thật sự nghiêm túc làm việc ở đơn vị hai năm, để ý sâu sắc tới một chút văn hóa quan trường và văn hóa văn phòng, thì giác quan thứ sáu lập tức sẽ trở nên nhạy bén vô cùng.

Bán kết ra đời.

Kế tiếp nghỉ ngơi nửa giờ, chuẩn bị tiến vào vòng bán kết và trận chung kết.

Nghiêm Bác sắp xếp một cách có trình tự, vòng bán kết còn rút thăm. Đây cũng là nhằm thể hiện sự công bình. Dù sao hôm nay khách nhân đến đây, đều không đơn giản. Chó mà Diệp đại thiếu và Tiêu nhị thiếu gia mang đến đều tiến nhập vào trận chung kết, không rút thăm, đến lúc đó sợ sẽ có phiền toái.

Tiểu Quế Tử là người đứng ra rút thăm.

- Woa!

Kết quả rút thăm được công bố, Tiểu Quế Tử lại là một tiếng kêu kì quái.

Tiêu Thiên và Giang Vũ Thành sắc mặt cũng khó nhìn.

Không ngờ rút thăm ngẫu nhiên lại cùng một đội với con Caucasus to lớn của Diệp Hạo Văn.

Từ trạng thái của bốn chú chó tiến vào vòng chung kết để phân tích, mạnh nhất hẳn là con Caucasus của Diệp Hạo Văn và con Thổ Tá của Tề Bình. Tương đối mà nói, con chó ngao Tây Tạng của Đoàn Khổng Tước và con Bori của khách nhân phương xa đột nhiên suy yếu một chút.

Thổ Tá và Caucasus ở vòng đấu bảng đều là thoải mái thắng lợi. Chó ngao Tây Tạng và con Bori đột nhiên đều trải qua một cuộc ác chiến, quần chiến

đến hai mươi mấy phút mới phân ra thắng bại, xem như thắng thảm.

Thể lực của chó đấu tiêu hao, hoàn toàn khác nhau.

Nếu Thổ Tá rút trúng con chó ngao Tây Tạng hoặc là con Bori đột nhiên phần thắng rất lớn.

Nhưng bây giờ phải đối mặt với đối thủ ngang sức ngang tài cùng tiến vào vòng chung kết. Hơn nữa thể trọng của con Caucasus kia ít nhất nặng hơn hai mươi cân so với con Thổ Tá, thân cao cũng có ưu thế.

Trận chiến này khá nguy hiểm.

Liền vào lúc này, điện thoại của phòng bao vang lên.

- Alo!

Tiểu Quế Tử cầm lấy microphone, tức giận alo một tiếng, lập tức biến sắc, chuyển microphone cho Tiêu Thiên.

- Nhị ca.

Tiêu Thiên liếc nhìn gã một cái, mang theo ý trưng cầu.

Tiểu Quế Tử liền hướng về phòng bao của Diệp Hạo Văn ở đối diện lái nhai miệng, Diệp Hạo Văn đang cầm ống nói hướng về phía bên này mỉm cười. Tuy nhiên nụ cười kia thấy thế nào cũng thật giả tạo.

- Diệp đại thiếu!

Tiêu Thiên tiếp nhận microphone, thân nhiên chào hỏi.

- Ha ha, Tiêu nhị, đừng khách khí như vậy... Thế nào, chúng ta vui đùa ngoài trận một chút chứ?

Diệp Hạo Văn cười nói, dường như tâm tình có chút sung sướng, ít nhất khá hơn nhiều so với Uông Nhị thiếu gia và Uông Tam thiếu gia ở một phòng bao khác. Hai vị đó kiên trì ngồi lại, vẫn chưa đi, nhưng rõ ràng là vô cùng khó chịu.

Con chó Bori của bọn họ đột nhiên thua, hai anh em biến thành quần chúng, thật mất mặt.

Diệp Hạo Văn cái gọi là vui đùa ngoài trận một chút chính là đánh cuộc, không thông qua trang gia. Trận đấu chó như thế này cũng rất thường gặp. Một số bạn bè chơi khá hay hoặc là ban đầu vốn cũng không thích hợp liền thích chơi bên ngoài trận.

Mặt đối mặt, kích thích!

- Được, người muốn chơi như thế nào?

Tiêu Thiên không chút yếu thế.

- Rất đơn giản, chúng ta cũng chớ chơi quá lớn. Người anh em, về điểm này mọi người đều hiểu được, đúng không? Chơi lớn sợ sẽ phát cáu!

Diệp Hạo Văn khinh cười nói, trong giọng nói có ý khinh miệt, không hiểu được. Gã là xem thường Tiêu Thiên "nghèo sát vách". Tiêu Thiên ở trong mắt của Diệp đại thiếu thật đúng là không là gì cả.

Người anh em, chơi chó cũng không thể dựa vào tấm biển lớn, để có được kẹ tiền cứng.

Người lão Tiêu gia tấm biển lớn, danh vọng cao, vậy thì thế nào chứ?

Ở trong này, ai nhiều tiền người đó là đại gia!

Tiêu Thiên ngửa cả quai hàm, lạnh lùng nói:

- Được, muốn chơi như thế nào, người nói, ta sẽ cố gắng tiếp.

- Được, Tiêu Nhị ca quả nhiên đủ khí phách. Vậy thì hai triệu đi, ta cũng không muốn thắng các người nhiều lắm. Mấy anh em các người mỗi người gom góp lại, hai triệu hẵn là vẫn lấy ra được chứ?

Diệp Hạo Văn khinh miệt nói.

Xem ra Diệp đại thiếu đã quyết định, phải báo thù cho vụ ở quán bar rồi.

Trận đấu đó, Diệp đại thiếu một gương mặt trắng như tuyết đã đánh mất sạch sẽ, một chút cũng không chừa lại.

Diệp Hạo Văn Diệp đại thiếu trong hội con ông cháu cha ở Tứ Cửu thành được xưng là "Tửu thần", bốn chọi một, lại bị một mình Tiêu lão đại uống cho ngã gục. Ngay trước mặt mấy trăm người, bị đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Nghe nói Diệp Hạo Văn ở bệnh viện sau khi tỉnh rượu, tại chỗ phun ra một ngụm máu.

Không phải uống, mà là bị tức giận!

Trận này Diệp Hạo Văn không dám đi tìm Tiêu nhất thiếu, gã thật sự rất sợ cái tên "Đạo sĩ" kia. Dũng mãnh một cách thái quá rồi, quả thực chính là đồ biến thái. Diệp Hạo Văn chỉ cần vừa nghĩ tới cái tư thế Tiêu Phàm uống rượu xái mà không thềm để ý chút nào, trong đầu liền sợ hãi.

Không dám tìm đại ca, vậy thì tìm đệ đệ cũng giống như vậy!

Thấy Tiêu Thiên không có lập tức trả lời, Diệp Hạo Văn lại cười nói:

- Yên tâm, không cần tiền mặt, ghi giấy nợ cũng được. Ta là người rất dễ nói chuyện, Tiêu Nhị ca đại danh鼎鼎鼎鼎 ở Tứ Cửu thành chắc hẳn cũng không phải là một kẻ vô lại chứ!

Tiêu Thiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Theo cái ý tứ này, người ăn ta chắc phải không?
- Không. Chỉ cần hỏi người một câu, có dám hay không? Không dám thì bỏ đi!
- Được, hai triệu đúng không? Ta với người chơi!

Tiêu Thiên cắn răng, cứng rắn gật đầu một cái, từ trong cổ họng tóe ra mấy câu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tiêu Nhị Ca, Có Người Muốn Lấy Túi Tiền Của Người

Chương 139: Tiêu Nhị Ca, Có Người Muốn Lấy Túi Tiền Của Người
Nhị ca, hai triệu ư?!

Tiêu Thiên vừa mới đặt điện thoại xuống, Giang Vũ Thành liền hỏi, sắc mặt có chút ngưng trọng.

- Ừ.

Tiêu Thiên sa sầm mặt, gật gật đầu.

Tiểu Quế Tử nghiêng nghiêng răng, mày cũng nhíu lại, không lên tiếng.

Hai triệu quả thật không phải là một số lượng nhỏ. Tiểu Quế Tử tuy rằng biết kiếm tiền hơn so với Tiêu Thiên, nhưng vẫn còn xa lắm mới đạt được "Cảnh giới" như bọn người Diệp Hạo Văn, Uông Thuật Văn. Nói cho cùng, cha của gã chỉ là một Phó Cục trưởng thành phố mà thôi. Tiểu Quế Tử phải làm ra chút tiền, giành "Đường cong cứu quốc".

Mẫu chốt là bọn họ không có năm chắc tất thắng.

Tề Bình nâng chén trà lên uống một ngụm, cười nói:

- Nhị thiếu gia, hay là tôi cũng góp một chút? Tôi thật ra cảm thấy mạo hiểm không nhiều lắm.

Lời này cũng đã thấp thoáng ý tứ muốn ngồi cùng một chỗ với mấy vị công tử con ông cháu cha rồi.

Tiểu Quế Tử ánh mắt sáng ngời, nói:

- Lão Tề, người có năm chắc ư?

Tề Bình càng thêm vẻ ung dung, nhẹ nhàng nói:

- Bảy tám phần. Mấy vị nếu cảm thấy khó khăn, vậy hai triệu sẽ đều do tôi lấy ra, không vấn đề gì.

Tiểu Quế Tử con mắt liên chuyển động nhanh như chớp, ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Hay là như vậy, người lấy ra một triệu, một triệu còn lại ba chúng tôi lấy ra.

Lại nói tiếp, Tiểu Quế Tử thật là có ý nghĩ, để Tề Bằng làm người cầm đầu, ba người mình cùng nhau khiêng một triệu, có vẻ còn có thể gánh vác được. Chỉ có điều can đảm không khỏi có chút không đủ, tâm tính của "Tiểu phú tức an" khá rõ ràng. (Tiểu phú tức an: dễ dàng thỏa mãn với thành tích hiện có, không có suy nghĩ tiến thủ)

- Được a, không thành vấn đề. Nhị thiếu gia, ý của người thế nào?

Trên thể diện, bốn người bọn họ vẫn phải là Tiêu Thiên làm chính, tuy nhiên trong ngữ khí của Tề Bình đã mang chút ý tứ hàm súc "Khiêu khích", dường như lão Tề đã có chút chướng mắt với ba vị công tử ca này rồi.

Ban đầu còn tưởng rằng đại thiếu hào môn nhất đẳng như vậy, căn bản không thiếu tiền cơ.

Nhưng lại là không phải vậy, tốt nhất hãy lộ nguyên hình đi!

Tiêu Thiên liếc gãi một chút, hai mắt hơi hơi nhú lại, đang muốn nói chuyện, điện thoại lại vang lên.

- Alo!

Tiêu Thiên cầm microphone lên.

- Tiêu nhị thiếu gia, cẩn thận a, có người muốn lấy túi tiền của người đấy.

Microphone bên kia truyền tới một giọng gái trong trẻo, yêu kiều, làm cho người ta vừa nghe, trong lòng liền nảy sinh một loại cảm giác khác thường.

- Người là vị nào?

Tiêu Thiên cầm ống nghe, ánh mắt đảo qua khắp nơi, lại không phát hiện ai đang gọi điện thoại cho cậu ta. Chỉ có điều mỹ nữ trang phục màu đỏ ngồi ở trong rạp góc đối diện kia không biết từ lúc nào đã rời khỏi phòng bao.

Hắn không phải là tiểu cô nương kia gọi điện thoại, mọi người một chút cũng không quen. Hơn nữa nghe giọng nói tuy rằng mềm mại trong trẻo, giọng điệu lại có chút làm ra vẻ như một người từng trải, hoàn toàn không hợp với hình tượng khờ khạo ngây ngô mà tiểu cô nương đã mang đến cho mọi người.

- Cái này người không cần hỏi, tóm lại là ta có hảo tâm nhắc nhở người một câu, đêm nay người cẩn thận một chút, đừng nhảy vào hầm a.

Nói xong cũng không đợi Tiêu Thiên mở miệng, "Xoạch" một cái, liền cúp điện thoại.

- Nhị thiếu gia, làm sao vậy?

Tiêu Thiên nhất cúp điện thoại, Tề Bình lập tức hỏi.

- Không có gì. Cứ dựa theo ý kiến kia của người mà xử lý đi.

Tiêu Thiên trầm giọng nói. Cậu ta vốn định bốn người sẽ cùng chịu hai triệu, về mặt "Ta nhìn thấu các người rồi" của Tề Bình khiến Tiêu Nhị ca rất không thoải mái. Hai triệu một mình cậu ta nuốt không trôi, năm trăm ngàn còn miễn cưỡng gánh vác được. Nhận được cú điện thoại kỳ lạ vừa rồi kia, Tiêu Thiên lập tức liền cảnh giác, tạm thời thay đổi chủ ý.

Tiêu Nhị ca chỉ là tính cách khá ngay thẳng, cũng không phải là đồ ngốc.

Mặc dù cậu ta đối với cú điện thoại kia tràn đầy lòng hiếu kỳ, nhưng không thể hại người, không thể không đề phòng người. Đều có người nhắc nhở rồi, cẩn thận một chút không thừa.

- Các vị xin hãy trật tự. Tiếp theo trận đấu vòng bán kết bắt đầu, Thổ Tá đấu với Caucasus!

Nửa giờ nghỉ ngơi trôi qua rất nhanh, người chủ trì cầm microphone, lớn tiếng tuyên bố.

Đã là thi đấu thì người chủ trì nhất định là phải có. Người chủ trì này cũng là lão thủ, làm không khí rất có nghề. Phải thổi phồng không khí của hiện trường lên, thì mới có người đập tiền vào.

Hai đấu khuyến được dẫn vào trong sân đấu.

- Chờ một chút!

Diệp Hạo Văn bỗng nhiên đứng dậy.

Ánh mắt của mọi người liền đồng loạt nhìn tới, không biết Diệp đại thiếu có lời gì muốn nói.

- Các vị, ta muốn tuyên bố một tin tức. Vừa rồi ta và Tiêu nhị thiếu gia ở phòng bao số bốn đã chơi ngoài trận. Không nhiều lắm, chỉ hai triệu! Tiêu Nhị thiếu gia, là như vậy nhỉ?

Trong bãi lập tức phát ra một mảnh tiếng động ngạc nhiên thán phục.

Mặc dù nói có thể xuất hiện ở bên trong bãi này cũng đều không phải người bình thường. Nhưng một trận đấu chó, bên ngoài trận hai triệu, vẫn là đủ khiến cho oanh động. Đương nhiên, cũng không loại trừ một bộ phận tiếng thán phục chỉ là giả vờ, cố ý thổi phồng Diệp đại thiếu một chút.

Dù sao trong đám khách, cũng vẫn có rất ít người biết rõ thân phận của Diệp đại thiếu.

Tiêu Thiên lãnh đạm gật gật đầu, không đứng dậy, cũng không nói gì. Diệp Hạo Văn rõ ràng muốn lấy lòng mọi người, Tiêu nhị thiếu gia không có nghĩa vụ làm nền cho gã.

- Tiêu nhị thiếu gia, hay là chúng ta cũng chơi bên ngoài trận, cũng giống như Diệp thiếu gia bên kia, hai triệu, được không?

Tiêu Thiên không làm "Làm nền", có người nguyện ý đi ra làm lá cây.

Trong bãi lại là "Xôn xao" một tiếng.

Uông Thuật Văn kỳ thật và Diệp Hạo Văn cũng không có nhiều giao tình lắm, mỗi người đều là "Đại ca" trong hội, ngày bình thường cũng không có xuất hiện cùng một chỗ quá nhiều. Tuy nhiên về phương diện đối phó với

Tiêu Thiên này, Uông nhị thiếu gia và Diệp đại thiếu lại là nhất trí lập trường.

Tiêu Thiên rằng hàm lại nghiêng ken kết.

Uông Thuật Văn đây là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của a.

Tất cả ánh mắt đều nhìn về phía phòng bao số bốn, xem Tiêu Thiên trả lời như thế nào.

Tiểu Quế Tử vội vàng nhắc nhở một câu:

- Nhị ca, hai triệu là được rồi, một trận không cần chơi quá.
- Nhị thiếu gia, hay là để tôi tiếp.

Mắt thấy Tiêu Thiên không dễ quyết định, Tề Bình ở một bên khinh cười nói, có vẻ vô cùng tin tưởng.

- Lão Tề, người đối với chó của người đúng thật là rất có lòng tin.

Tiểu Quế Tử nói.

Tề Bình cười nói:

- Đúng thế, tự mình nuôi dưỡng chó, tôi trong lòng có nắm chắc. Đừng nhìn con Caucasus này hình thể lớn một chút, thực đánh nhau rồi chưa chắc đã là đối thủ của Thổ Tá.

Tiểu Quế Tử lập tức nói:

- Được, người có nắm chắc, người tiếp đi.

Hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy, vừa bảo vệ thể diện của đám người, không yếu thế trước Uông Thuật Văn, lại không mạo hiểm.

Tiêu Thiên chậm rãi đứng lên, nhìn về phía Ônng Thuật Văn, mặt không chút thay đổi nói nói:

- Được.

- Tốt lắm, Tiêu Nhị thiếu gia đủ khí phách!

Ônng Thuật Văn liền giơ ngón tay cái lên, hài lòng ngồi xuống, nhìn Diệp Hạo Văn ở phía xa cùng nhau cười. Diệp Hạo Văn giơ chén rượu lên ý chào một cái, Ônng Thuật Văn và gã cùng uống với nhau một chén.

- Khốn khiếp!

Lần làm ra vẻ này thiếu chút khiến cho Giang Vũ Thành tức đến nổ phổi, hung hăng xì một tiếng khinh miệt.

Tề Bình cười nói:

- Giang thiếu, an tâm một chút, chớ vội, vẫn còn chưa thi đấu đâu, chưa biết ai thắng.

Chỉ chốc lát, nhân viên công tác đi lên làm thủ tục tất yếu. Mặc kệ mấy vị đại thiếu đều là người có thân phận có thể diện, ngay trước mặt đoàn người gật đầu. Biết tất cả không đến mức chơi xỏ lá, nhưng tóm lại dính dáng đến số tiền lớn như vậy, vẫn là phải có giấy bút thì tương đối ổn. Nếu chẳng may cãi cọ, Nghiêm Bác sẽ khó xử.

Anh em ruột còn phải rõ ràng với nhau nữa là.

Thủ tục xử lý xong xuôi, trận đấu vòng bán kết chính thức bắt đầu.

Hai chú chó vừa mới đi vào rào chắn, Thổ Tá lập tức tựa như mũi tên rời cung, phi thẳng về phía con Caucasus. Tương đối mà nói, dự vọng công kích của Thổ Tá càng thêm sung mãn một chút. Con Caucasus tuy rằng

hình thể lớn hơn một chút, nhưng về phương diện ý chí chiến đấu thì khiếm khuyết hơn một chút so với Thổ Tá.

Con Caucasus hiển nhiên không dự đoán được Thổ Tá cực nhanh đến mức như thế, nói đánh là đánh, một chút cũng không trì hoãn, phản ứng chậm nửa nhịp, một chút trố mắt, lập tức đã bị Thổ Tá một ngụm cắn cổ.

May mà kinh nghiệm thi đấu của con Caucasus này cũng tương đối phong phú, thời khắc mấu chốt, một chút nghiêng đầu, tránh thoát chỗ yếu hại của cổ họng, bằng không trận đấu này vừa lên liền phân ra thắng bại.

Chó đấu bất kể hình thể lớn bao nhiêu, một khi bị đối thủ cắn chặt vào bộ vị cổ họng, chỉ có một con đường chết. Cho dù là một con báo lớn, bị Thổ Tá cắn vào cổ họng, kết cục cũng là độc nhất vô nhị.

Dù là như thế, con Caucasus cũng là máu tươi chảy ròng, đau đến không ngừng sủa, thật vất vả mới thoát ra khỏi răng nhọn của Thổ Tá, dĩ nhiên ăn thiệt lớn.

- Hay!

Tiểu Quế Tử không kìm nổi lớn tiếng hét.

Diệp đại thiếu và Uông nhị thiếu gia sắc mặt đương nhiên là khó coi hết chỗ nói.

Không dự đoán được con Thổ Tá mà bọn mọi rợ phía nam mang đến này lại lợi hại như thế.

Thổ Tá là một loại chó đấu cực kỳ thông minh, chỉ số thông minh rất cao, vô cùng am hiểu cơ hội lợi dụng. Vừa lên đã chiếm thượng phong, kế tiếp chính là liên tục công kích vô cùng mạnh. Con Caucasus dưới sự công kích mãnh liệt như gió bão mưa rào, từ đầu đến cuối không thể điều chỉnh xong.

Trận đấu không ngờ hiện lên nghiêng về một bên.

- Cẩn nó!

- Lên!

- Cố lên!

- Vậy mới tốt chứ, đã quá!

Bên trong bãi không khí càng thêm sôi nổi, gần như đạt đến điểm hạn, tiếng hò hét trợ uy liên tiếp.

Trận đấu tiến hành đến chừng mười phút đồng hồ, con Caucasus rõ ràng đã không còn sức chống đỡ, không ngừng rút lui về sau, bị động ứng phó, máu tươi văng khắp nơi, bộ lông bay múa. Trên nền xi măng của sân đấu, khắp nơi đều là vết máu rơi li li, Thổ Tá cũng là càng đánh càng hăng.

- Được rồi, không cần đấu nữa.

Diệp Hạo Văn đứng dậy, xanh mặt, gầm lên giận dữ.

Nhân viên công tác lập tức mở cổng thông đạo ra, con Caucasus như được đại xá, mang theo cái đuôi, cực nhanh chui vào trong thông đạo. Thổ Tá hướng về phía Caucasus điên cuồng hét lên hai tiếng, liền dừng lại, dương dương đắc ý ngóc lên đầu, nghiêm nhiên một vị Đại tướng quân chiến thắng trở về hồi triều.

Tiểu Quế Tử lập tức tươi cười rạng rỡ.

- Mẹ nó, quá đã!

Giang Vũ Thành một quyền nện lên vách tường phòng bao, toét miệng rộng ra cười.

Tiêu Thiên khoe miệng cũng hiện lên một chút mỉm cười, ánh mắt liếc sang bên kia. Sắc mặt của Diệp đại thiếu và Uông nhị thiếu gia đương nhiên là cần bao nhiêu phần khích liên có bấy nhiêu phần khích, lại cố nén không có phẩy tay áo bỏ đi.

Bất kể thế nào nói, thua chó cũng không thể thua người.

- Thế nào, ba vị? Ta đã nói là có tám phần nắm chắc chứ! Chó này, cho tới bây giờ cũng chưa từng thua.

Tề Bình bưng rượu đỏ lên, chậm rì rì dung đưa, cười dài. Chừng mười phút đồng hồ, ba triệu doanh thu liền đổ vào một bên. Mấu chốt chính là một hơi đã thắng được hai vị con ông cháu cha nhất đẳng của kinh thành, trở về có cái để thổi rồi.

- Được a, lão Tề, người cái tên này có thủ đoạn nha. Sớm biết như vậy, bốn triệu này cũng không cần người tới tham gia náo nhiệt.

Tiểu Quế Tử sau khi vui sướng, lại tràn trề thất vọng.

Vẫn là gan quá nhỏ, khí phách không đủ a.

Bằng không bốn triệu liền tới tay, anh em chia đều, mỗi người hơn một triệu đồng. Hiện tại thì tốt rồi, lão Tề vô thanh vô tức lấy đi ba triệu, mấy vị công tử phân tới tay chỉ hơn ba trăm ngàn, đáng thương a.

- Hay là bốn triệu này đều tính cho ba vị vậy, tôi không cần nữa, vui một trận thôi.

- Nói cái gì đó, lão Tề, chiếm loại tiện nghi này của bằng hữu, giật tiền à? Bằng hữu là người như vậy sao?

- Đúng vậy, đúng vậy, ba vị coi như ta chỉ đùa một chút, đừng coi là thật, ha ha

Tề Bình cười ha hả, trong mắt cực nhanh hiện lên một chút dữ tợn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Sáu Triệu Ngoài Trận

Chương 140: Sáu Triệu Ngoài Trận

Trận bán kết thứ hai là giữa con chó ngao Tây Tạng của Đoàn Khổng Tước và con Bori của khách nhân Yến Nam mang đến.

Hai con chó đấu hình thể tương đương nhau, vòng đấu bảng đều là sau hai mươi mấy phút khổ chiến mới đạt được cấp thắng thảm. Trận này bọn Tiêu Thiên không đặt cược, đang nén sức cho trận chung kết.

Dựa theo trạng thái dũng mãnh phi thường con Thổ Tá chiến thắng con Caucasus vừa rồi, bất kể hai con chó đấu này con nào chiến thắng, hẳn cũng không phải là đối thủ của Thổ Tá.

Đợi tới trận chung kết, cược lần nữa cũng không muộn.

Quả nhiên, hai con chó đấu này lại đánh rất gian khổ, khoảng chừng nửa giờ, sắp hết thời gian thi đấu, con chó ngao Tây Tạng cuối cùng đã đánh bại con Bori, giành được tư cách bước vào trận chung kết.

Trận bán kết này đánh xong, nhân viên công tác đem hai tờ chi phiếu tiền mặt vào phòng bao.

Là chi phiếu Diệp đại thiếu và Uông nhị thiếu gia ký.

- Hai vị, cảm tạ.

Tiêu Thiên giơ giơ chi phiếu lên, hướng về Diệp Hạo Văn và Uông Thuật Văn ở phía đối diện cười nói.

Uông Thuật Văn hừ lạnh một tiếng, Diệp Hạo Văn lại khôi phục bình tĩnh, mỉm cười khoát tay áo, dường như lơ đãng. Uông Thuật Văn hung hăng trừng mắt nhìn Diệp đại thiếu một mắt.

Hai triệu Uông nhị thiếu gia không phải là thua không nổi, mấu chốt là trong lòng không thoải mái, cảm giác bị Diệp Hạo Văn đùa cợt một phen.

Chẳng lẽ là cái gã này liên hợp với Tiêu Thiên âm thầm chơi mình một phen?

Thế đạo hiện giờ, chuyện gì cũng đều có thể phát sinh.

Đối với thủ đoạn của bọn người Diệp Hạo Văn và Tiêu Thiên kia, không thể không đánh giá cao.

Hai tấm chi phiếu, Tiêu Thiên đều giao cho Tề Bình, Tề Bình cũng không khách khí, nhận lấy. Tiêu Thiên không muốn chiếm tiện nghi của Tề Bình. Về phần một triệu bọn họ thắng kia, chắc hẳn Tề Bình cũng không dám nuốt, đến lúc đó tự nhiên sẽ đưa tiền mặt cho bọn họ.

- Nhị thiếu gia, đợi trận chung kết, chúng ta cược nhiều một chút nhé? Tôi xem chừng, tỉ lệ cược ít nhất là ba một. Bằng không, Nghiêm Bác đến quần đều thua sạch rồi.

Nhận lấy chi phiếu, Tề Bình cười ha hả nói.

Không đợi Tiêu Thiên trả lời, Tiểu Quế Tử lập tức nói:

- Đương nhiên rồi, chúng tôi toàn bộ cược hết.

Tiêu Thiên và Giang Vũ Thành đều gật gật đầu.

Mặc dù nói trận đấu chó không có xảy ra cái gì bất ngờ cả, nhưng trạng thái của hai con chó đấu chênh lệch quá mức rõ ràng, cũng là không cần phải hoài nghi.

Quả nhiên, đối với trận chung kết Nghiêm Bác khai ra tỉ lệ cược là ba một.

Trong trận chung kết "Cầu Vương" khai ra tỉ lệ cược như vậy, vẫn là lần đầu. Bình thường mà nói, chó đấu có thể tiến vào trận chung kết, cũng sẽ không kém nhiều lắm. Đây không phải là ngộ chiến, mà là thông qua vòng đấu bảng, vòng bán kết để đi lên đây. Chó đấu kém quá xa, căn bản không vào được trận chung kết.

Chỉ có điều lần này cũng thật sự là vừa vặn, vòng bán kết rút thăm, ngẫu nhiên rút được Thổ Tá và Caucasus cùng một đội, cũng có nghĩa là trận chung kết được tiến hành trước rồi.

Nhưng chỉ cần chủ của chó đấu hai bên không ai đề xuất không tham gia trận đấu, trận đấu kế tiếp cho dù lực cách xa, thì vẫn phải tiến hành. Xem ra nam khách nhân trẻ tuổi của phòng bao số sáu kia tính cách tương đương quật cường, biết rõ không địch lại, cũng muốn kiên trì tới cùng.

Tỉ lệ cược là ba một, đại đa số khách nhân vẫn cược cho con Thổ Tá của Tề Bình.

Nghiêm Bác sắc mặt trở nên thật khó coi.

Trong vòng mấy phút, tiền đặt cược y thu được cũng đã hơn chục triệu, đợi trước khi trận đấu chính thức bắt đầu, phỏng chừng có thể thu đến hai chục triệu tiền đặt cược. Cho dù là tỉ lệ cược là ba một, nếu như chó ngao Tây Tạng thua trận, y cũng phải bồi thường hơn sáu triệu.

Biết rõ chín mươi phần trăm là phải thua, nhưng tiền đặt cược này vẫn phải cắn răng làm tiếp.

Vậy cũng coi như là bất đắc dĩ của nhà cái.

- Nghiêm tổng, nếu như ông cảm thấy áp lực quá lớn, vậy bàn này một mình tôi tiếp.

Vào lúc đang âm ỉ, Đoạn Khổng Tước của phòng bao số sáu đứng lên, đi tới cửa sổ phòng bao, trong tay kẹp một điếu thuốc lá nghi ngút khói, chậm rãi nói.

Giọng nói tuy rằng không lớn, lại không một chút chịu ảnh hưởng bởi không khí hỗn loạn của hiện trường, mọi người ở đây gần như đều nghe được rõ ràng. Trong bãi lộn xộn trong nháy mắt liền an tĩnh lại, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía người trẻ tuổi ngoại lai sắc mặt tái nhợt này, cả đám lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây rốt cuộc là đặc biệt có niềm tin đối với con chó ngao Tây Tạng của mình, hay là nhiều tiền quá không có chỗ ném?

Có lẽ hai cái đều có đủ cả.

- Đoạn thiếu, hảo ý tâm linh, vẫn là ta tự mình tiếp nhận.

Nghiêm Bác gượng cười, nói.

Đây cũng là vấn đề thể diện. Nghiêm tổng không thể khiến mọi người cảm thấy y ngay cả sáu triệu đều không bồi thường nổi. Mở trường đấu chó quy mô lớn như vậy, chút thực lực ấy cũng không có, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến kinh doanh sau này.

Nói trắng ra là, ở đây, sức hấp dẫn của đánh bạc không chút thua kém sức hấp dẫn của đấu chó.

Vì sao các trại nuôi chó khác đều không thể làm ra quy mô lớn như vậy? Không phải người ta nuôi dưỡng không ra chó ngoan, cái chính là không có

tài lực lớn và mạng lưới quan hệ rộng rãi như Nghiêm Bác.

Đoạn Khổng Tước gật gật đầu, bỗng nhiên chuyển hướng sang Tiêu Thiên ở phòng bao số bốn, cười nói:

- Tiêu nhị thiếu gia, hay là chúng ta cũng chơi một phen bên ngoài trận nhỉ? Một so một, bốn triệu, như thế nào?

- Một so một?

Tất cả mọi người kinh hô lên, mở to hai mắt nhìn, ánh mắt nhìn Đoạn Khổng Tước thật giống như đang nhìn một kẻ điên bất trị.

Tuy rằng chó là chính người nuôi dưỡng, có niềm tin là chuyện tốt. Nhưng chênh lệch vẫn ở đó, mà vẫn có chết cũng không nhận thua. Đó không phải là vô cùng tin tưởng, mà là đã uống nhầm thuốc.

Tiêu Thiên mỉm cười, ánh mắt hơi hơi híp mắt, nói:

- Đoạn thiếu, hai ta trước kia chưa từng gặp nhau nhỉ? Vô duyên vô cớ đưa bốn triệu cho ta, có chút không đảm đương nổi a. Vô công bất thụ lộc.

- Không sao, đây không phải thú vị sao? Dù sao mấy triệu đồng cũng không phải là chuyện gì to tát cả, người thấy đúng không, Tiêu nhị thiếu gia? Lúc tôi ở phía nam, thường xuyên nghe bằng hữu nói rằng, các công tử đại thiếu ở thủ đô người nào cũng đều rất giỏi, coi tiền tài như phân, đêm nay xem như được lĩnh hội rồi.

Đoạn Khổng Tước mỉm cười nói, tươi cười nhìn qua một cách đặc biệt chân thành, hình như là từ đáy lòng đang tán thưởng công tử đại thiếu của thủ đô.

Tiêu Thiên liếc mắt sang bên cạnh một cái, phát hiện Tề Bình không ở trong phòng, có thể là đi phòng vệ sinh rửa tay.

Đoạn Khổng Tước dường như đã nhận ra động tác nhỏ của Tiêu Thiên, cười nói:

- Tiêu nhị thiếu gia, ngay cả chút chuyện như vậy, không cần phải cả đám cùng nhau thương lượng chứ? Tiêu nhị thiếu gia vừa rồi chẳng phải đã thắng bốn triệu sao?

Diệp Hạo Văn cười ha hả, nói:

- Đoạn thiếu, đúng không? Người có thể không rõ ràng lắm, công tử đại thiếu của thủ đô bên này cũng chia ba bảy loại đấy. Tiêu nhị thiếu gia như vậy đương nhiên là nhất đẳng, người nói như vậy, Tiêu Nhị thiếu gia có thể sẽ tức giận đấy.

- Hừ hừ...

Uông Thuật Văn bên kia kéo dài giọng cười lạnh hai tiếng, thần thái khinh thường, mặc cho ai đều là rành mạch.

Diệp Hạo Văn, Uông Thuật Văn không dính vào, có lẽ Tiêu Thiên còn phải do dự một chút. Dù sao bốn triệu thắng vừa rồi, phân đến trên đầu của mình chỉ có ba trăm ngàn, Tề Bình lại đúng lúc không có ở đây, Đoàn Khổng Tước một hơi đã kêu tới bốn triệu. Nhưng hiện tại Diệp đại thiếu và Uông nhị thiếu gia đều đâm một chân, Tiêu Thiên thật đúng là không thể do dự tiếp được nữa.

- Bốn triệu thì bốn triệu, ai sợ ai chứ?

Giang Vũ Thành ở một bên buồn bực, giọng nói hờn dỗi tiếp lời.

Tiêu Thiên liền cười, hướng về phía Đoàn Khổng Tước nói:

- Được, Đoạn thiếu muốn chơi, liền chơi với người chứ sao. Ai, chúng ta phải nói trước, một so một là chính Đoạn thiếu tự mình nhận đấy, mọi

người hãy làm chứng, cũng không phải là Tiêu nhị tôi định.

Đoạn Khổng Tước ngạo nghễ nói:

- Đương nhiên là do tôi định, điều này có gì phải hoài nghi Chử. Chó do tôi nuôi dưỡng, tôi trong lòng có nắm chắc.

- Được, lời này của Đoạn thiếu, tôi thích nghe. Hay là tôi chơi với anh. Tiêu Nhị thiếu gia, tôi thêm hai triệu, một so một, như thế nào?

Diệp Hạo Văn cười nói.

Uông Thuật Văn và Uông Phi liếc nhau, trên mặt đều lộ ra thần sắc hoài nghi.

Diệp Hạo Văn đang làm cái trò gì?

Vừa mới thua hai triệu, hiện tại lại chơi hai triệu. Mặc dù cả đám đều biết Diệp đại thiếu không thiếu tiền, nhưng hai triệu tùy tiện lấy ra nước dội lá khoai, cũng không phải chuyện hay chứ?

Tiêu tiền không phải là tiêu như vậy.

Tuy nhiên Uông Nhị thiếu gia và Uông Tam thiếu đều không có tham gia vào. Không làm rõ được tình trạng, tùy tiện dính vào, là rất không sáng suốt. Uông nhị Uông tam không phải người ngu, lại không ai ép buộc, không cần phải nhảy vào vũng nước đục làm gì.

Uyển Thiên Thiên vẫn cười dài nhìn hết thấy này, quay đầu nói với Đường Huyền:

- Nhị tỷ, chúng ta đặt hai triệu, mua con chó ngao Tây Tạng của Đoạn Khổng Tước.

Đường Huyền hai hàng lông mày hơi hơi giương lên, kinh ngạc nói:

- Mua chó ngao Tây Tạng ư?

- Đúng vậy, một chọi ba, tiền như vậy mà không kiếm, không phải đồ ngốc sao?

- Một chọi ba thì một chọi ba, nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết, gọi điện thoại cho Nghiêm Bác, mua.

Uyển Thiên Thiên vung tay lên, giọng điệu không chút nghi ngờ.

- Vâng!

Đại Đường gia hạ quyết tâm, Đường Huyền cũng không khuyên nữa, cầm điện thoại lên đặt cược.

- Thế nào, Tiêu nhị thiếu gia, không nể tình à? Đoạn thiếu bốn triệu người đều tiếp rồi, ta đây chỉ là hai triệu, không tính là chuyện lớn chứ?

Mắt thấy Tiêu Thiên vẫn buồn bực không lên tiếng, Diệp Hạo Văn từng bước ép sát, vẻ khiêu khích đã viết hằn lên trên mặt.

- Tiêu nhị thiếu gia, tiếp đi. Một chọi một, nếu như người không muốn tiếp, vậy ta tiếp a...

Trong bãi có khách nhân gấp gáp không kìm nổi kêu la. Kỳ thật y và mấy vị đại thiếu này cũng không quen biết, chính là đổ mắt với tỉ lệ một chọi một. Nếu lại đặt cược ở chỗ Nghiêm Bác, muốn thắng hai triệu, vậy nhất định phải đặt cược sáu triệu mới được.

Ánh mắt của Diệp Hạo Văn nhàn nhã quét lại, lạnh lùng nói:

- Người là vị nào? Đoạt kinh doanh với Tiêu nhị thiếu gia sao, xem thường Tiêu nhị thiếu gia à?

Khách nhân kia cười ha hả, không nói thêm gì nữa.

- Tiêu nhị thiếu gia, tiếp!

- Đúng vậy, chơi với gã một phen, sợ cái gì chứ?

Ngạo khí của Diệp Hạo Văn đã chọc giận không ít khách nhân, đều đánh trống reo hò, bơm hơi khuyến khích cho Tiêu Thiên. Biết người Diệp đại thiếu có lai lịch, nhưng đêm nay trong trận này, cũng không có đồ gà mờ. Khoe khoang cái gì chứ?

- Nhị ca, tiếp. Cho dù là sáu triệu, anh em chúng ta ba người chia đều, cũng liền một người hai triệu, dọa không được ai.

Tiểu Quế Tử nhịn không được, ở một bên khuyến khích.

Mẫu chốt là ưu thế của Thổ Tá nhà mình rõ ràng như vậy, người ta tăng cường đưa tiền tới cửa, không tiếp mới là người ngu.

- Được, Diệp thiếu gia, vậy chúng ta sẽ chơi một phen.

Tiêu Thiên rất cục hạ quyết tâm. Tiêu nhị thiếu gia vốn không phải tính tình của đàn bà, chỉ là hầu bao không phòng, sáu triệu vượt quá xa phạm vi chịu đựng của cậu ta, trong đầu hoặc nhiều hoặc ít có chút lo lắng, không đủ dũng khí.

Bị Diệp Hạo Văn từng bước ép sát, trực tiếp đẩy đến chân tường, không tiếp không được.

Bất kể như thế nào, phía mình phần thắng cũng lớn hơn rất nhiều.

Lường trước trận đấu chó bên này, cũng không dám giở trò gì trên người con chó. Năm kia có một ông chủ của bãi đấu chó ở Tứ Cửu thành từng giờ

trò như vậy, sau khi bị khách nhân phát hiện, thiếu chút nữa bị mất mạng, bãi đấu cho như vậy đóng cửa.

Tiền tuy rằng là đồ tốt, nhưng phải có mạng thì mới hưởng thụ được.

Người khác không biết lai lịch của Tiêu nhị thiếu gia, nhưng Nghiêm Bác lại rất rõ ràng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Chó Ngao Tây Tạng Chân Chính

Chương 141: Chó Ngao Tây Tạng Chân Chính

Sau khi người chủ trì lớn tiếng tuyên bố trận chung kết bắt đầu, hội trường hỗn loạn trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại, đoàn người đều nhìn không chớp mắt về phía đài cao hình tròn ở trung tâm.

Bất kể đại bộ phận khách nhân đều nhất trí coi trọng Thổ Tá, nhưng kết quả cuối cùng như thế nào, dù sao cũng phải chờ kết thúc trận đấu mới có thể công bố.

Trận đấu ngay từ đầu liền xảy ra không ngờ.

Thổ Tá vốn ý chí chiến đấu vô cùng sung mãn, sau khi lên đài thái độ khác thường, cũng không có lập tức tiến công, mà là bình tĩnh đứng ở bên cạnh đài cao, nhìn về phía chó ngao Tây Tạng màu đen vàng bên kia. Chi trước gắt gao quỳ rạp trên mặt đất, đầu ngóc lên, phát ra tiếng sủa "gâu gâu", vẻ mặt vô cùng khẩn trương, thậm chí mang theo vài phần ý sợ hãi.

Trái lại con chó ngao Tây Tạng màu vàng đen không chút thu hút kia lại ngẩng đầu ưỡn ngực, thần sắc ngạo nghễ, tản mát ra hơi thở hoàn toàn khác

với lúc trước, từng bước một, chậm rãi đi về phía trước, nghiêm nhiên vương giả.

- Tại sao có thể như vậy?

Trên khán đài lập tức vang lên tiếng nghị luận ong ong.

- Không đúng, đây đây hình như là chó ngao Tây Tạng thực sự, không phải là chó từ trại nuôi chó ra...

Có khách nhân ánh mắt độc đáo, trước hết đưa ra nghi ngờ.

Tuy nhiên lập tức liền dẫn tới khách nhân khác phản bác:

- Chó ngao Tây Tạng thực sự ư, điều này sao có thể? Bây giờ còn có thể bồi dưỡng ra được chó ngao Tây Tạng thực sự sao? Ở đâu tìm được loại dã lang này chứ? Đừng nói giỡn!

Tối nay những khách nhân tới này, trong đó có không ít người là người hiểu chó thực sự. Giống Tiêu Thiên gà mờ như vậy, cũng là rất ít.

Bởi vì liên quan đến lăng xê, mấy năm trước chó ngao Tây Tạng được thổi phồng vô cùng kì diệu, giá trị tăng vọt. Nhưng ở trong đại hội thi đấu chó tổ chức trong và ngoài nước, chó ngao Tây Tạng chuồng nuôi chiến tích không được tốt, hoàn toàn không xứng với danh tiếng hiển hách của chúng.

Tuy nhiên, đây chỉ là nhằm vào chó ngao Tây Tạng chuồng nuôi mà nói, trong truyền thuyết chó ngao Tây Tạng không phải như vậy.

Chó ngao Tây Tạng ở Tuyết Vực cao nguyên được xưng là "Thánh thú".

Người dân Tạng cổ đại dựa vào du mục mà sống, bầy sói cao nguyên là kẻ địch của dân chăn nuôi. Rất nhiều dân chăn nuôi bị xâm hại kinh khủng. Chẳng những gia súc nuôi dưỡng bị bầy sói xé xác ăn hầu như không còn

một con, bản thân dân chăn nuôi cũng thường thường trở thành bữa ăn ngon trong miệng bầy sói.

Chó ngao Tây Tạng chính là sát thủ mà dân chăn nuôi dùng để đối phó với bầy sói.

Ở Tuyết Vực cao nguyên, vẫn truyền lưu một câu như thế này “Một con chó ngao có thể đấu với một đàn sói”.

Mà phương pháp bồi dưỡng chó ngao Tây Tạng cũng là vô cùng hung ác tàn nhẫn.

Một thai chín con chó!

Đây là điều kiện tiên quyết cơ bản nhất của việc bồi dưỡng chó ngao Tây Tạng.

Nói cách khác, bồi dưỡng chó ngao Tây Tạng chân chính nhất định phải có một con chó mẹ, một thai sinh chín chú chó con. Chó ngao Tây Tạng bình thường mỗi lần sinh sẽ là bốn năm con chó con, nhiều hơn là sáu bảy con, tình hình một thai sinh chín con là vô cùng hiếm thấy.

Vào thời điểm chín chú chó con vừa mới bắt đầu học cách ăn thịt, liền nhốt tất cả vào một cái hầm ngầm thật sâu đã được đào từ trước, mỗi ngày chỉ cấp một ít nước, không cho thức ăn. Những con chó đói khát không nhận được vì sinh tồn chỉ có thể cắn xé lẫn nhau.

Đến cuối cùng, chín con chó chỉ còn lại một con, tám con còn lại đã trở thành thức ăn của nó.

Lúc này liền bắt đầu bốn chó nó ăn thịt sói, sói sống.

Những mục dân trăm phương nghìn kế bắt được một con sói còn sống bỏ vào trong hầm, làm thức ăn cho chó ngao.

Ngoại trừ sói sống, chó ngao trong hầm ngầm sẽ không có thêm bất kỳ thức ăn nào khác. Hơn nữa, chỉ có thể do một người cố định ở trong hầm ngầm bón thức ăn cho chó ngao, trong quá trình quyết không thay đổi người. Người cho ăn này sẽ trở thành chủ nhân duy nhất của chó ngao Tây Tạng, trừ người đó ra, chó ngao Tây Tạng sẽ không nhận thêm bất kỳ người nào khác làm chủ nhân của nó.

Cứ như vậy nuôi nấng ba năm mới có thể có được một con chó ngao Tây Tạng trên ý nghĩa chân chính.

Nghe nói, bởi vì chó sói và chó ngao Tây Tạng là kẻ địch thiên nhiên, ở đâu đào tạo chó ngao Tây Tạng, chó sói liền có thể cảm ứng được. Trước khi chó ngao Tây Tạng chưa có trưởng thành, chó sói sẽ thành quần kết đội tiến đến công kích, dốc toàn lực muốn tiêu diệt con chó ngao Tây Tạng vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành đó.

Sau ba năm, mở hầm ra, một con chó ngao Tây Tạng chân chính liền xuất thế.

Dùng phương pháp như vậy bồi dưỡng ra được chó ngao Tây Tạng dũng mãnh vô địch, dưới sự phối hợp của dân chăn nuôi, một con liền có thể đối phó với toàn bộ bầy sói.

Tuy nhiên loại phương pháp đào tạo sớm đã trở thành truyền thuyết. Hiện nay chó sói cao nguyên gần như diệt sạch, số ít còn dư lại đều nằm trong khu bảo hộ, nên không tạo ra nhiều uy hiếp đối với dân chăn nuôi, tự nhiên cũng sẽ không có người lại dựa theo cổ pháp đi huấn luyện chó ngao Tây Tạng chân chính nữa.

Cho dù có người thích làm như vậy, cũng phải có thể tìm được sói sống để bón cho chó ngao Tây Tạng mới được.

Trên đài cao, theo chó ngao Tây Tạng từng bước một tới gần, Thổ Tá bắt đầu lui về phía sau, từng bước một lui về phía sau, tiếng sủa "gâu gâu" nhỏ thấp đã biến thành gào thét, trong ánh mắt rõ ràng toát ra thần sắc sợ hãi.

- Lão Tề, sao lại thế này?

Tiểu Quế Tử lập tức nóng nảy, vội vã hỏi han, bỗng nhiên trên mặt lại lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Tề Bình không thấy đâu.

Hình như từ lúc bắt đầu trận đấu, gã đã rời khỏi phòng bao rồi, không còn thấy bóng dáng gã đâu cả.

Giang Vũ Thành cũng phát hiện tình huống này, liền vội vàng hỏi:

- Tiểu Quế Tử, lão Tề đã chạy đi đâu rồi?

- Không biết a, mới vừa rồi còn ở đây. Chẳng lẽ là đi nhà vệ sinh ư?

- Làm sao có thể, đi nhà vệ sinh lâu như vậy? Nhanh đi tìm xem, lão khốn kiếp kia không phải là đang đùa chúng ta chứ?

Giang Vũ Thành trước sau vẫn trầm mặc ít lời, lúc này cũng có chút không nén được tức giận.

Sáu triệu a!

Đây tuyệt đối không phải là con số nhỏ.

Vốn còn vui sướng nghĩ rằng đợi con Thổ Tá một ngụm giải quyết hết con chó ngao Tây Tạng kia, kẹp tiền sáu triệu cứng liền tới tay. Giang Vũ Thành đang lên kế hoạch muốn đổi xe mới cơ.

Ai biết lại xuất hiện loại tình huống không thể tưởng tượng được này.

- Ai ai, tôi tìm, tôi đi tìm Yên tâm, Thành ca, tên khốn khiếp này tuyệt đối không dám đùa giỡn chúng ta. Gã dám như thế, ta sẽ lột da gã.

Tiểu Quế Tử liên tiếp nói, vội vã chạy ra ngoài phòng bao, miệng lẩm ba lẩm bầm, lời nói rất hung ác, tuy nhiên là để cho mình thêm can đảm mà thôi.

Sắc mặt của Tiêu Thiên cũng âm u, đen đến đáng sợ.

Miệng không nói, nhưng trong đầu đã có dự cảm bất thường, nói không chừng Tề Bình chính là kẻ phản động. Chỉ là Tiêu Thiên có chút nghĩ mãi không ra, vô duyên vô cớ, Tề Bình từ phía nam chạy đến thủ đô phản động bọn họ để làm cái gì?

- Cẩn a, cẩn nó a...

- Khốn khiếp, vì sao không cẩn?

Không khí trong phòng bao số bốn rất khẩn trương, trong bãi sớm đã ồn ào, rất nhiều người đứng dậy, lớn tiếng chửi bậy. Tiêu Thiên cùng người ta chơi bên ngoài trận sáu triệu, bọn họ cũng đã mua không ít.

Tỉ lệ ba chọi một vốn đã làm cho người ta rất khó chịu, nghĩ tốt xấu cũng có thể thắng chút, cũng không tệ lắm. Có một số người vì để có thể thắng nhiều một ít, thậm chí đã cược cả vốn gốc.

Bây giờ thì tốt rồi, cứ theo cái thế này, sẽ mất cả chì lẫn chài rồi.

Thổ Tá trực tiếp bị chó ngao Tây Tạng dồn đến chân tường.

Một con chó khổng lồ nổi tiếng hung hãn, lại luôn lui về phía sau.

Đây là Thổ Tá sao?

Mẹ nó, còn vô dụng hơn cả một con chó quê!

- Nghiêm tổng, có mờ ám gì phải không? Ở đâu có chó đấu như vậy chứ? Lừa chúng ta sao!

Khách nhân tính khí táo bạo rất cục không kìm nổi chĩa mũi nhọn ngay vào Nghiêm Bác. Thật sự tình hình này quả thật là quý dị, chơi chó nhiều năm như vậy, chưa từng thấy con Thổ Tá nào lên trận lại có biểu hiện này.

Nghiêm Bác ánh mắt đảo qua, liền nhéo nhéo vị khách nhân tính khí táo bạo này, lạnh lùng nói:

- Phương tổng, ông có bao giờ thấy làm trò mưu mẹo như vậy chưa? Ông có thể làm sao? Vậy ông dạy cho tôi cách làm mưu mẹo như vậy đi! Đây là chó, không phải người!

Lời này trái lại cũng có lý.

Hoạt động thi đấu thể thao của loài người, có khi là mưu mẹo, giả ngã giả tể. Cái đó còn có thể khống chế. Làm mưu mẹo trong đấu chó, cũng không phải là không có. Bình thường đều là xúc thuốc lên trên người chó đấu, giảm thấp độ mẫn cảm của chó đối với sự đau đớn trong khoảng thời gian ngắn, tăng cường sức bật, hung hãn không sợ chết.

Nhưng giống loại tình hình trước mắt này, do con người làm ra thật đúng là không làm ra được.

Người như thế nào mà có thể đi dạy một con chó làm bừa chứ?

Như thế nào đi dạy con chó Thổ Tá nhìn thấy con chó ngao Tây Tạng liền cả người phát run chứ?

Chó chính là chó, dù chó có thông minh đến đâu cũng nghe không hiểu tiếng người, nhiều nhất chính là nghe một chút chỉ lệnh đơn giản, đó cũng

không là vì nó nghe hiểu lời nói của chủ nhân, mà là qua vô số lần huấn luyện hình thành phản xạ có điều kiện. Nếu như nói chủ nhân của chó hoặc là nhân viên công tác của trường chó có thể "Thông đồng" với Thổ Tá để gian dối, khiến nó không chiến mà hàng, cố ý thua chó ngao Tây Tạng, thì đó chính là truyện nghìn lẻ một đêm.

Bất kể huấn luyện như thế nào, đều không thay đổi được bản tính hung hãn của chó Thổ Tá loại chó đấu bằm sinh như vậy được. Trừ phi nó quả thật cảm thấy đối phương hùng mạnh, cường đại đến mức không cùng trên một đẳng cấp.

Thật giống như loại tình hình hiện tại này!

Thổ Tá bị ép đến góc tường, không thể lui được nữa, bỗng nhiên một tiếng sủa mạnh, lao tới phía con chó ngao Tây Tạng, hai mắt màu đỏ.

Loại súc sinh này một khi bị ép, không còn đường lui, tình thế cấp bách sẽ liều mạng.

Tục ngữ nói: Con thỏ cấp bách còn cắn người nữa là.

Lại càng không cần phải nói một con Thổ Tá "vượt qua cấp hoành cường" dũng mãnh vô song!

- Tốt!

Trong bãi bọc phát ra một trận hoan hô long trời lở đất.

Súc sinh này rốt cục dám đánh rồi.

Bất kể như thế nào, chỉ cần đánh, thì có hy vọng.

Không đánh, vậy nhất định phải thua.

Nhưng mà đoàn người kích động, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, mọi người liền đều ngây dại. Chỉ thấy con chó ngao Tây Tạng kia không tránh không né, nhẹ nhàng mở miệng lớn dính máu ra, một ngụm liền cắn vào bộ vị cổ họng của Thổ Tá, mạnh mẽ hất lên.

Thổ Tá khổng lồ "ầm ầm" ngã xuống đất, tứ chi ra sức gãi bối.

Chó ngao Tây Tạng gắt gao cắn lấy cổ họng của Thổ Tá, tuyệt đối không nhả ra.

Máu tươi đỏ sẫm từ trong miệng nó rò rỉ chảy xuống, nhanh chóng nhuộm đỏ cả đài đấu.

Thổ Tá giãy dụa nhanh chóng trở nên yếu ớt, rất nhanh liền dừng lại, cả người co quắp, sắp chết.

Vô số ánh mắt định trên đài đấu, toàn hội trường đều trợn mắt há hốc mồm.

Thì ra là như vậy, đây mới là sức chiến đấu của chó ngao Tây Tạng chân chính!

Thì ra trong hai trận đấu trước đó, súc sinh này chỉ là đang tập thể dục, hoặc là nói, nó giả vờ là một con heo điên. Khiến tất cả mọi người coi thường nó, trong thời khắc quan trọng nhất, mới lộ rõ ra thực lực chân chính.

Không động thì thôi, một khi đã động thì nhanh như thiểm điện.

Liền một ngoặt!

Trực tiếp chấm dứt chiến đấu!

Đây mới là phong độ của vương giả thực sự.

- Nhị ca, không xong rồi, không tìm thấy Tề Bình tên khốn khiếp kia đâu cả, gọi điện thoại di động gã cũng tắt máy... A, đã kết thúc rồi...

Tiểu Quế Tử vội vã đẩy cửa vào phòng bao, khắp mặt và đầu cổ mồ hôi đầm đìa, lắp bắp nói, tức thì liền ngăn người, há to miệng, ngơ ngác nhìn dài đầu chó.

Không nghĩ tới y đi ra ngoài một chuyến, rồi trở về liền biến thành cái dạng này.

Tiêu Thiên và Giang Vũ Thành sắc mặt đều xanh mét, ngực dồn dập phập phồng.

- Ha ha, tốt, tốt, thật tốt quá, thật sự là quá đã a!

Đám người đứng ngoài xem trong yên lặng, Diệp đại thiếu cười đắc ý, giọng nói có vẻ chói tai hơn bình thường, giống như cú vọ vậy, làm cho người ta cực kỳ không thoải mái.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Sát Tinh

Chương 142: Sát Tinh

- Đợi một chút!

Giang Vũ Thành không thể tiếp tục kiềm chế được, lập tức đứng dậy kêu lên.

- Thế này không đúng, ở bên trong có vấn đề?

Hội trường lập tức hoàn toàn trở nên yên tĩnh, nhiều người trên mặt lộ ra nét hưng phấn. Trận đấu chung kết này, ở đây dường như có sáu bảy người đã hạ chủ ý, cơ bản đều là người thua.

Lúc đó với tình hình như thế, ai sẽ cược chó ngao Tây Tạng sẽ thắng đây?

Người thua đều không ít.

Chỉ là mọi người tuy rằng trong đầu có nghi vấn, lại cũng không thể ở trước mắt tất cả chất vấn, chung quy vừa rồi một nhát cần chí mạng của chó ngao Tây Tạng thật sự đã làm cho mọi người bị dọa hết hồn.

Đây mới thực là phong độ của Cầu Vương.

Thổ Tá với tầm vóc mạnh mẽ, tương đương với cấp Hoàng Cường mới giao đấu một hồi đã lăn ra chết ngay tại trận (cấp Hoàng Cường là cấp cao nhất của vận động viên sumo ở Nhật).

Cái này tuyệt đối không thể là đóng giả.

Chó không phải là người.

Ai có thể đem một con chó Thổ Tá đã trải qua dạy dỗ huấn luyện tự động đi chết, không ai có cái bản lĩnh này. Không cần nói đến chó đấu không biết đến tính người, xem như là loài người gian dối, cũng không thể đưa tính mệnh của bản thân lên đầu ngọn tháp. Đó không phải là giả heo ăn thịt hổ, đó thật sự là heo.

Chỉ có thể nói, ái vị Đoạn thiếu gia kia huấn luyện con chó ngao Tây Tạng này quá tốt, quả thực là “vua tinh tướng”. Trận đấu bảng vòng bán kết, hai con chó đấu quần chiến kịch liệt, giấu diếm tất cả mọi người, cho rằng chỉ có nó mới là trình độ tiêu chuẩn đích thực.

Trực tiếp đến trận chung kết, mới thực sự thể hiện ra thực lực vương giả của nó.

- Giang thiếu, mời nói một cách rõ ràng, bên trong có vấn đề gì?

Nghiêm Bác vô cùng nghiêm túc hỏi ngược lại.

Ông ta biết Giang Vũ Thành là con ông cháu cha, trong nhà chức quan của lão già không hề nhỏ. Thế nhưng cái chất vấn này, có liên quan đến thanh danh của cả một trấn đầu chó, có liên quan đến “tiền đồ” của Nghiêm Bác ông ta, nhất định phải bắt bẻ rõ ràng.

- Ta tạm thời vẫn chưa biết có vấn đề gì, thế nhưng khẳng định có vấn đề, con mẹ nó, lão Tề....Hừ!

Giang Vũ Thành khuôn mặt trở nên đỏ bừng, rốt cục đem lời nói phía sau nuốt ngược trở vào, nổi giận đùng đùng đặt mông ngồi xuống. Thời khắc quan trọng, lão Tề đột nhiên biến mất không thấy, làm cho ba người bọn họ ở nơi này gánh trách nhiệm - mất sáu triệu tệ.

Ở bên trong nếu như không có vấn đề, đánh chết Giang Vũ Thành cũng không tin. Nhưng mấu chốt ở chỗ, cái này anh ta nói không ra. Tề Bình là bằng hữu cùng qua đây với bọn họ, muốn nói có vấn đề, đó cũng là vấn đề của chính bản thân họ, dường như không thể đổ lên đầu của người khác.

Các người kết loại bạn gì vậy?

Diệp Hạo Văn cười lạnh một tiếng, nói:

- Tiểu Giang, chơi không nổi thì đừng chơi. Lúc thắng tiền, chúng ta không có hàm hồ, chi phiếu hai triệu cho các người có thiếu một phân tiền nào không? Người dường như miệng có thể nứt ra hoa sen hay sao. Thế nào, bây giờ thua rồi, muốn thoái thác sao? Muốn thoái thác cũng được, Diệp ca không cần để ý đến hai triệu này, người chỉ cần ở trước mặt mọi người nói một tiếng, người Giang Vũ Thành là người vô liêm sỉ, ta lập tức phải mông đứng dậy đi, tuyệt đối không đòi người một đồng nào. Thế nào, ta có đủ thành ý rồi chứ?

Trong miệng gọi là “tiểu Giang”, ánh mắt lại là thẳng tắp nhìn chăm chú vào mặt của Tiêu Thiên.

Giang Vũ Thành trong mắt của Diệp đại thiếu gia, thật sự không được xem ra gì, Diệp đại thiếu đế ý chính là Tiêu Thiên.

Nghiêm túc mà nói, Diệp đại thiếu gia chính là nhìn không vừa mắt Tiêu Phàm.

Ai nói Tiêu Thiên người là em ruột của Tiêu Phàm!

- Diệp Hạo Văn, người có ý gì?

Giang Vũ Thành lập tức liền bốc hỏa, trừng mắt trợn thật lớn.

- Không có ý gì, tình nguyện đánh cược tình nguyện thua. Quy định này, ai cũng phải tuân thủ, mọi người nói xem đúng hay không?

- Diệp đại thiếu gia nói rất đúng, tình nguyện đánh cược tình nguyện thua, hoàn toàn chính đáng!

Lập tức đã có người phụ họa.

Phỏng chừng những người này, hoặc nhiều hoặc ít đều biết đến một chút lai lịch của Diệp Hạo Văn, trong đó có mấy người, lại là vừa rồi cược chó ngao Tây Tạng thắng. Mặc dù trước trận đấu, bọn họ cũng không tin tưởng chó ngao Tây Tạng, thế nhưng tỉ lệ một ba quả thật rất có sức hấp dẫn.

Trên trường đấu chó, cái gì không ngờ đều có thể xảy ra.

Thua chỉ cần một đồng, thắng liền thắng ba đồng, lấy nhỏ ăn lớn, sao lại không làm.

Cửa này, ai không thừa nhận kết quả của trận đấu này, không chừng những ông chủ này sẽ lên cơn với người đó.

Có một ông chủ nhiều tiền thế lớn, thế nhưng cược trên thân chó ngao Tây Tạng năm trăm nghìn, mắt nhìn thấy chi phiếu cứng một triệu năm trăm

ngàn tẻ sắp đến tay, càng thêm ồn ào lớn tiếng, tận lực ủng hộ Diệp Hạo Văn.

- Vũ Thành, ngồi xuống!

Tiêu Thiên lạnh lùng nói.

Không nghi ngờ gì nữa, bọn họ đã bị Tề Bình lừa gạt rồi, thế nhưng thời điểm trước mắt không phải lúc để so đo. Diệp Hạo Văn lại không phải là người có thể dễ dàng qua mặt. Cái gì Đoạn thiếu gia, chuyên môn đưa một con ác cẩu đến, khẳng định cũng không phải là ăn chay.

Không phải là rỗng dẫu không qua sông.

- Tiểu Diệp, người cũng đừng gào lên như thế, không phải chỉ là hai triệu thôi sao? Dọa không chết người.

Diệp Hạo Văn giơ ngón cái lên, nói:

- Tiêu nhị, khí phách được, đây mới giống đàn ông.

Được, ta chờ đây. Nói ra, ta vẫn là lỗ rồi, góp vào một con chó tốt. Mấy năm nay, ta nuôi con Caucasus, này cũng nện hơn mấy trăm ngàn tẻ rồi.

Tiêu Thiên lạnh nhạt Hừ một tiếng, nói:

- Tiểu Diệp, hai triệu của người, trong vòng một tuần, ta sẽ gom đủ cho người....

- Haiz, Tiêu nhị, thế này không đúng, trường đấu cẩu không có cái quy định này a, từ trước đến nay đều là hai bên trước mặt thanh toán, chuyện này vẫn là không thể để qua đêm.

- Đúng thế, Tiêu nhị thiếu gia, ta là người ở nơi khác, ngày mai còn phải quay về nhà, một tuần, ta làm sao có thể đợi nổi đây?

Bên kia mái hiên, Đoạn Khổng Tước âm hiểm tiếp lời.

Tiêu Thiên lại trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Đoạn thiếu, đừng có lên mặt khoe mẽ, ở bên trong giở trò gì, đừng cho rằng ta không biết. Đợi ta tìm thấy lão Tề, nếu như các người hợp nhau đến chơi ta, he he, việc này cũng không dễ xong đâu.

- Í, Tiêu nhị thiếu gia, lời này kỳ lạ. Ai là lão Tề? Ta quen gã ta sao? Ta cũng là câu nói đó của Diệp Đại thiếu gia, bốn triệu không xem là chuyện lớn, chỉ cần Tiêu nhị thiếu gia người mở miệng, thừa nhận bản thân là người vô liêm sỉ, ta một phen tiền cũng không nhận, lập tức phui mông rời đi. He he, công tử đại thiếu gia ở đất Bắc Kinh này ta cũng có thể xem là biết đến rồi.

Trong phòng lập tức lại vang lên âm thanh xì xào to nhỏ.

Không ngờ người ở nơi khác đến như Đoạn thiếu, cũng là người có tính cách ngang ngược gàn dở. Người thắng bốn triệu, vậy thì đợi thu tiền là được rồi. Hà tất phải mở miệng đả thương người. Tiêu nhị thiếu gia có thể được trận đấu cầu này tôn là thượng khách, sắp xếp ở một vị trí khán đài tôn quý nhất, nhất định không phải là người bình thường.

Vô duyên vô cớ như thế đả tội con ông cháu cha, rất dễ chơi sao?

Tiểu Quế Tử nói:

- Nghiêm tổng, chúng ta hôm nay không có đem theo nhiều tiền mặt như vậy, phiền ông trả trước, trong vòng một tuần, chúng ta gom đủ lại cho ông, như vậy có thể chứ?

Nghiêm Bác liền lộ ra vẻ mặt khó xử, nói:

- Quế thiếu gia, cái này thật không dễ làm. Máy người các vị, khi này là chơi ở bên ngoài, nếu như qua tay của lão Nghiêm ta, vậy không phải nói, bất luận bao nhiêu, ta khẳng định sẽ rải đệm cho các vị.

Nhưng trận bên ngoài này.....đây không phù hợp quy củ. Sáu triệu, thật sự không phải là một con số nhỏ.....

- Quy củ là chết, người mới là sống, thật sự một chút cũng không thể dàn xếp sao?

Tiểu Quế Tử mặt cũng trầm xuống.

Con bà nó, tối nay không ngờ bị người liên thủ tính kế rồi? Ngay cả Nghiêm Bác đều không cho chút mặt mũi nào.

Giang Vũ Thành thấp giọng nói:

- Tiểu Quế Tử, bây giờ quan trọng là cái lão Tề kia, người rút cuộc làm sao quen biết gã ta? Biết chi tiết về gã ta không, đem cái tên khốn kiếp này lôi ra, có thể biết là chuyện như thế nào rồi. Ta nghĩ gã và cái tên họ Đoạn kia là cùng chung một ruộc.

Tiểu Quế Tử vẻ mặt buồn nản, cũng hạ giọng nói:

- Thành ca, ta quả thực cũng không biết rõ về gã, chứng minh thư có xem qua, thế nhưng ta đoán, cái chứng minh thư này tám phần là giả, cái tên khốn khiếp này chính là đến để lừa chúng ta....Thế nhưng, chúng ta vẫn là chưa từng đón tết cùng gã. Cái tên họ Đoạn đấy, chúng ta trước giờ ai cũng chưa gặp qua, nói gã đến bịp chúng ta, có chút nói không thông rồi.

- Lẽ nào là tên Diệp Hạo Văn giờ trò quỷ? Thế nhưng cũng không giống lắm, gã ta cũng không thể làm chuyện sấn một con chó nữa.....

Giang Vũ Thành trong chốc lát, cũng không hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả.

- Nhị ca, bây giờ làm thế nào? Sáu triệu tệ chúng ta quả thật lôi không ra, em hiện tại tài khoản ngân hàng chỉ có bốn trăm nghìn tệ, một tuần cũng là quá sức.....

Tiểu Quế Tử không để ý tới Giang Vũ Thành, nói với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên nhú chặt hai hàng lông mày nhú chặt, hừ một tiếng.

- Hay là, chúng ta gọi điện cho đại ca đi, có lẽ huynh ấy sẽ có cách.

Tiểu Quế Tử trong mắt lóe lên tia sáng. Cậu ta và Tiêu Phàm chỉ là gặp qua nhau vài lần. Đối với lai lịch của Tiêu Phàm một chút cũng không rõ ràng, thế nhưng đối với Tiêu Phàm lại mù quáng sùng bái. Hiện giờ chuyện quá khẩn cấp, liền nhớ đến” đại ca” rồi.

Tiêu Thiên nhú mày nói:

- Anh của ta lại không làm kinh doanh.

- Vậy.....

Tiểu Quế Tử cũng không có cách nào.

- Tiêu Nhị thiếu gia, các người rốt cuộc thương lượng xong chưa? Các người nghi ngờ lão Tề gì đó và ta giờ trò, vậy tìm người ra đây, chúng ta và y đối chất.

Đoạn Khổng Tước đợi không thể kiên nhẫn thêm được nữa, rõ ràng nói.

Mỹ nữ đang dựa sát vào người gã kia, đưa một miếng hoa quả vào trong miệng của gã, uốn éo nói:

- Đoạn thiếu gia, đừng tức giận mà, bốn triệu tệ xem là cái gì.....Còn nghĩ rằng đại thiếu gia Bắc Kinh này có nhiều tiền nữa, hi hi.....

- Tiêu nhị thiếu gia, nếu như không phục, vậy ta cho các người một tiếng đồng hồ, các người lại tìm một con chó đưa đến, chỉ cần các người thắng được con “Sư Vương” của ta, bốn triệu xóa bỏ, hai triệu tệ của Diệp Thiếu gia cũng là ta chi trả....

Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên xoạch một tiếng, một bóng đen từ giữa không trung rơi thẳng xuống, nặng nề ngã xuống bên cạnh khán đài

Á...

- Cái gì vậy...

Hiện trường lập tức loạn thành một đồng.

Sau đó mọi người nhìn thấy rõ ràng, là một người.

Người kia ngã ở khán đài, cố gắng giãy dụa, loạn choạng đứng lên, khắp mặt đều là máu, trên mặt là biểu hiện kinh hãi.

- Là lão Tề, con mẹ nó, là lão Tề khốn khiếp kia!

Tiểu Quế Tử sáng mắt, phút chốc liền nhìn thấy rõ hình dáng của người kia, lập tức la lên.

- Ha, đích thị là lão Tề!

Giang Vũ Thành cũng ngây ra, mở to mắt, cả nửa ngày cũng không hồi thần sắc.

Lão Tề này thế nào lại xuất hiện?

Còn là xuất hiện theo cách cực kỳ huyền hoặc, xuất thế tung trời, từ trên trời rơi xuống!

Nhìn bộ dạng chật vật không chịu nổi, nhất định là bị người ném xuống.

Sắc mặt của Đoạn thiếu gia trong chốc lát trở nên cực kỳ khó coi.

Mọi người còn chưa hiểu là xảy ra chuyện gì, “ầm” một tiếng cực lớn, hai cánh cửa chính bằng gỗ lim nặng nề bay ra, xoạch hai tiếng, hai người mặc y phục bảo vệ cũng bay theo tiến vào, ngã trên mặt đất, không nhúc nhích.

- Người nào?

- Làm gì?

Hiện trường lại là một trận đại loạn, ánh mắt của mọi người, đều nhìn phía cửa.

Chỉ nhìn thấy một người trẻ tuổi mặc áo phong trắng ống tay hoa văn màu lam, mặc quần rộng rãi màu nâu, chầm rãi đi vào, trong khuỷu tay khoác theo một cô gái tóc vàng có vẻ đẹp thiên kiều bá mị.

Đúng là Tiêu Phàm và Anger lena.

- Tiêu đại ca....

Trong phút chốc, rất nhiều người sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Trong đó bao gồm Diệp đại thiếu gia, Uông nhị thiếu, Uông tam thiếu gia. Sắc mặt khó coi nhất, đương nhiên là Đoạn tiểu vương gia.

Sát tinh này lại ra mặt rồi.

Hơn nữa nhìn từ cách mà lão Tề và hai tên bảo vệ “xuất trường”, đại ca rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Không Có Chó, Ta Có Mèo

Chương 143: Không Có Chó, Ta Có Mèo

Mấy vị công tử ca hò hét , mỗi người đều đã thấy qua sự lợi hại của Tiêu Phàm! Nghiêm Bác vẫn chưa từng thấy qua, bị người như vậy xông thẳng tới, Nghiêm tổng nếu không đánh tiếng, chỉ sợ tràng đấu này sau này không cần mở nữa rồi.

Nghiêm Bác sa sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Vị tiên sinh này, đây là ý gì vậy?

Tiêu Phàm nhàn nhạt trả lời:

- Nghiêm tổng, ta là Tiêu Phàm, Tiêu Thiên là em trai ta. Cửa bị đập nát, ta bồi thường, tiền thuốc men của người bị thương, ta chi, tiền của trận đấu này, từ từ lại tính toán, ta bây giờ muốn tìm Đoạn tiên sinh trước.

Lời nói không vội vàng không hấp tấp, giọng nói cũng không phải rất lớn, lại làm cho mỗi người đều nghe thấy rất rõ ràng, thậm chí màng nhĩ cũng vang lên tiếng ong ong.

Mỗi người trên mặt đều biến sắc.

Lời này quả là trâu bò.

Trực tiếp như vậy liền đánh đến tận cửa, điểm danh tên họ, nói sẽ cùng Nghiêm Bác tính sổ.

Sắc mặt Nghiêm Bác cũng trở nên xanh mét, cũng không dám nói nhiều thêm một câu nữa.

Tiêu Phàm nói đã rất rõ ràng rằng, Tiêu Thiên là em trai của hắn.

Tiêu Thiên là người của nhà ai, Nghiêm Bác rất rõ ràng.

Tiêu Phàm nhìn lên nhĩ nhận nho nhã, dường như còn ôn hòa hơn cả Tiêu Thiên. Thế nhưng cái cách xuất trường này, đã đủ để nói lên rất nhiều vấn đề. Cơ tổng ra lệnh phải giúp Đoạn Khổng Tước, trong lòng Nghiêm Bác vốn đã có chút bồn chồn.

Muốn giở trò không phải là với người khác, mà đây chính là dòng giống con cháu của Tiêu gia đó.

Đương nhiên, Nghiêm Bác trong lòng có lăm bầm, đối với mệnh lệnh của Cơ tổng, đó cũng là phải chấp hành vô điều kiện. Dù sao cũng đã có định

sẵn nếu trời sập xuống, Cơ tống dường như cũng sẽ không để cho thuộc hạ phải gánh trách nhiệm.

Thế nhưng hiện tại, đại ca của người ta đã đánh đến tận cửa.

Nghiêm Bác liền lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không có chỉ thị bước tiếp theo của Cơ tống, ông ta tuyệt đối không dám tự tiện làm chủ. Cho dù Tiêu Phàm lập tức dỡ cái trường đấu cầu này của ông ta ra, ông ta cũng phải đợi có chỉ thị rõ ràng của Cơ tống, mới dám có bước hành động tiếp theo.

Với nhà thế gia hào môn như vậy nảy xinh xung đột một chọi một, Nghiêm Bác tự nhận không có tư cách quyết định sách lược.

- Tiêu tiên sinh, người tìm ta có chuyện gì?

Trong lúc này Đoạn tiểu vương gia chỉ có thể cứng đầu đánh lên phía trước, cứ như vậy nhìn thấy mặt Tiêu Phàm liền bỏ chạy trốn chết, Đoạn tiểu vương gia về sau cũng không cần lăn lộn trên giang hồ nữa.

- Đoạn tiên sinh, người trong lòng đều rõ ràng, vở kịch này, diễn rất khá nha!

Tiêu Phàm chậm rãi hướng về phía trước.

Tất cả mọi người không kìm nổi đều ngửa thân người về phía sau.

Cho dù là khách ở đây, có rất nhiều người đều không biết con cháu dòng dõi chính thống của lão Tiêu gia thanh danh hiển hách Tiêu Phàm Tiêu Thiên, thế nhưng vừa ra trận đã có uy thế như vậy, trực tiếp coi như không nhìn thấy Nghiêm Bác, đây chính là làm giả không được.

Không nhìn thấy Nghiêm Bác một câu cũng không dám nhiều lời sao?

Còn có báu vật ngoại quốc xinh đẹp tuyệt luân bên cạnh hần ta, mọi người cũng có thể coi là lão luyện chốn ăn chơi, lại sững sốt vì chưa từng thấy qua một mỹ nữ ngoại quốc đầy hương vị như vậy. Không có chút bản lĩnh, có thể چرا được một gái Tây cực phẩm như vậy sao?

Ngày hôm nay thật đúng là mở rộng tầm mắt, một mạch được nhìn thấy ba vị tuyệt thế mỹ nữ, mỗi người một vẻ phong tình khác nhau, tuyệt đối không phải là phụ họa.

- Tiêu tiên sinh, lời này ta nghe không hiểu rồi. Thế nào gọi là làm trò? Ta đến đây đấu chó, lẽ nào cũng phải được sự cho phép của Tiêu Tiên sinh? Cái quy định này, cũng không phải là ta quy định. Chó của ta bây giờ đang ở bên trong trường đấu, Tiêu tiên sinh nếu cảm thấy ta có mưu mẹo, chúng ta có thể lại đấu. Chỉ cần chó của Tiêu tiên sinh có thể vượt qua “Sư Vương” của ta, Đoạn Khổng Tước ta không có hai lời, nguyện ý thua cuộc nha!

Đoạn Khổng Tước bên nói, bên lấy ánh mắt liếc xéo qua phòng riêng của Cơ Khinh Sa.

Cơ Khinh Sa lặng lẽ ngồi ở chỗ đó, chậm một điệu thuốc Nữ Sĩ, chậm rãi hút, thần sắc bình tĩnh tự nhiên, đối với sự biến hóa ngạc nhiên của người ở đây, nhìn mà không thấy, không có bất kỳ tỏ vẻ gì.

Đoạn Khổng Tước lập tức liền yên tâm không ít.

Có những lúc, không có tỏ vẻ gì cũng là một loại thái độ.

Ít nhất Cơ Khinh Sa không có ý ngăn cản gã.

Việc hôm nay, gã đã bá kiến qua “dì Cơ”, dì Cơ trước mặt hứa hẹn với gã, thế cũng không có gì phải lo lắng. Tiêu Thiên thật sự nếu trước mặt tìm gã gây phiền phức, hiện tại dì Cơ có ở đây cũng không thể ngồi yên không quan tâm đến.

Tiêu Phàm gật gật đầu, chuyển hướng Nghiêm Bác, nói:

- Nghiêm tổng, làm phiền ông dọn dẹp ở đây một chút.

Nghiêm Bác liền liếc mắt nhìn Cơ Khinh Sa một cái, Cơ Khinh Sa đưa tay lên, đưa điều thuốc lá Nữ Sĩ thon dài vào miệng, vẫn không có bất kỳ biểu lộ gì. Nghiêm Bác trong lòng liền có đáp án, lập tức chỉ huy nhân viên làm trong trường đấu, bắt đầu dọn dẹp.

Những loại chuyện phiền toái như vậy, có thể ở trong phạm vi nhỏ xử lý là tốt nhất.

Người càng nhiều càng không dễ khống chế cục diện.

Những người khách vẫn là rất tuân thủ quy củ, không ai tranh cãi ầm ĩ, dưới sự chỉ dẫn của nhân viên làm việc, ngoan ngoãn rời khỏi. Cho dù ai cũng muốn xem náo nhiệt, thế nhưng tình hình như vậy, vẫn là tự giác một chút tốt hơn, tuyệt đối không thể liên lụy vào.

Rất nhanh, trường đấu liền trống rỗng, trở nên vô cùng yên tĩnh.

Chỉ còn lại khách trên sáu khán phòng bao riêng ở lại.

Tiêu Phàm đi vào khán phòng số bốn.

Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử liền vội vàng chạy ra đón.

- Anh, sao anh lại đến đây, anh là thần tiên à?

Tiêu Thiên cười nói, không giấu được ý vui mừng trong lòng. Mỗi lần trong lúc cậu ta gặp phiền toái nhất, anh trai luôn kịp thời xuất hiện, đây quả là thần rồi.

Tiêu Phàm nhú hai hàng long mày lại, nói:

- Tề Bình là chuyện như thế nào?

Tiêu Thiên vội vàng nói:

- Anh, em biết chuyện này là do bọn em không cẩn thận, bị người khác bắt.... haiz, thật mất mặt!

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói:

- Sau khi bị bắt mới biết là không cẩn thận, còn có ý nghĩa sao?

Tiểu Quế Tử gãi gãi đầu, cả gan nói:

- Đại ca, cái này, cái này đều trách em, là em không làm rõ ràng. Cái tên khốn kiếp này giả vờ rất ra chuyện, nhìn qua đặc biệt biết nghĩa khí.....Gã còn là người phương Nam, bọn em đối với tình hình của gã nhất thời không kịp hiểu rõ.....

Tiêu Phàm liếc nhìn cậu ta một cái.

- Tiểu Quế Tử, tình hình của Tề Bình ở phương Nam các cậu không hiểu rõ, coi như có lí. Thế nhưng gã ta đến Bắc Kinh hơn một tháng, làm những gì, các cậu cũng không hỏi hay sao?

- Gã ta nói, gã là người làm kinh doanh....

- Người làm kinh doanh? Vậy gã ta ở Bắc Kinh mở công ty gì, kinh doanh cái gì. Gã ta một tháng đều đi chơi với các cậu đó. Ban ngày ban đêm đều đi cùng, làm gì có người kinh doanh nào làm việc không đàn ông như vậy? Tự xưng là người kinh doanh, đến Bắc Kinh hơn một tháng, vừa không mở công ty vừa không kinh doanh, đây rõ ràng là điểm đáng ngờ, các cậu ai cũng không có phát giác?

Ngữ khí của Tiêu Phàm vẫn bình thản như cũ, lại làm cho Tiểu Quế Tử cảm thấy đến cả không khí cũng không xuyên được qua.

- Đại ca, cái này, em cũng không nghĩ đến cái tên khốn khiếp này có thể giờ trò xấu với bọn em.....Bọn em thật không kết thù với gã ta.

Tiểu Quế Tử vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi, rất buồn bực.

Một người làm kinh doanh không hề ăn tết, đi từ phương Nam chạy đến Bắc Kinh, trăm phương nghìn kế tạo quan hệ với bọn họ, tiêu tốn mấy trăm nghìn tệ, chính là vì hôm nay chơi bọn họ, thực sự có chút làm cho Tiểu Quế Tử cảm thấy khó lý giải.

Không có chơi như vậy.

Tiêu Phàm gật gật đầu, không đề cập tiếp đến vấn đề này nữa, hỏi:

- Rót vào bao nhiêu rồi?

Tiểu Quế Tử vội đáp:

- Sáu triệu tệ, trận bên ngoài, tỷ lệ một một. Bốn triệu tệ là của người họ Đoạn, hai triệu tệ còn lại là của Diệp Hạo Văn.

Vẫn là có thể giải thích một cách rành mạch.

- Sáu triệu tệ, các cậu có nghĩ đến thua sẽ làm thế nào không.

Ba người liếc nhau, đồng loạt lắc đầu, đều có chút hồ thẹn.

Chỉ cho rằng sẽ thắng không thua mà.

Ai biết sẽ biến thành chuyện như thế này.

Tiêu Thiên thấp giọng nói:

- Anh, em biết sai rồi, chuyện hôm nay, anh giúp em giải quyết, sau này em nhất định sẽ chú ý.

Vốn dĩ với tính cách của Tiêu Thiên, đánh chết cậu ta cũng không chịu mềm mỏng. Thế nhưng ở trước mặt Tiêu Phàm, lại liền không giống trước đó rồi.

Đây là anh trai ruột của cậu ta.

Tiêu Phàm nhàn nhạt đáp:

- Có thể, có điều anh có điều kiện.

- Anh nói đi.....

Tiêu Thiên vội vàng nói.

Tiêu Phàm nhìn cậu ta, thần sắc rất nghiêm túc:

- Ngày mai, em về đơn vị làm thủ tục điều động, trong vòng một tuần, đi thôn Hồng Sơn trình diện.

- Cái này...

Tiêu Thiên thật không nghĩ đến, Tiêu Phàm sẽ ra điều kiện như thế này.

- Tiêu Thiên, cái này anh đã nói với em rồi, hai chúng ta, cuối cùng vẫn phải có một người làm cho cha yên tâm mới được. Hơn nữa, với tính cách của em, thật sự không thích hợp cứ như vậy mà chơi tiếp đâu.

- Em quá xem trọng thể diện, bị người khác sỉ nhục vài câu đã không thể nhẫn nhịn được. Đi cùng với những người như Diệp Hạo Văn, Uông Thuật Văn bọn họ, căn bản không phải là cùng một hạng người, cậu ta mặt không đủ dày, tim không đủ đen.

Tiêu Thiên không còn lời nào để nói.

Đại ca nói không sai, làm con ông cháu cha, không lột thể diện xuống đi kiếm tiền, da mặt không dày tâm không đen, làm sao có thể so sánh với Diệp đại thiếu, Uông đại thiếu gia đây?

- Được, em đồng ý!

Tiêu Thiên khẽ cắn môi, gật đầu đáp ứng.

Tiêu Phàm dùng tay vỗ bờ vai của cậu ta, nói:

- Tiêu Thiên, em đi làm cán bộ lãnh đạo của em. Công tử con ông cháu cha trong Cừu thành này hãy để anh làm.

- Hả?

Tiêu Thiên liền tức khắc gật qua một bên.

Giang Vũ Thành và Tiểu Quế Tử cũng là hoảng sợ.

Lời này so với bắt Tiêu Thiên đi thôn Hồng Sơn làm việc còn có sức công phá hơn.

Tiêu đại ca thật muốn làm con ông cháu cha?

Cái này rất là đảo lộn nha!

Tiêu Phàm gật gật đầu, không để ý đến bọn họ nữa, đi về phía trước cửa sổ khán phòng bao, ánh mắt chậm rãi quét qua.

Uông Thuật Văn vội vàng nặn một một nụ cười trên khuôn mặt cứng nhắc, khom người, nói:

- Tiêu Đại ca....

Uông đại thiếu gia thật sự là rất sợ Tiêu lão đại.

- Hi!

Uyển Thiên Thiên hướng hân giơ tay lên vẫy vẫy, khanh khách cười, nụ cười hồn nhiên, rạng rỡ, còn mang theo tình cảm vui vẻ nói không ra. Trong lòng mọi người biết rõ, người này một khi đến, liền có kịch hay để xem rồi.

Uyển Đại đương gia thích nhất là xem náo nhiệt.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu ra hiệu.

Cơ Khinh Sa chậm rãi đứng dậy, khoe miệng hiện lên vẻ tươi cười, lãnh đạm nói:

- Tiêu nhất thiếu gia, nghe danh đã lâu.

Tiêu Phàm khẽ xoa cằm, nói:

- Cơ tổng, không dám nhận. Việc hôm này, mời Cơ tổng đưa điều lệ ra đây.

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng cười, nói:

- Tiêu nhất thiếu gia, ta người thật trước mặt không bao giờ nói lời giả. Trường đấu này, ta có cổ phần, Tiêu nhất thiếu gia có thể đã hiểu lầm rồi. Quy luật đấu cầu chính là như vậy, trên đài xem cao thấp, xem chuẩn đặt cược, tình nguyện cược tình nguyện thua.

- Vậy sao? Cũng bao gồm hai người thông đồng một mạch ăn gian?

- Ăn gian? Tiêu đại thiếu gia, lời không thể nói như vậy. Trên sàn đấu, thắng làm vua. Tiêu đại thiếu gia nếu như có chó tốt, cũng có thể dẫn ra, lại đấu một trận. Chỉ cần chó của Tiêu đại thiếu gia thắng, mọi người đều sẽ không có gì để nói nữa.

- Có thể.

Tiêu Phàm thản nhiên đáp.

Tiêu Thiên ở một bên vội vàng nhẹ giọng nhắc nhở:

- Anh, chó ngao Tây Tạng kia rất lợi hại, Thổ Tá ngay cả sức lực đánh nhau cũng không có, một nhát chí mạng, chúng ta không có chó rồi.....

Cơ Khinh Sa mỉm cười nói:

- Tiêu đại thiếu gia quả là người hào sảng. Vậy mời Tiêu đại thiếu gia đưa chó của người ra đây đi.

- Ta không có nuôi chó.

Cơ Khinh Sa lập tức nhíu đôi mi thanh tú lại, nói:

- Tiêu đại thiếu gia, người thế này là ý gì? Không có chó, vậy làm thế nào để đấu.

- Ta có mèo!

Ngữ khí của Tiêu Phàm vẫn thản nhiên như vậy, vô cùng bình tĩnh.

- Mèo?

Mọi người lập tức đều ngây dại, tất cả đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Nói đùa cái gì vậy?

Đây là đấu chó!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Làm Mèo Thì Làm Mèo, Ta Không Để Bụng

Chương 144: Làm Mèo Thì Làm Mèo, Ta Không Để Bụng
Dùng mèo của ta, đấu với chó của gã ta.

- Nếu ta thua, tiền cược khi này Tiêu Thiên nợ, ta trả. Ta thắng, sáu triệu tệ các người tự móc ra đây.

Tiêu Phàm chậm rãi nói, giọng điệu chân thật đáng tin.

- Tiêu đại thiếu gia, người xác định dùng mèo đấu với chó sao?

Hiện trường yên lặng vài giây đồng hồ, Cơ Khinh Sa nhẹ giọng hỏi. Trường đấu chó rất lớn, hai khán phòng bao riêng khoảng cách cũng không gần, thế nhưng một câu nói nhẹ nhàng, lại làm cho mỗi người nghe được hết sức rõ ràng.

Đám người Diệp Hạo Văn, Ônng Thuật không hiểu chỗ này. Cao thủ như Tiêu Phàm, trong lòng lập tức rõ ràng, Cơ Khinh Sa cũng là người đồng đạo.

- Cơ tổng, ta nghĩ lời của ta nói đã hết sức rõ ràng.

- Được, vậy thì xử lí như vậy đi. Nếu Tiêu thiếu gia thắng, ta ngoài tiền thưởng sẽ dâng thêm một triệu, xem như là phí thưởng thức.

Mèo và chó đấu nhau, hơn nữa lại là đấu với “quán quân chó ngao Tây Tạng”, quả thật đáng giá với số tiền “phí thưởng thức” rồi.

Ônng Thuật Văn bỗng nhiên nói xen vào:

- Tiêu nhất ca, hay là, ta cũng góp vào cuộc vui? Ta thêm hai triệu, có điều không phải là phí thưởng thức, mà là đặt cược. Ta không có nhiều tiền thế lớn như Cơ tổng, he he....

Cho dù Tiêu Phàm trâu bò đấy, thế nhưng Uông Thuật Văn vẫn là không thật sự tin tưởng, trên thế giới này có loại mèo có thể đánh thắng chó ngao Tây Tạng.

Dù cho Tiêu Phàm đem đến một con “mảnh khảnh” cũng được. Chó nhỏ thật sự, hình thể nhỏ một chút, sức chiến đấu tuyệt đối không kém, tin đồn con chó nhỏ đánh bại con chó lớn cũng không ít.

Thế nhưng, mèo...

Cái này quả thật khó làm cho người khác tin phục.

- Có thể.

Tiêu Phàm không chút do dự gật đầu nhận lời.

Diệp Hạo Văn cũng chen vào nói:

- Tiêu thiếu gia, đừng trách Diệp Hạo Văn ta lảm miện, đây đều gần mười triệu tệ rồi, có phải nên có một cái đảm bảo hay không?

Người đừng giống như em trai người cùng nhau thoái thác!

- Ta đảm bảo.

Tiêu Phàm chưa trả lời, Uyển Thiên Thiên cười hì hì mở miệng.

- Diệp đại thiếu gia phải không? Tất cả tiền đặt cược của Tiêu nhất thiếu đều do ta đảm bảo.

Diệp Hạo Văn liền cười, híp mắt lên, nhìn về hướng Uyển Thiên Thiên, thản nhiên hỏi:

- Tiểu muội muội!

- Người lại là vị nào vậy?

Ta ngay cả người là ai cũng không biết, người dựa vào cái gì đảm bảo?

Người đảm bảo cho Tiêu Phàm, ai cho người đảm bảo?

Uyển Thiên Thiên thoáng nhìn lướt qua, Diệp Hạo Văn không kìm nổi trong lòng phát lạnh với ánh mắt của cô gái nhỏ này, làm sao có thể bỗng nhiên lạnh như vậy? Giống ánh mắt dao giết người.

- Nghiêm tổng, người nói một câu đi, ta đảm bảo cho Tiêu thiếu gia, có được hay không?

Uyển Thiên Thiên không để ý đến gã ta nữa, trực tiếp hỏi Nghiêm Bác, vẫn là cười hì hì.

Nghiêm Bác liền cười khổ.

Bà cô nhỏ ta dám nói không được sao? Bằng không, cô liền dỡ cái trường đấu chó này của ta rồi!

- Có thể, đương nhiên có thể.

Nghiêm Bác một tràng nói liên tiếp.

Uyển Thiên Thiên liền gật gật đầu nói với Diệp Hạo Văn:

- Diệp đại thiếu gia, cái này người có thể yên tâm rồi chứ? Ai nha, đúng là đáng tiếc, không có ai tình nguyện nhận đặt cược của ta.

Cơ Khinh Sa khẽ cười nói:

- Thiên Thiên, người muốn đặt cược thế nào?

- Ta đương nhiên là cược Tiêu đại thiếu gia thắng rồi. Thực ra thua cũng không sao, ta thích nhất là trai đẹp, nhất là trai cực đẹp nói năng hoành tráng, chính là niềm yêu thích lớn nhất của ta.

Uyển Thiên Thiên cười dài nói, một chút cũng không đỏ mặt.

- Haiz, Ager lena, anh chàng đẹp trai này thế nào, có phải rất tuyệt vời không?

- Cực kỳ tuyệt vời.

Ager lena yêu kiều đáp, từ đầu đến cuối đều gặt gao dựa sát bên cạnh Tiêu Phàm, dáng vẻ tràn đầy hạnh phúc, quả thực làm cho người ta phải đổ kị.

Cơ Khinh Sa khẽ lắc đầu, thở dài một hơi nói:

- Thiên Thiên, ta với người đánh cuộc đi.

- Được đó, được đó, nếu như người thua rồi, cái khác ta không cần, chỉ cần cái bàn trang điểm năm Tái Sơ kia của người.

Uyển Thiên Thiên lập tức chụp tay đến, càng thêm phần ngây thơ mơ mộng.

Cơ Khinh Sa lập tức trừng mắt lên, cả giận nói:

- Người muốn nằm mơ ban ngày.

“Tái Sơ” là niên hiệu thứ nhất mà Tắc Thiên đại thánh hoàng đế lâm triều xưng đế dùng. Bàn trang điểm đó của Cơ Khinh Sa nghe nói chính là sau khi Võ Tắc Thiên chính thức xưng đế, nội phủ vì chúc mừng nữ hoàng đăng cơ mà đặc chế ra bàn trang điểm long phượng được xem là niềm yêu thích nhất của Cơ Khinh Sa.

Uyển Thiên Thiên đỏ mặt đã lâu rồi.

- Tỷ, người đáp ứng với ta đi, dù sao cơ hội thắng của người là rất lớn, người ta chỉ có một mèo, người xem người đi, chó lớn biết bao nhiêu, phải

không? Một miếng liền thủ tiêu Thỗ Tá rồi. Thế này đều không thắng được, Đoạn đại thiếu gia, người có thể đi chết được rồi.

Mắt thấy cô và Cơ Khinh Sa quấy rối rất hăng, không dự đoán được cuối cùng lời nói lại xoay chuyển, trực tiếp hướng về phía Đoạn Khổng Tước.

Khuôn mặt hung hăng của Đoạn Khổng Tước trong phút chốc liền trầm xuống, trong mắt lộ ra tia hung dữ.

- Thiên Thiên!

Cơ Khinh Sa dường như đã có chút không vui, hai hàng lông mày nhíu lại.

Uyển Thiên Thiên không thêm để ý chút nào, cười đùa nói:

- Sao thế, ta nói không đúng sao? Đoạn tiểu vương gia, đừng có xông tới trừng mắt với ta. Ta không phải là Tiêu thiếu gia, phong độ tốt như thế, độ lượng lớn như thế, ta là người đại nhỏ nhen. Người còn xông đến trừng mắt với ta, có tin ta sẽ móc tròng mắt của người ra không.

Vẫn là cười yếu điệu như thế, thế nhưng trong lòng mỗi người đều toát ra một cỗ khí lạnh, giống như ai cũng đều biết, Uyển Thiên Thiên không phải đang nói đùa.

Đoạn Khổng Tước càng biết là cô không nói giỡn.

Mặc dù gã vẫn không thể xác định được thân phận thực sự của Uyển Thiên Thiên, thế nhưng chỉ cần dựa vào thần thái thân quen giữa cô và Cơ Khinh Sa, liền biết nha đầu này không đơn giản, tuyệt đối không phải là con cháu nhà quan hay nhà giàu mới nổi, ỷ vào quyền thế trong nhà để càn quấy.

Loại “con cháu” này, trong mắt của Cơ Khinh Sa chẳng xem là cái gì.

- Tỷ, cứ nói như vậy là được rồi. Nếu như ta thua rồi, cái vòng tay bảy màu kia thuộc về tỷ, thế nào, tỷ không lỗ chứ?

Cơ Khinh Sa nghiêm túc hỏi:

- Thiên Thiên, là người nói đó?
- Đương nhiên là thật rồi, ta lừa ai cũng không dám lừa tỷ nha.

Cơ Khinh Sa liền cười nói:

- Được, một lời đã định.

Nha đầu này nào chắc chắn bị nhúng nước rồi, không ngờ còn chơi lớn như vậy. Cái vòng tay bảy màu kia của Uyển Thiên Thiên giá trị tuyệt đối không dưới cái bàn trang điểm Tái Sơ kia của ả. Từ trước tới nay đều là thứ yêu thích nhất của Uyển Thiên Thiên.

Chẳng lẽ thỏi son đỏ này bỗng dưng động xuân tình, nhìn trúng “công tử bột” Tiêu Phàm kia rồi.

Cơ Khinh Sa quả thật có chút không dám tin.

Đây là Uyển Thiên Thiên sao?

Đệ nhất ma nữ giang hồ!

Lại nhìn anh chàng đẹp trai có vận đào hoa đang nở rộ, bị lọt vào mắt của đệ nhất ma nữ kia, lại là một thần sắc bất đắc dĩ, thế nhưng cũng không có ngăn cản Uyển Thiên Thiên làm. Hơn nữa, cho dù Tiêu Phàm có muốn ngăn cản, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được.

- Tiểu Diệp, yên tâm rồi chứ?

- Nếu như Nghiêm tổng đã khẳng định đảm bảo, vậy có thể, ta liền mỗi mắt mong chờ rồi, xem xem kỳ tích sẽ xảy ra như thế nào đây.

Diệp Hạo Văn vẻ mặt là thần sắc thoải mái.

Thực ra tất cả mọi người đều rất hiếu kỳ.

Tiêu Thiên hạ giọng nói:

- Anh, anh không nói đùa chứ.

Cậu chưa từng thấy qua Hắc Lân, cho dù đã từng nhìn thấy tuyệt đối cũng không thể cho rằng một con mèo có thể đánh lại một con chó chiến đấu, hơn nữa lại là một “quán quân chó ngao Tây Tạng”. Tiêu Thiên mặc dù chưa từng chứng kiến cuộc thi đấu chó quốc tế thật sự, thế nhưng nghĩ đến chó ngao Tây Tạng đó của Đoạn Khổng Tước, cũng cho rằng trong vòng đấu chó hạng nhất quốc tế cũng nhất định sẽ vô cùng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tiêu Phàm không lên tiếng, buông một tay, Hắc Lân đứng ở dưới chân hắn nhân lúc nhàn rỗi liền chui vào trong lòng hắn, nheo mắt lại, hưởng thụ sự vuốt ve của Tiêu Phàm, vẫn là bộ dạng lười biếng như cũ.

Đoạn Khổng Tước đứng dậy, vỗ tay nói với bốn phía xung quanh:

- Chư vị đều nhìn thấy rồi, cuộc thi đấu này không phải do họ Đoạn tôi đưa ra, người phá hỏng quy củ cũng không phải tôi.

Cơ Khinh Sa nhàn nhạt nói:

- Đoạn công tử, nếu người đã đến nơi này, mọi người đều là khách của Cơ Khinh Sa ta. Ta sẽ đảm bảo công bằng, bất kể là ai cũng đều phải tuân thủ quy tắc.

Đoạn Khổng Tước liền âm thầm thở phào một cái.

Chỉ cần Cơ Khinh Sa trước sau đều là thái độ này, trong lòng gã cũng xem như có chút nhẹ nhõm.

Đoạn Khổng Tước vốn là tính tình bướng bỉnh không chịu khuất phục, nhưng đối mặt với Tiêu Phàm, trong lòng gã thực tế là hoang mang lo sợ. Mặc dù Yến Tây Lâu và Tân Lâm hai kẻ dũng mãnh đi theo không ra gì kia đều không ở đây, thế nhưng ai biết được bọn họ đang ẩn náu ở nơi nào.

Tề Bình bây giờ còn đang trực tiếp nằm ở bên dưới, không ai để ý đến y.

Nghiêm Bác cũng không để nhân viên làm việc khiêng Tề Bình ra ngoài, cứ nằm úp sấp như thế, sống chết mặc bay. Dường như Nghiêm Bác vốn không bận tâm với bộ dạng của Tề Bình có thể xảy ra một cái án mạng.

Không người nào để ý.

Như hiện giờ còn có thể tiếp tục ở lại đây, thật không phải là nhân vật đơn giản.

- Tiêu đại thiếu gia, có thể bắt đầu chưa?

Nghiêm Bác trầm giọng hỏi.

- Có thể.

- Được, ta gọi người dọn dẹp một chút.

Thi thể của Thổ Tá vẫn còn đang nằm trên đài đấu chó, máu tươi đã nhuộm đỏ cả một mảng lớn nền xi măng.

Chó ngao Tây Tạng màu đen vàng vẫn lười biếng nằm sấp trong góc, giống như hết thảy mọi chuyện ở đây đều không có liên quan gì tới nó. Nếu như nói như trong đấu chó cũng có “Cao thủ ra vẻ tinh tướng”, con chó ngao Tây Tạng được Đoạn Khổng Tước xưng là “sư vương” này, có thể xem là diễn vai tốt nhất rồi.

- Không cần, trận đấu sẽ không kéo dài lâu đâu.

Tiêu Phàm thân nhiên nói.

Mọi người lại tròn tròn mắt.

Lời này rất trâu bò.

Uyển Thiên Thiên đã hướng về phía Tiêu Phàm kêu lên:

- Này, anh đẹp trai , đây chính là mèo đầu của người hả? Hình dáng cũng không có cái gì đẹp nhì..... Chính là béo một chút. Người đừng làm ta thua, ta sẽ rất tức giận, đến lúc đó người sẽ rất phiền. Ta không nói lí lẽ đâu.....

Hắc Lâm vốn vẫn đang lười biếng nằm trong lòng của Tiêu Phàm, đột nhiên ngóc đầu lên, hai mắt nhú lại, trừng mắt nhìn về phía Uyển Thiên Thiên.

Không sai. Con mèo này chính là đang lờm Uyển Thiên Thiên.

Giống như nó có thể nghe hiểu được lời của Uyển Thiên Thiên, biết rằng Uyển Thiên Thiên đang mắng nó khó coi.

- Hơ, còn nổi nóng kìa, ta nói với người, đại mèo lười, nếu như người giúp ta thắng được cái bàn trang điểm kia, vây xanh cá ngữ, bao ăn no, thế nào?

Uyển Thiên Thiên cũng rất tuyệt, lại có thể nghiêm túc nói điều kiện với Hắc Lâm.

Cơ Khinh Sa hơi dở khóc dở cười, chỉ có thể lắc đầu.

Thật sự, ả có túm được Uyển Thiên Thiên cũng không có cách nào, bà cô nhỏ này chính là thích gây chuyện.

Vây xanh cá ngữ, một nửa cân thịt bán khoảng hơn mười nghìn tệ.

Còn có tiền mà không mua được.

- Thiên Thiên cô nương, cô xem như gãi đúng chỗ ngứa của Hắc Lân rồi. Nó chính là một cái thùng cơm, có điều ta nhắc nhở cô, dạ dày của Hắc Lân rất lớn, hơn nữa nếu như cô muốn nuốt lời, nó sẽ tìm cô gây phiền phức, nó so với cô còn không nói lí lẽ hơn.

Tiêu Phàm cũng cười rộ lên.

- Này, anh đẹp trai, người không thể nói thế này được, so sánh ta với mèo, là có ý gì?

Uyển Thiên Thiên không cười nữa, một khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt liền xì ra, hàm hừ nói.

Ager lena tự nhiên cười nói:

- Làm mèo rất tốt nha, mỗi ngày đều có thể được người mình yêu ôm ấp.

Uyển Thiên Thiên lập tức nhe răng, trố mắt thật lâu sau, mới lên tiếng:

- Đúng, người nói rất đúng, quả thực quá đúng, có thể được người mình yêu ôm mỗi ngày, làm mèo vậy thì làm mèo được rồi, ta không để bụng.

Uyển đại đương gia lại cũng không hỏi xem, Tiêu đại thiếu gia người ta có để bụng hay không.

Phòng chừng cũng sẽ là không để bụng, trừ khi Tiêu đại thiếu gia có bệnh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tại Sao Lại Có Thế Như Vậy?

Chương 145: Tại Sao Lại Có Thế Như Vậy?

Tiêu Phàm không để ý tới bọn họ, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông màu hồng tạt của con Hắc Lân, dường như đang nói chuyện thì thầm với nó.

Tình hình này làm cho mọi người trong lòng từng cơn từng cơn sợ hãi.

Thật là quý dị.

Hắc Lân chậm rãi dựng thẳng đầu lên, híp đôi mắt màu xanh biếc, nhìn xuống góc đài của đấu trường nơi mà chó ngao Tây Tạng đang nằm. Đem đến cho người ta cảm giác, nhân thần của con mèo này có chút cổ quái, nó dường như thật sự hiểu được lời của Tiêu Phàm, biết rằng lát nữa nó phải đi đối phó, chính là con chó ngao Tây Tạng ở phía dưới kia.

Chó ngao Tây Tạng vẫn là lười biếng nằm ở chỗ này, một chút cũng không nhúc nhích.

Diệp Hạo Văn và Đoàn Khổng Tước trên mặt không kìm nổi hiện lên một chút ý châm chọc.

Mèo chính là mèo!

Cứ xem như con mèo này có thể nghe hiểu được tiếng người, lẽ nào nó có thể biến thành một con hổ hay sao.

Dựa vào sức chiến đấu kinh người vừa mới biểu hiện ra kia của “Sư vương”, cho dù có đối diện với một con hổ thực sự, chỉ sợ nó cũng dám chiến đấu một trận.

- Hắc Lân, đi đi!

Tiêu Phàm cúi thấp đầu dặn dò một tiếng.

Hắc Lân nâng thân đứng dậy.

Bạch quang chợt lóe lên.

Mọi người chợt cảm thấy hoa mắt, con mèo vốn dĩ đang nằm trong lòng Tiêu Phàm đã đứng trên vòng lan can bằng thép trên đài đấu chó. Bốn bàn

chân chặt chẽ đặt trên vòng thép. Chế tác vòng lan can bảo hộ bằng thép tuy rằng rất thô, thế nhưng cũng chỉ là quy cách số 10. Một con mèo cường tráng như Hắc Lân, một bàn chân đều to hơn cái vòng thép kia.

Thế nhưng nhìn lên, Hắc Lân đứng vững vàng ổn định, cả thân mình một chút lay động đều không có, đôi mắt màu xanh biếc bắt đầu híp lại, gắt gao nhìn thẳng vào “Sư Vương”.

"Sư vương" bỗng nhiên giật mình, nhàn nhã đứng dậy, ngẩng đầu hướng về phía trước, cũng gắt gao nhìn thẳng vào Hắc Lân.

"Uông uông uông..."

“Sư Vương “ đột nhiên sủa ra một tràng, lông bờm màu vàng đen ở cổ, mãnh liệt dựng đứng lên, cả một cơ thể bọc bằng một dải cơ được thít chặt, móng vuốt cào chặt lớp sàn bằng bê tông, như chuẩn bị lâm trận đón kẻ địch lớn.

So với khi đối diện với Thổ Tá khi nãy, hoàn toàn không phải cùng một trạng thái.

Dường như con mèo lớn đột nhiên xuất hiện trong mắt nó, vĩnh viễn so với tất cả các kẻ địch trong thế gian này càng đáng sợ.

Mọi người lập tức ngơ ngác nhìn nhau.

Tại sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ con mèo to lớn này thực sự là mèo yêu.

Hắc Lân hé miệng, hiện ra bốn chiếc răng nanh trắng như tuyết, đột nhiên trên lớp lan can giương cao hai móng vuốt trước, móng vuốt bén nhọn chậm rãi hiện ra.

Chó ngao Tây Tạng không sủa, gắt gao ngậm chặt miệng, vô cùng khẩn trương trừng mắt nhìn con mèo lớn kia, trong lỗ mũi u u đều là tiếng thở hỗn hển.

Hắc Lân thuận theo vòng lan can thép, chậm rãi hạ xuống phía dưới.

Nó chính là từng bước một đi tới, tựa hồ là đi trên một con đường lớn bằng phẳng không có chút nào lay động, cũng không có chút căng thẳng, bàn chân mềm mại giống như dính chặt vào thép.

Ở ngay bên dưới nó kia là xác của chó Thổ Tá khổng lồ.

Sớm đã lạnh như băng.

Nhìn theo Hắc Lân từng bước tiến vào trường đấu, chó ngao Tây Tạng bắt đầu lui về sau, từng chút một lui về sau. Nó vốn dĩ nằm ở bờ của đài cao, không gian phía sau rất nhỏ.

“Sư vương”!

Đoàn Khổng Tước sốt ruột, mạnh mẽ đứng dậy, găm lên giận dữ.

Chó ngao Tây Tạng lại không thèm nghe, một chút cũng không nhìn đến, chỉ vô cùng khẩn trương tập trung nhìn thẳng vào Hắc Lân. Mặc dù chỉ là một con chó đấu, thế nhưng mọi người đều đọc được ý sợ hãi rõ ràng trong mắt nó.

Chó ngao Tây Tạng sợ hãi!

Nó lại có thể sợ hãi một con mèo!

Quán quân đấu chó không ngờ sợ hãi một con mèo?

Hắc Lân đứng trên thi thể của con Thổ Tá , híp đôi mắt màu xanh biếc, nhìn chăm chăm vào lớp lông cổ đã dựng thẳng đứng của chó ngao Tây Tạng

đang đứng không xa, móng vuốt sắc nhọn, đâm thật sâu vào lớp da thịt bên trong thi thể con Thổ Tá.

Tất cả mọi người ngừng hít thở.

Mặc dù mọi người chưa từng đấu qua mèo cũng có thể biết, đây là điềm báo xuất thủ của mèo.

- Meo.....

Hắc Lâm lại há miệng phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi, thân mình biến thành hình dạng một cây cung.

Vừa lúc đó, chó ngao Tây Tạng đã hành động.

Không phải về phía trước, là về phía sau!

Chó ngao Tây Tạng xoay mình bỏ chạy.

Trực tiếp húc đầu vào đường ống cống, hướng tới nắp miệng cống sủa không ngừng, thậm chí còn há to miệng.

Cắn chặt tay thép to, phát ra thanh âm chói tai.

Chó ngao Tây Tạng thực đang sợ tới cực điểm muốn cắn đứt thép, chạy ra khỏi trường đấu chó.

Cách cái nơi khủng bố này càng xa càng tốt.

Trong khán phòng mỗi người đều đứng dậy, không kìm lòng nổi chen đến lan can phía trước, trừng to mắt nhìn phía đài đấu chó, từng người một khiếp sợ không hiểu.

Chưa từng nghĩ đến, trận đấu giữa chó và mèo này, sẽ có một kết cục như vậy.

Còn chưa bắt đầu, liền đã kết thúc.

So với “Sư vương” vừa rồi một miếng giải quyết Thổ Tá còn làm cho người ta bất ngờ hơn.

Chó ngao Tây Tạng trực tiếp đầu hàng!

- Tại sao có thể như vậy? Điều đó không thể nào!

Đoạn Khổng Tước thất thanh hô to, mồ hôi từng giọt rơi xuống.

Gã không phải xót tiền, mấy triệu đối với Đoạn tiểu vương gia mà nói, không phải là chuyện lớn. Mấu chốt là ở trận thua này quá kỳ lạ, gã bỏ ra một cái giá lớn như vậy, thậm chí còn không tiếc vận dụng tài nguyên của cha gã Đoàn Thất Tinh, trăm cay nghìn đắng từ nơi Đức Phật Bataan đó kiếm về con chó ngao Tây Tạng cực phẩm này, thế nhưng không ngờ lại bị một con mèo dọa cho chạy mất.

Ngay cả dũng khí để đánh một trận tử tế đều không có.

Đoạn Khổng Tước nếu như ở Lí gia thôn Đông Bắc nhìn thấy hai con chó canh giữ núi mà Lí Cầu Đản nuôi dưỡng sợ hãi khi gặp Hắc Lân, nếu như nhìn thấy một con gấu nặng hơn hai trăm cân khấn trương khi đối diện với Hắc Lân, gã sẽ không nghĩ như vậy nữa rồi.

Gã căn bản liền sẽ không đồng ý trận quyết đấu chó mèo này đâu.

Thực lực chênh lệch rất xa.

Có lẽ, chênh lệch không phải là thực lực mà là ở nhân tố khác mà gã ta không biết. Động vật, nhất là giác quan thứ sáu của chó mèo, vượt xa nhân loại. Đối với một số lĩnh vực mà con người hoàn toàn không biết đến, giác quan thứ sáu của bọn chúng thường vô cùng mãnh liệt, đặc biệt chuẩn xác.

Biết rõ không địch lại, chó ngao Tây Tạng đương nhiên sẽ không đi chịu chết.

Hắc Lâm lẳng lẳng đứng trên thi thể của Thổ Tá, lông dựng đứng ở cổ dần dần cũng hạ xuống, thân mình cũng không uốn hình cánh cung nữa, lại khôi phục biểu cảm lười biếng.

Cũng không có tính toán truy kích.

Nhân viên làm việc cuống luống cuống tay chân, không biết có nên mở miệng cống hay không.

Quả thật tình trạng của chó ngao Tây Tạng hiện tại hết sức đáng sợ, gần như điên cuồng, mở miệng cống, lở như nó bùng lên đả thương người, phải làm sao? Một con chó đấu có sức chiến đấu kinh người như vậy, một khi điên cuồng lên, thật là đáng sợ, tay không, hầu như không người có thể địch nổi.

Nhân viên làm việc cũng không muốn biến thành Thổ Tá.

- Hắc Lâm!

Tiêu Phàm khẽ gọi một tiếng.

- Meo meo...

Con mèo phát ra tiếng lần thứ ba, lập tức chuyển thân, thuận theo vòng lan can thép cự kỳ nhanh bò lên trên, lên đến đỉnh của đường lan can, không chút do dự nhảy về phía trước, trong không trung vẽ ra một vòng tròn vô cùng đẹp mắt. Chuẩn xác không một chút sai lầm rơi trên cánh tay của Tiêu Phàm, lập tức co vào trong lòng Tiêu Phàm, ngay cả đầu cũng chẳng thềm ngẩng lên.

Chó ngao Tây Tạng vốn dĩ đã bắt đầu với trạng thái điên cuồng bỗng nhiên liền yên tĩnh trở lại, không hề cắn xé miệng cống bằng sắt nữa, gục ở chỗ này vù vù thở dốc, thè lưỡi ra ngoài, mồ hôi rất nhanh liền chảy xuôi xuống, dừng như sắp mệt lả.

Nhân viên làm việc lúc này mới bình ổn lại suy nghĩ, chậm rãi mở miệng cống ra.

Chó ngao Tây Tạng lại vẫn không có chút nhúc nhích, dường như đã không có chút khí lực.

- Oa...

Một thanh âm thanh thúy ngạc nhiên vang lên, rốt cục phá vỡ sự yên tĩnh như chết của cả trường đấu chó.

- Quá xuất sắc rồi! Anh đẹp trai, ta muốn có con mèo này của người, có thể hay không? Người chỉ cần ra giá, bất luận người có điều kiện gì, ta đều đáp ứng.

Uyển Thiên Thiên hô to gọi nhỏ kêu lên, khuôn mặt xinh xắn tuyệt mỹ lộ vẻ hưng phấn, bất kể như thế nào đều không che dấu được ý thích thú.

Uyển đại đương gia nói chuyện lại không suy nghĩ rồi.

Một cô gái sao có thể đối với đàn ông nói ra những lời này – bất kể người có điều kiện gì, ta đều đáp ứng.

Những lời này, tuyệt đối không thể nói lung tung.

Nói rồi, liền phải chịu trách nhiệm.

Nếu chẳng may anh đẹp trai họ Tiêu kia đưa ra yêu cầu gì quá đáng, vậy phải làm thế nào?

Một con mèo đổi lấy một báu vật vô song có vẻ đẹp thiên kiều bá mị, món này, hình như không khó tính toán.

Tiêu Phàm cười mà không nói, nhìn về phí khán đài phòng bao của Cơ Khinh Sa.

Cơ Khinh Sa cười khở một tiếng, khe khẽ thở dài, nói:

- Tiêu đại thiếu gia, người thắng rồi!

- Ta biết.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hiện tại, mời chư vị thực hiện lời hứa của mình.

- A!

Tiểu Quế Tử và Giang Vũ Thành bỗng nhiên nhảy dựng lên. Ngay tại trong khán phòng bao xoay mông, trong miệng “tình thịnh sát sát thịnh thịnh sát sát” nhảy theo điệu disco Audition, hoa chân múa tay vui sướng, không thể kìm được niềm vui sướng.

Diệp Hạo Văn xanh mặt, móc séc trong túi ra, lau lau viết vài nét bút, xé ra, lật tay đưa cho nhân viên làm việc vừa mới tiến vào phòng bao, không nói một lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Ngày hôm nay, lại bị tên "Đạo sĩ" họ Tiêu này đùa bỡn.

Còn mèo kia của hắn là loại mèo tinh gì?

Diệp Hạo Văn đánh chết cũng không chịu tin, là Hắc Lâm đánh thắng chó ngao Tây Tạng, một con mèo làm sao có thể dọa lui một “quán quân đấu cẩu” chứ? Bên trong nhất định có mờ ám, nói không chừng lại là Tiêu Phàm giả trò. Loại “đạo sĩ” này, đều thích giả thần giả quỷ.

Hiếu tà pháp.

- Mẹ...

Uông Thuật Văn cũng là một tiếng chửi nhỏ, ký séc, nhổ một bãi trên mặt đất, oán độc trừng Tiêu Phàm một cái, cùng với Uông Phi, quay người rời đi, không hề dừng lại.

Uông đại thiếu gia, Uông tam thiếu gia và Diệp Đại thiếu gia là cùng một tâm tư như nhau.

Khăng định lại bị Tiêu Phàm đùa bỡn!

Chỉ có điều ngay trước mặt Tiêu Phàm, Uông nhị Uông tam cũng không dám nổ cánh.

Quả đấm ăn không nổi.

- Nghiêm Bác, chuẩn bị cho Tiêu đại thiếu gia một triều tề tiền mặt.

Cơ Khinh Sa nhẹ hít một hơi, chậm rãi nói, ánh mắt nhìn Tiêu Phàm trở nên có vài phần kỳ lạ. Cơ Khinh Sa không phải Diệp đại thiếu gia, cũng không phải Uông nhị, Uông tam thiếu gia. Chỉ có ả mới đoán được vài phần, rằng con mèo to kia, có lẽ cùng với con người Tiêu Phàm có chút vô cùng kỳ diệu, có một mối liên hệ. Một số lưu truyền đã lâu, môn phái giang hồ thần bí khó lường, xác thực có thuyết “bốn mạng linh sủng”.

Con mèo lớn kia nếu như thực sự là bốn mạng linh sủng của Tiêu Phàm, vậy thì cảnh tượng vừa rồi quả thực có thể giải thích.

Đoạn Khổng Tước từ cao nguyên Tuyết Vực lấy được chó ngao Tây Tạng, bất kể hung hãn cỡ nào, trước sau cũng chỉ là một con chó đấu bình thường mà thôi.

- Vâng.

Nghiêm Bác liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

- Tỷ tỷ.....

Uyển Thiên Thiên cười hì hì kêu một tiếng.

Cơ Khinh Sa trừng mắt nhìn cô ta.

Bất kể lúc nào, Cơ Khinh Sa luôn là một bộ dạng điềm tĩnh, khí phách trang nghiêm. Duy chỉ có trước mặt Uyển Thiên Thiên, thỉnh thoảng sẽ có một vẻ mặt khác.

Uyển Thiên Thiên lè lưỡi.

Có thể suy ra, tâm tình hiện tại của Cơ Khinh Sa khẳng định sẽ không được tốt. Uyển Thiên Thiên biết rằng, Cơ Khinh Sa thật sự rất thích bàn trang điểm năm Tái Sơ kia. Uyển Thiên Thiên chẳng qua là muốn xem xem, Cơ Khinh Sa mất đi tấm bàn trang điểm này, sẽ là dáng vẻ thế nào.

Nhìn người khác sa hố, dường như là sở thích lớn nhất của Uyển Thiên Thiên.

Đương nhiên, Uyển Thiên Thiên cũng sẽ không khách khí. Nếu như thắng rồi, nhất định sẽ đem bàn trang điểm ấy làm của riêng.

Uyển Thiên Thiên yêu thích đồ tốt.

Bất kể là của người sống hay của người chết, chỉ cần là đồ tốt, cô đều thích.

Ở bên này nói chuyện, ai cũng không để ý, Đoạn tiểu vương gia của phòng bao số sáu đã không thấy, không biết rời đi từ lúc nào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Đại Ca

Chương 146: Đại Ca

Đoạn Khổng Tước kì thật cũng không có đi xa.

Mắt nhìn thấy tình hình không đúng, mặc dù có sự “bảo đảm” của Cơ Khinh Sa, Đoạn tiểu Vương gia vẫn là thấp thỏm trong lòng, quyết định chuồn là thượng sách. Đoạn Khổng Tước lần này đến Bắc Kinh, chính là đặc biệt nhằm vào Tiêu Thiên.

Ra tay đả thương Đoạn Khổng Tước là Yến Tây Lâu, trực tiếp phế bỏ “bạn gái” của Đoạn Khổng Tước là Tân Lâm. Thế nhưng món nợ này, tự nhiên phải tính trên đầu Tiêu Phàm. Đoạn Khổng Tước không dám trực tiếp đi tìm Tiêu Phàm, liền chuyển mục tiêu tập trung trên người Tiêu Thiên.

Vốn dĩ dựa vào uy danh hiển hách của Tiêu gia, người bình thường thật không dám đến tìm đánh trận. Thế nhưng Đoạn Khổng Tước lại xem là một ngoại tộc. Vị vương gia này kiêu ngạo đã quen, ngày thường chỉ hoạt động nhiều ở vùng tây nam, đối với nhà quyền quý ở thành Bắc Kinh cũng không có sợ hãi như thế. Hơn nữa Đoạn Khổng Tước điều tra rất rõ ràng, Tiêu Phàm Tiêu Thiên mặc dù là con cháu chính thống của Tiêu gia, lại căn bản không có phát triển bên trong thể chế của Tiêu gia.

Tương đối mà nói, loại con cháu dòng dõi này không phải được bốn gia tộc coi trọng. Đoạn Khổng Tước cũng không có dự định thực sự làm gì Tiêu Thiên, chính là bẫy một chút tiền của cậu ta, gọt chút mặt mũi của cậu ta, giải thoát cảm giác hận trong lồng ngực.

Đối với thiếu gia ăn chơi như Tiêu Thiên mà nói, bị mọi người đánh vào mặt, đã rất nghiêm trọng rồi, từ nay về sau, trong hội con ông cháu cha ở thành Bắc Kinh cũng khó ngẩng đầu ưỡn ngực làm người.

Nói một cách chi tiết, kỳ thực Đoạn Khổng Tước tự mình bỏ ra cái giá cũng không nhỏ, một con chó Thổ Tá “cấp Hoàng Cương” có hi vọng tấn công, đã bị làm cho chết rồi.

Không nghĩ đến Tiêu Phàm vẫn là gấp rút chạy tới, dùng một con mèo dọa một chó ngao Tây Tạng từ vùng đất Phật sống Bataan đến gục xuống rồi.

Nếu còn không đi, sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tiêu Phàm này thật chính là một tên yêu nghiệt.

Tuy nhiên Đoạn tiểu vương gia trong lúc bối rối, quên mất một điểm quan trọng, đó chính là vị mỹ nữ ngoại quốc dựa sát vào ngay bên cạnh Tiêu Phàm, không phải là người đã phế bỏ “bạn gái” của Đoạn Khổng Tước ở khách sạn Khánh Nguyên.

Tân Lâm từ đầu đến cuối, chưa từng lộ diện.

Đoạn Khổng Tước vừa mới tới hành lang, liền nhìn thấy Tân Lâm.

Tân Lâm lẳng lẳng đứng một đầu hành lang, lạnh lùng nhìn gã, chậm rãi đi tới.

Đoạn tiểu vương gia sắc mặt đại biến, từng bước từng bước lui về sau trong lòng âm thầm kêu khổ, dùng ánh mắt liếc xung quanh, phát hiện căn bản cũng không có đường lui, hoặc là hướng về phía trước hoặc là lui về phía sau đại sảnh.

Nhưng đi về phía trước chính là gặp Tân Lâm, Đoạn tiểu vương gia quả thật không có gan này.

Trận ở khách sạn Khánh Nguyên ấy, gã ngay cả khả năng chống đỡ cũng không có.

- Đứng lại!

Chỉ có điều lui về mấy bước, Tân Lâm liền lạnh lùng quát lớn một tiếng.

Đoạn Khổng Tước dưới chân lập tức liền giống như bị dính keo, mạnh mẽ dính chặt lại, không dám lại di chuyển nửa bước.

- Đoạn Khổng Tước, ta sớm đã cảnh cáo người rồi, nếu như ở bên cạnh người còn nhìn thấy loại người không ra nam không ra nữ, ngay cả người cũng bị phế đi, xem ra người là không có nhớ kỹ lời của ta.

Tân Lâm nhàn nhạt nói.

- Không không, ta nhớ kỹ rồi, thật đó, ta thật sự nhớ rồi.....người xem, đây là nữ, là bạn gái của ta, tuyệt đối là nữ, không phải.....không phải là nam.....

Đoạn Khổng Tước thất kinh, hoảng sợ nói, vẫn là sợ Tân Lâm không tin, không do dự liền đưa tay qua kéo áo ngực của nữ tử kiều diễm bên cạnh, lộ ra một bộ ngực đầy đặn.

Nữ tử kiều diễm kia không có sự phòng bị, hét lên một tiếng, hai tay gắt gao bảo vệ bộ ngực, liền ngồi xổm xuống.

- Mẹ kiếp, người trốn cái gì? Cái người có, người ta cũng có, sợ cái gì.....Xin lỗi, thật xin lỗi, ta nói hươu nói vượn..... Xin lỗi, thật xin lỗi, xin hãy bỏ qua.....

Đoạn Khổng Tước dưới tình thế cấp bách, buột miệng nói ra, lập tức giật mình không ổn, khuôn mặt đều bị dọa trắng bệch.

Gã tận mắt nhìn thấy Tân Lâm ra tay không có nửa điểm lưu tình. Cánh tay kia của “bạn gái” gã, gần như vỡ thành đồng cặn bã, hiện giờ vẫn đang nằm ở bệnh viện, không mất ba đến năm tháng, nghĩ cũng đừng nghĩ tới chuyện hồi phục ra viện.

Đừng nói cái khác, Tân Lâm cho gã một cái hồ lô, Đoàn tiểu vương gia khóc đều tìm không thấy mộ phần.

- Vô sĩ.

Tân Lâm không ngờ tới Đoàn Khổng Tước sẽ dùng đến chiêu này, khuôn mặt đẹp dễ trắng nõn phất lên hai đóa đỏ ửng.

- Rất xin lỗi, rất xin lỗi, thực, thực không phải cố ý

Mắt thấy một chút tức giận ở trong mắt Tân Lâm lóe lên, Đoàn Khổng Tước gần như hồn bay lên trời.

- Cô gái này ở lại, người đi theo ta.

Tân Lâm lạnh lùng nói.

- Ai aiiii.....

Đoàn Khổng Tước không dám kháng cự chút nào. Nếu như là ở trong trường đấu cầu, có Cơ Khinh Sa, có lẽ Đoàn tiểu vương gia còn muốn cứng đầu một chút. Nhưng trên hành lang này, Đoàn Khổng Tước muốn cứng cũng không được.

Tân Lâm rõ ràng không phải loại tính cách có thể khách khí với gã. Về phần cùng Tân Lâm đi sau đó có kết cục như thế nào, Đoàn Khổng Tước cũng không có thời gian để suy nghĩ. Không đi cùng Tân Lâm, cửa ải trước mắt này gã liền không có cách nào để qua.

Rất nhanh, một chiếc Mercedes Benz loại mới cứng nhanh chóng rời khỏi trường đấu cầu.

Lần này là Tiêu Phàm tự mình lái xe, Ager lena ngồi ở ghế phụ bên cạnh, Tiêu Thiên cùng với Hắc Lâm ngồi ở phía sau. Hắc lân nằm sấp một cách

lười biếng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Tiêu Thiên bên cạnh, nhìn đến khi Tiêu nhị ca cả người đều nổi da gà.

Giống như tất cả mọi người, Tiêu nhị ca cũng cho rằng đây là mèo yêu!

Trăm phần trăm là mèo yêu.

Một quán quân chó ngao Tây Tạng dữ như vậy, đột ngột bị dọa cho cong đuôi chạy mất.

- Anh, xe này là vừa mới mua ư?

Tiêu Thiên không có lời liên tục lời để nói, trốn ánh mắt của Hắc Lân.

- Umh

- Hay, thật lợi hại, đáng hai triệu tệ chứ? Anh, anh lấy đâu ra nhiều tiền thế.

Tiêu Thiên hỏi hỏi, thực có hứng thú, tạm thời ném con mèo yêu kia qua một bên. Trong cái khoang xe tối thui này, nhìn nhau với đôi mắt xanh biếc của con mèo yêu kia, hương vị thật sự không ra gì.

- Ta đã bán đi một món đồ chơi nhỏ?

- Đồ chơi nhỏ? Món đồ chơi nào mà đáng tiền như vậy, có thể đổi một chiếc xe Mercedes Benz? Anh, lẽ nào trước đây anh ở nhà máy ngọc lưu ly đưa về món đồ chơi gì, thật sự là một cổ vật?

Tiêu Thiên nhớ lại, dường như mười mấy năm trước, khi cậu còn đang học trung học, anh trai dẫn cậu đi bộ đến nhà máy ngọc lưu ly, thường thường đào một hai món đồ chơi. Lúc đó Tiêu Thiên thực sự không thể hiểu nổi, anh trai sao lại nỡ dùng tiền tiêu vật đi đổi mấy đồ rỉ sét loang lổ đó, còn vương vết đất đó. Sau này đồ cổ dần dần khởi sắc, Tiêu Thiên mới mơ hồ cảm thấy, mấy đồ vật anh trai năm đó đào về kia, nói không chừng là đồ

cổ. Thế nhưng ý nghĩ như vậy, cũng chỉ là lướt qua, không có bận tâm nghĩ nhiều.

- Tiêu Thiên, những việc này em đừng để ý nữa, thứ đồ cổ này, coi trọng tính linh hội, còn cần có sư phụ tốt đưa vào cửa. Sau này em đi Hồng Sơn, đừng có bận tâm về chuyện tiền, cần dùng tiền, thì gọi điện thoại cho anh, anh nghĩ cách, em làm việc cho tốt là được rồi.

Tiêu Phàm không vội vàng không hấp tấp dằn dò.

Tiêu Thiên lập tức liền giơ bộ mặt buồn khổ ra, thầm nói:

- Thật sự phải đi Hồng Sơn ư!

- Đương nhiên.

- Được rồi, đi thì đi, nam tử hán đại trượng phu, một lời nặng ngàn vàng.

Tiêu Thiên cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, xe chạy vào trong thành Bắc Kinh, Tiểu Quế Tử và Giang Vũ Thành lái xe cải trang xe thương vụ, gắt gao đi theo ở phía sau. Điều làm Giang Vũ Thành và Tiểu Quế tử không ngờ tới chính là Tiêu đại ca không có trực tiếp đuổi bọn họ đi, mà là đi một quán cà phê cách quán bar Tinh Ngữ không xa.

Tiêu đại ca mời bọn họ uống cà phê.

Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử quả thật mừng rỡ.

Bọn họ hiện giờ, đối với Tiêu Phàm thực sự bội phục sát đất.

Ở chỗ ngồi của mình trong quán cà phê, Tiêu Phàm lấy trong túi ra mấy tấm séc, thêm vào bốn triệu tệ lấy được trên người Tề Bình, hiện tại trên người Tiêu Phàm có tổng cộng mười hai triệu tiền mặt, cộng thêm một triệu tiền thưởng của Cơ Khinh Sa, tối nay sau mấy trận đấu cầu, tổng cộng có mười ba triệu doanh thu.

- Đây, mỗi người hai triệu....

Tiêu Phàm tùy tay lấy ba tờ séc phân phát ra, Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử mỗi người hai triệu.

- Cái này, cái này Đại ca, cái này sao có thể được, đây là do anh thắng được, chúng em sao dám lấy.

Tiểu Quế Tử sợ ngây người, một lúc sau mới lắc loạn hai tay, luôn miệng nói.

Giang Vũ Thành cũng là liên tục chối từ.

Tiêu Phàm cười cười nói:

- Cầm đi, sau này Tiêu Thiên đến nơi khác làm việc, các cậu có việc gì, có thể tìm ta!

Tiểu Quế Tử lại một lần nữa trợn mắt hà hốc mồm, một lát sau mới thử thăm dò, nói:

- Đại ca, anh, anh là nói, sau này, anh đưa bọn em cùng đi chơi?

Vẻ mặt nửa tin nửa ngờ, thần thái nửa mừng nửa lo.

Tiêu Phàm cười nói:

- Đúng, ta muốn đổi một phương thức sinh hoạt mới. Số tiền này, xem như là lễ ra mắt của ta với mọi người, sau này có khó khăn gì, cứ nói ra.

- A!

Tiểu Quế Tử hoan hô lên.

Khiến cho tất cả khách trong quán cà phê này đều nhìn sang phía này. Quế thiếu gia lại làm gì có thời gian đi để ý tới chứ?

Đây quả thực là đặc biệt hào hứng rồi.

Cả nhóm lẫn lộn ở trong Tứ cửu thành cũng không phải một hai năm, các loại “đại ca” cũng đã từng gặp qua không ít, trong đó cũng không thiếu những con cháu thiếu gia nhà quyền quý như Tiêu gia, nhưng chưa từng thấy qua giống Tiêu đại ca rộng rãi như vậy.

Cũng không phải nói Tiểu Quế Tử tham tiền như thế, hai triệu tệ dĩ nhiên không phải là một con số nhỏ, nhưng so với “tiền đồ tốt đẹp” sau này, hai triệu tệ lại không tính là gì rồi.

Đi theo Tiêu đại ca, sau này trong ranh giới Bắc Kinh này, còn không phải được tung hoành mà đi ư?

Giang Vũ Thành cũng là vẻ mặt kích động. Thế nhưng anh ta và Tiểu Quế Tử lại suy nghĩ vô cùng giống nhau, trong lòng của anh ta nghĩ, phải tìm cơ hội nhờ Tiêu đại ca dạy cho một chút công phu quyền cước. Thực tế lần trước ở quán bar Tinh Ngữ, bị Uông Phi cái tên khốn kiếp đó lột sạch mặt mũi, bị người khác làm cho đến công sức cãi nhau đều không có, Giang Vũ Thành đến tận hôm nay vẫn canh cánh trong lòng.

Có danh sư như Tiêu đại ca chỉ dạy, không dám nói “vô địch thiên hạ”, dù thế nào cũng không thể lại bị Uông Phi đo gục.

So với Tiểu Quế Tử, tâm tư của Giang Vũ Thành khá chân thực, xem như đã quyết.

Tiêu Thiên cũng có chút sững sốt, vuốt vuốt tờ séc nằm trong tay, uống một ngụm cà phê, chép miệng chặc lưỡi nói:

- Anh, anh thật sự muốn “hoàn tục” ư?

Trong ấn tượng của Tiêu Thiên, anh trai chuyên sâu nghiên cứu học vấn đạo giáo, trực tiếp đi đến mức độ si mê. Trước đây hai anh em chung một phòng làm bài tập, Tiêu Thiên thường xuyên phát hiện anh trai thường đem sách đặt bên dưới vở bài tập, lấy vở bài tập ngụy trang, mẹ tiến vào “kiểm tra phòng”, liền mượn vở che lấp.

Tiêu Thiên cũng vụng trộm lật xem qua sách kia, chữ phồn thể thẳng tắp, xem không được mấy hàng, Tiêu Thiên liền đầu vầng mắt hoa.

Đại ca lại xem rất thích thú.

Hiện tại, Tiêu Phàm đột nhiên muốn “hoàn tục”, Tiêu Thiên cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, khiến tính tình của Tiêu Phàm đã thay đổi lớn như vậy?

- Ta vốn không coi là xuất gia, làm việc trong cục Tôn giáo và xuất gia là hai khái niệm.....Kiếp hồng trần ảo ảnh, thế giới phồn hoa, cũng không có ai quy định, ta không thể chơi.

Tiêu Phàm bưng ly cà phê lên, khẽ cười nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phi Vũ Liên Hoàn Thất Tuyệt Trảm

Chương 147: Phi Vũ Liên Hoàn Thất Tuyệt Trảm

Không khí trận đấu căng không nhẹ nhàng như trong quán cà phê!

Trận đấu căng lớn như vậy nhưng người xem đều đã ra về từ sớm. Thi thể khổng lồ trên đài đấu cầu đã bị người ta kéo đi, Tề Bình hôn mê bất tỉnh cũng không thấy bóng dáng đâu.

Nghiêm Bác sai người đưa Tề Bình đi trị liệu, tránh gây tai nạn chết người, tất nhiên là không gây tai nạn chết người thì tốt hơn.

Đờ phải phiền toái.

Cơ Khinh Sa vẫn ngồi trong phòng bao, lại châm một điếu thuốc bạc hà, hai hàng lông mày nhíu lại. Loại thuốc lá dành cho phụ nữ này hương vị rất nhạt, về cơ bản không bao gồm nhiều thành phần thuốc lá. Cơ Khinh Sa cũng không nghiện thuốc lá, chỉ khi nào gặp sự việc đặc biệt khó giải quyết mới hút. Nhiều khi đây cũng chỉ là một thói quen mà thôi.

Tiêu Phàm là người tài đức xuất thế, khiến mọi việc tối nay lộn xộn hết cả lên.

Cơ Khinh Sa ý thức được, có lẽ lần này mình thực sự gặp được đối thủ rồi.

Trước đó Cơ Khinh Sa quả thật không thêm để tâm đến mấy tên đại thiếu gia nhà quyền quý. Cơ Khinh Sa đích thực là “người trong nghề”, cô biết rất rõ trong con mắt những người dân bình thường thì đám công tử này ai cũng đều hiển hách, cao cao tại thượng, ai cũng là hổ không thể động đến được. Kỳ thực nếu nhìn nhận một cách tỉ mỉ thì đám người này cũng chia làm năm bảy loại, những thiếu gia đẳng cấp số một rất ít, ví như những người như Uông Thuật là những người thừa kế đều đi theo con đường chính giới.

Những người đó thực sự không thể động vào.

Hiện tại Uông Thuật chỉ là cán bộ cấp Cục, chức quan không lớn. Ở thủ đô, luận về cấp bậc, cán bộ Cục quả thực rất nhiều. Tuy Uông Thuật không là gì, nhưng có thể điều động cả thế lực gia tộc lớn chính là thân phận “người thừa kế”

Chộc giận đến người thừa kế như vậy, đây mới chính là tai họa.

Đối với những người thừa kế này, quan điểm của Cơ Khinh Sa là có thể lôi kéo thì sẽ tận lực lôi kéo, lôi kéo không được thì phải kính trọng và giữ khoảng cách, tuyệt đối không để xảy ra hiểu lầm rắc rối nào.

Mà đám người con ông cháu cha Tiêu Thiên, Diệp Hạo Văn, Uông Thuật Vãn đều không cùng một đẳng cấp.

Người bình thường không thể trêu vào bọn họ, nhưng với đẳng cấp của Khinh Cơ Sa cũng không thể nào để ý. Trong gia tộc mình thì địa vị những tên con ông cháu cha này cũng không cao. Ra ngoài thì dựa vào danh tiếng gia tộc điều võ dương oai, nhưng về nhà gặp bề trên thì giống như chuột gặp mèo vậy.

Chưa nói đến việc điều động cả thế lực gia tộc để phục vụ mình.

Ví như tối nay, nếu Tiêu Phàm không đến, nhất định sẽ bị mất mặt. Đương nhiên Cơ Khinh Sa cũng không hoàn toàn khiến Tiêu Thiên không xuống đài được. Cuối cùng vẫn đưa cho cậu hai nhà họ Tiêu một bậc thang. Tuy nhiên quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Cơ Khinh Sa.

Trong những năm gần đây không biết Cơ Khinh Sa đã xử lý bao nhiêu vụ thế này rồi. Nhiều kẻ ăn chơi trác tang cứ như thế mà đứt trong tay Cơ Khinh Sa, thậm chí có không ít người mang ơn Cơ Khinh Sa, và đã trở thành “bạn tốt” của cô.

Tất nhiên trong đó cũng có không ít người mang theo mục đích, muốn tiếp cận Cơ Khinh Sa, cầu xin sự ân yểm.

Thực sự thì Cơ Khinh Sa rất đẹp, khiến người đàn ông nào gặp được cũng có suy nghĩ vẩn vơ.

Nhưng sự xuất hiện của Tiêu Phàm hoàn toàn đảo điên nhận thức con ông cháu cha của Cơ Khinh Sa. Con cháu quý tộc phân làm ba loại. Một loại là những người như Uông Thuật, được bề trên trong gia tộc thừa nhận, ký thác nhân tài mới xuất hiện, trên người bọn họ là hy vọng và tương lai của cả gia tộc, thậm chí là cả giấc mơ, quang vinh của cả gia tộc.

Những người thuộc loại này tuyệt đối không thể chọc vào.

Bất cứ kẻ nào muốn ngăn chặn con đường tiến bộ của họ đều sẽ khiến cho cả gia tộc tức giận, dù là ai cũng sẽ bị thanh trừ hết.

Người có thể đánh bại loại người như Uông Thuật chỉ có thể là “đồng loại” của họ - một gia tộc lớn và người kế thừa của họ!

Loại thứ hai chính là những người làm kinh doanh.

Số lượng con cháu quý tộc loại này là nhiều nhất. Dưới sự che chở của bậc cha chú, lợi dụng thể chế hiện hành, kiếm bội tiền, trở thành tinh anh xã hội, khắp người tỏa hào quang, vô cùng phóng khoáng.

Cơ Khinh Sa giao tiếp nhiều nhất với loại con cháu quý tộc này.

Họ giàu có và có giáo dục, đối nhân xử thế nho nhã lễ độ, chỉ cần có thể chịu đựng ngạo khí của họ, thì vẫn có thể kết giao với họ được, cũng không hoàn toàn từ chối người ở nơi xa.

Diệp Hạo Văn miễn cưỡng cũng được xếp vào loại này.

Loại thứ ba chính là mấy người Tiêu Thiên, Uông Thuật Văn, Uông Phi.

Không muốn làm lãnh đạo, cũng không kinh doanh, chỉ dựa vào kẻ hở của thể chế, làm tấm biển gia tộc thật lớn, kiếm được chút lợi ích từ xung quanh. Ngày bình thường ăn chơi đàn đúm, sống mơ mơ màng màng. Loại con cháu quý tộc này lại là những người ngạo khí nhất, sự kiêu ngạo và cảm giác ưu việt của họ thể hiện trực tiếp trên mặt họ. Người bình thường rất khó có thể tiếp cận với họ.

Cơ Khinh Sa coi thường việc tiếp cận với bọn họ.

Trong mắt Cơ Khinh Sa, loại con cháu quý tộc này có thể làm chút chuyện, nhưng bọn họ toàn gây tai họa, hơn nữa lại hay dẫn đo. Muốn tiếp cận với họ, nhờ bọn họ chút chuyện, thì trước tiên phải dùng tiền để mở đường. Trong mắt họ, bất kỳ người làm ăn nào mà họ tiếp cận đều là “con dê to béo”, trước khi mở miệng đã bị làm thịt rồi.

Điều mấu chốt chính là, loại những người thừa kế này không có giới hạn cuối cùng.

Đây là nguyên nhân chính Cơ Khinh Sa khinh thường hợp tác với họ.

Cơ Khinh Sa khinh bỉ những người không biết điểm dừng. Dù là làm người hay làm việc thì đều phải có điểm dừng. Những kẻ mà không biết điểm dừng chỉ e rằng dù tổ tiên có tích được nhiều công đức hơn nữa, thì sợ rằng cũng không làm được chuyện.

Những người thuộc loại này bình thường đều là thuộc hạ của Cơ Khinh Sa giao tiếp với họ. Còn Cơ Khinh Sa từ trước tới nay chưa từng có sắc mặt tốt với họ. Ví như tối nay, Diệp đại, Tiêu nhị, Uông nhị, Uông tam đều là con cháu nhà quyền quý, Cơ Khinh Sa gặp họ cũng chỉ gật đầu chứ không tỏ vẻ gì đặc biệt!

Nhưng Tiêu Phàm lại không như vậy.

Tiêu Phàm không phải là nhân tài mới xuất hiện trong giới chính trị như Ônng Thuật, cũng không giống như Diệp Hạo Văn làm kinh doanh, càng không giống như con ông cháu cha Tiêu Thiên, Ônng Thuật Văn, Ônng Phi.

Cơ Khinh Sa không có cách nào “phân loại” hắn.

Nhưng Cơ Khinh Sa biết rằng, việc tối nay vẫn chưa xong.

Tiêu Phàm nói rất rõ ràng, về trận đấu cầu, đợi lát nữa sẽ tính sau.

Giọng điệu dịu dàng, không có chút nào ác khí, nhưng ngạo khí khinh người từ trong xương cốt của hắn khiến Cơ Khinh Sa chau mày lại.

Cơ Khinh Sa tuyệt đối tin tưởng, Tiêu Phàm không nói đùa, càng không phải là uy hiếp. Hắn nói sẽ tính sổ trận đấu cầu thì nhất định sẽ tính. Hắn là anh ruột của Tiêu Thiên, những người khác liên kết với nhau để trừng trị em trai hắn, giăng bẫy chờ Tiêu Thiên nhảy vào, nếu có thể tính toán như vậy thì mới là chuyện lạ.

Cơ Khinh Sa mơ hồ cảm nhận được trên người Tiêu Phàm có một phong khí bá chủ.

Ai nói nhân vật trí dũng kiệt xuất nhất định phải có bộ mặt dữ tợn?

Trái với vẻ trầm ngâm của Cơ Khinh Sa, Uyển Thiên Thiên lại rất vô tư, ngồi một bên cười hì hì uống nước ngọt và ăn trái cây, đợi đi đến nhà Cơ Khinh Sa kéo bàn trang điểm đi.

Tỏ vẻ không hài lòng với Cơ Khinh Sa, làm như không nhìn thấy, cũng không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Quan hệ của Uyển Thiên và Cơ Khinh Sa cũng vô cùng đặc biệt. Nếu nhất định phải định cấp mối quan hệ của hai người, thì miễn cưỡng cũng được xem như là “bạn gái”. Tất nhiên là không giống với mối quan hệ của các cô

gái bình thường. Đề tài mà các cô nói chuyện với nhau không phải là đi học cắm hoa, hay shop nào giảm giá.

Họ rất ít can thiệp vào chuyện của nhau.

Cơ Khinh Sa có sự nghiệp của Cơ Khinh Sa, Uyển Thiên cũng có sự nghiệp riêng của mình.

- Cơ tổng...

Nghiêm Bác đẩy cửa đi vào, sắc mặt tái nhợt.

Cơ Khinh Sa liếc mắt nhìn anh ta.

- Đoạn Khổng Tước... Không thấy đâu nữa.

- Ủ.

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng gật đầu, dường như việc này không nằm ngoài dự đoán của cô.

- Bạn gái của gã còn ở đây, cô ta nói rằng Đoạn Khổng Tước bị một người phụ nữ trẻ tuổi mang đi...Hình như Đoạn Khổng Tước rất sợ người phụ nữ đó.

Nghiêm Bác nói sơ qua tình hình.

Hai hàng lông mày Cơ Khinh Sa nhăn lại, nhìn về phía Uyển Thiên Thiên, hỏi:

- Thiên Thiên, đó là ai?

Uyển Thiên Thiên và Tiêu Phàm đã từng giao tiếp qua một lần, Cơ Khinh Sa cũng không rõ nội tình bên trong, nhưng nhìn biểu hiện vừa rồi của

Uyển Thiên Thiên ở trận đấu cầu “nhảy ra” đảm bảo cho Tiêu Phàm, Cơ Khinh Sa có thể kết luận, hai người này hẳn là phải có mối quan hệ nào đó.

Uyển Thiên Thiên cười nói:

- Là người giúp việc bên cạnh Tiêu Phàm.

Cơ Khinh Sa thản nhiên nói:

- Em biết là chị không hỏi việc này.

Uyển Thiên Thiên nghiêng đầu, ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Chị, những việc khác thì em cũng không rõ, cô ấy tên là Tân Lâm, em đã từng tìm hiểu qua cô ta rồi.

- Hà?

Cơ Khinh Sa tỏ vẻ hứng thú

Sau khi cùng với Uyển Thiên Thiên “tìm hiểu” mà vẫn có thể vui vẻ, điều này quả thật không đơn giản.

Thủ đoạn độc ác, đao kiếm vô tình!

Cũng không phải là chuyện thú vị gì.

- Phi vũ liên hoàn thất tuyệt trảm!

Uyển Thiên Thiên nhẹ nhàng nói ra bảy chữ.

- “Phi vũ liên hoàn thất tuyệt trảm!” ư? Là người truyền thừa của Thất Diệu cung?

Vẻ mặt Cơ Khinh Sa biến đổi.

Đến Phạm Nhạc đứng đằng sau cô cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Thủ đoạn độc ác, đao kiếm vô tình, phi vũ liên hoàn thất tuyệt trảm!

Đã nổi danh từ lâu trên giang hồ.

Hai truyền thuyết từ rất lâu rồi, hai loại truyền thừa từ rất lâu rồi.

- Đích tôn nhà họ Tiêu cưới truyền nhân của Thất Diệu cung sao?

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng lắc đầu, rõ ràng là cảm thấy có chút khó tin. Hai người này làm sao có thể có mối quan hệ này được? Một người là con cháu hào môn uy phong hiên hách, còn một người là người truyền thừa giang hồ.

Uyển Thiên Thiên lập tức nói:

- Chị, chị nghĩ sai rồi, không phải cưới, mà chỉ là người thân tín bên cạnh thôi. Đây là hai khái niệm khác nhau! Tiêu Phàm vẫn chưa kết hôn.

Cơ Khinh Sa liếc cô một cái, hơi kinh ngạc, khẽ mỉm cười, nói:

- Sao thế, Thiên Thiên, em cũng để ý đến việc này sao?

Nhìn bộ dạng “hỗn hển” của Uyển Thiên Thiên, Cơ Khinh Sa dường như đã nhìn ra manh mối.

Uyển Thiên Thiên cười đùa nói:

- Em thích người ta, nhưng người ta lại không thích em. Xem chừng em không hợp với Tiêu đại thiếu gia. Người ta thích những cô gái thùy mị cơ.

Cơ Khinh Sa lập tức liền nghiêm túc, nói:

- Thiên Thiên thích hẳn thật sao?

Uyển Thiên Thiên bĩu môi, nói:

- Thật hay giả ai biết được? Dù sao thì em cũng cảm thấy việc này khá thú vị.

- Đúng là có chút thú vị thật.

Cơ Khinh Sa cũng gật đầu tán đồng.

Bên người đại thiếu gia nhà họ Tiêu lại xuất hiện một người truyền thừa trong giang hồ thần bí như vậy. Tin tức này mà lọt ra ngoài thì không thể khinh thường được, lẽ nào Thất Diệu cung đã thâm nhập vào Cục cảnh vệ rồi sao?

Cơ Khinh Sa từng gặp qua những vệ sĩ xuất thân từ Cục cảnh vệ bên cạnh những con cháu nhà quyền quý.

Uyển Thiên Thiên khẽ cười một tiếng, nói:

- Em thấy, chị vẫn nên chú ý vào Tiêu Phàm. Hắn mới là mấu chốt. Lão Tiêu gia chắc là không liên quan đến chuyện này.

- Vậy sao?

Hai hàng lông mày tinh xảo của Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng dương lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Mưa Gió Sắp Đến

Chương 148: Mưa Gió Sắp Đến

Vào lúc đó, điện thoại của Nghiêm Bác vang lên, Nghiêm Bác vội vàng nhìn sang phía Cơ Khinh Sa! Cơ Khinh Sa khẽ vuốt cằm.

Nghiêm Bác vội vàng bấm nút trả lời, cười ha hả nói:

- Xin chào xin chào, Cục trưởng Trương Cái gì?

Ngay sau đó, sắc mặt của Nghiêm Bác hiện rõ sự kinh ngạc.

- A a, tốt tốt, tôi hiểu rồi, cảm ơn cục trưởng Trương, có thời gian uống rượu với tôi nhé....Ồ ồ, được được, cứ như vậy nhé, cảm ơn, cảm ơn.

Tắt điện thoại, Nghiêm Bác cười khố nói:

- Cơ tổng.... Cục trưởng thành phố Trương gọi điện đến, ông ta yêu cầu chúng ta lập tức ngừng việc kinh doanh, đợi hợp thức hóa rồi tính sau.

Cơ Khinh Sa nhú mày nói:

- Nhanh vậy sao?

- Đúng vậy đó, hơi bất ngờ.

Sắc mặt Nghiêm Bác trở nên phức tạp, vốn dĩ Tiêu Phàm đã nói ngay trước mặt đoàn người rằng ” sẽ tính sổ”.Nghiêm Bác cũng biết sự việc này còn có phiền toái, nhưng “lệnh phong sát” đến nhanh như vậy, vẫn ngoài dự định của ông ta.

Vị Tiêu nhất thiếu này đúng là một nhân vật cực độc ác, nói là làm, tuyệt đối không hàm hồ.

- Thiên Thiên, em nói Tiêu Phàm làm việc ở Cục Tôn giáo ư?

Cơ Khinh Sa trầm ngâm hỏi.

- Hình như là vậy, là Lưu Bát nói như vậy.

- Cục Tôn giáo, Cục tôn giáo!

Cơ Khinh Sa lẩm bẩm hai câu.

Lão Tiêu gia chính là Tiêu lão gia, một câu nói của một đệ tử đời thứ ba tùy tiện nói ra, trường nuôi chó cách xa trăm dặm phải lập tức ngừng kinh doanh.

- Cơ tổng, làm sao bây giờ?

Nghiêm Bác quen miệng hỏi, ngày bình thường, chuyện nuôi chó là do ông ta phụ trách. Một lời mà quyết, cũng không cần xin chỉ thị. Đây cũng chính là đặc điểm dùng người của Cơ Khinh Sa – người nghi ngờ thì không dùng, người dùng thì không nghi ngờ.

Tuy nhiên, nếu Cơ Khinh Sa ở trước mặt ông ta, thì nhất định phải xin chỉ thị.

Ít nhất cũng bày tỏ thái độ.

Cơ Khinh Sa lập tức bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói:

- Làm sao bây giờ ư? Đương nhiên là ngừng kinh doanh. Nghiêm Bác, lập tức ngừng kinh doanh, không cần chờ đến ngày mai, tối nay thu dọn, ngừng hẳn việc kinh doanh.

Nghiêm Bác giật mình kinh hãi, vẻ mặt lộ vẻ chần chừ.

Trong điện thoại cục trưởng Trương cũng chưa từng yêu cầu nghiêm khắc thế, chỉ là bắt ông ta ngừng kinh doanh từ ngày mai. Xem chừng bây giờ đầu óc của cục trưởng Trương cũng rất mù mịt, không hiểu thế nào cả. Không biết Nghiêm Bác đã đắc tội với nhân vật lớn nào ở bên trên. Đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại cho ông ta, “Chiếu cố” một trường nuôi chó.

Tuy nhiên Nghiêm Bác chần chừ cũng không lâu lắm, lập tức gật đầu, nói:

- Được, Cơ tổng.

- Ông đi thu xếp đi.

Cơ Khinh Sa khoát tay.

- Vâng.

Nghiêm Bác hơi hơi khom người, lui ra ngoài.

Uyển Thiên Thiên ưỡn thân hình thon thả mềm mại ra một chút, nói:

- Ai da, mệt mỏi quá... Chị cứ bận việc đi nhé, em về trước đây.

Hiển nhiên bên kia Tiêu Phàm đã bắt đầu “Tính sổ”, Cơ Khinh Sa giữ vững được tinh thần ứng đối rồi, người ta có việc nhà phải thương lượng. Uyển Thiên Thiên sẽ không làm ồn ở đây đâu.

Cơ Khinh Sa tự nhiên cười nói:

- Cô bé, cái bàn trang điểm kia của chị, em cũng đừng có nhung nhớ, ngày mai chị sẽ cho người đưa đến.

- Được, được, em biết mà, chị đối với em là tốt nhất ... Nào, ôm một cái!

Uyển Thiên Thiên vỗ tay cười nói.

- Đi đi, đi đi, đi ngủ đi. Buổi tối không ngủ được, thì gọi điện thoại cho mấy anh chàng đẹp trai mà tâm sự. Xem bộ dạng đó của anh ta, hẳn là người tốt. Ai, nhưng chị nhắc nhở em, bây giờ là lúc đấy, phải giữ chặt, đừng bỏ lỡ nữa.

Cơ Khinh Sa cười trêu chọc.

Uyển Thiên Thiên liếc cô một cái, đôi mắt quyến rũ như tơ:

- Chị, câu này phải là nói cho chính chị mới đúng. Hì hì...

Uyển Thiên Thiên cũng có thể không nhẹ không nặng trước mặt Cơ Khinh Sa như vậy.

Có lẽ cũng chỉ có ở trước mặt Uyển Thiên Thiên, Cơ Khinh Sa mới tìm thấy chút cảm giác bình thường của một người phụ nữ.

Ở chỗ cao không khỏi bị lạnh.

Nhìn theo Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền rời đi, hai hàng lông mày của Cơ Khinh Sa lại nhàu lên, hạ giọng nói:

- Phạm Nhạc, người thấy thế nào?

- Rất bị động.

Lời của Phạm Nhạc ít mà ý nhiều.

Những cái khác không có gì quan trọng hơn, tạm ngừng kinh doanh nuôi chó một thời gian, tất nhiên tổn thất không nhỏ, cũng còn có thể thừa nhận trong phạm vi. Chỉ cần Cơ Khinh Sa này còn, việc nuôi chó sớm hay muộn sẽ lại phát đạt thôi.

Điều quan trọng là Đoạn Khổng Tước bị đưa đi, đây mới là phiền phức.

Toàn quyền chủ động nằm trong tay Tiêu Phàm rồi.

Tuy nhiên Cơ Khinh Sa liên tục chau hai hàng lông mày, vẫn khiến Phạm Nhạc có chút kinh ngạc. Mấy năm nay Cơ Khinh Sa nói tới vấn đề khó khăn, so với người khác không nhiều. Trong đó nhiều thứ so với lúc này cục diện còn ác liệt hơn, Phạm Nhạc cũng không thấy Cơ Khinh Sa nhíu mày liên tiếp như vậy.

Phạm Nhạc biết rằng, Cơ Khinh Sa không phải đang lo lắng chuyện nuôi chó, thậm chí cũng không hoàn toàn lo lắng chuyện Đoạn Khổng Tước.

Tiêu Phàm không giáo huấn Đoàn Khổng Tước ngay tại chỗ, chứng tỏ đã để lại cho gã đường sống.

Như vậy, cũng chỉ còn một nguyên nhân – Cơ Khinh Sa lo lắng, chính là Tiêu Phàm!

Trong mắt Cơ Khinh Sa, Tiêu Phàm chính là đối thủ đáng sợ.

Có lẽ Cơ Khinh Sa có thể hóa giải được mối nguy lần này, nhưng trở mặt với Tiêu Phàm như vậy, thật sự không chuyện gì làm người ta cảm thấy vui được.

Xem ra, suy đoán của Cơ Khinh Sa đối với Tiêu Gia, có chút sơ suất.

Hai huynh đệ nhà Lão Tiêu, mặc dù không người nào đi theo con đường làm quan, nhưng vị Tiêu nhất thiếu “Học đạo” này thì dường như không thấp kém như tưởng tượng từ trước đến giờ, càng không đơn giản như ban đầu nghĩ.

Thật ra cảm giác này của Phạm Nhạc, là đúng rồi.

Cơ Khinh Sa đúng là nhú mày liên tiếp vì Tiêu Phàm, nhưng chủ yếu không phải là vì thân phận đích tôn trưởng Tiêu gia của Tiêu Phàm, cô suy nghĩ không ra một thân phận khác của Tiêu Phàm.

Cơ Khinh Sa nghi ngờ cao độ, cái con “Hắc lân” kia rõ ràng là mèo, là linh sủng bốn mạng của Tiêu Phàm.

Người có thể nuôi dưỡng linh sủng bốn mạng, ở trong đạo thuật tu vi cực cao, không thể nghi ngờ.

Cơ Khinh Sa trầm ngâm, đang muốn nói chuyện, chợt nhướn mày, giữa lông mày hiện lên một chút tơ đỏ diêm dúa lấp lờ, tay trái nhắc chiếc váy màu đen, bay người ra cửa chính của phòng bao, động tác nhanh như điện.

Cùng lúc đó, ở giữa tay phải nhàn rỗi trắng nõn của Cơ Khinh Sa biến thành màu đỏ tươi, một trận tiếng động khớp xương vang lên. Những ngón tay vốn đã dài lại thêm thon dài hơn vài phần so với ban đầu. Móng tay sơn màu đen và bàn tay đỏ tươi, dưới ánh đèn sáng ngời, lóng lánh không nói hết được sự diêm dúa lẳng lơ sáng bóng.

Động tác của Phạm Nhạc không chậm chút nào, cùng lúc Cơ Khinh Sa đi ra, Phạm Nhạc cũng đứng lên, một bước đã ở trước Cơ Khinh Sa. Đem thân hình cường tráng che khuất hoàn toàn Cơ Khinh Sa ở phía sau. Hai mắt nhìn bốn phía, vẽ mặt vô cùng cảnh giác.

Chỉ thấy cuối hành lang, một bóng dáng màu trắng mơ màng, chợt lóe lên, lướt qua, thân thủ cực nhanh, xuất quỷ nhập thần, rất mơ hồ.

- Đứng lại!

Phạm Nhạc hét to một tiếng, ánh sáng chợt lóe lên, một thanh dao găm vô cùng lợi hại được giữ lại trong tay anh ta, khom người cản không kịp.

- Phạm Nhạc, đừng đuổi theo.

Cơ Khinh Sa nhẹ giọng kêu lên. Lại một trận tiếng khớp xương rất nhỏ vang lên. Bàn tay đỏ tươi của Cơ Khinh Sa dĩ nhiên đã trở nên trắng nõn, những ngón tay thon dài cũng rút trở lại.

Phạm Nhạc cứng rắn xoay bước chân nhìn về phía Cơ Khinh Sa.

Cơ Khinh Sa lắc lắc đầu nói:

- Không đuổi kịp đâu.

Sắc mặt Phạm Nhạc xanh mét nói:

- Nực cười, dám tới tận đây.

Chuyện kỳ lạ tối nay đúng là không ít. Sau khi Cơ Khinh Sa phục hồi, mấy năm gần đây, loại sự việc này đã rất ít phát sinh.

Dường như những nhân vật lỗi lạc có tiếng kia đã có sự ăn ý ngầm, thừa nhận Cơ Khinh Sa thừa kế địa vị “Bá chủ Yến Bắc” của Cơ gia.

Thế lực của Cơ gia ở Yến Bắc quả thật cũng là cây lớn rễ sâu, không phải là nhỏ.

Không ngờ Tiêu Phàm vừa mới đi, phía sau đã xuất hiện một “Quý ảnh” màu trắng, trực tiếp nhắm vào Cơ Khinh Sa, không coi Phạm Nhạc ra gì, thật là khinh người quá đáng.

Còn một điều cũng làm cho Phạm Nhạc cảm thấy có chút khó hiểu.

Cơ Khinh Sa có một giác quan thứ sáu nhạy bén khác thường, đã từng cứu mạng Cơ Khinh Sa nhiều lần. Mỗi lần gặp phải tình hình dị thường, phản ứng của Cơ Khinh Sa đều nhanh hơn Phạm Nhạc.

Đương nhiên, Phạm Nhạc cũng biết, loại giác quan thứ sáu nhạy bén này, có lẽ có liên quan đến “Thủ pháp” của Cơ Khinh Sa.

Đây là một điều vô cùng kì diệu.

Nhưng lần này, loại giác quan thứ sáu cực kỳ nhạy bén này của Cơ Khinh Sa lại dường như mất đi hiệu lực rồi. Gần như anh ta và Cơ Khinh Sa đồng thời nhận ra nguy hiểm, đây chỉ là thủ thuật bản năng võ thuật.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Phạm Nhạc hỏi vẻ mặt nghi ngờ.

Sắc mặt Cơ Khinh Sa cũng có chút không tốt, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Người tới đây không đơn giản, có thể che đậy hơi thở của mình.

Về mặt Phạm Nhạc đột nhiên biến đổi.

- Cũng là cao thủ ư?

Phạm Nhạc biết rằng về phương diện này năng lực của Cơ Khinh Sa, là một cô gái, năm đó nhận mệnh lệnh nguy hiểm, để xoay chuyển tình thế, Cơ Khinh Sa đã học truyền thừa thuật pháp, có trợ lực cực lớn.

- Hẳn là vậy, hơn nữa trình độ không thấp.

Phạm Nhạc ngẫm nghĩ một chút hỏi:

- Tiêu Phàm?

Cơ Khinh Sa lắc đầu, giọng điệu rất khẳng định nói:

- Không phải Tiêu Phàm, người này ít khả năng, khí phách phi phàm, quang minh chính đại, sẽ không làm chuyện lén lút như vậy. Cũng không cần thiết.

Điểm này, Phạm Nhạc cũng có cùng suy nghĩ như phân tích của Cơ Khinh Sa.

Tiêu Phàm là người khí phách rộng lượng, cũng không phải giả tạo, là trời sinh đã vậy.

Cơ Khinh Sa chậm rãi quay trở lại phòng bao, một tay di di, trong lòng trầm tư. Ở đây đang nuôi chó, bỗng nhiên lại xuất hiện một cao thủ võ thuật cao minh như vậy nhìn trộm, vấn đề tuyệt đối không đơn giản.

Nhớ lại cuối năm ngoái, Văn nhị thái gia bỗng nhiên vào kinh, cho tới nay không hề xuất hiện cùng bạn bè trên giang hồ. Trong lòng Cơ Khinh Sa càng thêm không thoải mái. Mơ hồ cảm thấy, có gió thổi mưa giông trước cơn bão thời đại.

Một hồi tiếng chuông dễ nghe chợt vang lên.

Cơ Khinh Sa cầm lấy điện thoại, người lập tức ngồi thẳng đứng.

- Đoạn vương gia.

Cơ Khinh Sa mỉm cười, chào hỏi người bên kia điện thoại.

Sắc mặt Phạm Nhạc lập tức nghiêm trọng.

Đoạn Thất Tinh gọi điện thoại đến rồi ư?

Động tác rất nhanh.

- Cơ tổng, thật ngại quá, cái đồ khốn kiếp Đoạn Khổng Tước đã khiến cô phải bận tâm rồi.

Ở trong điện thoại, Đoạn Thất Tinh rất khách khí, nhưng trong giọng nói lại có ý lo âu, cũng khó có thể che dấu.

Cái này cũng khó trách, Đoạn Khổng Tước tất nhiên không chính khí. Thế nhưng con trai Đoạn Thất Tinh như vậy, không thể không quan tâm. Huống chi ở nơi xa xôi, có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ vượt quá tầm với của Đoạn Thất Tinh.

Cơ Khinh Sa cười nhẹ nhàng hạ giọng nói:

- Đoạn vương gia, không cần quá lo lắng. Người trẻ tuổi chí khí rất cao, cũng là bình thường.

Ngữ điệu tao nhã, chỉ có điều không khỏi nói mình già rồi.

Bên kia điện thoại, Đoạn Thất Tinh thở phào một cái.

Đào Tiểu Vũ eBook

Mua Nhà

Chương 149: Mua Nhà

Tiền vàng tuy nhiều, nhưng đôi khi lại không dựa vào giá trị tuyệt đối để cân nhắc.

Ví dụ như bảy triệu, đối với người bình thường mà nói, là một con số vô cùng lớn. Nhưng ở trong mắt nhân viên bán hàng của “Hãn Hải hào môn”, cũng chỉ là cái giá bán một căn nhà vừa phải.

“Hãn Hải hào môn” là một khu chung cư phồn hoa mới khai phá của thủ đô.

Trải qua nhiều năm phát triển như vậy, trong vòng trong thủ đô, tắc đất tắc vàng, nhà cao tầng san sát. Đoạn đường phồn hoa, không có một khoảng đất trống. Bất luận xây dựng khu chung cư nào mới, đều phải có điều kiện giải phóng mặt bằng là yếu tố hàng đầu.

Có thể phối hợp với người của chính phủ cưỡng chế phá dỡ các cửa hàng, cũng là hoành tráng đấy.

Liên quan đến, nữ nhân viên bán tòa nhà cũng rất hoành tráng.

Tiêu Phàm và Ager lena lái chiếc Mecedess tới, quần áo và cách ăn mặc lại rất bình thường. Nữ nhân viên bán hàng lại có vẻ không mấy nhiệt tình. Đương nhiên, cũng không thể hiện vẻ mặt lạnh lùng, đối với tất cả khách hàng đều duy trì vẻ mặt mỉm cười. Đây là yêu cầu cơ bản của ngành bất động sản. Tuy nhiên rốt cuộc là mỉm cười một cách chuyên nghiệp hóa, hay là nụ cười xuất phát từ trong tâm, khác biệt là rất lớn, liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Áo trắng, quần bò, giày thể thao.

Tiêu Phàm và Ager lena đều cùng mặc trang phục giả dạng tình nhân.

Đương nhiên, trên áo lót của Tiêu Phàm không viết “Sừ hòa”, thì trên áo lót của Ager lena cũng không viết “Đoan ngo”. Tiêu nhất thiếu bắt đầu trải qua kiếp hồng trần, thì phải quyết định phải trải qua cuộc sống bình thường của người trẻ tuổi, trải qua những chuyện đời thường mà người trẻ tuổi đều phải trải qua, lại cũng không không đến mức khác biệt thái quá.

Anger lena thay đổi trang phục có vẻ thuần khiết, nhu mì, mê người.

Cô gái này tròn mắt màu xanh, hốc mắt hơi giống người Đông Âu, da trắng, trời sinh sự yêu kiều ý nhị. Tùy tiện liếc mắt người khác một cái, đã khiến cho người đó cảm thấy làn thu thủy, chân thành phong tình.

Bất kể Ager lena hóa trang cỡ nào, đều không thể che dấu sự đoan trang trời sinh, thướt tha đến mê người.

Các nhà đầu tư khai thác của “Hãn Hải hào môn” đều cho rằng thủ đô là đất có thực lực phát triển vô cùng. Định vị của bản thân “Hãn Hải hào môn” cũng là khu chung cư xa hoa. Ở trên đoạn đường xa hoa của thủ đô, muốn xây một chung cư nhỏ, phí tổn cũng rất lớn. Người dân bình thường căn bản khó có thể tưởng tượng sẽ mua được. Không coi thành khu chung cư xa hoa, các nhà đầu tư khai thác phát triển sẽ bị lỗ chồng vó.

Cho nên nhân viên của bộ phận bán nhà “Hãn Hải hào môn” đều phải trải qua quá trình tuyển chọn. Mỗi người đều là những người đẹp trai xinh gái. Dù là như thế, vẻ đẹp kiều diễm của Ager lena đều khiến tất cả nữ nhân viên bán nhà đều phải ghen tị. Mỉm cười cũng càng chuyên nghiệp hóa.

Tiêu nhất thiếu không thềm để ý điều này.

Thân xác nhập thế, không có nghĩa là trong khoảng thời gian ngắn, tâm tính Tiêu Phàm cũng có thể nhập thế.

Ager lena càng không thềm để ý. Nhìn qua, chỉ cần có thể sống chung với Tiêu Phàm, cô đã là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới này rồi. Các nhân viên nữ bán nhà hâm mộ ghen tị, vừa lúc trở thành lá cây làm nền cho đóa hoa hồng.

Các nữ nhân viên bán nhà hâm mộ ghen tị Ager lena. Nhưng các nhân viên nam thì không giống họ, người bọn họ ghen tị lại chính là Tiêu Phàm.

Bao gồm cả phó tổng giám đốc Mẫn của “Hãn Hải hào môn”.

Phó tổng giám đốc Mẫn đến kiểm tra công việc. Tất cả nhân viên của bộ phận tiêu thụ gần như đều đứng cả dậy, tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh đối với phó giám đốc Mẫn. Người phụ trách bộ phận tiêu thụ liên tục không ngừng vây quanh, thỉnh an vãn an, tiếng động bên tai không dứt.

Bầu không khí của doanh nghiệp hiện đại hóa cũng ngày càng quan trường hóa.

Không có cách nào, ai bảo áp lực sinh tồn ngày càng lớn chứ?

Phó tổng giám đốc Mẫn lại lập tức bị Ager lena hấp dẫn. Tùy tiện chào hỏi một vài người ở bộ phận tiêu thụ, rồi hướng về phía Tiêu Phàm và Ager lena, tươi cười chân thành.

- Hai vị, nhìn trúng phòng ốc của Hãn Hải chúng ta rồi ư? Thật là có mắt nhìn. Hiện giờ, đoạn đường phồn hoa nhất của thủ đô chỉ có Hãn Hải hào môn chúng tôi là khu chung cư sơn thủy phong cảnh tuyệt đẹp, vị trí đắc địa.

Phó tổng giám đốc Mẫn cười ha hả nói. Đường như rất tình cờ nhận lấy công việc bán nhà.

Vị phó tổng giám đốc Mẫn này khoảng ba mươi tuổi, đi giày Tây, diện mạo khôi ngô, dáng người cao, thật là điển hình cho thành phần tri thức tinh anh.

Vừa thấy phó tổng giám đốc Mẫn tự mình đến “giới thiệu”, nữ nhân viên bán hàng rất tự giác giao ra “Quyền chủ động”, hai tay để trước bụng, nụ cười trên mặt trở nên cực kỳ rạng rỡ.

Không thấy được đôi mắt phó tổng giám đốc Mẫn chỉ đảo quanh trên người cô gái Tây kia sao?

Ở “Hân Hải hào môn”, phó tổng giám đốc Mẫn là nổi danh nhất trong Vương lão ngũ kim cương. Khôi ngô tuấn tú, phong độ, gia đình quyền quý, rất được ông chủ lớn coi trọng, tiền đồ rộng lớn, “Kim quy tể” mạnh mẽ đứng đầu trong số những người được chọn.

Những cô gái chưa kết hôn ở Hân Hải, nhìn thấy phó tổng giám đốc Mẫn không thể hai mắt không sáng lên.

Tuy nhiên bây giờ ánh mắt phó tổng giám đốc Mẫn nhìn Ager lena và ánh mắt của các nữ nhân viên nhà nhìn anh ta không có bất kỳ khác nhau. Cái loại thần thái kỳ quái này, chỉ một người có thể nhìn ra.

Tiêu Phàm và Ager lena rất lễ phép ra hiệu gật đầu.

Nữ bán hàng nhanh chóng giới thiệu:

- Tiêu tiên sinh, tiểu thư Ager lena, vị này chính là phó tổng giám đốc Mẫn của tổng công ty chúng tôi.

- Xin chào, phó tổng giám đốc Mẫn.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, vẫn chưa đưa tay về phía phó tổng giám đốc Mẫn.

- Hai vị, phó tổng giám đốc Mẫn tự mình giới thiệu, đây chính là cơ hội khó mà có được. Phó tổng giám đốc Mẫn chính là người có quyền lực lớn nhất mà cấp trên phái tới....

Nữ nhân viên bán hàng kịp thời nói thêm một câu nữa, lại hướng về phía phó tổng giám đốc Mẫn nở một nụ cười rạng rỡ như hoa lúm đồng tiền.

Phó tổng giám đốc Mẫn cười nói:

- Tiêu tiên sinh, là đến mua nhà mới ư?

Thần thái liền có chút kiêu ngạo.

Nói chung, liên quan tới quyền ưu đãi lớn như vậy! Người có quyền ưu đãi biên độ cao, khách hàng đều trở nên vô cùng khách khí. Câu nói đầu tiên có thể tiết kiệm mấy vạn đồng. Khách khí như vậy làm gì?

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười nói:

- Tạm thời còn chưa nghĩ đến việc kết hôn, mua trước một căn cho bạn tôi... Ager lena, em thích một căn nhà như thế nào?

Ager lena mỉm cười, nói:

- Chỉ cần anh thích là được rồi, anh thích thì em cũng thích.

Tiếng phổ thông chuẩn pha chút giai điệu ngoại quốc, nghe lại kiều diễm, tề đại, thẳng vào tim gan.

Phó tổng giám đốc trở nên buồn bực, sao nghe cái ý tứ này không giống như là vợ chồng son đây chuẩn bị mua nhà, trái ngược lại là người giàu bao nuôi bồ nhí.

Chẳng lẽ mình nhầm rồi, người đàn ông trẻ tuổi này là nhân vật tai to mặt lớn?

- Tiêu tiên sinh phát tài ở đâu sao?

Phó tổng giám đốc Mẫn thử dò xét hỏi một câu.

Tiêu Phàm cười cười, đối với câu hỏi này của phó tổng giám đốc Mẫn cũng không có trả lời Kéo tay Ager lena, chỉ vào mô hình thật lớn nói:

- Ager lena, hay là mua cái ở gần hồ nước đi.

Ager lena cười gật đầu, nói:

- Được, cái này nhìn qua cũng lớn đó.

Phó tổng giám đốc Mẫn cuối cùng tìm được điểm vào rồi, lập tức nói:

- Tiểu thư Ager lena, đây là hồ tự nhiên, không phải là hồ nhân tạo đâu. Hồ nước hình thành từ thiên nhiên , là phong cảnh độc của Hãn Hải hào môn chúng tôi, những khu chung cư khác rất khó tìm được.

Trong thành phố thủ đô, có rất nhiều hồ nước nhỏ, được gọi là “Hồ nước thiên nhiên”.

Có không ít trực tiếp được mệnh danh là “biển”.

Khu chung cư này vốn dĩ gọi là “Hãn Hải hào môn”, ý nghĩa là ở đó.

Phó tổng giám đốc Mẫn chỉ nghe nhân viên bán hàng xưng hô với Ager lena một lần, liền có thể nhớ rõ ràng tên của Ager lenan. Có thể thấy được chẳng những trí nhớ vô cùng tốt, đối với Ager lena cũng là đặc biệt lưu tâm.

Ager lena khẽ mỉm cười, rất lễ phép nói với phó tổng giám đốc Mẫn:

- Phó tổng giám đốc Mẫn, việc giới thiệu công việc hay là để cho nhân viên chuyên nghiệp làm đi.

Anh là một phó tổng, nên làm công việc chủ yếu của anh, ai lại đến đây đoạt lấy bát cơm của nữ nhân viên bán hàng ở đây chứ?

Thật ra Ager lena cũng không ngại ai là người giới thiệu cho cô khu chung cư. Cô là đến đây mua nhà, không phải đến đây để cầu thân. Hôm qua Tiêu Phàm thắng mười ba triệu, cho Tiêu Thiên, Giang Vũ Thành, Tiểu Quế Tử sáu triệu. Sáng sớm hôm nay liền đưa cô đi mua nhà, Ager lena rất vui vẻ.

Lại nói tiếp, tình hình giữa Ager lena và Tiêu Phàm là vô cùng đặc biệt. Cho đến tận bây giờ, hai người tiếp xúc thân mật nhất là cùng chung giường chung gối, vẫn là phát sinh trong tình huống Ager lena không hề hay biết gì. Ager lena hiện giờ vẫn là trinh nữ. Ager lena rất rõ ràng, Tiêu Phàm đang dùng cô làm “lá chắn”. Còn rốt cuộc muốn che dấu cái gì, Tiêu Phàm muốn đạt tới cái gì, Ager lena cũng không biết.

Cô dù thông minh cũng không thể biết được, Tiêu Phàm chính là muốn mượn điều này để hợp thức hóa thân phận con ông cháu cha của mình.

Trong tứ cửu thành, cho dù là con ông cháu cha càn quấy nhất, đều đang cố gắng tỏ ra mình là người đứng đắn, nhất là ở trước mặt bề trên, lại nhất định phải giả bộ. Duy chỉ có Tiêu Phàm là hy vọng tất cả mọi người cho rằng hắn là công tử con ông cháu cha càn quấy nhất.

Kẻ địch lớn ẩn nấp trong bóng tối đó, cho tới nay vẫn chưa tìm ra được dấu vết.

Nhưng chỉ cần ở cùng một chỗ với Tiêu Phàm, Ager lena đã rất vui vẻ, cũng có một cảm giác vô cùng an toàn.

Loại cảm giác an toàn này, đối với Ager lena mà nói, mới là quan trọng.

Nhiều năm như vậy, Ager lena từng giây từng phút đều sống trong sợ hãi, thiếu thốn nhất là cảm giác an toàn.

Cái tên họ Mẫn không có chút ánh mắt này cứ chạy tới làm phiền. Ager lena sợ Tiêu Phàm giận. Trên danh nghĩa, Ager lena là bạn gái của Tiêu Phàm. Kỳ thật bọn họ sống cùng nhau thời gian rất ít. Chính Ager lena cũng

không hy vọng có một tên đáng ghét xen vào, phá vỡ quãng thời gian sung sướng khó mà có được này.

Nữ nhân viên bán hàng vội vàng nghiêng đầu đi, sợ bị phó tổng giám đốc Mẫn nhìn thấy ánh mắt trêu tức của mình.

Lại nói tiếp, nữ nhân viên bán hàng cũng là một trong số đông những “Người ngưỡng mộ” phó tổng giám đốc Mẫn. Nhưng nhìn thấy phó tổng giám đốc mẫn ngạc nhiên, lại không kìm nổi cười. Vốn là trâu bò hoành tráng, Phó tổng giám đốc Mẫn mà bản thân mình luôn cảm giác không phải tốt đẹp bình thường lại cũng có lúc xám xịt như vậy.

Bỗng nhiên lúc đó, nữ nhân viên bán hàng cảm thấy hình tượng phó tổng giám đốc Mẫn cũng không lớn như trước đây.

Muốn leo lên cao cũng vô cùng khó khăn, lên cao cũng rất dễ ngã xuống. Có đôi khi thậm chí là bởi vì công việc nhỏ bé không đáng để nhân vật to lớn hoành tráng xen vào, bởi như vậy có thể sẽ biến thành trò cười.

Trên mặt phó tổng giám đốc Mẫn lập tức hiện lên màu gan lợn, âm thầm cắn chặt răng.

Cô gái Tây ngoại quốc này chính là không hiểu chuyện, chẳng lẽ cô không hiểu được, chỉ cần cười với phó tổng giám đốc Mẫn vài cái, là có thể tiết kiệm mấy chục ngàn đồng?

Chưa chắc các người đã là người giàu có thực sự gì?

Nhìn các người như vậy, cũng không giống!

Mắt Phó tổng giám đốc Mẫn đảo nhanh như chớp, đang nghĩ ngợi, làm thế nào để vớt chút thể diện này về. Vốn dĩ người phụ trách bộ phận tiêu thụ vây quanh anh ta, bỗng nhiên đều quay đầu nhìn ra phía cửa, trợn mắt thật lớn, vẻ mặt kinh ngạc, dường như thấy được chuyện không thể nào tin nổi.

Phó tổng giám đốc Mẫn vội vàng quay đầu nhìn lại, sắc mặt cũng biến đổi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Khách Quý

Chương 150: Khách Quý

Chủ tịch hội đồng quản trị!

Ngay sau đó, phó tổng giám đốc Mẫn không kịp dây dưa với Tiêu Phàm và Ager lena, hơi khom người, một thân chạy chậm đi, miệng liên thanh tiếp đón, trên mặt không tự chủ được lộ ra vẻ tươi cười nịnh nọt.

Người phụ trách bộ phận bán hàng cũng theo sát phía sau phó tổng giám đốc Mẫn, kinh sợ.

Vào cửa chính là một người đàn ông trung niên chừng năm mươi tuổi, ưỡn ngực bụng lồi ra, tai to mặt lớn, vẻ mặt phúc hậu, tóc tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mỗi cái đều được xử lý tỉ mỉ, có thể soi gương được. Qua thêm mấy năm nữa, đoán chừng tóc của ông ta mỗi sợi đều có một cái tên với phong cách đặc biệt.

Loại người này vừa nhìn chính là ông chủ lớn.

Đương nhiên, làn da hơi đen bày ở phía trước kia, là màu da điển hình của xí nghiệp nông nghiệp. Tuy nhiên bây giờ, đã không còn gọi là “ xí nghiệp nông nghiệp” nữa, mà gọi là “ Doanh nghiệp tư nhân”.

Đó chính là ông chủ lớn, Dịch Thừa Hồng.

Chủ tịch Hội đồng quản trị của “Công ty khai phá bất động sản Thừa Hồng”!

Mặc dù trong tứ cửu thành, rất nhiều ông chủ muốn làm bất động sản, nhưng có thể được như Dịch Thừa Hồng ngày hôm nay thì không nhiều. Ở giới bất động sản của thủ đô, tiếng tăm của Dịch Thừa Hồng cũng rất nổi.

Hân Hải hào môn chỉ là một tiểu khu trên danh nghĩa của bất động sản Thừa Hồng. Ngày bình thường không cần nói đến Chủ tịch Hội đồng quản trị Dịch Thừa Hồng, cho dù là phó tổng giám đốc Mẫn những nhân vật hoành tráng này đều rất ít xuất hiện.

Toàn bộ bộ phận bán hàng, cũng chỉ có hai người phụ trách gặp mặt Dịch Thừa Hồng.

Nhưng mỗi người ở bộ phận bán hàng đều biết người này là ông chủ lớn.

Ảnh chụp Dịch Thừa Hồng với lãnh đạo quốc gia được treo ở chỗ bắt mắt nhất ở bộ phận bán hàng. Dùng cách này để chứng minh cho người mua nhà thấy được thực lực của bất động sản Thừa Hồng. Đặc điểm của Dịch Thừa Hồng là đầu hói và bụng to, rất dễ nhớ. Cùng loại ảnh chụp như vậy, còn không chỉ một bức, ít nhất có từ bảy bức trở lên. Chụp Dịch Thừa Hồng và bảy vị lãnh đạo quốc gia.

Quả thật có thể xác thực được mạng lưới quan hệ cao cấp của Dịch Thừa Hồng.

Nghe nói Dịch Thừa Hồng chính là con cháu của lão Hồng quân. Ông nội của ông ta có quan hệ với rất nhiều thế hệ người có công lớn. Nhưng lời đồn đại này rốt cuộc như thế nào, vẫn còn phải nghiệm chứng.

Mọi người ở bộ phận bán hàng sợ hãi, không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, thế nào mà cả ông chủ lớn không hề thông báo một tiếng đã tới rồi.

Đối mặt với đám cấp dưới chen chúc của công ty, Dịch Thừa Hồng ra vẻ nhận ra phó tổng giám đốc Mẫn. Nhưng chủ động đưa hai tay ra chỉ thị cho phó tổng giám đốc Mẫn:

- Tiểu Mẫn, mau, lập tức đi trải thảm chuẩn bị đón khách, nhanh!

Nói xong, ông chủ Dịch đưa bàn tay đen tuyền béo ục lên lau mồ hôi.

Đoàn người lúc này mới chú ý tới, mặt và đầu cổ ông chủ đầy mồ hôi.

Mới tháng đầu mùa xuân, thời tiết cũng không nóng lắm ông chủ lớn mặc cũng không nhiều, làm sao lại đầy mồ hôi nhỉ?

Phó tổng giám đốc Mẫn hơi sửng sốt, thuận miệng hỏi:

- Chủ tịch Hội đồng quản trị, có khách tới ư?

Dịch Thừa Hồng trừng mắt, giận dữ nói:

- Nói nhiều, mau lên, còn trần chờ cái gì nữa? Khách đến rồi kia kìa.

Phó tổng giám đốc Mẫn hoảng sợ.

Ngày bình thường, Dịch Thừa Hồng vô cùng bình dị gần gũi, rất ít khi ra bộ là ông chủ lớn, đối xử với nhân viên đều rất hòa nhã. Hôm nay mở miệng đã phát hỏa, xem ra vị khách này thật sự không phải là nhỏ, nói không chừng lại là một nguyên thủ quốc gia.

Nghĩ đến đây mặt và đầu cổ phó tổng giám đốc Mẫn cũng toát ra đầy mồ hôi, không kịp lau, không ngừng quay đầu ngay lập tức chỉ đạo nhân viên bộ phận bán hàng chuẩn bị nghi thức đón khách.

Ông chủ lớn đích thân đến, toàn bộ bộ phận tiêu thụ được điều động, vội vàng. Máy người luống cuống trải thảm đỏ ra ở bộ phận bán hàng, những người khác thì tập hợp xếp hàng ở cửa bộ phận bán hàng.

Không kịp chuẩn bị hoa tươi.

Tuy nhiên một nữ nhân viên bán hàng thông minh, đem hoa cắm trong bình ra cắm, không biết lấy đâu ra một tờ giấy rực rỡ sắc màu và một sợi băng găm, nhanh nhẹn bó lại, không ngờ cũng giống.

Dịch Thừa Hồng vừa nhìn thấy đã rất hài lòng, chỉ ngón tay cái thô đen về phía cô.

Nữ nhân viên bán hàng kia xúc động gần như ngất đi.

Đây chính là ông chủ lớn a, thân gia hàng tỷ đồng là không thể giả được.

- Đúng rồi, cái người kia, a, tiểu Mẫn, cậu lái xe của tôi đi ra đi, động tác nhanh lên một chút.

Nói xong, Dịch Thừa Hồng đưa chìa khóa chiếc xe Mercedec Benz cho phó tổng giám đốc Mẫn. Mọi người mới phát hiện, chiếc xe hơi xa hoa của Dịch Thừa Hồng đỗ ở cách đó không xa, cửa xe mở rộng. Không ngờ ông chủ lớn tự mình lái xe đến, ngay cả lái xe và thư ký cũng không kịp đưa theo. Thật không hiểu đã xảy ra chuyện gì quan trọng hơn, khiến Dịch Thừa Hồng luống cuống tay chân như vậy.

Có lẽ các vị nguyên thủ quốc gia sắp đến thị sát “Hải Hào môn”, là phát sinh bất ngờ, thế cho nên ông chủ lớn mới trở tay không kịp.

Phó tổng giám đốc Mẫn thật là cảm thấy buồn bực.

Vốn cho rằng mình là nhân vật quan trọng, không thể thiếu trong suy nghĩ của ông chủ lớn. Không ngờ qua lời nói của Dịch tổng, đường đường là một phó tổng giám đốc lại biến thành “Cái người kia”.

Chỉ có điều trong lúc này, phó tổng giám đốc Mẫn không dám so đo với ông chủ lớn.

Không thấy ông chủ lớn cũng rất lo lắng sao?

Đoàn người loay hoay tới tối mịt, cuối cùng ở cửa bộ phận tiêu thụ cũng bố trí xong thể trận đón khách. Còn Tiêu Phàm và Ager lena hoàn toàn bị bỏ qua một bên, không ai để ý tới.

Phòng ốc ở “Hải Hào môn” thật sự rất đẹp, tuyệt đối quý giá. Tiêu Phàm và Ager lena có mua nhà hay không căn bản cũng không sao cả, bộ phận tiêu thụ cũng không sợ đắc tội bọn họ.

Không mua thì dẹp đi!

Người muốn mua còn nhiều, rất nhiều.

Tiêu Phàm và Ager lena bốn mắt nhìn nhau, đều có chút bất đắc dĩ. Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, Ager lena liền:

- Đừng giận, được không?

Nói xong, kéo tay hắn, nhẹ nhàng lắc lư vài cái, thân mình cũng nhẹ nhàng đung đưa, sát vào ngực, tùy theo lay động, dáng bộ cầu khẩn hết sức trù mẩn.

Tiêu Phàm đưa tay sờ sờ cái mũi thẳng của cô, hạ giọng cười nói:

- Không giận.

Ager lena liền ngượng ngùng cúi đầu.

Giờ khắc này, tình cảm của Ager lena là tự nhiên chân thật, không có nửa chút dấu vết của sự chuyên nghiệp hóa.

Rất nhanh, một chiếc xe Mercedec Benz đen thui uy nghiêm, chậm rãi dừng ở trước cửa bộ phận bán hàng.

Dịch Thừa Hồng lập tức di chuyển hai chân mập mạp, hăng hái tiếp đón, giơ tay kéo cửa xe. Một chân dài trắng nõn hiện ra trong tầm mắt mọi người, lập tức, nhất định là một nữ sĩ đội mũ che nắng màu đen tinh xảo.

Cơ Khinh Sa vẫn áo đen váy đen như trước, ngón tay thon dài cầm một chiếc túi nhỏ hiệu LV tinh xảo, kiêu diễm vô cùng.

Đoàn người lập tức tròn mắt nhìn xuống.

Tưởng người đến là lãnh đạo quốc gia, không ngờ lại là một mỹ nữ xinh đẹp tinh tế như vậy.

Đây là khách quý của Chủ tịch Dịch sao?

Dịch Thừa Hồng cúi thật thấp, vẻ mặt tươi cười nói:

- Hoan nghênh Cơ tổng, nhiệt liệt hoan nghênh.

Tiếng vỗ tay chột vang lên.

Cơ Khinh Sa khẽ mỉm cười nói:

- Chủ tịch Dịch, đều là bạn bè, làm gì kinh động đến mọi người như vậy?

- Cơ tổng từ xa hạ cố đến chơi, nên thế mới phải. Bất kể là khi nào Cơ tổng cũng là khách quý của Dịch Thừa Hồng tôi, khách tôn quý nhất.

Dịch Thừa Hồng lại nói liên tiếp, thần thái giọng điệu đều cực kỳ thành khẩn. Xem ra, Dịch Thừa Hồng đối với Cơ Khinh Sa không phải khách khí trên mức bình thường, mà là tuyệt đối tôn trọng, thậm chí là kính nể.

Đối với lần này, Cơ Khinh Sa hiển nhiên rất hài lòng.

Dịch Thừa Hồng là người không thể quên.

Mấy năm trước, Dịch Thừa Hồng lâm vào cảnh làm ăn khó khăn, là Cơ Khinh Sa giúp ông ta vượt qua cửa ải khó khăn. Từ đó về sau, Dịch Thừa Hồng một mực cung kính đối với Cơ Khinh Sa giống như miệng ông ta nói như vậy. Vĩnh viễn đều là khách tôn quý nhất.

Đương nhiên, việc kinh doanh của Dịch Thừa Hồng mấy năm nay càng làm càng phát triển, cũng nhờ có sự chỉ điểm của Cơ Khinh Sa.

Trong suy nghĩ của Dịch Thừa Hồng, Cơ Khinh Sa không phải là bạn bè trong giới kinh doanh, mà là “Bậc thầy”. Mỗi lần Cơ Khinh Sa chỉ điểm cho ông ta, đều có thể khiến Dịch Thừa Hồng kiếm được lợi ích không nhỏ. Trên phương diện làm ăn không còn phát sinh chấn động suy sụp lớn, thuận gió thuận nước.

Dịch Thừa Hồng quả thực tôn thờ Cơ Khinh Sa.

Vừa rồi Cơ Khinh Sa tự nhiên gọi điện thoại nói muốn tới thăm “Hải Hào môn” của ông ta. Dịch Thừa Hồng giật mình tay chân luống cuống, không nói lời nào ông ta chạy ra mở cửa xe lái đi. Cuối cùng khá đúng lúc, tới trước Cơ tổng. Bằng không đã quá thất lễ.

Phạm Nhạc không nói một lời, ở phía sau Cơ Khinh Sa.

Thật là so với Tân Lâm luôn bên cạnh Tiêu Phàm lại giống nhau đến kì diệu.

Chỉ có điều bây giờ Tân Lâm dường như không có đi cùng Tiêu Phàm.

- Cơ tổng, mời, mời!

Dịch Thừa Hồng thực lòng có lời mời.

Cơ Khinh Sa gật gật đầu, chậm rãi hướng về phía trước, cười nói:

- Chủ tịch Dịch, thật ra hôm nay tôi đến đây, cũng là tới gặp bạn đấy.

- Gặp bạn ư?

Dịch Thừa Hồng ngơ ngác một chút.

Chẳng lẽ bạn của Cơ Khinh Sa là chủ của Hãn Hải hào môn?

Tuyệt đối không thể nào là nhân viên của "Hãn Hải hào môn". Có thể được Cơ Khinh Sa xưng hô là bạn bè thế này, vậy tuyệt đối không đơn giản.

Phó tổng giám đốc Mẫn cả gan hỏi:

- Cơ tổng, bạn của cô ở biệt thự nào?

Từ lúc Cơ Khinh Sa vừa xuất hiện, ánh mắt phó tổng giám đốc Mẫn liền dán vào người cô, không còn có thể dời đi chỗ nào khác. Phó tổng giám đốc Mẫn nằm mơ cũng không nghĩ tới, trên thế giới còn có cô gái xinh đẹp diêm dúa lãng lơ như Cơ Khinh Sa, ánh mắt kia thoáng nhìn nhẹ nhàng, ngay lập tức có thể hấp hồn đàn ông.

Hại nước hại dân!

Những từ này là suy nghĩ đầu tiên khi phó tổng giám đốc Mẫn nhìn thấy Cơ Khinh Sa, liền bật ra trong đầu óc ông ta.

Hồng nhan tuyệt đối là nguồn gốc của tai họa, hại nước hại dân.

Trừ lời đó ra, phó tổng giám đốc Mẫn cũng không nghĩ ra từ ngữ nào để hình dung Cơ Khinh Sa đã tạo ra cho anh ta sự rung động như vậy.

Cơ Khinh Sa liếc nhìn anh ta một cái, thản nhiên nói:

- Hãn đã đến rồi, nhưng lại bị các anh gạt sang một bên.

- À?

Lần này, đến Dịch Thừa Hồng cũng kinh ngạc.

- Cơ tổng, cái này, cái này... Rốt cuộc là ai vậy ạ?

Cơ Khinh Sa cười nhẹ nhàng, không hề để ý tới Dịch Thừa Hồng nữa. Bước chân nhanh hơn một chút, đi về phía căn hộ Tiêu Phàm đang xem, nói nhẹ nhàng:

- Tiêu nhất thiếu, thật có nhã hứng.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, chỉ đứng thẳng người, thản nhiên nói:

- Cơ tổng.

Vẻ mặt có vẻ có chút không hài lòng.

- Tiêu nhất thiếu, thật ngại quá, quấy rầy rồi.

Cơ Khinh Sa đến trước mặt Tiêu Phàm, mang theo lời xin lỗi.

- Cơ tổng, hôm nay tôi chỉ muốn mua cho bạn tôi một căn nhà nhỏ.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói, ý tứ từ chối người ngoài hết sức rõ ràng.

- Được, vậy tôi bồi Tiêu nhất thiếu xem nhà, tiện thể đóng góp ý kiến.

Cơ Khinh Sa không hề ngang ngược chút nào, nhẹ nhàng cười nói, hết sức mềm mại uyển chuyển.

Dịch Thừa Hồng, phó tổng giám đốc Mẫn và mọi người không khỏi há mồm trợn mắt.

Một vẻ vô cùng sợ hãi, hiện ra trong mắt phó tổng giám đốc Mẫn.

Xem ra, ngày hôm nay đôi mắt mình đã xảy ra vấn đề lớn, xảy ra vấn đề lớn rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Oan Gia Nên Giải Không Nên Kết

Chương 151: Oan Gia Nên Giải Không Nên Kết

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Vậy được rồi, tôi tin tưởng con mắt của Cơ tổng.

Cơ Khinh Sa quả thực tiến lên, xem phòng cùng Tiêu Phàm, vươn ngón tay thon dài, chỉ vào mô hình, phát biểu ý kiến tham khảo của mình. Trực tiếp tác nghiệp như không có nhân viên của “Hãn Hải hào môn” ở đây.

Cảnh tượng này khiến Dịch Thừa Hồng giận lúu cả lưỡi, thật lâu sau mới định thần lại được, hung hăng trừng mắt liếc nhìn phó tổng giám đốc Mẫn một cái.

Phó tổng giám đốc Mẫn rụt cổ một cái, vừa hồi hộp vừa căng thẳng.

Ông chủ, tôi cũng không biết họ chính là khách quý!

- Vị này... Tiêu nhất thiếu đúng không? Chào cậu, chào cậu!

Dịch Thừa Hồng đi lên phía trước, cười nói bình thường.

Tiêu Phàm mỉm cười chủ động làm hòa với Dịch Thừa Hồng, nói:

- Chủ tịch Dịch, xin chào.

- Chào cậu, chào cậu, Tiêu nhất thiếu. Ai da, Tiêu nhất thiếu đại giá quang lâm đến khu chung cư nhỏ này của chúng tôi, thật sự là, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn mọn này...

Dịch Thừa Hồng được sủng ái mà lo sợ, một mặt liên tục xoay người, một mặt liếc xéo ánh mắt về phía Cơ Khinh Sa, hướng Cơ Khinh Sa cầu viện. Thật ra cho tới bây giờ, Dịch Thừa Hồng vẫn không biết vị Tiêu nhất thiếu này là thần thánh phương nào, từ những lời Cơ Khinh Sa mới vừa nói, ông ta đã nghe được rõ ràng, có vẻ Cơ tống có việc cần nhờ Tiêu nhất thiếu.

Điều này thực sự là tốt rồi.

Năng lực của Cơ Khinh Sa ở kinh thành, Dịch Thừa Hồng không biết rõ ràng, nhưng cũng biết đại khái. Ví dụ như ảnh ông ta chụp cùng với bảy vị lãnh đạo quốc gia tuyên dương ở khắp nơi kia, đối với Dịch Thừa Hồng mà nói, cũng là một vốn liếng rất lớn. Không những là thể hiện thực lực mẽ, cũng là thể diện của Dịch Thừa Hồng ở trong hội bàn bè. Trong hội này chỉ ít có ba người, cũng là cùng một tuyến với Cơ Khinh Sa.

Dịch Thừa Hồng tận mắt thấy, ba vị lãnh đạo quốc gia đó đều ngồi cùng chỗ Cơ Khinh Sa.

Sự chênh lệch trong này rất cuộc lớn bao nhiêu, phàm là người có đầu óc đều có thể phân biệt được.

Cơ Khinh Sa mỉm cười nói:

- Chủ tịch Dịch, hôm nay Tiêu nhất thiếu đến xem nhà, bảo người của ông giải tán đi, nên làm gì thì làm. Nhiều người vây quanh như vậy, không được tự nhiên.

- A? Vâng vâng, Cơ tống nói đúng... Mọi người, tiểu Mẫn, lập tức bảo mọi người giải tán, vây quanh đây làm gì? Xem Tây Dương Cảnh ư! Mau giải tán, giải tán.

Dịch Thừa Hồng quơ bàn tay to núc ních, liên tiếp chỉ đạo.

Phó tổng giám đốc Mẫn vội vàng chấp hành mệnh lệnh của ông chủ lớn.

- Nhất thiếu, hay là chọn một căn ở bên hồ đi? Tầng thấp một chút, có thể nhìn phong cảnh ở gần.

Cơ Khinh Sa rất chân thành với vai trò “người tham mưu”.

- Được, vậy đi xem nhà đi.

- Người kia? Nhanh, lái xe của tôi qua đây.

Lần này, đến tiểu Mẫn cũng bị lược bỏ, trực tiếp chính là “Người kia”.

Xem ra từ nay về sau, “Tên hiệu” của phó tổng giám đốc Mẫn ở Hân Hải hào môn sẽ không thể nào vang dội được rồi.

Cái người kia!

Vốn dĩ khách hàng đi xem nhà trong khu sẽ đi bằng xe điện, vừa yên tĩnh, lại bảo vệ môi trường. Tuy nhiên bây giờ tự nhiên ai cũng sẽ không nhắc tới việc này. “Cái người kia” cầm trong tay chìa khóa chiếc xe Mercedes Benz, vội vã chạy ra lái xe đi.

Tiêu Phàm khoát tay áo nói:

- Chủ tịch Dịch, đi qua đi, tiện đường xem bố cục khu. Dù sao cũng không xa.

- A ... được, được.

Dịch Thừa Hồng đáp liên thanh, ánh mắt liếc nhìn chăm chăm Cơ Khinh Sa. Tự nhiên hy vọng từ chỗ Cơ Khinh Sa sẽ có được một chút “Chỉ thị”. Dù sao trong tình huống mình chẳng hay biết gì, Dịch Thừa Hồng sợ mình không nghĩ kỹ mà đắc tội với quý nhân.

Dịch Thừa Hồng nhìn qua có chút “Ngốc nghếch thô kệch”. Trên thực tế đầu óc chuyển biến hơi chậm. Ông ta nếu như thật là một kẻ ngốc, thì tuyệt đối sẽ không thể có được thành tựu và địa vị như ngày hôm nay.

Tiêu nhất thiếu!

Đây là tên Cơ Khinh Sa xưng hô với Tiêu Phàm.

Theo điểm này có thể kết luận, Tiêu Phàm tuyệt đối không phải con cháu nhà giàu bình thường. Trong cả thành phố thủ đô, không một con cháu nhà giàu nào được Cơ Khinh Sa xưng hô như vậy.

Về cơ bản Dịch Thừa Hồng có thể kết luận, lai lịch “Con ông cháu cha” của Tiêu Phàm không nhỏ.

Chỉ có con cháu nhà quyền quý chân chính, mới xứng để Cơ Khinh Sa xưng hô là “Nhất thiếu”.

Cơ Khinh Sa cười thản nhiên với “Cầu viện” của Dịch Thừa Hồng, không có phản ứng gì. Có một số việc, Dịch Thừa Hồng chỉ cần biết sơ sơ, hoặc là không cần quan tâm sâu thì tốt hơn.

Loại người như Tiêu Phàm, cũng không phải ai cũng có thể là bạn bè với hắn.

Và cái người kia vội vội vàng vàng mở cửa xe Mercedes, lại phát hiện bọn Tiêu Phàm đã đi bộ mất rồi, đi về phía trước. Phó tổng giám đốc Mẫn không chần chừ do dự, quay người lại chạy chậm chậm theo.

Hôm nay không ngờ lại đắc tội với khách quý của Dịch Thừa Hồng. Bất kể như thế nào đều phải nghĩ cách bù đắp lại một chút, bằng không tự chuốc lấy phiền toái lớn thật sự rồi.

Kỳ thật phó tổng giám đốc Mẫn là điển hình của “Suy bụng ta ra bụng người”.

Anh ta là loại người tính cách bụng dạ hẹp hòi, nên cho rằng trong thiên hạ tất cả mọi người đều là bình thường.

Kỳ thật giống như anh ta vậy, làm sao có thể khiến cho Tiêu nhất thiếu liếc nhìn anh ta chứ?

Người phụ trách bộ phận bán nhà đưa cho Tiêu Phàm một bộ bì cứng bản mẫu nhà. Ngay tại bên cạnh hồ, tòa nhà thang máy hơn ba mươi tầng, nhà đẹp hạng sang đều nằm ở lầu mười sáu. Nói như vậy, người chọn mua toàn nhà thang máy, đều thích tầng mười trở lên. Tầm nhìn rộng rãi, không khí nhẹ nhàng, khoan khoái.

Nhưng Cơ Khinh Sa đề nghị Tiêu Phàm là chọn tầng thấp thôi.

Trong hoàn cảnh đó, tự nhiên chỉ có cô và Tiêu Phàm nắm chắc tâm lý. Tầng cao quá, khi gặp tình huống khẩn cấp, rất bất lợi khi thoát ra. Độ cao như tầng ba tầng bốn, theo khả năng của Cơ Khinh Sa, không cần bất kỳ dụng cụ gì, thả người xuống, cũng sẽ không có vấn đề gì!

Biết trước Tiêu Phàm cũng giống như vậy.

Từ lúc Tiêu Phàm lần đầu tiên xuất hiện tại trường đấu chó, Cơ Khinh Sa cũng tự nhiên gặp mặt Tiêu Phàm như vậy. Lại trước sau luôn có một loại ý tứ ngấm hoa trong sương, nhìn mông lung, không rõ ràng. Trên người Tiêu Phàm, được nâng đỡ bởi một thể lực rất lớn.

Đương nhiên, nếu như không phải một thầy tướng cực kỳ cao minh, thì loại lực che đậy thiên cơ như vậy căn bản sẽ không cảm thấy được. Người có chút tinh thông tướng thuật, chỉ có thể suy đoán có lực che đậy thiên cơquấy nhiễu. Chỉ có thể suy đoán ra kết quả sai, lại không rõ lý do vì sao che đậy thiên cơ.

Mà dưới góc độ võ thuật mà nói, lại cũng là mơ mơ hồ hồ.

Cơ Khinh Sa không thể cảm giác được võ thuật của Tiêu Phàm rốt cuộc thâm hậu tới cỡ nào.

Phạm Nhạc cũng có cảm nhận như vậy.

Người này, cậu nói hẳn không biết võ công, không ai nghi ngờ. Nhưng người nói võ công của hẳn thâm hậu khôn lường, dường như cũng không có người nghi ngờ. Tiêu Phàm hoặc là trời gà không chặt, hoặc là một đại cao thủ võ lâm.

Tình huống này, trước kia Cơ Khinh Sa chưa bao giờ gặp phải.

Ager lena khá hưng phấn, không ở trong phòng mà đi tới đi lui, chặc chặc tán thưởng.

Căn phòng cô thuê, tất nhiên khác xa căn nhà đẹp như tranh trên bản mẫu của Hãn Hải hào môn. Khó trách giá nhà cao như vậy, cũng vẫn có vô số người lao vào đây giống như con thiêu thân, gia nhập đội quân mua nhà.

Một căn nhà thật hoàn mỹ, quả thật có thể làm cho người ta thật sự sung sướng từ trong tim.

Người nước Hoa, từ xưa rất chú trọng cảm giác của “nhà”.

Có nhà, còn có động lực, có nhà còn tất cả hy vọng.

Lần này Tiêu Phàm không có tiếp khách, Cơ Khinh Sa cũng không có tiếp. Hai người đứng ở trên ban công, dựa vào lan can trông về phía xa, nhìn toàn bộ phong cảnh của “Hãn Hải hòa môn”.

Phạm Nhạc đứng ở ban công lối vào, vô tình hay cố ý ngăn những người khác ở bên ngoài.

- Tiêu nhất thiếu, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng...

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng nói:

- Cô nàng da trắng người Nga, anh tính khi nào thì động phòng đây?

Tiêu Phàm quay đầu nhìn sang, thản nhiên nói:

- Cơ tổng, ý cô là gì?

Cơ Khinh Sa cười cười nói:

- Trụ cột của quán bar Tinh Ngữ, nữ hoàng hộp đêm, nhưng cũng có là cô gái có câu chuyện. Nghe nói Tiêu nhất thiếu vì cô ấy, hai lần ra oai giận dữ, giáo huấn cho Diệp Đại thiếu và Uông Tam thiếu một trận.

Nếu muốn tìm Tiêu Phàm thương lượng, tất có đều có liên quan Tiêu Phàm, Cơ Khinh Sa tự nhiên phải cố gắng biết thêm nhiều một chút.

Tiêu nhất thiếu hai lần phát uy ở quán rượu vì Ager lena, đó cũng không phải là bí mật gì. Sớm danh chấn kinh sư, muốn nghe những tình huống này, cũng không khó chút nào.

Cặp mắt của Tiêu Phàm hơi híp lại một chút, nháy mắt trở nên cực kỳ sắc bén.

Cơ Khinh Sa không lùi bước chút nào, nhìn thẳng hai mắt hấn, chậm rãi nói:

- cô nàng da trắng người Nga này rất được, tôi mà là đàn ông, tôi cũng nguyện vì cô ấy mà ra tay. Nhưng nếu Tiêu nhất thiếu đã ra tay, tôi đề nghị, thu nhận càng sớm càng tốt hơn. Về danh phận, cũng làm người khác bớt nhớ thương.

Hai hàng lông mày của Ager lena gọn gàng, cổ thẳng vai hẹp, đường hông cong tuyệt đẹp lười loát, giọng nói trong trẻo, tất cả đều là biểu hiện của một đóa hoa khuê các.

Cái này không thể lừa được Cơ Khinh Sa một đại gia như vậy.

Rõ ràng Tiêu Phàm đã dẫn theo Ager lena ở bên người. Ager lena lại vẫn trước sau duy trì thân xử nữ. Cơ Khinh Sa hơi khó hiểu. Cô chưa từng gặp Tân Lâm, chỉ có nghe Uyển Thiên Thiên nhắc tới.

Truyền nhân chính thống của Thất Diệu cung lại làm “nha hoàn bên người” Tiêu Phàm, dù kiến thức Cơ Khinh Sa rộng rãi, cũng có cảm giác vô cùng khiếp sợ.

Nhưng mà càng như vậy, Cơ Khinh Sa càng khó có thể phân giải.

Tiêu Phàm này, một người đàn ông hấp dẫn!

- Cơ tổng, đây là việc riêng của tôi.

Một lát sau, Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

- Thật có lỗi. Tiêu nhất thiếu, người xưa có câu nói rất hay, người không biết không có tội. Kính xin Tiêu nhất thiếu đại nhân lượng thứ, oan gia nên giải không nên kết.

Cơ Khinh Sa cười nhạt nói. Rõ ràng là lời nói cầu cạnh, từ miệng cô ta, lại có thể nói ra được tự nhiên như thế, êm tai tới mức, giống như hai người bạn đang nói chuyện bình thường.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Cơ tổng, việc kinh doanh của trường đấu chó chính đốn một tuần, có thể tiếp tục kinh doanh.

- Cảm ơn.

Cơ Khinh Sa cũng thản nhiên đáp một câu.

Chuyện kinh doanh của trường đấu chó, bây giờ Cơ Khinh Sa không để tâm đến.

Trên ban công lại im lặng.

Dịch Thừa Hồng xem phòng cùng Ager lena, nhưng từng giây từng phút đều chú ý đến động tĩnh trên ban công. Cô gái Tây ngoại quốc này cũng thật là “Thần kinh không ổn định”, một mình phẫn chấn xem phòng, hoàn toàn bỏ qua bạn trai một bên.

Kỳ thật Ager lena còn chú ý tới động tĩnh trên ban công hơn cả Dịch Thừa Hồng. Chỉ có điều Dịch Thừa Hồng không phát hiện ra được thôi.

- Nhất thiếu, Đoạn Khổng Tước tuổi trẻ không hiểu chuyện, nên dạy dỗ một chút. Mấy năm trước, Đoạn Thất Tinh đã giúp tôi một chuyện. Đoạn Thất Tinh này cũng không tệ lắm, chính là quản giáo đứa nhỏ không được tốt.

Một lát, Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng nói ra, giọng có vẻ hơi khàn khan, nói ra không được hấp dẫn lắm.

- Cơ tổng, nhờ cô chuyển lời tới Đoạn Thất Tinh, bảy ngày sau, ông ta phải tự mình đến đón Đoạn Khổng Tước trở về.

Tiêu Phàm chậm rãi nói, thần sắc bình thản.

Một nụ cười thản nhiên, tự nhiên rộn ràng nở ra trên mặt Cơ Khinh Sa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cầu Viện

Chương 152: Cầu Viện

Xuân về hoa nở, vạn vật sống lại!

Tứ hợp viện cổ xưa, sức sống dạt dào, thỉnh thoảng truyền ra từng trận tiếng nói cười.

Tiêu Trạm đưa vợ về thăm ông cụ ở tứ hợp viện. Tinh thần ông cụ tốt lắm, sức khỏe cũng tốt lắm. Từ trận bệnh nặng trước, hơn nửa năm rồi, đến cảm cúm ông cụ cũng chưa từng bị. Y tá Trương cũng nhàn hẳn.

Tâm tình của Tiêu Trạm cũng khá hơn.

Sau khi ông cụ xuất viện, thái độ khác thường, bắt đầu chú ý nhiều hơn đến Bộ Chính trị. Tình hình bây giờ khác một trời một vực so với trước khi ông cụ về hưu. Sau khi ông cụ hoàn toàn rút lui, cố ý thờ ơ với diễn đàn chính trị, không phải sự việc lớn đặc biệt, bình thường không nhắc tới.

Dựa theo lời nói của ông cụ, chính là “Người già rồi, yên tâm dưỡng lão”, không cần quan ngại đến ai.

Theo ý của người khác mà nói, đây cũng là một cách để thế hệ sau rèn luyện và tin tưởng. Ông cụ hy vọng thế hệ sau có thể mau chóng lớn lên, tự mình tạo dựng một mảnh trời riêng.

Hệ phái chính trị lớn dựa vào Lão Tiêu làm trụ cột, đã từng bước là lớn mạnh.

Nhưng mà lần này, ông cụ dường như thay đổi sách lược.

Mặc dù Tiêu Trạm còn có chút không hiểu, vì sao thái độ của ông cụ lại thay đổi như vậy. Nhưng khẳng định được một điều. Một khi ông cụ tự mình ra trận, áp lực của ông ta liền được hóa giải rất nhiều.

Dù sao uy danh của ông cụ vẫn còn đó, không có ai có thể lay động.

Đến gần giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp, người trong nhà ngồi quanh cây đại thụ dưới sân, vừa nói vừa cười.

Tiêu Thiên lớn tiếng nói:

- Ông nội, mai con phải đi trình diện ở thôn Hồng Sơn, làm Bí thư chi bộ thôn.

Ông cụ hơi nghễnh ngãng, người trong nhà và nhân viên nói chuyện với ông cụ, đều không phải tăng âm lượng.

- Nghĩ thông suốt rồi hả?

Mặt ông cụ ửng hồng hời, ánh mắt nhìn về phía cháu nội, tràn đầy sự hiền lành.

Tiêu Thiên gật gật đầu, nói:

- Vâng, đúng vậy, ông nội. Tuy nhiên không phải tự cháu nghĩ ra mà là bị anh cả ép đấy ạ. Anh ấy muốn đuổi cháu ra khỏi thủ đô.

Giản Tú Hoa vội cười nói:

- Thằng bé này, nói linh tinh gì thế? Anh của con sao có thể ép con chứ!

Tiêu Thiên vẫn nóng tính như vậy, nói chuyện không biết cân nhắc. Giản Tú Hoa hơi sốt ruột, sợ ông cụ trách tội Tiêu Phàm.

- Áp lực mới tốt, người trẻ tuổi, chính là có áp lực mới có động lực.

Ông cụ khoát tay, cười ha hả nói:

- Tiêu Phàm, nhiệm vụ này hoàn thành cũng không tồi, ông khá khen cho cháu.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Ông nội, tương lai Tiêu Thiên chỉ cần đường đường chính chính, sẽ là thiên lý mã của lão Tiêu gia chúng ta.

- Là nó ư?

Không đợi ông nội mở miệng, Tiêu Trạm liền “Hừ” một tiếng khinh thường. Nói thật, Bộ trưởng Tiêu không tin tưởng tiểu tử này lắm. Ngược lại cách nhìn nhận Tiêu Phàm, đã có thay đổi rất lớn.

Dù sao mỗi lời Tiêu Phàm nói ra, đều có thể thực hiện.

Hắn nói có thể chữa được bệnh cho ông cụ, liền trị được. Nói sẽ giải quyết xong chuyện của Lục Hồng, liền làm xong. Nói muốn thuyết phục Tiêu

Thiên đi làm việc ở thôn Hồng Sơn, trong vòng một tháng, bây giờ không đến một tháng, Tiêu Thiên liền ngoan ngoãn đồng ý đi thôn Hồng Sơn.

Xem ra trước kia đúng là mình có chút thành kiến với Tiêu Phàm rồi. Tiêu Phàm cứ việc “Học đạo”, lại vẫn là trưởng tôn Tiêu gia thông minh tài trí.

Nhìn thái độ khinh thường của cha khiến Tiêu Thiên bị kích thích, ngạnh cổ nói:

- Cha, cha cũng chớ xem thường con. Con không đi thì thôi, con đã đi rồi, thì nhất định sẽ làm nên chuyện.

Tiêu nhị thiếu là một tính cách không chịu thua.

Tiêu Trạm cười lạnh nói:

- Ta không phải xem thường con. Con cho là về cơ sở công tác dễ dàng như vậy sao? Con muốn làm việc lớn, đầu tiên phải sửa cái tính cách này của con đi đã, sửa cái tật xấu nã pháo lung tung vào người khác. Làm việc ở cơ sở, không chỉ có quyết đoán, còn phải biết đoàn kết đồng chí, đồng tâm hiệp lực, cùng hướng về một chỗ, như vậy mới phát huy được tài năng.

Mở miệng là giáo huấn Tiêu Thiên, càng nói càng thành dạy bảo rồi.

Nói cho cùng, Tiêu Thiên cũng là con trai ruột của ông, làm gì có cha nào không yêu thương con ruột của mình?

Bây giờ Tiêu Thiên rất cục đồng ý về công tác ở cơ sở, đây chính là mở đầu tốt đẹp. Tiêu Trạm hy vọng Tiêu Thiên từ nay về sau thay đổi, nhận thức được thực sự làm người, làm việc chăm chỉ.

Chỉ cần Tiêu Thiên không chịu thua kém, có lão Tiêu gia làm hậu thuẫn hùng mạnh, không sợ tương lai không có sân khấu lớn.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Cha, vấn đề đoàn kết đồng chí, con tin Tiêu Thiên có thể làm tốt. Công việc ở xã, thị trấn và thành phố vẫn có khác nhau đấy ạ. Tiêu Thiên sẽ biết làm thế nào để nắm được.

- Đầu óc của Tiêu Thiên tuyệt đối nhanh nhạy, chỉ cần cậu ấy một lòng làm việc. Đường đi trong chốn quan trường này, có thể nắm bắt rất nhanh. Làm “Đại ca” trong hội con ông cháu cha ở thủ đô, Tiêu Thiên tính cách trượng nghĩa, lại rất chịu chơi, cán bộ thị trấn rất hoan nghênh. Đợi Tiêu Thiên đến huyện nhận công tác rồi, lịch làm việc cũng không thay đổi nhiều, tự nhiên hiểu được sẽ thích nghi với hoàn cảnh mới, quy tắc mới.

Điều này, Tiêu Trạh cũng không phản đối.

“Sự tích” của con ông cháu cha ở thủ đô có liên quan đến Tiêu Thiên, Bộ trưởng Tiêu cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, tự nhiên có người báo cáo với ông. Thân là Bộ trưởng cấp cao, là tiên phong của thế hệ đời hai Tiêu gia, con đường tin tức của Tiêu Trạh không thể bế tắc như vậy.

- Tiêu Thiên, nếu muốn đi công tác ở thôn Hồng Sơn, vậy phải chuẩn bị tâm lý cắm rễ ở cơ sở. Cháu đi thôn Hồng Sơn, không phải đi đến mỏ vàng, điều này, cháu nhất định phải chú ý. Trước kia ông công tác ở tỉnh Giang Hán, còn có một đồng nghiệp là Lưu Lý. Nhưng, cháu nhất định phải tự mình giải quyết vấn đề. Không được gặp một chút khó khăn, liền gọi người đến hỗ trợ. Đó là cách giải quyết tồi tệ nhất. Phải động não, tự mình nghĩ ra cách giải quyết vấn đề, tự mình nghĩ ra cách phát triển kinh tế thôn Hồng Sơn, hiểu chưa?

- Vâng, cháu sẽ không đi nhờ người khác đâu.

Tiêu Thiên đáp, giọng điệu hơi cứng rắn.

- Tiêu Thiên, phát triển kinh tế là một phương diện, cũng cần coi trọng xây dựng văn hóa tinh thần. Hồng Sơn là quê hương của chúng ta, cũng là vùng

giải phóng cách mạng cũ. Truyền thống cách mạng ưu tú không thể mất, không nên chỉ một lòng một dạ kiếm tiền. Bây giờ có rất nhiều nơi có một hiện tượng kỳ lạ, tiền lời từ buôn bán, tư tưởng đạo đức đã không có. Ai lo việc người ấy,, ích kỷ lạnh lùng, thậm chí chỉ chăm chăm tìm cách hại người. Loại tình huống này phải đặc biệt chú ý. Phải liên thủ xây dựng văn minh tinh thần và xây dựng văn minh vật chất, hai bên đều phải cứng rắn mạnh mẽ.

Ông cụ chậm rãi nói, thần sắc tương đối nghiêm túc.

- Vâng, ông nội, cháu nhớ kỹ rồi.

Ở trước mặt ông nội, Tiêu Thiên không dám giả mồm, ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Tiêu Phàm cười nói:

- Tiêu Thiên, cầu việc người khác và kết nối công việc bình thường là hai việc khác nhau, đừng nên nhập làm một. Cần báo cáo, phải đúng lúc. Cần xin chỉ thị, cũng phải đúng lúc.

Lời này, cũng là thay mặt Tiêu Trạm nói. Có mấy lời, Bộ trưởng Tiêu không thể nói rõ ràng.

Tiêu Thiên nếu như rất bướng bỉnh, thật sự không liên hệ với đồng nghiệp cũ của Tiêu Trạm, vấn đề đã có thể không đơn giản, làm không tốt sẽ bị hiểu lầm là lão Tiêu gia có ý kiến với bọn họ. Không chỉ đơn giản là chuyện riêng của Tiêu Thiên như vậy.

Trong góc ngách trốn quan trường, người bình thường thật đúng là không thể biết được.

Thường xuyên đi làm phiền người khác cũng không tốt, hoàn toàn không tìm tới cũng không được, mấu chốt là nằm ở chỗ đó.

Ví dụ như nghiêm khắc chỉnh đốn việc ngừng kinh doanh của trường nuôi chó, Tiêu Phàm liền thông qua Lục Hồng gọi điện thoại cho ban ngành tương quan. Lục Hồng đáp ứng rất sáng khoái, đến nguyên nhân cũng chưa hỏi một câu.

Trong mắt một nhân vật lớn như Lục Hồng, khiến trường nuôi chó của bãi một lan ngừng kinh doanh để chỉnh đốn thì phải cần lý do sao?

Bây giờ, Tiêu Phàm dường như đã trở thành cầu nối giữa Lục Hồng và Tiêu Trạ.

Ngay cả việc “riêng tư” như vậy cũng bại lộ trước mặt Tiêu Phàm. Sau này Lục Hồng cứ coi như là không thể trở thành đồng minh trung thành nhất của lão Tiêu gia, ít nhất cũng không trở thành kẻ thù.

Tiêu Trạ liếc mắt nhìn Tiêu Phàm một cái, chậm rãi gật đầu.

Kỳ thật con cháu của nhà lão Tiêu, chỉ cần có ý muốn làm quan, thật đúng là không ai lặn cặn đầu. Tiêu Phàm nhìn giống như là một Hoàng lão thuật một lòng một dạ nghiên cứu, đạo lý, trong quan trường hiểu biết rất nhiều, cũng biết rất rõ ràng.

Đúng lúc đó, điện thoại của Tiêu Phàm bỗng vang lên.

Là Tiểu Quế Tử gọi tới.

Tiêu Phàm đứng dậy đi sang một bên, nhấn nút trả lời.

- Tiểu Quế Tử?

- Anh cả, không xong rồi, cha em không xong rồi.

Điện thoại vừa mới mở, liền truyền đến giọng thở hổn hển của Tiểu Quế Tử.

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm hơi nhăn lại nói:

- Tiểu Quế Tử, đừng hoảng hốt, có việc gì, không cần hoảng.

Tiểu Quế Tử nuốt từng ngụm nước, cố tự trấn an, rồi mới lên tiếng:

- Là như này, lão đại, hôm nay người ở bộ tới tìm cha em nói chuyện, có khả năng điều ông ấy đi làm việc trong bộ. Chuyện này mà, trước đó vài ngày, đã sớm nghe phong thanh rồi, không ngờ lại nhanh như vậy đã biến thành sự thật rồi... Lão đại, như vậy không được, lão gia đi bộ, chỉ định sẽ đứng sang bên cạnh đấy. Nghe nói là đi làm Phó cục trưởng của Cục ba, phân công vẫn chưa quyết định, không chừng sẽ không có cái gì tốt đẹp đến với ông ấy.

Bây giờ cha của Tiểu Quế Tử đang làm Phó cục trưởng, Phó bí thư cục quản lý trị an ở Thủ đô. Chính là cán bộ cấp Cục, với tư cách của ông ở thành phố, có máu mặt, thể diện lớn. Bây giờ nếu điều đến công tác ở bộ phận khác, chỉ sợ tình hình thật sự sẽ giống như Tiểu Quế Tử nói, đứng sang bên cạnh.

- Tiểu Quế Tử, cán bộ điều động công việc, từ trước đến nay phải phục tùng sự bố trí của tổ chức. Chú Quế làm việc ở cục thành phố thời gian tương đối dài, điều động một chút cũng là rất bình thường.

Tiêu Phàm nói không vội vàng, không hấp tấp.

- Không phải như thế, lão đại, đúng đúng... Haiz, tôi nói thẳng nhé, khả năng có người muốn hại ông ấy. Anh cũng biết đấy, điều động ông ấy đi công tác lúc này, bên trong có âm mưu gì...

Tiểu Quế Tử lại trở nên hỗn hển.

Gần đây quả thật có một hiện tượng như vậy, nếu như xét từ góc độ nào đó cán bộ lãnh đạo quyền cao chức trọng để có thể bài trừ trở ngại, thuận lợi điều tra lấy chứng nhận, bình thường sẽ trước tiên điều chỉnh chức vụ cho vị lãnh đạo đó, bắt đầu rời đơn vị, lúc này mới “Xuống tay”.

Đương nhiên, khả năng này chỉ là suy đoán của Tiểu Quế Tử, có lẽ chỉ là một lần điều chỉnh nhân sự bình thường thôi.

Luân chuyển cán bộ trong nội bộ lãnh đạo bộ công an là chuyện bình thường.

Tuy nhiên nếu như Quế Thanh Thu thật sự đã bị gạt ra ngoài, Tiểu Quế Tử cũng đã rất khó chịu. Cậu ta sở dĩ có vị trí không nhỏ trong hội con ông cháu cha ở thủ đô. Mấu chốt là ở chỗ người thực sự cầm quyền. Lại có một số việc đám con ông cháu cha bình thường phải tìm đến Quế Thanh Thu, nhờ ông ta giúp đỡ.

Lúc đó, Tiểu Quế Tử vội vàng gọi điện cho Tiêu Phàm. Tự nhiên hy vọng vào phút chót, lão Tiêu gia có thể giúp một tay.

- Ủ, tôi biết rồi.

Tiêu Phàm thản nhiên nói, lập tức tắt điện thoại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Con Mắt Tinh Trường

Chương 153: Con Mắt Tinh Trường

Trở lại bên cạnh chiếc bàn nhỏ bên dưới cây đại thụ, Giản Tú Hoa quan tâm hỏi:

- Tiểu Phàm! Điện thoại của ai vậy?

Vừa mới loáng thoáng nghe được Tiêu Phàm trong điện thoại nói đến điều động cán bộ, lại nhắc đến “chú Quế”, dường như là việc cấp bách. Tiêu Trạh đối với những việc như vậy tương đối miễn cảm, chỉ là ông trước nay đều rất ít nói chuyện với hai đứa con trai, Giản Tú Hoa khéo hiểu lòng người, liền giúp chồng hỏi một câu.

Tiêu Phàm nói:

- Là con trai của Phó Cục trưởng Quế, Quế Thanh Thu. Cậu ta trong điện thoại nói, đồng chí trong Bộ tìm Phó Cục trưởng Quế nói chuyện, khả năng trên công việc có biến động, muốn điều chú Quế đi làm trong Bộ, tạm thời vẫn chưa có sắp xếp chức vụ chính xác, có khả năng giảm đi uy thế, quyền lực.

Sắc mặt của Tiêu Trạh liền trầm xuống.

Giản Tú Hoa kinh ngạc nói:

- Con của Quế Thanh Thu gọi điện cho con nói cái này ư?

Cũng khó trách Giản Tú Hoa giật mình, bà biết Quế Thanh Thu, là Phó cục trưởng Cục thành phố Bắc Kinh, nói ra cũng là con cháu đời thứ hai nhà hào môn. Cha của Quế Thanh Thu và ông ngoại của Tiêu Phàm từng là cộng sự một thời gian, xem như là có mấy phần giao tình. Thế nhưng hai ông cụ đều đã qua đời, Giản gia và Quế gia cũng không có lui tới nhiều nữa.

Con cháu của hai nhà kết giao, thật ra tương đối bình thường, con cháu quý tộc trong thành Bắc Kinh này, đều hình thành từng vòng tròn nhỏ hẹp. Chỉ có điều Quế Thanh Thu phải điều động công việc, con trai ông ta vội vàng vàng gọi điện cho Tiêu Phàm, Giản Tú Hoa nghĩ tới, chuyện như vậy, thực tế không liên quan gì đến Tiêu Phàm.

Một phó trưởng phòng nhân rồi quản lí Cục Tôn giáo có thể quản được chuyện như thế này sao?

Tiêu Trạh sa sầm mặt nói:

- Tiêu Phàm, an tâm làm tốt chức vụ công việc của anh đi, việc như thế này, đừng hàm hồ tham dự.

Không hề nghi ngờ, Tiêu Trạh cho rằng cuộc điện thoại này là ý của Quế Thanh Thu cho con trai ông ta gọi điện cho Tiêu Phàm, muốn thông qua Tiêu Phàm, cầu viện lão Tiêu gia. Thế nhưng chuyện lớn như vậy, Quế Thanh Thu không tự mình đến cửa nhờ cậy, lại dùng phương thức quanh co này để “khéo léo” biểu đạt, không tránh khỏi trẻ con quá mức.

Tiêu Trạh là người cực kìm hãm mực, coi trọng quy củ, không hoan nghênh cách làm này.

Quế Thanh Thu xem lão Tiêu gia là cái gì? Ai cũng có thể điều khiển sao?

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Cha, việc này cha không cần phải lo lắng, để con giải quyết.

- Con ư?

Tiêu Trạh không khỏi ngẩn ra.

- Vâng.

Tiêu Phàm cũng không nhiều lời.

Tiêu Thiên ngắt lời nói:

- Anh không phải chứ, chuyện như thế này, anh cũng có cách ư?

Trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc. Cậu biết rằng anh trai có bản lĩnh, xử lý Diệp đại thiếu, Ôn nhị, Ôn tam giống như chơi đùa vậy, nuôi một con mèo đều có thể đem chó ngao Tây Tạng dọa chết khiếp, quả thật là uy phong lẫm liệt, rung trời chuyển đất.

Thế nhưng phạm vi đó là không giống nhau.

Cha của Tiểu Quế Tử chính thức là Phó Cục trưởng cục thành phố Bắc Kinh, cán bộ cấp Cục. Loại sắp xếp nhân sự tầng cấp này, cho dù là Tiêu Phàm cũng không thể trực tiếp can dự, nhất định phải thông qua một loạt các hành động, mới có thể có ảnh hưởng.

Hiện tại Tiêu Phàm lại nói để hấn tự đến giải quyết, không khỏi làm cho người khác cảm thấy có chút không dám tin.

Bởi vì Tiêu Phàm nói “giải quyết”, tỏ vẻ rất chắc chắn.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười nói:

- Bất cứ chuyện gì trên thế gian, đều có thể tìm ra đường giải quyết, mấu chốt chính là xem ta có thể tìm được cách giải quyết chính xác hay không.

Tiêu Thiên cười nói:

-Anh, anh cũng quá huyền bí rồi? Hay là lộ một chút cơ mật đi?

Tiêu Trạ cũng rất chú ý nhìn sang. Thực lòng mà nói Tiêu Trạ hiện tại đối với hết thảy của Tiêu Phàm, càng ngày càng có hứng thú rồi. Chẳng qua với tính cách nghiêm túc của ông, vẫn còn muốn bày ra bộ dạng của người cha, có những lời lại không tiện thốt ra hỏi han.

Tiêu Phàm cười nói:

- Tiêu Thiên, có những việc chỉ có thể làm, không thể nói. Bây giờ nói rồi thì sẽ không linh nữa.

Tiêu Thiên gãi đầu.

Tiêu Trạh sắc mặt lại là trầh xuống.

Trong mắt ông, Tiêu Phầh đây chính là cớ ra vẻ thần bí, vẫn là một bộ dạng thần thần quý quý. Đây là nơi khó buông xuống nhất trong lòng Tiêu Trạh, chỉ cần nghĩ đến “ công việc” của Tiêu Phầh, trong lòng Tiêu Trạh liền không khỏi nhức nhối.

Quan điểm nhân sinh, quan điểm tốt xấu, tuyệt đối không thể thay đổi dễ dàng như vậy.

Tiêu Phầh liếc mắt nhìn cha một cái, muốn nói lại thôi.

Tiêu Trạh hừ một tiếng nói:

- Có lời cứ nói.

Tiêu Phầh ngẩng nghĩ một chút, thận trọng nói:

- Cha, trong khoảng thời gian này, tinh thần ông nội sung sức, rất nhiều chuyện đích thân đi xử lí, con có ý kiến

- Nói đi.

Tiêu Phầh lại hướng về ông cụ, nói:

- Ông nội, ông xem, có phải nên mời bác Diệp trở về hay không.

Người gọi là bác Diệp, chính là Diệp Khí Vậh, trợ thủ đắc lực do ông nội Tiêu Phầh một tay cất nhắc, trước mắt là Bí thư Tỉnh ủy của tỉnh nào đó. Giống như Tiêu Trạh, là lực lượng trung thành của gia tộc Tiêu gia.

Bố cục tổng thể hiện nay của gia tộc Tiêu gia, là người phát ngôn lớn tầng cao nhất, lực lượng trung thành lại là một nhóm quan cấp cao cầh tỉnh bộ

hơn năm mươi tuổi như Tiêu Trạm, Diệp Khí Vân, cộng thêm một số lực lượng bên ngoài.

Người đứng đầu bởi vì liên quan tới thân phận, một số chuyện không tiện đích thân ra mặt, thông thường đều là do Tiêu Trạm đi phụ trách giao lưu thương lượng. Thế nhưng tính cách của Tiêu Trạm quá mức cứng rắn, có những việc xử lý không phải đặc biệt tốt hết mức có thể. Lại bởi vì thân phận của ông đặc thù, là con trai ruột của ông cụ đứng đầu Tiêu gia, những đồng chí khác trong đại bang phái, có những lời cũng không tiện nói một cách rõ ràng.

Vị trí mẫu chốt này, thực sự vô cùng quan trọng.

Ông cụ khoe miệng hiện lên ý cười, có hứng thú hỏi:

- Tại sao phải mời bác Diệp của cháu trở về?

Trong mắt toát ra thần sắc cổ vũ.

Tiêu Phàm nói:

- Cháu là suy nghĩ như thế này, cha cháu làm việc ở trung ương thời gian cũng tương đối dài rồi, chi bằng đổi một chút với bác Diệp. Hiện tại một số chính sách mới của Trung ương, các nơi đều đang làm thử nghiệm, làm rất tốt, là kinh nghiệm tiên tiến mang tính chất toàn quốc.

Lời này nói khá hàm xúc, thế nhưng lại rất rõ ràng.

Nếu như hiện tại ông cụ đã đích thân quan tâm đến rất nhiều chuyện, thế thì địa vị “người phát ngôn” của Tiêu Trạm này lại không phải là cực kì quan trọng nữa. Hơn nữa, ý của ông cụ, trực tiếp do Tiêu Trạm truyền đạt đi ra ngoài. Tính cách của Diệp Khí Vân nhu hòa hơn so với Tiêu Trạm, thủ đoạn thành thực lão luyện, để ông ta tiến vào Bắc Kinh tiếp nhận thay địa vị hiện tại của Tiêu Trạm, so với Tiêu Trạm càng thích hợp hơn.

Tiêu Trạm ngồi vị trí quan trọng ở trung ương khá lâu, đặc tội với người khác quá nhiều, không bằng đi ra ngoài nơi khác, trực tiếp nắm một tỉnh. Cái gọi là “trời cao hoàng đế xa”, nội trong một tỉnh, Bí thư tỉnh ủy chính là số một, tính cách Tiêu Trạm có chút cứng rắn, cũng chỉ có thể là người khác đến thích ứng với ông, không phải là ông đi thích nghi với người khác.

Loại tính cách cứng rắn này, ở địa phương càng dễ dàng thi triển, cũng càng dễ dàng thêm thành tích, đặc tội người khác sẽ giảm đi nhiều.

Tiêu Phàm đây là đề nghị cha, ra ngoài “tránh đầu gió”, chuyên tâm quản lý tốt một tỉnh, lời nói càng có trọng lượng. Trước đây sức khỏe của ông cụ không tốt, Tiêu Trạm không thể tùy tiện rời thành Bắc Kinh, hiện giờ tình hình đã thay đổi, sách lược hiển nhiên cũng phải thay đổi.

Tiêu Trạm hai hàng lông mày nhú chặt, sắc mặt nghiêm trọng.

Tuy nhiên ông cụ đang ngồi, Tiêu Trạm không thể tùy tiện phát biểu ý kiến.

Ông cụ khe khẽ thở dài, nhìn phía đôi tròng mắt tinh quang lóe ra của Tiêu Phàm.

- Tiểu Phàm, kỳ thật trong Tiêu gia chúng ta, người có tính nhận thức cao nhất chính là cháu.....Đáng tiếc rồi.

Tiêu Trạm, Giản Tú Hoa không khỏi ngơ ngác.

Đây là lời tán thưởng cực kỳ cao của ông cụ.

Tiêu Phàm nếu không phải “xuất gia”, đi theo con đường làm quan, tương lai của hắn, nhất định không thể đo đếm được. Hiện giờ lại rất khó để quay đầu, thế chế hiện hành và hoàn cảnh xã hội quyết định điểm này.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Ông nội, xin hãy hiểu cho cháu, cháu sẽ tận lực giúp đỡ Tiêu Thiên.

Ông cụ gật gật đầu, nói:

- Điều này nói cũng rất có lí, trăm hoa đua nở trăm nhà đua tiếng, mới có thể hưng vượng phát đạt. Cháu phát huy tốt có lẽ có thể giúp đỡ cho cha cháu và Tiêu Thiên.

- Vâng.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

- Giải Phóng.....

Tiêu Trạm vội vàng hướng mặt về phía cha.

- Con về sau có một số chuyện, có thể giao lưu với Tiểu Phàm nhiều hơn một chút. Sau khi tiểu Thiên đi Hồng Sơn, con cũng không cần phải luôn sa sầm mặt giáo huấn nó. Nó còn trẻ, bất cứ việc gì đều có một quá trình học tập. Ta hiện tại sức khỏe còn tốt, có thể giúp các con bao nhiêu thì được bấy nhiêu. Thế nhưng sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, có thể giúp các con đến khi nào, ai cũng đều không biết được, chỉ có ông trời mới biết.

Ông cụ chậm rãi nói, giọng điệu hết sức trịnh trọng

- Vâng.

Tiêu Trạm vội vàng gật đầu, thế nhưng trong mắt đều là ý kinh hãi, bất luận thế nào đều khó có thể che dấu.

Những lời này của ông cụ hôm nay chẳng khác gì là chính thức mở “cửa lớn” của Tiêu gia cho Tiêu Phàm, từ nay về sau Tiêu Phàm không chỉ là cháu đích tôn của ông cụ, con trai của Tiêu Trạm, mà còn là thành viên quan trọng của tập đoàn gia tộc Tiêu gia.

Điều này thật sự là một quyết định trọng đại làm người ta giật mình.

Tiêu Thiên tạm thời còn chưa nghĩ được xa như vậy, giống như lời nói của ông cụ, mọi chuyện đều có quá trình học tập. Hôm nay cha đồng ý về sau không thường xuyên sa sầm mặt rắn dạy, trong lòng Tiêu Thiên vui như thế, cả người đều cảm thấy thoải mái thư thái rồi.

- Tiểu Phàm, chú ý nắm giữ đúng mực, phải chú ý cực vật tất phản, chín quá hóa nẫu.

Ông cụ lại trịnh trọng dặn dò Tiêu Phàm.

- Vâng, ông nội, cháu nhớ kĩ rồi.

Tiêu Phàm cũng rất trịnh trọng mà đáp.

Buổi trưa liền ở lại tứ hợp viện cùng ăn cơm trưa với ông cụ. Sau khi cơm nước xong, Giản Tú Hoa gọi Tiêu Phàm qua một bên, muốn nói lại thôi.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Mẹ, có lời gì, mẹ cứ hỏi đi.

Giản Tú Hoa do dự một lát, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu Phàm, mẹ sao lại nghe tin con và một cô gái người nước ngoài ở cùng nhau? Cô gái đó còn là ca hát ở hộp đêm?

Tiêu Phàm hơi có chút bất ngờ, không ngờ chuyện liên quan đến Ager lena đã truyền đến tai mẹ.

Thấy Tiêu Phàm không lên tiếng, Giản Tú Hoa càng thêm lo lắng, nói:

- Tiểu Phàm, mẹ nói rõ với con thái độ của mẹ nhé, chuyện này tuyệt đối không được. Nhà Tiêu gia, Giản gia chúng ta, với người bình thường không

giống nhau, lấy một cô gái người nước ngoài về, vậy không được. Càng không cần phải nói đến làm việc ở cái nơi đó, tuyệt đối không được.

Tiêu Phàm cười nói:

- Mẹ, mẹ yên tâm đi, trong lòng con tự hiểu rõ.

Giản Tú Hoa lại rõ ràng không yên tâm, nói:

- Tiểu Phàm, mẹ biết con rất thông minh, vừa rồi ông nội đều khen ngợi con rồi. Thế nhưng con vẫn còn trẻ, người trẻ tuổi ư, trước những chuyện như thế này rất khó nắm chắc. Cái này mẹ biết. Con gấp rút cắt đứt với cô gái ngoại quốc kia, đừng dây dưa không dứt nữa, truyền ra ngoài thật không tốt, đúng không? Lại thêm, con tuổi cũng không nhỏ nữa, chính là lúc chính thức tìm bạn gái rồi. Hay là, mẹ xem xét cho con một người, có được không?

- Yên tâm, đảm bảo gia thế tốt, vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện, mẹ chắc chắn không thể để con trai mình thiệt thòi, phải không?

Dường như sợ Tiêu Phàm không đồng ý, Giản Tú Hoa lại nói thêm.

- Vâng.

Tiêu Phàm cười gật đầu, không ngờ cũng không thoái thác.

- Thật không? Được, con có động thái này, mẹ liền vui rồi?

Giản Tú Hoa không ngờ con trai đáp ứng một cách sáng khoái như thế, không kìm nổi vui mừng quá đỗi, khắp mặt đều là thần sắc vui vẻ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Quê Mùa

Chương 154: Quê Mùa

Đi dạo phố là sở thích lớn nhất của Giản Tú Hoa.

Làm phu nhân lãnh đạo, công việc của Giản Tú Hoa tương đối nhàn hạ, cơ bản thuộc loại có thể đi cũng có thể không đi, thời gian vẫn là có. Thế nhưng có tiền, rảnh rỗi lại chưa phải là toàn bộ yếu tố cần thiết để đi dạo phố, còn phải có bạn đi cùng.

Một mình đi dạo phố không có nhiều hứng thú để nói.

Giản Tú Hoa không có con gái, tạm thời cũng không có con dâu, vậy nên dạo phố chỉ có thể gọi bạn tâm giao đi cùng.

Có tư cách trở thành bạn tâm giao của phu nhân Bộ trưởng Tiêu, cũng tuyệt đối không đơn giản.

Ví dụ như Nhiêu Vũ Đình.

Nhiêu Vũ Đình nghe lên chỉ là tên của một cô bé, trên thực tế lại là nữ chủ nhân của Phương gia.

Chiếc xe Mercedes-Benz mới tinh chậm rãi dừng trước cửa cao ốc Thăng Lợi. Tiêu Phàm đích thân lái xe, đưa mẹ đi dạo phố, đây là lần đầu tiên phá lệ. Giản Tú Hoa hưng phấn dị thường, còn nhớ lúc hai anh em hăn còn nhỏ, mới có động tác như vậy. Thế nhưng khi đó, không tính là Tiêu Phàm, Tiêu Thiên đưa mẹ đi dạo phố, mà là Giản Tú Hoa đưa hai anh em bọn họ đi dạo phố.

Có sự khác nhau về bản chất.

Cao ốc Thăng Lợi là công trình kiến trúc tiêu biểu của quảng trường thành phố Thăng Lợi. Theo sự phát triển kiến thiết nhanh chóng của thành phố Bắc Kinh, một loạt các quảng trường thành phố ở Bắc Kinh nở hoa tứ phía, đột ngột từ dưới đất mọc lên.

Quảng trường Thăng Lợi hoàn thành xong chưa lâu, được xác định là một khu vực tiêu dùng sang trọng cao cấp, là nơi yêu thích nhất của tầng lớp phụ nữ quý tộc, thiên kim nhà giàu ở thủ đô.

Giản Tú Hoa thường xuyên đến quảng trường Thăng Lợi dạo một vòng, có khi mua chút đồ, phần lớn thời gian đến đây đều là đến chăm sóc sắc đẹp, tập thể dục thẩm mỹ gì đó. Ở đây có không ít những bạn tốt “cùng chung chí hướng”.

Nơi cửa chính cao ốc Thăng Lợi, có hai người phụ nữ đang đợi.

Trong đó có một vị đáng vẻ khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, vóc dáng cao gầy, diện mạo đoan trang, cách ăn mặc thời thượng, phối hợp kiểu tóc, trang phục, trang sức, túi xách tay đều cực kỳ sang trọng, vừa nhìn thấy đã biết là quý phu nhân sống trong nhung lụa.

Đứng bên cạnh quý phu nhân đó còn có một cô gái trẻ tuổi, trang điểm tương đối bình thường, áo phông tay dài, quần bò, giày thể thao, có chút mê phong cách Hàn Quốc...Dáng người cao gầy thon thả, ngũ quan thanh tú xinh đẹp, chỉ đơn giản thoa chút son môi, vẽ chút lông mày, có vẻ vô cùng thanh thuần. Thế nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện, trên gương mặt xinh đẹp của cô gái trang phục đơn giản này không có một chút gì là hàng hiệu, tự nhiên mà toát ra thần thái kiêu sa thản nhiên.

- Vũ Đình, Tiểu Mỹ!

Giản Tú Hoa bước xuống chiếc xe Mercedes Benz, cười chào hỏi với hai người.

- Í, chị, hôm nay đổi xe rồi ư?

Quý phu nhân trung niên hơi có chút kinh ngạc.

- Dì Giản.

Cô bé xinh đẹp thần sắc thản nhiên chào hỏi Giản Tú Hoa.

Giản Tú Hoa cười nói:

- Đúng vậy, Tiểu Phàm mua xe mới, hôm nay tâm tình không tệ, đưa chị đi dạo phố. Tiểu Phàm, nhanh, đây là dì Nhiêu, đây là tiểu Mỹ.

Tiểu Phàm ngồi ở trong xe khẽ cười, nói:

- Chào dì Nhiêu. Tiểu Mỹ, chào em. Dì Nhiêu, mọi người đi dạo trước, cháu đưa xe đến bãi đỗ, lập tức tới ngay.

- O, đây là.....Tiểu Phàm ư?

Dì Nhiêu hiện lên vẻ không ngờ được, mở to mắt nhìn.

- Đúng vậy, rất lâu không gặp rồi phải không?

Giản Tú Hoa có chút đặc ý nhỏ. Thân là phu nhân Bộ trưởng, Giản Tú Hoa không phải là loại phụ nữ gia đình nông cạn, cho rằng con trai lái một chiếc Mercedes Benz là rất lợi hại, mẫu chốt ở chỗ người lái chiếc xe Mercedes Benz là Tiểu Phàm đó lại không giống nhau.

Tiểu Phàm trước kia, chưa bao giờ coi trọng những điều này. Hôm nay chẳng những lái xe Mercedes Benz mà còn là cả người hàng hiệu, thời thượng tao nhã, phong độ nhẹ nhàng. Giản Tú Hoa cảm thấy vô cùng có thể diện.

Nuôi hai đứa con trai, cuối cùng cũng có một đứa có thể làm cho mình có tự tin rồi.

- Đúng vậy, lâu rồi không gặp.....ừm, khi đó vẫn đang học trung học phải không?

Nhiều Vũ Đình ngạc nhiên thán phục nói.

Tiêu đại thiếu gia trong con cháu nhà hào môn thế gia, có thể nói là “tiếng tăm lừng lẫy”, ai không biết cháu đích tôn trưởng của Tiêu gia là một “đạo sĩ” chứ? Hai tiểu tử của Tiêu gia, sớm đã trở thành trò cười của nhà hào môn thế gia.

Không ngờ tới hôm nay lại có thể dùng phương thức này xuất hiện.

Tiêu Phàm lại lễ phép hướng về phía Nhiều Vũ Đình nhẹ gật đầu, chiếc Mercedes Benz chậm chậm đi vòng về phía trước.

Nhìn Mercedes Benz đi xa, Nhiều Vũ Đình lúc này mới cười nói:

- Chị, tiểu Phàm thay đổi tính tình rồi ư?

Giản Tú Hoa liên tục gật đầu, cảm giác vui sướng, tình cảm bộc lộ trong lời nói.

- Đi, Vũ Đình, tiểu Mỹ, chúng ta trước tiên đi vào uống ly cà phê, Tiểu Phàm đỗ xe xong sẽ qua.

Vốn dĩ Giản Tú Hoa là hẹn mẹ con Nhiều Vũ Đình đến đi dạo phố, bây giờ đổi thành uống cà phê rồi, Nhiều Vũ Đình cũng không phản đối. Uống cà phê trước, tán gẫu một chút, đi dạo phố cũng không muộn.

Quán cà phê ở quảng trường Thăng Lợi trang trí tinh mỹ, mặc dù trang hoàng rất khiêm tốn, thế nhưng vẫn hiển hiện ra không khí xa hoa, rất hợp với thẩm mỹ quan của những nhân vật cao cấp.

Tiêu Phàm dừng xe xong qua đây, Giản Tú Hoa ba người đã tìm thấy chỗ ngồi.

- Tiểu Phàm, bên này.

Giản Tú Hoa vẫy tay với con trai.

Tiêu Phàm bước tới, lại chào hỏi Nhiêu Vũ Đình thêm một lần.

Nhiêu Vũ Đình mỉm cười xoa cằm, nói với con gái yêu xinh đẹp đang ngồi bên cạnh:

- Tiểu Mỹ, đây là anh Tiêu Phàm.

Trên gương mặt của cô gái xinh đẹp có điểm nhấn đặc biệt nhất chính là đôi mắt to, đen láy, giống như hai viên bảo thạch đen phát sáng, cực kỳ sinh động có thần. Liếc Tiêu Phàm một cái, vẻ mặt dừng dừng, không lạnh không nhạt nói một tiếng “chào anh”, liền không nói gì nữa.

Rất kiêu ngạo.

Cũng khó trách, làm thiên kim đại tiểu thư nhỏ tuổi nhất của gia tộc Phương Thị, Phương Do Mỹ quả thực có khả năng và tư cách để kiêu ngạo.

Gia tộc Phương thị ở Bắc Kinh cũng là một thế gia hào môn rất có danh tiếng, ông cụ Phương trước khi về hưu, luôn luôn ở hệ thống chính trị pháp luật làm việc, được gọi là cây trường xuân không bao giờ đổ của hệ thống chính pháp. Bây giờ tuy rằng đã lui xuống, trong hệ thống chính pháp lời nói vẫn có sức nặng quyền lực như trước. Cha của Phương Do Mỹ- Phương Lê, hiện tại cũng đang làm việc ở hệ thống chính pháp, chức vụ không phải rất quan trọng, nhưng cấp bậc lại đến Phó Bộ trưởng, chiếm vị trí mấu chốt cực kì quan trọng, thế nên trong tay có quyền lực ngầm cực lớn.

Bản thân Nhiêu Vũ Đình có chỗ không giống với các phu nhân lãnh đạo bình thường đó là không phải là thuộc loại giúp chồng dạy con cái. Đảm nhiệm chức quản lí trưởng ở một cơ cấu hành chính nhà nước, hưởng thụ chế độ đãi ngộ cấp Cục. Trong ngành nghề do Nhiêu Vũ Đình phụ trách, không nói nhất ngôn cửu đỉnh, ít nhất cũng có thể đạt đến “lời nói tựa ngàn

cân”. Nhiều Vũ Đình lãnh đạo ban trị sự ban hành quy tắc của các ngành sản xuất, cả ngành sản xuất đấy đều phải tuân theo chấp hành.

Có thể xem là một người phụ nữ mạnh mẽ.

Phương Do Mỹ nhìn qua tuổi rất nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ là mười bảy mười tám tuổi, có lẽ còn không đến. Trẻ con trong giai đoạn này, chính là giai đoạn thanh xuân phản nghịch, đối với thế giới bên ngoài hết thấy đều là thái độ hoài nghi, đối với bất kỳ một người lạ nào bên cạnh, đều là không quá thân thiện.

Xem chừng hôm nay đưa mẹ đi dạo phố, đều có chút bị ép bất đắc dĩ.

- Con bé này, sao lại thế?

Có lẽ thái độ của Phương Do Mỹ quá sức lạnh lùng, Nhiều Vũ Đình chỉ sợ làm cho Giản Tú Hoa không hài lòng, liền trách cứ một câu. Thế nhưng vẫn mang theo ý mỉm cười, có thể thấy Nhiều Vũ Đình đối với con gái bé nhỏ tràn đầy yêu thương, thậm chí là cưng chiều, bất luận như thế nào đều không nỡ nói nặng với cô bé một câu.

Giản Tú Hoa vội vàng nói:

- Không sao, không sao, người trẻ tuổi mà, bây giờ đều coi trọng cá tính, ha ha.... Ai da, mấy tháng không gặp, tiểu Mỹ đáng vẻ càng ngày càng xinh đẹp rồi. Vũ Đình, nó với em lúc trẻ chính là một khuôn đúc.

Nhiều Vũ Đình thở dài nói:

- Chị, chị đừng khen nó, con bé này không nghe lọt lời khen....Trong nhà, chỉ có lời của cha nó có thể nghe, lời em nói toàn bộ đều coi như gió thổi bên tai.

Phương Do Mỹ bĩu môi, cũng không cãi lại, tự mình lấy điện thoại ra chơi.

Đúng vào lúc này, nữ nhân viên phục vụ kịp thời qua “giải vây”, mỉm cười hỏi:

- Tiên sinh, có cần uống chút gì không?

- Trà xanh.

Tiêu Phàm thuận miệng đáp.

- Được, tiên sinh, ngài đợi một lát.

Nhiêu Vũ Đình quan sát Tiêu Phàm, cười nói:

- Tiêu Phàm, mười năm không gặp, trở thành một tiểu tử đẹp trai rồi....

Vốn dĩ Nhiêu Vũ Đình muốn hỏi Tiêu Phàm còn làm ở Cục Tôn giáo hay không, thế nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào. Trước đây khi đi cùng Giản Tú Hoa, Nhiêu Vũ Đình cũng rất cẩn thận, bình thường không hỏi tình hình của Tiêu Phàm và Tiêu Thiên, tránh xảy ra lúng túng.

Tiêu Phàm cũng đang quan sát Nhiêu Vũ Đình, đương nhiên ánh mắt che dấu vô cùng tốt, rất hàm súc. Lãnh đạo có thực quyền của các ngành nghề sản xuất trong toàn quốc, nữ chủ nhân thế gia, loại thân phận địa vị như Nhiêu Vũ Đình này rất coi trọng quy củ và thể thống.

Ánh mắt hàm súc này của Tiêu Phàm, làm cho Nhiêu Vũ Đình tăng thêm vài phần thiện cảm với hắn.

Thân phận của Nhiêu Vũ Đình, đã định trước là ngày nào cũng phải giao tiếp với những nhân vật cao cấp trong xã hội, mỗi người đều rất nho nhã, trầm ổn, có văn hóa. Đối với những loại người như thế này, Nhiêu Vũ Đình tự nhiên mà có nhiều hơn một chút tin tưởng.

- Vũ Đình, không dấu em, hôm nay hẹn em đi ra ngoài là có việc muốn bàn với em.

Nhiều Vũ Đình vội vàng nói:

- Chị, chị cứ nói.

- Là thế này, chúng ta là chị em tốt, em xem, tiểu Phàm cũng đến lứa tuổi kết hôn rồi, em tham mưu cho nó một chút, có cô gái nào thích hợp không?

Giản Tú Hoa cười nói.

Nhiều Vũ Đình cũng cười rộ lên:

- Chị, hóa ra chị muốn em làm bà mối à?

Phương Do Mỹ chơi di động ở một bên, bữu môi lẩm bẩm hai chữ, giọng nhỏ khó có thể nghe, nhưng Tiêu Phàm nội lực tinh thâm cỡ nào chứ. Giọng lẩm bẩm của Phương Do Mỹ tuy nhỏ, nhưng hẳn lại có thể nghe thấy một cách rõ ràng.

- Quê mùa!

Phương Do Mỹ lẩm bẩm đúng là hai chữ này.

Tiêu Phàm không khỏi âm thầm bật cười.

Đây là thời đại nào rồi, lại còn có người muốn giới thiệu đối tượng? Trong mắt Phương Do Mỹ, quả thực chính là không thể tin nổi. Thế nhưng, dù sao cũng không phải là giới thiệu đối tượng cho cô bé, cũng không sao cả, không ảnh hưởng đến Phương đại tiểu thư chơi điện thoại.

Loại chuyện này trong mắt Phương Do Mỹ dĩ nhiên là quê mùa tới cực điểm, hai vị mẫu thân lại là húng trí dạt dào, thậm trí đến phố cũng không dạo nữa, liền ở nơi này bàn bạc với khí thế ngất trời.

- Chị, vậy chị phải nói cho em trước, chị cần điều kiện như thế nào?

Giới thiệu đối tượng cho con trai Bộ trưởng Tiêu, thật không giống bình thường. Nếu thành, cô gái này sẽ trở thành cháu dâu trưởng của lão Tiêu gia.

Giản Tú Hoa cười nói:

- Cũng không có điều kiện cụ thể gì, tóm lại thích hợp là được. Ví dụ như tướng mạo cần xinh đẹp một chút, tính cách phải tốt một chút, không thể quá bất tài, điều kiện gia đình cũng không quan trọng.

Lời thì là nói như vậy, mấu chốt là phải để Quản lý trưởng Nhiều người ta quen biết cô gái có điều kiện gia đình bình thường mới được. Làm con dâu của lão Tiêu gia, dĩ nhiên không nhất định phải là xuất thân thế gia hào môn cùng đẳng cấp, nhưng cũng không thể khác biệt quá xa. Nếu như Tiêu Phàm là tự do yêu đương, thế thì cô nương gia đình bình thường cũng có thể gả vào nhà quyền quý, cái việc giới thiệu này, hiển nhiên không giống nhau.

Giản Tú Hoa nói xong, liền liếc mắt nhìn Phương Do Mỹ một cái.

Ngụ ý nói rằng, tướng mạo của cô gái đó, phải dựa vào Phương Do Mỹ làm tiêu chuẩn.

Nhiều Vũ Đình lại trở nên “cảnh giác”.

Chẳng lẽ, Giản Tú Hoa đánh “chủ ý” với con gái yêu củabà.

Cái này tuyệt đối không được.

Không phải nói Tiêu gia không tốt, mấu chốt là “công việc” của bản thân Tiêu Phàm là một vấn đề lớn, đã định trước trên con đường làm quan không có cơ hội xuất đầu lộ diện rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Điền Báo Cực Hung

Chương 155: Điền Báo Cực Hung

- Tiêu Phàm, bây giờ đang đi làm ở đơn vị nào thế?

Nhiều Vũ Đình vốn dĩ có chút do dự, bây giờ lại trực tiếp mở miệng hỏi, cũng không quan tâm đến cảm nhận của Giản Tú Hoa nữa.

- Ở Cục Tôn giáo.

-Ồ, vẫn ở Cục tôn giáo à? Có nghĩ đến chuyện sẽ đổi nơi làm việc không?

Nhiều Vũ Đình nhẹ giọng hỏi.

Sắc mặt Giản Tú Hoa có chút không tốt, giống như Tiêu Trạm, Giản Tú Hoa rất kị người khác ở trước mặt nhắc đến công việc của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Dì Nhiều, cháu cảm thấy làm ở Cục Tôn giáo rất tốt.

- Cục Tôn giáo là làm việc gì?

Phương Do Mỹ đang chơi di động ở một bên chen miệng hỏi:

- Có phải đãi ngộ rất được, mua một chiếc xe tốt như vậy, hơn hai triệu tệ phải không?

Đây là vấn đề mà Phương Do Mỹ tương đối quan tâm.

Làm thiên kim đại tiểu thư của Phương gia, một chiếc Mercedes Benz hiển nhiên không thể làm cho cô quá ngạc nhiên. Cô kỳ quái ở chỗ là cán bộ ở Cục Tôn giáo làm sao có thể quan hệ với nhà xe tư nhân của chiếc xe

Mercedes Benz. Hay là tên Tiêu Phàm này là giả thần, giả danh lừa bịp tiền bạc của người khác? Hoặc là, cậy thế lực, trên danh nghĩa là ở Cục Tôn giáo làm việc, kì thực lại đặt một tấm biển lớn trong nhà, thay đổi cách kiếm tiền.

Gia giáo của Phương gia, tương đối mà nói là rất nghiêm khắc. Phương Do Mỹ mặc dù rất được bố mẹ cưng chiều, thế nhưng trên nguyên tắc, Phương Lê và Nhiêu Vũ Đình trước nay đều không hàm hồ. Phương Do Mỹ tuổi còn đang nhỏ, ăn mặc và tiền tiêu vật, hiển nhiên không để cô bé phải thiếu. Thế nhưng những đồ trang sức châu báu xe cộ xa xỉ, đối với Phương Do Mỹ mà nói, vẫn là rất xa vời.

Trái lại một người cùng tuổi xuất thân từ nhà thế gia nhỏ hoặc là giai tầng nhà giàu, bởi vì cha mẹ chiều chuộng, còn nhỏ tuổi liền có xe sang nhà lớn, rượu ngon cao lương mỹ vị, sống cuộc sống “thượng đẳng” của những người ngọp trong vàng son.

Trẻ con trong nhà, trừ khinh bỉ, cũng không tránh khỏi có vài phần ngưỡng mộ.

Tâm tư của cô bé, vốn dĩ là có vài phần mâu thuẫn.

Nhiêu Vũ Đình trừng mắt nhìn con gái một cái, Phương Do Mỹ chỉ làm như không nhìn thấy. Nhiêu Vũ Đình lại cũng muốn tìm hiểu một chút, Tiêu Phàm rốt cuộc đang làm những gì. Hoài nghi của Phương Do Mỹ không phải là không có lí, cán bộ Cục Tôn giáo, không có thu nhập thêm, thật sự lái không nổi Mercedes Benz.

Tiêu Phàm này nếu là giả thần giả thánh hoặc dựa vào con ông cháu cha, xem như hần là con cháu của Tiêu Gia, Nhiêu Vũ Đình cũng chưa chắc đã giới thiệu đối tượng cho hần.

Miễn cho hại con gái nhà người ta.

Đây cũng là chức trách cơ bản của “bà mối”.

Tiêu Phàm cười cười nói:

- Anh hiểu biết một chút về đồ cổ, cũng thích sưu tập những thứ này, một chiếc Mercedes Benz, có lúc cũng là giá của một món đồ vật nhỏ.

- Đồ cổ ư? Nghe nói là rất đáng tiền.....Vậy chiếc nhẫn ngọc đang đeo trên tay anh, là đồ cổ của triều đại nào?

Phương Do Mỹ lập tức hứng thú, ngón tay thon dài trắng nõn chỉ vào chiếc nhẫn ngọc bích đang đeo trên ngón giữa của Tiêu Phàm. Nhẫn ngọc, có một cách nói rằng dân tộc Mãn trước kia, đeo trên ngón tay cái, khi bắn tên dùng để bảo vệ ngón tay cái không bị dây cung cắt vào, còn được gọi là ngón vận. Thực ra chiếc nhẫn ngọc chế tác, các triều đại đều có, chưa hẳn chỉ là đặc sắc của dân tộc Mãn.

- Cái này là của đời Minh.

Hiển nhiên chính là chiếc nhẫn ngọc mà Uyển Thiên Thiên tặng cho hắn, Tiêu Phàm suy đoán là lấy từ mộ của Dương Minh tiên sinh. Ba món pháp khí, Tiêu Phàm luôn đeo ở trên người, dần dần hấp thu tinh hoa nguyên khí trong đó. Mặc dù là vật của cổ nhân, chôn sâu dưới nền đất mấy trăm năm, nguyên khí của chủ nhân lúc sinh thời mất đi không ít, thế nhưng vẫn là có ích lợi rất lớn.

Phương Do Mỹ lại bĩu môi, dường như cảm thấy triều Minh không tính là quá xa xôi, hoặc là trong mắt của cô bé, tất cả các đồ cổ, ít nhất cũng phải có hơn một ngàn năm lịch sử? Triều Minh, quá gần rồi.

- Nói như vậy, anh chỉ dựa vào nhật đồ rơi vãi, bán đồ cổ liền có thể kiếm được nhiều tiền rồi.

Cô bé không biết xem tiểu thuyết ở đâu, cảm thấy nhật đồ rơi là một chuyện rất dễ dàng, có thể phát nhanh trong một đêm.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Hiện tại nhật đồ rơi không dễ dàng, hơn nữa nói như vậy, trừ buôn lậu văn vật, đại đa số người thích đồ cổ nhằm mục đích sưu tập, không phải là bán lấy tiền.

Phương Do Mỹ gật gật đầu, thân hình mềm mại dựa về phía sau, lại đi chơi điện thoại, không để ý đến Tiêu Phàm nữa.

Nhiêu Vũ Đình trầm ngâm nói:

- Tiêu Phàm, dì Nhiêu có một đề nghị, cháu đừng để ý nhé....

- Dì Nhiêu cứ nói.

- Dì kiến nghị cháu có nên đổi đơn vị làm việc không. Cục Tôn giáo không tệ, công việc gì đều cần có người làm mà. Thế nhưng cháu là người trẻ tuổi, cũng không cần thiết cả đời đều ở cùng một đơn vị. Có thể suy xét đi xí nghiệp phát triển một chút.

- Ai da, Vũ Đình, em nói quá đúng rồi, giống hệt suy nghĩ của chị. Tiêu Phàm, con nên nghe lời của dì Nhiêu, suy nghĩ kỹ một chút lời đề nghị này.

Giản Tú Hoa lập tức lên tiếng phụ họa.

Khách quan mà nói, đề nghị này của Nhiêu Vũ Đình thực sự vì muốn tốt cho Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nếu đã có trải qua “xuất gia”, còn muốn trở lại trong vòng thể chế chính thức, tuyệt đối không thể. Thế nhưng đi xí nghiệp lại không phải không thể suy xét, vẫn có rất nhiều cấp bậc hành chính, song trên hình thức quản lý, chung quy vẫn có sự khác biệt rõ ràng với đơn vị hành chính Đảng. Với tình huống của Tiêu Phàm, sau này muốn lên đến cấp

Phó Bộ, có lẽ có chút khó khăn, nhưng muốn lên đến cấp bậc Sở, chỉ cần không phải là các doanh nghiệp nhà nước có tính lũng đoạn nổi tiếng nhất kia, có tấm biển lớn của Tiêu gia bao che, lại cũng không phải là chuyện khó.

Tổng giám đốc của xí nghiệp vốn nhà nước lớn, thân phận địa vị cũng là không giống bình thường.

Bất luận như thế nào, so với Cục Tôn giáo mạnh hơn rất nhiều, khi Nhiêu Vũ Đình giới thiệu đối tượng cho Tiêu Phàm, cũng có tự tin hơn nhiều.

Tiêu Phàm vẫn duy trì mỉm cười lễ phép, nhẹ giọng nói:

- Dì Nhiêu, đề nghị này của dì cháu xin ghi nhận. Thế nhưng, cá nhân cháu có sở thích này, thích nghiên cứu điển tích tôn giáo. Công việc ở Cục Tôn giáo, cũng là có nhận thức khác với thế giới bên ngoài.

- Vậy sao? Có cái gì không giống chứ?

Nhiêu Vũ Đình hỏi ngược lại.

Luận tính cách mà nói, Nhiêu Vũ Đình cũng là rất cứng rắn, cộng thêm thân phận của bà đặt ở đó, thói quen nói lời có trọng lượng, đối với ý kiến phản đối, không phải nghe lọt được như thế.

Tiêu Phàm lại cẩn thận quan sát tướng mạo của Nhiêu Vũ Đình, vẻ mặt có chút nghiêm trọng, nói:

- Dì Nhiêu, có phải sau hai ngày nữa dì phải đi xa?

- Ừm, khoảng ngày kia, đi Thiết Môn. Ai, Tiêu Phàm, sao cháu biết ta phải đi xa?

Nhiêu Vũ Đình hai hàng lông mày hơi hơi dương lên.

Có vẻ như tình huống này, Giản Tú Hoa đều không biết. Nhiều Vũ Đình và Giản Tú Hoa là bạn tâm giao, thế nhưng loại bạn tâm giao này của họ, so với “bạn tâm giao” giữa nữ chủ nhân của các gia đình bình thường có khác biệt rất rõ ràng, cũng chỉ là cùng nhau dạo phố, đi chăm sóc sắc đẹp gì gì đó, ngày thường cũng không có nấu cháo điện thoại, đem Trương gia dài, Lí gia ngắn ra buôn chuyện.

Công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống, thân làm Q lí trưởng của cơ cấu cơ quan nhà nước, Nhiều Vũ Đình đối với cái này phân chia rất rõ ràng.

Tiêu Phàm trầm ngâm, không vội trả lời câu hỏi của Nhiều Vũ Đình.

Giản Tú Hoa liền có chút trách móc nói:

- Tiểu Phàm, có lời gì, con cứ nói đi, dì Nhiều lại không phải người ngoài.

Giản Tú Hoa biết tính cách của Nhiều Vũ Đình, Tiêu Phàm ở trước mặt cô “thần thần quý quý”, chỉ sợ Nhiều Vũ Đình sẽ vô cùng không hài lòng. Không thể vì cái lí do ấy, đắc tội với Nhiều Vũ Đình và lão Phương gia.

- Đúng vậy đó, Tiêu Phàm, có việc cứ nói thẳng, không cần có cái gì phải băn khoăn.

- Cho dù có nói sai, dì Nhiều cũng không trách cháu đâu.

- Dì Nhiều, chuyện đi này không thể hủy bỏ sao?

Tiêu Phàm vô cùng nghiêm túc nói.

Thực ra từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Nhiều Vũ Đình, Tiêu Phàm liền phát hiện khí sắc của bà không đúng. Huyết quang ở ấn đường hiện ra, hung vân trực tiếp chỉ thiên, đuôi lông mày toán loạn, sơn căn bốc hơi sương mù, chính là điềm báo cực hung.

Tiêu Phàm bất động thanh sắc bốc lên một quẻ, phát hiện điềm dữ này ứng với hướng Tây Nam.

“Vô Cực Cửu Tương Thiên” và “Kinh Dịch” đều bắt nguồn cùng một thời đại, chủ chỉ giống như Kinh Dịch, tinh túy ở một chữ “biến”. Cũng chính là nói, vận thế tương mệnh của mỗi người không phải đã hình thành là sẽ không thay đổi, theo sự bất đồng của tác phong làm việc của bản thân và môi trường thế giới bên ngoài mà thay đổi.

Từ “Thọ Tương Đệ Tam” và “Kiếp Khổ Tương Đệ Tứ” trong “Vô Cực Cửu Tương Thiên” đã ghi lại, điềm cực hung của Nhiêu Vũ Đình thuộc loại có thể tránh, Vô Cực Môn gọi là “sinh kiếp”, còn loại không thể lẩn tránh lại được gọi là “tử kiếp”. Trừ phi có người có thể kiên trì chịu đựng thuật sư thi triển pháp thuật, nghịch thiên cải mệnh, tìm thấy người hoặc vật thay mình chịu kiếp tai ương mới có thể hóa giải.

Nhiêu Vũ Đình vẻ mặt thoáng hiện ra ý không hài lòng, nhíu mày nói:

- Tiêu Phàm, cháu đây là có ý gì?

Giản Tú Hoa cũng vội nói:

- Tiểu Phàm, không được nói linh tinh.

Bà thật sự rất lo Tiêu Phàm nói những lời gì thất lễ. Trước mặt Nhiêu Vũ Đình “giả thần giả thánh”, có thể thấy không phải là ý hay.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói:

- Dì Nhiêu, có lẽ gì cũng không tin thuyết tương mệnh, thế nhưng chuyện này xác thực rất nghiêm trọng, cháu vẫn là đề nghị dì hủy bỏ hành trình hai ngày sau đi.

- Tương mệnh?

Nhiều Vũ Đình giật mình kinh hãi.

- Tiêu Phàm, cháu rốt cuộc là muốn nói cái gì?

Lực chú ý của Phương Do Mỹ cũng dời khỏi chiếc điện thoại , liếc nhìn Tiêu Phàm một cái, hỏi:

- Ai, nếu như mẹ của em không hủy bỏ lộ trình, vậy thì sẽ thế nào?

- Cực hung chi triệu, huyết quang chi tai!

Tiêu Phàm chậm rãi nói, giọng điệu cực kỳ nghiêm trọng.

- Tiểu Phàm!

Giản Tú Hoa thật sự tức giận rồi, âm điệu lập tức cao lên không ít, làm cho mấy vị khách ngồi cách đó không xa đều nhìn sang bên này.

Nói đùa gì vậy, những lời như thế cũng có thể nói linh tinh?

Nhiều Vũ Đình cũng không phải là nữ chủ nhân của gia đình bình thường.

Phương Do Mỹ lại cười nói:

- Ý của anh là nói, sẽ xảy ra chết người.

Cô bé khắp vẻ mặt đều là ý châm chọc.

Đây là người gì vậy?

Giữa thanh thiên bạch nhật chạy đến trước mặt mẹ nhà mình nói hươu nói vượn, đây không phải là nguyên rủa người ta sao? Còn là con cháu của lão Tiêu gia đó, lão Tiêu gia làm sao có thể có loại người không đáng tin cậy này, thật sự làm cho người ta được mở rộng tầm mắt.

Nhiều Vũ Đình đôi lại cũng không có bốc hỏa, dù sao vẫn đang ở trước đông người, Quản lí trưởng Nhiều cũng phải chú ý phong độ. Thế nhưng nhìn ánh mắt của bà, hiển nhiên cũng đối với Tiêu Phàm vô cùng không hài lòng rồi, nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Tiêu Phàm, cháu ở Cục Tôn giáo chính là nghiên cứu cái này ư?

Tiêu Phàm hơi than nhẹ một tiếng.

Hắn biết rõ, đi nói vấn đề này với người không tin tướng mệnh, đa số thời điểm đều là kết quả như vậy. Thế nhưng hung quang trên mặt Nhiều Vũ Đình quả thực quá rõ ràng, thêm vào quẻ tướng phụ trợ, nếu như không ngăn cản bà, nhất định là lành ít dữ nhiều.

Chuyện như vậy, nếu Tiêu Phàm không gặp, thì là không có cách nào khác, nếu đã gặp rồi, bất luận như thế nào cũng không thể bỏ mặc không để ý. Huống hồ Nhiều Vũ Đình là bạn tâm giao của mẹ hắn, nữ chủ nhân của Phương gia.

- Dì Nhiều, nếu nhất định không thể hủy bỏ lộ trình, thế thì, chiếc nhẫn này, mong dì đeo vào đi.

Tiêu Phàm nói xong, đem chiếc nhẫn ngọc bích trên ngón tay rút ra, nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Nhiều Vũ Đình.

Nguyên khí trên chiếc nhẫn này hắn mới chỉ hấp thu phần lớn, vẫn còn hơn non nửa chưa hấp thu. Thế nhưng trong lúc này, Tiêu Phàm không có chút nào keo kiệt không nỡ. Chiếc nhẫn có quý giá hơn nữa cũng không thể so với mạng người.

- Tiểu Phàm!

Giản Tú Hoa vừa giận vừa nóng, hận không thể đưa tay ra đem chiếc nhẫn ấy cầm trở về.

Quá mất mặt.

Đây là giả thần giả quỷ đấy.

Sớm biết như vậy, hôm nay thật không nên đưa Tiêu Phàm ra ngoài gặp mặt Nhiêu Vũ Đình, không biết còn bị người ta ở sau lưng cười chê thành bộ dạng gì nữa.

Nhiêu Vũ Đình đưa ly cà phê lên uống một ngụm, có thể nhìn ra, bà đang cật lực áp chế sự không hài lòng của bản thân mình. Bất kể nói thế nào, Tiêu Phàm vẫn là cháu đích tôn trưởng của lão Tiêu gia, nể tình có Giản Tú Hoa ở đây, cũng xem như giữ lại vài phần thể diện.

- Được, ta nhận rồi, cảm ơn cháu.

Nhiêu Vũ Đình chậm rãi đặt ly cà phê xuống, cầm lấy chiếc nhẫn kia, quan sát một chút, ngay sau đó luồn vào ngón tay mình.

Dựa vào mắt của Nhiêu Vũ Đình, tự nhiên có thể nhìn ra, bất kể Tiêu Phàm nói hươu nói vượn như thế nào, chiếc nhẫn này quả thật là thượng phẩm. Tiêu Phàm không hề do dự tặng cho bà, ít nhất cũng không phải là một tên keo kiệt.

- Dì Nhiêu, bất luận như thế nào, mong dì nhất định phải đeo chiếc nhẫn này trên tay.

Tiêu Phàm lại không để ý tới tâm tư của bọn họ, rất trịnh trọng nói thêm một lần nữa.

- Được.

Nhiêu Vũ Đình vẫn mỉm cười đồng ý, ngay sau đó đứng dậy.

- Chị, em còn có chút việc, hôm nay không đi dạo phố với chị nữa rồi, lần sau nhé. Tiểu Mỹ, đi thôi.

- Được, lần sau.

Giản Tú Hoa cũng không giữ lại, xảy ra tình hình như thế này, bà làm gì còn có tâm tư đi dạo phố chứ?

Tất cả đều loạn lên cả rồi.

Thực không biết tiểu Phàm là thế nào, ở nhà đều không nói những thứ này, làm sao đi ra ngoài, trước mặt Nhiêu Vũ Đình lại không chú ý như thế. Nhiêu Vũ Đình vốn dĩ phong độ nhất quán, lần này cũng nhịn không nổi rồi. Mặc dù nói, Giản Tú Hoa cũng không sợ đắc tội với người khác, thế nhưng không thể đắc tội một cách kỳ quái như thế.

Vẫn may, Nhiêu Vũ Đình thu nhận chiếc nhẫn mà Tiêu Phàm đưa đó, ít nhiều cũng xem như giữ lại chút đường lui để sau này gặp mặt.

- Hi, anh Tiêu Phàm, tạm biệt!

Trước khi ra cửa, Phương Do Mỹ đang hoạt bát theo sau Nhiêu Vũ Đình đột nhiên nghiêng đầu lại, đưa tay lên hướng Tiêu Phàm vẫy vẫy, nhìn qua là cười hì hì, ngây thơ khạo, thế nhưng ý châm chọc trên mặt lại hiện ra rất rõ ràng.

Sự vận động của tướng mệnh, rất nhiều người trung niên, người già cũng đều không tin, nói chi đến một cô bé còn trẻ như Phương Do Mỹ. Ánh mắt nhìn Tiêu Phàm, chính là trực tiếp coi hắn trở thành bệnh nhân tâm thần.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, gật gật đầu.

- Tiểu Phàm, con thế này là thế nào?

Mắt thấy Nhiêu Vũ Đình dẫn theo con gái vội vàng đi, Giản Tú Hoa thật sự là nhịn không nổi.

- Con sao có thể nói chuyện với dì Nhiêu như thế, mẹ còn trông đợi dì ấy sẽ giới thiệu đối tượng tốt cho con đây.

Nhiêu Vũ Đình bởi vì quan hệ công việc, giao du so với Giản Tú Hoa rộng hơn nhiều, Giản Tú Hoa quả thật đều đặt hi vọng vào Nhiêu Vũ Đình. Bây giờ thì tốt rồi, toàn bộ tan rồi. Nhà cao cửa rộng, khuê nữ của nhà ai mà không phải là bảo bối được yêu chiều chứ, ai sẽ tình nguyện đem khuê nữ gả cho một gã “giả thần giả quý” đây?

Cho dù có là con cháu của lão Tiêu gia cũng không được.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, không giải thích với mẹ.

Có những việc, trước khi nhìn thấy kết quả, bất kỳ giải thích nào đều là phí công. Chỉ hi vọng Nhiêu Vũ Đình khi ra cửa, có thể nhờ lời của hắn, đeo chiếc nhẫn đó.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tai Nạn Xe Cộ

Chương 156: Tai Nạn Xe Cộ

Một chiếc Audi đang đi như tên bắn trên đường cao tốc từ Bắc Kinh đến thành phố Thiết Môn, thủ phủ của tỉnh Yển Bắc. Tốc độ xe rất nhanh, thể nhưng thân xe lại rất vững vàng. Nhiêu Vũ Đình một thân ăn mặc trang trọng ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe lật xem tài liệu.

Đây là báo cáo mà phân hội Yển Bắc đưa lên.

Nhiêu Vũ Đình gấp rút qua tổ chức một cuộc họp cho bọn họ, thương lượng tổ chức một số vấn đề.

Thực tế, Nhiêu Vũ Đình là một người quản lí chuyên nghiệp, mỗi năm đều không từ vất vả đi tới các nơi, hoặc điều tra khảo sát, hoặc chỉ đạo công việc, hoặc giải quyết vấn đề. Một số báo cáo điều tra nghiên cứu do bọn họ đưa ra, ngay cả lãnh đạo tầng cao nhất đều rất quan tâm.

Mặc dù xe chạy rất vững vàng, thế nhưng ngồi trên xe xem tài liệu một thời gian dài, đầu cũng có chút choáng váng.

Nhiêu Vũ Đình đặt tài liệu xuống, giơ tay dụi dụi vành mắt, đưa chiếc nhẫn ngọc bích đeo trên ngón áp út chạm đến chóp mũi, lập tức một cảm giác mát lạnh truyền đến. Chiếc nhẫn này và những chiếc nhẫn ngọc bình thường khác hoàn toàn không giống nhau. Nhẫn bình thường đeo trên ngón tay, thời gian càng dài, sẽ trở nên càng ấm, chiếc nhẫn ngọc bích này từ đầu đến cuối luôn lạnh lạnh, dường như “che không nóng”.

- Cực hung chi triệu, huyết quang chi tai?

Nhiêu Vũ Đình thấp giọng tự nói một câu, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ.

Đứa bé của lão Tiêu gia kia cũng thật là, học đạo đã làm hư đầu óc rồi, nói với bà những lời kỳ quái này. Nhiêu Vũ Đình không tin những thứ này, bà là xuất thân khoa học chính phái, sinh viên khoa học tự nhiên, thích dùng quan điểm khoa học đi phân tích thế giới.

Thế nhưng hần tặng chiếc nhẫn ngọc bích này, lại quả nhiên không tệ, Nhiêu Vũ Đình rất yêu thích. Trước khi ra cửa, ma xui quỷ khiến thế nào lại đeo ở trên tay. Đợi lần này từ Liêu Đông quay về, phải nói chuyện với Giản Tú Hoa, bất luận thế nào, đều phải bảo Tiêu Phàm đổi cơ quan làm việc.

Tiểu tử kia, bộ dạng nhã nhặn, đặc biệt tuấn tú, Nhiêu Vũ Đình vừa nhìn thấy liền có vài phần yêu thích. Cứ khẳng khẳng thích học vấn của Hoàng Lão. Đáng tiếc, nếu như hần nghe lời khuyên, nguyện ý “lạc đường biết quay lại”, như thế thì Nhiêu Vũ Đình vẫn là thực sự muốn giới thiệu cho hần một đối tượng tốt.

Bất kể nói thế nào, tấm biển vàng của lão Tiêu gia vẫn đủ sức lóa sáng.

Hơn nữa Tiêu Phàm nhìn lên, tính cách hiền lành, sau khi kết hôn, hẳn sẽ là một ông xã tốt biết quan tâm chu đáo.

Từ Bắc Kinh đến Thiết Môn cách khoảng ba trăm cây số, cộng với hành trình bên trong thành phố, xe đi trong khoảng từ ba tiếng rưỡi đến bốn tiếng đồng hồ. Nhiêu Vũ Đình nhẹ nhàng dựa về phía sau, hai mắt khép hờ, nghỉ ngơi một lát.

Nhiêu Vũ Đình dự định sau khi dùng xong bữa trưa ở Thiết Môn, lập tức triệu tập các đồng chí ở phân hội tham gia cuộc họp nghiên cứu, trên xe nghỉ ngơi một chút, lấy chút tinh thần.

Bên trong xe rất an tĩnh, chỉ có tiếng động cơ truyền ra âm thanh rất nhỏ “Sàn sạt”. Nhìn qua gương chiếu hậu thấy Quản lý trưởng đang nhắm mắt dưỡng thần, lái xe lập tức tắt nhạc.

Tuyến đường cao tốc từ Bắc Kinh đến Thiết Môn bận rộn khác thường, lưu lượng xe cực kỳ lớn.

Ước chừng sau nửa giờ, một trận cảm giác bỏng rát từ ngón áp út tay trái truyền đến, Nhiêu Vũ Đình đột nhiên bừng tỉnh, liền lập tức ý thức được trận bỏng này là từ chiếc nhẫn ngọc bích kia, lập tức phản xạ có điều kiện đem rút chiếc nhẫn ra, ném qua một bên. Thế nhưng cảm giác bỏng rát kia lại không biến mất, trái lại ngày càng mãnh liệt. Nhiêu Vũ Đình chỉ cảm thấy từng đợt tim đập nhanh, phảng phất có một bàn tay vô hình bỗng nhiên bóp lấy trái tim của bà, trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả thở cũng không ra.

- Dừng xe, mau, dừng xe....

Nhiêu Vũ Đình lập tức hạ cửa kính xe, gió to từ bên ngoài tràn vào trong xe, khiến búi tóc tinh xảo của bà đều bị gió thổi hỗn loạn.

Lái xe gần như là phản xạ có điều kiện, một cước đạp phanh lại.

Từ bên trong gương chiếu hậu có thể nhìn ra, Quản lí trưởng sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Xe vẫn chưa hoàn toàn dừng hẳn, Nhiều Vũ Đình liền mở cửa xe, nhảy xuống, ghé vào vòng bảo hộ trên đường cao tốc, liên tục nôn khan, lại không nôn ra cái gì, chỉ có điều nói không ra cảm giác khó chịu.

- Quản lí trưởng, cô làm sao thế?

Lái xe và thư kí vội vã chạy từ trên xe xuống, liên tục hỏi.

Nhiều Vũ Đình không nói lời nào, cả người đều ghé vào trên hàng lan can, nửa chút cũng không thềm để ý tới phong độ tao nhã.

- Tiểu Hạ, trong xe có tinh dầu không? Mau lấy lại đây.

Thư ký liền gọi lái xe, bước lên trước vỗ lưng cho Nhiều Vũ Đình. Lái xe là con trai, sẽ không tiện làm động tác đó, nghe vậy vội vàng đáp ứng, xoay người quay lại xe lấy tinh dầu.

- Tiểu Hạ, cẩn thận....

Bỗng nhiên, thư ký thất kinh kêu lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một chiếc xe tải lớn nhanh như chớp từ phía sau đâm tới.

Chuyện khi này phát sinh quá đột ngột, lái xe gần như không có suy nghĩ đến chuyện khác, trực tiếp dừng xe trên đường cao tốc, mặc dù cũng có dừng sát bên đường, chung quy cũng không phải dừng ở dải dừng xe khẩn cấp, đã vi phạm luật giao thông rất nghiêm trọng rồi.

Nhiều Vũ Đình ngạc nhiên quay đầu.

Chuyện xảy ra rất nhanh, chỉ nghe ầm ầm một tiếng vang thật lớn, chiếc xe Audi bị đâm bay ra ngoài, trực tiếp bay ra đến hơn mười mét, chiếc xe tải vẫn lao về phía trước, một tiếng thảng xe cực kỳ chói tai vang lên, ước chừng phải đến bốn năm mươi mét, chiếc xe tải cuối cùng mới có thể dừng lại.

Lúc này chiếc Audi sớm đã nát thành bảy tám mảnh không còn hình dáng, mảnh vỡ rơi đầy trên mặt đất.

Nhiều Vũ Đình và thư ký trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt tái nhợt như pho tượng.

- Tiêu Hạ, tiểu Hạ đâu, tiểu Hạ thế nào rồi?

Trố mắt thật lâu sau, Nhiều Vũ Đình mới khôi phục tinh thần lại, liên tiếp hỏi.

- Không biết....

Thư ký lắc đầu liên tục, vẻ mặt kinh hãi, không ngừng sợ hãi.

Ngay sau đó, lái xe Tiểu Hạ từ trong rãnh bên đường bò ra, máu chảy khắp mặt, cả người run rẩy. Lại nói tiếp, cũng là anh ta mạng lớn, khi chiếc xe tải kia lao đến, đúng lúc bên cạnh lóe lên một cái, thế nhưng vẫn là ngã vào trong rãnh, ngã thất điên bát đảo, cũng chỉ là bị thương ngoài da, không có trở ngại. Chỉ bị dọa hết vía, tam hồn lục phách chạy mất hơn phân nửa.

Nhiều Vũ Đình cả người đều mềm nhũn, gọi thư kí:

- Điện thoại.....

Thư kí run lấy bấy đưa điện thoại qua cho cô, Nhiều Vũ Đình nhận lấy, lại không gọi 122, cũng không gọi 120, mà trực tiếp gọi cho Giản Tú Hoa.

- Alô, chị

- Vũ Đình, là em hả, chuyện gì? Em, ...em đang ở đâu?

Giản Thanh Tú tựa hồ nghe có chút không đúng, giọng nói của Nhiêu Vũ Đình vẫn chưa hoàn hồn.

- Chị, đừng hỏi nữa, xảy ra tai nạn xe rồi....

Giản Tú Hoa thất kinh kêu lên:

- Hả, ở chỗ nào? Làm sao lại xảy ra tai nạn rồi, có nặng lắm không?

- Không gấp, chị, chị đưa số điện thoại của Tiêu Phàm cho em. Đúng, đúng, em hiện tại cần điện thoại của nó....Được, em nhớ rồi, cảm ơn.

Tiêu Phàm là ở “Hãn Hãi Hào Môn” nhận được điện thoại của Nhiêu Vũ Đình.

Theo như Cơ Khinh Sa đưa ra ý kiến tham khảo cho hẳn, Tiêu Phàm cuối cùng ở Hãn Hãi Hào Môn mua một căn nhà 120m², ba phòng ngủ hai phòng khách, Dịch Thừa Hồng dành cho hẳn sự ưu đãi lớn nhất.

Theo ý của Dịch Thừa Hồng, căn nhà này nên trực tiếp tặng cho Tiêu Phàm, Hơn nữa không kể Tiêu Phàm có phải là đại thiếu gia nhà giàu có hay không, dựa vào sự khách khí của Cơ Khinh Sa đối với Tiêu Phàm, liền có thể nhận lấy ân tình này.

Tuy nhiên Cơ Khinh Sa không có bất kỳ biểu thị nào trên phương diện này, Dịch Thừa Hồng chung quy không dám lỗ mãng.

Thân là tay lão luyện thương trường, Dịch Thừa Hồng cực kỳ hiểu một đạo lí, đó chính là tặng quà cũng cần có quan hệ, quan hệ còn chưa đến mức độ đó, người cho dù ôm núi vàng núi bạc cũng tặng không nổi, ngay cả cửa cũng sờ không đến.

Cơ Khinh Sa một người quan trọng như vậy, có thể để ý một căn nhà của người sao?

Không chọc giận Tiêu đại thiếu gia, võ mông ngựa rồi võ tới đuôi ngựa, cũng là đẹp rồi.(Võ mông ngựa, cách nói ví von, chỉ ý nịnh hót)

Hai ngày này, Tiêu Phàm đều cùng Ager lena bận bịu việc tu sửa nội thất cho căn hộ. Ager lena đặc biệt hưng phấn, giống như tất cả các cô gái rơi vào dòng sông tình ái, đối với việc tu sửa nội thất trong căn hộ đều biểu hiện cực kỳ nhiệt tình, thậm chí ngay cả “tiền riêng” của bản thân đều móc ra, bận trước bận sau, toàn bộ đều tham gia vào hành động tu sửa nội thất.

Tiêu Phàm trước sau vẫn cùng cô làm.

Ít nhất trong ánh mắt bên ngoài, hai người là một đôi.

- Chúng ta đi xem đồ nội thất đi, có được không? Chọn một chiếc giường lớn....

Đánh giá căn phòng ngủ chính đang trống rỗng, Ager lena kéo chặt tay Tiêu Phàm, buột miệng nói ra, bỗng nhiên như ý thức được điều gì, khuôn mặt trắng tinh nhỏ nhắn bỗng trở nên đỏ rực, vội vàng cúi đầu, khẽ cắn chặt đôi môi kiều diễm đỏ mọng, dáng vẻ hoang mang rối loạn, thật khiến cho người yêu mến.

- Được chứ!

Tiêu Phàm xoa xoa mái tóc vàng của cô, khẽ mỉm cười.

Có lẽ đây chính là căn nhà thứ hai có ý nghĩa thật sự của Ager lena. Ngôi nhà của thời thơ ấu cách cô đã quá xa vời, trong ấn tượng đã sớm mờ hồ không rõ.

Tuy rằng Tiêu Phàm rất rõ ràng, tương lai của Ager lena sẽ không bằng phẳng an nhàn như vậy, nhưng ít nhất hiện tại, có thể cho cô một chút vui vẻ. Vì phần vui vẻ này, Tiêu Phàm không bận tâm bỏ ra nhiều tiền, bỏ ra chút thời gian.

Không phải chỉ là do môn quy của Vô Cực Môn hành thiện tích đức, Tiêu Phàm bản tính chính là như vậy.

Chính vào lúc này, điện thoại của Tiêu Phàm reo lên.

- Xin chào?

- Tiêu Phàm sao? Ta là Nhiêu Vũ Đình- Dì Nhiêu.

Tiêu Phàm vội vàng nói:

- Dì Nhiêu!

Nhiêu Vũ Đình cười khổ một tiếng nói:

- Không được tốt. Ta bây giờ đang ở trên đường cao tốc đến Thiết Môn. Vừa rồi xảy ra tai nạn, xe của ta bị đâm bay rồi.....

Tim Tiêu Phàm liền trầm xuống, vội vàng hỏi:

- Dì Nhiêu, những người khác không có xảy ra thương vong chứ?

Về phần an nguy của Nhiêu Vũ Đình, không cần phải hỏi lại, đây không phải đang gọi điện thoại cho hấn sao?

- Lái xe bị thương rồi, bị rơi ở trong rãnh, thế nhưng nhìn tình hình, không phải quá nghiêm trọng.

Nhiêu Vũ Đình đã trấn định lại.

- A, vậy là tốt rồi, cháu một mực đang lo lắng đây.

Những lời này của Tiêu Phàm vẫn là xuất phát từ nội tâm, hẳn giao cho Nhiêu Vũ Đình chiếc nhẫn kia, là báu vật tùy thân đeo trên người của Đại Năng thời Minh, bản thân nó chính là một pháp khí rất đặc biệt, chỉ cần Nhiêu Vũ Đình đeo trên người, nhất định có thể tránh được kiếp nạn lớn. Chỉ có điều những người đồng hành khác, thì không đảm bảo rồi. Hiện tại nghe tin mọi người không sao, Tiêu Phàm tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

-Tiêu Phàm, chiếc chiếc nhẫn kia.....

Nhiêu Vũ Đình bỗng nhiên hạ giọng, giọng điệu cũng trở nên vô cùng chần chừ do dự.

Vừa rồi nếu không phải chiếc nhẫn kia kịp thời “Cảnh báo”, hôm nay quả thật quá nguy hiểm rồi. Đương nhiên, nếu không phải bà bỗng nhiên yêu cầu dừng xe, dường như cũng sẽ không xảy ra tai nạn. Thế nhưng kết hợp với lời nhắc nhở của Tiêu Phàm hai ngày trước với bà, trong lòng Nhiêu Vũ Đình không nghĩ như vậy, Tiêu Phàm tuyệt đối không phải người mù mờ, bằng không làm sao có thể trùng hợp như thế?

Bà không đeo chiếc nhẫn kia, có lẽ xe tải lớn cũng sẽ không đâm phải chiếc xe Audi mà bà đang ngồi, thế nhưng tai nạn xe cộ trên đường cao tốc vô cùng kỳ quái, đương nhiên không chỉ có một loại này. Xe tải lớn không đâm trúng, không có nghĩa là một chuyến đi này của bà có thể bình an vô sự.

- Dì Nhiêu, chiếc nhẫn không cần tìm nữa rồi.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói.

Pháp khí đã chịu nạn thay, tìm thấy cũng chỉ là một đồng ngọc vỡ.

- Vậy, tiếp theo làm thế nào?

Xem ra Nhiêu Vũ Đình thật sự bị dọa hết hồn rồi.

Bà thật sự không dám khẳng định, tiếp theo có xảy ra chuyện không ngờ khác gì hay không.

- Dì Nhiêu, đã không sao rồi, dì yên tâm đi.

- Vậy sao? Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi.....

Nhiêu Vũ Đình thì thảo nói, thở phào một hơi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lời Mời

Chương 157: Lời Mời

Màn đêm buông xuống, hội tư nhân “Hoa Nhài” cũng sáng lên ngọn đèn ấm áp.

Gần đây, loại hội sở tư nhân này đang rất thịnh hành, trở thành nơi tụ hội đầu tiên được lựa chọn của các nhân vật nổi tiếng ở thành Bắc Kinh, nguồn khách hàng từ khách sạn lớn phân luồng qua đây không ít. Khách sạn lớn đem đến cho người ta cảm giác luôn quá chính thống quá trình tự hóa rồi, rất khó tìm được cảm giác ấm áp như ở nhà. Hội sở tư nhân sở dĩ nhanh chóng nổi lên, chính là ở mười phần công phu trên dưới hai chữ “ấm áp”.

Đương nhiên, mức độ sang trọng của trang trí nội thất bên trong cũng không dưới cấp sao của khách sạn lớn.

Hội sở Hoa Nhài trong các hội sở tư nhân ở thành Bắc Kinh là khá có danh tiếng, cũng rất đặc sắc. Đặc sắc lớn nhất của hội sở Hoa Nhài có ba loại, thứ nhất là các loại hoa thơm cỏ lạ đặc biệt nhiều, người sáng lập Hội sở bỏ ra rất nhiều công sức thu thập rất nhiều các cây các hoa có tiếng tăm, trồng ở bên trong hội sở. Có người đùa nói, bên trong hội sở Hoa nhài, cho dù là một cây cỏ bình thường nhất cũng là có lai lịch. Thứ hai là đồ ăn phòng

riêng được làm rất bài bản, tay nghề của đầu bếp không giống người thường. Đặc điểm thứ ba lại càng có ý nghĩa, ở tên của ông chủ hội sở.

Ông chủ của hội sở Hoa Nhài, tên là Chu Đại Thường.

Thật không biết cha của ông ta lúc đầu nào là nghĩ như thế nào, hoặc là thối một cái như thế, sau đó liền hoa mĩ gọi là “Trư Đại Tràng”(ruột của heo, tiếng Trung hai tên này đồng âm với nhau).

Hơn nữa càng làm người ta rơi mắt kính chính là, con trai của Chu Đại Thường gọi là Chu Tiểu Thường.

Nói cách khác, bệnh đầu óc động kinh này là có thể truyền nhiễm, thế hệ này lây sang thế hệ khác. Lại không biết, con trai của Chu Tiểu Thường tương lai lại gọi là gì, lẽ nào lại gọi là “manh tràng” (ruột thừa).

Cha con Chu thị không những là ông chủ của hội sở tư nhân Hoa Nhài, mà còn là đầu bếp chính.

Không uổng công cha con hai người đặt tên “phong cách” như vậy, tay nghề chính là cực kỳ tiêu chuẩn.

Nhiều Vũ Đình là khách quen của hội sở Hoa Nhài, là người có được tấm thẻ kim cương cao cấp nhất. Nhiều Vũ Đình tự mình mời khách ăn cơm, nếu như là bạn bè riêng, bình thường đều là ở hội sở Hoa Nhài. Chỉ có khách công vụ, mới sắp xếp ở khách sạn.

Đi vào hội sở Hoa Nhài, bất kỳ lúc nào đều xuất hiện hoa thơm cỏ lạ, ngửi mùi hoa thơm nhẹ nhẹ sáng khoái.

Giản Tú Hoa không kìm được chặc lưỡi tán thưởng.

- Hội sở này quả thật không tệ.

Hội sở Hoa Nhài thời gian khai trương cũng không quá dài, Giản Tú Hoa cũng là lần đầu tiên tới đây dùng cơm.

Với đại đa số hội sở tư nhân giống nhau, hội sở Hoa Nhài cũng là thi hành chế độ hội viên, không phải là hội viên của hội sở Hoa Nhài, thân phận có cao đến đâu, tiền có nhiều đến đâu, cha con Chu Đại Thường Chu Tiểu Thường vẫn là lượng thứ không tiếp đãi.

Phí hội viên ở hội sở Hoa Nhài nằm trong top batrong các hội sở ở thành Bắc Kinh.

Đối với mức lương bình thường mà nói, phí hội viên một năm ở hội sở Hoa Nhàichính là một con số thiên văn. Tiêu Trạmlàm quan thanh liêm, Giản Tú Hoa cũng không có “kiêm chức”, đơn cử tiền tài mà nói, Giản Tú Hoa trong số nữ chủ nhân nhà quyền quý ở thành Bắc Kinh được xem là “giai cấp vô sản”.

Vụ tai nạn xảy ra thành linh kia, cắt đứt hành trình Thiết Môn của Nhiêu Vũ Đình. Sau khi cảnh sát giao thông tới hiện trường, Nhiêu Vũ Đình đơn giản nói lại một chút tình hình, ngay sau đó quay về Bắc Kinh, lập tức gọi điện thoại cho Giản Tú Hoa, mời hai mẹ con bà và Tiêu Phàm đến hội sở Hoa Nhài dùng cơm tối.

Tại hiện trường vụ tai nạn, Nhiêu Vũ Đình không quan tâm đến sự ngăn cản của cảnh sát giao thông, kiên trì tiến vào trong chiếc xe đã bị hủy không còn chút hình dáng nào, tìm cho ra chiếc nhẫn ngọc bích kia.

Thời điểm nhìn thấy chiếc nhẫn, Nhiêu Vũ Đình lại thêm một lần nữa sửng sốt.

Chiếc nhẫn ngọc vẫn yên tĩnh nằm ở trên ghế sau của chiếc Audi, bể thành hai nửa. Miếng ngọc Phỉ Thúy xanh lục đã biến thành màu lục ảm đạm không ánh sáng.

Nhiều Vũ Đình giật mình không phải là cái này, bà kinh ngạc chính là, chiếc nhẫn ngọc rõ ràng không phải vì va chạm tổn thương mà chính là hoàn toàn từ bên trong chính tề vỡ làm hai mảnh, giống như là chiếc nhẫn tự nứt ra. Va chạm kịch liệt như vậy, không ngờ lại không làm lệch vị trí chiếc nhẫn, vẫn ở trên chỗ ngồi phía sau.

Đương nhiên, cũng có thể giải thích như thế này: lực va đập cực lớn, làm cho chiếc nhẫn bay ra ngoài, ở tấm thành đằng sau ghế trước đâm vỡ thành hai mảnh, trùng hợp thế nào lại bắn về trên ghế sau.

Nhưng đem cả sự việc nối lại với nhau để suy nghĩ, Nhiều Vũ Đình bất luận thế nào đều không tin loại trùng hợp này.

Toàn thân Nhiều Vũ Đình trong nháy mắt chợt truyền đến một cơn lạnh toát.

Đến buổi tối, sự việc đã qua được mười mấy tiếng, Nhiều Vũ Đình hiển nhiên hoàn hồn trở lại, lại khôi phục thành Quản lí trưởng Nhiều phong độ nho nhã, đoan trang cao quý.

Thế nhưng thái độ của bà với Giản Tú Hoa rõ ràng càng thêm thân mật vài phần.

- Chị, đầu bếp lớn của nơi này tay nghề không tệ, rất hợp với khẩu vị của em. Chị sau này có thời gian, có thể thường xuyên đến đây ăn cơm, bọn họ ở đây cũng có làm đẹp đấy.

Nhiều Vũ Đình mỉm cười nói, thuận tay đưa cho Giản Tú Hoa một tấm thẻ.

- Chị, đây là thẻ hội viên của bọn họ.

Giản Tú Hoa giật mình kinh hãi, liên tục khoát tay cự tuyệt, nói:

- Vũ Đình, cái này không thể được, ta không thể cầm tấm thẻ này.

Bà mặc dù là lần đầu tiên đến Hội Sở Hoa Nhài, thế nhưng nhìn thấy dáng điệu này, trong lòng sáng rõ như gương, chi phí của hội sở này tuyệt đối không nhỏ, tấm thẻ hội viên này của Nhiêu Vũ Đình, chỉ sợ giá trị không xa xỉ, ít nhất cũng phải mấy trăm nghìn tệ.

Một ân tình lớn như thế này, không thể tùy tiện cầm.

- Chị, chúng ta chị em bao nhiêu năm rồi, chị còn khách khí thế này với em.

Nhiêu Vũ Đình cười, cứng rắn đem thẻ hội viên nhét vào trong tay Giản Tú Hoa.

Tiêu Phàm liền cười.

Nhiêu Vũ Đình quả nhiên là người phụ nữ mạnh mẽ, so với nữ chủ nhân nhà gia thế bình thường hoàn toàn không giống nhau, tác phong hành sự rõ ràng mười phần là tác phong của giới quan trường. Bà muốn cảm tạ là Tiêu Phàm, thế nhưng Tiêu Phàm không thiếu tiền. Đừng nhìn Tiêu Phàm hai ngày trước nói nhẹ nhàng băng quơ, nói là chút ý mân mê. Thế nhưng một món đồ nhỏ rút ra có thể đổi một chiếc xe Mercedes Benz đem về, tấm thẻ này đưa đến tay Tiêu Phàm, quả thực chính là “của ít lòng nhiều” rồi.

Tặng cho Giản Tú Hoa là thích hợp nhất.

Dù sao bà và Giản Tú Hoa cũng là chị em thân thiết nhiều năm, đối với tình hình của Giản Tú Hoa hiểu biết rất rõ ràng.

- Mẹ, Dì Nhiêu có ý tốt, mẹ cũng không nên từ chối nữa. Tấm thẻ hội viên về sau con sẽ phụ trách nạp tiền.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hắn quan tâm không phải là tấm thẻ hội viên, quan tâm chính là động tác này của Nhiêu Vũ Đình.

Trên ý nghĩa nào đó, Nhiều Vũ Đình có thể đại diện cho lão Phương gia, ít nhất có thể đại diện cho chồng của bà, Chủ nhiệm Phương Lê.

Đây mới chính là mục đích của Tiêu Phàm.

Lực che đậy thiên cơ trên người ông cụ quá nặng, Tiêu Phàm hoàn toàn không có cách nào nhìn ra manh mối nào. Cái này thực ra hiển thị rất rõ ràng ra sự rơi xuống của Tiêu Phàm trên cảnh giới tướng thuật.

Luyện chế “Càn Khôn Đại Hoàn đan” thất bại trong gang tấc, Tiêu Phàm bị thương rất nặng, bất đắc dĩ phải trải qua kiếp nạn hồng trần. Hạo nhiên chân khí tổn thương, hoặc là có thể mượn dùng ngoại lực và các vị thuốc nhanh chóng khôi phục, không cần lâu liền có thể tu lại cảnh giới đại viên mãn. Thế nhưng rốt xuống từ trên cảnh giới thuật pháp, thì không thể dễ dàng tu luyện trở lại như vậy.

Chẳng những cần có thời gian, còn cần cơ duyên nhất định.

Tình hình của ông cụ không chắc chắn, cũng là biểu thị tiền đồ của lão Tiêu gia vẫn là cái chưa biết.

Tiêu Phàm chỉ có thể nhúng tay từ “trình tự bình thường”, ở những năm sinh thời của ông cụ, tận lực làm cho Tiêu gia lớn mạnh và lấy Tiêu gia làm trụ cột thực lực của đại môn phái.

Có thực lực lớn mạnh làm hậu thuẫn, tính toán tuổi thọ của ông cụ không vĩnh viễn, buông tay đi Tây Thiên, lão Tiêu gia cũng có thể ngăn cản được áp lực và ám tiên bất ngờ đâm đến từ các phía.

Lão Phương gia tuyệt đối xứng đáng là thế gia hào môn lỗi lạc.

Nghe con trai nói như vậy, Giản Tú Hoa cũng không từ chối nữa, cười đem tấm thẻ hội viên đặt vào ví đem theo bên người, ánh mắt hướng về phía

Tiêu Phàm, không còn là oán trách của hai ngày trước.

Lộ ra một bộ mặt đầy thể diện!

Nhiều Vũ Đình tính tình tâm cao khí ngạo, Giản Tú Hoa rất rõ ràng. Trong ấn tượng của Giản Tú Hoa, đây vẫn là Nhiều Vũ Đình lần đầu tiên mời ăn bữa cơm.

- Đến đây, chị, Tiêu Phàm, chúng ta vào bên trong ngồi đi.

Phòng ăn của Hội sở Hoa Nhài được thiết kế cổ kính, có sự thướt tha của đình viện Giang Nam, cũng có hương vị của lâm viên hoàng gia, xem là một thể hỗn hợp.

Phương Do Mỹ đi theo sau lưng mẹ, đôi khi liếc về phía Tiêu Phàm. Thế nhưng ánh mắt của tiểu nha đầu có chút cổ quái, mang theo chút trào phúng và hoài nghi nói không ra lời, thậm chí còn có chút chán ghét.

Nhưng lại không biết trong lòng dạ hẹp hòi của cô bérút cục đang nghĩ cái gì.

- Quản lý trưởng Nhiều, chào bà, chào bà!

Một người đàn ông mập mạp tuổi chừng năm mươi tiến lên nghênh tiếp, mặc bộ áo ngắn màu trắng của nhà bếp, cười ha ha chào hỏi Nhiều Vũ Đình.

- Chu Tổng, chào ông!

Nhiều Vũ Đình mỉm cười ứng đối.

Giản Tú Hoa có chút kỳ quái, không hiểu tại sao Nhiều Vũ Đình và một vị đầu bếp béo lại quen thân như thế.

- Chị, vị này chính là Chu tổng, Chu Đại Thường. Hội sở Hoa Nhài là do ông ta mở. Ông đồng thời cũng là đầu bếp đặc biệt bậc một, món do khách quan trọng trong hội sở đặt đều là do Chu tổng đích thân xuống bếp.... Chu tổng, giới thiệu với ông một chút, đây là Chủ nhiệm Giản Giản Tú Hoa, đây là Phó trưởng phòng Tiêu, Tiêu Phàm.

Khi giới thiệu, hiển nhiên là xưng hô chức vụ.

Trong hội sở tư nhân ở thành Bắc Kinh, chức vụ tổng giám đốc, chủ tịch hội đồng quản trị gì đấy, thực tế cũng không nổi tiếng như thế nào, làm cho người ta rất dễ liền đánh đồng bọn họ với “dê béo”. Mà một vị trưởng phòng hành chính lớn của Bắc Kinh lại tuyệt đối được xem là một nhân vật, bao nhiêu chủ tịch hội đồng quản trị, tổng giám đốc đều phải cầu cạnh người ta, nhìn sắc mặt của người ta để hành sự.

- Chào bà, chào bà, Giản chủ nhiệm. Chào ngài, phó trưởng phòng Tiêu. Hoan nghênh đại giá đến hội sở Hoa Nhài, thật vẻ vang cho kẻ hèn này.

Chu Đại Thường vội vã nhún mình chào hỏi Giản Tú Hoa, Tiêu Phàm.

Vị chủ tịch Chu kiêm đầu bếp đặc biệt cấp một này toàn thân đều tròn vo, miệng luôn cười, giống đức Phật Di Lặc, diện mạo cũng tương đối thật thà chất phác. Không khiến cho người ta chán ghét.

Từ lời giới thiệu của Nhiêu Vũ Đình, Chu Đại Thường cũng rất nhạy bén ý thức được, hai vị này tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản. Nhiêu Vũ Đình có hậu thuẫn như thế nào, Chu Đại Thường ít nhiều cũng biết một chút. Rất nhiều khách đến Hội sở Hoa Nhài, đều đối với Nhiêu Vũ Đình cực kỳ cung kính. Hiện tại Nhiêu Vũ Đình gọi Giản Tú Hoa là chị, rõ ràng là một loại tôn xưng nào đó, không hề nghi ngờ, xuất thân của hai vị này không dưới Nhiêu Vũ Đình.

Giản Tú Hoa mỉm cười khách khí đôi câu.

Tiêu Phàm vươn tay, bắt tay Chu Đại Thường một chút.

Chu Đại Thường bàn tay cực kỳ đầy đặn, thịt xếp lớp, thế nhưng so với đại đa số đầu bếp lại không giống nhau. Bàn tay của Chu Đại Thường cực kỳ khô ráo, lại càng không dính mỡ, khi bắt tay, vô cùng trầm ổn có lực, không giống đa số người béo, bắt tay với người khác cảm giác mềm nhũn.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười.

Quả nhiên cũng không phải nhân vật đơn giản.

Dưới sự dẫn đường của Chu Đại Thường, dẫn đám người Nhiêu Vũ Đình tiến vào một phòng ăn riêng, cửa sổ mở ra, ngoài cửa sổ chính là từng khóm từng khóm hoa nhài, đóa hoa nở rộ trắng muốt, hương hoa xông vào mũi, khiến cho người ta tinh thần sảng khoái.

Nhiêu Vũ Đình cũng không nhường Giản Tú Hoa và Tiêu Phàm, trực tiếp chọn vài món ăn.

Bà là khách quen của nơi này, biết món nào là món kinh điển nhất, cũng không cần phải khách khí nữa.

Tối hôm nay vốn dĩ cũng không phải là vì đến dùng cơm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Anh Suy Đoán Một Chút, Khi Nào Thì Tôi Gặp Xui Xẻo?

Chương 158: Anh Suy Đoán Một Chút, Khi Nào Thì Tôi Gặp Xui Xẻo?

Chu Đại Thường đích thân xuống bếp, lấy lại tinh thần, rất nhanh mấy món ăn gia đình đã được đưa lên.

Giản Tú Hoa cười nói:

- Ôi, món trứng gà chiên này thật thơm!

Tất cả đều là món ăn gia đình ngày thường, ngay cả một món ăn cao lương mỹ vị cũng không nhìn thấy.

Nhiều Vũ Đình mỉm cười nói:

- Đến Hội sở Hoa Nhài chính là nhằm vào món ăn gia đình do cha con Chu gia làm, rất bài bản, có thể đem món ăn đơn giản nhất làm ra hương vị tuyệt hảo nhất, đó mới thực là đầu bếp lớn. Giống như đĩa cật heo xào áp chảo này, đầu bếp khác chế biến ra, khiến người khác cảm giác chính là một đĩa cật xào qua lửa. Chu Đại Thường chế biến ra, chính là cật heo xào áp chảo.

Cật heo xào áp chảo, rau thịt xào, trứng chiên.

Đồ ăn như vậy ở khách sạn khác, Nhiều Vũ Đình không bao giờ ăn, càng không chọn món đó. Bà vô cùng chú ý đạo dưỡng sinh, nội tạng động vật rất ít khi ăn. Nhưng ở Hoa Nhài, lại chuyên chọn những món ăn này.

Tiêu Phàm cười nói:

- Thần kỳ trong chỗ tầm thường, mới thật sự là thần kỳ.

- Chính là đạo lí này.

Nhiều Vũ Đình gật gật đầu, lập tức lại cảm thán một tiếng.

- Vũ Phàm, cháu cũng là thật sự thần kỳ.

Tiêu Phàm cười, khoát khoát tay nói:

- Dì Nhiều, quá khen rồi. Mệnh lí tướng học và toán học là giống nhau, đều xem là học vấn của tổ tông, lưu truyền mấy nghìn năm, vẫn luôn là có đạo lí. Một số hiện tượng quả thực tương đối kì diệu, dựa vào trình độ khoa học

của chúng ta hiện nay, rất khó để đưa ra giải thích hợp lí. Thế nhưng không thể biểu thị loại hiện tượng này là mê tín phong kiến, chân tướng vẫn luôn trong quá trình khám phá không ngừng.

Nhiều Vũ Đình nhẹ nhàng gạt đầu, nói:

- Đúng thế, một số chuyện nếu như không thực sự xảy ra bên cạnh bản thân mình, có thể rất nhiều người sẽ không tin, xem ra quan điểm của ta vẫn phải thay đổi một chút.

Phương Do Mỹ liền có chút giật mình liếc mắt nhìn mẹ một cái. Trong trí nhớ của cô, Nhiều Vũ Đình là một người vô cùng “cố chấp”, rất ít người có thể thay đổi quan điểm của mẹ, thậm chí ngay cả cha của Phương Do Mỹ là Phương Lê cũng rất khó làm được. Hiện tại không ngờ ở trước mặt Tiêu Phàm lại có thể nói ra những lời này.

Trước ánh mắt kinh ngạc của con gái, Nhiều Vũ Đình hiển nhiên không thèm quan tâm đến, bưng lên một ly nước trà, nói:

- Chị, Tiêu Phàm, em không thích uống rượu cho lắm, lấy trà thay rượu, chúng ta chạm ly một chút.

Giản Tú Hoa cười nâng ly trà lên, Tiêu Phàm cũng nâng ly trà, mọi người chạm ly một chút, cũng không nói lời nào.

Nhiều Vũ Đình có thể làm được như thế này, đã là vô cùng lợi hại rồi. Ý cảm tạ đều ở trong lời không nói, có những lời không cần thiết phải nói ra, bằng không liền trở nên bình thường rồi.

- A, khoan đừng nói, món trứng chiên này quả thật rất ngon.....

Giản Tú Hoa thử một miếng trứng chiên, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc, tán thưởng.

Nhiều Vũ Đình cười nói:

- Nơi này à, không thể thường xuyên đến, nếu không rất khó khống chế cái miệng, khẩu vị của em đều đã được nuôi dưỡng hư rồi.

Xem như là đánh giá tốt nhất đối với tay nghề của Chu Đại Thường.

Phương Do Mỹ không uống trà, gọi một lon nước ngọt, thỉnh thoảng uống một ngụm, tinh lực vẫn đặt trên điện thoại. Thế nhưng vẫn thừa dịp không ai chú ý, liếc Tiêu Phàm một chút, dường như muốn tìm ra sơ hở của Tiêu Phàm.

Có đánh chết tiểu nha đầu cũng không tin, Tiêu Phàm biết “tiên đoán”, còn có thể tiên đoán cực kì chuẩn.

Tất cả đều là trò xiếc gạt người.

Nếu có thể vạch trần hắn, đó mới thú vị, đến lúc đó, nhìn hắn sẽ là sắc mặt như thế nào. Mẹ cũng thật là, ngày thường anh minh như thế, thế nào lại bị người này lừa gạt. Coi tư thế kia, thật đúng là giả thần giả quỷ, trở thành nhân vật khó lường.

Động tác nhỏ của Phương Do Mỹ, làm sao có thể vượt qua đáy mắt của Tiêu Phàm, chỉ làm như không biết. Lúc này, Tiêu Phàm vẫn là thật sự không rảnh đi cân nhắc tâm tư của cô bé.

- Tiêu Phàm, nói xem, cháu muốn tìm một đối tượng như thế nào?

Nhiều Vũ Đình cười hỏi, mang theo một chút giọng điệu trêu trọc.

Cái này rất bất ngờ, trước mặt văn bối thế gia, Nhiều Vũ Đình thông thường đều cực kỳ coi trọng thể thống.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Dì Nhiêu, chuyện này cháu vẫn chưa nghĩ xong, nói thật với dì, cháu bây giờ vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lí cho việc kết hôn.

- Ủm, lời nói này thật có trình độ, chưa có dự định kết hôn, thế nhưng nói chuyện yêu đương, trò chơi hồng trần vẫn là có thể. Ta nói con trai các người làm sao đều là một ruộc này? Có thể đổi mới một chút không, có trách nhiệm một chút được không?

Không đợi Nhiêu Vũ Đình mở miệng, Phương Do Mỹ liền trợn mắt, rất khinh thường nói, khuôn mặt đều là thần sắc khinh miệt.

Nhiêu Vũ Đình sáng giọng:

- Do Mỹ, lại nói linh tinh, không có tôn ti trật tự gì cả.

- Anh Tiêu Phàm cũng không là học sinh trung học, con nghĩ giống như bạn học của con, là một tiểu nam sinh hay sao?

- Tiểu nam sinh thì làm sao? Tiểu nam sinh chỉ ít đơn thuần, chân thành, sẽ không giả thần.....không lừa gạt người khác.

Phương Do Mỹ một chút cũng không chịu nể mặt mũi, xem bộ dạng, cô vốn dĩ muốn nói “giả thần giả quỷ”. Suy xét đến Giản Tú Hoa đang ngồi, cuối cùng dừng cương trước bờ vực, đem lời nói trong miệng nuốt xuống, đổi lại một câu tính đả kích không mạnh như thế nữa.

Nhiêu Vũ Đình đối với cô con gái bảo bối này cũng thực có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể cười xin lỗi, nói:

- Chị, Tiêu Phàm, chớ để ý nhé, nha đầu này chính là tính cách này, nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện không suy nghĩ.

Giản Tú Hoa rộng lượng nói:

- Không sao, không sao, Tiểu Mỹ vẫn là một đứa trẻ mà, lời trẻ con không kiêng kỵ, không kiêng kỵ.

Vốn dĩ Nhiêu Vũ Đình phê bình cô nói chuyện không có đầu óc, Phương Do Mỹ cực muốn phản bác, nhưng vẫn là e dè mặt mũi của Giản Tú Hoa, khẽ “hừm” một tiếng, lại vùi đầu vào chơi điện thoại.

Trong mắt cô, những món ăn gia đình mà Nhiêu Vũ Đình, Giản Tú Hoa khen không dứt này cũng chỉ tầm thường. Tiểu cô nương ở độ tuổi này như Phương Do Mỹ, rất nhiều người được đặt danh hiệu “thùng cơm”, thế nhưng “thùng cơm” và “háu ăn” là hai chuyện. “Thùng cơm” chú ý số lượng, để ý nếm thử các loại đồ ăn không giống nhau, thế nhưng tuyệt đối không nghiên cứu khẩu vị. Khẩu vị là những người có tuổi hoặc những ẩm thực gia “háu ăn” mới để ý tới.

- Ha ha, chị, Tiêu Phàm vẫn là có chút non trẻ.

Nhiêu Vũ Đình cười nói, tìm cho Tiêu Phàm một lối thoát.

Giản Tú Hoa liền có chút mặt mày ủ rũ nói:

- Ai nói không phải chứ? Tiểu Phàm những năm này đều chỉ chuyên tâm nghiên cứu học vấn, nhân tình thế thái có chút không hiểu....

Tiêu Phàm thầm buồn cười.

Trong miệng của mẹ, những thứ đồ thần thần quỷ quỷ kia bỗng nhiên lại trở thành “học vấn” rồi.

Chuyển biến rất không tệ.

Nói đến cũng là bình thường, học vấn này thế mà lại cứu được Nhiêu Vũ Đình một mạng, vẫn không thể nói là học vấn bình thường, phải là đại học vấn.

Học vẫn có thể cứu người, có thể cứu đời, đương nhiên là đại học vẫn.

- Thế này đi, Tiêu Phàm, Dì Nhiêu cho cháu kỹ lưỡng xem xét một chút, theo ý kiến của mẹ cháu, diện mạo đoan trang, tính cách dịu dàng, ý của cháu như thế nào?

Nhiêu Vũ Đình biểu hiện cực kỳ nhiệt tình.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, nói:

- Được, vậy tất cả đều nhờ cậy dì Nhiêu rồi.

Đối với việc giới thiệu đối tượng, xem mắt như thế này, bản thân Tiêu Phàm hiển nhiên sẽ không thật sự có hứng thú. Có điều nhìn tư thế sốt ruột như ngồi trên đống lửa, hận không thể có cháu bé ngay mai của mẹ, Tiêu Phàm cũng chỉ có thể đồng ý với ý tốt của Nhiêu Vũ Đình.

Dù gì thì có nhìn trúng hay không, có lấy về nhà làm vợ hay không, quyền chủ động là ở trong tay mình.

Nếu đã phải trải qua kiếp hồng trần, phải giúp tổ phụ đưa lão Tiêu gia phát triển lớn mạnh, những việc này vẫn là trốn không nổi. Vòng tròn của thế gia hào môn lớn như vậy, những điều được coi trọng cũng không ngoài chuyện phú quý mãn đường, con đàn cháu đống.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ.

- Chị, tối nay không có kế hoạch gì gấp gáp chứ? Dịch vụ làm tóc làm đẹp của bọn họ ở đây vẫn xem là tốt, hay là chúng ta đi thử.

Dùng cơm xong, Nhiêu Vũ Đình cười đưa ra lời mời.

“Đại ơn cứu mạng” vẫn không thể đơn giản ăn một bữa cơm là xong, Nhiêu Vũ Đình, theo lí biểu hiện càng thêm khách khí một chút. Hơn nữa bà và

Giản Tú Hoa vốn dĩ cũng là bạn thân, những năm này thường xuyên đi làm cùng với nhau.

- Được chứ, vậy thì đi thử một chút.

Giản Tú Hoa hiển nhiên sẽ không chối từ, mặc dù bà ngày thường cũng không quan tâm lắm đến chuyện chính trị, thế nhưng xuất thân thế gia, gả vào nhà quyền quý, mấy chục năm mưa dầm thấm đất, ngộ tính và hiểu biết với chính trị, không phải là thứ mà nữ chủ nhân gia đình bình thường có thể so sánh. Nhìn thấy Tiêu Phàm “trong một câu”, Nhiêu Vũ Đình thái độ thân mật, đương nhiên phải thừa cơ hội này, tiến thêm một bước phát triển cảm tình với Nhiêu Vũ Đình, liên kết Tiêu gia và Phương gia chặt chẽ lại với nhau.

- Tiêu Phàm, cháu có thích đánh bowling không?

Nhiêu Vũ Đình lại hướng về phía Tiêu Phàm hỏi.

- Thích ạ.

Tiêu Phàm hàm ý cười nói.

Kỳ thật hẳn chưa từng chơi bowling, thế nhưng biết quy tắc. Chương giáo chân nhân Vô Cực Môn ngày thường mặc dù chuyên tâm nghiên cứu thuật pháp, chung quy vẫn không phải là ngăn cách với môi trường sinh hoạt, hẳn đồng thời còn là cháu đích tôn trưởng của lão Tiêu gia, một số hoạt động giải trí thế tục, vẫn là có nghe biết đến.

- Vậy được, tiểu Mỹ cũng thích chơi bóng. Hai đứa đi đánh vài hiệp đi. Chúng ta có thể cần tốn chút thời gian.

- Vâng!

Tiêu Phàm vẫn khiêm nhường lễ độ.

- Được, vậy chúng ta đi tới bộ phận chăm sóc sắc đẹp. Trung tâm thể hình ở bên trái, tiểu Mỹ biết đường đi đấy.

- Mẹ, hai người mau đi đi, con đâu phải là trẻ con.

Phương Do Mỹ có chút không kiên nhẫn nói.

- Con không phải trẻ con thì là gì, chẳng lẽ là người lớn sao?

Nhiều Vũ Đình liền trách mắng một câu.

Phương Do Mỹ ưỡn ưỡn ngực, đứng nhìn cô tuổi còn nhỏ, quy mô bộ ngực vẫn là tương đối khả quan, đường cong cao ngất. Ý này chính là nói, mẹ nhìn xem con là trẻ con hay là người lớn?

Nhiều Vũ Đình có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cũng chẳng muốn tiếp tục giáo huấn con bé, cùng với Giản Tú Hoa đi tới bộ phận chăm sóc sắc đẹp.

Mắt thấy hai vị mẫu thân rẽ qua hành lang nhìn không thấy rồi, Phương Do Mỹ lập tức lấy hai tay ôm ngực, trừng đôi mắt to tròn lấp lánh, cười lạnh nói:

- Phó Trưởng phòng Tiêu, anh thật đúng là một đại lưu manh.

Tiêu Phàm làm gì sẽ so đo với tiểu cô nương này? Cười cười nói:

- Đi thôi. Đi chơi bowling thôi.

- Đứng lại.

Tiểu cô nương gào to một tiếng, tiếp tục trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, khắp mặt đều là vẻ mặt không tin tưởng.

Lúc này, cô làm gì có tâm tư đi đánh bowling cái gì chứ?

Tiêu Phàm quả thực đứng lại, trong miệng ngậm ý cười nhìn cô, trong mắt đều là biểu hiện bất đắc dĩ của anh trai dành cho em gái càn quấy.

Phương Do Mỹ tiếp tục hai tay ôm ngực, vây tới vây lui quanh người Tiêu Phàm, đánh giá cao thấp:

- Anh nói xem, anh rốt cuộc là làm thế nào để che đi? Hay vốn dĩ là anh tính kế?

Tiêu Phàm lắc đầu, hơi buồn cười, nói:

- Cái này cũng có thể tính kế ư?

Tính kế cho xe tải trên đường cao tốc đâm bay chiếc Audi của nữ chủ nhân Phương gia.

Thật không biết trong quả đầu dưa của tiểu nha đầu này nghĩ những gì.

Cô bé dường như cũng cảm thấy mình nói lời này có chút ngang ngược vô lí, tròn mắt nhanh như chớp đảo qua đảo lại, nói:

- Được, anh muốn tôi tin tưởng đây là anh tiên đoán, vậy anh tiên đoán một chút, tôi lúc nào sẽ gặp đen đủi?

- Được. Đợi một chút đi đánh Bowling, chú ý dựa bên trái, đừng dựa bên phải, nếu không sẽ bị thương đó.

Tiêu Phàm rất tùy ý nói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Anh Là Yêu Quái

Chương 159: Anh Là Yêu Quái

- Ủm?

Phương Do Mỹ lập tức liền tròn đôi mắt to.

- Anh nói là, một lát nữa tôi sẽ gặp xui xẻo ư?

- Có tôi đi cùng, sẽ không đâu.

Tiêu Phàm mỉm cười nói, giọng điệu lại vô cùng chắc chắn.

- Theo ý này, anh là thần tiên hạ phàm rồi? Vậy anh có biết bay không? Bay một cái cho tôi xem xem, xem anh có từ trên trời rơi xuống hay không?

Phương Do Mỹ không tự chủ được đối với Tiêu Phàm dùng “thuật biện luận trên internet”, trước tiên chính là tự làm chủ, giả thiết ra một khả năng, sau đó dựa vào điểm này, phát huy vô hạn, cuối cùng luận chứng người khác chính là nói hươu nói vượn.

Tiêu Phàm cũng không tức giận, cười nói:

- Có thể chứ. Khi thích hợp, anh sẽ bay cho em xem.

- Anh vô lại.

Mắt thấy Tiêu Phàm luôn không vội vàng, không hấp tấp, không gợn chút sợ hãi, Phương Do Mỹ cũng có chút “bất đắc dĩ” rồi. Biện luận với người khác, sợ nhất chính là gặp đối thủ như Tiêu Phàm, vĩnh viễn không xung đột chính diện với anh, thể hiện rõ một chút cũng không giằng co với anh.

Cãi nhau với người như thế, thật không có sức lực.

“Ý chí chiến đấu” tràn đầy, không tìm thấy chỗ để trút.

- Vậy được, chúng ta bây giờ đi chơi bóng. Tôi quyết đi bên phải, quyết phải xem xem, tôi sẽ gặp xui xẻo như thế nào.

- Được.

Tiêu Phàm vẫn là mỉm cười gật đầu.

- Hừ!

Chiếc mũi nhỏ của cô bé nhếch lên, hai tay giấu ra sau lưng, mười ngón tay đan lại nơi đáy lưng nhỏ xinh, dưới chân mang theo ý nhảy chân sáo, đi thẳng về phía trước, không thèm để ý đến Tiêu Phàm nữa.

Mái tóc đen nhánh, giống như làn sóng cuộn lên nhấp nhô,phập phồng.

Cô bé quả thật rất xinh đẹp, bất kể diện mạo, dáng người đều là tiểu mỹ nhân xếp hàng top một, chỉ là tính cách có chút “không chính thống”.

Tiêu Phàm cười cười, vô thanh vô tức theo sát ở phía sau cô.

Phương Do Mỹ miệng tuy nói cứng, giống như hoàn toàn không tin vào “tiên đoán” của Tiêu Phàm, khẳng khẳng đi bên con đường nhỏ phía bên phải. Tuy nhiên trong đôi mắt to lại tràn đầy cảm giác, không kìm được quét mắt nhìn hết thấy xung quanh một lượt. Sợ có thứ gì từ trong khóm hoa bên đường “vù” một cái xông ra, khiến bản thân té vào đó.

Bóng đêm dần sâu, hai bên con đường mòn trong không gian rừng bên trong hội sở Hoa Nhài, hoa và cây cảnh xum xuê, theo gió vờn xào xạc. Dưới ánh đèn mờ ảo, biến ảo thành các hình dạng không giống nhau, bốn phía yên tĩnh, trong lòng Phương Do Mỹ thực sự có chút sợ hãi.

Cô bé không sợ cái khác, cô sợ ma.

Rốt cục, quán Bowling đang ở trong tầm mắt, nhìn thấy ánh đèn huy hoàng trước cửa và lớp sàn xi măng rộng mở sáng tỏ trước mặt, tiểu nha đầu âm thầm thở phào một cái. Đến cửa của quán bowling, Phương Do Mỹ mãnh liệt xoay người lại, lại bị dọa cho một trận.

Tiêu Phàm là đi đằng sau lưng cô, cách xa nhau không đến một mét.

Suốt quãng đường tiểu nha đầu chỉ chăm chăm về phía trước, tuyệt đối không nhìn về phía sau, đỡ phải làm cho tên kia cảm thấy mình đang đợi hăn. Cảm giác, Tiêu Phàm cách cô có chút xa, không ngờ lại dính sát ngay phía sau lưng.

- Anh, cái người này, sao lại thế này? Tuổi mèo sao, đi đường một chút tiếng động cũng không có.

Phương Do Mỹ lập tức rất tức giận.

Thiếu chút nữa dọa chết mình rồi.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, không lên tiếng.

Phương Do Mỹ bĩu môi, rất khinh thường nói:

- Này, thế nào vậy? Tôi hiện tại không phải tốt sao? Đều nói anh đang lừa người, anh chính là đại lừa....

- Cẩn thận!

Tiêu Phàm bỗng nhiên nói, tay đưa ra, cô bé vẫn chưa kịp định thần, bàn tay nhỏ xinh liền bị một bàn tay to lớn mà ấm áp nắm chặt lấy, lập tức một cỗ lực mạnh truyền đến, thân mình bé nhỏ mềm mại không tự chủ được ngã nhào vào lồng ngực của Tiêu Phàm.

- A, anh làm gì vậy?

Cô bé hét rầm lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, phía bên trên cửa lớn của quán bowling rơi xuống một vật đen đen, “păng” một tiếng, rơi vỡ nát bên chân của

Phương Do Mỹ, gồm sứ và bùn đất xung quanh vấy ra.

Phương Do Mỹ vội vàng không kịp chuẩn bị, lại là một tiếng thét chói tai, lập tức chui vào ngực của Tiêu Phàm. Thân mình nhỏ bé yếu kiêu, mềm mại mà có đàn hồi, mùi thơm xông vào mũi.

- Nói rồi, phải đi bên trái, đừng đi bên phải.

Tiêu Phàm hạ giọng nói.

Trấn tĩnh hồn phách, Phương Do Mỹ mới phát hiện, cái vật đen đen rơi xuống kia là một chậu hoa. Bên trên cửa chính của quán Bowling cũng đặt một dây hoa cỏ, chậu hoa này liền rớt xuống. Nếu như không phải Tiêu Phàm sớm đã có chuẩn bị, Phương Do Mỹ cũng sẽ bị đập vừa vặn.

Nhân viên bảo vệ của quán nghe thấy âm thanh, chạy tới, vừa nhìn thấy tình hình này, liên tục không ngừng xin lỗi hai người.

- Sao lại thế này? Các người làm thế nào vậy, thiếu chút nữa đập chết tôi rồi!

Phương Do Mỹ phần nộ kêu lên, nhìn lên, cô bé này quả thật rất tức giận.

Bị dọa một trận là một chuyện khác, mấu chốt là ở chỗ lại bị Tiêu Phàm “che mắt” đúng rồi, tiểu nha đầu thực không có mặt mũi.

- Rất xin lỗi, rất xin lỗi....

Nhân viên bảo vệ liên tục nói xin lỗi.

Có thể đến Hoa Nhài tiêu tiền, mỗi một người đều không đơn giản, không phải là cao quan thì là cường hào, không thì là con cái nhà giàu mới nổi. Những tiểu thư công tử này quả thật đặc tội không nổi, huống hồ đây vốn dĩ cũng là vấn đề của hội sở.

- Hừ!

Ngay sau đó, Phương Do Mỹ mới ý thức được chính mình vẫn đang rúc vào trong ngực của Tiêu Phàm, lập tức xấu hổ đến mức đỏ bừng mặt, liền tức khắc dùng sức uốn cái eo, giãy dụa đi ra, không hề bốc hỏa với nhân viên bảo vệ nữa, nổi giận dùng dùng nhìn thẳng Tiêu Phàm.

Giống như tất cả ở đây đều là lỗi của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng không để ý đến lửa giận của cô bé, an ủi nhân viên bảo vệ đang hoảng sợ đôi câu, chậm rãi đi vào quán Bowling.

- Được, tôi xem anh có phải thần tiên hay không!

Ngơ ngẩn nhìn bóng lưng không nhanh không chậm của Tiêu Phàm, Phương Do Mỹ nhẹ nhàng đá một chân, lăm bắm một câu, chật chẽ đi theo sau.

Quán Bowling của hội sở Hoa Nhài khá “mini”, chỉ có tám đường bóng. Rốt cuộc chỗ đánh bóng chỉ là một bộ phận tạo thành khu tập thể hình mà thôi. Tương đối mà nói, bowling đối với thể lực yêu cầu rất cao, bình thường người giàu có quen sống an nhàn sung sướng, thật đúng là không thể chơi nhiều. Nếu khỏe mạnh, cả người đau nhức phải vài ngày mới có thể giảm được, dư vị đó quả thực không dễ chịu.

Lúc này đang chơi bóng trong quán bowling, cũng có mười mấy người, phân thành bốn nhóm, chiếm bốn đường bóng, “cạch, tang, cạch, tang”, đánh với khí thế ngất trời.

- Đi, chúng ta chơi bóng, anh có biết chơi không?

Phương Do Mỹ đi lên cầm một trái bóng nặng 8 pound màu hồng. Cô vóc dáng cao gầy, dù sao tuổi còn nhỏ, lại là con gái, thể lực hiển nhiên sẽ không thể so sánh với đàn ông đã trưởng thành.

Thế nhưng cô bé hoài nghi Tiêu Phàm, quả thực không phải không có lí. Tiêu Phàm nhìn lên quả thực rất nhã nhặn, sắc mặt tái nhợt, ần ần mang theo thần sắc có bệnh, một chút cũng không giống dáng vẻ thường xuyên luyện tập.

- Tôi hiểu quy tắc, chưa từng chơi qua.

Tiêu Phàm đúng sự thật mà nói.

- Vậy à, vậy tôi dạy cho anh nhé. Nhìn này, là cầm bóng như thế này, dùng ngón giữa và ngón áp út, không cần dùng ngón trỏ, ngón trỏ không đủ lực nà, chính là như vậy.

Cô bé miệng nói tay làm, chạy lấy đà vài bước, rất tự nhiên, phóng khoáng đưa bóng trong tay ném ra ngoài, tư thế thật vô cùng diễm lệ.

“Cạch- tang “ một tiếng, đánh ngã tám cái bình.

Trên màn hình điện tử hiển thị tám điểm.

Phương Do Mỹ lần thứ hai đánh bóng, lại đánh ngã thêm một chiếc bình, được chín điểm.

- Thấy chưa? Chính là chơi như vậy đó, quy tắc ghi điểm cũng rất đơn giản, nhìn một cái là biết rồi....Đến đây, anh thử xem, anh dùng loại 12 pound, không, dùng loại 10 pound đi.

Phương Do Mỹ cũng là có ý tốt, lo bóng 12 pound Tiêu Phàm căn bản ném không được.

Tiêu Phàm cũng không phân bì, nhận lấy bóng xanh 10 pound, học theo dáng vẻ của Phương Do Mỹ, chạy lấy đà vài bước, ném bóng ra, kết quả bóng trực tiếp lăn vào đường máng bên cạnh.

Ăn zê-rô.

Phương Do Mỹ cười khanh khách:

- Hóa ra anh đúng thật là gà mờ, không biết chơi thì thôi, chúng ta có thể đi chơi cái khác, đánh cầu lông, tennis đều được.

Tiêu Phàm cười nói:

- Bình thường đều là học mới biết, không phải sinh ra đã biết, cái này cũng không khó học.

- Được, chính là lời này, chúng ta học trước một ván, sau khi học xong, chúng ta đấu một chút.

- Được.

Đối với những chuyện không cần gấp gáp, Tiêu Phàm trước sau đều là một loại thái độ hiền hòa này.

Vô Cực Môn mặc dù với truyền thừa chính đạo của tông môn có chút không giống nhau, nhưng giáo lí tu tâm dưỡng tính giúp người làm việc tốt cơ bản là thống nhất.

- Tiểu Mỹ, em thời gian này chú ý một chút, ở trường đừng nên cãi nhau với người khác.

Tiêu Phàm một bên đập bowling, một bên thuận miệng nói.

- A, stop, anh lại muốn lòe tôi nữa hả?

Phương Do Mỹ trừng đôi mắt to, đầy vẻ cảnh giác nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, quả nhiên không nhiều lời nữa.

Bên trên hai má của Phương Do Mỹ, một đường vân vàng kéo dài đến trong miệng, trong thời gian sắp tới sẽ dính vào chuyện ăn nói, góc mắt phải hơi mang theo sát khí, chủ thương tổn, thế nhưng vấn đề không quá nghiêm trọng, Tiêu Phàm cũng không quá gấp gáp.

Chỉ là cô gái được chiều chuộng như Phương Do Mỹ. cứ coi như là rách một chút da, nghĩ đến cũng sẽ rất không thoải mái.

Tiêu Phàm ngậm miệng lại, Phương Do Mỹ lại không chịu yên tĩnh, con mắt đen láy tròn vo chuyển động một chút, bỗng nhiên cười hì hì nói:

- Hay là thế này đi, chúng ta đấu một trận. Nếu như anh thắng, tôi liền thừa nhận những điều anh nói có lí. Nếu như tôi thắng, anh phải thừa nhận mình là nói hươu nói vượn, lừa phỉnh người khác, được không?

Logic này thực cổ quái, rất tốt, rất vĩ đại.

Mệnh lí tướng thuật và thi đấu bowling thắng thua lại có thể kéo quan hệ với nhau sao?

Ai ngờ Tiêu Phàm vẫn là cười gật đầu, nói một tiếng:

- Được.

Phương Do Mỹ liền nổi hứng lên, con gà mờ nàyđâu phải là đối thủ của Phương tiểu thư chứ?

Quả nhiên, Phương tiểu thư ván đầu tiên liền ra tay không tầm thường, ngay tức khắc liền nhếch cái mũi nhỏ lên, đặc ý nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười, chọn một quả bóng nặng 16 pound.

Phương Do Mỹ lập tức kêu lên:

-A, a , anh cẩn thận một chút, cái đó là 16 pound đó, anh đánh nổi sao?

Khi luyện tập, Tiêu Phàm luôn luôn đánh bóng đều là bóng nhẹ 10 pound.

- Thử xem một chút.

Tiêu Phàm mỉm cười, chạy lấy đà, bóng ra tay, đập vào xoáy mà thẳng tiến lên, đều trúng.

- Nà, vận may rất tốt nha, xem tôi đây!

Kỹ thuật đánh bóng của cô bé quả thật không tệ, lại đánh được chín điểm.

Tiêu Phàm vẫn là bóng nặng 16 pound, vẫn là đều trúng.

Phương Do Mỹ mở to mắt nhìn, vận may này cũng tốt thái quá rồi, hai phát đều trúng hết.

Ai biết tiếp theo đó còn có chuyện gì càng tà đạo hơn.

Lần thứ ba đều trúng.

Lần thứ tư đều trúng.

Khi đánh đến phát thứ sáu đều trúng, các khách khác của quán bowling, thậm chí cả nhân viên làm việc đều kinh động, dồn dập bỏ trái bóng của mình, chạy đến đường bóng số năm xem náo nhiệt.

Đều trúng!

Đều trúng!

Đều trúng!

Tổng cộng mười hai lần đều trúng.

Khi màn hình điện tử hiển thị ra con số tối đa ba trăm điểm, tất cả mọi người đều ngây ngời, mở to miệng, không khép lại được.

Quán bowling trong hội sở Hoa Nhài trước nay chưa từng có người đánh quá ba trăm điểm. Thành tích này, xem như có trong trận đấu quốc tế, cũng tuyệt đối là quán quân, bởi vì không có khả năng có số điểm cao hơn thế này nữa.

- Anh, anh, anh là yêu quái!

Phương Do Mỹ chợt hét rầm lên.

Mọi người không kìm lòng được liên tục gật đầu, chỉ cảm thấy lời này của tiểu cô nương rất được lòng ta.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Có Loại Chuyện Này Sao?

Chương 160: Có Loại Chuyện Này Sao?

Giản Tú Hoa và Nhiêu Vũ Đình làm đẹp xong, thần thái hồng hào đi ra, Tiêu Phàm đang cùng hai người đàn ông nói chuyện phiếm.

Người đàn ông có tuổi tác lớn, hơn bốn mươi tuổi, sống lưng rất thẳng, tuy rằng mặc thường phục, nhưng trên tóc có một “đai”, vừa nhìn đã biết chính là thường xuyên đội mũ, thần thái phong độ cũng giống một nhân vật có quyền lực.

Vị trẻ tuổi kia, lại là một người mới khoảng hai mươi tuổi, ăn mặc quần áo khá mộc mạc, mỉm cười đứng ở một bên, nghe Tiêu Phàm và người đàn ông tuổi kia nói chuyện, không hề nói xen vào. Phương Do Mỹ lại là đứng ở nơi cách xa một chút, ngoài dự đoán của mọi người chính là, cô bé lại không hề

chơi điện thoại, mà có rất nhiều hứng thú nhìn Tiêu Phàm, nhìn không ngừng, dường như đang tiến hành nghiên cứu cái gì đó.

Nhìn thấy Giản Tú Hoa và Nhiêu Vũ Đình, người đàn ông trung niên liền vội vàng tiến lên phía trước, vẻ mặt tươi cười.

- Chủ nhiệm Giản, Quản lý trưởng Nhiêu.

Giản Tú Hoa cảm thấy kinh ngạc:

- Cục trưởng Quế.

Người đàn ông trung niên này chính là cha của Tiểu Quế Tử, Phó Cục trưởng cục thành phố Bắc Kinh, Quế Thanh Thu.

- Chủ nhiệm Giản, tôi là Quế Thanh Thu.

Nhiêu Vũ Đình sòng mắt lưu chuyển, mỉm cười hỏi:

- Phó Cục trưởng Quế, ông là hội viên của hội sở Hoa Nhài ư?

Bố chồng của Nhiêu Vũ Đình cũng là đại lão của hệ thống chính pháp, ông xã Phương Lê trước mắt cũng đang làm việc ở Ủy ban chính trị pháp luật. Quế Thanh Thu là Phó Cục Trưởng xếp tên hàng đầu của thành phố Bắc Kinh, Nhiêu Vũ Đình hiển nhiên cũng là có quen biết.

Quế Thanh Thu vội vàng đáp:

- Quản lý trưởng Nhiêu, tôi không phải là hội viên của Hoa Nhài, đi cùng với mấy người bạn đến đây ăn bữa cơm, vừa hay gặp Phó trưởng phòng Tiêu, liền hàn huyên một hồi.

-Ồ, là vậy à. Phó Cục trưởng Quế và Tiêu Phàm là bằng hữu ư?

- Phải rồi, phải rồi, Quản lý trưởng Nhiêu.

Đối với Nhiêu Vũ Đình, Quế Thanh Thu cực kỳ tôn trọng.

Trên thực tế, ông cũng không phải là ngẫu nhiên gặp Tiêu Phàm ở chỗ này, mà là nhận được điện thoại của Tiêu Phàm, đặc biệt chạy tới đây. Tiêu Phàm cần ông chọn thời điểm thích hợp, lộ diện trước mặt Nhiêu Vũ Đình.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

- Được, được, vậy mọi người tiếp tục nói chuyện đi, tôi xin phép.

Nhiêu Vũ Đình không có nói chuyện nhiều với Quế Thanh Thu, ra hiệu với Phương Do Mỹ một chút, liền nói với Giản Tú Hoa:

- Chị, chị cùng về với Tiêu Phàm, hay là em đưa chị về nhà trước?

Giản Tú Hoa cười nói:

- Chúng ta cùng đi đi, cũng không sớm nữa, lão Tiêu một mình ở nhà, ta cũng không yên tâm.

- Được, vậy em đưa chị về trước. Tiêu Phàm, dì Nhiêu xem xét đối tượng cho cháu, nếu như thành rồi, cháu phải mời dì Nhiêu uống rượu mừng đó.

Nhiêu Vũ Đình cười nói, giọng điệu vô cùng tùy ý.

- Đó là đương nhiên rồi, quên ai cũng không thể quên dì là bà mối chứ!

Tiêu Phàm cũng mỉm cười đáp.

Nhiêu Vũ Đình và Quế Thanh Thu bắt tay một chút, cùng với Giản Tú Hoa, dẫn theo Phương Do Mỹ đi ra ngoài.

Phương Do Mỹ nghiêng đầu sang phía Tiêu Phàm làm mặt quỷ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhúc nhích, dường như nói thầm câu gì, người khác nghe không hiểu, Tiêu Phàm lại nghe thấy rất rõ ràng.

- Yêu quái!

Cô bé nói thầm đúng là hai chữ này.

Một con gà mờ vừa mới học đánh bowling, lần đầu không chính thức thi đấu, đã chơi được tối đa ba trăm điểm, không phải là yêu quái thì là cái gì? Cho dù là vận động viên chuyên nghiệp cấp quán quân thế giới, cũng rất khó chơi được một thành tích ngang ngược như vậy.

Cả mười hai lần đều trúng, không chỉ đều là do vận may.

Thế nhưng tiểu nha đầu làm mặt quỷ phía trước, lăm bằm “yêu quái” ở phía sau, cảm giác quan sát của cô với Tiêu Phàm dường như lại xảy ra một biến hóa rất kỳ diệu nào đó.

Tiêu Phàm cười lắc đầu.

Cô bé có tin hắn hay không cũng không sao cả, chỉ cần Nhiêu Vũ Đình tin tưởng là được rồi.

Nhìn theo ba người rời đi, Tiểu Quế Tử nhảy lên cao, giơ ngón tay cái lên với Tiêu Phàm:

- Hi đại ca, anh thật trâu bò, em đối với anh quả thật là bội phục sát đất.

Thực ra mấy hôm trước Tiểu Quế Tử gọi điện thoại cho Tiêu Phàm, cũng là ôm tâm thái liều thử một lần. Cậu và em trai của Tiêu Phàm là Tiêu Thiên là anh em bang hội, không có nghĩa Tiêu gia sẽ vì cái này mà vươn tay ra viện trợ với cha của cậu, ngựa chết cũng làm thành ngựa sống, hoặc là có một tia hy vọng cũng chưa biết chừng.

- Không ngờ đại ca nhanh như thế đã có “hồi đáp”, còn không phải là cách nói linh tinh lập lờ đại loại như có lẽ, có khả năng, mà gọn gàng dứt khoát dẫn cha của cậu đến trước mặt Nhiêu Vũ Đình.

Nữ chủ nhân thế gia thuộc loại phụ nữ mạnh mẽ như Nhiêu Vũ Đình có lẽ nào không hiểu được dụng ý trong hành động này của Tiêu Phàm? Mặc dù không có bất kỳ biểu thị nào, thế nhưng đây không phải là mấu chốt, mấu chốt chính là động tác này của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nếu như không có vài phần nắm chắc, làm sao có thể lỗ mãng, hấp tấp để Quế Thanh Thu xuất hiện trước mặt Nhiêu Vũ Đình chứ?

Rất dễ bị hiểu lầm.

Tiểu Quế Tử và Tiêu Phàm tuy rằng số lần giao tiếp vẫn chưa nhiều, song đối với năng lực và sự phóng khoáng của Tiêu Phàm, đã nhận thức cực kỳ rõ ràng. Cho đến tận hôm nay, Tiểu Quế Tử vẫn chưa từng nhìn thấy Tiêu Phàm làm những việc mà không có nắm chắc.

- Phó Trưởng phòng Tiêu, cảm ơn!

Quế Thanh Thu cũng là lời nói từ đáy lòng.

Ông hiển nhiên không thể như Tiểu Quế Tử gọi Tiêu Phàm là “đại ca” hay là “đại thiếu gia”, mà là xưng hô chức vụ của Tiêu Phàm. Đường đường là Phó Cục trưởng Cục thành phố Bắc Kinh, nhất định phải làm cho có thể thống.

Tiêu Phàm mỉm cười xua tay, nói:

- Chú Quế, đừng khách khí. Chú Quế làm việc trong cục thời gian tương đối dài, ý kiến cá nhân của cháu, đi vào Bộ công tác một thời gian cũng tốt.

Phó Cục trưởng Cục thành phố Bắc Kinh xưa nay đều là kiêm chức Ủy viên thường vụ Thành ủy thành phố, được coi là nhân vật chính trị. Quế Thanh Thu lại là một lãnh đạo nghiệp vụ. Đây chính là sự khác biệt giữa chức vụ

chính và phụ. Quế Thanh Thu muốn trong Cục thành phố càng tiến thêm một bước, khó khăn quá lớn, gần như không có khả năng.

Điều đi làm việc ở Bộ, thực ra là một lựa chọn không tệ, mấu chốt là ở chỗ, sau khi đi vào Bộ, sẽ sắp xếp như thế nào.

Quế Thanh Thu vội vàng nói:

- Ý kiến này của Phó trưởng phòng Tiêu hoàn toàn chính xác, ta cũng là nghĩ như thế. Bất kể đi đâu đều là công việc yêu cầu, ta kiên quyết phục tùng sự sắp xếp của tổ chức, chỉ cần có việc để làm, không nhàn rỗi là được rồi.

- Lãnh đạo bên trong Bộ khẳng định cũng sẽ xem xét mới dùng.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

- Đúng vậy, đúng vậy, lãnh đạo đều có suy xét.

Với thế mạnh trong hệ thống chính pháp của lão Phương gia, cùng với vị trí hiện nay của Phương Lê, nói đề bạt Quế Thanh Thu, hiển nhiên không phải đơn giản như vậy. Thế nhưng chỉ là giành giúp ông một chức vụ có thực quyền bên trong bộ, độ khó sẽ nhỏ đi nhiều rồi.

- Phó Trưởng phòng Tiêu, Quế Văn Minh vẫn còn trẻ, nếu như nó có chỗ nào làm không đúng, mong Phó trưởng phòng Tiêu nhất định phải giáo giục phê bình nhiều hơn với nó. Nếu như không nghe lời, Phó trưởng phòng Tiêu cứ tùy ý gọi điện thoại cho ta, ta sẽ giáo huấn nó.

Quế Văn Minh chính là tên khai sinh của Tiểu Quế Tử.

- Cha, xem cha nói kìa. Chỉ cần là lời của đại ca nói, con đều nghe từng câu, nhớ kỹ từng chữ.

Tiểu Quế Tử ở một bên liền nói.

Tiêu Phàm cười mà không nói.

Tiểu Quế Tử chung quy vẫn là trẻ tuổi một chút, nghe lời nói nghe không được thấu triệt như thế. Trọng điểm những lời này của Quế Thanh Thu, căn bản không phải là nói Tiểu Quế Tử cậu ta, trọng điểm là câu nói “ Phó trưởng phòng Tiêu cứ tùy ý gọi điện thoại cho ta”.

Quế Thanh Thu chẳng khác gì đang “biểu thị lòng thành” với Tiêu Phàm, hoặc là toàn bộ Tiêu gia. Chỉ cần chuyện này ta được như nguyện, sau này bất kể là chuyện gì, phạm là dùng đến Quế Thanh Thu ta, Phó trưởng phòng Tiêu ngài gọi một cú điện thoại là được rồi, ta sẽ cố gắng làm hết sức.

Bên này đang trò chuyện, Nhiêu Vũ Đình đã đích thân tiễn Giản Tú Hoa về tận cửa nhà.

Giản Tú Hoa mời mẹ con Nhiêu Vũ Đình vào trong nhà ngồi một chút, Nhiêu Vũ Đình cười khéo léo từ chối, lấy lí do thời gian quá muộn, lái xe rời khỏi khu ký túc xá của cán bộ viên chức.

Giản Tú Hoa tự mở cửa nhà đi vào, cảm thấy hơi bất ngờ.

Tiêu Trạ không ở trong thư phòng làm việc, mà là chằm một điều thuốc, đi qua đi lại ở phòng khách, giống như là đang suy nghĩ vấn đề gì quan trọng, lại giống như vận động một chút, hoạt động gân cốt.

- Về rồi à?

Tiêu Trạ nhìn thấy vợ, nhàn nhạt lên tiếng.

- Về rồi!

Giản Tú Hoa vẽ mặt hồng nhuận, nhìn qua vẻ mặt có chút phẫn chấn.

- Lão Tiêu, nói cho anh nghe chuyện này.

Tiêu Trạm liền dừng bước, giống như tiếp thu nhìn về phía Gản Tú Hoa.

- Chuyện điều động công tác của Quế Thanh Thu, anh biết rồi chứ? Khi đó tiểu Phàm nói, chuyện này do nó đi giải quyết, em còn lo là nó khoác lác chứ, bây giờ anh đoán thế nào?

- Thế nào?

Tiêu Trạm thuận miệng hỏi ngược lại.

- Haiz, tiểu Phàm quả thật giải quyết xong chuyện này rồi.

- Ồ, nó giải quyết thế nào?

Tiêu Trạm lập tức hứng thú, truy hỏi một câu

- Cứ như vậy giải quyết thôi. Nó trực tiếp tìm Nhiêu Vũ Đình của lão Phương gia, chính là vừa rồi, dẫn Quế Thanh Thu đến trước mặt Nhiêu Vũ Đình rồi. Em xem chừng, Nhiêu Vũ Đình khẳng định sẽ giúp đỡ đấy.

Giản Tú Hoa nói xong, thật sự hưng phấn.

Tiêu Trạm càng thêm kinh ngạc, hơi khó tin, nói:

- Tiêu Phàm trực tiếp dẫn Quế Thanh Thu tới trước mặt Nhiêu Vũ Đình ư? Người ta dựa vào cái gì mà giúp đỡ nó?

- Chỉ dựa vào bản lĩnh thật sự của con trai anh, chuyện ở đây, ngoạn mục lắm, em nói cho anh biết nhé, lão Tiêu, sự việc trải qua là thế này này.....

Giản Tú Hoa kể toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối một lần cặn kẽ.

- Cái gì?

Tiêu Trạm cũng chấn động.

- Em nói là, tai nạn xe cộ xảy ra trên đường cao tốc kia, Tiêu Phàm sớm đã dự liệu được ư?

Với thân phận của Nhiêu Vũ Đình, bỗng nhiên trên đường cao tốc xảy ra sự cố bất ngờ, hiển nhiên sớm đã lan truyền khắp hào môn thế gia trong thành Bắc Kinh với tốc độ nhanh nhất, Tiêu Trạm cũng đã nghe đến hồi báo như vậy rồi.

- Còn không phải sao? Em nói với anh, khi đó em cũng chưa hoàn toàn tin tưởng, còn nói tiểu Phàm không nên nói linh tinh. Ai biết nó lại tiên đoán chính xác như thế, Nhiêu Vũ Đình vốn dĩ cũng không tin, qua chuyện này đã triệt để tin rồi.

Giản Tú Hoa nói xong, liền có chút đắc ý.

Tiêu Phàm là bà sinh đây, nhà mình có đứa con lợi hại như vậy, có người mẹ nào lại không vui?

Hai hàng lông mày của Tiêu Trạm gắt gao nhú chặt lại, cho thấy nhất thời rất khó tiếp nhận sự giải thích như vậy.

Hoàn toàn đảo điên thế giới quan của Tiêu Trạm.

- Lão Tiêu, xem ra chúng ta trước đây đối với con nó có chút hiểu lầm rồi. Tiểu Phàm chuyên môn nghiên cứu học vấn như vậy, quả thực có chỗ thần kỳ, khó trách cha nhắc nhở anh, có chuyện có thể bàn bạc với tiểu Phàm, thì ra đạo lý là ở đây. Theo như vậy, tiểu Phàm xác thực có thể giúp đỡ cho anh. Lão Tiêu, em cảm thấy cha nói mười phần chính xác, chúng ta sau này phải

thay đổi quan niệm rồi, nhất là anh, không nên hơi một tí là đi giáo huấn, con đều sợ anh rồi. Chúng ta là người một nhà, tục ngữ nói rất hay, đánh hổ phải dựa vào anh em, ra chiến trường dựa vào phụ tử, em chính là cảm thấy, con chúng ta đều trưởng thành rồi.

Giản Tú Hoa rất thành khẩn nói.

Từ trước đến nay, giữa cha con họ kết nối giao lưu quá ít. Nhất là Tiêu Thiên, nhìn thấy Tiêu Trạm giống như chuột nhìn thấy mèo vậy. Tình hình này, Giản Tú Hoa nhìn ở trong mắt, chỉ có thể âm thầm sốt ruột.

Tiêu Trạm không lên tiếng, chậm rãi đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, lại thêm một lần nữa nhú chặt đôi lông mày.

Không nghi ngờ chút nào, những lời này của vợ Tiêu Trạm đều đã nghe lọt rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Địch Trong Tối, Ta Ngoài Sáng

Chương 161: Địch Trong Tối, Ta Ngoài Sáng

Quế Thanh Thu và Tiểu Quế Tử đi rồi, Tiêu Phàm rời khỏi Hội sở hoa nhài. Nhưng hắn không vội vàng trở về Chỉ Thủy Quan, mà chạy xe tới một hẻm nhỏ cách chỗ ở của ông cụ không xa. Dừng xe ở một nơi hẻo lánh, đi bộ từ từ vào tứ hợp viện.

Người mở cửa cho Tiêu Phàm chính là Hà Tứ.

Là đồ đệ thứ tư của Văn Nhị thái gia, là Hà Tứ ca cước quyền tinh thông.

Văn Thiên sống ở đây.

- Sư thúc!

Hà Tứ nhìn thấy Tiêu Phàm, vội vàng cúi người cung kính gọi hân.

Xét về tuổi, Hà Tứ lớn hơn Tiêu Phàm 10 mấy tuổi, nhưng gọi sư thúc lại là tự nguyên kê. Trước khi giao đấu với Tân Lâm, Hà Tứ rất tự tin với công phu quyền cước của mình. Ai biết được cao thủ đứng đầu ở ngay trước mặt, thậm chí không đỡ nổi một chiêu.

Tân Lâm vẫn chỉ là một tiểu nha đầu của tiểu sư thúc.

Có thể nghĩ võ công của tiểu sư thúc rất cao.

Về phân trình độ trên tướng mệnh, càng không cần nói. Hà Tứ không đủ để nói là đệ tử đích truyền của Vô Cực Môn, nhiều nhất chỉ xem như là vòng ngoài. Văn Nhị thái gia vẫn chưa chính thức thu nhận anh ta vào Vô Cực Môn, tướng thuật mệnh lý liên quan, ngoài Văn Tư Viễn ra, năm đệ tử khác chỉ học được chút công phu. Nhưng đối với thầy tướng bình thường mà nói, cũng coi như là rất lợi hại.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

- Sư thúc, mời người theo con, sư phụ đang ở trong uống trà.

Ngay sau đó Hà Tứ dẫn Tiêu Phàm đi vào tứ hợp viện.

Đây là một tứ hợp viện loại trung, diện tích rộng lớn, nhiều người có thể ở. Biết đối thủ không thể coi thường, nên Văn Nhị thái gia lần này vào thành đã chuẩn bị rất nhiều. Dẫn toàn bộ sáu đệ tử đích truyền theo bên cạnh, ngoài ra còn có một số tùy tùng tài nghệ cũng không kém.

Một tập thể nhỏ với ý chí chiến đấu vô cùng dũng mãnh.

Sau khi Tiêu Phàm về kinh thành, vẫn là lần đầu đến thăm Nhị sư huynh. Với trình độ pháp thuật của hân, thì có thể nhìn ra, tứ hợp viện này đã sớm

bày ra trận pháp phức tạp. Nhị sư huynh tu luyện cao, đúng là danh bất hư truyền.

Văn Thiên hành tẩu giang hồ mấy chục năm, luôn luôn phải có chuẩn bị.

Một gian phòng ở phía Tây đã sửa thành phòng trà. Lúc Văn Nhị thái gia đang thưởng thức trà, Tiêu Phàm đi vào. Văn Thiên ngồi đối diện Văn Tư Viễn thưởng thức trà, hương trà bay thoang thoảng trong phòng.

Thấy Tiêu Phàm bước vào, Văn Tư Viễn lập tức đứng dậy kính cẩn nói:

- Sư thúc.

Văn Thiên mỉm cười nói:

- Sư đệ, đến rồi à? Mời ngồi!

- Vâng, cảm ơn Sư huynh.

Tiêu Phàm chậm rãi đi tới, Văn Tư Viễn nhường chỗ ngồi của mình cho hắn ngồi xuống.

Văn Tư Viễn tận tay pha một chén trà thơm cho Tiêu Phàm, trà mà Văn Nhị thái gia uống không phải là trà nghệ thuật của miền nam.

Vào kinh thành được hơn nửa năm, Văn Thiên nhìn lên tinh thần càng thêm quắc thước so với trước kia, trung khí rất dồi dào. Xem ra kẻ thù núp trong bóng tối đã kích động đến ý chí chiến đấu của Văn Nhị thái gia.

Tiêu Phàm ngồi xuống, Văn Thiên tỉ mỉ quan sát gương mặt hắn nói:

- Sư đệ, để ta bắt mạch cho đệ.

Đây là câu nói Tiêu Phàm thường hay nói với người khác, cuối cùng bây giờ cũng đến lượt mình nghe người khác nói.

Tiêu Phàm cười rồi đưa cổ tay trái ra.

Văn Nhị thái gia đặt ba ngón tay lên mạch của hắn, tập trung bắt mạch, một lát sau đổi sang tay phải, trầm ngâm nói:

- Sư đệ, nội thương hồi phục rất nhanh, nằm ngoài dự đoán của ta.

Hơn nửa năm trước tại tuyệt đỉnh Thái Sơn, Tiêu Phàm nguyên khí rõ ràng đại thương, Văn Nhị thái gia suy đoán Tiêu Phàm cần phải trị nội thương, đem Hạo Nhiên Chính Khí một lần nữa trở về cảnh giới, thời gian không ít hơn một năm rưỡi, có lẽ là ba đến năm năm. Nhưng hiện tại xem ra nhanh hơn cả thời gian dự kiến. Cho dù vẫn chưa trở về cảnh giới một lần nữa, thì cũng không xa mấy.

Văn Thiên vô cùng vui mừng, cũng có chút ngạc nhiên.

Sư phụ đưa tiểu đệ tử áo cà sa, là chân nhân chương giáo đời thứ 64 của Vô Cực Môn, thiên phú của Tiêu Phàm không thể nào phủ định được. Nhưng thiên phú mạnh tới trình độ như vậy cũng không tránh khỏi khiến người khác khâm phục.

Tiêu Phàm cười và nói:

- Sư phụ, mấy ngày trước con gặp may.

- Vậy à, gặp may như thế nào?

Văn Thiên cũng cảm thấy thú vị hỏi.

Tiêu Phàm hơi cúi đầu, lấy miếng ngọc và viên trân châu đen ở trên cổ xuống, đưa cho Văn Thiên.

Văn Thiên nhận lấy, khẽ vuốt miếng ngọc, sắc mặt lập tức thay đổi, lông mày trắng như tuyết khẽ giật lên, dùng ngón cái và ngón trỏ bóp chặt viên

trên châu đen, cảm nhận kỹ càng. Một lát sau, lông mày giãn ra, Văn Thiên thở một hơi dài và nói:

- Sư đệ, quả nhiên là gặp may, quả thật không thể coi thường chủ nhân của 2 món đồ này.

Tiêu Phàm có thể cảm nhận được linh lực nguyên khí dồi dào ẩn trong miếng ngọc và viên trên châu đen, Văn Thiên cũng có thể cảm nhận được như vậy.

- Đúng là như vậy, đệ suy đoán có khả năng là di vật của Dương Minh tiên sinh.

Văn Thiên là người từng trải, nhưng nghe vậy cũng phải giật mình:

- Di vật của Dương Minh tiên sinh ư?

- Đúng, hai món đồ này, có được cũng xem như là có duyên.

Tiêu Phàm nói qua loa chuyện gặp gỡ với Uyển Thiên Thiên.

Văn Nhị thái gia vuốt vuốt hàm râu bạc trắng, mỉm cười nói:

- Thì ra hai món đồ này là trên người cô bé này tới, thảo nào. Tiểu nha đầu này điên quá rồi, so với sư phụ tinh linh cổ quái của cô ta, thì tiểu nha đầu này điên quá rồi, điên gấp ba lần, mộ nào cũng dám đào, đồ của ai cũng dám lấy.

Tiêu Phàm cười:

- Sư phụ quen với Yên Chi Kiếm?

Văn Nhị thái gia cười nói:

- Đánh nhau hai lần với Uyển Thiên Thiên, và truyền nhân Yên Chi Kiếm đời trước, cũng chính là sư phụ của Uyển Thiên Thiên, giao đấu khá nhiều. Những thứ hiện giờ ta cất giữ rất nhiều, đều là những vật lấy từ tay sư phụ của cô ta. Cũng không biết vì sao, truyền nhân của hai đời Yên Chi Kiếm đều rất điên. Hoành hoành vô ky, thủ đoạn độc ác.

“Hoành hoành vô ky, thủ đoạn độc ác” tám chữ này với ngữ khí ung dung như vậy mà nói, chỉ sợ vẫn là xưa nay chưa thấy.

Tiêu Phàm hai hàng lông mày nhíu lại, nói:

- Truyền nhân hai đời Yên Chi Kiếm đều có tính cách như thế, không có lợi với bọn họ. Đệ thấy âm sát khí trên người Uyển Thiên Thiên vô cùng nặng, không còn cách nào hóa giải sớm, sợ là sớm muộn sẽ gây hại lớn.

Văn Nhị thái gia gật đầu, nói:

- Lời nói của sư đệ rất có lý. Ban đầu ta cũng nói với sư phụ của Uyển Thiên Thiên như thế, nhưng bà ấy không quan tâm. Sau đó tuổi còn trẻ đã rút khỏi giang hồ, cũng không biết bà ấy hiện giờ như thế nào rồi. Người kế thừa Yên Chi Kiếm vô cùng tài giỏi, bất kể kiếm thuật hay tu luyện nội công đều có bí kíp độc đáo, không thua gì truyền thừa của Thất Diệucung. Nhưng việc này là do bọn họ lựa chọn.

Nói đến đây, Văn Thiên khẽ lắc đầu, dường như có chút thương tiếc.

- Có một số ngôi mộ có thể đào lên, có một số ngôi mộ lại không thể tùy ý đục vào. Ví dụ như nơi Dương Minh tiên sinh đang an nghỉ, thực sự thì không nên quấy rầy. Sư phụ của cô ta không nghe lọt lý lẽ này, hiện tại nha đầu Uyển Thiên Thiên chỉ sợ là phải theo gót sư phụ của nó.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, sắc mặt ngưng trọng.

Văn Nhị thái gia thở dài, ngay sau đó lông mi trắng giãi ra, cười nói:

- Nhưng đối với sư đệ mà nói, thì lần này thật sự là một nhân duyên. Dương Minh tiên sinh là bậc thầy của phái Tâm Học, thậm chí có thể nói là người sáng lập phái Tâm Học. Vật tùy thân của ông ấy là nguyên khí tinh túy ẩn chứa suốt đời, sư đệ từ từ luyện hóa, thảo nào hồi phục nhanh như vậy. Xem ra còn một khoảng thời gian nữa, Hạo Nhiên Chính Khí có thể tu luyện đến cảnh giới viên mãn một lần nữa. Quả thật là một vận may hiếm có.

Tiêu Phàm gật đầu đồng ý, có thể sớm đem Hạo Nhiên Chính Khí trở về cảnh giới, đến lúc đối địch, nắm chắc càng tăng lên nhiều.

- Sư đệ, đệ tu luyện ở cảnh luân hồi như thế nào rồi?

Văn Nhị thái gia hỏi nghiêm túc, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

Khách quan mà nói, Văn Thiên càng chú ý tới tình hình của Tiêu Phàm về

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ý Nghĩa Chân Chính Của Tướng Mệnh

Chương 162: Ý Nghĩa Chân Chính Của Tướng Mệnh

Nhìn về phía tứ hợp viện cổ kính tĩnh mịch, thật ra nó đã sớm biến thành một nơi chiến đấu rồi! Chuông báo động kêu lên, đoàn người cùng hành động, nhưng từ ngoài nhìn vào lại rất yên tĩnh.

Báo động từ hướng Tây Bắc.

Văn Tư Viễn nhảy lên nóc nhà, phóng về hướng Tây Bắc. Hàn quang lập lòe, một thanh dao găm đã nằm trong tay.

Rất xa, một bóng trắng chợt lướt qua rồi biến mất, ở phía sau có một bóng người khác cứ đuổi theo.

Là Khương Nhị ca phụ trách canh giữ góc Tây Bắc.

Trong sáu đại hộ pháp, ngoài Văn Tư Viễn ra, Khương Nhị là người điềm đạm nhất. Góc Tây Bắc đối diện với nơi Tiêu lão gia ở. Văn Tư Viễn phái Nhị sư đệ đóng giữ.

Văn Tư Viễn nhanh chóng đuổi theo. Kề vai sát cánh với Khương Nhị hành động.

Chạy được một đoạn, Văn Tư Viễn đột nhiên dừng lại, nói:

- Lão Nhị, đừng đuổi theo nữa.

Khương Nhị nghe vậy cũng dừng lại.

Y hiểu được ý của đại sư huynh, động tác của bóng trắng đó nhanh nhẹn vô cùng, thân hình trôi nổi, như xuất quỷ nhập thần. Tuy nhiên hai người công phu không kém, nhưng muốn đuổi theo kịp cũng là hết sức khó khăn.

- Nhìn rõ tướng mạo như thế nào không?

Văn Tư Viễn đứng trong ngõ hẻm vắng vẻ thấp giọng hỏi.

Khương Nhị lắc đầu đáp:

- Không nhìn thấy rõ kẻ này giấu mặt. Nếu như không tiếp xúc được bộ phận che đậy, thì chúng ta không nhận ra người đó đâu.

Văn Tư Viễn gật đầu:

- Xem ra là một lão luyện rồi.

- Đại sư huynh, rốt cuộc những người này đến từ đâu?

Khương Nhị có chút nghi hoặc hỏi.

Sáu đại hộ pháp dưới trướng Văn Nhị thái gia có tiếng tăm lừng lẫy ở Hoàng Hải, sớm đã là đại nhân vật danh chấn một phương. Lần này theo sư phụ đến Kinh sư, hơn nửa năm rồi mà tung tích của kẻ địch vẫn chưa điều tra ra được chút tin tức nào. Tối nay không dễ có người xuất đầu lộ diện, nhưng lại lướt qua rồi biến mất. Ngay cả trưởng tướng, người điềm tĩnh như Khương Nhị còn nhìn không ra.

Văn Tư Viễn lắc đầu nói:

- Trở về báo với sư phụ và sư thúc biết.

Khương Nhị kinh ngạc hỏi:

- Sư thúc cũng đến rồi ư?

Đối với sư thúc còn trẻ tuổi này, hình như sáu đại đệ tử đều rất tán thành. Lúc Tiêu Phàm đến, Khương Nhị canh giữ ở góc Tây Bắc, vẫn không biết chuyện này.

- Uhm.

Sư huynh đệ cùng trở về tứ hợp viện bẩm báo cho Văn Thiên và Tiêu Phàm.

Văn Thiên thái gia cười lạnh một tiếng:

- Tốt lắm, cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh.

Chỉ cần đối thủ không giữ được bình tĩnh, phái người tới thăm dò bọn họ. Sớm muộn một ngày nào đó sẽ phải lộ diện.

- Các con nghỉ ngơi đi, tối nay sẽ không có ai tới thám thính đâu.

- Vâng, sư phụ.

Văn Tư Viễn và Khương Nhị khom lưng hành lễ rồi lui xuống.

- Sư đệ, lực che đậy hiện giờ của đệ càng ngày càng nặng. Dường như nhìn không ra bất cứ manh mối nào. Có cách nào tốt không?

Văn Nhị thái gia nhìn về phía Tiêu Phàm, có chút lo lắng.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, lực trời phạt trừ phi hắn có thể phá bỏ Thiên Nhân cảnh, có thể xua tán thiên cơ che đậy, nhìn ra một ít manh mối. Nhưng hiện giờ hắn bị rút xuống cảnh giới, ngay cả luân hồi còn chưa vững chắc, nói gì đến phá bỏ Thiên Nhân cảnh.

Văn Nhị thái gia thở dài nói:

- Nếu như Ngũ sư đệ ở đây thì tốt rồi, hắn chuyên tu kiếp khổ tướng, có lẽ có thể giúp được.

Câu nói này, Văn Nhị thái gia nói không chỉ một lần.

Tiêu Phàm trầm ngâm hỏi:

- Nhị sư huynh, rốt cuộc Ngũ sư huynh là người như thế nào?

Hai mươi năm nay, Tiêu Phàm đi theo sư tổ Chỉ Thủy luyện công, sư tổ Chỉ Thủy đào tạo hắn rất nghiêm khắc. Chỉ có lúc nhàn rỗi, mới nhắc tới mấy vị sư huynh, hơn nữa mỗi lần đều là nói không rõ ràng. Tình hình giữa Tiêu Phàm với mấy vị sư huynh hiểu nhau không nhiều lắm. Vì Văn Nhị thái gia ở Hoàng Hải, tiếng tăm lẫy lừng ở giang hồ, Tiêu Phàm mới có thể tìm được y trong số những người chưa từng gặp.

Văn Thiên nói về Ngũ sư huynh ở trước mặt hắn lần nữa, khiến Tiêu Phàm hiểu kỳ.

Nghe ý trong lời nói của Nhị sư huynh, rất tôn sùng Ngũ sư đệ.

Văn Thiên nhìn hắn nói:

- Sư đệ, trước mặt đệ, trong số sư huynh đệ chúng ta, thiên phú của Ngũ sư đệ cao nhất, sư phụ rất xem trọng Ngũ sư đệ. Đệ ấy vốn là người có hy vọng trở thành truyền nhân chương giáo nhất, nhưng sư phụ trước sau đều không truyền áo cà sa.

- Hả? Là lý do gì?

Văn Thiên thoáng trầm mặc, chậm rãi nói:

- Sư phụ nói, đệ ấy giết nghiệt quá nặng, tính cách quá bướng bỉnh. Tuy thiên phú cực cao, trình độ về tướng pháp cũng rất cao, nhưng quy môn của Vô Cực Môn chúng ta là làm việc thiện, quảng tích âm đức, sư phụ lo đệ ấy sẽ khiến Vô Cực Môn lạc lối.

Tiêu Phàm lặng lẽ gật đầu.

- Lúc đó ta có chút kỳ lạ, nếu Ngũ sư đệ sát nghiệp quá nặng, tại sao sư phụ phải nhận đệ ấy làm đồ đệ, sư phụ nói, hết thấy đều là duyên. Giữa ông và Ngũ sư đệ nhất định là thầy trò có duyên với nhau. Ngũ sư đệ cũng đã định trước là phải qua kiếp sát. Hai mươi năm trước, Ngũ sư đệ không từ mà biệt, sư phụ lập tức nhận đệ làm đồ đệ.

Văn Thiên thở dài nói.

Còn có mấy lời, ông không nhắc tới với Tiêu Phàm.

Trong số đệ tử của Vô Cực Môn, Văn Thiên ân huệ nặng nhất. Sư tổ Chỉ Thủy có ơn tái sinh với ông, Văn Thiên luôn xem sư phụ là cha ruột của mình, quan hệ với sư tổ Chỉ Thủy cũng thân thiết nhất.

Thật ra lúc Tiêu Phàm còn nhỏ, Văn Thiên đã gặp qua hắn, chỉ là Tiêu Phàm không biết thôi.

Sư tổ Chỉ Thủy không cho Văn Thiên lộ diện trước mặt Tiêu Phàm, truy cứu nguyên nhân, vì Tiêu Phàm lúc đó còn nhỏ, sư tổ Chỉ Thủy sợ hấn phân tâm.

Thử nghĩ một lão nhân có tuổi gần như tổ phụ của Tiêu Phàm đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm, tự xưng là sư huynh của hấn, Tiêu Phàm tuổi còn nhỏ, sợ là rất khó làm rõ nguyên nhân trong lúc này, có thể tạo phức tạp về nhận thức cho hấn.

Lúc đầu nhập môn, cực kỳ chú trọng về việc dưỡng thành tính cách. Bất luận là chuyện gì, sư tổ Chỉ Thủy cũng không cho phép quấy rầy Tiêu Phàm tu luyện.

Nhưng sư tổ Chỉ Thủy cũng từng bày tỏ sự lo lắng với Văn Thiên, vị đệ tử cuối cùng này là truyền nhân chương giáo của Vô Cực Môn, chỉ sợ gặp phải tai nạn lớn.

Hữu thiên tử mệnh, vô chí tôn tướng.

Đây là lời chính miệng sư tổ Chỉ Thủy nói với Văn Thiên, mệnh của Tiêu Phàm như vậy.

Nếu tướng mệnh của Tiêu Phàm không quý trọng như vậy, có lẽ sư tổ Chỉ Thủy sẽ không lo lắng như vậy. Tướng mệnh tầm thường tuy thiếu chút phú quý, nhưng lại cũng bớt tai họa.

Càng là tướng mệnh quý trọng, một khi gặp kiếp nạn cũng sẽ trầm trọng hơn nhiều.

Tình hình tương tự rất hiếm thấy trong lịch sử.

Ví dụ như nguyên duệ tông Thác Lỗi

Trong “Vô Cực Thuật Tàng” có ghi chép về tướng mệnh liên quan tới Thác Lỗi. Lúc đó Thiết Mộc Chân vùng dậy ở đại thảo nguyên Mông Cổ, nơi quân tiên phong, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Truyền nhân chương giáo đời thứ ba mươi bảy của Vô Cực Môn từng du lịch Mạc Bắc và gặp gỡ Thác Lỗi.

“Vô Cực Thuật Tàng” ghi chép mệnh cách của Thác Lỗi, chính là “Hữu Thiên Tử Mệnh, Vô Chí Tôn Tướng”.

Thác Lỗi là đứa con nhỏ nhất trong bốn đứa con trai của Thành Cát Tư Hãn mà vợ cả sinh ra, kỳ tài ngút trời, anh duệ vô song, là thiên tài quân sự.

Thành Cát Tư Hãn lúc còn sống đã phân phong chư tử, Thác Lỗi ở cạnh mẹ, kế thừa khu chăn nuôi và quân đội ở Oát Nan và Khiếp Lục Liên của Thành Cát Tư Hãn. Đội quân Thành Cát Tư Hãn giữ lại khoảng một trăm ba mươi ngàn người, trong đó mười ngàn là do Thác Lỗi kế thừa.

Sau đó Thành Cát Tư Hãn qua đời, dựa theo nghị định trước kia của Thành Cát Tư Hãn với Vương Công tướng quan. Sau khi ông ta qua đời, để con thứ kế vị. Nhưng trước khi Thành Cát Tư Hãn qua đời, di mệnh này không được lập tức chấp hành.

Bởi vì lúc ấy trong kho của Mông Cổ(chế độ hội bộ lạc nghị sự) vẫn đang có tác dụng, hang rộng không thể dựa vào di mệnh kế vị, cần phải đợi quyết định cuối cùng của kho.

Sau hai năm, kho trải qua tranh luận kịch liệt mới đưa ra quyết định cuối cùng, để cho Oát Khoát Đài kế vị Đại hán, là Nguyên Thái Tông.

Từ khi Thành Cát Tư Hãn qua đời đến lúc Oát Khoát Đài kế vị, hoàng vị đã trống hai năm. Thời gian này, do Thác Lỗi giám quốc, chính là người thống trị cao nhất của Mông Cổ.

Oát Khoát Đài kế vị, quyền thế của Thác Lỗ không giảm chút nào.

Sau ba năm, Thác Lỗ và Oát Khoát Đài tấn công Kim quốc, trên đường đi bệnh qua đời.

Sau khi Oát Khoát Đài qua đời, do con ông ta kế vị, là Định Tông.

Xa hơn về sau, hoàng vị của đế quốc Mông Cổ liền truyền nhập vào hệ phái Thác Lỗ. Hai người con trai của Thác Lỗ, Hiến Tông Mông Ca và thế tổ Hốt Tất Liệt kế thừa sự nghiệp, thống nhất đất nước. Truy tôn Thác Lỗ làm hoàng đế, hiệu là Duệ Tông.

Cuộc đời Thác Lỗ trải qua mệnh cách vô cùng tinh tường, “Hữu thiên tử mệnh vô chí tôn tướng”.

Sau khi Thành Cát Tư Hân qua đời, trên thực tế ông ta là vua, con cháu của ông ta cũng kế thừa đế quốc Mông Cổ khổng lồ. Nhưng cuộc đời ông ta khi còn sống vẫn chưa từng chính thức làm vua.

Thân thích của Mãn Thanh, tướng mệnh của Đa Nhĩ Cỗn “Hoàng phụ nhiếp chính vương” cũng gần giống như vậy, sau khi chết được tôn làm hoàng đế chính thức.

Hai người này đều là tuổi thọ không dài.

Thác Lỗ chết lúc bốn mươi tuổi, Đa Nhĩ Cỗn chết lúc ba mươi chín tuổi.

Tướng mệnh của Tiêu Phàm cũng như thế.

Văn Thiên vô cùng dễ hiểu tâm tình của sư phụ. Hai đệ tử có hy vọng kế vị Vô Cực Môn nhất, một người là sát nghiệp quá nặng không cáo mà biệt, về sau không biết tung tích, còn một người lại là tướng mệnh hiểm thấy, cũng trù định vận mệnh đa suyễn.

Đây là hàm ý, Đạo thống của Vô Cực Môn cũng gặp phải khó khăn lớn.

Cuối cùng sư tổ Chỉ Thủy vẫn truyền ngôi vị chương giáo cho Tiêu Phàm.

Lúc sư tổ Chỉ Thủy đưa ra quyết định, đã từng nói rõ với Văn Thiên, ông muốn đánh cược một lần. Bởi vì thiên phú của Tiêu Phàm thật sự rất xuất chúng, vì trong cuộc đời này sư tổ Chỉ Thủy hiếm thấy người như hắn, tấm lòng nhân hậu, làm nhiều việc thiện, quảng tích am đức, rất hợp với môn quy của Vô Cực Môn,

Việc đánh cược của sư tổ Chỉ Thủy chính là Tiêu Phàm có đột phá lớn trong tu vi tướng thuật. Chỉ cần Tiêu Phàm có thể đột nhập thành công Thiên Nhân cảnh, chẳng sợ đường đi đã rõ, cũng có khả năng thay đổi vận mệnh.

Nhưng hiện tại xem ra, trận đánh cược của sư tổ Chỉ Thủy là trận đánh cược lớn.

Tình hình của Tiêu Phàm vô cùng không lạc quan.

Đương nhiên những lời nói này, Văn Thiên tuyệt đối không thể nhắc tới khi ở trước mặt Tiêu Phàm, tránh ảnh hưởng tới tâm tình của Tiêu Phàm, gây trở ngại hắn khôi phục. Ông ta chỉ có thể lặng lẽ tận dụng toàn bộ năng lực, giúp Tiêu Phàm, chỉ có như vậy mới báo đáp được ân của sư môn và sư phụ.

- Sư đệ, thiên mệnh vốn không thể nào chuyển đổi được. Vô Cực Môn chúng ta đã lập được một nghìn năm rồi, kế thừa đến nay, cũng không biết trải qua bao nhiêu sóng gió, hiện tại vẫn như trước. Đủ để chứng minh sư tổ sư môn thâm hậu như thế nào, chỉ cần chúng ta cố gắng, thì chuyện gì cũng không sợ!

Văn Nhị thái gia thu lại lời khen ngợi, thần thiên nói, vẻ mặt rất kiêu ngạo.

- Sư huynh nói rất đúng, đệ cũng nghĩ như vậy.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thiên Nam Vương

Chương 163: Thiên Nam Vương

Đoạn Thất Tinh một mình đến kinh thành.

Không cần mang theo thuộc hạ kỳ tài bên cạnh, ngay cả thư ký bình thường nhất cũng không mang theo bên cạnh, chỉ một mình đến kinh thành. Nhưng Đoạn vương gia Thiên Nam là thân phận như thế nào trong giang hồ chứ, dù là đến một mình, các đại hào trong giang hồ ở kinh thành cũng từng người từng người một đều rất lo lắng.

Cơ Khinh Sa tự mình tiếp đãi Đoạn Thất Tinh ở “Thiên Nam trà trang”.

Thiên Nam trà trang cũng là sản nghiệp của tập đoàn Cơ thị, xét về quy mô, mức xa hoa, cảnh đẹp thì so với những quán trà ở kinh thành, Thiên Nam trà trang là nhất đẳng.

Nơi này cũng là một trong những điểm dừng chân thường ngày của Cơ Khinh Sa ở kinh thành.

Nghiêm chỉnh mà nói, sản nghiệp và thế lực của Cơ Khinh Sa với tập đoàn Cơ thị, nhiều nhất là ở tỉnh Yến Bắc. Ở đất kinh thành có rất nhiều người tài giỏi, bất kể là ai cũng không dám tự xưng là “vua ” ở kinh thành.

Cho dù có mạnh như nhà lão Ôn, lão Diệp, thậm chí là nhà họ Tiêu, thì Ôn Nhị, Ôn Tam, Diệp Đại, Tiêu Nhị đám con ông cháu cha này cũng có lúc phải kinh ngạc. Không ai có thể đi ngang trong Tứ Cửu thành.

Thiên Nam trà trang nổi tiếng nhất không phải là cảnh đẹp, trang trí xa hoa, mà là trà.

Cả kinh thành, muốn uống loại trà Phổ Nhị chính cống, lựa chọn đầu tiên đó là Thiên Nam trà trang.

Ở bên ngoài loại trà Phổ Nhị rất hiếm gặp, có loại trà không có trong mua bán, nhưng ở Thiên Nam trà trang cũng chỉ là loại trà bình thường. Thương nghiệp cung cấp lá trà cho Thiên Nam trà trang chính là Đoạn gia Thiên Nam.

Chỉ là một trà trang nho nhỏ, nhưng thu nhập mỗi năm lại là một con số cực lớn. T đoàn Cơ thị chiếm vị trí rất quan trọng, từng được Tổng thanh tra tài vụ của tập đoàn Cơ thị khen là “kho giữ tiền”.

Số lượng tiêu thụ mỗi ngày không hề nhỏ.

Nhưng hôm nay, Thiên Nam trà trang lại ngừng kinh doanh một ngày.

Nghiêm chỉnh mà nói, hôm nay Thiên Nam trà trang không phải ngừng kinh doanh mà là không tiếp đãi những khách khác.

Bố cục kiến trúc của Thiên Nam trà trang là do Cơ Khinh Sa tự mình quyết định, theo kiến trúc bát quái, ở giữa trà trang là một ngọn núi giả trong hồ, trên ngọn núi có đình nghỉ mát hình bát giác, ở vị trí cao đó có thể nhìn thấy toàn bộ trà trang.

Trong đình nghỉ mát, Cơ Khinh Sa và Đoạn Thất Tinh ngồi đối diện nhau, thưởng thức trà Phổ Nhị.

Đoạn Thất Tinh khoảng chừng 50 tuổi, dáng người vừa phải, tướng phú quý, gương mặt vô cùng uy nghiêm. Tuy nhiên lúc này lại mỉm cười, hòa nhã, nhưng khó có thể che dấu khí phách kia.

“Thiên Nam vương” cũng không phải là hư danh.

Năm đó lúc Đoạn Thất Tinh mới xuất đạo, đúng là lúc Thiên Nam trong giang hồ hỗn loạn nhất, quả thực là loạn đến nỗi không thể nào loạn hơn nữa. Tầng cao nhất của quốc gia cũng phải đưa ra quyết định “Nghiem trị”.

Trong hoàn cảnh đàn áp như thế, Đoạn Thất Tinh cứng rắn thoát khỏi hoàn cảnh đó. Có người từng kết luận như thế này: Hơn 10 mấy đại ca giang hồ của Thiên Nam Đạo, một nửa bị hành quyết, một nửa còn lại chết trong tay Đoạn Thất Tinh.

Đoạn Thất Tinh vốn có bối cảnh quan trường cực kỳ thâm hậu, nghe nói mấy nhà chính trị nổi danh nhất Thiên Nam đều có quan hệ chặt chẽ. Một số lão đại giang hồ vô cùng xảo quyệt nhạy bén dưới áp lực cực lớn của chính phủ, đều phải bỏ trốn.

Thiên Nam là tỉnh vùng sát biên giới, giáp với mấy quốc gia, tuyến biên giới vô cùng dài, nhiều tuyến biên giới dần dần không thấy trong rừng rậm á nhiệt đới, ít người tới. Cho dù bộ đội biên phòng phái rất nhiều đội tuần tra, cũng không thể phong tỏa hết tuyến biên giới dài dằng dặc này.

Lúc đó Thiên Nam loạn như vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân chính.

Không ít hào hùng khắp nơi khi nghe có biến động lớn, liền trốn chạy, đợi sau khi biến động qua đi, lại lén quay về Thiên Nam, tiếp tục hoành hành. Thậm chí còn có một số hào hùng giang hồ lấy thân phận là người ngoại quốc.

Những hào hùng giang hồ này, ai ai cũng đều là kẻ liều mạng, buôn lậu ma túy, súng ống đạn dược, đụng một chút là bắn giết nhau.

Để trấn áp nghiêm khắc thế lực đen tối này, thậm chí chính phủ Thiên Nam vận dụng lực lượng quân đội đã chiến nề nếp và các loại hành động, nhưng lại khó trừ tận gốc. Dù sao cũng không thể chiến đấu, đây là vấn đề ngoại giao rất nghiêm túc.

Đoạn Thất Tinh bổ sung được sơ hở này.

Năm đó Thiên Nam Đạo Thượng Thiên đại ca mạnh nhất “Na Bá”, được xưng vua rừng rậm, giết người vô số, máu đầy tay. Nghe đồn Na Bá là tay súng thần nổi tiếng, bất cứ lúc nào cũng mang theo hai khẩu súng ngắn bên mình, uy lực cực mạnh, đồng thời cũng là người giỏi võ đứng đầu, truyền nhân lông mi trắng, nghe nói tay không đã quật ngã hơn mười mấy đại hán.

Sinh liệt hổ báo, tầm thường sự người.

Cuối cùng Na Bá cũng không chết ở dưới súng của bộ đội, mà là chết trong tay Đoạn Thất Tinh.

Để truy sát Na Bá, Đoạn Thất Tinh một mình xông vào rừng rậm, giao đấu ba lần với Na Bá, cuối cùng một đôi thiết chương, giết chết Na Bá, cắt đầu y.

Cùng Na Bá vua rừng rậm đánh một trận, Đoạn Thất Tinh đã hoàn toàn ổn định địa vị trong giang hồ ở Thiên Nam, chính thức tuyên bố là đại ca lớn nhất trong giang hồ ở Thiên Nam.

“Thiên Nam Vương” uy danh chấn động Tây Thù.

Lần này Phạm Nhạc không đứng sau Cơ Khinh Sa, mà ngồi một bên bàn trà, ngồi cuối bàn, tự tay pha trà cho hai vị đại lão.

Pha chế chính là loại trà cao cấp đã cất giấu 30 năm.

Loại trà cực phẩm này không phải hàng tồn của Thiên Nam trà trang, tuy Thiên Nam trà trang vang danh khắp kinh thành, nhưng cũng có loại trà cực phẩm cất giữ 30 năm.

Trà này là do Đoạn Thất Tinh đích thân mang từ Thiên Nam đến.

Chỉ có một nửa bánh trà.

Nước trà màu vàng cam nhẹ nhàng bày ở trước mặt Cơ Khinh Sa. Cơ Khinh Sa vẫn không cử động, chiếc áo cổ thấp bằng lụa mỏng đen trước ngực đầy đặn, để lộ ra một chút kinh hồng như tuyết trắng, sâu giữa ngực lúc ẩn lúc hiện, toàn thân lộ ra hơi thở khó nói nên lời, với khí phách uy nghiêm của Đoạn Thất Tinh lại càng tạo thành sự đối lập rõ ràng.

Dương cương của Đoạn Thất Tinh đến cực điểm, Cơ Khinh Sa kiều mị có một không hai.

Cơ Khinh Sa lộ ra bàn tay nhỏ bé trắng ngần, mở ra ngón tay vô cùng thanh tú thon dài, nhẹ bưng chén trà nhỏ màu tím đen, nhẹ nhàng thưởng thức, khẽ vuốt cằm, thấp giọng thở dài, nói:

- Trà ngon.

Đoạn Thất Tinh khẽ khom người nói:

- Đúng là trà ngon, nhưng tiếc là chỉ có một nửa bánh trà, không đủ thành ý.

- Đoạn vương gia khách sáo rồi, Cơ Khinh Sa hồ thẹn không dám nhận.

Cơ Khinh Sa khẽ thở dài, nói.

Đoàn Khổng Tước cố nhiên không nên thân, dù sao cũng là huyết mạch duy nhất của Đoạn Thất Tinh, ngay dưới mắt của Cơ Khinh Sa, bị người “trói đi”, Cơ Khinh Sa ít nhiều cũng có chút áy náy.

Đoạn Thất Tinh khẽ lắc đầu, cũng thở dài một tiếng, nói:

- Cơ tổng, việc này đều tại ta, không quản giáo kỹ Đoàn Khổng Tước. Kỳ thật lần trước ở Khánh Nguyên, ta nên dạy dỗ nó.

Phạm Nhạc cười mỉm một cái.

Đoạn Thất Tinh nghĩa khí, vang danh khắp giang hồ, mấy năm trước Cơ Khinh Sa có việc phải rời Thiên Nam, Đoạn Thất Tinh không hỏi lý do, hết sức tương trợ. Nhưng cùng với cái tiếng tăm nghĩa khí của Đoạn Thất Tinh, thì lại chính là bao che khuyết điểm.

Nếu không phải vì Đoạn Thất Tinh nuông chiều, Đoạn Khổng Tước cũng không đến nổi ngang ngược, kiêu ngạo như bây giờ. Không biết chừng mực, cũng dám vào kinh thành, lập bầy hãm hại Nhị thiếu gia của Tiêu gia.

Cuối cùng một cước đá vào miếng sắt.

Đừng thấy Đoạn Thất Tinh lần này là một mình vào kinh, vô cùng khiêm tốn, nhưng không biết trong lòng tức giận đến thế nào.

Cho dù những đại hào chân chính trong giang hồ cao ngạo cỡ nào, tài hùng lớn thế nào cũng có một đặc điểm chung, đó là phải biết chừng mực.

Tuy Đoạn Thất Tinh uy chấn Tây Nam, nhưng chống lại Tiêu gia, con mình cũng rơi vào tay Tiêu Phàm rồi. Đoạn Thất Tinh tức giận, cũng phải tạm thời khoan nhượng.

Lão Tiêu quả thực không phải là người thường có thể đối đầu.

Huống chi Tiêu Phàm là sâu không lường được, xem như sau hăn không ai đứng kèn càng như Tiêu gia, cũng không dễ đối phó. Ngay cả Cơ Khinh Sa đều chọn hòa giải với Tiêu Phàm, tự mình đến “chịu nhận lỗi”.

Thái độ kiêu ngạo của Cơ Khinh Sa, chỉ sợ không kém Đoạn Thất Tinh một chút nào.

Ít nhất cho tới bây giờ, Phạm Nhạc vẫn là lần thứ hai thấy Cơ Khinh Sa “chịu thua” trước người khác. Lần trước Cơ Khinh Sa bày ra tư thái thấp,

tự mình đến thăm nhân vật lớn long trời lở đất, vẫn là rất lâu rồi. Sau lần đi thăm đó, “Nhất Ca” của tỉnh ủy Yến Bắc liền suy sụp.

Lần này, Cơ Khinh Sa đãi ngộ Tiêu Phàm rất cao, thậm chí đích thân cùng hắn xem nhà.

Tuy Nhạc Phạm không có hỏi về chuyện này với Cơ Khinh Sa, nhưng lại có thể cảm thấy rõ, địa vị của Tiêu Phàm trong lòng Cơ Khinh Sa thật ra không bình thường, mờ mờ ảo ảo còn cao hơn so với địa vị của vị đại nhân vật kia.

Cơ Khinh Sa của năm đó không thể đánh đồng với Cơ tống của bây giờ.

Khi đó, cha cô qua đời chưa lâu, trên dưới chia năm sẻ bảy, nhân vật trọng yếu cũng xảo trá, Cơ gia còn bấp bênh bên trong, tình thế vô cùng rắc rối. Cơ Khinh Sa phải hạ thấp mình để cầu cứu đối thủ, một lần nữa ngưng tụ các thế lực của Cơ gia.

Mà Cơ Khinh Sa bây giờ sớm đã là “chị cả” hạng nhất của Kinh Yến, địa vị giang hồ rất vững chắc, được khắp nơi công nhận.

Đưa ra quyết định như thế này, quả thực không dễ chút nào.

Với Cơ Khinh Sa mà nói, thực lực của Đoàn Thất Tinh ở Kinh Yến hiển nhiên là không bằng.

Cơ Khinh Sa còn phải lựa chọn “Thỏa hiệp”, Đoàn Thất Tinh càng không cần nói đến.

Đôi mi thanh tú của Cơ Khinh Sa khẽ nhăn lại, nói:

- Đoàn vương gia, tính cách của Đoàn công tử quả thật cần phải sửa.

Biết rõ Đoàn Thất Tinh bao che khuyết điểm, nhưng Cơ Khinh Sa vẫn thẳng thắn giáp mặt, có thể thấy trong mắt Cơ Khinh Sa, Đoàn Khổng Tước

quả thật không có triển vọng. Đợi Đoạn Thất Tinh già dần, chỉ sợ uy danh hiển hách của Đoạn gia Thiên Nam sẽ bị hỏng trong tay Đoạn Khổng Tước.

Một luồng bóng loáng trong mắt Đoạn Thất Tinh chợt lóa rồi biến mất, khẽ gật đầu:

- Ta hoàn toàn đồng ý với ý kiến của Cơ tổng, lần này ta nhất định sẽ dạy dỗ nó, để nó biết thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân” (bên ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác).

Cơ Khinh Sa cũng gật đầu, giơ cổ tay lên nhìn vào đồng hồ tinh xảo, lập tức đứng dậy nói:

- Đi thôi, Đoạn vương gia, thời gian sắp đến rồi, chúng ta đi đón khách.

- Được, Cơ tổng, mời.

Đoạn Thất Tinh cũng đứng dậy theo, khách sáo nói.

Trà trang lớn như vậy, tĩnh lặng như vậy, chỉ có Lâm Đào ở đó.

Hôm nay Thiên Nam trà trang ngừng kinh doanh một ngày, chỉ vì đón tiếp một khách quý.

Tiêu Nhất thiếu!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Dẫn Đo?

Chương 164: Dẫn Đo?

Thời gian Cơ Khinh Sa và Tiêu Phàm giao hẹn với nhau là 4 giờ chiều.

Đoạn Thất Tinh sáng nay mới đến đờn, nên phải nghỉ ngơi một chút.

Hành trình mà Cơ Khinh Sa suy nghĩ được sắp xếp như thế này: Tiêu Phàm và Đoạn Thất Tinh gặp mặt, Đoạn Thất Tinh bày tỏ sự áy náy của mình, dạy dỗ Đoạn Khổng Tước một trận. Sau đó Cơ Khinh Sa thiết yến, để làm hòa hai bên, như vậy thì mối thù sẽ được bỏ qua.

Tuy Tiêu Phàm lợi hại, lại dựa vào lão Tiêu gia che trời, thế lớn khó địch lại. Nhưng Đoạn Thất Tinh quả thực là một nhân vật có sức ảnh hưởng lớn ở Thiên Nam, tuyệt không giới hạn trong giang hồ, cũng có kết giao thân thiết với một số danh gia vọng tộc ở Thiên Nam, bản thân cũng là xuất thân nhà làm quan. Mối thù không thể hòa giải của hai bên, có lẽ dựa vào cơ trí của Tiêu Phàm không đến nỗi nhất định phải diệt sạch Đoạn gia Thiên Nam.

Sự việc giết một ngàn người tổn thất ba ngàn người, tổn công nịnh nọt như vậy, người thường sẽ không thể làm được. Lại càng không cần nói đến lão Tiêu gia hào môn nhất đẳng như thế, tầm nhìn không phải người thường có thể sánh bằng.

Về việc “Người hòa giải”, Cơ Khinh Sa vô cùng tin tưởng.

Ba người đến đại đường Thiên Nam trà trang, ngồi trên ghế mây cổ kính đợi Tiêu Phàm đến.

Lễ tiết như thế xem như là vô cùng nể mặt.

Lường trước được Tiêu Nhất thiếu sẽ không có ý kiêu gì.

Vào lúc này, điện thoại của Cơ Khinh Sa vang lên, màn hình hiện tên Tiêu Phàm, hai hàng lông mày xinh đẹp của Cơ Khinh Sa khẽ giương lên. Tiêu Phàm gọi điện thoại đến, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?

- Chào ngài, Nhất thiếu.

Cơ Khinh Sa ấn nút trả lời, nói bằng giọng nữ thấp, hơi khàn khàn.

- Xin chào, Cơ tống, bên này xảy ra một số chuyện, nơi chúng ta gặp mặt có thể phải đổi lại rồi.

Quả nhiên đầu bên kia truyền đến là giọng nói của Tiêu Phàm, nói là xảy ra một số chuyện, nhưng lại rất điềm tĩnh.

Cơ Khinh Sa thăm hỏi:

- Hả? Nhất thiếu muốn đổi nơi gặp mặt ư?

Tiêu Phàm trong điện thoại nói địa chỉ.

Cơ Khinh Sa có chút ngạc nhiên nói:

- Nhất thiếu, đó hình như là văn phòng làm việc?

Không ngờ nơi Tiêu Phàm hẹn gặp họ không phải là khách sạn hay là trà trang, không phải nơi thích hợp nói chuyện mà là tại văn phòng làm việc.

Tiêu Phàm cười nhẹ, nói:

- Cơ tống và Đoạn vương gia trước tiên hãy đến đây, có lẽ sẽ thấy gì đó mới lạ.

- Thật sao? Cả Nhất thiếu cũng nói là vật gì đó mới lạ, vậy chắc chắn rất đáng xem rồi. Nhất Thiếu đợi một chút, chúng tôi lập tức đến.

Đợi Cơ Khinh Sa cúp điện thoại, sau khi chuyển lời của Tiêu Phàm đến Đoạn Thất Tinh, Đoạn Thất Tinh có vẻ không hài lòng. Vị Tiêu Nhất thiếu này không tránh khỏi quá dẫn đo, Đoạn Thất Tinh xa xôi ngàn dặm, một mình đến kinh thành, vô cùng thành ý. Địa vị thân phận của Đoạn Thất Tinh ở Thiên Nam và trong giang hồ, coi như Tiêu Phàm là con cháu của lão Tiêu, cũng nên nể mặt. Hiện giờ đã hẹn bốn giờ gặp mặt, Tiêu Phàm lại đột nhiên lỡ hẹn, bảo bọn họ tới văn phòng làm việc xem đồ gì đó mới lạ.

Hơi quá đáng rồi.

Cơ Khinh Sa có thể nhìn ra vẻ không hài lòng của Đoạn Thất Tinh, cười nhẹ và nói:

- Đoạn vương gia, tính cách của Tiêu Phàm hình như không giống như con ông cháu cha, không phải là người thích ra vẻ. Nếu hắn nói như vậy, chắc là có chuyện quan trọng rồi. Nếu Đoạn vương gia không để ý, chúng ta qua đó một chuyến?

Đoạn Thất Tinh cười và nói:

- Tôi hết thấy sẽ như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Lời nói này có vẻ khách sáo, nhưng ý nghĩa cũng rất rõ, Đoạn Thất Tinh tỏ vẻ mặt Cơ Khinh Sa. Đồng thời, Đoạn Khổng Tước lại xảy ra chuyện ở chỗ của cô, nếu như có chuyện bất trắc, Cơ Khinh Sa cũng không thoát khỏi liên quan.

Cơ Khinh Sa làm sao không nghe hiểu được hàm ý trong lời nói của ông ta chứ, chỉ cười và nói với Phạm Nhạc :

- Chúng ta đi thôi.

Phạm Nhạc đích thân lái xe Mercedes Benz của cô ta lại.

Cơ Khinh Sa nhường Đoạn Thất Tinh lên xe trước, Mercedes Benz nhẹ run lên, lập tức chạy đi.

Những ngày này, Đoạn Khổng Tước không chịu được khổ, sống ở khách sạn Thời Đại. Đương nhiên đây là Đoàn Khổng Tước tự mình nói ra, tiêu tiền ở phòng Vip cũng là Đoàn tiểu vương gia tự móc tiền túi. Lúc Đoạn Khổng Tước ngoan ngoãn đi theo Tân Lâm, dám cả gan đưa ra yêu cầu như vậy.

Đoạn Khổng Tước vốn cũng là ôm ấp hi vong thử liêu một lần. Gã nghĩ rằng, chỉ cần Tân Lâm không trói gã rồi nhốt vào một căn phòng tối, mỗi ngày hành hạ một trăm lần, thì đã là cảm ơn trời đất rồi.

Tân Lâm ra tay vô tình ở khách sạn Khánh Nguyên, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Đoạn Khổng Tước, khó có thể xóa nhòa.

Ai ngờ Tân Lâm lại có thể trả lời.

Nhưng Tân Lâm cũng hiểu mà nói với Đoạn Khổng Tước, thời gian này, gã chỉ có thể ở trong phòng khách sạn, không được đi đâu. Chỉ cần gã dám đập cửa phòng, Tân Lâm liền đánh gãy chân gã. Chân nào đập trước thì đánh gãy chân đó, hai chân thì đánh cả hai chân.

Đoàn Khổng Tước không trả lời.

Gã tuyệt đối tin tưởng Tân Lâm nói được làm được.

Bất kể Tân Lâm hay Tiêu Phàm, dường như ai cũng không coi người uy chấn Thiên Nam ra gì. Đoạn Khổng Tước không dám mạo hiểm. Vốn bị Yến Tây đánh một chưởng, thể cốt đến nay vẫn chưa hồi phục. Nếu bị Tân Lâm đánh gãy hai chân, Đoạn tiểu vương gia chắc không muốn sống nữa?

Giống các loại nam bị bê đê, đập gãy xương, cho dù sau khi chữa khỏi, cũng như là tàn phế.

Đoàn tiểu vương gia chỉ cần nghĩ đến mai kia phải chống gậy đi lại, liền có chút bất an.

Đó là muốn cái mạng của gã.

Mấy ngày nay, Đoạn Khổng Tước sống ở khách sạn Thời Đại giống như sống trong tù, một ngày cứ như một năm. Phục vụ của khách sạn Thời Đại rất tốt, một ngày ba bữa đều có người mang đến, không cần phải ra ngoài.

Đoạn tiểu vương gia có thể chịu được, chủ yếu là đến tối chỉ có một mình, rất khó ngủ.

Đoạn Khổng Tước không dám gọi phục vụ.

Từ sau khi gã ở khách sạn Thời Đại, không gặp Tân Lâm. Nhưng Đoạn Khổng Tước tin rằng, Tân Lâm nhất định đang theo dõi gã, chỉ cần gã có một chút động tĩnh là hai chân của gã có thể không giữ được.

Tân Lâm một mỹ nhân băng sơn lạnh lùng như vậy, nếu Đoạn Khổng Tước ở trước mặt cô ấy giở trò, thì thật không biết sẽ có hậu quả thâm hiểm như thế nào!

Nhưng nói không chừng không chỉ hai chân không giữ được, ngay cả cái đó cũng có thể bị cắt đứt.

Nhốt ở khách sạn mấy ngày, Đoạn Khổng Tước cảm thấy vô cùng bức bối, muốn điên mất rồi.

Không có tin tức bên ngoài.

Điện thoại sớm đã bị Tân Lâm cắt đứt, điện thoại trong phòng cũng bị cắt đứt, chỉ có thể dùng điện thoại nội bộ ở khách sạn, nhưng không thể gọi ra ngoài được. Hiện tại toàn bộ trông cậy vào Đoạn Thất Tinh và dì Cơ.

Ngày thứ 4 ở khách sạn, Đoạn Khổng Tước hối hận ngàn lần, sớm biết ở khách sạn gian nan như thế, chi bằng bị Tân Lâm nhốt vào phòng tối, mỗi ngày hành hạ một trăm lần. nếu muốn hành hạ gã, cũng có người lộ diện chứ, so với sống bị kìm nén như thế này, thì chết cho xong.

Đoạn Khổng Tước nghĩ, khó trách có người nói, hình phạt tàn nhẫn nhất trên thế giới này không phải là Lăng Trì mà là bỏ một người có tư duy bình thường trên một hoang đảo, để người đó suốt đời sống cô đơn.

Sẽ kìm nén chết mất.

Đoạn tiểu vương gia sắp không chịu được nữa rồi, lúc chuẩn bị liều mạng ở khách sạn yêu cầu “phục vụ đặc biệt”, thì điện thoại đầu giường bỗng đập vang lên.

- Alô!

Đoạn Thất Tinh đang chán nằm xem TV đột nhiên bật dậy nghe điện thoại.

- Đi ra ngoài đi.

Micro bên kia truyền đến âm thanh lạnh nhạt của Tân Lâm.

- Đi đâu?

Đoạn Khổng Tước vội vàng hỏi.

Ngay sau đó trong micro truyền đến một tiếng “cụp”, sau đó là tiếng “tút tut”.

Tính Tân Lâm là như vậy, không muốn nói chuyện với gã.

Đoạn Khổng Tước bỏ điện thoại xuống, vui mừng chạy ra ngoài, thậm chí không kịp mắng mấy câu. Thật sự Đoạn tiểu vương gia rất muốn nhanh chóng rời khỏi phòng này.

Cửa phòng vừa mở, Đoạn Khổng Tước nhìn thấy một khuôn mặt lạnh, không chút biểu cảm.

Một người con gái tuổi còn trẻ.

Khoảng hai mươi mấy tuổi, nhìn cũng không tệ, nhưng vẻ mặt lạnh lùng đó khiến Đoạn Khổng Tước không khỏi giật mình.

Đoạn Khổng Tước chưa từng tới Chỉ Thủy Quan, cho nên Đoạn Khổng Tước không biết đây là một trong sáu thuộc hạ đến từ Thất Diệu cung đi theo Tân Lâm.

Đệ tử hạch tâm của Thất Diệu cung không có một người đàn ông nào.

Cho nên lúc đầu khi nghe cung chủ dặn dò, bảo sáu người họ đuổi theo Thánh nữ, đi Chỉ Thủy Quan hầu hạ một người đàn ông, tất cả mọi người đều kinh ngạc, từng người một đều nghi ngờ tai mình có vấn đề.

Cung chủ sao có thể tuyên bố lệnh như thế?

Người đàn ông như thế nào mà đáng để Thánh nữ Thất Diệu cung hầu hạ, còn thêm sáu người họ nữa.

Thân thủ của sáu người này không thể như Tân Lâm, thả trong giang hồ, cũng không kém cỏi, cung chủ lại để họ hầu hạ một người đàn ông xấu.

Nhưng lệnh của cung chủ không thể làm trái, trong lòng mọi người đều không vui, cũng chỉ có thể ẩm ức theo Tân Lâm đến Chỉ Thủy Quan.

Trôi qua hơn ba năm, họ đều thay đổi ý nghĩ ban đầu.

Những điều mà Tiêu Phàm bày ra đều bản lĩnh. Mặc dù chỉ là một góc bằng sơn, nhưng cuối cùng lại khiến họ ý thức được, cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân. Đây quả thực là một người đàn ông đáng để thánh nữ Thất Diệu cung cao quý hầu hạ.

Nhưng mà giới hạn chỉ một người, đó là Tiêu Phàm.

Những người đàn ông khác trong mắt đệ tử cung nữ của Thất Diệu cung, vẫn không bằng heo chó.

- Xuống bãi đỗ xe B1, không được chạy lung tung.

Cô gái trẻ tuổi không đợi Đoạn Khổng Tước mở miệng, liền lạnh lùng nói. Không chỉ ngữ khí lạnh lùng, sắc mặt lạnh lùng, mà ngay cả ánh mắt cũng lạnh lùng, mang theo một sự chán ghét và khinh thường không thể nói ra.

Đoạn tiểu vương gia có chút buồn bực.

Về bề ngoài mà nói, Đoạn Khổng Tước cũng được xem là một mỹ nam. Phong lưu phóng khoáng, hơn nữa nhiều tiền, vẫn là cao, đẹp, giàu điển hình. Các cô gái vây quanh Đoạn tiểu vương gia, trên dưới trăm người? Ngoài Tân Lâm ra, Đoạn Khổng Tước trước giờ chưa bị người phụ nữ nào khinh thường như thế.

-Đi nhanh, đừng lè mề.

Thấy Đoạn Khổng Tước ngẩn ra, cô gái trẻ tuổi lạnh lùng nói, sắc mặt không tốt. Giống như Đoạn Khổng Tước nếu tiếp tục lè mề, người này sẽ trực tiếp ra tay dạy dỗ gã.

Đoạn Khổng Tước thân thủ không kém, vết thương cũ vẫn chưa lành, cộng thêm áp lực mà Tân Lâm khủng bố, Đoạn Khổng Tước ngay cả một câu cũng không dám nói, ngoan ngoãn đi tới cửa thang máy.

Trong tận đáy lòng của Đoạn tiểu vương gia, tự nhiên gửi lời hỏi thăm vô số lần đối với những người thân quen nữ tính trong toàn gia, đặc biệt là các cô gái trẻ tuổi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Săn Bắt

Chương 165: Săn Bắt

Hơn 3 giờ chiều, không phải giờ cơm, bãi đỗ xe của khách sạn Thời Đại, người rất ít, cũng rất tĩnh lặng, chỉ có mấy nhân công xây dựng đang làm việc sửa chữa, thỉnh thoảng nói vài câu.

Đoạn Khổng Tước dưới sự “áp giải” của cô gái trẻ, cảm thấy buồn bực, trong lòng không yên đi đến bãi đỗ xe.

Xem chừng là dì Cơ cùng với tên cực biến thái Tiêu Phàm đã thỏa đàm điều kiện, đây là muốn thả gã ra. Nghĩ đến lập tức quay về Thiên Nam, sống những ngày tốt đẹp lần nữa, Đoạn thiếu vương gia uống hết một chai bia ướp lạnh, cảm thấy hết sức hài lòng.

- Đi về phía trước.

Cô gái trẻ phía sau vẫn lạnh lùng.

- Em gái, cô có thể khách sao một chút không? Tôi lại đặc tội với cô rồi sao? Cả ngày chỉ có sắc mặt đó, cô không thấy mệt à?

Đoạn Khổng Tước không thể nhịn được nữa, quay đầu nói, vẻ mặt không hài lòng.

Cô gái này đẹp thì có đẹp, nhưng cô gái đẹp luôn dùng giọng điệu khinh thường nói chuyện với mình, Đoạn thiếu vương gia cũng không vui vẻ gì.

Dù sao cô ấy không phải Tân Lâm.

Nếu là Tân Lâm đích thân “áp giải”, thì Đoạn Khổng Tước cũng tự ngoan ngoan đi cùng cô, cũng không dám đánh rắm.

- Nhanh lên.

Cô gái trẻ không chút biểu cảm, hàn quang chột lóe, trong tay có con dao nhỏ cũng là một vật vô cùng mỏng.

Con người của Đoạn Khổng Tước bỗng co rúc lại.

Xem ra, nếu gã dám làm điều, cô gái này không chút khách khí mà ra tay với gã. Nếu cơ thể không bị thương, thì Đoạn Khổng Tước sẽ không sợ. Bất kể kẻ nào, đều có thể lấy dao ra hù dọa Đoạn tiểu vương gia sao?

Nhưng hiện tại, Đoạn Khổng Tước thật không muốn nghĩ phức tạp.

Nhanh chóng thoát thân là đúng đắn.

Đoạn Khổng Tước hừ lạnh một tiếng, hai tay nắm chặt, bước nhanh về phía trước.

Năm nhân công xây dựng đang sửa chữa đường như đã hoàn thành công việc của họ, thu dọn dụng cụ, vừa nói vừa cười với nhau, đi tới hướng này.

Mỗi người đều mặc đồng phục màu vàng, trong đó, hai người đàn ông cao lớn, kéo một thanh sắt cực lớn, khoảng mười mấy hai mươi chục cân. Hai người khác, cầm cây thép lớn trong tay, đầu thép vô cùng bén. Người đi trước có dáng thấp nhất, cầm một cái thùng trong tay, đi lão đảo, trong thùng dường như đựng bột vụn, xi măng.

Đoạn Khổng Tước không để ý, ngay cả mắt cũng không nhìn về mấy người nhân công xây dựng đó.

Đoạn tiểu vương gia xưa nay xem thường những người nông dân công thấp hèn này. Gã vốn không phải người lương thiện, kém xa tiêu chuẩn năm tốt của thanh niên.

Hai bên dần dần đến gần.

Đoạn Khổng Tước dự định không thay đổi mục tiêu phía trước của mình.

Những người nông dân công này ngoan ngoãn nhường đường cho Đoạn công tử, với Đoạn Khổng Tước mà nói, đây là điều đương nhiên, hoàn toàn chính đáng.

Quả nhiên năm người nhân công xây dựng không cản đường Đoạn công tử, tách ra hai bên, nhường “con đường thênh thang” ở giữa cho Đoạn công tử.

Ngay lúc 2 bên nhường đường, bỗng có chút thay đổi.

Thùng vừa trong tay của nhân công xây dựng thấp đi phía trước bỗng nâng lên, nửa thùng vôi tạt vào Đoạn Khổng Tước, bốn người còn lại đồng thời cầm cây sắt lên.

Mục tiêu của họ rất rõ ràng, chính là Đoạn Khổng Tước.

Tất cả thủ đoạn đều là nhằm vào Đoạn Khổng Tước.

Đoạn Khổng Tước hoàn toàn không có chút chuẩn bị nào, nhưng là con trai của Đoạn Thất Tinh, Đoạn tiểu vương gia danh chấn Thiên Nam cũng không phải là ngòi không, tuyệt đối không phải người nào đều có thể đánh lén gã.

Thay đổi xảy ra trong phút chốc, Đoạn Khổng Tước gần như theo bản năng lập tức dừng lại, lập tức cảm thấy phần gáy xiết chặt, đã bị người ta nắm lấy áo. Không đợi Đoạn Khổng Tước hiểu rõ, cả người bay ra từ phía sau.

Bụi mù dày đặc trước mắt.

Hai thanh sắt nặng trĩu, tiếng gió gào thét, hung hăng đập vào vị trí lúc này Đoạn Khổng Tước đứng, hai thanh sắt thô cũng một trái một phải giết cùng lúc.

Nếu không phải cô gái trẻ phía sau kéo gã về phía sau kịp thời, võ công của Đoạn tiểu vương gia cao tới đâu, chỉ sợ là lúc này cũng thành cái xác chết, hơn nữa là xác chết máu thịt lẫn lộn, vô cùng thê thảm.

Năm công nhân xây dựng một phát chưa trúng, dường như có chút không ngờ, có chút sửng sốt, lập tức giơ con dao trong tay lên, chuẩn bị giết.

Người thấp lùn trong tay cầm thùng vừa dường như là người cầm đầu, tùy tay vứt bỏ thùng vừa, rút ra một con dao và ra lệnh:

- Lên!

Đáng tiếc họ đã không có cơ hội ra tay lần thứ 2.

Một tiếng quát khê!

Bóng người tránh gập, bạch quang múa may.

Trong bãi đỗ xe tĩnh lặng có tiếng kêu thảm thiết vang lên, ngay sau đó là tiếng “bằng bằng”, thanh sắt nặng nề ào ào rơi xuống đất.

Sau đó ánh sáng trắng lóe lên, con dao bay lên giữa không trung.

Thân hình nhỏ bé của nhân công xây dựng bay lên, văng ra ngoài 3 - 4m, một tiếng “bịch” nặng nề té xuống đất, gục tại chỗ, không nhúc nhích, không chút co giật.

Đợt khói mù tan hết, Đoạn Không Tước mới thấy rõ tình hình trong sân.

Chỉ thấy Tân Lâm cầm kiếm, lúc này thân hình duyên dáng nhìn qua uy phong凛冽.

Năm tên đánh lén nằm đầy đất, ngoài tên bị Tân Lâm đá bay, bốn tên còn lại đều bị trúng kiếm, ba tên nắm chặt cổ tay phải của mình! Tên cuối cùng ôm lấy chân mình, không ngừng kêu thảm thiết. Hóa ra khi thanh sắt rơi xuống đất, không biết như thế nào lại đập trúng chân gã, chân gã lập tức bị đập đến da tróc thịt bong, xương cốt nát ra.

So với vết thương ở chỗ cổ tay còn đau đớn hơn.

- Khốn khiếp, tại sao phải đánh lén lão tử?

Đoạn Khổng Tước bỗng nhiên nổi giận, xông lên, đập mạnh một cước, ở giữa sống mũi một tên nhân công xây dựng, người đó kêu lên một tiếng, về mặt hoảng hốt, lập tức hôn mê.

Mấy ngày nay, Đoạn tiểu vương gia thật sự rất hung ác, đàn lo tìm không thấy đối tượng.

Đoạn Khổng Tước giờ chân lên, chân thứ ba muốn đá ra.

- Đủ rồi.

Tân Lâm lạnh lùng quát.

Dường như trong đầu Đoạn Khổng Tước được cài chip của người máy, nhận được lệnh của chủ nhân, nâng chân lên, bắt người đứng giữa không trung, cũng đá không đi.

Đối với mệnh lệnh của Tân Lâm, gã không dám cãi lời.

- Các người là ai? Tại sao đánh lén tôi?

Đoạn Khổng Tước vừa sợ vừa giận quát.

Mấy tên ra tay lúc này, Đoàn Khổng Tước nhìn rõ, tuyệt đối là đối phó với gã, không phải đối phó cô gái trẻ sau lưng gã. Nhưng chẳng qua chỉ là tạm thời, Đoạn Khổng Tước thật sự không hiểu, là ai có mối thù lớn với gã như thế, muốn dồn gã vào chỗ chết.

Chỉ cần bị thanh sắt đánh trúng, Đoạn Khổng Tước biết rất rõ hậu quả như thế nào.

Chết chắc!

Thù hận này rất sâu đậm a.

Hai nhân công xây dựng còn lại đang lăm bằm, không ai trả lời gã.

- Được rồi, theo ta.

Tân Lâm thu con dao vào, thần thiên nói, giọng nói không thể nghi ngờ.

- Đi ư? Dù sao cũng làm rõ, có người muốn giết tôi, ngay cả ai tôi cũng không biết, sau này sẽ có phiền toái.

Đoạn Khổng Tước đưa ra kháng nghị.

Đây là một vấn đề rất nghiêm trọng, Đoạn tiểu vương gia muốn làm rõ, nếu không sau này sợ ngay cả ngủ cũng không ngủ được. Mặc dù gã rất sợ Tân Lâm, nhưng liên quan đến mạng nhỏ của mình, lại không thể không kiên trì chống đối.

Tân Lâm lạnh lùng nói:

- Họ muốn giết người, nhưng người mà họ muốn chống đối không phải là người, đi.

Đoạn Khổng Tước không dám chần chừ, ở phía sau Tân Lâm hỏi:

- Tân cô nương, ý cô là sao? Không phải chống đối tôi, vậy tại sao lại muốn giết tôi? Tôi có chút không hiểu.

Tân Lâm hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Người có lúc nào thông minh chứ?

Nói rất đúng!

Sinh sinh muốn chọc tức Đoạn tiểu vương gia.

- Hừ, cái này có gì khó đoán? Muốn lấy mạng tôi, lại không phải chống đối tôi, vậy thì chắc là muốn giả họa cho các người, để ông già tôi cùng chơi

với các người.

Đoạn Khổng Tước không phục lắm nói thầm.

Tân Lâm dừng bước, liếc nhìn gã, có chút kinh ngạc.

Đoạn Khổng Tước không khỏi hoảng sợ, không kìm lòng giảm âm thanh nói:

- Sao, tôi đoán đúng à?

Vốn dĩ gã đoán mò, nhưng nhìn bộ dạng của Tân Lâm, rất rõ, gã đã đoán đúng. Nếu gã chết ở khách sạn Thời Đại, cho dù không phải Tân Lâm làm, thì món nợ này Đoạn Thất Tinh chắc sẽ tính sổ với Tân Lâm và Tiêu Phàm.

Đoạn Thất Tinh là con người như thế.

Bất kể Tiêu Phàm giỏi giang như thế nào, lão Tiêu mạnh như thế nào, Đoạn Thất Tinh tuyệt đối không tha, cho dù xuất thân hạng nặng cũng liều mạng.

Đến lúc đó, cho dù Tiêu Phàm phúc hậu, cũng phải nghênh chiến, giằng co với Đoàn Thất Tinh.

Biết mình đoán đúng, Đoạn Khổng Tước không chút vui mừng, chỉ cảm thấy một hơi lạnh từ đuôi chuy, nháy mắt truyền khắp toàn thân, tứ chi đều lạnh lẽo.

Là mục tiêu bị săn giết.

Đây là điều trước giờ Đoạn công tử chưa từng nghĩ tới.

Bị bóng ma chết chóc từng giây từng phút bao phủ, cảm giác thật không tốt chút nào.

- Vậy cô nhanh chóng đưa tôi về nhà đi, tôi, tôi đi Thiên Nam, sẽ không có chuyện gì hết.

Đoạn tiểu vương gia dưới tình thế cấp bách, không ngờ nói lắp bắp.

- Lên xe.

Tân Lâm mở cửa xe, lên xe lái.

Đoạn Khổng Tước vội vàng ngồi xuống ở vị trí lái phụ, nhìn mấy tên sát thủ đang nằm dưới đất, hỏi:

- Vậy bọn họ như thế nào?

- Chuyện này không cần người lo, im miệng ngay.

Tân Lâm lạnh lùng nói, nổ máy, chạy nhanh ra khỏi bãi đỗ xe.

Cùng lúc đó, một chiếc xe khác cũng chạy vào.

Tân Lâm vừa rời khỏi, một chiếc xe mini chạy vào bãi đỗ xe, đệ tử của Văn Nhị thái gia, Khương Nhị bước xuống xe, đợi ở chỗ cô gái trẻ nói vài câu, liền chỉ huy mấy tên cường tráng, nâng năm tên nhân công xây dựng giả sát thủ lên, nhét vào xe mini, rồi chạy như gió.

Tất cả đều dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Sát Thủ Độc Hành

Chương 166: Sát Thủ Độc Hành

Không giống với sự tưởng tượng của Đoạn Thất Tinh, thực ra Tiêu Phàm không hề kiêu căng!

[CHARGE=2]Xnhìn thấy Tiêu Phàm đứng lặng ở cửa.

Đích thân đứng chờ đón bọn họ.

Đoạn Thất Tinh hai mắt hơi hơi nhúu lại, nhẹ giọng nói ra:

- Vị này chính là Tiêu nhất thiếu?

Cơ Khinh Sa mỉm cười vuốt cằm.

Cô cũng không hỏi Đoạn Thất Tinh dựa vào đâu mà có thể vừa liếc mắt một cái đã nhận ra Tiêu Phàm. Tuy rằng trước đây Đoạn Thất Tinh chưa từng gặp qua Tiêu Phàm, nhưng chắc chắn là đã nghe con của ông ta Đoàn Khổng Tước miêu tả qua hình dáng của Tiêu Phàm. Thiên Nam Vương không phải chỉ biết dùng vũ lực, mà thuật nhận thức tướng mạo người cũng rất độc đáo. Dù thế nào thì con nhà võ chân chính cũng không thể có được vị trí như Đoạn Thất Tinh ngày hôm nay.

- Thật khí chất!

Đoạn Thất Tinh thấp giọng nói ra lời từ đáy lòng.

Trang phục của Tiêu Phàm khá tinh tế, nhưng nhìn vẻ ngoài thì nhiều nhất cũng chỉ được xem như là con cháu nhà quý tộc bình thường. Nhưng nhìn dáng đứng kia, yên tĩnh như Chỉ Thủy, tươi đẹp như cỏ cây, không chút nào quá xa vời, khiến người khác tuyệt đối không dám coi thường.

Đoạn Thất Tinh đã gặp qua vô số người, ông ta biết rõ chỉ có người chân chính cực điểm mới có thể toát ra khí thái “không tranh giành” một cách tự nhiên như thế này. Vì trên đời này, thứ khiến anh ta có thể thực sự tranh giành rất ít.

Mục tiêu mà người bình thường cả đời phấn đấu, trong mắt Tiêu Phàm thực sự chẳng là gì cả.

Lại nói tiếp, Đoạn Thất Tinh và Tiêu Phàm cũng không có giao tình, vì Đoạn Khổng Tước mà hai bên ở vào vị trí đối địch mơ hồ. Tuy nhiên điều này cũng không gây trở ngại đến việc Đoạn Thất Tinh đứng trên lập trường khách quan đánh giá về Tiêu Phàm.

Nếu muốn trở thành cao thủ chân chính, có thể đánh giá một cách khách quan những người bên cạnh mình, dù là bạn bè hay kẻ địch đều có thể khách quan mà đánh giá họ, đây là điều kiện tiên quyết. Còn những kẻ mạnh mà chỉ vì mấy lời nói không lọt tai, dẫn đến động chân động tay, liều mạng, kỳ thực chỉ là đứa trẻ chưa lớn mà thôi.

- Quả thực rất có khí chất.

Cơ Khinh Sa mỉm cười đồng ý.

Chiếc Mercedes Benz vững vàng dừng ở trước mặt Tiêu Phàm, Cơ Khinh Sa, Đoạn Thất Tinh lần lượt xuống xe.

Tiêu Phàm mỉm cười chậm rãi tiến lên.

- Tiêu nhất thiếu.

Cơ Khinh Sa lộ ra nụ cười kiêu diễm.

- Cơ tổng, Đoạn tiên sinh.

Tiêu Phàm mỉm cười đáp lễ.

Đoạn Thất Tinh tiến lên hai bước, khom người nói:

- Tiêu nhất thiếu, xin chào, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

- Đoạn tiên sinh quá khen rồi, tôi không dám nhận. Đoạn tiên sinh, xin chào.

Tiêu Phàm chủ động đưa tay về phía Đoạn Thất Tinh

Hai người thoáng nắm tay.

Đoạn đường phòng làm việc này thuộc khu phố xá sầm uất, thỉnh thoảng lại có người ra ra vào vào. Cơ Khinh Sa và Đoạn Thất Tinh đều liếc mắt một cái là có thể nhìn ra họ ở cạnh chiếc xe Mercedes Benz chói mắt này lập tức có thể thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

- Tiêu nhất thiếu, không biết anh gọi chúng tôi đến đây là có điều gì mới lạ sao, tôi cảm thấy rất hứng thú.

Khi Tiêu Phàm và Đoạn Thất Tinh nắm tay, Cơ Khinh Sa liền mỉm cười nói.

Tiêu Phàm bỗng nhiên thay đổi địa điểm hẹn, nhất định là có nguyên nhân và chắc chắn cũng không phải là chuyện bình thường. Nếu là chuyện bình thường không thể khiến cho Tiêu Phàm lỡ hẹn được.

Tiêu Phàm giơ tay lên nhìn đồng hồ, nhẹ giọng nói:

- Thời gian cũng không còn sớm, Cơ tổng, Đoàn tiên sinh, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

- Được, mời Tiêu nhất thiếu!

Đoạn Thất Tinh đáp. Hôm nay Cơ Khinh Sa sắp xếp cho ông ta và Tiêu Phàm “đàm phán”. Nếu hai bên đã gặp nhau rồi thì những việc tiếp theo hãy để Đoạn Thất Tinh và Tiêu Phàm tiến hành. Cơ Khinh Sa chỉ là người đi theo thôi.

Ba người đi về phía thang máy.

Phạm Nhạc dừng xe và đi gửi xe.

Sau khi vào thang máy Tiêu Phàm ấn tầng số tám.

Trong thang máy chỉ có ba người họ.

Tiêu Phàm nói:

- Mấy ngày nay Đoạn Khổng Tước vẫn luôn ở khách sạn Thời Đại. Tôi vừa mới cho người đi khách sạn Thời Đại mời anh ta đến đây gặp ngài. Tuy nhiên trong gara ở khách sạn Thời Đại xảy ra chút chuyện.

-Ồ, có chuyện gì vậy?

- Có người muốn giết anh ta.

Tiêu Phàm vẫn bình tĩnh như trước, giọng nói rất dịu dàng, dường như đang kể lại một việc nhà vậy.

Lông mày Đoạn Thất Tinh lập tức nhướn lên, kinh ngạc nói:

- Có người muốn giết nó?

- Đúng thế, tổng cộng có năm tên sát thủ giả dạng là công nhân xây dựng đứng chờ ở gara đánh lén Khổng Tước. Tuy nhiên sát thủ cũng không thành công, Đoạn Khổng Tước cũng không bị thương.

Tiêu Phàm miêu tả đơn giản cảnh tượng giật gân ở gara khách sạn Thời Đại.

Đoạn Thất Tinh và Cơ Khinh Sa đều là người từng trải, không cần miêu tả cẩn thận.

- Tiêu nhất thiếu, ở Thủ đô Đoạn Khổng Tước không kết oán với kẻ nào cả.

Ba người ra ngoài thang máy, Đoạn Thất Tinh nói.

Tiêu Phàm dẫn hai người vào một văn phòng không gian không lớn lắm, đây là văn phòng của một công ty thương mại bình thường, dù Cơ Khinh Sa và Đoàn Thất Tinh rất sành sỏi tạm thời cũng không nghĩ ra văn phòng này có liên quan như nào với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Hai vị, đây là văn phòng tôi mượn để dùng tạm. Phòng này có góc nhìn rất tốt, tuy nhiên hai người cần chú ý một chút, đừng kinh động đến y.

Nói xong Tiêu Phàm nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ ra.

Lòng hiếu kì của Cơ Khinh Sa và Đoàn Thất Tinh đều bị câu dẫn. Dựa vào thân phận của hai người này thì có thể gọi dậy sự hiếu kì trong họ quả thật cũng không dễ dàng gì, đương nhiên điều này cũng liên quan đến địa vị thân phận của Tiêu Phàm.

Lần này Tiêu Phàm quả thật là có chút thần bí.

Cơ Khinh Sa và Đoạn Thất Tinh đi đến trước cửa sổ.

Cửa sổ đối diện với tòa nhà lớn. Tòa nhà cao năm tầng, tầng cao nhất là sân thượng, bày mấy chậu hoa cỏ. Phía xa xa, ở lan can sân thượng, có một người mặc trang phục của người lao công gục ở đó không hề nhúc nhích.

Cách cửa sổ họ đang đứng khoảng 30~40m.

Cơ Khinh Sa và Đoạn Thất Tinh liếc nhau, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thực sự thì trên tòa nhà này chẳng có gì đáng nhìn cả.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói ra:

- Người lao công này đã gục ở đó khoảng mười phút rồi, trong tay y có một chiếc pa-lăng quân dụng đã được cải tiến, có thể bắn ra tên nổ chứa thuốc nổ có khả năng bùng nổ rất cao, trong vòng 100m độ chính xác bắn nhắm rất cao.

Sắc mặt Cơ Khinh Sa và Đoạn Thất Tinh lập tức trở lên cực kỳ nghiêm túc.

Thân là kẻ giang hồ nổi danh một phương, hai người bọn họ biết rất rõ, chiếc pa-lăng quân dụng có lực sát thương lớn đến mức nào. Hơn nữa lại là tên nổ chứa hàm lượng chất nổ cao, trong vòng 100m có thể bắn chết một người là điều chắc chắn không phải nghi ngờ, cho dù là bắn trúng một cái ô tô cũng có thể khiến ô tô bùng nổ.

- Y muốn đánh lén ai ?

Đoạn Thất Tinh trầm giọng hỏi, giọng điệu có chút không bình tĩnh.

Tiêu Phàm lờ hờ, đặc biệt mời họ đến phòng làm việc này, cho họ xem sát thủ chuyên nghiệp trên nóc nhà, tuyệt đối không phải là suy nghĩ nông nổi. Kết hợp với lời Tiêu Phàm vừa nói ở gara khách sạn Thời Đại có người đánh lén Đoạn Khổng Tước, Đoạn Thất Tinh có thể biết được mục tiêu săn bắt của tên thích khách chuyên nghiệp kia là ai.

Tiêu Phàm lập tức xác nhận phỏng đoán của Đoạn Thất Tinh, chậm rãi nói:

- Từ khách sạn đến trà trang Thiên Nam phải đi qua con đường lớn dưới tòa nhà kia.

Giờ phút này, Đoạn Thất Tinh không lo lắng cho con trai mình. Nếu Tiêu Phàm đã biết chuyện này mới mời ông ta và Cơ Khinh Sa đến “xem náo nhiệt”, chắc chắn là đã có sắp xếp chu đáo rồi.

Hai hàng lông mày tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần hơi nhăn lại, cười lạnh nói:

- Tiêu nhất thiếu, rốt cuộc ai là người có khẩu vị tốt như vậy, muốn nhét chúng ta vào chung một cái nồi thế này?

Cơ Khinh Sa cũng hiểu được lời Đoạn Thất Tinh vừa nói. Ở Thủ đô dường như cũng chưa có tử thù với ai cả. Hiện tại thì chỉ có ân oán với Tiêu Phàm thôi.

Nhưng nếu Tiêu Phàm muốn giết Đoạn Không Tước thì rõ ràng không cần phiền toái như vậy. Tân Lâm chỉ cần một kiếm là có thể giải quyết xong vấn đề.

Như vậy, cách giải thích duy nhất là có kẻ thứ ba muốn giết Đoạn Không Tước, sau đó vu oan cho Tiêu Phàm, khiến Đoạn Thất Tinh và Tiêu Phàm sống chết với nhau, đồng thời cũng kéo Cơ Khinh Sa liên lụy vào. Dù sao lần này đến thủ đô Đoạn Không Tước cũng từng hỏi thăm Cơ Khinh Sa, nếu thực sự có chuyện không hay xảy ra, Cơ Khinh Sa tuyệt đối khó thể không đếm xỉa đến.

Quả là mưu kế hay, một mũi tên trúng ba con chim.

- Đây cũng chính là điều mà tôi muốn biết.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói ra, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng không chút nào tức giận.

Cuộc tập kích ở gara khách sạn Thời Đại rõ ràng không phải là việc sắp đặt duy nhất. Trình độ của mấy tên thích khách không đủ chuyên nghiệp phỏng

chừng họ cũng chỉ vâng mệnh làm việc mà thôi, nên chắc cũng không nắm được nội tình bên trong. Nếu bọn họ có thể ra tay thành công thì là điều tốt nhất. Nếu hành động thất bại ít nhất cũng khiến chúng ta nghĩ nguy hiểm đã qua, do đó lơ là cảnh giác, không có sự phòng bị. Tên sát thủ độc hành này chắc là át chủ bài dự bị của họ, có thể lấy được nhiều tin tức trên người y.

Kẻ thứ ba này có thể là kẻ thù của hai cha con Đoạn Thất Tinh và Đoạn Khổng Tước, hoặc cũng có thể là kẻ thù của Tiêu Phàm hoặc Cơ Khinh Sa. Trực tiếp đối phó với Đoạn Thất Tinh, Tiêu Phàm, Cơ Khinh Sa thì khá là khó nhằn, còn Đoạn Khổng Tước thì yếu hơn nhiều nên anh ta đã trở thành mục tiêu săn bắt. Nếu Đoạn Khổng Tước chết, thì cuộc chiến giữa ba nhà là điều không thể tránh được.

Nhưng Tiêu Phàm rất rõ ràng, những người đó đang nhắm vào hắn.

- Việc này rất đơn giản, chỉ cần bắt tên kia tra hỏi thì sẽ rõ.

Đoạn Thất Tinh trầm giọng nói, giọng nói lạnh như băng, gương mặt lộ ra một vẻ sát khí.

Bất kể là ai khi biết con mình trở thành đối tượng bị người khác săn, hơn nữa không chỉ là một lần đều sẽ thất phần nộ. Hơn nữa Đoạn Thất Tinh là người mà hai tay đã từng dính đầy máu.

Xem ra Đoạn Thất Tinh thực sự không thể nhẫn nại được nữa, ông ta đang chuẩn bị tư thế sẵn sàng tự mình ra tay.

Tuy lực sát thương của cây pa-lăng quân dụng rất mạnh, nhưng muốn khiến Đoạn Thất Tinh bị thương cũng không phải là điều dễ dàng. Nhớ năm đó, ở trong rừng rậm nguyên thủy phía nam, Đoạn Thất Tinh đơn phương độc mã đối mặt với hai tay súng cự phách và mấy tên thuộc hạ, nhưng cuối cùng phần thắng vẫn thuộc về ông ta, khiến hai tay súng và thuộc hạ của ông ta đi châu diêm vương.

Chỉ một tên sát thủ, chẳng là cái quái gì cả.

Cơ Khinh Sa nhợt nhạt cười, nói:

- Việc này cũng không phiền đến ngài tự ra tay đâu.

Tiêu Phàm khẳng định đã sớm có sắp xếp chu đáo rồi.

Còn chưa dứt câu, một thân ảnh cả người đỏ rực hiện lên ở sân thượng tòa nhà.

Cơ Khinh Sa lập tức trừng lớn hai mắt quấy rầy.

Bóng dáng này cô quá quen thuộc

Uyển Thiên Thiên!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Dị Tộc

Chương 167: Dị Tộc

Dường như Uyển Thiên Thiên đặc biệt thích trang phục màu đỏ.

“Nữ ma đầu số một” một thân lửa đỏ, im hơi lặng tiếng nhanh chóng tiếp cận sát thủ độc hành.

Đoạn Thất Tinh sắc mặt ngưng trọng, hạ giọng nói:

- Phải bắt sống...

Không nghi ngờ gì nữa, gã biết Uyển Thiên Thiên, biết đặc điểm thủ đoạn độc ác, đao kiếm vô tình của cô. Tên sát thủ kia dám ngăm bắn con trai gã, Đoạn Thất Tinh hận không thể lột da xẻ thịt y, tuy nhiên lý trí nói cho gã biết, y là mấu chốt sau màn độc thủ này, vì thế bắt sống được thì tốt hơn.

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng cười.

Cô cũng không phải lo lắng.

Uyển Thiên Thiên cố nhiên thích càn quấy, ra tay cũng tàn nhẫn, lại không phải người không biết chừng mực. Nếu không thì làm sao có thể khiến “Yên Chi xã” phát triển nhanh chóng như vậy.

Làm cái nghề này lòng dạ không nham hiểm không được.

Chỉ có điều cô hơi tò mò, Uyển Thiên Thiên làm sao có thể cam tâm tình nguyện vì Tiêu Phàm mà “ép buộc” mình, tính tình bà cô nhỏ này vừa kiêu ngạo vừa nóng nảy. Hơn nữa không được lợi thì không dậy sớm, muốn nhờ cô làm chút chuyện mà không trả công thì không được.

Khi Uyển Thiên Thiên tiếp cận phía sau tên sát thủ độc hành ba mét, thì y mới phát hiện ra. Y xoay mạnh người lại, trong tay cầm một cây pa-lăng quân dụng cỡ lớn. Dưới ánh nắng đầu mùa hạ, bộ quần áo màu đen và cây pa-lăng trong tay ánh lên ánh sang lóng lánh của tử thần.

Ngay vào lúc này, một đao rục rở như cầu vồng bay ra.

Sát thủ độc hành thậm chí còn không kịp bóp răng thép cây pa-lăng, cổ tay cầm cây pa-lăng bị chặt đứt, cây pa-lăng thì bị gãy đôi rơi xuống mặt đất. Uyển Thiên Thiên sớm đã có chuẩn bị, cô giơ tay trái lên, một sợi dây màu đỏ bay ra. Khi cây pa-lăng sắp chạm mặt đất, cổ tay trái khẽ run lên, cây pa-lăng bắn nhanh về phía cô.

Ngay sau đó, tay trái Uyển Thiên Thiên nắm lấy pa-lăng. Tay phải cầm thanh kiếm thẳng tắp, đỏ tươi nhắm vào cổ họng sát thủ độc hành, cười hì hì nói:

- Chớ lộn xộn, lộn xộn sẽ chết đấy.

Tên sát thủ độc hành này khoảng ba mươi mấy tuổi, hai mắt hõm sâu, làn da ngăm đen, tướng mạo âm trầm. Tuy nhiên giờ phút này bị chặt đứt một bàn tay, tay phải cầm thật chặt chỗ bàn tay trái bị cụt, máu chảy như suối, y mím chặt môi, vì bị chảy máu quá nhiều mà sắc mặt trở lên tái nhợt, mồ hôi trên trán lã chã rơi xuống. Hai mắt hung tợn nhìn Uyển Thiên Thiên, giống như ánh mắt ai oán, tuyệt vọng của con sói đói sắp chết.

Một lát sau, tên sát thủ độc hành lại bật cười ha ha, tiếng cười chói tai như cú vọ vầy.

- Đại dương gia cần thận y uống thuốc độc.

Đoạn Thất Tinh bỗng nhiên lớn tiếng nói, cơ thể bay lên cửa sổ, sau đó không chút do dự nhảy xuống.

Quần lâu cao năm tầng, chênh lệch bảy mét so với bề cửa sổ tám tầng Đoạn Thất Tinh đang đứng. Đối với Đoạn Thất Tinh thì độ cao này cũng không phải là sự uy hiếp quá lớn.

Chỉ tiếc rằng câu nhắc nhở này của Đoạn Thất Tinh lại muộn một chút. Khi thân hình khôi ngô của Đoạn Thất Tinh nhẹ nhàng dừng trên nóc Quần lâu thì tiếng cười như cú vọ của tên sát thủ độc hành đột nhiên dừng lại, thân mình mềm nhũn gục xuống lan can, một vết máu màu tím đen tràn ra khóe miệng, hai mắt trắng dã, không hề có chút sinh khí nào.

Dường như Uyển Thiên Thiên đã sớm liệu được kết quả như vậy, thu lại thanh kiếm, khóe miệng xinh đẹp hơi nhếch lên, không nhìn tên sát thủ kia mà cười nói với Đoạn Thất Tinh:

- Đoàn Vương gia, công phu khinh thân thật đẹp.

Trên mặt Đoạn Thất Tinh hiện lên một chút vẻ thất vọng, cười khổ một tiếng.

Phòng chừng câu “công phu khinh thân thật đẹp” cũng chỉ có mình Uyển Thiên Thiên mới có thể khen ông ta thôi.

Tính cách của bà chủ “Yên Chi xã” này quả thực không giống với người bình thường.

Ngay sau đó, Tiêu Phàm, Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc cũng đều có mặt ở Quần Lâu.

Cơ Khinh Sa nhíu mi nói:

- Xem ra đó là một tổ chức rất nghiêm mật.

Nhiệm vụ thất bại, khi có nguy cơ bị bắt thì không chút do dự uống thuốc độc tự sát, không phải là tác phong của sát thủ độc hành, chỉ có tổ chức các sát thủ nghiêm mật mới có thể khống chế thuộc hạ của mình như vậy.

Đoạn Thất Tinh đánh giá diện mạo sát thủ kia, nói:

- Từ diện mạo có thể thấy, gã là người dị tộc, hẳn là người ở khu Tây Á.

Không ai đi điều tra thì thể sát thủ.

Nếu là tổ chức nghiêm mật như thế, khi sát thủ chấp hành nhiệm vụ sẽ không để lại trên người bất kỳ tư liệu nào.

Cơ Khinh Sa thở dài nói:

- Bất kể như thế nào, đây cũng được tính là một manh mối.

Đoạn Thất Tinh gật gù đầu, nói:

- Sát thủ của tổ chức nghiêm mật như vậy thì thi thể cũng là một manh mối.

Trong phạm vi toàn thế giới, tổ chức sát thủ không ít, nhưng tổ chức nghiêm mật lại không nhiều. Thi thể của tổ chức sát thủ có danh tiếng quả thực là một manh mối tốt.

- Đoạn tiên sinh, Cơ tổng, Thiên Thiên cô nương, chúng ta không cần phải ở lại đây nữa. Chúng ta đi Trà trang đi.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Mọi người đều không có ý kiến gì cả, cùng nhau cùng nhau rời khỏi Quần Lâu.

Về phần thi thể của sát thủ, sẽ có người đến giải quyết hậu quả. Hành động ngày hôm nay Tiêu Phàm và nhị sư huynh phối hợp với nhau rất tốt, phía Văn nhị thái gia đã huy động toàn bộ người của mình.

Tuy rằng mấy năm nay Văn Thiên cảm ở Hoàng Hải, nhưng ở thủ đô cũng không phải là không có chút vốn liếng.

Bất kỳ tổ chức lớn nào đều khó có thể không quan tâm đến thủ đô, như vậy là không sáng suốt rồi. Việc bố trí đường dây một vài người để điều tra tin tức là tất yếu.

Với danh nghĩa là cán bộ, Tiêu Phàm đến giải quyết vụ việc

Cha của Tiểu Quế Tử, Quế Thanh Thu đã được điều đến công tác ở bộ, trực tiếp đảm nhận chức Cục trưởng cục ba. Lệnh bổ nhiệm lần này khiến tất cả mọi người đều rơi kính xuống đất.

Sự cảm kích của Quế Thanh Thu đối với Tiêu Phàm không cần nói cũng biết.

Tuy nhiên Tiêu Phàm cũng thâm cảm thán lực ảnh hưởng của hệ thống chính trị pháp luật nhà họ Phương, ngay cả hãn cũng chưa từng dự đoán

trước được! Nhà họ Phương trực tiếp phân cho Quế Thanh Thu đảm nhận chức Cục trưởng của cục ba. Tiêu Phàm nhìn tướng mạo Quế Thanh Thu biết vận thế của y rất tốt, lần điều chỉnh nhân sự này cũng có quý nhân tương trợ. Lúc trước dự tính của Tiêu Phàm là Quế Thanh Thu đảm nhiệm chức Phó cục trưởng cục ba, trên danh nghĩa này ông ta sẽ nắm giữ quyền lực nhất định nào đó. Chờ sau khi tình hình ở Cục ba đi vào ổn định mới có thể thăng tiến thêm một bước.

Ai ngờ Phương Lê lại làm việc gọn gàng như thế, không dây dưa dài dòng chút nào.

Xem ra cần phải tìm hiểu rõ hơn về Phương Lê.

Đến cổng văn phòng làm việc, Phạm Nhạc lái xe. Chiếc xe Mercedes Benz còn chưa tới, một chiếc xe thể thao Porsche đỏ rực một màu tiến đến trước mặt đoàn người. Uyển Thiên Thiên cười hì hì nhảy xuống xe nói:

- Anh chàng đẹp trai, lên xe tôi đi.

Uyển Thiên Thiên của hôm nay vẫn là Tiểu Thanh Tân trắng trẻo, xinh xắn, giả dạng nhà giàu, tính tình hoạt bát sôi nổi. Cho dù là ai cũng không thể tưởng tượng nổi, vừa rồi cô chính là người dùng kiếm chặt đứt tay tên sát thủ độc hành.

Cơ Khinh Sa nhìn thấy nhưng coi như chuyện bình thường, còn Đoàn Thất Tinh thì sợ xanh mặt.

Ông ta và Uyển Thiên Thiên chỉ gặp nhau một lần, vào dịp mấy năm trước ông ta đến Yến Bắc thăm Cơ Khinh Sa nên mới quen biết cô. Lúc đó Đoàn Thất Tinh nghĩ rằng Uyển Thiên Thiên là em gái của Cơ Khinh Sa, nào ngờ Cơ Khinh Sa lại giới thiệu với ông ta rằng vị này chính là Uyển Thiên Thiên đại đương gia “Yên Chi xã” đội đạo mộ nổi tiếng.

Lúc ấy Uyển Thiên Thiên vừa mới tiếp nhận “Yên Chi xã” không lâu, trước mặt Đoàn Thất Tinh nổi danh trên giang hồ, nên cũng không quá giới hạn mà ngược lại rất lễ phép.

Đoàn Thất Tinh không nghĩ ra mối quan hệ giữa Uyển Thiên Thiên và Tiêu Phàm là thế nào.

Thân là Thiên Nam Vương, Đoàn Thất Tinh là người rất lạc hậu, đối với lối sống của những người trẻ tuổi trên cơ bản là ông ta khó có thể chấp nhận. Uyển Thiên Thiên là cô gái trẻ, tính tình ham chơi, ưa náo nhiệt ít nhiều có thể hiểu được. Còn Tiêu Phàm là người tính khí trầm ổn, chẳng lẽ cũng càn quấy theo Uyển Thiên Thiên.

Tuy nhiên ngay lập tức Đoàn Thất Tinh thấy được vẻ bất đắc dĩ trên mặt Tiêu Phàm.

Xem ra quả thật là cảm giác của mình không đúng, Tiêu Phàm cũng không có cách nào khác với vị “đại đương gia” ưa náo nhiệt này.

- Đi thôi, đi thôi...

Uyển Thiên Thiên bất chấp tất cả, tiến lên khoác tay Tiêu Phàm, quay đầu cười với Cơ Khinh Sa.

- Chị, chị không có ý kiến gì chứ?

Cơ Khinh Sa có chút không hiểu ra sao nói:

- Chị có ý kiến gì chứ?

- Không có thì tốt. Một Tân Lâm thôi đã đủ khiến em đau đầu rồi, nếu có thêm đối thủ cạnh tranh mạnh như chị thì em gặp phiền toái lớn rồi...

- Thiên Thiên, em nói gì vậy?

Khuôn mặt xinh đẹp của Cơ Khinh Sa hơi trầm xuống.

Con bé này ngày càng thích nói linh tinh rồi.

Cái gì mà “đối thủ cạnh tranh?”

- Hì hì...

Uyển Thiên Thiên làm mặt quỷ với Cơ Khinh Sa, cũng không quan tâm đến anh chàng đẹp trai có tình nguyện hay không, liền kéo Tiêu Phàm lên xe Porsche của cô, giơ ngón tay cái lên với Đoạn Thất Tinh và Cơ Khinh Sa. Chiếc Porsche nhẹ nhàng chuyển động, giống như mũi tên thoát ra khỏi cung, dần dần tiến ra ngoài.

Đoạn Thất Tinh giận đến mức líu lưỡi.

Cơ Khinh Sa mỉm cười nói:

- Đoạn vương gia, tính tình Thiên Thiên là như thế đấy, tôi với cô ấy là bạn bè đã nhiều năm, nên sớm đã quen rồi.

Những người kì dị trên giang hồ không ít, Uyển Thiên Thiên cũng được tính trong” phạm trù bình thường”. Đoạn Thất Tinh cũng đã từng gặp qua mấy người không có quy tắc hơn Uyển Thiên Thiên.

Đoạn Thất Tinh cười gật đầu, tuy nhiên nụ cười có chút kỳ quái.

Cơ Khinh Sa kinh ngạc nói:

- Đoạn vương gia, có chuyện gì xin cứ nói thẳng.

Đoạn Thất Tinh cười cười, nói:

- Cơ tổng, tôi thấy Tiêu thiếu cũng không phải là một nhân tuyển tệ.

Cơ Khinh Sa hoàn toàn không nghĩ tới Đoàn Thất Tinh sẽ nói ra một câu như vậy. Khuôn mặt quyến rũ tinh xảo không có chuẩn bị đỏ ửng lên, càng tăng thêm phần kiều diễm.

- Đoàn Vương Gia lại nói đùa rồi.

Cơ Khinh Sa vẫn độc thân, không biết có bao nhiêu người phỏng đoán, cuối cùng thì đóa hoa hồng có gai này sẽ rơi vào nhà nào hoặc là không bao giờ đợi được người có duyên ngắt hoa kia.

- Đoàn vương gia, tôi chưa từng nghĩ đến chuyện đó, cho dù có thì khả năng giữa tôi và hắn cũng vô cùng nhỏ. Dòng dõi nhà họ Tiêu sớm đã được định rồi...Có lẽ Thiên Thiên tuổi còn nhỏ, nên chưa từng nghĩ qua việc này.

Cơ Khinh Sa nhẹ giọng nói ra.

Làm trưởng tôn của nhà họ Tiêu, Tiêu Phàm vĩnh viễn không thể nào trở thành “nhân sĩ giang hồ” thuần túy được. Thử nghĩ mà xem một thủ lĩnh đội trộm mộ nổi tiếng nếu trở thành cháu dâu Tiêu gia là một điều không thể tưởng tượng được.

Trưởng bối của Tiêu Gia mà đồng ý cuộc hôn nhân này mới là lạ.

Chỉ có điều Cơ Khinh Sa có chút không hiểu ý đồ của Uyển Thiên Thiên, cô gái nhỏ này tuy rằng càn quấy, nhưng cũng không phải là người hồ đồ. Vào thời khắc mấu chốt cô lại bình tĩnh đến đáng sợ. Chỉ e rằng những điều hôm nay cô ấy làm đều có mưu đồ chứ tuyệt đối không phải là bị mở mắt bởi anh chàng đẹp trai.

Đoàn Thất Tinh mỉm cười nói:

- Cơ tổng, tướng nhân thuật của cô tinh chuẩn vô cùng, lẽ nào cô không nhìn ra Tiêu Phàm là người trung lập, túp người này một khi đã đưa ra quyết định thì dù là ai cũng khó có thể thay đổi chủ ý của hắn.

Cơ Khinh Sa im lặng.

Tất nhiên cô không nói cho Đoạn Thất Tinh biết, thuật tướng nhân của cô dù có chuẩn thế nào thì cũng không hiệu quả với Tiêu Phàm. Cả người hắn đều ẩn trong sương mù, người khác rất khó đoán ra được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đua Xe

Chương 168: Đua Xe

- Anh đẹp trai, thật ngại quá, làm hỏng hết việc rồi, không ngờ là tên đó ngậm độc được..

Chiếc xe Porsche đỏ rực vừa ra khỏi tòa nhà văn phòng, Uyển Thiên Thiên đã chủ động xin lỗi. Tuy là miệng nói "ngại quá", nhưng trên mặt Đại đường gia không lộ chút hổ thẹn nào.

Kiểu tự sát bằng độc được kịch độc trong thời khắc nguy cấp như vậy, thường được làm thành răng giả, hàn trực tiếp lên mặt răng, một khi có chuyện, lập tức cắn vỡ vỏ con nhộng, không đến 1 phút, tử thần liền phủ xuống.

Muốn ngăn cản tên sát thủ độc hành tự sát, chỉ có một cách, khống chế y thật nhanh, không cho y có cơ hội cắn vỡ con nhộng. Có 2 phương thức, một là điểm huyết, hai là đánh ngất xỉu.

Thuật điểm huyết cực kỳ cao minh đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết giang hồ, Uyển Thiên Thiên cho dù võ thuật cao cường, nhưng cũng không nắm được thủ pháp điểm huyết (khống chế huyết) cao minh như thế. Dùng thuật điểm huyết làm nửa người bất động là điều có thể làm được, giống miêu tả trong các tiểu thuyết võ hiệp, điểm trúng huyết đạo, đối phương lập tức trở thành tượng đất. Đó là tiểu thuyết.

Ít nhất Uyển Thiên Thiên vẫn chưa từng gặp cao thủ tuyệt đỉnh như vậy.

So sánh với cách đánh ngất xỉu đối phương, thì càng có khả năng thực hiện.

Nhưng tính cảnh giác của tên sát thủ độc hành rất cao, với khả năng của Uyển Thiên Thiên, tiếp cận phía sau y còn cách 3 thước mà vẫn bị y phát hiện được. Nhận thấy trong tay y cầm nỏ tiễn có tính sát thương tàn bạo, cực kỳ khủng khiếp, lựa chọn duy nhất của Uyển Thiên Thiên chính là lập tức loại trừ mối nguy hiểm này.

Nếu bị nỏ tiễn bắn trúng, thì đó là kết cục tan xương nát thịt.

Mục tiêu của sát thủ độc hành chính là chiếc xe con, cũng có thể nói, loại thuốc nổ cực mạnh mà nỏ tiễn mang theo có thể làm nổ tung chiếc xe lên trời.

Tiêu Phàm nhẹ lắc đầu, hai hàng lông mày nhíu lại, nói: - Là ta chưa suy nghĩ chu toàn, sớm biết như thế, ta đã tự mình ra tay.

- Ai, anh nói vậy là ý gì?

Uyển Thiên Thiên đạp mạnh chân, chiếc Porsche phát ra tiếng phanh chói tai, cứ thế đỗ ngay giữa đường. Tiểu nha đầu quay đầu lại, đôi mắt to long lanh trợn to, nhìn trừng trừng Tiêu Phàm, vẻ vô cùng khó chịu.

Tiêu nhất thiếu, nói vậy thì người có cách, chỉ một chiêu không chế được y, khiến y đến cơ hội cận độc dược cũng không có sao?

Uyển Thiên Thiên thật sự không tin!

Đã từng biết tuyệt kỹ "Phi vũ liên hoàn thất tuyệt trảm" Thất Diệu cung của Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên trước nay chưa từng khinh thường Tiêu Phàm. Nhưng Uyển Thiên Thiên cũng không nghĩ rằng, Tiêu Phàm biết thuật điểm huyết trong truyền thuyết.

Truyền thuyết chỉ là truyền thuyết!

- Có.

Tiêu Phàm thân nhiên nói, chẳng có ý kiến gì trước kiểu dừng xe nguy hiểm, không theo quy định giao thông của Uyển Thiên Thiên, càng không có ý giục Uyển Thiên Thiên mau lái xe.

Cho dù phía sau đã inh ỏi một loạt tiếng thắng xe và tiếng còi ồn ào tức giận.

- Anh nói thật ư?

Uyển Thiên Thiên vốn dĩ không phục, thấy bộ dạng bí hiểm này của Tiêu Phàm thì lại nửa tin nửa ngờ.

Con người này, có lẽ thật sự biết một số chiêu thức tà môn, chẳng hạn hẳn biết vẽ bùa, mà lại đặc biệt hiệu nghiệm. Điều này chính Uyển Thiên Thiên đã lĩnh giáo rồi. Uyển Thiên Thiên dù còn ít tuổi, nhưng thời gian bên ba cũng không ít. Trước đó rất lâu, khi còn là một tiểu nha đầu thực sự, cô đã theo sư phụ chạy loạn khắp nơi, kiến thức giang hồ còn hơn cả những người từng trải.

Nhưng Uyển Thiên Thiên không nhìn thấu Tiêu Phàm, một chút cũng không thấu.

Cơ Khinh Sa dò xét qua tướng mạo, Uyển Thiên Thiên lại đang dò xét bằng kinh nghiệm giang hồ của mình, thế nhưng kết quả đều giống nhau.

Đây là một nam nhân bí ẩn.

Lão Tiêu gia lại xuất hiện kiểu nam nhân này, thật là kỳ lạ.

- Uhm.

Tiêu Phàm đáp cứ như không.

- Được, một ngày nào đó, tôi nhất định phải xem thủ đoạn này của anh.

Uyển Thiên Thiên bỗng nhiên hết tức giận, lại mỉm cười.

Tiêu Phàm thật sự đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của cô.

Người trộm mộ, về cơ bản đều vô cùng hiếu kỳ. Là Đại đương gia của một đội trộm mộ tiếng tăm nhất phương Bắc, Uyển Thiên Thiên rất giàu, có thể nói là cực kỳ giàu. Những vật dụng sinh hoạt hàng ngày chôn dưới lòng đất thời cổ đại đó, được đào lên chính là từng bó từng bó tiền mặt lớn. Nếu chỉ vì tiền, thì Uyển Thiên Thiên đã sớm có thể rửa tay gác kiếm. Gia sản của cô bây giờ, đủ cho cô sống cuộc sống xa xỉ nhất, thậm chí còn có thể sống xa xỉ đến mấy đời. Cũng không phải vì các anh em huynh đệ của Yên Chi xã đi theo cô. Của cải tích lũy mấy năm nay có thể cho từng người nông cốt của Yên Chi xã sống những tháng ngày thoải mái.

Động lực trộm mộ thật sự của Uyển Thiên Thiên chính là lòng hiếu kỳ.

Thử nghĩ xem, trong đêm không trăng lộng gió ở vùng hẻo lánh hoang dã, cẩn thận khai quật một mộ phần của cổ nhân, trước khi tiến vào huyệt mộ, người sẽ không bao giờ biết được trong mộ có cái gì hay ho.

Trò chơi này còn kích thích hơn cả mua xổ số.

Mỗi một lần chờ đợi, hoặc có thể thành công, hoặc có thể thất bại, nhưng tâm trạng chờ đợi đó đều giống nhau, làm người ta nghiện mê mết không chán.

Bây giờ, Tiêu Phàm trong mắt Uyển Thiên Thiên có lẽ đã thành một "cổ mộ sống", Uyển Thiên Thiên rất muốn lột bỏ lớp "bùn đất" bao phủ trên người

hắn, lột trần hắn để tìm hiểu xem, trong con người nam nhân này rốt cuộc còn ẩn giấu những bí mật gì.

- Này, lái xe thế nào đấy?

Một chiếc BMW màu xám bên cạnh phóng lên, lái xe hạ cửa kính, trút tức giận lên chiếc Porsche.

Chủ nhân chiếc BMW khoảng chừng ba mươi mấy tuổi, tóc húi cua, vẻ mặt dữ tợn, tướng tá hung ác, nhìn qua là biết người không nên dây, giờ đang nổi giận đùng đùng. Vừa rồi, xe gã chạy ngay sau xe Porsche, Uyển Thiên Thiên phanh gấp, suýt nữa thì đầu xe đâm vào rồi.

Tiêu Phàm lắc đầu cười.

Uyển Thiên Thiên hạ kính xe xuống, ngón giữa tay phải chỉ thẳng người đàn ông tóc húi cua.

Ngón tay nhỏ nhắn trắng muốt đó xinh đẹp như thế lại có thủ thế dũng mãnh như vậy, cũng xem là một đại kỳ quan.

Người đàn ông tóc húi cua cao rõ ràng không ngờ chủ chiếc Porsche là một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, tức thời sững sờ, ngờ ngẩn, đợi gã hoàn hồn lại, định nói, thì Bzum chiếc Porsche đã lao đi rồi.

- Có gan đua không..

Chiếc Porsche gầm rú trong tiếng gió, văng vẳng vang lên tiếng cười như chuông bạc của Uyển Thiên Thiên.

- Bố khi, đồ lăng lợ, muốn đua xe à, được, bố mày chơi luôn.

Tên tóc húi cua là kẻ không chịu thua, lập tức nhấn mạnh ga, chiếc BMW cũng lao theo điên cuồng.

Đoạn đường từ tòa nhà văn phòng đến Thiên Nam trà quán, tuy không phải là đoạn đường chật chội nhất trong nội thành, lưu lượng xe cũng không ít, quả thực không phải con đường đua xe tốt.

Nhưng Uyên Đại đương gia mặc kệ.

Cô muốn đua là đua, không ai cản được.

Chiếc Porsche lao nhanh như chớp, chạy hình chữ chi trên đường, liên tục vượt xe. Uyên Thiên Thiên còn cố ý hạ cửa xe, tiếng gió gào thét cũng không át được tiếng cười trong trẻo như chuông bạc của cô.

Kỹ thuật lái xe của gã tóc húi cua cũng không tồi, gắt gao bám sát chiếc Porsche.

Sắc mặt Tiêu Phàm bình thản, khóe miệng chỉ hơi cười khổ, khiến cho lòng Uyên Thiên Thiên càng thêm khó chịu. Uyên Thiên Thiên lớn lên, chưa bao giờ bị đàn ông coi thường. Tiêu Phàm rõ ràng chỉ hơn cô mấy tuổi, nhưng lúc nào trước mặt cô cũng tỏ vẻ một bậc đàn anh tung hoành ngang dọc, dường như tất cả những gì Uyên Thiên Thiên làm đều là đang càn quấy, chỉ là đang nhịn mà không nói ra.

Chân Uyên Thiên Thiên đi giày da dê màu phấn hồng, lại nhấn thêm chân ga.

Xe BMW bám sát.

Bất ngờ Uyên Thiên Thiên lại đạp mạnh chân lên phanh.

"C-K-Í-T..T...T "

Gã tóc húi cua không kịp đề phòng, vừa đánh mạnh vô lăng vừa ra sức nhấn phanh, cuối cùng dừng được xe trước khi lao vào dải cây xanh trong dải

phân cách trên đường. Mặt gã trắng bệch, há hốc mồm, thở hỗn hển, hai tay nắm chặt vô lăng, mồ hôi đầm đìa khắp người.

Uyển Thiên Thiên chậm rãi lái xe qua, lại lần nữa chĩa thẳng ngón tay giữa vô cùng xinh đẹp về phía gã.

Gã tóc húi cua không còn sức nhìn cô nữa, giống như toàn bộ tinh lực khắp người bỗng nhiên bị rút sạch, phải gắng sức thở gấp.

Uyển Thiên Thiên mỉm cười chiến thắng, vừa nhấn ga, chiếc Porsche lại lao vút đi.

Không biết mất bao lâu, gã tóc húi cua rốt cuộc mới bình tĩnh lại, không kìm được đánh mạnh vào vô lăng, chửi rủa.

Uyển Thiên Thiên cuối cùng cũng kéo kính xe lên, cười khanh khách thật vui vẻ.

- A, anh đừng có như vậy được không? Tôi biết anh không nhìn đến tôi, anh là đại thiếu gia nhà quyền quý, dòng dõi quý tộc, không coi trọng nữ tử giang hồ như bọn tôi. Anh thích kiểu không nói không rằng, ngoan ngoãn nghe lời như Tân Lâm phải không?

Vẻ mặt vẫn cứ thản nhiên như trước của Tiêu Phàm rốt cuộc đã kích thích dây thần kinh thiếu nữ nhạy cảm của Uyển Thiên Thiên, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc đột nhiên im bật, đôi lông mày lá liễu tuyệt đẹp dựng đứng lên.

Uyển Thiên Thiên chăm chú nhìn Tiêu Phàm một cách hung dữ.

- Không phải.

Tiêu Phàm lắc đầu nói, tiếp thêm một câu.

- Tôi thích Tân Lâm không liên quan gì đến tính cách, cũng không liên quan gì đến xuất thân của cô ấy.

- Ha, anh cuối cùng cũng thừa nhận rồi, anh thích cô ta.

Uyển Thiên Thiên kêu lên giống như tìm thấy đại lục mới

Tiêu Phàm hơi kinh ngạc nói: - Tôi đâu có nói là ta không thích cô ấy chứ?

- Đúng vậy.

Uyển Thiên Thiên hừ lạnh một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm cong lên, thẳng mạnh xe dừng lại lần nữa như giận dữ. Tuy nhiên lần này, cô đỗ xe bên đường, không có hành động đùa nghịch mạo hiểm nữa.

- Tiêu Phàm, anh chọc tôi rồi đấy, anh biết không?

Uyển Thiên Thiên nhìn Tiêu Phàm, nói rất chân thành. Đã không gọi là "anh đẹp trai", cũng không kêu là "Tiêu công tử Tiêu Nhất thiếu", mà gọi thẳng tên.

- Tôi biết.

Tiêu Phàm nhẹ gật đầu, vẫn điềm tĩnh không hề ngạc nhiên.

Uyển Thiên Thiên hận nhất chính là điều này.

Người đàn ông này không thèm đếm xỉa đến cô!

Nếu Tiêu Phàm biểu lộ cảm xúc hoặc giả vờ thanh cao không quan tâm đến cô, thậm chí dùng thủ đoạn bạo lực mà ép cô lên giường, Uyển Thiên Thiên cũng không tức giận như vậy.

Như thế hoàn toàn còn chứng minh được sức hấp dẫn của cô.

Nhưng thái độ "Không gì cả" này thật sự làm Uyển Thiên Thiên tổn thương vô cùng.

Từ khi mười hai tuổi, hễ người đàn ông nào gặp cô, chỉ cần không phải người già thì đều không bước nổi chân, chưa từng có ai như Tiêu Phàm. Uyển Thiên Thiên liếc mắt cũng có thể nhận thấy, trong ánh mắt nóng rực của bọn họ, sâu thẳm trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

- Được, được lắm, anh khá lắm!

Uyển Thiên Thiên trở mắt nhìn Tiêu Phàm, giơ ngón tay cái lên.

Nhưng Uyển đại đương gia đương nhiên không ngờ được, Tiêu Nhất thiếu "khá lắm" giờ phút này, kỳ thực trong lòng đang vô cùng bối rối, không như vẻ ngoài bình tĩnh của hắn.

Tiêu Phàm không phải có ý gì với Uyển Thiên Thiên, hắn chỉ đang khẩn trương.

Thật sự rất khẩn trương.

Đối phó với các cô gái, nhất là kiểu thích càn quấy, lại xinh đẹp không tả nổi như Uyển Thiên Thiên, con người Tiêu Phàm quả thật không có nhiều kinh nghiệm.

Đây là điểm yếu của Tiêu Phàm.

Nhất định phải vững vàng, tuyệt đối không thể để Uyển Thiên Thiên phát hiện tí sơ hở nào, nếu không chuyện sẽ thực sự phiền phức.

Về điều này, Tiêu Phàm không chút nghi ngờ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giao Hàng Tận Nơi

Chương 169: Giao Hàng Tận Nơi

Chiếc Porsche và chiếc xe công nửa cũ nửa mới chẳng ra làm sao đó, gần như cùng một lúc đến Thiên Nam trà trang. Từ hai hướng khác nhau, đổ đối diện ở cửa Trà trang.

[CHARGE=2.2]Lúc Uyển Thiên Thiên còn đang đua với BMW trên đường, thì Phạm Nhạ đã sớm dàng hoàng thông thả lái Mercedes Benz đến Trà Trang. Cơ Khinh Sa, Đoạn Thất Tinh đợi ở đại sảnh Trà Trang.

Uyển Thiên Thiên nhảy từ ghế lái xuống rất nhanh, mau chóng vòng bên phải xe, rõ ràng là muốn mở cửa xe cho Tiêu Phàm. Tiểu nha đầu này đã thấy Tân Lâm bước đến rồi, trong đầu lại nảy ra ý nghĩ, muốn trêu đùa càn quấy một trận.

Đáng tiếc Tiêu Phàm không cho cô cơ hội này. Uyển Thiên Thiên còn chưa kịp giơ tay, Tiêu Phàm đã tự mở cửa xe bước xuống.

Uyển Thiên Thiên cũng không để ý, nhảy chân sáo theo, muốn kéo cánh tay Tiêu Phàm. Chân Tiêu Phàm vội vàng bước nhanh.

Cơ Khinh Sa kịp thời tiến lên hai bước, bắt tay Tiêu Phàm, mỉm cười nói: - Hoan nghênh Tiêu nhất thiếu đại giá hạ cố đến Thiên Nam Trà trang, vinh dự cho kẻ hèn này.

Cơ Khinh Sa làm sao không hiểu tâm trạng của Uyển Thiên Thiên chứ?

Trước mặt Tân Lâm gây chuyện như thế, chỉ e là rước họa. Thế lực truyền lại từ Thất Diệu cung bao lâu nay lớn hơn rất nhiều tướng tượng của người bình thường. Vô cơ mà đắc tội với Tân Lâm, có gì là tốt?

Theo giang hồ đồn thổi " Phi vũ liên hoàn thất tuyệt trảm" chính là tuyệt kỹ của Cung chủ Thất Diệu cung, trước nay chỉ có Cung chủ và người kế thừa Cung chủ mới có thể tu luyện.

Cơ Khinh Sa mặc dù không thể xác định Tân Lâm rốt cuộc là Cung chủ thời nay hay là Cung chủ nối dõi (kế thừa) của Thất Diệu cung, nhưng bất kể là thân phận nào thì đều không phải là nhỏ. Thất Diệu cung Cung chủ hay Cung chủ truyền thừa giờ trở thành "Tiểu nha đầu bên cạnh" của tôn trưởng lão Tiêu gia, vốn dĩ đã là điều kỳ lạ không thể hiểu nổi. Trước khi chưa làm rõ ngọn nguồn việc này, Cơ Khinh Sa không muốn thấy mâu thuẫn trực tiếp giữa Uyển Thiên Thiên và Tân Lâm.

"Mối hận đoạt vợ" là nỗi sỉ nhục lớn nhất mà người đàn ông không thể nhẫn nhịn.

Cũng như vậy, Uyển Thiên Thiên ra tay cướp "người yêu" của Tân Lâm, sẽ gây mối thù tới chết cũng không hóa giải nổi.

Còn chưa tính đến quan hệ giữa Tân Lâm và Tiêu Phàm rốt cuộc là như thế nào, ít nhất là tồn tại khả năng này.

Trong mắt Cơ Khinh Sa, quan hệ giữa Tân Lâm và Tiêu Phàm nhìn bên ngoài cũng có chút giống với quan hệ của cô và Phạm Nhạc, về bản chất có khả năng là khác hẳn. Quan hệ giữa cô và Phạm Nhạc rất "trong sáng", không liên quan đến chuyện nam nữ. Bởi vì cô luôn dành quyền chủ động, Phạm Nhạc có lẽ cũng yêu thầm cô, nhưng trước nay chưa bao giờ nói.

Cơ Khinh Sa không muốn phỏng đoán tâm tư của Phạm Nhạc, có một số chuyện, khó tránh khỏi hồ đồ.

Lúc biết rõ thực sự rồi, có lẽ còn không thể làm bạn được.

Nhưng trong quan hệ của Tân lâm và Tiêu Phàm thì rõ ràng là Tiêu Phàm dành thế chủ động. Trong chuyện nam nữ, thông thường tính nhẫn nại của đàn ông kém xa phụ nữ. Nếu Tiêu Phàm chủ động "tấn công", thì áng chừng khả năng Tân Lâm bị hạ gục" là rất lớn.

Tính cách Cơ Khinh Sa và Uyển Thiên Thiên hoàn toàn khác nhau, có thể nói là hai thái cực.

Thế nhưng hai cô lại cực kỳ thân thiết.

Chuyện trên đời này, ai có thể nói được rõ ràng đây?

Uyển Thiên Thiên bĩu môi.

Tân Lâm bước xuống xe, sắc mặt vẫn lạnh lùng, như không hề thấy Tiêu Phàm ngồi trong xe của Uyển Thiên Thiên. Đoạn Khổng Tước xuống xe ngay sát sau, từ lúc gã bước xuống xe đã cúi thấp đầu, không ngẩng lên.

Đoạn Khổng Tước đã sớm nhìn thấy Đoạn Thất Tinh ở cửa Trà trang, vừa mừng vừa sợ.

Mừng vì ông ấy đích thân đến từ Thiên Nam, đoán chừng gã có thể lập tức rời chỗ quỷ quái này mà chạy về Thiên Nam. Sợ vì không biết sau khi về, ông sẽ xử lý mình như thế nào.

Đoạn Thất Tinh ngàn dặm xa xôi tới thủ đô, chẳng khác gì mềm mỏng nhận thua với Tiêu Phàm. Đoạn Khổng Tước biết tính cách lão tử nhà mình, nỗi oan khuất trong lòng, tự không cần phải nói.

Đoạn Thất Tinh giống như không nhìn thấy gã, không chút để tâm, bắt tay Tiêu Phàm lần nữa, hàn huyên vài câu.

Thiên Nam Trà trang này, hẳn cũng coi như là nửa chủ nhân. Cho dù không phải ông ta cùng kết hợp kinh doanh với Cơ Khinh Sa, nhưng tất cả lá trà đều do ông ta trực tiếp chỉ định các doanh nghiệp lá trà cung cấp.

Tân Lâm thông thả đi tới, lạnh lùng nói: - Đoạn Vương gia, tôi đưa con trai ông đến đây, không tổn hao gì, không thiếu một cọng lông.

Đoạn Thất Tinh chấp tay chào, thành tâm thành ý nói: - Đa tạ Tân cô nương quan tâm, tên khốn này làm Tân cô nương thêm phiền phức rồi.

Tân Lâm thản nhiên nói: - Thật sự không phiền đâu, mấy hôm nay, Đoạn tiểu vương gia vẫn ở trong khách sạn, cửa lớn không bước, cửa bé không đi, rất tuân thủ quy củ.

Khóe miệng Đoạn Thất Tinh thoáng nét cười khổ.

Ông ta lần này một mình đến kinh thành, không có nghĩa là ông ta không có chuẩn bị. Những gì liên quan đến Tiêu Phàm, ông ta đã sớm tìm hiểu từ chỗ Cơ Khinh Sa. Cơ Khinh Sa đặc biệt nhắc đến Tân Lâm. Thất Diệu cung đại danh lừng lẫy trên giang hồ, Đoạn Thất Tinh đương nhiên cũng đã nghe nói.

Con trai ông ta tuy võ công không kém, nhưng so với Tân Lâm thì khẳng định không phải cùng đẳng cấp.

Đoạn Khổng Tước lúc nào lại ngoan ngoãn được như vậy?

Xem ra thật sự đã bị Tân Lâm dọa sợ vỡ mật, mới ngoan ngoãn ở trong khách sạn, không dám đi đâu.

Cơ Khinh Sa mỉm cười nói: - Tiêu nhất thiếu, Tân cô nương, Đoạn Vương gia, Thiên Thiên, mời vào trong ngồi. Đoạn vương gia mang bánh trà từ Thiên Nam đến, mọi người cùng thưởng thức.

Bánh trà.

Đoạn Thất Tinh ngàn dặm xa xôi mang đến từ Thiên Nam, có thể thấy bánh trà này thật không bình thường.

Cơ Khinh Sa chưa mời đến Đoạn Khổng Tước.

Ở đây, không có vị trí của gã.

Đám người ngay sau đó vào Trà trang theo chỉ dẫn của đích thân Cơ Khinh Sa, đến chỗ hòn non bộ giữa hồ hóng mát.

Dọc đường đi, Tiêu Phàm đánh giá toàn bộ bố cục Trà trang, bố cục sắp xếp phong thủy rất cao minh.

- Cơ tổng, ai thiết kế bố cục của Trà Trang này?

Cơ Khinh Sa nhẹ giọng đáp: - Là tôi thiết kế.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Bố cục phong thủy của Trà trang này mang phong cách điển hình của Hà lạc phái. Hà Lạc phái truyền thừa vẫn luôn rất thần bí, nghe nói là phải từ "Hà đồ" và "Lạc thư". Hà đồ vi thể, Lạc thư vi dụng, Hà đồ chủ thường, Lạc thư chủ biến, Hà đồ trọng hợp, Lạc thư trọng phân, cùng giấu vuông tròn, cùng lẫn âm dương, sử dụng tương hỗ, không thể tách biệt.

Nguồn gốc xa xôi của Hà Lạc chính thống đạo không thua kém Vô cực chính thống đạo. Tương truyền, hà đồ lạc thư là nguồn cội của Dịch học, liên quan đến bát quái, thậm chí còn trước cả Chu Dịch thành thư.

Đương nhiên, phong thủy Hà Lạc phái truyền thừa đến bây giờ, nghiêm túc mà nói, chỉ là một nhánh của truyền thừa Hà Lạc chính thống đạo xưa kia.

Thiên hạ vạn pháp, bắt nguồn từ một chỗ, trăm sông đổ về một biển.

Lần đầu gặp Cơ Khinh Sa, Tiêu Phàm đã xem tướng của Cơ Khinh Sa, điều này gần như đã thành bản năng. Trên người Cơ Khinh Sa, Tiêu Phàm cảm nhận rất rõ rệt sức mạnh thiên cơ che giấu, từ đó có thể biết, Cơ Khinh Sa cũng là người đồng đạo. Còn về khả năng cao thâm đến đâu, thì không thể nhìn là đoán được.

Từ bố cục phong thủy của Thiên Nam trà trang mà nói, ít nhất trình độ phong thủy của Cơ Khinh Sa cũng rất cao.

Có lẽ, điều này cũng có thể giải thích Cơ Khinh Sa làm thế nào có được địa vị quyền thế như ngày hôm nay.

Cơ Khinh Sa vừa hay đảo mắt, ánh mắt vô tình hay cố ý quét qua mặt Tiêu Phàm

Tiêu Phàm đang "dò xét" cô. Cô làm sao không muốn tìm hiểu sâu hơn về Tiêu Phàm. Rất rõ ràng, Tiêu Phàm khác hoàn toàn với bất cứ vị con ông cháu cha nào mà cô từng gặp trước đó.

Lão Tiêu gia lại có một đại thuật sư bản lĩnh cao thâm.

Thật thú vị.

Đến đình hóng mát giữa hồ, ba người Tiêu Phàm, Đoạn Thất Tinh, Cơ Khinh Sa ngồi xuống.

Phạm Nhạc đứng sau Cơ Khinh Sa, Đoạn Khổng Tước cúi đầu đứng sau Đoạn Thất Tinh, Tân Lâm đứng sau Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên không ngồi mà cũng đứng sau Tiêu Phàm, song song với Tân Lâm.

Tân Lâm mặc áo sơmi trắng, quần bò mài, Uyển Thiên Thiên diện váy đỏ rực, hai mỹ nữ, một đẹp đoan trang lạnh lùng, một đẹp rạng ngời hưng phấn, tạo thành sự đối lập cực kỳ rõ nét.

Hai hàng lông mày của Cơ Khinh Sa khẽ nhíu lại, nói: - Thiên Thiên, đừng càn quấy.

Tân Lâm người ta rõ ràng là "tiểu nha đầu bên cạnh của Tiêu Phàm, đứng như vậy là giữ đúng nguyên tắc, Uyển đại đương gia cô gây chuyện gì vậy?

Uyển Thiên Thiên cười nói: - Tỷ tỷ, em không cần quấy. Em đã quyết định rồi, phải giao hàng tận nơi, bây giờ là giai đoạn thực tập, em phải học cách hầu hạ người ta thế nào trước.

Mặt Đoạn Thất Tinh lập tức thoáng nét cười cực kỳ cổ quái.

Khuôn mặt xinh đẹp của Cơ Khinh Sa hơi trầm xuống, dường như có chút không vui.

Khóe miệng Tiêu Phàm khẽ nhếch lên cười gượng.

Đoạn Khổng Tước ngẩng nhanh đầu, ánh mắt liếc qua mặt Tân Lâm và Uyển Thiên Thiên, rồi lại rất nhanh cúi đầu xuống, trong lòng thầm oán thán.

Không có tâm tư vui đùa như vậy.

Đoạn Khổng Tước dù đã có Long Dương, nhưng cũng không bỏ qua mỹ nữ, nhất là với đại mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần như Uyển Thiên Thiên. Lần đầu gặp Uyển Thiên Thiên ở trường đấu chó, gã đã giật mình, nhưng Uyển Thiên Thiên lại không mấy may chú ý đến gã, từng cảnh cáo gã rất rõ ràng rằng, còn giương mắt ngắm cô, cô sẽ móc hai mắt của gã. Đoàn Khổng Tước tin là Uyển Thiên Thiên nói được làm được. Ai ngờ bây giờ, bà cô này lại muốn "giao hàng tận nơi" chủ động học cách hầu hạ Tiêu Phàm.

Có cách khiêu khích người ta như vậy sao?

Gã Công tử bột" Tiêu Phàm này rốt cuộc có gì quyến rũ mà làm cho từng đại mỹ nhân lao đầu vào như thiêu thân, hết người này đến người khác?

Uyển Thiên Thiên cứ đứng như vậy, không thèm để ý đến ánh mắt của người khác, thậm chí ngay cả ánh mắt của Tân Lâm cũng không thèm quan tâm.

Ta muốn làm gì thì làm đấy, ai cản được sao?

Tính cách Uyển Thiên Thiên chính là như vậy, không ai có thể bắt cô thay đổi được.

Cơ Khinh Sa nhẹ lắc đầu, không để ý đến Uyển Thiên Thiên nữa, biết rằng nha đầu này mà nổi điên lên thì chẳng ai khuyên bảo được. Vai chính hôm nay dẫu sao cũng không phải cô ấy, cứ giải quyết việc chính trước rồi hãy nói.

Cô ấy thích gây chuyện thì cứ để cô ấy làm, dù sao người đau đầu là Tiêu nhất thiếu chứ không phải Cơ tổng.

Cơ Khinh Sa đích thân pha trà, giơ ngón tay thon dài, đặt tách trà trong vắt trước mặt Tiêu Phàm, mỉm cười nói: - Tiêu nhất thiếu, đây là búp trà quý cất trữ ba mươi năm, ta cũng lần đầu tiên được uống, mời Tiêu nhất thiếu thưởng thức.

Búp trà cất trữ ba mươi năm chắc chắn là cực kỳ ngon rồi.

Tiêu Phàm mỉm cười, nâng tách trà lên, khoan thai nhấp một ngụm.

Càng để lâu càng thơm, là đặc điểm khác biệt rõ nhất giữa trà Phổ Nhĩ và các loại trà khác. Các lá trà khác đắt khi đang tươi, còn Phổ Nhĩ đắt lúc để lâu, được gọi là "đồ cổ có thể nhập khẩu" (có thể ăn/uống).

-Ồ, vị thuần khiết, thanh mát dịu ngọt, quả thật là trà ngon.

Về mặt thưởng trà thì Tiêu Phàm cũng là một chuyên gia. Điều này do sự ảnh hưởng của Chỉ Thủy Tổ sư. Chỉ Thủy Quan coi trọng, cất giữ không ít trà ngon thượng hạng, trong đó có loại chính tông thượng hạng Long Tỉnh trà, chuyên cung cấp cho các nhân vật tầm cỡ như Tiêu lão gia tử.

Đoạn Thất Tinh mỉm cười, nói : - Được lời khen vàng ngọc của Tiêu Nhất thiếu thật là khó mà có được so với bất cứ nhận xét nào.

Đoạn tiên sinh khách khí.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Vòng Tròn Bên Ngoài

Chương 170: Vòng Tròn Bên Ngoài

- Tiêu Nhất thiếu, Đoạn Khổng Tước không hiểu chuyện, không biết trời cao đất dày, mạo phạm đến uy nghiêm Tiêu Nhất thiếu. Nuôi mà không dạy là lỗi của người làm cha ta. Đoạn Thất Tinh ta vô cùng hổ thẹn, tạ lỗi với Tiêu Nhất thiếu.

Nói rồi, Đoạn Thất Tinh đứng dậy, chắp hai tay sụp lạy Tiêu Phàm.

Hai mắt Đoạn Khổng Tước lập tức trợn tròn, vẻ mặt đầy vẻ nghi ngờ. Lớn bằng từng này, đây là lần đầu tiên Đoạn Khổng Tước thấy cha lạy người ta nhận lỗi.

Còn gì là thân phận "Thiên Nam vương" chứ?

Còn gì là kiêu ngạo?

Tiêu Phàm thản nhiên nhận, sắc mặt như bình thường, đợi Đoạn Thất Tinh đứng lên, mới thông thả nói: - Đoạn tiên sinh, tác phong làm việc của lệnh lang quả thật có chút ương ngạnh. Tính cách không chịu tí thua thiệt, không nhận được chút tức giận này, sớm muộn cũng sẽ chịu khổ.

Mặt Đoạn Thất Tinh đỏ tía lên, chậm rãi ngồi xuống nói; - Tiêu Nhất thiếu nói hoàn toàn chính xác. Đoạn Khổng Tước đúng thật là bị ta làm hư rồi. Ở Khánh Nguyên thành, Tiêu Nhất thiếu có thể thủ hạ lưu tình, Đoạn Thất Tinh đã rất lấy làm cảm kích.

Xem ra, Đoạn Thất Tinh nói lời tự đáy lòng.

Nếu ở khách sạn Khánh Nguyên, Yến Tây Lâu hạ thủ tàn độc hơn một chút, không nói cái mạng nhỏ của Đoạn Khổng Tước, khiến cho gã gãy tay gãy chân, bất động nằm trên giường một năm hoàn toàn không phải vấn đề.

Việc này, từ đầu đến cuối đều có Đoạn Khổng Tước xác thực. Hôm nay Tiêu Phàm có thể cho Đoạn Khổng Tước nguyên vẹn đứng trước mặt Đoạn Thất Tinh, đã là cực kỳ đạo nghĩa rồi.

Ngay cả Tân Lâm mấy ngày nay không đi cùng Tiêu Phàm, trên danh nghĩa là trông coi Đoạn Khổng Tước ở khách sạn Thời Đại, còn thực chất là đang bảo vệ gã, tránh không bị người giết hại, gây ra mâu thuẫn mọi mặt giữa Tiêu Phàm và Đoạn Nhất Tinh.

Đoạn gia Thiên Nam, nếu là gia tộc chính trị đơn thuần thì chẳng ngại. Dưới uy lực áp đảo của Lão Tiêu gia, các gia tộc chính trị địa phương chỉ có con đường duy nhất có thể đi là "Thỏa hiệp".

Điều này do thực lực tuyệt đối quyết định.

Nhưng Đoạn Thất Tinh là nhân vật nửa chính nửa tà.

Lão Tiêu gia dùng sức mạnh sấm sét áp đảo, Thiên Nam đương cục đã không chịu nổi áp lực, có lẽ sẽ loại bỏ toàn diện thế lực của Đoàn Thất Tinh ở Thiên Nam, nhưng chỉ cần chưa dồn Đoàn Thất Tinh vào chỗ chết thì sự việc sẽ trở nên vô cùng phiền phức.

Tiêu Phàm có lẽ không sợ sự trả thù ngấm ngấm của Đoạn Thất Tinh, nhưng không có nghĩa là những người khác của nhà Tiêu gia cũng không sợ, đặc biệt là Tiêu Thiên.

Trên người Tiêu Thiên gánh cả vinh quang gia tộc Tiêu gia, là người kế thừa đảm nhận trọng trách to lớn đó.

Tiêu Phàm tuyệt đối không thể để Tiêu Thiên xảy ra bất trắc.

Đây là ranh giới cuối cùng, không thể lui được nữa.

Đây cũng là nguyên nhân chính để Tiêu Phàm rất thẳng thắn đồng ý "Hòa giải" với Cơ Khinh Sa. Kẻ mạnh thực sự là do đoàn kết, chứ không phải từ giết chóc. Tính từ khi Tiêu Phàm xóa bỏ tất cả thế lực của cha con Đoạn Thất Tinh và toàn bộ Đoạn Gia ở Thiên Nam, cũng không dễ dàng gì. Không nói tiêu tốn quá nhiều tài nguyên chính trị, còn gây ra nỗi bất an cho mỗi người trên giang hồ, cùng chung mối thù, từ đó xếp Tiêu gia và Tiêu Phàm vào hàng ngũ "kẻ thù".

Muốn thu phục đối thủ của người, không phải đẩy hẳn vào đường cùng, mà vừa ép hẳn vừa cho hẳn hi vọng.

Có hi vọng thì sẽ không làm ầu.

- Đoạn tiên sinh, giang hồ có quy tắc của giang hồ. Đoạn Khổng Tước kết thù oán với ta, có thể là nhằm vào ta, nhưng liên quan đến người nhà của ta, điều này đã vượt qua ranh giới của ta. Ta ngưỡng mộ Đoạn tiên sinh là nhân vật lớn, việc này cứ thế cho qua. Tuy nhiên, từ nay về sau, mong Đoạn tiên sinh dạy bảo Đoạn Khổng Tước nghiêm ngặt hơn. Ta không mong lại xảy ra những chuyện như vậy, quá tam ba bận.

Tiêu Phàm chậm rãi nói, sắc mặt nghiêm túc, giọng nói cũng rất nghiêm túc.

Đoạn Thất Tinh lại cúi người, nói; - Xin Tiêu nhất thiếu yên tâm.

Câu từ tuy ngắn, nhưng lại đáng giá nghìn vàng.

Tiêu Phàm thực ra đã nói cực kỳ rõ ràng, đây là lần cuối cùng, nếu tái phạm lần nữa, Đoạn Khổng Tước còn sống hay không, Tiêu Phàm không bảo đảm.

Đoạn Thất Tinh rất hiểu, Tiêu Phàm hoàn toàn không phải đe dọa, mà đang kể lại một sự thật.

Nếu thực sự chọc giận Tiêu Phàm và cả Tiêu gia, có lẽ Đoạn Thất Tinh có thể toàn mạng trở về, nhưng Đoạn Khổng Tước tuyệt không có may mắn như vậy, càng không có bản lĩnh và thủ đoạn để bảo toàn sinh mạng.

Im lặng một lúc, Tiêu Phàm nhẹ giọng nói: - Đoạn tiên sinh, thời đại khác rồi, chính sách cũng khác rồi, xã hội phải hài hòa, kinh tế phải phát triển.

Những lời này, không phải nói với thân phận của chương giáo chân nhân Vô Cực Môn, mà nói bằng thân phận của Trưởng tôn Tiêu gia. Đoạn Thất Tinh muốn thật sự đứng vững ở Thiên Nam, giữ được phú quý lâu dài, nhận thức rõ tình thế như vậy, theo sát tình thế là vô cùng cần thiết.

Sức ảnh hưởng trong giới chính trị và thương mại của Đoạn Thất Tinh ở Thiên Nam thì không cần nói cũng biết.

Đứng ở lập trường là trưởng tôn của Tiêu gia mà nói, Tiêu Phàm cũng không muốn đẩy Đoạn Thất Tinh về hướng đối lập mình.

Làm người phải biết khoan dung độ lượng.

Điều ta nói chính là đạo lý này.

Đoạn Thất Tinh cực kỳ kinh sợ, lại đứng lên, kính cẩn nói : - Đa tạ Tiêu nhất thiếu chủ giáo.

Đạo lý này, kỳ thực ông ta rất hiểu, hoàn toàn không cần Tiêu Phàm phải nhắc nhở. Đoạn Thất Tinh nghe được, trong hai câu ngăn ngừa này của Tiêu

Phàm, thật sự phát ra một tín hiệu vô cùng rõ ràng người nhận rõ tình thế, như vậy tương lai Lão Tiêu gia sẽ là bạn, không phải là thù

Đối với Đoạn Thất Tinh mà nói, thì đây thực sự là niềm vui bất ngờ.

Nhận điện thoại của Cơ Khinh Sa, nói Tiêu Phàm muốn đích thân ông ta đến kinh thành "nhận người", trong lòng Đoạn Thất Tinh thật ra cũng không vui vẻ. Nhưng người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Con trai nằm trong tay người ta, không nhận tội chắc chắn không thoát được.

Nếu Tiêu Phàm muốn nhào nặn, muốn bày lên cái khung của con cháu nhà quyền thế ở kinh thành, thì Đoạn Thất Tinh cũng chỉ có thể phối hợp.

Khi Tiêu Phàm "lờ hện", Đoạn Thất Tinh càng chắc chắn hơn với suy nghĩ của mình. Gã Tiêu Phàm này, cũng là công tử con ông cháu cha, cung cách làm việc cũng chẳng khác gì so với những đại công tử mà Đoạn Thất Tinh từng gặp.

Mãi đến khi gặp tên sát thủ độc hành, Đoạn Thất Tinh mới nhận thấy mình sai lầm, mà còn sai lầm nghiêm trọng.

Phong thái trí tuệ của Tiêu Phàm tuyệt không hẹp hòi như trong tưởng tượng của ông ta, vì giữ thể diện là con ông cháu cha của mình mà cố ý bắt Đoạn Thất Tinh ông ta nghìn dặm xa xôi đến kinh thành để "vỗ mặt".

Hành động này của Tiêu Phàm thực vô cùng sâu sắc, vì muốn hòa giải hoàn toàn với ông ta.

Nhưng nghe những lời này của Tiêu Phàm xong, Đoạn Thất Tinh lần nữa nhận ra rằng, bản thân vẫn còn xem thường trí tuệ của Tiêu Phàm, nói một cách văn hoa chính là Đoạn Thất Tinh không nhìn được độ cao mà Tiêu Phàm đứng.

Tiêu Phàm rõ ràng kêu gọi "phái thực lực của địa phương" là vì lão Tiêu gia.

Đoạn gia không phải thế lực chính trị địa phương về ý nghĩa nghiêm túc, nhưng lại có sức ảnh hưởng cực lớn đối với tỉnh Thiên Nam, thậm chí là toàn bộ Đại Tây Nam. Thông qua Đoạn Thất Tinh, tạo ảnh hưởng tới giới quan trường của Thiên Nam, chắc chắn là một con đường hiệu quả.

Bất cứ một phái chính trị hay một tập đoàn lớn nào, nhất định đều được tạo thành từ các thế lực và thành viên khác nhau, có vòng tròn hạt nhân, chắc chắn cũng phải có vòng tròn bên ngoài.

Đoạn Thất Tinh biết với xuất thân của mình và tình hình thực tế của Đoạn gia Thiên Nam, muốn chen vào vòng tròn hạt nhân đại phái hệ lớn mạnh của lão Tiêu gia, là chuyện nghìn lẻ một đêm, quá không thực tế. Nhưng có thể trở thành một thành viên của vòng tròn bên ngoài của lão Tiêu gia, đó cũng là một thiên cơ rồi.

Tiêu Phàm chìa hãn cảnh ô-liu về phía ông ta, Đoạn Thất Tinh hoàn toàn không có cách từ chối.

Mà tại sao ông ta phải từ chối?

Cơ duyên lớn đến như vậy, gặp được mà không phải cầu, mà nay chính mồm Tiêu Phàm đồng ý, còn tin cậy hơn bất kỳ lời nói của người nào khác. Đoạn Thất Tinh cũng không có hi vọng xa vời rằng câu "đồng ý" này có thể nói ra từ miệng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thậm chí vốn không định gặp ông ta.

Cùng là thế gia quyền quý, ai là ranh giới của ai, điều đó cũng rất được chú trọng.

Tiêu Phàm đã bước chân vào giang hồ, thế lực bên ngoài mang những dấu ấn giang hồ rõ ràng như vậy, do hăn liên lạc sắp xếp, thì vô cùng thích hợp.

Con ông cháu cha xuất thân trong gia đình chính trị quả nhiên khác người thường.

Về phía Tiêu Phàm, thời gian cấp bách, nhất định phải đuổi kịp trước khi ông đến Hạc Tây Du, dồn toàn bộ nỗ lực để mở rộng thế lực của Tiêu gia. Đoạn Thất Tinh và Đoạn gia Thiên Nam đều là những đối tượng có giá trị lôi kéo. Đồng thời, tin tưởng Đoạn Khổng Tước sẽ không điên rồ mà đi gây sự với Tiêu Phàm.

Cái chòi hóng mát không khí vốn có chút gượng gạo, thoáng chốc trở nên nhẹ nhàng, dễ chịu.

Trên mặt Đoạn Thất Tinh lần đầu lộ ra vẻ tươi cười thật sự vui vẻ.

Cơ Khinh Sa thầm thở phào, đồng thời cũng lén thở dài, nhìn ánh mắt của Tiêu Phàm, càng "mê ly".

Người đàn ông này đúng thật là một nhân vật tầm cỡ, không hổ là con cháu lão Tiêu gia. Bất cứ việc gì, đến tay hăn, đều có thể có được lợi ích hiệu quả lớn nhất.

Vấn đề thuận lợi giải quyết, những chuyện tiếp theo đều rất nhẹ nhàng thoải mái. Tiêu Phàm dường như tùy ý hỏi một số tình hình ở Thiên Nam, Đoạn Thất Tinh cũng thuận miệng trả lời. Nói ít hiểu nhiều, điểm quan trọng là bàn giao được rõ ràng, mạch lạc.

Tiêu Phàm đại khái đã hiểu biết tình hình cơ bản đối với thượng tầng Thiên Nam.

Không khí càng thêm hòa hợp.

Đoạn Khổng Tước vẫn cúi thấp đầu, nhưng xem ra, Đoạn công tử cũng đang thở phào trong lòng. Lão gia và Tiêu Phàm nói chuyện càng ăn ý, thì mức độ gã bị chinh đốn thê thảm cũng giảm đi không ít.

Hàn huyền một hồi, Cơ Khinh Sa bèn mời mọi người cùng nhau ăn tối.

Đây cũng là "lộ trình tiêu chuẩn" đã sớm đặt trước.

Tiệc tối rất thịnh soạn, chủ khách đều vui mừng.

Đoạn Thất Tinh không tiếp tục ở lại, vừa kết thúc tiệc tối liền lập tức từ biệt Tiêu Phàm và Cơ Khinh Sa. Tiêu Phàm, Cơ Khinh Sa cũng không cố ý giữ lại.

Tiền cha con Đoạn Thất Tinh đi, Cơ Khinh Sa mỉm cười nói với Tiêu Phàm:
-Nhất thiếu, thủ đoạn hay.

Tiêu Phàm cười cười nói: - Còn phải cảm tạ Cơ tổng đã bắc cầu dắt mối.

Cơ Khinh Sa đong đưa ánh mắt, nói: - Nhất thiếu, nếu có dự án thích hợp, Nhất thiếu có hứng thú hợp tác không?

Tiêu Phàm cười nói: - Những dự án của Cơ tổng chắc chắn đều là những dự án lớn. Đối với việc kinh doanh, ta thật không có khiếu làm ăn. Hơn nữa, không giấu gì Cơ tổng, ta cũng một xu không dính túi.

Cơ Khinh Sa cười nhẹ, không nói gì nữa.

Tiêu Phàm trực tiếp từ chối "cảnh ô liu cô chía ra như thế cũng là có nguyên nhân. Đoạn Thất Tinh ở xa tận Thiên Nam, Tiêu Phàm tuy có thể lôi kéo ông ta, nhưng sẽ không có liên quan lớn đến những gia tộc lớn, thế lực lớn ở kinh thành. Tình hình Cơ Khinh Sa và Đoạn Thất Tinh không thể vơ đũa cả nắm được.

Nền móng của Cơ giachủ yếu ở hai nơi Kinh Yển. Hai thành phố này lại đúng là hai nơi phức tạp nhất. Đủ loại quan hệ, rắc rối phức tạp. Trước khi chưa có sự tìm hiểu kỹ về Cơ Khinh Sa và tập đoàn Cơ thị, Tiêu Phàm chắc chắn rất cẩn thận.

Làm sao biết phía sau Cơ Khinh Sa, rốt cuộc còn những người nào, ẩn dấu những thế lực to lớn nào?

Tùy tiện hợp tác với Cơ Khinh Sa và tập đoàn Cơ thị, đến lúc đó có lẽ sẽ rất bị động.

Tìm hiểu kỹ rồi mới quyết định, là rất cần thiết.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Mạn Thiến Tiên Sinh

Chương 171: Mạn Thiến Tiên Sinh

Tiêu Phàm và Cơ Khinh Sa đi trước, Tân Lâm và Uyển Thiên Thiên đi ở phía sau Tiêu Phàm.

Tân Lâm không nhanh không chậm, bước cực kỳ đều nhịp với Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nhấc chân trái, cô cũng nhấc chân trái. Tiêu Phàm nhấc chân phải, cô cũng nhấc chân phải, giống như có người hô khẩu lệnh, khá đều nhịp.

Uyển Thiên Thiên muốn cố gắng học theo Tân Lâm, nhưng cảm thấy không quen.

Người ta ăn ý hơn ba năm, Uyển Thiên Thiên cho dù thông minh cũng không phải trong phút chốc có thể học bằng được.

Phạm Nhạc bước nhanh hơn chút, không song song cùng đám con gái.

Tình huống này đối với Phạm Nhạc quả thật quá kỳ lạ. Anh ta không hiểu Tân Lâm, nhưng đối với Uyển Thiên Thiên, hoàn toàn không xa lạ. Thật không hiểu nổi, Uyển Thiên Thiên rốt cuộc muốn chơi trò gì.

- Nhất thiếu, Thiên Thiên ngoài mặt thích gây chuyện, nhưng suy nghĩ cũng khá hiểu biết đấy.

Cơ Khinh Sa bỗng hạ thấp giọng, mỉm cười nói với Tiêu Phàm.

Đây thật ra là đang nhắc nhở Tiêu Phàm, dù thế nào cũng không được để đáng về "ngây thơ lãng mạn" của Uyển Thiên Thiên mê hoặc. Nha đầu này rất thông minh vô sự mà ân cần, tất có mưu đồ lớn", Tiêu nhất thiếu, người phải cẩn thận hơn.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu.

Cơ Khinh Sa hé miệng cười.

Cô gái này thông minh sắc sảo, đã sớm nhận ra, dưới vẻ ngoài bình tĩnh của Tiêu Phàm, trái tim hần thực ra đã bị hành hạ" trong nước sôi lửa bỏng. Cổ ngữ có nói: Khó khăn nhất là chịu ân huệ của người đẹp, chớ nói chi là đệ nhất ma nữ" xảo trá tai quái như Uyển Thiên Thiên.

Việc này không liên quan với thuật xem tướng, mà xuất phát từ trực giác của Cơ Khinh Sa.

Trực giác cực kỳ nhạy cảm của phái nữ!

Xem ra vị Đại thiếu của Tiêu gia mạnh mẽ vô song này cũng không phải không có yếu điểm.

Phái nữ, có lẽ chính là yếu điểm của hắn.

Đây không phải "nhược điểm" chỉ mình Tiêu Phàm có, mà rất nhiều nhân vật tầm cỡ đều có cái tật này. Rất nhiều thiên tài hào kiệt, bá chủ kiêu hùng

xuất thế, nhưng cuối cùng đều bị hủy hoại trong tay của nữ nhân.

Tâm trạng của Cơ Khinh Sa bỗng nhiên thật tốt.

Hóa ra Tiêu Phàm cũng không hoàn toàn không có cách đối phó.

Vậy cũng rất tốt.

Bất kể là ai, đối mặt với một kẻ mạnh gần như không thể chiến thắng, đều cảm thấy áp lực rất lớn. Đặc biệt là kiểu nữ nhân mạnh mẽ kiệt xuất như Cơ Khinh Sa, cảm giác này vô cùng rõ rệt.

- Nhất thiếu, xem ra ngài còn phải xử lý chút chuyện nhà, vậy ta không phiền nữa, sau này giữ liên lạc.

Cơ Khinh Sa khẽ cười nói, vẫy bàn tay nhỏ nhắn, trắng muốt, thon dài, cùng với Phạm Nhạc đi trước.

- A, cuối cùng đến lượt ta rồi.

Uyển Thiên Thiên liền giơ hai ngón tay, ra dấu chữ "Tự", tung tăng nhảy nhót về phía trước.

Người Tân Lâm thoát cái đã vụt đứng trước mặt Uyển Thiên Thiên, xoay người lại, thản nhiên đứng đối diện với Uyển Thiên Thiên, nói: - Đại đương gia, người còn nợ ta một lời giải thích.

Giọng điệu có phần lạnh lùng, ánh mắt cũng có phần lạnh lùng.

- Tân tỷ tỷ, tại sao ta phải giải thích với tỷ? Đây là chuyện giữa ta và Tiêu Phàm.

Uyển Thiên Thiên liền cười, nghiêng đầu, vẻ rất ngây thơ trong sáng. Nhưng lời nói lại cứng rắn, ngang ngạnh, không có chút nhượng bộ.

- Đó chính là chuyện của ta.

Tân Lâm cũng không nhượng bộ.

Uyển Thiên Thiên không cười nữa, ngó Tân Lâm từ trên xuống dưới, lạnh lùng hỏi: - Tân tử tử, tử là vợ Tiêu Phàm sao? Bọn tử cưới rồi à?

Ánh mắt Tân Lâm lập tức trở nên cực kỳ sắc bén.

- Nếu các người chưa cưới, thì ta còn có tư cách cạnh tranh. Những gì tử có thể làm vì hã, ta cũng có thể làm vì hã. Những gì tử không thể làm vì hã, thì ta cũng có thể làm.

Uyển Thiên Thiên nói rất nghiêm túc.

Đầu Tiêu Phàm nhất thời xoay mòng mòng, đành nói chen vào: - Thiên Thiên cô nương, đừng đùa nữa. Ta không thích nói đùa những chuyện như vậy.

- Ai nói ta đùa với người hã? Tiêu nhất thiếu, người hãy nghe rõ nhé, ta không đùa, ta sẽ theo đuổi người. Sao nào, không cho phép à?

Giọng Uyển Thiên Thiên vẫn trong trẻo như thế, dáng vẻ cũng vẫn ngọt ngào như thế, đôi mắt to chớp chớp, dường như cực kỳ tủi thân, nếu người ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng Tiêu Phàm bắt nạt cô ta.

- Được rồi, người nói chuyện cổ mộ kia là thế nào đi?

Tiêu Phàm đầu đầu không dứt, không thể không nói thẳng vào vấn đề. Cứ theo cá tính của Uyển Thiên Thiên thì nếu người nào muốn giảng co chủ đề "thích hay không thích" với cô, thì cô có thể giảng co với người đó đến cùng.

Chuyện hôm nay, Uyển Thiên Thiên đã chặn một viên gạch vào, cũng coi như vừa khéo.

Uyển Thiên Thiên gọi điện cho Tiêu Phàm, nói là có một cỗ mộ, cực kỳ mơ hồ, hỏi Tiêu Phàm có hứng thú tìm hiểu không.

Tiêu Phàm trả lời dứt khoát với cô là không hứng thú.

Tiêu Phàm không phải phụ tử, không khinh bỉ kẻ trộm mộ, nhưng không khinh bỉ không có nghĩa là chính hắn cũng sẽ đi trộm mộ. Dù sao địa vị thân phận của hắn còn đó, Tôn trưởng của lão tiêu gia, đương nhiệm chương giáo chân nhân của Vô Cực môn, dù thế nào cũng không thể là một kẻ trộm mộ.

Nhưng Uyển Thiên Thiên mặc kệ hắn có hứng thú hay không, trực tiếp tìm đến tận nơi.

Tiêu Phàm bèn nhân tiện túm lấy một tên "thanh niên khỏe mạnh" nhờ cô đối phó với tên sát thủ độc hành. Tân Lâm phải đảm bảo an toàn cho Đoạn Khổng Tước, không thể phân thân.

Lúc này thấy hai nữ nhân Uyển Thiên Thiên và Tân Lâm cứ dây dưa phiền nhiễu, có thể ra tay bất cứ lúc nào, Tiêu Phàm đành phải nhắc lại chuyện cũ. Nói chuyện trộm mộ, nói thế nào cũng đỡ hơn việc hai người con gái trực tiếp đánh nhau.

Chưa nói đến tình cảm của Tân Lâm đối với hắn, chỉ nói về mặt "chức trách" đơn thuần thì Tân Lâm cũng không thể đồng ý để Uyển Thiên Thiên quá gần gũi với Tiêu Phàm.

Danh hiệu "Đệ nhất nữ ma đầu" chắc chắn không phải gọi chơi.

Tân Lâm nhất định phải đề phòng.

Hơn nữa một khi con gái đã nổi cơn ghen, thì đều không kìm chế được sự tức giận của mình.

Thiếu chủ của Thất Diệu cung đối đầu với Đại đương gia Yên Chi xã, người chắc chắn đầu đầu là Tiêu chân nhân.

- Chẳng phải người nói là không có hứng thú sao? Người đã không có hứng thú nghe, thì ta cũng chẳng có hứng thú nói.

Tiêu chân nhân nhượng bộ, Uyển đại đương gia lại không thấy vui.

Con gái từ trước nay nói đều chẳng cần lý lẽ, cho dù là tiểu muội nhà bên hay là "đệ nhất ma nữ" tung hoành giang hồ, trong vấn đề này, không có bất cứ sự khác biệt nào về bản chất.

- Được rồi, là ta sai. Ta xin lỗi cô. Bây giờ ta đang có hứng thú.

Tiêu Phàm không có cách nào, đành phải "cúi đầu nhận lỗi".

Tân Lâm hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không bằng lòng với thái độ kiêu "giảng hòa ba phải" của Tiêu Phàm. Theo Tân Lâm, cách hay nhất đối với kiểu con gái như Uyển Thiên Thiên chính là tôn trọng và giữ khoảng cách. Tiêu Phàm chỉ cần bắt đầu dây dưa với cô ta, thì Tân Lâm có thể đoán chắc được, Tiêu Phàm tuyệt đối không phải là đối thủ.

Nói đến bản lĩnh quấy nhiễu, thì đàn ông còn kém xa.

Càng chưa cần nói đến đàn ông kiểu quân tử khiêm tốn như Tiêu Phàm.

Bọn họ đã sống chung hơn ba năm, lần tiếp xúc thân mật nhất cũng chỉ là kéo kéo tay. Lần Tân Lâm độ nguyên khí bằng miệng cho Tiêu Phàm là không tính, vì đó là hành động cứu mạng, giống như "hô hấp nhân tạo".

Tính cách Uyển Thiên Thiên nhanh nhẹn hơn Tân Lâm, to gan dạn dĩ hơn nhiều. Lần này nếu bị cô ta trói buộc, Tiêu Phàm sau này rốt cuộc "thuộc sở hữu của ai" đúng là thật khó kết luận.

- Được rồi, coi như người thành khẩn xin lỗi, ta sẽ tiết lộ chút tin tức cho người. Cái con bọ tai quái này..hi hi.

Uyển Thiên Thiên lại cười âm ỉ, trừng mắt nhìn Tân Lâm.

Tiêu Phàm chịu "nhận lỗi" trong mắt Uyển Thiên Thiên đó chính là cô đã thắng, Tân Lâm không cản được.

Sắc mặt Tiêu Phàm lập tức trở nên chăm chú.

Khóe miệng Tân Lâm nhếch lên khinh thường: - Tin đồn vớ vẩn.

Uyển Thiên Thiên cười hì hì nói: - Tân tỷ tỷ, theo ta biết thì Thất Diệu cung không am hiểu lĩnh vực trộm mộ nhỉ? Tỷ sao có thể khẳng định là ta nghe tin đồn vớ vẩn?

Thất Diệu cung quả là kế thừa giang hồ từ rất lâu, tương truyền xưa có thất đại tuyệt kỹ, nhưng nói đến "trộm mộ" thì Yên Chi xã mới là trong nghề. Thất Diệu cung hoàn toàn không có cơ đánh đồng với Yên Chi xã.

Tiêu Phàm trầm tĩnh nói: - Thiên Thiên cô nương, trong lịch sử, không chỉ có một truyền thuyết liên quan tới Mạn Thiển tiên sinh. Ngôi cổ mộ này nếu thật sự liên quan đến Mạn Thiển tiên sinh thì e sẽ là chuyện lớn gây chấn động giới khảo cổ.

Cái gọi là Mạn Thiển chính là đích tự Đông Phương Sóc, danh thần của Hán Vũ Đế.

Tiếng đồn của Đông Phương Sóc rất nhiều, danh xưng là "Trí thánh", trong truyền thừa đạo gia, có địa vị rất cao, nghe nói ông là đệ tử của Đông Hoa đế quân, sau khi chết đã thành tiên.

Trong các kiệt tác của Đạo gia, xác nhận có nhiều nhân vật lớn thành tiên, ví dụ như thủy tổ đạo gia Lý Nhĩ, Quỷ Cốc Tử tiên sinh, Vương Lợi cưới gà chó thăng thiên, Tây hán Hoài Nam Vương Lưu An, đại phu Thái Trung, Mạn Thiển tiên sinh Đông Phương Sóc thời kỳ Hán vũ Đế, Tây Tấn thần y, Bào Phác Tử Cát Hồng cũng đều trong nhóm này.

Trong đó, nhiều nhất là lời đồn có liên quan đến Đông Phương Sóc, cực kỳ thần bí.

Lời nói của Tiêu Phàm nhẹ nhàng khách sáo khác hẳn Tân Lâm, nhưng ý tứ biểu lộ không tin thì giống y hệt. Thật sự niên đại mà Đông Phương Sóc sống đã quá lâu rồi, khoảng chừng hơn 2000 năm. Hơn nữa, Đông Phương Sóc là thần tiên được công nhận, giới khảo cổ trước nay chưa từng phát hiện mộ táng của Đông Phương Sóc.

Bây giờ Uyển Thiên Thiên bỗng nhiên nói với hắn rằng, bọn họ phát hiện thấy mộ táng của Đông Phương Sóc, chẳng trách Tiêu Phàm không tin.

Đổi lại là bất cứ người nào có đầy đủ kiến thức lịch sử thì đối với tin tức kiểu này, phản ứng đầu tiên là không tin.

Uyển Thiên Thiên cười nói: - Ta chẳng cần biết có gây chấn động giới khảo cổ hay không, ta cũng không muốn chấn động bọn họ. Việc Yên Chi xã làm chính là những việc kiểu mờ ám, lén lút này. Làm cho bọn họ chấn động thì còn việc gì cho ta nữa? Ta không thích khảo cổ, ta chỉ thích những bảo vật chôn dưới lòng đất. Anh đẹp trai, ta nói thật đấy, việc này ta vốn không định nói với người, một khi để người dính vào, có bảo bối gì thật, chắc chắn sẽ bị người lấy trước. Người bá đạo mạnh mẽ như thế, ta đánh không lại người, tranh cũng không nổi với người, chỉ có thể giương mắt nhìn người cướp đi những đồ quý.

- Thế thì người có thể không nói.

Tân Lâm lạnh nhạt nói.

Uyển Thiên Thiên liếc cô một cái, khóe miệng xinh đẹp hơi cong lên, nói: - Tân tỷ tỷ, ta cứ nghĩ tỷ quan tâm hẳn nhiều hơn ta, hóa ra còn chẳng bằng ta.

Tân Lâm lạnh lùng nói: - Đại đương gia, hãy ăn nói cẩn thận.

- Chẳng lẽ ta nói sai à? Tuy rằng ta không biết Tiêu Phàm rốt cuộc có những phiền toái gì, nhưng chắc chắn là hẳn có phiền toái. Ba thứ pháp khí mà Dương Minh tiên sinh đeo bên người, hẳn tìm đủ mọi cách để đoạt lấy, tốn bao nhiêu sức lực trí tuệ để lừa dối ta..

Tiêu Phàm cười khố.

Thế quái nào mà chuyện gì từ tiểu nha đầu này nói ra đều thay đổi trắng thành đen hết cả. Bản thân rõ ràng là có tấm lòng tốt, giao dịch với cô ta, cả hai cùng có lợi, chớp mắt liền trở thành lừa dối rồi?

Chẳng qua Tiêu Phàm chưa muốn bác bỏ ngay.

Nói lý lẽ với con gái chính là tự chuốc họa. Điều này thì Tiêu Phàm chắc chắn.

- Di vật của Dương Minh tiên sinh, còn dùng được như vậy, nếu chẳng may đây thực sự là mộ Đông Phương Sóc, ta tin tác dụng chắc chắn còn lớn hơn. Dù sao cũng không cần các người tự động thủ, thật sự là mộ táng của Đông Phương Sóc, thì các người kiếm hời rồi. Cho dù là sai thì các người cũng chẳng mất gì. Làm ăn như thế mà không làm thì còn có việc gì làm ăn được nữa?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thiên Nhân Tương

Chương 172: Thiên Nhân Tương

Nói như vậy mọi người đều học theo Lô Phong hả?

Tân Lâm lạnh lùng hỏi.

Uyển Thiên Thiên thản nhiên nói:

- Chị Tân, em có nói là học theo Lô Phong sao? Em- Uyển Thiên Thiên đã làm kinh doanh thì sẽ không làm thâm hụt tiền vốn.

Sắc mặt Tiêu Phàm ngưng đọng nói:

- Nếu quả thực mộ táng này có liên quan tới Mạn Thiển tiên sinh, tôi phản đối cô đi.

Những lời này của Tiêu Phàm là trịnh trọng đề nghị, thậm chí có thể xem như một lời “cảnh cáo”. Bình thường, nếu Tiêu Phàm phản đối chuyện gì

thì sẽ ăn nói vô cùng uyển chuyển, chứ không thẳng thừng phản đối như vậy.

- Vì sao? Chẳng lẽ anh thực sự cho rằng Đông Phương Sóc thành tiên sao?

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Đông Phương Sóc có thành tiên không, chỉ có dã sử ghi chép lại, không có biện pháp kiểm chứng, chúng ta có thể bỏ qua tình tiết này. Nhưng Đông Phương Sóc ở phương diện huyền học tuyệt đối là ở trình độ của một đại tông sư. Chuyên gia phong thủy như vậy mà nếu được mộ táng. Bất cứ ai quấy rầy âm linh của ông, thì sẽ lâm vào tình huống vô cùng nguy hiểm.

Uyển Thiên Thiên nói:

- Thế nên tôi mới tìm tới anh, chúng ta hợp tác đi. Chuyện khác anh giao cho tôi, anh chỉ cần phá vỡ phong thủy sát trận kia là được. Sau khi mọi việc thành công, bảo bối bên trong tôi cho anh chọn thứ tốt nhất, những thứ khác chúng ta chia đều.

Xem ra Uyển Thiên Thiên vô cùng có thành ý.

Khi bàn tới chuyện đứng đắn, Yên Chi Kiếm ngày bình thường nhìn như vô tình, lập tức liền lộ ra bộ dạng của Đại Đường gia.

Tiêu Phàm vẫn lắc đầu nói:

- Thiên Thiên cô nương, không được, trong cơ thể cô đã tích quá nhiều âm khí, việc cấp bách bây giờ là hóa giải âm khí trong người cô. Bằng không, nó sẽ trở thành thương tổn lớn cho cô. Trước khi âm khí của cô được hóa giải hoàn toàn, cô không thể tiếp tục cái nghề này nữa. Nếu thật sự là mộ táng của Mạn Thiển tiên sinh, cho dù tôi hợp tác với cô cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần.

Ánh mắt của Tiêu Phàm càng thêm nghiêm túc.

Sự liên quan của huyền học và thuật phong thủy của Đông Phương Sóc ở bên trong cuốn “Vô Cực Thuật Tàng”, kì thực ghi lại rất rõ ràng. Cùng thời đại với Đông Phương Sóc, tổ sư chương giáo Vô Cực Môn, và vị “Trí thánh” trứ danh kia có mối quan hệ rất tâm đầu ý hợp, có sự giao nhau rất sâu sắc. Đối với trình độ cao thâm của Đông Phương Sóc, đã thừa nhận có sự gia tăng. Chi pháp tu tập của cuốn “Vô Cực Cửu Tương Thiên. Thiên Nhân Thiên” đã tham khảo qua ý tưởng của Đông Phương Sóc.

Trong cuốn "Sử Ký Hoạt Kê Liệt Truyện" rất nổi tiếng đã ghi lại rõ ràng như sau: sau khi kiến tạo lại hậu cung đã xuất hiện một vật trông giống như nainhưng mà không phải là nai.

Sau khi nghe thấy tin tức này, Vũ Đế liền đích thân hỏi quần thần kinh thông tập sự hai bên có biết là vật gì không. Đông Phương Sóc tấu lên, viết "Thần biết, xin người ban thưởng sơn hào hải vị to như Sơn Thần, thần sẽ nói.". Chiếu viết: "Có thể". Đông Phương Sóc viết thêm: “Người ban cho thần tất cả công điền hồ cá. Nếu bệ hạ ban thưởng cho thần, thần sẽ nói”. Chiếu viết: “Có thể”. Vì thế đông Phương Sóc đồng ý nói: “Cái này gọi là Sô Nha (tên một loài thú). Loại thú này răng rất đều, một khi loài thú này xuất hiện có nghĩa là thiên hạ sẽ có một người quy thuận về Đại Hán vương triều”. Sau đó một năm Hồn Tà Vương của tộc Hung Nô liền đem mười vạn quân tới hàng nhà Hán, vua Vũ Hán lại trọng thưởng cho Đông Phương Sóc.

Cuốn “Vô Cực Cửu Tương Thiên. Thiên Nhân Thiên” nói về vạn vật nhân gian.

Loại quái thú giống như nai khi đó tất cả những người nghiên cứu thuật pháp ở bên người Hán Vũ Đế đều không có người nào có thể nhận biết được, duy chỉ có Đông Phương Sóc biết nó gọi là “Sô Nha”, hơn nữa còn nói rõ cho Hán Vũ Đế biết ý nghĩa của sự xuất hiện của loại Sô Nha này.

Một năm sau, Hồn Tà Vương quả nhiên đem mười vạn quân quy thuận nhà Hán.

Bởi vậy có thể thấy được trình độ hiểu biết vạn vật của Đông Phương Sóc cao thâm biết chừng nào.

Tư Mã Thiên và Đông Phương Sóc là người cùng thời đại, đều là đại thần của Hán Vũ Đế. Tính chân thực trong “Sử Ký” là rất cao. Lúc “Sử Ký” thành sách, Hán Vũ Đế vẫn còn đang tại vị, Tư Mã Thiên tuyệt đối không dám bịa đặt lịch sử.

Đông Phương Sóc có gan ở trước mặt Hoàng đế ngắt lời nói về Sô Nha tiên kiến, theo nghĩa viễn xứ, hơn nữa còn rất ngạo nghễ “uy hiếp” Hán Vũ Đế ban cho ông rượu thịt đất đai mới bằng lòng nói. Nếu không nắm chắc mười phần, thì đó đã phạm vào tội khi quân rồi.

Truyền thừa Vô Cực Môn tới nay, “Thiên Nhân Thiên” đã sớm bị thất lạc, gần như biến mất không còn. Căn cứ theo tổ sư trưởng giáo ghi chép lại, ít nhất lúc ấy “Vô Cực Cửu Tượng Thiên, Thiên Nhân Thiên” vẫn là rất đầy đủ, đang trong quá trình không ngừng hoàn thiện. Ý tưởng của Đông Phương Sóc với vạn vật rất uyên thâm. Nếu xét ở trình độ phương diện phong thủy và trình độ tướng thuật, Tiêu Phàm quả thực không dám chắc có thể phá được phong thủy sát trận còn sót lại của Đông Phương Sóc.

Vật này không thể tùy tiện đụng vào.

Hơn nữa hiện tại, Tiêu Phàm đang bị thương nặng, trình độ cảnh giới tướng thuật bị giảm xuống, luân hồi cảnh cũng không được trọn vẹn, tùy tiện đi rình mộ táng của Đông Phương Sóc hẳn không phải là ý hay.

Nếu nhất thời sơ suất, chẳng những hại Uyển Thiên Thiên, mà ngay cả bản thân mình cũng gặp phải phiền toái.

Uyển Thiên Thiên nghiêng đầu một cái, nói:

- Anh đẹp trai à, thật sự không thể thương lượng sao?

Tiêu Phàm lắc đầu:

- Thiên Thiên cô nương, tôi rất nghiêm túc.

Uyển Thiên Thiên giơ tay nói:

- Ok, nếu vậy tôi sẽ không nhờ cậy anh nữa. Nếu không có Tiêu đồ tể, tôi cũng không ăn lợn chửa cạo lông. Chị Tân, anh ấy là của chị rồi, em không tranh giành với chị nữa. (Đồ tể: Người làm nghề giết mổ súc vật).

Uyển Thiên Thiên thích càn quấy là sự thật, làm việc gọn gàng cũng là sự thật.

Một lời vừa dứt, xoay người rời đi không dừng lại, ngay cả quay đầu cũng không có.

- Anh không ngăn cản cô ta sao?

Nhìn bóng dáng Uyển Thiên Thiên thanh xuân mãnh liệt như lửa, Tân Lâm thản nhiên hỏi, ánh mắt hơi kì quái.

- Mệnh do trời định, có một số việc, anh không thể ngăn được.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Tân Lâm bỗng cười cười nói:

- Em đoán cô bé ấy sớm hay muộn cũng sẽ quay lại bám lấy anh.

Tiêu Phàm không khỏi cười khố:

- Tân nhi, em tốt nhất đừng làm anh sợ. Em cũng biết anh không giỏi xử lí mấy chuyện này mà.

Tân Lâm hé miệng cười, nhìn bộ dạng xem ra rất vui vẻ.

Tiêu Phàm nhân không gì có thể làm khó, rốt cuộc thì cũng gặp được đề tài khó rồi.

- Đi thôi, tới gặp nhị sư huynh.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu, dường như muốn gạt hình bóng xinh đẹp của Uyển Thiên Thiên ra khỏi đầu.

Tân Lâm gật đầu, nhưng lần này không đi sau Tiêu Phàm mà bước lên trước một bước sóng vai cùng Tiêu Phàm, một bàn tay dài trắng nõn nhẹ nhàng vươn qua huých nhẹ tay Tiêu Phàm.

Đây là lần đầu tiên Tân Lâm chủ động bắt tay Tiêu Phàm, động tác có hơi lóng ngóng, mang theo ý tứ thăm dò.

Tiêu Phàm mở năm ngón tay, đan lấy tay cô, khoe miệng nổi lên nụ cười thản nhiên. Trên gương mặt tái nhợt thoáng lộ ra luồng đỏ ửng.

Uyển Thiên Thiên có lẽ cũng không ngờ mình “càn quấy” một lúc lại thành đây tay “giúp đỡ chuyện tốt”. Tuy nhiên việc này cũng không trách được Uyển Thiên Thiên, cô không có dự liệu được quan hệ của Tân Lâm và Tiêu Phàm vẫn đang dừng lại ở giai đoạn thuần khiết.

Bây giờ là niên đại gì rồi, còn có người yêu nhau giống thế hệ trước thế này à?

Nhìn ửng mắt rồi thì phải vào thẳng vấn đề luôn chứ.

Tiêu Phàm và Tân Lâm quả là hiếm thấy.

Chiếc xe Mercedes Benz xa hoa rất nhanh đã tới ngõ nhỏ nhà Văn Nhị thái gia. Khu tứ hợp viện rất yên tĩnh, không có đèn điện sáng trưng, có rất ít

người có thể biết khu tứ hợp viện an tĩnh này kì thực sớm đã trở thành một thành lũy chiến đấu.

Sau khi Văn Nhị thái gia đến thủ đô, mấy tháng liên tiếp đều ở đây cải tạo khu tứ hợp viện này.

Sớm hay muộn cũng phải có một trận đấu với kẻ thù giấu mặt kia.

Văn Nhị thái gia khi không nắm chắc phần thắng thì sẽ không đánh, ít nhất cũng không mong muốn đánh tao ngộ chiến.

Bất luận cuốn dạy quân sự nào cũng đều chỉ ra tao ngộ chiến là tình huống không mong muốn nhất của người chỉ huy.

Vẫn là tự mình tới cửa thì hơn.

- Sư thúc, Tân cô nương.

Hà Tứ đối với Tiêu Phàm và Tân Lâm rất kính cẩn, từ sau khi giao thủ với Tân Lâm ở đỉnh Thái Sơn, anh ta đã tới thỉnh giáo bí quyết của sư phụ, khổ công luyện tập, sau mấy tháng, trình độ quyền thuật bỗng nhiên tăng vọt, mỗi bước đều có thêm tiến bộ. Vì vậy anh ta có chút cảm kích đối với Tân Lâm.

Trong phòng riêng, Văn Tư Viễn và Khương Nhị đang ngồi cùng với Văn Nhị thái gia, mỗi người một cốc trà, thần sắc ba thầy trò khá nghiêm túc.

Tiêu Phàm và Tân Lâm vừa vào cửa, Văn Tư Viễn vội đứng dậy mời hai người ngồi.

- Sư đệ, Tân cô nương đều đến rồi.

Văn Tư Viễn tự mình rót trà cho Tiêu Phàm và Tân Lâm, sau đó ngồi xuống một bên.

- Sư huynh, tình hình thế nào rồi?

Tiêu Phàm hỏi han không khách khí, vừa ngồi xuống liền hỏi luôn.

Văn Thiên khẽ lắc đầu nói:

- Năm người kia đều là nhân vật nhỏ, không dò được gì cả. Mấy người Tư Viễn căn cứ theo khai báo của bọn họ, đã đi tìm người đứng phía sau. Nhưng khi tới nơi thì đã sớm vườn không nhà trống, không để lại bất cứ thứ gì.

Văn Tư Viễn oán hận nói:

- Bọn chúng rất giao hoạt, tổ chức cũng tương đối nghiêm mật. Đáng tiếc tên sát thủ đi một mình tự sát, bằng không cũng có thể tra được ít manh mối.

Văn Thiên khoát tay áo nói:

- Nếu y đã muốn chết, cho dù bắt được người sống thì cũng không có giá trị lớn. Tuy nhiên kết hợp trước sau phân tích mà nói, cũng không phải hoàn toàn không đạt được gì. Ít nhất chúng ta giờ đã rõ ràng, đối phương không chỉ có một người, cũng không phải là một thuật sư tướng thuật phong thủy bình thường, mà là một tổ chức khổng lồ, thực lực rất hùng hậu.

Kẻ địch giấu mặt này không những cùng Tiêu Phàm đều là thuật sư ngang bằng nhau, mà còn nắm trong tay một tập đoàn sát thủ nghiêm mật, có sức chiến đấu cực kỳ dũng mãnh.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói:

- Sư huynh phân tích rất chính xác, chỉ cần bọn họ không chịu im lặng, sớm muộn cũng sẽ để lộ ra dấu vết. Đệ thấy bọn họ dường như không kìm nén được lâu đâu.

Văn Thiên gật đầu:

- Chính là lời này, thực lực càng hùng hậu, càng không chịu nổi tình mịch. Phỏng chừng tiếp theo bọn họ sẽ phái mấy tên tới, thủ đoạn hạ lưu đều lôi ra hết mà không bị đỏ mặt.

- Lão gia tử à, loại người như bọn chúng thì làm gì có giới hạn cuối cùng chứ, càng sẽ không chú ý tới quy củ giang hồ. Chưa đạt được mục đích, thế nào cũng không bỏ qua đâu. Giao đấu với loại người như thế, chúng ta cũng đừng chú ý quy tắc quá làm gì.

Tân Lâm ngắt lời.

Văn Nhị thái gia nói:

- Tân cô nương nói có lý, tôi cũng không có ý định nói chuyện quy củ với chúng. Sư đệ, đệ hiện tại đang trải qua kiếp nạn hồng trần, vậy thì cứ nói khoác chút đi. Thế lực của mấy ông quan trên, nếu có thể dùng được thì đừng có bỏ qua. Sớm khiến bọn chúng lòi đuôi, sớm giải quyết hết họa lớn trong lòng. Địch trong tối ta ngoài sáng, chúng ta không thể kham nổi. Từ xưa đến nay, chỉ có nghìn ngày làm kẻ trộm chứ làm gì có nghìn ngày chống trộm đâu.

Tân Lâm cười cười:

- Ý của ông là chúng ta đi làm kẻ trộm sao?

- Đúng! Gã sát thủ độc hành kia rõ ràng là người dị tộc, điểm này có lẽ có thể đưa ra làm báo cáo. Sư đệ, ý của đệ thế nào?

- Được, để đệ nghĩ biện pháp.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nhất Diệp Phiêu Linh, Thiên Nhai Cô Vũ!

Chương 173: Nhất Diệp Phiêu Linh, Thiên Nhai Cô Vũ!

Lầu 36 khách sạn Trung Thiên.

Tại phòng Tổng Thống tráng lệ, một nam tử chấp hai tay sau lưng đứng ở cửa sổ sát đất, thân hình cao ngất tựa như một thanh kiếm sắc rút ra khỏi vỏ, chỉ là một cái bong, nhưng cũng khiến người ta sợ hãi. Ngọn đèn dịu dàng trong phòng Tổng Thống chiếu xuống bóng lưng y, nhưng không vì thế mà khí thế bị thay đổi, ngược lại càng tăng thêm phần uy thế.

Có một số người có sự kiêu hùng bẩm sinh.

Diệp Cô Vũ chính là trời sinh đã kiêu hùng như vậy.

Mỗi lần tới thủ đô châu Á, Diệp Cô Vũ đều thích ở tại phòng Tổng Thống cao nhất của khách sạn Trung Thiên.

Khách sạn Trung Thiên chưa chắc đã là khách sạn năm sao xa hoa nhất thủ đô, càng không phải khách sạn có tầng cao nhất, nhưng phòng Tổng Thống của khách sạn Trung Thiên lại rất đặc sắc.

Khách sạn Trung Thiên chỉ có duy nhất một phòng Tổng Thống.

Toàn bộ ba mươi sáu lầu, chỉ có riêng phòng này.

Nghiêm túc mà nói, đây không phải một phòng, mà là một biệt thự được xây dựng ở lầu thứ 36.

Diệp Cô Vũ thích đứng ở cửa sổ sát đất phòng Tổng Thống của khách sạn Trung Thiên, từ chỗ này có thể quan sát toàn bộ thành phố lúc về đêm. Khách sạn Trung Thiên không phải là khách sạn cao nhất ở thủ đô, nhưng cũng gần là kiến trúc cao nhất.

Tâm nhìn cực kỳ thoáng đãng.

Diệp Cô Vũ thích cảm giác mọi thứ đều ở dưới chân mình.

Năm đó rời xa Tây Vực, tới giờ cũng đã hai mươi năm trôi qua, Diệp Cô Vũ sớm đã không còn là con chim nhỏ non nớt ngày xưa, người thanh niên toàn thân toát đầy ác khí, chính là “Diệp Vương” danh chấn Tây Á.

Bất luận sắp xếp thứ tự tập đoàn sát thủ nổi danh nhất thế giới như thế nào, thì “Thiên Ưng” Tây Á nhất định xếp trong top 3.

Nếu xét về “lịch sử” xa xưa, Thiên Ưng phải nổi tiếng thứ nhất.

Kể cả quốc đảo Ninja đại danh lừng lẫy vẫn còn kém xa.

Là quốc đảo vẫn thuộc thời đại chiến tranh bộ tộc, tổ tông Ninja vẫn chưa xuất hiện, đời trước của Thiên Ưng, tập đoàn sát thủ Mộc Thứ Di đã bị giết bởi đoàn quân thiết kỵ Mông Cổ cũng được gần ba trăm năm rồi.

Việc san bằng tập đoàn Mộc Thứ Di đã trở thành sự kiện tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử.

Mộc Thứ Di là một nhánh tôn giáo hình hành ở Trung Đông, là một giáo phái cực đoan có nguồn gốc từ Ba Tư.

Mộc Thứ Di phát triển ở công nguyên thứ 8 thế kỉ 13 tại khu vực Trung Đông. Nổi tiếng về mưu sát chính trị, đối tượng mưu sát là một số nhân vật chính trị nổi tiếng. Khi bọn họ đã xác định được mục tiêu, sẽ đợi khi người đó ngủ say liền đặt một con dao găm tẩm độc đặc chế của Mộc Thứ Di.

Khi người nạn thức dậy, phát hiện bên gối mình có một con dao găm lập tức sẽ hiểu, nếu muốn không bị ám sát thì phải đồng ý với tập đoàn một điều kiện, nếu không kẻ đó nhất định sẽ phải chết. Sát thủ của Mộc Thứ Di sử dụng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Tuy nhiên khi sát thủ tập đoàn Mộc Thử Di đi ám sát ai đó cũng có nguyên tắc, đó chính là phải tận lực tránh cho tới vô tội thì thôi.

Mộc Thử Di thiết lập căn cứ trên đỉnh núi cao, nên người ta gọi là “ tổ kền kền” mỗi một thời là một thủ lĩnh Mộc Thử Di ra đời, tự xưng là “ lão nhân trong núi”.

Những nhân vật chính trị nổi tiếng chết trong tay Mộc Thử Di như cá diếc qua sông. Ngay cả vua nước Anh Edward cũng bị sát thủ Mộc Thử Di đâm một dao tẩm độc, suýt nữa thì mất mạng. Trong buổi thập tự chinh, danh tướng Saladin của Ả rập vì lọt bẫy của sát thủ Mộc Thử Di , thẹn quá hóa giận liền điều động quân đội bao vây hang ổ của Mộc Thử Di, ở lâu thì không thể mà lại không thu được tiến triển gì đành phải rút quân. Từ đó nhiệm vụ cả đời của Saladin chính là “ lôi kéo làm quen” để tạo quan hệ với Mộc Thử Di.

Bằng không, sát thủ Mộc Thử Di một ngày nào đó cũng sẽ đâm một dao tẩm kịch độc vào ngực lão.

Nhưng cuối cùng tập đoàn Mộc Thử Di đã phạm phải một sai lầm trí mạng. Đó chính là ám sát Mông Ca của Đại Hãn Mông Cổ, việc đó đã chọc giận nhân vật có thể lực mạnh nhất thế giới lúc ấy. Mông Ca dưới sự giận dữ đã phái em trai ruột Húc Liệt Ngột điều động thiết kỵ Mông Cổ, công chiếm “ tổ kền kền” đem tổng tập đoàn Mộc Thử Di san phẳng.

Nhà sử học đem “ tổ kền kền” bị giết coi như đã san phẳng được tập đoàn Mộc Thử Di kì thực hoàn toàn là sai lầm.

Nói rộng ra, Mộc Thử Di là chính giáo hợp nhất với tôn giáo quốc gia.

“ Lão nhân trong núi” là thủ lĩnh tập đoàn sát thủ Mộc Thử Di tinh nhuệ, “ tổ kền kền” là tổng bộ của Mộc Thử Di. “ Tổ kền kền” bị hủy không có nghĩa là toàn thể Mộc Thử Di đều bị diệt.

Mặc dù giáo chủ bị đại quân Mông Cổ giết chết, hơn 90 tòa thành giáo phái bị hủy, cư dân lọt vào tay người Mông Cổ đều bị giết hại, dù thiết kị Mông Cổ hung hãn nhưng cũng không có khả năng tiêu diệt toàn bộ.

Bất kể là trong lúc Húc Liệt Ngột thống trị hay là thời kì Y Nhĩ Hãn quốc cường thịnh, Mộc Thử Di cũng chưa bao giờ bị hoàn toàn tiêu diệt.

“ Thiên Ưng” chính là “ người thừa kế” của Mộc Thử Di.

Tập đoàn sát thủ sau mấy trăm năm ngủ đông, mấy năm gần đây đột nhiên hoạt động trở lại.

Sự hồi sinh của Thiên Ưng, không phải là loại hồi sinh chậm rãi, mà là “ hậu tích bạc phát”(do có nền tảng lâu dài từ trước nên phát triển rất nhanh), giống như hồng thủy vỡ đê, lập tức bạo phát đi ra, trong mấy năm ngắn ngủi, “ Kiêu nhân chiến tích” đã làm cho vô số kẻ đồng hành phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Thiên Ưng có một câu danh ngôn, cũng có thể nói là rất tài tình- Không có Thiên Ưng thì không có người chết!

Cùng với Thiên Ưng tiếng lành đồn xa, tân Ưng giáo “ lão nhân trong núi”- Diệp Vương!

Đối với thế giới bên ngoài mà nói, Diệp Vương là một nhân vật cực kỳ thần bí, không ai biết lai lịch xuất thân của anh ta, không ai có thể xác định anh ta có phải giáo đồ tôn giáo không, thậm chí anh là nam hay nữ cũng không thể biết được.

Mọi người chỉ biết, Diệp Vương muốn ai chết canh ba, thì không ai dám giữ người tới canh năm.

“Nhân vật thiết huyết” này có thể làm cho người ra sợ hãi tới sâu thẳm linh hồn.

Đa số các giáo chủ tập đoàn sát thủ không giống nhau, Diệp Cô Vũ cũng không đặc biệt che giấu bộ dạng của mình. Đi nơi nào cũng thoải mái tự do, hơn nữa anh ta lại cực kì thích ăn ngon mặc đẹp, ở khách sạn xa hoa, không khiếm tốn một chút nào.

Người này quả là một người kiêu ngạo từ trong ra ngoài.

Tự tin cũng từ trong phát ra ngoài.

Khí phách vương giả!

Ví dụ mỗi lần tới thủ đô châu Á, anh ta sẽ vào ở phòng Tổng Thống khách sạn Trung Thiên, tuyệt không thay đổi. Hơn nữa mỗi lần đến không chỉ có một người, người hầu hạ tùy thân mang theo không ít.

Diệp Cô Vũ không cho rằng có người có thể tạo uy hiếp với anh ta được.

Hai gã mặc áo bào trắng, đem toàn thân che chắn cho hai người con gái, im lặng đứng hầu ở cách đó không xa. Mặc dù trường bào truyền thống Á Rập rộng thùng thình nhưng vẫn có thể nhìn ra đường cong mềm mại của người con gái này. Các cô gái này duy chỉ lộ ra hai con mắt, hai cô gái này xem ra tuổi còn rất trẻ, ánh mắt lung liếng tràn ngập sinh khí.

Hai cô gái này hướng mắt nhìn về phía Diệp Cô Vũ, trong lòng tràn đầy tình cảm ngưỡng mộ sùng bái và kính trọng, dường như lúc nào cũng sẵn sàng phủ phục trên mặt đất, chấp nhận hết mọi yêu cầu của Diệp Vương.

Không chỉ riêng hai cô gái kia, mà bất luận ai trong giáo phái cũng đều như vậy.

Vì Diệp Vương, bọn họ lúc nào cũng có thể hiến dâng hết thảy, bao gồm cả thân thể và linh hồn.

Vì Diệp Vương hiến thân, giáo chúng Thiên Ưng tôn sùng cao nhất là vinh dự và giấc mộng chung.

Diệp Cô Vũ đứng bên cửa sổ thật lâu, bóng đêm bao phủ xuống thủ đô, đèn đuốc sáng trưng, ánh điện neon lóe ra, mê li mộng ảo không thể tả được. Nhưng ánh mắt sắc bén của Diệp Cô Vũ tựa hồ xuyên thấu hết thảy, đem từng người , từng cái cây , từng bông hoa dưới 36 tầng lầu nhìn thấu.

Một chiếc xe việt dã màu đen ở phía xa quẹo vào, lái vào bãi đậu xe ngầm của khách sạn Trung Thiên.

Khóe miệng Diệp Cô Vũ hiện lên nụ cười lạnh khinh thường.

Tát Bì Nhĩ lại không kìm nổi tức giận rồi.

Vị đệ tử Dung Thiên Tổ Sư này theo Diệp Cô Vũ có chút không ra hồn. Tư chất, tâm tính, tác phong làm việc như vậy thế nào lại được kế thừa y bát của Dung Thiên?

Diệp Cô Vũ không phủ nhận, bản thân Dung Thiên khó gặp được người tài, giáo chủ Tây Ly giáo là Vu Vương, chủ tọa là Đại Tế Ti, quả thật có thể xưng là Đại Vu độc nhất vô nhị.

Tây Ly giáo trong tay Dung Thiên rốt cuộc cũng được phát huy, thậm chí còn đuổi kịp được vinh quang Tổ Vu Tây Ly giáo thời đầu sáng lập.

Nhưng theo Diệp Cô Vũ, bất kì sự kế thừa trường phái thuật pháp nào, chỉ dựa vào một mình thiên tài thì tuyệt nhiên không thể chống đỡ được. Nếu thiên tài Vu Vương, Dung Thiên còn sống ngày nào thì Tây Ly giáo có thể phát triển một thời gian. Nhưng Vu Vương không phải là thần, một ngày nào đó sẽ già đi, thì sự uy hiếp diệt vong sẽ giống nhau.

Khi Dung Thiên già đi, ai có thể làm tốt được gánh nặng thiên quân này?

Tát Bĩ Nhĩ ư?

Khỏe miệng Diệp Cô Vũ càng tỏ ý khinh thường.

Giống như Tần Thủy Hoàng để kì tài ngút trời, thống nhất đất nước, hòa thiên hạ làm một, để quốc Đại Tần uy chấn tứ phương. Ai cũng muốn đạt được như Đại Tần cường thịnh đến cực điểm, chỉ có điều phù dung sớm nở tối tàn, hai thế tranh giành, cuối cùng gia tộc bị tiêu diệt, thiên hạ thuộc về nhà Hán.

Tần Thủy Hoàng cũng không thể dự liệu được sao?

Tâm tình Tát Bĩ Nhĩ lại không được坦然 nhiên như Diệp Cô Vũ.

Giống như nhận thức của Diệp Cô Vũ đối với gã, đây là Ngũ Đại Vu Thánh đứng đầu Đại Tế Ti của Tây Ly giáo, tính tình có chút bất thường. Sau khi dừng xe ổn thỏa ở bãi đỗ ngầm khách sạn Trung Thiên, Tát Bĩ Nhĩ vội vàng xuống xe, bước nhanh về phía thang máy.

Thương thiên Đại Tế Ti Tát Bĩ Nhĩ hóa trang thành dạng “ bản thổ hóa”, nhìn sơ sơ thì chính là một người đàn ông trung niên, ngoại trừ làn da ngăm đen, đôi mắt hơi sâu một chút thì so với người thường không khác nhau mấy.

Ở một đô thị quốc tế hóa, thủ đô bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy nhiều màu da dị tộc khác nhau. Có rất nhiều người ngoại quốc đã bám vào mảnh đất này, sớm dung nhập vào vòng tròn cuộc sống nơi đây.

Vì vậy không ai để ý tới chỗ bất bình thường của Tát Bĩ Nhĩ.

Tát Bĩ Nhĩ và Diệp Cô Vũ khác nhau, gã làm việc khá táo bạo nhưng làm việc lại rất nhất quán cẩn thận. Ông ta biết rõ mưu đồ của sư phụ lớn

nhường nào, nếu chính mình chẳng may làm việc không cẩn thận, làm toàn bộ kế hoạch của sư phụ bị lộ, nếu như vậy có chết ngàn lần cũng không chuộc lại được.

Sai lầm như vậy ông ta không dám phạm phải.

Không ai được phạm phải!

Chính bởi như vậy, Tát Bì Nhĩ đối với điệu bộ phách lối của Diệp Cô Vũ có chút không quen. Theo Tát Bì Nhĩ, sự xuất hiện của vị “lão nhân trong núi” Đông phương của Thiên Ưng giáo thật sự ngạo mạn thái quá rồi.

Tát Bì Nhĩ cho rằng, quy tắc của Diệp Cô Vũ thậm chí không thể dùng từ kiêu căng để hình dung, mà phải gọi là quá ngạo mạn.

Vô cùng kiêu ngạo!

Tung hoành không hề kiêng kị!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giang Đạo Minh

Chương 174: Giang Đạo Minh

Tát Bì Nhĩ rất bất mãn với Diệp Cô Vũ, đến lầu 36 của khách sạn Trung Thiên thì bất mãn tăng lên đỉnh điểm.

Thương thiên Đại Tế Ti Tây Ly giáo vừa mới tới phía trước cửa chính khắc hoa gỗ lim của phòng Tổng Thống, thì có hai bóng trắng quý mỹ từ hư vô âm u xông ra, vô thanh vô tức dừng ở trước người Tát Bì Nhĩ.

Hai cô gái áo bào trắng ở trong phòng cùng Diệp Cô Vũ rất giống nhau, hai bóng trắng, dáng người cũng rất thướt tha, là kiểu phụ nữ đầy đặn mê người, cả người bao trong trường bào Ả-rập trắng, chỉ hở ra bốn con mắt

lạnh lùng nhìn thẳng vào Tát Bì Nhĩ, hàn quang tỏa ra ác nghiệt, giống như vật hữu hình đâm thẳng vào bên trong xương cốt Tát Bì Nhĩ.

Nếu là người thường bị ánh mắt như vậy áp bức, chỉ sợ sẽ run rẩy mà ngã xuống mặt đất.

Bất cứ ai nhìn thấy ánh mắt này thì không thể nghi ngờ, nếu bản thân ứng phó không thỏa đáng, chủ nhân ánh mắt đó sẽ lập tức ra tay đoạt đi tính mệnh của mình.

Đối với thủ đoạn của sát thủ Thiên Ưng, Tát Bì Nhĩ không còn xa lạ gì.

Chỉ cần có chút tìm hiểu về con người của “Thiên Ưng” thì sẽ rất rõ ràng, sát thủ của Thiên Ưng làm người ta kinh hồn bạt vía không phải bởi dao găm tẩm kịch độc, cũng không phải thủ pháp ám sát chồng chất, mà chính là hung hãn không sợ chết, vì thủ đoạn mà bỏ mạng.

Bất kể lúc nào, bất kể nơi đâu, đồng quy vu tận vĩnh viễn không phải thủ đoạn cuối cùng của sát thủ Thiên Ưng.

Một số sát thủ dưới tình hình bất đắc dĩ và tình huống đồng quy vu tận hoàn toàn khác nhau, lúc mỗi sát thủ Thiên Ưng đang thi hành nhiệm vụ, đều mang theo trái tim đã chết. “Đồng quy vu tận” chỉ là một thủ pháp ám sát bình thường mà sát thủ Thiên Ưng lựa chọn.

Nếu đồng quy vu tận mà có thể ám sát thành công, thì bất cứ sát thủ Thiên Ưng nào sẽ không chút do dự xông lên ôm đối tượng cùng chết.

Nếu đối tượng bị ám sát so với thích khách võ công cao hơn, phản ứng cũng nhanh nhẹn hơn, vũ khí cũng lợi hại hơn so với thích khách, đối mặt với loại thủ đoạn cực đoan này, tất cả những tác dụng của những phương pháp phòng ngự khác đều bị hạ xuống mức thấp nhất.

Lúc bị đối tượng ám sát chĩa lưỡi dao sắc bén về phía mình, sát thủ Thiên Ưng tuyệt đối sẽ không lui về phía sau, cũng không né tránh mà lại xông thẳng lên mũi dao, khi dao của đối tượng đâm vào ngực tên thích khách thì cũng có nghĩa con dao tẩm kịch độc của gã sẽ đâm qua tim người đó.

Thiên Ưng dường như vẫn còn bí thuật nào đó, trong nháy mắt có thể đem toàn bộ năng lực tiềm tàng kích thích phát ra hết, khả năng lúc sắp chết, tốc độ vượt xa mức bình thường, uy lực không tầm thường một chút nào.

Đây mới thực sự là “tử sĩ”.

Bất luận là nam hay nữ!

Nhưng Tát Bì Nhĩ không sợ hãi.

Loại thủ đoạn tầm thường này của Thiên Ưng giáo không uy hiếp được Ngũ đại vu thánh đứng đầu thương thiên Đại Tế Ti của Tây Ly giáo.

- Tránh ra!

Tát Bì Nhĩ trừng mắt, nổi giận ùng ùng quát.

Tát Bì Nhĩ một mình xông lên.

Đây là một trong những nguyên nhân khiến Tát Bì Nhĩ tức giận.

Quy củ thói nát của Diệp Cô Vũ quả thực không ít.

Xét theo tính tình của Tát Bì Nhĩ, tật xấu này không thể chiều chuộng được.

Thiên Ưng là cái gì?

- Diệp Vương?

Tát Bì Nhĩ cho tới giờ đều không cho là vậy.

Không có sự ủng hộ của Tây Ly giáo, không có sự ủng hộ của sư phụ, Diệp Cô Vũ chỉ là một tên phương Đông mà cũng có thể làm chủ “Thiên Ưng” sao? Có được ngày hôm nay là quyền binh lừng lẫy sao?

Làm người không thể mất gốc!

Tát Bĩ Nhĩ thiên tư không tính là cao, nhưng Dung Thiên Tổ Sư vẫn nể trọng ông ta là bởi nguyên nhân này.

Tát Bĩ Nhĩ đối với sư phụ vô cùng tôn kính, một mực trung thành.

Đối với tiếng quát của Tát Bĩ Nhĩ, hai cô gái áo bào trắng coi như không nghe thấy, hai xâu pha lê sáng ngời dưới ánh đèn, hai đạo hàn quang chột lóe. Đó chính là hai cây dao găm, dài không quá hai mươi phân, miệng lưỡi dao xanh ngắt, cho thấy rằng nó đã được tẩm kịch độc.

Đây không phải độc vẽ bừa lên dùng tạm, mà là trộn cây dao đã được ngâm trong dược vật kịch độc không biết trong bao lâu. Dược vật kịch độc này sớm đã dính vào toàn bộ mũi dao, chỉ cần bị cửa qua một chút, trong nháy mắt độc tố sẽ theo máu chảy vào tim.

Tát Bĩ Nhĩ giận dữ.

Ông ta hôm nay đến khách sạn Trung Thiên quả thực không có hẹn trước với Diệp Cô Vũ.

Tát Bĩ Nhĩ thật ra là đến vấn binh hỏi tội.

Nhưng mấy tên “Yêu Cơ” ở bên người Diệp Cô Vũ này, ai cũng không nhận ra ông ta?

Ai cũng không biết ông ta chính là khách quý của Diệp Vương đây?

Hai nữ nhân ngu xuẩn này dám ở trước mặt ông rút kiếm.

Quả thực buồn cười.

Tát Bĩ Nhĩ ra tay không chút khách khí.

Tuyệt không phải người nào cũng có thể cầm dao tẩm độc quơ qua quơ lại trước mặt Vu Thánh Tây Ly giáo đầu.

Những người khác sợ sát thủ Thiên Ưng không sợ chết, nhưng Tát Bĩ Nhĩ không sợ.

Thực lực trước mắt đều là ra tay bạt mạng, chiến thuật liều mạng quả thực rất phí công.

- Cút ngay!

Tát Bĩ Nhĩ hét lớn một tiếng, lập tức đi thẳng về phía trước.

Hai cô Yêu Cơ dương dao găm lên, không chút do dự đâm về hướng Tát Bĩ Nhĩ, cũng biết Tát Bĩ Nhĩ là khách quý của Diệp Vương, nhưng giờ phút này điều ấy không ảnh hưởng gì tới bọn họ. Không có mệnh lệnh của Diệp Vương, ai có gan thép xông vào phòng Tổng Thống đều giết.

Bất luận hấn là ai đi nữa.

Các cô ấy chính là tử sĩ của Diệp Vương!

Là Yêu Cơ của Diệp Vương!

Trong mắt các cô, trên thế giới này chỉ có một người không thể giết, đó chính là Diệp Cô Vũ- là cha các cô, là chồng các cô, đó là suy nghĩ tối thượng trong lòng họ.

Nhưng hai cây dao găm này lại không thể đâm trúng Tát Bĩ Nhĩ.

Tát Bỉ Nhĩ không tránh né hai thanh dao găm kịch độc, cứ vậy tiến lên. Cánh tay hai cô Yêu Cơ giương lên trong không trung, hai tròng mắt vô tình lạnh lẽo như băng, trong phút chốc trở nên trống trơn, một mảnh mờ mịt.

Dường như trong chớp nhoáng, linh hồn bọn họ bỗng nhiên ra khỏi thân thể của chính mình.

Hai người đang sống bỗng nhiên biến thành tượng đất.

Sau đó hai cô Yêu Cơ vô thanh vô tức ngã xuống đất.

Tát Bỉ Nhĩ cười lạnh một tiếng.

Bản lĩnh Đại Vu Sư Tây Ly giáo sao lại có thể thấp hơn sát thủ Thiên Ưng được chứ?

Diệp Cô Vũ huấn luyện được bọn họ như “những cái xác không hồn”, đối với người bình thường thì cực kì đáng sợ, nhưng trong mắt Tát Bỉ Nhĩ, các cô gái này không là gì cả.

Ngoại trừ lúc mấy cô này thân thể tuyết trắng mềm mại ở giường phục vụ Diệp Cô Vũ, thì Tát Bỉ Nhĩ không thấy bọn họ có bất cứ giá trị nào.

Tát Bỉ Nhĩ đẩy cánh cửa chính gỗ lim trạm trổ hoa lá bước vào.

Từ chỗ này đến phòng ở của Diệp Cô Vũ phải thông qua ba cửa chính nữa. Quan niệm của người thiết kế phòng Tổng Thống cho khách sạn Trung Thiên chính là “quý khí hết mức có thể”. Ông ta muốn cho mọi người khách bước vào gian phòng Tổng Thống này trong nháy mắt sẽ có cảm giác bản thân mình là “quân lâm thiên hạ” và có được cảm giác thành tựu.

Cửa gỗ lim khắc hoa thứ nhất có hai cô “Yêu Cơ”.

Tuy nhiên lần này, mấy cô đó không thể tiếp tục cản trở Tát Bì Nhĩ được nữa.

- Cho ông ta vào.

Giọng nói trầm ấm của Diệp Cô Vũ từ sâu trong phòng Tổng Thống truyền đến.

Giọng bình thản, nhưng bên trong lại vô cùng uy nghiêm.

Từ cánh cửa thứ nhất đến phòng khách phòng Tổng Thống tầm khoảng 20m trở lên, thanh âm trầm thấp của Diệp Cô Vũ xuyên thấu qua mấy cánh cửa cửa gỗ lim đóng chặt, thật giống như anh ta đang đứng ở cách đó không xa nói chuyện vậyv. Mấy cánh cửa gỗ lim dường như không tạo thành bất luận cản trở gì.

Loại tình hình này trong mắt người ngoài cực kỳ quý dị, các yêu cơ sớm đã thấy quá quen thuộc.

Tát Bì Nhĩ cũng quá quen thuộc.

Không có ai ra tiếp tục ngăn cản ông, nhưng không có ai ra mở cửa, lại càng không có người ra đón tiếp.

Người bên Diệp Cô Vũ rất rõ ràng, chỉ nghe mệnh lệnh của Diệp Vương.

Tát Bì Nhĩ không có đủ tư cách để Diệp Vương đón tiếp.

Cửa chính phòng khách trạm hoa bị một chương đẩy ra, mặt Tát Bì Nhĩ đầy vẻ giận dữ, sải bước đi đến, Diệp Cô Vũ lẳng lặng đứng trước cửa sổ, đưa lưng về phía ông ta, không có ý định xoay người lại.

Hai Yêu Cơ mặc áo bào trắng, khoanh tay đứng trong phòng khách, ngay cả mắt cũng không chớp.

Diệp Vương không hạ lệnh, trong mắt các cô, Tát Bĩ Nhĩ chỉ là không khí, hoàn toàn không tồn tại.

Tát Bĩ Nhĩ tức đến độ sắc mặt xanh mét.

Ngoài sư phụ, không ai dám cố ý không nhìn ông ta, Diệp Cô Vũ cũng không thể như vậy được.

- Giang Đạo Minh!

Tát Bĩ Nhĩ gầm lên một tiếng, những sợi gân xanh trên cổ nổi lên, mạch máu trên trán thành thịch nhảy lên không ngừng.

- Giang Đạo Minh?

Bóng dáng cao ngất của Diệp Cô Vũ giật mình nhẹ nhàng run rẩy, chậm rãi xoay người nhìn Tát Bĩ Nhĩ.

Đây là một khuôn mặt cực kì anh tuấn, góc cạnh rõ ràng, đường cong như đao bổ phủ, kiên nghị vô cùng, hai mắt tinh quang lóe sáng, cho dù dựa theo tiêu chuẩn khắc khe nhất, Diệp Cô Vũ vẫn là một mỹ nam siêu cấp. Nếu như có lời bắt bẻ thì chỉ có thể là thân hình anh ta cường tráng quá mức, không có chút nào gọi là dịu dàng.

Quá mức cương nghị!

Loại nam nhân có tướng mạo như này sẽ có tính cách cực kỳ cứng cỏi, đối với mục tiêu mình đã xác định thì tuyệt đối không hối hận mà rút lui, tuyệt đối không do dự, tuyệt đối không lùi bước, chưa đạt được mục đích thì không bao giờ bỏ qua.

Tuy nhiên giờ phút này, ánh mắt của Diệp Cô Vũ có chút mơ màng, mang theo nhiều điểm sương mù, giống như có chuyện gì đó đang đan vào tình cảm ở sâu nhất trong tâm hồn anh ta.

Có thể trong nháy mắt gợi lên loại tâm sự này của Diệp Cô Vũ thật không dễ dàng.

Những việc anh ta quan tâm trên thế gian này thật sự quá ít.

Nhưng Giang Đạo Minh hiển nhiên là ngoại lệ.

Tát Bì Nhĩ đón ánh mắt của Diệp Cô Vũ, tập trung nhìn trả lại, không né tránh, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

Giả bộ cái gì chứ?

Người khác không biết Giang Đạo Minh chính là Diệp Cô Vũ, chẳng lẽ ta không biết sao?

Nhiều năm trước kia, người không phải là một thằng nhóc Trung Nguyên bị trọng thương đang hấp hối sao? Không phải sư phụ ta đã cứu mạng người sao? Tình cảnh ngày đó vẫn rõ mồn một, lúc ấy người có thể giấu diếm người khác, nhưng có thể giấu diếm được ta, người đã tận mắt trông thấy?

Một câu “Giang Đạo Minh” đã đem trọn hai mươi năm năm che dấu của người xé toang sạch sẽ.

Theo ý của Tát Bì Nhĩ, lúc trước sư phụ không nên cứu Giang Minh Đạo, cái đám người Hán Trung Nguyên kia đều là một bọn âm hiểm狡 hoạt đúng như sách cổ đã nói lại- toàn những kẻ lấy oán trả ơn, đặc chí liên ngang ngược.

Tát Bì Nhĩ bất luận cái gì đều không có nửa phần hảo cảm với người Hán.

Nhất là đối với Giang Đạo Minh thì càng thêm như vậy.

Cũng không biết là do nguyên nhân gì, từ lúc nhìn thấy Giang Đạo Minh, người Hán đến từ trung nguyên này khiến nội tâm ông ta nổi lên một cỗ cực

kì bất an.

Thật kinh hồn bạt vía!

Tát Bì Nhĩ có một loại dự cảm không tốt, cuối cùng sẽ có một ngày, ông ta sẽ chết trong chính tay người Hán.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Kế Hoạch Của Vu Vương

Chương 175: Kế Hoạch Của Vu Vương

Tát Bì Nhĩ, Giang Đạo Minh đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa rồi, ta là Diệp Cô Vũ.

Thật lâu sau, Diệp Cô Vũ chậm rãi nói, thanh âm trầm thấp mà kiên định, ánh mắt lạnh lùng, giống như mũi dao hướng về phía đôi mắt của Tát Bì Nhĩ, mơ hồ có ngọn lửa đang nhảy nhót.

Tát Bì Nhĩ rút cuộc đem ánh mắt của mình dời đi, hừ lạnh một tiếng, không khách khí ngồi xuống ghế sofa tổng thống bọc lớp da thật màu vàng, bắt chéo hai chân.

Đây là tư thế mà Tát Bì Nhĩ sau khi đến địa bàn của “người Hán trung nguyên” mới học được. Ở Tây Vực, tất cả quốc gia ở giáo tổng đàn Tây Ly, đa số người đều là ngồi xếp bằng, rất ít có thói quen ngồi vênh chân bắt chéo.

- Dâng trà cho Đại Tế Ti.

Ánh mắt như dao của Diệp Cô Vũ thu lại không thấy, từ cửa sổ sát đất chậm rãi bước về, ngồi xuống đối diện Tát Bì Nhĩ, lưng rất thẳng, tư thế ngồi đoan chính. Bất luận khi nào, Diệp Vương đều là phong độ sắc bén áp người như thế.

- Vâng.

Hai cô gái mặc áo trắng dài thấp giọng nghe lệnh, âm thanh trong trẻo êm tai như tiếng chim sơn ca.

Những nữ tử dị tộc đến từ khu vực khác này, tiếng Trung nói cực kì tiêu tiêu chuẩn lưu loát. Người thân cận nhất bên cạnh Diệp Vương, đều có thể nói tiếng Trung cực kì trôi chảy. Diệp vương trước nay đều không giấu giếm bọn họ lai lịch thật sự của bản thân.

Ta, Diệp Cô Vũ, chính là người Hán đến từ phía Đông xa xôi.

Nếu ta đã đến nơi này, ta chính là vua của các người.

Tất cả người của Thiên Ưng giáo đều phải tôn ta làm đấng chí tôn, ý chí của ta, chính là ý chí của các người. Bất kể là ai, không phục tùng chỉ lệnh của Diệp Vương, không theo bước của Diệp Vương, đều chỉ có một kết cục – chết.

Giang Đạo Minh gia nhập “Thiên Ưng”, chỉ trong thời gian một năm, liền trở thành giáo chủ mới của Thiên Ưng. Ngay trước mặt tất cả giáo đồ trụ cột, Diệp Cô Vũ dùng thủ đoạn trực tiếp đơn giản nhất, không đến mười lần gặp mặt liền đưa lão giáo chủ vào địa ngục.

Thiên Ưng là một thế giới mà kẻ mạnh làm vua.

Từ đây, Giang Đạo Minh trở thành Diệp Cô Vũ, trở thành chủ nhân mới của mấy ngàn giáo đồ Thiên Ưng, trở thành Diệp Vương chấn danh Tây Á.

Hơn nữa tất cả các giáo đồ đều tin rằng, không cần đến bao lâu, uy danh của Diệp Vương và Thiên Ưng, sẽ chấn động cả thế giới, khiến cho mọi người nghe đến đều sợ mất mật. Chỉ cần nghe tới tên của Diệp Vương và Thiên

Ừng, bất kể là người hùng mạnh thế nào, đều giật mình lo lắng, đêm không ngủ được..

Nữ tử áo trắng dâng trà xanh thơm ngát bốn bề cho Diệp Cô Vũ và Tát Bĩ Nhĩ.

Cho dù là ở Tây Vực xa xôi, nơi đất khách quê người không có một người cùng dân tộc, Diệp Cô Vũ cũng vẫn luôn uống trà xanh đến từ phương Đông, tuyệt đối không đụng hồng trà, nhất là hồng trà thêm đường hoặc các đồ uống “biến dị” khác.

Tát Bĩ Nhĩ lạnh lùng nói:

- Đun cho ta hồng trà cho thêm đường.

Nữ tử mặc áo trắng dâng trà cho gã giống như không nghe thấy, nhẹ nhàng đem chén trà đặt ở trước mặt gã, ngay sau đó chậm rãi đi đến phía sau Diệp Cô Vũ đứng, một lời không nói, cũng không có động tác khác.

Ở đây, chỉ có Diệp Vương mới có thể ra lệnh cho các cô, bất kỳ người nào khác đều không có tư cách đó.

Các cô vì Diệp Vương mà sinh ra, cũng vì Diệp Vương mà chết.

Diệp Cô Vũ nhàn nhạt nói:

- Tát Bĩ Nhĩ, quy tắc nhập gia tùy tục này, người chưa từng nghe thấy hay sao?

Tát Bĩ Nhĩ hừ lạnh một tiếng, đem chân bắt chéo để xuống, thẳng tắp nhìn Diệp Cô Vũ, tức giận nói:

- Diệp Cô Vũ, ngươi nhất định phải cho ta một lời giải thích!

- Giải thích? Vì sao?

- Người còn hỏi ta tại sao? Thiên Ưng danh tiếng lừng lẫy, ngay cả một tên Đoạn Không Tước bị thương cũng giết không nổi. Người không thấy là rất buồn cười sao?

Diệp Cô Vũ kinh ngạc hỏi ngược lại:

- Ai nói Thiên Ưng muốn giết Đoạn Không Tước?

Tát Bĩ Nhĩ liền cười, cười lạnh.

- Người không giết Đoạn Không Tước, vậy người phái những người kia đi chịu chết hay sao?

Diệp Cô Vũ nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Đúng vậy, bọn họ chính là đi chịu chết.

Tát Bĩ Nhĩ lại là một tiếng cười lạnh, dứt khoát không nói nữa.

Đây rõ ràng chính là tranh cãi.

Không ngờ đường đường là chủ nhân của Thiên Ưng, “lão nhân trong núi” Mộc Thứ Di Tân, Diệp Vương chấn danh Tây Á, cư nhiên ở trước mặt y chơi xấu. Đây lại là trước mặt Tát Bĩ Nhĩ, chưa từng dự liệu đến.

Diệp Cô Vũ lắc đầu, chậm rãi nói:

- Tát Bĩ Nhĩ, chuyện này người tốt nhất không cần nhúng tay. Người không có tư cách này!

Giọng điệu trầm thấp mà bình thản, lời nói lại không chút khách khí.

Tát Bĩ Nhĩ giận giữ, mạnh mẽ ngồi thẳng dậy:

- Diệp Cô Vũ, người không cần kiêu ngạo như thế. Ta biết người có ước định với sư phụ ta. Thế nhưng bây giờ sư phụ ta đang bế quan, tất cả việc bên này đều là do ta toàn quyền phụ trách. Nếu các người đã đến rồi, vậy mọi người nên phối hợp nhất trí. Diệp Cô Vũ, mong người rõ ràng, đây là việc của Tây Ly giáo chúng ta, các người là đến giúp đỡ. Người Hán các người có một thành ngữ, gọi là giọng khách át giọng chủ.

Diệp Cô Vũ khóe miệng hiện lên một chút ý cười, mang theo ý châm chọc thản nhiên, nói:

- Không tệ mà, Tát Bì Nhĩ, ngay cả thành ngữ của người Hán chúng ta đều học được rồi, mặc dù dùng không được chuẩn xác như thế.

Diệp Cô Vũ nhìn qua là dáng vẻ ba mươi mấy chưa đến bốn mươi tuổi, có lẽ số tuổi thật sự so với diện mạo bên ngoài của y lớn hơn một chút, song chắc chắn nhỏ hơn Tát Bì Nhĩ. Thế nhưng nhìn dáng vẻ của y đối với Tát Bì Nhĩ không hề có ý tôn trọng.

- Chẳng lẽ không đúng sao? Các người tới hỗ trợ, thì phải dựa theo sự sắp xếp thống nhất của chúng ta hành động. Người tự tiện làm chủ, phái đám phế vật kia đi chịu chết, không những không giúp được gì, còn bại lộ mục đích của chúng ta. Đây là ý gì?

- Cho nên nói người không hiểu, người một chút cũng không hiểu.

Diệp Cô Vũ lại nhẹ nhàng lắc đầu, ý châm chọc ở khóe miệng càng đậm.

Tát Bì Nhĩ thiếu chút nữa tức giận đến phun ra máu. Nêu không phải là bởi vì sư phụ đang bế quan, bản thân y tuyệt đối không muốn giao thiệp với Diệp Cô Vũ.

Độ kiêu căng của người này, đã đến mức hết thuốc chữa.

- Được, ta không hiểu, vậy thì mời người giải thích một chút đi.

Tát Bĩ Nhĩ hít sâu một hơi, đem ý nổi giận cuộn cuộn trong ngực đè xuống, lấy giọng điệu bình hết mức lạnh lùng nói.

Diệp Cô Vũ không vội vã nói chuyện, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, mới chậm rãi nói:

- Tát Bĩ Nhĩ, đây là một kế hoạch lớn, một kế hoạch rất lớn rất lớn, người hiểu không? Sự phụ của người muốn đối phó, không phải một người, cũng không phải một gia tộc. Mục đích của Vu Vương, cũng không phải là đối phó một kẻ thù riêng lẻ nào, ai chính là kẻ thù của Vu Vương. Thế nhưng, thực lòng mà nói, mục tiêu đầu tiên của các người chọn nhầm rồi.

- Các người.....thật không nên chọn Tiêu gia làm đối tượng đả kích đầu tiên.

Nói tới đây, Diệp Cô Vũ khe khẽ thở dài, ánh mắt sắc bén, trong nháy mắt lại mê đi, dường như suy nghĩ lập tức lại phiêu du ở phương xa, bay tới quá khứ xa vời.

Tát Bĩ Nhĩ hừ một tiếng, sắc mặt càng thêm khó coi.

Nói chuyện giật gân!

Kế hoạch của Vu Vương.

Sự phụ rốt cuộc có kế hoạch gì, ngay cả Tát Bĩ Nhĩ mình cũng không rõ ràng như thế. Một người ngoài như Diệp Cô Vũ người, chẳng lẽ so với đại đệ tử Tây Ly giáo ta còn rõ ràng hơn sao?

- Tiêu gia, làm sao lại chọn nhầm rồi?

Tát Bĩ Nhĩ kiềm nén lửa giận, hỏi.

Diệp Cô Vũ trầm ngâm nói:

- Binh pháp người Hán chúng ta có câu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, người đã nghe qua chưa?

Tát Bĩ Nhĩ lại là hừ lạnh một tiếng.

Ngay từ nhiều năm trước, dưới yêu cầu của sư phụ, y phải học tập văn hóa dân tộc Hán. Tát Bĩ Nhĩ tuy rằng không biết vì sao, đối với mệnh lệnh của sư phụ lại không dám làm trái. Sau đó Tát Bĩ Nhĩ phát hiện, gần như mỗi một vị sư đệ nhập môn, sư phụ trong khi truyền thụ cho bọn họ Vu thuật Tây Ly giáo đồng thời cũng bắt họ học văn hóa dân tộc Hán ở Trung Nguyên. Hơn nữa còn yêu cầu rất nghiêm khắc, cứ qua một thời gian, sư phụ lại tiến hành kiểm tra với các đồ đệ, đối với kiểm tra văn hóa Hán, dường như nghiêm khắc giống kiểm tra Vu thuật.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Tát Bĩ Nhĩ sớm đã tinh thông văn hóa dân tộc Hán.

- Tát Bĩ Nhĩ, ta biết Dung Thiên tổ Sư yêu cầu mỗi người các người đều phải học tập văn hóa Hán, ông ấy năm đó giúp đỡ ta, ước chừng cũng có suy tính trên phương diện này. Thế nhưng đây không có nghĩa, người thực sự học được văn hóa Hán. Các người nhắm vào Tiêu gia ra tay, đối với Tiêu gia rốt cuộc hiểu biết bao nhiêu? Nhất là đối với Tiêu Phàm, các người hiểu về người này sao?

- Bọn ta đang tìm hiểu.

Diệp Cô Vũ khoe miệng lại hiện lên một nụ cười châm chọc , nhàn nhạt nói:

- Đợi sau khi Dung Thiên Tổ Sư bị thương bế quan, các người mới nghĩ đến đi tìm hiểu Tiêu Phàm, có phải quá muộn rồi không?

Hai hàng lông mày của Tát Bĩ Nhĩ mãnh liệt dương lên, khắp mặt đều là vẻ cảnh giác:

- Ai nói sư phụ bị thương chứ? Sư phụ chỉ là đang bế quan.

Diệp Cô Vũ cười cười, nói:

- Tát Bĩ Nhĩ, Dung Thiên tổ Sư có phải bị thương hay không, ta rõ ràng hơn người. Hơn nữa ta còn biết rõ ông ấy bị thương nặng thế nào. Giáo chủ Tây Ly giáo, chống đối lại Chưởng giáo chân nhân hiện tại của Vô Cực Môn, một chút tiện nghi cũng đừng mơ chiếm được.

- Cái gì? Chưởng giáo chân nhân hiện tại của Vô Cực Môn? Người nói là Tiêu Phàm.

Tát Bĩ Nhĩ lúc này thật sự chấn động, thiếu chút nữa liền nhảy dựng lên.

Thân là một thuật sư, mặc dù đến từ Tây Vực xa xôi, Tát Bĩ Nhĩ đương nhiên nghe nói qua Vô Cực Môn. Khi Dung Thiên Tổ Sư đàm luận với bọn họ về các phái thuật pháp phong thủy ở Trung Nguyên, phái xếp hàng thứ nhất chính là Vô Cực Môn.

Thế nhưng Tát Bĩ Nhĩ tuyệt đối chưa từng nghĩ đến, cháu đích tôn trưởng của Tiêu gia – Tiêu Phàm, cư nhiên sẽ là Chưởng giáo chân nhân hiện tại của Vô Cực Môn.

- Đương nhiên.

- Điều này làm sao có thể? Hẳn, hẳn còn trẻ như vậy...

Tát Bĩ Nhĩ vẻ mặt không tin.

Diệp Cô Vũ thản nhiên nói:

- Người kỳ tài kiệt xuất trên thế giới này nhiều vô số kể, chỉ có điều người tiếp xúc không nhiều mà thôi. Không biết mình biết ta, ra tay mù quáng. Nếu như không phải Tiêu Phàm vì Tiêu gia nghịch thiên cải mệnh, Dung Thiên tổ Sư ra tay đánh lén, mà là đấu pháp công bằng, Dung Thiên tổ Sư làm sao có thể thoả mái như thế, chỉ sợ phải trở về quê trệ thương rồi.

- Những chuyện này, người làm sao mà biết được?

Tát Bĩ Nhĩ hoài nghi bất định hỏi, sớm đã không phải là sự phản nộ như lúc mới đến, trở nên khiếp sợ cực độ.

Diệp Cô Vũ lãnh đạm cười, khoát tay áo, nói:

- Tát Bĩ Nhĩ, chuyện mà ta biết, chỉ có nhiều hơn so với trí tưởng tượng của người. Người quay về đi, chuyện này người không cần phải nhúng tay nữa, để ta đi xử lí.

- Không thể được. Chuyện này, nhất định phải do ta làm chủ.

Tát Bĩ Nhĩ không chút do dự nói, giọng điệu chắc như đinh đóng cột, không có nửa điểm vac hời.

- Được, vậy thì do người làm chủ.

Vượt qua dự liệu của Tát Bĩ Nhĩ, Diệp Cô Vũ không ngờ lại đồng ý.

Tuy nhiên lời nói tiếp theo của Diệp Cô Vũ lại làm cho Tát Bĩ Nhĩ tức giận đến sôi máu.

- Tát Bĩ Nhĩ, người nói không sai, đây là chuyện của Tây Ly giáo các người, nên do người đến làm chủ. Thế nhưng, ta phải nhắc nhở người một câu, đừng bao giờ đánh giá mình quá cao. Tiêu Phàm do dù bị thương nặng hơn nữa, người cũng không phải là đối thủ của hắn, giống như năm đó....

- Năm đó thế nào?

Diệp Cô Vũ cười cười, không nói tiếp.

Năm đó, cho dù ta hấp hối, chỉ còn lại một hơi thở, muốn giết Tát Bì Nhĩ người, người cũng chỉ có một con đường chết.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Khiêu Khích Tôi, Đối Với Các Người Không Có Bất Kỳ Lợi Ích Gì

Chương 176: Khiêu Khích Tôi, Đối Với Các Người Không Có Bất Kỳ Lợi Ích Gì

Từ tứ hợp viện Văn Thiên cư ngụ đi ra, Tiêu Phàm và Tân Lâm lên chiếc xe Mercedes Benz.

Tân Lâm không lập tức nổ máy xe, nhàn nhạt hỏi:

- Quay về Chỉ Thủy Quan hay là đi đến chỗ Anjelina.

Từ mấy ngày nay, Tiêu Phàm rất nhiều đêm đều là ở chỗ của Anjelina, rất khoa trương, một chút cũng không khiêm tốn. Nếu như toàn bộ con ông cháu cha trong thành Bắc Kinh này gần như cũng đã biết hết, “nữ hoàng hộp đêm” thời đại mới của quán bar Tinh Ngữ là Tiêu đại thiếu gia bao, thế thì Tiêu đại thiếu gia liền có thể đem vở kịch diễn thật hơn vài phần.

Một mỹ nữ ngoại quốc đẹp như hoa như ngọc bày ra như thế, Tiêu đại thiếu cũng không thể quá lạnh lùng.

Sẽ bị người ta hoài nghi đấy.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, mày hơi nhíu lại, nói:

- Anjelina có thể sẽ rước lấy phiền phức rồi.

Tân Lâm liền yên tĩnh đợi câu tiếp theo.

Tiêu Phàm mặc dù thân chịu trọng thương, cảnh giới thuật pháp tu vi hạ xuống, thế nhưng suy diễn kiếp số bình thường, hiển nhiên sẽ không khó đoán. Đối với Chưởng giáo chân nhân Vô Cực Môn mà nói, tất cả sự giảm xuống trên cảnh giới, là chỉ sự khác biệt về đỉnh cao.

Tiêu Phàm đang muốn mở miệng, điện thoại bỗng nhiên rung lên.

- Tiểu Quế Tử.

Tiêu Phàm ấn nút nghe.

- Đại ca, vâng, có chút việc muốn báo cáo với anh....

Đầu bên kia điện thoại, ngữ khí của Tiểu Quế Tử có chút lo âu, dùng cũng là “lối mòn của giới quan trường” tiêu chuẩn. Nhị ca đã đi “nông thôn”, Tiểu Quế Tử bọn họ liền theo đại ca “lăn lộn”, thế nhưng tạm thời vẫn có chút chưa quen với tác phong hành sự của đại ca. Ở cùng với Tiêu Phàm, vẫn luôn không kìm được căng thẳng trong lòng, không giống như ở cùng với nhị ca, uống rượu đánh rắm, không phải kiêng kỵ cái gì.

Đại ca chính là phong cách như vậy.

- Có phải có liên quan đến Anjelina?

Tiểu Quế Tử lập tức chấn động, kinh ngạc vô cùng nói:

- Đại ca, sao anh biết? Thật sự là thần rồi.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười.

- Đại ca, là thế này, vừa rồi một anh em bên Tứ Cục gọi điện cho em, nói bộ đội bắt được một chiếc thuyền phía đông trên biển, buôn lậu, Anjelina có liên lụy vào rồi.....

Tiểu Quế Tử thận trọng nói, mang theo giọng điệu thăm dò, dường như đang phỏng đoán. Chuyện này rốt cuộc có phải đại ca sớm đã biết rồi, hoặc là mỗi một hành động của Anjelina, căn bản chính là ý của đại ca.

“Tứ Cục” trong lời Tiểu Quế Tử, Tiêu Phàm rất rõ ràng – là chỉ Cục biên phòng trong Bộ, bộ đội quản lý hoạt động biên giới hiện hành.

- Làm sao lại dính dáng vào?

- Phải vâng, người trên thuyền dẫn nói tên của Anjelina, Tứ Cục bên đó mời cô ấy đi rồi. Người anh em bên đó của em bảo em hỏi xem, chuyện này anh có biết không?

Tiểu Quế Tử cân nhắc từng câu từng chữ, giảm thấp âm thanh nói.

Không nghi ngờ gì, sau khi Anjelina đi Tứ Cục, đã “khai” Tiêu Phàm ra. Bên kia vừa nghe việc này cư nhiên dính dáng tới cháu đích tôn của lão Tiêu gia, hiển nhiên khẩn trương.

Tiểu Quế Tử có mặt trong đám con cháu quan lại ở thành Bắc Kinh không tính là có nhiều hơn một nhân vật xuất sắc, thẳng ở tin tức linh thông, nhất là trong cùng một hệ thống, có không ít các anh em đáng tin cậy.

Tiêu Phàm bình tĩnh hỏi:

- Tứ Cục bên đó định xử lý như thế nào?

Tiểu Quế Tử vội vàng nói:

- Tạm thời vẫn chưa xử lý. Đại ca, chuyện này à, em có một kiến nghị....

- Cậu nói đi.

- Anh tốt nhất đừng ra mặt, để em nghĩ cách, một chiếc thuyền cũng không tính là một chuyện lớn.

Chuyện như vậy, nếu mở rộng phạm vi, đương nhiên được xem là chuyện lớn.

Tiểu Quế Tử cũng không nói chiếc thuyền trọng tải lớn bao nhiêu, trọng tải càng lớn, phiền toái cũng càng nhiều. Thế nhưng trong thành Tứ Cửu này, lại không hề nhìn thấy việc thật sự không có cách giải quyết.

- Đại ca, em chính là muốn hỏi một chút, chiếc thuyền kia có cần thả hay không?

Tiểu Quế Tử hơi ngừng một chút, lại hỏi.

Nếu như chỉ là đưa Anjelina đi ra, vấn đề không lớn, Tiểu Quế Tử và anh em của cậu ta có rất nhiều cách. Thế nhưng nếu là thả cùng với thuyền, độ khó liền lớn hơn rất nhiều rồi, cần tốn chút tâm tư, chuẩn bị một chút.

Đại ca đối với anh em trượng nghĩa như thế, Tiểu Quế Tử cảm thấy cũng nên đến phiên mình vì đại ca bỏ công sức lớn rồi. Bằng không các anh em luôn làm phiền đại ca, thời khắc mấu chốt giúp không được cái gì, như thế còn có thể gọi là anh em.

Thế gọi là thùng cơm.

Tiêu Phàm trầm ngâm một chút, chậm rãi nói:

- Đừng vội thả, người cũng đừng vội thả.

- Được, em hiểu rồi.....thế, đại ca, em không có việc gì rồi. Anh yên tâm, Anjelina ở trong đó sẽ không chịu thiệt thòi đâu.

Tiểu Quế Tử nghiêm túc nói.

Cậu ta biết sức nặng của Anjelina trong suy nghĩ của đại ca, vì người phụ nữ Nga da trắng này, đại ca liên tiếp xử lý Uông nhị, Uông tam và Diệp đại

thiếu gia. Đó đều là con cháu quan lại có tiếng tăm lừng lẫy trong thành Tứ Cửu, lai lịch xuất thân đều không dưới đẳng cấp của lão Tiêu gia.

Hiện tại đại ca không cho vội vã thả người, phỏng chừng là muốn đem sự việc làm rõ trước mới giải quyết.

Đây rất phù hợp với phong cách hành sự vững vàng của đại ca.

Thế nhưng đại ca chỉ thị không thả người, không có nghĩa là Anjelina có thể ở trong Cục “chịu khổ”. Dựa theo sự hiểu biết của Tiểu Quế Tử, càng là đàn ông có tiếng tăm, càng không dễ dàng dung thứ cho loại chuyện này xảy ra.

- Được, cảm ơn cậu, Tiểu Quế Tử.

- Ai, đại ca, sao lại nói cảm ơn, đây không phải là việc mà huynh đệ nên làm sao?

Tiểu Quế Tử vội vàng nói.

Bất kể bản thân mình có quen với phong cách hành sự của đại ca hay không, Tiểu Quế Tử đều đã hạ quyết tâm “đi theo” đại ca đến cùng. Cái này không có gì để nói, lão Tiêu gia chính là trâu, ông già Quế Thanh Thu nhà cậu buồn bực bực đầu vì xảy ra chuyện lớn, Tiêu đại ca một câu nói liền giải quyết rồi. Trước chuyện lớn, Tiểu Quế Tử không giúp được gì, loại “chuyện nhỏ” này, khẳng định phải toàn lực ứng phó.

Bằng không cũng quá là vô dụng.

Tiêu Phàm cúp điện thoại, lẳng lặng dựa vào ghế dựa cao, tay phải khẽ động, bấm lên một que.

- Thế nào?

Tiêu Phàm thần nhiên cười, nói:

- Tối hôm nay, còn có khách.

Tân Lâm gật gật đầu, đoán chừng những người sau lưng Anjelina kia, cũng không có kiên nhẫn nữa rồi.

Lại một hồi chuông điện thoại phá vỡ sự yên tĩnh bên trong xe Mercedes Benz, một số điện thoại lạ, đến từ máy bay riêng ở Bắc Kinh.

- Xin chào.

- Tiêu tiên sinh, xin chào.

Điện thoại bên kia, truyền đến một giọng nữ rất đặc biệt, nghe qua tương đối tao nhã, lại mang theo ý áp bức nói không ra, dường như chủ nhân của giọng nói này có thói quen thay người khác làm chủ, là loại tính cách nói một không nói hai.

- Tiêu tiên sinh, ta họ Đổng, Đổng trong đổng vân giá vũ, Anjelina gọi ta là đại tỷ.

- Đổng tiểu thư.

Tiêu Phàm nhàn nhạt xưng hô một câu.

Họ Đổng là một họ rất hiếm thấy, trong Bách gia tính có họ “Đổng” này, tục truyền là một trong mười bốn hoàng tử của Chu Văn Vương, lại có truyền thuyết nói Chu Văn Vương phong mười sáu hoàng tử, Đổng là thứ mười hai.

Chương thứ 17- Sách Nguyên hòa tính toán ghi lại: “Ban đầu vốn là Đổng Thị, sau khi lánh nạn sửa thành họ Đổng. Đến thời Hậu Hán có n Đổng phủ”.

Song truyền đến bây giờ, rất nhiều tộc nhân họ Đăng, kỳ thật đến từ dân tộc Mãn và tộc Mông Cổ, sau khi Hán hóa, lấy Đăng làm họ.

- Tiêu tiên sinh, Anjelina xảy ra chút chuyện, anh có lẽ đã biết rồi chứ?

Đại tỷ ở đầu dây bên kia vẫn như cũ không vội vàng không hấp tấp, duy trì ngữ điệu có cảm giác áp bức mà ả mang đến kia.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

- Đăng tiểu thư, nói trọng điểm.

Tuyệt đối không phải người nào đều có thể ở trước mặt Tiêu Phàm bày ra bộ dạng xuất sắc đó.

Đại tỷ liền cười, tiếng cười có chút lạnh:

- Tiêu tiên sinh, rất nóng tính nhì.....Tôi có thể hiểu rằng Tiêu tiên sinh trong chuyện này không có đủ thành ý không?

Tiêu Phàm lãnh đạm nói:

- Đăng tiểu thư, khiêu khích tôi đối với cô, đối với tất cả các người cũng đều không có bất kỳ lợi ích gì.

“Sự kiện” Anjelina đối với Tiêu Phàm mà nói, thuần túy chính là một chuyện ngoài ý muốn. Nếu như không phải là cơ duyên trùng hợp, Tiêu Thiên bị kéo vào, Tiêu Phàm lại cần một người đến che lấp một chút chân tướng thật sự, giữa hắn và Anjelina, sẽ không xảy ra bất cứ điểm tương đồng nào.

Cục diện cực kỳ khó giải quyết mà Tiêu Phàm phải đối diện trước mắt nằm ở đối thủ lớn mạnh trong bóng tối, rục rịch ngóc đầu dậy, chuẩn bị bước vào giai đoạn đánh trực diện “giáp lá cà”. Hắn quả thực không muốn lãng phí quá nhiều sức lực và thời gian trên đám người đứng sau lưng Anjelina.

Điện thoại bên kia ngưng lại một chút. Hiển nhiên không ngờ đến thái độ của Tiêu Phàm lại có thể không khách khí như vậy. Cái này so với thông tin tình báo mà bọn họ nắm được về những tin tức liên quan đến cháu đích tôn trưởng của lão Tiêu gia, có sự chênh lệch rất lớn. Căn cứ theo tư liệu mà đại tỷ bọn họ hiện đang nắm trong tay, Tiêu đại thiếu gia là một quân tử khiêm tốn ôn tồn nho nhã.

- Được rồi Tiêu tiên sinh, chúng ta không vòng vèo nữa, có việc bàn việc. Anjelina bây giờ gặp phiền phức rồi, chúng tôi hi vọng anh có thể lộ diện giúp cô ấy một chút, giúp cô ấy xử lý gọn chút phiền phức nhỏ này.

Đại tỷ đề nén bất mãn trong lòng, thay bằng một ngữ khí khác tương đối “thành khẩn” nói.

Giống như Tiêu Phàm nói, dưới tình hình trước mắt tùy tiện khiêu khích cháu đích tôn trưởng của lão Tiêu gia, đối với bọn họ quả thật không có bất kỳ ích lợi gì. Bọn họ sắp xếp Anjelina cố ý tiếp cận những con cháu quan lại danh tiếng này tuyệt đối không phải vì muốn cãi nhau gây gỗ với người có quyền có thế lực đó, đây không phải là mục đích của bọn họ.

- Có thể.

Tiêu Phàm lập tức đáp.

- Đăng tiểu thư, hẹn một nơi gặp mặt. Tôi muốn biết, các người cụ thể có những yêu cầu như thế nào.

- Được, Tiêu tiên sinh, chúng ta gặp mặt ở hội sở tư nhân Hoa Nhài đi.....Tiêu tiên sinh, hội sở hoa nhài, anh biết vị trí cụ thể chứ?

- Biết, tôi sẽ qua.

Tiêu Phàm hơi có chút bất ngờ, không nghĩ đến đối phương còn là hội viên của hội sở Hoa Nhài. Theo Tiêu Phàm biết, hội sở Hoa Nhài là một trong những hội sở xa hoa nhất ở Bắc Kinh, khách và hội viên được tiếp đãi, bình thường đều là có bối cảnh rất thâm hậu. Xem ra sự thâm nhập của bọn họ, không chỉ mới ngày một ngày hai, người được phái đến, cũng tuyệt đối không chỉ mình Anjelina.

- Được, Tiêu tiên sinh, vậy tôi ở Hội sở Hoa Nhài, kính cần chờ đợi đại giá của anh.

Đại tỷ nhẹ nhàng cười, rất khách khí nói, lại không chút do dự cúp điện thoại trước.

- Hội sở Hoa Nhài?

Tân Lâm cũng hơi có chút kinh ngạc.

Tiêu Phàm gật gật đầu nói:

- Ủ, có lẽ chúng ta vẫn đánh giá thấp lực lượng của bọn họ, cần chuyên tâm đối đãi mới được.

Tân Lâm không nói gì nữa, khởi động Mercedes Benz, lái về phía trước.

Ánh mắt Tiêu Phàm, nhìn xuyên qua cửa kính chiếc Mercedes Benz, liếc mắt nhìn một chiếc xe việt dã ở cách đó không xa.

Nhìn theo chiếc Mercedes Benz đi xa, hai người trẻ tuổi bên trong xe dùng mắt ra hiệu với nhau một cái, một nam thanh niên trẻ tuổi ngồi ở ghế phụ hạ giọng, có chút lo lắng nói:

- Trần tỷ, làm như vậy có phải có chút không thích hợp cho lắm không?

Nam tử trẻ tuổi này đôi mắt lóe ra tinh quang, đáng vẻ vô cùng tinh táo, cho thấy được cũng không phải bình thường.

Ngồi trên ghế lái là một vị cô nương trẻ tuổi, đôi môi nhếch ra, xem tướng mạo, tính cách tương đối bướng bỉnh. Nghe vậy hừ lạnh một tiếng nói:

- Có cái gì không thích hợp chứ? Ta phải hoàn thành nhiệm vụ, quản hửn là ai.

Nói xong, tay chân nhanh nhẹn khởi động xe, gắt gao đuổi kịp chiếc Mercedes Benz kia.

Nam tử trẻ tuổi nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt có chút cảm thấy bất lực.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Uy Hiếp

Chương 177: Uy Hiếp

Đặng Phi Vân cũng không phải là hội viên chính thức của hội sở Hoa Nhài, thế nhưng ả lại là người môi giới khách cho hội sở Hoa Nhài. Trong tay ả, có đến mấy tấm thẻ ngoài của thẻ hội viên, toàn bộ là liên kết với thẻ hội viên của các nhân vật nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Kinh doanh nhiều năm, bọn họ ở Bắc Kinh đã có không ít quan hệ khách hàng.

Trong tay nắm giữ tài nguyên khan hiếm như thế, muốn mê hoặc vài người đàn ông, tất nhiên là không khó khăn chút nào.

Thế nhưng giờ khắc này đại tỷ Đặng Phi Vân ngồi ở tiệm cà phê bên trong hội sở Hoa Nhài, tâm tình cực kỳ không tốt. Nguyên nhân chính là ở thái độ của Tiêu Phàm làm cho đại tỷ không thoải mái.

Đặng Phi Vân biết Tiêu Phàm là người của Tiêu gia, là cháu đích tôn trưởng của Tiêu lão gia.

Nhưng như vậy thì sẽ thế nào?

Loại con cháu quan lại danh tiếng tương tự, Đặng Phi Vân không phải chưa từng kết giao qua, trong sim điện thoại của ả, đang lưu ít nhất số điện thoại của hơn ba mươi mấy vị con cháu quan lại, trong đó có ba vị, lai lịch xuất thân đều không kém Tiêu Phàm. Ai không đối với ả khách khách khí khí? Thậm chí phải tranh nhau lấy lòng ả.

Tiêu Phàm tự cho mình là đại thiếu gia nhà quyền quý, liền có thể ở trước mặt Đặng đại tỷ bày ra bộ dạng thối tha đó hay sao?

Còn non lắm!

Đặng Tiêu Vân xiên lên một miếng điểm tâm ngọt, chậm rãi đưa vào miệng, sắc mặt âm trầm.

Xem ra cần thiết phải cho vị Tiêu đại thiếu gia này một bài học, cho hắn biết một chút”quy củ”. Về phần phải “giáo huấn” đến mức độ nào, Đặng Tiêu Vân vẫn chưa nghĩ xong, đợi lát nữa Tiêu Phàm đến, tùy cơ hành sự vậy.

Đứng phía sau Đặng Phi Vân là một vị đại hán lực lưỡng.

Là một cự hán thật sự, cao đủ 1m9 trở lên, cả người đầy cơ bắp, cánh tay so với đùi của người bình thường còn to hơn, đầu trọc sáng bóng, phía sau đầu kéo một bím tóc đuôi sam, vẻ mặt dữ tợn, hung ác.

Đây là vệ sĩ của Đặng Phi Vân.

Tình huống như vậy, trong hội sở Hoa Nhài cũng không hiếm.

Rất nhiều khách đến hội sở tiêu tiền, đều đem theo nhân viên tùy thân, có lẽ là vệ sĩ, cũng có lẽ là thư kí. Dù sao hội sở Hoa Nhài, được xem là hội sở xa hoa nhất ở thành phố Bắc Kinh, ít nhất là một trong. Chỉ là có rất ít những cự hán thu hút sự chú ý của người khác như vậy xuất hiện.

Cũng may đây là trong phòng bao, nếu không lại dọa chết những vị khách khác rồi.

Ông chủ Chu Đại Thường của hội sở Hoa Nhài vẫn là ăn mặc như một đầu bếp, chạy qua chạy lại ở vài địa điểm náo nhiệt trong hội sở, cười ha hả chào hỏi hàn huyên với khách quen.

Ông chủ Chu mập mạp, hay cười kỳ thực là một người rất được khách quý hoan nghênh.

Đi đến bên ngoài tiệm cà phê, Chu Đại Thường nghênh diện thì gặp một người mặc đồng phục trắng khác, cũng là một đầu bếp lớn béo tương tự, trẻ tuổi hơn Chu Đại Thường rất nhiều.

- Cha, người đàn bà kia lại tới à?

Người đầu bếp trẻ tuổi đến bên cạnh Chu Đại Thường, đè thấp giọng hỏi, hai hàng lông mày nhíu lại.

Vị đầu bếp mập mạp trẻ tuổi này chính là phó tổng giám đốc kiêm tổng giám sát khu bếp của hội sở Hoa Nhài, con trai của Chu Đại Thường – Chu Tiểu Thường. Đừng nhìn Chu Tiểu Thường trẻ tuổi, lại cũng là thân phận đầu bếp đặc biệt cấp một giống như bố của y, “tiểu Chu sư phụ” nổi tiếng lừng lẫy trong giới đầu bếp ở Bắc Kinh, danh tiếng to lớn, không hề thua kém “lão Chu sư phụ”.

Vẻ mặt thường xuyên cười hì hì của Chu Đại Thường đột nhiên biến mất, nhẹ nhàng gật đầu.

- Cha, việc này con cảm thấy phải cẩn thận suy xét một chút mới được. Lai lịch của người phụ nữ này không tầm thường, luôn đóng cửa ở nơi này của chúng ta, ngộ nhỡ có ngày xảy ra chuyện, thì có thể liên lụy đến chúng ta.

Chu Tiểu Thường thấp giọng nói, giọng điệu hơi căm tức.

Chu Đại Thường lắc đầu nói:

- Con làm thế nào? Trong tay người ta có thể hội viên liên kết của chúng ta, còn có thể không để ả ta vào cửa? Quy tắc là do chúng ta tự mình đặt ra, người ta chỉ cần không làm hỏng quy tắc, bản thân chúng ta càng không thể nào làm hỏng quy tắc đó.

Chu Tiểu Thường hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn.

Y thừa nhận cha nói rất có lí, nếu như mở cửa kinh doanh thì sẽ không có cách làm đuổi khách ra bên ngoài cửa. Chỉ là có đạo lí không có nghĩa là có bảo đảm, thật sự xảy ra chuyện, quy tắc của hội sở Hoa Nhài cũng giúp không được bọn họ.

Chu Đại Thường nhìn ra lo lắng của con trai, khoát tay nói:

- Con đi đi, ở đây có cha chăm sóc để ý đến. Ắt thật sự muốn làm thiêu thân, chúng ta tiếp là được rồi.

- Vâng.

Chu Tiểu Thường gật gật đầu, xoay người bước đi.

Bên kia mái hiên Tiêu Phàm và Tân Lâm một trước một sau đã đi tới.

Chu Đại Thường lập tức mặt mũi tươi cười, sai hai cái tùy viên tròn vo, vui vẻ tiến lên đón tiếp.

- Tiêu đại thiếu gia, chào ngài, chào ngài.

Tiêu Phàm mặc dù chỉ ghé qua Hoa Nhài một lần, đã trở thành người nổi tiếng của hội sở. Quán bowling ở hội sở Hoa Nhài cho đến nay vẫn lưu truyền thuyết liên quan đến “điểm tối đa” của Tiêu đại thiếu.

Một lần chơi ba trăm điểm, ở quán bowling của hội sở Hoa Nhài, chẳng những trước đây chưa từng có, mà thành tích này sau này cũng rất có thể sẽ tuyệt hậu.

Hiển nhiên, Chu Đại Thường khách khí với Tiêu Phàm, không phải là vì số điểm ba trăm kia, mà là vì hãn họ Tiêu.

- Xin chào, Chu tổng.

Đối với ông chủ Chu mập mạp này, ấn tượng của Tiêu Phàm rất tốt, chủ động đưa tay bắt tay với ông ta một chút.

- Tiêu đại thiếu gia, hôm nay muốn ăn gì, tôi làm cho ngài.

Chu Đại Thường cũng không nói lời thừa thãi, đi thẳng vào vấn đề. Hội sở Hoa Nhài sở dĩ danh tiếng vang dội ở thành Bắc Kinh, tay nghề của cha con họ Chu là chiêu bài cứng rắn. Rất nhiều quan lại quyền quý tiến đến hội sở Hoa Nhài, chính là nhằm vào tay nghề của cha con họ Chu mà đến.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

- Chu tổng, tay nghề của ông tạm thời không thưởng thức được, tôi là đến gặp một người quen.

-Ồ..... vậy được, vậy được, người quen của Tiêu đại thiếu ở phòng bao nào, tôi dẫn đường cho ngài.

Chu Đại Thường nhìn qua tùy tiện, dường như không có nửa chút tâm cơ, miệng cũng là không loạn chút nào. Tiêu Phàm nói là đến gặp “người quen”, Chu Đại Thường cũng không tự động đem người quen này sửa thành

“bạn”. Trong miệng những con cháu quan lại có tiếng như Tiêu Phàm, người quen và bạn là hai khái niệm hoàn toàn không giống nhau. Muốn thật sự trở thành bạn của Tiêu đại thiếu gia, cũng không đơn giản như thế.

- Không cần phiền đến Chu tổng, chúng tôi tự đi qua là được.

- Được được, mời Tiêu đại thiếu gia.

Mắt nhìn thấy Tiêu Phàm Tân Lâm hướng về phía phòng bao của Đằng Phi Vân bước vào, trong con người của Chu Đại Thường hiện lên chút tinh quang sắc bén. Ông ta quả thật không ngờ tới, người mà Đằng Phi Vân hẹn tối nay lại chính là Tiêu Phàm.

Xem ra lời nhắc nhở của con trai là đúng, ả đàn bà kia càng ngày càng có thể giăng co, ngay cả con cháu của lão Tiêu gia đều đích thân đến đây gặp ả. Đây nếu thật ngay cả cháu đích tôn trưởng của Tiêu lão gia đều bị cuốn vào, chuyện này liền nhỏ không nổi rồi.

- Tiêu tiên sinh.

Tiêu Phàm bước vào cửa, Đằng Phi Vân thoáng trì hoãn một hai giây, sau đó mới từ từ đứng dậy, mang theo ý mỉm cười tao nhã, nhẹ gật đầu với Tiêu Phàm.

Không nghi ngờ gì, phong độ và khí chất của Đằng Phi Vân đều rất tốt, làm một huấn luyện viên cho nhất bang tuyệt thế mỹ nữ như Anjelina, bản thân Đằng Phi Vân nhất định phải là một người tinh thông các loại lễ nghi “Thực nữ quý phụ”. Một hai giây hơi trì hoãn này, vừa hay thể hiện ra sự nho nhã, thẹn thùng của Đằng Phi Vân.

Chỉ có điều đối tượng thẹn thùng này, khó tránh có chút gây tác dụng ngược.

Tuyệt đối không phải người nào đều có thể bày bộ dạng then thùng ấy trước mặt của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng không hề cao ngạo, thế nhưng vì người mà khác. Khi hấn lấy thân phận Tiêu đại thiếu gia xuất hiện ở đây, Đăng Phi Vân tuyệt đối không phải là đối tượng để hấn giản dị dễ gần.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, không nhanh không chậm bước tới, ngồi ở vị trí đối diện với Đăng Phi Vân, đối với cánh tay đưa ra của ả, làm như không nhìn thấy.

Nụ cười trên mặt của Đăng Phi Vân lập tức trở nên vô cùng cứng nhắc, thật vất vả mới đè nén được lửa giận ở trong lòng, nhàn nhã ngồi xuống, ánh mắt quét trên mặt Tiêu Phàm một lượt, lại dừng lại hai giây trên người Tân Lâm.

Liên quan đến vị nữ lang trẻ tuổi thần bí bên cạnh Tiêu Phàm, Đăng Phi Vân từng nghe qua Anjelina nhắc đến, căn cứ vào phân tích của ả, Tân Lâm hẳn là xuất thân “cao thủ đại nội” từ Cục cảnh vệ. Nguyên lão có công trạng cực kỳ lớn như Tiêu lão gia, nếu không yên tâm về an nguy của cháu đích tôn, muốn sắp xếp cho hấn một vệ sĩ bên người, vô cùng hợp tình hợp lí.

Tuy rằng không hợp quy củ, song khẳng định sẽ không có người phản đối, càng không có ai đi truy cứu.

Đăng Phi Vân đang đánh giá sức chiến đấu của Tân Lâm.

Nếu ả quyết định cho Tiêu Phàm một bài học, thế thì vị vệ sĩ bên người này của Tiêu Phàm, tuyệt đối không buông tha được.

Tân Lâm lạnh lùng đối mắt nhìn ả.

Đăng Phi Vân đang đánh giá sức chiến đấu của cô, cô cũng là đang đánh giá sức chiến đấu của Đăng Phi Vân, Về phần vị đại hán cường tráng như

núi thịt đang đứng ở đằng sau Đằng Phi Vân, trong mắt Tân Lâm, so với không khí cũng không có gì khác biệt. Tân Lâm sẽ không lãng phí nửa chút thời gian trên người của gã.

- Vị tiểu thư này, quý tính đại danh?

Đằng Phi Vân cười cười, đột nhiên mở miệng hỏi.

Tân Lâm hừ lạnh một tiếng, không hề để ý.

Tiêu Phàm hai hàng lông mày hơi nhăn lại, nói:

- Đằng tiểu thư, nói chuyện chính đi.

Rất rõ ràng, Tiêu Phàm không có chút thiện cảm nào với Đằng Phi Vân. Nếu không phải vì Anjelina, Tiêu Phàm hôm nay tuyệt đối không muốn tới nơi này gặp Đằng Phi Vân.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đằng Phi Vân sa sầm xuống, ả thật sự là rất tức giận. Đám con ông cháu nhà hào môn này thật sự bị gia thế nhà họ làm hư rồi, cho rằng trên thế giới này không có bất kỳ người nào có thể tạo nên uy hiếp cho bọn họ.

Đằng Phi Vân đưa ly cà phê lên, chậm rãi nhấp một ngụm, tấm lưng mềm mại rất thẳng, mắt nhìn Tiêu Phàm, có chút lạnh lùng nói:

- Tiêu tiên sinh, có tình huống có lẽ anh không hiểu, Anjelina là người của chúng tôi.

- Ta biết.

Ngữ khí của Tiêu Phàm cũng rất lạnh nhạt. Hắn sở dĩ đồng ý đến hội sở Hoa Nhài gặp Đằng Phi Vân, tuyệt đối không phải là muốn hiểu thêm tin tức gì từ miệng của ả, càng không phải là muốn dò xét ả và những điều cơ

mật của ả ở cái tổ chức kia. Đằng Phi Vân hiển nhiên xem hắn giống như con cháu hào môn bình thường.

Trên thực tế, cũng xác thực không có mấy người biết hắn là Chương giáo chân nhân đời thứ sáu mươi tư của Vô Cực Môn.

Giống như truyền thừa huyền học của Vô Cực Môn, người nghe nói qua vốn dĩ rất ít. Tiêu Phàm không cho rằng một người đến từ tổ chức xã hội đen nước ngoài, có thể hiểu được tướng thuật bói toán và thuật pháp phong thủy như thế.

Mục đích hôm nay hắn đến gặp Đằng Phi Vân, Đằng Phi Vân vĩnh viễn đều đoán không ra. Giống như Gia Cát Ánh Huy, làm thế nào cũng nghĩ không ra, tại sao Tiêu Phàm đối với hành tung của anh ta lại nắm rõ trong lòng bàn tay.

Rất nhiều tuyệt kỹ truyền thừa từ Vô Cực Môn vĩnh viễn không phải người ngoài có thể hiểu được.

- Anh biết ư?

Khóe miệng Đằng Phi Vân khẽ nhếch lên, mang theo ý châm chọc rất rõ ràng.

- Tiêu tiên sinh, anh không biết. Tôi chỉ là muốn nói cho anh, giữa chúng ta tốt nhất không nên xảy ra tình huống không vui vẻ gì, bằng không Tiêu tiên sinh sẽ rất phiền toái.

Ánh mắt Tiêu Phàm khẽ híp lại.

- Cô đang uy hiếp tôi?

- Đúng.

Đằng Phi Vân rõ ràng đáp.

- Tiêu tiên sinh, tôi biết anh là con cháu dòng dõi của Tiêu gia. Có lẽ anh cho rằng, ở Trung Quốc, vĩnh viễn đều chỉ có anh mới có thể uy hiếp người khác, không ai có thể uy hiếp lại anh. Thế nhưng, anh nhầm rồi, có những lời gièm pha một khi đã truyền ra ngoài, cho dù là Tiêu gia cũng rất khó có thể chịu đựng. Vậy nên, cách tốt nhất, chính là đôi bên chúng ta hợp tác vui vẻ, đó mới là sách lược để hai bên đều thắng.

Tiêu Phàm liền mỉm cười.

Nụ cười rất nhạt, thế nhưng so với Đằng Phi Vân, ý châm chọc còn rõ ràng hơn.

Trên thế giới này, vĩnh viễn đều có người đầu óc không tinh táo.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đừng Hối Hận

Chương 178: Đừng Hối Hận

- Đằng tiểu thư, tôi sở dĩ hôm nay đến đây, là muốn nói rõ với cô ba việc. Thứ nhất, thuyền buôn lậu của các người sẽ bị giữ lại, toàn bộ hàng hóa đều bị tịch thu, thuyền viên đều bị xử theo pháp luật, sẽ không nhận được bất kỳ sự khoan dung nào. Thứ hai, Anjelina từ nay về sau sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì với các người. Thứ ba, các người nhất định phải kiềm chế, cam đoan từ nay về sau đừng có chọc giận tôi.

- Không cần biết cô là ai, cũng không cần biết các người là ai, tôi hi vọng ba việc này, các người có thể nghe cho rõ ràng, minh bạch. Bằng không, các người nhất định sẽ hối hận.

Tiêu Phàm chậm rãi nói, từng chữ đều nói rất rõ ràng.

Đôi lông mày của Đằng Phi Vân mãnh liệt dương lên, khắp mặt đều là thần sắc không dám tin.

- Hồi hận? Bọn ta sẽ hồi hận? Tiêu tiên sinh, anh nhất định nhầm rồi, người hồi hận nhất định chính là anh!

Tiêu Phàm gật gật đầu, cái gì cũng không nói nữa, đứng dậy, xoay người dời đi.

- Đứng lại.

Đằng Phi Vân giận giữ đứng dậy, quát lên một tiếng.

Vị đại hán cường tráng đứng sau lưng ả buồn bực hừ một tiếng, mạnh mẽ sai cước bộ, muốn ngăn cản Tiêu Phàm. Tòa núi thịt lớn này vừa động, dường như cả căn phòng bao này đều chấn động theo.

Bóng người chợt lóe lên.

Tân Lâm cũng có hành động rồi.

Sau đó là tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, hòa lẫn tiếng xương cốt vỡ vụn.

Đằng Phi Vân trợn mắt há hốc mồm.

Đại hán khi này còn hung hù hống hống, trong nháy mắt đã biến thành một đồng bùn nhão, mềm nhũn ngã xuống đất, khắp đầu và mặt đều là máu chảy đầm đìa, cuộn lại thành một khối, còn đang không ngừng co giật nôn mửa.

Phòng bao một mớ hỗn độn.

- Người

Đặng Phi Vân vừa mới phun ra một chữ, bỗng nhiên cũng là một tiếng thét chói tai.

Tiếng thét chói tai đột nhiên dừng lại, khuôn mặt trắng nõn của Đặng Phi Vân trở nên đỏ bừng, miệng há to, vù vù thổi dốc, ngay cả lưỡi đều thè ra ngoài.

Đặng Phi Vân thật sự là thân bất do kỷ.

Ở giữa cái cổ to khỏe của ả, nhiều hơn một bàn tay ngọc thon thon, năm ngón tay như lưỡi câu, gắt gao bóp chặt cổ, đem thân mình hơn sáu mươi cân của ả nhấc lên.

Đặng Phi Vân ở trong giới nữ, được xem là có thân hình to lớn đầy đà, cao hơn 1m7, Tân Lâm lại là dáng vẻ yêu kiều thướt tha, so với Đặng Phi Vân còn thấp hơn vài phân, dáng người cao gầy thon thả. Thế nhưng Đặng Phi Vân dưới tay của Tân Lâm, không có chút sức lực kháng cự nào.

Tình hình diễn ra trước mắt này, thật đúng là gà con bắt điều hâu, quý dị vô cùng.

Tân Lâm bóp chặt Đặng Phi Vân, trừng mắt nhìn con người của ả, ánh mắt lạnh băng.

Đặng Phi Vân chỉ cảm thấy một cổ hàn khí tụ giữa ngực và bụng dâng lên, sắc mặt vốn dĩ đỏ bừng trong nháy mắt lại chuyển thành tái nhợt, thiếu chút nữa liền tè ra quần.

Từ đầu đến cuối, Tân Lâm không hề nói câu nào.

Thế nhưng Đặng Phi Vân tin tưởng nếu ả còn dám vô lễ, kết của của ả ta, tuyệt đối còn thảm hại hơn đại hán kia. Vừa rồi Tân Lâm ra tay nhanh như chớp, Đặng Phi Vân gần như không nhìn thấy rõ ràng, sức chiến đấu kinh người như Delcy liền trở thành một đồng bùn.

Phỏng chừng xương cốt khắp người ít nhất bị gãy thành bảy tám đoạn.

Một tiểu cô nương xinh đẹp mỹ miều như vậy ra tay, không có nửa điểm lưu tình.

- Tân nhi.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng gọi một tiếng.

- Cô nhớ cho kĩ, không tự biết người biết ta, thông thường đều là bị chết nhanh nhất đấy.

Tân Lâm lạnh lùng nói, buông nhẹ tay, Đặng Phi Vân liền nặng nề ngã xuống ghế sofa, thiếu chút nữa đập phải một chân của chiếc bàn trà bên cạnh, cả người không nhịn được phát run, thân hình đầy đà như sóng vỗ rung động không ngừng.

Tân Lâm lập tức ở phía sau Tiêu Phàm, cùng đi ra cửa.

- Vì sao không ở trong này xử lí ả ta?

Tân Lâm nhàn nhạt hỏi một câu.

Tiêu Phàm lắc đầu, thấp giọng nói:

- Ả không phải là người quyết định cuối cùng, chộc giận ả, để bọn họ đem tất cả thực lực phơi ra.

Tân Lâm gật gật đầu.

Giống như lời Tiêu Phàm vừa nói, không cần biết Đặng Phi Vân là ai, cũng không cần biết đứng sau lưng ả ta là người nào, trong mắt Tiêu Phàm, đều không quan trọng, hắn không muốn lãng phí quá nhiều sức lực cho chuyện

này. Đằng Phi Vân mặc dù không phải là người quyết định cuối cùng, cũng được tính là một nhân vật quan trọng.

Tiêu Phàm hi vọng có thể trong một lần giải quyết hết vấn đề.

Ở thủ đô Bắc Kinh, ở quốc thổ Trung Hoa, Đằng Phi Vân bọn họ bất kể có bao nhiêu năng lực, ở trước mặt Tiêu Phàm thật đúng là chưa đủ để nhìn.

Cho đến khi Tiêu Phàm và Tân Lâm đã rời đi hoàn toàn được một lúc, Đằng Phi Vân mới hồi phục lại tinh thần, tay run run, móc điện thoại từ chiếc bóp đem theo người, chuẩn bị quay số. Bỗng nhiên cửa phòng bao nhẹ nhàng bị đẩy ra, Chu Đại Thường vẫn là một thân quần áo đầu bếp chậm rãi đi vào.

- Đằng tiểu thư, chờ một chút.

Chu Đại Thường chậm rãi nói, khuôn mặt tròn trịa giống như Phật Di Lặc kia, không nhìn thấy vẻ mặt chất phác tươi cười thường ngày, hiện ra vẻ vô cùng trầm tĩnh.

- Cút.

Đằng Phi Vân trong nháy mắt bùng phát, hướng về phía Chu Đại Thường thét lên một tiếng chói tai.

Chu Đại Thường không cút, chỉ đứng dừng nhìn ả.

- Cút ra ngoài.

Đằng Phi Vân lại một lần nữa thét lên, kích động.

Nhiều năm như vậy, ả vẫn chưa từng mất mặt như hôm nay, bị một tiểu cô nương bóp chặt cổ, dạy dỗ trước mặt, còn không có chút sức trở tay. Hiện tại, ngay cả một lão béo chết tiệt chẳng hiểu tại sao, một đầu bếp nho nhỏ, đều dám ở trước mặt bản thân mình không mảy may không nhặt cười chế giễu.

Quả thật buồn cười.

- Ông có cú hay không? Còn không cú, ta cho hội sở của ông mở cửa không nổi nữa.

Chu Đại Thường lắc đầu, chậm rãi bước qua, khẽ vươn tay ra, Đặng Phi Vân chỉ cảm thấy mắt hoa lên, điện thoại vốn dĩ đang nằm trong tay, trong chớp mắt đã ở trong bàn tay to lớn của Chu Đại Thường.

Đặng Phi Vân lại thêm một lần nữa ngơ ngác.

Ả không phải là thiên kim tiểu thư tay trái gà không chặt, thân thể đầy đặn, một chút cũng không ảnh hưởng đến thân thủ của ả. Có thể được ủy thác trọng trách “huấn luyện viên trưởng”, đại tỷ tuyệt đối không phải hạng người hời hợt, đại hán cường tráng như Delcy, cũng chưa chắc đã là đối thủ của ả.

Thế nhưng hôm nay trong cái phòng bao bé nhỏ này, đại tỷ đột nhiên biến thành một búp bê vải, chỉ có thể mặc cho bất kỳ người nào định đoạt.

Ở trước mặt Tân Lâm, ả không có một chút sức lực trở tay, ở trước mặt Chu Đại Thường béo ục ịch, ả rõ ràng vẫn là không có chút sức chống trả.

Cái thế giới này làm sao vậy.

Chu Đại Thường đem chiếc điện thoại tinh xảo của ả chậm rãi đặt ở đầu bên kia của chiếc bàn trà, cứ như vậy đứng trước mặt, trên cao vọng xuống nhìn ả, rất nghiêm túc nói:

- Đặng tiểu thư, làm ông chủ của hội sở Hoa Nhài, tôi hoan nghênh các quý vị đến nơi này của tôi làm khách. Thế nhưng, tôi không hoan nghênh khách có lòng dạ khó lường.

- Bất luận các người có mưu đồ gì, cũng bất luận các người có thể lực lớn như thế nào, tôi chỉ hi vọng, từ nay về sau, các người đừng bao giờ xuất hiện trước mắt của tôi. Tôi là người buôn bán, tôi chỉ muốn yên ổn làm ăn, kiếm tiền của tôi, hưởng thụ cuộc sống của tôi. Tôi không muốn loại cuộc sống này bị người khác làm đảo lộn, một chút cũng không muốn, cô có hiểu không?

Đặng Phi Vân dần dần trấn định lại, ngồi thẳng người, lạnh lùng nhìn Chu Đại Thường, đưa tay vuốt lại mớ tóc rối loạn của mình, cười lạnh nói:

- Ông chủ Chu, thật nhìn không ra, ông cũng là chân nhân bất lộ tướng. Trong thành tứ cửu này thật đúng là ngọa hổ tàng long. Thế nhưng, ông biết tôi là người thế nào không? Những lời này của ông hôm nay có nghĩ đến hậu quả không?

Chu Đại Thường cười nhạt một tiếng, hai bàn tay mập mập nắm lại các ngón tay đan vào nhau, vắn vẹo vài cái nói:

- Đặng tiểu thư, cô tự tin quá mức rồi. Tôi biết cô không đơn giản, biết các người cũng không đơn giản. Tôi không có ý định đi phỏng đoán thân phận của cô, càng không muốn dây vào trong chuyện của các người. Nhưng mong Đặng tiểu thư nhớ cho kỹ, người không đơn giản, không chỉ có một mình cô. Tôi trước nay chưa từng coi thường bất cứ người nào. Tôi chỉ mong cô, đừng có kéo theo tôi và hội sở của tôi liên lụy vào. Đương nhiên, nếu như Đặng tiểu thư kiên trì phải làm như vậy, tôi cũng không thể ngăn cản. Thế thì, mong Đặng tiểu thư và người đứng sau cô chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhiều thêm một kẻ thù cũng không chắc là chuyện tốt.

Đôi mắt Đặng Phi Vân chợt nhíu lại.

Chu Đại Thường này, không chỉ thân thủ nhìn thông dong điền tĩnh, tư thế không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, chỉ sợ lai lịch lại càng không đơn giản.

Đây là điệu bộ của bang phái giang hồ điển hình.

Mười phần lo lắng.

- Đăng tiểu thư xin mời. Vị huynh đệ này, tôi sẽ gọi người đưa anh ta đến bệnh viện.

Không chờ Đăng Phi Vân nói thêm gì nữa, Chu Đại Thường lập tức quyết định cho ả giọng điệu vô cùng cương quyết, không có nghi ngờ.

Đăng Phi Vân không do dự thêm nữa, đứng dậy, cầm lấy điện thoại bước nhanh ra cửa, đối với vị đại hán lực lưỡng đang nằm run rẩy co giật không ngừng trên mặt đất đều không liếc mắt nhìn một chút.

Chu Đại Thường nhìn thấy bóng lưng bước đi vội vàng của Đăng Phi Vân, không nhịn được lắc đầu.

Người đàn bà này, quá coi trọng bản thân rồi.

Chu Đại Thường cảm thán cũng không duy trì bao lâu, mắt nhìn thấy “đống thịt” lớn như vậy đang co giật không ngừng dưới chân, cho dù là đầu bếp cấp một nổi tiếng, cũng có chút nổi da gà.

Rất nhanh, đại hán cường tráng liền được khiêng ra ngoài.

Huy động bảy tám thanh niên khỏe mạnh, gộp hai bộ cáng cấp cứu lại làm một, mới xem như có thể đem đống thịt mềm này chuyển đi.

Chu Đại Thường rời phòng bao, đi đến phòng làm việc của mình, ông là ông chủ của Hoa Nhài, không thể từng giây từng phút đều coi mình thật sự trở thành đầu bếp. Ông chủ có chức trách của ông chủ.

- Chu tổng.

Queo qua cửa bán nguyệt, Chu Đại Thường đột nhiên ngừng cước bộ, đôi mắt nhỏ đang híp lại bỗng dừng trợn tròn.

Bên bồn hoa cách đó không xa, Tiêu Phàm chấp tay sau lưng, lẳng lặng đứng ở nơi đó, dường như đang thưởng thức cả vườn ánh trăng.

- Tiêu đại thiếu.

Chu Đại Thường cười khổ một chút, chậm rãi bước lên phía trước.

Xem ra, phiền toái cuối cùng vẫn phải đến.

Tiêu Phàm chậm rãi xoay người, đối diện Chu Đại Thường, nụ cười trên mặt rất ôn hòa, nhẹ giọng nói:

- Chu tổng, có một chuyện, muốn mong ông giúp đỡ.

- Đại thiếu gia khách khí rồi.

Chu Đại Thường lập tức đáp, ánh mắt đảo qua trên người Tân Lâm đang đứng cạnh Tiêu Phàm. Ông ta mặc dù không tận mắt nhìn thấy Tân Lâm làm thế nào đánh ngã đại hán cường tráng kia, thế nhưng ông nghe thấy âm thanh. Quá trình vô cùng ngắn gọn, từ đầu đến cuối, chỉ nghe tiếng kêu rên của đại hán lực lưỡng đó, không hề nghe thấy âm thanh trả đòn.

Vị “nha hoàn tùy thân” này của Tiêu đại thiếu, nhìn qua yêu kiều mềm mại, thân thủ có phần quá dũng mãnh rồi.

Tiêu Phàm nói:

- Chu tổng, tôi muốn có một phần tài liệu.

Chu Đại Thường nghiêm túc nhìn Tiêu Phàm, thấp giọng hỏi:

- Tài liệu gì?

- Tôi cần biết khi Đăng Phi Vân đến hội sở Hoa Nhài tiêu tiền, thẻ liên kết phụ của cô ta là thẻ hội viên của người nào.

Chu Đại Thường sắc mặt hơi biến đổi, chần chừ, nói:

- Tiêu nhất thiếu, cái này, e rằng có chút không thích hợp....

Người có tấm thẻ hội viên liên kết với thẻ của Đăng Phi Vân, cũng không phải là nhân vật bình thường, trong đó lai lịch của một người khác, thậm chí không hề kém Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười nói:

- Chu tổng, thích hợp đấy. Ông đưa tư liệu giao cho tôi, những việc khác để tôi đi xử lí.

Chu Đại Thường sắc mặt lại biến đổi.

Ý của Tiêu Phàm trong lời nói này, ông làm sao nghe không hiểu chứ?

Ông không đưa tài liệu cho tôi, vậy những người khác quay về tìm ông. Thế nhưng đến lúc đó, chỉ sợ không giống như đêm nay trao đổi riêng thế này, có lẽ là mời uống trà.

- Được, hai vị mời đi theo ta.

Chu Đại Thường cũng là người cực kỳ quyết đoán, suy nghĩ trong chốc lát, liền đưa ra quyết định.

- Ừm.

Tiêu Phàm khẽ xoa cằm.

Dường như quyết định này của Chu Đại Thường, sớm đã nằm trong dự liệu của hắn.

Giao thiệp với người thông minh, thông thường đều tương đối thoải mái vui vẻ.

Sau này một thời gian, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đứt đoạn, cũng nói trước với mọi người , mong mọi người lượng thứ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ra Tay Trước Chiếm Lợi Thế

Chương 179: Ra Tay Trước Chiếm Lợi Thế

Một chiếc Toyota mui trần dừng trước bãi đỗ xe của quán trà đạo Thất Tinh, Tiểu Quế Tử và Vũ Thành từ trên xe nhảy xuống, hai người đều cực kỳ hào hứng, đi về phía lầu hai quán trà đạo.

Tiểu Quế Tử không thể không hưng phấn.

Đây là lần đầu tiên Tiêu đại ca chủ động gọi điện thoại hẹn cậu và Giang Vũ Thành uống trà. Lần trước ở hội sở Hoa Nhài không tính. Lần đó Tiêu Phàm hẹn là ông già Quế Thanh Thu nhà cậu, Tiểu Quế Tử chỉ là cái loa mà thôi.

Xem ra bản thân mình trong việc xử lý chuyện của Anjelina, hợp với tâm ý của đại ca.

Tiểu Quế Tử cũng không muốn nịnh bợ đại ca, quan trọng là sự quan tâm của đại ca với các anh em, làm huynh đệ, có thể giúp cho đại ca một chút chuyện nhỏ, quả thực là vinh hạnh lớn lao.

Về phần bảo cậu gọi Giang Vũ Thành, hiển nhiên là đại ca sợ cậu một mình quá câu nệ, không tự nhiên.

Tâm tư đó của đại ca, thật tinh tế.

Hơn nữa, Vũ Thành cũng là huynh đệ nhà mình, cũng muốn có liên lạc tình cảm nhiều hơn. Từ khi Tiêu nhị ca đi nông thôn, anh em trong phe phái nhỏ này đều rất lâu chưa tụ tập, đám người Tiểu Quế Tử tạm thời thật đúng là chưa thể nào làm quen.

Trà đạo Thất Tinh, Tiểu Quế Tử và Giang Vũ Thành là lần đầu tiên đến đây.

Bọn họ không thích đến nơi như thế này uống trà.

Một đám anh em của Tiểu Quế Tử và Giang Vũ Thành đều là tầm hai mươi tuổi, đang là lứa tuổi ham ăn ham chơi, ai muốn đến cái nơi đạo quan Phật tự gì uống trà? Đó là việc mà dạng cao nhân ẩn sĩ như Tiêu đại ca mới làm.

Phục vụ quán trà đạo rất ân cần, dẫn hai vị công tử lên trên lầu.

Nhân viên phục vụ quán trà đạo khiến Tiểu Quế Tử “mở rộng tầm mắt”, cư nhiên lại là mỹ nữ, hơn nữa ăn mặc theo phong thái của đạo cô. Đây là một điểm sáng. Tiểu Quế Tử và Giang Vũ Thành nhìn nhau cười, cười đến nỗi có chút ám muội.

Không thể tưởng tượng được đây còn là một nơi tốt.

Trà ngon hay không mặc kệ, nếu như có thể ngắm một tiểu đạo cô quyền rũ, hương vị hẳn là rất không tệ.

Tiêu Phàm ở phòng bao trên lầu hai, chậm rãi thưởng thức trà, hai hàng lông mày nhíu lại, dường như có tâm sự gì. Tiểu Quế Tử và Giang Vũ Thành đang hưng phấn dạt dào tiến vào cửa đều bị dọa giật nảy mình, vẻ mặt hưng phấn lập tức liền phai nhạt, trong nháy mắt liền trở nên thấp thỏm bất an.

- Đại ca.

Tiểu Quế Tử Giang Vũ Thành thấp giọng chào hỏi, đều không dám ngồi.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nói:

- Đến rồi à, đều ngồi xuống đi, cùng nhau uống trà.

Hai người liên tục gật đầu, cẩn thận ngồi xuống đối diện Tiêu Phàm, lại liếc mắt nhìn nhau.

Đạo cô xinh đẹp đặt chén trà nhỏ trước mặt hai người xong, lại bưng ấm trà lên, châm đầy một ly nước trà vàng óng, nhìn thấy Tiêu Phàm không có phản phó gì khác, rón rén lui ra ngoài.

Tiêu Phàm bưng chén trà lên, biểu thị ý một chút.

Tiểu Quế Tử và Giang Vũ Thành vội vàng nâng chén trà lên, uống một ngụm.

- Tiểu Quế Tử, Anjelina rời khỏi Tứ cục khi nào?

Tiêu Phàm đặt chén trà xuống, nhàn nhạt hỏi.

- Há?

Tiểu Quế Tử hơi ngây người.

- Đại ca, không phải anh đi đón cô ấy sao?

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Không phải, cậu nói xem, chuyện là như thế nào?

Tiểu Quế Tử tuy rằng trẻ tuổi, đầu óc xoay chuyển không chậm, lập tức ý thức được tình huống không đúng, vội vàng nói:

- Đại ca, không phải buổi sáng anh gọi điện cho em, bảo em báo cho Tứ cục bên đó, đem thả Anjelina.... Em cứ nghĩ, anh sẽ đích thân đi đón cô ấy....

- Buổi sáng tôi gọi điện cho cậu?

Tiêu Phàm hỏi ngược lại.

Mồ hôi trên trán Tiểu Quế Tử liền rịn ra, hơi lắp bắp nói:

- Đúng thế, đại ca, em, em nghe tiếng nói đó là anh....lẽ nào, lẽ nào cuộc điện thoại này không phải anh gọi? Thế nhưng đó là số điện thoại của anh, em đã lưu rồi....

Nói xong, Tiểu Quế Tử liền lập cập móc điện thoại ra, đưa đến trước mặt Tiêu Phàm, trên đó rõ ràng hiển hiện ra, buổi sáng 10h30', cuộc điện thoại đã nghe, tên là “đại ca”.

Tiêu Phàm liền hiểu ra.

- Tiểu Quế Tử, mắc lừa rồi. Cuộc điện thoại này không phải là tôi gọi, có người giả trò.

- Hà?

Tiểu Quế Tử giật nảy người.

Cậu cũng biết, bây giờ có những phần mềm máy tính có thể trộm số. Thế nhưng cậu thật không ngờ, còn có người dám giả mạo đại ca gọi điện thoại cho cậu. Đại ca là thân phận gì? Không nói đến tầm biển lớn của lão Tiêu gia, chỉ cần một Tiểu Quế Tử cậu, cũng không phải là bất kỳ người nào đều dám lừa gạt. Cần phải biết Quế Thanh Thu nhà cậu hiện giờ chính thức là Cục trưởng Tam cục, trong tay nắm đại quyền.

- Ai to gan như vậy, đại ca? Bọn chúng muốn làm gì?

Tiểu Quế Tử sốt ruột:

- Vậy Anjelina hiện giờ ở đâu?

Tiểu Quế Tử con người thông minh, lập tức liền nghĩ đến điểm mấu chốt. Có người giả danh đại ca gọi điện thoại cho cậu, bảo cậu báo cho bên Tử cục thả người, không hề nghi ngờ gì nữa, chính là nhằm vào Anjelina.

Nói cách khác, Anjelina hiện giờ đang rơi vào tay người khác.

Đây mới chính là phiền toái lớn thật sự.

Tiểu Quế Tử biết sức nặng của cô gái Nga da trắng ấy trong tâm trí của đại ca. Cô nương ngoại quốc dịu dàng kiều mỹ như thế người đàn ông nào lại không xem như bảo bối đây? Đột nhiên bị người khác “cướp” đi, trong lòng đại ca lo âu, phẫn nộ, không cần nghĩ cũng biết rồi.

Tiêu Phàm hai hàng lông mày nhíu lại.

Hành động của Đăng Phi Vân bọn họ quá nhanh, điểm này cũng làm Tiêu Phàm có chút không ngờ. Tiêu Phàm tinh thông thuật bói toán, thế nhưng thuật bói toán cũng có giới hạn của nó, không phải “đoán trước tương lai”. Thông tin mà bói toán lấy được, thông thường đều khá mơ hồ, chỉ có thể chỉ điểm phương hướng đại khái.

Từ xưa đến nay, trình độ cao thấp của thuật sư bói toán do hai phương diện quyết định.

Thứ nhất là phương pháp bói toán, thứ hai là cách lí giải quẻ bói. Điểm thứ hai so với điểm thứ nhất quan trọng hơn. Phương pháp bói toán, tương đối mà nói khá đơn giản, chỉ cần hiểu được thuật bói toán, rất nhiều người đều có thể thi triển ra. Thật sự để phân biệt trình độ cao thấp của thuật sư, là ở cách lí giải quẻ bói có đúng hay không. Cùng một quẻ bói, do thuật sư trình độ không giống nhau lí giải, suy diễn kết quả thường khác nhau một trời một vực, thậm chí nam viên bắc triệt.

Thế nhưng thuật sĩ bói toán có cao minh đến đâu, cũng không thể hoàn toàn suy diễn tình huống chuẩn xác sẽ xảy ra một cách rõ ràng. Thật sự như thế, vậy thì không phải là bói toán, mà là yêu thuật hoặc là ảo tưởng.

Chuyện này của Anjelina, Tiêu Phàm bói qua, quả thật không êm ả. Nhưng mà đối phương sẽ dùng loại thủ đoạn nào để đối phó với Anjelina và chính hắn, Tiêu Phàm cũng không thể biết được chính xác.

Quẻ tượng rất mơ hồ, hơn nữa hiển hiện ra tương lai là một biến số không thể biết được.

Nói cách khác, vận mệnh của Anjelina sẽ vì phương thức ứng phó không giống nhau mà xảy ra thay đổi không thể xác định.

Kinh Dịch tinh túy ở chữ “biến”.

Biến tắc thông.

Tinh túy của thuật bói toán của Vô Cực Môn, cũng là “biến”.

Vạn vật thế gian, cùng sinh cùng tử, “biến” mới là chân lý vĩnh hằng.

Từ trên ý nghĩa nào đó, cái này với “hiệu ứng con bướm bướm” là một đạo lý, học thuật phương Tây, phương Đông, có phần hơi giống nhau.

Ps: hiệu ứng con bướm bướm- hiệu ứng thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó.

- Đại ca, vậy bây giờ làm thế nào? Có cần em lập tức đi truy ra nguồn gốc cú điện thoại kia không?

Tiểu Quế Tử gấp gáp hỏi, mồ hôi đổ đầy đầu.

Có lòng tốt, lại làm hư chuyện.

Một lòng chỉ muốn dốc sức cho đại ca, không ngờ bị kẻ xấu lợi dụng.

Bản thân Tiểu Quế Tử đã ở phòng chính trị pháp luật công tác, mặc dù cậu làm việc cũng là la cà phát phơ, thế nhưng thân phận địa vị đó lại không phải là giả, khả năng của hệ thống chính pháp ở Thủ đô Bắc Kinh tuyệt đối không nhỏ. Người khác nếu muốn truy ra số điện thoại rất khó, đối với Tiểu Quế Tử mà nói, cũng không tính là chuyện khó.

Tiêu Phàm khoát tay áo, mỉm cười nói:

- Cũng không cần gấp. Mục tiêu của bọn họ không phải là Anjelina, chỉ là muốn thông qua Anjelina cùng tôi cò kè mặc cả thôi. Anjelina tạm thời là an toàn.

- Đại ca, nói thì nói như vậy, thế nhưng chúng ta cũng cần nhiều hơn một tay chuẩn bị. Em thấy để Tiểu Quế Tử đi tra đi.

Giang Vũ Thành từ đầu đến cuối giữ im lặng liền nói xen vào. Đại ca đương nhiên rất giỏi, thế nhưng chuyện như thế này, nếu có thể điều động cơ quan có năng lực truy ra, nghĩ đến sẽ tốt hơn nhiều so với cá nhân đi điều tra.

Tiêu Phàm cũng là biết lắng nghe, gật gù đầu, nói:

- Cũng được. Tiểu Quế Tử, cậu bảo người đi kiểm tra trước một chút.

- Yes Sir...

Tiểu Quế Tử liên tục đồng ý, móc điện thoại ra liền bắt đầu gọi điện thoại. Trước mặt đại ca, Tiểu Quế Tử giống như một cậu nhóc, vừa xoay người gọi điện thoại, ngữ khí lập tức thay đổi, mang theo ba phần thận trọng, ba phần kiêu ngạo trên cao.

Đây cũng là tác phong tiêu chuẩn của đa số con cháu quan lại, ở cùng với người như thế nào liền nói lời đó.

- Đại ca, đừng lo lắng?

Giang vũ thành lo lắng hỏi han.

Tính cách của cậu ta và Tiểu Quế Tử không giống nhau, nói không nhiều, lại cực kỳ nghĩa khí, là tính cách có thể vì bạn bè không tiếc cả mạng sống. Tư duy logic của cậu cũng rất đơn giản, Anjelina mặc dù là người nước ngoài, thế nhưng cô là người phụ nữ của đại ca, chính là “chị dâu” của anh em. Thân phận của người chị dâu này, không cần quốc gia thừa nhận, mọi người cho rằng phải, vậy chính là phải rồi.

Chị dâu xảy ra chuyện, có thể không quan tâm sao?

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Tạm thời không gấp gáp, đoán chừng sẽ đưa ra điều kiện với tôi.

Giang Vũ Thành liền gật đầu, hơi thở phào một cái. Chỉ cần chịu ra điều kiện là được. Trên mảnh đất này, bọn họ xem là giai tầng có năng lượng nhất, nếu điều kiện không thái quá, đều không khó thực hiện.

Chỉ chốc lát, Tiểu Quế Tử cúp điện thoại đi đến, thấp giọng nói:

- Đại ca, bọn họ đang tra rồi. Thế nhưng chuyện này, khó khăn kỹ thuật không nhỏ, khả năng tạm thời chưa có kết quả xác thực.

- Ừm, không cần vội, cứ tra trước, cũng có lúc cần dùng đến.

Tiểu Quế Tử rất hổ thẹn, cúi đầu nói:

- Đại ca, xin lỗi anh, đều trách em, thật không cẩn thận rồi, làm hỏng việc rồi....

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Tiểu Quế Tử, chớ tự trách, chuyện này ai cũng không ngờ tới. Chỉ cần con thuyền kia còn ở đó, bọn họ sẽ không làm gì Anjelina đâu.

- Đúng đúng đúng, con thuyền kia quan trọng. Xem chừng bọn họ là nhắm vào con thuyền kia đấy.

Tiểu Quế Tử liên tục gật đầu, lại hưng phấn lên.

Trọng tải của con thuyền buôn lậu kia không phải là nhỏ, không cần nói đến hàng hóa trên thuyền, riêng bản thân chiếc thuyền cũng đã đáng giá rất nhiều tiền rồi, huống hồ trên thuyền cũng có không ít thuyền viên. Có đôi khi, thuyền viên thuần thực và thuyền trưởng có kinh nghiệm phong phú, thậm chí còn quý giá hơn thuyền.

Nắm trong tay lợi thế lớn như vậy, sự việc chưa đến bước sơn cùng thủy tận, còn có thể đàm phán.

- Đại ca, chỉ cần Anjelina không sao, thuyền em có biện pháp.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu nói:

- Tiểu Quế Tử, không vội, mấu chốt là cậu phải xem chặt chiếc thuyền, đừng để cho người khác thả đi, năng lực của đám người kia không nhỏ,, người quen biết cũng nhiều, phải cẩn thận một chút.

Tiểu Quế Tử rùng mình, lập tức liền hiểu ra, vội vàng nói:

- Vâng, đại ca, em biết rồi, em sẽ cẩn thận.

Tiêu Phàm đang muốn mở miệng, di động chợt rung lên.

- Xin chào...

Tiêu Phàm ấn nút nghe, chỉ nghe hai câu, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hai hàng lông mày chau lại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Anjelina Xảy Ra Chuyện Rồi

Chương 180: Anjelina Xảy Ra Chuyện Rồi

Cứu tôi

Trong điện thoại truyền đến tiếng gào thét hoảng sợ vô cùng của Anjelina.

[CHARGE=2.3]

- Tiêu tiên sinh, anh nghe thấy chưa vậy?

Thanh âm tao nhã của Đặng Phi Vân vang lên, có thể nghe ra được đã có sự tu sửa câu từ, mang theo khoái ý không nói ra được.

Hai hàng lông mày Tiêu Phàm lập tức giãn ra, thản nhiên nói: - Đặng tiểu thư, xem ra lời tôi nói hôm qua, cô không hề nhớ chút nào rồi.

- Đúng vậy, trí nhớ tôi không tốt. Tôi chỉ biết ai ở trước mặt tôi thủy tiên giả tởm (tức biết rõ nguyên nhân mà lại vờ như không biết), tôi sẽ khiến kẻ đó đẹp mặt! Tiêu tiên sinh, có lẽ anh cũng đoán ra được thân phận của Anjelina, và có lẽ cô tiểu kỹ nữ kia đã tiết lộ một số thứ không nên nói. Nhưng đây không phải là điều quan trọng, điều quan trọng chính là hiện tại tôi đang rất tức giận, mà khi tôi tức giận hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

- Ừ, hậu quả quả thật rất nghiêm trọng.

Tiêu Phàm vẫn thản nhiên nói, "ba" một tiếng rồi lập tức tắt điện thoại.

Tiểu Quế Tử và Giang Vũ Thành không nhận được đều khẩn trương hết cả lên, đồng loạt hỏi: - Lão đại, thế nào rồi?

- Không có gì!

Tiêu Phàm lắc đầu, bưng chén trà trên mặt bàn chậm rãi uống cạn rồi đứng dậy.

- Vũ Thành, Tiểu Quế Tử, hai người về trước đi, để việc này tôi xử lý được rồi.

Tiểu Quế Tử vội nói: - Lão đại, hay là gọi điện cho bố em nhé, để ông ấy cho người đi cùng anh.

Vừa rồi Anjelina thét lên sợ hãi trong điện thoại, Tiểu Quế Tử cũng nghe thấy. Lão đại nhìn qua rất bình tĩnh, nhưng Tiểu Quế Tử lại thấy trong mắt hắn nồng đậm sát khí.

Lão đại nhìn thực muốn giết người!

Đây là cảm giác của Tiểu Quế Tử.

Tuy tiếp xúc với Tiêu Phàm không nhiều, nhưng ở bất kể loại tình huống nào, lão đại mãi luôn có cái kiểu gió nhẹ mây bay như vậy. Cho dù đã từng một quyền hạ gục Uông Tam kiều ngạo tại quán bar Tinh Ngữ, nhưng hắn vẫn ung dung, không mang theo nửa phần sát khí!

Mà bây giờ Tiểu Quế Tử không ngờ lại có thể thấy được trong mắt lão đại có sát khí.

Việc này thật quá kinh người.

Bởi vậy có thể thấy được đối phương đã thực sự chọc giận Tiêu Phàm.

- Không cần. Tôi không muốn dư luận xôn xao chuyện này.

- Nhưng

Tiểu Quế Tử có chút sốt ruột. Đối phương nếu như dám động thổ trên đầu Thái Tuế, thì đương nhiên sẽ có thực lực và lai lịch hơn so với con cháu Tiêu gia, lão đại cứ đơn thương độc mã đi tới cửa như vậy, chẳng phải là chịu thiệt thòi rồi hay sao.

Nếu chẳng may đụng trúng kẻ liều mạng, bất chấp tất cả liền động đao động thương thì biết làm thế nào đây?

Lão đại thì tất nhiên là lợi hại rồi, chỉ lo song quyền khó địch được bốn tay, hảo hán thì cũng không đỡ nổi nhiều người.

Tiêu Phàm vỗ vỗ vai Tiểu Quế Tử, không nói lời nào rồi bước ra khỏi phòng riêng.

Cánh cửa bên cạnh kêu "két" một tiếng, Tân Lâm và Hắc Lâm đi ra ngoài không một tiếng động. Bộ lông Hắc Lâm vẫn có trên 90% là màu tuyết trắng, chỉ xen lẫn chút ít màu đen, so với trước kia có gầy yếu đi vài phần, tuy nhiên nhìn qua thì vẫn rất có tinh thần.

Là linh sủng bốn mạng của Tiêu Phàm, Hắc Lâm cũng có chút gọi là "tổn thương".

Trạng thái sức chiến đấu của Hắc Lâm và trình độ pháp thuật của Tiêu Phàm có quan hệ mật thiết. Pháp thuật Tiêu Phàm càng cao, càng tinh thuần, thì sức chiến đấu của Hắc Lâm cũng càng mạnh.

Tất nhiên đây cũng chỉ là tương đối thôi. Loại năng lực chiến đấu này sẽ giảm xuống, chỉ khi gặp phải thuật sư cực kỳ mạnh mới có thể biểu hiện ra ngoài. Đối với người bình thường mà nói, Hắc Lâm cũng chẳng hơn con "mèo yêu quái" là bao.

Nhìn lão đại và Tân Lâm, còn thêm cả một con mèo nữa, rời khỏi phòng trà, Tiểu Quế tử nhìn Giang Vũ Thành một cái, mặt tràn vẻ lo lắng.

Giang Vũ Thành đối với Tiêu Phàm lại cực kì tin tưởng, nói: - Đừng lo, lão đại ắt sẽ nắm chắc được!

- Mong là vậy, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện lớn gì

Tiểu Quế tử lăm bẫm.

Tiêu Phàm và Tân Lâm leo lên chiếc xe Mercedes Benz, Tân Lâm hỏi: - Đi đâu?

- Phía tây ngoại ô.

Đặng Phi Vân hiện tại đang ở tây ngoại ô, còn chính xác là ở vị trí nào tây ngoại ô thì cần có chút tài năng mới suy tính được ra. Nhưng điều này cũng không đáng lo, buổi tối hôm qua Tiêu Phàm còn gặp Đặng Phi vân ở Hoa Nhài hội, chỉ cần còn ở thủ đô thì không nơi nào có thể che giấu được cô ta rồi.

Chiếc xe Mercedes Benz sau đó liền rất nhanh chạy ra khỏi quán trà Thất Tinh.

Vừa mới tới đại lộ, một chiếc xe việt dã màu đen bỗng từ ven đường lao tới, "két" một tiếng liền chặn ngang trước đầu xe Mercedes Benz, làm thối tung lên một trận bụi mù.

Cũng may Tân Lâm tay mắt lanh lẹ, một cước đạp chân phanh, vừa đúng lúc phanh lại chiếc Mercedes Benz, nhưng cũng đủ để hai chiếc xe có một cái tiếp xúc thân mật.

Loại tình hình này nếu ở thời điểm trước khi Tiêu Phàm bị thương thì sẽ không thể phát sinh. Chỉ cần ở cùng Tiêu Phàm, thì Tiêu Phàm chính là

"một dụng cụ báo nguy". Nhưng hiện tại rõ ràng không giống với lúc trước, lực thiên cơ che đậy quá mạnh. Dựa theo "Huyết tương suy diễn" của Nhị Văn thái gia, thì dương thọ của Tiêu Phàm sớm đã bị chém đứt rồi, Tiêu Phàm hiện tại chỉ là đang "mượn" dương thọ mà thôi.

Hắn trước kia hành hiệp trượng nghĩa, tích lũy âm đức, kỳ quỹ trời phạt khí cùng tồn tại song song trong cơ thể hắn có thể bảo vệ thọ mạch hắn không đứt.

Nhưng lúc này đại kiếp hồng trần lại uy hiếp, Tiêu Phàm không có cách nào đoán trước kiếp số tương quan của mình, thiên cơ hoàn toàn che đậy kín hết rồi. Ở điểm này, mấy người Tiêu Phàm thường lại không giống nhau.

Đại kiếp hồng trần của hắn so với người thường lại phải trải qua nguy hiểm hơn rất nhiều, không thể lấy thuật pháp đoán cát hung, nhất định phải dựa vào chính bản năng của mình mà ứng phó với nguy hiểm.

Đây chính là hành hạ mà!

Bất cứ lúc nào nguy hiểm cũng có thể giáng xuống, nhưng lại không thể biết giáng xuống lúc nào.

Thật giống một bộ phim điện ảnh Hollywood "Jurassic Park", xung quanh đều là khủng long ăn thịt, mỗi con khủng long có thể nuốt trọn cái mạng nhỏ của anh, anh muốn sống nhưng không biết lúc nào bên mình sẽ có một cái miệng đầy răng nanh dính máu.

Cái loại khủng bố tồn tại bất cứ lúc nào này thật đúng là dày vò con người ta sống không bằng chết.

Có điều khác so với "Jurassic park" khác nhau ở chỗ là người xem đều biết diễn viên chính sẽ không thể chết, nhưng Tiêu Phàm lại ở trong hiện thực, hắn không biết được mạch thọ của mình, có thể một ngày nào đó sẽ bỗng nhiên đứt đoạn.

Phải thay đổi loại tình huống này, biện pháp duy nhất chính là càng sớm khôi phục tu vi thuật pháp càng tốt, thậm chí phải tiến cao thêm một bước nữa, mới có hi vọng khám phá thiên cơ đang bị che đậy, biết trước được tương lai của mình.

Nhưng hiện tại Tiêu Phàm đang bị kéo lại.

Luyện chế "Càn Khôn Đại Hoàn đan" thất bại trong gang tấc, tương lai vận mệnh gia tộc Tiêu gia tràn đầy biến cố, đại địch lại núp trong bóng tối, chậm chạp không chịu lộ diện, Tiêu Phàm khó có thời gian dài để dờn thủ đồ để tìm phương pháp trợ giúp khôi phục tu vi thuật pháp.

Lực trời phạt đối với ảnh hưởng hấn tạo nên là hết sức sâu xa.

Dựa theo phương pháp tu luyện bình thường, Tiêu Phàm ít nhất phải cần tới rất nhiều năm mới có thể khôi phục một chút tu vi thuật pháp, lần nữa tiếp cận lại luân hồi và cảnh giới viên mãn. Mấu chốt là ở chỗ kẻ địch và lực trời phạt không cho hấn thời gian lâu như vậy, càng sẽ không cho hấn một nơi an tĩnh, không bị người khác quấy rầy để tu luyện.

Đại nạn kiếp hồng trần, hấn nhất định phải trải qua.

Kẻ địch núp trong bóng tối, hấn cũng nhất định phải đối mặt.

Lúc này lai phát sinh đủ loại biến cố, cũng coi như là một kiếp số trong đại kiếp hồng trần.

Tiêu Phàm nhất định phải trải qua, phá giải kiếp số này.

Mỗi lần trải qua một kiếp, tu vi thuật pháp của hấn sẽ khôi phục được một chút.

Bất kể là ngày nào còn bị trời phạt, đều đã định số sẵn rồi, không thể không ngừng bị trừng phạt.

Tuy nhiên hiện tại, đại kiếp nạn hồng trần vẫn chỉ là mới bắt đầu.

Mercedes Benz dừng lại, Tiêu Phàm và Tân Lâm vẫn im lặng ngồi trong xe, thấy hai nam nữ trẻ tuổi nhảy từ xe việt dã xuống, đi nhanh về hướng này.

Hai hàng lông mày Tiêu Phàm hơi nhăn lại.

Mặc dù không cảm nhận được chiếc xe việt dã và hai người này có chút sát khí nào, nhưng cũng mang một chút phiền toái nho nhỏ.

Dẫn đầu là cô gái tầm 20 tuổi, có lẽ tuổi thật so với bề ngoài sẽ lớn hơn một chút, nhưng cũng không sai biệt nhiều lắm. Khuôn mặt trái xoan, diện mạo rất được, có điều đường cong hơi cứng, vẻ mặt khá "khôc", nhìn qua có chút lạnh. Dáng người cũng rất đẹp, chiều cao khoảng 1m65 trở lên, hai quả bồ đào cao ngất căng phồng dưới áo phong trắng, theo bước của cô ta mà rung lên, song sánh cuộn trào mãnh liệt. Bộ ngực đầy đặn như vậy lại có một cái eo rất mảnh, hai chân rắn chắc mà thon dài bọc trong chiếc quần jean xanh, mỗi bước đi đều rất linh hoạt.

Ở trong mắt Tiêu Phàm, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này rõ ràng võ công không kém, dường như đã trải qua một khóa huấn luyện rất nghiêm khắc và chuyên nghiệp, thành ra loại dấu vết đó khó có thể hoàn toàn mà hủy diệt.

Người con trai bên cạnh cô, cũng rất trẻ, tay vịn eo ong, thân thể khỏe mạnh, thoáng mang vẻ hơi trẻ con. Nhìn mắt y và chỗ y đứng thì có thể nói hai người họ là một đội, còn cô gái xinh đẹp kia là làm chủ ở đây.

- Tiêu trưởng phòng, xin chào, chúng tôi ở bên khu vực an ninh.

Cô gái bước tới bên ghế phụ bên cạnh của chiếc Mercedes Benz, cao giọng nói, đồng thời đưa ra thẻ công tác của mình, dán tại cửa ghế lái phụ xe để Tiêu Phàm nhìn thấy rõ ràng.

Điều tra viên của bộ phận an ninh, giấy tờ chứng nhận thường cho đi qua loa, nhưng lần này, người đối mặt với cô là Tiêu Phàm, cháu trưởng đích tôn của Tiêu gia, tự nhiên muốn thận trọng một chút.

Là bộ An ninh Quốc gia thẩm duyệt tính chính xác của văn kiện, lại còn cái tư thế nữ cảnh sát hiên ngang này nữa, tên gọi là "Trần Dương", chức vụ là điều tra viên.

Cô gái xinh đẹp kiều mỹ thế này, lại lấy cái tên nam tính như vậy, cũng coi là khá hiếm thấy.

Tiêu Phàm chậm rãi hạ cửa kính xe, sắc mặt thản nhiên hỏi: - Trần trưởng phòng, tìm tôi có chuyện gì không?

Bình thường mà nói thì ở các bộ và ủy ban trung ương quốc gia, nếu không có chức vị cụ thể, đều có thể đến quan hàm "trưởng phòng". Ở chốn quan trường lớn như vậy, hưởng thụ đãi ngộ cũng rất phổ biến. Tham gia công tác không cần tới hai năm, đãi ngộ cấp phó phòng luôn luôn phải giải quyết.

- Tiêu trưởng phòng, chúng tôi đang điều tra một vụ án, và anh có liên quan tới vụ án này. Chúng tôi muốn mời anh cùng trở về hỗ trợ điều tra.

Trần Dương nghiêm mặt, nói từng câu từng chữ, một trăm phần trăm là giải quyết việc công.

Tiêu Phàm thản nhiên nói: - Trần trưởng phòng, tôi biết cô nói án tử nào, nội tình vụ án này có thể tôi biết nhiều hơn cô rất nhiều. Nhưng hiện tại tôi không có thời gian, mời cô cậu tránh ra, tôi có việc gấp cần làm.

Chuyên này hấn ngay cả Quế Thanh Thu cũng đều không muốn kinh động, càng không có khả năng hợp tác với người của bộ an ninh.

- Rất xin lỗi, Tiêu trưởng phòng, anh nhất định phải phối hợp cùng chúng tôi. Phối hợp điều tra phá án, là nghĩa vụ của công dân, là nghĩa vụ của cán

bộ quốc gia. Tiêu trưởng phòng là bậc lãnh đạo, xin hãy làm tấm gương sáng.

Trần Dương vẫn ăn nói rất có trật tự, giọng điệu rất nghiêm khắc. Cũng là ánh mắt nghiêm nghị đó, cô đảo mắt liếc Tân Lâm đang nhàn rỗi, ánh mắt tràn ngập ý tò mò

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Sào Huyết

Chương 181: Sào Huyết

Trần trưởng phòng, cô cậu không cần nhìn chăm chăm tôi như thế. Khu vực an ninh có những quy tắc nhất định cần phải tuân thủ đấy.

Tiêu Phàm chậm rãi nói.

Đôi mắt to xinh đẹp của Trần Dương hơi híp lại, trên mặt người đi cùng cô thoáng lên vẻ xấu hổ, cũng mang một chút ít hoảng sợ.

[CHARGE=2.3]

Tiêu Phàm nói "quy tắc" chứ không phải là "kỷ luật", tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng. Kỷ luật đúng là công, nhưng quy tắc lại bất thành văn. Trong một số hoàn cảnh, quy tắc so với kỷ luật lại quan trọng hơn rất nhiều.

Thân phận của Tiêu Phàm thực sự quá nhạy cảm.

Bộ phận an ninh nhằm vào cháu ruột Tiêu gia, muốn tiến hành điều tra con cả của Bộ trưởng Tiêu Trạm. Đây là một vấn đề rất nghiêm trọng, làm không được sẽ dính dáng tới cả bên chính trị. Cơ quan cường lực mà có dính dáng tới chính trị là điều tối kỵ. Năm tháng trước, đã xảy ra loại tình

huống này với cán bộ lãnh đạo cơ quan cường lực, mà trong đó không chỉ có một người.

Tiêu Phàm thuộc dạng con cháu quyền quý thế gia, nhưng lại không thích " tranh giành" , không chịu sự coi trọng của bậc trên thế gia, nhưng thân phận hèn vắn ở đó, không phải là giả dối.

- Trần trưởng phòng, về vụ án này, mấy ngày nữa tôi sẽ liên hệ tới mấy người, nhưng không phải là hôm nay. Hiện tại tôi có chuyện vô cùng quan trọng cần giải quyết, mời cô cậu tránh ra đi.

Trần Dương hít một hơi thật dài, bộ ngực đầy đặn vốn có liền cao phồng lên, có vẻ cực kì đồ sộ.

- Tiêu trưởng phòng, tôi nghĩ anh đã hiểu lắm rồi. Chúng tôi không có ý nhắm vào ai cả, chỉ xin anh phối hợp điều tra mà thôi. Hơn nữa, tôi xin nhắc nhở Tiêu trưởng phòng, những tên tội phạm này là phần tử khủng bố quốc tế rất hung hãn, xin Tiêu trưởng phòng hãy chú ý an toàn của bản thân. Cùng hợp tác với chúng tôi là sự lựa chọn tốt nhất và cũng là cách an toàn nhất cho ngài.

Ngữ khí của Trần Dương trở nên mềm dẻo hơn, sắc mặt cũng có vẻ khá thành khẩn.

Sắc mặt Tiêu Phàm có chút trầm xuống, không vui nói: - Trần trưởng phòng, thủ đoạn không phải lúc nào cũng sử dụng được đâu. Loại chuyện này, chỉ duy nhất lần này mà thôi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đám người Trần Dương đã nghe lén điện thoại của hắn.

Nhưng hành động này đã vượt ra khỏi điểm ranh giới cuối cùng mà Tiêu Phàm có thể tiếp nhận.

Làm cán bộ quốc gia, phối hợp với bộ phận an ninh là một chuyện, thân là cháu ruột Tiêu gia bị nghe lén điện thoại lại là chuyện khác, đây mới thực sự là cấm kị.

Trần Dương ngơ ngác một lúc.

Cô vừa rồi đúng là có ý tốt, không muốn Tiêu Phàm đi mạo hiểm, không để ý liền nói lỡ miệng.

Tiêu Phàm nói không sai, thủ đoạn nghe lén điện thoại này, quả thật không nên tùy tiện dùng, hơn nữa càng không thể dùng trên người con cháu Tiêu gia.

- Tiêu trưởng phòng, như thế này vậy, chúng tôi sẽ đi cùng anh.

Trần Dương lui một bước, tuy giọng điệu vẫn tương đối cứng rắn, không giống với đang thương lượng với Tiêu Phàm cho lắm, chỉ như đang thông báo cho Tiêu Phàm một quyết định.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: - Trần trưởng phòng, giống như cô nói, chúng tôi phải đối mặt với những phần tử phạm tội cực kì hung hãn, đến lúc đó tôi sợ tôi không còn tâm trí để chiếu cố mấy người nữa.

Lông mày lá liễu của Trần Dương lập tức dương lên, trên mặt vừa lộ ra ý tốt, lại vừa lộ ra ý cười.

Tiêu Phàm nhìn nhả nhận, nhưng quả thực so với mấy ông tiến sĩ khổ ải nghiên cứu trong trường đại học thì chẳng khác nhau mấy. Hẳn cư nhiên nói với cô những lời như vậy, dường như Trần Dương cô lại giống như một gánh nặng.

Quả thực buồn cười!

- Tiêu trưởng phòng, thời điểm bây giờ không phải để nói đùa đâu nhé

Một câu còn chưa dứt, cửa kính thủy tinh ô tô được kéo lên, chiếc xe Mercedes Benz xa hoa lui về phía sau, rồi nhẹ nhàng rung lên tiến sát ngay thân thể cô, đem Trần Dương và bạn đồng hành của cô gạt sang một bên.

- Khốn kiếp!

Trần Dương nhất thời tức giận tới mức lông mày trợn lên, tay phải không kìm nổi tức giận liền chống bên hông, sau đó lại cảm thấy không ổn, nhấc chân thon, ba bước cũng làm thành hai bước, leo thẳng lên xe việt dã lái xe đi.

- Tiểu Cao, mau đuổi theo!

- Chị Trần!

Người đồng hành trẻ tuổi kêu một tiếng, mở cửa xe nhưng lại không leo lên.

- Còn thất thần cái gì, mau lên xe!

Trần Dương gầm lên.

- Chị Trần, như vậy không được.

Tiểu Cao cũng có chút tức giận, đứng ở cửa xe hét lên.

- Không được cái gì?

Trần Dương nổi giận đùng đùng, quát Tiểu Cao.

- Những lời Tiêu Phàm nói rất có lý. Chúng ta làm như vậy mà chưa được lãnh đạo cấp quyền là phạm phải sai lầm rồi!

Hơn nữa sai lầm còn vô cùng nghiêm trọng, phạm sai lầm bình thường lãnh đạo còn có thể tha thứ, nhưng phạm vào loại sai lầm như thế, chỉ sợ ngay cả

lãnh đạo của mình cũng khó bảo toàn, còn ai có thể tha thứ cho bọn họ nữa?

- Cậu lên hay không lên?

Khuôn mặt xinh đẹp của Trần Dương trầm xuống, lạnh lùng hỏi.

- Chị Trần

Tiểu Cao gấp tới độ gào lên.

Trần Dương hung hăng trừng y một cái, chân nhấn ga, xe việt dã quẹo một đường, cửa xe theo quán tính, "phanh" một tiếng đóng sập vào.

Tiểu Cao hít phải một bụng khói xe ô tô và tro bụi, gấp đến mức dậm chân trên đường.

Xe việt dã nhanh như điện chớp đuổi theo hướng chiếc xe Mercedes Benz vừa đi.

Gia tốc của xe Mercedes Benz bình thường so với xe việt dã đã hơn hẳn rồi, dù tình hình giao thông trên đường thuận lợi cũng khó lòng theo kịp tốc độ chạy của nó.

Tân Lâm liếc kính chiếu hậu một cái, thản nhiên hỏi: - Cô ta đuổi tới rồi, có muốn cắt đuôi cô ta không vậy?

Tiêu Phàm nói: - Chỉ e không dễ dàng như vậy.

Kỹ thuật điều khiển của Tân Lâm rất tốt, nhưng Trần Dương cũng là nhân viên bộ phận an ninh, kỹ thuật lái xe ắt cũng không kém. Ở đây đường tốt, muốn vượt Trần Dương lại quả thật không đơn giản.

- Cho cô ta đi theo cũng tốt, thân thủ không tệ, cũng không phải là gánh nặng quá lớn cho chúng ta.

Tân Lâm khẽ vuốt cằm, không nói lời nào.

Hai chiếc xe một chiếc trước một chiếc sau, thẳng tới phía tây ngoại ô mà đi.

Tiêu Phàm ngồi bên ghế tài xế, trong tay cầm mai rùa trắng nõn, đúng là trấn giáp tam bảo Vô Cực Môn, một trong "Huyền Vũ Giáp". Tiêu Phàm tay phải cầm Huyền Vũ Giáp, tay trái động đậy, miệng lẩm bẩm.

- Phía trước bên phải.

Nửa phút sau, Mercedes Benz đi vào một ngã ba, Tân Lâm quẹo tay lái Mercedes Benz chạy lên con đường bê tông.

Sau mười phút, hai chiếc xe đã nhanh chóng vào tới nội thành, đi vào con đường khá hẹp không rộng như đường lớn, Đây là đường đi quốc lộ đi tới khu biệt thự nào đó ở Tây Sơn.

Biệt thự ở Tây Sơn có không ít, đều là mấy năm gần đây mới được khai phá.

Trần Dương nhếch môi, lái xe việt dã bám chặt Mercedes Benz như bóng với hình.

Cư dân ven đường càng ngày càng ít, dần dần đã hoàn toàn là đường núi hoang vu, lại một cái ngã ba đường, chiếc xe Mercedes Benz trực tiếp quẹo trái, lên một sườn núi nhỏ rồi vô thanh vô tức dừng lại ở một bóng cây rậm rạp.

Xe việt dã cũng lập tức dừng lại cách sau xe Mercedes Benz hai mét.

Trần Dương nhảy xuống, dùng dùng nỗi giận bước tới, mày liễu dựng lên, lạnh lùng hỏi: - Tiêu Phàm, anh đây là có ý gì?

Tiêu Phàm liếc cô một cái, lắc đầu, nhẹ giọng nói: - Trần trưởng phòng, cô nhất định phải đi theo tới đây, tôi cũng không ngăn cản cô. Nhưng kế tiếp, cô nhất định phải nghe theo chỉ thị của tôi. Phần tử tội phạm này không dễ dàng đối phó đâu.

- Nghe theo lệnh của anh?

Tiêu Phàm không để ý tới cô ta nữa mà lập tức theo sườn núi đi lên đỉnh núi.

- Đi theo.

Tân Lâm lãnh đạm nói một tiếng, liền theo Tiêu Phàm đi lên.

Sắc mặt Trần Dương lúc xanh lúc đỏ, chỉ cảm thấy có một cỗ lửa giận bùng bùng trong ngực, hung tợn nhìn theo bóng dáng thon gầy của Tiêu Phàm.

Đây là cái loại người gì vậy?

Tưởng mình mang họ Tiêu đã là giỏi hả?

Đây không phải là tiết thanh minh dạo chơi ngoại thành, mà là đối phó với phần tử tội phạm quốc tế hung hãn đấy nhé!

Nhưng mà cái loại thái độ thản nhiên của Tiêu Phàm và Tân Lâm làm Trần Dương giận đùng đùng mà không có chỗ trút giận. Đương nhiên, Tiêu Phàm và Tân Lâm không để ý tới biểu cảm không tốt của cô, lực chú ý của họ giờ nằm ở ngôi biệt thự nằm trên đỉnh núi kia cơ.

- Nhìn thấy không? Ngôi biệt thự kia kìa.

Tiêu Phàm đứng ở đỉnh núi, kéo lấy dây còi yểm hộ, chỉ tay vào ngôi biệt thự phía trước, hạ giọng nói.

- Bọn chúng ở trong ngôi biệt thự đó.

- Sao anh biết?

Trần Dương hầm hừ nói, tỏ vẻ không tin.

Vừa rồi nghe lén điện thoại của Tiêu Phàm, chưa nghe thấy đối phương nhắc tới địa chỉ thì Tiêu Phàm đã tắt máy rồi. Chẳng lẽ trước kia hắn đã tới nơi này rồi?

Tay Tân Lâm ôm trước ngực, liếc Trần Dương, thản nhiên nói: - Trần trưởng phòng, là một đặc công đã trải qua huấn luyện đặc biệt thì lời của cô thừa quá rồi đấy.

Trần Dương lập tức ngậm miệng lại, có điều lại hướng ánh mắt về phía Tân Lâm, một chút cũng không khách khí.

Mặc kệ là lúc nào đi nữa, hai mỹ nữ mà chạm trán, thì nước sữa rất khó hòa nhau.

Mỹ nữ cùng mỹ nữ, trời sinh đã là đối thủ.

Trần Dương thừa nhận Tân Lâm nói rất có lý, nhưng cũng không có nghĩa cô có cảm tình tốt với Tân Lâm.

Ở góc nhìn của Trần Dương, hai người này quả thực không thể hiểu thấu được.

Tay Tiêu Phàm vẫn như cũ nâng Huyền Vũ Giáp trắng nõn, hai mắt nhìn chăm chăm vào ngôi biệt thự cách xa mấy chục mét kia, tay trái bấm bấm niệm chú, nhẹ giọng nói: - Trong biệt thự có tổng cộng 8 người, trong đó có hai kẻ đứng ở cửa chính hai bên trái phải, hai kẻ ở mái nhà, ba kẻ ở sảnh phòng khách, còn một người thì ở lầu 2 phòng bên trái. Sáu nam hai nữ, tất cả đều có vũ khí cả đấy.

Trần Dương không khỏi mở to hai mắt nhìn hắn.

Đùa cái gì thế?

Anh là đang giả làm hệ thống giám thị của biệt thự sao?

- Vị trí hiện tại của chúng ta đang đối diện với hậu viện biệt thự, cây cối um tùm có thể che chắn rất tốt cho chúng ta. Chỉ cần chúng ta cẩn thận thì hẳn có thể tránh được hai kẻ trên mái nhà. Nghiêm chỉnh mà nói thì, chỉ cần tránh một tên giám sát là được rồi, một tên giám thị nữa thì ở phía trước biệt thự rồi. Sau khi tiếp cận biệt thự, Tân Lâm, cô phụ trách hai gã trên mái, phòng bên trái lầu hai để cho tôi. Sau đó tôi đi đến phòng khách chính, cửa chính lầu một hai gã phải trái cũng giao nốt cho cô

Tiêu Phàm bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Tân Lâm thản nhiên gật đầu, sắc mặt bình tĩnh như thường, không có chút kích động hay khẩn trương nào, cứ như Tiêu Phàm đang cùng cô thảo luận đường lối dạo chơi tiết thanh minh ngoài ngoại thành vậy.

- Thế tôi ở chỗ nào?

Trần Dương rốt cuộc khôi phục tinh thần, nhìn tư thế của Tiêu Phàm không giống như đang nói chơi.

Chẳng lẽ hẳn thật sự có công năng đặc dị, đứng ở đây liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu bố trí trong biệt thự?

- Cô?

Tiêu Phàm cười.

- Cô ở đây, phụ trách tiếp ứng cho chúng tôi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nhìn Nhầm

Chương 182: Nhìn Nhầm

Nhìn theo vẻ mặt kia của Trần Dương, cô thật muốn một ngụm nuốt chửng Tiêu Phàm.

Tính hiếu thắng của Trần Dương cực kì mạnh, từ lúc hiểu chuyện tới giờ, bất kể chuyện gì đều rất nỗ lực phấn đấu, mỗi học kì đều giành được vị trí thứ nhất. Đứng đầu kì thi tốt nghiệp tiểu học, đứng đầu tốt nghiệp trung học, thi vào trường đại học cũng đứng thứ nhất toàn trường. Sau khi tới đơn vị, cũng đều tranh đứng đầu, dũng cảm mà tiến tới. Hiện tại bộ phận an ninh được lãnh đạo coi trọng, tuy còn trẻ tuổi nhưng đã là người phụ trách nhỏ tuổi nhất rồi.

Trần Dương cũng không phải là thành viên bộ phận an ninh vòng ngoài, mà chính là thành viên trung tâm của bộ phận.

Nhìn cô trẻ tuổi như vậy, lại là nữ đồng chí, có thể phụ trách một tiểu tổ ở cục an ninh trung tâm đã là rất giỏi rồi. Thậm chí ban lãnh đạo rất coi trọng cô, kì vọng cô rất nhiều. Cho tới ngày nay, cô đã tham gia rất nhiều hành động trọng yếu, đều là hành động do bộ phận an ninh tổ chức. Mỗi lần hành động, biểu hiện của Trần Dương cũng rất biết tròn biết méo.

Bây giờ tên công bột Tiêu Phàm lại dám coi thường cô, bảo cô ở đây phụ trách "tiếp ứng", nói trắng ra chính là không tin tưởng cô, bảo cô đứng một chỗ xem cuộc vui.

- Tiêu trưởng phòng, anh có phải tự đại tới mức quá đáng rồi hay không?

Trần Dương không chút khách khí thét lên hỏi, cặp mắt xinh đẹp xếch lên, đốm lửa tóe tứ phía.

Tiêu Phàm cũng không tức giận, thản nhiên nói: - Trần trưởng phòng, tôi không phải đang xem thường cô, mà là cô không thích hợp tham gia hành động này. Đây là hành động cá nhân, không được trao quyền. Lấy thân phận của cô mà nói, tốt nhất không nên dính vào.

Trần Dương là cảnh quan tại bộ phận an ninh, chưa được cấp trên trao quyền mà tự tiện hành động bạo lực thì khi bị cấp trên truy cứu, trách nhiệm cũng không nhỏ, xử lý không tốt có thể ảnh hưởng tới tiền đồ của cô.

Tiêu Phàm bố trí như vậy cũng là có ý tốt.

Trần Dương khước miệng nhếch lên, cười lạnh nói: - Tiêu Trưởng phòng, tôi biết anh là công tử có bản lĩnh năng lực, có đặc quyền giai cấp. Nhưng tôi nhắc nhở anh, anh hiện tại phải đối mặt không phải là tội phạm trong nước mà là phần tử tội phạm quốc tế. Những người này cực kì hung ác, chúng sẽ không quan tâm là chúng đã giết chết con cháu nhà ai. Biển chữ vàng nhà Tiêu gia đối với chúng chẳng có tí uy hiếp nào đâu.

Quy tắc trò chơi không phải ai cũng tuân thủ.

Anh đang ở trong trò chơi này, dù anh có là đại cao thủ cấp một trăm, nhưng cũng không thể thay đổi rằng anh đang ở trong cuộc sống thực!

Miệng Tân Lâm nhoen lên ý cười.

Con cháu Tiêu gia bị một nhân viên nhà nước khinh bỉ như thế thì đây là lần đầu Tân Lâm nhìn thấy.

Chắc Tiêu thiếu làm Trần trưởng phòng tức giận quá mất rồi, nhìn bộ ngực cực kì đầy đặn kia đang phập phồng cũng đủ cho thấy Trần Dương đang cật lực áp chế phần nộ trong lồng ngực mình.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút, quả quyết nói: - Trần trưởng phòng, cô muốn tham gia hành động của chúng tôi cũng được, nhưng nhất định phải làm theo sắp xếp của tôi. Tôi không hi vọng đang hành động, cô lại phát sinh điều gì. Cô đi theo tôi.

- Được.

Trần Dương lập tức gật đầu.

Mục đích của cô chính là đi theo Tiêu Phàm. Nhìn bề ngoài thì đúng là cô không nể Tiêu Phàm, nhưng thân là đặc công bộ phận an ninh, cô không thể không chú ý tới thân phận của Tiêu Phàm. Truy hỏi Tiêu Phàm là do cô tự ý, vẫn chưa được cấp trên trao quyền. Điều này rất không hợp quy củ, nếu bị lãnh đạo biết được, hậu quả rất khó lường, phỏng chừng thì bị phê bình một trận là nhẹ nhất rồi. Nếu chẳng may Tiêu Phàm phát sinh vấn đề gì, ví như bị thương tổn hoặc bị người ta giết chết. Vậy thì phiền lớn rồi, sẽ không còn đơn giản là phê bình, xử lý không xong cô còn có thể bị truy cứu trách nhiệm hình sự.

Tiêu lão gia một khi tức giận thì ai có thể ngăn cản được đây?

Chỉ sợ liên lụy tới cả Bộ trưởng bọn họ.

Về phần Tân Lâm, Trần Dương tạm thời không có xem xét tới. Tân Lâm nhìn qua thì có vẻ nhát gan e sợ đấy, vóc dáng so với Trần Dương cũng không nhỏ hơn nhiều lắm. Tuy nhiên nhìn vẻ mặt rất bình tĩnh, có lẽ là một thuộc hạ có tài năng.

- Hành động thôi.

Tiêu Phàm hạ giọng nói.

Một lời chưa xong, Trần Dương đã hoa mắt hết cả lên, nháy mắt đã không thấy tấm hơi thân ảnh của Tân Lâm.

Trần Dương không khỏi ngơ ngác một chút, định thần lại, Tân Lâm đã đi ra ngoài được mấy mét rồi, thân hình nhỏ xinh thoáng cái đi vào trong rừng cây rậm rạp, chớp mắt hai cái đã không nhìn thấy đâu rồi.

Đây là thân pháp gì vậy?

Đôi mắt to xinh đẹp của Trần Dương lập tức tròn tròn.

Cô không coi thường Tân Lâm, nhưng cũng không ngờ thân thủ Tân Lâm lại nhanh nhẹn như vậy.

Ánh mắt của Trần Dương từ ven rừng thu hồi lại thì lại lập tức kinh hãi.

Tiêu Phàm cũng không thấy đâu.

Trần Dương có thể khẳng định, thời gian cô nhìn Tân Lâm tuyệt đối không quá ba giây. Thời gian ngắn như vậy, nếu là người bình thường, có khả năng vẫn đang tìm đường xuống núi, nhiều nhất chỉ có thể đi được vài mét.

Nháy mắt trôi qua, Tiêu Phàm đã biến mất tiêu.

Trần Dương không dám chần chừ, lập tức phóng xuống chân núi. Việc cấp bách chính là nhất định phải tìm được Tiêu Phàm. Vừa nói theo người ta hay như thế, vừa mới bắt đầu đã bị mất dấu rồi.

Thật là đủ mất mặt mà!

Sườn núi này cũng nhỏ, đường chính xuống núi căn bản là không có.

Đây là khu biệt thự mới khai phá, ngoại trừ mấy khu biệt thự xung quanh phạm vi được dọn dẹp thì 23 mét ở ngoài toàn là một mảnh rừng cây hỗn độn.

Thương nhân bất động sản khai phá, phát triển khu chung cư mới, thường đem đường và kiến trúc làm trước, những thứ khác thì từ từ nói sau.

May mà Tiêu Phàm vẫn chưa đi được quá xa, Trần Dương theo sườn núi mấp mô đi theo, cách cái cây vài mét thì gặp được Tiêu Phàm, Tiêu Phàm hiển nhiên là đang đợi cô. Đợi Trần Dương lại gần, Tiêu Phàm hạ giọng nói: - Tuy ở tầng cao nhất biệt thự chỉ có một người giám thị, nhưng những

người này đã được huấn luyện vô cùng chuyên nghiệp. Cô phải đặc biệt coi chừng, tận dụng địa hình địa thế, yểm hộ bản thân, đừng để chúng phát hiện. Sau khi Tân Lâm xử lí thuận lợi bên kia, chúng ta sẽ tương đối dễ dàng hành động.

Trần Dương lúc này không có phản bác lại lời Tiêu Phàm, nhẹ nhàng gạt đầu, từ hông nhỏ rút ra khẩu súng lục.

Xem ra phán đoán của cô với Tiêu Phàm đã sai lầm nghiêm trọng, người này nhìn qua có vẻ giống công tử bột, nhưng trong xương cốt lại là một con khủng long bụi.

Thậm chí còn là con khủng long bạo chúa nữa kìa.

Tiêu Phàm thoáng nhìn cô cầm súng trong tay, lắc đầu nói: - Không cần dùng súng. Không có ống hãm thanh thế này, cô vừa bóp cò lập tức sẽ kinh động mấy người trong phòng đấy.

Trần Dương hỏi ngược lại: - Không dùng súng, vậy dùng vũ khí gì đây?

- Đi theo tôi, đừng tự làm gì cả.

Tiêu Phàm không trả lời thẳng cô, chỉ phân phó một câu rồi đi về phía trước.

Trần Dương nhìn tấm lưng chẳng hề vạm vỡ kia, nhè nhẹ cắn môi đỏ tươi. Môi tươi, thần sắc trên mặt lại cực kỳ bướng bỉnh. Tiêu Phàm có lẽ vừa rồi đã ra tay, nhưng chưa đủ để làm cô gãy tâm.

Chỉ cần nhanh nhẹn một chút, thì có làm sao đâu.

Trần Dương cũng rất nhanh nhẹn.

Tuy nhiên Trần Dương vẫn thu lại súng lục, Tiêu Phàm nói cũng không phải là không có lý. Súng vừa vang lên, đánh lén liền biến thành tiến công.

Nếu Tiêu Phàm nói không sai, đối phương có tám, mà bọn họ chỉ có ba, hơn nữa đối phương trốn trong phòng, còn bọn họ ở ngoài tấn công vào trong thì khó khăn rất lớn.

Nếu thật Tiêu Phàm dự đoán như thần thể kia, vậy thì hành động theo hoàn cảnh đi. Nếu tình huống không đúng thì sẽ dốc toàn lực bảo đảm cho sự an toàn của Tiêu Phàm. Cháu trưởng Tiêu gia không thể có chuyện ngoài ý muốn được, đây là ranh giới cuối cùng rồi.

Có điều rất nhanh, Trần Dương lại hoài nghi phán đoán của Tiêu Phàm.

Trong rừng, cỏ dại mọc tràn lan, đủ loại cành cây vụn vặt, khắp nơi đều là bụi gai thấp bé, căn bản không có đường, ngay cả đường mòn cũng chẳng có.

Tiêu Phàm vô thanh vô tức đi tới, một chút cũng không chệch đường.

Đụng tới bụi cây chặn đường, Tiêu Phàm nhẹ nhàng nhảy, từ trên lùm cây lướt qua, sau vài lần thì tới một bãi đất khá rộng đầy cây bụi, mũi chân hẫ từ trên đỉnh lùm cây bật nhẹ, hơi hơi mượn lực mà nhảy qua.

Trần Dương xem mà há mồm tròn mắt.

Chẳng lẽ đây chính là khinh công trong truyền thuyết sao?

Mượn lực trèo lên, với Trần Dương mà nói, đây là môn huấn luyện cơ bản. Nhưng đấy đều là vật cứng, hoặc là vách tường nhô lên, tuyệt đối không bao gồm thực vật như bụi cây mềm mại kia.

Dựa theo phỏng đoán bình thường, đỉnh lùm cây kia dù thế nào cũng không chống đỡ được sức nặng của một người trưởng thành.

Loại khinh công này, Trần Dương chỉ tình cờ nghe cha nói qua, cần phải lấy nội lực cực kì thâm hậu làm căn cơ, không phải người nào trải qua huấn

luyện cũng có thể thi triển được.

Theo lí giải của Trần Dương, trong nháy mắt mà thi triển được khinh công như vậy phải vượt qua được lực hút của trái đất. Theo vật lí học thì điều này một trăm phần trăm là mâu thuẫn.

Trần Dương chỉ coi đó là truyền thuyết thôi, không nghĩ hôm nay lại có thể chứng kiến tận mắt.

Hơn nữa lại còn nhìn thấy trên người cháu trưởng Tiêu gia nữa chứ.

Quá điên đảo rồi!

Trần Dương trong lòng không phục, lại không thể làm theo, đành thành thành thật thật tìm kiếm một con đường nhỏ bằng phẳng trong rừng, cố gắng đuổi theo bước chân của Tiêu Phàm.

Cự li chỉ có 100m ngắn ngủn mà khiến Trần Dương chạy đến mồ hôi đầm đìa.

Lại nhìn thấy Tiêu Phàm, hắn đã đứng bên kia rồi, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, hơi khom khom người sau đám cỏ, chăm chú nhìn động tĩnh trong nhà, tay trái bóp pháp quyết cổ quái, miệng lẩm bẩm, không biết đang làm việc bí mật gì.

Trần Dương thân thể như mèo, đứng bên người Tiêu Phàm, cũng nhìn vào trong nhà.

Trên đỉnh lầu, một gã đàn ông đi tới đi lui, thỉnh thoảng dừng lại, nhìn về phía này quét qua vài lần.

Trần Dương vội vàng thụt đầu lại một chút.

Tiêu Phàm ẩn thân trong đám cỏ, phạm vi che chắn không lớn, Trần Dương buộc phải kề một chỗ với Tiêu Phàm, mới có thể che khuất được thân thể,

để không bị đối phương phát hiện.

Theo cự li thẳng mà nói thì cách chưa tới mười mét, chỗ ẩn nấp không tốt chút nào, bất luận là lúc nào cũng có khả năng bị gã cao to kia phát hiện.

Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy khuỷu tay trái truyền tới một cảm giác mềm mại, thì ra Trần Dương không cẩn thận làm bộ ngực cao vút kia chạm vào khuỷu tay hắn.

Tiêu Phàm quay đầu thoáng nhìn, khuôn mặt xinh đẹp của Trần Dương ửng đỏ, vội vàng tránh sang một chút, thấp giọng hỏi: - Bây giờ làm thế nào?

- Đợi.

- Đợi?

Không chờ Trần Dương phục hồi tinh thần, tên cao to trên đỉnh lầu đã lượn lại. Cách lùm cây không xa, một bóng hình xinh đẹp nhanh như tia điện nhảy lên, trong khoảnh khắc liền tới cửa ngoài biệt thự, ẩn thân phía sau cột cửa.

Đúng là Tân Lâm nha.

Trần Dương hít một hơi thật sâu, hai mắt không kìm nổi bắt đầu híp lại.

Xem ra hôm nay thật sự nhìn nhầm mất rồi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Vô Cùng Bất Thường

Chương 183: Vô Cùng Bất Thường

Tên cao to trên đỉnh lầu lại vòng qua, đi đi lại lại về phía bên trái.

Tân Lâm đang nấp sau cột cửa bất chợt nhảy lên, bức tường cao hơn 2 mét vậy mà không tốn chút sức lực nào liền nhảy qua được.

Ngay lúc này, gã cao to trên mái nhà dường như có chút cảm tính, chợt dừng bước, nhìn về hướng đó liền nhìn thấy Tân Lâm đã bước vào hậu viện, mặt lập tức biến sắc, không đợi gã hồi phục tinh thần, Tân Lâm giơ tay lên, dương quang màu vàng hạ xuống, bạch quang liền lóe lên.

Gã cao to lập tức che cổ, ngã quy xuống đất.

Tân Lâm phi thân lên, mượn lực bức tường phía sau biệt thự, thân hình xinh đẹp xẹt thành một đường cong hoàn mỹ trên không trung, nhẹ tênh bay về phía mái nhà.

Biệt thự chỉ có hai tầng, mái nhà cách mặt đất 56 mét, Tân Lâm mượn lực tường vây, lại mượn lực hai cánh cửa sổ lầu hai, trong giây lát liền tới được mái nhà.

Đúng lúc đó, cửa sổ lầu hai đột nhiên mở ra, một gã cao to khác hiện ra tại cửa sổ, hàn quang trong tay lóe lên một thanh trường đao trắng như tuyết, gã lập tức nhảy qua cửa sổ, vung trường đao đánh tới chỗ Tân Lâm đang ở không trung.

- Chết rồi

Cách đó không xa, Trần Dương không kìm nổi hô lên.

Tân Lâm đang ở giữa không trung, hoàn toàn không có chỗ mượn lực, phần bụng lại đối diện gã cao to đang vung trường đao hàn quang tứ phía, tình hình cực kì nguy hiểm. Trong mắt Trần Dương, Tân Lâm đã lâm vào thế tuyệt vọng.

Trần Dương lấy tốc độ nhanh nhất lấy súng ra khỏi vỏ.

Nổ súng như vậy sẽ kinh động tới những người khác, nhưng trong lúc này cứu người quan trọng hơn.

Sau đó, trước mắt Trần Dương lại xuất hiện luồng sáng lạnh long lánh, tiếng xé gió vang lên chói tai. Một đạo "Bạch Mang" thật chói mắt, kéo theo "đuôi lửa" thật dài lóe trên không trung.

Người đàn ông cầm trường đao mới rồi nhảy lên cửa sổ, Bạch Mang chói mắt kia đã đến trước mặt gã, gã thậm chí chưa kịp phản ứng, Bạch Mang đã trực tiếp đâm vào mắt trái gã.

Gã đàn ông cầm trường đao giống như bị người công kích một quyền thật mạnh vào ngực, không kêu nổi tiếng nào liền ngã về phía sau, ngã trở về trong phòng.

Tân Lâm nhảy lên mái nhà, lại thoáng một cái, đã không thấy tăm hơi đâu rồi.

Trong nháy mắt, Trần Dương hoảng hốt nhìn ngón tay Tiêu Phàm động đậy, ngay sau đó tên cầm đao kia liền bị giải quyết.

Đàn Chỉ Thần Công.

Cái "thuật ngữ" tiêu chuẩn nhất của tiểu thuyết võ hiệp lập tức hiện lên trong óc Trần Dương.

Đúng vậy, chính là Đàn Chỉ Thần Công.

Vừa rồi đòn Bạch Mang trí mạng kia đúng là Tiêu Phàm bắn ra, hơn nữa lại cực kì chính xác.

Trần Dương tuyệt đối không hoài nghi ánh mắt mình. Là một đặc công có tố chất qua huấn luyện, năng lực quan sát của Trần Dương người thường không thể sánh được. Chỉ nhìn thoáng qua nhưng Trần Dương vẫn có thể

khẳng định mình vừa nhìn thấy một cảnh tượng, tuyệt đối chính là "Đàn Chi Thần Công".

Điều này làm sao có thể chứ?

Tuy khoảng cách từ chỗ Tiêu Phàm ẩn nấp đến cửa sổ lầu hai biệt thự trên dưới mười mét, tối đa cũng phải là mười hai mét, nhưng ở khoảng cách như vậy, lấy ngón tay bắn ra ám khí mà khiến người chết ngay lập tức. Điều này quả thực vượt quá phạm trù nhận thức của Trần Dương.

Đây chỉ là truyền thuyết, chỉ có trong truyền thuyết!

Không có khả năng!

Đầu óc Trần Dương loạn cào cào hết cả lên, trong thời gian ngắn không có cách nào để tư duy bình thường lại.

Tiêu Phàm vươn người đứng dậy, phóng qua lùm cây vừa ẩn thân, trong nháy mắt đã đến trước cửa chính tường vây sau hậu viện.

Tiêu Phàm không trèo tường tiến vào biệt thự như Tân Lâm mà bước tới rất thoải mái.

Trần Dương rõ ràng nhìn thấy cửa sắt tường vây hậu viện có một dây xích sắt to khóa lại, hàn quang chợt lóe, dây xích thô to kia liền mở ra, Tiêu Phàm giơ tay đẩy cửa chính, quay đầu nhìn chỗ Trần Dương đang ẩn thân một cái rồi chậm rãi đi vào.

Trần Dương lắc mạnh cái đầu như muốn vứt hết những ý tưởng ngốn ngang kia ra ngoài, hai tay cầm súng chạy nhanh tới khu biệt thự.

Cô vừa mới bước vào hậu viện biệt thự, cánh cửa sau bằng gỗ lim trạm khắc xa hoa của biệt thự vừa mở thì thấy Tân Lâm đã đầy sức sống đứng ở đó rồi.

Tiêu Phàm không nhanh không chậm tới gần, thấp giọng hỏi: - Đều giải quyết xong rồi?

Tân Lâm gật gù đầu, thản nhiên nói: - Chỉ còn lại ba người ở phòng khách.

Trần Dương lần nữa trợn mắt há mồm.

Như vậy chỉ trong nháy mắt, không ngờ Tân Lâm đã xử lí xong tên trên mái, dưới lầu và ba tên ở phòng bên, hơn nữa vừa rồi lại giải quyết hai tên liền, hệ thống phòng ngự của toàn bộ biệt thự đã bị phá hủy gần như không còn.

Theo sự công kích của Tân Lâm tới hiện tại thì chưa quá mấy phút.

Trần Dương tính toán đơn giản một chút, cho dù cô đem toàn bộ tiểu đoàn tới, mười mấy người đầy đủ vũ trang, mang theo thiết bị mới nhất, muốn giải quyết hết năm phần tử tội phạm quốc tế phụ trách bên ngoài biệt thự chỉ e cũng không có khả năng làm được gọn gàng như thế. Sử dụng súng ống hoặc nổ sẽ kinh động những người trong phòng, điều đó gần như là tất yếu.

Mà lúc này, Trần Dương cũng dự đoán ba phần tử phạm tội trong phòng khách chỉ e là vẫn chưa ý thức được đồng bọn của chúng đã biến thành người chết cả rồi.

Ngoại trừ ám khí rất nhỏ, Trần Dương không thấy bên người Tiêu Phàm và Tân Lâm có vũ khí tối tân nào.

Bất thường!

Quá sức bất thường!

Trần Dương trong lòng thầm ra phán xét cuối cùng cho "công tử bột" Tiêu Phàm và tiểu linh lung Tân Lâm.

Tiêu Phàm không thích giết người, giáo lí Vô Cực Môn tuyệt đối cấm lạm sát. Dưới sự ảnh hưởng của hắn, mỗi lần Tân Lâm ra tay đều rất có chừng mực, sẽ không xuất ra tử thủ.

Nhưng vẫn có sự ngoại lệ.

Vô Cực Môn nhân từ, hiệp nghĩa của Tiêu Phàm, tùy người mà khác.

Đối với người hung ác, phần tử phạm tội phạm án, Tiêu Phàm quyết sẽ không mềm lòng.

Diệt cỏ tận gốc!

- Đi thôi, tới phòng khách!

Tiêu Phàm gật đầu, nhẹ giọng nói.

Tân Lâm không nói tiếng nào đi theo phía sau Tiêu Phàm, Trần Dương bước nhanh lên phía trước, sóng vai cùng Tân Lâm, tự nhiên cũng đi theo Tiêu Phàm, một trái một phải, đúng như "nha hoàn bên người" của Tiêu thiếu.

Đặng Phi Vân quả thật không nhận thấy sự khác thường ở bên ngoài.

Không phải cô quá chậm chạp, mà là động tác của Tiêu Phàm và Tân Lâm quá nhanh nhẹn. Năm tên thủ hạ vừa đối mặt liền bị giải quyết, thậm chí mặt còn chưa thấy, liền cứ thế im lặng chết dưới "Đàn Chỉ Thần Công" của Tiêu Phàm.

Ai cũng không kịp cảnh báo.

Trong phòng khách có ba người. Tương đối mà nói, trong ba người này thì có hai người không phải nhân viên chiến đấu. Một là Đặng Phi Vân, một

người nữa là một gã đàn ông da trắng gầy yếu khoảng 40 tuổi, mũi chim ưng to, diện mạo và ánh mắt cực kì nham hiểm, môi thì lại rất mỏng.

Với loại hình này, nếu đi diễn quỷ hút máu mà nói thì chẳng cần dùng tới hóa trang làm gì.

Đây chính là quỷ hút máu rồi!

Giờ phút này, quỷ hút máu lẳng lặng ngồi trên ghế salon xa hoa trong phòng khách, tay bưng ly rượu đỏ, ánh mắt hung ác nham hiểm, còn thân hình Đằng Phi Vân không ngừng di động.

Đằng Phi Vân đi tới đi lui trong phòng khách, nghiêm mặt cực kỳ bức bối bất an.

Ả thật sự không ngờ Tiêu Phàm trực tiếp tắt máy của ả, mà còn lập tức tắt máy nữa, gọi lại không được.

Cùng con cháu quý tộc thủ đô giao thiệp đối với Đằng Phi Vân mà nói cũng không phải ngày một ngày hai, con ông cháu cha xuất hiện bên ả số lượng không ít. Nhưng không có bất kỳ người nào giống Tiêu Phàm, đối với ả không chút khách khí nào.

Đằng Phi Vân cảm thấy tự ái liền khiêu chiến cực độ.

Điều này Đằng Phi Vân muôn vàn khó khăn tiếp nhận.

Cho dù đối phương là con cháu Tiêu lão cũng không được.

Uy phong hiển hách của Tiêu gia chỉ có thể tạo thành áp lực tâm lý với người nước Hoa, Đằng Phi Vân nguyên quán châu Á, nhưng nhiều năm trước đã sinh sống tại nước ngoài rồi, hơn nữa lại là ngoại quốc tịch. Trong đầu ả, ả đã sớm không coi mình là người Hoa rồi. Trong mắt Đằng Phi Vân, con cháu hào môn thế gia ở châu Á này chỉ là đối tượng để cho ả lợi dụng.

Đừng nhìn bọn chúng dạng chó hình người bình thường thế kia, cái tư thế cao cao tại thượng kia chỉ cần có một cô gái xinh đẹp là có thể khiến chúng lộ nguyên hình.

Tiêu Phàm này cũng như vậy.

Tự cho là khó lường, còn coi mình là người xuất gia, nhìn thấy Anjelina thì nước dãi chảy dài.

Giả bộ làm cái gì chứ?

- Đại tỷ, an tâm đi, đừng nóng.

Mắt thấy Đằng Phi Vân vẫn lượn không ngừng, gã đàn ông da trắng như quỷ hút máu kia nhịn không được, cười nói.

Tiếng phổ thông tiêu chuẩn, không mang theo chút giọng địa phương nào.

Chỉ có điều nụ cười của gã không hoàn hảo, nhất là khi cười rộ lên, thật sự quá kinh khủng, thật khiến cho người ta nhớ tới cái miệng khủng bố dính đầy máu của gã đang chuẩn bị nhắm tới người hút máu.

Người trong tổ chức, ngoại trừ ông chủ lớn, mọi người đều gọi Đằng Phi Vân là đại tỷ. Tất cả đều biết ông chủ lớn rất sủng ái ả, nhiều năm qua vẫn chưa từng thay đổi.

Đằng Phi Vân dừng bước chân, nhàn rỗi đẩy thân hình quá đầy đặn kia tới chỗ quỷ hút máu, nhíu mày bức bối nói: - Joseph, anh nói xem Tiêu Phàm rốt cuộc có ý gì?

Joseph mỉm cười lắc đầu: - Tôi không biết, tôi cho tới bây giờ vẫn không muốn đoán. Tôi chỉ biết là, Anjelina đang ở trong tay chúng ta, hẳn nhất định sẽ phải khuất phục thôi. Anjelina là cô gái đẹp như tiên nữ, bất cứ nam nhân nào cũng không thể không để ý.

Sắc mặt Đằng Phi Vân lúc này mới dễ nhìn một chút, nói: - Anh nói đúng, không hổ là chuyên gia đàm phán. Chỉ cần Anelina còn trong tay chúng ta thì không sợ hấn không đầu hàng.

- Đại tỹ, bình thường mà nói, biểu hiện của nam nhân vô cùng cứng rắn, mạnh mẽ là có hai nguyên nhân. Thứ nhất, phô trương thanh thế. Thứ hai, lợi ích đạt được chưa đủ.

Joseph mỉm cười phân tích.

Đằng Phi Vân thoáng suy nghĩ gật gật đầu:

- Có lý, xem ra hấn muốn đòi thêm ưu đãi một chút. Bọn con cháu quý tộc này đều có cái loại đức hạnh này, tận dụng mọi thứ, tham lam vô độ. Joseph, anh nói xem, hấn muốn ưu đãi gì?

Joseph tiếp tục mỉm cười, lắc đầu: - Đại tỹ, tôi không biết. Nhưng hấn sẽ nói cho chúng ta biết đấy. Căn cứ theo kinh nghiệm phân tích của tôi, song phương có thể nhất trí điều kiện thì có thể tiếp tục hợp tác.

- Hừ! Cứ coi như tiếp tục hợp tác đi, tôi cần giáo huấn hấn một chút, khiến hấn hiểu chút quy củ. Hấn rất vô lễ!

Đằng Phi Vân hừ lạnh một tiếng, cắn chặt hàm răng nói, trên mặt lại hiện lên chút phần nở.

- Đằng tiểu thư, cô định giáo huấn tôi thế nào vậy?

Ngay lúc này, giọng nói của Tiêu Phàm chợt vang lên, ấm và bình tĩnh, dường như đang đứng bên người Đằng Phi Vân.

- Ai?

Đằng Phi Vân chấn động kêu lên, không ngừng nhìn xung quanh, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng Tiêu Phàm.

Một gã to lớn ở bên nhảy lên ngăn ở phía trước Đằng Phi Vân, khẩn trương nhìn cửa chính phòng khách.

- Ầm!

Cửa gỗ lim khắc hoa ở cửa chính bay lên.

Bụi mù nổi lên tứ phía

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đàm Phán

Chương 184: Đàm Phán

Tên vệ sĩ cao to vừa định hành động thì bạch quang chợt lóe, gã rú điên cuồng một tiếng, lập tức che cổ họng ngã xuống đất.

Đằng Phi Vân cả kinh, lùi lại vài bước, sắc mặt đại biến.

Bụi tan hết, thân hình Tiêu Phàm, Tân Lâm và Trần Dương liền hiện ra.

Hôm nay chứng kiến quá nhiều " kì tích", Trần Dương dường như chết lặng. Cô rõ ràng không nhìn thấy Tiêu Phàm ra tay, cứ vậy mà đi tới, hai tấm cửa phòng khách chắc nịch như vậy mà bất thành linh bay ra ngoài.

Trong một thoáng, cước bộ của Tân Lâm dừng lại một chút.

Trần Dương cảm thấy một sức lực khổng lồ đập vào mặt cô, trong khoảnh khắc lùi lại hai bước, hô hấp không thoải mái.

Nội công Trần Dương tu luyện là gia truyền, chính bởi cô có nội công vô cùng tốt và vốn võ thuật, nên sau khi vào bộ phận an ninh công tác, các loại kĩ năng huấn luyện đặc biệt cô đều cầm cờ đi đầu, rất nhanh liền trở hết tài năng, rất được lãnh đạo cấp trên coi trọng.

Nhưng Trần Dương chưa từng nghĩ đến, nội công lại có thể tu luyện tới trình độ khủng bố như thế.

Niệm động lực sinh, long trời lở đất!

Đặng Phi Vân vẫn chưa hồi phục tinh thần, Tiêu Phàm đã bước lại gần.

Đồng tử màu lam của Joseph co rút lại một chút.

Vừa thấy Tiêu Phàm trong nháy mắt, Joseph liền biết đại tỷ mình đã phạm phải sai lầm, không những vậy còn là sai lầm rất đáng sợ- người đàn ông trẻ tuổi này, cháu trưởng nhà quyền quý lớn nhất nước cộng hòa, tuyệt đối là cao thủ đứng đầu.

Joseph không luyện qua võ thuật phương Đông, nhưng cũng là người có quyền thuật giỏi đứng hạng đầu.

Động tác của Tiêu Phàm, nhìn qua vẫn mãi như vậy, dù bận nhưng vẫn ung dung, có điều trong nháy máy mà từ cửa bước tới trước mặt như vậy thì quả thật đây mới là cảnh giới cao minh.

Thật buồn cười khi đại tỷ muốn giáo huấn người ta.

Nếu Joseph nhìn thấy Tiêu Phàm sớm một chút, trăm phần trăm gã cũng không ngồi chỗ này chờ Tiêu Phàm tới cửa, đó chính là chờ chết!

Với thân thủ của Tiêu Phàm, năm người phụ trách canh gác ở bên ngoài kia không cần phải hỏi, kết cục không khá hơn so với gã ngã dưới chân Đặng Phi Vân chút nào.

Ra tay không khoan dung, ra tay bất dung tình!

Như là xé toang bộ mặt, Tiêu Phàm nhất định sẽ không lưu lại cho mình nửa điểm uy hiếp nào. Kẻ mạnh ra tay, chính là có phong cách như vậy, phong cách bá chủ điển hình.

Thực lực đối thủ đáng sợ như vậy, sức kháng cự trong lòng thật không dám nổi lên.

- Tiêu Tiêu tiên sinh

Mất một lúc lâu, Đằng Phi Vân sau khi trì hoãn quá mức mới lắp bắp nói, trên mặt tận lực mỉm cười.

- Mời anh ngồi!

Tiêu Phàm quay đầu liếc ả một cái, thản nhiên nói:

-Ồ ồ, tốt tốt.

Đằng Phi Vân không cần suy nghĩ, vội vàng ngồi một bên ghế sofa, cố gắng ngồi thẳng lưng áo, nghĩ muốn ngồi sao cho đoan chính một chút, bất kể thế nào, Đằng Phi Vân cũng phải duy trì chút phong độ " đại tỷ " của mình.

- Tiêu tiên sinh, đây đây là hiếu lăm.

- Đằng tiểu thư, bắt đầu từ bây giờ, cô ngậm miệng lại, không cho nói thì đừng nói, không được sự chấp thuận của tôi, cô đừng lộn xộn. Nếu không, hậu quả rất nghiêm trọng.

Tiêu Phàm thản nhiên nhìn ả, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Đặng Phi Vân lập tức ngậm chặt miệng, không dám phát ra chút âm thanh nào.

Ả hiện tại rốt cục đã ý thức được mình phạm phải một sai lầm cực lớn, chộc phải người tuyệt đối không nên dính vào.

Ả tin Tiêu Phàm nói được làm được.

Trước khi cúp điện thoại của ả, Tiêu Phàm đã cảnh cáo ả: Hậu quả rất nghiêm trọng!

Quả nhiên!

Tân Lâm vẫn như trước, im lặng đứng sau Tiêu Phàm, Trần Dương định ngồi xuống, nhưng thấy bộ dáng Tân Lâm như vậy, do dự một chút lại thôi, vẫn giống như trước, cùng Tân Lâm sóng vai đứng thẳng, đứng sau lưng Tiêu Phàm.

Khí phách phát ra từ người nam nhân này chẳng những trấn trụ được đối thủ, mà còn trấn trụ được cả Trần Dương.

Giống như Đặng Phi Vân, Trần Dương ý thức được bản thân mình cũng phạm phải một sai lầm cực nghiêm trọng.

Có những nam nhân, mặc kệ bề ngoài hăn nhả nhận diện thế nào, bản thân vĩnh viễn không thể xem thường hăn. Từ lúc bắt đầu đi làm, chưa có bất kì nam nhân nào tạo cho cô rung động mãnh liệt như thế.

May mà cô không phải kẻ địch của Tiêu Phàm.

Đây là điều duy nhất khiến Trần Dương cảm thấy an tâm.

Joseph khe khẽ thở dài. Gã biết đại tỷ gây họa thì gã phải đứng ra thu xếp. Đáng tiếc là gã có thể thu xếp thỏa đáng hay không thì không thể nắm chắc được.

Nắm chắc nửa phần thôi cũng không có.

Làm chủ tập đoàn chuyên gia đàm phán, Joseph chưa bao giờ thấy giống như hôm nay, giống như cảm giác vô lực.

Gặp phải đối thủ quá mạnh, hơn nữa lại ở trong lãnh thổ một nước châu Á, Tiêu gia tuyệt đối là một trong những con quái vật kinh khủng nhất. Bản thân Tiêu Phàm như vậy đã là quá dũng mãnh rồi.

- Tiêu tiên sinh, tôi là Joseph, thuộc tập đoàn chuyên gia đàm phán Anjelina không ở trong này.

Mắt thấy ánh mắt Tiêu Phàm lướt qua, Joseph thẳng thắn, chậm rãi nói.

Quả nhiên không hổ là chuyên gia đàm phán, mới mở miệng liền nói thẳng tới trọng điểm. Tình huống trước mặt, Tiêu Phàm đã nắm trong tay toàn bộ cục diện. Joseph dù có quyền thuật mạnh nhất, nhưng sau khi chứng kiến uy thế của Tiêu Phàm đã sớm đem ý nghĩ động thủ chìm xuống.

Gã không thể đánh nổi.

Chỉ riêng với Tiêu Phàm, gã biết gã không phải đối thủ.

Huống hồ vừa rồi gã nhìn thấy rõ ràng, người giết chết tên vệ sĩ trai tráng kia của Đăng Phi Vân chính là cô gái trẻ tiểu linh lung đứng sau lưng Tiêu Phàm kia.

Vô thanh vô tức đem năm người canh gác bên ngoài giết không còn một mảnh, bọn họ ở gần trong gang tấc như vậy lại không có cảm giác. Thực lực dị thường như vậy, một mình gã không thể đối phó nổi.

Lại còn chưa nói còn có Đăng Phi Vân trối buộc bên thân nữa.

So sánh với nữ nhân bình thường mà nói, thậm chí so với nam nhân bình thường, Đằng Phi Vân cũng thuộc hàng cao thủ, hai ba thanh niên trai tráng chưa chắc là đối thủ của ả. Nhưng ở trước mặt Tiêu Phàm, ả ta chính là gánh nặng. Nếu Tiêu Phàm muốn giết ả, ả không có nửa phần lực chống đỡ.

Bỏ lại Đằng Phi Vân, một mình chạy trốn.

Lựa chọn này xem ra không tồi.

Nhưng điều này Joseph chưa từng nghĩ, nếu gã thực sự làm vậy, thiên hạ tuy lớn nhưng chỉ sợ sẽ không còn chốn dung thân.

Ông chủ lớn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho những người nhu nhược và người phát sinh hành động phản bội.

Thủ đoạn và thực lực của ông chủ lớn, không ai có thể rõ ràng hơn Joseph. Joseph không muốn tự mình kiểm chứng, gã không thể thoát khỏi sự đuổi giết của ông chủ lớn.

Hiện tại điều uy hiếp duy nhất của Tiêu Phàm, khiến hắn cố kỵ chính là Anjelina.

Vì hồng nhan đại nộ!

Joseph đã đọc qua câu thơ này.

Gã hoàn toàn có thể lí giải được sự phản nộ hiên tại của Tiêu Phàm, không nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ dám lấy nữ nhân mình yêu thương ra uy hiếp mình. Nhất là khi Tiêu Phàm lại là loại đàn ông cực kì mạnh mẽ.

- Tôi biết!

Tiêu Phàm thần nhiên đáp, dường như đã nghĩ tới điều này, không hề có chút kinh ngạc nào.

Joseph ngưng trệ một chút, đôi mắt xanh lè tỏa sáng, chứng tỏ bộ não của hắn đang hoạt động cực nhanh. Tiêu Phàm biết rõ Anjelina không ở trong này, nhưng lại trực tiếp đuổi giết tới cửa, vậy mục đích của hắn là gì?

Là chuyên gia đàm phán, điều quan trọng nhất là phân tích tâm lý đối phương.

Đối phương muốn gì, kiêng kị cái gì, hai cái này là trọng điểm phân tích tâm lý. Chỉ cần thăm dò được mục đích của đối phương, bất luận đàm phán gì đều có thể thuận lợi đạt được mục tiêu.

- Tiêu tiên sinh, rất xin lỗi, chúng tôi sai rồi.

Sau một lúc, Joseph hạ giọng nói, giọng điệu và vẻ mặt đều vô cùng thành khẩn.

Cùng Tiêu Phàm đàm phán, Joseph tự biết mình không thể suy xét quá lâu, suy xét càng lâu càng hiện ra sự yếu thế của bản thân, ưu thế của đối phương càng rõ ràng.

Đàm phán cũng giống như tác chiến, khí thế rất quan trọng.

Joseph nhớ rõ, một nhà quân sự trứ danh châu Á đã từng nói: Phu chiến, dũng khí. Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, tái mà suy, tam mà kiệt.

Khí thế thua, cuộc chiến ấy cũng không cần đánh.

Hiện tại Tiêu Phàm đã chiếm lấy ưu thế tuyệt đối, hoàn toàn khống chế cục diện, gã nhất định phải khiêm tốn. Thành khẩn nhận lỗi trước, có lẽ còn giành được chút thông cảm khiến Tiêu Phàm hạ thủ lưu tình.

Tiêu Phàm chậm rãi nói: - Tôi không phải tới đây để đàm luận đúng sai. Joseph tiên sinh, mời anh thông báo cho chủ nhân anh, trong vòng 24 giờ, tôi muốn gặp được Anjelina, hơn nữa phải đảm bảo không được có nửa

chút thương tổn nào. Nếu không tôi sẽ nghiêm khắc trả thù, Anjelina có bất cứ thương tổn nào, tôi sẽ trả lại gấp mười.

- Được, Tiêu tiên sinh, tôi sẽ lập tức truyền đạt.

Joseph không chút do dự liền đáp ứng, trong lòng âm thầm thở phào một cái.

Chỉ cần Tiêu Phàm đồng ý đưa ra điều kiện đã là rất tốt rồi. Chỉ cần Anjelina đứng trước mặt hắn, gã và Đăng Phi Vân tạm thời an toàn. Gã và Đăng Phi Vân hiện tại chính là con tin của Tiêu Phàm, hắn và ông chủ lớn đang cò kè lợi thế.

Mục tiêu chưa đạt được, Tiêu Phàm sẽ không dễ dàng mà giết con tin.

Lúc này, Joseph lôi điện thoại ra, bắt đầu bấm số.

Điện thoại ngay sau đó liền có người bắt máy.

- Ông chủ!

Joseph kính cẩn kêu lên một tiếng.

- Joseph, chuyện gì? Có phải Tiêu Phàm muốn đàm phán không?

Bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam trầm.

Joseph cười khở một tiếng nói: - Vâng, thưa ông chủ. Tiêu tiên sinh hiện đang ở trong biệt thự của chúng ta, đang đứng trước mặt tôi. Cả nhóm canh gác chết hết rồi, chỉ còn tôi và đại tỷ còn sống.

Điện thoại bên kia lập tức không một tiếng động, sau một lát mới lên tiếng:

- Bọn họ có mấy người? Huy động quân đội sao?

- Không ạ, có ba người thôi, ngoại trừ Tiêu tiên sinh còn có hai vị tiểu thư rất đẹp nữa, không sử dụng vũ khí nóng, cả nhóm kia bị Phi Dao giết chết.

Sau câu này, nhất định cần có thêm bổ sung đây. Những lời này vừa nói ra, ông chủ lập tức có thể cho ra hai kết luận: thứ nhất, sức chiến đấu của đám người Tiêu Phàm rất dị thường; thứ hai, họ không huy động quân đội.

Bộ đội đặc chủng chính quy hay đặc công xuất chiến, bình thường đều sử dụng vũ khí nóng, chứ không phải là "Phi Dao". Đây là vũ khí từ xa xưa, lấy vũ khí lạnh giao chiến cùng đám người kia, bình thường không phải ý kiến hay.

Điện thoại bên kia lại rơi vào trầm mặc.

Ông chủ rõ ràng là cần chút thời gian để đánh giá cục diện. Ông ta có chút không ngờ thế cục bỗng nhiên hồng bét như vậy.

- Được rồi, hẳn có điều kiện gì?

Sau một lúc, ông chủ lớn trầm giọng hỏi, giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ.

- Tiêu tiên sinh yêu cầu, trong vòng hai tư giờ phải gặp được Anjelina.

Trí nhớ của Joseph rất tốt, đem đoạn Tiêu Phàm vừa nói, một chữ cũng không lọt thuật lại cho ông chủ lớn.

- Có thể.

Ông chủ lớn không chút do dự, lập tức đáp.

Joseph nhẹ thở phào một cái.

Đào Tiểu Vũ eBook

Sự Thần Kỳ Của Võ Thuật Phương Đông

Chương 185: Sự Thần Kỳ Của Võ Thuật Phương Đông

Khi Joseph vừa mới buông điện thoại xuống, điện thoại di động của Trần Dương liền chấn động vang lên. !

Trần Dương vội vàng lấy điện thoại di động ra xem, lập tức biến sắc, chần chờ, không có ấn xuống nút trả lời.

Tiêu Phàm nghiêng đầu lại, nhẹ giọng hỏi:

- Là điện thoại trong bộ của các cô gọi tới ư?

- Ừ, là cục trưởng Nhạc của cục hai chúng tôi.....

Trần Dương vội vàng đáp, sắc mặt có chút không được tự nhiên. Đoán chừng là đồng đội của cô tiểu Cao thấy tình huống không đúng, đã báo cáo với lãnh đạo cục . Trưởng tôn Tiêu gia đích thân đi đối phó với phần tử tội phạm quốc tế bình thường, bất kể như thế nào đều phải báo cáo với lãnh đạo cục. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, bọn họ thật sự gánh vác không nổi trách nhiệm.

Cục hai bộ an ninh, Tiêu Phàm đương nhiên biết là phụ trách ở phương diện nào. Cục hai trong nội bộ bộ an ninh thứ tự gần như là đứng đầu, tầm quan trọng này không cần nói cũng biết.

Cục trưởng cục hai Nhạc Thu Phong, Tiêu Phàm đã từng nghe qua.

Tiêu Phàm ngẫm nghĩ một chút, đưa tay hướng phía Trần Dương, nói:

- Đưa điện thoại cho tôi.

Trần Dương lập tức đưa điện thoại di động qua, cô đang lo không biết nên giải thích với Nhạc cục trưởng như thế nào. Tính cách càng là háo thắng

cậy mạnh, lại càng sợ hãi bị phê bình.

- Trần Dương, việc này là thế nào? Cô to gan quá!

Tiêu Phàm vừa mới ấn nút trả lời, bên kia liền vang lên tiếng rít gào của một người đàn ông trung niên, giọng nói chấn động màng nhĩ, Tiêu Phàm không thể không đem ống nghe dờ ra xa một chút.

- Tại sao không nói chuyện? Câm rồi ư? Nói mau, hiện tại Tiêu Phàm ở nơi nào, tình huống của hắn như thế nào rồi?

Nhạc Thu Phong tiếp tục rít gào như sấm, trong giọng nói, rõ ràng mang theo sự lo lắng bất an.

- Nhạc cục trưởng, tôi là Tiêu Phàm, tôi rất khỏe, cảm ơn ngài quan tâm.

Chờ lúc Nhạc Thu Phong ngừng lại để lấy hơi, Tiêu Phàm chậm rãi nói, giọng điệu bình thản.

Điện thoại đầu bên kia lập tức cũng không còn âm thanh, Nhạc Thu Phong thật sự không nghĩ tới, là Tiêu Phàm trực tiếp nghe điện thoại.

- Trưởng phòng Tiêu, xin chào, tôi, tôi là Nhạc Thu Phong...

Ít phút sau, trong điện thoại lại vang lên giọng nói của Nhạc Thu Phong, hiển nhiên là Nhạc Thu Phong cũng đang sắp xếp lại câu từ. Cục trưởng cục hai bộ An ninh ở trong toàn bộ hệ thống an ninh đều là một nhân vật khó lường, Tiêu Phàm tuy là con cháu dòng chính Tiêu gia, Nhạc Thu Phong vốn cũng không đến nỗi khấn trương như thế, mấu chốt là việc ngày hôm nay, thật là có chút "hiếu lăm". Đặc công của bộ an ninh, theo dõi hành tung của trưởng tôn Tiêu gia, nghe lén điện thoại của hắn. Một khi lan truyền ra ngoài, Nhạc Thu Phong thật sự khó mà ăn nói.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười.

- Tiêu trưởng phòng, ngài bây giờ đang ở chỗ nào, tôi lập tức đến ngay.

Nhạc Thu Phong dù sao cũng không phải nhân vật bình thường, rất nhanh đã điều chỉnh tốt ý nghĩ của mình, rất khách khí nói.

Tiêu Phàm nói:

- Nhạc cục trưởng, như vậy đi, chuyện ở bên này, tôi cơ bản đã xử lý xong rồi, ngài không cần vội vã lại đây. Tôi lát nữa sẽ đi đến bộ thăm hỏi, chúng ta gặp mặt nói chuyện.

- Được, được, hoan nghênh, hoan nghênh.

Nhạc Thu Phong cũng là vô cùng quyết đoán, nghe ngữ khí của Tiêu Phàm, dường như cũng không đặc biệt có ý tức giận, trong lòng liền yên tâm thêm vài phần, lập tức đáp ứng. Sách lược tốt nhất trước mắt, chính là chờ Tiêu Phàm chủ động "đặt yêu cầu", Nhạc Thu Phong có thể thỏa mãn liền tận lực thỏa mãn, chỉ cần có thể đem việc này hóa giải là được.

Tiêu Phàm cúp điện thoại, mặt hướng về phía Joseph.

Joseph vội vàng ưỡn thẳng người lên, rất nghiêm túc nhìn Tiêu Phàm.

Đối thoại của Tiêu Phàm và Nhạc cục trưởng, y nghe được rất rõ ràng. giới thiệu của Trần Dương đối với Nhạc Thu Phong, gã nghe càng thêm hiểu được —— cục trưởng cục hai. Joseph đương nhiên biết Nhạc Thu Phong là người của cục hai nào.

Nghe xong đối đáp của Tiêu Phàm và Nhạc Thu Phong, Joseph mới xem như yên lòng.

Xem ra Anelina ở trong suy nghĩ của Tiêu Phàm quả nhiên phân lượng rất nặng, Tiêu Phàm cự tuyệt cơ quan cường lực nhúng tay vào việc này. Chỉ

cần bộ an ninh không can dự vào, như vậy tình huống sẽ không gay go tới cực điểm, vẫn còn đường đàm phán.

- Joseph tiên sinh, chúng ta phải thay đổi sang chỗ khác rồi.

- Được, hết thầy đều nghe theo sắp xếp của Tiêu tiên sinh.

Joseph không có nửa điểm ý kiến, theo thế cục trước mắt mà nói, sách lược ứng đối tốt nhất chính là hết thầy đều dựa theo Tiêu Phàm phân phó mà làm, ngàn vạn lần không thể chọc giận hắn, để tránh gây thêm rắc rối.

Trần Dương lộ ra còng tay.

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Cô còng tay cô ấy, còng tay này đối với y vô dụng.

Joseph lại cười khổ một cái.

Tiêu Phàm quả thật liệu việc như thần, còng tay bình thường như vậy, không cần nói là một bộ, mà cho dù có đeo cho y mười bộ, cũng không hề có tác dụng. Y có biện pháp trong thời gian ngắn nhất mở được còng tay ra.

Trần Dương cũng không hỏi nhiều, lập tức đi qua, "Cùm cụp" một tiếng, còng lên tay của Đằng Phi Vân.

Từ đầu đến cuối, Đằng Phi Vân đều không có kháng cự, càng không có nói nửa chữ.

Cô thật sự không dám vi phạm chỉ lệnh của Tiêu Phàm. Có lẽ Tiêu Phàm chỉ là hù dọa cô, nhưng cô một chút cũng không muốn đi nghiệm chứng phỏng đoán của mình chuẩn xác hay không. Một khi phỏng đoán sai, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

- Joseph tiên sinh, có thể nhìn ra được anh là người giỏi quyền thuật, cho nên trong khoảng thời gian tới, anh đành phải chịu ủy khuất một chút.

Tiêu Phàm thản nhiên nói.

- Hết thầy theo ý của Tiêu tiên sinh.

Tiêu Phàm đứng dậy, đi đến bên người Joseph, trong tay hàn quang chột lóe, có nhiều hơn một tiểu đao lá liễu, Joseph còn chưa rõ ràng là có chuyện gì, chỉ cảm thấy trên người hơi nhói đau, lập tức liền cảm thấy máu toàn thân tựa hồ đều trở nên đặc dính vô cùng, lưu động không thông, tất cả mọi lực lượng đều bị giam cầm.

- Tiêu tiên sinh, đây, đây chính là trong truyền thuyết, điểm huyết của võ thuật Phương Đông sao?

Joseph vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ, cũng nhận không được có chút tò mò.

Cảm giác kỳ diệu như vậy, y vẫn là lần đầu tiên nếm thử. !

- Joseph tiên sinh đối với võ thuật Đông Phương thật là hiểu rất rõ!

- Không dám không dám, chỉ là đã nghe thấy. Không ngờ thật sự có loại võ thuật thần kỳ như vậy..... Khâm phục, khâm phục!

Người Germanic mà diện mạo giống quỷ hút máu này, trình độ Hán ngữ quả thật không thấp, còn ra vẻ nho nhã khoe chữ với Tiêu Phàm.

Trần Dương không nhận được có chút buồn cười, chẳng qua nụ cười kia chỉ chột lóe qua, lập tức lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc. Việc ngày hôm nay, lại có thể có kết quả như thế, hoàn toàn không thể ngờ được.

- Tân nhi, cô dẫn hai người bọn họ đi trước, tôi đi tới cục hai gặp Nhạc cục trưởng.

- Vâng.

Tân Lâm gật gật đầu, lập tức áp giải Joseph và Đặng Phi Vân đi hướng ra bên ngoài biệt thự, để lại cái chìa khóa của chiếc Mercedes Benz cho Tiêu Phàm, lái một chiếc xe minibus ra khỏi biệt thự.

Biệt thự to như vậy, lập tức trở nên yên tĩnh.

Trần Dương liếc qua đại hán ngã trên mặt đất, máu đã chảy đầy một vùng, mùi máu tanh gay mũi, Trần Dương không khỏi nhăn mày, nói:

- Nơi này làm sao bây giờ?

Tiêu Phàm vừa đi hướng ra ngoài, vừa nói:

- Không sao, nơi này rất hẻo lánh, có rất ít người đến, tạm thời sẽ không ai phát hiện dị thường. Đồng sự của cô sẽ đến dọn sạch hiện trường.

Trần Dương yên lặng đi theo sau Tiêu Phàm, hỏi:

- Anh vì sao từ chối cho chúng tôi tham dự? Dù sao nếu có chúng tôi tham dự, chỉ số an toàn càng cao hơn một chút. Anh... cũng không cần phải mạo hiểm.

Tiêu Phàm thản nhiên đáp:

- Tôi sợ bọn họ chó cùng rứt giậu, tôi phải bảo đảm sự an toàn của Anjelina.

Trần Dương căn cứ đôi môi đỏ mọng kiều diễm, bỗng nhiên lại hỏi:

- Anh..... thật sự thích Anjelinakia như vậy sao?

Tiêu Phàm chậm rãi đi về phía trước, không có vội vã trả lời vấn đề này, ra khỏi cửa sau biệt thự, mới nhẹ giọng nói ra:

- Cô ấy là vô tội, tôi không hy vọng cô ấy lại bị bất cứ thương tổn nào.

Trần Dương lại căn cứ nhìn bóng lưng của Tiêu Phàm, không nói gì thêm.

Nam nhân như câu đố này.

Rất nhanh, hai người trở về phía sau sườn núi nhỏ, lên chiếc Mercedes Benz, chạy về phía nội thành.

Đội Tiêu Phàm đi vào văn phòng của Nhạc Thu Phong, ước chừng đã trôi qua một giờ. Một giờ này đối với Nhạc Thu Phong mà nói, tương đối gian nan. Trên cơ bản, ông ta chính là đi đi lại lại trong phòng làm việc, những mẫu thuốc lá trong chiếc gạt tàn, nhanh chóng chất đầy một đồng.

Không biết Tiêu Phàm sẽ có thái độ như thế nào.

Lúc cửa phòng làm việc bị gõ vang, Nhạc Thu Phong gần như là chạy tới mở cửa.

Tiêu Phàm đứng ở trước cửa, Trần Dương đứng ở phía sau hẩn cúi đầu, không dám nhìn tới ánh mắt của Nhạc Thu Phong.

Xem chừng Nhạc cục trưởng thật sự rất tức giận.

Tuy nhiên bây giờ Nhạc Thu Phong cũng chẳng rảnh để răn dạy cô, cười ha hả đưa hai tay về phía Tiêu Phàm nói liên tiếp:

- Xin chào, xin chào, Tiêu trưởng phòng, hoan nghênh, hoan nghênh!

Tiêu Phàm mỉm cười bắt tay với Nhạc Thu Phong.

- Đến, Tiêu trưởng phòng, mời vào, mời vào trong ngồi!

- Cảm ơn Nhạc cục trưởng.

Tiêu Phàm hồi phục lại vẻ mặt tao nhã, ai có thể nghĩ được, ngay tại một giờ trước, có sáu phần tử phạm tội cực kỳ hung ác đã chết ở trong tay của hắn và Tân Lâm.

Nhạc Thu Phong đưa Tiêu Phàm đến ngồi xuống ghế sofa dùng để tiếp khách.

Đối với cán bộ cấp cục trưởng bộ ủy quốc gia khác mà nói, văn phòng của Nhạc Thu Phong có vẻ hơi nhỏ hẹp chút. Tuy nhiên bên trong bố trí đơn giản thanh thoát, không làm mất phong cách mạnh mẽ phóng khoáng.

Không cần đợi Nhạc cục trưởng phân phó, Trần Dương đã chủ động đảm đương công việc của nhân viên phục vụ, bưng trà cho Tiêu Phàm, lại bưng cốc nước đến cho Nhạc Thu Phong.

Nhạc Thu Phong trừng mắt, cả giận nói:

- Trần Dương, cô a, liên rất thích tự chủ trương!

Trần Dương vội vàng cúi đầu, làm bộ dạng khiêm tốn nhận phê bình, đầu lưỡi linh hoạt cực nhanh liếm lấy môi dưới của mình một chút, lại nhanh chóng thu trở về.

Tiêu Phàm khoát tay áo, nói:

- Nhạc cục trưởng, chuyện này cũng đừng trách trưởng phòng Trần, cô ấy cũng là đang thực hiện chức trách của mình.

Giọng điệu không vội vàng không hấp tấp, ôn hòa rộng lượng.

Nhạc Thu Phong vội vã gật gật đầu, tuy nhiên vẫn là trừng mắt nhìn Trần Dương một cái.

Đầu của Trần Dương cúi xuống càng thấp hơn.

- Tiêu trưởng phòng, rất xin lỗi a, đây là hiểu lầm. Tiểu Trần mới đến trong bộ của chúng tôi làm không bao lâu, về phương diện kinh nghiệm còn khuyết thiếu, xin Tiêu trưởng phòng rộng lượng bỏ qua.

Lời này được nói rất uyển chuyển —— Tiêu trưởng phòng, lúc này a, căn bản chính là do người mới Trần Dương này càn quấy, cô không hiểu quy củ. Tuyệt đối không phải là người trong cục chúng tôi muốn nhắm vào ngài Tiêu trưởng phòng, càng không phải là đang nhắm vào Tiêu gia.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Nhạc cục trưởng, tôi có một yêu cầu.....

- Tiêu trưởng phòng mời nói.

- Chuyện này, tạm thời để cho tôi xử lý, quý cục không cần tham dự. Chờ sau khi tôi xử lý xong, vụ án này tiếp sau đó nên điều tra và giải quyết như thế nào, do quý cục tiếp nhận, tôi sẽ không tham dự vào. Có thể chứ?

- Không thành vấn đề, hết thảy đều theo Tiêu trưởng phòng an bài mà làm.

Nhạc Thu Phong cũng rất sáng khoái, một hơi liền đáp ứng, lập tức lại hỏi:

- Tiêu trưởng phòng, có gì cần chúng tôi giúp đỡ không?

- Những yêu cầu khác đều không có, hiện trường sự việc kia, xin Nhạc cục trưởng phái người tới dọn dẹp một chút, không cần đưa tới khủng hoảng không cần thiết.

- Đương nhiên, đương nhiên, chúng tôi nhất định sẽ dọn dẹp sạch sẽ.

- Vậy là tốt rồi, cảm ơn Nhạc cục trưởng.

- Không có gì, không có gì.

Nhạc Thu Phong tốt cục cũng hoàn toàn an tâm.

Chỉ có mỗi một điều kiện như vậy, quá dễ làm rồi, thật sự là có chút bất ngờ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Uyển Thiên Thiên Có Lễ Gặp Phải Phiền Toái Rồi

Chương 186: Uyển Thiên Thiên Có Lễ Gặp Phải Phiền Toái Rồi

Căn phòng bí mật ở Chỉ Thủy Quan, Tiêu Phàm không ngồi xếp bằng giống như thường ngày, mà là đang ở kinh thất (phòng chứa kinh thư) lật xem điển tịch.

Ở trong núi sâu Khánh Nam điều dưỡng sáu tháng, nội thương của Tiêu Phàm cơ bản đã khỏi hẳn, chân khí trong cơ thể như trước tràn đầy, phỏng chừng không bao lâu nữa, có thể khôi phục tu vi ở trên Hạo Nhiên Chính Khí. Hiện tại phiền toái thực sự của hắn là ở chỗ sự hạ xuống trên cảnh giới thuật pháp.

Đây là "vết thương do đạo", chỉ dựa vào tĩnh tọa mặc niệm, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể phục hồi như cũ, chiếu theo con đường ban đầu lần nữa tu luyện tới cảnh giới luân hồi viên mãn, không mất ba đến năm năm công sức là khó có khả năng đạt được.

Tiêu Phàm mấy ngày nay, một bên trải qua kiếp hồng trần, một bên lật xem điển tịch của Hãn Như Yên Hải "Vô Cực Thuật Tàng", ý đồ muốn tìm được một phương pháp tu luyện khác, nhanh chóng khôi phục tu vi ở trên mặt pháp thuật.

Tiêu Phàm chủ yếu tìm kiếm manh mối của quyển "Luân Hồi Thiên" đã bị thất lạc.

Bắt đầu từ khi chương giáo Vô Cực Môn đời thứ ba mươi sáu lên thay, bởi vì các trang của "Luân Hồi Thiên" bị phân tán, qua nhiều thế hệ chương giáo chân nhân của Vô Cực Môn cùng với đệ tử môn hạ kiệt xuất, trong lúc tu luyện luân hồi tương, tuy có hơn mười người tu luyện đến cảnh giới viên mãn, nhưng Tiêu Phàm căn cứ vào tình huống của bản thân mà phỏng đoán, chỉ sợ những tổ sư tu luyện đến cái gọi là cảnh giới viên mãn này, đều là có khuyết thiếu, nhiều nhất là tu luyện đến một phần nhỏ của cảnh giới viên mãn, không phải chân chính là cảnh giới đại viên mãn.

Dù sao "Luân Hồi Thiên" có gần hai phần đã thất lạc. Những trang thất lạc này, chư vị truyền nhân của Vô Cực Môn tu luyện luân hồi tương chỉ có thể dựa vào lãnh ngộ của chính mình tiến hành phỏng đoán, nói cách khác là tu luyện bằng tưởng tượng.

Đây dĩ nhiên cũng có thể xem như là một loại phương pháp tốt.

Chân truyền Vô Cực Môn, vốn đang trong giai đoạn không ngừng hoàn thiện, qua nhiều thế hệ tổ sư đều đang hoàn thiện chân truyền của bản giáo. Cho nên lưu truyền đến nay, có liên quan đến phương pháp tu luyện "Luân Hồi Thiên" ngược lại còn nhiều hơn so với những trang sách đã thất lạc trước đó.

Nhưng những trang sách do nhiều thế hệ tổ sư và môn nhân kiệt xuất dựa vào lãnh ngộ của chính mình biên soạn ra này, đều tồn tại cùng một vấn đề — không có tính hệ thống, rất khó thay thế nguyên văn.

Thật giống như người nuôi ong, trong thời điểm mùa đông mật hoa rất ít, lấy nước đường thay thế mật hoa để nuôi nấng ong mật, cũng có thể sống quanh ngày đông giá rét. Nhưng mật ong được làm ra từ những con ong mật được nuôi bằng nước đường này thành phần chủ yếu vẫn là đường trắng, không phải mật ong chân chính. Cùng mật ong thu thập được từ những con ong dùng mật hoa thiên nhiên tạo nên, có khác biệt về bản chất.

Giả sử có thể tìm được những trang nguyên gốc bị phân tán của "Luân Hồi Thiên", cho dù chỉ tìm được một bộ phận, Tiêu Phàm cho rằng, đối với việc chính mình một lần nữa tu luyện luân hồi tới cảnh giới viên mãn, nhất định sẽ giúp ích rất lớn.

Ở bên trong nguyên văn, có lẽ có thể tìm thấy phương pháp tu luyện khác càng hữu hiệu hơn nữa.

Tiêu Phàm thậm chí suy đoán, nếu như có thể dựa theo "Cổ pháp", đem luân hồi tương chân chính tu luyện tới cảnh giới đại viên mãn, biết đâu thật có thể nghịch chuyển thiên nhân tướng, ít nhất cũng có thể nhìn thấy lỗi đi.

Ví dụ như trước đó, hắn cũng giống với nhiều thế hệ tổ sư của Vô Cực Môn, dựa vào số trang không đầy đủ của "Luân Hồi Thiên" tu luyện luân hồi tương tới cảnh giới viên mãn khuyết thiếu, so sánh với cảnh giới không viên mãn, liền khác nhau rất lớn. Tuy rằng không phải là cảnh giới đại viên mãn chân chính, cũng có thể phát huy ra uy lực rất lớn.

Dựa vào cảnh giới luân hồi đại viên mãn nghịch chuyển thiên nhân cảnh, tuy rằng không phải là thiên nhân cảnh chân chính, nhưng chắc hẳn uy lực vẫn là không nhỏ, có lẽ có thể phát huy ra bốn năm thành uy lực của thiên nhân tướng chân chính cũng là có thể.

Chỉ có điều, "Vô Cực Cửu Tương Thiên" các trang sách phân tán không phải là một ngày hai ngày, mà là hơn một nghìn năm. Hơn một nghìn năm nay, qua nhiều thế hệ chưởng giáo tổ sư và đệ tử kiệt xuất trong môn, có ai mà không từng dốc hết toàn lực tìm kiếm các trang sách thất lạc chứ?

Hơn một nghìn năm không thu hoạch được gì, hiện tại muốn tìm về những trang sách này, nói dễ lắm hay sao?

Nhưng Tiêu Phàm cũng cho rằng phàm việc gì cũng không thể vơ đũa cả nắm. Xã hội hiện đại, khoa học kỹ thuật hưng thịnh, giao thông phát triển,

nhất là tốc độ phát triển nhanh của ngành công nghiệp thông tin, đều là những điều kiện tiện lợi mà lúc trước không có đầy đủ.

Quay trở về vài thập niên trước, cho dù là tại niên đại của sư phụ hấn Chỉ Thủy tổ sư, muốn đi xa nhà một chuyến thật sự không dễ dàng. Giao thông quốc lộ, giao thông đường sắt đều chưa phát triển, lại càng không cần phải nói đến máy bay, cộng thêm mấy năm liên tục chiến tranh, khói lửa khắp nơi, đi ra ngoài một chuyến đến cả sự an toàn của bản thân cũng không được bảo đảm.

Mà hiện tại không cần nói đến các địa phương trong nước, muốn đi thì đi, ngồi máy bay một ngày là đến, kể cả ra nước ngoài, cũng không thành vấn đề.

Một số thông tin điều tra và thu hoạch được, cũng không phải những niên đại trước có thể sánh được.

Chỉ Thủy Quan có liên kết đường dây mạng và đường dây điện thoại.

Tiêu Phàm vạch kế hoạch trong thời gian kế tiếp, phải mời người nhập toàn bộ "Vô Cực Thuật Tàng" vào trong máy vi tính, dựa vào hình thức file điện tử, copy tất cả điển tịch tàng thư chất đầy trong ba phòng này lại.

Đương nhiên, một ít đồ án cực kỳ phức tạp, chỉ sợ vẫn phải dùng hình thức bảo tồn trên giấy.

Trong phương diện tạo hình trên máy tính này, vẫn là không đáng tin cậy, cho dù là quét hình, cũng không chắc có thể phục chế hoàn toàn nguyên hình.

Tân Lâm bồi bạn trong này, cũng đang lật xem điển tịch.

" Vô Cực Thuật Tàng" đối với Tân Lâm là hoàn toàn lạc quan, ở trước mặt Tân Lâm, Tiêu Phàm không có một chút keo kiệt làm cao nào, hấn đối với

Tân Lâm là tín nhiệm vô điều kiện.

Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân Tân Lâm một lòng hướng về hẳn.

Người đàn ông chí lớn và đáng tin, từ trước đến nay đều là nhân tố mẫu chốt hấp dẫn các cô gái nhất.

Nói như vậy, Tân Lâm từ trước nay ở căn phòng bí mật lật xem "Vô Cực Thuật Tàng", sẽ không gặp phải các trang sách có liên quan đến tu luyện thuật pháp này. Cô xem không hiểu, lại nói Tiêu Phàm đối với cô ấy tín nhiệm là một chuyện, cô cũng muốn "không có lỗi" với tín nhiệm của Tiêu Phàm, không đi xem trộm đạo thuật pháp của Vô Cực Môn. Trước kia Tân Lâm lật xem, đều thường là phụ lục có liên quan đến võ thuật trong "Vô Cực Thuật Tàng", các điển tịch về phương diện như luyện đan, có hỗ trợ cho việc cô tu luyện tuyệt kỹ của Thất Diệu Cung, lấy thừa bù thiếu.

Nhưng hiện tại, Tân Lâm lật xem chính là "giai thoại".

Đây cũng là trang phụ lục trong "Vô Cực Thuật Tàng".

Sau khi nhiều thế hệ đệ tử Vô Cực Môn xuất sư, hành tẩu giang hồ, cách một thời gian sẽ trở về sư môn, đem các phương diện mà mình tâm đắc nhất về tu luyện võ công nội tức thuật pháp của Vô Cực Môn cùng với những điều tự mình nghe thấy nhìn thấy trên giang hồ ghi chép lại thành sách. Những chuyện giang hồ ký thú này, đều thu thập ở bên trong "giai thoại".

Tân Lâm nghĩ, có lẽ có thể từ bên trong những giai thoại giang hồ này, tìm được manh mối có liên quan.

Thất Diệu cung là truyền thừa giang hồ thuần khiết, so với Tiêu Phàm Tân Lâm có hứng thú đối với mấy cái giai thoại giang hồ này hơn.

- Tiêu Phàm...

Tân Lâm đang chăm chú lật xem "giai thoại" bỗng nhiên nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Tiêu Phàm đang ngồi, nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn Tân Lâm một cái, Tân Lâm đứng ở trước một loạt giá sách gỗ tử đàn, mặc một chiếc váy ngắn màu trắng, đôi chân thẳng đẹp thon dài trắng nõn, ánh lên sắc hồng, tóc đen như thác nước, bộ ngực cao ngất, nhìn từ bên sườn, dưới ánh đèn dịu dàng trong căn phòng bí mật, quả thật tựa như ảo mộng, đẹp không sao tả xiết.

Tiêu Phàm khóe miệng cười lên một mặt cười dịu dàng.

Tân Lâm cũng hé miệng cười, trong lòng ngọt ngào, cước bộ khoan thai, đi tới, ở bên cạnh chân Tiêu Phàm quỳ ngồi xuống đưa quyển sách đang cầm trong tay đặt lên trên bàn nhỏ trước mặt Tiêu Phàm, vươn ngón trỏ thon dài trắng nõn, chỉ vào một đoạn văn tự trong đó, nhẹ giọng nói ra:

- Anh xem một đoạn này..... hình như có chút thú vị.

Tiêu Phàm liền dựa qua, tự nhiên giơ tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn mềm mại của Tân Lâm, mùi thơm trinh nữ xông vào mũi, làm người khác tâm thần sáng khoái.

Một đoạn văn tự này ghi lại những hiểu biết của một vị tiền bối Vô Cực Môn nhiều năm trước hành tẩu giang hồ, nói là cùng một tên trộm mộ nổi danh uống rượu với nhau, nghe tên trộm mộ kia nói tới rằng gã đã từng đào qua một ngôi cổ mộ, dường như có liên quan tới đại nho đời Hán Đông Phương Sóc. Tại trong ngôi cổ mộ kia, tên trộm mộ tìm được một quyển sách bằng thẻ tre, hình như có ghi lại một ít phương pháp tu luyện về phương diện tướng thuật. Đáng tiếc là tên trộm mộ kia không hiểu tướng pháp, tùy tiện đem thẻ tre đưa cho một vị bằng hữu tinh thông tướng thuật.

Vị tiền bối Vô Cực Môn kia sau lại đi tìm người bạn tinh thông tướng thuật trong lời nói của tên trộm mộ, đáng tiếc là không có tìm được.

- Uyển Thiên Thiên không phải nói, cô ấy phát hiện một ngôi cổ mộ, dường như cũng có liên quan Đông Phương Sóc?

Tân Lâm hơi hơi nghiêng đầu, ôn nhu tựa vào vai của Tiêu Phàm, hạ giọng nói.

Tiêu Phàm sững sờ một chút.

Mấy ngày nay sự tình tương đối nhiều, một việc lại một việc nối tiếp nhau, hẳn đều đã đem việc của Uyển Thiên Thiên này ném đến sau đầu. Tính cách của Uyển Đại đương gia quả thật có điểm khiến Tiêu Phàm đau đầu.

Uyển Thiên Thiên không giống Tân Lâm, Tân Lâm nghe lời hẳn, tính độc lập của Uyển Thiên Thiên quá mạnh.

Đây cũng khó trách Tân Lâm mặc dù là người thừa kế thuận vị thứ nhất cung chủ đương nhiệm Thất Diệu cung, Thất Diệu cung thiếu chủ, nhưng đến ngày thành tài, liền tới Chỉ Thủy Quan làm bạn với hẳn, trên cơ bản còn không có kinh nghiệm chưởng quản một môn phái, "tính mềm dẻo" vô cùng cao.

Uyển Thiên Thiên không giống thế, cô đã quản lý "Yên Chi xã" một thời gian, dưới tay là một bang huynh đệ tỷ muội dũng mãnh, tung hoành giang hồ, sát phạt quyết đoán, nổi danh là "ma nữ số một", người bình thường muốn nắm cô ta trong tay, đó là mơ mộng hão huyền.

Uyển Thiên Thiên luôn mồm kêu Tân Lâm là "chị Tân", kỳ thật mà nói, có lẽ tuổi của Uyển Thiên Thiên so với Tân Lâm còn lớn hơn một chút. Chỉ là Uyển Thiên Thiên thích đóng giả thành tiểu cô nương, làm cho người ta không rõ lai lịch của cô ta. Tân Lâm so với cô ta trầm ổn hơn nhiều, lại không nhiều lời, ngược lại có vẻ thành thực hơn vài phần.

- Ấy da, em nếu không đề cập tới, anh đều đã quên việc này rồi.....

- Thật sao?

Tân Lâm ngẩng đầu, nhìn hẩn liếc mắt một cái, tựa chế giễu.

- Cô ấy xinh đẹp như vậy.

Lời này liền mang theo ba phần ghen tuông.

- Cô gái xinh đẹp có rất nhiều.

Tiêu Phàm cũng không để ý tới, mỉm cười nói, bàn tay ôm bên hông Tân Lâm, hơi xiết chặt một chút.

Tân Lâm liền bấu cái miệng nhỏ nhắn, khoe miệng nhếch lên một mặt cười nhẹ, cũng dang tay ra, ôm lấy Tiêu Phàm.

Ngay sau đó, tay phải của Tiêu Phàm khẽ động, nụ cười nhẹ trên mặt đột nhiên không thấy nữa, hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

- Làm sao vậy?

Tân Lâm cho dù không nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Phàm giờ phút này, lại có thể cảm nhận được sự biến hóa rất nhỏ trong cảm xúc của hắn. Hơn ba năm thời gian, ở chung một phòng, sớm tạo thành tâm linh ăn ý.

- Anh không tính đến tình huống của Uyển Thiên Thiên rồi.

Tiêu Phàm hạ giọng nói.

- Ân?

Tân Lâm không khống chế được kích động ngồi thẳng người, sắc mặt có vẻ hơi kinh ngạc.

Dựa vào trình độ thuật pháp cao thâm của Tiêu Phàm, không ngờ lại suy tính không đến tình huống của Uyển Thiên Thiên, đây là tình hình cực kỳ

hiếm thấy từ trước đến nay.

- Sao lại như thế này?

- Không rõ lắm..... khí tức của cô ta hình như bị một thế lực bí mật nào đó che phủ lên, hoàn toàn không thể suy tính. Ngay cả phương hướng đại khái của cô ta, đều không có chút dấu vết nào.

- Chẳng lẽ, ngôi cổ mộ kia thật sự có liên quan tới Đông Phương Sóc?

Tân Lâm liền ngưng trọng, nhíu mi hỏi.

Giả dụ ngôi cổ mộ kia thật sự có liên quan tới Đông Phương Sóc, Uyển Thiên Thiên cũng đã đi vào bên trong cổ mộ, như vậy bị trận thế thuật pháp Đông Phương Sóc bố trí che đậy thiên cơ, là hoàn toàn có khả năng.

- Nếu thật là như vậy, vậy phiền phức của Uyển Thiên Thiên liền lớn rồi.

Tiêu Phàm trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng, hạ giọng nói, đôi mày kiếm nhíu lại thành chữ "Xuyên".

Đúng vào lúc này, điện thoại di động của Tiêu Phàm chấn động vang lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tiêu Tiên Sinh, Ngài Thẳng Rồi!

Chương 187: Tiêu Tiên Sinh, Ngài Thẳng Rồi!

Điện thoại không phải Uyển Thiên Thiên gọi tới. !

- Tiêu tiên sinh, xin chào, ta là Tái Vũ.

Điện thoại bên kia, truyền tới một giọng nam trầm thấp, đầy uy nghiêm.

Ái Tân Giác La Tái Vũ.

Con hổ của Viễn Đông!

Chính là ông chủ lớn của Đảng Phi Vân và Joseph, cũng là nhân vật cường thế phía sau màn khổng chế những cô gái vận mệnh đáng thương như Anjelina, thủ lĩnh hắc bang lớn nhất ở thành phố Tân Hải nước láng giềng phương bắc, một trong những đặc công mạnh nhất trong tổ chức tình báo KGB trước đây.

Hiện tại rốt cục cũng chủ động gọi điện thoại tìm đến Tiêu Phàm rồi.

- Tái Vũ tiên sinh, xin chào.

Tiêu Phàm thản nhiên đáp lại một tiếng.

Tân Lâm rời khỏi lòng hắc, lẳng lặng quỳ gối ở một bên.

- Tiêu tiên sinh, thật xin lỗi, ta không thể cùng ngài giáp mặt đàm chuyện, nguyên nhân ngài nhất định đã biết.

Tiêu Phàm không lên tiếng.

Tái Vũ sẽ không chạy đến thủ đô để gặp mặt hắc, điểm này hắc đã sớm dự liệu được. Dưới tình huống đã làm kinh động bộ an ninh, là một trong những thủ lĩnh hắc bang lớn nhất toàn cầu bị tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế truy nã, Tái Vũ sẽ không điên mà chủ động chạy đến thủ đô để chui đầu vô lưới như vậy.

- Tiêu tiên sinh, kỳ thật, giữa chúng ta đã xảy ra một chút hiểu lầm nho nhỏ. Chúng tôi đưa Anjelina đến thủ đô quý quốc, mục tiêu cũng không phải là ngài.

Tái Vũ giọng nói vẫn không vội vàng không hấp tấp, mang theo nhẹ nhẹ ngạo khí.

Câu này ngầm có ý: Trước đó, người chẳng qua là cái loại con cháu không ra gì không được trưởng bối trong gia tộc chào đón, trong tứ cửu thành, con cháu của quan lại quyền quý so với người có phân lượng hơn rất nhiều.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Hiện tại đã liên quan đến tôi rồi. Có phải là hiểu lầm hay không, một mình Tái Vũ tiên sinh không thể hạ kết luận này được.

- Tiêu tiên sinh, ngài giết sáu thủ hạ của tôi.

- Đó là bởi vì, ngài chỉ sai có vài người đến như vậy.

Nếu người phải thêm vài người nữa đến, ta cũng không ngại giết thêm vài người!

Điện thoại bên kia bắt đầu trầm mặc.

Có thể thấy, con hổ của Viễn Đông hiện tại khẳng định rất phần nộ. Tung hoành Viễn Đông nhiều năm như vậy, thế lực rộng khắp các nơi trên toàn thế giới, y trước kia thật sự chưa từng bị khiêu chiến ác liệt mà lại trực tiếp như thế.

Người trẻ tuổi tên Tiêu Phàm này, hoàn toàn không thèm để ý đến "quyền uy" của y, đối với thủ hạ mà y phải tới, nói giết liền giết, nói giam liền giam.

- Tiêu tiên sinh, ngài khiến cho tôi cảm thấy rất không thoải mái. Xin ngài đừng quên Anjelina vẫn còn nằm trong tay của tôi, cô ấy vốn chính là người của tôi. Tôi nghĩ Tiêu tiên sinh là người thông minh, nhất định không muốn làm lớn chuyện này chứ? Tiêu tiên sinh hẳn là phải suy nghĩ cho danh dự của lệnh tổ lệnh tôn mới đúng.

Tái Vũ lạnh lùng nói.

- Tiêu tiên sinh, với thân phận của ngài, chơi đùa mấy nữ nhân cũng không là gì. Nhưng nếu nữ nhân đó có liên quan đến Tái Vũ tôi, và có liên quan đến tập đoàn của chúng tôi, sự tình cũng sẽ không phải đơn giản như vậy đâu? Huống chi ngài còn kinh động đến bộ an ninh, có cần thiết không?

Tiêu Phàm khước miệng hiện lên một ý cười châm chọc.

Kinh động bộ an ninh cũng không phải là hẳn Tiêu Phàm, mà hoàn toàn là Tái Vũ và "tập đoàn" của y.

- Tái Vũ tiên sinh, ngài quá đề cao chính mình rồi. Những năm gần đây ngài ở trong nước tôi làm những chuyện mờ ám, ngài cho là bộ an ninh tới hôm nay mới phát hiện sao? Không có lập tức động thủ đối phó với các người, chẳng qua là cảm thấy thời cơ chưa đến thôi. Hơn nữa, ngài không thấy uy hiếp của ngài là quá ngây thơ sao? Ngài cho rằng danh dự của Tiêu Gia chúng ta, dễ dàng chịu ảnh hưởng như vậy sao?

Tái Vũ lại trầm mặc.

Từ thế cục hiện tại mà nói, quân bài trong tay y thật sự không nhiều lắm, lại càng không cần phải nói là vương bài. Duy nhất một tấm vương bài, chính là Anjelina. Hơn nữa còn lập trên cơ sở Tiêu Phàm rất để ý Anjelina, mới có thể đối với Tiêu Phàm tạo thành uy hiếp nhất định. Nếu không tấm vương bài Anjelina này cũng sẽ mất đi hiệu lực.

Về phần cái gọi là ảnh hưởng danh dự của Tiêu Gia, Tái vũ tự mình cũng biết chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

Thân phận của Tiêu Phàm, vừa khéo làm cho uy hiếp này của Tái Vũ khó mà có hiệu quả.

Tiêu Phàm cũng không phải phát triển ở trong vòng thế chế, hẳn là nhân sĩ tôn giáo nghiên cứu "đạo học", tuy rằng cũng họ Tiêu, nhưng tuyệt đối không thể đại biểu cho "dòng chính" của Tiêu Gia. Nếu như những chuyện xấu về quan hệ nam nữ này, hơn nữa "nữ nhân vật chính" còn có liên quan với tập đoàn tội phạm quốc tế, nếu như việc này đặt tại trên người những con cháu quý tộc đã lập chí và có thành tựu trên con đường làm quan, thật sự là vũ khí có tính sát thương cao. Nhưng mà đặt trên người Tiêu Phàm, cơ bản là không có quá nhiều ảnh hưởng.

Nhiều nhất chính là sinh hoạt cá nhân thối nát của con cháu thế gia quyền quý, không cần thận bị lừa bởi tập đoàn tội phạm quốc tế mà thôi.

Bộ an ninh xuất mã, quét hết thảy phần tử phạm tội, cuối cùng giáo dục một chút đồng chí Trưởng phòng cục Tôn giáo Tiêu Phàm, việc này coi như là qua, cùng lắm thì lại để cho Tiêu Phàm chịu xử phạt của tổ chức.

Trong tay Tiêu Phàm lại nắm hai con tin quan trọng, một người là nữ nhân Tái Vũ yêu, một người là chuyên gia đàm phán cấp cao của y.

Ở trong tổ chức Tái Vũ lãnh đạo, tầm quan trọng của đại tỷ và Joseph, Anjelina còn xa mới có thể sánh bằng. Các cô gái nhận huấn luyện cùng lúc với Anjelina "thành tích đạt chuẩn", có hơn sáu người. Cho dù thiệt hại cả sáu cô gái này, Tái Vũ trong vòng mấy năm cũng có thể lại bồi dưỡng ra một đám người khác.

- Tái Vũ tiên sinh, nếu không liên quan, thì không cần phải nhiều lời. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, Anjelina hoàn hảo không tổn thương gì trở về bên cạnh tôi, từ nay về sau, không còn bất cứ quan hệ nào với các người. Ngài nhất định phải cam đoan với tôi về sau không quấy rầy cuộc sống của cô ấy nữa. Như vậy chuyện này, cá nhân tôi có thể không truy cứu nữa.

Tái Vũ lạnh lùng nói:

- Tiêu tiên sinh, đây là đàm phán. Thỏa mãn điều kiện của ngài, đối với tôi có gì tốt chứ? Trao đổi con tin không phải là trao đổi như vậy, tôi hiện sẽ trả Anjelina lại cho ngài, nhưng sự tình về sau, tôi không thể bảo đảm.

- Vậy sao? Tái Vũ tiên sinh, ngài hiện tại chỉ sợ còn có chút chưa tỉnh táo nhỉ? Tôi đã nhượng bộ rất lớn rồi. Nếu ngài kiên trì phải chơi đến cùng, tôi cam đoan với ngài, mạng lưới quan hệ ngài nhiều năm bồi dưỡng ở thủ đô, trong khoảng thời gian ngắn đều sẽ bị diệt trừ không còn một mảnh. Từ hôm nay trở đi, ngài và bất luận thuộc hạ nào của ngài, đều không thể bước vào quốc gia của tôi một bước. Bằng không, tôi sẽ đích thân bắt ngài!

- Đích thân bắt tôi ư?

- Phải. Hơn nữa tôi cam đoan, ngài tuyệt đối chạy không thoát. Cho dù ngài tránh ở địa bàn của ngài, trốn sang nước ngoài, tránh ở chân trời góc biển, tôi nhất định cũng có thể bắt được ngài. Không chỉ là ngài, bao gồm tất cả thuộc hạ của ngài, từng người một tôi đều thanh trừ hết, trăm thảo trừ căn, một tên cũng không để lại.

Giọng nói của Tiêu Phàm vẫn ôn hòa, giọng điệu lại chắc chắn như đinh đóng cột, không thể nghi ngờ.

Tái Vũ nhẹ nhàng hít một ngụm lãnh khí.

Tiêu Phàm là đang uy hiếp y, nhưng sự uy hiếp này, lại hết sức hữu lực.

Y biết rõ sáu người ở lại biệt thự bảo hộ Đặng Phi Vân và Joseph, thực lực như thế nào. Tuy rằng vẫn không bằng nhân viên chiến đấu dũng mãnh nhất trong tập đoàn của y, nhưng cũng không phải là kém. Joseph ở trong điện thoại đã nói rất rành mạch, nhóm Tiêu Phàm chỉ có ba người đến, hơn nữa hai người còn là nữ, trong nháy mắt, đã đem sáu tên vệ sĩ mà y lưu lại thu thập sạch sẽ, thậm chí ngay cả cảnh báo cũng không kịp phát ra.

Không có sử dụng vũ khí nóng!

Tái Vũ không lo lắng an nguy của mình, điều kiện tiên quyết là y lưu lại ở nước ngoài, lưu lại ở địa bàn của y, Tân Hải thành thị của nước láng giềng phía đông phương bắc. Nếu y bước vào lãnh thổ nước cộng hoà một nước, chỉ sợ không thể đảm bảo rồi.

Nơi này là "phạm vi thế lực" của Tiêu gia cùng với các nhà quyền quý khác tương tự như Tiêu gia.

Tiêu Phàm đối với y và tập đoàn của y áp dụng hành động "giết chóc" xuyên quốc gia, có lẽ không khả thi, nhưng mà ở trong đất nước Trung Hoa, y và các thủ hạ của y, quả thật sẽ không còn an toàn.

Tiêu Phàm thậm chí còn không cần tự mình ra tay, chỉ cần dựa vào lực ảnh hưởng của Tiêu gia, sử dụng cơ quan cường lực toàn lực đuổi bắt bọn họ, cục diện sẽ trở nên vô cùng tồi tệ. Y mấy năm nay ở thủ đô Trung Quốc khổ tâm bồi dưỡng mạng lưới quan hệ, tại thời điểm Tiêu gia tức giận, chỉ sợ cũng không thể giúp được bao nhiêu.

- Được rồi, Tiêu tiên sinh, lần này tôi nhận thua, ngài thắng rồi. Tuy nhiên tôi hy vọng, Tiêu tiên sinh có thể giúp tôi một chuyện, thả chiếc thuyền kia đi. Để báo đáp lại, tôi sẽ nói cho Tiêu tiên sinh, có liên quan đến thân thể của Anjelina, tôi tin tưởng sau khi Tiêu tiên sinh nghe được, chắc chắn sẽ không thất vọng.

Trầm mặc một lúc lâu sau, Tái Vũ rốt cục thở dài một hơi, trầm giọng nói.

Con hổ của Viễn Đông lại chính miệng nhận thua, trong con đường nhân sinh của Tái Vũ, vẫn là lần đầu tiên.

Tiêu Phàm khẽ cười một tiếng, nói:

- Cảm ơn.

- Tái Vũ tiên sinh, việc này không cần thiết. Thân thể của Anjelina tôi đã biết.

- Ngài đã biết ư?

Tái Vũ liền cười lên.

- Không có khả năng. Tiêu tiên sinh, ngay cả chính bản thân Anjelina cũng không biết, từ lúc cô ấy còn rất nhỏ, đã rời khỏi quê hương rồi, không thể cung cấp cho ngài bất kỳ tin tức có giá trị nào.

Tại thời điểm Anjelina còn đi học, đã bị thuộc hạ của Tái Vũ bắt đi. Mấy năm nay, Anjelina sớm đã mất đi liên lạc với gia đình và thân nhân.

Tiêu Phàm lại đang dọa người rồi.

Lời nói dối lớn!

- Nhưng thân thể của Anjelina quả thật không phải bình thường, tôi vốn định qua khoảng thời gian nữa, sẽ đón cô ấy trở về bên cạnh tôi, hiện tại chỉ có thể tiện nghi cho Tiêu tiên sinh rồi. Tiêu tiên sinh, trao đổi này, ngài tuyệt đối sẽ không thua thiệt. Ngài nếu biết được thân thể thật sự của Anjelina, ngài sẽ hiểu, giá trị của cô ấy vĩnh viễn không phải một chiếc thuyền buôn lậu có thể so sánh được. Cho dù là Đăng Phi Vân và Joseph, cũng không đủ để lấy Anjelina ra trao đổi.

Nghe ra thì Trại Vũ không giống như là đang nói xạo, buông Anjelina ra, con hồ Viễn Đông này dường như rất đau đớn.

Tiêu Phàm căn bản không cùng ý tiếp tục đàm luận đề tài này, bình tĩnh nói:

- Tái Vũ tiên sinh, ngài vẫn còn mười lăm giờ đồng hồ nữa. Xế chiều ngày mai, nếu tôi không thấy được Anjelina, Đăng Phi Vân và Joseph ngài vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Tái Vũ khẽ thở dài.

- Tiêu tiên sinh, ngài thực cố chấp.

Tiêu Phàm giữ im lặng.

- Được rồi, Tiêu tiên sinh, không cần chờ đến ngày mai, tối nay, Anjelina sẽ trở lại ngôi nhà nhỏ ấm áp của các người. Tôi cam đoan cô ấy không có bất cứ tổn thương gì. Tôi cũng cam đoan từ nay về sau, người của tôi sẽ không tiếp tục quấy rối cô ấy nữa. Nhưng tôi cũng hy vọng, Tiêu tiên sinh có thể tuân thủ lời hứa của mình. Sau khi chuyện này qua đi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông.

- Có thể. Tôi sau khi thấy Anjelina, sẽ thả Đăng Phi Vân và Joseph, hơn nữa tôi cam đoan bọn họ an toàn rồi đi. Nhưng chỉ một lần này, không có lần sau.

Tiêu Phàm đáp không chút do dự.

Điện thoại bên kia lại rơi vào trầm mặc, con hồ Viễn Đông không có vội vã tắt điện thoại.

- Tiêu tiên sinh, tôi thực không muốn thành đối thủ của ngài, đây có lẽ là thiên ý đi. Tiêu tiên sinh, tôi tin tưởng, chúng ta nhất định sẽ có ngày gặp lại.

Sau một lát, Tái Vũ chậm rãi nói.

Tiêu Phàm lẳng lặng nhấn xuống nút tắt máy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cô Tự Do Rồi!

Chương 188: Cô Tự Do Rồi!

Một tiểu khu cư xá cách quán rượu Tinh Ngữ không xa, một căn hộ nhỏ gồm hai phòng ngủ một phòng khách! Phòng khách sáng lên ngọn đèn dịu êm.

Tiêu Phàm ngồi trên ghế sofa phong cách hiện đại ngồi ở phòng khách thưởng thức trà.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Đây là căn hộ nhỏ Anjelina thuê ở. Căn hộ ba phòng ngủ hai phòng khách mà Tiêu Phàm mua tại Hãn Hải hào môn đang trong lúc sửa sang, tạm thời không thể vào ở.

Căn hộ nhỏ này, Tiêu Phàm có chìa khóa, hăn ngẫu nhiên ở lại chỗ này qua đêm.

Đương nhiên, cùng Anjelina phân phòng ngủ, cho đến tận hôm nay, Tiêu Phàm vẫn chưa đoạt đi tấm thân xử nữ của Anjelina.

Bởi vì đôi khi Tiêu Phàm sẽ ngủ lại ở đây, nên Anjelina chuẩn bị loại trà thượng đẳng. Ngoại trừ uống trà, Tiêu Phàm không có ham mê nào khác, không hút thuốc lá, cũng không thích rượu.

Tuy nhiên đối với tài nấu nướng của Anjelina, Tiêu Phàm trái lại rất thưởng thức. Sau khi bị thương, cảnh giới tụt xuống, Tiêu Phàm không tuyệt thực (nhịn ăn để tu đạo) nữa, thường xuyên hưởng dụng chút mỹ thực. Anjelina đã chịu qua huấn luyện cực kỳ hệ thống, tay nghề làm bếp vô cùng cao, biết làm rất nhiều món ăn không cùng phong vị nổi tiếng trên thế giới.

Anjelina dốc hết toàn lực, muốn "lấy lòng" Tiêu Phàm.

Đại tỷ từng đã phân phó, tốt nhất là có thể sinh một đứa bé cho Tiêu Phàm, cứ như vậy, địa vị của cô liền vững chắc. Tuy rằng Anjelina biết rằng đại tỷ bụng dạ khó lường, chỉ là muốn mượn cớ này đến trói chặt Tiêu Phàm, nhưng ở sâu trong nội tâm Anjelina, lại từng giây từng phút bị ý nghĩ này dụ hoặc lấy. Không vì cái gì khác, chính là vì cô thật sự thích Tiêu Phàm, cam tâm tình nguyện vì hăn hiến thân, vì hăn nối dõi tông đường.

Nhưng Tiêu Phàm trước sau vẫn đối với cô "vô cùng khách khí", ngoại trừ ngẫu nhiên kéo kéo tay cô, xoa xoa đầu cô, cũng không có những động tác thân mật hơn nữa. Anjelina nhìn ra được ánh mắt của Tiêu Phàm vô cùng thuần khiết, không có chút nhục dục nào.

Ở trong mắt Anjelina, Tiêu Phàm là một nam nhân thần bí, khó có thể giải mã được.

Chỉ có điều, một cô gái nếu như thích một người đàn ông, cho tới bây giờ đều "không mong hiểu thấu". Các cô yêu bằng cảm giác, tuyệt sẽ không tự hỏi chính mình, rốt cuộc thích người đàn ông này ở cái gì.

Thích là thích, không có bất cứ lý do gì.

Nhưng hiện tại căn hộ nhỏ này rất thanh lãnh, chỉ có Tiêu Phàm một người, im lặng thường thức trà.

Đến Tân Lâm cũng không ở bên cạnh hẳn.

Khóa cửa bỗng nhiên "cùm cụp" vang lên, cửa phòng lập tức bị mở ra, một bóng người mềm mại, mạnh liệt lao vào, lão đảo một cái té ngã trên đất, thân mình nhỏ nhắn yêu kiều sợ sệt, khe khẽ run rẩy không ngừng.

Chính là Anjelina mặc áo len mỏng màu đen, chiếc váy ngắn lông dê màu đen.

Tiêu Phàm bước nhanh đến, đỡ Anjelina dậy.

Anjelina ngẩng đầu, có chút mơ hồ nhìn hẳn một cái, bỗng nhiên "Oa" một tiếng, nhào vào trong lòng ngực của hắn, khóc lớn lên, hai tay gắt gao ôm lấy eo Tiêu Phàm, nước mắt trong khoảnh khắc làm ướt chiếc áo phong trắng tinh của Tiêu Phàm.

Ướt ướt, dính dính.

Từ sau khi nhập thế, Tiêu Phàm liền không thường xuyên mặc đường trang rồi.

Tiêu Phàm một tay ôm vòng eo tinh tế mềm mại của cô, một tay vỗ nhẹ lên tấm lưng hiện rõ vẻ gầy yếu của cô, hạ giọng nói nói:

- Anjelina, đừng khóc, tôi ở đây.....

Tiêu chân nhân Tiêu lão đại người không có gì không làm được, duy chỉ có ở phương diện này là một điểm yếu lớn.

Lăn đi lăn lại cũng vẫn là hai câu nói đấy, rốt cuộc cũng nặn không ra từ ngữ gì mới.

Anjelina mặc kệ tất cả, chỉ khóc, chân nhỏ đi giày cao gót màu đen, không ngừng đập mạnh trên nền nhà, ủy khuất không chịu được.

Bị Anjelina dùng sức ôm, từ ngực tới bụng gắt gao dính cùng một chỗ, một cỗ mê muội trước nay chưa có đánh úp lại. Tiêu Phàm tâm thần hơi có chút nhộn nhạo, trên hai má có chút tái nhợt, hiện lên hai mạt đỏ hồng.

Tu luyện Đạo gia định lực và Phật gia định lực không giống nhau.

Đa số trường phái Đạo gia cũng không cấm dục.

Bất kể dựa vào tiêu chuẩn nào để so sánh, Anjelina đều là đại mỹ nữ khó gặp, giờ phút này dựa trên vai Tiêu Phàm, là một mái tóc vàng trơn bóng giống như sa tanh không ngừng lay động, thân thể mềm mại duyên dáng ở trong ngực, loại hấp dẫn này, thật sự không phải người bình thường có thể chống đỡ được.

Huống chi cô đối với Tiêu Phàm hoàn toàn không đề phòng, chỉ cần Tiêu Phàm có chút biểu hiện, Anjelina lập tức sẽ kính dâng bản thân mình cho hắn.

Tiêu Phàm không có tùy ý để loại hấp dẫn này tiếp tục lan tràn, hai đầu gối khễ cong, bế Anjelina lên, bước lớn đến trước sô pha, chuẩn bị đặt Anjelina lên trên ghế sa lon.

- Đừng..... Đừng rời khỏi tôi, tôi... Tôi rất sợ... Cầu xin anh, đừng rời khỏi...

Anjelina gắt gao ôm cổ hắn, nói cái gì cũng không chịu buông tay, giọng nói mềm mại, đằm đằm đáng yêu.

- Tôi không rời khỏi, cô yên tâm.

Tiêu Phàm không đành lòng giãy ra, đành phải ngồi xuống ghế sofa, ôm thân thể bé nhỏ của Anjelina vào trong lòng, thấp giọng an ủi, giờ tay thay cô lau đi nước mắt.

- Anjelina, đừng khóc, nói cho tôi biết, bọn họ có làm hại cô hay không?

Anjelina lắc đầu, có vẻ vẫn còn rất hoảng sợ.

- Tôi sợ tôi sẽ không còn được gặp lại anh nữa rồi, đại tỷ, đại tỷ uy hiếp tôi nói, nếu anh không giúp đỡ, liền tặng tôi cho tù trưởng Ảập, vĩnh viễn, vĩnh viễn bị nhốt tại vương cung giữa sa mạc, cả đời bị giam tại đó...

- Sẽ không đâu, đại tỷ về sau sẽ không bao giờ uy hiếp cô nữa. Cô ta đã bị tôi bắt lại.

Tiêu Phàm ôn nhu nói.

- Thật vậy sao?

Anjelina mãnh liệt ngẩng đầu, trên mặt là vẻ không dám tin.

- Anh thật sự đã bắt đại tỷ lại sao? Đây... đây không có khả năng.....

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, nói:

- Thật sự nếu như bọn họ không thả cô, đại tỷ liền không về được rồi. Ta đã đàm phán xong với Tái Vũ! • Ồ, Tái Vũ chính là ông chủ lớn của các cô..... Y đồng ý cho cô tự do, hoàn toàn tự do. Bắt đầu từ bây giờ, Anjelina, cô chính là người tự do. Cô muốn đi nơi nào thì đi nơi đấy, cũng

sẽ không có ai uy hiếp cô nữa, không có ai bắt cô đi làm việc mà cô không muốn làm. Cô tự do rồi! Cô có thể về nhà!

- Nhà? Nhưng Tôi đã không còn nhà rồi...

Anjelinacảm xúc vừa mới hưng phấn một chút, lập tức lại trở nên ảm đạm, cúi đầu, thì thào tự nói:

- Anh..... Anh mới là nhà của tôi...

- Không, Anjelina, cô có nhà, hơn nữa cô còn có người thân.

Tiêu Phàm nói rất khẳng định.

- Không, đã không còn rồi..... Tôi có hỏi thăm qua, bọn họ đã sớm chết trong một trận hoả hoạn rồi. Cha tôi, mẹ tôi, anh của tôi, đều đã chết... Bọn họ không thể nhìn thấy tôi nữa rồi.....

Anjelinatinh thần buồn bã chán nản, nước mắt từng giọt từng giọt từ hốc mắt đỏ đỏ của cô chảy xuống dưới, bộ dạng muốn bao nhiêu đáng thương thì có từng ấy đáng thương.

- Anjelina, có lẽ tin tức mà cô nghe được không chính xác, ta có thể khẳng định, mẹ của cô còn sống, khẳng định trăm phần trăm.

Anjelinalập tức mở to hai mắt, chăm chú nhìn hắn, hoàn toàn khó hiểu:

- Tiêu, anh đã đến quê hương của tôi sao? Làm sao anh biết mẹ của tôi còn sống?

Tiêu Phàm cười cười, tròng mền sờ sờ gương mặt xinh đẹp của cô, nói:

- Tôi không cần đến quê hương của cô, cũng có thể biết, mẹ cô còn sống, hơn nữa bà ấy sống rất tốt, là một người cực kỳ có quyền thế.

- Làm sao anh lại biết? Điều đó... Điều đó không thể nào.

Anjelinanhe nhàng lắc đầu.

Bất kể cô thích Tiêu Phàm, tín nhiệm Tiêu Phàm, nhưng lời nói thuần túy là phỏng đoán như vậy, cô vẫn không thể nào tin tưởng.

Hoàn toàn không có căn cứ.

Tiêu Phàm không đáp, đưa tay vén mái tóc dài màu vàng kim của cô lên, cẩn thận nhìn tướng mạo của Anjelina, lại bóp nhẹ một chút vành tai dày của Anjelina, lại cầm lấy tay cô, nắm thành quả đấm, nghiêm túc nhìn đuôi vân của đường tình cảm, lần nữa nghiệm chứng lại suy diễn của chính mình.

Bất kể là người phương Đông hay là người phương Tây, cũng mặc kệ là loại người nào, suy diễn trong tướng học mệnh đều là đồng nhất cả.

Anjelinagóc mặt đầy đặn, độ cao của hai hàng lông mày có chút sai biệt, phải cao trái thấp, khôn cung trói chặt, không gì phá nổi. Khắp nơi đều biểu hiện ra, mẹ của cô chẳng những khoẻ mạnh, hơn nữa tương lai sẽ tương đối trường thọ. Theo tướng tay nhìn sang, đuôi vân đường tình cảm phía bên phải hoa văn cực kỳ sâu sắc, hơi hơi nhếch lên, đây là dấu hiệu rõ ràng mẹ cô tay nắm quyền to, phú quý song toàn.

Bất kể Anjelinalúc trước hỏi thăm được tin tức từ đâu mà đến, trong tướng biểu hiện rất rõ ràng, tuyệt đối không sai được.

- Anjelina, có tin tôi không?

Tiêu Phàm mỉm cười hỏi.

- Ừ!

Anjelinadùng sức gật đầu.

- Được, vậy cô đi tắm một cái, rồi ngủ một giấc thật tốt. Qua mấy ngày, tôi sắp xếp người đưa cô về nhà. Cô yên tâm, đại tỷ và những người khác, cam đoan sẽ không tiếp tục uy hiếp cô, cô có thể quên đi hết thảm quá khứ, bắt đầu lại từ đầu. Tương lai của cô tràn đầy ánh sáng. Cô sẽ sống rất hạnh phúc.

Ánh mắt của Tiêu Phàm hết sức kiên định.

Hắn đã sớm bói một quẻ cho Anjelina, quẻ tượng rõ ràng biểu hiện, vận may của Anjelinalập tức đến, có quý nhân tương trợ. Vị quý nhân này, dường như chính là ứng trên người Tiêu Phàm.

- Tôi không trở về nhà!

Anjelinabỗng nhiên sống chết lắc đầu, lại một lần nữa gắt gao ôm hắn, dán vào lồng ngực của hắn, lời nói vô cùng kiên định.

- Tôi muốn ở lại bên anh, mặc kệ anh chán ghét tôi đến cỡ nào, tôi đều phải ở lại bên cạnh anh... Tôi nơi nào cũng đều không đi, tôi không trở về nhà, tôi không có nhà...

Anjelinalại khóc thút thít, có chút nói năng lộn xộn.

Tiêu Phàm vỗ nhẹ đầu nhỏ của cô, cười nói:

- Tôi làm sao lại chán ghét cô chứ?

- Anh không ghét tôi, thế, thế anh vì sao không cần tôi? Tôi biết, tôi không xấu. Anh chính là chán ghét tôi, cảm thấy tôi là một cô gái hư hỏng... Tôi là bị bắt buộc, tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới muốn hại anh...

Anjelinakhông ngừng lắc đầu, thân mình mềm mại ở trong lòng ngực hắn không ngừng vụn vụn, bờ hông mềm mại mà cực kỳ co dãn, mãnh liệt ma sát vào bộ vị nhạy cảm của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười khố, nhẹ nhàng hít một hơi, điềm tĩnh lại tinh thần của mình.

- Anjelina, không phải như vậy đâu. Tôi không ghét cô, cho tới bây giờ tôi đều không cho rằng cô là một cô gái hư hỏng..... Nhưng giữa thích và tình yêu nam nữ, là hai việc khác nhau. Tôi không thể làm thương tổn cô, cũng không muốn thương tổn cô, cô hiểu không?

- Không, không, tôi không muốn nghe cái này, tôi chính là thích anh, chính là yêu anh, tôi muốn làm người phụ nữ của anh...

Anjelinangoan cường lắc đầu, bỗng nhiên mạnh đứng thẳng người dậy, đôi môi kiều diễm đỏ mọng rung động, hôn lên đôi môi của Tiêu Phàm, nước mắt nóng bỏng, giọt nước mắt to như trân châu từ trong đôi mắt đầy quyến rũ của cô chảy xuống, bộ ngực đầy đặn mềm mại, gắt gao ép chặt trên ngực Tiêu Phàm, hơi thở hỗn hển của cô không ngừng phập phồng, một lần lại một lần treu trọc đục vọng nguyên thủy nhất của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không có đẩy ra, dịu dàng hôn đôi môi cô, đưa tay đến huyệt vị ở trên lưng cô nhẹ nhàng điểm một cái.

Suy nghĩ của Anjelinadần dần trở nên mơ hồ...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hoa Viên Không Trung

Chương 189: Hoa Viên Không Trung

Một chiếc Mercedes Benz đen bóng, chậm rãi dừng ở trước cửa đại sảnh tòa nhà Trung Thiên. !

Dưới ánh mặt trời gay gắt của tháng đầu xuân, tòa nhà Trung Thiên giống như một thanh kiếm sắc, đâm thẳng lên trời, bức tường thủy tinh màu lam,

dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ, lóng lánh như hào quang mộng ảo.

Tòa nhà Trung Thiên là kiến trúc tiêu chuẩn của vùng này.

Tổng cộng cao bốn mươi chín tầng.

Cao hơn tất cả các công trình kiến trúc xung quanh, thậm chí so với khách sạn Trung Thiên cách vài dặm còn cao hơn mười ba tầng. Khách sạn Trung Thiên và tòa nhà Trung Thiên, đều là một phần của cùng một tập đoàn, tập đoàn Trung Thiên, là công ty con trực thuộc tập đoàn Cơ thị.

Tuy nhiên cấu thành cổ phần của tập đoàn Trung Thiên cực kỳ phức tạp, tập đoàn Cơ thị là công ty mẹ, chỉ chiếm không đến 35% cổ phần. Rất nhiều cổ đông khác của tập đoàn Trung Thiên, thân phận tương đối thần bí, thậm chí thời điểm mời dự họp đại hội cổ đông, đều là cắt cử đại biểu đến tham gia.

Mercedes Benz vừa mới dừng hẳn, thân mặc lễ phục, bảo an trẻ tuổi tinh thần hưng phấn lập tức bước đến, mở cửa xe ra.

Tòa nhà Trung Thiên không phải là khách sạn, là văn phòng làm việc. Công ty ở trong cao ốc này làm việc, ít nhất là trên một trăm cái. Tuyệt không phải là bất luận loại xe nào đến, bảo an trước cửa đều đi lên đón tiếp.

Nhưng chiếc xe Mercedes Benz không giống vậy, tất cả bảo an và nữ lễ tân của tòa nhà Trung Thiên, đều biết chủ nhân của nó là ai.

Cửa xe mở ra, một đôi chân mang tất lụa thon dài thẳng tắp đưa ra ngoài cửa xe, Cơ Khinh Sa một thân áo đen đi xuống xe, ở trước cửa xe dừng chân trong chốc lát, bộ ngực cao ngất, vòng cổ trần châu màu vàng nhạt, lóng lánh ánh hào quang dịu dàng.

Bất kể ở nơi nào, bất kể vào lúc nào, Cơ Khinh Sa vĩnh viễn đều là cao nhã tinh tế như vậy, thướt tha mê người.

- Chào Cơ tổng.

Bảo an liên tục cúi người chào bà chủ lớn.

Nơi làm việc của chi nhánh công ty ở thủ đô của tập đoàn Cơ thị nằm trong tòa nhà Trung Thiên.

Cơ Khinh Sa mỉm cười gật đầu, xem như đáp lễ.

"Ngọc Quan Âm" danh chấn kinh yển, trước mặt các nhân viên cấp thấp nhất chưa bao giờ làm bộ làm tịch, bày ra thế ông chủ lớn. Cô càng bình dị gần gũi, nhân viên công ty lại càng kính yêu cô.

Phạm Nhạc bước nhanh đến phía trước, đưa chìa khóa xe trong tay giao cho bảo an.

Bảo an sẽ tự động đem xe lái đến bãi đỗ xe.

Dưới sự bồi cùng của Phạm Nhạc, Cơ Khinh Sa vào thang máy, trực tiếp lên tầng bốn mươi tám.

Toàn bộ tầng bốn mươi chín, chỉ có một đơn vị làm việc, chính là văn phòng của Chủ tịch Hội đồng quản trị Cơ Khinh Sa. Trên thực tế, Văn phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị chỉ chiếm một không gian rất nhỏ, kề sát văn phòng làm việc, là một cái hoa viên không trung thật lớn.

Mỗi khi thời tiết đẹp, thời điểm tầm nhìn tốt, Cơ Khinh Sa đều thích ngồi ở trong hoa viên không trung, pha một bình chè xanh, hai đĩa quả hạch, chậm rãi trôi qua một buổi sáng hoặc là một buổi chiều.

Thang máy ở đại sảnh chỉ có thể lên tới tầng bốn mươi tám.

Muốn lên tầng bốn mươi chín, nhất định phải đi bộ.

Ở đầu cầu thang thông lên tầng cao nhất, có bảo an đứng gác, không phải khách nhân đã hẹn trước, ai cũng không thể đi lên quấy rầy Cơ tổng. Cho dù người lớn tới đâu đi chẳng nữa, cho dù là Chủ tịch thành phố đến đây, không có hẹn trước đều không thể đi lên tầng cao nhất.

Nơi này bảo an và những nhân viên làm công tác thư ký khác, chỉ phụ trách một mình Cơ tổng.

Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc lên đến tầng cao nhất, một nhân viên văn phòng xinh đẹp mặc bộ váy màu lam nhạt đi theo phía sau. Cô là thư ký chuyên trách của Cơ Khinh Sa ở công ty con tại thủ đô.

Mỗi nhân viên công tác ở bên người Cơ Khinh Sa đều đã trải qua chọn lựa tỉ mỉ, nữ xinh đẹp đoan trang, nam đẹp trai phong độ. Người không đẹp đồng loạt không cần.

Cơ Khinh Sa thích hết thảy đều tốt đẹp, sự vật cảnh đẹp ý vui.

Vậy sẽ khiến cho cô ấy tâm tình vui vẻ.

Văn phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị sáng sủa sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi. Cơ Khinh Sa hàng năm ở trong này làm việc thời gian cũng không nhiều, nhưng văn phòng này vĩnh viễn đều được thu dọn sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp.

Cơ Khinh Sa không có đi đến sau cái bàn giám đốc thật lớn ngồi vào chiếc ghế giám đốc cũng đồng dạng thật lớn kia, mà là mở ra cánh cửa thủy tinh thông giữa văn phòng và hoa viên không trung, một cỗ hương hoa tươi mát xông vào mũi.

Cái hoa viên không trung cực lớn này thật ra là đóng kín toàn bộ.

Toàn bộ kết cấu bằng thép, cộng thêm thủy tinh không màu trong suốt thật dày, cách ly hoa viên với không gian bên ngoài. Thấy rằng thủ đô thời tiết

sương mù, có vẻ càng ngày càng nghiêm trọng, nếu không đóng kín lại toàn bộ nhiều lúc hoa viên không trung đều không thể đợi. Lại nói hoa cỏ thực vật trong hoa viên, cũng cần một không gian ẩm áp mới có thể bảo đảm bốn mùa đều xanh, hoa nở kiêu diễm.

Đương nhiên, cửa sổ thủy tinh cũng có một bộ phận là có thể di động. Thời điểm thời tiết tốt, có thể mở ra để thông gió thoáng khí.

Cơ Khinh Sa khoan thai đi vào thảm cỏ xanh mượt của hoa viên không trung.

- Cơ tổng, hôm nay nhật trình an bài là như này... Chín giờ sáng, cũng chính là hai mươi phút sau, cần triệu tập cuộc họp với người phụ trách các phòng trong công ty con... Kế tiếp, phải thảo luận hợp đồng đầu tư ở thôn Hồng Sơn tỉnh Giang Hán của công ty...

Thư ký đi theo phía sau Cơ Khinh Sa, thấp giọng báo cáo.

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng giơ tay, cắt đứt báo cáo của thư ký, nói:

- Tiểu Lý, đem hợp đồng đầu tư thôn Hồng Sơn lưu lại, những thứ khác không cần hồi báo, tất cả công tác sáng hôm nay tôi không tham gia, do Phạm tổng thay tôi chủ trì.

Thư ký thoáng sửng sốt, lập tức kính cẩn mà đáp nói:

- Vâng, Cơ tổng.

- Đây là hợp đồng đầu tư thôn Hồng Sơn.

Nói xong, đem một phần tư liệu thật dày nhẹ nhàng đặt tại một góc trên bàn trà hình tròn, lập tức chuyển hướng sang Phạm Nhạ, chờ y chỉ thị.

Phạm Nhạ không chỉ là "vệ sĩ bên người" của Cơ Khinh Sa, còn đảm nhiệm chức vụ là thành viên hội đồng quản trị kiêm phó tổng giám đốc cấp

cao của tập đoàn Cơ thị. Cơ Khinh Sa và loại người cổ quái như Phạm Nhạc kết hợp, cực kỳ hiếm thấy, ít nhất theo hiểu biết của thư ký, trước mắt trên đất kinh yển còn không có công ty lớn nào có loại tổ hợp như vậy.

Quan hệ của Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc là một "bí ẩn" vĩnh hằng.

Trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy, có thể đoán được trong tương lai sẽ vẫn là bí mật mà tất cả nhân viên trong tập đoàn Cơ thị thích phỏng đoán nhất. Phỏng đoán quan hệ giữa hai người bọn họ, gần như thành thú vui lớn nhất của một số ít nhân viên.

Phạm Nhạc ở trong tập đoàn Cơ thị không có phân công rõ ràng nào, nhưng mỗi quản lý cao cấp của tập đoàn Cơ thị đều rất rõ ràng, Phạm Nhạc hoàn toàn có thể đại biểu Cơ Khinh Sa, chỉ cần là Phạm tổng quyết định, sau đó Cơ tổng chưa bao giờ xem lại.

Phạm Nhạc, là "cái bóng" của Cơ Khinh Sa.

- Tiểu Lý.

Phạm Nhạc gọi thư ký một tiếng, bước nhanh về phía phòng làm việc bên ngoài.

Thư ký vội vàng theo sát.

Tình hình tương tự, cô cũng đã từng trải qua, không cần hỏi nhiều, dựa theo ý Cơ tổng cùng Phạm tổng làm việc là được rồi, Cơ tổng tuyệt đối sẽ không trách cứ sự vô lễ của cô.

Rất nhanh, hoa viên không trung to lớn, thậm chí là toàn bộ tầng bốn mươi chín cũng chỉ còn lại một người là Cơ Khinh Sa.

Làm "nhân vật số hai" trong tập đoàn Cơ thị, Phạm Nhạc không có phòng làm việc của mình ở tòa nhà Trung Thiên, thậm chí ở tại tổng bộ của tập

đoàn Cơ thị, y cũng không có phòng làm việc riêng của mình. Y luôn ở bên cạnh Cơ Khinh Sa, an bài cho y một văn phòng đơn độc, thuần túy là lãng phí. Rất ít thời điểm, nếu y đại biểu Cơ Khinh Sa tới công ty xử lý sự vụ, sẽ trực tiếp sử dụng phòng làm việc của Cơ Khinh Sa.

Cơ Khinh Sa không có thói quen xem phần hợp đồng đầu tư kia, mà là cởi giày cao gót, cứ như vậy chân trần dẫm trên thảm cỏ mềm mại, chậm rãi đi đến một góc hoa viên, mở ra cửa sổ thủy tinh, một cơn gió mát nhẹ nhàng rót vào, đem một lọn tóc đen rủ xuống bên tai cô thổi bay phát phới. Cơ Khinh Sa mở ra cái bóp nhỏ mang theo bên mình, lấy ra thuốc lá dành cho nữ, đưa đến bên miệng, vừa mới chuẩn bị đánh lửa, dường như nhớ ra cái gì đó, lại đem bật lửa và thuốc lá đều cất vào, đón lấy ánh mặt trời, hít một hơi thật sâu.

Bộ ngực đầy đặn càng thêm cao ngất.

Cơ Khinh Sa ở trước hàng rào bảo vệ đứng một hồi, mới chậm rãi trở lại ngồi dưới cái dù che nắng, tự mình pha một bình trà, lúc này mới cầm lấy phần hợp đồng đầu tư kia, chậm rãi lật xem.

Cũng tại thời khắc này tiếng chuông điện thoại di động dễ nghe lại vang lên.

Cơ Khinh Sa cầm lấy di động vừa xem, khóe miệng hơi nhếch, hiện lên một nụ cười quyến rũ. Mặc kệ là có người hay không, nụ cười của Cơ Khinh Sa vĩnh viễn là mềm mại quyến rũ như vậy, làm người ta mê say.

- Nhất thiếu, chào buổi sáng.

Cơ Khinh Sa dùng giọng nói hơi khàn khàn lại kiều miễm tận xương của riêng cô chào hỏi Tiêu Phàm ở bên kia điện thoại.

- Cơ tổng, cô hiện giờ đang ở thủ đô sao?

Tiêu Phàm mỉm cười hỏi.

- Đúng vậy. Nhất thiếu tìm tôi sao?

- Phải. Nếu Cơ tống hiện tại có thời gian, tôi muốn gặp Cơ tống.

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng cười, nói:

- Nhất thiếu tìm tôi, tôi lúc nào cũng có thời gian. Vị trí hiện tại tôi là ở tòa nhà Trung Thiên, tầng bốn mươi chín, cung nghênh Nhất thiếu đại giá quang lâm.

- Được, xin Cơ tống chờ một chút, tôi lập tức tới.

- Ừ, tôi chờ anh.

Giọng nói của Cơ Khinh Sa càng thêm kiều mỹ nhu mì, đối với người không hiểu biết về cô ấy, có lẽ chỉ cần vừa nghe đến giọng nói kiều mỹ như vậy, chỉ sợ sẽ mất hồn mất vía, suy nghĩ vớ vẩn rồi.

Tắt điện thoại của Tiêu Phàm, Cơ Khinh Sa đem hộp đồng chuông xuống, nâng chén trà lên, thân mình khẽ dựa vào sau, nâng chân trái thon dài lên đặt ở trên đùi phải, chậm rãi thưởng thức một ngụm nước trà, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên ánh sáng lóng lánh, ai cũng không biết cô giờ phút này suy nghĩ cái gì.

Ước chừng sau nửa giờ, Tiêu Phàm xuất hiện tại tầng cao nhất tòa nhà Trung Thiên.

Không ai đi cùng.

Đến Tân Lâm cũng không ở bên cạnh hẳn.

Cơ Khinh Sa vừa mới phân phó bảo an dưới lầu, Tiêu tiên sinh có thể trực tiếp lên tầng cao nhất, không cần bất cứ kẻ nào đi cùng.

Tiêu Phàm cố ý đến tìm cô, có chút ngoài dự liệu của Cơ Khinh Sa, phỏng chừng có chuyện trọng yếu muốn cùng cô nói chuyện, tự nhiên sẽ không hy vọng có người khác nghe.

- Nhất thiếu, hoan nghênh.

Cơ Khinh Sa mỉm cười đứng dậy đón chào.

Cô đã đi giày cao gót vào, giữa cô và Tiêu Phàm vẫn chưa đạt tới mức độ tùy ý như vậy. Nghiêm chỉnh mà nói, cô và Tiêu Phàm vẫn không thể tính là bạn bè, về sau có thể trở thành bạn bè hay không, còn phải chờ xem.

Tiêu Phàm xuyên qua văn phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị, đi vào hoa viên không trung, đánh giá bốn phía, cười nói:

- Cơ tổng, chỗ tốt. Ở trong đô thị toàn sắt thép xi măng, tạo ra một thế ngoại đào nguyên như vậy, Cơ tổng thật có nhã hứng a.

Nhìn ra được lời tán thưởng của Tiêu Phàm là xuất phát từ nội tâm.

Hắn quả thật không ngờ tới, Cơ Khinh Sa làm việc ở hoa viên không trung lớn như thế. Trong hoàn cảnh như vậy, bất kể là sinh hoạt hay làm việc, đều sẽ làm người ta cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cơ Khinh Sa là một nữ nhân rất biết cách hưởng thụ cuộc sống.

Văn phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị của cô là một căn phòng hoàn chỉnh đầy đủ, có phòng bếp nhỏ, chỉ cần bản thân Cơ Khinh Sa có hứng thú, hoàn toàn có thể ở trong này tự chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến, nằm ngủ dưới bầu trời đầy sao.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thiên Thủ Ngọc Quan Âm, Đoạt Mệnh Yên Chi Hồng

Chương 190: Thiên Thủ Ngọc Quan Âm, Đoạt Mệnh Yên Chi Hồng
Tôi là phụ nữ, phụ nữ nên phải tốt với bản thân mình một chút!

Cơ Khinh Sa cười nhạt, nhẹ nhàng nói, khe thở dài một tiếng

- Cảnh xuân tươi đẹp trôi qua bình dị, hồng nhan dễ phai.

Từ sau trận đấu cầu gặp gỡ Tiêu Phàm, người phụ nữ mạnh mẽ có tiếng nhất đất kinh yển này chưa thể hiện vẻ cứng rắn của mình trước mặt Tiêu phàm, mỗi lần gặp Tiêu Phàm đều quyến rũ nhu mì, rất nữ tính.

Vốn mạnh mẽ, cứng rắn của Cơ Khinh Sa không biểu lộ ra bên ngoài.

Và cũng giống như sự kiêu hãnh của Tiêu Phàm, sự mạnh mẽ, cứng rắn của Cơ Khinh Sa ẩn sâu thẳm trong nội tâm, không lộ mảy may, cộc cằn, đi đâu cũng có uy.

Đây mới thực sự là mạnh mẽ, cứng rắn.

Tiêu Phàm dường như vô tình ánh mắt dừng lại vài giây nhìn vào khuôn mặt của Cơ Khinh Sa. Theo góc độ lễ nghi xã giao mà nói, Tiêu Phàm đây đã là bày tỏ sự tôn trọng của mình đối với Cơ khinh Sa.

Cơ Khinh Sa biết rằng Tiêu Phàm vì sao lại nhìn cô như vậy.

Đây là "thói quen nghề nghiệp" của thầy tướng.

Cơ Khinh Sa chỉ là có chút tò mò, không ngờ con cháu dòng chính thống trong nhà Lão Tiêu lại mọc lên một vị Đại tướng sư.

- Hiếm khi Nhất thiếu hạ cố đến chơi, mời ngồi bên này.

Cơ Khinh Sa mỉm cười, đưa tay mời khách.

Tiêu Phàm gật đầu cười, bước chậm qua, ngồi xuống trong cái ô che nắng. Cơ Khinh Sa tự tay rót trà thơm mời.

- Cảm ơn.

Tiêu Phàm khom người cảm ơn, ánh mắt nhìn lướt qua bản hợp đồng đầu tư trên mặt bàn, ba chữ “Hồng Sơn thôn” trên phong bì rất bắt mắt, Tiêu Phàm hơi nhú hai hàng lông mày lên.

Cơ khinh Sa cười nói:

- Nhất thiếu, trước đó không lâu tôi cử người đi thôn Hồng Sơn một chuyến, dự định muốn đầu tư làm khu du lịch ở đó.

Giọng điệu hiền hòa tự nhiên, ý làm ra vẻ không có nửa chút tranh công.

Đệ đệ của Tiêu Phàm - Tiêu Thiên vừa mới đi thôn Hồng Sơn làm Bí thư chi bộ không lâu, Cơ Khinh Sa liền cử người đi thôn Hồng Sơn khảo sát dự án, chuẩn bị làm khu du lịch, ý đó không nói cũng hiểu.

- Thôn Hồng Sơn là một nơi tốt, phong cảnh núi non sông nước tuyệt đẹp, uy danh của nhà lão Tiêu lại lớn, muốn làm khu du lịch đặc sắc là rất có triển vọng. Đoàn chuyên gia đã phân tích rằng, đầu tư hai mươi triệu, nếu quản lý đúng cách, khoảng năm năm có thể thu hồi phí tổn. Nếu may mắn hơn chút nữa, hoặc có thể thu hồi phí tổn trước, kế tiếp thì là lợi nhuận thuần rồi. Tôi là người làm ăn, thích tính toán chi li, đã khiến Nhất thiếu chê cười rồi.

Cơ Khinh Sa tiếp tục nhẹ nhàng nói, một bộ dạng giải quyết việc chung, ngoại trừ nói đến lão gia tử ra, căn bản không nói tới tên của Tiêu Thiên. Nghe ra, điều này hoàn toàn là một hoạt động kinh doanh thuần túy, không có trộn lẫn bất kỳ công danh lợi lộc.

Tiêu Thiên vừa mới nhậm chức bí thư chi bộ thôn, lập tức đã có người đầu tư hai mươi triệu, đây là thành tích khó lường, có tác dụng vô cùng tích cực đối với việc Tiêu thiên nhanh chóng đứng vững gót chân ở thôn Hồng Sơn, mở rộng cục diện.

Đến từ hội con ông cháu cha tấm biển lớn của thủ đô, cháu ruột lão Tiêu gia quả thực không tầm thường.

Không thể không nói Cơ Khinh Sa tài giỏi, nước cờ hay, nhanh. Cô ta thể hiện rõ ràng thiện ý với người, người còn không thể cự tuyệt. Hai cháu ruột của lão Tiêu gia, một người xuất giá, cự tuyệt con đường làm quan, người còn lại thuộc hội con ông cháu cha, thật vất vả mới đi lên chính đồ, sao lại không muốn toàn lực ứng phó gây dựng cơ nghiệp chứ?

Tặng quà cũng phải chú ý, cần có kỹ xảo đấy.

Biết rõ người ta muốn gì, sau đó tặng đại lễ vượt xa ngoài dự kiến của người ta, ân tình này không nhận cũng phải nhận.

Cơ Khinh Sa có thể quật khởi trong thời gian ngắn, danh chấn kinh yển, gây dựng tập đoàn kinh doanh Cơ thị thành công ty lớn hạng nhất, hoàn toàn không phải dựa vào vận may, mà dựa vào thực lực.

Thực lực tổng hợp!

Bản thân Cơ khinh Sa lại là bảo hộ lớn nhất của loại thực lực tổng hợp này.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Cơ tổng có ý, tôi nhận thay đệ đệ của tôi. Tôi thì có chút lo lắng, nó quá thuận lợi, sẽ không hay. Sau này gặp phải gian khổ thật sự, sợ ứng phó không được.

Cơ Khinh Sa thần nhiên cười, ánh mắt mê hoặc, đi một vòng dụ dàng quẩn rũ trên mặt Tiêu Phàm, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nói:

- Nhất thiếu, trước mặt người thật không nói láo, lời này của anh có chút nghĩ một đằng nói một nẻo nhỉ.

Tiêu Phàm liền cười, nâng chén trà lên uống.

- Trà ngon.

Cơ Khinh Sa nói:

- Nhất thiếu, tôi không tin anh chưa từng suy đoán qua tướng mệnh của Nhị thiếu gia. Tiêu Nhị thiếu gia mệnh cách vô cùng cao quý, gần như đều khắc trên mặt. Có mệnh cách như vậy, bất kể gian khổ gì, cũng không sợ .

Tiêu Phàm chậm rãi đặt chén trà xuống, khẽ lắc đầu nói:

- Cơ tống cũng là người đồng đạo, tôi cũng không già mồm cãi láo. Mệnh cách của Tiêu Thiên mặc dù vô cùng cao quý, nhưng bất kể tướng mệnh của ai, cũng không phải đã hình thành thì không thay đổi. Giang hồ hiểm ác, con đường làm quan gặp ghềnh, ai có thể trăm phần trăm cam đoan cả đời đều thuận buồm xuôi gió?

Cơ khinh Sa khẽ vuốt cằm:

- Nói thì nói như thế, đây chẳng phải còn có Nhất thiếu bảo vệ hộ tống cho lệnh đệ sao? Nhị thiếu gia đã là mệnh đại quý, tự nhiên sẽ không ít may mắn. Nhất thiếu là chỗ dựa vững chắc hữu lực mạnh mẽ nhất của lệnh đệ.

Cơ Khinh Sa mặc dù thông thạo thuật pháp, nhưng không có cách nào nhìn ra một chút đầu mối trên người Tiêu Phàm.

Cô từng thử suy đoán tướng mệnh cho Tiêu Phàm, lại phát hiện ra là hoàn toàn phí công. Từ tướng mạo nhìn lên, Tiêu Phàm vô cùng bình thường, có

thể nói là” người vô tướng”.

Cái gọi là ”Người vô tướng” cũng là một thuật ngữ trên tướng pháp.

Không phải là vô tướng thật, mà là tướng mệnh hết sức bình thường, cực kỳ bình thường, không có chút kỳ lạ chỗ nào.

Nếu đổi lại một người khác lộ ra tướng mạo như vậy, Cơ Khinh Sa chắc chắn sẽ không bày tỏ bất kỳ sự hứng thú nào. Trên thế giới này, đại đa số đều là “Người vô tướng”, xoàng xĩnh tầm thường suốt đời. Chỉ có rất ít người mới có tướng mệnh đặc biệt.

Nhưng trên người Tiêu Phàm hiển hiện ra loại "Vô tướng " này, Cơ Khinh Sa hoàn toàn không thể tin. Điều không phải bởi vì Tiêu Phàm là con cháu lão Tiêu gia, cho dù là con cháu hào môn thế gia, người tầm thường cũng đã chiếm tuyệt đại đa số. Cơ Khinh Sa không tin cái sự suy diễn kết quả này là vì Tiêu Phàm thể hiện tài năng của mình thật sự không tầm thường tí nào.

Một con cháu nhà quyền quý bậc nhất như thế, nếu như nói cả đời này đều sẽ sống một cuộc sống tầm thường, Cơ Khinh Sa cảm thấy rất không bình thường.

Về tình về lý đều không đúng.

Vậy cũng có thể chứng minh, tướng mệnh thật của Tiêu Phàm bị lực thiên cơ che đậy lên rồi, cô nhìn không ra.

Từ đó có thể biết, Tiêu Phàm tu vi thuật pháp cao, cao hơn cô rất nhiều.

Về phần trình độ thuật pháp của Tiêu Phàm rốt cuộc cao thâm đến mức nào, cũng không phải Cơ Khinh Sa có khả năng suy đoán.

Sâu không lường được.

Đây là Cơ Khinh Sa kết luận cho Tiêu Phàm trong suy nghĩ.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, hiển nhiên không muốn đi sâu vào nghiên cứu thảo luận cái đề tài này, nâng tách trà lên chậm rãi thưởng thức, trầm ngâm nói:

- Cơ tổng, cô có tin tức của Uyển Thiên Thiên không?

Cơ Khinh Sa cảm thấy kinh ngạc:

- Thế nào, Nhất thiếu hôm nay đến là vì Thiên Thiên ư?

- Đúng vậy. Trước đó không lâu Thiên Thiên cô nương nói với tôi, cô ấy phát hiện một ngôi mộ cổ đời Hán, khả năng có liên quan với Mạn Thiên tiên sinh, hỏi tôi có hứng đi xem thử hay không. Tôi lúc đó khuyên cô ấy, cô ấy phản đối. mấy ngày nay, tôi không thể liên lạc với cô ấy. Hơi lo lắng....

Tiêu Phàm thành thật nói.

Hắn đã từng gọi điện thoại di động của Uyển Thiên Thiên, không có kết nối. Cũng tìm Lưu Mặc hỏi qua, Lưu Mặc cũng không rõ hành tung của Uyển Thiên Thiên, toàn bộ mấy nhân vật quan trọng trong "Yên Chi xã" đều liên lạc không được.

Nghĩ rằng Cơ Khinh Sa và Uyển Thiên Thiên là khuê mật, dường như quan hệ vô cùng thân thiết, Tiêu Phàm bèn tự mình đến nhà hỏi thăm.

Cơ Khinh Sa khóe miệng mỉm cười nói:

- Nhất thiếu đối với cô gái nhỏ này vẫn thật quan tâm...Yên tâm đi, Nhất thiếu, Uyển Thiên Thiên không phải gà mờ. Yên Chi xã làm nghề này, phe phái lâu đời nhất nước, ít nhất cũng nằm từ Top 3 trở đi. Cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa từng lỡ tay.

Cơ Khinh Sa” an ủi” cũng không có tác dụng. Tiêu Phàm hai hàng lông mày nhíu lên thật chặt, nói:

- Cơ tổng, tôi lo lắng không phải cái này.

Yên Chi xã chưa từng lỡ tay, chưa chắc đã là chuyện tốt. Chính là bởi vì như thế, Uyển Thiên Thiên vô cùng tự tin, ai nói đều không nghe lọt. Nếu ngôi mộ cổ kia thật sự có liên quan với Mạn Thiển tiên sinh, như vậy, cô ấy sẽ vô cùng nguy hiểm. Sát khí trong cơ thể cô ấy nay đã tương đối nồng đậm.

Sắc mặt Cơ Khinh Sa lập tức cũng trở nên nghiêm trọng.

Với tư cách là khuê mật của Uyển Thiên Thiên, Cơ Khinh Sa đương nhiên cũng có thể cảm nhận được âm sát khí động trong cơ thể Uyển Thiên Thiên. Thế nhưng dựa vào trình độ thuật pháp của Cơ Khinh Sa, cô tạm thời vẫn không thể phán đoán chính xác được loại âm khí này nguy hại đối với Uyển Thiên Thiên, càng không đề cập tới cách hóa giải.

Bây giờ nghe Tiêu Phàm nói như vậy, lập tức liền ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Tiêu Phàm cũng không phải là người có tính cách tự dưng dưng chuyện, nói chuyện giật gân.

Ngay cả hần cũng nghiêm trọng như vậy, có thể thấy được tình huống của Uyển Thiên Thiên thật đã vô cùng không lạc quan.

- Nhất thiếu, mấy ngày nay tôi và Uyển Thiên Thiên cũng đã không có liên hệ. Giữa chúng tôi, cũng không liên hệ thường xuyên. Uyển Thiên Thiên tính tình kia, Nhất thiếu cũng biết đấy, không ở yên được. Cô ấy rất hiếu động, mơ hồ bất định. Như vậy đi, tôi sẽ liên hệ với cô ấy ngay tức khắc.

Cơ Khinh Sa trịnh trọng nói.

- Được.

Cơ Khinh Sa lập tức cầm lấy cái điện thoại nhỏ trên mặt bàn, ngay trước mặt Tiêu Phàm, bắt đầu bấm số. Nhưng kết quả cũng như dự đoán của Tiêu Phàm, bấm ba dãy số khác nhau liên tiếp đều không thể kết nối được.

- Quái lạ...

Cơ Khinh Sa đẩy qua đẩy lại cái điện thoại di động, đôi lông mày đẹp kẻ đen bắt đầu nhú lên.

- Ba dãy số đều không kết nối được, loại tình huống này trước kia chưa từng phát sinh.

Cô và Uyển Thiên Thiên đã lưu lại số điện thoại khẩn cấp để liên hệ với nhau, cái số này giữ vô cùng “bí mật”, rất ít người biết. Hai người giao ước với nhau nếu có tình huống phát sinh đặc biệt khẩn cấp, thì liên hệ số này, để trợ giúp đối phương bất cứ lúc nào có thể.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Cơ Khinh Sa và Uyển Thiên Thiên không phải khuê mật, mà cùng một loại “quan hệ đồng minh”.

Một vị là “Ngọc Quan Âm” danh chấn kinh yển, một vị là “Yên Chi Hồng” tung hoành giang hồ, có thể giúp đỡ lẫn nhau, nói với nhau, đều là một bảo hộ mạnh mẽ hữu lực.

Thiên thủ Ngọc Quan Âm!

Đoạt mệnh Yên Chi Hồng!

Đây là “lời bình” của bằng hữu trên giang hồ đối với hai vị nữ đại hào nhất đẳng phương bắc.

Từ mười chữ ngắn ngủn, cũng có thể nhìn ra Ngọc Quan Âm và Yên Chi Hồng có điểm khác biệt hết sức rõ ràng----- Ngọc Quan Âm mạnh vì gạo

bạo vì tiền, Yên Chi Hồng thủ đoạn vô tình đáng sợ.

Thần sắc của Tiêu Phàm càng thêm nghiêm trọng.

- Nhất thiếu, với khả năng của anh, cũng đoán không ra sao?

Ngọc Quan Âm giống như rất tình cờ hỏi.

- Đoán không ra, đây chính là nguyên nhân tôi lo lắng nhất.

Tiêu Phàm lắc đầu, chậm rãi nói, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đối Thủ Thực Sự

Chương 191: Đối Thủ Thực Sự

Tiêu Phàm tự thừa nhận “khả năng suy tính” của bản thân có chút vượt ra ngoài dự liệu của Cơ Khinh Sa. Cơ Khinh Sa cũng có chút cảm động, một sự lo lắng kiểu khác lặn lên trong lòng Cơ Khinh Sa.

Bản thân Cơ Khinh Sa cũng cảm thấy quái lạ, đã không biết bao lâu rồi, mình chưa bị ai khiến cho cảm động tới vậy.

Thần sắc của Tiêu Phàm và giọng điệu đều rất tùy tâm, không có bất kỳ dáng vẻ ketch cớm, thật giống như bằng hữu chân chính đang nói chuyện phiếm. Tiêu Phàm thừa nhận chuyện “cơ mật” của mình một cách tự nhiên.

Cơ Khinh Sa rất rõ ràng, việc cô ngầm phỏng đoán và Tiêu Phàm tự mình thừa nhận là hai việc khác nhau hoàn toàn.

Người trước biểu hiện năng lực của Cơ Khinh Sa, người sau lại đại biểu cho sự thẳng thắn thành khẩn của Tiêu Phàm

Hành sự đoan chính, đại khí lớn.

Phong độ của kẻ cực mạnh lộ ra bồng bồng.

- Nhất thiếu, việc này hãy để tôi đi hỏi thăm, cũng không nhất định là xảy ra ngoài ý muốn. Đôi khi cô gái nhỏ này ưa thích náo nhiệt, có lẽ là cố ý trêu trọc chúng ta đấy.

Cơ Khinh Sa ôn nhu nói.

Song Cơ Khinh Sa cũng biết, đây là an ủi rất gượng ép của bản thân.

Di động tắt máy, liên lạc không được, vẫn có thể nói là Uyển Thiên Thiên đang tìm cách chọc ghẹo mọi người, nhưng Tiêu Phàm suy đoán không được bất kỳ manh mối nào của Uyển Thiên Thiên, đây cũng không phải Uyển Thiên Thiên tự mình làm được. Trừ phi Uyển Thiên Thiên cũng là một cao thủ thuật pháp, có thể che đậy thiên cơ.

Nhưng mà căn cứ vào sự hiểu biết của Cơ Khinh Sa đối với Uyển Thiên Thiên, vị

“Nữ ma đầu “ tung hoành giang hồ này, tuy lòng lang dạ sói, võ nghệ cao cường, nhưng về thuật pháp lại không thông thạo.

Tiêu Phàm trầm ngâm một chút, cũng chỉ có thể gật đầu.

Không thể đoán ra chỗ của Uyển Thiên Thiên, điện thoại cũng liên lạc không được, chỉ có thể dựa vào Cơ Khinh Sa dùng cách khác để đi tìm tung tích của Uyển Thiên Thiên. Dù sao cho tới bây giờ, số lần giao tiếp giữa hắn và Uyển Thiên Thiên cũng không nhiều, bàn về mức độ quen thuộc lẫn nhau, đương nhiên thua kém hơn Cơ Khinh Sa.

Có lẽ Cơ Khinh Sa có biện pháp tìm được Uyển Thiên Thiên.

- Vậy thì vất vả Cơ tống rồi, tôi không làm phiền nhiều, cáo từ.

Tiêu Phàm đứng dậy, mỉm cười tạm biệt.

Cơ Khinh Sa đứng dậy đưa tiễn cười nhẹ một tiếng, nói:

- Nhất thiếu, Thiên Thiên nếu biết anh bận tâm đến cô ấy như vậy, nhất định sẽ rất cảm động đấy.

Lời nói vô cùng “chính thức này” lại có vẻ như lộ ra chút mùi vị trêu trọc, thậm chí còn mang theo một chút ghen tị. Có lẽ loại ghen tị này không liên quan đến tình yêu nam nữ, chỉ là thiên tính của phụ nữ mà thôi.

Không thể nghi ngờ, Tiêu Phàm hôm nay đặc biệt vì chuyện của Uyển Thiên Thiên mà đến tìm cô.

Nhìn thấy một vị nam nhân nổi tiếng như thế quan tâm tới cô gái bên cạnh mình như vậy, Cơ Khinh Sa trong lòng ít nhiều có chút ghen tị, cũng coi là điều hết sức bình thường.

Như vậy cũng tốt so với thời học sinh, có người đưa mảnh giấy nhỏ cho cô, cô mở ra xem trong lòng hết sức thấp thỏm, nhưng cái đó là chuyển cho cô bạn cùng bàn đấy, tâm trạng trở nên vô cùng “khó chịu”----- Này tôi thích người ngồi cùng bàn bạn, không phải bạn đâu!

Tiêu Phàm cười cười, cũng không giải thích nhiều.

Có một số việc, hàm ý không rõ ràng lắm, càng tỏ càng đen.

Huống chi Tiêu chân nhân “thần võ anh minh” quả thực không am hiểu về cách cư xử trong quan hệ với các cô gái, nhất là Cơ Khinh Sa và Uyển Thiên Thiên là những cô gái vô cùng ưu tú, cực kỳ kiệt xuất như vậy.

Cơ Khinh Sa đích thân tiễn Tiêu Phàm đến đầu bậc thang.

- Cơ tổng, xin dừng bước.

Lúc xuống cầu thang, Tiêu Phàm xoay người nho nhã lễ độ nói.

- Mặt khác, nhờ Cơ tổng thay tôi hỏi thăm sức khỏe đến khách của cô.

- Khách?

Cơ Khinh Sa hơi ngậy người, đôi lông mày lá liễu xinh đẹp khẽ nâng lên.

Tiêu Phàm nhẹ cười không nói gì nữa, xoay người đi xuống cầu thang.

Cơ KHinh Sa trong bụng đầy khả nghi, cô càng không biết Tiêu Phàm vừa mới xoay người xuống lầu, sắc mặt liền trở nên cực kỳ nghiêm trọng, giữa ngón tay, hàn quang lúc ẩn lúc hiện, không ngờ đã cài sẵn ba con dao lá liễu.

Giống như tình hình sắp bước vào trận chiến vậy, trên người Tiêu Phàm tuyệt không thấy nhiều.

Cơ Khinh Sa chậm rãi trở lại văn phòng chủ tịch Hội đồng quản trị, trong đầu thật sự vẫn suy nghĩ về cái câu không đầu không đuôi mà Tiêu Phàm vừa mới nói kia..Rốt cuộc là loại hàm ý nào, chẳng lẽ là nhắc nhở cô, ở nơi tầng cao nhất của tòa Trung Thiên, vào giờ phút này, ngoại trừ cô và Tiêu Phàm ra, còn có sự tồn tại của người thứ ba?

Khả năng đó gần như không lớn.

Nếu thực sự có một người như thế đang nhìn lên ở bên này, với khả năng của Cơ Khinh Sa, làm sao mà không phát giác được chứ?

Cho dù người này võ nghệ cao cường, giỏi về che dấu hành tung của mình, nhưng cái hoa viên không trung của tầng cao nhất này lại không phải đơn giản như người bình thường nhìn thấy như vậy. Cơ Khinh Sa tự tay bày ra pháp trận phòng hộ ở trong này, dù là một cảnh vệ cũng không có, chỉ cần

có người chưa từng được cô mời mà xuất hiện ở tầng bốn mươi chín này, vào thời khắc đầu tiên cô hoàn toàn có thể nhận thấy được sự khác thường.

Cơ Khinh Sa vừa mới một chân bước vào văn phòng chủ Tịch Hội đồng quản trị, lập tức lại thu về, đồng tử đột nhiên co lại, vang lên một tiếng” xong ba “ nhẹ nhàng, năm ngón tay phải thon dài tinh xảo của Cơ Khinh Sa đột nhiên dài ra một chút, mờ mờ ảo ảo lóng lánh có tia máu.

Một cái bóng lưng đang đứng im bên cạnh hòn non bộ trong hoa viên không trung, hai tay chấp sau lưng, đỉnh đầu khẽ nhếch, dường như đang thưởng thức bầu trời vô tận, quang cảnh trời xanh không mây.

- Là anh?

Cơ Khinh Sa khẽ kêu lên, năm ngón tay phải chẳng những không phục hồi lại nguyên trạng, hồng quang ở đầu ngón tay ngược lại chói mắt thêm, thân mình diễm đạm hơi cong, lại bày ra tư thế đề phòng, trong đôi mắt phượng xinh đẹp, đến nỗi lóe lên thật nhanh một chút hoảng sợ.

Người đàn ông đang thưởng thức phong cảnh kia chậm rãi xoay người lại, trên mặt nở nụ cười thản nhiên.

Chính là Diệp Cô Vũ!

Ánh mắt của Diệp Cô Vũ nhẹ nhàng nhìn qua tay phải của Cơ Khinh Sa, lập tức lắc đầu, khóe miệng hiện lên một chút ý khinh thường.

- Cơ tổng, xem ra cô đối với tôi từ đầu đến cuối đều không tin nhĩ.

Diệp Cô Vũ mỉm cười nói.

Cơ Khinh sa năm ngón tay phải chậm rãi thu về, năm tay nhỏ trắng như tuyết, ánh mắt ngay sau đó trở nên vô cùng diễm tĩnh, khóe miệng nhếch lên, cũng hiện lên một chút châm chọc.

- Tôi nên tin tưởng anh sao?

Diệp Cô Vũ thản nhiên nói:

- Chúng ta quen biết đến bây giờ, tôi có gây bất lợi cho cô không?

Cơ Khinh Sa liền cười, trong tươi cười mang theo sự mỉa mai cực độ, hai mắt híp lại, thản nhiên nói:

- Diệp Vương, nếu phải nói không biết xấu hổ, anh được tính là một người như vậy.

Lời nói này vô cùng không khách khí.

Diệp Cô Vũ hai hàng lông mày hơi nhăn lại, ngồi xuống ghế, nơi ban đầu Cơ Khinh Sa ngồi, nói:

- Cơ tổng, giữa tôi và cô vốn là giao dịch. Lúc trước tôi cứu cô, bù đắp toàn bộ văn chương bị thất lạc cho Hà Lạc phái các cô. Nhưng chưa từng nói với cô, đó là trợ giúp không ràng buộc. Tôi làm bất cứ chuyện gì, mục đích tính chất đều vô cùng rõ ràng. Vô tư kính dâng, vui vẻ giúp người, không phải là phong cách làm việc của Diệp Cô Vũ tôi.

Cơ Khinh Sa cười lạnh một tiếng, nói:

- Diệp Vương, chuyện tôi đồng ý với anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng quên. Chuyện anh đã làm cho tôi, tôi sẽ càng không quên. Nếu là giao dịch, thì phải lợi dụng lẫn nhau, cần gì phải nói chuyện gì tín nhiệm hay không tín nhiệm chứ?

Diệp Cô Vũ khẽ thở dài, trên mặt lộ vẻ cô đơn.

- Ở nơi cao không khỏi rét vì lạnh. Khinh Sa, tôi vốn cho là chúng ta có thể trở thành bạn bè đấy. Cô biết là tôi có rất ít bạn. Mỗi một người bạn đối với

tôi mà nói, đều vô cùng quý giá.

Cơ Khinh Sa lãnh đạm nói:

- Rất xin lỗi, Diệp Cô Vũ. Anh trước kia động tay chân trên người của tôi, đã là trù định. Chúng ta đời này không thể làm bằng hữu. Tôi thừa hận anh rất hùng mạnh, cường đại đến gần như không thể đối kháng. Nhưng cái này cũng không chứng tỏ tôi quý gồi trước anh. Anh có thể giết tôi, nhưng xin anh đừng khiến tôi ghê tởm.

- Ghê tởm?

Diệp Cô Vũ ngẩn ra, lập tức cất tiếng cười, rất vang dội, không có chút è dè nào. Nhưng lại nghe ra Diệp Cô Vũ giờ phút này trong lòng hoàn toàn không vui.

Cơ Khinh Sa là đại mỹ nữ khó gặp, bất kể nam nhân nào bị mỹ nữ như vậy khinh bỉ, trong lòng đều rất không vui.

Chớ nói chi đến Diệp Cô Vũ một người đàn ông mạnh mẽ, cứng đầu kiêu ngạo như vậy.

Cơ Khinh Sa lạnh lùng nhìn y, từ đầu đến cuối đứng ở ngoài cửa phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị, chưa hề bước vào một bước. Đối mặt với người đàn ông khôi ngô tuấn tú hơn người, khí phách trang nghiêm này, Cơ Khinh Sa lòng đầy cảnh giác, tuyệt đối không được quá thân cận với anh ta.

Nếu như nói, qua nhiều năm như vậy, trong cuộc đời của Cơ Khinh Sa vẫn còn có một ác mộng, vậy thì ác mộng đó đó chính là Diệp Cô Vũ.

Người đàn ông này là một Ma Vương thật sự. Mặc dù theo quan điểm thế tục để nhìn, anh ta đã trợ giúp rất nhiều cho Cơ Khinh Sa, cho đến tận bây giờ, cũng không tạo bất cứ thương tổn nào cho Cơ Khinh Sa. Cấm chế mà

anh ta hạ trong thân thể của Cơ Khinh Sa cũng chưa bao giờ phát tác, thậm chí Cơ Khinh Sa cũng đã không cảm thấy sự tồn tại của cấm chế này. Nhưng trong lòng Cơ Khinh Sa, y luôn là một Ma Vương.

Là một Ma Vương không hơn không kém!

Bao nhiêu lần Cơ Khinh Sa giật mình tỉnh giấc trong mộng, mồ hôi đầm đìa.

- Được rồi, Cơ tổng, một khi đã như vậy, chúng ta cũng chỉ là đàm phán giao dịch.

Cơ KHinh Sa lạnh lùng nhìn y, đợi đoạn sau.

- Tôi hôm nay đến tìm cô vốn muốn cùng cô nói chuyện việc liên quan đến Tiêu Phàm, không ngờ Cơ tổng và hã có quan hệ rất tốt, có phần vượt quá dự liệu của tôi.

Diệp Cổ Vũ cầm lấy phần hợp đồng đầu tư trên mặt bàn, tiện tay lật xem, thản nhiên nói, giọng nói hoàn toàn bình tĩnh, không gợn chút kinh sợ.

Cơ Khinh Sa lập tức cảnh giác:

- Anh muốn tìm hiểu Tiêu Phàm ư? Tại sao?

Diệp Cổ Vũ lạnh lùng nói:

- Cô không cần biết nguyên nhân, cô chỉ cần tiếp cận hã là được rồi.

- Thực xin lỗi, tôi không rõ.

- Cô sẽ rõ. Cô tiếp cận hã, trăm phương ngàn kế tiếp cận hã. Về phần dùng phương pháp gì khiến hã chấp nhận cô, thì đó là chuyện của bản thân cô, tôi không can thiệp. Tôi nghĩ, chỉ cần hã là nam nhân bình thường, hã là không có cách nào cự tuyệt cô.

Diệp Cô Vũ liếc cô một cái, bỗng nhiên lại khẽ cười, nói.

- Tôi đang làm, nhưng không phải làm vì anh.

- Bắt đầu từ bây giờ, cô làm cho tôi.

Diệp Cô Vũ thuận miệng nói, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Cơ Khinh Sa thản nhiên hỏi:

- Sau đó thì sao? Tiếp đó như thế nào đây?

- Cô chờ thông báo của tôi, khi thời cơ chín muồi, tôi sẽ nói cho cô biết nên làm như thế nào. Tôi chỉ cần cô làm một chuyện cho tôi, đợi sau khi hoàn thành chuyện này, sẽ hủy bỏ ước định giữa chúng ta. Tôi sẽ giải tất cả cấm chế mà tôi đã hạ trên người cô, trả lại sự tự do thật sự cho cô.

Cơ Khinh Sa bắt đầu trầm mặc.

Diệp Cô Vũ cũng không thúc giục cô, chỉ nhẹ nhàng bưng chén trà mà Cơ Khinh Sa đã từng uống lên, chậm rãi uống một hớp.

Cơ Khinh Sa bỗng nhiên khẽ cười, giơ tay vuốt vuốt đám tóc mai, thản nhiên nói:

- Diệp Vương, có lẽ anh không rõ ràng lắm, kỳ thật anh hoàn toàn không giống như bản thân anh tưởng tượng như vậy, vô địch thiên hạ. Tiêu Phàm biết anh ở chỗ này của tôi, nhờ tôi thay mặt anh ta gửi lời hỏi thăm tới anh.

Cặp mắt của Diệp Cô Vũ chợt híp một cái, bắn ra ánh nhìn kinh người.

- Diệp Vương, tôi không biết giữa anh và Tiêu Phàm có ân oán gì, tôi chỉ biết là, anh lúc này đụng phải đối thủ thực sự rồi.

Cơ Khinh Sa thong thả nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ức Hiếp

Chương 192: Ức Hiếp

Tiêu Phàm vừa mới đi xuống tới đại sảnh tòa nhà Trung Thiên, di động liền vang lên!

Một số lạ.

- Xin chào...

- Tiêu Phàm, tên mở quạ!

Một lời chưa xong, trong điện thoại vang lên tiếng gào tức giận của một cô gái.

Chính là Phương Do Mỹ.

Tiêu Phàm không khỏi ngơ ngác, hơi ngơ ngẩn một chút. Từ nhỏ đến lớn, người khác đã đánh giá nhiều loại cho Tiêu Phàm, tuy nhiên chưa từng có ai mắng hắn là” mở quạ”, Phương Do Mỹ là người đầu tiên.

Tuy nhiên Tiêu Phàm chỉ chờ đợi trong chốc lát, Phương Do Mỹ bất chấp, làm ồn ở trong điện thoại, giọng nói của cô trong trẻo lạnh lạnh, giống tiếng súng máy” Đát đát đát”, làm chấn động màng nhĩ Tiêu Phàm. Dù Tiêu Phàm nội công thâm hậu, thính lực khác người thường, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghe rõ là phía Phương Do Mỹ đang trách cứ điều gì.

- Anh lập tức tới gặp tôi ngay, ngay tức khắc!

Phương Do Mỹ kêu to trong điện thoại.

Tiêu Phàm cười khổ, bị một cô bé “ra lệnh” như thế cũng là lần đầu tiên. Nhưng Tiêu Phàm cũng không có ý định nói đạo lý với Phương Do Mỹ, bởi đó là điều vô ích.

Bất kỳ một cô gái, nhất là các cô gái xinh đẹp, đặc biệt là tiểu cô nương xinh đẹp, học sinh nữ ở trường học lại càng không nói đến đạo lý.

Trên thực tế, Tiêu Phàm đã hiểu được, Phương Do Mỹ vì sao thét chói tai như vậy.

Cô ở trường học đã chịu oan ức.

Tất cả, đều phải trách Tiêu Phàm "mở quạ". Nếu không phải Tiêu Phàm bảo cô ấy cẩn thận, không nên cãi nhau với các bạn, cô làm sao phải chịu oan ức như vậy chứ? Bị mấy “Nữ lưu manh” ức hiếp?

- Anh rốt cuộc tới hay không?

Tiểu cô nương hung tợn kêu lên, nghe trong tiếng gào thì cô nàng đang cố kìm chế để không khóc rống lên..

- Anh nếu như không đến, tôi sẽ méc dì, nói anh bắt nạt tôi!

Đây mới là đòn sát thủ thực sự.

Tiêu Phàm tuyệt đối không dám mạo hiểm như vậy.

Ai biết cô bé sẽ méc mẹ hăn như thế nào, cái từ "bắt nạt" mà cô ta vừa nói cũng đủ ẩn ý rồi, có vô số phương thức để lý giải. Tiêu chân nhân một đời lừng lẫy, cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Bắt nạt người ta, nhất là nữ sinh ở trường học, đúng là cầm thú a!

Danh tiếng xấu như vậy, Tiêu chân nhân bất kể như thế nào cũng không dám gánh.

Chẳng những hấn một đời lừng lẫy sẽ bị hủy thành một đồng cặn bã, mà danh dự của lão Tiêu Gia cũng đều sẽ bị hủy thành đồng cặn bã.

Tiểu cô nương hư hỏng này trong nhà nói được làm được, cô không xem xét đến hậu quả đâu. Hơn nữa các trưởng bối thế gia chẳng lẽ sẽ thực sự tiến hành điều tra sao?

- Cô ở đâu?

Buồn bực một trận, Tiêu chân nhân miệng thốt ra ba chữ.

- Ở trường học.....à không phải, bây giờ tôi phải đi tới quán cà phê đối diện ăn, tôi không mang tiền.

- Anh qua trả tiền cho tôi.

Nói xong, Phương Do Mỹ cúp điện thoại cái rụp một tiếng.

Giống như Tiêu Phàm chắc chắn có thể biết trường cô ta ở đâu, cũng khẳng định có thể tìm được quán cà phê đối diện.

- Anh không phải yêu quái sao?

- Ngay cả chút bản lĩnh cũng không có, gọi là yêu quái gì chứ?

Tiêu Phàm nhìn tiếng bíp của điện thoại, khẽ lắc đầu.

Bị tiểu nha đầu quấy rầy không rõ, đây đối với Tiêu chân nhân mà nói, được xem là loại nhận thức chưa từng có. Uyển Thiên Thiên cũng càn quấy, nhưng Yên Chi Hồng dù sao cũng là một đại giang hồ nổi tiếng, không phải nữ sinh trường học, đối với sự càn quấy của Uyển Thiên Thiên, Tiêu Phàm có thể chấp nhận.

Người giang hồ hành sự phần lớn không xuất chiêu bài như lệ thường. .

Xem ra “đại kiếp nạn hồng trần” này, Tiêu chân nhân quả thực phải trải qua rất nhiều “việc lạ” trước nay chưa từng nghĩ tới.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm thản nhiên.

Nếu đã định trước phải trải qua, vậy thì đi đối mặt là được rồi.

Tiêu Phàm tự lái chiếc Mercedes Benz sang trọng, rời khỏi tòa nhà Trung Thiên.

Trên tầng cao nhất của tòa nhà Trung Thiên, cặp mắt yên lặng nhìn chăm chú chiếc Mercedes Benz đi xa dần, trong mắt âm u phát ra tinh quang.

Tiêu Phàm không gọi điện lại hỏi Phương Do Mỹ trường cô ở đâu, cái đó không cần thiết. Mercedes Benz một chút đường quanh co cũng chưa đi, lập tức lái về phía trường trung học Khải Minh.

Phương Do Mỹ học ở trường trung học Sao Mai có chút ngoài dự liệu của Tiêu Phàm.

Thông thường mà nói, xuất thân trong gia đình giống như Phương Do Mỹ như vậy, tiểu học, trung học cơ sở, phổ thông đều sẽ học ở mấy trường cố định. Đó là nơi tụ tập của con cháu cán bộ cấp cao, nhìn sơ qua thì bình thường, đơn giản không thu hút học sinh chút nào, nhưng lai lịch nói không chừng thì lớn đến độ hù chết người.

Tiêu Phàm, Tiêu Thiên đều đã trải qua thời học sinh như thế này.

Mấy trường đặc biệt đó kỷ luật vô cùng tốt, không phải nói không có ai gây rối đánh nhau, nhưng thường thì không gây náo loạn trong trường. Ví dụ như giữa Tiêu Thiên Tiêu Nhị ca và Uông Thuật Văn Uông Nhị ca. Đa số đều là ở ngoài cổng trường. Gây rối trong trường học tuyệt đối là “Tự tìm đến cái chết”. Giáo viên có lẽ không có biện pháp chinh đốn bạn, nhưng giáo viên sẽ đi báo lại với gia đình.

Tình trạng như vậy báo về nhà, bất kể là Nhất hay là Nhị ca đều chịu không nổi.

Đây là chiêu của giáo viên đối với con cháu cán bộ cấp cao.

Trung học Khải Minh mặc dù là trường trung học trọng điểm ở quận, nhưng dù sao cũng không thể đánh đồng với mấy trường đặc biệt kia. Có lẽ Phương Lê và Nhiêu Đình Vũ không hy vọng Phương Do Mỹ trưởng thành trong một môi trường đặc thù, để cho cô tiếp xúc nhiều hơn với môi trường xã hội ngoài “tầng lớp đặc quyền”, giúp cô ấy trưởng thành.

Hào môn thế gia thủ đô cũng không ít trường bồi cho con cháu trong tộc đến trường trung học trọng điểm bình thường để học.

Đều là ôm cái suy nghĩ rèn luyện như vậy. Phương Do Mỹ không thể tưởng tượng được chính là lần này, cô dường như đã gặp được“!” rồi.

Ngắt điện thoại của Tiêu Phàm, cô bé tức giận đi ra khỏi lớp học, đi về phía cổng trường. Thời gian lên lớp căn bản không thể trốn học được, nhưng tiết sau là giờ thể dục, tiểu nha đầu giả vờ nói không được khỏe, cần nghỉ ngơi.

Tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi quả thực mỗi tháng đều có vài ngày như vậy, là có thể từ chối giờ thể dục.

Giáo viên căn bản sẽ không hỏi lý do.

Ở trung học Khải Minh, Phương Do Mỹ là học sinh tốt được giáo viên yêu mến, diện mạo đặc biệt xinh đẹp, thành tích học tập vô cùng tốt, miệng nói lời ngọt. Ba điểm này chỉ cần tốt giống nhau, thì sẽ là “Đứa bé ngoan” trong mắt giáo viên, càng không cần nói Phương Do Mỹ ba điểm như vậy đều có đủ cả.

Giáo viên lại không biết trước đây không lâu, Phương Do Mỹ còn cãi nhau với hai nữ sinh phổ thông. Hơn nữa, hai nữ sinh kia là “Chị cả” nổi danh của trường trung học Khải Minh, thành tích học tập bình thường, diện mạo bình thường, quan hệ xã hội lại vô cùng phức tạp.

Trong trường có không ít học sinh bị các cô bắt nạt, thường thì không ai dám trêu chọc.

Phương Do Mỹ bình thường không có xích mích gì với các cô, chỉ là do vừa rồi lúc đi ngang qua sân thể dục, nhìn mấy nữ sinh ức hiếp một bạn học nhỏ gầy, nhất thời kích động căm phẫn, xông vào bênh vực kẻ yếu, kết quả là ầm ỹ một hồi, còn xô đẩy mấy cái. Nếu không phải đúng lúc giáo viên của trường đi ngang qua, chỉ sợ lúc ấy sẽ biến thành một “trận đấu”.

Tiểu nha đầu bị thiệt thòi một chút, điều này cũng không hề gì, mấu chốt là quá tức giận.

Phương Do Mỹ từ nhỏ đến lớn chỉ là không quen nhìn thấy chuyện ức hiếp như vậy, gia đình cô như vậy cơ bản cũng rất ít khi thấy việc tương tự.

- Ai dám bắt nạt người của Phương gia chứ?

Thật sự khiến Phương Do Mỹ tức giận cũng không phải do hai vị “Chị cả” kia ức hiếp người, mà là biểu hiện “khiếp nhược” của cô bạn học gầy nhỏ kia khi bị sỉ nhục. Phương Do Mỹ vốn định kéo cô bạn nhỏ ấy đi tố cáo ở phòng giáo vụ, không ngờ bị cô bạn ấy phũ tay, trên mặt biểu lộ sự kinh

hãi, nhìn Phương Do Mỹ như kẻ thù, có vẻ như ước hiếp cô không phải là hai nữ sinh hống hách kia, mà là vì sự bênh vực lẽ phải, bênh vực kẻ yếu của Phương Do Mỹ, sau đó như một con thỏ, trốn nhanh như thoát liền không thấy bóng dáng.

Phương Do Mỹ rất buồn bực!

Bực mình một hồi xong, Phương Do Mỹ “ rút kinh nghiệm xương máu”, bỗng sức nhớ tới Tiêu Phàm.

Không sai, chính là tên mỗ quạ!

Phương Do Mỹ lập tức tìm cho rõ ngọn nguồn. Hẳn chẳng phải nói mình không nên cãi nhau với bạn học sao? Phương Do Mỹ từ trước tới giờ không so đo cãi nhau với bạn học, sau khi tên ‘ Yêu quái ‘ kia nói như vậy, chưa được vài ngày đã ầm ĩ một trận.

Phương đại tiểu thư gần như không hề nghĩ ngợi, liền gọi một cú điện thoại qua cho Tiêu Phàm.

Tuy nhiên biểu hiện của Tiêu Phàm khiến cho cô có chút hài lòng, không nói đôi lời bèn đáp ứng chạy tới.

Đây cũng coi như tạm tạm.

Phương Do Mỹ vừa đi ra phía cổng trường vừa cười tủm tỉm.

Mãi đến lúc này, tiểu nha đầu mới nhận thức được là, chính lời nói của mình vừa rồi mới là "bắt nạt" Tiêu Phàm... hơi trái với lệ thường.

Bị Tiêu Phàm bắt nạt?

Lời nói này thật đúng là không thể tùy tiện nói, nếu chẳng may bị cô Giản và mẹ nhà mình hiểu lầm, vẫn là không lật được trời? Làm không tốt a, trường bồi hai nhà sẽ bắt họ cưới nhau!

Trong gia đình bình thường, tình hình như vậy tự nhiên rất khó xảy ra.

Phương Do Mỹ không phải còn là nữ sinh trung học sao?

Mới vừa lên cấp ba đấy.

Nhưng ở gia đình quyền quý, điều đó cũng rất khó nói.

Đám hỏi-vấn là cách hiệu quả để gắn kết mối quan hệ thân mật qua lại của các gia đình quyền thế. Phương Do Mỹ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng hôn nhân chính trị xung quanh mình thấy cũng nhiều. Hai người rõ ràng là một chút cũng không hề yêu nhau, vì sự cần thiết của chính trị hoặc sách lược chính trị mà họ phải tiếp cận nhau, tình cảm cũng không có, còn giả vờ hôn thắm thiết trước mặt người ngoài, làm bộ như có vẻ hòa hợp hạnh phúc.

Theo Phương Do Mỹ biết, không cần nói tới học sinh trung học, gia đình nhà quyền thế thậm chí còn có “cuộc hôn nhân trẻ thơ” đấy.

Lúc hai đứa bé còn nhỏ, lão gia tử trong nhà đã chỉ định cho rồi.

“Cuộc hôn nhân trẻ thơ” của anh họ Phương Do Mỹ, lúc anh họ bốn tuổi, chị dâu vừa mới sinh ra, cha mẹ đôi bên nói chuyện, không biết là ai nói đùa, thế mà thật sự liền quyết định rồi. Trước đó không lâu, anh họ lấy “Người vợ” đã định và họ chính thức thành vợ chồng.

Phương Do Mỹ đã đủ mười sáu tuổi, sắp mười bảy tuổi. Tiêu gia và Phương gia cũng coi như môn đăng hộ đối, hơn nữa Tiêu Phàm” Ăn hiếp” cô quả thực chính là “ông Trời tác hợp”.

Hai nhà hợp tác thành một, chuyện bắt nạt thì khỏi nói.

Cặp đôi đã thành, ai thích bắt nạt ai thì bắt nạt đi, các trường bồi đại khái có thể mắt nhắm mắt mở, không rảnh mà để ý.

Ngẫm lại việc này, thật là thú vị.

Thật nếu như vậy, không biết “Yêu quái” sẽ là loại vẻ mặt nào.

Phương Do Mỹ càng nghĩ càng thú vị, vừa đi vừa cười, hai má đỏ ửng trên khuôn mặt đẹp trắng như tuyết.

- Phương Do Mỹ!

Mới vừa đi ra cổng trường, cái cái suy nghĩ viễn vông của tiểu nha đầu đã bị cắt đứt bởi một tiếng lạnh như băng.

Phương Do Mỹ ngẩng đầu nhìn lên, hai hàng lông mày lập tức nhíu lên, trong lúc đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền biến sắc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Trùng Trị

Chương 193: Trùng Trị

Kia đúng là hai nữ sinh cao trung đã gây gỗ với cô bé.

Ngoại trừ hai “đại tỷ” này, vẫn còn hai cô gái nữa, quần áo lố lằng, đầu nhuộm vàng nhuộm đỏ, một trong số đó còn ngậm một điếu thuốc, vành mắt kẻ kiểu mắt gấu mèo. Tay xỏ vào trong túi quần dài rộng như Hanbok, thân thể căng thẳng giật giật, neho mắt nhìn Phương Do Mỹ, vẻ mặt kia rất giống con sói xấu xa gặp được cừu con.

Cách đó không xa có ba thanh niên tầm 18, 19 tuổi, mặc quần áo kì dị giống nhau, một đứa thì đầu trọc, một đứa thì đeo một cái vòng bạc thật to ở tai, đứa còn lại thì bình thường hơn một chút, nhưng đầu nhuộm một màu vàng rực.

Ba đứa trẻ mới lớn kia đều ngậm thuốc, hi hi ha ha nhìn về phía bên này.

- Đậu móa, con tiểu tiện nhân này bộ dạng đẹp ghê ha, đặc biệt là cặp mắt kia kìa, to thật đấy...

Ngân Nhĩ Hoàn nhìn Phương Do Mỹ, không khỏi ngơ ngác một lúc, sau đó lập tức cọt nhả nói.

- Bống tử, hay mày lên đi? Bảo mấy cô tiểu Cầm tránh đi một lát?

Tên đầu trọc cười hi hi nói.

Ngân Nhĩ Hoàn lắc đầu, nói:

- Quên đi, anh em ta phải có nghĩa khí, tao là bạn trai của tiểu Cầm rồi, làm vậy không được.

Hai tên tiểu lưu manh nghe vậy giơ ngón cái lên với gã.

- Bống tử, tao nói này, tiểu Cầm có phải quá kém rồi không, một con gà con như nha đầu trong phim thế này, bốn cô mà không giải quyết được? Lại còn phải gọi mấy anh ra nữa.

Tên tiểu lưu manh tóc vàng không hiểu nói.

- Ai biết được chứ? Tiểu Cầm nói trong nhà con tiểu tiện nhân này rất lắm tiền, sợ lúc đó cô ta gọi người ra hỗ trợ.

- Stop! Có tiền thì sao? Có tiền thì nổi à? Ở khu này, ai dám gây chuyện với bạn anh em chúng ta thì phế ngay nó!

- Đúng đấy, bố đây không quen mấy thằng nhà giàu cao to đẹp trai cứ ra vẻ tinh tướng, ỷ vào mấy đồng tiền dơ bẩn mà cứ đem đi khoe khoang khắp nơi. Hôm nay con nha đầu này không gọi người tới thì bỏ đi, cô ta dám gọi người tới, bố đây liền cắt luôn chân tay kẻ đó.

Tên đầu trọc hung tợn nói. Khí thế ngất trời rồi phun ra một ngụm khói thuốc.

- Chính là... xem ai dám đến.

Ngân Nhĩ Hoàn và tên tóc vàng lưu manh phụ họa theo, bộ dạng rất đặc chí tự mãn, cả con đường cái ta định đoạt coi như ngư buớc thần tình.

Bên kia mái hiên lại không được ôn hòa như vậy, hai vị “ đại tỷ” và hai nữ thanh niên xã hội đen kia vây quanh Phương Do Mỹ, khoe miệng nhếch lên nụ cười ác nghiệt, chậm rãi tới gần.

Phương Do Mỹ lùi về phía sau, nhưng rất nhanh sau đó đã đụng phải tường vây trường học, không thể lui được nữa.

Sắc mặt cô bé tái nhợt, đôi môi hơi nhếch lên, thần sắc trên gương mặt đều tỏ rõ vẻ không phục. Tuy nhiên trong lòng cô bé sớm hối hận trăm ngàn lần, cô không phải hối hận vì đối nghịch với hai vị đại tỷ này, mà điều cô hối hận chính là cô treo máy của Tiêu Phàm quá nhanh, chưa nói tỉ mỉ địa chỉ trường trung học Khải Minh cho Tiêu Phàm, đợi Tiêu Phàm thăm dò được địa chỉ trường trung học Khải Minh mà chạy tới, chỉ sợ cô sớm đã bị làm thịt mất rồi.

Trong lúc này, Phương Do Mỹ bỗng nhớ tới tên “yêu quái” kia.

Nếu hắn ở đây, mấy “ả côn đồ” này đã là cái đinh gì?

Nhưng cô bé tuyệt không khuất phục!

- Tôi cảnh cáo các người, đừng làm chuyện xằng bậy, bằng không mấy người sẽ phải hối hận đấy. Cục công an sẽ bắt mấy người!

Bốn ả từng bước ép sát vào khiến cô bé phần nộ hét lên.

Chỉ có điều bản thân cô cũng biết câu nói này không có đủ lực uy hiếp. Mấy nữ quái này đoán chừng đều là khách quen của đồn công an. Công an như cục sh*t ấy, không dọa được người.

Lúc này, cứ coi như tấm biển Phương gia được mang đến cũng không làm gì nổi.

Biển chữ vàng của Phương gia chỉ có thể dùng để hù dọa người trong cơ chế cán bộ, mấy ả côn đồ này thì biết nó là cái rắm gì chứ!

Muốn hù dọa mấy ả này, nhất định phải là đại ca đường phố.

- Ha ha, miệng lưỡi vẫn còn cứng nhỉ. Lão nương hôm nay xé nát cái miệng nhỏ của cô, xem cô còn phát ra tiếng lằng lơ được không!

Tiểu Cầm, chính là một trong hai “ đại tỷ ” của đám kia, ước chừng 18,19 tuổi, là học sinh cấp 3, vẻ mặt đầy ý khinh thường, châm chọc nói.

Đại tỷ này không ưa Phương Do Mỹ gương mẫu, xinh đẹp, thành tích học tập tốt, nhà lại có tiền, đi đến đâu cũng được người ta nuông chiều như thiên chi kiều nữ (con gái cưng của trời). Ngày thường nước giếng không phạm nước sông, nhưng hôm nay dám cả gan lớn mật quản việc của mấy đại tỷ, nếu không cho cô mở mang kiến thức về mấy thủ đoạn của đại tỷ, cô còn tưởng nhà trường này là do nhà cô mở ra.

Chuyện của đại tỷ đây cũng dám quản!

- Cô...lưu manh!

Phương Do Mỹ trợn to mắt, tức giận kêu lên, khuôn mặt lúc đầu còn tái nhợt, trong giây lát biến thành đỏ bừng.

Lớn như vậy rồi, Phương Do Mỹ chưa đụng phải mấy kẻ thô tục như vậy, đã vậy lại còn là học sinh nữa chứ.

- Cái gì mà “lẳng lơ hay không lẳng lơ”, lời nói như vậy mà cũng có thể nói ra được.

Tiểu Cầm cười nhạt:

- Ô, cô vẫn là thanh thuần ngọc nữ cơ à? Phái thần tượng à? Tôi lưu manh thì sao? Lão nương chơi đùa với đàn ông, so với số người cô gặp còn nhiều hơn. Thế nào? Hâm mộ hả? Hôm nay lão nương giáo huấn cô một chút, cho cô chơi cùng thanh với chả thuần. Chị em, lên, đem con tiểu lẳng lơ này lột sạch cho chị, xem cô ra còn dám bức ép ta như vậy nữa không!

Tay vung lên sau đó liền xông tới giằng tóc Phương Do Mỹ.

Mặt khác, ba ả côn đồ kia cũng đồng loạt xông lên.

- Dừng tay, mấy tên lưu manh này...A...

Phương Do Mỹ hét ầm lên, trong âm thanh chứa sự ủy khuất lẫn sự tuyệt vọng.

Kì thực, nơi này cách cửa lớn phòng bảo vệ trường học không xa, đáng tiếc hai vị bảo vệ trường học trên danh nghĩa là bảo an, nhưng thật ra đều đã 50~60 tuổi, là thân thích của lãnh đạo trường học, được chiếu cố tới đây để kiếm miếng cơm.

Mắt thấy mấy đám người tiểu Cầm đánh Phương Do Mỹ, có tâm muốn can thiệp vào, nhưng liếc mắt lại thấy ba tên tiểu lưu manh đứng kia, lại co đầu rụt cổ làm rùa.

Dù sao cũng không phải phát sinh ẩu đả trong trường học, bọn họ cũng mặc kệ.

Ngay trong lúc nguy cấp, một xe Mercedes Benz “két” một tiếng, đám hỗn loạn kia mới ngừng lại.

Mấy ả côn đồ thèm để ý, ả Phương Do Mỹ xuống đất, ba chân bốn cẳng lột quần áo của cô, cũng may chất lượng đồng phục Phương Do Mỹ đang mặc không tệ, lại là kiểu dáng Jacket, khá chắc chắn, mấy ả lưu manh kia tạm thời không thể “lột sạch” cô được.

Lúc mới đầu, Phương Do Mỹ còn liều mạng đấm đá phản kháng, nhưng bọn chúng người đông thế mạnh, hơn nữa tuổi cô còn nhỏ, bọn người tiểu Cầm đều đã trưởng thành, thể lực mạnh hơn cô. Tuy nhiên trong lúc đó, Phương Do Mỹ cuộn mình lại, hai tay nắm chặt quần áo, quyết không để mấy ả thực hiện được ý đồ.

Chỉ có điều người cô quá nhỏ yếu, không thể ngăn cản được bao lâu.

Đúng lúc cô bé đang vô cùng ủy khuất thì bỗng nhiên trước mặt sáng ngời, áp lực trên người bỗng biến mất, sau đó chỉ nghe thấy tiếng “ai ôi” liên thanh liền không nhìn được ngẩng đầu nhìn lên, mấy ả lưu manh ngã trái ngã phải nằm đầy đất.

Tiêu Phàm thản nhiên đứng ở trước mặt cô.

- Thế nào lại thành ra như vậy?

Nhìn thấy cô bé tóc tai bù xù, chật vật không chịu nổi, hai hàng lông mày Tiêu Phàm nhăn lại, cúi người muốn nâng Phương Do Mỹ dậy.

- Này, anh là ai? Dựa vào cái gì đánh người?

- Quất hăn mau!

- Phế hăn!

Không đợi Phương Do Mỹ đứng dậy, Ngân Nhĩ Hoàn, tên đầu trọc và tên tóc vàng, ba tên tiểu lưu manh đã hùng hổ lao đến.

Mới rồi đám người Ngân Nhĩ Hoàn còn hút thuốc, hi hi ha ha chờ kịch vui xem cô gái nhỏ bị lột sạch để mở rộng tầm mắt. Không ngờ trong nháy mắt, thế cục liền thay đổi, Tiêu Phàm bay xuống như tướng quân từ trời giáng trần, bọn chúng vẫn chưa kịp hồi phục tinh thần, bốn ả nữ quái đã gục xuống, không đứng dậy nổi. Ba tên tiểu lưu manh lập tức chấn động, giận tím cả mặt mày.

Quả nhiên có tên nhà giàu đẹp trai lái xe sang trọng đến chống đỡ giúp thật.

Không phể tên tiểu tử này đi không được!

Dựa vào nhà có tiền liền giỏi à?

Ở khu này, có tiền không thể quản được, có quyền mới là đạo lý cứng rắn nhất.

Tên lưu manh đầu trọc thậm chí lôi cả dao gấp ra. Cho dù không đâm chết tên tiểu tử này thì cũng phải tặng cho hấn vài nhát dao trên khuôn mặt, cho hấn mặt mày nát bươm, xem về sau còn dám sắt đá nữa hay không!

Tiểu tử người vừa có tiền, vừa có xe sang, nhưng bản mặt đầy hoa, ta không tin còn có con tiểu lăng lơ nào dám dán vào người nữa.

- Khốn kiếp, đến cho lão tử...ai da...

Ngân Nhĩ Hoàn là kẻ đầu tiên bước tới trước mặt Tiêu Phàm, miệng hét lên hùng hùng hổ hổ, miệng phun nước miếng tứ tung, hướng thẳng một quyền vào mặt Tiêu Phàm. Xem ra tên này và tên tiểu lưu manh đầu trọc cùng một ý nghĩ, không ưa mấy công tử bột lắm tiền, dù thế nào cũng muốn biến chàng công tử này bột thành mặt hoa.

Sau đó chính là một tiếng hét thảm thiết.

Thân thể đơn bạc của Ngân Nhĩ Hoàn bay thẳng lên, văng thật mạnh vào tường vôi, ngã xuống đất, mồm rú lên như heo bị chọc tiết, giãy giụa không thể đứng dậy, hai cánh tay mềm nhũn, cũng không còn sức lực, không biết co phải bị gãy rồi hay không nữa.

Người xông lên thứ hai là tên đầu trọc, hàn quang của con dao găm trong tay sáng loáng, hung tợn đâm qua.

Kết cục của tên này so với Ngân Nhĩ Hoàn còn thảm hơn.

Ngân Nhĩ Hoàn chỉ có hai tay bị trật khớp, còn tên đầu trọc thì trực tiếp gãy xương.

Mắt thấy dao găm đâm tới, hai chân Tiêu Phàm vẫn y nguyên tại chỗ, không dịch chuyển, tay duỗi ra bắt lấy cổ tay tên đầu trọc, sau đó âm thanh vỡ vụn của xương gãy liên tiếp vang lên, tên đầu trọc kêu to ngã xuống đất, nước mắt nước mũi đồng loạt tuôn ra, cả cánh tay biến thành hình dạng vụn vẹo kì quái, không biết bị gãy thành mấy đoạn.

Người này tướng mạo hung ác, vừa thấy đã biết là vô cùng ác rồi, hơn nữa còn bất chấp hết thảy, rút dao đâm người. Đúng là loại ác nhân, Tiêu Phàm xuống tay tuyệt không dung tình.

Hiện tại phế đi gã, ngày sau đỡ làm việc ác thương tổn người vô tội, cũng chính là đã đưa bản thân tới đường chết.

Giáo lí Vô Cực Môn nói rõ ràng: trừ ác chính là làm việc thiện.

Đôi chân tên tiểu lưu manh tóc vàng như bị dính cao su, đứng mãi ở một chỗ, vô cùng hoảng sợ nhìn Tiêu Phàm, tuyệt không dám bước lên nửa bước.

Gã vẫn còn chưa hiểu Ngân Nhĩ Hoàn và tên đầu trọc mới lên đã nằm ra kia là chuyện gì.

Tên, tên... công tử bột này là người hay quý vậy?

Trong tay Tiêu Phàm cầm dao găm của tên đầu trọc, lạnh lùng nhìn tên tiểu lưu manh tóc vàng, bỗng nhiên vươn hai ngón tay bàn tay phải ra, kẹp mũi dao vào giữa, nhẹ nhàng dùng sức, “ crack” một tiếng, dao găm sắc bén lập tức gãy thành hai mảnh.

Con dao bất ngờ bị bẻ gãy!

Tên tiểu lưu manh tóc vàng chỉ cảm lạnh người thấy đuôi xương cụt hất lên, sắc mặt biến thành trắng bệch, thân hình run rẩy, hai chân như nhũn ra, không kìm nổi quỳ xuống, hạ thân bỗng khô nóng một trận, không thể khống chế nổi một cỗ mùi khai bay ra.

Không ngờ y sợ tới mức tè ra quần.

(*)Hệ thống giáo dục Trung Quốc: cấp sơ trung (tương đương cấp 2, phổ thông cơ sở) có ba lớp : sơ nhất, sơ nhị, sơ tam (tương đương lớp Bảy, Tám, Chín của VN). Tốt nghiệp sơ trung sẽ học tới bậc cao trung (trung học, phổ thông trung học, cấp 3 của VN), cũng có ba năm : cao nhất, cao nhị, cao tam. Tốt nghiệp cao trung có thể thi đại học.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Quá Mất Mặt!

Chương 194: Quá Mất Mặt!

Kì thực trong lòng Tiêu Phàm cũng đang rất xiêu vẹo, buồn bực.

Cho tới giờ hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ lấy đối tượng đầu đường xó chợ làm đối thủ, thậm chí là cả mấy bà con gái côn đồ chanh chua kia.

Thực tại lúc này, thực tại lúc này thật quá khô hài rồi.

Nếu bằng hữu trên giang hồ của hần mà biết được, người khác thì không nói, nhưng Uyển Thiên Thiên tuyệt đối sẽ cười đến rụng răng. Đường đường là chưởng giáo chân nhân phái Vô Cực Môn, tự mình đích thân ra tay đối phó mấy tên tiểu lưu manh đầu đường xó chợ, nói ra sẽ bị người ta cười chết mất.

Nhưng gặp phải loại tình hình này, không ra tay không được.

Khoanh tay đứng nhìn thì sau biết ăn nói với cô Nhiêu như thế nào?

Tiêu Phàm tiện tay bẻ gãy dao găm thành hai đoạn, giống như tên rời cung, “pắc pắc” hai tiếng liền găm vào thân cây xanh ven đường, một nửa con dao cắm vào thân cây không nhìn thấy bóng dáng đâu, nửa còn lại chỉ còn chừa lại cái chuôi dao, còn lưỡi dao hoàn toàn ngập trong thân cây.

Người bình thường muốn đạt được hiệu quả như vậy thì dù thế nào cũng phải dùng tới búa mà đập.

Mấy ả côn đồ vừa mới đứng dậy, lúc đầu định la khóc om sòm, nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lời đã đến khóe miệng đành cứng ngắt nuốt trở về, há to mồm, nửa ngày không khép lại được.

Mấy ả vô tri vô thức, nhưng nhìn thấy cảnh này vẫn có thể hiểu được.

Có lẽ cái gọi là “Đàn Chỉ Thần Công”, mấy ả chưa nghe nói qua, nhưng loại lực kinh khủng như vậy cũng đủ để mấy ả sợ tới mức hồn bay phách lạc. Tuy nói hảo nam không cùng nữ đấu, nhưng quyền chủ động lúc này nằm trong tay người khác. Nhỡ đâu người ta là hảo nam vẫn cùng nữ đấu thì sao?

Ai mà có thể nuốt trôi được chứ!

Tiêu Phàm không để ý mấy tên côn đồ kia nữa, xoay người kéo Phương Do Mỹ đứng dậy.

Phương Do Mỹ kì thực cũng sợ tới ngậy người, trợn mắt há mồm. Thời điểm Tiêu Phàm kéo cô đứng dậy, cô thậm chí còn như phản xạ có điều kiện rụt lại một chút.

Thật sự cô cũng bị Tiêu Phàm dọa sợ.

Rốt cuộc người này còn cất dấu bao nhiêu bản lĩnh mà không thể hiện ra đây?

Cô bé lúc này rất chật vật, tóc dài đen nhánh lộn xộn, dính đầy lá cây và bụi đất, khoe miệng toác ra một miếng, trên trán ứ đọng một mảng máu, đồng phục trên người cũng xộc xệch, khóa kéo bị rớt ra, áo lót bị nhấc ra một chút, lộ cả một mảng da bụng tuyết trắng.

Tiêu Phàm lập tức vươn tay kéo áo lót xuống cho cô, sau đó lại kéo khóa đồng phục lên.

Động tác vô cùng tự nhiên, không có chút không thoải mái nào.

Phương Do Mỹ trong mắt hấn chính là tiểu cô nương không hiểu thế sự, mẹ hấn cũng là một khuê nữ, có mười phần trẻ con của con nít.

Khuôn mặt xinh đẹp của Phương Do Mỹ nháy mắt đỏ bừng, cắn cắn môi, nghiêng đầu sang một bên.

Từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện, cô liền không để một nam nhân trẻ tuổi tiếp xúc thân mật với cô.

Tuy nhiên giờ phút này cô bé vẫn đang then thùng, nhưng tiếp theo đó lại ảo não không thôi.

Vốn là muốn gọi Tiêu Phàm tới “ mắng một trận” nhưng lại không nghĩ lại để cho hắn nhìn thấy mình chật vật như vậy, quả thực đem mặt vút lên nhà bà ngoại mất rồi.

Lòng tự tôn mạnh mẽ trong lòng cô bé nhận lấy một cục bầm tím nghiêm trọng.

- Mấy tên lưu manh này!

Phương Do Mỹ hận đến giậm chân, vừa thẹn vừa giận.

Hôm nay phát sinh việc này, thật sự làm cô có chút không biết phải làm thế nào.

- Anh phải báo án bọn họ đã!

Tiêu Phàm rút điện thoại ra chuẩn bị gọi điện thoại.

Cô bé bỗng nhiên cảnh giác nhìn hắn:

- Anh gọi cảnh sát làm gì? Đừng báo cảnh sát...

Cô không muốn náo lớn sự việc lên.

Trong suy nghĩ của Phương Do Mỹ, “náo động sự tình” không phải là kinh động tới công an, mà là kinh động tới cha mẹ cô. Nếu để bạn học biết cô là con cháu cán bộ cao cấp, chỉ sợ cô sẽ hoàn toàn bị cô lập.

Cũng không phải là bạn học hờm hĩnh gì cả, mà bởi cái gọi là “ ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”. Bạn học xuất thân bình thường sẽ cảm thấy cùng cô giao thiệp có một chiến hào ngăn cản,tự nhiên sẽ không chủ động đi bắt chuyện với cô nữa. Để Phương Do Mỹ chủ động đi “lấy lòng” bạn bè thì thật mất mặt.

- Anh biết rồi!

Tiêu Phàm gật gật đầu với Phương Do Mỹ, coi như là hứa với cô. Sau đó lập tức bấm điện thoại cho Tiểu Quế Tử. Chuyện như vậy giao cho Tiểu Quế Tử xử lý vậy. Tiểu Quế Tử tuyệt đối có biện pháp để đám côn đồ này từ sau hể nhìn thấy bóng lưng của Phương Do Mỹ đều sợ hãi, càng miễn tới việc muốn gây sự với cô.

Tiêu Phàm không hi vọng sẽ phát sinh chuyện này thêm lần nào nữa.

Mặc dù Phương Do Mỹ ở trường bị khi dễ cùng hăn không có bất cứ quan hệ nào, nhưng nếu đã bị “cuốn vào” thì nhất định sẽ giải quyết thỏa đáng. Ấn tượng của Nhiêu Vũ Đình đối với hăn hoàn toàn bất đồng, đây đúng là thời cơ tốt để giao hảo với nhà họ Phương. Nếu Nhiêu Vũ Đình biết hăn gặp được con gái mà chẳng quan tâm, việc không liên quan tới mình liền bỏ qua, chỉ sợ mới thay đổi được ấn tượng về hăn sau lại bật ngựa trở về, từ nay không để ý tới hăn nữa.

Nghe Tiêu Phàm nói chuyện qua điện thoại dường như không phải đang báo cảnh sát, Phương Do Mỹ âm thầm thở phào một cái.

Mấy tên tiểu lưu manh cũng âm thầm thở phào một cái.

Đừng nhìn chúng mồm miệng hung ác, thậm chí không nói một lời liền rút dao đâm người, đó cũng chỉ là bông bột nhất thời mà thôi. Hiện giờ bị Tiêu Phàm tóm được, nếu phải vào đồn cảnh sát thì phiền toái sẽ rất lớn.

Người lái xe Mercedes Benz này là một người đại giàu nhà.

Cục công an nhất định sẽ giúp đỡ kẻ có tiền, chẳng lẽ sẽ giúp mấy tên côn đồ bọn họ hay sao?

Huống hồ việc ngày hôm nay chính là bọn họ gây chuyện trước, con dao kia cũng là do bọn họ rút ra. Đến cục cảnh sát rồi, thì còn tốt cái gì nữa.

- Đi thôi, đi tới trường học tìm hiệu trưởng.

Tiêu Phàm nói chuyện điện thoại xong rồi quay sang nói với Phương Do Mỹ.

- Tìm hiệu trưởng ấy ạ...

Cô bé chần chừ dường như không tình nguyện. Nói gì thì nói cô vẫn là một con nhóc cấp ba, có ai lại muốn đứng trước mặt hiệu trưởng không vậy?

- Việc này nhất định phải tìm hiệu trưởng phản ánh tình huống. Trong trường có học sinh ác bá như vậy, hiệu trưởng cũng phải chịu trách nhiệm. Câu kết với mấy thanh niên lêu lổng ức hiếp bạn học. Xu hướng không lành mạnh này phải giải quyết một cách triệt để, không thể để như vậy được.

Hơn nữa, tên đầu trọc kia cánh tay bị phế, cũng phải có người tới xử lí, cứ như vậy rồi đi theo lí hần là không hợp.

- Vậy được rồi...

Cô bé xem chừng lần này không thể tránh khỏi đành gật gật đầu, bĩu môi.

- Đi thôi.

Tiêu Phàm kéo bàn tay nhỏ bé của Phương Do Mỹ đi vào trường học.

Phương Do Mỹ lặng lẽ bĩu môi.

Cô đã nhìn ra Tiêu Phàm căn bản xem cô là trẻ con, kéo tay cô cũng là động tác bản năng, không có nửa điểm liên quan tới “tình yêu nam nữ”.

Trong lòng cô bé liền khó chịu.

Cô không phải đang cùng Tiêu Phàm “yêu đương”, ý niệm cơ bản này không nên nảy ra trong đầu. Nhưng độ tuổi 16 là thời kì mẫn cảm nhất của

một cô gái, trong đầu toàn mấy thứ lung tung lộn xộn. Nếu Tiêu Phàm muốn chủ động tiếp cận cô cùng cô nói chuyện “yêu đương”, cô nhất định sẽ không khách khí một ngụm phun ra. Nhưng Tiêu Phàm lại bày ra thái độ như đối với trẻ con kia lại không đúng.

Điều đó chứng minh cái gì?

Chính là chứng minh bản thân cô không có sức hấp dẫn nha, hấp dẫn không nổi đàn ông!

Cái này thật đả thương lòng tự tôn mà!

Tuy trong đầu nghĩ lung ta lung tung, nhưng bàn tay mềm nhỏ bé của mình bị nắm lấy lại không có dũng khí rút ra, trong đầu cảm giác khác thường cứ loạn cả lên.

Hiện tại Tiêu Phàm không có tâm tư đi đoán tâm tình cô bé, trước tiên đem việc này thu xếp xong đã.

Ai ngờ mới đến cổng trường liền gặp phiền toái.

Mấy gã bảo an vừa mới khoanh tay đứng nhìn bây giờ lại dũng cảm đứng lên, song song đứng phía trước ngăn cản Phương Do Mỹ và Tiêu Phàm, sa sầm mặt hỏi:

- Cô cậu muốn làm gì?

Người này hẳn là “hung thủ” vừa chinh đồn mấy tên lưu manh kia, tên đầu chọc vẫn co rúc ở đấy, không cử động, miệng sùi bọt mép. Ngân Nhĩ Hoàn cũng vẫn nằm đó, không dậy nổi.

Còn tên tóc vàng thì tới giờ vẫn quỳ, không dám đứng dậy.

Ác nhân như vậy không thể tùy tiện cho vào trường học được.

Ấu đả ngoài trường học cùng trường học không liên quan, bọn họ không xen vào thì không có trách nhiệm. Nhưng nếu vào trường học đánh hiệu trưởng thì thực không dễ chơi rồi. Làm không tốt, bát cơm của bọn họ đều bị đánh rơi.

Hai hàng lông mày Tiêu Phàm nhăn lại tỏ vẻ không vui.

Tiêu Phàm vốn không thích ở trước đám đông làm ra vẻ dẫn đầu, nhưng hai ông bảo vệ này đúng là ngoại lệ. Rõ ràng thấy học sinh của trường bị bạo hành, mà cũng không dám tiến lên ngăn cản; dù gì cũng chỉ có thể mà thôi, đều là mấy tên sợ chết, Tiêu Phàm cũng không trách bọn họ. Nhưng ngay cả gọi điện báo công an cũng không gọi, vậy là không được.

Làm người sao có thể lạnh lùng như vậy được?

Nếu hôm nay không phải hăn đuổi tới kịp lúc, nếu thật sự để mấy nữ quái kia thực hiện được thì quả là đại họa. Phương lão gia mà tức giận, cả trường học, hiệu trưởng, giáo viên, ngay cả hai gã bảo an này nữa, cả đồng người sẽ gặp phải xui xẻo.

- Tránh ra!

Tiêu Phàm không muốn cùng loại người này tranh luận vô nghĩa, lạnh lùng quát lớn một tiếng.

Tiêu nhất thiếu cũng không phải là người tốt mọi lúc.

Hai gã bảo an bị ánh mắt lạnh lùng của hăn đâm tới, lập tức đều bị rùng mình, ngơ ngác nhìn nhau do dự không biết nên tránh ra hay không. Tiêu Phàm không có thời gian cho bọn họ tự hỏi, liền giơ tay đẩy ra, một gã bảo vệ chắn trước mặt lão đảo lùi về sau ba bốn bước.

Tiêu Phàm kéo tay Phương Do Mỹ, bước vào vườn trường.

Hai gã bảo an lại liếc nhau, vẻ mặt sợ hãi, không ai dám ngăn cản hẳn lại. Một gã trong đó phản ứng khá mau, sau khi trố mắt một hồi liền chạy về phòng bảo vệ gọi điện thoại.

Việc này phải lập tức báo cáo hiệu trưởng.

Một mãnh nhân muốn tìm ngài gây chuyện, hiệu trưởng đại nhân, mau chuẩn bị tâm lí cho tốt a.

Hiện tại không báo cáo, nếu sau hiệu trưởng truy cứu, ai có thể ngăn cản được?

Trường trung học Khải Minh mới xây dựng toà văn phòng cách phòng bảo vệ không xa, vào cửa rẽ trái, chưa đến một 100m, liền hiện ra một tòa trụ sở tám tầng. May là lúc này học sinh đều đang học, nếu lúc tan học mà gặp Phương Do Mỹ chặt vật như vậy, không biết sẽ làm cho bao người vây tới xem nữa.

Chỉ sợ cô bé sẽ xấu hổ và phần nộ khó nhịn nổi.

Dù là như thế, dọc theo đường đi vẫn đứng phải ba bốn giáo sư và nhân viên công tác trường học, mỗi người đi qua đều ghé mắt nhìn. Giữa ban ngày ban mặt, ngay tại trong sân trường, một nam thanh niên vẻ mặt âm trầm cùng học sinh nữ của trường tay cầm tay, loại tình hình này cũng không thấy nhiều.

Nhìn kĩ cô nữ sinh nhỏ kia, tóc tai bù xù, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện vài khối xanh tím, càng hiện thêm vẻ quý dị.

Không biết đã xảy ra tai nạn gì.

Phương Do Mỹ vừa then vừa giận, cắn chặt môi, cúi đầu, mặc Tiêu Phàm lôi kéo đi lên phía trước, tuyệt không ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn.

Mất mặt!

Thật quá mất mặt!

Trong lòng cô bé rất buồn bực, quả thực không có cách nào để hình dung, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ngang Ngược

Chương 195: Ngang Ngược

Trụ sở làm việc của trường trung học Khải Minh mang phong cách rất tây, lắp đặt thang máy!

Phòng làm việc của hiệu trưởng ở tầng sáu, căn phòng phía trong nhất bên trái.

Tiêu Phàm và Phương Do Mỹ đến trước cửa phòng hiệu trưởng, cô bé lại trở nên do dự, ngẩng đầu lên, đáng thương nói:

- Tiêu ...Tiêu đại ca, anh vào một mình đi, tôi ở, tôi ở bên ngoài chờ...

Cuối cùng chịu gọi Tiêu đại ca rồi, xem ra trong lòng tiểu cô nương thật sự chột dạ rồi. Phương Do Mỹ không phải là chưa gặp qua hiệu trưởng, cũng đã từng gặp qua lãnh đạo Ủy ban Giáo dục cấp cao hơn nữa. Tuy nhiên trước đây lúc nào, học sinh Phương Do Mỹ cũng đều là học sinh khá giỏi, được khen ngợi và tán dương. Không giống như hôm nay, nhếch nhác, đầy vết bầm tím đi gặp hiệu trưởng?

Mất thể diện quá!

Tiêu Phàm cười nói:

- Tiểu Mỹ, hôm nay em là khổ chủ. Em không vào, cáo trạng của chúng ta làm thế nào à?

- Ai nói phải cáo trạng? Tôi không cần cáo trạng...

Phương Do Mỹ thầm nói, vẻ mặt khó chịu.

Hôm nay bị thiệt thòi lớn như vậy, quá mất mặt như vậy, nói trong lòng cô bé không hận, tuyệt đối là giả dối. Lúc bị mấy con bé lưu manh ép vào chân tường lột quần áo, trong lòng Phương Do Mỹ kia căm hận lắm, âm thầm thề, "lão nương" nhất định xử đẹp các người!

Khi Tiêu Phàm vừa xuất hiện, trong phút chốc xử lí gọn gẽ mấy đứa lưu manh kia, suy nghĩ của cô bé lập tức hồi lại.

Lúc này, sợ mất thể diện, sợ bố mẹ biết cô ở trường đánh lộn.

Sắc mặt của Tiêu Phàm trở nên nghiêm túc, nói:

- Tiểu Mỹ, chúng ta không phải là cáo trạng, tình huống hôm nay, nhất định phải nói rõ với nhà trường. Sau này tuyệt đối không cho phép lại xảy ra những chuyện tương tự. Bất kể chuyện này xảy ra với em hay là xảy ra với học sinh khác, nhà trường đều có trách nhiệm. Họ nhất định phải coi trọng.

- Họ coi trọng là chuyện của họ, liên quan gì đến tôi?

Cô bé tiếp tục nói thầm, nhất định không chịu vào.

Tiêu Phàm đành phải kiềm chế, hơi cúi đầu, nhìn ánh mắt của Phương Do Mỹ, nghiêm túc nói:

- Tiểu Mỹ, chuyện hôm nay, em trốn tránh không nổi đâu. Em như vậy về đến nhà, cũng không thể gạt được chú Phương và cô Nhiêu. Nếu thật sự chờ

họ tìm đến nhà trường, việc này em nghĩ không làm ầm lên cũng không xong, đến lúc đó em càng thêm phiền phức.

Nước mắt lập tức liên đảo quanh trong mắt cô bé.

Điều cô lo lắng nhất chính là cái này.

Cái tên đáng ghét này nói đến chuyện mà mình không muốn nhắc tới.

Đáng ghét!

Tiêu Phàm cười cười, giơ tay nhặt mảnh lá cây dính vào trên tóc cho cô, xoa nhẹ đầu nhỏ của cô, hạ giọng nói:

- Yên tâm, em nghe theo tôi sắp xếp, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này, đảm bảo cô Nhiêu không mắng em, được không?

- Thật ư?

Phương Do Mỹ lập tức ngẩng đầu lên, vừa mừng vừa sợ.

- Đương nhiên.

Tiêu Phàm khẽ cười, đánh nhẹ vào sống mũi nhỏ thẳng của cô, trong mắt lộ ra vẻ mặt vô cùng yêu thương. Tiêu Phàm không có em, liền chỉ có một em trai, vẻ mặt khổ sở đáng thương của cô bé, lập tức làm hẫng cảm động.

- Các cô cậu là học sinh lớp nào? Làm gì ở đây?

Một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi bước lại, nhìn thấy cảnh này, liền sầm mặt lại, trầm giọng hỏi. Đôi mắt đảo qua đảo lại sau lớp kính thật dày, đầy vẻ cảnh giác.

Phương Do Mỹ mặc đồng phục, vẻ mặt trẻ con, rõ ràng là học sinh của trường trung học Khải Minh, người nam thanh niên này thể hiện sự thân

thiết với nữ học sinh của trường ở trước cửa phòng hiệu trưởng, tình hình này không ổn lắm.

Tiêu Phàm liếc nhìn ông ta một cái, gật gật đầu, xem như trả lời, lập tức kéo tay Phương Do Mỹ, vào phòng hiệu trưởng.

Phòng làm việc của hiệu trưởng vô cùng rộng rãi, xấp xỉ khoảng ba mươi bốn mươi mét vuông, phía sau bàn làm việc còn có một cánh cửa, đoán chừng là phòng vệ sinh hoặc là phòng nghỉ. Còn là một văn phòng làm việc kiểu phòng xép.

Hiệu trưởng khoảng chừng bốn mươi ba bốn mươi bốn tuổi, mặc âu phục, ngồi ngay ngắn sau bàn làm việc, vẻ mặt nghiêm túc.

- Các cô cậu tìm ai?

- Xin hỏi ngài là hiệu trưởng phải không?

Tiêu Phàm đứng cách ba mét trước bàn làm việc, thản nhiên hỏi.

- Đúng, tôi chính là hiệu trưởng, cậu là người ở cơ quan nào? Có chuyện gì?

Sắc mặt hiệu trưởng càng thêm nghiêm túc. Thật ra sau khi ông ta nhận được điện thoại của bảo vệ, đã có thể đoán được thân phận của Tiêu Phàm và Phương Do Mỹ, không nhìn trên trán Phương Do Mỹ đầy vết tím bầm, khóe miệng cũng bị rách? Như thế này rõ ràng là đến cáo trạng rồi!

Tuy nhiên hiệu trưởng dù sao cũng kinh nghiệm phong phú, rất hiểu rõ cách xử lý những chuyện như thế này trước hết phải ổn định vị thế. Nếu đối phương tìm đến cửa, mình lập tức thành loại người vô dụng rồi, việc này sẽ không có cách xử lý, chỉ có thể chờ đối phương đưa ra điều kiện, phía nhà trường sẽ tương đối bị động. Cách xử lý đúng đắn những chuyện này, chỉ có thể tạo vẻ tự cao tự đại trước, dẫn đo một hồi, chờ khi thế đối phương yếu

đi, tiếp đến nên xử lý như thế nào, quyền chủ động liền nằm ở trong tay mình rồi.

Bất kể như thế nào, cô bé này cũng là học sinh trường mình, có việc cần cầu cứu người khác.

Tiêu Phàm tuy nhìn trẻ tuổi, nhưng phong thái kia, cách ăn mặc kia, vừa nhìn liền có thể nhìn ra được, không thể nào là học sinh cấp 3 rồi.

- Hiệu trưởng, có một chuyện, nhất định phải nói rõ với ngài một chút...

Tiêu Phàm chưa dứt lời, người đàn ông trung niên đeo cặp kính lúc nãy gặp ở hành lang, đã vội vã vào phòng hiệu trưởng, không thèm nhìn Tiêu Phàm và Phương Do Mỹ một cái, lập tức nói với hiệu trưởng:

- Hiệu trưởng, có một việc cần báo cáo với ngài một chút. Vừa rồi tôi nhận được điện thoại của bảo vệ, nói hai nữ học sinh lớp 12 của trường chúng ta, còn có mấy người bạn, bị người đánh ở cổng trường, trong đó một người bị thương rất nghiêm trọng. Nghe nói, hung thủ đánh người, cũng là người do học sinh trường mình gọi tới, còn lái xe Mercedes Benz giống như là công tử nhà giàu!

Trên mặt hiệu trưởng lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, ngạc nhiên nói:

- Có việc như thế này ư?

Khóe miệng Tiêu Phàm liền hiện lên nụ cười mỉa mai.

Phương Do Mỹ đã kêu lên:

- Này, ông đừng đổi trắng thay đen. Rõ ràng là bọn họ kêu người trong xã hội tới ức hiếp tôi chứ?

Làm gì có chuyện này?

Đây không phải chơi xấu sao?

Người đàn ông trung niên đeo kính lập tức quay đầu lại, nham hiểm nhìn chăm chú vào Phương Do Mỹ và Tiêu Phàm, hết sức nghiêm túc nói:

- Cô là học sinh lớp nào? Tên là gì? Vừa rồi ở cổng trường gọi người trong xã hội đến đánh nhau, có phải là cô hay không?

- Ai nói tôi gọi người trong xã hội đến đánh nhau? Rõ ràng là bọn họ gọi người đến ức hiếp tôi chứ? Ông nói có lý một chút đi?

Phương Do Mỹ cũng không phải dễ dàng có thể bị người hù dọa như vậy, trừng to mắt, nổi giận đùng đùng phản bác.

- Tôi hỏi cô là học sinh lớp nào, tên là gì!

Mặt người đàn ông trung niên đeo kính sầm lại, rất không vui quát, cũng là khí thế nghiêm chỉnh.

Tiêu Phàm thản nhiên hỏi:

- Đồng chí này, ông là ai? Dựa vào cái gì mà hằm hằm giận dữ ở đây?

- Tôi? Tôi họ Tôn, là chủ nhiệm giáo vụ của nhà trường!

Tiêu Phàm liền cười, nói:

- Hóa ra là chủ nhiệm Tôn. Chủ nhiệm Tôn, một nữ học sinh lúc nãy ức hiếp em gái tôi trước cổng trường, nhìn rất giống ông, là cháu nội hay là cháu ngoại của ông?

Tiêu Phàm nhắc tới như vậy, Phương Do Mỹ lập tức định thần lại, lập tức kêu lên:

- Đúng đúng, anh không nói tôi còn không nhớ ra, Tiểu Cầm kia, chính là họ Tôn, kiều ngạo nhất chính là cô ta, lột quần áo của tôi cũng là cô ta!

Sắc mặt chủ nhiệm Tôn phát lạnh, cả giận nói:

- Anh là người cơ quan nào? Việc của trường chúng tôi, anh dựa vào cái gì mà can dự vào? Vừa rồi tôi thấy các cô cậu động chân động tay bên ngoài phòng hiệu trưởng, hai người có quan hệ gì? Tuổi còn nhỏ, lại không lo học, học người ta yêu đương gì?

Hai câu cuối cùng này, lại là nói cho Phương Do Mỹ nghe.

Vị chủ nhiệm Tôn này, quả nhiên không hổ là nhân vật người nhà nước, rất có bản lĩnh nói sai sự thật. Vừa đến, bất chấp tất cả, kẻ xấu liền tố cáo trước, Trư Bát Giới trả đũa. Người như vậy, trời sinh chính là kiểu lẩn lộn ngoài xã hội, chỉ làm một chủ nhiệm giáo vụ nho nhỏ ở một trường trung học nho nhỏ, thật là nhân tài không được trọng dụng rồi.

Cho ông ta chức Cục trưởng Cục tiếp dân của một chính quyền thành phố, tuyệt đối có thể đảm nhiệm được, lừa dối những người dân này, đó là tiêu chuẩn nhất định, tay nghề thành thạo!

- Ông, ông đổ oan cho người khác, ai nói tôi yêu đương hả?

Phương Do Mỹ tức giận đến liên tục dậm chân, nước mắt trong đôi mắt to cứ đảo đi đảo lại.

Lớn như vậy, cô bé còn chưa bao giờ bị oan ức giống như hôm nay.

- Còn nguy hiểm? Vừa rồi tôi tận mắt thấy hết rồi!

Chủ nhiệm Tôn nói như đinh đóng cột.

Tiêu Phàm giơ tay lên, nhẹ nhàng ngăn, nói:

- Chủ nhiệm Tôn, tôi mặc kệ giữa ông và nữ học sinh kia có quan hệ gì. Nhưng tôi phải nhắc nhở ông, chuyện hôm nay, ông muốn một tay che trời, đổi trắng thay đen, đánh lừa dư luận, thì không được rồi. Việc này, không phải một chủ nhiệm giáo vụ nho nhỏ có thể làm được. Hiệu trưởng, xét thấy chủ nhiệm Tôn và người đương sự của chuyện này có quan hệ thân thuộc, ông ta không thích hợp tham gia vào xử lý việc này, mong ông cho ông ta lánh đi.

- O, khẩu khí thật lớn. Người là Chủ tịch quận hay là Cục trưởng cục Giáo dục?

Chủ nhiệm Tôn cười lạnh ha hả, trong mắt đầy vẻ khinh thường:

- Người thanh niên, đừng tưởng rằng trong nhà có tỷ tiền là có thể đứng ở đây dạng chó hình người giả bộ cánh hoa tời. Ta cho người biết, có tiền cũng không có ích. Đây là trung học Khải Minh, việc xảy ra ở trường học của chúng tôi, để chúng tôi xử lý, khi nào đến lượt người ngoài như người đến khoa tay múa chân rồi hả?

- Hơn nữa, người đánh trọng thương người, bây giờ còn nằm ở ngoài cổng trường. Người lại là kẻ xấu tổ cáo trước rồi? Nói cho người biết, việc này không đơn giản như vậy, tôi đã báo cảnh sát, đồng chí của đồn công an lập tức sẽ chạy tới. Có lời gì, người đi nói với cảnh sát. Hôm nay chúng tôi trước tiên xử lý chuyện học sinh đánh nhau.

- Học sinh này, tên là gì? Lớp nào?

Chủ nhiệm Tôn khí thế hung hăng, văng nước miếng.

Tiêu Phàm đều mặc kệ ông ta.

Phương Do Mỹ cũng ngược đầu lên, không rảnh mà để ý.

Nếu như biết chủ nhiệm Tôn này và nữ học sinh lưu manh kia có quan hệ thân thuộc nào đó, Phương Do Mỹ cũng không muốn nhiều lời với ông ta. Cô bé chỉ là không muốn làm lớn chuyện, không muốn người trong nhà nhúng tay vào. Nếu nói một chủ nhiệm giáo vụ nho nhỏ, Phương tiểu thư nhìn ông ta bằng con mắt nào đây?

- Ai dà, các người thái độ gì vậy? Cho rằng các người không mở miệng, thì tôi tra không ra sao? Buồn cười!

Chủ nhiệm Tôn giận tím mặt, quát.

Tiêu Phàm không để ý tới ông ta thì thôi, hiện tại ngay cả học sinh của trường cũng dám coi thường quyền uy của ông ta, cái gì có thể nhẫn nhịn được chứ cái này thì không thể!

Hiệu trưởng nhíu mày, nói:

- Lão Tôn.

Chủ nhiệm Tôn "hừ" một tiếng.

Hiệu trưởng lập tức nhìn sang Tiêu Phàm, nói:

- Đồng chí này, nếu như các người đã muốn xử lý vụ việc, vậy phải có thái độ xử lý vụ việc. Chủ nhiệm Tôn là chủ nhiệm giáo vụ của trường chúng tôi, việc này do ông ấy quản lí. Thái độ này của các người, làm thế nào xử lý vụ việc? Đúng không?

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Hiệu trưởng, nếu nói như vậy, thế thì không phiền mấy người xử lý rồi. Tôi đi tìm người khác xử lý.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Gây Sự

Chương 196: Gây Sự

- Đứng lại!

Tiêu Phàm còn chưa bước đi, chủ nhiệm Tôn đã hét lên.

Tiêu Phàm nhăn nhó lông mày, thản nhiên hỏi:

- Chủ nhiệm Tôn, còn có chuyện gì sao?

- Bây giờ người không thể đi.

Chủ nhiệm Tôn lạnh lùng nói, lập tức nhìn sang hiệu trưởng.

- Hiệu trưởng, tôi đã báo án rồi, đồng chí của đồn công an sẽ lập tức đến. Bây giờ để cho họ đi rồi, đến lúc đó chúng ta giải thích thế nào? Còn có một người bị thương nặng đang nằm bên ngoài, nghe nói là gãy xương, nát cả cánh tay. Họ đi rồi, người nhà sẽ tìm tới trường học của chúng ta gây sự.

Mặt hiệu trưởng biến sắc, nhìn thấy trong mắt chủ nhiệm Tôn thoáng hiện ra sự tức giận.

Lão Tôn này, cũng quá ngang ngược rồi.

Ông ta ý vào có một người nhà làm ở phòng Giáo dục quận, ngày thường điều võ dương oai ở trường, ngay cả bản thân hiệu trưởng này ông ta cũng chẳng xem ra gì. Chuyện này, xảy ra ở ngoài trường. Bọn họ muốn báo cảnh sát, thì họ đi báo, anh báo cảnh sát làm gì? Đây không phải là rảnh quá kiếm chuyện làm ư?

Trung học Khải Minh, rốt cuộc tôi là hiệu trưởng hay anh là hiệu trưởng?

Thật không có quy củ!

Nhưng chủ nhiệm Tôn đã báo án, những lời này hiệu trưởng phải nghe, cũng không phải là không có lý. Dù sao cũng liên quan đến việc học sinh của trường trung học Khải Minh đánh nhau. Nếu người nhà họ tìm tới trường học để đòi tiền thuốc men, cũng phiền phức.

Mấy người lưu manh này trong xã hội, sẽ không có lấy một người dễ chọc đâu. Hiệu trưởng cho dù không sợ, nhưng cố hết sức để không gây phiền phức đương nhiên là tốt hơn.

Hơn nữa nữ học sinh họ Tôn kia, hiệu trưởng cũng biết đến, là "nữ ma đầu" trong trường, cháu gái của lão Tôn. Nếu không phải là e ngại thể diện của lão Tôn, hiệu trưởng đã sớm trực tiếp khai trừ nữ lưu manh như gây chọc phân kia rồi.

Đó đâu phải là học sinh gì, còn lưu manh hơn nữ a Phi trong xã hội!

Việc hôm nay, lão Tôn làm nghiêm trọng như vậy, vội vã đứng ra, còn không phải là vì có liên quan đến cháu gái ông ta?

- Đồng chí này, cho hỏi quý danh là gì?

Hiệu trưởng trừng mắt nhìn chủ nhiệm Tôn, giọng điệu xuống một tý, hỏi Tiêu Phàm.

Ánh mắt hiệu trưởng dù sao cũng khác với lão Tôn, Tiêu Phàm trẻ tuổi, phong độ khác thường. Hơn nữa, vừa rồi khi bảo vệ gọi điện thoại cho ông ta, lại nói rõ ràng rằng Tiêu Phàm đi xe Mercedes Benz tới. Mặc dù nói, bây giờ người có tiền rất nhiều, có thể lái được xe Mercedes Benz, chung quy vẫn là số ít, trong nhà nói thế nào cũng rất có điều kiện.

Vô duyên vô cớ, vì cô cháu gái khốn kiếp kia của lão Tôn, hiệu trưởng cũng không muốn đắc tội với người có tiền.

Mẫu chốt là không có lý do.

Hiệu trưởng tại sao phải vì lão Tôn mà đi đả tặc với người khác?

Nếu như nữ lưu manh kia là cháu gái của chính hiệu trưởng thì lại khác.

- Đừng khách khí, tôi họ Tiêu, tên Tiêu Phàm.

- Tiêu tiên sinh, nếu như đã báo cảnh sát rồi thì mời ngài ngồi xuống đây một lúc, đợi đồng chí cảnh sát đến, cùng nói rõ sự việc.

Giọng điệu của hiệu trưởng càng dịu xuống.

Báo cảnh sát, việc này trách nhiệm không thuộc về nhà trường xử lý, hiệu trưởng không nhất thiết phải có sắc mặt đó.

Tiêu Phàm theo lời của hiệu trưởng ngồi xuống trên ghế sa lon tiếp khách, Phương Do Mỹ do dự một lúc, cũng ngồi xuống bên cạnh hắn. Mắt thấy tình hình vượt ra ngoài tầm kiểm soát của cô, cũng chỉ có thể dựa vào Tiêu Phàm thôi, hy vọng người này đừng làm cho mình thất vọng là được.

Bây giờ cô bé không lo lắng chuyện mấy người lưu manh, trong lòng cô đang lo làm thế nào để vượt qua cửa ải bà mẹ đây.

Hiệu trưởng đích thân rót trà cho hai người.

Chủ nhiệm Tôn lập tức rất bất mãn "hừ" một tiếng, hiệu trưởng không rót trà cho y. Hơn nữa hiệu trưởng khách khí như vậy với hai người đó ngay trước mặt y. Chính là không nể mặt chủ nhiệm Tôn này.

Nhưng Tôn chủ nhiệm khó chịu, hiệu trưởng lại còn khó chịu hơn.

Tiểu tử người nói thế nào cũng là cấp dưới của tôi, còn muốn để tôi rót nước cho sao?

Thật không ra thể thống gì.

Hiệu trưởng dứt khoát ngồi xuống trên ghế sa lon, cũng không thèm để ý tới chủ nhiệm Tôn. Người này à, tật xấu không thể chiều, càng chiều y càng đập lên mặt lên mũi.

- Tiêu tiên sinh, ở...

Không đợi hiệu trưởng hỏi xong, Tiêu Phàm liền khoát tay, nói:

- Hiệu trưởng, tuy rằng việc này đã báo cảnh sát, nhưng phía nhà trường, cũng không thể nói là hết trách nhiệm. Em tôi học ở trường mấy người, nhà trường có nghĩa vụ đảm bảo an toàn tính mạng cho cô ấy. Kiểu học sinh ngang ngược như thế kia, nhà trường không có biện pháp gì để xử lý sao? Chuyện này, tôi rất có ý kiến.

- Người còn có ý kiến ư? Người là do người đánh bị thương đúng không? Đánh người khác bị thương ở bên ngoài trường, định đổ thừa cho trường chúng tôi sao?

Hiệu trưởng chưa trả lời, chủ nhiệm Tôn ở một bên liền kêu lên, trừng to mắt, kiểu như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Tiêu Phàm liếc nhìn ông ta một cái, thản nhiên nói:

- Chủ nhiệm Tôn, trường trung học Khải Minh là do hiệu trưởng phụ trách quản lý đúng không? Tôi phản ánh vấn đề với hiệu trưởng, ông có thể đứng ra giải quyết sao?

Khóe miệng hiệu trưởng nhanh chóng hiện lên một nụ cười.

Vị Tiêu tiên sinh này, nhìn qua nhả nhận, không giống kiểu lưu manh hung ác, những lời nói ra còn cứng hơn đá, trực tiếp đẩy lão Tôn vào tường, hiệu trưởng trong lòng thấy rất hả dạ.

- Người người đây là ý gì? Học sinh đánh nhau, vốn chính là do tôi xử lý.

- Thật ư? Thế lúc này chủ nhiệm Tôn tại sao lại nói, đánh người khác bị thương ở bên ngoài trường, không được đổ thừa cho nhà trường? Chủ nhiệm Tôn, xem ra để hiểu được lời của ông, quả thật hơi mệt, xin ông khách quan rõ ràng một chút, được không?

- Tôi không khách quan rõ ràng? Người là ai à? Đến lượt người ở đây giáo huấn tôi?

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Chủ nhiệm Tôn, ông lầm rồi, tôi không có giáo huấn ông. Tôi cũng không muốn giáo huấn ông.

Giọng điệu bình thản này, vẻ mặt không thêm quan tâm này, chủ nhiệm Tôn hoàn toàn bị chọc giận. Ý của Tiêu Phàm rõ ràng —— lão Tôn ông căn bản không đáng tôi để giáo huấn, ông không cái tư cách đó!

- Người... Người...

Chủ nhiệm Tôn giơ một ngón tay ra, run rẩy chỉ về phía Tiêu Phàm, sắc mặt xanh mét, tức giận đến mức nói không ra lời.

Ngay vào lúc này, bên ngoài trên hành lang có người thò đầu nhìn ngó vào phòng làm việc của hiệu trưởng, vừa nhìn thấy Tiêu Phàm, lại liền rút đầu lại, dường như rất hoảng sợ.

- Người nào đấy?

Hiệu trưởng lập tức nghiêm mặt lại, trầm giọng quát, đứng dậy đi ra ngoài, muốn xem rõ sự tình.

Vừa ra khỏi cửa, hiệu trưởng liền sợ hết hồn, chỉ thấy ngoài cửa đã bị vây quanh bởi bảy tám người, mấy tên tiểu lưu manh đầu trọc miệng sùi bọt mép, chặn kín hành lang.

- Làm gì? Các người muốn làm gì?

Hiệu trưởng sợ hãi lùi về sau một bước, đứng ở cửa phòng làm việc, sắc mặt tái nhợt kêu lên, giọng nói đã có chút run lẩy bẩy.

Hiệu trưởng quả thật nhát gan, tính cách yếu mềm, bằng không, lão Tôn cho dù có chỗ dựa ở Cục Giáo dục, cũng không dám kiêu ngạo ngang ngạnh như thế ngay trước mặt ông ta, không xem ông ta ra gì.

- Hiệu trưởng, học sinh Phương Do Mỹ lớp 15/10 cấu kết với người trong xã hội, đánh trọng thương bạn của tôi, trường học các người phải chịu trách nhiệm đi? Ít nhất phải cho chúng tôi một lời giải thích!

- Đúng, phải giải thích, bằng không chúng tôi hôm nay không đi đâu hết.

- Hiệu trưởng, ngài xem, những người này đều sắp không xong với họ rồi, các người mau nghĩ cách đi? Nếu chết ở đây, các người phải chịu trách nhiệm...

Mấy tên liền mồm năm miệng mười kêu lên. Dường như trong đó không có hai "nữ bá vương" kia. Hai người kia chung quy cũng là học sinh trường trung học Khải Minh, không dám công khai đến phòng làm việc của hiệu trưởng để gây rối. Mấy người khác là thanh niên lêu lổng, lại không hề băn khoăn về điều này. Dường như lại kêu thêm mấy người nữa đến trợ giúp.

Trong lúc nhất thời đám đông làm ầm lên, nhưng cũng không dám xông thẳng vào phòng hiệu trưởng.

Bọn họ không sợ hiệu trưởng, nhưng bọn họ sợ Tiêu Phàm.

Vị sát tinh này ngồi trong hiệu trưởng, nếu chẳng may lại chọc giận hấn, lại đi ra đánh gãy tay chân của hai người, thì làm sao mà chống đỡ được?

Không dám có suy nghĩ người đông thế mạnh. Vừa rồi ba người tiến lên, còn chưa hiểu rõ chuyện gì, toàn bộ đã gục xuống, lão đầu trọc bây giờ còn hôn mê chưa tỉnh lại.

Nhiều người không có ích.

Tuy nhiên đây là trong trường học, lưỡng trước chỉ cần không đi trêu chọc hấn, Tiêu Phàm cũng sẽ không lại ra tay. Nhưng rốt cuộc vẫn không dám xông vào phòng hiệu trưởng, tiến đến quá gần Tiêu Phàm, tuyệt đối là không sáng suốt.

- Đây là việc xảy ra bên ngoài nhà trường, tại sao lại đổ thừa cho nhà trường?

Hiệu trưởng cho dù trong lòng rất sợ hãi, vẫn gượng chống lại.

Chủ nhiệm Tôn ở bên trong nháy mắt.

Bên ngoài mấy người phụ nữ gây rối hiểu ý, liền lập tức cùng xông lên trước, lôi kéo giằng co. Mấy người phụ nữ này xem ra rất có kinh nghiệm, nhìn qua khí thế hung hăng, nhưng chỉ là giằng kéo quần áo hiệu trưởng, cũng không có cào cấu mặt của ông ta.

Dù là như thế, hiệu trưởng đã ngăn cản không nổi, sợ tới mức kêu to lên.

- Làm gì làm gì ... Các người, các người muốn làm gì....Buông tay, mau buông tay...

Giọng điệu khá sợ hãi.

Gặp phải mấy "nữ binh" còn khiến người đầu đầu hơn cả Tú Tài gặp phải binh lính.

Mắt thấy hiệu trưởng chân tay luống cuống, đi lùi từng bước vào trong phòng. Chủ nhiệm Tôn kịp thời ra mặt, hét lớn một tiếng:

- Làm gì? Làm loạn cái gì? Còn có quy củ nữa hay không!

Mấy người phụ nữ lập tức dừng tay, thả hiệu trưởng ra, hiệu trưởng vội vàng trốn vào sau phòng làm việc, sắc mặt trắng bệch, không ngừng thở dốc, một bộ dạng vẫn chưa hoàn hồn.

- Đây là trường học, không phải cái chợ. Các người còn dám gây rối, tôi báo cảnh sát bắt các người lại. Đảng hoàng đứng chờ, trường học sẽ có một câu trả lời thuyết phục.

Chủ nhiệm Tôn ưỡn ngực lồi bụng, giả vờ quát tháo, y hệt ông ta mới là hiệu trưởng.

Mấy người phụ nữ kia rõ ràng có quen biết với chủ nhiệm Tôn, lập tức liền không làm ầm ĩ nữa, trong đó một người khá thông minh, còn giả bộ nói:

- Được, xem như nể mặt vị lãnh đạo này, chúng tôi tạm thời không gây sự nữa. Trường học các người nếu không đưa ra cho chúng tôi một kết quả thỏa đáng, thì đừng trách chúng tôi không khách khí. Đánh người còn có lý ư?

Chủ nhiệm Tôn hừ một tiếng, xoay người lại, nói với hiệu trưởng:

- Hiệu trưởng, ngài xem đi, việc này làm ầm lên rồi, trường của chúng ta đều có trách nhiệm. Ngài nói xử lý như thế nào mới được đây?

Lời này là nói với hiệu trưởng, nhưng ánh mắt lại liếc đi liếc lại về phía Tiêu Phàm, đầy vẻ đắc ý.

Tiểu tử, tôi không tin không trị được người!

"Em gái" người còn phải tiếp tục học ở trong trường này.

Phương Do Mỹ khinh thường bĩu môi.

Chủ nhiệm Tôn lần này làm ra vẻ, nhưng cô nhìn thấu được. Vốn là muốn vạch trần ông ta ngay trước mặt mọi người, khẽ liếc mắt nhìn Tiêu Phàm, người này chỉ ngồi lẳng lặng, không có vẻ gì là tức giận, Phương Do Mỹ lời ra đến miệng lại nuốt trở vào.

Vô tình trong lòng cô đã xem Tiêu Phàm là chỗ dựa lớn nhất, sinh ra cảm giác dựa dẫm vào hắn.

Cho dù chính cô chưa ý thức được điều này.

Chủ nhiệm Tôn thấy "uy hiếp" chưa thể có hiệu quả, tròng mắt chuyển động nhanh như chớp, đang định nói, ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân.

- Người của đồn công an đấy, nhường đường một chút.

Chủ nhiệm Tôn vừa nghe thấy cái âm thanh này, lập tức mặt mày hớn hờ, liền đi ra ngoài nghênh đón.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thổ Bá Vương

Chương 197: Thổ Bá Vương

Đồn công an cử đến ba người, một người thanh tra cảnh sát cấp hai dẫn đội, nhìn qua khoảng ba mươi mấy tuổi vẻ mặt ngạo nghễ.

- Vưu Sở, đến rồi?

Xem ra chủ nhiệm Tôn rất quen biết với thanh tra cảnh sát cấp hai, bước lên bắt tay với anh ta, cười ha hả, dáng vẻ rất thân thiết.

- Lão Tôn.

Giọng điệu Vưu Sở rất tự nhiên, chứng tỏ quan hệ của anh ta và lão Tôn quả thật rất tốt. Trung học Khải Minh là trường trung học trọng điểm của quận, không ít người dân thành phố tìm cách đưa con cái vào học ở trường trung học Khải Minh. Phó sở trưởng Vưu ngày thường không ít lần tìm chủ nhiệm Tôn nhờ vả. Chủ nhiệm Tôn cũng khá trọng nghĩa khí, trên cơ bản không để Phó sở trưởng Vưu thất vọng.

Cháu gái Tiểu Cầm kia của chủ nhiệm Tôn, tuổi còn nhỏ, vào hùa với một đám tiểu lưu manh trong xã hội, hai năm gần đây gây không ít chuyện, đều là Phó sở trưởng Vưu giúp đỡ giải quyết.

Cái này gọi là lợi dụng hợp lý tài nguyên.

- Vưu Sở, mọi người đến là tốt rồi, đến là tốt rồi, chúng ta ở đây loạn lên hết....

Chủ nhiệm Tôn nói liên tục.

Phó sở trưởng Vưu không có vội vã vào phòng làm việc của hiệu trưởng, ánh mắt đảo quanh, liền thấy tên đầu trọc miệng sùi bọt mép, hai hàng lông mày không ngừng nhăn lại, nói:

- Lão Tôn, chuyện này là thế nào? Tại sao không lập tức đưa người này đến bệnh viện?

Chủ nhiệm Tôn không khỏi khẽ sở cười nói:

- Vưu Sở, đây không phải chờ các anh tới đưa ra quyết định sao? Người này cũng không phải là bị thương ở trong trường của chúng tôi, không có liên

quan gì đến trường của chúng tôi. Hung thủ đánh người, đang ở trong phòng làm việc của hiệu trưởng. Rất kiêu ngạo. Các anh không đến, thật đúng là không ai dám đưa người đi bệnh viện.

Phó sở trưởng Vưu lập tức nhướn mày, hừ nói:

- Thật ư, hừ hừ, ai hoành tráng như vậy à?

- Tôi không biết, người ta khinh thường không nói nhiều một câu với chúng tôi. Tôi không xứng!

Miệng lưỡi chủ nhiệm Tôn chuyển động như lò xo, vẻ mặt bất đắc dĩ, dường như hôm nay chủ nhiệm Tôn thực sự chịu uất ức lắm:

- Ai bảo người ta lắm tiền mà? Nhân vật đi xe Mercedes Benz, tôi không chọc nổi.

- Đi xe Mercedes Benz rất cừ à? Rất có tiền? Có giàu hơn nữa cũng phải tuân thủ luật pháp!

Phó sở trưởng Vưu xem ra không phải là người tính tình điềm tĩnh, bị chủ nhiệm Tôn trêu chọc vài câu, lập tức nóng giận lên tận đỉnh đầu.

Nếu nói đến kiểu cảm xúc này, thật đúng là kỳ lạ, vốn dĩ cho tới bây giờ Phó sở trưởng Vưu chưa hề thấy mặt Tiêu Phàm, chỉ nghe lời từ một phía chủ nhiệm Tôn, liền đầy ác cảm với Tiêu Phàm.

Có lẽ hay là hai cái danh từ đi xe Mercedes Benz và có tiền này đã chích đau vào một dây thần kinh nhạy cảm nào đó của Phó sở trưởng Vưu.

Tâm lý ghét người giàu của nhân dân trong nước không phải hôm nay mới có.

Cũng không phân giai cấp, không phân khu vực, đúng mọi lúc mọi nơi.

Đây là "truyền thống tốt đẹp" của chúng ta.

Quan thanh liêm thời xưa khi xử án, không hỏi phải trái đúng sai, nhất loạt thiên vị người nghèo, tìm mọi cách bắt bẻ làm khó dễ người giàu có, chính là vì một cái thanh danh gọi là "Thanh thiên".

Quan thanh liêm từ xưa rất tàn bạo, cũng là kiểu tâm lý ghét người giàu và tâm lý cầu danh đang tác oai tác quái.

- Lập tức đưa người này đến bệnh viện, tiền chữa trị tôi chịu trách nhiệm!

Phó sở trưởng Vưu làm điệu bộ vung tay lên, quát.

- Ai ai, cảm ơn, cảm ơn Sở trưởng Vưu. Sở trưởng Vưu thật là một cán bộ tốt...

- Đúng đúng, Phó sở trưởng Vưu chính là lãnh đạo tốt...

Lập tức liền nhận được vô số lời khen ngợi nịnh hót, Phó sở trưởng Vưu vừa ngẩng đầu, bước dài qua giữa lối đi nhỏ do đoàn người chủ động tránh ra, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Thấy Phó sở trưởng Vưu dẫn theo hai người cảnh sát đi vào, hiệu trưởng lúc này mới thở phào một cái, vội vàng đứng dậy chào đón.

Có cảnh sát ở đây, thì hiệu trưởng an toàn rồi.

Ông ta quả thật có hơi sợ mấy người phụ nữ kia. Nếu để họ cào cấu vào mặt mũi, thì tìm không được chỗ mà nói rõ lí lẽ.

- Phó sở trưởng Vưu, xin chào, xin chào...

Hiệu trưởng bắt tay với Phó sở trưởng Vưu thật chặt.

- Hiệu trưởng Vương. Sao lại thế này? Tại sao đánh nhau còn đánh tới tận trường học vậy? Bị thương nặng như vậy, học sinh này cũng quá hư hỏng rồi đó?

Phó sở trưởng Vưu vừa bắt tay với hiệu trưởng, vừa nhìn xung quanh. Ánh mắt lập tức liền dừng lại trên mặt của Tiêu Phàm. Trong phòng này tổng cộng chỉ mấy người, Phương Do Mỹ là tiểu nữ sinh, thì không cần hỏi, Tiêu Phàm chính là con cháu nhà giàu ngang ngược cần rờ mà chủ nhiệm Tôn nói tới.

Tuy nhiên người này nhìn qua nho nhã, không giống như loại người mà chủ nhiệm Tôn nói tới.

Nhưng đừng nhìn mặt mà bắt hình dong.

Phó sở trưởng Vưu cảm giác được, thái độ kiêu kỳ của Tiêu Phàm lộ ra từ thực chất bên trong. Điều này cũng cơ bản đồng nhất với nhận thức của Phó sở trưởng Vưu đối với con nhà giàu mới nổi. Con cháu của những người có tiền này, ai ai cũng đều thích ra vẻ tinh tướng. Bề ngoài nhìn qua nhã nhặn hòa khí, phong độ ngời ngời, thực chất bên trong lại rất kiêu ngạo, coi thường người khác.

- Phó sở trưởng Vưu, lần này thật đúng không thể quy trách nhiệm cho trường học của chúng tôi, đánh nhau là xảy ra ở bên ngoài trường học. Đánh người bị thương cũng không phải là học sinh của trường chúng tôi, càng không phải là giáo viên, là người trong xã hội. Chúng tôi là tai bay vạ gió.

Không đợi hiệu trưởng mở miệng, chủ nhiệm Tôn giành lấy nói trước.

Hai hàng lông mày Tiêu Phàm nhíu lại, chậm rãi đứng dậy, hướng về phía Phó sở trưởng Vưu nói:

- Phó sở trưởng Vưu, xin chào, tôi là Tiêu Phàm. Tình hình phát sinh có liên quan đến việc hôm nay, tôi giải thích rõ một tý.....

- Được, người nói đi.

Phó sở trưởng Vưu cũng liếc hắt, bình thản nói, vẻ mặt có chút kiêu căng.

Tiêu Phàm không quan tâm tới thái độ của anh ta, giải thích đơn giản một chút tình hình.

- O, nói như vậy thì người cũng có lý rồi?

Phó sở trưởng Vưu đặt câu hỏi, mang theo ý châm chọc rõ ràng. Thực ra dựa theo kiến thức phổ thông của nhân viên công an, Phó sở trưởng Vưu biết những gì Tiêu Phàm nói mới là sự thật. Nhưng việc hôm nay, lại không thể giải quyết đơn giản như vậy.

Anh ta biết nữ học sinh tên "Tiểu Cầm" kia với lão Tôn là quan hệ gì.

Cô bé này cũng coi như khách quen của đồn công an, chỉ là nể mặt mũi của lão Tôn, đồn công an chưa từng có chính thức xử lý cô, bằng không sớm đã bị nhà trường khai trừ rồi.

Tiêu Phàm không quan tâm tới thái độ của Phó sở trưởng Vưu, lập tức nói:

- Phó sở trưởng Vưu , cho dù các vị không đến, tôi cũng sẽ đến đồn công an. Trung học Khải Minh là trường trung học trọng điểm của quận, tình hình trị an trong trường hết sức nghiêm túc. Học sinh đang học trong trường và lưu manh trong xã hội hòa cùng một giuộc, ức hiếp các bạn học khác. Trường học có trách nhiệm, đồn công an các người cũng có trách nhiệm như nhau. Nên nghiêm túc nghiên cứu một chút, giải quyết vấn đề này như thế nào, tránh tiếp tục phát sinh tình trạng tương tự.

Phó sở trưởng Vưu ngửa mặt lên trời bật cười ha hả, hai con mắt trũng to tròn, nhìn thẳng Tiêu Phàm.

- Ha ha, Tiêu tiên sinh, ngài đây là đang dạy tôi làm việc như thế nào? Ngài là lãnh đạo của quận hay là lãnh đạo của thành phố? Có lẽ, ngài là lãnh đạo trung ương? Tôi cảm thấy hơi không đáng tin cậy thế nào đấy?

Hai vị cảnh sát đi theo và chủ nhiệm Tôn đều cười rộ lên, đầy ý châm chọc.

Tiêu Phàm hơi nhú mày nói:

- Ý của Phó sở trưởng Vưu là nói, chỉ có lãnh đạo mới có thể đề xuất ý kiến cho công việc của mấy người? Người dân thành phố bình thường thì không có tư cách này, có phải không?

- Ai, ngài đừng bê nguyên xi lời tôi nói để chụp đầu tôi nha, tôi không nuốt nổi đâu.

Phó sở trưởng Vưu xua tay, cười lạnh nói:

- Tôi không quan tâm ngươi là lãnh đạo hay là ai, tôi chỉ biết làm việc dựa theo pháp luật. Đánh người còn có lý ư? Làm người khác bị thương, phải bỏ tiền ra, phải bị xử phạt. Ta cho ngươi biết, hôm không cần biết ngươi là ai, ngươi chính là Thiên Vương lão tử, cũng phải tuân thủ quy tắc của Lão Vưu tôi. Đừng tưởng rằng có tý tiền, thì dám đến đâu cũng kiêu ngạo. Lập tức theo tôi về đồn công an, ngoan ngoãn giải thích rõ sự tình.

Phương Do Mỹ không thể kiềm được nữa, nhảy dựng lên, hung hăng nhìn thẳng phó sở trưởng Vưu, thở hỗn hển nói:

- Phó sở trưởng Vưu, đồn công an các người cũng phải công bằng chứ? Rõ ràng là bọn họ giở trò lưu manh, chúng tôi là phòng vệ chính đáng. Tại sao việc này đều biến thành lỗi của chúng tôi rồi?

Phần ngực mềm mại không ngừng phập phồng theo tiếng thở hỗn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Phó sở trưởng Vưu cười lạnh một tiếng, nói:

- Thế nào, không phục à? Có bản lĩnh thì cô gọi lãnh đạo của quận đến đây cho tôi, xem Lão Vưu tôi có sợ không?

- Ô, ai mà giọng điệu lớn tiếng như vậy chứ?

Lúc đang nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên lại vang lên một âm thanh, nghe ra thì tuổi tác của người nói cũng không lớn lắm.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu.

Đoàn người nhìn hướng theo tiếng vọng lại, chỉ thấy ở cửa một đám người ào ào tiến đến. Đi ở phía trước nhất là một thanh niên trẻ hai mươi tuổi dẫn đầu, cả người hàng hiệu Armani, vừa nhìn cũng biết là người có tiền.

Chính là Tiểu Quế Tử.

Nhận được điện thoại của nhất ca, Tiểu Quế Tử trong phút chốc chạy tới trường trung học Khải Minh, trên đường đến gọi mấy cuộc điện thoại, đợi lúc anh ta chạy đến trường trung học Khải Minh, những người cần đến khác cơ bản đều đã đến đông đủ.

- Người là ai vậy...

Phó sở trưởng Vưu thấy lại một người con nhà giàu mới nổi đến, lập tức hơi thở không ra, hai hàng lông mày dựng lên, như sắp nổi giận, lại chột há to miệng, lời nói phía sau cứng ở trong cổ họng, nói không ra.

- Cục trưởng Hầu, Hầu?

Nhưng hoá ra theo sát sau Tiểu Quế Tử, chính là một vị cảnh giám cấp hai mặc đồng phục, khoảng bốn mươi tuổi, vẻ mặt uy nghiêm. Sở trưởng Vưu nhận ra, chính là Cục trưởng Hầu của huyện cục.

Là cấp trưởng, không phải cấp phó.

Người đứng đầu!

- Vừa rồi là ai nói lớn tiếng như vậy? Tôi đây là vào ỗ thổ phỉ hay là thế nào? Thổ Hoàng đế a!

Tiểu Quế Tử cũng không phải là đèn cạn dầu, tuy rằng không biết vì sao nhất ca bỗng nhiên xuất hiện tại trường trung học Khải Minh, nhưng đây không phải điều quan trọng. Điều quan trọng là, nhất ca đã ở đây rồi, hơn nữa còn có người đang muốn gây phiền phức.

Đặc biệt là người gây phiền phức này, lại là cảnh sát của đồn công an.

Tiểu Quế Tử tự cảm thấy "có thua thiệt cương vị công tác".

Bất kể nói thế nào, bố anh ta làm Phó cục trưởng ở cục thành phố thủ đô nhiều năm như vậy, hiện tại lại lên bộ, đường đường là Cục trưởng cục ba, quản lý trị an của cả nước.

Để một cảnh sát của đồn công an lên giọng la lối trước mặt nhất ca, Tiểu Quế Tử thật sự không chịu nổi nữa rồi!

Nhất ca phóng khoáng, coi trọng phong độ, chẳng thèm so đo với loại người này, không có nghĩa là Tiểu Quế Tử anh ta cũng có thể làm như vậy.

Đại ca và tiểu đệ, là có sự khác biệt.

Nhìn anh ta trực tiếp gọi Cục trưởng huyện cục đến, thì có thể thấy mức độ coi trọng của Tiểu Quế Tử đối với việc này.

- Vưu Dũng, chuyện gì xảy ra vậy? Văn minh chấp pháp, không hiểu à? Người là cảnh sát nhân dân, không phải thổ bá vương.

Cục trưởng Hầu trừng mắt, liền bắt đầu khiển trách.

Nói thật, Cục trưởng Hầu lần này cũng đến vội vàng, trong đầu mớ hỗn độn, còn không rõ tình hình cụ thể. Nhưng lúc ông ta gặp Tiểu Quế Tử ở

cổng trường trung học Khải Minh, liền ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Quế thiếu đích thân chạy tới.

Việc này không nhỏ rồi!

Đừng nhìn Quế thiếu tuổi còn nhỏ, ở hệ thống chính trị pháp luật thủ đô, quả thực là một nhân vật khó lường. Nghe nói Phó Cục trưởng Quế hiện giờ nổi quan hệ với Lão Phương gia, vậy thì càng ghê gớm.

Từng bước thăng chức.

Việc mà ngay cả Quế thiếu đều gấp gáp như vậy, lão Hầu ông ta thật không dám chậm trễ.

Trong thành phố Tứ Cửu này, những thứ khác không nói, chính là con ông cháu cha không ít.

Đó là tuyệt đối không được đắc tội.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Dọa Không Chết Người Được!

Chương 198: Dọa Không Chết Người Được!

Mồ hôi của Phó Sở trưởng Vưu liền nhỏ xuống!

Chảy xuống rò rò, còn không dám lau.

Cục trưởng Hầu của phân cục, nhưng nghiêm khắc mà xưng hô, đừng nói là lão Vưu một Phó sở trưởng như vậy, cho dù là ủy viên chính trị Sở trưởng, trước mặt Cục trưởng Hầu cũng chỉ có ngoan ngoãn mà nghe giáo huấn.

Hơn nữa vì một vụ án trị an nho nhỏ của trường trung học Khải Minh, trực tiếp kinh động đến Cục trưởng Hầu đại giá, Phó sở trưởng Vưu lại không ngốc, làm sao có thể không phát hiện được trong lúc này có vấn đề?

- Cái này, cái này, Cục trưởng, tôi...

Trong lúc này, Phó sở trưởng Vưu ngoài việc chảy mồ hôi, nói không nên lời.

Thật sự điều không ngờ này xảy ra quá đột ngột, Phó sở trưởng Vưu chưa hề chuẩn bị được tâm lý, chỉ nghĩ phải biện giải cho mình vài câu, lại làm sao có thể tìm được lý do hợp lý?

Hơn nữa đổ mồ hôi trước rồi hãy nói.

Con người của chủ nhiệm Tôn đảo qua đảo lại, tiếp cận bước lên trước, cười nói:

- Cục trưởng, chúng tôi, ái chà, Phó sở trưởng Vưu là tới để xử lý vấn đề cho trường của chúng tôi, ở đây có người đánh người khác bị thương ...

- Đánh người nào bị thương?

Không đợi cục trưởng Hầu trả lời, bên ngoài vang lên một giọng nói khác.

Chủ nhiệm Tôn đang chuẩn bị tiếp tục nói bừa lập tức cũng há to miệng, nói không ra lời.

Hiệu trưởng càng kinh ngạc nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi.

Từ cửa đi vào cũng là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc âu phục, thần thái nghiêm chỉnh.

- Cục trưởng Chu, Chu...

Hiệu trưởng vội vã tiếp đón.

Vị đàn ông trung niên này, lại là Cục trưởng Cục giáo dục quận, cũng là cấp trưởng, không phải là cấp phó. Cục trưởng Chu vốn đang chủ trì cuộc họp ở trong cục, một vị lãnh đạo nào đó ở quận gọi điện tới, Cục trưởng Chu thậm chí không kịp bàn giao lại, trực tiếp từ hội trường chạy tới trung học Khải Minh. Giọng điệu của vị chủ quản lãnh đạo quận kia trong điện thoại không phải là nghiêm khắc bình thường, quả thực được gọi là hăm hăm giận dữ, thần sắc nghiêm nghị, giáo huấn một trận.

Vội vã chạy tới đây, liếc mắt liền thấy Cục trưởng Hầu của phân cục công an huyện đã tới trước rồi, Cục trưởng Chu kinh ngạc, quả thật không phải là chuyện đùa.

Phải xảy ra chuyện lớn như vậy mới có thể kinh động khiến lão Hầu chạy tới?

Cục trưởng Chu trong lòng lập tức liền cảm thấy bất ổn.

- Lão Vương, chuyện gì xảy ra vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Cục trưởng Chu giọng điệu sắc mặt nghiêm khắc quát hỏi.

- Không, không có gì ... Cục trưởng, chỉ là, chỉ là học sinh của trường có chút mâu thuẫn...

Hiệu trưởng Vương lại mồ hôi như mưa, bối rối như nhau.

Đây là làm sao vậy?

Làm sao mà lãnh đạo ở quận này đều dường như hẹn nhau cùng chạy tới?

Tiểu Quế Tử lại không quan tâm tới bọn họ, lập tức đi đến trước mặt Tiêu Phàm, hạ thấp giọng hỏi:

- Nhất ca, có sao không?

Tiêu Phàm lắc đầu, thản nhiên nói:

- Không sao, chính là hai nữ học sinh của trường cầu kết với tiểu lưu manh trong xã hội, ức hiếp nữ học sinh cấp dưới. Tình hình tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng tính chất khá tồi tệ. Mấy tên tiểu lưu manh kia, còn dám động dao!

- Á?

Tiểu Quế Tử vừa sợ vừa giận.

Có người dám động dao với nhất ca, đây không phải là muốn nhanh tìm đến cái chết sao?

Thế nhưng Tiểu Quế Tử đã tận mắt chứng kiến công phu của nhất ca, Uông lão tam hoành tráng ư? Một quyền liền trở thành cặn bã!

Đánh giá tởm một chút nữ học sinh bên cạnh nhất ca một lần nữa, Tiểu Quế Tử cũng há to miệng, không thể khép lại. Vừa rồi anh ta hoàn toàn chỉ chú ý đến nhất ca, không để ý gì đến nữ học sinh này.

Lần này nhìn kỹ, cực cưng của tôi!

Đây là khuê nữ của Phương gia.

Ở lễ hội hoa nhài, lúc Tiểu Quế Tử theo cha mình đi gặp Nhiêu Vũ Đình, ở bên cạnh Nhiêu Vũ Đình đã gặp qua Phương Do Mỹ. Lần đó Phương Do Mỹ không có mặc đồng phục, xinh đẹp. Cho dù tuổi còn nhỏ, cái phôi của mỹ nhân cực phẩm đã sớm lộ ra rồi. Tiểu Quế Tử lúc đó cũng không dám nhìn kỹ.

Cứ nhìn chăm chăm vào tiểu thư Phương gia nhà người ta như vậy thì quá bất lịch sự rồi.

Không ngờ bây giờ gặp lại là mặt mũi bầm dập, chắc chắn "nữ học sinh lớp dưới" bị ức hiếp mà nhất ca nói đến, chính là bà cô nhỏ này của Phương gia!

Thảo nào ngay cả nhất ca cũng vội chạy tới, thì ra là bà cô nhỏ này xảy ra vấn đề.

Tiểu Quế Tử vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

Thói đời thật là khác lạ, còn có tiểu lưu manh dám bắt nạt khuê nữ của Phương gia!

Không biết bố người ta, trên chính trường là nhân vật nào sao?

- Phương... Xin chào!

Tiểu Quế Tử vội vàng chào hỏi Phương Do Mỹ. Hắn không biết tên của Phương Do Mỹ, ngay trước mặt nhiều người như thế này, cũng không có thể gọi Phương Do Mỹ là "Phương tiểu thư". Không thấy người ta mặc đồng phục học sinh ư? Đành phải lóng ngóng xưng hô.

Phương Do Mỹ gật gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bao phủ một tầng sương lạnh.

Đừng nhìn Cục trưởng Hầu vừa vào cửa liền giáo huấn Phó sở trưởng Vu, thực ra ánh mắt kia, không có lúc nào là không nhìn chăm chú vào trên người Quế thiếu. Mắt thấy Quế thiếu đối xử khách khí như vậy với Tiêu Phàm và Phương Do Mỹ, lập tức trong lòng liền rõ mồn một.

Hai vị này, mới là nhân vật mà ngay cả Quế thiếu cũng phải xem trọng!

Nhìn qua, tiểu cô nương xinh đẹp mặc đồng phục học sinh kia bị thương rồi.

- Lão Vu, sao lại thế này? Học sinh của trường, cấu kết với tiểu lưu manh trong xã hội, ức hiếp bạn học khác, đồn công an các người bình thường làm ăn cái thế? Những chuyện này, tại sao lại xảy ra?

- Cục trưởng, tôi, tôi đây cũng là nhận được báo án, vừa mới tới để giải quyết vấn đề •••••

Phó sở trưởng Vu vội vội vàng vàng giải thích cho mình một câu.

Gã cũng mơ hồ nhìn ra, chính mình vừa rồi luôn mồm phải giáo huấn công tử bột "con nhà giàu mới nổi", mới là mấu chốt của vấn đề. Lúc Cục trưởng Hầu họ đi vào cửa, Tiểu Quế Tử lại đi phía trước nhất. Không hề nghi ngờ, tiểu ca trẻ tuổi ngoài hai mươi này, thân phận địa vị càng ở trên Cục trưởng Hầu. Chỉ sợ Cục trưởng Hầu chính là do anh ta gọi tới.

Nhưng vị đại thiếu hoàng tráng này, ở trước mặt Tiêu Phàm lại rất kính cẩn, vừa vào liền thay đổi sắc mặt, mang dáng dấp của tiểu tặc chạy việc!

Một đại thiếu hoàng tráng có thể trực tiếp gọi cả Cục trưởng phân cục công an huyện và Cục trưởng phòng Giáo dục quận đến, là tiểu đệ của Tiêu Phàm!

Như vậy, Tiêu Phàm lại là lai lịch cỡ nào?

Phó sở trưởng Vu không thể tưởng tượng nổi!

Y chỉ biết là, hôm nay gặp phải phiền phức lớn rồi!

Phiền phức rất rất lớn.

- Nực cười! Xảy ra chuyện các người mới chạy tới, bình thường thì làm gì? Bảo các người phòng chống tội phạm, các người phòng chống thế nào?

Trường học là nơi nào? Mà làm loạn thành bộ dạng này, bảo các học sinh làm thế nào mà an tâm học hành chứ?

Không đợi Phó sở trưởng Vưu nói xong, Cục trưởng Hầu lại là mắng xối xả cho một trận.

Y mơ hồ quan hệ giữa Tiêu Phàm và tiểu nữ sinh có đôi mắt to vô cùng xinh đẹp kia là như thế nào, nhưng điều này không sao cả.

Mấu chốt ở chỗ, Tiêu Phàm là nhân vật tai to mặt lớn mà khiến Quế thiếu cũng phải xem trọng.

Biết được điểm này là đủ rồi.

Có vẻ như vừa rồi, Phó sở trưởng Vưu chính là hướng về phía người ta mà hét lên.

May mà chạy tới đúng lúc, nếu thật sự Phó sở trưởng Vưu làm tiếp việc gì quá giới hạn, chọc giận người ta đến cùng, thế thì thật sự khó thu xếp rồi. Cục trưởng Hầu trong lòng hiểu rõ, những công tử ca tai to mặt lớn này.

Chính là để ý đến thể diện.

Hôm nay người khiến hấn mất mặt, hôm khác hẳn có thể trực tiếp lột sạch da mặt của người.

- Lão Vương, các người sao lại thế này? Học sinh của trường học, tại sao có thể cấu kết với người không nghề nghiệp trong xã hội đến trường gây rối, ức hiếp bạn học? Các người dạy dỗ như thế nào?

Cục trưởng Chu của Cục Giáo dục cũng nhìn ra tình hình khác thường, theo sát sau chen vào, lớn tiếng quát lớn.

Có thể làm đến chức Cục trưởng phòng Giáo dục quận, lão Chu cũng tuyệt đối không phải kẻ ngu dốt.

Ánh mắt kia, không phải tốt bình thường.

Hiệu trưởng cũng như Phó sở trường Vũ, không kìm được vãi mồ hôi lạnh đưa ánh mắt cầu cứu hướng về phía Tiêu Phàm. Ra về chính mình vừa rồi đối với vị thiếu gia này, vẫn rất khách khí.

Thời khắc quan trọng, ngài liền giúp tôi một phen đi.

Tiêu Phàm hai hàng lông mày nhíu lại tiến lên trước một bước.

Cục trưởng Hầu Cục trưởng Chu lập tức ngậm miệng lại, đồng loạt nhìn Tiêu Phàm, chờ hắt "chỉ thị".

Việc hôm nay phải như giải quyết như thế nào, dù sao cũng phải có một câu nói của vị thiếu gia này, mới có cái tiêu chuẩn xử lý cơ bản. Tóm lại phải khiến cho Tiêu Phàm vừa lòng. Đây là nguyên tắc lớn nhất.

- Cục trưởng Hầu, Cục trưởng Chu, tình hình là như thế này...

Tiêu Phàm không thích làm phiền người khác, lại giải thích đơn giản cho hai vị đứng đầu của huyện cục.

- Có những việc như thế này ư? Đây còn ra thể thống gì nữa! Lão Vương, các người làm gì vậy? Trong trường học có học sinh không tuân thủ kỷ luật như vậy tại sao không sớm xử lý, còn để họ ở lại trường, phá hoại những bạn học khác.

Cục trưởng Chu giận tím mặt nhìn thẳng hiệu trưởng Vương, lớn tiếng hỏi.

- Cục trưởng Chu, chúng tôi chúng tôi lập tức xử lý, lập tức xử lý....

Hiệu trưởng Vương liền tiếp nói, đưa tay lau mồ hôi lạnh.

Tiêu Phàm khoát tay, ngấn hiệu trưởng Vương lại, ánh mắt đảo một vòng, liền nhắm vào Tôn chủ nhiệm:

- Cục trưởng Chu, tôi thấy ngọn nguồn của chuyện này có thể liên quan đến vị chủ nhiệm Tôn này.

Chủ nhiệm Tôn đã sớm yên vị rồi, trốn ở một bên không dám thở mạnh, chỉ muốn tìm cái lỗ để chui vào, trong lòng thầm cầu trời khẩn Phật mấy trăm ngàn lần, cầu nguyện Tiêu Phàm bỗng nhiên mắc cái chứng hay quên, không nhớ rõ lão Tôn ông ta là ai.

Tiếc là mộng tưởng bao giờ cũng rất đầy ắp, sự thật bao giờ cũng rất thiếu thốn.

Tiêu Phàm không ngờ cũng không có mắc chứng hay quên.

- Theo như tôi được biết, cô nữ học sinh cấu kết với tiểu lưu manh trong xã hội kia có quan hệ thân thuộc với chủ nhiệm Tôn. Đây mới là nguyên nhân cô ta có thể cứ được ở lại trường xưng vương xưng bá. Tôi cho rằng, chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng.

Tiêu Phàm chậm rãi nói, giọng điệu không nóng không vội.

Xong rồi!

Chủ nhiệm Tôn chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, vội vàng vịn lấy vách tường bên người, mới coi là miễn cưỡng chống được, không trượt chân trên mặt đất.

Nếu nói chủ nhiệm giáo vụ trường trung học Khải Minh, thì cũng là cán bộ cấp phòng, còn không cứng rắn, dường như không thể đánh đồng với cán bộ cấp phòng cơ quan hành chính, không làm thì không làm, cũng không sao cả, chủ nhiệm Tôn không cần phải vô dụng đón hèn như vậy.

Thật ra không phải vậy.

Là trung học trọng điểm ở quận, chủ nhiệm giáo vụ trường trung học Khải Minh, là một vị trí có thực quyền. Những năm gần đây, lão Tôn ngồi trên vị trí này kiếm được không ít lợi ích. Cái này hãy còn thôi, mất chức quan này, nhiều nhất sau này bớt đi chút lợi ích thực tế. Chủ nhiệm Tôn thực sự đang lo là, hiệu trưởng Vương nắm lấy cơ hội này làm lớn chuyện, giữ sạch hết những việc trước đây ông ta đã làm được.

Thế thì không phải là vấn đề được làm chủ nhiệm giáo vụ nữa hay không, không chừng có khả năng phải ngồi tù.

Cho dù hiệu trưởng Vương nể nhiều năm là đồng nghiệp mà không trừng trị, cũng khó tránh Cục trưởng Chu không ra tay. Để lấy lòng người họ Tiêu này, Cục trưởng Chu sẽ không chút do dự hy sinh lão Tôn ông ta.

Lão Tôn biết, những người làm lãnh đạo này, cái gì cũng đều làm được.

- Yên tâm yên tâm, chúng tôi nhất định nghiêm khắc điều tra. Bất kể là ai, chỉ cần phạm sai lầm, thì nhất định sẽ bị xử phạt!

Quả nhiên, Cục trưởng Chu vừa nghe, ở trước mặt Tiêu Phàm thề thốt thể hiện sự quyết tâm.

- Thế thì được, Cục trưởng Chu, tôi chờ kết quả xử lý của các ông. Chuyện này, tôi sẽ tiếp tục để ý tới.

"Rầm" một tiếng.

Tôn chủ nhiệm rốt cuộc không kiên trì nổi, trước mắt tối sầm, ngã gục xuống đất

Giấu Diễm

Chương 199: Giấu Diễm

- Làm sao bây giờ?

Ngồi trong xe Mercedes Benz khổng lồ của Tiêu Phàm, Phương Do Mỹ mặt mày nhăn nhó.

Phiền phức ở trường đã giải quyết xong rồi, nhưng phiền phức của cô vừa mới bắt đầu. Cô không phải là học sinh trọ ở trường, chỉ buổi trưa ở lại trường ăn cơm trưa, buổi tối là nhất định phải đi về nhà. Với bộ dạng mặt mũi bầm dập bây giờ này, cô làm sao giải thích với Nhiều Vũ Đình?

Nếu như bị cha phát hiện, Phương Lê không chừng sẽ đuổi cổ tất cả lãnh đạo trường.

Phương Do Mỹ biết cha rất mực yêu cô.

Nhưng Phương Do Mỹ thật không muốn thành người nổi tiếng ở trường học, sau đó mọi người tránh cô như tránh dịch bệnh, vậy thì sau này còn có ý nghĩa gì?

Tiêu Phàm nằm vô lăng, quay đầu nhìn cô, nói:

- Chuyện ở trường học em không cần lo lắng, Tiểu Quế Tử sẽ xử lý tốt. Anh ta sẽ không làm lớn chuyện, cái tên gây xương kia, anh cho anh ta tiền thuốc men. Về sau, bất kể trong trường hay là ngoài trường, sẽ không còn có người dám tìm em gây chuyện nữa đâu. Tiểu Quế Tử rất được việc.

Diễm này cũng thật sự không cần hoài nghi, biết Phương Do Mỹ là khuê nữ Phương gia, Tiểu Quế Tử nếu là để lại một nỗi lo về sau, thế thì không cần đi theo nữa .

Thậm chí để đảm bảo an toàn của Phương Do Mỹ, để đảm bảo tên côn đồ trong xã hội về sau không quấy rầy Phương Do Mỹ nữa, chỉ sợ đồn công an sẽ thiết lập lại bộ máy. Về phần mấy tên côn đồ kia, bất kể nam nữ, đều sẽ biến mất. Ít nhất mấy năm Phương Do Mỹ học ở trường trung học Khải Minh này, bọn họ là không thể nào tái xuất hiện được rồi.

Chế độ giáo dục lao động vẫn chưa hủy bỏ, đối với một vài phần tử xấu nghịch ngợm gây sự, nhiều nhất có thể giáo dục lao động ba năm. Không cần thông qua bất cứ cơ quan nào khác, uỷ ban giáo dục lao động của quận có thể đưa ra quyết định.

Phương Do Mỹ còn có thời gian hơn hai năm, thì sẽ tốt nghiệp cấp ba rồi.

- Cái này tôi biết, chỉ là cha mẹ tôi...

Cô bé mân mê miệng, trong đôi mắt to lệ rưng rưng. Vừa rồi đối diện với tiểu Cầm mấy nữ lưu manh, cô bé "thề sống chết bất khuất", biết rõ không địch lại cũng chiến đấu tới cùng, hiện giờ lại không có dũng khí như vậy.

Suy cho cùng, cô vẫn còn là trẻ con.

Tiêu Phàm liền cười.

- Anh còn cười, anh còn cười!

Cô bé chột bật lên, tức giận tới mức dậm chân. Cuối cùng không ngăn được nước mắt rơi xuống lã chã, bộ dạng uất ức thì khỏi nói.

- Như thế này đi, trước tiên chúng ta đến quảng trường Thăng Lợi, cô Nhiêu thường xuyên làm đẹp ở thẩm mỹ viện nào, em biết chứ?

Tiêu Phàm mỉm cười một lúc, nói.

- Đến thẩm mỹ viện để làm gì?

Cô bé hồn nhiên khó hiểu, tức giận trừng mắt nhìn hấn.

- Trước tiên trang điểm, làm cho em đẹp lên một chút, sau đó thì anh đưa em về nhà.

- Anh đi giải thích với cô Nhiêu, được không?

Giọng điệu của Tiêu Phàm đặc biệt dịu dàng, giống như dỗ con nít, vô cùng kiên nhẫn.

- Thật ư?

Cô nàng lập tức mở to hai mắt nhìn, vừa mừng vừa sợ.

- Em thấy anh giống kiểu người đi lừa con nít lắm sao?

- Ai là con nít? Ai là con nít? Anh mới là con nít!

Không ngờ câu nói thuận miệng này của Tiêu Phàm lại chọc giận cô bé, liên tiếp kêu lên, tự nhiên ưỡn ngực lên, khiến bộ ngực mềm mại trong đồng phục rộng thùng thình đều nhô lên cao.

Cũng quả thật không thể xem cô hoàn toàn là con nít rồi.

Tiêu Phàm có chút đau đầu.

Những năm gần đây, hấn chuyên cần cho việc tu luyện, tuy rằng cũng thường xuyên ngao du giang hồ, nhưng số lần tiếp xúc với các cô gái thật sự không nhiều lắm. Những cô nàng lớn không ra lớn này sâu trong nội tâm rất cuộc nghĩ gì, Tiêu chân nhân thật sự không hiểu nổi. Một Uyển Thiên Thiên đã đủ khiến hấn đau đầu rồi, đem so sánh với Uyển Thiên Thiên, Phương Do Mỹ là cô bé mạnh mẽ, không thể giả được.

Có lẽ còn có thể giảng đạo lý với Uyển Thiên Thiên được. Với Phương Do Mỹ, đó là một chút cũng nói không thông.

Tiêu chân nhân đành phải nỗ lực, chạy về phía quảng trường Thăng Lợi.

Thật ra muốn tìm thẩm mỹ viện hóa trang, che lấp một chút vết thương trên mặt Phương Do Mỹ, hoàn toàn không cần phải chạy đường vòng đến quảng trường Thăng Lợi, kề bên này có không ít thẩm mỹ viện. Chỉ là Tiêu Phàm quả thật không quen với những nơi như thế này.

Trong đầu hẳn, chỉ biết mỗi một quảng trường Thăng Lợi.

May mà không kẹt xe, Mercedes Benz chạy tới quảng trường Thăng Lợi một cách rất suôn sẻ. Phương Do Mỹ mặc đồng phục, đi vào thẩm mỹ viện cao cấp nhất của quảng trường Thăng Lợi, bên cạnh được một anh chàng cao to, đẹp trai, nhà giàu sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt thắp từng khiên vô số khách lườm nguýt.

Bây giờ những công tử ca nhà có tiền này, càng ngày càng tệ, không có lấy một chút giới hạn. Ngay cả những nữ học sinh cấp ba tuổi còn nhỏ này cũng không tha, còn công khai dẫn ra vào thẩm mỹ viện cao cấp như vậy.

Còn cô bé nữa, cũng không biết tự trọng, tỉnh tỉnh mê mê, tuổi còn nhỏ, đã chạy theo đàn ông khắp nơi, trốn luôn cả học.

Chờ Phương Do Mỹ lấy thẻ phụ thẻ hội viên đẳng cấp cao nhất ra, nhân viên tiếp đón của thẩm mỹ viện mới mơ hồ ý thức được mình có khả năng đã đoán sai, cô bé này khả năng cũng là có lai lịch lớn.

Tiêu Phàm thân nhiên dặn dò:

- Tìm kỹ thuật viên tốt nhất của các người đến đây, hóa trang tỉ mỉ một chút, đừng để người khác nhìn ra.

Lời này lập tức lại khiến cho nhân viên của thẩm mỹ viện và các vị khách khác dậy lên liên tưởng "tà ác", nghe ra sao giống như "vợ chồng son"

không được tự nhiên, không cần thận đùa với lửa đấy?

Xem chừng cô bé không có mặt mũi đi học, chạy đến nơi này trang điểm trước.

Cảm nhận được ánh mắt quái dị từ bốn phía, cô bé lại một lần nữa hận tới mức ngứa cả răng, thầm nghĩ chỉ vào mặt mỗi người hung hăng mắng một trận —— ánh mắt gì vậy? Bà cô này không phải là kiểu người như các người tưởng tượng?

Tiêu Phàm lại không hề có gì khác lạ, gió thổi không nổi.

Khó khăn lắm, Phương Do Mỹ mới trang điểm xong, vết tím bầm trên trán, cơ bản đã được che không còn một dấu vết, khóe miệng rách một miếng, lại khó có thể che hết. Nhưng nếu không nhìn kỹ, vẫn rất khó nhận ra được sự khác biệt.

Thẩm mỹ viện hạng sang, đắt thì đắt hơn thật, tay nghề quả thật rất giỏi.

Cô bé soi đi soi lại vào gương, tuy rằng còn có chút thấp thỏm trong lòng, nhưng cũng không nói gì thêm. Chỉ có thể trang điểm thành bộ dạng này, nếu nhất định phải xóa sạch vết thương nơi khóe miệng, không tránh khỏi quá cứng nhắc, trang điểm quá đậm, ngược lại càng dễ dàng lộ ra sơ hở.

Vừa ra khỏi cửa chính của thẩm mỹ viện, Tiêu Phàm liền rút điện thoại ra, gọi điện cho Nhiêu Vũ Đình.

- Xin chào...

Đầu dây bên kia, truyền đến giọng nói tao nhã của Nhiêu Vũ Đình.

- Xin chào, cô Nhiêu, cháu là Tiêu Phàm.

- Ồ, là Tiêu Phàm à? Xin chào... Tiêu Phàm, hôm nay sao lại nhớ đến gọi điện cho cô thế này? Không phải đang thúc giục cô chứ? Yên tâm, chuyện

tìm đối tượng cho cháu, cô Nhiêu đây luôn để ý đến. Đây không phải, tạm thời chưa tìm người thích hợp. Cô Nhiêu không để cháu tủi thân đâu, đúng không!

Nghe ra được, tâm trạng của Nhiêu Vũ Đình rất vui vẻ, còn trêu ghẹo Tiêu Phàm mấy câu.

Sớm đã thay đổi hoàn toàn cách nhìn đối với Tiêu Phàm rồi.

Tiêu Phàm hơi xấu hổ cười nói:

- Cô Nhiêu, chuyện đối tượng, chúng ta không vội, từ từ sẽ có. Buổi trưa cô có thời gian không? Cháu muốn đến ăn cơm nhà cô bữa cơm. Tiện đường đưa tiểu Mỹ về nhà.

- Ồ, tiểu Mỹ đi cùng với cháu à? Được được, tới nhà dùng cơm, cô Nhiêu đích thân xuống bếp, làm các món ngon cho các cháu ăn.

Nhiêu Vũ Đình không nghi ngờ gì, liền đồng ý.

Về phần tại sao Phương Do Mỹ lại đi cùng với Tiêu Phàm, Nhiêu Vũ Đình đều không hỏi. Giữa con cháu nhà quyền quý có gia thế, qua lại rất bình thường. Tiêu Phàm mặc dù có chút "ly kinh bạo đạo", chung quy cũng là người của Tiêu gia, phương hướng là tuyệt đối sẽ không đi sai bước nhầm đâu.

Điểm này, Nhiêu Vũ Đình tin được.

- Cảm ơn cô Nhiêu.

Tiêu Phàm lịch sự hàn huyên vài câu với Nhiêu Vũ Đình xong, cúp điện thoại.

- Ai, anh định làm thế nào nói chuyện này với mẹ tôi?

Phương Do Mỹ không khỏi có chút lo lắng.

- Nói thật là được rồi, việc này, em vốn cũng không sai. Thấy có người ức hiếp bạn học, vốn cần phải đứng ra. Cũng không phải là em chủ động rước lấy họa. Cô Nhiêu nhất định có thể hiểu được.

Phương Do Mỹ nghĩ cũng đúng, lập tức liền vui vẻ trở lại, giang hai tay, ôm Tiêu Phàm một cái. Không đợi Tiêu Phàm định thần lại, liền cười hì hì khoác cánh tay của hắn.

- Đi thôi, về nhà ăn cơm đi, em đói bụng rồi.

Tiêu Phàm lắc đầu, cũng không có giãy ra, mặc kệ cô bé khoác cánh tay mình cùng nhau rời khỏi quảng trường Thăng Lợi.

Chỉ là cánh tay của Tiêu chân nhân, từ trước tới giờ đều có chút cứng ngắc.

Cho tới bây giờ, ngoài Tân Lâm và Ager Lina, Tiêu Phàm chưa từng có tiếp xúc thân mật như thế với người con gái thứ ba. Tuy nhiên Phương Do Mỹ tuổi còn nhỏ, trong lòng Tiêu Phàm càng không có suy nghĩ linh tinh.

Xe Mercedes Benz lập tức chạy thẳng tới một đại viện khu tập thể cán bộ của Đảng ủy Công an.

Nhiêu Vũ Đình rất giàu có, cơ quan nửa chính thức kia của cô, mang lại tính chất lợi nhuận nhất định, độc lập hạch toán, tự chịu trách nhiệm lời lỗ. Nhiêu Vũ Đình hoạt động kinh doanh phát triển nhanh chóng, tiền lương tiền thưởng tiền trợ cấp tiền hoa hồng hàng năm cộng lại, là một con số không nhỏ. Hơn nữa Nhiêu gia còn kinh doanh những sản nghiệp khác, Nhiêu Vũ Đình có cổ phần.

Những khoản thu nhập này đều có thể công khai, vượt qua được điều tra.

Nhưng Phương gia cho tới nay vẫn ở đại viện nhà tập thể cán bộ Đảng ủy Công an.

Phương Lê không muốn ở biệt thự.

Phương Lê là một người đặc biệt cẩn thận, nghiêm túc, từ trước tới giờ đều vô cùng khiêm tốn. Ông ấy cũng không cảm thấy, ở trong biệt thự thì thoải mái hơn là ở trong nhà chung cư. Dù sao có thể có một nơi để nghỉ ngơi là được rồi, ở trong biệt thự ngược lại quá lạnh lẽo, đôi khi ra ngoài tản bộ, đều chỉ gặp được một hai người.

Đây cũng là nguyên nhân Phương Do Mỹ theo học ở trung học Khải Minh.

Ở điểm này, Nhiêu Vũ Đình vô điều kiện nghe theo quyết định của Phương Lê.

Với quyền thế của Phương gia và sự giàu có của Nhiêu gia, thật sự không cần phải lên giọng. Chỉ có nhà giàu mới nổi mới cần dùng những thứ bên ngoài này để đánh bóng giá trị bản thân mình. Những gia đình quyền quý chân chính, căn bản sẽ không cần như thế.

Mặc dù chỉ là một chỗ đại viện nhà tập thể cán bộ của một trong hệ thống chính trị pháp luật, quy mô cũng rất lớn, có hai ba mươi dãy căn hộ nhiều loại. Phương Lê là hưởng đãi ngộ cán bộ cấp cao của cấp Thứ trưởng, ở tòa nhà cán bộ cao cấp khá sát vào bên trong.

Phòng thang máy, tầng mười.

Bốn phòng hai sảnh, diện tích sử dụng vượt quá 160 mét vuông.

Phương Do Mỹ dẫn Tiêu Phàm đến trước cửa nhà, cô bé cũng chú ý một chút, sau khi đi vào cư xá, không còn khoắc cánh tay của Tiêu Phàm. Ở khu tập thể cán bộ này, khuê nữ Phương gia là một "minh tinh", bất kỳ ai thấy

đều phải khen vài câu đấy. Bỗng nhiên lại khoác tay nam tử thanh niên ra ra vào vào, không khỏi bị dị nghị.

Cô nàng còn mặc đồng phục nữa chứ.

Nhấn chuông cửa, là cô giúp việc đến mở cửa, cô giúp việc là người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, hơi béo, cười tủm tỉm, nhìn qua rất thật thà chất phác điềm đạm.

- Cô, mẹ cháu đâu ạ?

Phương Do Mỹ thuận miệng hỏi.

- À, Quản lý Nhiêu ở trong nhà bếp, nói buổi trưa có khách sẽ tới nhà ăn cơm, đích thân xuống bếp.

Cô giúp việc cười ha hả nói, đôi mắt chỉ ngăm tới ngăm lui trên người Tiêu Phàm.

Cô giúp việc đến Phương gia làm việc cũng vài năm rồi, vẫn rất ít khi thấy người khách có thể khiến Nhiêu Vũ Đình đích thân xuống bếp, không biết vị tiểu tử trẻ tuổi này, lai lịch như thế nào, nghĩ nhất định cũng là công tử thiếu gia của nhân vật lớn nào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Khốn Đốn Vì Tình

Chương 200: Khốn Đốn Vì Tình

Tiêu Phàm, đến ngồi đi!

[CHARGE=2]

Về tới nhà, Phương Do Mỹ liền máy móc theo quy củ, giống như tiểu chủ nhân nhiệt tình mời.

Phòng khách rất rộng rãi, màu sắc trang trí cũng tương đối trang nhã, áp dụng cách bài trí từ một quảng cáo, được gọi là: giản lược mà không đơn giản. Giản lược trang trí và dụng cụ gia đình để lộ ra quý khí nhàn nhạt và ung dung.

Sô pha phòng khách được bọc vải, so với ghế sô pha bọc da đắt tiền thì nó có lực hấp dẫn hơn rất nhiều.

- Mẹ, khách tới rồi!

Mời xong Tiêu Phàm, Phương Do Mỹ lo Choi đi lên phòng bếp, cười hì hì nói. Vừa này, trong lòng cô vẫn lo lắng không yên, giờ lại chuyển đổi tính khí, rốt cuộc vẫn là một tiểu cô nương không tim không phổi.

- Tiêu Phàm đến rồi hửm?

Nhiều Vũ Đình cười từ trong phòng bếp đi ra, một thân quần áo mặc ở nhà rất thanh lịch phối hợp cùng một chiếc tạp dề cũng rất trang nhã, điển hình cho hình tượng bà mẹ hoàn hảo, rất khó có thể liên hệ Nhiều Vũ Đình gió êm mưa dịu trước mắt và Nhiều quản lý trưởng hào quang lừng lẫy với nhau.

Tiêu Phàm vội vàng khom người chào hỏi:

- Cô Nhiều, cháu chào cô.

- Được rồi được rồi, cháu ngồi đi, đồ ăn một lát nữa là được rồi. Tiểu Mỹ, rót nước mời anh Tiêu Phàm mau lên.

- Cô Nhiều, không cần khách khí đâu ạ.

- Đừng ngại, đừng ngại, cứ ngồi đi, đừng đứng. Đã đến nhà rồi thì cháu cứ tự nhiên chút, đừng câu nệ gì cả.

Trong những nhà quyền quý thế gia ở thủ đô, Phương gia cũng không hiển hách cho lắm, nhưng cũng không tỏ ra kiêu căng. Nhưng qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ Tết âm lịch, những lễ tiết mang tính thăm hỏi lẫn nhau thì thật đúng là rất ít khi con cháu quý tộc tới nhà làm khách.

Nhìn Tiêu Phàm nhã nhặn dịu dàng, lại lễ độ nho nhã, Nhiêu Vũ Đình liền cố ý nói thêm một câu như vậy.

- Vâng, cháu cảm ơn cô.

- Mẹ, con muốn ăn nộm, con còn muốn ăn thịt hầm nữa... mẹ không biết đồ ăn ở trường khó ăn thế nào đâu...

Phương Do Mỹ khanh khách cười, không dám đối mặt với Nhiêu Vũ Đình. Có thể cô gái nhỏ này nói chuyện lú lú không ngừng cũng là vì muốn phân tán lực chú ý của Nhiêu Vũ Đình.

- Con bé này, suốt ngày muốn ăn thịt hầm là sao? Coi chừng biến thành cô bé mập mạp thì khắc được.

Nhiêu Vũ Đình cười sảng giọng nói.

Phương Do Mỹ cười hì hì nói:

- Lớn lên mập mạp cũng đừng là cọng lúa là được rồi ạ, con thật sự rất đói rồi mẹ.

- Được rồi, chờ mẹ, mẹ làm cái này cho.

Tâm tình Nhiêu Vũ Đình hơi xấu, cười dí dí đầu cô.

Kì thực bà biết trưa nay cô sẽ về nhà ăn cơm nên đã sớm dọn đồ bảo mẫu hâm lại thịt. Lão Phương và Phương Do Mỹ đều thích ăn món này, nhưng Nhiêu Vũ Đình không ăn, bà còn phải duy trì vóc dáng nữa.

Bên ngoài, Nhiêu Vũ Đình nổi danh là cường nữ, về đến nhà lại là hiền thê lương mẫu.

- Đi ra nói chuyện với anh Tiêu Phàm đi con, không được nghịch ngợm nhé.

Nhiêu Vũ Đình biết rõ tính tình cô khuê nữ bảo bối này rất thích đùa dai, Tiêu Phàm là một người chắc chắn, điềm đạm, chỉ e không quen cái “bờn nhờn” của Phương Do Mỹ.

- Yên tâm đi mẹ, mẹ nấu đi mẹ, đã lâu con chưa được ăn thức ăn mẹ tự nấu rồi.

Phương Do Mỹ phụ mẹ vào bếp, sau đó cười đùa quay lại, muốn rót nước cho Tiêu Phàm nhưng mẹ đã làm rồi, liền cười hì hì cầm dao gọt hoa quả ngồi xuống bên cạnh Tiêu Phàm gọt táo cho Tiêu Phàm ăn.

Nói thế nào đi nữa thì Tiêu Phàm hôm nay chính là “đại cứu tinh” của mình, dù sao cũng nên tỏ một chút tâm ý.

- Nay, em nói em có thể bói toán được hả?

Cô bé khéo léo gọt quả táo rất nhanh và đẹp, gọt xong liền đưa cho Tiêu Phàm, vừa hạ thấp giọng, vừa “lén lén lút lút” liếc về phía nhà bếp một cái, tựa hồ sợ bị mẹ nghe thấy.

- Có thể.

Tiêu Phàm cũng không khiêm tốn, cười gật đầu.

Hắn đã hai lần ba lượt dùng việc thật để chứng minh khả năng tính toán của cô tiểu nha đầu này nên cũng không cần phải phủ nhận.

- Vậy anh nói xem, rốt cuộc là tính như nào vậy? Công năng đặc dị sao? Anh dạy em được không?

Cô bé lập tức hưng phấn, thần thần bí bí hỏi han.

Tiêu Phàm dở khóc dở cười. Thứ này có phải ai cũng học được đâu?

- Stop! Anh không muốn dạy thì thôi, cũng không cần làm cái mặt khổ sở thế kia. Em đây là muốn học một tẹo, lát quay về bộc lộ tài năng cho bạn học cũng được...

Thấy ánh mắt Tiêu Phàm, cô bé liền vung tay lên, rất không ngoan nói ra, tuy nhiên lại lập tức quay đầu lại, xòe bàn tay tuyết trắng nhỏ bé trước mặt Tiêu Phàm:

- Nếu không, anh xem tướng tay cho em, xem em về sau... ừm... vận hạn thế nào?

- Vận trình em tốt lắm, không cần xem.

Tiêu Phàm nói.

- Stop! Nói có lệ!

Cô bé càng thêm khó chịu.

Tiêu Phàm thực sự không xem qua loa cho cô, không cần xem tay, cuộc đời cô bé trực tiếp viết trên mặt rồi còn đâu. Lấy gia thế và trí thông minh của cô, con đường tương lai của cô có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Tất nhiên sẽ có những phiền phức nho nhỏ, nhưng cũng không phải là chủ yếu.

Tiêu Phàm mỉm cười:

- Xem tướng không nhất định phải xem tay, tướng mạo và tướng tay rất giống nhau.

Mắt to của cô bé đảo quanh một vòng, giơ cái đầu nhỏ trước mặt Tiêu Phàm, khuôn mặt xinh đẹp đối diện với ánh mắt Tiêu Phàm:

- Vậy anh xem cho em kĩ đi. Em sau này... đời sống tình cảm như thế nào? Có thể tìm được tình yêu tốt đẹp không, chính là... tình yêu hoàn mỹ ấy.

Lúc nói những lời này, gương mặt xinh xắn của cô bé bỗng nổi lên hai luống đỏ ửng.

Người con gái nào mà lại không có ý xuân đâu chứ?

Tuy gia giáo rất nghiêm, Phương Do Mỹ lại dám đề cập tới chuyện nam nữ nhưng ví dụ về những điều này xung quanh cuộc sống của cô cũng không ít. Học sinh cấp 3, thậm chí học sinh trung học, những cặp song sinh, anh anh tôi tôi đấy, có khối người.

Phương Do Mỹ đối với vấn đề này rất tò mò.

Tiêu Phàm cười:

- Vậy đưa tay em ra đây cho anh nhìn chút.

- Không phải anh bảo xem tướng mạo cũng giống sao?

Cô bé không khỏi hoài nghi, có điều vẫn chìa bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết ra trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm liền cười.

Lúc này lại có chút khác biệt, cô bé không hiểu nhưng cũng không cần giải thích cho cô hiểu làm gì. Coi như đây là một loại giải trí trước bữa cơm,

đùa với trẻ con một chút cho vui.

Bàn tay Phương Do Mỹ nhỏ bé trắng nõn tinh xảo, da thịt mềm mại xinh đẹp co dãn.

Tiêu Phàm cẩn thận xoa nắn bàn tay nhỏ bé của Phương Do Mỹ.

May mà bảo mẫu đã đi vào bếp phụ nấu ăn, bằng không bà nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ ngạc nhiên cho mà xem. Đây là loại người nào a, dám ở Phương gia cầm tay cô chủ rà qua rà lại thế này chứ?

Nếu để cho Nhiêu Vũ Đình nhìn thấy, liệu có ngay lập tức đem hăm quăng ra ngoài không?

Đúng là háo sắc làm liều!

- Thế nào ạ?

Cô bé tò mò, trong thanh âm có chút không yên tâm.

Mày Tiêu Phàm hơi nhần lại.

Mới rồi không có nhìn kĩ, bây giờ xem kĩ rồi thì đúng là có chút vấn đề. Đường tình Phương Do Mỹ hoa văn rất đặc biệt, không ngờ con đường tình cảm của cô bé sau này lại rất long đong. Từ đầu đến cuối đều rất rối rắm. Dựa theo lời văn hoa mỹ mà nói, Phương Do Mỹ về sau sẽ “khốn đốn vì tình”, vì thế sẽ cực kỳ phiền muộn.

Hơn nữa cái đoạn rối rắm ấy lại kéo dài rất lâu, xấp xỉ tới tận trung niên về sau mới dần dần ổn định lại.

Tình cảm trong suốt hai mươi mấy năm gút mắc cũng thật làm tổn thương con người.

Bằng gia thế và bộ dáng xinh đẹp xuất chúng của Phương Do Mỹ, theo lý thì không thể có đời sống tình cảm lận đận như vậy.

Cô thế nào lại tìm được loại đàn ông như nào vậy?

Nhưng tình cảm là thứ rất khó nói được rõ ràng, được coi như Thiên tử cũng sẽ khốn đốn vì tình, vì tình mà đau khổ.

Nhìn thấy Tiêu Phàm nhú mi, Phương Do Mỹ lập tức không hiểu tại sao liền khẩn trương lên, tâm can nhỏ bé trong một thoáng thắt chặt lại, hạ giọng hỏi nhỏ:

- Này, anh mau nói ra đi, rốt cuộc thì thế nào?

Hai hàng lông mày Tiêu Phàm liền giãn ra, cười nói:

- Không có gì, rất tốt. Tiểu Mỹ, em tuổi còn nhỏ, đừng tìm hiểu mấy thứ này, chuyên tâm học hành đi, tự nhiên sẽ tìm được một tình yêu hoàn mỹ thôi.

Lời này quả là lời tuyên bố gạt người.

Hoa văn đường tình duyên của Phương Do Mỹ biểu thị rất rõ ràng. Chỉ có điều lúc này Tiêu Phàm không thể nói thật với cô được. Phương Do Mỹ vẫn là học sinh cấp 3, hiện tại không nên lâm vào gút mắc tình cảm. Tiêu Phàm cũng chỉ có thể nói dối cô mà thôi.

Coi như đây là lời nói dối thiện ý đi.

- Anh gạt người, rõ ràng em thấy anh cau mày.

Phương Do Mỹ cũng không dễ dàng bị lừa gạt, lập tức vênh cái mũi lên, hằm hừ nói.

- Có sao? Không có mà. Có lẽ đó là thói quen của anh thôi.

Tiêu Phàm lập tức cười che giấu, nói nghiêm túc:

- Tiểu Mỹ, nhớ kỹ lời anh nói, hiện tại chớ suy nghĩ nhiều về chuyện này, nhiệm vụ của em bây giờ là chuyên tâm học tập. Hơn nữa, nếu có chuyện gì, anh sẽ giúp em.

- Thật không?

Phương Do Mỹ liền vui vẻ trở lại, hào hứng hỏi một câu, mắt đen lúng liếng sáng rực rỡ.

Sau việc ngày hôm nay, cô bé càng ngày càng coi lời hứa của Tiêu Phàm đó là một chuyện quan trọng. Người đàn ông này so với những thiếu gia nhà giàu ăn chơi ăn chơi trác táng trong “truyền thuyết” hoàn toàn khác nhau, Phương Do Mỹ không biểu lộ suy nghĩ ra ngoài, nhưng dù sao thì cũng không giống với họ. Chỉ cần Tiêu Phàm hứa, Phương Do Mỹ đều tin.

- Đương nhiên là thật rồi!

Tiêu Phàm càng thêm nghiêm túc gật đầu.

- Vậy là được rồi, anh đừng quên hôm nay anh đã hứa với em rồi đấy nha.

Em về sau mà có việc tìm anh, anh không được đổi ý đâu nhé.

- Không đổi ý đâu.

Tiêu Phàm mỉm cười, sắc mặt và ánh mắt đều vô cùng ôn hòa.

Phương Do Mỹ vừa lòng gật đầu:

- Anh ăn táo đi... hay em bổ thanh long anh ăn nhé?

- Không cần, anh ăn táo là được rồi.

Tiêu Phàm cầm miếng táo đã gọt sạch lên cắn một cái, vị rất thanh, nước quả cũng rất ngon.

Cô bé chớp chớp ánh mắt hứng thú đánh giá Tiêu Phàm.

Từ nhỏ tới lớn, trừ mấy người bạn học tốt ra Phương Do Mỹ chưa bao giờ cũng một người con trai lớn hơn mình chục tuổi kết giao thân thiết như vậy cả. Đây là một loại cảm giác hoàn toàn mới.

Nhìn Tiêu Phàm anh tuấn nho nhã, khuôn mặt có vẻ hơi nhợt nhạt, trong lòng cô bé không nhịn được gợn lên một tia sóng khác thường. Ngay sau đó liền nghiêng đầu, trái tim thỉnh thoảng đập loạn, khuôn mặt trắng nõn che kín một rặng mây đỏ.

Người bị nhìn chăm chăm còn không có phản ứng, mình nhìn người ta lại còn bị ngượng nữa.

Tâm tư thiếu nữ, ai có thể hiểu thấu được chứ?

- Tiêu Phàm, tiểu Mỹ, lại đây đi, chuẩn bị ăn cơm nào.

Nhiều Vũ Đình tự tay bưng thức ăn đi ra, đặt trên bàn cơm, mỉm cười gọi.

- Ăn cơm! Ăn cơm!

Cô bé nhảy dựng lên chạy tới nhà ăn, nhảy lên nhảy xuống, bước chân hơi dồn dập, dường như muốn che dấu cảm xúc bất an trong lòng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tán Thành

Chương 201: Tán Thành

Thức ăn trên bàn không nhiều lắm, bốn món mặn một món canh, đều là đồ ăn thường ngày của gia đình.

[CHARGE=2]Tuy nhiên nhìn một cái là đã biết vô cùng tinh xảo.

Nghiêm chỉnh mà nói thì Nhiêu Vũ Đình theo đuổi tính cách hoàn mỹ. Bất kể là chuyện gì, đều muốn tận thiện tận mỹ.

- Oa, mẹ, món này ngon quá đi mất, con yêu mẹ!

Phương Do Mỹ bổ nhào qua, bắt chập tất cả, ôm Nhiêu Vũ Đình rồi hôn một cái.

Nhiêu Vũ Đình không kịp chuẩn bị, cười mắng:

- Nha đầu thối, không thấy còn có khách sao?

Tuy vậy lại mang theo tình cảm thương yêu không thể nói ra được.

Nhiêu Vũ Đình có một trai một gái, con trai so với con gái thì lớn hơn nhiều, đã tốt nghiệp đại học đi làm rồi. Còn đứa con gái nhỏ này thì đặc biệt yêu thương, thậm chí có thể nói là hơi quá cưng chiều.

Dù nhắng nhít trước mặt khách nhưng cũng không thật sự trách mắng cô.

Hơn nữa, Tiêu Phàm cũng là văn bối, con bé lại còn nhỏ cũng không có quá nhiều kiêng kỵ. Hiện tại Nhiêu Vũ Đình cũng rất coi trọng Tiêu Phàm, không chỉ bởi Tiêu Phàm là cháu trưởng Tôn gia, mà còn bởi bản thân Tiêu Phàm rất thần bí. Miệng Nhiêu Vũ Đình không nói ra nhưng tâm đã xác định, có quan hệ tốt với đại sư thuật pháp thì cũng không tệ.

Tất nhiên không thể để bị bọn giang hồ bịp bợm lừa gạt được, càng không được để chúng khống chế.

Tuy nhiên nhìn Tiêu Phàm rất có chính khí, ánh mắt trong suốt sáng ngời cũng không phải là bọn bịp bợm giang hồ. Ánh mắt của Nhiêu Vũ Đình có thể nhìn ra được điểm này. Hơn nữa, thân phận của Tiêu Phàm cũng không cho phép hắn đi trên giang hồ bịp bợm.

Nhiêu Vũ Đình thấu hiểu tình đời, biết tạo quan hệ tốt với mọi người, cách tốt nhất chính là “tùy ý”. Càng tùy ý thì càng hòa hợp thân thiết, hiệu quả cũng tốt theo.

Mọi người là như vậy, lấy tâm đổi tâm.

- Hì hì, anh ấy không để ý đâu, người một nhà cả.

Phương Do Mỹ cười hì hì nói, cướp xới cơm, bộ dạng xem ra rất cần mẫn.

Nhiêu Vũ Đình hơi ngơ ngẩn một chút, kinh ngạc liếc cô một cái. Trước khi gặp Tiêu Phàm, cô bé rất đề phòng Tiêu Phàm, thậm chí còn châm chọc khiêu khích, như thế nào trong nháy mắt đã biến thành “ người một nhà” rồi?

Chuyển biến hơi mau nha!

Nhưng ngẫm lại thì cũng không có gì lạ, đứa bé này không phải tâm tư rất đơn thuần sao? Làm nó chuyển biến quan điểm cũng không phải là chuyện khó khăn lắm.

Ngay sau đó, bốn người ngồi quay quanh bàn ăn.

Nhiêu Vũ Đình mỉm cười hỏi:

- Tiêu Phàm, có muốn uống gì không cháu?

Tiêu Phàm vội vàng khom người nói:

- Cảm ơn cô, cháu ăn cơm là được rồi... cô à, chú Phương buổi trưa không trở về ăn cơm sao?

Nhiều Vũ Đình cười nói:

- Ông ấy hả, đôi khi cũng về, nhưng đa số thì đều ở đơn vị ăn cơm.

- Cũng đúng, công tác chú Phương bận rộn thật đấy ạ.

Phương Lê không có gia thế hiển hách, chỉ được hưởng đãi ngộ cấp Thứ trưởng. Nhưng quy tắc quan trường mọi người đều rất rõ ràng, một người có nắm quyền trong tay hay không, đôi khi không thể nhìn chức vụ mà đoán ra được. Một số chức vụ có tính chất điều hòa lại ẩn dấu quyền lực rất lớn.

Ví dụ như thư kí của Tiêu lão gia, cũng hưởng đãi ngộ cấp Thứ trưởng, chỉ giữ chức ở chính quyền trung ương và ủy ban trung ương, nhưng bởi là người phát ngôn của Tiêu lão gia, ẩn tính quyền lực không thể đo đếm được, chỉ cần một câu nói thôi thì mấy vị đại lão cấp cao nhất cũng phải cẩn thận suy nghĩ.

Nhiều Vũ Đình mỉm cười vuốt cằm nói:

- Được rồi, ăn cơm đi. Tiêu Phàm, đừng câu nệ, cứ coi như đang ở nhà cháu. Cháu còn trẻ, ăn uống tốt, ăn nhiều một chút đi.

Nếu đồ ăn không hợp khẩu vị thì cứ nói ra cháu nhé.

Tiêu Phàm cười nói:

- Tay nghề cô Nhiều chắc chắn là vô cùng tốt rồi, cháu mới nhìn đã biết rồi này.

- Đúng rồi, coi như anh tinh mắt. Mẹ em bình thường ít xuống bếp lắm, không phải ai muốn ăn là mẹ em cũng nấu cho ăn đâu. Bố em này, quanh

năm suốt tháng cũng không ăn được mấy lần.

Phương Do Mỹ đặc ý nói.

Tiêu Phàm cười nói:

- Thế thì vinh hạnh cho anh quá rồi.

- Tiêu Phàm, đừng nghe con bé thổi phồng, chính là làm lung tung chút thôi, chấp nhận ăn chút là được rồi, nào, cả nhà ăn cơm đi.

Nhiều Vũ Đình cầm lấy bát đũa, ánh mắt đảo qua mặt Phương Do Mỹ, bỗng nhiên ánh mắt thoáng ngưng tụ, Nhiều Vũ Đình nhìn ra có chút không đúng, tay nghề của bác sĩ thẩm mỹ dù không tệ nhưng bản thân là mẹ của Phương Do Mỹ, trên mặt con gái có vết thương làm sao mà không nhìn ra được chứ.

Tuy nhiên Nhiều Vũ Đình không nói gì thêm.

Trên bàn cơm không phải là nơi thảo luận vấn đề này.

- Oa, mẹ, nồi thịt này mẹ làm quá ngon đi, quá tuyệt, so với ông chủ béo hội Hoa Nhài ăn ngon hơn nhiều...

Cô bé cường điệu hóa kêu lên. Cô cũng nhận ra Nhiều Vũ Đình trong phút chốc khác thường, trong lòng lập tức luống cuống, muốn dùng cái này che đi bất an trong lòng.

Nhiều Vũ Đình liếc cô một cái, thần sắc thêm vài phần nghiêm khắc.

Quy củ Phương gia là thực mạc ngôn tâm mạc ngữ.

Phương Do Mỹ không khỏi thè lưỡi, cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm.

Thật lòng mà nói, tay nghề của Nhiêu Vũ Đình quả thật rất cao, vài món ăn thường ngày mà làm đặc biệt ngon, nói vượt qua phụ tử Chu Đại Thường thì có chút khoa trương nhưng thực sự thì mùi vị không khác nhau lắm, Tiêu Phàm ăn xong hai bát cơm mới đặt đũa xuống.

Cơm nước xong xuôi, bảo mẫu vội thu dọn bàn ăn.

Nhiêu Vũ Đình đứng dậy đi vào phòng khách mỉm cười nói:

- Tiêu Phàm, lại đây ngồi. Tiểu Mỹ, con cũng lại đây.

- Ừm.

Phương Do Mỹ sợ hãi đáp ứng, gắt gao bám sau Tiêu Phàm, cúi đầu thật thấp, trái tim bé nhỏ thành thịch đập loạn. Nhiêu Vũ Đình tuy rất yêu cô, ngày bình thường có thể quở giáo lơ lửng, nhưng nếu Phương Do Mỹ thực sự phạm sai lầm thì nhất định sẽ bị phê bình.

Bảo mẫu gấp rút rót trà cho ba người.

Nhiêu Vũ Đình nâng tách trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mắt nhìn Phương Do Mỹ nói:

- Tiểu Mỹ, con mau thành thật khai ra, ở trường con đã gây ra cái họa gì?

Phương Do Mỹ hoảng sợ, thân hình bé nhỏ thoáng rụt lại trong sô pha, nhỏ giọng nói:

- Mẹ, con không có gây họa....

Hai hàng lông mày của Nhiêu Vũ Đình hơi nhăn lại nói:

- Con còn nói dối. Con không gây họa thì tại sao trên mặt lại có vết thương? Tại sao anh Tiêu Phàm lại phải đưa con về? Không bị thương thì con đi thăm mỹ viện quảng trường Thắng Lợi làm gì?

- Sao mẹ biết con đi thăm mỹ viện quảng trường Thăng Lợi vậy?

Trong lòng Phương Do Mỹ kêu to: “ Chết rồi!”

Cô dùng thẻ hội viên của Nhiêu Vũ Đình, cả thẻ thanh toán nữa, trên điện thoại di động của Nhiêu Vũ Đình có thể đã nhận được tin nhắn thông báo. Vừa rồi sao lại không nghĩ tới điểm này chứ?

Ánh mắt của Nhiêu Vũ Đình nhất thời vô cùng không hài lòng.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói:

- Cô à, hôm nay tiểu Mỹ đúng là xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn ở trường, chuyện này cũng không thể trách cô bé được.

- Trước hết nói cho cô chuyện gì đã xảy ra, trách nhiệm có phải do nó không, cô sẽ tự mình đánh giá.

- Đấy không phải lỗi của con...

Phương Do Mỹ không kìm nổi thầm nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên chút oan ức.

Nhiêu Vũ Đình nghiêm nghị liếc con gái một cái:

- Con ngồi đó, không được nói chuyện. Tiêu Phàm, cháu nói đi, chuyện như thế nào?

- Vâng, thưa cô Nhiêu.

Tiêu Phàm đem chuyện đã xảy ra thuật lại một lần, lời ít ý nhiều, tương đối khách quan.

Phương Do Mỹ nghe được không nhịn được bĩu môi, tựa hồ đối với miêu tả của Tiêu Phàm hết sức mất mẫn. Đây cũng quá khách quan rồi, một chút

cũng không làm nổi bật được mấy tên đáng giận kia.

- Có loại sự tình này sao? Trường học chúng quản lý thế nào vậy?

Nhiều Vũ Đình lập tức phần nộ, sắc mặt trở nên rất nghiêm túc.

Tiêu Phàm miêu tả cực kỳ khách quan, nhưng nghe con gái mình vì bệnh vực kẻ yếu mà bị tiểu lưu manh câu kết ức hiếp, thậm chí thiếu chút nữa bị lột y phục, mới nghe tới đây, lửa giận trong Nhiều Vũ Đình bùng cháy mạnh mẽ.

Quả thực buồn cười!

Con gái Phương gia khi nào lại phải chịu loại ủy khuất này?

Nếu không phải Tiêu Phàm đuổi tới đúng lúc, hôm nay nhất định sẽ xảy ra nhiều loạn lớn rồi!

Tiêu Phàm uyển chuyển nói:

- Cô à, cháu đã xử lý rồi. Một số người ở Công an quận và Bộ Giáo dục đã tới hiện trường rồi, mấy tên côn đồ kia đều bị giải tới đồn công an rồi. Còn về Tôn chủ nhiệm, Phòng giáo dục của Bộ Giáo dục cũng khẳng định sẽ xử lý ông ta. Quế Thanh Thu là con cục trưởng Quế đã gọi lãnh đạo tới đây ạ.

Tiểu Quế Tử này cũng là người tốt, nhất định phải nói cho Nhiều Vũ Đình cho bà nắm chắc tâm lý. Lão Phương gia giúp Quế Thanh Thu một phen, người ta cũng không phải là người không hiểu chuyện.

Nhiều Vũ Đình lửa giận vẫn chưa tiêu, hừ lạnh:

- Hiệu trưởng bọn họ cũng phải chịu trách nhiệm. Đây là không làm tròn trách nhiệm mà thôi.

Chính mình đưa con gái đến trường của họ học, bọn họ ngay an toàn cơ bản học sinh cũng không bảo đảm được, hiệu trưởng làm ăn kiểu gì không biết?

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

- Cô ạ, cháu tạm thời suy tính thế này, tạm thời không nên xử phạt hiệu trưởng mà hãy phê bình giáo dục đi ạ. Tiểu Mỹ sau này vẫn phải tiếp tục học tại trường trung học Khải Minh. Nếu động tĩnh quá lớn, việc học tập của tiểu Mỹ sau này nhất định bị ảnh hưởng.

- Vậy thì chuyển trường.

Phương Do Mỹ không kìm nổi nói:

- Mẹ, con không muốn chuyển trường, kỳ thực, ở phương diện khác trường cũng không tệ đâu ạ.

Cô vừa mới xáo xáo hết hoàn cảnh trường trung học Khải Minh, vừa mới quen được mấy bạn học tốt, bỗng nhiên lại phải chuyển trường, vừa muốn thích ứng hoàn cảnh mới, quen giáo sư mới và bạn học mới. Trong lòng tiểu nha đầu này thật không tình nguyện chuyển đi.

Tiêu Phàm nói:

- Cô, cá nhân cháu đề xuất thế này, tạm thời không cần thiết phải chuyển trường đâu ạ...

Trải qua chuyện này, cháu tin trường trung học Khải Minh sẽ suy nghĩ chỉnh đốn lại cho tốt đấy ạ.

Không chỉnh đốn mà được à?

Không chỉnh đốn, Chu cục trường Bộ giáo dục biết ăn nói thế nào?

Nhiều Vũ Đình dù sao cũng là chủ nữ gia đình, rất nhanh điều chỉnh lại tâm tình, nói:

- Được rồi, tạm thời nghe theo đề nghị của cháu, xem biểu hiện của trường rồi nói sau. Tiêu Phàm, lần này phải cảm ơn cháu rồi.

Ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm càng trở nên nhu thuận thân thiết.

Việc ngày hôm nay, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, sự thanh bạch của khuê nữ nhà mình, cái nào mới là trọng yếu đây? Tiêu Phàm xử lý thật sự thỏa đáng, có đánh có kéo. Đánh lại rất nghiêm túc, lúc nên kéo thì lại khá đúng chỗ.

Quả nhiên là cháu trường Tiêu gia, mảnh khỏe rất cao tay.

- Cô, cô là bề trên, không cần khách khí với cháu như vậy.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

- Tốt, tiểu Mỹ có một người anh tốt như cháu, cô cũng yên tâm. Tiêu Phàm, hai ngày nữa cô có một bữa tiệc, có nửa tư cách cá nhân đấy, đều là bạn bè cả, cháu có thời gian không? Có thời gian thì đi tham gia một chút. Cô giới thiệu vài người bạn cho cháu quen.

Nhiều Vũ Đình đã có lời mời chứng tỏ trong lòng bà đã hoàn toàn chấp nhận Tiêu Phàm.

Trong hội kia của bà, cách để bày tỏ tình bạn tốt nhất chính là chia sẻ tài nguyên.

Có thể trở thành bằng hữu của Phương gia và Nhiều Vũ Đình, liệu có thể là mấy loại người hời hợt không? Người bình thường mà nhận thức được một trong số đó cũng rất khó lường rồi.

- Vâng, cảm ơn cô, cháu nhất định sẽ tham gia ạ.

Tiêu Phàm nho nhã lễ độ đáp.

Bất luận cái gì có thể mở rộng ảnh hưởng cho Tiêu gia và hãn, Tiêu Phàm sẽ tận lực tham gia.

Thời gian cấp bách quá rồi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thay Đổi Tầng Nhân Sự Cấp Cao

Chương 202: Thay Đổi Tầng Nhân Sự Cấp Cao

Tiêu Phàm bữa tối nay ăn cơm ở nhà.

Từ sau khi Tiêu Thiên rời thủ đô đi công tác, số lần Tiêu Phàm trở về nhà nhiều hơn trước kia.

[CHARGE=2]

Tiêu Trạh là một người con hiếu thảo.

Trong xương cốt, Tiêu Phàm cũng là một người con hiếu thảo.

Điều này và cảnh giới đạo gia “Thái thượng vong tình” có chút trái ngược. Người tu đạo đầu tiên sẽ phải “vong tình”. Tuy nhiên Vô Cực Môn chưa được coi là môn đạo kế thừa chính thống, Vô Cực Môn sáng lập ra từ xa xưa, thậm chí còn trước khi cả ông nội đặc đạo.

Hơn nữa là một môn phái kế thừa thuật pháp, muốn nhập giới thì mỗi đệ tử đều phải trải qua. Bất kể là tướng thuật, phong thủy, bói toán... đều có cùng một nhịp thở với đời sống loài người, cứ trốn ở nhà lật xem cổ thư mà không có kinh nghiệm thực chiến, rõ ràng là không được.

Ông nội thì bệnh nặng, xem chút nữa là qua đời khiến Tiêu Phàm cảm nhận được sâu sắc nhân sinh tụ tán vô thường, thân tình trong lòng càng thêm nặng.

Đối với việc Tiêu Phàm về nhà, Giản Tú Hoa hết sức cao hứng.

Về mặt Tiêu Trạh bất kể nghiêm túc cỡ nào, nhưng từ ánh mắt ông có thể nhìn ra được, Tiêu Bộ trưởng kỳ thực cũng rất vui mừng. Trong khoảng thời gian này, Tiêu gia phát sinh ra nhiều chuyện như vậy, Tiêu Trạh cũng nhận ra những điểm phi thường của Tiêu Phàm.

Đứa con trai này trước kia nhất quyết đòi học “Văn đạo” cũng không phải là chuyện không tốt.

Thái độ của Lục Hồng cơ bản đã có sự chuyển biến, Lục gia một lần nữa cùng Tiêu gia cùng đứng chung một chỗ, ngay cả lui tới Phương gia cũng không nhiều, cũng bày tỏ được chút thiện hữu.

Toàn bộ những điều này đều do Tiêu Phàm tạo ra.

Lục Hồng tại sao lại thay đổi thái độ, Tiêu Phàm không rõ ràng lắm, cũng không đi sâu vào tra hỏi nhưng Phương gia lại tỏ vẻ thiện hữu, cùng với Tiêu Phàm lại có quan hệ trực tiếp tới việc “cứu” Nhiêu Vũ Đình.

Tiêu Trạh vẫn không hoàn toàn tin vào “học vấn” của Tiêu Phàm, nhưng vì sự việc đã xảy ra ngay trước mắt nên ít nhất Tiêu Trạh bây giờ cũng không kiên quyết phủ nhận tất cả những gì liên quan tới huyền học nữa.

Một nhà ba người quay quần bên bàn ăn, ăn xong bữa tối, Tiêu Phàm cùng bố ngồi ở phòng khách xem “Tiếp sóng thời sự”. Đây là thói quen của đa số cán bộ lãnh đạo cấp cao. Đương nhiên, điểm chú ý của cán bộ lãnh đạo và mọi người khi xem “Tiếp sóng thời sự” hoàn toàn không giống nhau. Đây không phải là chuyện người ngoài có thể nói được.

Giản Tú Hoa rót nước cho hai người rồi cũng ngồi ở một bên.

Trong phòng khách rất yên tĩnh, chỉ có tiếng của MC trên TV đang thông báo tin tức.

Thật không dễ để “tiếp sóng thời sự” chấm dứt, Giản Tú Hoa liền mau chóng mở miệng, cười tủm tỉm:

- Tiểu phàm, tiểu Thiên gọi điện cho con chưa? Nó mới đi Hồng Sơn chưa lâu liền đã có xí nghiệp lớn muốn đầu tư khai thác, phát triển du lịch rồi đấy.

Nói thật, Tiêu Thiên đi thôn Hồng Sơn làm Bí thư chi bộ, Giản Tú Hoa rất lo lắng. Trong mắt bà, Tiêu Thiên chính là đứa nhỏ không chịu lớn, đã hơn hai mươi tuổi treo trên mình rồi, bình thường đều là do bà chăm sóc, không bị chịu lạnh chịu đói, lần này bỗng dưng lại phải đi tới khu nông thôn xa vài nghìn km, Giản Tú Hoa đương nhiên lo lắng rất nhiều.

Hiện tại nghe được tin tức tốt, Giản Tú Hoa tự nhiên cao hứng hơn hẳn.

Tiêu Phàm mỉm cười:

- Con biết, là công ti bạn con đầu tư, có thể đầu tư tới 2 tỷ đấy mẹ.

Kỳ thật Tiêu Phàm cũng không muốn khoe khoang như vậy, giống như đang khoe thành tích trước mặt cha mẹ. Nhưng hắn hiện tại cần phải lấy được sự ủng hộ của Tiêu Trạm, có chút công trạng nên phải thể hiện ra. Chỉ có thể dùng càng nhiều những sự thực không mang tính tranh luận, mới có thể chứng minh năng lực của hắn với Tiêu Trạm. Như vậy cha hắn mới hoàn toàn thay đổi ấn tượng về hắn, chính thức đưa hắn vào vòng tròn trung tâm Tiêu gia.

- Hai tỷ? Con số không nhỏ nha... Tiêu Phàm, bạn con làm gì vậy? Cũng rất có thực lực đi!

Giản Tú Hoa mặt mày hớn hở, bà nghĩ, anh giúp đỡ em là chuyện đương nhiên rồi.

Ý nghĩ của Tiêu Trạm và vợ lại bất đồng, nhú mi nói:

- Vẫn cứ để nó tự rèn luyện đi, cứ ỷ lại vào người khác, bao giờ mới có thể trưởng thành được?

Tiêu Trạm rất rõ ràng, mặc kệ năng lực của Tiêu Phàm ở cơ chế phát triển nội tại lớn cỡ nào, Tiêu Thiên mới là hi vọng duy nhất kế thừa vinh quang Tiêu gia, phải rèn luyện thật nhiều mới không hỏng chuyện.

Tiêu Phàm mỉm cười:

- Cha, người bạn kia của con xuất phát từ suy nghĩ kinh doanh, việc không có lợi, cô ấy sẽ không làm đâu.

- Bạn nào vậy?

- Tập đoàn Cơ Thị ạ.

Giản Tú Hoa nghe xong liền nói:

- Tập đoàn Cơ Thị sao? Nghe nói quy mô rất lớn, rất có thực lực.

- Tập đoàn Cơ Thị ư?

Hai hàng lông mày Tiêu Trạm lần nữa cau lại, quả nhiên ý nghĩ của ông cùng vợ lại không nhất quán.

- Vâng.

Sau một lúc, Tiêu Trạm trầm giọng nói:

- Đừng tiếp xúc quá mật thiết với tập đoàn Cơ Thị này.

Trong mắt chính trị gia như Tiêu Trạm, tập đoàn Cơ Thị thật không đơn giản. Chủ tịch tiền nhiệm thì ra chính là cha của Cơ Khinh Sa, có quan hệ chặt chẽ với một số cán bộ cấp cao. Cơ Khinh Sa sau đó liền tiếp nhận một mạng lưới lớn quan hệ, thậm chí ngay cả với Bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm tỉnh Yến Bắc, đều có quan hệ chặt chẽ với Cơ Khinh Sa.

Tình hình cụ thể và chi tiết bên trong, cán bộ bình thường đều không biết, nhưng Tiêu Trạm biết rất rõ, ông không muốn Tiêu gia và tập đoàn Cơ Thị có thêm bất cứ quan hệ nào.

Tiêu Trạm là cán bộ cao cấp chính thống, từ trước tới giờ rất phản đối quan hệ mật thiết giữa thương- quan.

Thương nhân trục lợi, chính là thiên tính, vô duyên vô cớ tiếp cận cán bộ lãnh đạo, còn không phải muốn lợi dụng quyền lực trong tay cán bộ vì việc tư mà phục vụ sao? Trong lúc này cần tránh phát sinh những loại hiện tượng hủ bại này.

Con cháu Tiêu gia không thể bị thương nhân coi làm vũ khí sử dụng được.

Tiêu Phàm gật đầu:

- Cha, cha yên tâm, con sẽ có chừng mực.

-Ừ.

Tiêu Trạm khẽ vuốt cằm, nhưng vẻ mặt vẫn chưa dịu đi, ngược lại càng nhíu chặt hơn.

Giản Tú Hoa không chịu nổi bầu không khí này, không hài lòng nói:

- Ông Tiêu kia, thằng bé khó mới trở về Tiêu gia một chuyến, ông không cần phô cái bản mặt kia ra.

Tiêu Trạm “hừ” một tiếng, đối với lời “chỉ trích” của vợ không rảnh mà để ý tới, hai mắt sáng ngời nhìn vào Tiêu Phàm trầm giọng hỏi:

- Tiêu Phàm, chuyện bộ phận an ninh, việc như thế nào rồi?

Giản Tú Hoa hoảng sợ, vội vàng hỏi:

- Chuyện gì ở bộ phận an ninh? Tiểu Phàm, con, con không phạm sai lầm gì đấy chứ?

Nghe giọng điệu Tiêu Trạm, Tiêu Phàm dường như cùng vụ án có quan hệ. Đây cũng không phải là việc nhỏ. Nếu là vụ án bình thường, bộ phận an ninh tuyệt sẽ không làm liên lụy con cháu Tiêu gia vào đấy. Nếu có liên lụy thì cũng tận lực đem con cháu quý tộc ra ngoài vòng.

Đây là quy củ bất thành văn rồi.

Hào môn thế gia không muốn chọc phải phiền toái, bộ phận an ninh càng không muốn chọc phải phiền toái hơn nữa.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Mẹ, không cần căng thẳng, con không phạm sai lầm gì cả. Chỉ là có chút hiểu lầm, một đội buôn lậu ở khu Viễn Đông phía bắc nước láng giềng có chiếc thuyền bị khấu trừ, những người này ở thủ đô lại có quan hệ nhất định, muốn thông qua con đặt áp lực lên bộ phận an ninh để bỏ qua cho chiếc thuyền. Hiện tại thủ phạm chính đã bị bắt, con chỉ giải thích tình huống với Nhạc cục trưởng của Nhị Cục mà thôi.

Vụ án lại liên lụy tới con cháu Tiêu gia, bộ phận an ninh nhất định phải gọi điện cho Tiêu Trạm, đây là quy củ tối thiểu. Tuy nhiên Tiêu Phàm đã dự tính phái Nhạc Ca đem chuyện thi thể ở khu biệt thự phía Tây kia giấu đi, không thông báo cho Tiêu Trạm. Nếu không Tiêu Trạm tuyệt đối không có thái độ như vậy, chắc chắn đã sớm gọi điện cho hẩn hỏi rõ vụ việc rồi.

Dẫu sao thì việc giết chết phần tử tội phạm quốc tế cũng là sáu cái mạng người. Chết trong tay bộ phận an ninh, điều đó là đương nhiên chẳng có gì lạ cả. Chết trong tay con cháu dòng họ Tiêu gia Tiêu Phàm cũng chẳng khác nhau là mấy.

Tiêu Phàm là phó phòng cán bộ quản lý tôn giáo, không phải đặc công bộ phận an ninh.

Giản Tú Hoa kinh ngạc hỏi:

- Bọn buôn lậu có quan hệ tại thủ đô hả? Cái này là sao vậy?

Giản Tú Hoa và Nhiêu Vũ Đình không giống nhau, bà là điển hình của phu nhân cán bộ cấp cao, không hỏi đến việc chính trị và cũng không tiếp xúc với bên ngoài nhiều lắm nên cũng không hoàn toàn rõ ràng bên ngoài bây giờ biến thành cái dạng gì rồi.

Sắc mặt của Tiêu Trạh dụ đi một chút, hiển nhiên đã hiểu sự giải thích của Tiêu Phàm, thời điểm bộ phận an ninh thông báo tình huống cho ông biết cũng chính là ý này, nói về việc hiểu lầm mà thôi.

- Tóm lại là như này, cố hết sức đừng dính vào, không có cái gì tốt cả.

Tiêu Trạh vẫn dạn dò một câu.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Cha, buổi trưa con ở nhà chú Phương Lê Phương ăn cơm. Chú Phương không có nhà, cô mời con hai ngày nữa đi tham gia một bữa tiệc xã giao, với nửa tư cách cá nhân. Cô ấy nói muốn giới thiệu vài người bạn cho con.

Giản Tú Hoa lập tức mừng rỡ:

- Vũ Đình mời con đi dự tiệc sao? Có phải muốn giới thiệu đối tượng cho con không vậy?

Tiêu Phàm nhất thời cười khố.

Mẹ vẫn nhớ mãi không quên cái việc này.

Cũng may suy nghĩ trong lòng Tiêu Trạh không giống vợ, ông không quan tâm vấn đề Tiêu Phàm tìm người yêu. Theo ông, con của Tiêu Trạh thì làm sao mà không thể kiếm cho mình một cô người yêu chứ?

Lão Tiêu gia sợ không có được cháu dâu sao?

Quả thực là đang kể chuyện cười mà!

- Bà ấy có nói Phương Lê có tham gia bữa tiệc này không?

Điều Tiêu Trạh quan tâm chính là Phương gia.

- Sẽ đi ạ. Cha, nghe nói công việc của chú Phương khả năng sắp tới sẽ có thay đổi.

- Ừ.

Tiêu Trạm gật đầu.

- Hiện tại có hai khả năng. Thứ nhất, đi tới văn phòng chủ tịch nước. Thứ hai, đi tới bên tỉnh, khả năng là tỉnh Minh Châu.

Tiêu Phàm lập tức hỏi:

- Sắp xếp đi Minh Châu là thế nào vậy ạ? Bí thư Đảng ủy công an sao?

Phương Lê hưởng thụ chế độ đãi ngộ cấp Thứ trưởng, lại phụ trách công tác trọng yếu trong hệ thống chính trị lâu rồi, không dễ cử ra ngoài thì thôi, nhưng một khi được đề ra ngoài rồi, ít nhất cũng được sắp xếp làm ủy viên thường vụ bộ máy địa phương.

- Chắc hẳn là vậy, còn chưa có ra quyết định cuối cùng, để xem thái độ của Phương Lê đã.

Tiêu Trạm đối với con cái cũng không giấu diếm làm gì.

Ông cụ đã phân phó rồi, nếu ông có chuyện gì thì thông tin cho Tiêu Phàm biết. Hơn nữa vừa đúng lúc Tiêu Trạm muốn được phóng ra ngoài. Đối với sự thay đổi tầng nhân sự cấp cao này cũng khá chú ý. Gần đây cũng đã đến thời điểm của nhiệm kỳ trung ương mới, sự thay đổi nhân sự ở các bộ trung ương, ủy ban trung ương và các tỉnh thị so với hai năm trước càng ngày càng thường xuyên hơn.

- Cha, vậy cách nhìn của cha thế nào?

Tiêu Phàm ngẫm nghĩ một chút hỏi.

Tiêu Trạm nói:

- Cha thấy ông ấy cứ ở lại cũng tốt.

Được làm việc ở phòng chủ tịch không phải ai cũng có cơ hội này, Phương Lê luôn công tác tại hệ thống chính trị pháp luật, thế lực Phương gia chủ yếu tập trung ở pháp luật chính trị, nếu như có thể làm ở khu chủ tịch nước, vậy thì có thể đi ra ngoài hệ thống, tiền đồ càng thêm rộng mở.

Tiêu Phàm trầm ngâm, tay trái khẽ nhúc nhích, sau một lúc nhẹ nhàng lắc đầu.

- Cha, con thấy, theo tình hình của chú Phương thì chú ấy ở lại không bằng đi địa phương.

-Ồ, vì sao con lại nghĩ vậy?

- Một loại cảm giác thôi cha.

Tiêu Phàm hàm hồ nói.

Kì thật hần vừa tính một quẻ, quẻ tượng cho thấy như vậy, tuy nhiên Tiêu Phàm tạm thời không nói cho cha mình biết điều này.

Mọi việc đều phải từng bước từng bước, không thể nóng vội được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Em Sẽ Chờ Anh

Chương 203: Em Sẽ Chờ Anh

Trong căn phòng thuê nhỏ bé, Adger Lena lặng yên thu xếp hành lý.

Hôm nay cô phải rời khỏi đây, rời ngôi nhà nhỏ đã sinh sống gần một năm trời để trở về quê hương của cô, thủ đô Maxcova, Nga.

Đây là sắp xếp của Tiêu Phàm, dù Adger Lena không tình nguyện nhưng vẫn phải rời đi, bởi vì cô không còn có lựa chọn nào khác. Cô không phải công dân nước này. Hôm qua bộ phận tương quan đã chính thức thông báo cho cô, visa công tác của cô đã hết hạn, nói cô trong vòng bảy ngày phải xuất cảnh.

Kỳ thực công tác của Adger Lena chưa đến kỳ, vẫn còn tận hơn tháng nữa. Nhưng đây không phải là điểm mấu chốt, mấu chốt chính là bộ phận tương quan đã nói như vậy, cô không muốn cũng phải rời đi.

Ở quốc gia này, nhiều khi quy định viết trên giấy không có người nhìn tới, lời của nhân viên bộ phận tương quan mới là quy định thật sự. Adger Lena sinh sống ở đây đã nửa năm, sớm đã biết rõ điều này.

Đây nhất định là do Tiêu Phàm sắp xếp.

Hắn không muốn mình tiếp tục ở nơi này, tiếp tục ở bên cạnh hắn.

Hắn đã chán ghét mình rồi.

Nghĩ tới đây, Adger Lena cười khở một tiếng, sau đó cảm thấy vô cùng vô lý.

- Chán ghét?

Hắn còn chưa chạm qua mình, thì chán ghét sao lại có thể nói ra được chứ?

Không hiểu!

Adger Lena cảm thấy mình trước kia đi huấn luyện, học môn tâm lý học thật toi công, tâm tư của Tiêu Phàm cô hoàn toàn nhìn không ra, cô căn bản không biết trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Đây quả thực là một nam nhân thần bí.

Cho tới bây giờ, Tiêu Phàm là người duy nhất cô tiếp xúc thân mật, nhưng hẳn lại không phải là loại đàn ông đó. Mấy tên đàn ông khác, vừa nhìn thấy cô lập tức sẽ biến thành “dã thú”, Adger Lena có thể cảm nhận được biến hóa cảm xúc của bọn họ. Đáng tiếc bọn họ không có cơ hội tiếp xúc Adger Lena.

Tiêu Phàm có cơ hội, ngay từ ngày mới nhìn thấy cô, Tiêu Phàm đã có cơ hội này. Thậm chí trong cuộc sống sau này, Adger Lena đã chủ động tạo ra cơ hội cho hắn để hắn giữ mình lại.

Đây đều là do đại tỷ chỉ dạy cô.

Nhưng tới giờ vẫn chưa phát sinh cái gì cả.

Tính toán thì là vậy. Adger Lena hi vọng trước khi cô rời khỏi quốc gia này có thể gặp lại Tiêu Phàm, dù chỉ là cái liếc mắt xa xa, Adger Lena cũng sẽ cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Tiêu Phàm tuy rằng bí ẩn, nhưng Adger Lena thừa nhận, chỉ cần gặp được hắn, nội tâm sẽ liền cảm thấy an toàn. Người đàn ông này sẽ không để người khác làm tổn thương đến mình.

Về điểm này Adger Lena hoàn toàn không nghi ngờ.

Như vậy, Tiêu Phàm, hắn cũng thích mình phải không?

Nếu thích tại sao lại không cần cô thế này?

Đầu óc Adger Lena loạn hết cả lên, vài món hành lí đơn giản vậy mà tới giờ vẫn lung tung lộn xộn như cũ.

Hành lí của Adger Lena quả thực không nhiều lắm, chỉ có một ít quần áo tắm, vài đồ trang điểm đơn giản, hộ chiếu và một ít tiền. Mấy bộ quần áo diễn xuất lòe loẹt, màu sắc diêm lệ kia cô đều để lại, không có ý định đem theo. Về tới cố hương, cô sẽ không làm cái nghề này nữa, bất luận là quán bar nào, đều lung tung lộn xộn, quan hệ nam nữ hỗn loạn không thể chịu nổi.

Adger Lena tuyệt đối không thích loại cuộc sống như vậy.

Tiêu Phàm nói sau khi cô trở lại Maxcova, cô sẽ có cuộc sống hoàn toàn mới, tương lai tràn đầy ánh sáng mặt trời và hi vọng.

Mặc dù Adger Lena không rõ vì sao Tiêu Phàm lại có thể khẳng định như vậy, nhưng cô tin hẳn. Cho tới tận bây giờ, Tiêu Phàm chưa lần nào gạt cô.

Thậm chí ngay cả ông chủ lớn và đại tỷ, người mà Adger Lena sợ tới tận xương tủy cũng phải trước mặt Tiêu Phàm nhận thua, đồng ý vô điều kiện cho cô tự do, hứa từ nay về sau sẽ không tới gây sự với cô nữa.

Cô thực sự đã được tự do.

Đây là điều Adger Lena tha thiết ước mơ bao nhiêu năm trời.

Thời điểm Adger Lena vẫn còn đang ngẩn người, thì tiếng mở cửa vang lên.

Tim Adger Lena nhảy dựng lên, lấy tốc độ nhanh nhất ra khỏi phòng ngủ, sau đó cô có thể thấy được người đàn ông đã khiến cô hồn khiên mộng nhiều, mang theo nụ cười ấm áp đứng trước mặt cô.

Adger Lena bịt miệng mình lại, trong đôi mắt trong xanh thắm là dòng nước mắt tràn bờ mi.

- Adger Lena, cầm lấy mấy thứ này đi.

Tiêu Phàm khẽ cười nói.

Hắn mang tới cho Adger Lena mấy túi thực phẩm, đa số đều là đồ ăn vặt.

Nhìn thấy đồng đồ ăn vặt, nước mắt Adger Lena mới thôi rơi. Mấy thứ đồ ăn vặt này đều là thứ cô thích. Gần như tất cả những cô gái trẻ tuối đều thích đồ ăn vặt, Adger Lena cũng không ngoại lệ. Adger Lena chỉ không ngờ Tiêu Phàm lại nhớ những thứ cô thích ăn, lại còn thường mua những đồ ăn vặt đó đến cho cô nữa.

- Vẫn chưa thu dọn xong sao? Lát nữa máy bay cất cánh, Tống Tham Tán sẽ ở phi trường đợi chúng ta.

Đi vào phòng ngủ nhìn thấy mọi thứ lung tung lộn xộn, Tiêu Phàm cười nói.

- Cái gì...Tống Tham Tán?

Adger Lena hơi thần thờ

Tiêu Phàm giải thích:

- Tống Tham Tán trú tại đại sứ quán ở Nga, hôm nay đi tới Maxcova nhận chức. Anh đã nhờ chị ấy trên đường chiều cố em rồi. Sau khi về nhà, chị ấy sẽ giúp em tìm lại người thân. Em có gì khó khăn có thể tìm chị ấy. Chị ấy là một nữ sĩ rất nhiệt tình.

Quan hệ này đều là do Giang Vũ Thành tìm cho đấy.

Cha Giang Vũ Thành công tác ở bộ phận đối ngoại, lực ảnh hưởng của lão Giang chủ yếu là ở bên ngoại giao. Tống Tán cùng mẹ Giang Vũ Thành có quan hệ không tệ. Có điều hôm nay vừa vận bà đi Maxcova nhận chức, có vị ngoại giao bí mật chiều cố trên đường đi cho Adger Lena như vậy, Tiêu Phàm cũng yên lòng.

- Adger Lena, đây là chi phiếu ngoại tệ, mạng lưới trên toàn cầu đấy, bên trong có một trăm ngàn Euro, em cầm lấy. Sau khi tới Maxcova, không cần vội vã tìm việc làm gì, nhiệm vụ chủ yếu là tìm cho được mẹ em. Khoản tiền này có lẽ đủ cho em sống một thời gian. Nếu thấy không đủ thì gọi điện cho anh, anh sẽ cấp đủ tiền vào trong thẻ. Hiểu chưa?

Tiêu Phàm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Adger Lena, đem chi phiếu nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay mềm mại của cô.

Adger Lena nhìn tấm chi phiếu trong tay, nước mắt như trân châu không ngừng lăn dài hai má, từng giọt từng giọt rơi xuống trên tay.

- Vì sao... anh lại tốt với em như vậy?

Adger Lena ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm, hai mắt mông lung đắm lệ thì thào hỏi.

Vì sao đối xử với em tốt như vậy, nhưng lại không cần em?

Tiêu Phàm cười, lấy tay lau đi nước mắt của cô. Adger Lena không trang điểm, nhưng vẫn đẹp tới kinh tâm động phách như trước, thậm chí so với lúc trang điểm còn xinh đẹp hơn, thanh thuần tự nhiên làm người nhìn cảm thấy thoát tục.

Adger Lena bắt lấy tay hắn, áp lên khuôn mặt của mình, hôn nhẹ lên mu bàn tay Tiêu Phàm, nước mắt nhanh chóng làm ướt dính mu bàn tay Tiêu Phàm.

- Chúng ta sau này còn có thể gặp lại không?

Thật lâu sau, Adger Lena mới ngược đôi mắt long lanh đắm lệ lên, khàn khàn hỏi.

- Sẽ mà em.

Câu trả lời của Tiêu Phàm rất đơn giản nhưng lại rất chắc chắn.

- Sẽ là lúc nào?

- Không bao lâu nữa đâu em... Nào, thu dọn đồ mau lên, máy bay sắp cất cánh rồi, chúng ta không lằm chuyên bay đâu.

Adger Lena nhẹ nhàng gật đầu, buông tay Tiêu Phàm ra, dùng ống tay áo lau khô nước mắt, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Tay chân trở nên rất nhanh nhẹn, vài phút đã thu dọn xong hành lí.

Hai người cùng đi ra rồi leo lên chiếc xe Mercedes Benz của Tiêu Phàm.

Trước khi dời đi, Adger Lena đã mở cửa sổ, có phần lưu luyến không thôi bèn quay lại nhìn một lát. Từ lúc bị người ta bắt cóc đi, cũng đã mười năm rồi, nhưng cuộc sống mấy tháng này lại khiến Adger Lena cảm nhận được sự sung sướng thực sự.

Tuy vẫn mang vẻ lo lắng cùng sợ hãi, nhưng thời điểm có Tiêu Phàm ở bên, cô mới cảm nhận được vui vẻ chân thực này.

Hai người rất mau đã tới sân bay.

Tổng Tham Tán và bộ phận công tác của bà tới đưa tiễn bà đi, sớm đã ở đó chờ, nhìn thấy Tiêu Phàm và Adger Lena, Tổng Tham Tán mỉm cười tiến lên nghênh đón.

Giống như lời nói của Tiêu Phàm, Tổng Tham Tán là một nữ sĩ hiền lành, ước chừng 40 tuổi, mặc trang phục công sở màu lam nhạt, phong thái cực kì tao nhã, giơ tay nhắc chân đều lộ ra một phụ nữ thành công và sự tự tin của phái nữ.

Tổng Tham Tán là Tham Tán công sứ, trú tại đại sứ quán, đứng sau lưng đại sứ ngoại giao khi đại sứ tạm thời rời cương vị hoặc trong tình huống đại

sứ không thể thực thi nhiệm vụ, công sứ sẽ phụ trách toàn bộ công tác của bộ sứ quán.

- Tiêu trưởng phòng.

Tổng Tham Tán mỉm cười cùng Tiêu Phàm bắt tay, sau đó ánh mắt lập tức dừng ở trên mặt Adger Lena, thần sắc biểu lộ rõ sự kinh ngạc.

- Cô gái này là tiểu thư Adger Lena sao? Thật mỹ lệ!

Cách đặt câu của quan ngoại giao đặc biệt cẩn thận, vì thế Tổng Tham Tán dùng từ “ mỹ lệ” thay cho từ “ xinh đẹp”, qua đó có thể thấy, Tổng Tham Tán khen Adger Lena xuất phát từ nội tâm.

Mặc dù nước Nga là nơi mỹ nữ tụ hội, nhưng những cô gái mỹ lệ như thế này thì không có nhiều.

Adger Lena vội vàng cúi đầu chào Tổng Tham Tán, sợ hãi chao hỏi Tổng Tham Tán. Xem bộ dạng cực kì đáng thương, càng làm cho người ta thêm mến.

- Chị Tổng, Adger Lena dù là người Maxcova, nhưng đã xa quê nhiều năm rồi. Sau khi tới Maxcova, mong Tổng tỷ chiêu cố cô ấy, nếu có vấn đề gì, bất cứ lúc nào chị cũng có thể gọi điện thoại cho em.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Tổng Tham ước chừng khoảng 40, lớn hơn hẳn mười mấy tuổi, so với Giản Tú Hoa nhỏ mười mấy tuổi, Tiêu Phàm xưng hô với bà là “ chị”, phụ nữ bình thường khi qua 25 tuổi thường có xu hướng muốn đem mình trẻ hóa.

Dự đoán Tổng Tham Tán cũng không ngoại lệ.

- Yên tâm đi, Tiêu trưởng phòng, chị sẽ cố hết sức.

Tống Tham Tán cười đáp.

Trong tình huống không trái với kỷ luật, cố gắng có quan hệ tốt với con cháu Tiêu gia tuyệt đối không có chỗ nào không tốt.

Phi cơ sắp cất cánh, Tống Tham Tán khách khí nói với Tiêu Phàm vài câu. Bà là quan ngoại giao, thủ tục kiểm tra an ninh sẽ đơn giản hơn nhiều so với Adger Lena nhất định phải đi qua lối kiểm tra an ninh để kiểm tra bình thường.

Adger Lena kéo va li nhỏ cẩn thận bước đi.

- Adger Lena, đi đi, máy bay sắp cất cánh rồi.

Tiêu Phàm mỉm cười vẫy tay với cô.

Adger Lena bỗng buông hành lý xuống, dang hai tay dài ôm lấy hân, nước mắt tuôn ra.

- Tiêu Phàm, anh thích em không? Có thích không?

Adger Lena dán tại Tiêu Phàm bên tai, nghẹn ngào hỏi.

- Thích!

Tiêu Phàm vỗ nhẹ lên lưng Adger Lena, hạ giọng nói.

- Em sẽ chờ anh, mãi mãi chờ anh, đời này kiếp này, em sẽ mãi chờ anh...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tiệc Xã Giao

Chương 204: Tiệc Xã Giao

Màn đêm buông xuống, biệt thự của Nhiêu Ngọc Sinh đèn đuốc sáng trưng.

Nhiêu Ngọc Sinh là em trai của Nhiêu Vũ Đình, tên vốn là Nhiêu Vũ Sinh, sau đổi lại thành Nhiêu Ngọc Sinh. Đối với điều này, Nhiêu Ngọc Sinh cũng bộc trực nói riêng với bạn bè rằng ông cũng đã bói toán qua rồi, ông mệnh thủy, vốn là “ mưa quá nhiều”, trong tên lại có chữ “ Vũ”, sẽ có thể bị chết đuối cũng nên.

Ngũ hành khuyết thổ.

Ngọc thạch miễn cưỡng cũng được coi là một loại đất đá, vì vậy mới đổi tên thành Nhiêu Ngọc Sinh.

Nhiêu Ngọc Sinh cơ bản chính là một thương nhân thuần túy, cho nên phong cách làm việc cũng giống những con cá sấu thương trường khác. Nhiêu gia đời thứ hai, phần lớn là kinh doanh, chỉ có Nhiêu Vũ Đình có thân phận bán quan.

Từ sau khi cải cách mở cửa, đây là sự lựa chọn của rất nhiều con cháu hào môn thế gia. Bản thân họ đã trải qua những cuộc khủng hoảng lớn, đối với các loại đấu tranh loạn lạc đã khác sâu trong nhận thức. Nói cách khác thì bản năng đấu tranh chính trị của bọn họ có chút sợ hãi.

Trong những cuộc náo động lớn, những thế hệ đi trước đều đã bị tấn công không ít thì nhiều.

Đương nhiên, con cháu hào môn thế gia vẫn tính theo con đường kinh doanh, vẫn có muôn vàn mối quan hệ với quyền lực. Ở đất nước này, quy mô kinh doanh mở đến một kích thước nhất định, nếu không vượt qua được thử thách quan hệ với chính phủ, muốn tiến thêm một bước quả thực có ngàn vạn khó khăn.

Trong một thể chế, khi quyền lực cơ bản không bị hạn chế thì tất nhiên sẽ có sự móc nối tới tiền tài.

Thăng quan phát tài là chi vị.

Biệt thự này của Nhiêu Ngọc Sinh, nằm ở nội Tam Hoàn, đất đai rộng lớn, lại có cả đình viện, tổng cũng phải hơn 1000 mét vuông.

Lấy giá đất thủ đô hiện tại mà nói, đã ở trong Tam Hoàn, bất luận là nằm ở chỗ nào, biệt thự hơn 1000 mét vuông có khái niệm như nào thì mọi người đều rõ.

Điều này chứng tỏ người đó cực kỳ giàu có.

Bởi vậy, hôm nay khách khứa có thể tham gia bữa tiệc xã giao của gia đình Nhiêu Ngọc Sinh, không ai là không có lai lịch thân phận.

Xe Mercedes Benz của Tiêu Phàm dừng bên trong biệt thự, nhiều nhất là xe bậc trung, còn lại một loạt đều là xe sang trọng, nhưng ở khu đỗ xe, có một hiện tượng rất kì lạ. Đứng ở chỗ bắt mắt nhất, không phải là mấy trăm xe sang trọng mà lại là một xe Audi đen bóng.

Nguyên nhân rất đơn giản, mấy chiếc xe Audi đen bóng kia đều treo giấy phép của chính phủ.

Ở thủ đô, hoặc nói là ở cả nước đi, quyền thế mãi mãi luôn đứng trước tài phú, đây là luật thép rồi.

Từ xưa tới nay, bần nông không cùng phú đấu, phú không cùng quan đấu thuyết pháp.

Dựa theo tương quan quản lý xe công mà nói, dù tư cách ngồi xe Audi đen kia ít nhất cũng phải là cán bộ bậc thứ trưởng trở lên, nghiêm túc thêm chút thì phải cán bộ cấp tỉnh trở lên, cấp thứ trưởng chỉ có thể ngồi xe nhỏ mà thôi.

Tất nhiên bình thường thì sẽ không nghiêm ngặt như vậy, trừ khi là đang ở trong thời kỳ đặc biệt.

Tiêu Phàm đem xe dừng ở một chỗ kín đáo rồi chậm rãi đi vào phòng khách sáng trưng của biệt thự.

Ở cửa biệt thự có một thiếu nữ dáng người cao ráo thon thả đang nhìn đông ngó tây, vẻ mặt lo lắng, chính là Phương Do Mỹ đang đợi Tiêu Phàm, vừa thấy Tiêu Phàm liền nhảy xuống mấy bậc, vội vã chạy ra đón.

- Sao anh bây giờ mới tới, khách khứa đều tới hết rồi...

Cô bé mới mở miệng đã oán trách rồi.

Tiêu Phàm mỉm cười:

- Anh đến làm người tiếp khách, tới sớm hay muộn cũng có sao đâu mà.

- Anh ấy nhé, sao lại không tự tin như vậy? Ai nói anh là người tiếp khách vậy? Anh là người mẹ em đích thân mời, chính là khách quý. Khách tối nay đa số đều là cậu em mời, khách mẹ em mời không nhiều. Mỗi người đều là minh tinh tới tụ họp đấy nhé.

Cô gái nhỏ lập tức không hài lòng “giáo huấn” Tiêu Phàm, hai mắt trợn lên thật to.

Tiêu Phàm không khỏi sờ sờ cái mũi, bị một cô bé phê bình là “không tự tin”, đối với Tiêu Phàm mà nói thì đây là lần đầu. Có điều cô bé này lại đặc biệt chờ hân tới, cũng coi như là rất nghĩa khí rồi.

- Tiểu Mỹ, sao em lại ở đây? Không phải học sao?

- Học hành gì chứ, hôm nay thứ sáu anh không biết à? Hơn nữa, là mẹ động viên em tham gia đấy, cho em đi rèn luyện.

Cô bé hung hổ trợn trắng mắt lên, tựa hồ xem thường với sự trì độn của Tiêu Phàm.

Nếu là mấy thanh niên choai choai tổ chức party lung tung, Nhiều Vũ Đình nhất định sẽ không cho cô đi, ai biết rằng có phát sinh ra cái chuyện gì hay không? Nhưng đây là Nhiều Ngọc Sinh tổ chức tiệc, thì miễn cần bàn rồi. Tối dự tiệc đều là nhân vật có thân phận địa vị, rất tao nhã lễ độ, dù giả bộ thì cũng phải giả bộ cho ra.

- Tiểu Mỹ, khách đến là ai vậy?

Tiêu Phàm thuận miệng hỏi.

- Khách tới cũng không ít, cha em cũng đến, hì hì...

Cô bé bỗng cổ quái cười cười.

Tiêu Phàm không kìm nổi cước bộ nhìn cô.

Phương Lê đến thôi mà, cô bé cười cổ quái như vậy làm gì vậy?

Cô gái nhỏ dường như cảm thấy sự việc càng trở nên thú vị, khanh khách cười một trận mới lên tiếng:

- Trong số khách mời có một vị đại mỹ nữ nha, mẹ em dù không nói rõ nhưng em thấy là muốn giới thiệu bạn gái cho anh nha.

Tiêu Phàm nhin không nổi, đầu to như cái đầu.

Cô cũng thật là “tận chức tận trách” nha, không ngờ lại nảy ý định giới thiệu đối tượng cho hẳn.

- Cái này thì có gì tốt hử? Vui sướng khi người gặp họa phải không hử?

Tiêu Phàm không khỏi trừng cô bé một cái, hừ nói.

Cùng Phương Do Mỹ ở một chỗ, Tiêu Phàm vô tình cảm thấy mình như trẻ ra. Kỳ thật trong lòng hắn cũng nhân nhượng Phương Do Mỹ, mắt thấy tiểu nha đầu này đưa hắn trở thành “bạn”, Tiêu Phàm cũng sẽ tự giác, tự giác làm “bạn tốt” của Phương đại tiểu thư.

- Ô, cái này sao lại gọi là vui sướng khi người gặp họa được? Giới thiệu người yêu cho anh, là chuyện tốt nha. Em đã nói với anh rồi, chị kia dễ nhìn lắm, trăm phần trăm là đại mỹ nữ. Hừ, để xem người ta có thêm để ý anh không đã, anh vội đặc ý làm cái gì?

Cô nhỏ bĩu môi, không vui nói, sau đó lại cười một cách kì quái.

- Tuy nhiên, Tiêu Phàm, em nhắc nhở anh, em thấy chị kia cũng không lương thiện gì, nhưng cũng rất lợi hại nha, anh chưa chắc đã giữ được người ta đâu nhé. Nếu hai người thật sự trở thành người yêu, anh phải cẩn thận một chút đấy.

Tiêu Phàm lắc đầu bước vào biệt thự.

Phòng khách biệt thự rất yên tĩnh, không hề có người.

- Mọi người ra hậu viện uống rượu, nói chuyện phiếm rồi, anh theo em.

Cô bé sôi nổi đứng cạnh Tiêu Phàm, có chút hưng phấn khó hiểu. Kỳ thực những loại party như này, Phương Do Mỹ đã tham gia nhiều rồi, sớm đã tập thành thói quen. Hôm nay cô khá hưng phấn, nguyên nhân cũng là do Tiêu Phàm. Không hiểu tại sao, chỉ cần thấy Tiêu Phàm, tâm tình cô bé sẽ trở nên rất khác lạ.

Đình viện của biệt thự rất lớn, sớm đã bố trí xong xuôi, tiếng đàn du dương, ngọn đèn dịu nhẹ, cảnh sắc tuyệt đẹp, một đoàn nam nữ mũ áo chỉnh tề, tùm nập tụm ba tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, thanh âm tương đối thấp, rất có giáo dưỡng.

Nhiều Vũ Đình mặc một bộ váy đen, đoan trang thanh lịch, cao sang quý phái.

Tương đối mà nói, Phương Lê đứng cùng chỗ với bà thì mộc mạc hơn rất nhiều, áo jacket mỏng bình thường, giày da, không hiển sơn lộ thủy nhưng khí độ của người cầm quyền lại thấy rất rõ ràng.

Tiêu Phàm trước kia chưa từng gặp qua Phương Lê, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra.

Bộ dáng Phương Lê và Phương Do Mỹ rất giống nhau, nhất là lông mày ở giữa. Diện mạo cô bé được thừa hưởng những ưu điểm từ bố mẹ.

Không cần cô bé dẫn dắt, Tiêu Phàm lập tức bước tới.

Nhiều Vũ Đình đang cùng một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi nói chuyện phiếm, Nhiều Vũ Đình lập tức rất lễ phép gật đầu với người đàn ông trung niên kia, nhìn về phía Tiêu Phàm cười nói:

- Tiêu Phàm, lại đây.

- Cháu chào cô.

Tiêu Phàm bước nhanh một chút, cười chào hỏi Nhiều Vũ Đình, sau lại hướng tới Phương Lê khẽ khom người.

- Cháu chào chú Phương.

Trên mặt Phương Lê lộ ra nụ cười ôn hòa, gật đầu:

- Tiêu Phàm, chào cháu.

Trong mắt ông thoáng qua một chút hiếu kỳ.

Phương Lê quả thật có chút tò mò đối với Tiêu Phàm. Cháu trưởng Tiêu gia, ở trong gia thế quyền quý ấy cũng được coi là “ đại danh lừng lẫy” rồi, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, thậm chí còn nổi danh hơn con cháu dòng dõi kiệt xuất ngày xưa như Uông Thuật Đô.

Chẳng qua chỉ là tiếng xấu!

Mấy năm trước, Tiêu Phàm là hình ảnh phản diện điển hình, bị các trưởng bối hào môn thế gia dùng để giáo huấn con em.

Ở thủ đô nhiều nhà quyền quý uy phong hiển hách, nhưng không ai có hậu duệ là một “ người xuất gia” cả. Sự trái ngược của Tiêu Phàm vượt xa mấy thiếu gia chơi bởi trác táng kia.

Đây hẳn là muốn người nhà Tiêu gia và Tiêu Trạm tức hộc máu đấy mà.

Hôm nay vừa gặp, trong lòng Phương Lê lập tức dấy lên cảm giác “quá nhiên là vậy”.

Tiêu Phàm mặc dù mặc đồ hiệu, mang bộ dáng công tử bột, nhưng phong thái tĩnh lặng này ở trong mắt Phương Lê lại cho thấy hẳn chính là một “ văn đạo”. Một khí thế thản nhiên xuất trần, người bình thường không thể tuyệt đối không thể giả bộ như vậy được.

Tiêu Phàm “ cứu” Nhiêu Vũ Đình, Phương Lê chính xác thì cũng ra tay chiếu cố tới Tiêu Phàm, giải quyết vấn đề công tác của Quế Thanh Thu, nhưng đây là do ông đáp ứng yêu cầu của Nhiêu Vũ Đình mà làm, điều đó cũng không biểu thị Phương Lê đã thừa nhận Tiêu Phàm.

Đối với việc Tiêu Phàm “giả thần giả thánh”, trong lòng Phương Lê tràn đầy cảnh giác.

Phương Lê tinh thông lịch sử. Từ xưa tới nay, các triều đại thay đổi, hễ có thuật sư “ giả thần giả thánh” tham gia chính trị, kết quả đều không tốt. Có

lẽ chỉ có Đông Phương Sóc là một ngoại lệ, nhưng ở thời Hán Vũ Đế, thanh danh của Đông Phương Sóc đến từ chính trí tuệ của bản thân ông, chứ không phải dựa vào việc giả thần giả quỷ.

Đông Phương Sóc được tôn xưng là “Trí Thánh” chứ không phải là “Thần tiên”.

Tất nhiên, thời đại bất đồng, xuất thân lai lịch của Tiêu Phàm cũng bất đồng, là cháu trưởng Tiêu gia, quan trọng vẫn là thế diện, Phương Lê không muốn nể mặt tăng, cũng phải nể mặt phật.

Phương Lê không tin Tiêu Phàm có thể “mê hoặc” chính mình.

Đối với suy nghĩ trong lòng Phương Lê, Tiêu Phàm rất rõ ràng, cái này không cần suy tính cũng có thể đoán ra được.

Một người “giả thần giả thánh” ở trong mắt bề trên nhà quyền quý so với con ông cháu cha “ghê tởm” hơn nhiều. Thái độ của bậc trưởng bối đối với con ông cháu cha nhiều nhất là chỉ hận rèn sắt không thành thép, nhưng thái độ đối với “giả thần giả thánh” thì là ghét cay ghét đắng và cộng thêm cả cảnh giác nữa.

Điều này cũng không hề gì.

Tiêu Phàm vẫn như trước mỉm cười, sóng động cũng không sợ hãi.

Một ngày nào đó, cảm giác của Phương Lê đối với hắn sẽ thay đổi, cũng giống như Lục Đồng và Nhiêu Vũ Đình, thậm chí giống như Phương Do Mỹ.

Trước đó vài ngày, cô bé đối với hắn tưởng chừng ác cảm cực độ, nhưng trong nháy mắt liền biến thành người một nhà.

Dĩ nhiên, để thay đổi cảm nhận của Phương Lê thì không đơn giản vậy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Trốn Tránh

Chương 205: Trốn Tránh

Vị này là?

Người đàn ông trung niên đang nói chuyện với Phương Lê, Nhiêu Vũ Đình quay sang Tiêu Phàm mỉm cười hỏi.

Người đàn ông này vóc dáng cao lớn, dáng người mạnh mẽ. Tuy đã ở tuổi trung niên nhưng lại không hề có bụng, ông ta đứng đó tựa thẳng lưng, phong thái hơn người, ăn mặc rất đúng mực, dù không nhìn ra là đồ hàng hiệu nhưng xem cách may và chất liệu cũng biết tuyệt đối không phải hàng thông thường.

Hiện nay, với những kẻ có tiền trong giới thượng lưu thật sự, quần áo họ mặc không nói đến thương hiệu, cái mà họ quan tâm là may ở nước nào.

Đặc biệt là những người tài giỏi, thậm chí còn có cả thiết kế riêng.

Người đàn ông trung niên kia nhìn qua cũng chính là một nhân vật tài giỏi như thế, tướng mạo không quá tuấn tú nhưng vì phong độ xuất chúng làm cho cả người như tỏa sáng, có thể được gọi là mỹ nam.

- Giám đốc Từ, giới thiệu với anh, vị này là Tiêu Phàm – đại công tử của bộ trưởng Tiêu – Tiêu Trạ. Còn vị này là chủ tịch Từ - đồng chí Từ Chấn Nam – giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị ngân hàng Đại Sinh.

Nhiêu Vũ Đình mỉm cười giới thiệu.

- Giám đốc Từ, xin chào.

Tiêu Phàm gật đầu với Từ Chấn Nam.

Nhiều Vũ Đình đặc biệt giới thiệu thân phận của Từ Chấn Nam, nhưng thật ra là dư thừa. Trong các thế gia ở kinh thành, Từ Chấn Nam có thể coi là danh tiếng lẫy lừng. Ngân hàng Đại Sinh không phải là ngân hàng nhà nước, mà là ngân hàng liên doanh. Thông thường, đa số các ngân hàng liên doanh là do người nước ngoài làm chủ. Duy chỉ có ngân hàng Đại Sinh là ngoại lệ, Từ Chấn Nam chính là giám đốc ngân hàng này ngay từ những ngày đầu thành lập.

Trước khi tái nhậm chức giám đốc ngân hàng Đại Sinh, Từ Chấn Nam được ủy thác làm người phụ trách bộ phận đầu tư của tổng ngân hàng nhà nước.

Tuy sắc thái nhà nước của ngân hàng Đại Sinh tương đối mờ nhạt, nhưng chí ít đối với quần chúng và những cán bộ bình thường không rõ tình hình nội bộ mà nói, thì họ đều cho rằng ngân hàng Đại Sinh là ngân hàng tư nhân.

Trên thực tế cũng chính là ngân hàng tư nhân.

Chỉ là với ngành ngân hàng trong nước thì dù là liên doanh cũng tốt mà tư nhân cũng thế, đều không có sự hậu thuẫn vững chắc từ phía chính phủ. Điều này cũng không thể khiến cho việc làm ăn của họ đi xuống. Từ Chấn Nam tuổi còn trẻ, ở giới tài chính trong nước lại là chuyên gia kinh tế tiếng tăm lẫy lừng, bản thân cũng xuất thân trong nhà quyền quý.

Đương nhiên, Từ gia chưa được tính là nhà quyền quý nhất để được liệt vào “Bảng xếp hạng”, nhưng có thể được gọi là thế gia trung đẳng, trong nhà cha ông ta cũng làm tới cấp bộ trưởng, mấy năm trước đã về hưu, nhưng lại được thừa kế một cách danh chính ngôn thuận, ở nơi kinh thành cũng được xem như có tiếng tăm.

Theo như lời kể lại, Từ Chấn Nam và rất nhiều con cháu đời sau của các gia đình quyền quý có quan hệ rất tốt. Ví dụ như Uông Vĩ Thành – chủ quản của doanh nghiệp nhà nước quy mô lớn, chính là một trong những cổ đông lớn của ngân hàng Đại Sinh.

Tuy nhiên, cũng không thể bởi vậy mà kết luận Từ Chấn Nam và Uông Vĩ Thành là “đồng đảng”.

Đầu tư quay vòng và quay vòng các mối quan hệ cá nhân không thể gộp làm một. Uông Vĩ Thành dựa vào tài hoa và danh tiếng mà Từ Chấn Nam có được trong giới tài chính để đầu tư vào ngân hàng Đại Sinh. Đây chắc chắn là cách làm sáng suốt. Doanh nghiệp của ông ta không đầu tư vào ngân hàng Đại Sinh nhất định có lí do.

Có cơ hội kiếm tiền tại sao lại không làm?

Tiêu Phàm cũng không ngờ sẽ gặp Từ Chấn Nam ở đây.

-Ồ, xin chào, hóa ra là trưởng phòng Tiêu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Từ Chấn Nam vừa cười vừa đưa tay ra. Nhìn qua thì thấy nụ cười kia rất hợp với tình huống thế này, động tác rất có phép tắc, không có gì là không thích hợp. Nhưng cuối cùng thì cái câu “ngưỡng mộ đại danh đã lâu” vẫn có thể làm cho người ta nghe như có ý trêu tức.

Tiêu Phàm có tiếng tăm gì mà làm ông ta ngưỡng mộ thế?

Đơn giản chỉ là “Ly kinh phản đạo” mà thôi.

Từ ánh mắt giấu diếm của Từ Chấn Nam cũng có thể nhìn ra, với việc Tiêu Phàm xuất hiện trong buổi họp mặt, ông ta có chút khó hiểu.

Buổi họp mặt ngày hôm nay, bất kể là con cháu nhà quý tộc nào, cho dù là Uông Nhị, Uông Tam hay Tiêu Thiên có mặt ở đây thì Từ Chấn Nam cũng

không hề kinh ngạc.

Con ông cháu cha cũng vẫn là con ông cháu cha.

Vì vốn đã có tiếng tăm nên có xuất hiện ở đây cũng không có gì là thái quá.

Duy chỉ có Tiêu Phàm là ngoại lệ.

Tiêu Phàm là “kẻ xuất gia”.

Toàn bộ là trò hề của các nhà quyền quý ở kinh thành, thậm chí có một số đại thiếu gia ăn chơi trác tang lúc bị người lớn trong nhà quở trách đều nhỏ giọng cãi một câu: “Con sẽ không nghe lời, so với lão đại của Tiêu gia thì con còn tốt hơn.”

Đúng vậy, cho dù là “con ông cháu cha” cũng còn tốt hơn “giả thần giả thánh”.

Ánh mắt kiểu thế này, Tiêu Phàm nhìn thấy nhiều rồi, không hề có chút phật lòng, lúc bắt tay với Từ Chấn Nam, hắn thuận tay động vào mạch tượng ông ta.

Bình thường đông y bắt mạch cần phải bình thần tĩnh khí, xem xét kỹ càng, nhưng Tiêu Phàm không cần. Hơn nữa, khi bắt mạch cho người ta cũng không đơn giản là xem nhân sinh không sinh bệnh, mà còn tìm tòi thuật pháp.

Lúc bắt mạch cho Từ Chấn Nam, hắn còn cẩn thận tỉ mỉ, thoáng nhìn qua bộ dạng của Từ Chấn Nam, bỗng giật mình.

Từ Chấn Nam có vẻ như đang đánh cược một ván bài.

Chỉ có điều, từ mạch tượng và sắc mặt của ông ta cho thấy, vận khí ông ta không tốt, kết quả của ván bài này khá là nguy hiểm.

Tiêu Phàm thân nhiên khách khí nói một câu, cũng không nói thêm điều gì.

Từ Chấn Nam rõ ràng không có hứng thú lắm với Tiêu Phàm, sau khi bắt tay, liền tiếp tục nói chuyện với Nhiêu Vũ Đình, thậm chí còn có ý trốn tránh Tiêu Phàm.

Với thân phận của ông ta, có thể cùng con cháu Tiêu gia nói chuyện vui vẻ, đại danh của Lão Tiêu gia còn ở đó không thể là giả. Hơn nữa thời gian gần đây, Tiêu lão gia bỗng nhiên trở lên khá “sôi nổi”, làm tăng sức ảnh hưởng đến giới chính trị trong nước. Người bên ngoài không biết chính xác Tiêu lão gia đang giở trò gì. Từng người một đều phải đề phòng gấp đôi.

Với sức ảnh hưởng cực lớn và uy danh cao quý của Tiêu lão gia thì ông ta sợ gì ăn nói tùy tiện, có thể gây ra một trận lộn xộn, rồi ren.

Nhưng thân phận Tiêu Phàm quá nhạy cảm, Từ Chấn Nam không muốn gây ra hiểu lầm cho người khác, cũng không phải sợ người ta nói ông ta mê tín, có được địa vị thân phận như hôm nay, ông ta không để ý đến dư luận. Điều mà Từ Chấn Nam quan tâm là sợ người khác nói vì lấy lòng Tiêu lão gia mà ngay cả con cháu Tiêu gia cũng hạ mình xu nịnh.

Với khí chất cao ngạo của Từ Chấn Nam, nhất định khó có thể đồng ý “phỏng đoán” như thế.

- Tiêu Phàm, tôi giới thiệu cho cậu mấy người bạn khác nhé.

Từ Chấn Nam có thể trốn tránh Tiêu Phàm, nhưng Nhiêu Vũ Đình đương nhiên không thể làm thế. Tiêu Phàm là khách do chính bà mời đến, tuy nhiên Nhiêu Vũ Đình cũng không thể miễn cưỡng Từ Chấn Nam, đành phải vội vàng tiếp Tiêu Phàm.

Nhiêu Vũ Đình đưa Tiêu Phàm cùng đi, đa số khách trong buổi tối hôm nay đều lớn tuổi hơn Tiêu Phàm, chỉ có một số là trẻ tuổi, mục đích chính là diện kiến các vị trưởng bối. Nghe lời Nhiêu Vũ Đình giới thiệu, phản ứng

của những người khách căn bản không khác Từ Chấn Nam là mấy, chỉ lịch sự chào hỏi Tiêu Phàm, thăm hỏi sức khỏe Bộ trưởng Tiêu và Tiêu lão gia, ngoài ra không nói một lời nào nữa.

Nhiều Vũ Đình có chút lung túng.

Không ngờ danh tiếng của Tiêu Phàm lại làm người khác “e ngại” như thế.

Cái miệng nhỏ của Phương Do Mỹ đã bĩu lên tức giận. Tiểu nha đầu này cảm thấy bất bình cho người anh em này của mình .

Dựa vào cái gì mà họ tỏ thái độ đó với Tiêu Phàm?

Người ta đây bản lĩnh thế mà!

- Tiêu Phàm, thể hiện tài năng cho họ xem đi.

Thừa dịp không ai chú ý, cô gái lén kéo kéo ống tay áo Tiêu Phàm, hạ giọng nói, vẻ mặt khó chịu.

- Được.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

- Thật hả?

Cô gái vốn là nói nhảm, không ngờ Tiêu Phàm không chút do dự liền trả lời, nhin không được hỏi một câu, trong lòng không kìm nổi ngạc nhiên vui mừng.

- Dương nhiên.

Tiêu Phàm đưa tay ra xoa đầu cô gái.

Cô gái lập tức trở nên vui vẻ, phấn chấn.

- Vậy thì nhanh lên đi.

- Đừng vội.

Tiêu Phàm vẫn thản nhiên, bình tĩnh.

Cách đó không xa có một cô gái duyên dáng, yếu điệu quay lưng về phía họ đang thưởng thức cảnh đẹp hồ nước ở vườn sau khu biệt thự. Cô gái đứng đó một mình, có gì đó không ăn khớp với không khí buổi gặp mặt.

- Xem ra không có đối tượng nào có thể giới thiệu cho anh được rồi.

Phương Do Mỹ bỗng nhiên hạ giọng, cười khanh khách không ngừng, còn mở trừng hai mắt nhìn Tiêu Phàm.

Vẻ mặt có ý trêu chọc, nhưng lại không chú ý tới là sắc mặt Tiêu Phàm đã trở nên có chút cổ quái.

- Tiêu Phàm, đến đây, giới thiệu với cậu, đây là Tố Tố.

Ánh đèn ở vườn sau không quá sáng, Nhiêu Vũ Đình cũng chưa chú ý đến sự thay đổi rất nhỏ đó trên vẻ mặt Tiêu Phàm, vừa cười vừa giới thiệu với hẳn.

Cô gái kia nghe thấy liền xoay người lại, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Không phải là Trần Dương sao?

Nữ đặc công ngành công an, trước đó không lâu đã cùng Tiêu Phàm “hợp lực tác chiến”.

- Tố Tố, đây là Tiêu Phàm, làm quen với nhau một chút đi, hai người đều là thanh niên nên nói chuyện với nhau đi. Tiêu Phàm à, Tố Tố cũng là bạn tốt của tôi đấy, bây giờ đang làm việc trong ngành công an. Nhìn cổ ấy nhỏ nhắn xinh xắn thế thôi, nhưng võ công rất lợi hại đấy, rất được lãnh đạo coi

trọng, đã từng là một cán bộ rất có trách nhiệm. Tổ Tổ, Tiêu Phàm là đại công tử của bộ trưởng Tiêu – Tiêu Trạh.

- Cô Nhiêu à, chúng cháu quen nhau.

Trần Dương từ sững sờ nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, cười nói.

Đêm nay, Trần Dương ăn mặc rất trang trọng, bộ lễ phục dạ hội hoa hồng màu tím khoét ngực, để lộ ra một vùng ngực trắng nõn nà đầy đặn làm người ta hoa mắt, phù hợp với dung mạo xinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng, tươi tắn mà không quá diêm dúa, khí chất đoan trang, quyến rũ, làm người ta vừa nhìn thấy sẽ không thể dời mắt.

- Hả, hóa ra là hai người quen nhau à? Thế thì tốt quá rồi.

- Tôi cũng không vòng vo nữa, hôm nay là tôi muốn giới thiệu đối tượng cho hai người, nếu hai người vốn đã quen nhau rồi thì từ từ nói chuyện nhé.

Nhiêu Vũ Đình dứt khoát nói, trên mặt nở nụ cười rất rạng rỡ.

Trần Dương liền đỏ mặt, khẽ cắn môi, gượng gạo nói.

- Cô Nhiêu à, cô không cần trêu cháu như vậy đâu.

- Ơ kìa, Tổ Tổ, cô Nhiêu thật sự không đùa với cháu đâu, cháu xem, hai đứa chạc tuổi nhau, về các phương diện khác cũng rất xứng đôi, không phải là quá tốt rồi ư? Tổ Tổ à, đừng có phụ nỗi khổ tâm của cô chứ.

Nhiêu Vũ Đình liền ra vẻ nghiêm túc nói.

Nói tới việc giới thiệu đối tượng cho Tiêu Phàm, Nhiêu Vũ Đình thật sự rất để tâm. Xét về danh tiếng Tiêu Gia, những cô gái xuất thân dòng dõi quá thấp chắc chắn không thể giới thiệu, như vậy cũng quá ủy khuất cho Tiêu Phàm rồi. Nhưng những cô gái thế gia xuất thân cao quý, thì Nhiêu Vũ Đình lại không dễ gì mà tìm được. Tiêu Phàm dù sao cũng có tiếng khống

tốt là “kẻ xuất gia”. Nhìn thái độ của Từ Chấn Nam đối với Tiêu Phàm thì đã quá rõ ràng rồi.

Trần Dương cũng được xem như là con cháu cán bộ cấp cao, mẹ là cán bộ được hưởng đãi ngộ của cục chính, mẫu chốt chính là Trần Dương đang làm việc ở bộ công an, tính độc lập của bộ công an rất cao, nếu cô ấy và Tiêu Phàm có thể thành đôi thì cái tiếng “xuất gia” của Tiêu Phàm cũng không có ảnh hưởng quá lớn đến Tiêu Phàm.

Một người bên cục tôn giáo, một người bên bộ công an, đều không phải là đơn vị khiến người ta chú ý, đúng là một cặp trời sinh.

Cuộc sống gia đình thanh thản ổn định là được

[/CHARGE]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cô Muốn Học À? Tôi Dạy Cô Nhé!

Chương 206: Cô Muốn Học À? Tôi Dạy Cô Nhé!

Cô Nhiều! Cháu...!

Ngay lúc này, Trần Dương xấu hổ tới mức mặt ửng đỏ.

Đừng nói đến lúc cô ở cơ quan tranh cường háo thẳng, tác phong mạnh mẽ, lớn thế rồi mà chưa từng yêu đương. Thời trung học, đại học có không ít bạn học theo đuổi, nhưng cô đều coi thường.

Với cô thì những chuyện thế này cô chính là đứa trẻ không hiểu chuyện, thực sự là suy nghĩ hơi kì lạ.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

- Cô Nhiêu, để cháu nói chuyện với Trưởng phòng Trần một lát đi.

Nhìn thấy Trần Dương then thùng, Tiêu Phàm đành ra mặt giải vây cho cô.

- Được, hai đứa nói chuyện đi.

Nhiêu Vũ Đình chỉ đợi những lời này, nói thực, với cô mà nói chuyện cô “làm mai kéo thuyền” cho người khác cũng không phải là nhiều, “kinh nghiệm” không có bao nhiêu.

Phương Do Mỹ liền vênh vênh cái mũi nhỏ lên. “Hừ” một tiếng vẻ không thích.

Cô gái vừa mới trêu Tiêu Phàm chuyện này xong, không ngờ hẳn lại chủ động muốn nói chuyện với Trần Dương. Tiểu nha đầu trong lòng thấy không thoải mái, có chút ghen tuông, không quan tâm đến tuổi tác. Chỉ có điều bản thân cô còn chưa ý thức được.

Tiêu Phàm liền vỗ một cái vào đầu cô, cười cười nói.

- Lát nữa sẽ thể hiện cho em xem.

Cô gái nghiêng đầu qua, không để ý đến nữa, đi theo sau Nhiêu Vũ Đình, đi chưa được mấy bước lại nghiêng đầu sang phía Tiêu Phàm, lè lưỡi, làm mặt quỷ.

Tiêu Phàm không nhịn được mỉm cười.

Nhiêu Vũ Đình đến cạnh Phương Lê, hai hàng long mày của Phương Lê nhúu lại, hạ giọng nói.

- Sắp xếp thế nào đấy?

Lời lẽ có ý quở trách.

Buổi họp mặt hôm nay em dẫn Tiêu Phàm đến làm gì? Không thấy thái độ của đám người Từ Chấn Nam với Tiêu Phàm sao? Ai cần em làm người trung gian chứ.

Nhiều Vũ Đình biết chồng mình có ý gì, liền cười nhẹ nhàng, ngạo nghễ nói.

- Đó là bởi vì bọn họ chưa lĩnh giáo được bản lĩnh thực sự của Tiêu Phàm thôi.

- Bản lĩnh thực sự?

Phương Lê không cho là đúng.

- Vũ Đình, chẳng lẽ em thật sự tin tưởng cậu ta?

Nhiều Vũ Đình trầm mặc một lúc, nói.

- Anh xem đi, cậu ấy sẽ không làm anh thất vọng đâu.

Thấy thái độ của vợ như vậy, Phương Lê không nói thêm nữa, trong mắt thoáng trầm tư.

Nhiều Vũ Đình cũng không phải bà chủ gia đình tầm thường, mà là phu nhân cán bộ cấp cao, rất có con mắt tinh đời.

Cô ra sức ủng hộ Tiêu Phàm như thế lẽ nào Lão Tiêu gia “giả thần giả thánh” này thật sự có chỗ hơn người?

- Xin chào.

Nhiều Vũ Đình rời đi, Trần Dương càng thêm lo lắng bất an, lung túng chào hỏi Tiêu Phàm.

Điểm này không phù hợp với tính cách của Trần Dương, thực ra ngày đó Tiêu Phàm và Tân Lâm đã cho cô rung động quá lớn, suýt nữa làm cô thở không nổi.

Tiêu Phàm cười cười, nói.

- Trưởng phòng Trần, lãnh đạo cơ quan không làm khó cô chứ?
- Không đâu. Mà anh đừng gọi tôi là trưởng phòng Trần, có chút không tự nhiên.

Trần Dương thật sự đã lấy hết dũng khí nói ra câu này.

- Được rồi, vậy tôi sẽ gọi giống cô Nhiêu, gọi cô là Tố Tố.

Tiêu Phàm thật ra cũng biết lắng nghe.

- Ừ...

- Anh... Ngày đó anh làm thế nào mà làm được thế?

Dừng một lúc, Trần Dương không kìm nổi lại hỏi, liếc mắt nhìn hẩn một cái, rồi thật nhanh dời mắt đi chỗ khác. Bí mật này cô kìm nén trong lòng đã lâu, quả thực nặng trĩu như ngọn núi, không nghĩ tới sẽ gặp hẩn ở đây, cô nghĩ nếu mình không nói rõ ràng sẽ sinh bệnh mất.

Tiêu Phàm thản nhiên nói.

- Đoán.
- Đoán? Đoán thế nào?

Trần Dương càng thấy khó hiểu.

Vấn đề này thật đúng là không nói rõ được, Tiêu Phàm ngẫm nghĩ một lúc, nói.

- Mấu chốt chính là Đằng Phi Vân. Trước ngày hôm đó tôi đã gặp cô ta một lần, trong thời gian từ đó đến nay, tình hình đại thể của cô ta tôi đều có thể đoán ra được.

Trần Dương vẫn mù mịt chưa hiểu gì, cô do dự hỏi.

- Tôi vẫn không hiểu...

Lúc nói câu này, cô có cảm giác mình giống như kẻ ngốc. Nhưng tất cả những gì xảy ra ngày hôm đó, quả thực vượt qua khả năng lí giải của cô. Dựa vào tất cả sự hiểu biết mà cô có, cũng hoàn toàn không lí giải được tình huống này.

Tiêu Phàm nói.

- Phạm trù này thuộc Bát Quái Kỳ Môn. Nếu nhất định muốn giải thích bằng khoa học hiện đại, cũng có thể hiểu thế này: Mỗi người đều có khí chất riêng, khí chất này sẽ sinh ra những thay đổi nhỏ vì môi trường xung quanh và các nhân vật khác nhau. Qua những thay đổi đó có thể đại khái đoán được con người và môi trường xung quanh cô.

- Đồng loạt thay đổi? Giác quan thứ sáu?

Trần Dương cố gắng lục tìm những kiến thức mà cô có, định dùng kiến thức của mình lí giải lời của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm liền cười, gật đầu nói.

- Cũng gần như thế.

- Nhưng, điều này cũng thật kì lạ.....

Trần Dương miễn cưỡng khái quát lại tình hình.

- Thế giới này vốn có rất nhiều điều thần bí, là do chúng ta không biết thôi. Chúng ta không biết không có nghĩa là nó không tồn tại, như giác quan thứ sáu mà cô nói, nhìn không thấy sờ không được, nhưng quả thật là tồn tại. Rất nhiều người cũng từng trải qua như thế, ở nơi xa xăm vạn dặm, cũng có thể cảm nhận được người thân xảy ra bất trắc.

Tiêu Phàm lấy ví dụ này, Trần Dương hoàn toàn có thể hiểu, chính cô cũng có giác quan thứ sáu rất nhạy bén, trong quá trình huấn luyện và chấp hành nhiệm vụ, chính giác quan thứ sáu nhạy bén này đã giúp cô ít nhất tránh khỏi ba lần nguy hiểm lớn.

- Vậy ý anh là, anh có thể điều khiển được giác quan thứ sáu?

- Xét về góc độ nào đó, có thể hiểu là thế.

Trong đầu Trần Dương chợt mơ hồ hiểu ra gì đó, như đã nắm bắt được trọng điểm, cô do dự hỏi.

- Cách lí giải này có thể được phổ biến ra không? Hay là nói, trải qua huấn luyện có nhiều người có được khả năng đó không?

Trần Dương thực ra là một cô gái thích tìm tòi, khám phá.

- Trên lý luận thì cũng có thể lắm, có điều độ khó rất lớn, hơn nữa không phải ai sau khi được huấn luyện cũng có được khả năng đấy.

- Thế tôi thì sao? Anh xem tôi có thể tiếp thu được khóa huấn luyện này không?

Trần Dương mới vừa thốt ra, lập tức hai má lại ửng đỏ, xấu quá đi. Đây là lần thứ hai cô và hân gặp nhau, cũng gọi là có chút quen biết.

Nhưng quả thực cô cũng có loại “siêu năng lực” rất giống với Tiêu Phàm. Là một đặc công của tổ hành động, Tiêu Phàm mạnh mẽ khác thường, làm

cô một lòng ngưỡng mộ, sùng bái.

Mấy ngày nay, trong đầu Trần Dương thỉnh thoảng lại xuất hiện hình ảnh Tiêu Phàm, đương nhiên không liên quan gì đến tình yêu. Cô thật lạ lùng, một chàng trai mạnh mẽ khác thường như thế, bên ngoài sao có thể “công tử bột” được chứ?

Đây đúng là người có tài trời sinh đã biết ăn thịt hổ.

“Bay lên cao”, cái cảm giác đầu tiên đối với Tiêu Phàm chắc chắn có năm mơ cũng không nghĩ tới, người mà mình động vào là một tên sát tinh.

Tiêu Phàm cười, chăm chú quan sát biểu hiện trên mặt cô, đột nhiên đưa hai ngón tay cầm trước mắt cô.

Trần Dương hoàn toàn không kịp phát ra bất kì âm thanh nào, trong lúc cấp bách, não không kịp hoạt động, cổ tay bị lật, cũng nhanh như chớp nắm lấy cổ tay hắn.

Cô hoàn toàn bị làm cho bối rối, không biết Tiêu Phàm lại ra tay với mình.

Không đợi bàn tay Trần Dương đụng tới cổ tay mình, Tiêu Phàm đã đưa hai ngón tay ra điểm huyệt vào giữa ngực cô, bộ ngực của cô vô cùng đầy đặn.

Hai ngón tay của Tiêu Phàm chẳng khác gì nắm vào ngực Trần Dương. Nhưng động tác thực ra đã chậm hơn so với vừa rồi.

Trường hợp thế này không thường gặp, sao có thể điểm huyệt đúng vào ngực con gái nhà người ta như thế?

Trần Dương không cần suy nghĩ, chân trượt xuống, cả người nhanh chóng lui về phía sau, hai tay đan chéo. Hung hăng hất cổ tay Tiêu Phàm xuống, vẻ mặt vừa sợ vừa giận, ngậm chặt môi không phát ra tiếng động nào.

Đây cũng là thói quen tốt cần nghiêm khắc rèn luyện mới thành được.

Đang trong trận chiến nghiêm cầm phát ra tiếng động.

Nhiều khi, nhiệm vụ mà họ phải thực hiện cũng cơ mật như đánh võ trên vô tuyến. Nếu cứ la lớn cười to “ha ha” thì sẽ làm kinh động đến quân địch.

Cô bỗng cảm giác cổ tay bị xiết chặt liền cúi đầu nhìn thử, thấy hai cổ tay mình đã bị Tiêu Phàm nắm chặt.

Một bàn tay của hắn cũng giữ được hai cổ tay cô.

Hai gò má cô đỏ bừng, cô hít một hơi làm cho bầu ngực đầy đặn kia căng phồng, nội lực vốn có cũng từ đó mà mạnh lên, trong phút chốc theo quán tính hai cổ tay bị đẩy ra.

Vẫn không nhúc nhích.

Bàn tay thon dài, thanh tú của hắn giờ phút này tựa như vòng sắt gắt gao bóp chặt cổ tay cô.

“Chuồn chuồn rung động cột đá!”

Trong đầu cô chợt thốt ra một câu như vậy.

Có thể cô là kiểu tính cách không chịu thua, sợ là ngay cả gặp phải tình huống xấu, cực đoan cô cũng không khoan tay chịu chết. Cô lại hít sâu một hơi, chuẩn bị dốc sức đánh cược một lần, hai cổ tay chợt được buông lỏng, hắn thu tay về, lui ra sau một bước, mỉm cười nói.

- Rất xin lỗi, tôi chỉ thử cô chút thôi. Võ thuật và nội công của cô là ai truyền dạy vậy?

- Anh quản tôi...

Cô lập tức tròn mắt lên giận dữ, muốn đến đánh hắn một trận.

Đại ca, anh muốn so tài thì phiền anh báo trước một chút, ở đâu ra cái kiểu như vậy, một câu cũng không nói, nói đánh là đánh.

Còn nữa, coi như anh muốn thử đi, nhưng vừa rời tay của anh động vào đâu thế?

Cô bị hấn dọa đến toát mồ hôi lạnh.

May mà không làm kinh động những người khác, bằng không sẽ rất khó xử.

Tiêu Phàm cũng không thèm để ý, vừa cười vừa nói.

- Nếu sau này cô có hứng thú, hãy đến tìm tôi, tôi có thể dạy cô vài chiêu, có lẽ sẽ giúp được cô đấy.

- Hừ!

Trần Dương dứt khoát quay người đi, không thèm để ý đến hấn nữa.

Tuy nhiên, Trần Dương cũng không kiêu ngạo được bao lâu, rất nhanh đã quay lại, gắt gao nhìn thẳng vào Tiêu Phàm nói.

- Anh sẽ giữ lời chứ?

- Ừ.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Trần Dương bữu môi, quay đầu nhìn đi nơi khác, lại mở miệng hỏi.

- Điện thoại của anh sẽ không đổi chứ?

Hình như cô đã nghe lén điện thoại hấn, biết được số điện thoại của hấn.

- Không đâu.

Bên này đang nói chuyện, bên kia bỗng náo nhiệt hẳn lên, Từ Chấn Nam cười vui vẻ, giọng nói vô cùng vang dội.

- Trưởng phòng Uông, chủ nhiệm Tiết đều đến rồi ư? Hoan nghênh, hoan nghênh.

Tiêu Phàm và Trần Dương theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy hai chàng trai trẻ tuổi đang đi vào sân sau biệt thự, Từ Chấn Nam bước nhanh đến nghênh đón.

- Tại sao bọn họ cũng đến vậy?

Hai hàng lông mày của Trần Dương lập tức dương lên, dường như có chút bất ngờ.

Người thanh niên đang đi trước, chừng hai bảy hai tám tuổi, ăn mặc rất giản dị, dáng vẻ điềm tĩnh.

Người này Tiêu Phàm cũng biết.

Chính là đứa cháu lớn của Uông lão gia – đại công tử Uông Vĩ Minh, còn được gọi với cái tên Uông Thuật Đô - là một trong những con cháu đời ba kiệt xuất nhất.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Có Tướng Chí Tôn, Nhưng Không Có Mệnh Thiên Tử

Chương 207: Có Tướng Chí Tôn, Nhưng Không Có Mệnh Thiên Tử

Uông Thuật Đô dáng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú, luôn luôn mỉm cười, dáng đi bình thản lạ thường, không hề giống với một chàng trai hai mấy tuổi. Nếu chỉ nhìn cái thần thái và cách đi đứng của cậu ta thì chắc

chấn sẽ bị hiểu lầm là ba bốn mươi tuổi. Ẩn trong dáng vẻ hiền lành này là cái gì đó rất oai phong, càng lộ rõ cái phong thái của kẻ bề trên nắm mọi quyền hành và thân phận đời ba chính tông của cậu ta.

Đi cùng với Uông Thuật Đô cũng là một chàng trai trẻ, chừng trên dưới 30 tuổi, người không cao, thấp hơn Uông Thuật Đô khoảng nửa cái đầu, đeo một cặp kính gọng vàng rất nhã nhặn, mặc một bộ âu phục đen vừa vặn, vừa nhìn đã biết là một người rất thông minh.

- Đây là Tiết Đào – bạn của Uông Thuật Đô đang làm việc ở Hội giám sát chứng khoán.

Trần Dương ở một bên hạ giọng nói.

Cô đoán Tiêu Phàm có quen Uông Thuật Đô, dù sao hai nhà Tiêu – Uông cũng đều là nhất đẳng đại hào môn của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa này, người có thể sánh vai cùng hai con mãnh hổ này có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tiết gia thì kém hơn một chút, Tiết Đào lại là người khiêm tốn, rất ít khi xuất đầu lộ diện. Trần Dương liền giới thiệu cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Thực ra Tiết Đào cũng là quen biết.

- Ở trong hội đó, Tiết Đào được mệnh danh là đa mưu túc trí, là nhân vật tầm cỡ đấy.

Trần Dương giải thích thêm một câu.

Ý muốn nói, Tiết Đào là quân sư của Uông Thuật Đô.

Tiêu Phàm lườm cô một cái.

- Đừng nhìn tôi, đây là sở thích của riêng tôi.

Trần Dương thản nhiên nói.

Cũng chỉ có thể là sở thích cá nhân, Nhạc Ca chắc chắn sẽ không hướng cho cô đi điều tra tìm hiểu về con cháu hào môn thế gia.

- Mấy vụ án mà tôi xử lý, đều có mấy người các anh tham dự vào.

Lúc nói câu này, Trần Dương bĩu môi, bộ dạng có chút khinh thường. Đám con cháu thế gia này càng ngày càng ồn ào kì cục, chuyện gì cũng dám vơ

vào, với lại còn càng lúc càng hỗn loạn. Ví như Tiêu ca đứng cạnh cô đây, ngoài mặt có vẻ bình thường còn khiêm tốn hơn Tiết Đào. Tiết Đào tốt xấu gì cũng làm việc trong Hội giám sát chứng khoán, còn vị này lại trực tiếp làm ở cục Tôn Giáo, rất nghiêm túc, không một chút hàm hồ, trong nháy mắt đã thu phục sáu mạng người.

- Không giống.

Tiêu Phàm tự mình giải thích một câu.

- Có gì không giống chứ.

Trần Dương nói thầm một câu, tuy nhiên nghe ra thì cô chỉ là mạnh miệng mà thôi. Kì thật, trong lòng thừa nhận Tiêu Phàm và bọn họ quả thật không giống nhau. Tiêu Phàm nhúng tay vào vụ án Anjelina không phải vì lợi ích kinh tế mà là vì muốn giải cứu Anjelina.

Trần Dương nhận định Tiêu Phàm và Anjelina có quan hệ không tầm thường, có lẽ cô ta chính là tình nhân của hắn. Nhưng trong lòng Trần Dương, vẫn là rất thương thức diễn xuất của Tiêu Phàm. Vì người phụ nữ của mình, chẳng sợ phía trước là núi đao biển lửa hay là vực sâu vạn trượng cũng nhảy vào, tuyệt đối nghiêm túc.

Hắn không hề kiêng kị gì!

Một người đàn ông có thể vì một người con gái mà làm được điều này, người con gái đó cho dù vì anh ta mà chết, cũng là cam tâm tình nguyện.

- Đi thôi, chúng ta đi trước, để tránh cô Nhiêu lại đến mời anh.

Trần Dương nói.

Tiêu Phàm cười khê, Trần Dương bình thường làm việc năng nổ, tháo vát, tính cách mạnh mẽ, nhưng đối với đạo lí đối nhân xử thế lại chậm chạp.

Nếu Ưng Thuật Đô không tới, tối nay cho dù Tiêu Phàm vẫn luôn ở cùng với Trần Dương, Nhiêu Vũ Đình cũng không bao giờ đến can thiệp. Cô vốn là muốn tác hợp bọn họ với nhau, nhưng Ưng Thuật Đô đã đến rồi, Nhiêu Vũ Đình nhất định sẽ mời Tiêu Phàm đến nói chuyện.

Tối nay, khách đến tuy nhiều, nhưng luận về dòng dõi hiển hách, vẫn là hai nhà Tiêu – Ưng có địa vị cao nhất.

Nhiêu Đình Vũ và trưởng tôn Ưng gia chuyện trò vui vẻ, lại bỏ trưởng tôn Tiêu gia qua một bên. Về lý mà nói thì không nên, đây không phải là không tôn trọng Tiêu Phàm mà là không tôn trọng cả Tiêu gia. Truyền đến tai Tiêu Trâm, thậm chí Tiêu lão gia, có thể sẽ không tốt.

Thế này là thất lễ, Nhiêu Vũ Đình tuyệt đối không bao giờ làm.

Vô duyên vô cớ, đắc tội với Tiêu gia làm cái gì?

Ưng Thuật Đô và Tiết Đào đến trước mặt Phương Lê và Nhiêu Vũ Đình cúi đầu chào hỏi. Buổi họp mặt tối nay, cho dù là làm ở biệt thự của Nhiêu Ngọc Sinh, trên danh nghĩa Nhiêu Ngọc Sinh mới là chủ nhà, nhưng có mặt Phương Lê và Nhiêu Vũ Đình ở đây thì trung tâm của buổi họp mặt không nghi ngờ chính là hai vợ chồng họ rồi.

Bàn về sức ảnh hưởng trong giới chính trị và giới thương mại, mọi người ở đây, không ai có thể so được.

Với Ưng Thuật Đô, thái độ của Phương Lê khác hẳn bình thường, thân mật bắt tay cậu ta, vui vẻ nói chuyện với cậu ta rất nhiều. Ưng Thuật Đô tuy là văn bối, nhưng ở trong nhóm thế gia kinh thành lại là tiếng lành đồn xa, từ trước đến nay lúc trường bối thế gia giáo dục con cháu mình đều được xếp vào là một trong những tấm gương sáng nhất.

Phương Lê xem trọng cậu ta cũng là điều đương nhiên.

Hiện nay Uông Thuật Đô tuy đang là cán bộ cấp địa phương, hơn nữa còn không phải làm chính thức ở ủy ban trung ương quốc gia, mà là làm việc tại văn phòng của đồng chí ủy viên thường vụ. Nhưng chỉ cần từ nay về sau cậu ta không phạm lỗi gì quá nghiêm trọng, chỉ cần Uông lão gia không gục ngã, có lẽ chỉ mười mấy năm sau, chàng trai trẻ này sẽ trở thành đại tướng nơi biên cương, nắm một bên quyền.

Bí thư tỉnh ủy ở tuổi ngoài bốn mươi cũng dần dần nhiều hơn.

Về điểm này, bất luận thế nào, Tiêu Phàm cũng không thể đánh đồng với Uông Thuật Đô được.

Nhiều Vũ Đình cũng cùng hai người Uông Thuật Đô và Tiết Đào lịch sự hàn huyên, cô ngẩng đầu lên nhìn ra phía vườn hoa rộng lớn tìm Tiêu Phàm, nhìn thấy Tiêu Phàm và Trần Dương dắt tay nhau đi đến, liền nở nụ cười.

Đám con cháu thế gia này quả nhiên đều suy nghĩ nhanh nhẹn, gặp sự liên hiểu rõ.

- Tiêu Phàm, đến đây, giới thiệu với cậu... Vị này là Uông Thuật Đô, đại công tử của Bí thư Uông. Vị này là Tiết Đào, đại công tử của chủ nhiệm Tiết. Thuật Đô, Tiểu Tiết, đây là Tiêu Phàm, đại công tử của Bộ trưởng Tiêu.

Đợi Tiêu Phàm tới gần, Nhiều Vũ Đình vừa cười vừa giới thiệu cho hai người.

Nhưng lại không giới thiệu Trần Dương.

Hôm nay, Trần Dương đến tham gia buổi họp mặt, mục đích duy nhất chính là “xem mặt”, Nhiều Vũ Đình không có ý định kéo cô lẫn vào đám hỗn độn này, thân thế và công việc của Trần Dương không phù hợp để làm thế.

Nói năng kiêng kỵ, hay chính là phải chú ý một chút.

Uông Thuật Đô cười nói.

- Cô Nhiêu, cháu và Tiêu Phàm là bạn học. Trước đây chúng cháu đều học ở Bát Trung, cùng khóa không cùng lớp, trưởng phòng Tiết hơn chúng cháu hai khóa, mọi người đều là bạn cùng trường.

Về cơ bản, hầu hết con cháu thế gia đều học ở Bát Trung ở thủ đô.

Nhiêu Vũ Đình cười nói.

- Tôi lại làm điều thừa rồi, bạn học cũ với nhau giao lưu nhiều một chút.

- Đúng thế, cũng đến hai, ba năm không gặp nhau rồi...Tiêu Phàm, xin chào, xin chào.

Uông Thuật Đô chủ động đưa tay về phía Tiêu Phàm, mặt nở nụ cười vô cùng thân thiết. Nhìn qua không có ý gì là kiêu căng, nhưng lại không tự chủ nắm chặt tay hắn.

Đây cũng là tính cách của Uông Thuật Đô.

Chớ nhìn cậu ta bề ngoài nho nhã phép tắc, thật ra vô cùng mạnh mẽ, cứng rắn. Bất kể là chuyện gì, dù là lúc nào, cũng nhất định sẽ nghĩ cách nắm quyền chủ động trong tay.

Nếu theo chính trị, điểm này nhất định phải chú ý.

Nước chảy bèo trôi, nói cười to nhỏ, quan một cũng ừ, quan tư cũng gật, quả nhiên mọi việc đều suôn sẻ, nhưng từ đầu đến cuối khó có thể trèo tới đỉnh cao, Uông Thuật Đô tin chắc chỉ có những người chủ động nắm bắt thời cơ mới có thể cười đến cuối cùng.

Tiêu Phàm mỉm cười bắt tay Uông Thuật Đô. Thuận tiện quan sát tướng mạo Uông Thuật Đô, trong mắt không tự chủ được thoáng lóe sáng.

Trên gương mặt cậu ta, Tiêu Phàm phát hiện ra một hiện tượng cực kì thú vị.

Uông Thuật Đô không ngờ lại “vô tướng”.

“Vô tướng” ở đây không phải là hoàn toàn không nhìn thấy tướng mạo, mà là nói tướng mạo bình thường. Uông Thuật Đô không có chỗ nào khác thường, không giàu sang, cũng không sống thọ, thành quả trên thương trường cũng có hạn.

Những điều này hoàn toàn không giống với những gì mà trước đây Tiêu Phàm thấy.

Lúc còn học ở Bát Trung, Tiêu Phàm đã từng đi theo Chỉ Thủy tổ sư học nghệ nhiều năm, đối với nghề xem tướng số vô cùng tinh thông. Uông Thuật Đô lúc đó đã từng hiện rõ là “Nhân vật trí dũng kiệt xuất”, đối lập với tướng mệnh của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm có mệnh thiên tử không có tướng chí tôn, Uông Thuật Đô thì có tướng chí tôn không có mệnh thiên tử.

Trong lịch sử, có một vài kiêu hùng trong triều đình chính là tướng mệnh này.

Cũng có tướng mệnh như thế, người nổi danh nhất phải kể tới là Tây Sở Bá Vương Hạng Võ.

Sau khi phá Hàm Dương, gia tộc Doanh Thị bị tiêu diệt, Hạng Võ uy chấn thiên hạ, lấy hiệu là “Bá Vương”, ngoài mặt tỏ ra tôn kính Sở Hoài Vương, cùng dốc sức vì thiên hạ, trên thực tế chuyên quyền độc đoán, phân đất phong hầu, nghiêm nhiên cao quý.

Cuối cùng ngay cả Thái Sử Công cũng vì y mà lập bản kỷ.

Lưu Bang – Cao tổ nhà Hán rất biết nghe lời, trở thành Hán Vương dưới tay Sở Bá Vương. Lúc ở yến tiệc Hồng Môn Yến, đơn thân độc mã chạy thoát thân, chật vật không chịu nổi, thiên hạ nhà Hán 400 năm thà nói là mượn sức mạnh nhà Tần còn hơn là nói mượn tay Bá Vương.

Mệnh tướng của kiêu hùng Sở Bá Vương không có gì đáng nghi.

Nhưng mấy năm không gặp, Uông Thuật Đô lại có thể biến thành “người vô tướng”.

Cho dù ý nghĩa sâu xa cuối cùng của việc xem tướng giống như dị kinh nằm ở hai chữ “thay đổi”, nhưng mệnh tướng của Uông Thuật Đô tuyệt đối không thể thay đổi nhanh thế được. Một kiêu hùng có tướng chí tôn điển hình, làm sao có thể trong mấy năm ngắn ngủi liền biến thành bình thường như thế?

Sự thay đổi tướng mạo của Uông Thuật Đô chỉ có thể có một lời giải thích – thiên cơ che giấu.

Còn như tướng mệnh của Uông Thuật Đô tại sao có thể được thiên cơ che giấu thì có rất nhiều khả năng. Nhưng khả năng lớn nhất chỉ có hai: thứ nhất, có người làm phép, che giấu thiên cơ tướng mệnh của cậu ta, không cho người ngoài tìm ra; thứ hai, mấy năm nay, Uông Thuật Đô đã trải qua một số chuyện nào đó không muốn người khác biết, làm cho thiên mệnh của cậu ta thay đổi, thiên cơ hỗn loạn, không thể tìm ra.

Khả năng thứ hai giống như Tiêu lão gia lúc này, “Cần khôn đại hoàn đan” ăn vào có thể đạt đến đại thành, ông có thể thay đổi vận mệnh, kéo dài tuổi thọ, cũng bởi vậy mà dẫn đến thiên cơ hỗn loạn, năng lực suy đoán của Tiêu Phàm cũng không nhìn ra được chút manh mối gì.

Nhưng lý trí cho Tiêu Phàm biết còn có một nguyên nhân quan trọng nhất nữa.

Nếu thật là như thế thì thú vị rồi đây.

Là ai muốn che giấu bí mật mệnh tướng của Uông Thuật Đô chứ?

Là muốn bảo vệ cậu ta hay hãm hại cậu ta?

Việc này thật làm người ta khó hiểu.

Lúc bắt tay Tiết Đào, Tiết Đào còn nhiệt tình hơn Uông Thuật Đô, vỗ cánh tay Tiêu Phàm, cười lớn nói:

- Tiêu Phàm, lâu lắm không gặp, cậu vẫn nhã nhặn như trước đây. Chắc mỗi ngày của cậu đều rất thoải mái, tự do tự tại, không như chúng tôi, suốt ngày bận rộn, vì sáu đấu gạo mà phải khom lưng

Từ Chấn Nam ở bên cạnh liền cười, rõ ràng mang theo ý châm chọc.

Cậu Tiết Đào này nói chuyện đức hạnh thế đấy, miệng không nói lời thô tục, nhưng là “miệng nam mô bụng một bồ dao găm”.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giờ Hại Canh Ba, Gặp Tài Hóa Thủy!

Chương 208: Giờ Hại Canh Ba, Gặp Tài Hóa Thủy!

Sáu đấu gạo của trưởng phòng Tiết đều là gạo vàng đấy!

Không đợi Tiêu Phàm mở miệng, Từ Chấn Nam nghe chuyện, liền cười nói.

Đương nhiên, đây là hành động rất không lễ phép. Người ta là bạn học cũ đang ôn lại chuyện xưa, chen vào như thế còn để cho người khác nói chuyện nữa không?

Thực ra Từ Chấn Nam là cố ý.

Thứ nhất ông ta quả thật có chút khó chịu với Tiêu Phàm, với chức vụ và nghề nghiệp của bản thân Tiêu Phàm, căn bản không có tư cách tham gia buổi họp mặt hôm nay, sở dĩ là được Nhiều Vũ Đình đặc biệt xem trọng, chẳng qua là vì hắn là con cháu Tiêu Gia. Từ Chấn Nam đặc biệt không ưa cái kiểu như thế, bản thân không có bản lĩnh mà phải dựa vào thể diện và danh tiếng của tổ tông và các bậc cha chú.

Không giống như Từ Chấn Nam, dựa vào bản lĩnh thực sự của mình. Ban đầu ở ngân hàng nhà nước, Từ Chấn Nam rất nổi trội, là cái gai trong mắt của lãnh đạo ngân hàng, làm cho con đường thăng tiến trở nên khó khăn. Từ Chấn Nam tức giận rời khỏi ngân hàng tự xoay vốn liên doanh với ngân hàng vốn nước ngoài, tạo ra ngân hàng Đại Sinh.

Giám đốc ngân hàng là anh không ưa lão Từ tôi, thì tôi cũng không ưa anh đâu!

Tôi đây tự mình làm được Giám đốc ngân hàng, trời đất bao la tôi là mạnh nhất!

Như hiện nay ngân hàng Đại Sinh phát triển nhanh chóng, nhất là quỹ đầu tư, ở giới tài chính trong nước lại tiếng tăm lừng lẫy, ai thấy Từ Chấn Nam đều phải giơ ngón tay cái lên.

Càng như vậy thì Từ Chấn Nam càng coi thường “khang lão tộc”.

Bản thân ông ta cũng xuất thân thế gia, nhưng ông ta không dựa dẫm gia thế, ngược lại còn làm rạng rỡ truyền thống Từ gia, trở thành nhân vật lĩnh quân, không hổ là con cháu đời thứ hai của Từ gia.

Thứ hai, Từ Chấn Nam cũng muốn mượn cơ thể hiện thiện ý với Ônng Thuật Đô và Tiết Đào.

Tiêu lão gia và Uông lão gia không hợp nhau, ông ta không phải không biết. Theo như tin đồn, sáu tháng cuối năm ngoái, lúc Tiêu lão gia bệnh nặng phải nằm viện, nghe nói đã được thông báo là bệnh tình nguy kịch, còn Uông lão gia sớm ngấm ngầm sắp xếp mọi thủ đoạn, chỉ đợi Tiêu lão gia qua đời lập tức bắt đầu “Tấn công toàn diện” Tiêu gia, chiếm nguồn tài nguyên chính trị của Tiêu gia, đuổi “đối thủ” ngày trước ra khỏi vòng chính trị trung tâm.

Chỉ có điều người tính không bằng trời tính, không ngờ Tiêu lão gia lại có thể qua khỏi.

Uông gia một phen tốn sức vạch kế hoạch cùng với các phe phái chính trị khác mài dao chuẩn bị chiến đấu, nhưng tất cả đều uổng phí.

Dù là như thế, Từ Chấn Nam cũng có thể cảm nhận được sự lớn mạnh của Uông gia, cùng với tinh thần chủ động tiến thủ luôn luôn duy trì ở “thế tấn công”. Từ Chấn Nam kiên định cho rằng, chỉ có gia tộc như thế, phái chính trị như thế, mới có thể đạt được nhiều thành quả phong phú hơn trên bàn cờ chính trị trong tương lai.

Bởi vì Từ Chấn Nam cũng có tính cách như thế.

Giữa Tiết Đào và Tiêu Phàm, Từ Chấn Nam dễ dàng tìm được chọn lựa “chính xác”.

Chèn ép Tiêu Phàm một chút, nhân cơ hội có quan hệ tốt với Uông Thuật Đô và Tiết Đào, nhìn thế nào cũng rất có lợi. Tiêu Phàm có ý kiến với ta thì cứ có ý kiến đi, ai thèm để ý đến một cán bộ nhỏ nhoi ở cục Tôn giáo như hấn ta chứ?

Lường trước được tối nay Tiêu Phàm không thể về nhà nói chuyện cho Tiêu lão gia và Tiêu Trạm, Từ Chấn Nam biết rất rõ, con cháu như Tiêu Phàm không hề có tiếng nói trong nội bộ gia tộc, trước mặt Tiêu lão gia và Tiêu Trạm, Tiêu Phàm có phải không dám mở miệng nói chuyện hay không vẫn

còn là ẩn số. Ở đâu đó tự bộc lộ những cái xấu thì chính mình sẽ bị người ta miệt thị.

Ai bảo cậu trước đây muốn “Xuất gia”, bị người ta khinh thường là xứng đáng.

Còn dám kể khổ trước mặt lão gia, không phải là tự tìm tai vạ sao?

Vì thế, đắc tội với Tiêu Phàm, Từ Chấn Nam không có chút áp lực nào.

Tiết Đào rất phối hợp buông tay Tiêu Phàm ra, lập tức quay sang Từ Chấn Nam, cười nói.

- Giám đốc Từ nói lời này là cố ý sao? Nói đến đầu vàng, ai dám so sánh được với Giám đốc Từ chứ? Ngài có thể mở một ngân hàng lớn, chúng tôi đều không theo kịp Giám đốc ngân hàng như ngài.

- Đâu có, đâu có, Trưởng phòng Tiết quá khiêm tốn rồi, ngân hàng đó của tôi còn phải nhờ Chủ nhiệm Tiết chiếu cố đấy.

Từ Chấn Nam vội khách khí nói.

Ngân hàng Đại Sinh thực ra mang đặc sắc của ngân hàng đầu tư. Bởi vì quan hệ thể chế, nên mấy ngân hàng thương mại lớn đã ăn sâu bén rễ vào lòng người tại cố quốc phương Đông, triển khai hoạt động ngân hàng truyền thống. Ngân hàng Đại Sinh hoàn toàn không thể là đối thủ của các ngân hàng thương mại liên doanh, không nói đến ăn thịt, mà ngay đến canh cũng không uống được, chỉ có thể theo sau ăn hôi.

Cho nên ngân hàng Đại Sinh càng thêm chú trọng triển khai hoạt động đầu tư.

Ngân sách của Đại Sinh ở cả trong nước và quốc tế đều có tiếng tăm nhất định.

Tiết Đào làm việc ở Hội giám sát chứng khoán, tuy chức vụ không cao, chỉ là cán bộ cấp cục, nhưng lại rất có quyền lực, vận hành quỹ quả thật cần phải nhờ anh ta chiếu cố nhiều hơn.

Tiết Đào cười cười, mang theo chút kiêu ngạo nói.

- Giám đốc Từ khách khí rồi, phục vụ nhà giàu các ngài là trách nhiệm của tôi.

Gia thế của Tiết Đào dĩ nhiên không thể đánh đồng với Tiêu gia và Uông gia, nhiều lắm cũng chỉ tương đương với xuất thân của Từ Chấn Nam, nhưng ở trong hội của Uông Thuật Đô, anh ta là “nhân vật thứ hai” hoàn toàn xứng đáng, rất nhiều ý kiến của anh ta Uông đại thiếu gia rất tán thành. Chính vì thế, Tiết Đào rất có địa vị trong đám con cháu thế gia ở kinh thành. Ngay đến con cháu quý tộc - “Đại Ca” Uông Thuật Văn cũng khách khí như vậy với anh ta. Không giống với Uông Thuật Đô, con đường sự nghiệp của Tiết Đào không khả quan như thế, tuy nhiên anh ta lại ở trong đám con ông cháu cha như Uông Thuật Đô, Tiết Đào đã đi sâu vào cái vòng phú quý, cái vòng của những kẻ giàu có. Uông Thuật Đô có thể duy trì hoạt động qua lại trong hội này rất tốt.

Vừa có được danh tiếng là con cháu đời ba kiệt xuất nhất, lại không bị cái hội này cô lập. Uông Thuật Đô nắm rất rõ, trong mắt của quần chúng, tiếng tăm của đám con ông cháu cha, đám phú hào đều rất xấu, quả thực chỉ như đồng phân chó tầm thường. Nhưng trên thực tế quyền lực của hội này mạnh đến kinh người, là bộ phận bổ sung hữu hiệu của vòng tròn quyền lực. Nếu muốn thuận buồm xuôi gió, không những không thể làm nghiêm ngặt mối quan hệ trong hội, mà còn phải lợi dụng lòng lương thiện.

Đây là thủ đoạn của Uông đại thiếu gia.

Tiết Đào chính là nhân vật then chốt, bởi vậy trước mặt Từ Chấn Nam, Tiết Đào rõ ràng có ưu thế tâm lý hơn.

Từ Chấn Nam chỉ là bề ngoài oai phong, có vẻ nhiều tiền đầy quyền lực, nhưng trước mặt “nhân vật quyền lực” như Tiết Đào, đúng là không thẳng lưng lên được. Muốn chinh Tiết Đào một câu, ông ta cũng không có cách nào, Tiết Đào muốn chinh ông ta lại có rất nhiều cách.

Uông Thuật Đô mỉm cười nói.

- Giám đốc Từ, sức ảnh hưởng của ngân sách Đại Sinh càng ngày càng lớn, có hi vọng trở thành ông trùm trong giới ngân sách đấy.
- Trưởng phòng Uông quá khen, tôi không dám nhận đâu.

Từ Chấn Nam được người khác khen lại vừa mừng vừa lo, luôn miệng nói, trên mặt không tự chủ lộ ra ánh mắt đặc ý.

Từ Chấn Nam vốn không phải người nông cạn, nhưng thân phận của Uông Thuật Đô thật không nhỏ, Tiết Đào tuyệt đối không thể bì được. Ông ta khách khí với Tiết Đào, ít nhiều có chút hư tình giả ý, nhưng Uông Thuật Đô thản nhiên khẳng định một câu, quả thật làm ông ta mở mày mở mặt.

Uông thuật Đô có thể là người làm việc cùng với ông trùm.

Uông đại thiếu gia khen ngợi ngân hàng Đại Sinh, có lẽ là có hàm ý. Thậm chí ngay cả ông trùm cũng có thể biết được tình hình ngân hàng Đại Sinh, thực rất giỏi!

Tiết Đào cười nói.

- Giám đốc Từ, ngân sách Đại Sinh mấy tháng nay đầu tư vào thị trường nước ngoài, động thái lớn đấy, thế nào? Thu hoạch được chứ?

Từ Chấn Nam không khỏi kinh ngạc.

Ngân hàng Đại Sinh đầu tư ở nước ngoài cũng không có đánh trống khua chiêng, mà là “lặng lẽ vào làng, không cần bắn súng”, vẫn rất khiêm tốn. Nói ra thì Từ Chấn Nam cũng là bất đắc dĩ. Hai năm nay, ngân hàng trung ương luôn thực hiện chính sách thắt chặt ngân hàng, ngân hàng Đại Sinh đầu tư vô cùng khó khăn. Ngân hàng Đại Sinh là một ngân hàng mang đặc sắc ngân hàng liên doanh mà tiền không đủ thì quả là vấn đề khó khăn phức tạp, mà thời gian trước đây, Hội giám sát chứng khoán đã tăng cường khống chế, điều tiết thị trường chứng khoán, giới ngân sách đứng mũi chịu sào. Gian hàng của ngân hàng Đại Sinh quá lớn, không kịp thu hồi, bất ngờ không kịp đề phòng gây ra tổn thất nặng nề, nghiêm trọng. Ông ta ở trong nước đầu tư khó khăn nên mới bất đắc dĩ mở rộng ra nước ngoài.

Hành động này vẫn luôn rất cẩn thận, không ngờ lại bị một câu nói của Tiết Đào vạch trần.

Từ Chấn Nam ngượng ngập cười nói.

- Trưởng phòng Tiết quả nhiên là chuyên gia trong các chuyên gia, cho dù là động thái gì, cũng không thể qua được mắt cậu.

Tiết Đào cười kiêu ngạo, nói.

- Giám đốc Từ, không cần phải giấu tôi, chúng ta có thể là bằng hữu mà. Tôi đương nhiên hi vọng ngân hàng Đại Sinh của ông càng ngày càng làm ăn tốt.

- Đúng thế, đúng thế, còn phải nhờ Trưởng phòng Tiết chiếu cố nữa.

Từ Chấn Nam luôn miệng nói, mắt đảo qua đảo lại, liền tóm được Tiêu Phàm.

- Trưởng phòng Tiêu, về mặt tài chính anh cũng có hứng thú phải không?

Từ Chấn Nam không muốn cứ đi sâu vào chủ đề đầu tư ra nước ngoài, liền nói sang chuyện khác. Mắt thấy Tiêu Phàm ở bên cạnh lắng nghe cười cười, liền chuyển chủ đề sang hẳn – cậu là người Tôn giáo, đứng đây nghe chúng tôi nói chuyện tài chính làm cái gì? Chẳng lẽ cậu cũng hiểu sao?

Nói sang chuyện khác để hạ thấp Tiêu Phàm, xác suất thành công là rất cao, Uông Thuật Đô và Tiết Đào chắc chắn đều rất thích ý kiến lôi cái xấu của Tiêu Phàm ra.

Trưởng phòng Tiêu thật đúng là người tốt, đặc biệt đứng ở đây, làm bia đỡ đạn cho người ta.

Hai hàng lông mày của Trần Dương lập tức dương lên.

Thực ra cô sớm đã muốn đi khỏi, đứng đây như kẻ ngốc nghe bọn họ ba hoa khoác lác, cái gì mà ngân sách, cái gì mà đầu tư, cái gì mà lá xanh làm nền cho hoa hồng?

Chỉ có điều Tiêu Phàm không đi thì cô cũng không thể đi một mình.

Đây là đạo bằng hữu tối thiểu.

Mắt thấy Tiết Đào và Từ Chấn Nam liên tục châm chọc Tiêu Phàm, Trần Dương không thể kiềm chế được muốn trả đũa lại.

Khoe khoang cái gì chứ?

Kiểu người như mấy người, Tiêu Phàm nhắm mắt dùng một ngón tay cũng làm mấy người gục ngã.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, mỉm cười nói.

- Giám đốc Từ, về mặt kiến thức tài chính, quả thật tôi không biết nhiều, chủ đề của các vị, tôi nghe cũng không hiểu, có điều có câu này, tôi muốn nhắc nhở Giám đốc Từ một chút.

- Ô, câu gì vậy?

- Thời gian này Giám đốc Từ nếu muốn tiến hành hoạt động đầu cơ gì đó, thì cần phải cẩn thận một chút.

Lập tức hai mắt Từ Chấn Nam nhú lại, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, lạnh lùng nói.

- Trưởng Phòng Tiêu, cậu có ý gì?

- Không có ý gì. Giám đốc Từ, tướng xui xẻo của ngài đã quá rõ ràng rồi, đại họa đang ở trước mắt ngài đấy, giờ hơi canh ba, gặp tài hóa thủy. Nếu không khẩn trương dùng các biện pháp cứu trợ thì cuộc sống sau này sẽ gặp trở ngại đấy.

Tiêu Phẩm thân nhiên nói, vô cùng chắc chắn.

- Cậu đùa tôi à?

Từ Chấn Nam sững sốt, liền cười lớn, tiếng cười rất vang dội, không kiêng nể gì, lập tức liếc xéo từng người.

- Ha ha ha... Thật sự là quá buồn cười. Cậu đang xem tướng cho tôi ư? Tiêu – Đại – Sư.

Từ Chấn Nam kéo âm dài ra, chế giễu nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Mọi Người Đều Không Tin? Tôi Tin!

Chương 209: Mọi Người Đều Không Tin? Tôi Tin!

Ở đó lập tức phát ra một tiếng cười lớn, vang dội!

Uông Thuật Đô vừa xuất hiện, phần đông khách đều hướng qua bên này.

Vị Uông đại thiếu gia này tuy tuổi còn trẻ, chức vụ hiện tại cũng không cao, nhưng mọi người lại đều biết, Uông Thuật Đô tất không phải nhân vật tầm thường, tương lai nhất định sẽ bay xa vạn dặm. Điều này hoàn toàn có thể đoán được. Hơn nữa ngày ấy chắc chắn sẽ không còn lâu nữa.

Thậm chí còn có người dự đoán, Uông Thuật Đô rất có khả năng trở thành Đại tướng nơi biên cương trẻ tuổi nhất sau thời kiến quốc.

Một chàng trai trẻ tài năng, tiền đồ rộng mở như thế, lại thêm bằng vàng tiếng tăm lừng lẫy của Uông lão gia, làm cho tất cả mọi người đều đến nịnh bợ.

Lời Tiêu Phàm vừa nói với Từ Chấn Nam, rất nhiều khách đã nghe thấy.

Phải nói đến, ở đây có một bộ phận thương nhân thực ra rất tin vào phong thủy tướng số, nhưng Tiêu Phàm cũng “lừa” hơi quá rồi. Thầy tướng bình thường phải suy tính cho người ta lành dữ họa phúc, lời nói thông thường có chút lập lờ nước đôi, lái nhai hù người khác đến sừng sốt. Đâu có giống như Tiêu Phàm nói những lời chết chóc như thế?

Đại họa đang ở trước mắt.

Giờ Hợi canh ba, gặp tài hóa thủy.

Đây không phải là muốn giờ mặt ra cho người ta đánh sao?

Có người thậm chí không kìm được, đưa cổ lên xem giờ, trong bụng thầm nghĩ “giờ Hợi canh ba là mấy giờ, mấy phút”.

Phương Lê không nhịn được nhú mày, liếc vợ một cái có chút không vui. Được đấy, gọi cái tên Tiêu gia “giả thần giả thánh” này đến đây làm gì chứ? Không thềm chú ý xung quanh, trước mặt mọi người mà nói hươu nói

vườn. Không nói đến chính mình mất mặt, mà ngay cả chủ nhà là Nhiêu Vũ Đình bà cũng không nể mặt.

Em mời khách kiểu gì vậy?

Nhiêu Vũ Đình cũng khẽ cau mày, trong thời gian ngắn, không biết nên làm thế nào cho bớt xấu hổ.

Đứa nhỏ này, nhìn qua là một người khá điềm đạm, tại sao bỗng nhiên lại thế này?

Nếu thật tối nay Tiêu Phàm làm mất mặt một vị khách trong buổi họp mặt mà bà tổ chức, thì bà cũng không nói nhẹ nhàng được.

Tiêu Phàm không cười, cũng không đổi sắc mặt, chỉ có điều giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, thản nhiên nói.

- Giám đốc Từ, thực ra bây giờ đã không còn kịp nữa rồi.

- Ha ha, Tiêu đại sư, cảm ơn lòng tốt của cậu, tôi thực không nhìn ra giờ hẹn canh ba sẽ có đại họa gì xảy ra đấy... Ha ha, giờ hẹn canh ba, giờ hẹn canh ba...chính là 9h30 đến 9h45 tối nay... Tiêu đại sư, bây giờ là 9h29, nói cách khác, chỉ còn một phút nữa là tôi sẽ cực kì đen đui phải không?

Từ Chấn Nam ngửa mặt lên trời cười sảng sặc.

Đầu óc ông ta cũng thật nhạy bén, liền đổi giờ hẹn canh ba sang thời gian thủ đô.

- Tiêu đại sư ời là Tiêu đại sư, tôi cũng từng gặp không ít người cùng ngành với ngài, nhưng thực không ai có được năng lực như ngài đâu. Người ta nói đều là những ngày gần đây hoặc trong năm nay gì đó, phải chú ý Đông Tây Nam Bắc... Ai da, tóm lại là lắm bầm, lắm nhai gì đó. Ngài có bản lĩnh hơn

bọn họ đấy, không những chính xác đến từng giờ, mà còn chính xác từng phút. Ha ha ha... Lợi hại. Lợi hại. Khâm phục. Khâm phục.

Từ Chấn Nam chắp hai tay, khom người về phía Tiêu Phàm nói thầm trong bụng.

Lại nói, Từ Chấn Nam vốn không phải người lãnh đạm, bây giờ Tiêu Phàm ngay trước mặt rất nhiều người rửa ông ta xui xẻo, cũng khó trách Giám đốc Từ nổi trận lôi đình.

Những người buôn bán không phải rất chú ý lời ăn tiếng nói sao?

Làm gì có người như Tiêu Phàm chứ!

Dù kẻ chọc tôi là con cháu Tiêu gia, nhưng làm tôi không vui thì đừng trách tôi không khách khí!

- Ông lớn tiếng như thế làm gì? Ông làm sao biết được anh ấy nói là không đúng?

Bộ dạng cuồng ngạo này của Từ Chấn Nam sớm chọc tức Phương Do Mỹ, cô liền đi đến bên cạnh Tiêu Phàm, vừa đi vừa trợn mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, mắng Từ Chấn Nam một tiếng.

- Ông không tin lời anh ấy, ông sẽ gặp xui xẻo đấy, biết không hả?

Tiểu nha đầu tiếp tục hét lên.

Về chuyện này, Phương Do Mỹ có nhận thức riêng của mình, cô ngay từ đầu có đánh chết cũng không tin lời Tiêu Phàm nói, cảm thấy Tiêu Phàm đúng là nói hươu nói vượn. Ai ngờ, lần nào Tiêu Phàm “tiên đoán” đều chính xác như thế, linh nghiệm như thần. Hai ngày trước, nếu không phải Tiêu Phàm chạy đến kịp thời thì cô đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Đến bây giờ, nếu không phải nói là phục sát đất Tiêu Phàm thì ít nhất cô cũng tuyệt đối làm “người một nhà” với Tiêu Phàm. Từ Chấn Nam như thế, người khác có thể chịu được chứ cô thì không có khả năng nhẫn nhịn.

Phương Do Mỹ bỗng nhiên chạy ra bênh vực kẻ yếu, thật ra là ngoài dự liệu của Từ Chấn Nam. Cho dù tiểu nha đầu này cứ luôn miệng nói ông ta sẽ gặp xui xẻo, nhưng nể mặt Phương Lê và Nhiêu Vũ Đình, ông ta không thể cư xử với cô như với Tiêu Phàm được.

Cô ta dù sao cũng là đứa trẻ con.

- Tiểu Mỹ! Im miệng!

Phương Lê hừ lạnh một tiếng, quát.

Đứa con gái này, bị làm hư hay là sao thế? Càng ngày càng không có quy củ. Ở nhà, Phương Lê rất nghiêm khắc với con gái, Phương Do Mỹ cũng rất hiểu chuyện, rất ít khi thấy nó thế này.

- Ba!

Phương Do Mỹ liền xoay người, đối mặt với Phương Lê.

- Mọi người đều không tin anh ấy phải không? Không có ai tin phải không? Con tin! Mọi người không tin, vậy thì chờ coi đi, nhìn xem ai là đồ ngốc!

Tiểu nha đầu thẳng cổ la to, trong mắt đã long lanh.

Không phải vì bản thân oan ức, mà là oan ức thay cho Tiêu Phàm.

Tại sao những người này đều có thành kiến với anh ấy?

Anh ấy lại không phải người xấu.

Mắt thấy tiểu nha đầu kia kích động không thôi, Nhiêu Vũ Đình cũng không thể quát mắng cô, liền vội vàng tiến lên hai bước, kéo tay Phương Do Mỹ lại, hạ giọng nói.

- Tiểu Mỹ, không phải như vậy đâu, con hiểu nhầm rồi...

Đương nhiên là muốn dỗ dành cô bé!

- Con không hiểu lầm!

Tiểu nha đầu ngoan cường nói to.

- Mọi người đều không tin, tôi tin!

Không khí lúc đó bỗng trở nên lung túng vô cùng.

Uông Thuật Đô liền đứng dậy, cười nói.

- Tiểu Mỹ à, chúng tôi đang nói đùa đấy. Tiêu Phàm là bạn học của tôi, chúng tôi đều là người quen cũ, chúng tôi thường xuyên nói giỡn thế đấy. Giám đốc Từ, ngài cũng đừng để ý.

Đối mặt với Uông Thuật Đô, sắc mặt Từ Chấn Nam dịu đi, nhếch mép cười nói.

- Trưởng phòng Uông, tôi không để ý. Ha ha...Đùa thôi, đùa thôi.

Tiêu Phàm thản nhiên nói.

- Giám đốc Từ, tôi không đùa giỡn với ngài. Thị trường chứng khoán nước ngoài, tình huống nào cũng có thể xảy ra. Giám đốc Từ tốt nhất vẫn nên thận trọng một chút.

Từ Chấn Nam tức giận.

Thế này là thế nào đây, tôi cho cậu một lối thoát, cậu còn không biết mượn cớ mà rút lui à?

Tôi đây là rể mặt Uông đại thiếu gia, cũng là rể mặt Phương Lê, Nhiêu Vũ Đình, so đo với Tiêu đại thiếu gia cậu làm gì, thật mất thể diện.

Cho cậu lối thoát cậu không đi, cậu vẫn cứ muốn ép tôi, tôi sẽ lột sạch da mặt cậu.

- Tiêu đại sư, nói như vậy, cậu đã nắm được Từ Chấn Nam tôi rồi ư? Cậu vẫn cho rằng tôi sẽ gặp xui xẻo ư?

Từ Chấn Nam cắn răng, lạnh lùng hỏi lại.

Tiêu Phàm lắc đầu, khẽ thở dài.

- Giám đốc Từ, không phải tôi cho rằng ngài sẽ gặp xui xẻo, mà là vận của ngài như thế.

- Được rồi, được rồi, vận tôi không tốt, số mệnh của Lão Từ tôi không tốt. Đúng không?

Từ Chấn Nam thật sự đã nghiêng răng nghiêng lợi rồi.

Những vị khách đứng ngoài quan sát cũng đều chau mày lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm. Vô cùng bất mãn.

Cái này cũng hơi quá rồi.

Người ta không phải đã cho cậu lối thoát rồi sao?

Làm thế để làm gì?

Uông Thuật Đô và Tiết Đào liếc mắt nhìn nhau, cũng khẽ lắc đầu. Uông Thuật Đô tỏ ý cảm thông, Tiêu Phàm “học đạo”, không nên cho những cái

xấu vào đầu chứ? Trong mắt Tiết Đào lại có chút hả hê khi nhìn thấy sắc mặt của kẻ gặp họa.

Trường tôn của Tiêu lão gia hôm nay làm trò cười cho thiên hạ rồi.

Vài ngày sau đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu cũng sẽ không phải thiếu, một lúc của buổi tối nay cũng đủ làm truyện cười cho mấy ngày sau.

- Tiêu đại sư, cậu đã cầm hận Từ Chấn Nam tôi như vậy, trông chờ tôi xui xẻo như vậy, vậy chúng ta đánh cược đi. Nếu tôi thực sự xui xẻo, Từ Chấn Nam tôi sẽ dập đầu tạ tội với cậu, nam tử hán đại trượng phu nói lời giữ lời. Ngược lại, nếu cậu đoán không chính xác, vậy nói thế nào đây? Có phải cậu cũng dập đầu tạ tội tôi không?

Từ Chấn Nam mặt đen lại, từ sâu trong yết hầu nói lên vài câu, hai mắt hung tợn nhìn thẳng Tiêu Phàm, hận không thể một hơi nuốt chửng hẳn.

- Giám đốc Từ, không cần phải dập đầu tạ tội, ngài vẫn nên cẩn thận ứng phó với chuyện sắp xảy ra đi.

Tiêu Phàm vẫn khí định thần nhàn như cũ, không chút sợ hãi.

- Cậu ...

Từ Chấn Nam gần như bị chọc tức đến học máu.

Đây không phải là xỏ lá sao?

Lão Tiêu, sao lại có người như cậu chứ!

- Tiêu Phàm.

Nhiều Vũ Đình cũng nhin không được, nhúu mày gọi một tiếng.

Tuy nhiên với chuyện này trong lòng Nhiêu Vũ Đình cũng nửa tin nửa ngờ. Dẫu sao, bà cũng từng có kinh nghiệm với những “tiên đoán” của Tiêu Phàm, với nhận thức đối với Tiêu Phàm, so với người khác cũng có chỗ bất đồng.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, căn bản không có ý dàn xếp, nhượng bộ.

Đúng lúc này, điện thoại di động ở trong túi Từ Chấn Nam dồn dập vang lên, Từ Chấn Nam âm trầm, cầm điện thoại lên tay, vừa nhìn xuống, hai mắt hơi hơi ngưng tụ, nhấn nút trả lời.

Đây là người đại diện ở bên Mỹ gọi đến.

- Alo...

Từ Chấn Nam mới nói một chữ, bên kia đã vội vàng kêu to.

- Từ tổng, không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi...

Có lẽ vì lo sợ quá mức, người đại diện cũng không nói được lên lời.

- Xảy ra chuyện gì?

Từ Chấn Nam đề cuống họng, gầm lên một tiếng.

- Lúc bắt đầu phiên giao dịch, công ty Bác Tư xảy ra chuyện, chúng ta... ngân hàng chúng ta đang bắt đầu giao dịch. Từ tổng, bây giờ đang hạ, phải lập tức dừng lại... Từ tổng, mau nghĩ cách đi, Từ tổng...

- Cậu nói cái gì? Cái gì hạ?

Từ Chấn Nam mặt biến sắc, trong nháy mắt từ âm u chuyển thành tái mét, mồ hôi trên trán rỉ ra, dưới ánh đèn, một vầng trán long lanh nước.

- Từ tổng, theo tin tức vừa tìm được, công ty Bác Tư nghi là có dính líu đến chuyện làm giả sổ sách, vi phạm nguyên tắc giao dịch công bằng, bị... bị tước thương hiệu rồi..... Từ tổng, không xong rồi, đã bị tước thương hiệu thật rồi!

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng kêu sợ hãi của người đại diện, cách xa vạn dặm cũng có thể nghe ra được, giọng nói người đại diện tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Từ Chấn Nam ngậy người.

Một tiếng “Bốp”, di động từ tay rơi xuống.

Từ Chấn Nam lại ngơ ngác, không hề có cảm giác.

Lại không ai hiểu rõ bằng ông ta, ngân hàng Đại Sinh gặp chuyện ở nước ngoài, đối với ông ta, đối với cả ngân hàng Đại Sinh có ý nghĩa như thế nào.

Ngày tận thế đã đến!

Các vị khách xung quanh cũng từng người đều kinh ngạc.

Uông Thuật Đô không kìm được, giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút.

21h42.

Thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch mới được 12 phút, ngân hàng Đại Sinh ngừng rồi.

Giờ hẹn canh ba!

Gặp tài hóa thủy!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Kích Thích Trí Tò Mò

Chương 210: Kích Thích Trí Tò Mò

Tiêu Phàm chậm rãi đi qua, xoay người nhặt chiếc điện thoại rớt trên sân cỏ, nhẹ nhàng đặt vào tay Từ Trấn Nam, vỗ vỗ bờ vai của ông ta.

Từ Chấn Nam đã giống như tượng gỗ bỗng nhiên cả người chấn động, mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh, lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nuốt nước bọt, thấp giọng nói với Tiêu Phàm:

- Trưởng phòng Tiêu, xin, xin lỗi....

- Không cần gấp, Giám đốc Từ, phấn chấn lên một chút.

Ngữ điệu ôn hòa, không hề mang theo một chút kiêu ngạo.

- Rất xin lỗi các vị, thất lễ một chút....

Từ Chấn Nam không dám ở lại thêm, tùy ý thông báo một câu, liền vội vã đi ra bên ngoài.

Nhiều Vũ Đình vội vàng liếc mắt ra hiệu cho Nhiều Ngọc Sinh, Nhiều Ngọc Sinh hiểu ý, lập tức đi theo ra ngoài.

Bộ dạng hồn bay phách lạc hiện giờ của Từ Chấn Nam, nếu tự mình lái xe, thực sự quá nguy hiểm.

Mọi người nhìn theo bóng lưng thất tha thất thểu của Từ Chấn Nam biến mất sau phòng khách biệt thự, lại sôi nổi chuyển hướng ánh mắt, toàn bộ đều tập trung trên mặt Tiêu Phàm.

Lần này, ánh mắt của mọi người đều thay đổi, có người kinh ngạc, có người chấn động, có người hoài nghi, cũng có người sợ hãi.

Nhưng không còn có ý châm chọc và trêu tức.

Cái này, cái này cũng là quá chuẩn đi.

- A , anh Tiêu Phàm, anh thật giỏi.

Phương Do Mỹ hoan hô lên, mãnh liệt ôm chặt cổ Tiêu Phàm, hôn lên mặt hắn một cái. Lập tức kéo theo một trận cười. Người tham gia gặp mặt hôm nay, nhỏ tuổi nhất chính là Phương Do Mỹ, Trần Dương còn lớn hơn cô bé vài tuổi.

Động tác giống như đứa trẻ của cô bé này, bất kể là ai cũng đều không nghĩ đến phương hướng của chuyện tình cảm nam nữ.

- Tiểu Mỹ.

Nhiều Vũ Đình quở trách một tiếng.

Thế nhưng giữa hai hàng lông mày, đều là ý cười.

Tiêu Phàm quả nhiên không hổ là Tiêu Phàm, thật không có làm cho bà thất vọng. Tuy nhiên Nhiều Vũ Đình cũng âm thầm có chút hổ thẹn, Tiêu Phàm từng cứu mạng mình, sự tín nhiệm của bản thân với hắn, lại không bằng của con gái kiên định không đổi như vậy.

Xem ra, vẫn là thế giới của trẻ con tương đối đơn thuần.

Tin chính là tin, không tin chính là không tin, không có nhiều ràng buộc suy xét như thế.

- Chư vị, một hiểu lầm nhỏ mà thôi, mọi người cứ tiếp tục...

Nhiều Vũ Đình gọi Phương Do Mỹ, không để cho cô bé nói tiếp, lập tức nâng cao giọng điệu, chào hỏi một tiếng. Cũng không thể vì chuyện này

làm hồng buổi gặp mặt đêm nay.

Những người khách dù sao cũng là bậc tuấn kiệt dày dặn kinh nghiệm trải qua sóng gió, rất nhanh liền điều chỉnh tâm thái, không khí buổi tiệc lại trở nên ấm áp hài hòa.

- Tiêu Phàm, không ngờ cậu đối với thị trường cổ phiếu của nước Mỹ cũng có nghiên cứu sâu như vậy.

Uông Thuật Đô liền tán dương nói.

Đương nhiên là Tiêu Phàm đối với thị trường chứng khoán Mỹ có nghiên cứu, nhìn ra sự hợp tác của công ty Booz và quỹ Đại Sinh có vấn đề, đây mới có thể khẳng định Từ Chấn Nam xui xẻo. Chẳng lẽ còn phải để Uông đại thiếu gia trước mặt mọi người vái Tiêu đại ca “tài nghệ như thần” hay sao?

Loại chuyện giả thần giả quỷ này, trưởng phòng Uông sao có thể tin.

Ít nhất trước mặt mọi người trưởng phòng Uông là tuyệt đối không thể tin tưởng.

Đây là nguyên tắc.

Tiêu Phàm cười cười, không lên tiếng.

Hắn không muốn cùng với Uông Thuật Đô tiến sâu vào việc thảo luận chuyện có liên quan đến thuật bói toán, nhưng cũng không tình nguyện thuận theo ngữ khí của Uông Thuật Đô để nói tiếp. Tương thuật bói toán đều là có căn cứ, Tiêu Phàm cũng không thể tự mình phủ định.

Nhìn ra được, Uông Thuật Đô vẫn là như thế, bất kể khi nào, đều muốn nắm được quyền chủ động nói chuyện. Rõ ràng Tiêu Phàm ở trước mặt mọi

người đã chứng minh sự thần kỳ của mình, Uông Thuật Đô lại vẫn kiên trì theo cách nghĩ của mình để dẫn dắt phương hướng của cuộc nói chuyện.

Thật xin lỗi, Tiêu đại ca không tiếp.

Uông Thuật Đô nhẹ nhàng cười, một chút xấu hổ lướt qua ánh mắt của anh ta, ngay sau đó liền hỏi:

- Tiêu Phàm, nghe nói Tiêu Thiên đi Giang Hán làm việc rồi, trực tiếp đảm nhiệm chức Bí thư chi bộ của thôn Hồng Sơn.

Thực ra Tiêu Thiên người còn chưa đến Giang Hán, liên quan đến việc nhậm chức của cậu Uông Thuật Đô đều đã biết rất rõ ràng rồi.

Đối với Tiêu Thiên, Uông Thuật Đô trước giờ đều rất chú ý.

Bởi vì chú hai Uông Vĩ Thành từng nói, tương lai người có tiền đồ nhất của Tiêu gia chính là Tiêu Thiên.

Đối với lời của chú hai, Uông Thuật Đô trước giờ chưa hề nghi ngờ. Vô số sự việc chứng minh, ánh mắt xem tướng của Uông Vĩ Thành, cực kỳ chuẩn xác. Công ty do Uông Vĩ Thành lãnh đạo, nhiều năm như vậy, chưa từng xuất hiện có “phản đồ”, mỗi một người nắm giữ cương vị quan trọng đều đối với Uông Vĩ Thành trung thành hết mực. Hễ là cán bộ tuyển chọn do chú hai tiến cử cho cha và ông, đều là người vừa có năng lực vừa trung thành.

Một con ông cháu cha như Tiêu Thiên cư nhiên lại có thể được sự khen ngợi như vậy của chú hai, Uông Thuật Đô tin tưởng, trong đó tất có nguyên nhân.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng vậy. Nó cũng trưởng thành không nhỏ rồi, luôn ở Ủy ban trung ương quốc gia , không đạt được sự rèn luyện thích hợp, đi vùng xã , thị trấn rèn luyện vài năm, rèn luyện một chút cũng tốt.

- Ừm, cái này tôi hoàn toàn tán thành. Con người Tiêu Thiên thông minh, chỉ cần ở cơ sở rèn luyện một thời gian ngắn, chắc chắn sẽ có tiến bộ lớn.

Tiêu Phàm hỏi ngược lại:

- Thuật Đô, nghe nói cậu cũng muốn đi cơ sở làm việc một thời gian ngắn, có việc này không?

- Ha ha, là có suy nghĩ này. Đi cơ sở, điều tra, nghiên cứu một chút. Chỉ có thâm nhập tuyến đầu, mới có thể thật sự hiểu được nhu cầu của quần chúng, quyết sách đưa ra mới hợp với ý dân.

Bất tri bất giác, Uông Thuật Đô đứng ở độ cao toàn cục nhìn vấn đề.

Bản thân anh ta tuy rằng chức vụ không cao, nhưng lại đang làm việc ở bên cạnh người cao nhất, ý kiến tham khảo do anh ta đề xuất, quả thật có khả năng trở thành chính sách toàn quốc hóa, ít nhất là trở thành chính sách pháp quy ở một lĩnh vực nào đó trong toàn quốc.

Hai người bọn họ nói chuyện với nhau vài câu, liền lập tức có người khách khác tiếp cận Tiêu Phàm, bắt chuyện với hắn.

Uông Thuật Đô lễ độ gật đầu, đi với Tiết Đào ra nơi khác.

Trải qua một màn kia, Tiêu Phàm không nghi ngờ gì đã trở thành nhân vật tiêu điểm của toàn bộ buổi tiệc. một số khách quan tin tưởng mệnh lí tướng thuật, liền không đợi được muốn kết giao với Tiêu Phàm, sôi nổi đưa danh thiếp của mình lên, rất khách khí mong trưởng phòng Tiêu sau này nhắc nhở nhiều hơn. Còn có trực tiếp đề xuất, không biết trưởng phòng Tiêu khi nào có thời gian, muốn đến nhà thăm hỏi.

Những người này đều là nhân vật thấy qua nhân tình thế thái, cái gọi là đại sư, bọn họ tiếp xúc qua không ít. Thế nhưng giống Tiêu Phàm “ miệng lưỡi thẳng thắn” đá chọi với đá như vậy, lại một người cũng không có.

Đây mới gọi là bản lĩnh thật sự, tuyệt đối không phải bọn bịp bợm giang hồ có thể so sánh được.

Mọi người đều rất tự giác tuân hoàn theo quy tắc nên có của trường hợp này, xưng hô chức vụ của Tiêu Phàm, chỉ có người nóng lòng một chút, dường như cảm thấy ba chữ “trưởng phòng Tiêu”, không đủ để bày tỏ tình cảm ngưỡng mộ của bản thân đối với Tiêu Phàm, trực tiếp gọi “ Tiêu đại sư”, bị ánh mắt ôn hòa của Tiêu Phàm nhàn nhạt quét qua một cái, lập tức vội vàng đổi giọng gọi “trưởng -phòng Tiêu”.

Trong đó có hai vị đặc biệt thông minh , lại theo quy củ trong đám con cháu quan lại, gọi Tiêu Phàm là “đại thiếu gia”.

Đối với xưng hô thế này, Tiêu Phàm tất nhiên là vui vẻ nhận, cũng không bài xích.

Hắn chỉ không muốn làm "Tiêu đại sư" !

Thời đại chuyển dời, hai chữ “đại sư” đã mất đi ý nghĩa vốn có của nó, mang ý nghĩa của giai tầng thấp nhất trong xã hội, thậm chí đã trở thành đại từ để chỉ loại giang hồ bịp bợm. Câu nói bao trùm trên internet là : đại sư đều bị các người chơi hồng rồi.

Mười tám danh thiếp vừa đưa đến, cơ bản đều là một thể loại - đều chỉ có một cái tên, một số điện thoại.

Đây mới chính là phong cách của nhân vật lớn.

Chỉ cần một cái tên là đủ rồi, những danh hiệu lòe loẹt kia, cái gì Tổng giám đốc, Chủ tịch hội đồng quản trị, cái gì Hội trưởng hiệp hội, Chủ tịch, đều không cần phải đặt trên danh thiếp.

Người có tài chân chính, chỉ cần nhìn tên, liền biết được anh ta là thần thánh phương nào.

Tiêu Phàm có lựa chọn đồng ý yêu cầu gặp mặt của ba vị trong đó.

Ba người này, vị trí trong mắt Tiêu Phàm tương đối nặng, thành lập quan hệ cá nhân thân thiện tốt đẹp với bọn họ. Đối với việc mở rộng sức ảnh hưởng của Tiêu gia trong thương giới tinh anh, có tác dụng nhất định.

Đồng thời, Tiêu Phàm cũng dần dần được các giới chính thống công nhận.

Như vậy hẳn có thể tiến thêm một bước phát huy ảnh hưởng của mình, trợ giúp cha – bộ trưởng Tiêu hoàn thành một số công việc mà ông không tiện ra mặt.

Nếu như phải trải qua kiếp nạn hồng trần, theo tính cách ngoài mềm trong cứng rắn của Tiêu Phàm, cũng tuyệt đối sẽ không tiêu cực bị động chờ đợi kiếp số đến, hẳn sẽ chủ động xuất kích. Đồng thời với trải qua kiếp nạn, Tiêu Phàm muốn trở thành người phát ngôn trẻ tuổi của lão Tiêu gia.

Từ nay về sau, hai vị hậu bối trẻ tuổi của Tiêu gia, sẽ trở hết tài năng, trở thành người nổi bật trên các lĩnh vực.

Ai nói lão Tiêu gia không có người kế tục.

Tiêu đại ca không tin thứ tà này.

Trần Dương vẫn đứng ở cách đó không xa nhìn Tiêu Phàm, thần sắc trong mắt đặc biệt phức tạp.

Người đàn ông thần bí này, lại một lần nữa chứng minh với nàng sự thần kì của mình.

- Tiêu Phàm, cái này, làm sao lại làm được?

Rốt cuộc đợi cho người khách cuối cùng bên cạnh Tiêu Phàm mỉm cười rời đi, Trần Dương mới chậm rãi đi tới, tận dụng triệt để hỏi một câu.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, nói:

- Từ Chấn Nam đuôi lông mày tán loạn, loạn vân thẳng vào thái dương, địa các nhọn, sát khí ngút trời, đây đều là tướng rủi ro cực kỳ rõ ràng. Hơn nửa kết hợp toàn tướng mạo của ông ta để xem, lộ trình một thời gian sau này của ông ta sẽ không dễ đi. Trừ phi có cao nhân chỉ điểm, nếu không nửa cuộc đời sau này của ông ta sẽ trải qua vô cùng gian nan.

- Không hiểu...

Trần Dương hai hàng lông mày nhíu chặt , mờ mịt khó hiểu.

Tiêu Phàm cười cười.

Không hiểu là đúng rồi.

Cái này thật sự không phải ai cũng có thể hiểu được.

- Cao nhân chỉ điểm.....Vậy anh có phải là cao nhân, có thể chỉ điểm cho ông ta không?

Buồn bực một hồi, Trần Dương lại hỏi.

Tiêu Phàm hơi kinh ngạc nhìn nàng liếc mắt một cái, hỏi ngược lại:

- Tố Tố, cô thật sự đối với những cái này dốt đặc cán mai sao?

- Đương nhiên không hiểu rồi, cái này có gì phải giấu diếm sao?

Ánh mắt của Trần Dương so với Tiêu Phàm còn kỳ quái hơn.

Thế nào, tôi cần phải hiểu được những thứ này sao?

Lại không có người dạy tôi.

Tiêu Phàm ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Lại đây, đưa tay cho tôi xem.

Trần Dương mặc dù không hiểu, vẫn rất nghe lời đưa bàn tay hơi nở nang giờ đến trước mặt Tiêu Phàm, vẻ mặt đều là thần sắc tò mò. Tiêu Phàm cầm lấy bàn tay của nàng, cẩn thận dò xét một phen, lại ngẩng đầu nhìn tướng mạo đoan trang của nàng, bỗng nhiên giờ tay, vén lên tóc mai ngắn của Trần Dương.

Trần Dương giật mình kinh hãi, nhưng không trốn tránh.

Giờ phút này trong mắt Trần Dương, mỗi một động tác của Tiêu Phàm, tất cả đều tràn đầy hơi thở thần bí không thể lí giải nổi.

Tiêu Phàm ngưng ánh mắt nhìn nhìn hai lỗ tai của nàng, thậm chí còn xoa nắn vài cái trên vành tai mềm mại nhiều thịt của Trần Dương. Khuôn mặt xinh đẹp của Trần Dương không khỏi phỉếm hồng, nhẹ nhàng cắn môi, lườm hằm một cái.

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra thần sắc giật mình, mỉm cười nói:

- Xem ra, có người đọc nhầm một đặc trưng nào đó trên cơ thể của cô, cũng quả thật rất khó phán đoán..... Thực ra cô là ứng viên rất thích hợp.

- Cái gì là ứng viên rất thích hợp?

Trần Dương hoàn toàn bị làm cho mờ mịt.

- Sau này cô sẽ hiểu.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, càng thêm thần thần bí bí.

- Con người anh thật là, quá xấu xa rồi đó ! Thích kích thích trí tò mò của người khác như thế.

Trần Dương không nhin nổi trợn mắt lên, hận không thể bóp chặt cổ Tiêu Phàm, ép hắn thoải mái đem tất cả mọi thứ nói ra. Chỉ tiếc Trần Dương tự mình cũng biết, nàng tuyệt đối không có khả năng bóp được cổ của Tiêu Phàm.

Luận thân thủ mà nói, chênh lệch của đôi bên thật sự quá xa.

Trần Dương đột nhiên nghĩ rất linh tinh, nếu như Tiêu Phàm muốn cưỡng bức nàng làm chuyện đó, trừ việc ngoan ngoãn làm theo, bản thân hình như không có con đường thứ hai có thể đi.

Trong chốc lát, khuôn mặt liền đỏ lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nội Đình Ngoại Đình

Chương 211: Nội Đình Ngoại Đình

Phương Do Mỹ bỗng nhiên chạy qua, nói với Trần Dương:

- Chị Tố Tố, chúng ta trò chuyện một lát đi.

Trần Dương cảm thấy kinh ngạc.

Mẹ của nàng và Nhiêu Vũ Đình là bạn tri giao, nàng đã từng gặp qua Phương Do Mỹ, nhưng bởi vì vấn đề chênh lệch tuổi tác, giữa hai người

chưa từng có giao tiếp sâu sắc, lời nói với nhau, không vượt quá mười câu.

Không biết tiểu nha đầu này làm sao đột nhiên lại nảy ra ý tưởng kỳ quái, muốn cùng nàng trò chuyện.

Phương Do Mỹ lập tức quay đầu nói với Tiêu Phàm:

- Anh Tiêu Phàm, cha em mời anh qua đó một lát...

Trần Dương giật mình.

Hóa ra là nguyên nhân này. Phương Lê coi trọng cấp bậc lễ nghĩa, không muốn để Trần Dương cảm thấy bị lạnh nhạt, liền phái con gái rượu của mình qua, đảm đương chức “đại sứ thân thiện” nói chuyện với nàng.

- Được.

Tiêu Phàm mỉm cười xoa cằm, chậm rãi mà đi.

Phương Do Mỹ liền hướng phía Trần Dương nháy nháy mắt, cười hì hì, thần sắc trên mặt rất kỳ dị.

Trần Dương bỗng nhiên có chút chột dạ, tránh ánh mắt của cô bé, sáng giọng:

- Tiểu Mỹ, nhìn cái gì mà nhìn.

- Không có gì, em đang đoán, chị có phải đã yêu Tiêu Phàm rồi.

Trần Dương vội vàng không kịp chuẩn bị, khuôn mặt trở nên đỏ rực.

Một tiểu nha đầu, em năm nay mới bao nhiêu tuổi? Liền tình ư yêu ư, em hiểu cái gì gọi là tình yêu sao? Chỉ biết quấy rối linh tinh.

- Chị Tố Tố, đàn ông lợi hại như vậy chị đều không yêu, chị muốn yêu ai?

Tiểu nha đầu vẫn là không chịu buông tha, được đằng chân lân đằng đầu.

Trần Dương liền nghiêm túc, nhìn Phương Do Mỹ, nói:

- Tiểu Mỹ, tình yêu không phải cái dạng đó như trong tưởng tượng của em đâu, không có hờm hĩnh như thế. Nói cho cùng, tình yêu coi trọng chính là một loại cảm giác.

Phương Do Mỹ ném “răn dạy”, cũng không tức giận, chớp chớp mắt, hỏi:

- Vậy chị có cái loại cảm giác ấy không?

Trần Dương cắn chặt đôi môi kiều diễm đỏ mọng, không lên tiếng.

Hai cô nàng chỉ lo thì thầm nói chuyện, cũng không ai để ý đến, Tiêu Phàm đã đi theo Phương Lê Và Nhiêu Vũ Đình vào phòng khách biệt thự, đèn phòng khách sáng lên.

- Tiêu Phàm, ngồi đi ngồi đi , đừng khách khí.

Nhiêu Vũ Đình cười chào hỏi, lại đích thân đi pha trà cho hai người.

- Được ạ, cảm ơn dì Nhiêu.

Tiêu Phàm mỉm cười, đợi Phương Lê ngồi xuống ghế sofa, lúc này mới ngồi ở sofa bên cạnh, tuân thủ quy củ rất nghiêm ngặt.

Phương Lê âm thầm gật đầu.

Bất kể nói thế nào, gia giáo của lão Tiêu gia vẫn là tương đối nghiêm khắc, Tiêu Trạ bản thân chính là nghiêm khắc được xưng hào môn nhị đại trưởng bối.

Phương Lê cũng khá coi trọng quy củ. Cái này với gia thế của ông cùng với tính chất công việc có liên quan với nhau. Phương Lê mấy năm nay đều ở

trên vị trí xử lý điều phối các phương diện, mà hiệu quả điều phối như thế nào, một điểm quan trọng nhất chính là phải xem các phương diện điều phối, có tuân thủ quy củ hay không. Giả như có một phương diện không hợp lý, điều phối liền không thể tiến hành tiếp.

Đối với những người phá hoại quy củ như vậy, Phương Lê nhất quyết không chào đón.

Nhưng hiện tại, Phương Lê đặc biệt mời Tiêu Phàm đến thư phòng nói chuyện, hiển nhiên không phải là vì để khảo sát Tiêu Gia gia giáo như thế nào.

Nhiều Vũ Đình rất nhanh liền pha trà xong, nhẹ nhàng đặt trước mặt hai người, ngay sau đó ngồi xuống bên cạnh Phương Lê, mỉm cười gật nhẹ đầu với Tiêu Phàm, ra hiệu cho hắn không cần căng thẳng.

Phương Lê mắt nhìn Tiêu Phàm, sắc mặt trở nên nghiêm túc, chậm rãi hỏi:

- Tiêu Phàm, cậu luôn ngấm chú ý đến tình hình quỹ Đại Sinh ở nước ngoài sao?

Tiêu Phàm liền cười.

Hắn biết, nếu không làm rõ vấn đề này, Phương Lê tuyệt đối không thể yên tâm.

- Chú Phương, cháu trước đây vốn dĩ cũng không biết tình hình của quỹ Đại Sinh ở nước ngoài, đối với ngân hàng Đại Sinh cũng chỉ là nghe nói, trước giờ chưa từng quan tâm đến.

Đây là ăn ngay nói thật.

Hai hàng lông mày của Phương Lê nhíu lại, hiển nhiên không tin đáp án do Tiêu Phàm đưa ra.

- Vậy cậu làm sao có thể biết, sau khi bắt đầu phiên giao dịch của thị trường chứng khoán Mỹ, quỹ Đại Sinh sẽ xảy ra vấn đề.

Phương Lê suy cho cùng không hổ là xuất thân thế gia chính pháp, hễ có việc gì đều thích từ bề mặt kỹ thuật cắt vào.

Tiêu Phàm nói:

- Tướng mạo, Từ Chấn Nam đuôi lông mày tán loạn, thẳng vào thái dương, địa các nhọn, sát khí ngút trời. Đây là tướng rủi ro điển hình nhất. Hơn nữa ấn tường ông ta đen tối, góc nhật nguyệt sát khí ẩn hiện, đều biểu thị lộ trình một quãng thời gian rất dài sau này của ông ta, cực kì khó đi.

Phương Lê không khỏi giật mình

Ông cũng đoán được việc này không đơn giản như vậy. Lấy thân phận Tiêu Phàm và từ tính chất công việc, dường như rất ít khả năng đi quan tâm đến tình hình của ngân hàng Đại Sinh và quỹ Đại Sinh. Chỉ là thật không thể ngờ đến, Tiêu Phàm lại có thể ở trước mặt ông nói những lời này.

Tướng mạo? Lộ trình?

Phương Lê trong khoảng thời gian ngắn, thật đúng là không thể tiếp nhận mấy thứ này.

Sắc mặt của Nhiêu Vũ Đình vẫn là vô cùng bình thường.

Bà ngay từ đầu, cũng cảm thấy những thứ này rất hoang đường, nhưng hiện tại, hiển nhiên đã không nghĩ như vậy nữa rồi.

- Vậy cậu cho ta xem đi.

Một lát sau, Phương Lê nhàn nhạt nói, hơi có chút không vừa ý.

Nghe qua, Phương Lê là muốn chiêu tướng Tiêu Phàm một quân.

Được, nói tướng thuật đúng không, vậy cậu đưa chút hàng hóa ấy ra đây cho tôi nhìn một chút.

Xem xem có thể thuyết phục tôi hay không?

Nhiều Vũ Đình nhìn ánh mắt Tiêu Phàm, hơi lộ ra chút ý lo lắng. Bà rất rõ ràng tính cách của Phương Lê, đó là tính cực kỳ cố chấp. Đừng nhìn Phương Lê bề ngoài ôn hòa, bên trong cực kỳ có thể định ra chủ ý, người bình thường muốn thuyết phục Phương Lê, thật quá khó khăn.

Huống chi là những đồ hư vô mờ mịt đó.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, cẩn thận xem xét một chút tướng mạo của Phương Lê, từ từ nói:

- Chú Phương, lượng thứ cho cháu nói thẳng, tiến vào trung tâm, chỉ sợ có khó khăn nhất định, chi bằng rời kinh hay hơn.

Phương Lê cả người chấn động, mạnh mẽ dựng thẳng lưng dậy, tinh quang hai mắt phóng ra, chật chẽ nhìn thẳng Tiêu Phàm.

Nhiều Vũ Đình cũng mở to hai mắt nhìn.

Những lời này của Tiêu Phàm , nghe lên không hiểu ra sao cả, nhưng Phương Lê và Nhiều Vũ Đình hiển nhiên đều hiểu Tiêu Phàm ám chỉ là cái gì. !

- Lời này của cậu có ý gì? Ai dạy cậu nói như vậy?

Tiêu Phàm khước miệng hiện lên một nụ cười thản nhiên, nhẹ giọng nói ra:

- Chú Phương, nếu như chú có suy nghĩ như thế này, vậy chúng ta nói chuyện chắc chắn sẽ không vui vẻ, chi bằng dừng lại ở đây đi.

Thần thái khiêm tốn, lời nói lại là cứng rắn , phong thái nghiêm nghị.

Rất xin lỗi, chủ nhiệm Phương, tôi đến đây để chỉ điểm cho chú, không phải đến để nhận sự “thăm vấn” của chú.

Chú thái độ không tốt, tôi không có kiên nhẫn để nói chuyện với chú.

Phương Lê lại ngậy ngấn cả người.

Không nghĩ tới tiểu tử này còn rất có tính cách.

Không hổ là đích tôn trưởng của lão Tiêu gia.

Muốn trấn trụ được hẳn, sợ rằng đã tính lầm rồi.

Nhiều Vũ Đình thoáng cười xấu hổ, ôn nhu nói:

- Tiêu Phàm, chú Phương không phải có ý đó. Tính cách của ông ấy chính là thế này, cháu đừng trách. Có lời gì, cháu cứ nói thẳng là được, không sao đâu. Ở đây không có người ngoài.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, lại không nói gì nữa.

Nếu là Phương Lê chủ động mời hẳn lại đây nói chuyện, thế thì Phương Lê nhất định phải biểu thị thái độ của mình. Vào lúc này, Nhiều Vũ Đình không thể đại diện cho Phương Lê. Bản thân Phương Lê không có một thái độ khách quan, vậy thì hiệu quả nói chuyện, chỉ có thể hoàn toàn ngược lại.

Tình tiết này, tuyệt đối không thể nhầm.

Tiêu Phàm khiêm tốn thì khiêm tốn. Thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không hàm hồ.

Phương Lê nhẹ hít một hơi, sắc mặt dịu xuống, từ từ nói:

- Được, Tiêu Phàm, mời cậu tiếp tục đi, ta đang nghe đây.

Ý tứ này, thực ra chính là “xin lỗi” với Tiêu Phàm rồi.

Bất kể lời Tiêu Phàm nói hoang đường đến đâu, nếu là tự mình mời hẳn đến nói chuyện, thế thì nên chú trọng lễ tiết vẫn cần chú trọng. Nếu như tên này luôn là nói hươu nói vượn, sau này không cần để ý đến là được rồi.

- Vâng, chú Phương. Tình hình ở trung ương Xu Mật Viện trước mắt, rất phức tạp, tình hình nội bộ cũng không sáng sủa. Từ thời Tùy Đường đến nay, Xu Mật Viện chính là do nội đình thiết lập, kết nối với các cầu nối trong ngoài. Muốn ở lại trong Xu phủ, nhất định phải có được sự tín nhiệm của đẳng chí tôn. Ví như Xu Mật Sứ quyền nghiêng trong ngoài, cũng xuất hiện rất ít. Cho dù có ngoại lệ như vậy, thông thường cũng khó có thể kéo dài. Tang Duy Hàn ở triều Hậu Tấn thời kỳ Ngũ Đại, trước sau hai lần làm chức Xu Mật Sứ kiêm Tế tướng, kết cục là người chết gia tộc diệt vong. Vương Tuấn thời Hậu Chu, Xu Mật Sứ kiêm Đồng Trung Thư Môn Hạ Bình Chương Sự, cuối cùng cũng bị biếm đi Thương Châu, buồn bực sầu não mà chết, nếu không phải Quách Uy niệm tình lão huynh đệ, chỉ sợ cũng khó lòng thoát chết.

Tiêu Phàm không vội vàng không hấp tấp, êm tai nói.

Phương Lê vẻ mặt lại một lần nữa trở nên nghiêm túc.

Ông vốn dĩ cho rằng, Tiêu Phàm muốn “xem tướng”, lại không ngờ lại một lần nữa tính nhầm. Tiêu Phàm cư nhiên giảng lịch sử cho ông, hơn nữa lấy hai ví dụ, đều là tướng nắm quyền trứ danh trong lịch sử thời kỳ Ngũ Đại.

Nhất là Tang Duy Hàn, càng là đại Hán gian nổi danh thiên cổ, Thạch Kính Đường làm vua bán nước cho Khế Đan, là đầu sỏ tội ác cắt nhượng mười sáu châu Yến Vân.

Nhưng Phương Lê đọc qua rất nhiều sách lịch sử, biết rất rõ ràng, bản thân Tang Duy Hàn là tài năng, đó và việc không thể nghi ngờ, ở triều Hậu Tấn cũng coi như là một nhân vật lớn một tay che trời. Xu Mật Sứ kiêm Trung Thư Môn Hạ Bình Chương Sự thăng chức đến Môn Hạ Thị Trung, đến cuối cùng lạy Trung Thư Lệnh, phục chức đảm nhiệm Xu Mật Sứ, phong Ngụy Quốc Công, về sau không rõ chi tiết, là một ví dụ đơn giản nhất. Không có bản lĩnh thật sự, là không làm được.

“Quyền nghiêng trong ngoài” trên sách vở nói chính là loại tình huống này.

Xu Mật Viện xử trí công việc trong cung, phụ trách việc lớn quân sự quốc gia, trực tiếp chịu trách nhiệm với hoàng đế, xem như nội thần của Hoàng Đế. Trung thư Tỉnh Hạ Tỉnh nắm các việc bên ngoài cung, chủ quản Bình Chương Thiên Hạ, đều là ngoại thần.

Một số Tiết Độ Sứ, Quan Sát Sứ quyền cao chức trọng, tấu chương có thể tránh đi Trung Thư Môn Hạ, trực tiếp đến trước mặt Thánh giá, nhưng bất kể thế nào đều tránh không khỏi Xu Mật Viện, nhất định phải do Xu Mật Sứ chuyển trình lên hoàng đế xem qua.

Đại khái chính là phân công như vậy.

Xu Mật Sứ kiêm Tế Tướng, đó chính là quyền nghiêng trong ngoài, vừa phụ trách liên hệ giữa Hoàng đế và quan đại thần bên ngoài, vừa đi Phòng chính sự làm chủ quản. Ở thời Ngũ Đại, dựa vào Xu Mật Sứ kiêm nhiệm Tế tướng, là dấu hiệu trở thành thủ tướng.

Bất kể là ai, một khi giành được địa vị như vậy, đó mới thực sự là “dưới một người trên vạn người”.

Chỉ có điều, tướng quyền hành như vậy, thông thường kết cục đều tương đối bi thảm.

Tướng quyền trực tiếp uy hiếp được Hoàng quyền, cuối cùng bị hoàng đế nghi kỵ, chính là chuyện đương nhiên.

Phương Lê nhú mày nói:

- Tình hình hiện tại, chung quy so với cổ đại có chỗ không giống nhau.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Chú Phương, tên của cơ quan làm việc thay đổi, thực chất cũng không có biến đổi bao nhiêu. Cơ quan nội đình, danh tước không hiển hiện, thế nhưng trực tiếp đối thoại với tầng cao nhất, kết nối trên dưới, liên lạc trong ngoài, quyền uy rất nặng.

Thế nhưng, hễ việc gì có lợi liền có khuyết điểm. Chú Phương, cháu cảm thấy, cơ quan trung ương trước mắt, so với Xu Mật Viện trước đây, trừ việc phụ trách quân sự ra, thực tế có cái gì khác nhau sao? Tất cả địa vị, thật ra là giống nhau. Chủ nhiệm phó chủ nhiệm của phòng làm việc trung ương, cấp bậc rất cao, quyền lực rất lớn, thế nhưng lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là tự mình không có thể chế chấp hành, tất cả quyền lực, đều đến từ sự ủy thác của tầng cao nhất. Vì vậy, lấy được sự tín nhiệm của lãnh đạo tầng cao nhất chính là chỗ dựa căn bản. Muốn thực hiện lí tưởng và hoài bão chính trị chỉ có thể phụ thuộc vào người khác. Mặt khác, bất kỳ các bộ và ủy ban trung ương quốc gia nào, đều có thể chế chấp hành của riêng mình, chính sách do bọn họ định ra, chỉ cần thông qua phê chuẩn, liền có thể thi hành trong cả nước, đây chính là khác biệt.

- Đứng đầu trung ương, trên người có dấu vết phe phái, thật sự rất rõ ràng. Khi vinh cùng vinh, khi tổn hại cùng tổn hại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nói Đầu Trúng

Chương 212: Nói Đầu Trúng

Tiêu Phàm, cậu đối với diễn cổ lịch sử vẫn là rất hiểu rõ đấy.

Phương Lê nhàn nhạt nói.

Tôi mời cậu tới, không phải muốn đàm luận diễn cổ lịch sử với cậu, cậu không phải nói tướng thuật sao?

Tiêu Phàm cười cười, ánh mắt thoáng nhìn ở đỉnh đầu thừa thốt của Phương Lê, nói:

- Chú Phương, tóc của chú đen mượt sáng bóng, thiên đình rộng lớn nở nang, góc nhật nguyệt phong long, sớ căn no đủ, hai tai dày, hai mắt có thần, đây rõ ràng là tướng của bậc Thượng Thư. Thế nhưng khốe mắt có vân ác, chủ nhân thời kì tới dễ bị xâm hại. Loại tướng này, hợp động không hợp tĩnh. Ở lại Bắc Kinh, chưa hẳn đã là lựa chọn tốt nhất.

Nhiều Vũ Đình giật mình kinh hãi, không kìm nổi hỏi:

- Cháu nói là, đi ra ngoài tương đối tốt.

Phương Lê liền trừng mắt nhìn vợ một cái.

Như thế nào vừa mới một chút đã bị người ta kéo vào rồi?

Tiêu Phàm không đi để ý ánh mắt của Phương Lê, nghiêm túc nói:

- Chú Phương, tình hình ở tầng cao, chú so với cháu rõ ràng hơn nhiều, cháu không dám múa rìu qua mắt thợ. Thuần túy chiếu theo tướng lí mà nói, cháu cho rằng trong khoảng thời gian ngắn, văn phòng làm việc nội các quả thực không phải là lựa chọn tốt nhất.

- Vì sao?

Tiêu phàm nói:

- Chú Phương, có việc bàn việc, lực ảnh hưởng của Phương gia trong hệ thống chính pháp rất lớn, chú nếu như đi nội các làm việc, phải điều phối tất nhiên không chỉ là việc nội bộ trong hệ thống chính pháp rồi. Điều phối toàn diện, chủ nhiệm Minh của văn phòng nội các đó, chỉ sợ sẽ có chút không tình nguyện phải không?

Tròng mắt của Phương Lê hơi hơi co rút lại.

Chủ nhiệm Minh của văn phòng nội các đương nhiệm, chính là người được tín nhiệm bậc nhất hiện nay, mọi việc trong nội các, một lời mà quyết.

Phương Lê đi nội các, hiển nhiên là làm trợ thủ của chủ nhiệm Minh.

Nhưng thân phận của Phương Lê, vượt xa so với phó chủ nhiệm bình thường. Ông xuất thân thế gia hào môn, ở Bắc Kinh có mạng lưới quan hệ cực kỳ rộng lớn, sức ảnh hưởng của bản thân, vĩnh viễn vượt xa chức vụ của ông. Ví dụ ở hệ thống chính pháp, ông không được tính là lãnh đạo chủ chốt, chỉ là lãnh đạo một phòng ban, thế nhưng ý kiến của ông, các lãnh đạo chủ chốt đều phải cẩn thận suy nghĩ.

Một nhân vật lợi hại như vậy tiến vào nội các, muốn không thu hút sự cảnh giác của chủ nhiệm Minh, gần như không có khả năng.

Lời của Tiêu Phàm, chỉ là điểm đến đây. Phương Lê là người ở đẳng cấp như thế nào làm sao có thể đọc không ra hàm nghĩa đích thực của hắn.

Phương Lê đi nội các, lập tức đứng trước hai sự lựa chọn: hoặc là trở thành tâm phúc của chủ nhiệm Minh, hoặc là trở thành đối thủ.

Theo tình hình bây giờ mà nói, khả năng ông trở thành đối thủ của chủ nhiệm Minh tương đối lớn. Bởi vì theo lịch sử sâu xa, Phương lão gia ở phe phái chính trị, và chủ nhiệm Minh ở phe phái chính trị, có bất đồng khá nhiều. Đôi bên trước giờ không phải rất hợp.

Phương Lê nếu cố gắng hướng về phía chủ nhiệm Minh vậy thì những nhân vật lớn từng ủng hộ ông, e rằng không thể không suy nghĩ lại có nên tiếp tục ủng hộ Phương Lê hay không rồi.

Mà nếu đối lập với chủ nhiệm Minh, tình hình giống như thế cũng không dễ làm.

Chủ nhiệm Minh dù sao cũng là người tài nhận được sự tín nhiệm nhất hiện nay.

Dựa vào chức vụ và cấp bậc của bản thân Phương Lê mà nói, cấp phó Bộ trưởng, quả thật thực lực vẫn chưa đủ để ra mặt vật tay với chủ nhiệm Minh. Chủ nhiệm văn phòng nội các, đương nhiên không phải là cấp bậc mà cán bộ cấp Bộ ở các tỉnh có thể so sánh.

Nêu ví dụ, một chức quan lớn điều hành ở một tỉnh, điều đến đảm nhiệm chức chủ nhiệm văn phòng nội các, cho dù cấp bậc không được nâng cao, trong mắt người bên ngoài, đó cũng là sự thăng chức vượt bậc.

Nhưng trợ thủ trong một tỉnh thuyên chuyển nhậm chức phó chủ nhiệm văn phòng nội các, thế thì nhìn không ra đó là thăng chức.

Nhân vật đứng đầu và trợ thủ có sự khác biệt rất rõ ràng.

Những nội tình này, Tiêu Phàm thực chất cũng chỉ là “nghe một hiểu một nửa”, còn xa mới rõ ràng như Phương Lê. Thế nhưng hẳn tinh thông tướng thuật lại là điều người khác đều không bằng. Đơn thuần từ quẻ tượng trong tướng thuật, Tiêu Phàm cho rằng Phương Lê không thích hợp đi văn phòng nội các.

Một lát sau, Phương Lê lãnh đạm nói:

- Ta đi văn phòng nội các chủ yếu vẫn là phụ trách liên hệ mạng chính pháp này.

Tiêu Phàm mỉm cười hỏi ngược lại:

- Vậy thì hà tất gì phải điều động?

Chú bây giờ không phải đang làm công việc này sao?

Trong nội bộ hệ thống chính pháp, chú cái gì cũng đều rất quen thuộc, ngay cả lãnh đạo chủ chốt đều phải trưng cầu ý kiến của chú, có uy quyền còn sót lại của Phương lão gia, Phương gia vĩnh viễn đều là thế lực lớn của hệ

thống chính pháp. Bây giờ nữ tử bỏ đại bản doanh của mình, một mình đi đến nội các, thực tế vẫn là phụ trách chiến tuyến liên hệ chính pháp, quả thật có chút uống công vô ích rồi.

Phương Lê trầm ngâm

Có những lời, ông cũng không tiện nói thấu triệt với Tiêu Phàm.

Để ông đi văn phòng nội các thực ra là một đề nghị của một vị ông trùm, ông trùm đó với Phương lão gia quan hệ rất tốt đẹp, hi vọng Phương Lê sau khi tiến vào nội các, có thể đi phân quyền với chủ nhiệm Minh.

Nhiệm khắc mà nói, đề nghị này của ông trùm đó, cũng là mang theo tư tâm.

Rõ ràng là muốn mượn lực ảnh hưởng của Phương gia, đi chống lại “sự độc quyền” của chủ nhiệm Minh ở văn phòng nội các, từ đây đem ý chí của bản thân, dần dần thâm nhập vào cơ quan nội các.

Nhưng không thể không nói, đây chính là một con đường tốt nhất mà Phương Lê lấy được sự tín nhiệm và ủng hộ của ông trùm này.

Đây là nguyên nhân thực sự mà Phương Lê muốn đi văn phòng nội các.

Tiêu lão gia dù sao cũng đã không còn tại vị, Phương Lê sau này càng phải dựa vào sự cố gắng của bản thân mình nhiều hơn. Có thể giành được sự coi trọng của một ông trùm, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Không biết có bao nhiêu nhân vật quan trường, đối với cơ hội như thế này tha thiết ước mơ.

Sự do dự trong lòng của Phương Lê, Tiêu Phàm có thể lí giải, chú ý sắc mặt của Phương Lê, chậm rãi nói:

- Chú Phương, bản thân chú chính là tướng cực phú quý, quý nhân tương trợ chỉ là dật hoa trên gấm. Cháu mặc dù không phải rất hiểu rõ tình hình của tầng cao, nhưng cháu nghĩ, bất luận đến khi nào, đều là dựa vào thực lực nói chuyện. Chỉ cần thực lực của bản thân đầy đủ, thế thì không cần biết là ai, đều phải nghiêm túc nghe ý kiến của chú, mà không phải ngược lại. Cháu ở trong nhà, cũng bàn luận với cha cháu về những vấn đề tương tự như thế này. Rèn sắt còn yêu cầu tự bản thân phải cứng rắn.

Phương Lê giật mình kinh hãi, hơi nghi ngờ nhìn hắn, hỏi:

- Cậu và Bộ trưởng Tiêu cũng bàn luận về những chuyện này.

Đây quả thật có chút vượt ra ngoài dự liệu của Phương Lê.

Vốn tưởng rằng Tiêu Phàm ở nhà, khi đối diện với Tiêu Trạ, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Nghe nói hai đứa con trai gây thất vọng, là điểm dễ nổi giận nhất của Tiêu Trạ, bạn bè thân quen ở trước mặt Tiêu Trạ, đều rất tự giác không nhắc đến Tiêu Phàm Tiêu Thiên, miễn chọc cho Bộ trưởng Tiêu tức giận.

- Dạ vâng, chú Phương, thực ra tình hình của chúng ta là không giống nhau, tương đối đặc thù.

Tiêu Phàm rất hàm súc nói.

Phương Lê chú không phải xuất thân dân đen bình thường, cũng không phải “phượng hoàng nam”, chú là con cháu hào môn thế gia. Trên chính đàn của nhà hào môn thế gia trong nước, vốn dĩ chính là một cỗ thế lực độc lập. Một nhà dòng dõi hào môn không đủ để tự hình thành hệ thống, thế nhưng vài nhà hào môn liên kết lại với nhau, lại cộng với quan hệ bằng hữu thông gia, đó chính là một vòng tròn vô cùng to lớn, sức mạnh của thế lực đó bất kỳ ai cũng không thể coi thường.

Hiện tại chú muốn nhảy ra khỏi vòng của nhà quyền quý, dựa vào ông trùm nào đó, vậy thì phải tính toán kỹ một chút, có xứng đáng hay không.

Bây giờ đặt Tiêu gia ở đây, nếu như hai nhà có thể trở thành một đồng minh nào đó, Tiêu gia có thể cho chú sự ủng hộ, tuyệt đối không thua kém ông trùm kia. Ông cụ vẫn đang tại thế, đây chính là chỗ nhờ cậy lớn nhất.

Nhiều Vũ Đình liếc chòng một cái, lập tức hỏi Tiêu Phàm:

- Tiêu Phàm, vậy ý của cháu, là ra ngoài rồi?

- Dạ đúng.

Tiêu Phàm rất chắc chắn gật đầu đáp.

- Chú Phương ở cơ quan của Thủ Đô làm việc quá lâu rồi, tương đối mà nói, kinh nghiệm nơi làm việc có chút thiếu sót. Thời kỳ Đường Tống, có một quy định bất thành văn, không ở châu huyện, đừng nghĩ đến đài tỉnh. Hiện tại tuy rằng có chỗ không giống nhau, thế nhưng trên đại thể vẫn là như vậy. Các tiền lệ do các bộ và ủy ban Trung ương mà ra đảm nhiệm chức ở đài không nhiều lắm. Vì vậy cháu kiến nghị chú Phương đi ra tỉnh ngoài làm việc một thời gian. Cuộc tổng tuyển cử tạm thời sắp bắt đầu rồi.....

Lời của Tiêu Phàm còn chưa nói hết, nhưng Phương Lê và Nhiều Vũ Đình đều hiểu ý của hắn. Ván cờ của cuộc tổng tuyển cử tạm thời sắp bắt đầu, kì thực mức độ kịch liệt, thậm chí không thua gì tổng tuyển cử chính thức. Đến lúc đó ở trong thành Tứ Cửu này, lại không biết sẽ cuộn cuộn nhiều sóng gió như thế nào. Phương Lê vào lúc này tiến vào văn phòng nội các, chỗ dựa của bản thân không vững, lập tức liền bị cuốn vào trong ván cờ sắp xếp nhân sự kịch liệt như vậy, có thể nhìn thấy không phải là một chủ ý hay.

Chỉ cần một chút ứng đáp sai lầm, chính là đại phiền toái.

Sau khi xây dựng đất nước, đảm nhiệm chức chủ nhiệm văn phòng nội các, cuối cùng đi trên con đường làm quan cũng không được thuận lợi.

- Vậy cậu cho rằng, đi phương hướng nào thì tương đối tốt đây?

Vẫn là Nhiêu Vũ Đình mở miệng.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười.

Nhiêu Vũ Đình hiện tại đã càng ngày càng thích ứng phong cách nói chuyện của hắn. Bà hỏi là đi “phương hướng nào”, không phải là đi tỉnh thành nào. Thuật sư bình thường suy diễn tướng mệnh hoặc phân tích quẻ bói, thông thường đều chỉ nói đến phương vị mơ hồ, rất ít chỉ đến địa điểm cụ thể.

Công lực không đủ.

Chỉ có thể mơ mơ hồ hồ, đưa một sự thật mà không phải là gợi ý.

- Tây nam- sáu trăm dặm.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói ra.

Nhiêu Vũ Đình nhướn mày, trầm giọng hỏi:

- Tây Nam – sáu trăm dặm ? Vì sao không phải đông nam?

Về phía tây nam sáu trăm dặm, thực ra là chỉ thủ phủ thành phố Thiết Môn của tỉnh Yển Bắc. Mà đông nam mà Nhiêu Vũ Đình nói đến , lại là Tiêu Trạm và Tiêu Phàm đã từng bàn luận qua, một hướng đi nhậm chức khác của Phương Lê, là thành phố Minh Châu.

Tỉnh Yển Bắc, cũng không nằm ở trong các tỉnh mà Phương Lê suy xét lúc này.

- Dì Nhiêu, thiên trung của chú Phương có khiếm khuyết, hướng đông nam hắc khí ẩn hiện. Đi đông nam, không phải là phương hướng tốt nhất. Dựa vào tướng mạo của chú Phương mà nói, trong thời gian gần đây, sáu trăm dặm về phía tây nam, mới là phúc địa của chú ấy, rất có ích lợi.

Sắc mặt của Phương Lê, trong lúc bất tri bất giác lại sa xầm xuống, lạnh nhạt nói:

- Được rồi, Tiêu Phàm, chúng ta nói chuyện bên đường ở đây đi.

Lập tức khóe miệng lại hiện ra một tia tươi cười, ngữ khí lại trở nên ôn hòa:

- Dì Nhiêu giới thiệu Trần Dương cho cậu, cậu vừa ý chứ? Ta cảm thấy cô gái đó không tệ, cậu nếu như cảm thấy vừa ý, tiếp xúc nhiều hơn một chút xem thế nào.

Trường bối quan tâm vẫn bối, đây cũng là ý mà trong chủ đề nên có.

Tiêu Phàm liền đứng dậy, khom người về phía Phương Lê và Nhiêu Vũ Đình, khách khí nói:

- Được ạ, cảm ơn sự quan tâm của chú Phương và dì Nhiêu.

- Ta tiễn cháu.

Nhiêu Vũ Đình cũng vội vàng đứng dậy theo, tiễn Tiêu Phàm ra cửa, ngay sau đó lập tức quay lại, mắt nhìn Phương Lê, trong mắt mang theo ý trưng cầu.

Phương Lê nhẹ nhàng lắc đầu, khóe miệng hiện lên một tia khinh thường, dừng dừng nói:

- Nói chuyện kỳ quái.

Sắc mặt của Nhiêu Vũ Đình hơi ngưng lại, nhẹ giọng nói:

- Em thấy, anh vẫn là nên suy nghĩ kĩ một chút đi, em cảm thấy, cũng không phải không có lí, liền giống như chuyện của Từ Chấn Nam vừa nãy...

- Trùng hợp mà thôi, không thể đánh đồng.

Phương Lê khoát tay áo, nói.

Nhiêu Vũ Đình đang định khuyên tiếp, điện thoại của Phương Lê bỗng reo lên, Phương Lê cầm lấy điện thoại nhìn, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, ấn vào nút nghe.

- Xin chào, chủ nhiệm Thịnh, là tôi, ha ha, chào anh chào anh.....

Ngữ khí của Phương Lê rất khách khí, bật cười ha hả nói. Nhưng theo lời đáp lại, nụ cười trên mặt Phương Lê từ từ biến mất, hai hàng lông mày dương lên, có vẻ cực kỳ kinh ngạc, dường như chủ nhiệm Thịnh trong điện thoại nói chuyện gì làm cho người ta giật mình.

- Được rồi được rồi, tôi biết rồi, cảm ơn chủ nhiệm Thịnh. Được, được, tạm biệt.

- Làm sao thế?

Đợi Phương Lê cúp điện thoại, Nhiêu Vũ Đình liền quan tâm hỏi.

Bà thế nhưng lại biết chủ nhiệm Thịnh trong miệng của Phương Lê là thần thánh phương nào, chính là người phụ trách văn phòng của ông trùm đó, ở Bộ và Ủy ban trung ương nào đó nhậm chức cán bộ cao cấp treo hàm phó lãnh đạo.

Trong khoảng thời gian này, Phương Lê và chủ nhiệm Thịnh liên hệ khá chặt chẽ.

Phương Lê không đáp, ánh mắt thẳng tắp nhìn phía ghế sofa Tiêu Phàm vừa mới ngồi, trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ quái dị.

Lông mày của Nhiêu Vũ Đình cũng dương lên, trong lòng dường như cũng đã mơ hồ đoán ra cái gì đó.

- Lão Thịnh nói, liên quan đến vấn đề anh đi làm việc ở văn phòng nội các, chủ nhiệm Minh đưa ra ý kiến bất đồng, dường như lão ta có chút không muốn anh và lão vào cùng bộ máy....

Một lát sau, Phương Lê mới chậm rãi nói.

- Hà? Thế, Tiêu Phàm nói đúng rồi sao?

Nhiêu Vũ Đình kinh ngạc nói.

- Còn chưa dừng ở đó...

Phương Lê lại lắc đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt, thần sắc trên mặt, dường như cực kỳ khó có thể lí giải.

- Lão Thịnh còn nói, sắp xếp nhân sự ở Minh Châu bên kia, có quyết định khác. Khả năng sắp xếp ban đầu không thể thi hành được. Ông ấy hỏi anh, có muốn đi Yến Bắc làm việc một thời gian hay không, sắp xếp chức vụ với Minh Châu bên kia là giống nhau, tổ, phân công quản lí chính trị pháp luật. Còn nói đây là ý kiến của đồng chí ủy viên thường vụ.

Đôi môi Nhiêu Vũ Đình hơi mở ra, thành một hình tươi đẹp, mắt mở lớn, lộ ra thần sắc tuyệt đối không thể tin được.

Yến Bắc, thành phố Thiết Môn.

Sáu trăm dặm về phía tây nam.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ý Không Ở Trong Lời

Chương 213: Ý Không Ở Trong Lời

Phòng bên cạnh còn đang trong khiếp sợ, Nhiêu Ngọc Sinh lại chạy vào rồi.

Nhiêu Ngọc Sinh khoảng tầm hơn bốn mươi tuổi, là em trai của Nhiêu Vũ Đình, kế thừa đại bộ phận sản nghiệp của Nhiêu gia, trong giới thương gia trong nước cũng là nhân sĩ nổi danh. Nhiêu Ngọc Sinh gật đầu trước với anh rể, sau đó vội vã nói với Nhiêu Vũ Đình:

- Chị, Từ Chấn Nam gọi điện thoại đến cầu cứu rồi.....

Thần sắc thật là lo âu.

Đối với sự lo âu của em trai, Nhiêu Vũ Đình rất hiểu, Nhiêu Ngọc Sinh là một trong những đại cổ đông lớn của ngân hàng Đại Sinh. Nếu như Từ Chấn Nam và ngân hàng Đại Sinh sụp đổ, tổn thất của Nhiêu Ngọc Sinh sẽ rất thâm trọng. Mặc dù nói không đến mức liên lụy đến cả tập đoàn Nhiêu Thị sụp đổ, ít nhất cũng sẽ làm tổn hại đến nguyên khí.

Một ngân hàng sụp đổ, tuyệt đối không dừng lại ở một mắt xích tiền bạc đơn giản như thế.

Bên trong có rất nhiều gút mắc rắc rối.

Độ tín nhiệm của công chúng cũng là cực kỳ quan trọng.

- Cậu có thể cứu nổi ông ta sao?

Không đợi Nhiêu Vũ Đình trả lời, Phương Lê mở miệng trước, nhẹ giọng hỏi.

Với tình huống bình thường, ông và Nhiêu Vũ Đình đang ở thư phòng, Nhiêu Ngọc Sinh sẽ không tùy tiện chạy vào, lần này nhìn bộ dạng là vị ép gấp gáp rồi, không quan tâm đến lễ tiết lễ độ gì đó nữa.

Nhiêu Ngọc Sinh lập tức quay mặt về phía anh rể, lo âu nói:

- Anh, chuyện này à, vẫn thật sự phải nghĩ cách. Nếu không, chúng ta quá bị động rồi.

Ngày Phương Lê và Nhiêu Vũ Đình còn yêu nhau, Nhiêu Ngọc Sinh còn tương đối nhỏ, trước giờ luôn gọi Phương Lê là anh, nhiều năm như vậy, đều gọi quen rồi, sau đó Phương Lê và Nhiêu Vũ Đình kết hôn, Nhiêu Ngọc Sinh cũng chưa từng sửa lại cách gọi.

Cái khác không nói đến, số tiền liên lụy đến quả thực quá lớn, cho dù lấy thực lực tài chính của tập đoàn Nhiêu Thị, cũng cầm cự không nổi.

Phương Lê “hừ” một tiếng, có chút không hài lòng nói:

- Lúc đầu tôi đã nhắc nhở cậu, lá gan của Từ Chấn Nam quá lớn, quá ư bốc đồng, hợp tác với ông ta phải cẩn thận. Cậu là nhìn thấy đầu tư dễ làm, nào bị làm cho váng vất. Hiện tại ngân hàng trung ương thu gấp gáp như vậy, dưới Từ Chấn Nam là cái lỗ thủng to như thế, lấy cái gì đi đắp? Đầu tư vốn quá khó khăn rồi?

Phương Lê tuy rằng luôn luôn tại hệ thống chính trị pháp luật làm việc, đối với con đường tài chính, tuyệt đối không xa lạ gì.

Khuôn mặt Nhiêu Ngọc Sinh lập tức khổ não.

Đừng xem những lời vừa rồi là y nói với Nhiêu Vũ Đình, thực ra là muốn nói cho Phương Lê nghe thấy. Chuyện lớn như vậy, chung quy vẫn cần Phương Lê làm chủ, y mới có thể yên tâm. Nhiêu Ngọc Sinh trước giờ luôn rất kính phục Phương Lê, cũng rất sợ người anh rể này.

Nhiều Vũ Đình liền nhìn về phía Phương Lê, trên mặt cũng lộ ra thần sắc lo âu.

Phương Lê trầm ngâm một chút, bỗng nhiên nói:

- Ngọc Sinh, bảo Từ Chấn Nam đi tìm Tiêu Phàm.

- Há?

Nhiều Ngọc Sinh nhất thời trong chốc lát thần thờ.

Nhiều Vũ Đình hai mắt sáng ngời, liên tục gật đầu, nói:

- Đúng, Ngọc Sinh, anh của cậu nói đúng, cậu bảo Từ Chấn Nam đi tìm Tiêu Phàm. Bây giờ có lẽ chỉ có Tiêu Phàm mới có thể có cách cứu ông ta rồi.

- Cái này, chị, cái này có tin được không?

Mặc dù vừa rồi Tiêu Phàm “tiên đoán” thần kỳ, Nhiều Ngọc Sinh là tận mắt nhìn thấy, cũng vô cùng khiếp sợ. Thế nhưng tiên đoán là tiên đoán, với “cứu người” là hai chuyện khác nhau. Đó lại là lấy trăm triệu làm đơn vị tính toán số tiền khổng lồ kia. Tiêu Phàm cho dù là thầy tướng lớn, cũng không thể biến ra nhiều tiền như vậy chứ?

Nhiều Vũ Đình trầm giọng nói:

- Ngọc Sinh, huyền học trước đây chị cũng không tin, nhưng bây giờ chị tin rồi. Em bảo Từ Chấn Nam đi tìm Tiêu Phàm....Mẫu chốt phải xem Tiêu Phàm có muốn giúp chuyện này hay không thôi. Từ Chấn Nam cũng thật là, con mắt hóm hỉnh như thế, đặc tội sâu sắc với người ta rồi. Em bảo ông ta lập tức đi chịu đòn thỉnh tội, có lẽ có chút tác dụng.

Phương Lê liền mỉm cười, thản nhiên nói:

- Không sao, Ngọc Sinh, bảo Từ Chấn Nam đi tì Tiêu Phàm đi. Tiêu Phàm không phải người có bụng dạ hẹp hòi, lão Tiêu gia không có người có tầm nhìn thiên cận.

Dừng lại một chút, lại nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài một hơi, nói:

- Thiên lí mã a. Không ngờ thiên lí mã của lão Tiêu gia, lại là Tiêu Phàm mà ai cũng không đánh giá cao này.

Kỳ thật lần gặp mặt đến lúc này , đã chuẩn bị kết thúc rồi.

Từ Chấn Nam vội vàng hấp tấp rời đi không lâu, liền có khách lục tục rời hội trường. Những người khách vội vàng rời đi này, nhiều ít đều có quan hệ chút gì đó với quỹ Đại Sinh hoặc là với ngân hàng Đại Sinh của Từ Chấn Nam. Mắt thấy Từ Chấn Nam bên kia xảy ra chuyện lớn, cũng liền không thể đợi được nữa.

Phương Lê Nhiêu Vũ Đình Nhiêu Ngọc Sinh từ trong thư phòng đi ra, Ônng Thuật Đô, Tiết Đào đang cùng Tiêu Phàm nói lời cáo từ.

Ônng Thuật Đô vẫn là nụ cười thận trọng, phong độ nhẹ nhàng.

Tiết Đào liền có chút buồn bực, khi bắt tay từ biệt Tiêu Phàm, ít nhiều có chút khen chê chưa nói.

Vị quân sư quạt mo này thật không ngờ , đêm nay xuất sắc nhất, cư nhiên không phải là Ônng đại thiếu gia mà là Tiêu đại ca. Tên “giả thần giả thánh” này của lão Tiêu gia, lẽ nào còn muốn “cá ướp hời sinh”, đội vị trí này của Ônng đại thiếu.

Tiêu Phàm nếu là lúc trước bước đi con đường làm quan, Tiết Đào tuyệt đối không dám dò xét Tiêu Phàm như vậy, cháu đích tôn trưởng của lão Tiêu gia, cho dù có là một tên ngu ngốc, dựa vào tấm biển lớn của gia tộc, cũng

có thể lẫn lộn trên con đường làm quan kia. Chức quan đúng nghĩa không dễ nói, cấp bậc của đơn vị xí nghiệp khẳng định có thể nắm trong tay. Nhưng Tiêu Phàm căn bản lại đi ngược lại con đường làm quan kia, đều tiến vào “cửa chùa” rồi, lẽ nào còn muốn trong vòng tròn thế gia này làm mưa làm gió hay sao.

Tiêu Phàm không hề để ý chút gì đến thái độ của Tiết Đào.

Tiêu Chân nhân nếu là luôn ở cõi “bồng lai” cũng xem như thôi đi, hiện tại nếu đã nhập thế, phải lịch kiếp nạn hồng trần, thế thì Tiết Đào như vậy, vẫn thật không được đặt vào mắt của Tiêu đại thiếu gia. Tối thiểu cũng cần phải là con cháu ba đời kiệt xuất như Uông Thuật Đô, mới xứng đáng để cho Tiêu Phàm trên cao nhìn một chút, nghiêm túc đối đãi.

Tiết Đào, không đủ tư cách này!

Hàn huyền với Tiêu Phàm vài câu, lại cảm ơn một chút với Phương Lê, Nhiêu Vũ Đình, Nhiêu Ngọc Sinh, Uông Thuật Đô liền phất áo chia tay. Cùng Tiết Đào rời đi.

Vừa lên xe, Tiết Đào liền vội vàng nói:

- Thuật Đô, anh cảm thấy Tiêu phàm là có tính toán gì?

Uông Thuật Đô nhẹ giọng nói ra:

- Rất lợi hại.

- Vậy sao? Lợi hại ở chỗ nào, em làm sao không nhìn ra?

Tiết Đào vừa nói vừa khởi động xe BMW. Đây là xe của Tiết Đào, xe của Uông Thuật Đô, là một chiếc Santana tương đối cũ. Uông Thuật Đô trước giờ đều chưa từng đổi xe.

Trên phương diện này, Uông Thuật Đô đều có những quy tắc nhất định của chính mình, bất kỳ ai đều khó có thể thay đổi quyết định của anh ta.

Trong mắt của anh em bang hội, Uông Thuật Đô đây chính là có trường phái.

Từ trước đến nay nhân vật lợi hại muốn thành đại sự, đều có nguyên tắc riêng của bản thân, tự mình kiên trì.

Uông Thuật Đô khe khẽ thở dài, nói:

- Đào Tử, cậu không thể nhìn vấn đề như vậy.

Tiêu Phàm là học đạo, nhưng người ta học đạo học ra thủ thuật có tiếng. Con đường nào cũng dẫn đến thành Rome. Hẳn tự mình không thể đi theo thể chế, Tiêu Thiên không phải đi rồi sao? Lẽ nào cậu còn nhìn không ra, Tiêu Phàm hôm nay tuyệt đối không đấu với cậu, cũng không phải muốn đấu Từ Chấn Nam, hẳn là muốn thu phục Từ Chấn Nam, sử dụng cho mình. Loại thủ đoạn này rất cao minh.

- Thu phục Từ Chấn Nam?

Tiết Đào có chút khó hiểu, chớ nhìn gã là “quân sư” trong hội, đó tuyệt đối không biểu thị não của gã so với Uông đại thiếu gia thông minh hơn, chỉ là Uông đại thiếu phải cố ý đắp nặn hình tượng cao lớn toàn cục của bản thân, rất nhiều việc không tiện ra mặt, cần “quân sư” như gã đi sắp xếp.

So với những anh em khác, Tiết Đào có không ít khôn vặt, đầu óc chuyển biến mau.

Thế nhưng khôn vặt không phải trí tuệ lớn, khác biệt ở giữa hai cái này, quá rõ ràng.

- Đúng, cậu liền đợi xem đi, Từ Chấn Nam từ nay về sau, đối với Tiêu Phàm cúi đầu phục sát đất.

Tiết Đào bữu môi, khinh thường nói:

- Cho dù hãn có thu phục được Từ Chấn Nam, vậy thì thế nào? Từ Chấn Nam bây giờ, có thể vượt qua kiếp nạn này hay không còn rất khó nói. Em đã sớm biết tên này là một tên gan to ngu ngốc, vì đi ra đầu gió, chuyện gì cũng dám làm. Lần này à, không chết cũng phải lột một lớp da. Một người sa cơ thất thế như vậy, Tiêu Phàm hãn muốn, vậy thì để hãn cầm đi được rồi, chúng ta không thềm.

Uông thuật đều hai hàng lông mày nhú lại, lắc lắc đầu, hạ giọng nói nói:

- Đào Tử, mục tiêu của Tiêu Phàm không phải Từ Chấn Nam.

Tiết Đào lập tức cảnh giác lên, đạp mạnh chân phanh xuống , đem xe BMW dừng lại ở bên vệ đường, nhìn về phía Uông Thuật Đô, giật mình nói:

- Anh là nói đến Phương Lê?

- Ừm.

Tiết Đào bừng tỉnh hiểu ra, liên tục gật đầu, nói:

- Chẳng trách hãn khoa trương như vậy, đem Từ Chấn Nam làm đá kê chân. Thế nhưng, Phương Lê không phải dễ dụ như thế chứ? Những thứ đồ này, muốn làm Phương Lê tin, làm gì có dễ dàng như thế? Phương Lê là người thế nào chứ?

Uông Thuật Đô nhẹ nhàng dựa thân về phía sau, hai mắt khép hờ, không nói gì nữa.

Thấy dáng vẻ này, Tiết Đào cũng không lên tiếng , lại nhấn ga, chiếc xe BMW lại rồ lên phóng vút đi.

Uông Thuật Đô ở kí túc xá của đơn vị, một căn hộ nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách. Anh ta là cán bộ cấp trưởng phòng, ở các địa phương khác, thế nào cũng xứng đáng để được phân một căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách. Thế nhưng ở Bắc Kinh, cán bộ cấp trưởng phòng nhiều giống như lông bò, Uông Thuật Đô lại chủ động yêu cầu phân căn hộ loại nhỏ, lí do là anh ta chưa kết hôn.

Đối với Uông trưởng phòng đức độ cao như thế này, lãnh đạo cơ quan càng thêm tán thưởng.

Con cháu đời thứ ba kiệt xuất nhất, quả nhiên không giống bình thường.

Đội xe của Tiết Đào rời khỏi sân của ký túc xá, Uông Thuật Đô lập tức lên chiếc xe Santana cũ của mình, lái thẳng ra cửa. Nửa tiếng sau, chiếc xe Santana cũ liền đi vào một cư xá xa hoa.

Đây là nơi mà người giàu có quy tụ, cũng may Uông Thuật Đô có giấy thông hành của cư xá, bằng không quá nửa đêm rồi, một chiếc xe Santana cũ như thế trăm phần trăm sẽ bị bảo vệ của cư xá ngăn ở cửa.

Làm ơn, người anh em, cư xá của chúng ta, xe mà bảo mẫu mỗi ngày lái đi chợ mua rau, cũng xa hoa hơn so với xe này của anh không biết bao nhiêu lần. Xe này của ngài, từ viện bảo tàng lái ra sao?

Chú hai của Uông Thuật Đô, người đứng đầu của mô hình doanh nghiệp lớn nhà nước nào đó - Uông Vĩ Thành ở chỗ này.

Ngôi biệt thự xa hoa nhất.

Uông Vĩ Thành là cấp lãnh đạo phó Bộ, Tổng giám đốc doanh nghiệp nhà nước và lãnh đạo cấp phó Bộ của đơn vị đảng viên là rất có khác biệt, trải qua thêm một lần cải cách thể chế, đại đa số Tổng giám đốc doanh nghiệp nhà nước đều có lương và thưởng rất cao. Đây là chính sách cho phép.

Uông Vĩ Thành ở khu nhà cấp cao, hoàn toàn không cần để ý người ta nói ông như thế nào.

Chiếc xe Santana của Uông Thuật Đô vừa lái đến trước cổng của biệt thự, chiếc cửa sắt điều khiển liền tự từ từ mở ra, dường như chủ nhân biệt thự biết có khách đến. Uông Thuật Đô nhìn thấy nhưng không cảm thấy kỳ lạ, chậm rãi dừng xe trong sân. Vừa mới xuống xe, cửa chính biệt thự lại mở ra, một bóng người cao ngất hiện ra ở cửa lớn.

- Anh cả.

Người thanh niên tiến lên trước đón Uông Thuật Đô này, chính là Uông Phi, cười ha ha chào hỏi Uông Thuật Đô, chỉ là cổ khí tà mị đó trên mặt, bất kể thế nào cũng đều không thể che lấp hết.

- Tiểu Phi, chú hai ở đâu?

- Đang đợi anh đấy, biết anh sẽ đến.

Uông Thuật Đô mỉm cười xoa cằm. trước khi anh ta đến, cũng không gọi điện thoại cho Uông Vĩ Thành, trực tiếp qua. Đây cũng là một loại chuyện rất kì lạ, nhưng dường như mọi người tập mãi thành thói quen.

Cha của Uông Thuật Đô – Uông Vĩ Minh ở tỉnh ngoài đảm nhiệm chức bí thư tỉnh ủy, hàng năm thường không ở Bắc Kinh. Uông Thuật Đô và chú hai qua lại rất thân thiết.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Pháp Duyên Của Mỗi Người

Chương 214: Pháp Duyên Của Mỗi Người

Anh cả, mời.

Đối với người anh họ này, Ôn Phi cực kỳ tôn trọng, rất khách khí.

Ôn Thuật Đô là niềm hy vọng tương lai của Ôn gia, đây là nhận thức chung của các bậc trưởng bối trong Ôn gia. Từ trên một loại ý nghĩa nào đó mà nói, Ôn Thuật Đô cũng là sự đảm bảo có sức mạnh nhất cho “cuộc sống hạnh phúc” của Ôn nhị Ôn tam sau này.

Bất luận là đại gia tộc nào, chỉ cần tập trung toàn bộ tài nguyên bồi dưỡng ra một người nối nghiệp là đủ rồi. Nếu quá tham lam, muốn bồi dưỡng nhiều hơn mấy người, thế đó tất tạo thành phân tán tài nguyên, không thể hình thành sức lực tổng hợp, kết quả có khả năng nhất, chính là một người nối nghiệp đạt tiêu chuẩn nhất cũng không bồi dưỡng ra, đó mới là đại bi kịch.

Có Ôn đại thiếu ở phía trước đỡ đòn, con ông cháu cha như Ôn nhị Ôn tam, cũng sẽ không lọt vào tầm ngắm của các vị trưởng bối.

Không ít phương thức bồi dưỡng người kế nghiệp của nhà hào môn thế gia, với Chu Vương triều Minh có chút giống nhau. Có một thời đại của triều Minh, trừ hoàng thái tử tương lai kế thừa chính thống ra, hoàng tử hoàng tôn khác nhất loạt đều rời kinh làm vương gia, núi vàng núi bạc, nô bộc thành đàn, nuôi dưỡng lên, ăn ngon mặc đẹp, hưởng lạc cả đời. Yêu cầu duy nhất, chính là không cho phép những hoàng tử hoàng tôn này vọng tưởng đến hoàng quyền.

Vậy nên Minh Tuyên Tông Chu Chiêm Cơ sau khi giết thúc phụ Hán Vương Chu Cao Hú mưu phản, trừ thời kì Minh Võ Tông, Ninh Vương Chu Thần Hào tạo phản ra, cũng không có thêm các hoàng tử khác đoạt quyền, xem như là yên tĩnh.

Chính sách này mặc dù có hiệu quả ngăn cản con cháu hoàng thất xảy ra lục đục, thế nhưng khuyết điểm cũng hết sức rõ ràng. Chính là các vua của Tôn

thất Minh Triều, toàn bộ bị nuôi thành một phường giá áo túi cơm. Sau khi nhà Minh bị diệt vong, đế vương của Nam Minh không có lấy một người có thể trở thành người đứng đầu đảm đương trách nhiệm.

Uông Thuật Đô dưới sự hộ tống của Uông Phi, tiến vào phòng khách biệt thự.

Uông Vĩ Thành ngồi ở ghế sofa bằng da thật xa hoa ở phòng khách chờ đứa cháu trai nổi tiếng này. Uông Vĩ Thành khoảng hơn năm mươi tuổi, tai to mặt lớn, vô cùng có uy nghiêm. Tóc đen bóng, da căng chặt, sáng rỡ và giàu tính đàn hồi, nhìn qua còn trẻ hơn tuổi thật vài tuổi. Nhất là đôi mắt, tinh quang lóe ra, sắc bén kinh người. Phàm là người gặp qua anh em Uông Vĩ Minh, Uông Vĩ Thành, đều nhất trí công nhận. Chỉ cần nhìn ngoại hình mà nói, Uông Vĩ Thành so với Uông Vĩ Minh càng giống với một người cầm quân đứng đầu hơn.

Lúc đầu khi Uông Vĩ Minh đi theo con đường cơ quan hành chính của đảng, Uông Vĩ Thành liền nhập ngũ vào quân đội.

Chấp hành cũng là theo “phương châm” không phân tán tài nguyên chính trị.

Uông Vĩ Thành ở vùng đất Tây Bắc lạnh giá rất nhiều năm, sau đó mới chuyển ngành quay về Bắc Kinh, tiến vào trong doanh nghiệp nhà nước.

Đây cũng có thể giải thích, vì sao Uông Vĩ Thành đem con trai Uông Phi từ khi còn rất nhỏ gửi đi quân doanh Tây Bắc rèn luyện, ủy thác cho bằng hữu năm gai nếm mật ngày xưa trông coi.

Nói thực lòng, Uông Vĩ Thành hưởng thụ được tài nguyên chính trị, còn xa mới bằng anh cả Uông Vĩ Minh. Bất luận ở bộ đội cũng được, ở doanh nghiệp nhà nước cũng được, Uông Vĩ Thành có thể đi được đến địa vị cao cấp phó Bộ, chủ yếu vẫn là dựa vào bản lĩnh của bản thân ông.

Tài nguyên chủ yếu của lão Ông gia, đều ưu tiên đảm bảo cho Ông Vĩ Minh.

Đối với cái này, Ông Vĩ Thành cũng không có chút gì oán trách, ngược lại đối với cháu ruột của mình Ông Thuật Đô đều không tiếc sức lực ủng hộ.

Ở trong phe phái chính trị lấy lão Ông gia làm chủ, uy nghiêm của Ông Vĩ Thành không hề kém hơn Ông Vĩ Minh, bên cạnh ông ta, quy tụ một đám thuộc hạ vừa có tài vừa đối với ông trung thành hết mực.

- Chú hai.

Ông Thuật Đô thay đổi phong thái trầm ổn vững vàng, bước nhanh lên trên, đến trước sô pha, cúi đầu vấn an với Ông Vĩ Thành.

Ông Vĩ Thành trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, gật gật đầu, nói:

- Thuật Đô à, ngồi đi.

- Vâng .

Ông Thuật Đô quy củ ngồi một bên của ghế sô pha.

Bất kỳ ai cũng biết, trong Ông gia, quy củ của “nhị lão gia” còn nghiêm khắc hơn so với lão thái gia và “đại lão gia”. Không chỉ đối với người ngoài như vậy, đối với người trong nhà mình cũng là như vậy.

Ông Thuật Văn mặc dù dựa vào xí nghiệp của chú hai Ông Vĩ Thành, kiếm được không ít “tiền phí nghiệp vụ”, thế nhưng trước mặt chú hai, vẫn là cần bao nhiêu quy củ liền có bấy nhiêu quy củ, nửa câu vô nghĩa cũng không dám nói nhiều.

Ông Phi ở nhà cũng thay đổi tác phong càn rỡ ngang ngược, vội vội vàng vàng, chạy nhanh chăm chỉ, đích thân rót nước trà cho anh cả, ngay sau đó

cung cung kính kính đứng sau lưng Uông Vĩ Thành, chấp tay cúi đầu, nhìn không chớp mắt.

- Thuật Đô , muộn như vậy rồi, có chuyện gì không?

Uông Vĩ Thành ngồi thẳng lưng, tư thế ngồi đoan chính, chậm rãi hỏi.

Uông Thuật Đô khom thân người, ôn nhu nói:

- Chú hai, cháu vừa mới ở trong biệt thự của Nhiêu Ngọc Sinh, cháu đụng Tiêu Phàm rồi.

- Ồ.

Đôi lông mày rậm của Uông Vĩ Thành hơi rướn lên trên một chút, thoáng mang theo vẻ kinh ngạc.

Sắc mặt Uông Phi lại là trắng nhợt, trong mắt lóe lên một tia hoảng sợ. Y quả thực là bị Tiêu Phàm đánh cho sợ rồi, chỉ cần nghe đến cái tên này, cả người liền ớn lạnh.

- Chú hai, Tiêu Phàm dường như tinh thông thuật tiên đoán bói toán.

Uông Thuật Đô nói, sắc mặt cũng trở nên cực kì trang nghiêm.

Ngược lại, Uông Vĩ Thành lại vẫn không có biểu hiện gì là bất ngờ, dừng dừng hỏi:

- Tình huống cụ thể như thế nào, cháu kể lại xem.

- Dạ vâng...

Uông Thuật Đô liền đem tất cả chuyện xảy ra tối nay, tỉ mỉ báo cáo lại một lượt, ngay cả một tình tiết nhỏ cũng không bỏ sót.

- Không thể nào đâu? Hẳn có để đoán chuẩn như vậy sao?

Không đợi Uông Vĩ Thành trả lời, Uông Phi liền thốt ra, lập tức giật mình, ngay sau đó cúi đầu xuống, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cũng may Uông Vĩ Thành cũng không quát mắng, chỉ là gật gật đầu, lãnh đạm nói:

- Ta biết rồi.

- Chú hai...

Uông Vĩ Thành khoát tay áo, ngăn Uông Thuật Đô , nói:

- Thuật Đô, mỗi một người đều có thiên phú của riêng mình, cũng có vận thể không giống nhau. Cháu yên tâm đi con đường của cháu, những chuyện khác không cần quan tâm. Cháu phải nhớ kỹ, có tiềm lực nhất của Tiêu gia chính là Tiêu Thiên. Cậu ta hiện tại cũng đã xuống cơ sở! Xem ra cũng đã yên tâm muốn làm ra thành tích. Cháu có thể để ý đến động tĩnh của cậu ta nhiều hơn một chút. Về phần Tiêu Phàm, cháu không cần quan tâm đến hẳn. Về sau cũng hạn chế giao lưu với Tiêu Phàm. Nhớ kỹ lời của chú hai chưa?

Ngữ khí của Uông Vĩ Thành rất nghiêm túc.

Uông Thuật Đô vội vàng nói:

- Vâng, chú hai, cháu nhớ kỹ rồi.

- Vậy được, cháu đi nghỉ ngơi đi. Vận thể của người khác, cháu ngăn không được, thế nhưng vận thể của cháu, người khác muốn ngăn cản, cũng không dễ dàng như vậy.

- Vâng.

Uông Thuật Đô càng thêm kính cẩn.

- Vậy, chú hai, cháu xin phép về trước.

- Ừm.

Uông Vĩ Thành khẽ vuốt cằm.

- Anh cả, mời bên này.

Uông Phi từ phía sau lưng cha vòng đi ra, thay cha tiễn khách.

- Đúng rồi, Thuật Đô, chiếc xe đó của cháu, đổi một chút đi. Gian khổ mặc cố nhiên là đức tính tốt, thế nhưng sửa chữa không thể quá mức cần thiết, có lúc quá tỉ mỉ, lại lộ ra dấu vết, ngược lại còn không đẹp.

Uông Thuật Đô còn chưa đi đến cửa, Uông Vĩ Thành lại nhàn nhạt phân phó vài câu.

- Vâng, chú hai, cháu quay về sẽ đổi.

Chuyện có liên quan đến chiếc Santana cũ kia, không biết có bao nhiêu người đề xuất ý kiến qua cho Uông Thuật Đô, anh ta bịt tai không nghe. Một câu của Uông Vĩ Thành, hiệu quả quả nhiên dựng sào thấy bóng.

Tiến bước Uông Thuật Đô, Uông Phi quay trở lại phòng khách, đến trước mặt cha, thấp giọng nói:

- Cha, không ngờ tên Tiêu Phàm này, lợi hại như thế.

Uông Vĩ Thành lạnh "hừ" một tiếng, nói:

- Hắn chỉ có lợi hại hơn trong trí tưởng tượng của mày. Lần trước ở quán ba Tinh Ngữ, mày không bị phế đi, đã xem như người ta hạ thủ lưu tình rồi. Bảo mày luyện võ, chỉ có biết trộm gian dùng mánh lưỡi. Một chút khổ công đều không chịu bỏ ra, hiện tại biết hối hận rồi sao?

Uông Phi cúi đầu mà đứng, vâng dạ không ngớt.

- Nhớ kĩ, sau này không có chuyện gì đừng có đi chọc giận hăn. Bằng không lần sau sẽ không có vận may tốt như thế nữa.

Uông Phi lại vội vàng đồng ý, trong lòng âm thầm oán trách, chẳng lẽ hăn thật sự dám đem mình phế đi?

Hiện giờ dù sao cũng là xã hội pháp trị, ta là cháu đích tôn của Uông gia.

Đối với suy nghĩ trong lòng của con trai, Uông Vĩ Thành dường như nắm rõ trong lòng bàn tay, ánh mắt lạnh như điện quét thẳng tới, Uông Phi lập tức trong lòng phát lạnh.

- Mà cho rằng, người ta muốn phế bỏ mày, nhất định phải ra tay trước mặt sao? Tiêu Phàm có trăm phương ngàn kế làm cho mày kinh mạch đứt đoạn, mày cả đời cũng không biết là do hăn làm.

Uông Vĩ Thành nghiêm nghị quát.

- Con biết con biết....

Uông Phi sợ hãi.

Không phải là bị Tiêu Phàm dọa, mà là bị cha của mình hù chết rồi.

- Quay về phòng của mày luyện công. Mày nếu chịu bỏ chút công sức, cũng có thể làm được như thế.

Thấy đứa con sắc mặt trở nên trắng bệch, Uông Vĩ Thành mặc dù vẫn là nghiêm nghị quát, giọng điệu ít nhiều cũng ôn hòa đi vài phần. Bất kể thế nào, ông chỉ có một đứa con trai là Uông Phi

Uông Phi mừng như bắt được vàng, vội vội vàng vàng chúc cha “ngủ ngon”, chạy nhanh như bay biến mất.

Nhìn bóng lưng con trai, Uông Vĩ Thành cũng không có lộ ra ý hận rèn sắt không thành được thép.

Giống như lời vừa nãy ông nói với Uông Thuật, mỗi người đều có vận thế riêng của bản thân, đời này của Uông Phi, nếu như định mệnh sắp xếp phải làm một con cháu nhà quyền quý sống trong xa hoa, ngợp trong vàng son nhung lụa, âu cũng là mệnh của nó.

Nếu thật sự có thể từ đầu đến cuối làm con cháu nhà quyền quý , hưởng lạc một đời, từ ý nghĩa nào đó mà nói, đây còn là tích đức từ kiếp trước.

Trong khi Uông Thuật Đô đi đến biệt thự thăm Uông Vĩ Thành, Tiêu Phàm trên chiếc xe Mercedes Benz nhận được điện thoại của Từ Chấn Nam.

- Tiêu, trưởng phòng Tiêu , chào cậu chào cậu, tôi, tôi là Từ Chấn Nam....

Đầu bên kia điện thoại, Từ Chấn Nam mang theo ngữ khí thăm dò rất rõ ràng, nói rất cẩn thận, vừa rồi ở biệt thự còn là dáng vẻ kiêu căng ta đây hống hách, giờ một chút cũng không nhìn thấy.

- Xin chào, Giám đốc Từ.

Tiêu Phàm đáp, không có chút gì là quá lãnh đạm.

Từ Chấn Nam nhẹ nhàng thở phào một cái, vội vàng nói:

- Rất xin lỗi, trưởng phòng Tiêu, đều trách tôi có mắt mà không nhìn thấy núi Thái sơn. Tôi người trần mắt thịt, không nhìn ra thần thực sự, xin lỗi thật xin lỗi.....Mong cậu quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, dù thế nào cũng rộng lượng bỏ qua cho tôi lần này....

- Giám đốc Từ, khách khí rồi. Có lời gì, mời nói thẳng đi.

Từ Chấn Nam dừng một chút, lúc này mới mang theo giọng điệu cầu cứu nói:

- Trưởng phòng Tiêu, tôi biết, cậu là cao nhân thực sự, tôi lần này hoàn toàn dựa vào sự tương cứu của trưởng phòng Tiêu rồi....Cậu dù thế nào cũng phải kéo tôi một lần. Trưởng phòng Tiêu, chỉ cần lần này tôi có thể thoát chết, tôi cả đời này sẽ ghi nhớ đại ân đại đức của cậu....Cả đời làm trâu làm ngựa! Cậu bắt đi đâu tôi sẽ đi đó, tuyệt đối không nhập nhằng.

Suy cho cùng vẫn là xuất thân thế gia, cho dù là cầu xin cũng mang theo “giọng quan” rất rõ ràng. Thế nhưng nghe qua giọng điệu này của Từ Chấn Nam, có thể tưởng tượng ra, lão ta lần này quả thực đụng tới vấn đề nan giải lớn bằng trời rồi. Bằng không, dựa vào tính khí kiêu ngạo kia của lão, quyết không đến mức này.

- Giám đốc Từ, chuyện này của ông, độ khó khăn quả thật không nhỏ.

Tiêu Phàm không nhanh không chậm nói.

- Tôi biết tôi biết, đối với người khác mà nói, hiển nhiên là trăm nghìn khó khăn, đối với trưởng phòng Tiêu cậu mà nói, đó còn không phải là dễ như trở bàn tay? Trưởng phòng Tiêu, bất luận thế nào, mong cậu nhất định phải kéo tôi một lần....

- Vậy được rồi, chín giờ sáng ngày mai, tôi đi đến văn phòng của ông xem một chút rồi nói sau.

Tiêu Phàm cũng không có tiếp tục dẫn đo.

- Được được, cảm ơn cảm ơn.

Từ Chấn Nam tất nhiên là cảm ơn ngàn vạn lần, từ ngữ như sóng triều dâng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Vị Cứu Tinh Lớn

Chương 215: Vị Cứu Tinh Lớn

Toàn bộ nhân viên văn phòng của ngân hàng Đại Sinh đều rất kinh ngạc khi phát hiện Giám đốc Từ của ngân hàng đến từ rất sớm. Thậm chí, lúc Giám đốc Từ lái chiếc xe Mercedes Benz sang trọng đến cửa, anh bảo vệ còn ngủ gà ngủ gật bị Giám đốc bắt quả tang, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Người bảo vệ này trước cũng đã từng ngủ gật, bị quản lý bắt gặp, liền phạt hơn hai trăm, nhưng chưa bao giờ bị chính Giám đốc ngân hàng bắt tại trận.

Trái với dự đoán của người bảo vệ chính là Giám đốc ngân hàng đã không chỉ trích anh ấy.

Người bảo vệ có cảm giác, Giám đốc Từ thậm chí không liếc nhìn anh ta một cái, cửa vừa mở, chiếc Mercedes Benz lập tức đi vào trong.

Sau đó, bảo vệ kinh hãi nhìn thấy, dáng đứng của Giám đốc Từ trên bậc cầu thang thẳng tắp, đứng ở trước cửa trụ sở làm việc, tư thế kia, so với quân nhân, nhìn đứng đắn không kém.

Bảo vệ lập tức đoán rằng, hôm nay có nhân vật tai to mặt lớn sẽ đến.

Buổi tối hôm qua giá cổ phiếu tại thị trường Mỹ sụt giảm, người bảo vệ gác cửa không biết chuyện như vậy xảy ra. Anh ta chỉ là nhân viên bảo vệ bình thường, nên tất cả những chuyện xảy ra bên trong tòa nhà, biết không nhiều lắm. Cho dù anh ta biết được tin tức kia, cũng sẽ không có phản ứng gì. Anh ta không đủ khả năng hiểu rõ mối quan hệ bên trong.

Thị trường chứng khoán Mỹ và ngân hàng Châu Á của ta có quan hệ quái gì chứ?

Nhưng dáng vẻ của Giám đốc Từ trong mắt các nhân viên, rất không giống lúc trước.

Nếu là viên chức cao cấp của ngân hàng, không thể không chú ý nhiều đến tình hình ngân sách. Suy nghĩ công ty gặp chuyện không may, cổ phiếu tại Mỹ sụt giảm, ngân hàng có ý nghĩa đối với ông ta như thế nào thì trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ.

- Giám đốc Từ, chào buổi sáng...

Mặc dù tất cả mọi người hết sức kinh ngạc, nhưng hết sức lễ phép chào hỏi Từ Chấn Nam. Cho dù phải ngân hàng Đại Sinh bị phá sản, Từ Chấn Nam cũng không phải là người mà bọn họ có thể làm mất lòng được.

Ở giới tài chính của thủ đô, thậm chí cả trên thế giới, Từ Chấn Nam đều được coi là nhân vật số một.

Một số ít các cán bộ ngân hàng, thậm chí còn biết rõ gia thế quyền quý của Từ Chấn Nam, là con cháu quý tộc.

Từ Chấn Nam lơ đãng, tình cờ gật đầu, xem như trả lời, đôi môi mím chặt.

Các nhân viên đều nhìn thấy mí mắt sững vù của Giám đốc ngân hàng Từ, hai mắt đỏ ngầu, bất kể tinh thần của ông ta mạnh mẽ như thế nào, cũng khó che dấu sự mệt mỏi tận xương tủy kia. Bởi vậy có thể thấy được buổi tối hôm qua Giám đốc ngân hàng Từ cả đêm không chợp mắt như vậy, nhất định bị gây sức ép quá lớn.

Theo tin tức xấu từ bên kia đại dương truyền đến, thực sự rất bị tra tấn.

Người rất chú trọng đến dung mạo như Giám đốc Từ, thậm chí ngay cả cà vạt còn quên đeo.

Đây là tình huống từ trước đến nay chưa hề xảy ra.

Từ Chấn Nam là một người quản lý đặc biệt rất chú ý đến những chi tiết cực kỳ nhỏ, thậm chí ngay cả cách xưng hô của nhân viên đối với ông ta cũng có yêu cầu rõ ràng, phải gọi “Giám đốc ngân hàng”, không được gọi “Tủ tổng” hoặc là “Chủ tịch Hội đồng quản trị Tủ”.

Vì gọi Tủ tổng hoặc là Chủ tịch Hội đồng quản trị Tủ như vậy thì mùi buôn bán nặng quá, không đủ tỏ vẻ quyền uy của Từ Chấn Nam. Bây giờ thế giới gặp khó khăn như thế này, bày bán hàng bên vỉa hè cũng dám tự xưng Tổng giám đốc.

Quá vô giá trị.

Nhưng Giám đốc ngân hàng cũng là một kiểu xưng hô riêng, chủ hàng vỉa hè cũng không thể lấy danh xưng này được. Mấy năm nay Tổng giám đốc hoặc là Chủ tịch Hội đồng quản trị khúm núm trước Giám đốc ngân hàng là quá nhiều.

Có thể thấy tâm tình Giám đốc ngân hàng Tủ không tốt, đại đa số viên chức đều rất tự giác, sau khi chào hỏi với Từ Chấn Nam, liền vội vã chạy vào tòa nhà văn phòng. Nếu chẳng may vận khí không tốt, bị Giám đốc ngân hàng Tủ bắt được chửi mắng một trận, chẳng phải là tai bay vạ gió sao?

Một số viên chức cấp thấp, thậm chí không dám nói lời chào trực tiếp, liền từ hai bên trái phải chạy mất.

Chỉ có hai vị Phó giám đốc ngân hàng và Chánh văn phòng không thể trốn, bọn họ là nòng cốt trung kiên của ngân hàng Đại Sinh, cũng là trợ thủ quan trọng nhất của Từ Chấn Nam ở ngân hàng Đại Sinh. Lúc bấp bênh, thời điểm gặp phải tai họa ngập đầu, nhất định phải kiên định cùng Từ Chấn Nam đứng chung một chỗ.

Thái độ này là hoàn toàn cần thiết, cho dù là giả bộ, cũng phải được giả bộ đến nơi đến chốn.

Mặc dù với tư cách là trợ thủ đắc lực cho Từ Chấn Nam, bọn họ cũng đều biết đến các thời điểm sinh tử tồn vong của ngân hàng Đại Sinh, nếu không có kỳ tích phát sinh, cải tử hoàn sinh là cực kỳ mong manh. Nhưng gia thế quyền quý của Từ Chấn Nam, luôn luôn cho mọi người giữ lại một tia hy vọng cuối cùng.

Tại đất nước đại diện cho quyền lực này, những điều kì diệu đều có thể xảy ra.

Hai vị Phó giám đốc ngân hàng và Chánh văn phòng lặng yên đứng ở phía sau Từ Chấn Nam, ai cũng không nói lời nào.

Nhìn tư thế này, bọn họ cũng biết Từ Chấn Nam đang đợi người, tuy rằng không biết đó là ai, nhưng nhất định là nhân vật tai to mặt lớn. Có lẽ, vị này sắp đến, chính là vị cứu tinh cuối cùng của Từ Chấn Nam và ngân hàng Đại Sinh.

Từ Chấn Nam không nói chuyện với bọn họ, nhưng cũng không đuổi bọn họ đi.

Lúc này, ông ta thật sự cũng cần một chút ủng hộ tinh thần.

Có người đứng ở sau lưng, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít sẽ kiên định hơn một chút, không đến mức trống trải.

Không khí phía trước cửa ngân hàng Đại Sinh cần có bao nhiêu trang nghiêm thì có bấy nhiêu trang nghiêm.

Từ Chấn Nam đợi từ bảy giờ cho đến chín giờ, suốt hai giờ, cứ đứng như vậy, một bước cũng không dịch chuyển, thật giống như cả người đều bị đóng đinh trên bậc thang đá Đại Lý.

Từ Chấn Nam cũng biết, nếu mình đi lại mấy bước, sẽ thoải mái một chút, nhưng ông ta cảm thấy, cứ như vậy, thì có vẻ không đủ thành tâm.

Tiêu Phàm nhất định có thể cảm giác được.

Giờ này khắc này, địa vị của Tiêu Phàm ở trong suy nghĩ của Từ Chấn Nam đã đến gần vô hạn của “Thần tiên sống”. Không chỉ là dự đoán của Tiêu Phàm đối với ông ta và ngân quỹ của Đại Sinh buổi tối hôm qua, mà còn có “Đề cử”. Phương Lê

Nhiều Ngọc Sinh chính mồm nói cho ông ta biết, sau khi nói chuyện với Tiêu Phàm, Phương Lê sẽ để cho Từ Chấn Nam đi tìm Tiêu Phàm giải quyết vấn đề nan giải.

Từ Chấn Nam rõ ràng hiểu rõ, ý này của Phương Lê kỳ thật cũng đã chấp nhận “Lý luận” này rồi. So với việc Tiêu Phàm dự đoán chính xác tình hình ngân quỹ của Đại Sinh còn chấn động hơn.

Phương Lê là ai chứ?

Ngay cả ông ta cũng bị Tiêu Phàm “Thuyết phục”, có thể thấy được năng lực của Tiêu Phàm lớn đến bao nhiêu.

- Giám đốc ngân hàng, ngài còn không dùng bữa sáng đi? Nếu không, tôi đi mang chút gì đến cho ngài •••••

Bầu không khí quá áp lực nặng nề, khiến Chánh văn phòng thật sự có chút khó chịu, rốt cục không kìm nổi mở miệng nói. Dù sao Chánh văn phòng là đại quản gia, dòng suy nghĩ có chỗ khác so với hai vị Phó giám đốc ngân hàng.

- Không cần.

Từ Chấn Nam ngang ngạnh nói hai chữ đó.

Chánh văn phòng lập tức liền cảm như hén, từ bên trong hai chữ Từ Chấn Nam vừa nói, ông ta nghe được ý không hài lòng cực độ.

May mắn thay, tình trạng vô cùng áp lực này, với một chiếc Mercedes màu đen sáng bóng lái vào sân, cuối cùng cũng đến hồi kết thúc.

Vừa thấy vậy, Từ Chấn Nam lập tức tựa như tiêm thuốc tăng lực, hai mắt rạng rỡ hướng ra, lòng bàn chân giống như chứa đạn, chạy vội xuống bậc thang, phóng thẳng về phía chiếc Mercedes Benz, giơ tay kéo cửa xe ra, bắt chập tất cả, cúi đầu xuống thật thấp cung kính.

- Xin chào Tiêu trưởng phòng!

Từ trong Mercedes Benz xuống, quả nhiên là Tiêu Phàm, toàn thân mặc một bộ quần áo trắng toát, có vẻ cực kỳ trẻ tuổi, tràn đầy sức sống thanh xuân, vô cùng ăn khớp với hình tượng “thế hệ thứ hai” tinh anh mà mọi người thường thấy.

Nhìn thấy Tiêu Phàm, hai vị Phó giám đốc ngân hàng và Chánh văn phòng đều giật mình kinh hãi.

Đây là vị cứu tinh mà Giám đốc ngân hàng chờ sao?

Có phải là có chút quá trẻ không?

Còn tưởng rằng chính là một vị trùm thương giới với áo mũ chỉnh tề, ưỡn ngực lồi bụng hoặc là một vị quan lớn chính phủ uy nghiêm với vợ, nói năng thận trọng. Trước mắt dường như chỉ có hai loại người này, mới có thể xoay chuyển tình thế của ngân hàng Đại Sinh.

Lẽ nào, đây là vị công tử thế hệ thứ hai nào đó, đại diện cho bậc cha chú đến “giải cứu” Từ Chấn Nam?

- Giám đốc ngân hàng Từ.

Tiêu Phàm thản nhiên gật nhẹ đầu một cái.

Tân Lâm trên ghế lái đi xuống theo.

Hai ngày này, Tân Lâm không ở bên cạnh Tiêu Phàm, cô đang xử lý chuyện của Đặng Phi Vân và Joseph, vẫn đợi cho đến khi Anjelina an toàn đến Minsk, từ bên kia gọi điện thoại tới báo bình an, Tân Lâm mới “giải phóng” Đặng Phi Vân và Joseph. (Minsk, còn gọi Minxcơ hay Minxcơva, là thủ đô đồng thời là thành phố lớn nhất của Belarus, trung tâm chính trị, công nghiệp, khoa học và văn hóa của cả nước. Thành phố này nằm tại hai con sông là sông Śvíśłač và sông Niamiha)

- Chào cô, chào cô...

Từ Chấn Nam lại liên tục không ngừng hướng về phía Tân Lâm cúi đầu khom lưng.

Tân Lâm vẫn là trang phục rất bình thường, trang điểm nhẹ nhàng đơn giản, càng lộ vẻ thanh thuần kiều diễm, mặt mày như vẽ. Từ Chấn Nam tuy rằng chưa từng gặp Tân Lâm, nhưng một đại mỹ nữ như vậy đảm đương lái xe cho Tiêu Phàm, quan hệ của hai người bọn họ, lường trước nhất định không giống tầm thường.

Tân Lâm liếc mắt nhìn anh ta, vẻ mặt thản nhiên, không có bất kỳ biểu thị điều gì khác.

- Tiêu trưởng phòng, cảm ơn cậu trong lúc cấp bách có thể bớt chút thời gian đến chỉ bảo... rất cả tạ...

Từ Chấn Nam lại dùng ngôn từ nịnh hót lên xuống như thủy triều.

Tiêu Phàm khoát tay áo, nói:

- Giám đốc ngân hàng Từ, những người khác, tất cả đi làm việc của mình đi. Ông cùng tôi đi dạo trong sân này.

- À? Được, được...

Từ Chấn Nam lập tức liền xoay người sang chỗ khác, hướng về phía hai vị Phó giám đốc ngân hàng và Chánh văn phòng phất tay, một câu đều không nhiều lời.

Hai vị Phó giám đốc ngân hàng và Chánh văn phòng đầy bụng ngờ vực, lại cũng không dám hỏi nhiều, khom người với Tiêu Phàm, liền quay người vào trụ sở làm việc. Tại thời điểm đặc biệt này, nhất định phải cẩn thận một chút, không thể vi phạm chỉ thị của Từ Chấn Nam.

Tính tình của Từ Chấn Nam cũng không tốt.

- Tiêu trưởng phòng, mời! Vị này...

- Ta tên là Tân Lâm.

- Vâng, Tân tiểu thư, mời!

Từ Chấn Nam liên tục khom lưng, giơ tay mời khách.

Trụ sở chính của ngân hàng Đại Sinh là một tòa nhà độc lập gồm mười tám tầng, chiếm diện tích lớn, bên ngoài cửa chính, có một quảng trường nhỏ, sau tòa nhà, có một hoa viên không nhỏ, trăm hoa khoe nở đua sắc, khung cảnh dễ chịu.

Tiêu Phàm dưới sự bồi cùng của Từ Chấn Nam, chậm rãi vòng quanh trụ sở làm việc một vòng, lại trở lại cửa tòa nhà, đứng lại, nói:

- Giám đốc ngân hàng Từ, cả tòa cao ốc bố cục phong thủy coi như cũng khá lắm.

- Vâng, Tiêu trưởng phòng, trước khi chuyển đến, cũng mời tiên sinh xem qua đây.

- Nơi này kiến thiết lại một chút, xây thêm cái suối phun nước đi. Hình ovan, phải thêm hòn non bộ. Ông lập tức gọi người đi thiết kế bản vẽ, sau khi tôi xem xong thì lập tức khởi công, hoàn thành càng nhanh càng tốt. Cửa chính đối diện con đường chính, ngựa xe như nước, dòng chảy quá nhanh, bất lợi cho việc làm giàu.

Tiêu Phàm chỉ về phía quảng trường ở bên ngoài cửa chính, nói.

- Vàng tiền là khí lưu động, tương đối với toàn bộ tòa nhà mà nói, quảng trường này là không nhỏ, rộng mênh mông, không có bóng râm nhỏ, khí vàng không thể che giấu, mau vào mau ra. Lúc trước vị tiên sinh kia đã không xem cho ông cẩn thận.

- Thì ra là thế...

Từ Chấn Nam bỗng nhiên bừng tỉnh, liên tục gật đầu.

- Tiêu trưởng phòng quả nhiên là cao nhân. Tôi xem chừng, lúc trước vị tiên sinh kia không xem cẩn thận, trình độ của anh ta không đủ. Cũng chỉ có Tiêu trưởng phòng cao nhân như vậy, mới là bậc thầy thực thụ.

Ngay sau đó, từ Chấn Nam liền vỗ vai Tiêu Phàm một cái.

- Đi thôi, đến xem văn phòng của ông.

Tiêu Phàm cười cười, nói.

- Vâng, vâng, Tiêu trưởng phòng mời! Tân tiểu thư mời!

Đào Tiểu Vũ eBook

Bọn Bịp Bợm Giang Hồ, Hại Không Ít Người

Chương 216: Bọn Bịp Bợm Giang Hồ, Hại Không Ít Người

Về cơ bản, tất cả các nhân viên đã không còn tâm trạng làm việc, và tất cả mọi người đang khẽ bàn luận chủ đề duy nhất của cuộc thảo luận: Ngân hàng Đại Sinh sẽ đi con đường nào? Gã trẻ tuổi bảnh bao mà Giám đốc ngân hàng Từ chờ đợi kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Từ Chấn Nam tự mình dẫn Tiêu Phàm và Tân Lâm thẳng lên lầu 18, đi hướng về phía văn phòng Giám đốc ngân hàng.

Tương đối mà nói, phòng làm việc của Từ Chấn Nam, khí phách còn kém xa văn phòng làm việc của Cơ Khinh Sa, toàn bộ một tầng, tất cả biến thành một hoa viên không trung. Tiêu Phàm cũng từng đến văn phòng làm việc của nhiều ông chủ lớn, cái hoa viên không trung kia của Cơ Khinh Sa, vẫn là độc nhất vô nhị.

Tuy nhiên, so với văn phòng của các ông chủ khác, văn phòng của Giám đốc ngân hàng Từ Chấn Nam cũng đủ lớn, chừng một hai trăm mét vuông. Diện tích này còn chưa tính đến phòng tắm, phòng khách và văn phòng của thư ký...

Thư ký của Từ Chấn Nam là một cô gái hai mươi mấy tuổi, dáng người quyến rũ, diện mạo xinh đẹp. Đây cũng là lệ thường rồi.

Cô thư ký lúc này cũng đứng ở cửa đại sảnh cũng muốn đứng chờ cùng Giám đốc ngân hàng Từ, liền bị Từ Chấn Nam liếc mắt một cái đuổi đi. Phó giám đốc ngân hàng và Chánh văn phòng đều là nam giới, đứng cùng anh ta chờ Tiêu Phàm, đó được coi là sự tôn trọng.

Bảo một cô gái xinh đẹp như vậy đứng chờ cùng, đúng là khoe khoang quá rồi.

Lúc này khoe khoang trước mặt Trưởng phòng Tiêu không phải là thất lễ sao?

Thấy Từ Chấn Nam dẫn khách vào cửa, cô thư ký vội vàng mở cánh cửa vào căn phòng phía sau.

Vừa vào cửa, đập vào mắt chính là một cái Đinh Đồng thật lớn. Nhìn qua, màu xanh đồng loang lổ, nghiêm nhiên đồ cổ. Trong Đinh Đồng, có ngọn lửa hừng hực dấy lên. Nhìn kỹ lại, chỉ là thông qua phương tiện công nghệ để tạo ảo giác, ẩn bên trong Đinh Đồng, không ngừng thông gió hướng lên trên, đem hàng chục lụa đỏ rung rinh phát phối lên, hơn nữa với một chút kỹ thuật chiếu sáng, giống như là một lò lửa cháy rùng rục.

Nhìn thấy lò lửa này, Tiêu Phàm không khỏi hơi sững sờ.

Nó thực sự là một cảnh tượng Tiêu Phàm chưa bao giờ từng thấy a trong văn phòng của bất cứ ai, xuất hiện một vật như vậy.

Với con mắt của Tiêu Phàm, hẳn có thể nhìn ra được, Đinh Đồng kia chẳng qua là đồ giả cổ, không phải một đồ cổ thực sự.

Thấy thần thái của Tiêu Phàm, Từ Chấn Nam vội vàng giải thích nói:

- Tiêu trưởng phòng, cái này, có vị tiên sinh nói, tôi ngũ hành thiếu hỏa, làm cho tôi làm cái lò lửa như vậy, sẽ thịnh vượng, ha ha

- Vô nghĩa.

Tiêu Phàm nhất thời vừa tức giận lại vừa buồn cười, không kìm nổi cũng phát ra câu “Nói tục”.

Từ Chấn Nam ngay tức khắc liền ngắc ngứ cả người.

Tiêu Phàm lắc đầu khe khẽ.

Bây giờ bọn bịp bợm giang hồ thật phổ biến, cái gì cũng dám nói nhảm, nói hươu nói vượn.

Theo cái lắc đầu của Tiêu Phàm, tâm trạng Từ Chấn Nam liền chìm xuống một chút. Có lẽ mình bị bọn bịp bợm giang hồ lừa rồi chẳng?

- Cái đồ chơi này lập tức bỏ đi. Ông ngũ hành thiếu hỏa, đó là sự thật. Nhưng không phải dùng phương thức này để bù đắp. Ông như vậy là mệnh kim, kim khí càng dồi dào càng tốt. Ngũ hành sinh khắc, hỏa năng khắc kim. Ông muốn làm lớn như vậy, đặt một lò lửa ở phòng làm việc của mình, là ngại nhiều tiền sao?

Từ Chấn Nam liền toát mồ hôi lạnh, vội gạt đầu không ngừng tỏ sự đồng ý, lập tức liền ra lệnh cho cô thư ký:

- Mau, gọi mấy người đến, đem cái đồ chơi này chuyển đi, nhanh lên, nhanh lên chút.....

Cô thư ký liên thanh trả lời, vội vàng hấp tấp chạy ra ngoài gọi điện liên hệ. Trong đầu lại âm thầm kinh ngạc, hóa ra anh chàng này không những đẹp trai, không ngờ cũng là vị “Đại sư”. Nhưng là thế nào Từ Chấn Nam lại xưng hô hân là “Tiêu trưởng phòng”? Chẳng lẽ bây giờ coi bói, đều có chức vụ hành chính?

- Giám đốc ngân hàng Từ, ngũ hành thiếu hỏa, có thể đem chữ Nam trong tên của ông thêm hỏa bên cạnh, kêu Từ Chấn. Âm đọc có thể không thay đổi, vẫn là tiếng thứ hai, không đọc tiếng thứ ba.

- A, vâng vâng, tôi lập tức đi xin cải tên trong hộ tịch.

Lúc này, với mỗi một câu của Tiêu Phàm, Từ Chấn đều tôn thờ, tuyệt đối không dám vi phạm. Chỉ cần có thể cứu được ngân hàng Đại Sinh, không cần nói sửa cái tên “Nam”, cho dù bảo ông ta đem bỏ hết toàn bộ tên, đó cũng là cam tâm tình nguyện, không một chút nhú mày nghĩ ngợi.

Tiêu Phàm ánh mắt xoáy một vòng, hai hàng lông mày lại cau lại, quay đầu hướng Từ Chấn nói:

- Giám đốc ngân hàng Từ, trước khi trang trí văn phòng này, ông mời vị tiên sinh kia xem qua sao?

Từ Chấn vội vàng nói:

- Xem qua, xem qua đấy, vừa rồi cái Đinh Đồng kia chính là y nói muốn đặt ở đó.

Tiêu Phàm nhíu mi hỏi:

- Vị tiên sinh xem bố cục văn phòng này, và vị tiên sinh xem phong thủy nền đất không phải là một người đúng không?

- Không phải... Lầu này là tôi mua lại đấy, bố cục chỉnh thể trên cơ bản không có sửa đổi.

- Ừ. Vị tiên sinh xem phong thủy đất này, trình độ không tồi. Nhưng vị tiên sinh làm bố cục văn phòng này cho ông, cơ bản là tên bịp bợm, ngay cả cửa cũng chưa vào, chỉ biết nói hươu nói vượn. Bàn ghế làm việc của ông đang được đặt dưới xà ngang, mặc dù đã làm một trần, linh hồn ma quỷ suy yếu rất nhiều, nhưng vẫn còn là một vấn đề lớn. Xà ngang áp đỉnh, rủi ro, vận xui, đặt ngay trên đỉnh đầu của Giám đốc ngân hàng Từ là bố cục phong thủy tối kỵ. Bọn bịp bợm giang hồ, quá hại người.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu.

Trong những năm qua, thuật kham dư phong thủy hành nghề phổ biến và hầu hết các doanh nhân tin tưởng vào những giáo lý đó. Tuy nhiên, những lý thuyết về phong thủy, lý luận thâm thúy, sâu và rộng, không phải người bình thường nào cũng có thể tinh thông. Thị trường hưng thịnh, ngay tức

khắc xuất hiện kẻ cặn bã, vàng thau lẫn lộn. Nhiều biểu ngữ bịp bợm của “bậc thầy phong thủy”, rêu rao khắp nơi gây sự chú ý.

Người ngoài ngành thuần túy như Từ Chấn, làm sao có thể nhận biết được thật giả?

Đột nhiên trên trán đều sáng long lanh, mồ hôi chi chít rỉ ra. Nếu không phải đang ở trước mặt Tiêu Phàm, Giám đốc ngân hàng Từ thật sự sẽ chửi ầm lên rồi. Bọn bịp bợm giang hồ này đã đẩy Từ Chấn y vào bế khổ.

Gian phòng này của Từ Chấn quá lớn, hoành lương chính vừa khéo nằm ở trên trục trung tâm của văn phòng. Theo trường phái phong thủy trong nước, trên phòng làm việc và kiến trúc học, đều chú ý “Trời tròn đất vuông”, hai phía đối xứng.

Cái người gọi là tiên sinh phong thủy kia để Từ Chấn đặt vị trí làm việc ở giữa văn phòng, đối xứng thì đúng là đối xứng rồi, nhưng lại hoàn toàn ở dưới xà ngang, phạm vào một điều cấm kỵ rất lớn trong bố trí bố cục phong thủy.

- Giám đốc ngân hàng Từ, bố cục văn phòng này, nhất định phải điều chỉnh một lần nữa, lấy giấy bút lại đây.

- A, dạ dạ...

Từ Chấn gần như chạy lon ton đi đến trước bàn của mình, nhặt một chồng giấy văn phòng và bút Parker ngòi vàng rất đẹp, lại vội vội vàng vàng chạy lại, hai tay đưa đến trước mặt Tiêu Phàm, vẽ mặt khâm phục cùng kính trọng và ngưỡng mộ.

Tiêu Phàm tùy tay vẽ một mô hình đơn giản trên giấy, ghi chú đánh dấu trọng tâm, rồi đưa lại cho Từ Chấn.

Từ Chấn tuy rằng không hiểu thuyết phong thủy, nhưng nhìn hình vẽ rõ ràng như vậy, lại cung kính nhận lấy, lại một lần nữa sóng lòng nổi lên.

Lúc này, cửa vang lên một hồi tiếng bước chân dồn dập, một vài nhân viên đến, cô thư ký lệnh rằng bằng cách nào đó họ sẽ phải đem cái Đỉnh Đồng lớn ra ngoài. Đỉnh Đồng lớn này đặt trên mặt thảm, toàn bộ di chuyển đi, không ảnh hưởng đến bố cục khác trong văn phòng.

- Ở kia, mang thứ này đi, quả nhiên chỗ này trước mắt liền trống trải hơn... Tiêu trưởng phòng, tôi lập tức dựa theo ý kiến của cậu, đem văn phòng sửa chữa một chút, tên tôi cũng ngay lập tức đi thay đổi hộ tịch.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Từ Chấn ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi han thăm dò:

- Tiêu trưởng phòng, chuyện này, có phải sau khi đem mấy thứ này sửa đổi, tôi, vận mệnh của tôi sẽ lại được vững dậy?

- Không thể nào.

Tiêu Phàm thản nhiên đáp.

Từ Chấn lập tức lại ngây ngẩn cả người, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ phấn khích.

- Nhất thiếu, cậu đang trêu chọc tôi phải không?

Không thể sửa vận mệnh, bảo tôi làm như thế để làm chi?

Chỉ có điều ở dưới ảnh hưởng của Tiêu Phàm, Từ Chấn trong khoảng thời gian ngắn không dám nói gì khác lời của Tiêu Phàm nói, chỉ có điều về mặt cầu xin, cầu khẩn nói:

- Tiêu trưởng phòng, cậu nhất định phải giúp tôi một tay, tôi. . . tôi thật sự. . .

Ngay trước mặt cô thư ký, có mấy lời Từ Chấn cũng không muốn nói ra khỏi miệng.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, lập tức ngồi vào một bên ghế sa lon bằng da thật, Tân Lâm không nói một tiếng đứng ở sau lưng hắn.

Thấy cái này tư thế, Từ Chấn lại một lần nữa bị kinh hãi, luôn miệng nói:

- Tinh Tinh, mau mang trà mời khách... A không, vẫn là tự tôi tự mình đi lấy, lá trà, lá trà để ở đâu?

Luống cuống tay chân.

Cô thư ký cố nén ý cười, chỉ chỗ cho ông ta lấy lá trà.

Thật vất vả, Giám đốc ngân hàng Từ mới pha xong trà, hai tay bưng tới.

- Tiêu trưởng phòng, mời dùng trà! Tân tiểu thư...

- Đặt đó đi.

Tân Lâm thản nhiên nói.

- Được, được...

Từ Chấn theo lời Tân Lâm đem cốc nước trà đặt trên bàn trà, đứng cung kính ở trước mặt Tiêu Phàm, hơi hơi xoay người, bày ra một bộ dạng thái độ của học sinh tiểu học cung kính được dạy bảo.

- Giám đốc ngân hàng Từ, vấn đề của ông, chủ yếu không phải tại phong thủy của phòng làm việc. Chủ yếu vẫn là đoạn vận mệnh này của ông không tốt.

Dựa theo miêu tả của “Vô Cực Cửu Tương Thiên, Kiếp Khổ Tương”, theo Tiêu Phàm, lúc này Từ Chấn đang phải trải qua một ngưỡng lớn nhất trong đời ông ta, cũng là “Vận rủi” điển hình.

- Giám đốc ngân hàng Từ, đuôi lông mày ông tán loạn, dựng thẳng, nhọn, sát khí thật mạnh, đây là rủi ro đại kiếp nạn. Bọn bịp bợm giang hồ chỉ cho ông bài bố bố cục văn phòng lung tung, chỉ là làm tăng thêm mức độ nghiêm trọng của vận rủi này. Hiện tại, sửa lại bố cục văn phòng, về cơ bản không thay đổi số mệnh của chính bản thân ông được.

Từ Chấn nghe mơ hồ, ngập ngừng hỏi:

- Điều đó, Tiêu trưởng phòng, số mệnh của tôi không thể thay đổi được sao?

Tiêu Phàm thản nhiên cười, nói:

- Nếu không đổi được, hôm nay tôi còn đến nơi này của ông để làm gì?

Tinh thần Từ Chấn vững dậy, vội vàng nói:

- Vâng, tôi biết Tiêu trưởng phòng là người có tài thực sự, nhất định có biện pháp cứu tôi...

Tiêu Phàm nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, ngừng lại lời nịnh nọt của Từ Chấn, nói:

- Giám đốc ngân hàng Từ, số mệnh của ông vốn không tệ. Nhưng thứ cho tôi nói thẳng, mấy năm nay sự sắc sảo của ông thái quá, đã gây nhiều chuyện thiệt người lợi mình. Số mệnh này của ông là bị chính ông làm suy sụp đấy. Muốn sửa vận, ông nhất định phải lập tức thay đổi phương thức làm việc của chính mình, làm nhiều việc thiện, lo tích đức. Nếu vẫn sống như trước, e rằng không có cách nào giúp được ông.

Mồ hôi lạnh của Từ Chấn toát ra ướt đầm áo sơ mi, lại liên tiếp cúi đầu, luôn miệng nói:

- Vâng, Tiêu trưởng phòng, tôi biết sai rồi, tôi biết sai rồi, tôi nhất định sửa, tôi lập tức sửa, kiên quyết sửa!

- Ủ. Giám đốc ngân hàng Từ, kiếp số này của ông quá lớn, ngoài việc đó ra, phải sửa vận, còn một điều rất trọng yếu!

- Ngài nói, ngài nói...

Lỗ tai Từ Chấn liền lập tức dựng lên, hết sức chăm chú nhìn Tiêu Phàm, chỉ sợ nghe lọt mất một chữ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ông Vua Không Ngai

Chương 217: Ông Vua Không Ngai

Giám đốc ngân hàng Từ, đại kiếp nạn của ông đã bắt đầu. Vốn là phá kiếp nạn phải phá trước khi kiếp nạn bắt đầu thì mới có hiệu quả nhất. Hiện tại tình huống này, muốn sửa vận mệnh, chỉ cần ông thay đổi phong thủy văn phòng, làm việc thiện tích đức vẫn chưa đủ... Như vậy đi, tôi nghĩ cách mượn vận may của quý nhân cho ông. Hy vọng mượn dùng hồng phúc quý nhân, có thể giúp ông bình an vượt qua đại nạn này.

Từ Chấn hoàn toàn choáng váng.

“Nhận lời nói tốt lành của ngài, mượn hồng phúc của ngài”, nói lời như vậy, đây chỉ là một lời nói khách khí, chẳng những hẫ, rất nhiều người có thể nói câu như vậy, nhưng nghe ý tứ này của Tiêu Phàm, có thể thực sự “mượn” hồng phúc của quý nhân sao?

Cái này, quá mơ hồ rồi.

- Tiêu trưởng phòng...

Từ Chấn không biết nên nói cái gì cho phải.

- Giám đốc ngân hàng Từ, việc bố trí lại bố cục văn phòng, ông giao cho những người khác đi làm, nhất định sửa theo đúng bản vẽ tôi đưa cho, không được làm khác.

- A, vâng, vâng... Tinh Tinh, chuyện này do cô phụ trách.

Tinh Tinh, cũng chính là cô thư ký là của ông ta, vội vàng kính cẩn đáp lại. Người ngoài có thể đoán ra, mối quan hệ giữa Tinh Tinh và Từ Chấn quả thật không tầm thường, điều này cũng không có gì kỳ quái, vẫn là lệ thường. Tuy nhiên Từ Chấn rất lợi hại, tinh thông thuật chế ngự người khác, cô thư ký tuy rằng trên thực tế là tình nhân của ông ta, cũng không dám ý vào việc được sủng ái mà kiêu ngạo.

- Giám đốc ngân hàng Từ, đi thôi, chúng ta lập tức đi phía nam một chuyến, tôi dẫn ông đi gặp vị quý nhân kia.

- Ai, cảm ơn, cảm ơn Tiêu trưởng phòng.

Đến thời điểm này, bất cứ phân phó nào của Tiêu Phàm, Từ Chấn đều cẩn thận phụng mệnh, không dám làm trái dù chỉ một chút.

Tiêu Phàm không nói thêm lời nào, liền đứng dậy đi ra ngoài, Từ Chấn lập tức đi theo, bỗng nhiên lại cảm thấy không ổn, vội vàng nhường cho Tân Lâm đi trước. Tân Lâm lắc đầu, ra hiệu cho ông ta đi ở phía trước.

Từ Chấn không dám cưỡng lại, chỉ đành làm theo.

Từ Chấn vốn không phải kẻ ngu, nhanh chóng hiểu được tình hình của Tân Lâm và Tiêu Phàm, đoán được hai người bọn họ dường như không phải quan hệ nam nữ như lúc trước mình đoán, Tân Lâm nhìn qua, giống một vệ sĩ đi theo hơn.

Nghĩ lại cũng không có gì quá kỳ quái.

Tiêu Phàm chính là trưởng tôn của Tiêu lão gia, là con cháu thuộc dòng chính của Tiêu gia, bên người đem theo một vị đại nội cao thủ làm vệ sĩ là chuyện rất bình thường. Trước kia ông ta đã thấy ở bên cạnh Uông Thuật có rất nhiều cao thủ, chỉ có điều không thường xuyên xuất hiện thôi. Nhưng Từ Chấn tin tưởng, chỉ cần Uông Thuật vừa xuất hiện nguy hiểm, những cao thủ này liền sẽ lập tức xuất hiện và tiêu trừ nhân tố nguy hiểm.

Xem ra địa vị của Tiêu Phàm ở Tiêu gia không phải bên ngoài có thể nhìn thấy, mà cũng giống như Uông Thuật Đô đều nhận được sự chiếu cố đặc biệt của gia tộc.

Ông Vua không ngại!

Trong đầu Từ Chấn bỗng nhiên liền toát ra một định nghĩa như vậy.

Nếu Tiêu Phàm quả thật có trình độ xem phong thủy cực kỳ cao như vậy, thì địa vị tương lai của hắn ở Tiêu Gia, toàn bộ địa vị của các gia đình danh gia vọng tộc ở kinh thành này, ngay cả Uông Thuật Đô đều dưới. Không có nghi ngờ, Uông Thuật Đô sẽ tỏa sáng sự nghiệp, trở thành trụ cột tương lai của Uông Gia. Nhưng không có nghĩa là, thành tựu của Tiêu Phàm sẽ ở dưới Uông Thuật Đô.

Tiêu Phàm là đang đi một con đường khác.

Hắn đang đi theo con đường của lãnh tụ tinh thần hào môn thế gia!

Tiêu Phàm có lẽ không giống Uông Thuật Đô như vậy, đứng ở trước đài uy phong hiển hách, nhận sự cổ vũ của công chúng, người người sùng bái. Nhưng lực ảnh hưởng hẳn có thể phát huy lại là người ngoài khó có thể tưởng tượng được.

Ví dụ như lần này, nếu Tiêu Phàm thực giúp ông ta sửa vận thành công, như vậy từ nay về sau ông ta - Từ Chấn chính là một người tùy tùng một mực trung thành dưới trướng của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm chỉ đến đâu ông ta liền đánh tới đó, tuyệt không có nửa điểm cầu thả.

Đây là sự tình không có lựa chọn khác.

Tiêu Phàm có khả năng giúp ông ta phá vận xấu, cũng có nghĩa là, nếu ông ta dám nổi loạn, Tiêu Phàm cũng có thể khiến số mệnh của ông ta không tốt. Đến lúc đó, khóc cũng không tìm thấy một phần của chính mình!

Dĩ nhiên Từ Chấn không hiểu thuật pháp, không biết sửa vận là hành động của vị cao minh thuật sư nào, cũng không phải nói sửa có thể sửa. Muốn nhờ thiên thời địa lợi nhân hoà, còn phải xem vận mệnh của mình sửa được hay không.

Tiêu Phàm vừa rồi đã nói qua, số mệnh Từ Chấn vốn không tệ, là vì mấy năm nay ông ta làm nhiều “Chuyện xấu”, mới tự sinh nghiệp chướng. Nói cách khác, đại kiếp nạn này của Từ Chấn, thuộc loại phạm trù có thể sửa được.

Nếu thật là số trời như thế, Từ Chấn nên có kiếp nạn lớn như vậy, Tiêu Phàm tuyệt đối sẽ không mạo hiểm giúp ông ta sửa vận nữa.

Việc trái lại ý trời, chỉ có thể là lần này thôi.

Còn Uông Thuật Đô, ít nhất là trong mấy năm gần đây, là không đạt được trình độ này đâu. Bởi quan hệ với lão Uông gia, Từ Chấn sẽ đối với Uông Thuật Đô khách khí, cố gắng mọi khả năng không đắc tội với anh ta, cũng

có thể coi là đầu tư lâu dài, hy vọng ở tương lai, sau khi Ônng Thuật Đô thực sự trưởng thành, Từ Chấn Nam có thể đạt được một số chiều cố của anh ta.

Nhưng để nói bây giờ, Từ Chấn đối với Ônng Thuật Đô nói gì nghe nấy, đó là không thực tế.

Nếu thật sự Ônng Thuật Đô gây tổn hại lợi ích của ông ta, Từ Chấn sẽ không do dự trở mặt với Ônng Thuật Đô, cố gắng mạnh hơn.

Từ điểm này mà nói, Tiêu Phàm và Ônng Thuật Đô đều là cao thấp phân biệt rõ ràng.

Tiêu Phàm đã bắt đầu vì Tiêu gia mở rộng mạng lưới quan hệ, tích lũy các loại tài nguyên, việc hăn làm chính là “gia tăng tài nguyên”. Mà trước mắt Ônng Thuật Đô vẫn còn đang trong giai đoạn “cạn kiệt tài nguyên”, cần lão Ônng gia tiêu phí lượng lớn tài nguyên chính trị và tài nguyên mạng lưới quan hệ. Để sự trưởng thành của Ônng Thuật Đô được đi trên con đường bằng phẳng đã được định trước trong tương lai, ít nhất trong vòng mười năm, Ônng Thuật Đô vẫn cần nguồn tài lực của gia đình hỗ trợ. Nói tới phụng dưỡng cha mẹ và gia tộc, ít nhất cần phải chờ tới sau khi anh ta trưởng thành làm cán bộ lãnh đạo thực quyền cấp tỉnh bộ, mới có khả năng đó.

Ở trong thế gia nhà quyền quý, tồn tại đủ loại mâu thuẫn khác nhau, thậm chí là đánh cờ và đấu tranh. Nhưng mà trong mắt người ngoài, thế gia nhà quyền quý là một chinh thể, một đặc thù giai tầng. Trên người bọn họ, đều cùng một dạng và dấu ấn như vậy.

Ví dụ như Ônng Thuật Đô tương lai muốn đạt tới đỉnh cao quyền lực, tại một số thời điểm đặc thù, anh ta chẳng những phải đạt được ủng hộ toàn bộ của lão Ônng gia, mặt khác còn nhất định phải đạt được ủng hộ của thế gia nhà quyền quý. Anh ta nhất định trở thành một kết quả của thỏa hiệp.

Không có thể gia nhà quyền quý nhất trí ủng hộ, muốn đi lên vị trí quyền lực Kim Tự Tháp, là việc khó có thể tưởng tượng được.

Đây vốn là lệ thường của trò chơi chính trị.

Đối mặt với phe phái chính trị khác, thế gia nhà quyền quý nhất định phải trở thành một chính thể, nhất trí đối ngoại.

Đến lúc đó, nếu lão Tiêu gia còn hùng mạnh như hiện nay, ý kiến của Tiêu gia cũng rất quan trọng. Vì để đạt được ủng hộ của Tiêu Gia, Uông Thuật Đô cũng phải cùng Tiêu gia thỏa hiệp, nhượng lại một số ích lợi.

Cứ phát triển tiếp như vậy, quyền chủ động sẽ càng ngày càng nhiều được nắm giữ trong tay Tiêu Phàm.

Chỉ cần Tiêu Phàm có thể trở thành lãnh tụ tinh thần của con cháu thế gia nhà quyền quý, bên người lôi kéo càng nhiều đồng minh chính trị, nắm trong tay càng nhiều tài nguyên chính trị, bất kể là Uông Thuật Đô hay là đệ tử kiệt xuất đời thứ ba, muốn lên được tầng quyền lực cao nhất, cũng phải trưng cầu ý kiến của Tiêu Phàm.

Ông Vua không ngại, cũng không phải nói đùa.

Khác nhau về đường đi, cùng mục tiêu, xem bản lĩnh của từng người như thế nào.

Nghĩ thông suốt điều này, Từ Chấn ánh mắt nhìn bóng dáng Tiêu Phàm, bên trong kính sợ lại thêm vài phần hy vọng. Tiêu Phàm muốn trở thành Ông Vua không ngại, phải giúp Từ Chấn ông ta phá số mệnh, sửa trở lại như trước.

Bằng không, Ông Vua không ngại này sẽ làm không được.

Cái này gọi là theo như nhu cầu.

Tiêu Phàm và Từ Chấn chia ra lái xe của mình, Từ Chấn không bảo tài xế, mà là tự mình lái xe. Chuyện sửa vận này, người biết càng ít càng tốt. Tuy rằng thuyết phong thủy càng ngày càng thịnh hành, mấy chục năm nay tuyên dương mạnh mẽ ảnh hưởng “mê tín phong kiến” vẫn cực kỳ sâu sắc. Hơn nữa Từ Chấn không phải giới nhân sĩ tài chính bình thường, ông ta là con cháu quý tộc.

Nhiều người trong gia đình quyền quý giàu có, thường là người vô thần kiên định.

Hai chiếc Mercedes Benz, một trước một sau chạy nhanh ra khỏi ngân hàng Đại Sinh.

Tiêu Phàm chỉ nói là đi phía nam một chuyến, cụ thể đi phía nam làm sao, chưa nói, Từ Chấn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ gật gao đuổi kịp.

Mercedes Benz vừa mới chạy ra khỏi ngân hàng không lâu, Từ Chấn liền ở trong xe nhận được điện thoại của Nhiêu Ngọc Sinh, nghe ra được, tâm tình của Nhiêu Ngọc Sinh cũng không được khá lắm.

- Chấn Nam, chuyện này hơi phiền toái... Hiện tại rất nhiều người đều chạy đến chỗ tôi hỏi tin tức, không ít người trực tiếp đưa ra yêu cầu trả lại tiền.

Từ Chấn cười khố nói:

- Thật là tường đổ mọi người còn đẩy thêm...

Nhiêu Ngọc Sinh là đại cổ đông của ngân hàng Đại Sinh, nhưng tiền của mình, cũng không tất cả là của riêng mình, rất nhiều bạn bè và những người quen biết đều hướng về tập đoàn và thương hiệu tập đoàn, để tiền ở chỗ Nhiêu Ngọc Sinh, mời ông ta vận tác. Hiện giờ ngân hàng Đại Sinh gặp chuyện không may, các tiểu cổ đông đều tự nhiên nóng mắt lo lắng.

Mấy năm nay, các ngân hàng lớn sụp đổ cũng không phải là tin tức gì mới.

Ngân hàng Đại Sinh nếu thực suy sụp, không biết sẽ có bao nhiêu cổ đông cỡ trung và nhỏ phải “treo cổ tự sát” hoặc là đi trốn nợ.

- Chấn Nam, chuyện này không thể trách người ta, tiền không phải là gió thổi tới... Việc này, khẩn trương nghĩ biện pháp. Xem chừng mấy ngày nữa, nếu như không có tin tức nào tốt, chỉ sợ thật sự khó rồi... Buổi tối hôm qua, tôi phải đi nhờ vả Giám đốc ngân hàng Cù, tuy nhiên nghe ý tứ của lão, lão cũng thật khó khăn, hoặc không muốn giúp, hoặc là có lòng nhưng không đủ lực.

Ngữ khí của Nhiêu Ngọc Sinh rất buồn rầu.

Nếu nói tới Giám đốc ngân hàng Cù, Từ Chấn tự nhiên biết, chính là phụ trách chính của một ngân hàng nhà nước, cũng là con cháu quý tộc, quan hệ với Nhiêu Ngọc Sinh và Từ Chấn rất tốt đẹp. Nhưng mà lúc này phải giúp ngân hàng Đại Sinh, yêu cầu số tiền là quá lớn, nhưng cũng không chỉ về tiền bạc, trong đó bao gồm rất nhiều chuyện phiền toái.

Vấn đề về ngân quỹ của Đại Sinh lại là ở hải ngoại, lại càng không dễ giải quyết.

- Ngọc Sinh, tôi đang nghĩ biện pháp... Tiêu Phàm vừa rồi đã đến chỗ tôi, tôi hiện tại cùng hắn ra sân bay. Hắn nói muốn đi phía nam tìm một vị quý nhân giúp tôi sửa vận.

Từ Chấn nói.

Giao tình giữa ông ta và Nhiêu Ngọc Sinh, thực tại không phải là ít. Bản thân Nhiêu Ngọc Sinh cũng rất tin vào kham dư phong thủy và ngũ hành sinh khắc, bằng không cũng sẽ không sửa tên của mình từ Nhiêu Vũ Sinh thành Nhiêu Ngọc Sinh.

Đế Từ Chấn đi nhờ Tiêu Phàm, vốn cũng là ý của Phương Lê chuyển lời với Nhiêu Ngọc Sinh.

- Là sao? Vậy thì tốt quá. Chấn Nam, anh của tôi nói, Tiêu Phàm khó lường... Anh ngàn vạn lần đừng đắc tội hần.

“Anh của tôi” chính là chỉ Phương Lê.

- Tôi đây, hần không thể gọi hần là Tiêu đại gia, sao dám đắc tội chứ?

Từ Chấn không ngừng cười khỗ, hai tay cầm chặt tay lái, sợ mất dấu Mercedes Benz phía trước.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tiêu Nhị Thiếu Gia Xuống Ruộng Cấy Mạ

Chương 218: Tiêu Nhị Thiếu Gia Xuống Ruộng Cấy Mạ

Hai chiếc Mercedes Benz đi thẳng đến sân bay.

Từ Chấn tranh đi mua vé.

- Tiêu trưởng phòng, đi thành phố nào?

- Tam Giang.

Tam Giang là thủ phủ của tỉnh Giang Hán.

-Ồ, vâng, vâng...

Tự mình đến chỗ bán vé của sân bay mua vé, đối với Từ Chấn mà nói, đã là chuyện cực kỳ lâu trước kia rồi, bình thường muốn đi đâu, đều là thư ký đã sớm đặt xong vé máy bay, đem hết thầy mọi việc đều xử lý thỏa đáng, Từ Chấn chỉ cần đúng giờ ra sân bay là được.

May mà bây giờ không phải là mùa đắt khách, vé máy bay tới Tam Giang còn nhiều, Từ Chấn mua được ba cái vé khoang máy bay thương vụ.

Một giờ sau, chiếc máy bay phản lực lớn chở khách xuyên thẳng trời xanh.

Đến sân bay Tam Giang, đã có trước một chiếc xe Mercedes Benz xa hoa ở phi trường chờ đón. Mạng lưới quan hệ của Từ Chấn vốn rất rộng, tạm thời ở Tam Giang ngân hàng Đại Sinh chưa mở chi nhánh, nhưng cũng không khó cho Từ Chấn mượn xe.

Lái chiếc Mercedes Benz xa hoa đến sân bay đón tiếp là một nam thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, bất ngờ chính là, đúng là một trong bạn hữu của Tiêu Thiên, công tử Dương Thạch của Phó bí thư Dương, tỉnh Giang Nam.

Dương Thạch thường chạy tới thủ đô gặp bằng hữu, Từ Chấn ở trong hội, cũng có chút danh tiếng, Dương Thạch và ông ta quen biết. Giám đốc ngân hàng Từ đến Tam Giang, mượn Dương thiếu gia xe để sử dụng, Dương Thạch hiển nhiên sẽ không dẫn đo.

- Giám đốc ngân hàng Từ, xin chào.

Ba người Tiêu Phàm vừa bước xuống, Dương Thạch lập tức cười tiếp đón, vẻ mặt tươi cười, trong mắt cực kỳ nhanh hiện lên một chút vẻ kinh ngạc.

Từ Chấn đi ở phía sau Tiêu Phàm.

Cha của Dương Thạch làm quan ở Tỉnh ủy, đối với một số quy tắc quan trường và giữa các gia đình quyền quý, Dương Thạch hiểu rất rõ ràng. Hành động này của Từ Chấn, tuyệt đối chỉ có một ý nghĩa, đó là thân phận địa vị của Tiêu Phàm ở bên trên Từ Chấn.

Tiêu Phàm lại là trẻ tuổi như vậy, không thể nào là lãnh đạo lớn trong quan trường, chỉ có thể là con nhà quyền quý ở kinh thành.

Thật ra Dương Thạch đã gặp qua Tiêu Phàm, tuy nhiên lần đó Dương Thạch thấy chính là lúc giả dạng thành Hình đại sư và Lâm thư ký xinh đẹp, chứ không phải Tiêu lão đại phong lưu phóng khoáng hơn người và Tân Lâm thuần khiết xinh đẹp tuyệt trần, thâm sơn cùng cốc.

- Dương thiếu gia, xin chào, xin chào... Tiêu trưởng phòng, vị này là chính là Dương Thiếu gia Dương Thạch, cha cậu ta là Bí thư Dương tỉnh Giang Hán... Dương thiếu gia, vị này chính là...

Không đợi Từ Chấn Nam giới thiệu xong, Tiêu Phàm liền hướng Dương Thạch đưa tay ra cười, nhẹ giọng nói:

- Xin chào Dương thiếu gia, tôi là Tiêu Phàm, thường xuyên nghe đệ của tôi nói tới việc các người là bạn tốt.

- Tiêu Phàm? Tiêu lão đại?

Dương Thạch kinh ngạc, không ngừng cầm tay Tiêu Phàm, liên tục bắt tay, vẻ mặt không tin.

Quãng thời gian gần đây, tiếng tăm Tiêu lão đại trong hội con cháu nhà quyền quý ở thủ đô chấn động, Diệp đại, Uông nhị, Uông tam đều là đại ca trong đám con ông cháu cha liên tiếp bị kinh hãi trong tay Tiêu lão đại, mặt xám mày tro, chật vật không chịu nổi.

Một vị “Lão đại” con ông cháu cha mới xuất hiện ở thành tứ cửu.

Dương Thạch và Tiêu Thiên là bạn thân, hâm mộ tiếng tăm của Tiêu Phàm đã lâu, chỉ có điều chưa từng gặp mặt. Hiện giờ Tiêu lão đại trong truyền thuyết chợt giáng lâm ở trước mắt cậu ta, Dương Thạch tự nhiên vừa thấy là niềm vui bất ngờ, lại cũng cảm thấy thân thiết.

Cậu ta là người của Tiêu gia đấy!

Bố cậu ta Phó Bí thư Dương, là người phát ngôn của Tiêu Gia ở Giang Hán, lão Tiêu gia là người tài giỏi dám nghĩ dám làm.

Tiêu Phàm vỗ vỗ bả vai của Dương Thạch.

- Nhất ca, chuyện này quá vui mừng, Giám đốc ngân hàng Từ không nói là anh đến cùng ông ấy. Thật là, anh xem, anh xem, em một chút cũng không có sự chuẩn bị, thất lễ quá. Thật sự là quá thất lễ...

Dương Thạch rất kích động nói.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Dương Thạch, người một nhà mà, cậu tự mình đến sân bay đón, còn muốn chuẩn bị cái gì nữa đây?

Tiêu Phàm và Dương Thạch quen biết khiến Từ Chấn an tâm, ông ta chỉ sợ Tiêu Phàm không muốn để cho người khác biết được hành tung của mình.

- Tiêu lão đại, vị này chính là...

Dương Thạch và Tiêu Phàm hàn huyên một hồi, lại hướng về phía Tân Lâm, khách khí hỏi han.

Tân Lâm thản nhiên đáp:

- Tôi tên Tân Lâm.

Cứ như vậy bốn chữ vô cùng đơn giản, bất luận một chữ cũng không dư thừa.

Trong lòng Dương Thạch thấy nghi hoặc, lại cũng không dám chậm trễ, vội vàng lại cùng Tân Lâm bắt tay, nhất thanh chào hỏi. Cô bé này thật xinh

đẹp, lại ở bên cạnh Tiêu Phàm, đương nhiên cũng là nhân vật đặc biệt quan trọng.

Nói không chừng chính là “Phu nhân tương lai” của Tiêu Gia.

- Lão đại, Tân tiểu thư, Giám đốc ngân hàng Từ, qua đây, trước tiên chúng ta cùng ăn một bữa cơm, mời mấy vị dùng cơm tẩy trần. Sau đó tất thấy nghe theo sự sắp đặt của Lão đại.

Dương Thạch nhiệt tình như nước sôi, hơn nữa trước Lão đại và Tân tiểu thư, ở phía sau Giám đốc ngân hàng Từ, xưng hô sắp xếp cẩn thận tỉ mỉ. Con cháu gia đình quan lại, ở những phương diện này phải đặc biệt chú ý.

Tiêu Phàm cũng không cự tuyệt.

Hiện tại cũng tới giờ ăn cơm rồi.

Mặc dù không biết Tiêu Phàm và Từ Chấn cùng đi, Dương Thạch vẫn nhất định sắp xếp chu đáo.

Dù cho là Từ Chấn, cũng là nhân vật cần đối đãi tốt, nếu tới Tam Giang, cậu ta là chủ nhà, tự phải long trọng tiếp đãi.

Lập tức một hàng bốn người lần lượt đi lên Mercedes Benz được Dương Thạch mở cửa, đi thẳng đến khách sạn xa hoa nhất của Tam Giang. Cơm trưa với thực đơn phong phú, biểu hiện thịnh tình không hề nhỏ.

Sau khi ăn xong, Dương Thạch rất khách khí hỏi:

- Lão đại, Tân tiểu thư, Giám đốc ngân hàng Từ, đại giá quang lâm Tam Giang, có gì cần tôi cố gắng sức lực không?

Trong giọng nói, hơi có chút tò mò.

Điện thoại là Từ Chấn gọi cho cậu ta, Từ Chấn cũng không nói đi cùng với Tiêu Phàm, càng không muốn nói tới Giang Hán làm chuyện gì, lộ ra một ít kỳ lạ.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nói:

- Dương thạch, đi thôi, chúng ta đi Hồng Sơn, tìm Tiêu Thiên.

- Tìm Nhị ca à? Tốt tốt, em cũng đã lâu rồi không gặp cậu ấy, cũng rất nhớ.

Dương Thạch lập tức vô cùng vui sướng. Giữa cậu ta và Tiêu Thiên quá thật quan hệ rất tốt, cũng coi như là bạn bè rất thân thiết.

Từ Chấn đầy bụng ngờ vực. Ông ta đương nhiên nghe nói qua về Tiêu Thiên, Tiêu nhị ca ở kinh thành cũng trong hội con ông cháu cha. Chỉ có điều, Tiêu Phàm không phải nói tìm quý nhân “Mượn hồng phúc” sao? Như thế nào đến nơi đây tìm đệ đệ của hắn?

Chẳng lẽ, quý nhân này chính là Tiêu Thiên?

Từ Chấn hoàn toàn bị làm cho hồ đồ rồi, lại không dám đặt câu hỏi.

Nếu gì cũng đều không hiểu, vậy hết thấy đều nghe Tiêu Phàm chỉ bảo là xong.

Dương Thạch lại càng không rõ ràng lắm nguyên nhân bên trong, nhưng Tiêu lão đại tới rồi, muốn đi Hồng Sơn thăm hỏi đệ đệ, chính là đương nhiên, Dương Thạch cao hứng phấn chấn, sẽ không hai lời.

Chừng ba giờ chiều, Mercedes Benz lái vào tới thôn Hồng Sơn.

Đúng là thời tiết đầu hạ, trời cao gió mát, thời tiết thật đẹp. Thôn Hồng Sơn xanh um tươi tốt, một màu xanh ngắt đã mắt, làm người ta không tự kìm hãm được sự thích thú trong lòng. Giữa bờ ruộng, lại xuất hiện cảnh tượng

bận rộn của vô số người dân trong thôn, đang khom người dưới ruộng cấy mạ.

Mặc dù có sự chiếu cố của chính phủ với tỉnh thị huyện cấp ba, thỉnh thoảng được chi cho một khoản, cho tới bây giờ, kinh tế thôn Hồng Sơn vẫn là lấy nông canh là việc chính, khách du lịch làm phụ, tạm thời không đủ quy mô phát triển công nghiệp, sợ phá hoại môi trường, ảnh hưởng tới phát triển công nghiệp du lịch trong tương lai.

Dựa theo chỉ dẫn của Tiêu Phàm, Dương Thạch không làm kinh động đến lãnh đạo huyện La Châu và thành phố La Châu.

Tiêu Phàm không muốn làm ồn ào huyện náo, huy động nhiều người.

- Lão đại, chúng ta trước tiên đi tới Ban quản lý thôn hỏi một chút đi.

Dương Thạch nói. Tiêu Thiên vừa đến thôn Hồng Sơn nhậm chức, Dương Thạch cứ tới đây là đi gặp cậu ta. Cậu ta là bạn của Tiêu Thiên, lễ nghĩa này nhất định phải chú ý. Lão Tiêu gia rốt cục lại có một vị con cháu dòng chính tới Giang Hán công tác, mặc dù chỉ là một Phó bí thư Đảng ủy thị trấn nho nhỏ kiêm Bí thư chi bộ đầu tiên của thôn Hồng Sơn, nhưng vẫn chứng minh, tỉnh Giang Hán là “Hậu hoa viên” trọng yếu của lão Tiêu gia, vị trí cơ sở bồi dưỡng cán bộ hậu bị không gì phá nổi.

Dương Thạch đến thôn Hồng Sơn không chỉ một hai lần, lần trước lại cùng Tiêu Thiên ở thôn Hồng Sơn hai ngày, đối với tình hình trong thôn hết sức quen thuộc. Vừa mới gọi điện thoại di động cho Tiêu Thiên, Tiêu Thiên không nhận điện thoại, chắc đang bận lắm.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Khởi cần, ta biết nó ở đâu.

Trên mặt Dương Thạch lại lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Có thể đoán ra được à?

Hoặc là giữa anh em họ có liên hệ với nhau bằng giác quan thứ sáu thần bí nào đó.

Tuy nhiên Dương Thạch và Tiêu Phàm mới giao tiếp một lúc, đối với tính nết của vị Tiêu gia nhất thiếu này vẫn còn chưa biết. Dương Thạch quyết định, hết thầy chỉ nghe lệnh Tiêu Phàm.

Đây cũng là đạo đãi khách.

Tiêu Phàm bảo Dương Thạch dừng Mercedes Benz tại một gò đất ven đường, dẫn đầu đi xuống xe, đi về phía giữa mảnh ruộng, hai tay vận tác vài đường, làm một vài vận động thả lỏng ngực.

Nhìn ra được tâm tình của Tiêu lão đại rất tốt.

Quay lại chỗ ở cũ của tổ tiên, luôn luôn có một sự thân mật không thể diễn tả.

Đoàn người đi theo Tiêu Phàm, đi tới một gò ruộng nước bên cạnh. Mấy vị này trong chiếc xe xa hoa lớn chạy tới, áo mũ chỉnh tề, vừa nhìn là biết ngay không phải người thường, đã sớm thu hút sự chú ý của các nông dân trong thôn, thỉnh thoảng hướng bên này nhìn qua, thấp giọng bàn luận.

- Tiêu Thiên!

Tiêu Phàm đứng ở mép ruộng, cười kêu lên.

- Anh?

Đang khom người cấy mạ trong cả đám người, có một người ngẩng đầu lên, lên, kinh ngạc kêu một tiếng, vẻ mặt tràn đầy sự kinh ngạc.

Chỉ có điều sự kinh ngạc của Tiêu Thiên không bằng sự kinh ngạc của Dương Thạch và Từ Chấn. Hai vị này nhìn Tiêu Nhị thiếu gia cả người dưới bùn lầy, ống quần kéo cao, bên trong chân trần dẫm nát bùn, sắc mặt ngăm đen đều giật mình trợn mắt há hốc mồm.

Đây, đây là vị đại ca trong tứ cửu thành, là Tiêu Nhị thiếu gia ngập trong vàng son sao?

Dương Thạch nằm mơ đều không nghĩ tới, sẽ có thể nhìn thấy thời điểm Tiêu Thiên xuống ruộng cấy mạ.

Chuyện như vậy, Tiêu Nhị thiếu gia có thể nào làm được?

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, trên mặt toát ra vẻ vui mừng khôn tả.

Tiêu Thiên là thật sự thay đổi.

Xem ra cho cậu ta đến thôn Hồng Sơn rèn luyện, là cách làm hoàn toàn chính xác. Không cần nói nữa, Dương Thạch không thể tin được, mà ngay cả Tiêu Phàm cũng không nghĩ đến, Tiêu Thiên có thể thay đổi hoàn toàn như thế.

Đây là chuyện tốt!

Lão gia vẫn luôn nhấn mạnh, phải xuống cơ sở, phải đi tuyến đầu, càng xâm nhập quần chúng, lại càng phải làm việc tốt.

Không thoát ly quần chúng, không ngồi chỉ tay năm ngón, quan tâm quần chúng khó khăn, sở dĩ đó là nguyên nhân căn bản mà Đảng chúng ta có thể đạt được sự ủng hộ nhiệt liệt của nhân dân cả nước.

Nhà cách mạng giai cấp vô sản thế hệ trước, đều có được niềm tin kiên định như vậy.

Ông cụ biết Tiêu Thiên chuyển biến như vậy, khẳng định trong lòng cũng sẽ vô cùng vui sướng.

Tiêu Thiên cấy hết năm mạ trong tay, liền rửa tay bằng nước dưới ruộng, bước thấp bước cao đi về phía bờ ruộng, cười nói:

- Anh, Tân... Tân Lâm, Dương Thạch, các người như thế nào đều đến đây? Ha ha, thảo nào mí mắt tôi nháy liên tục, hóa ra là hôm nay mọi người sẽ đến. A, vị này chính là... Ồ, là Giám đốc ngân hàng Từ. Xin chào, xin chào!

Tiêu Thiên cũng nhận ra Từ Chấn, vội vàng bắt tay với ông ta, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Như thế nào vị này cũng cùng theo một lúc đến đây?

Có vẻ như Từ Chấn và đại ca có chút không liên quan thì phải.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Mượn Hồng Phúc (Hạ)

Chương 219: Mượn Hồng Phúc (Hạ)

Trước đó, Từ Chấn còn không biết Tiêu Thiên đến thôn Hồng Sơn đảm đương Bí thư chi bộ thôn. Dù sao bây giờ ông ta chỉ chú ý đặt lực ở giới tài chính, Tiêu Thiên tuy là con cháu của Tiêu gia, nhưng ông ta cũng sẽ không từng giây từng phút đi chú ý.

Dáng dấp lão nông dân này của Tiêu Bí thư chi bộ, nhìn xem Giám đốc ngân hàng Từ sừng sốt đến thế nào.

- Nhị ca, cảm giác cấy mạ như thế nào vậy?

Dương Thạch cười trêu ghẹo. Trong đầu âm thầm cảm thán, con cháu của lão Tiêu gia, chính là không tầm thường. Một người ham chơi như Tiêu nhị, nói rằng xuống cơ sở là xuống cơ sở, nói rằng làm ruộng là đi xuống ruộng, một chút cũng đều nghiêm túc. Thế gia nhà quyền quý, trường thịnh không suy, đều có đạo lý riêng của nó. Trong lòng Dương Thạch tự hỏi, bản thân mình sợ là không hạ được quyết tâm như vậy.

- Cũng được, chỉ là xương sống, thắt lưng, chân đều đau, hai ngày xuống dưới, buổi tối thậm chí đi ngủ đều không ngủ được.

Tiêu Thiên cười ha hả nói.

Thời gian đến thôn Hồng Sơn tuy rằng không dài, Tiêu Thiên đã gây một phần, màu da ngăm đen, y hệt như cán bộ cơ sở. Nhưng thần khí so với trước kia tốt hơn nhiều. Lúc ở kinh đô, so sánh với các anh em trong hội ăn chơi trác táng, Tiêu Thiên cũng được coi là sinh khí uy vũ, là tướng quân trong đám người bình thường, toàn bộ khí thế con ông cháu cha đều thể hiện ra trên người cậu ta.

Tiêu Phàm nói:

- Rèn luyện càng nhiều càng tốt, không xuống cơ sở, không biết dân gian khó khăn.

- Đúng vậy, trước kia không xuống cơ sở, thật không biết cuộc sống của người dân vất vả như vậy. Hồng Sơn thôn có thể coi là rất tốt, thu nhập của nông dân trong thôn tương đối cao, những địa phương khác, điều kiện gian khổ hơn. . . Đúng rồi, anh, mọi người hôm nay lại đây, là đặc biệt đến thăm tôi, hay là đi ngang qua?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Đúng là đặc biệt đến thăm em đấy.

- Thật tốt quá, đi, đi chi bộ.

Tiêu Thiên cười, đem hai chân dính đầy bùn giẫm vào một đôi dép hình “chữ nhân”, đôi dép hình “chữ nhân” kia vừa thấy chính là chế phẩm của cao su, hàng via hè cấp thấp nhất. Tiêu Thiên đi vào hết sức lưu loát tự nhiên. Có thể thấy được cái đồ chơi này, cậu ta đã đi thành thói quen.

Tòa nhà Ban quản lý và Đảng bộ thôn Hồng Sơn cũng xem là không tệ, tòa nhà nhỏ ba tầng mới xây hai năm trước, có đầy đủ các phòng ban, ví dụ như phòng tổ chức hoạt động cho nhân dân trong thôn, phòng họp.

Đương nhiên, đây là ngân sách bên trên cấp cho. Thôn Hồng Sơn là quê hương của Tiêu lão gia, thỉnh thoảng có lãnh đạo lớn đến thăm, không gian văn phòng thôn quá tồi tàn, thể hiện ở thành phố quan tâm thôn Hồng Sơn chưa đủ.

Đó là điều đáng bị phê bình.

Hiện tại Ban quản lý thôn khá yên tĩnh, không có người nào. Tiêu Thiên giải thích, trong khoảng thời gian này là sản xuất vụ xuân, tất cả mọi người khá bận bịu. Đảng bộ và Ban quản lý thôn tổ chức hội nghị bàn bạc, đều là vào buổi tối. Ban ngày cả đoàn người đều ở ngoài đồng, Bí thư chi bộ hay Trưởng thôn đều không ngoại lệ.

Thôn Hồng Sơn cũng thực thi trách nhiệm nhận khoán. Trưởng thôn chịu trách nhiệm phải phụ trách việc trông trọt. Tiêu Thiên là cán bộ quốc gia, sẽ phụ trách giúp một số hộ dân trong thôn tương đối thiếu nhân lực cấy mạ. Dù sao toàn bộ thôn Hồng Sơn thôn tuyệt đại bộ phận nhân dân đều họ Tiêu, đều là người trong nhà.

Dựa theo bậc thứ trong gia phả, vai vế của Tiêu Thiên trong thôn cũng có thể coi là tương đối cao.

Tiêu Thiên ở vòi nước của Ban quản lý thôn rửa sạch sẽ bùn trên chân, lấy chìa khóa mở cửa phòng làm việc bên trái ra, mời đoàn người đi vào trong.

Đây là một gian văn phòng hết sức bình thường, bên trong đặt hai bàn làm việc, còn có một chiếc ghế.

Từ Chấn và Dương Thạch đều có chút tò mò đánh giá gian phòng đơn giản này, không cần nói đến Dương Thạch, cho dù là Từ Chấn, cũng đã rất lâu chưa đến phòng làm việc như vậy rồi. Chủ nhân gian phòng này lại là cháu ruột nhà quyền quý như Tiêu Gia, quả nhiên làm người ta cảm thán.

Tiêu Thiên hiển nhiên đã hoàn toàn thích ứng cuộc sống ở nơi này, nhanh chóng mời những người khách ngồi, lại bắt đầu đun nước chuẩn bị pha trà.

Tiêu Phàm liền quan tâm nói:

- Tiêu Thiên, em lau sạch sẽ chân, đeo vớ, đi giày vào, không cảm lạnh đấy.

Thời tiết đầu hạ, không phải là rất nóng bức.

Tiêu Thiên cười nói:

- Không sao, thân thể của em rất tốt, chuyện này không coi vào đâu.

- Anh, khí công mà anh truyền cho em rất hiệu nghiệm, em đã luyện một tháng này rồi, thân thể càng ngày càng tốt hơn.

Mặc dù nói, Tiêu Thiên hơn hai mươi tuổi mới bắt đầu luyện khí công, thời gian đầu là chậm chút, khó có thể đạt đến giới hạn của nó. Tuy nhiên Tiêu Phàm truyền cho cậu ta phương pháp đạo khí cơ bản kia, bắt đầu vốn cũng không chỉ là nhìn cậu ta ở phương diện võ thuật có thành tựu cao bao nhiêu, mà chính là cường thân kiện thể. Cái hãn truyền đương nhiên cũng không thể nào là pháp môn tu luyện của Hạo Nhiên Chính Khí.

Là được thần công hộ thể của chưởng giáo chân nhân Vô Cực Môn, pháp tu luyện của Hạo Nhiên Chính Khí hết sức phức tạp, cũng không phải bất cứ kẻ nào đều có thể luyện tập được. Dù là như thế, chỉ cần Tiêu Thiên kiên trì luyện tập khí công mà Tiêu Phàm truyền thụ cho, cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ cũng khẳng định là có thể làm được.

Nghe xong lời này, Từ Chấn và Dương Thạch tự nhiên lại là được một phen ngạc nhiên nữa.

Thì ra Tiêu lão đại còn có thể truyền khí công, là một người giỏi võ?

Chỉ có điều là nhìn bề ngoài, Tiêu Phàm như thế nào cũng đều có điểm không giống là một cao thủ võ thuật lắm.

Tuy nhiên đây là việc nhà của hai anh em họ, Từ Chấn và Dương Thạch có kinh ngạc nữa, cũng sẽ không mở miệng hỏi. Kết giao bằng hữu giữa các thế gia nhà quyền quý dù sao cũng không phải là bạn bè qua lại bình thường, mà có rất nhiều kiêng kỵ.

Ngay sau đó Tiêu Phàm liền hỏi thăm tình hình Tiêu Thiên trong khoảng thời gian công tác ở thôn Hồng Sơn, Tiêu Thiên kể lại vô cùng tỉ mỉ. Tiêu Thiên báo cáo lại từng việc, nói người trong thôn đối với cậu ta rất nhiệt tình, cũng không ai bởi vì cậu ta tuổi trẻ mà có tâm không phục, trong công tác của cậu ta được lãnh đạo vô cùng ủng hộ.

Đây cũng là nằm trong dự liệu của Tiêu Phàm.

Tiêu Thiên là cháu ruột lão gia, không ngờ trở về sơn thôn đảm đương Bí thư chi bộ thôn, các thôn dân sẽ có người nào không phục chứ? Rõ ràng Tiêu Thiên sẽ nhận được rất nhiều chỗ tốt.

Non nửa buổi chiều, cơ bản cũng là hai anh em Tiêu Phàm đối đáp, Từ Chấn, Dương Thạch, Tân Lâm ngồi nghe. Tiêu Phàm chỉ không đề cập mục đích thực sự lần này đến, Từ Chấn trong lòng nóng như lửa đốt, cũng chỉ có

thể cố nén. Ông ta nghĩ rằng Tiêu Phàm không đến mức để cho ông ta ngàn dặm xa xôi một chuyến đi về tay không. Với tình cảnh của ông ta hiện giờ, đó là nhất định phải gặp quý nhân mượn hồng phúc, bất luận bọn bịp bợm giang hồ nào đều không có biện pháp lừa dối ông ta.

Đã bị lừa một lần rồi, không thể có lần hai.

Trái lại, Dương Thạch lại rất kiên nhẫn, vẫn mỉm cười lắng nghe, ngẫu nhiên chen vào nói, trêu ghẹo Tiêu Thiên đôi câu.

Tiêu Phàm âm thầm gật đầu, vị đại thiếu này của lão Dương gia cũng là một nhân vật, có lẽ tương lai trên con đường làm quan đạt thành tựu không cao, nhưng ở phương diện khác thành tựu khẳng định rất tốt.

Người trẻ tuổi, có thể biết cách bình tĩnh, kiên trì chịu đựng được “Yên lặng”, bản thân chính là thật bản lĩnh.

Lúc ăn cơm tối, Trưởng thôn và mấy vị tai to mặt lớn khác trong thôn cũng chạy tới. Nghe nói Tiêu Phàm là anh ruột Tiêu Thiên, ngạc nhiên vui mừng, một đám tiến lên chào hỏi Tiêu Phàm, tự phân vai vế, rất thân thiết.

Cơm chiều ăn ngay tại nhà trưởng thôn, về đồ ăn, mấy vị cán bộ khác đều tự mang thức ăn đến đây, cùng nhau tiếp khách.

Cuộc họp hội nghị chi bộ sớm đã định trước vào buổi tối bởi vì “tình huống đột phát”, nên cũng được chuyển sang tối ngày mai họp. Cơm nước xong, Tiêu Thiên mời Từ Chấn, Dương Thạch đến nhà cậu ta làm khách.

Là nhà riêng, không phải nhà tập thể.

Tiêu Thiên tiến vào nhà tổ của Tiêu Gia.

Nhà tổ này về quyền tài sản, kỳ thật đã không thuộc về Tiêu gia, mà thuộc sở hữu của Ban quản lý và toàn thể thôn dân thôn Hồng Sơn. Bởi vì trong

thôn có dự định trong tương lai sẽ kiến tạo, nên từ nhiều năm trước nhà tổ cũng đã không người ở, luôn luôn bảo dưỡng rất tốt.

Tuy nhiên bản thân Tiêu Thiên kiên trì đòi vào ở trong nhà tổ. Bởi vì cậu ta là cháu ruột Tiêu lão gia, nên người trong thôn cũng liền đồng ý. Thôn dân Hồng Sơn rất rõ, thời gian công tác của Tiêu Thiên ở Hồng Sơn sẽ không quá dài, rõ ràng chính là xuống dưới đánh bóng. Hy vọng thời điểm cậu ta ở thôn Hồng Sơn công tác, có thể đem đến nhiều một chút lợi ích thực tế, vậy thì thật tốt quá.

Nếu Tiêu Thiên đã ở trong nhà tổ, Tiêu Phàm khó khăn lắm mới về Hồng Sơn một chuyến, khẳng định cũng sẽ muốn ở lại nhà tổ một đêm.

Trưởng thôn rất nhiệt tình, vội vàng tổ chức nhân sự, ở trong sửa sang lại giường chiếu cho những người khách nghỉ ngơi dùng. Chăn đơn, đệm giường đều là mới, được giặt sạch sẽ. Loại thông cảm này, đối với Từ Chấn và Dương Thạch mà nói, đều là trước nay chưa từng có. Cũng là điều mới mẻ thú vị.

Nhất là Từ Chấn, vừa vào trước cửa nhà điện thờ tổ liền quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái. Trên điện thờ nhà tổ chính, còn thờ phụng cha mẹ của Tiêu lão gia tử, cũng chính là ảnh chụp của tam thái công tam thái bà.

Đây kỳ thật chính là vị trí thần chủ.

Từ Chấn thành kính như thế, khiến Dương Thạch và Tiêu Thiên không ngờ.

Nhưng song thân của lão gia tử không cần nói trên trời có linh thiêng hay không, cho dù là hiện giờ còn khoẻ mạnh, Từ Chấn vẫn quỳ lạy.

Nhà tổ Tiêu Gia nhiều buồng. Trong phòng ngủ của Tiêu Thiên, một luồng ánh đèn nhàn nhạt xuyên từ cửa sổ bằng gỗ chiếu ra ngoài, bên ngoài phòng là hồ surn, vang lên một tràng tiếng ếch nhái kêu.

Anh em Tiêu Phàm Tiêu Thiên nghiêng người dựa vào bàn học, ngồi đối diện nhau.

Tân Lâm vẫn im lặng đứng ở sau lưng Tiêu Phàm, đối mặt với Tiêu Thiên. Cô thật sự rất an tĩnh, có đôi khi Tiêu Thiên thậm chí đã phớt lờ sự hiện hữu của cô, đây thực là một loại cảm giác kỳ lạ.

- Anh, có gì chuyện quan trọng sao? Có phải liên quan đến Từ Chấn Nam?

Tiêu Thiên trực tiếp hỏi, hai mắt nhấp nháy.

Không hề nghi ngờ, Dương Thạch chính là “Phu xe”, Từ Chấn mới là “Chính chủ”. Trước đó, Từ Chấn và huynh đệ Tiêu Gia cũng không qua lại thân thiết, sơ giao thôi. Tiêu Phàm tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ dẫn theo Từ Chấn chạy đến thôn Hồng Sơn chỉ để dập đầu trước tổ tông Tiêu gia.

- Đúng, có liên quan đến Từ Chấn, nhưng cũng có liên quan đến em.

- Có liên quan tới em sao?

Tiêu Thiên rất kinh ngạc giương lông mày lên.

- Ừ.

Tiêu Phàm liền qua loa đem chuyện đã trải qua nói một lần.

- Lợi hại như vậy? Xem ra Từ Chấn lúc này gặp phải phiền toái không nhỏ...

Tiêu Thiên không khỏi chu mồm thè lưỡi, chặc chặc nói, lập tức lại rất không minh bạch hỏi han:

- Nhưng việc này, em cũng không giúp được a.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Em giúp được đấy, hơn nữa em là nhân vật rất mầu chốt. Từ Chấn lần này gặp phải là kiếp nạn, không phải tử kiếp.

- Loại kiếp nạn này có thể hóa giải. Anh đã bảo Từ Chấn sửa lại bố cục phong thủy trong văn phòng của ông ta, nhưng chỉ vền vện như vậy vẫn chưa đủ. Căn cứ vào tướng mệnh của Từ Chấn, ông ta muốn tránh thoát một kiếp này, nhất định phải tìm người đại quý để “mượn hồng phúc”. Định mệnh đã xác định em chính là đại quý nhân của ông ta.

- Em sao?

Lúc này, Tiêu Thiên thật sự ngây ngốc, há to miệng, thật lâu sau mới cười khở một tiếng.

- Anh, anh chớ trêu em, em là quý nhân cái gì chứ? Hiện tại cũng thành lớp người quê mùa một cục. Anh xem bàn sách này, giường này, giống nơi của một quý nhân ở sao?

- Ông ta muốn mượn hồng phúc của em, em còn không biết phải đi gặp ai để mượn hồng phúc đây!

Tiêu Thiên vừa nói vừa không ngừng lắc đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Mượn Hồng Phúc (Hạ)

Chương 220: Mượn Hồng Phúc (Hạ)

Cậu có tướng mệnh Thiên tử chí tôn, nếu cậu không phải là quý nhân, trên thế giới này liền không có quý nhân rồi.

Tân Lâm vẫn giữ im lặng bỗng nhiên mở miệng nói.

- Tân Lâm, cô, cô đang nói tôi sao?

Tiêu Thiên lại một lần nữa há to miệng, tròn tròn mắt.

Đối với Tân Lâm, Tiêu Thiên vẫn luôn rất tò mò, cũng có một chút lúng túng.

Biết quan hệ của cô và anh trai không đơn giản, nhưng lúc này kêu cô là "Đại tẩu", tự nhiên là không thỏa đáng, tính cách lãnh đạm của Tân Lâm, Tiêu Thiên cho dù ham chơi, thích nói đùa, nhưng trước mặt Tân Lâm cũng không dám. Nếu gọi là "Chị", Tân Lâm so với mình rõ ràng nhỏ tuổi hơn.

Tiêu Thiên chỉ nhỏ hơn Tiêu Phàm một tuổi, chưa đến hai tuổi.

Gọi là tiểu thư Tân, không khỏi quá xa lạ.

Cho nên, Tiêu Thiên dứt khoát gọi thẳng tên, ngược lại tự nhiên hơn nhiều, Tân Lâm cũng chấp nhận cậu ta gọi như vậy.

- Đúng, chính là nói cậu, Tiêu Thiên, cậu chưa nhận rõ được giá trị của bản thân, cậu không biết anh cậu vì cậu đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm huyết. Cậu phải đem mình trở thành một nhân vật.

Ngữ khí của Tân Lâm có chút kích động.

Biểu tình này xem như là cực kỳ hiếm thấy ở Tân Lâm. Trừ những lúc đối diện với Tiêu Phàm, Tân Lâm có đôi khi động tình, những lúc khác, Tân Lâm vĩnh viễn là yên tĩnh, lãnh đạm như vậy.

Tân Lâm chính là loại con gái cố chấp tới cực điểm, trong chuyện tình cảm, cả cuộc đời cam nguyện vì một người đàn ông mà sống, cũng chỉ vì một người đàn ông mà chết. Kích động giờ phút này của Tân Lâm cũng chỉ vì Tiêu Phàm.

Chỉ có cô mới biết, trong lòng Tiêu Phàm yêu thương người em trai này như thế nào. Vì bảo vệ Tiêu Thiên, bảo vệ cả Tiêu gia, Tiêu Phàm đã phải

trả giá lớn như thế nào. Nếu Tiêu Thiên vẫn không nỗ lực tiến lên, có thể thấy trong lòng Tiêu Phàm sẽ thất vọng như thế nào.

Tiêu Thiên hoàn toàn bối rối.

Tướng mệnh Thiên tử tôn quý, điều này cậu trước đây chưa hề nghe nói đến.

Tiêu Phàm vẫy vẫy tay, hạ giọng nói:

- Tiêu Thiên, Tân nhi nói rất có đạo lý. Căn phòng nhỏ này lúc trước là nơi ông nội ở. Lúc đó, chỉ sợ không có bàn học, cũng chẳng có đệm giường như vậy. Hiện tại thì sao, tiếng tăm của ông nội đã nổi đến mức nào?

Tiêu lão gia tử chính là từ căn phòng nhỏ thô sơ này bước ra. Cậu không là quý nhân, ai mới là quý nhân?

Ai nói trong căn phòng đơn sơ này không có quý nhân?

Tiêu Thiên bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi gãi đầu cười "Ha ha". Cậu sợ dĩ chưa hồi thần bởi vì cậu chưa từng tiếp xúc với các vấn đề về như tướng thuật nhân mệnh, trong đầu không có huyền căn.

- Tiêu Thiên, em kiên trì ở trong nhà tổ là sự lựa chọn rất đúng. Dựa theo quan điểm của thuyết phong thủy, căn nhà tổ của chúng ta là long mạch phong thủy thượng giai. Trong thời gian em làm việc ở thôn Hồng Sơn nhất định phải kiên trì ở trong này, không được chuyển nhà. Thậm chí em chỉ cần không rời khỏi trấn Hồng Sơn, không rời khỏi huyện La Châu, cho dù về sau có làm đến chức Bí thư, chủ tịch thị trấn, Bí thư, chủ tịch ủy ban nhân dân huyện, vẫn phải thường xuyên về đây ở vài hôm. Đã nhớ chưa?

- Được, được, em nhớ rõ rồi. Anh, anh yên tâm đi.

Tiêu Thiên liên tục gật đầu.

Trong đầu đã mơ mơ hồ hồ có chút khái niệm. Tuy rằng rất khó hiểu, nhưng những lời này do anh trai nói ra thì lại khác. Tiêu Thiên biết rằng anh trai sẽ không bao giờ hại mình.

Cậu ta là người trẻ tuổi nên đối với những kiến thức mới, sự vật mới tiếp thu tương đối nhanh, cũng không mâu thuẫn giống như Tiêu Trạ.

Chỉ cần anh trai nói làm như vậy mới có lợi, vậy về sau cứ như vậy mà làm, sẽ không sai.

- Tiêu Thiên, vừa rồi Tân nhi đã nói rất rõ ràng, em có tướng mệnh Thiên tử chí tôn, là tướng mệnh tôn quý nhất. Từ Chấn có thể mượn hồng phúc của em, đó là phúc khí của y, cũng là tổ tiên y tích nhiều âm đức mới có quý nhân phù trợ.

Tiêu Thiên gãi đầu nói:

- Anh, em không có lợi hại như vậy chứ?

Có chút chóng mặt rồi.

Tiêu Phàm thản nhiên cười nói:

- Hiện tại đương nhiên chưa có lợi hại như thế, tướng mệnh có tốt hơn nữa cũng phải dựa vào sự nỗ lực của chính bản thân em, nếu không tướng mệnh này cũng sẽ thay đổi.

Tiêu Thiên cười nói:

- Anh, theo như anh nói Từ Chấn mượn hồng phúc của em, vậy không phải là hồng phúc của em sẽ bị giảm đi sao? Còn nữa, trên thế giới này không phải chỉ có một “Quý nhân” là em chứ? Tại sao không đi mượn của người khác?

Hoặc ít hoặc nhiều mang một chút ý tứ đùa giỡn, cũng có vài phần tò mò.

Người trẻ tuổi chính là như vậy, một khi nảy sinh ra tâm lý tò mò với một sự vật nào đó thì sẽ muốn nghiên cứu đến cùng, làm cho rõ ràng. Đương nhiên Tiêu Thiên không biết những học vấn trong tướng mệnh bói toán như vậy không phải có thể làm rõ ràng trong thời gian ngắn.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, vẻ mặt mang theo sự cổ vũ nói:

- Không ngại đường xa tới tìm em, anh đương nhiên là đã có suy tính. Cái mà Từ Chấn mượn không phải là hồng phúc hiện tại của em mà là hồng phúc tương lai của em. Mượn hồng phúc cũng chỉ là một cách nói, không giống với việc mượn tiền trong cuộc sống hiện thực. Đơn giản mà nói, mệnh của Từ Chấn là phải trải qua kiếp nạn này, bắt buộc phải có người đại phú quý giúp y chống đỡ hung hiểm, từ đó về sau vận mệnh của y sẽ bị trói chặt bên cạnh em. Hiện tại y mượn bao nhiêu hồng phúc từ em, sau này sẽ phải trả cho em gấp bội. Người này cũng có năng lực, hơn nữa năng lực của y khá mạnh. Giúp y hóa giải kiếp nạn này, đưa y từ trong vực sâu trở lại, y về sau sẽ vô cùng cảm kích em.

Tiêu Thiên liên tục gật đầu.

Cậu ta hiểu được ý tứ trong lời nói này.

Cái gọi là tài nguyên chính trị chính là nhân tình cho đi rồi nhận lại như vậy. Người giúp đỡ họ khó khăn lúc này, lần sau họ sẽ giúp lại người gấp bội.

- Từ Chấn con người này rất được. Chỉ cần giúp y qua khỏi kiếp nạn này, con đường phía trước của y sẽ rất rộng mở. Đương nhiên anh cũng sẽ đốc thúc y, bắt y làm nhiều việc tốt, ít làm những việc hại người. Tiêu Thiên, những đại nhân vật từ trước đến nay đều cần rất nhiều thế lực giúp đỡ. Em về sau cần phải tạo dựng mạng lưới quan hệ rộng hơn nữa.

- Vâng, em hiểu rồi, em hiểu rồi.

Tiêu Thiên gật đầu như con chim gõ kiến.

Từ Chấn là giám đốc một ngân hàng lớn, chỉ cần lần này giữ được y, giữ được ngân hàng lớn này, về sau Tiêu Thiên muốn làm hạng mục xây dựng gì ở trên đất này, người này nhất định có thể toàn lực giúp đỡ.

Đây là kết cấu của tam thắng.

Có lợi với Tiêu Thiên, có lợi với Từ Chấn, cũng có lợi với tất cả mọi người trên đất này. Hạng mục này được thực hiện, kinh tế phát triển, mọi người đều có lợi.

- Em nên làm như thế nào?

Tiêu Thiên hỏi.

Tiêu Phàm còn chưa mở miệng, cửa gỗ mỏng của phòng bao phía đông vang lên tiếng gõ nhẹ vô cùng cẩn thận.

- Mời vào.

Tiêu Phàm cao giọng nói.

Cửa đẩy ra, người đi vào quả nhiên là Từ Chấn, trong tay cầm điện thoại, vừa vào cửa liền cúi người chào, trên mặt lại không giấu được vẻ kinh hoàng.

- Vụ trường Tiêu cái này..... thị trường chứng khoán bên Mỹ kia truyền đến tin tức, vừa mới bắt đầu phiên giao dịch, quỹ ngân sách lớn lại tiếp tục giảm rồi, làm không tốt hôm nay cổ phiếu lại đi xuống.

Cả khuôn mặt Từ Chấn đều hiện lên vẻ khổ sở.

Tiêu Phàm thân nhiên nói:

- Không sao cả, cứ để nó xuống. Cũng không xuống được bao lâu nữa.

Thêm vài lần thị trường chứng khoán xuống giá như vậy, thì cũng đủ để y gỡ bảng hiệu rồi, không cần đến vài ngày.

Từ Chấn nuốt một ngụm nước bọt, không nói nên lời, chỉ gương mặt nhìn Tiêu Phàm.

- Tiêu Thiên, cái chặn giấy Phi Long lần trước anh đưa cho em ở đâu rồi?

Tiêu Phàm không để ý đến Từ Chấn mà nói với Tiêu Thiên.

- A, ở đây, ở đây.

Tiêu Thiên vội vàng đứng dậy, kéo cái ngăn kéo ở bàn làm việc, đem cái chặn giấy Phi Long màu xanh đồng loang lộ ra. Đây là cái chặn giấy Tiêu Phàm lấy được trong phòng làm việc của Lục Hồng, trước khi Tiêu Thiên đến Hồng Sơn làm việc Tiêu Phàm đã tặng nó cho cậu.

Tiêu Phàm tiếp nhận cái chặn giấy, ngón tay cái bên phải nhẹ miết qua thân của cái chặn giấy. Cái chặn giấy này đã rất lâu đời, là khí cụ mà Đạo quân hoàng đế Tống Huy Tông đã dùng qua, vừa lấy được từ trong tay Lục Hồng.

Chỉ có một ít khí tức tôn giả. Ở bên cạnh Tiêu Phàm một đoạn thời gian, khí tức tôn giả đã mạnh lên rất nhiều.

Vật phẩm chí tôn cũng chỉ có độc nhất tôn giả mới có thể trấn áp được nó.

Huống hồ Tống Huy Tông là vua của một nước đã mất, mà Tiêu Thiên tương lai sẽ trở thành người đứng đầu hưng thịnh, vận mệnh của hai người không giống nhau. Đồ vật này đặt ở bên cạnh Lục Hồng là một mầm họa, còn đặt ở bên cạnh Tiêu Thiên lại càng tăng thêm sức mạnh.

- Giám đốc Từ, cái chặn giấy Phi Long màu xanh đồng này là vật phẩm trong cung đình từ thời Tống, tôi đã kiểm định rồi là vật phẩm Đạo quân hoàng đế dùng. Hiện tại vật này em trai tôi Tiêu Thiên tặng cho ngài, ngài đem về dùng đi.

Đặt ở trên bàn thờ trong văn phòng của ngài, chính là nơi ngài dùng để cúng bái thần tài.

Tiêu Phàm đem cái chặn giấy Phi Long đưa cho Từ Chấn.

Từ Chấn vội vàng đưa hai tay đón nhận, coi như bảo vật, khẩn trương vô cùng, chỉ sợ mình không cẩn thận làm rơi.

- Giám đốc Từ, cung phụng phải có lòng thành khẩn, như vậy mới có thể trấn áp được kiếp nạn của ngài. Nếu như ngài chỉ làm qua loa cho xong thì nó sẽ không linh nghiệm. Điểm này ngài phải nhớ kỹ.

Tiêu Phàm chậm rãi nói, ngữ khí vô cùng nghiêm trọng.

- Vâng, vâng, Trưởng phòng Tiêu an tâm, tôi nhất định thành khẩn cung phụng, quyết không qua loa cho xong việc. Vụ trưởng Tiêu vì tôi Từ Chấn mà hao tổn nhiều tâm huyết, đến vật tùy thân của Tiêu nhị thiếu gia cũng tặng cho tôi, tôi vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích...

Từ Chấn không ngừng nói.

Trong lòng hiểu được Tiêu Phàm nói "Mượn hồng phúc" của quý nhân, đoán chừng vị quý nhân này chính là Tiêu Thiên. Đừng nghĩ Tiêu Thiên bây giờ chỉ là một phó bí thư đảng ủy kiêm bí thư chi bộ nhỏ nhỏ của thôn, bằng hiệu của Tiêu gia không phải là giả, chỉ cần Tiêu Thiên từ nay về sau "Sửa chữa", chú tâm trong con đường làm quan thì tiền đồ tương lai chưa chắc đã dưới Uông Thuật Đô.

Quả thật có thể gọi là quý nhân.

Cái gọi là mượn hồng phúc tốt nhất là mượn của người tương lai sẽ trở thành quý nhân. Những người hiện tại đã là quý nhân vinh quang hiển hách thì phúc khí của họ thường là chính họ sử dụng, có thể “cho mượn” thực sự không nhiều. Hơn nữa người muốn mượn cũng phải có sự đồng ý của họ mới được.

Quý nhân không phải cam tâm tình nguyện “cho mượn” hồng phúc của mình, thì biện pháp mượn hồng phúc đó sẽ không linh nghiệm.

Mượn hồng phúc, không phải đoạt hồng phúc.

Dùng thủ đoạn cứng rắn hoặc bỉ ổi cướp đoạt sẽ đi ngược lại với ý nguyện ban đầu.

Ở Tiêu Thiên sẽ không tồn tại vấn đề này, anh trai nói gì thì chính là như thế.

- Giám đốc Từ, hôm nay cứ yên tâm nghỉ ngơi không cần nghĩ ngợi nhiều, ngày mai trở về cứ làm theo lời tôi dặn đem tất cả mọi việc hoàn thành hết, trên cơ bản ngài sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này.

Từ Chấn lập tức tinh thần phấn chấn, lại liên tục nói tiếng cảm ơn.

Lời nói này của Tiêu Phàm nói rất chắc chắn, không có nửa điểm lập lờ, y nghe rồi tinh thần lập tức hăng hái hẳn lên.

- Mặt khác sau khi trở về ngài nhớ quyên góp cho thôn Hồng Sơn một lô phân bón hóa học xem như là hành thiện tích đức. Về sau nhất định phải nhớ làm nhiều việc thiện, tích nhiều âm đức thì mới thật sự đi trên con đường của tướng mệnh phú quý.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Chuyển Vận

Chương 221: Chuyển Vận

Tiêu Phàm ở mật thất trong Chỉ Thủy Quan nhận được điện thoại của Từ Chấn.!

Tiêu Phàm không thường xuyên ở lại trong nội thành từ sau khi Anjelina đi khỏi. Đường nhiên vào ban ngày cũng có lúc lộ mặt trong căn hộ mới mua ở Hãn Hải, căn hộ do cô sáu phụ trách trang trí lại còn chưa hoàn thành.

Nếu như phải qua kiếp nạn hồng trần, muốn bước vào đời thì những thứ này là không thể tránh khỏi.

Nhưng bình thường vào buổi tối thường trở về mật thất trong Chỉ Thủy Quan ngồi thiền tu luyện. Hiện giờ thân phận đại thuật sư của hắn đã dần dần được công khai, điều này đã cùng nhị sư huynh Văn Thiên thương lượng xong.

Đối thủ ẩn núp trong bóng tối mãi không chịu lộ mặt. Sau lần xuất động vài tên tiểu đệ đánh lén Đoàn Khổng Tước bị Tiêu Phàm bắt hết một mẻ thì không có động tĩnh gì nữa.

Tiêu Phàm và Văn Thiên phân tích thì có hai loại khả năng. Thứ nhất là thương thế của đại thuật sư đối phương vẫn chưa hồi phục. Lần cuối cùng Tiêu Phàm giao phong, Tiêu Phàm trọng thương, đối phương nhất định cũng không hơn gì. Lúc đó Tiêu Phàm đoán cho dù thương thế của đối phương không nặng như hắn, thì cũng chẳng tốt đẹp hơn bao nhiêu.

Hiện giờ nhìn lại chỉ sợ so với dự đoán của Tiêu Phàm còn nghiêm trọng hơn. Đây là một tin tức tốt, ít nhất cũng nói lên đối phương không dùng mãnh đến độ bọn họ không thể đối phó được.

Văn Thiên nghĩ thế này là khá hợp lý.

Nếu như nói trên thế giới này có đại thuật sư nào lợi hại hơn nhiều trưởng môn chân nhân hiện tại của Vô Cực Môn thì Văn Thiên không tin.

Khả năng thứ hai là đối phương nhận ra được thực lực đáng sợ của Tiêu Phàm, không dám cho đàn em đến tìm cái chết mà đang tích lũy lực lượng.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói đây cũng là một chuyện tốt.

Chỉ cần y lộ ra đuôi hồ ly, không còn là địch trong tối ta ngoài sáng nữa thì sẽ tìm ra biện pháp để đối phó.

Tiêu Phàm rất nhẫn nại.

Tổn thương của thân thể cơ bản đã khỏi hẳn, Hạo Nhiên Chính Khí không nói cũng đã tu luyện trở về gần cảnh giới cũ, cũng đã tiếp cận tiêu chuẩn của thời kỳ hưng thịnh. Người bình thường muốn làm hại Tiêu Phàm không phải là chuyện dễ. Tiêu Phàm bây giờ mong muốn nhất là khôi phục lại cảnh giới thuật pháp.

Cái này thì không thể nóng vội được mà phải dựa vào duyên số.

Có lẽ Uyển Thiên Thiên bên kia cũng là một manh mối, nhưng đáng tiếc ma nữ điêu ngoa này lại đột nhiên không có tin tức. Cơ Khinh Sa xưng phong nhận việc điều tra hành tung của Uyển Thiên Thiên, nhưng cho tới bây giờ cũng không có phản hồi.

Tiêu Phàm ở Chỉ Thủy Quan một bên tu luyện một bên lật xem điển tịch "Vô Cực Thuật Tàng".

Bất giác bảy ngày đã trôi qua.

Vào lúc đó điện thoại của Từ Chấn lại gọi đến.

- Tiêu, Tiêu Nhất thiếu...

Từ Chấn rất kích động, nói năng cũng có chút lắp bắp không rõ ràng. Y vốn vẫn xưng hô Tiêu Phàm là "Trưởng phòng Tiêu", trong lúc này lại đổi cách gọi tự nhiên là cảm thấy quan hệ với Tiêu Phàm đã không còn bình thường nữa, gọi "Trưởng phòng Tiêu" không khỏi có chút xa lạ.

- Giám đốc Từ.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, thản nhiên đáp lại một câu.

Từ thôn Hồng Sơn trở lại thủ đô đã qua bảy ngày, bên Từ Chấn chắc cũng đã có tin tức. Lần này hóa kiếp đổi vận cho Từ Chấn, Tiêu Phàm đã phải dùng "Mãnh dược", không tiếc dùng đến vật dụng chí tôn, mượn hồng phúc của "Chân mệnh thiên tử".

Tiêu Phàm cần nhanh chóng tạo "Thương hiệu" của mình giữa các thế gia quyền quý ở kinh đô, tận lực dùng thời gian ngắn nhất giành về nguồn nhân mạch lớn nhất cho Tiêu gia, đến lúc cần thiết thì nguồn nhân mạch này sẽ trở thành tài nguyên chính trị. Nếu chẳng may tình hình sức khỏe của lão gia tử phát sinh dị biến, thì những đối thủ chính trị muốn nhân cơ hội này gây khó dễ cho Tiêu gia chỉ sợ đến lúc đó sẽ phải chấn động mạnh.

- Nhất thiếu, tin tốt, tin cực tốt đây.....

Từ Chấn càng thêm kích động kêu la ở trong điện thoại, không một chút để ý đến phong thái Giám đốc ngân hàng của mình.

- Giám đốc Từ, bình tĩnh, không vội, chậm rãi nói.

- A, được, được, tôi bình tĩnh, tôi bình tĩnh...

Nói thì nói như thế nhưng Từ Chấn làm sao mà bình tĩnh cho nổi?

Giám đốc Từ qua điện thoại nói cho Tiêu Phàm biết công ty Bác Tư hợp tác với quỹ ngân sách lớn tại Mỹ đã tung tin giả, sự tình có chuyển biến mới sẽ không tệ như dự tính ban đầu. Quan trọng nhất là một ngân hàng trứ danh hàng đầu khác của Mỹ đã công khai tuyên bố đồng ý cùng ngân hàng Đại Sinh hợp tác.

Tin tức này vừa truyền ra, quỹ ngân sách Đại Sinh vốn đang giảm mạnh có xu hướng dừng lại rồi lập tức quay đầu đi lên. Tối hôm qua chứng khoán Mỹ bắt đầu phiên giao dịch, quỹ ngân sách Đại Sinh chỉ trong nửa giờ đồng hồ ngắn ngủi đã tăng mạnh.

Cùng lúc đó, những ngày này Từ Chấn ở trong nước tiến hành công việc đầu tư cũng vô cùng thuận lợi, đã thành công tìm được hai gia tộc rất có thực lực cùng hợp tác, một lượng vốn lớn đã đến nơi.

Đến lúc này nguy cơ của ngân hàng Đại Sinh trên căn bản đã giảm nhẹ. Hơn nữa Từ Chấn hẳn tuệ nhận ra được nếu tiếp tục tiến triển như thế này, thì ngân hàng Đại Sinh không những vượt qua được hoàn cảnh khó khăn trước mắt, mà còn có hy vọng phát triển vượt bậc trong thời gian tới.

- Thiếu gia thật sự là thần, ngài chính là thiên thần hạ phàm a..... bội phục, bội phục, tôi lão Từ bội phục ngài sát đất. Thiếu gia, tôi Từ Chấn từ nay về sau chính là tín đồ trung thành của ngài, là người tùy tùng kiên định nhất. Ngài chỉ đâu thì tôi đánh đó, muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm đó, tuyệt đối nghiêm túc.

Từ Chấn trong điện thoại nói ra lời thề son sắt không ngừng thở dốc, thật sự là phấn khởi khó nhịn được.

Tiêu Phàm chỉ cười không nói.

Ở trước mặt Từ Chấn hẳn không cần phải nói những lời khách sáo, lợi ích thật sự đã triệt để chấn nhiếp nhân vật tinh anh trong giới tài chính rồi. Đúng như Từ Chấn chính miệng nói từ nay về sau sẽ trở thành người tùy

tùng trung thành nhất của Tiêu Phàm. Lúc này mà còn nói những lời khách sáo thì có chút giả tạo.

- Nhất thiếu, là như vậy, buổi trưa hôm nay ngài có thời gian không? Tôi còn có Nhiêu Ngọc Sinh muốn mời ngài dùng cơm, không có ý gì khác, không phải là cảm tạ ngài. Đại ân này có cảm tạ thế nào cũng không đủ, chính là muốn nghe chỉ thị của ngài thì trong lòng mới cảm thấy an tâm một chút.

Lời này của Từ Chấn mang theo mùi vị xu nịnh rất rõ ràng, nhưng nói cũng đúng với tình hình thực tế.

"Hạnh phúc" tới quá nhanh quá đột ngột, cùng tai hoạ ngập đầu vài ngày trước mà so sánh quả thực chính là băng hỏa hai loại. Trong lòng luôn thấy không thật, cũng là tự nhiên, hy vọng Tiêu Phàm có thể cho y ăn thêm viên thuốc an thần nữa.

- Được, ngài nói một cái địa chỉ, tôi sẽ đến.

Tiêu Phàm không có chối từ.

Nếu đã muốn tạo một mạng lưới quan hệ của chính mình, thì một vài cuộc gặp gỡ tiệc tùng là không thể tránh khỏi. Thường xuyên gặp mặt nói chuyện tán ngẫu có lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm, tăng cường "Cảm giác nơi quy tụ" cho những người như Từ Chấn.

Cũng giống như bọn người Tiểu Quế Tử, Giang Vũ Thánh trong hội con ông cháu cha, cứ cách một đoạn thời gian Tiêu Phàm sẽ cùng họ gặp mặt.

Huống chi Từ Chấn rất hiểu chuyện, còn mời cả Nhiêu Ngọc Sinh.

Xét thấy Nhiêu Ngọc Sinh là em vợ của Phương Lê, Tiêu Phàm cũng cần tạo quan hệ tốt với y.

Thân phận của Phương Lê ở trong hào môn thế gia Từ Chấn vĩnh viễn không thể so sánh được. Hai người Phương Lê và Lục Hồng đều là những nhân vật nổi bật trong thế hệ thứ hai của các hào môn, không nói đến có thể sánh vai với Tiêu Trạm, nhưng cũng không khác lắm. Trên con đường chính trị, Phương gia và Lục gia có địa vị vững chắc, là đối tượng mà mọi thế lực chính trị lớn đều cố gắng tranh giành.

- Được, được, vậy tại hội Hoa Nhài đi, lão Nhiêu nói nơi đó không tồi.

Nhiêu Vũ Đình thích đi hội Hoa Nhài ăn cơm, Nhiêu Ngọc Sinh là em trai của bà ta, có lẽ khẩu vị cũng tương tự.

Tiêu Phàm gật đầu đồng ý.

Mời Tiêu Phàm ăn cơm Từ Chấn không dám có nửa điểm chậm trễ, đã sớm đứng ở trước cửa hội Hoa Nhài nghênh đón, nhưng Nhiêu Ngọc Sinh lại chậm chạp không thấy đến. Từ Chấn có chút bồn chồn lo lắng gọi điện thúc giục Nhiêu Ngọc Sinh.

Đã nói trước là hai người cùng bồi Tiêu Phàm ăn cơm mà tên bạn này lại cứ lẽ mà lẽ mề, có vẻ không đủ thành tâm.

- Ha ha, Từ Chấn, đừng nóng vội, tôi bên này còn mời thêm một người bạn.

Nhiêu Ngọc Sinh nhận được điện thoại của Từ Chấn cười ha hả nói.

Từ Chấn lập tức khẩn trương, hạ giọng nói:

- Còn mời thêm một người bạn? Là ai?

Không phải người nào cũng đủ tư cách cùng ngồi ăn cơm với Tiêu Phàm, nếu như Nhiêu Ngọc Sinh mời đến một người không biết trời cao đất dày trong bữa ăn nói năng linh tinh với Tiêu Phàm, chỉ sợ sẽ làm Tiêu Phàm mất hứng. Tựa như y trước đó mấy ngày chút xíu nữa đã đắc tội Tiêu Phàm,

may mà Tiêu thiếu gia người ta không chấp nhất, nếu không thì hiện tại giám đốc Từ có khóc cũng không tìm thấy nấm mộ.

- Yên tâm đi, tuyệt đối là đại nhân vật có phân lượng, đến lúc đó cậu sẽ biết. Tôi làm việc cậu còn không yên tâm sao?

Nhiều Ngọc Sinh nói rất chắc chắn.

Từ Chấn cũng thật sự yên tâm, trong mắt Nhiều Ngọc Sinh toàn là đại nhân vật, người kia chắc cũng vậy, thân phận địa vị không thấp.

Ước chừng mười phút sau, hai chiếc Mercedes Benz một trước một sau đi vào hội Hoa Nhài.

Từ Chấn ánh mắt lập tức sáng ngời.

Chiếc xe Mercedes Benz phía trước là biển số của Nhiều Ngọc Sinh, y đã quá quen thuộc, biển số của chiếc xe phía sau Từ Chấn cũng không phải là không biết. Không nghĩ tới Nhiều Ngọc Sinh nói muốn mời bạn lại chính là bà chủ của tập đoàn Cơ thị Cơ Khinh Sa.

Đúng là đại nhân vật.

Cơ Khinh Sa cho dù không phải là con cháu quý tộc trong kinh đô, nhưng thế lực và sức ảnh hưởng tại Kinh Yển tuyệt đối không thể khinh thường. Từ Chấn trước đó cũng định nhờ vả Cơ Khinh Sa, Cơ Khinh Sa cũng không từ chối ngay mà đáp ứng y sẽ suy nghĩ kỹ.

Nói về tài hùng thế mạnh, Cơ Khinh Sa là lãnh đạo tập đoàn Cơ thị, trong toàn quốc cũng luôn xếp phía trên.

Tuy nhiên Từ Chấn vẫn có chút lo lắng.

Y và Cơ Khinh Sa đã từng quen biết, hiểu rõ tính cách của Cơ Khinh Sa, lấy gia thế và dung mạo của Cơ Khinh Sa bất luận ở đâu cũng là nhân vật

trung tâm. Hiện giờ Nhiêu Ngọc Sinh lại mời Cơ tổng đến để tiếp khách, chỉ sợ Cơ Khinh Sa sẽ không vui.

Ngọc Quan Âm cũng không tha thứ người khác trêu đùa cô.

Từ Chấn tuy trong lòng còn lo lắng nhưng cũng không dừng bước đến phía trước tự mình mở cửa xe cho Cơ Khinh Sa, vẻ mặt tươi cười nói:

- Cơ tổng, hoan nghênh, hoan nghênh, hoan nghênh Cơ tổng đại giá quang lâm.

Trải qua lần biến đổi lên xuống này tính cách của Từ Chấn cũng có chuyển biến không nhỏ, không còn kiêu ngạo khoa trương nữa. Trong xã hội ngày nay một cá nhân có lớn đến đâu cũng không đủ, trong thời khắc quan trọng còn cần có sự giúp đỡ của bạn bè, quý nhân.

Cơ Khinh Sa là một quý nhân có phân lượng không thể nghi ngờ.

Cơ Khinh Sa trong bộ váy màu vàng mang theo sự thoải mái, tuy không phác họa rõ từng đường cong của cơ thể nhưng cũng bó sát người làm cho người ta chỉ có thể tưởng tượng chứ không có cơ hội được nhìn đã mắt.

Đấy mới thật sự là hấp dẫn cực hạn.

- Giám đốc Từ khách khí rồi.

Cơ Khinh Sa mỉm cười vươn cánh tay nhỏ gầy tinh tế đáp lại Từ Chấn, phong tình vạn chủng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đồ Ăn Chay

Chương 222: Đồ Ăn Chay

Phạm Nhạc ngồi ở vị trí ghế lái cũng xuống xe, không tiếng động đi theo phía sau Cơ Khinh Sa. !

Mỗi lần gặp mặt Cơ Khinh Sa đều nhìn thấy Phạm Nhạc, nhưng mỗi lần gặp Phạm Nhạc, Từ Chấn cũng không thể kìm được trong lòng phát lạnh. Người đàn ông lạnh lùng trầm tĩnh này luôn gây cho người khác một loại áp lực tâm lý rất lớn.

Nếu như nói Cơ Khinh Sa là một bông hồng có gai, thì Phạm Nhạc chính là vị hộ hoa sứ giả ngày đêm canh gác, dường như bất kể là ai chỉ cần quá thân cận với Cơ Khinh Sa thì Phạm Nhạc sẽ không chút do dự phá thành từng mảnh.

Điều này thật ra cùng Tân Lâm cô gái xinh đẹp luôn đi theo bên cạnh Tiêu Phàm tuy cách thức làm việc không giống nhau, nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ lạ.

Tuy nhiên nam nữ có sự khác biệt, ở trong mắt Từ Chấn thì Tân Lâm thuận mắt hơn Phạm Nhạc nhiều.

- Ngọc Sinh, cậu bồi Cơ tổng vào ngồi trước đi, tôi ở đây đợi là được rồi.

Từ Chấn làm chủ lập tức đứng lên thu xếp.

Cơ Khinh Sa mỉm cười đứng bên cạnh Từ Chấn nói:

- Giám đốc Từ không cần khách khí, tôi vẫn là chờ ở đây một lúc nữa.

- Cái này thì không dám...

Từ Chấn vội vàng nói.

Cơ Khinh Sa liếc nhìn y một cái, thản nhiên nói:

- Giám đốc Từ, người khác không đảm đương nổi, chứ Tiêu Nhất thiếu thì khẳng định là rất xứng đáng.

Từ Chấn giật mình kinh hãi:

- Cơ tổng cũng quen biết Tiêu Nhất thiếu?

Cơ Khinh Sa khẽ cười nói:

- Giám đốc Từ nói thế này có chút kỳ lạ, tôi không được phép quen Tiêu Nhất thiếu sao?

- Không phải không phải, Cơ tổng cô hiểu lầm rồi.

Từ Chấn liên tục xua tay, có chút xấu hổ, trong lòng cảm thán nghĩ mọi người nói người phụ nữ này không đơn giản quả đúng như vậy. Thân là con cháu quý tộc, cũng vừa mới có chút quan hệ với Tiêu Phàm, nghe giọng điệu này thì Ngọc Quan Âm với Tiêu Phàm đã sớm quen biết, mà hình như còn là giao tình không đơn giản.

Khi bốn nhân vật lớn mũ áo chinh tề đứng ở trước cửa đại sảnh hội Hoa Nhài.

Phong thế này làm cho những khách khứa đến hội Hoa Nhài đều sửng sốt, ánh mắt của một số người không rời khỏi khuôn mặt tuyệt mỹ của Cơ Khinh Sa.

Đại mỹ nữ nhất đẳng như Cơ Khinh Sa lại luôn có phong thái xinh đẹp trong bất cứ hoàn cảnh nào nhất định sẽ thu hút vô số ánh mắt của nam nhân

Mười hai giờ mười lăm, lại một chiếc Mercedes Benz màu đen bóng loáng đi vào hội Hoa Nhài.

Từ Chấn đang định tiến lên thì bên người có một làn hương thơm ngát xao động. Từ Chấn kinh ngạc nhìn thấy Cơ Khinh Sa bước lên phía trước y đến bên cạnh chiếc xe Mercedes Benz. Nhưng Cơ Khinh Sa không giúp Tiêu Phàm mở cửa xe mà chỉ đứng đó trên mặt mang theo nụ cười kiêu my.

Từ Chấn và Nhiêu Ngọc Sinh liếc nhau một cái, không khỏi than một tiếng.

Đây mới thực sự là "Cao thủ" a.

Đem sự "Mong mỏi" của mình với Tiêu Phàm biểu hiện vừa không quá lộ liễu tầm thường, mà vừa có thể làm cho đối phương cảm thụ rõ ràng được "Mong mỏi" trong lòng của mình, còn mang theo một chút kiêu ngạo.

Dục nghênh còn cự!

Thủ đoạn này, các cô gái bình thường đánh chết cũng không thể học được.

Đương nhiên để làm được điều này cũng cần phải có năng lực.

Không phải là đại mỹ nhân kiêu my đến xương tủy như Cơ Khinh Sa, mà là một nữ tử bình thường thì liệu người ta có nhìn một cái không?

Cao to, đẹp trai, nhà giàu đến mí mắt cũng không thèm liếc người một cái.

Tiêu Phàm xuống xe, Cơ Khinh Sa khẽ mỉm cười bắt tay Tiêu Phàm không nói câu nào làm cho ai nhìn thấy tình cảnh này đều lập tức liên tưởng đến tình cảm của hai người không đơn giản.

Ăn ý như thế.

- Cơ tổng.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Dường như đoán được Cơ Khinh Sa sẽ đột ngột xuất hiện trước mắt mình, nên vẻ mặt không có chút kinh ngạc nào.

Lúc này Từ Chấn và Nhiêu Ngọc Sinh mới đi đến vẻ mặt tươi cười bắt tay Tiêu Phàm. Từ Chấn nghiêng mình cúi chào không nói thêm một lời nịnh hót nào, có thể thấy trong lòng của Từ Chấn đã nhận định mình chính là người tùy tùng trung thực nhất của Tiêu Phàm. Nói qua nhiều những lời nịnh nọt ngược lại sẽ thành khách khí.

Trong lúc này nhất định phải có thái độ thích hợp.

Nhiêu Ngọc Sinh lại khách khí hàn huyên một vài câu nịnh nọt.

Dù sao anh ta và Tiêu Phàm quan hệ chỉ có quan hệ bình thường, hôm nay đáp ứng lời mời của Từ Chấn thứ nhất là do nể mặt Từ Chấn, cố vũ y; thứ hai chủ yếu là do Phương Lê đánh giá Tiêu Phàm không tầm thường.

Cùng "Cao nhân" như Tiêu Phàm quan hệ tốt khăng định là không sai.

Cơ Khinh Sa liếc nhìn Từ Chấn một cái mỉm cười nói:

- Giám đốc Từ, thị trường cổ phiếu của Mỹ vài ngày trước thật đúng là kinh tâm động phách nhỉ. Giám đốc Từ hóa ra là có quý nhân tương trợ, chẳng trách không sợ nguy hiểm.

Từ Chấn không chối gật đầu cười nói:

- Cơ tổng nói rất đúng, cả đời này của Từ Chấn tôi đều dựa vào quý nhân tương trợ. Nhất thiếu, Tân tiểu thư, Cơ tổng, Phạm tổng, xin mời!

Một tia sáng lóe lên trong mắt Cơ Khinh Sa.

Hiển nhiên Từ Chấn xếp cô đứng sau "Tân tiểu thư" làm cho trong lòng Cơ Khinh Sa có chút không vui.

Thiếu chủ Thất Diệu Cung địa vị trên giang hồ không thấp, Cơ Khinh Sa cũng không có ý tứ khinh thường Tân Lâm. Nhưng Từ Chấn khẳng định không biết lai lịch thật của Tân Lâm, thuần túy dựa theo ánh mắt thế tục "Xếp hạng" các cô. Trong suy nghĩ của Từ Chấn thì một "Nha hoàn thân cận" của Tiêu Phàm dường như cũng có thân phận địa vị cao hơn Cơ tổng.

Tuy nhiên một chút khúc mắc nhỏ nhỏ đó Cơ Khinh Sa cũng không để trong lòng.

Người quá để ý đến những thứ vụn vặt, thì không thể làm được việc lớn.

Vừa mới đi vào nhà ăn trong hội Hoa Nhài thì vị Chu Đại Thường mập mạp đã chạy đến tiếp đón, cười ha hả hỏi thăm các vị khách quý. Tiêu Phàm vô cùng khách khí với Chu Đại Thường, chủ động cùng ông ta bắt tay nói chuyện.

Chu Đại Thường tự mình bồi các vị khách quý đến gian phòng lớn đã đặt sẵn. !

Phòng riêng ở hội Hoa Nhài cũng thật cổ kính, tuyệt đối không nhìn thấy một chút khí tức trang bị hiện đại nào.

Từ Chấn lễ phép để Tiêu Phàm chọn món ăn.

Khi chủ nhà mời khách thường đã chuẩn bị đầy đủ trước, nhưng Từ Chấn không dám tự tiện làm chủ vì thật sự y không biết khẩu vị của Tiêu Phàm. Nếu đổi lại là một vị khách khác thì cho dù thân phận địa vị có cao quý hơn nữa Từ Chấn cũng không lo được lo mất như thế. Mấu chốt là Tiêu Phàm không phải một vị quý nhân bình thường, hẳn là "Cao nhân đặc đạo", Từ Chấn chỉ sợ nếu không cẩn thận sẽ chạm vào một số điều Tiêu Phàm kiêng kị.

Nghe nói cao nhân đặc đạo rất chú ý về khoản ăn uống.

Cơ Khinh Sa khẽ cười nói;

- Chu đại ca, buổi trưa hôm nay anh có rảnh không?

Từ Chấn híp mắt nhìn một chút.

Chu đại ca!

Đây là Cơ Khinh Sa gọi Chu Đại Thường.

Không phải gọi là "Chu tổng" hoặc "ông chủ Chu".

Trong lúc này chẳng nhẽ lại có gì đó cần chú ý hay sao? Chu Đại Thường mập mập này chẳng lẽ còn có thân phận đặc biệt không ai biết hay sao?

Chu Đại Thường cười nói:

- Cơ tổng muốn dùng thức ăn chay?

Cơ Khinh Sa không đáp quay sang nói với Tiêu Phàm:

- Nhất thiếu, Chu đại ca sở trường nhất là đồ ăn chay. Nếu không thì hôm nay chúng ta nếm thử tay nghề làm món chay của Chu đại ca.

- Được.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Cùng với tu vi của Hạo Nhiên Chính Khí một lần nữa dần trở nên tinh thâm, khẩu vị ăn uống của Tiêu Phàm đã chậm rãi trở lại như cũ, chủ yếu là các loại rau củ thanh đạm dưỡng khí, xa rời các loại thịt cá.

- Chu đại ca, vậy thì vất vả cho anh rồi. Anh phải tự mình xuống bếp nha, trình độ của các đầu bếp khác không bằng anh được.

Cơ Khinh Sa thản nhiên mỉm cười.

- Yên tâm, tôi tự mình xuống bếp. Chỉ sợ một chút tài nấu nướng của tôi không vào được mắt của Nhất thiếu.

Tiêu Phàm cười nói:

- Chu tổng quá khiêm tốn rồi. Lẽ nào tôi còn có thể đi tìm đại sư Linh Vân tự mình vào bếp sao?

Chu Đại Thường hai mắt cũng híp lại. Trên mặt ông ta toàn thịt, hai mắt vốn nhỏ nay híp lại gần như chỉ nhìn thấy hai đường thẳng mảnh, trong đôi mắt nhỏ đó lại đầy ắp ánh sáng.

- Ha ha, chỉ cần Nhất thiếu để ý đến thì lão Chu tôi đành bêu xấu vậy. Các vị khách quý xin đợi một lúc, bây giờ tôi sẽ vào bếp.

Sự cảnh giác của Chu Đại Thường chỉ trong chốc lát, sau đó liền nói cười ha hả, gạt đầu với mọi người rồi đi ra khỏi phòng riêng. Ông ta cũng không hỏi mọi người muốn ăn món chay nào, dường như rất tự tin vào tay nghề của mình.

Cơ Khinh Sa nhìn Tiêu Phàm như cười như không.

- Nhất thiếu, có lộc ăn nha.

Tiêu Phàm thản nhiên cười nói:

- Cũng là vận khí thôi, nhờ phúc của sư phụ tôi. Trong thời gian bồi lão nhân gia vân du có may mắn ném qua một lần, nếu không thì đại sư Linh Vân cũng sẽ không dễ dàng xuống bếp như vậy.

Từ Chấn và Nhiêu Ngọc Sinh ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Hình như có một vị "Đại sư Linh Vân" tay nghề làm thức ăn chay còn hơn cả Chu Đại Thường, người bình thường khó có thể được ném tới. Nhưng "Đại sư Linh Vân" này là thần thánh phương nào, hai người bọn họ đều chưa từng nghe đến.

Ước chừng nửa tiếng sau phục vụ lần lượt bê từng món ăn lên, nhìn hình thức thì vô cùng bình thường, nhưng mùi hương nhàn nhạt này lại như thấm vào ruột gan, làm cho người ta vừa ngửi thấy đã muốn ăn ngay.

Cơ Khinh Sa khẽ cười nói:

- Mùi vị này mới là chính tông.

Ngay lúc đó lại mang lên một bình rượu gạo, tự ủ hoa Nhài, nghe nói cũng là tay nghề của Chu Đại Thường làm ra.

Tiêu Phàm gấp lên một miếng thịt vịt chay bỏ vào trong miệng, từ từ nhấm nháp, cẩn thận thưởng thức, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười, khẽ gật đầu.

- Quả nhiên là chính tông.

Cơ Khinh Sa mỉm cười giơ chén rượu lên nói:

- Đến, chúng ta cùng kính Nhất thiếu.

Từ Chấn, Nhiêu Ngọc Sinh vội vàng nâng chén theo.

Bởi vì tính Tiêu Phàm điềm đạm, hơn nữa còn có hai đại mỹ nữ là Cơ Khinh Sa và Tân Lâm, nên không khí trên bàn ăn trước sau đều rất ôn hòa lịch sự, mọi người ăn uống đều rất nhã nhặn nghiêm chỉnh.

Trong bữa ăn Cơ Khinh Sa đột nhiên hỏi:

- Nhiêu tổng, nghe nói chủ nhiệm Phương muốn đến Yến Bắc chúng tôi công tác?

Nhiêu Ngọc Sinh kinh ngạc cười nói:

- Tin tức của Cơ tổng đúng là linh thông.

Cơ Khinh Sa cười nói:

- Tôi là người Yến Bắc, tình hình ở quê nhà tôi luôn quan tâm một chút. Chủ nhiệm Phương đến Yến Bắc công tác chúng tôi rất hoan nghênh a.

Nhiêu Ngọc Sinh ngượng ngùng cười không tiếp lời.

Anh ta hiểu rất rõ vị mỹ nữ thiên tiên Cơ tổng trước mắt này tuyệt đối không phải là thiện nam tín nữ gì, danh tiếng ở vùng Kinh Yến như mặt trời ban trưa. Tập đoàn Cơ thị danh là một xí nghiệp làm ăn quy củ, nhưng bên trong có thủ đoạn ngầm khác người. Phương Lê sắp đảm nhiệm chức Bí thư

Đảng ủy Công an tỉnh Yên Bắc, nắm quyền quản lý cả một tỉnh, sau này có lẽ còn nảy sinh giao thiệp qua lại với Cơ Khinh Sa, thậm chí là giao chiến.

Ở ngoài đồn đại rằng "Lão đại" tiền nhiệm tỉnh ủy Yên Bắc gặp chuyện không may có liên quan mật thiết với Cơ Khinh Sa, thậm chí Cơ Khinh Sa còn chính là người ra tay phía sau màn.

Nhiều Ngọc Sinh làm sao dám đem chuyện này ra bàn tán.

May mà Cơ Khinh Sa hình như hiểu được tâm tình của anh ta, chỉ mỉm cười không nói gì nữa. Chỉ là vuốt ve chén rượu Thanh Hoa trong tay như có điều suy nghĩ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Có Tin Tức Của Uyển Thiên Thiên Rồi

Chương 223: Có Tin Tức Của Uyển Thiên Thiên Rồi

Sau bữa ăn, Từ Chấn đề nghị có nên vận động một chút không, hội Hoa Nhài này có rất nhiều phương tiện giải trí và tập thể hình.

Cơ Khinh Sa khẽ cười nói:

- Giám đốc Từ, chỉ sợ Nhất thiếu không có thời gian.

Từ Chấn cảm thấy quái lạ, Tiêu Nhất thiếu người ta còn chưa có mở miệng, cô ta làm sao biết được hẳn không có thời gian. Những lời này Từ Chấn đương nhiên sẽ không nói ra. Cơ Khinh Sa xinh đẹp như thế, cô ta nếu đã nói Tiêu Nhất thiếu không có thời gian, thì Tiêu Nhất thiếu có khả năng sẽ không có thời gian thật.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Giám đốc Từ, cảm ơn ngài đã khoản đãi.

Từ Chấn lập tức hiểu quan hệ giữa Tiêu Phàm và Cơ Khinh Sa chỉ sợ thật sự là không đơn giản.

Tiêu Phàm và Cơ Khinh Sa cùng ra khỏi phòng riêng.

Cơ Khinh Sa nhẹ giọng nói:

- Nhất thiếu, có tin tức của Thiên Thiên rồi.

Tiêu Phàm bước chân hơi dừng lại, quay đầu nhìn về phía cô.

Cơ Khinh Sa nói:

- Đoán chừng các cô ấy đang ở bên kia tỉnh Tần Quan, vị trí cụ thể thì tôi vẫn chưa biết rõ. Yên Chi xã bên kia có người liên lạc, nhưng người này chỉ nói cho tôi biết Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền và Tống Hoàn dẫn theo người của Yên Chi xã vào mười ngày trước đi qua chỗ anh ta, sau đó rời đi rồi. Dựa vào tình hình phân tích bọn họ chắc đi chưa xa.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Tần Quan!

Thế này là đúng rồi.

Cố đô của Hán Vũ đế xưa kia chính là thành cổ ở tỉnh Tần Quan ngày nay, Đông Phương Sóc sinh sống ở nơi đó rất nhiều năm.

- Nhưng mà...

Cơ Khinh Sa muốn nói lại thôi.

Tiêu Phàm cảm thấy ngạc nhiên, đây không phải là tính cách của Cơ Khinh Sa.

- Nghe nói lần này động tĩnh không nhỏ. Bên kia hình như có phát hiện tương đối trọng yếu, không chỉ có người của Yên Chi xã mà rất nhiều nhà thám hiểm nổi tiếng cũng đến đây. Thậm chí còn kinh động đến cả Trì Bân.

Hai hàng lông mày xinh đẹp của Cơ Khinh Sa hơi cau lại.

- Trì Bân cũng đi rồi?

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm cũng nhẹ gượng lên, hiển nhiên cũng có chút bất ngờ.

Trì Bân trong giới trộm mộ đúng là đại danh đỉnh đỉnh, được xưng tụng là "Âm Dương Nhân". Giang hồ đồn thổi rằng y có thể mở Thiên nhãn. Trong cái nghiệp trộm mộ này thì cái gọi là "Mở Thiên nhãn" chính là người vô cùng giỏi. Nghe nói cao thủ đào mộ chân chính có thể "Nắm đất tìm được lăng mộ" "Người gió xác định được vị trí". Mà những năng lực này dưới con mắt Âm Dương của Trì Bân đều chỉ là những trò vặt vãnh mà thôi.

Y có thể trực tiếp nhìn thấu dưới lòng đất!

Đương nhiên truyền thuyết này có hơi thái quá, không ai biết thật giả như thế nào, có lẽ chỉ là đang thổi phồng sự thật bởi vì có quá nhiều thứ chấp vá. Cái ngành nghề xa xưa như trộm mộ này vốn là vô cùng thần bí, tràn ngập các loại truyền thuyết cổ quái hiểm thấy. Tương đối mà nói thì "Âm Dương Nhân" cũng xem như rất bình thường rồi.

Không nói đến "Âm dương nhân" của Trì Bân có thần kỳ như trong truyền thuyết hay không, nhưng thanh danh của ông trong giới trộm mộ cũng không phải là giả.

Nhân vật đứng đầu của phái trộm mộ phía Nam!

Truyền thuyết giang hồ nói: Bắc có Yên Chi Kiếm, Nam có Âm Dương Nhân.

Trì Bân là nhân vật nổi tiếng ngang với Yên Chi Kiếm.

Không phải là ngang hàng với Uyển Thiên Thiên, mà là sánh ngang với sự phụ của cô.

Dựa theo tuổi tác mà suy đoán, lúc Trì Bân nổi danh trên giang hồ này thì Uyển Thiên Thiên vẫn còn là một cô bé trong nhà trẻ giờ hai tay ngoan ngoan ngồi trong phòng học chờ cô giáo phát bánh quy.

Tân Lâm thản nhiên nói:

- Không phải nói Trì Bân đã sớm rửa tay gác kiếm sao?

Cơ Khinh Sa lắc đầu nói:

- Không phải, chỉ là mấy năm nay ông ta không thường xuyên ra tay mà thôi... Trì Bân lòng dạ lang sói, theo như Thiên Thiên nói, nhiều năm trước ông ta cùng Yên Chi xã bọn họ còn từng có khúc mắc. Hiện tại đã lâu không có tin tức của Thiên Thiên, tôi rất lo lắng, tính cách của Thiên Thiên.....

Nói tới đây, Cơ Khinh Sa khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Đừng nhìn Thiên Thiên bề ngoài là một cô gái ngây thơ lãng mạn không hề có tâm cơ, tính tình thực tế có chút nóng nảy. Nếu thật sự đụng chạm với Trì Bân, thì phiền toái không nhỏ đâu.

Yên Chi Kiếm thủ đoạn độc ác vô tình, Trì Bân cũng không phải là loại thiện nam tín nữ. Trên giang hồ những truyền thuyết có liên quan đến sự nham hiểm độc ác của "Âm Dương Nhân" còn nhiều hơn của Yên Chi Kiếm.

- Đi thôi.

Tiêu Phàm hạ giọng nói, bước nhanh về phía trước.

Một tiếng đồng hồ sau, hai chiếc xe Mercedes Benz một trước một sau lái vào bãi đỗ xe ngầm bên dưới sân bay thủ đô. Cơ Khinh Sa đã thay trang phục khác, một bộ đồ thể thao rộng rãi thoải mái màu xanh trắng đan nhau, búi tóc tinh tế được thả tung ra, mái tóc dài đen nhánh giống như thác nước đổ xuống tung bay trong gió, cộng thêm bộ đồ thể thao rộng rãi cũng không thể dấu đi dáng người, thật là đẹp không sao tả xiết.

Hai đại mỹ nữ cùng xuất hiện ở sân bay thủ đô, một như U Lan trong thâm cốc, một như Mẫu Đơn phú quý, nhất thời thu hút ánh mắt của vô số lữ khách.

So sánh như vậy một anh chàng đẹp trai như Tiêu Nhất thiếu và anh chàng lạnh lùng như Phạm tổng trực tiếp bị mọi người bỏ qua.

Từ trước đến nay thời điểm mà trai đẹp và mỹ nữ đứng chung một chỗ, thì cũng chỉ có thể làm lá xanh bên cạnh.

Chỉ có thể trách trên thế giới này sắc nam nhiều hơn sắc nữ rất nhiều a!

Lần này chính mắt Cơ Khinh Sa tận mắt nhìn thấy Tân Lâm "Thuyết phục" nhân viên sân bay cho mang con mèo mập của Tiêu Phàm lên máy bay, còn đàn ông hoàng chiếm cứ một chỗ ngồi trên đó.

Hơn năm giờ chiều chiếc máy bay phản lực lớn từ từ hạ xuống sân bay Cổ đô. Trước khi Cơ Khinh Sa lên máy bay đã gọi một cuộc điện thoại. "Căn cứ địa" chủ yếu của tập đoàn Cơ thị nằm ở tỉnh Yến Bắc và Kinh đô, nhưng với quy mô của tập đoàn Cơ thị thì trên khắp các thành phố đều có công ty con hoặc văn phòng làm việc.

Bốn người và một con mèo vừa xuống sân bay đã có một người đàn ông tinh anh hơn ba mươi tuổi đến đón tiếp, vô cùng cung kính với Cơ Khinh Sa.

- Xe đã chuẩn bị xong chưa?

Cơ Khinh Sa không có nửa câu thừa thãi lập tức hỏi.

- Đã chuẩn bị xong hết rồi, Cơ tổng, theo sự phân phó của cô tất mọi việc đều chuẩn bị thỏa đáng.

- Ừ.

Trước mặt cấp dưới Cơ Khinh Sa thường không nhiều lời, Tiêu Phàm Tân Lâm và Phạm Nhạc lại một chữ cũng không nói làm cho người đàn ông tinh anh càng thêm khẩn trương, chẳng lẽ cực phẩm đều là như vậy sao?

Một con ô tô Jeep lớn im lặng đậu ở bên cạnh đường cái.

- Chìa khóa.

Phạm Nhạc đưa tay ra trước mặt người đàn ông tinh anh, chỉ nói hai chữ.

Người đàn ông tinh anh vội vã đưa chìa khóa cho Phạm Nhạc.

Một hàng bốn người lập tức lên xe. Phạm Nhạc lái xe, Cơ tổng ngồi ở vị trí phó lái, Tiêu Phàm và Tân Lâm ngồi ở phía sau. Trên xe đã chuẩn bị sẵn bánh mì, nước uống, thuốc chống muỗi đốt, sau cốp xe thậm chí còn có cả lều bạt dùng cho cắm trại.

Chỉ ngần ngừ hai giờ đồng hồ mà đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ. Người đàn ông tinh anh đó cũng xem như làm việc hết sức hiệu quả.

Phạm Nhạc lập tức khởi động xe, Cơ Khinh Sa gật đầu với người đàn ông tinh anh đứng bên cạnh cửa xe, người đàn ông tinh anh vội vàng giơ tay

chào. Cơ tổng không thích nói nhiều, Phạm Nhạc lại càng là cái hồ lô kín miệng, các nhân viên cao cấp của tập đoàn Cơ thị đã sớm biết rõ. Người đàn ông tinh anh cũng không cảm thấy có gì ủy khuất, chỉ là trong lòng âm thầm cảm thán, cảm giác được làm ông chủ thật là thích.

Phạm Nhạc nhấn ga, chiếc xe Jeep rung nhẹ lên sau đó lập tức như tên rời khỏi cung lao nhanh về phía trước. Chiếc xe Jeep không hề vào thành phố mà trực tiếp lên cao tốc ngoại thành chạy về Cổ đô ở phía Nam thành phố, rất nhanh đã bỏ lại thành thị cổ xưa ở phía sau.

Khi đêm đến, chiếc xe Jeep đã rời khỏi cao tốc chuyển sang tuyến đường tỉnh.

Giao thông trên tuyến đường tỉnh xem như không tồi, dù sao nơi này vẫn còn ở trong phạm vi phóng xạ của thành cổ.

Là cổ đô của sáu triều đại, là thành phố trung tâm lớn nhất khu vực Đại Tây Bắc, cổ đô thành rõ ràng có hiệu ứng dẫn dắt nền kinh tế của các khu vực xung quanh.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, không có người nói chuyện mà cũng không có mở nhạc. Cả bốn người đều lặng lẽ ngồi như vậy, nhưng không khí trong xe cũng không vì vậy mà trở nên nặng nề xấu hổ. Dường như mọi người đều cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Thời điểm khi màn đêm hoàn toàn phủ xuống, Cơ Khinh Sa giơ tay nhìn đồng hồ quay đầu lại hỏi:

- Nhất thiếu, có phải là nên tìm nơi ăn cơm trước? Đường càng về sau càng không dễ đi rồi.

Bình thường mà nói cổ mộ toàn ở nơi hoang dã.

Bên trong thành phố không phải không có cổ mộ, mà mấu chốt là không tìm được. Sớm đã bị các tòa cao ốc nối tiếp nhau che đi dấu tích. Tin tức trong nước liên tục có các bài báo về việc trong một thành phố nào đó lúc mở rộng đất đã đào được cổ mộ. Nhưng những tình hình như vậy thường không thể khơi gợi chú ý của những tên đào mộ.

Đã sớm bị cơ quan khảo cổ quốc gia phong tỏa rồi, còn có gì để nghĩ nữa?

Đây cũng là nguyên nhân Cơ Khinh Sa đặc biệt chuẩn bị chiếc xe việt dã này.

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Không cần, trong xe có đồ ăn, tùy tiện ăn một miếng đi. Thời gian cũng không còn sớm nữa.
- Vậy được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường.

Tân Lâm lấy một cái bánh mì, xé bỏ bao bì bên ngoài, yên lặng đặt vào tay Tiêu Phàm.

Rất nhanh chiếc xe Jeep bắt đầu xóc nảy.

Jeep Grand Cherokee có thể coi là một chiếc xe việt dã khá chuyên nghiệp, tính năng giảm xóc khá tốt. Đổi lại là một chiếc xe khác đi trên con đường nông thôn gồ ghề như thế này không cần đến một giờ đồng hồ toàn thân xương cốt đều đã mệt mỏi rồi.

Xe Jeep xóc nảy hai giờ đồng hồ đến gần mười giờ tiến vào một cái trấn nhỏ mới dừng lại.

Cho dù cả bốn người trên xe đều võ nghệ cao cường, thân thể tráng kiện cũng không thể đợi được nhảy ra khỏi xe, hít thở thật sâu không khí trong lành mang mùi vị bùn đất đầu hè. Bóng đêm bao phủ xuống trấn nhỏ vốn vô

cùng an tĩnh, chiếc xe Jeep vừa đỗ xuống đột nhiên một con chó quê từ ven đường khu dân cư xông ra, sủa lên với đám người Tiêu Phàm. Lập tức dẫn ra một loạt phản ứng dây chuyền, trong khoảng thời gian ngắn tất cả chó trong trấn nhỏ thi nhau sủa, rất là náo nhiệt.

Đám người Tiêu Phàm lại không chút nào để ý, Tân Lâm đã sớm bắt đầu cảnh giác đánh giá tình hình xung quanh.

Đây thật đúng là một cái trấn nhỏ, tầm mắt có thể nhìn bao quát cả trấn, chỉ có hai con đường một ngang một dọc, xe Jeep đậu vừa đúng trên ngã tư đường trung tâm trấn, con chó quê kia là từ chung cư nhỏ bốn tầng chạy ra, có vẻ đây là tòa nhà cao nhất trong trấn nhỏ, trên lầu hai có treo một bảng đèn sáng lấp lánh, bên trên viết bốn chữ "Nhà trọ Dương Tây".

Có lẽ cái trấn nhỏ này gọi là "Trấn Dương Tây".

Mười giờ tối ở trong thành phố là khoảng thời gian sống về đêm phong phú nhất, đâu đâu cũng là xa hoa trụy lạc, ca hát khiêu vũ. Nhưng ở cái trấn nhỏ nơi hẻo lánh này đại đa số hộ gia đình đều sớm đã ngủ.

Nhà trọ Dương Tây cũng có một sảnh nhỏ, cửa kính, lóe lên ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn. Tiếng chó sủa làm kinh động đến chủ nhà trọ, một tiếng "Hắt xì" cửa kính mở ra, một người đàn ông trung niên gầy còm lưng còng chậm rãi đi ra, cố sức ngẩng đầu đảo đôi mắt trắng dã nhìn về phía Cơ Khinh Sa.

Hình tượng người này thật không dám khen tặng, đặc biệt trên mình còn mang theo khí tức u ám, đập thẳng vào mắt làm cho Tân Lâm nhìn vào cũng cảm thấy không thoải mái, khê chau mày.

- Các ngài đã tới rồi?

Người đàn ông trung niên nhỏ gầy mở miệng nói, giọng khàn khàn như con người của ông ta, làm người khác cảm thấy u ám, không có một chút nhiệt

khí.

- Ủ...

Cơ Khinh Sa gật gật đầu, đang muốn mở miệng nói chuyện thì Tiêu Phàm sắc mặt chợt biến đổi.

- Lên xe, mau!

Lời còn chưa nói xong Tiêu Phàm đã nhanh như cắt lên chiếc xe Jeep.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đuổi Giết Trong Hoang Dã

Chương 224: Đuổi Giết Trong Hoang Dã

Trăng sáng sao thưa. !

Vùng ngoại ô trấn Dương Tây, trong khu đất rộng rãi bên cạnh con đường quê có ba cái bóng đen cấp tốc chạy tới bên này, không xa phía sau họ còn rất nhiều bóng người đang đuổi theo.

Khoảng cách của hai bên đang dần thu hẹp lại.

- Nhị tỷ, tam ca, các người đi trước.

Bóng đen thon thả dừng lại trước tiên thở dốc một hơi nói.

Chính là Đại đương gia của "Yên Chi xã", được xưng là ma nữ số một giang hồ phương Bắc Yên Chi Hồng Uyển Thiên Thiên. Cho dù giọng nói của Uyển Thiên Thiên vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng đã bị hơi thở nặng nhọc bán đứng.

Vị ma nữ tung hoành giang hồ lúc này bị thương không nhẹ.

- Không được. Thiên Thiên em cùng Tống Hoàn đi trước đi, chị sẽ cản phía sau.

Đường Huyền lập tức phản đối.

Trong bóng đêm Nhị đương gia Yên Chi xã mặc một bộ quần áo bó sát màu xám rỉ sét, không ngừng nhìn lại phía sau, bộ ngực cao vút không ngừng phập phồng, hiển nhiên cũng không thoải mái.

- Nói cái gì thế? Đương nhiên là hai người đi trước, tôi ở lại cản đường chúng.

Tam đương gia Tống Hoàn cũng thở hỗn hển nói.

Trong ngữ khí của Tống Hoàn tràn đầy oán hận, còn mang theo uất ức không nói ra được.

Đúng vậy, chính là ủy khuất.

Yên Chi xã trên giang hồ phương Bắc uy phong hiển hách như thế nào? Bao nhiêu bạn bè trên giang hồ nghe đến tên "Yên Chi xã" và "Yên Chi Kiếm" đều vô cùng lo lắng. Nhiều khi không cần ba vị đương gia đích thân ra mặt, mà chỉ cần nói một câu thì mọi việc phiền toái đều được giải quyết hết. Hiện giờ cả ba vị đương gia cùng ra tay mà lại bị người ta đuổi giết ở ngoại thành hoang vu, thậm chí muốn chạy trốn còn khó.

Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền, Tống Hoàn đều bị thương, còn tiếp tục bị truy đuổi như vậy, ai cũng đừng mong chạy thoát, sớm hay muộn sẽ bị đuổi kịp.

- Đừng nói nhảm!

Uyển Thiên Thiên gào to một tiếng.

- Đến lúc nào rồi mà còn tranh cãi những thứ vô dụng này? Hai người các người ai có thể cản nổi Trì Bân?

Một tiếng quát này lập tức trấn trụ Đường Huyền và Tống Hoàn, hai người ngơ ngác nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng nữa.

Uyển Thiên Thiên nói không sai.

Hai người bọn họ ai cũng không đỡ nổi Trì Bân.

Cái gã mập mạp kia cả người núc ních toàn thịt, so với hà mã không gầy hơn bao nhiêu, nhưng thân thủ không phải tầm thường. Không cần nói Đường Huyền và Tống Hoàn đã bị thương không nhẹ, cho dù cả hai người hoàn toàn khỏe mạnh cũng không chạy thoát khỏi tay Trì Bân được mấy lần.

Nhất là lúc này trong một hai chục dặm truy đuổi, Trì Bân nặng trên trăm cân nhưng cũng không để chậm lại nửa bước, ngược lại càng đuổi càng thu hẹp lại khoảng cách. Đương nhiên là do gã thủ đoạn bỉ ổi đánh lén nhóm người Uyển Thiên Thiên làm cho họ đều bị thương không thể toàn lực tháo chạy, nhưng sự nhẫn nại của Trì Bân cũng thật kinh người.

- Vậy cô phải làm sao?

Tống Hoàn có phần sốt ruột hỏi.

Trong hoàn cảnh bình thường đấu một chọi một, Uyển Thiên Thiên đương nhiên không sợ Trì Bân. Nhưng tình hình trước mắt rõ ràng là không bình thường. Uyển Thiên Thiên bị thương rất nặng, hơn nữa không phải là vết thương bình thường mà đã xâm nhập vào cơ thể tạo thành nội thương.

Cổ mộ thời Hán kia cũng thật sự là tà môn.

Là Tam đương gia của tổ chức trộm mộ lớn nhất phương Bắc, Tống Hoàn trong giới trộm mộ có thể nói là kinh nghiệm phong phú, có loại cổ mộ nào chưa từng thấy? Thế mà lại chưa từng thấy dạng này, vừa vào địa cung liền cảm thấy rõ ràng sự bất đồng.

Rất âm u!

Hàn khí xâm nhập vào người.

Một tên trộm mộ lại nói nó "Âm u" nghe vào quả thực là buồn cười, nhưng cảm giác của Tống Hoàn là thực. Không chỉ Tống Hoàn có cảm giác đó, mà Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền cũng có cảm giác như vậy.

Cái sự âm u của cổ mộ này thực sự khác thường, dường như bọn họ không phải là vào địa cung cổ mộ cách bề mặt đất 5~6 mét, mà là không cẩn thận rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Cái loại hàn khí âm u tập kích người đó không phải do tâm lý sinh ra, mà là đến từ cảm giác trong lòng.

Giống như trong ngôi cổ mộ kia có một đôi mắt lạnh lẽo âm u từng phút từng giây trừng nhìn bọn họ, cái loại nguyên rủa và âm sát đến từ viễn cổ, chỗ nào cũng xâm nhập vào, theo sát trên người bọn họ đến từng lỗ chân lông, chen chúc chui vào trong cơ thể họ.

Đường Huyền và Tống Hoàn vẫn còn tốt chỉ rùng mình mấy cái, Uyển Thiên Thiên thì "Vết thương cũ phát tác" ngay tại chỗ, không thể không sử dụng một tấm "Chính khí phù" Tiêu Phàm tặng, mới có thể miễn cưỡng chống lại hàn khí xâm nhập.

Tình cảnh này cũng vô cùng quý dị.

Đường Huyền và Tống Hoàn về mặt võ thuật và nội công đều không bằng Uyển Thiên Thiên, theo lý thì họ mới là những người không chịu nổi hàn

khí xâm nhập trước. Nhưng giờ họ trái lại không sao cả, có lẽ liên quan đến phương thuốc Tiêu Phàm kê cho họ.

Cho đến tận bây giờ Tống Hoàn vẫn không phục Tiêu Phàm, nhưng y không thể không thừa nhận phương thuốc Tiêu Phàm kê cho y rất đúng bệnh. Chiếu theo đơn uống thuốc triệu chứng âm hàn theo y lâu năm rõ ràng đã chuyển biến tốt đẹp. Tình hình của Đường Huyền cũng tương tự như y, ước chừng một khoảng thời gian ngắn nữa âm khí trong cơ thể bọn họ sẽ dần tan hết.

Tiêu Phàm không kê phương thuốc cho Uyển Thiên Thiên chỉ viết cho cô một pháp môn về đạo khí. Theo như Đường Huyền kể thì Tiêu Phàm cũng đã nói đây là một phương pháp về đạo khí, không chắc có tác dụng. Nếu muốn loại bỏ toàn bộ âm khí độc hại trong cơ thể của Uyển Thiên Thiên, phương pháp tốt nhất là ở bên cạnh Tiêu Phàm ngày đêm không rời để Tiêu Phàm đúng giờ làm phép cho cô mới hy vọng trừ hết tận gốc.

Nhưng Uyển Thiên Thiên lại không để lời cảnh cáo của Tiêu Phàm vào trong lòng, tự làm theo ý của mình.

Tính cách của ma nữ số một này vốn là như vậy, nếu lời nói của người nào cũng có thể nghe lọt tai thì Uyển Thiên Thiên có còn là ma nữ số một trên giang hồ phương Bắc không?

Nhưng ngôi cổ mộ thời Hán này âm khí nặng vô cùng, vượt xa dự liệu của mọi người.

Uyển Thiên Thiên bị âm khí xâm nhập làm vết thương cũ phát tác, sau khi rời cổ mộ lại bị Trì Bân đánh lén. Với tình hình của cô hiện nay thì chính cô cũng khó đối phó được với Trì Bân, huống chi bên cạnh Trì Bân còn có nhiều trợ thủ bản lĩnh không tồi.

Mọi người đi trước, tôi chặn bọn họ lại một chốc. Chỉ cần mọi người đều đi trước, còn một mình tôi chưa chắc bọn họ đã chặn lại được.

Uyển Thiên Thiên chậm rãi nói, nhưng ngữ khí vô cùng chắc chắn, không thể thương lượng.

Đường Huyền và Tống Hoàn lại liếc nhau một cái.

Uyển Thiên Thiên nói lời này có chút tổn thương người, quả thực chính là xem bọn họ như "Gánh nặng". Đương nhiên bây giờ không phải là lúc so đo loại chuyện này, là trợ thủ hay là gánh nặng tùy thời điểm mà khác nhau.

Tỷ như khôi giáp, thời điểm chiến tranh kịch liệt là vật bảo mệnh, lúc công thành tác chiến thì chiếc áo giáp nặng nề lại trở thành trói buộc.

Dưới tình huống bình thường, Đường Huyền và Tống Hoàn võ công không thấp, cùng liên thủ với Uyển Thiên Thiên thì đương nhiên họ là trợ thủ. Nhưng trong tình hình hiện tại thì ba người liên thủ cũng đánh không lại người ta, như vậy "Tự mình thoát thân" lại càng phù hợp với thực tế.

- Đi mau, chớ trì hoãn!

Mắt thấy truy binh càng ngày càng đến gần, Uyển Thiên Thiên lại quát khẽ một tiếng.

Cũng chỉ trong thời gian nói mấy câu đó truy binh đã đuổi đến. Người đứng phía trước thân hình vô cùng to lớn mập mạp, tựa như một núi thịt lớn. Dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng làm cho người ta có cảm giác bị chèn ép. Ai cũng không thể tưởng tượng được núi thịt cực đại đó lại có thể chạy nhanh như vậy, giống như là ngựa phi.

Toàn bộ mặt đất gần như đều chấn động.

Trong cái nghề trộm mộ này Trì Bàn xem như là lão tiền bối, rất ít người nghĩ rằng "Âm Dương Nhân" Trì Bàn lại là một tên béo mập cường tráng

như vậy. Cho dù dựa vào phỏng đoán khách quan nhất, thì thể trọng của Trì Bàn cũng phải trên một trăm cân.

Tốc độ của Trì Bàn từ từ chậm lại, đứng tại vị trí cách Uyển Thiên Thiên chừng sáu bảy mét thở hỗn hển.

Mặc kệ Trì Bàn võ công cao cường cỡ nào, sức chịu đựng cao bao nhiêu, nhưng với thể trọng không chỉ gấp hai lần Uyển Thiên Thiên đó của y thì việc liên tục chạy một hai chục dặm không dừng, vẫn là xuất toàn lực để chạy mà có thể xem như không có chuyện gì, không đỏ mặt không thở gấp, nào có dễ dàng như vậy?

Theo sát sau Trì Bàn là ba người, hai nam một nữ, trong đêm tối không nhìn rõ diện mạo đều giống như đám người Uyển Thiên Thiên mặc quần áo bó sát, chỉ có thể từ dáng người mà phân biệt được nam nữ. Có điều dáng người của nữ nhân kia tương đối yếu điệu, so với Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền cũng không kém gì.

Ba trợ thủ của Trì Bàn hiển nhiên cũng là những kẻ lão luyện, không cần Trì Bàn phân phó đã lập tức tản ra bốn phía bao vây nhóm người Uyển Thiên Thiên, không cần nói một lời nào, nhưng lại biểu hiện ra sự ăn ý kinh người.

- Đều đứng lại!

Uyển Thiên Thiên hừ lạnh một tiếng.

Ba người đang tản ra lập tức dừng bước lại.

- Đại đương gia đã nghĩ thông rồi?

Trì Bàn lại thở dốc một hơi cười nói, giọng điệu tương đối thoải mái. Theo cục diện trước mắt mà nói, ông ta rõ ràng đang chiếm ưu thế, đương nhiên có thể ung dung, không vội vàng không hấp tấp.

- Trì thúc, cái này là thúc không đúng rồi...

Uyển Thiên Thiên cười khanh khách một tiếng, ngọt ngào nói, nghe vào dường như thật sự là đang nói chuyện với một vị trưởng bối quan tâm đến cô, không nhìn ra một chút ác khí nào.

Trì Bân trên giang hồ sánh ngang với sư phụ của cô, tiền nhiệm đại đương gia Yên Chi xã. Uyển Thiên Thiên lúc còn nhỏ cũng đã gặp Trì Bân vài lần, cho nên gọi "Trì thúc" cũng đã thuận miệng rồi. Chỉ có điều lúc này lại ngẫm mang theo ý châm chọc.

- Ngài là trưởng bối cùng văn bối tranh giành đồ vật cũng đã không nên rồi, vậy mà ngài còn trốn ở bên ngoài đánh lén, thực sự là không hợp với thân phận của ngài a Trì thúc. Việc này mà đồn ra ngoài thì mặt mũi Âm Dương Nhân Trì đại trưởng môn phải để ở đâu a? Một đời anh danh, trôi theo nước chảy.

- Đại đương gia phê bình rất đúng, hồ thẹn, hồ thẹn.....

Trì Bân mở lớn miệng cười ha hả nói, không có lấy một chút tức giận.

- Vốn chú cũng không định đi chuyến này, đã già rồi còn cần mấy vật ngoài thân này làm gì? Nhưng mà Thiên Thiên, đồ vật lần này rất quan trọng với Trì thúc, chỉ cần cháu để lại đồ vật, Trì thúc lập tức bồi tội với cháu. Hơn nữa Trì thúc cũng nói luôn, Trì thúc không lấy không đồ vật của cháu, nếu cháu muốn trao đổi thứ gì cứ việc nói ra. Chỉ cần chú có thì cháu muốn cái gì cũng được, tuyệt đối không nuốt lời.

Trì Bân nói xong nhìn lướt qua cái hộp đen như mực được kẹp dưới cánh tay Uyển Thiên Thiên.

Trong đêm tối, cặp mắt của Trì Bân phát ra ánh sáng xanh mơn tứa như con độc lang trên thảo nguyên đi lại trong đêm, cực kỳ đáng sợ.

- Thiên Thiên, ba đổi một! Trì thúc nguyên ý dùng ba đồ vật đổi lấy cái trong tay cháu, thế nào, chú đã đủ thành ý chưa? Cháu cũng biết chỗ của chú còn mấy thứ rất tốt. Cháu cứ chọn đi, chú tuyệt đối không cò kè mặc cả.

Không đợi Uyển Thiên Thiên trả lời, Trì Bân lại tiếp tục nói, giọng điệu vô cùng thành khẩn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Báu Vật Vô Giá

Chương 225: Báu Vật Vô Giá

Ba đổi một sao? Chú Trì, chú xác định thứ này có giá trị lớn như vậy thật sao?

Nghe xong lời Trì Bân nói, Uyển Thiên Thiên giật nảy mình, hơi kinh ngạc quét mắt qua cái hộp dưới nách mình một cái. Trì Bân đã nói vậy thì giá trị của nó không thể nhỏ được.

Trì Bân là ai?

Là “Đại Tông Sư” Nam phái trộm mộ, cùng sư phụ Uyển Thiên Thiên nổi danh ngang nhau. Trong nhà ông giờ cất chứa vô vàn thứ tốt, tùy tiện xuất ra vài món đều có thể nói là vô giá.

Theo ý tứ của Trì Bân, chỉ cần Uyển Thiên Thiên mở miệng, bất kể cô muốn ba loại trân bảo nào, Trì Bân cũng sẵn sàng đổi lấy.

- Có thật đáng giá vậy không, như vậy nguyên nhân tùy người rồi. Ví dụ như trong mắt chú Trì cháu là báu vật vô giá, nhưng trong mắt cháu, chú Trì thật sự cứt chó không bằng.

Trì Bân cười ha ha nói. Trong giọng nói mang rõ ý trêu đùa.

Uyển Thiên Thiên xinh đẹp như báu vật, người nam nhân nào thấy mà tim không đập thình thịch chứ?

- Chú Trì, nếu cháu muốn Bạch Khởi kiếm ... chú cũng đồng ý đổi hay sao?

Uyển Thiên Thiên không thèm để ý lời trêu đùa của Trì Bân, rất nghiêm túc hỏi, một hơi tuôn ra tên tam kiện bảo vật.

- Mơ giữa ban ngày!

Trì Bân chưa trả lời, một nữ tử yếu điệu phía sau ông hừ lạnh một tiếng nói, giọng điệu cực kì khinh thường.

Trì Bân cười khố, nói:

- Thiên Thiên, cháu thật tàn nhẫn. Thật muốn khoét thịt chú Trì ra rồi.

Uyển Thiên Thiên liền cười khanh khách.

Cô biết rằng cô có công phu sư tử ngoạn, Trì Bân cất chứa báu vật dù nhiều, nhưng mình lại nói ra tam bảo vật- vật có thể nói là “ trấn trạch tri bảo” của Trì Bân. Nó được coi như là bảo vật đáng giá nhất trong đồng đồ quý giá cất giữ bên trong.

Ví dụ như Bạch Khởi kiếm, là bảo vật “ Việt Vương Câu Tiễn kiếm” nổi tiếng, nghe nói rất thông linh. Vì thanh bảo kiếm này, Lưu bát gia đã tự mình tới phía nam đàm phán với Trì Bân, đưa ra điều kiện giống hệt Trì Bân lúc này, nguyện ý đổi 3 lấy 1. Kết quả là bóng dáng Bạch Khởi kiếm không thấy đâu, Trì Bân cơ bản không cho Lưu Bát bước vào cửa.

Ai dám có chủ ý đánh vào mấy bảo vật này thì chẳng khác nào đòi mạng của Trì Bân.

- Chú Trì, không phải là chém gió cho oai đấy chứ? Cháu biết ngay chú luyến tiếc mà...

- Được. Chú đồng ý.

Uyển Thiên Thiên còn chưa nói xong, Trì Bân bỗng mở miệng nói.

Im lặng!

Bốn phía chợt im tĩnh, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, chỉ có gió đêm lạnh thấu xương gào thét thổi qua, mang theo âm thanh nghẹn ngào của một đám người.

Đường Huyền và Tống Hoàn hít một hơi khí lạnh, ngơ ngác nhìn nhau. Thật không dám nghĩ tới Trì Bân lại có thể đáp ứng. Thật sự nguyện ý đem tam kiện báu vật vô giá đến đổi lấy cái hộp đen dưới nách của Uyển Thiên Thiên.

Cái hộp đen này rốt cuộc là bảo bối gì vậy?

Mặc dù từ lúc bọn họ mang nó từ dưới đất lên, nhưng vẫn còn chưa mở ra xem, rốt cuộc bên trong cất giấu cái gì thì không ai biết cả.

Nhưng Trì Bân nguyện ý tổn một cái giá lớn như vậy, nhất định không phải là nhỏ.

Hơn nữa, những gì Trì Bân làm lần này đã vượt ra ngoài dự đoán của mọi người. Lão vốn có thể xuống tay cướp lấy, nhân lúc Uyển Thiên Thiên đang đứng ở phía trước trong cung, một bước đoạt lấy cái hộp đen, nhưng lại cố tình trốn tại bên ngoài đánh lén. Thanh danh của ông trong giới trộm mộ mà nói, loại thủ đoạn quá bỉ ổi rồi.

Mặc dù nói trộm mộ không phải là ngành được người ta tôn kính, nhưng cùng “phong độ thân sĩ” cũng chẳng có quan hệ gì. Nhưng bất cứ ai trở

thành nhân vật kiệt xuất, chung quy lại sẽ có chút kiêu căng và ngạo mạn.

Trì Bân lần này âm thầm đánh lén, ý lớn hiếp nhỏ, nam bắt nạt nữ, nếu lan truyền ra ngoài thì một chút thanh danh cũng chẳng còn.

Nhưng hiện tại Trì Bân lại không chút do dự dùng “ba đổi một” để trao đổi điều kiện, hơn nữa dưới tình hình trao đổi điều kiện lại chiếm ưu thế tuyệt đối, điều này có thể nói rõ một vấn đề- trong chiếc hộp đen có một thứ vô cùng quan trọng.

Ít nhất đối với Trì Bân mà nói, so với tất cả những báu vật của ông ta phải lớn hơn nhiều.

- Hì hì, chú đáp ứng nhưng cháu không đáp ứng. Cháu xin lỗi. Đồ chơi này là cháu lấy được, cháu thích nó rồi, cái gì cháu cũng không muốn đổi.

Uyển Thiên Thiên khanh khách cười khẽ, trêu tức nói.

- Mặt cô không biết xấu hổ sao?

Lại là ả đáng người yếu điệu, miệng gào to, giọng lạnh như băng.

Người ta đều bảo, trời sinh mỹ nữ là oan gia, xem ra cũng chẳng phải là hư vô.

Uyển Thiên Thiên liếc ả một cái, không quan tâm.

- Nếu vậy thì chỉ có thể đắc tội.

Trì Bân dường như đã lường trước kết quả như vậy, cũng không quan tâm, chậm rãi đem vải bạt dài đang vác trên lưng đặt xuống. Có cảm giác rằng cái túi đó dường như rất nặng.

- Đi.

Uyển Thiên Thiên hạ giọng nói.

Đường Huyền và Tống Hoàn không chần chừ, đối mặt với Trì Bân từng bước từng bước thối lui xuống đường lớn.

Trì Bân không nói lời nào, cũng không ngăn cản.

Chỉ cần còn Uyển Thiên Thiên , thì vẫn còn cái hộp, những người khác chỉ là râu ria. Trì Bân hướng về phía chiếc hộp đen, chứ không hướng về phía Đường Huyền và Tống Hoàn. Chỉ cần Uyển Thiên Thiên bằng lòng giao ra cái hộp, Trì Bân sẽ không làm khó Uyển Thiên Thiên .

Một trận rầm rầm của xích sắt vang lên, Trì Bân chậm rãi rút ra từ túi một “Tam Tiết Côn”, ngân quang long lánh, vòng sắt móc nối với nhau kêu leng keng.

Trì Bân gập 3 đoạn cùng một chỗ, liền biến thành một khúc “Tề Mi Côn”.

Đây là binh khí do Trì Bân đặc chế, cùng ở một chỗ là Tề Mi Côn, còn khi mở ra lại là Tam Tiết Côn.

Trì Bân cầm Tề Mi Côn đứng đối diện với Uyển Thiên Thiên , nhẹ nhàng nói:

- Thiên Thiên, chú nói thật, chú không muốn động thủ. Cháu suy nghĩ thêm một chút đi, chú đã nói thì sẽ không nuốt lời đâu.

Dựa trên cục diện hiện nay, Trì Bân chiếm ưu thế rất lớn, bốn đầu một, bản thân Uyển Thiên Thiên còn đang bị trọng thương, trên cơ bản không có khả năng thắng được. Những lời này của Trì Bân cũng xuất phát từ nội tâm.

Không phải bất đắc dĩ thì ai muốn cùng kiếm Yên Chi so chiêu?

Uyển Thiên Thiên nhẹ nhàng cười, trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng, bỗng nhiên một đạo hồng quang chợt lóe.

Yên Chi Kiếm!

- Chú Trì, cháu biết chú cùng sư phụ cháu đã luận võ qua, nhưng đó là chú cùng sư phụ cháu, hai ta còn chưa đánh qua lần nào đâu. Nghe nói âm dương côn pháp của chú Trì và âm dương nhãn của chú rất nổi tiếng, hôm nay vừa đúng lúc muốn thỉnh giáo chút.

Ngữ khí của Uyển Thiên Thiên vẫn điềm tĩnh như trước.

- Kiếm là Binh Trung Chi Vương, côn là vũ khí Trung Chi Tổ. Lấy Tổ Binh phá Vương Binh, cũng coi như là chính đạo.

Trì Bân đem côn trước ngực chậm rãi nói.

- Có thể phá được hay không, thì hai ta cùng nói. Chú Trì không cần phải đem lời nói vẹn toàn như vậy.

- Nói rất đúng, đều là danh sư xuất cao đồ, lúc trước cũng tôn sư luận võ bất phân thắng bại, hôm nay ta cũng không có nắm chắc được phần thắng. Thiên Thiên, nói thế nào thì chú vẫn là bề trên, không thể ỷ lớn bắt nạt bé. Như vậy đi, chúng ta lấy mười chiêu làm hạn định, trong vòng mười chiêu phân thắng bại, cháu thắng thì cháu đi, chú sẽ không ngăn cản.

Còn chú thắng, cháu để cái hộp lại, chú cũng không làm khó cháu, thế nào?

Trì Bân nói rất nghiêm túc.

Nói về luận sự, những lời này của Trì Bân quả rất công đạo. Những chuyện không thể đi cùng nhau liền đem nó lại cùng nhau, mùi vị lập tức trở nên có chút vấn đề.

Trì Bân ở đây giảng đạo lý nghĩa khí “ người đàn ông tốt”, nhưng thế nào lại đi mai phục ở lối ra cổ mộ, đột nhiên đánh lén đám người Uyển Thiên Thiên ?

Lời này nghe thì có vẻ “ đường hoàng” nhưng nói trắng ra thì chính là sợ khi Uyển Thiên Thiên đánh không lại, tính tình lưu manh bạo phát,liều lĩnh đem hủy chiếc hộp đen, ai cũng có thể nghĩ tới được.

Lấy tính cách của uyên Thiên Thiên mà nói, chuyện như vậy cô nhất định sẽ làm ra được, hơn nữa còn làm không nháy mắt.

Tôi không chiếm được, các người cũng đừng hòng chiếm được nó.

Vì vậy Trì Bân khi mở miệng mới để lại “ đường sống” cho Uyển Thiên Thiên , bất kể thắng thua, cô cũng không thể rời đi, tính mạng thì không ngại, chỉ tránh sao cho cô bé kia trong tình huống cấp bách mà liều mạng thôi.

- Chú Trì, chú cảm thấy cháu sẽ tin lời chú nói sao? Sau lưng đánh lên người ta chú còn làm được, còn cái chuyện chó má xui xẻo này chú còn không dám làm hay sao?

Uyển Thiên Thiên vẫn hi hi cười, nhưng lời nói lại không có nửa phần khách khí.

- Chết đến nơi rồi còn lắm chuyện!

Ả yếu điệu kia giận tím mặt, quát lên.

- Thất tỷ, nói chuyện cẩn thận, trông mắt tôi rất nhỏ, thù rất dai đấy. Cô đặc tội tôi, cả đời này tôi sẽ nhớ rõ cô!

Uyển Thiên Thiên liếc ả một cái, không mặn không nhạt nói.

- Thật sao? Đời này? Ha ha, đời cô còn có mấy phút nữa chứ...

Ả duyên dáng cười ha ha.

- Lão Thất, cẩn thận!

Bỗng nhiên Trì Bân hô lên.

Bóng người Uyển Thiên Thiên chợt lóe, quang kiếm màu đỏ nhạt như sao băng trong đêm, hướng thẳng tới cái cổ trắng ngần của ả. Khoảng cách giữa Uyển Thiên Thiên và ả vốn chỉ có hơn 10 mét, thân pháp của Uyển Thiên Thiên lại quá nhanh, khoảng cách 10 mét biến mất trong giây lát, ả còn chưa phục hồi tinh thần, Yên Chi kiếm đã cách cổ mình chưa tới ba thước.

Ả chấn động, không kịp quát lớn chửi mắng, càng không kịp chống đỡ chỉ có thể đem hết khả năng nghiêng đầu sang một bên, sau đó là một tiếng đau đớn vang lên.

- Hừ.

Trong gió đêm, một cỗ mùi máu tươi thản nhiên bay ra.

Huyết quang đã đổ rồi!

- Con điểm thôi...

Ả thét lên chói tai, chân dưới dùng sức, cấp tốc lui về phía sau. Mặc dù ả không cùng Yên Chi kiếm trực diện giao thủ, nhưng nghe nói thủ đoạn Yên Chi kiếm độc ác vô tình, uy danh hiển hách, một kiếm đắc thủ, lập tức sẽ như hình với bóng đuổi giết tới, đưa đối thủ vào chỗ chết.

Quả nhiên, màu đỏ nhạt của thanh kiếm lần nữa xẹt qua dưới ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng, tựa như sóng cuộn trong nước, tạo nên một đường kiếm yêu dã vô biên, thế đi lúc ẩn lúc hiện, hoàn toàn không có chút mạch lạc nào.

Ả kia cũng coi là một cao thủ khó lường, nhưng một bước mất đi cơ hội, ở dưới sự công kích của Yên Chi kiếm, nửa điểm chống đỡ cũng không có,

chỉ có thể trơ mắt nhìn quang kiếm đỏ nhạt nhằm thẳng vào động mạch của mình cắt tới.

Chỉ cần nhẹ nhàng rạch một cái, “đời này” của ả coi như kết thúc.

- Thiên Thiên, hạ thủ lưu tình!

Trì Bân gào to, dương Tề Mi Đoản Côn trong tay lên.

Ngay sau đó, cuồng phong gào thét.

Dường như trong cánh đồng bát ngát yên tĩnh chợt nổi lên lốc xoáy. Trong cuồng phong gào thét, là một đợt cơn ảnh như sóng dữ nổi tiếp nhau, che phủ đất trời mạnh mẽ đè xuống thân hình tinh xảo của Uyển Thiên Thiên .

Trong phút chốc, ả kia chỉ cảm thấy khó thở, thậm chí ngay cả thở cũng không thở được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thiên Diện Quan Âm Thiên Biến Thủ

Chương 226: Thiên Diện Quan Âm Thiên Biến Thủ

Một tiếng “đỉnh” giòn tan.

Côn kiếm giao nhau.

Thân hình mềm mại của Uyển Thiên Thiên giống như thuyền lá nhỏ trong sóng dữ, bị mạnh mẽ thổi đi, lượn mè nhẹ nhàng và khéo léo trong không trung, sau đó đứng ở cách đó mấy thước, động tác rất tự nhiên phóng khoáng.

- Được! Yên Chi kiếm quả nhiên danh bất hư truyền.

Trì Bân tán thưởng một tiếng.

Tuy rằng một chiêu này chỉ giúp ả đàn bà kia giải vây, nhưng trong chiến lược giải vây còn mang vài phần thử ý, không đánh hết toàn lực. Uyển Thiên Thiên khinh địch vậy mà vẫn hóa giải được, quả có chút ngoài dự liệu của Trì Bân.

- Chú Trì, đây không phải côn pháp, hay đúng ra là gậy mà? Lang Nha Bổng!

Uyển Thiên Thiên cười hì hì nói, mang theo ý châm chọc rõ ràng, nghe giọng điệu cực kì thoải mái, nhưng lại ngăm cầm chặt răng.

Trì Bân xuất lực vào côn không hề nhỏ, vừa rồi giao thủ, cánh tay phải cầm kiếm của Uyển Thiên Thiên thiếu chút nữa chết lặng, ngực mơ hồ đau.

Cũng do Uyển Thiên Thiên đã bị thương từ trước, côn pháp của Trì Bân quả thật cũng khó có thể ngăn cản.

- Để cháu chê cười rồi. Chú Trì vốn không phải cao nhân nhĩ sĩ, sẽ không rườm rà gì đó đâu. Chú nói thật, Thiên Thiên, chú không chiếm tiện nghi của cháu, vừa rồi coi như là chiêu thứ nhất đi. Chú ý, đây là chiêu thứ hai.

Trì Bân chậm rãi nói, Tề Mi Đoản côn lại dương lên, một tiếng “ha” vang lên, hướng thẳng tới đầu của Uyển Thiên Thiên.

Nghiêm chỉnh mà nói, đây không phải côn pháp mà là bổng pháp!

Lang Nha Bổng!

Bình thường, côn pháp rất nhẹ nhàng phóng khoáng, rất ít khi uy mãnh bá đạo như này. Đấu pháp hiện tại của Trì Bân, chính là cứng đối cứng, không muốn cho Uyển Thiên Thiên con đường sống.

Nói về công phu tiểu xảo, Trì Bân làm sao có thể sánh với tiểu linh lung Uyển Thiên Thiên được?

- Chú Trì, coi như chú lợi hại!

Uyển Thiên Thiên hừ lạnh, đoán kiếm đáp trả Tề Mi Côn, cả người lại mượn lực nhẹ nhàng ra ngoài.

Từ đầu đến cuối không dám chấp nhận sự thực.

Trì Bân lực lớn chiêu nặng, cứng đối cứng, việc Uyển Thiên Thiên không bị thương cũng khó có thể cản lại được.

- Chiêu thứ ba!

Trì Bân buồn bực rống lên, lại một cơn đập tới.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy một cơn ảnh thật mạnh dưới ánh trăng. Cuồng phong gào thét, Uyển Thiên Thiên lả lướt xinh đẹp, thân hình nhỏ nhắn yếu điệu trong sóng dữ quay cuồng, tận lực trốn tránh.

Ngay lúc này, có hai ngọn đèn sáng như tuyết từ xa tiến lại, có xe tới!

Nhưng lại không ai để ý.

Giữa đêm hôm khuya khoắt, bình thường những người lái xe tới chốn hoang vu này phát hiện điều gì khác thường nào dám dừng xe lại xía vào việc người khác? Cho dù dám dừng xe, dám chõ mõm vào, dù muốn quản cũng chẳng quản nổi.

- Được! chiêu thứ 10!

Trong giây lát, Trì Bân lại rống to một tiếng.

- Hừ!

Côn ảnh đầy trời không còn nữa, mà là trăm cành cây gậy gộc lập tức hợp thành một, mạnh mẽ quét qua.

- Hoành Tảo Thiên Quân Như Quyển Tịch!

Sắc mặt Uyển Thiên Thiên rốt cuộc thay đổi, đôi mắt to ngập nước bắt đầu nhắm lại.

Chiêu này của Trì Bân tưởng đơn giản mà lại phức tạp, mấy chiêu phía trước nhịp nhàng ăn khớp, liên kết chặt chẽ. Tuy chỉ là nhất côn, nhưng có thể che hết đường lui của Uyển Thiên Thiên.

Ngoại trừ cứng đối cứng, không cho đối phương bất kì né tránh nào để mưu lợi đường sống.

Mười chiêu làm hạn định!

Trì Bân sớm đã đoán chắc rồi!

Nếu Uyển Thiên Thiên trước đó không bị thương, thì cũng không phải là không có cách nào hóa giải. Cứ coi như là cứng đối cứng, nhưng cũng không thể thua được. Nhưng lúc này...

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không phải do Uyển Thiên Thiên chần chừ, mà là Tề Mi Côn đã quét tới trước mặt, Uyển Thiên Thiên khẽ quát một tiếng, hai tay cầm kiếm, toàn lực đỡ lấy.

- Định!

Hồng mang kinh thiên, màu đỏ của Yên Chi kiếm bỗng hóa thành một đạo sao băng, như ánh trắng trong trời mà lạnh lùng cắt qua, bay về phía xa.

Thân hình xinh đẹp của Uyển Thiên Thiên cũng bay lên, giống như con diều đứt dây, cùng Yên Chi kiếm giống nhau ở trong không trung xệt thành

một đường cong tuyệt đẹp, phun ra một trận mưa máu.

Ngay lúc ấy, đèn xe đột nhiên ngừng lại, một bóng người cao ngất nhảy ra, vươn một tay ôm thân hình non mềm của Uyển Thiên Thiên vững vàng trong ngực, chân dưới vững vàng không có nửa phần lay động.

Con người Trì Bân bỗng dừng co rút.

Chỉ có lão mới rõ, vừa rồi là chiêu thứ mười, mang theo kinh lực kinh khủng. Biết Uyển Thiên Thiên rất khó đối phó, nên Trì Bân không dám khinh thường, vừa ra tay liền xuất toàn lực.

Người trong xe này trước khi Uyển Thiên Thiên rơi xuống đất, trong nháy mắt đã bắt được Uyển Thiên Thiên, dù sao thân thủ cũng rất nhanh nhẹn, mặc dù rất khó đoán nhưng cũng không làm Trì Bân kinh ngạc nhiều lắm. Nhưng thoải mái mà đón được Uyển Thiên Thiên mà không có chút lay động nào, thì thật sự đã trấn áp Trì Bân.

Đây là công phu thật sự, không có nửa điểm giả dối.

Nội công người này rất cao, quả làm người ta khó có thể tưởng tượng.

Tuy Trì Bân rất không vui thừa nhận, nhưng lý trí nói cho lão biết rằng, người có thể thoải mái đón được Uyển Thiên Thiên, lại có thể dễ dàng hóa giải kinh lực của lão, nội công của người này rất có thể hơn cả lão ta.

Tuy nhiên Trì Bân vẫn chưa khiếp sợ đến mức đứng im một chỗ, lúc đèn xe sáng như tuyết kia quét tới, lão đã lắc mình né sang một bên, trong thời gian ngắn nhất trốn ra ngoài phạm vi đèn chiếu.

Trong đêm tối, bị ngọn đèn sáng chói mắt kia chiếu trực tiếp vào, bất kể là ai cũng đều là mục Tiêu sống!

Trì Bân là người từng trải, làm sao có thể không cảnh giác cho được?

Cũng may đèn xe rất nhanh tắt đi, đối phương không có ý công kích, thậm chí ngay cả bắt chuyện cũng không. Một người ôm Uyển Thiên Thiên, một người nhặt chiếc hộp đen lên, còn một người khác thì nhặt Yên Chi kiếm của Uyển Thiên Thiên, xoay người đi về xe.

- Đứng lại!

Trì Bân gào to một tiếng!

Mấy người này cũng thực quá trâu bò đấy chứ? Trước tiếp đem Trì Bân thành trong suốt. Ở ngay trước mắt lão cứu người chưa tính, ngay cả chiếc hộp đen cũng muốn mang đi, có phải là muốn Trì Bân đẹp mặt không hửm?

- Tại hạ là Trì Bân! Các vị từ đâu tới? Xưng hô thế nào bây giờ?

Trì Bân trầm giọng.

Sớm đã nhìn thấu chiếc xe trên đường chính là một chiếc xe Jeep lớn Cherokee. Từ cao tới thấp là hai nam hai nữ. Mặc dù trong bóng tối mờ mịt, nhưng với nhãn thần “âm dương nhãn”, lão thấy rõ ràng, 4 người này đều rất trẻ tuổi.

- Trì tiên sinh, xin chào. Tôi họ Tiêu, Tiêu nhất hành.

Người ôm Uyển Thiên Thiên đúng là Tiêu Phàm, nghe vậy liền dừng bước, nhẹ giọng đáp lại một câu.

Trì Bân ngậy ra một lúc.

Nghe qua, Tiêu Phàm trả lời rất có quy củ, không có bất kì chỗ nào không thích đáng. Nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có chút vấn đề. Trong giây lát, Trì Bân phục hồi tinh thần. Tiêu Phàm thực sự rất bình thản, không có chút sợ hãi nào. Trong hoàn cảnh lộn xộn này, một chút cũng không ăn nhập.

Đêm hôm khuya khoắt, ở nơi hoang vu lạnh lẽo này, một đám người liều mạng ở đây động đao động thương, Tiêu Phàm mặc danh kì hiệu mà xông vào, mặc danh kì hiệu ở giữa không trung đón được Uyển Thiên Thiên, cũng không hỏi nguyên nhân, không hỏi đúng sai, không nói lấy một tiếng liền xoay người bỏ đi.

Dường như tất cả đều trong dự đoán của hắn.

Quá mức quỷ dị!

- Tiêu tiên sinh, xin hỏi các vị là bằng hữu bên nào? Tôi là Việt Trung Trì Bân.

Trì Bân chỉ ra thân phận của lão.

Lão tuyệt đối không tin đám người Tiêu Phàm tình cờ gặp dịp, đứng dịp đi ngang qua đây. Nếu một đòn chặn ngang tiến tới đây, vậy làm sao có thể trả cho Trì Bân ta một cái công đạo?

- Trì tiên sinh, tôi đã nghe qua. Tuy nhiên hiện tại tôi phải cứu người trước. Xin lỗi, không tiếp đãi được rồi.

Tiêu Phàm hướng Trì Bân gật gật đầu thản nhiên nói.

Trì Bân thoáng bực mình.

Đây là cái loại thái độ gì?

Nếu như nói Tiêu Phàm chưa nghe qua đại danh của lão ta thì cũng thôi. Một người trộm mộ, không phải ai cũng biết. nói cho cùng, trộm mộ không phải là nghề có thể để lộ ra ngoài ánh sáng, nếu càng có danh tiếng, càng phải hành động khiêm tốn.

Mẫu chốt lại là Tiêu Phàm rõ ràng nói cho lão ta biết “ đã nghe qua” nhưng lại tỏ thái độ không mặn không nhạt, Trì Bân đại chương môn lập tức cảm thấy trong lòng không thuận ý.

Xem thường Trì Bân ta, có thể. Vậy thì người cũng phải xuất ra chút bản lĩnh khiến ta tâm phục khẩu phục mới được.

- Bỏ thứ đó xuống!

Không đợi Trì Bân mở miệng, ả gọi là Thất tỷ không nhìn được gào lên, cổ tay vừa lật liền có một thanh dao găm sáng như tuyết bay ra, đoạt bước tiến lên hướng thẳng đến Cơ Khinh Sa.

Tâm huyết đổ vào lớn như vậy, lại còn phải mai phục đánh lén, thật vất vả mới thu thập được “ Yên Chi kiếm” tàn nhẫn vô tình, thịt béo tới tay, làm sao có thể để người khác đoạt đi được.

Hơn nữa lại còn mạo danh kì hiệu như vậy chứ!

Nửa đêm chạy xe tới rồi nghênh ngang ôm Uyển Thiên Thiên đi.

- Lão Thất, cẩn thận.

Trì Bân kêu lên.

Tiếng xương cốt nổ nhẹ kêu lên liên tiếp, giống như pháo vang trong rừng rậm. Như nước dưới ánh trăng, bàn tay trắng nõn của Cơ Khinh Sa bỗng trở nên tươi đẹp ướt át, năm ngón tay càng trở nên thanh tú bén nhọn.

- Xoẹt!

Tiếng xé gió mờ mờ ảo ảo, trong nháy mắt, năm ngón tay tươi đẹp của Cơ Khinh Sa bắt lấy mặt trước của Thất tỷ.

- Cái gì vậy...

Thất tỷ chấn động, hét lên chói tai, đoản đao trong tay sáng như tuyết cắt về phía cổ tay Cơ Khinh Sa.

Phản thủ đao!

Thất tỷ không hổ là người giỏi kinh nghiệm chiến trận, ứng biến thần tốc, lập tức phản công, đoản đao trong tay huy vũ, ánh đao như tuyết, ồ ồ ra tiếng.

Cơ Khinh Sa không lùi lại là tiến tới, trong ánh đao chẳng chịt, bỗng nhiên có trào ảnh máu tươi phun ra không ngừng.

- AAAAAA...

Thất tỷ lại hét lên một tiếng, ánh đao đột nhiên ngừng lại, hai mắt ả trợn thật lớn, vẻ mặt không thể tin nổi. Năm ngón tay đỏ tươi thon dài của chu khinh sa đã tóm lấy cái cổ trắng nõn của ả, hơi dùng sức, Thất tỷ liền phải há miệng, ồ ồ thở dốc, khuôn mặt trắng tới đỏ bừng. Thanh đao trong tay ả sớm đã bay tới nơi nào không hay.

- Thiên Diện Quan Âm Thiên Biến Thủ!

Trì Bân lập tức hít một ngụm khí lạnh, lớn tiếng kinh hô, hai mắt không nhìn được híp lại.

- Cô là Ngọc Quan Âm Cơ Khinh Sa sao?

- Trì đại chương môn, hạnh ngộ!

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng cười, ngón tay thon dài chậm rãi thu về, cũng không tiếp tục bóp cổ Thất tỷ.

Điều này không phải điều cần thiết!

Cơ Khinh Sa từ trước đến nay khinh thường loại “cưỡng ép con tin” để cò kè công việc.

Ngọc Quan Âm vô cùng có thân phận!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lực Cản Nút

Chương 227: Lực Cản Nút

Đáy lòng Trì Bân trầm xuống.

Chuyện trở nên phiền toái rồi.

Lão thật không ngờ Cơ Khinh Sa lại xuất hiện ở nơi này. Lão ta cũng mơ hồ nghe nói Uyển Thiên Thiên và “Đại tỷ” Kinh Yến Ngọc Quan Âm qua lại không phải là ít.

Công phu mới thể hiện vừa rồi Không Thủ Nhập Bạch Dao của Cơ Khinh Sa so với truyền thuyết cao hơn rất nhiều.

Phân quang bắt ảnh, một tay thiên biến!

Đúng là dấu hiệu của Ngọc Quan Âm.

Cái khác có thể giả mạo, nhưng thứ này không thể bắt chước được, võ công thất tỷ không kém, cầm lưỡi dao sắc bén trong tay, cùng Cơ Khinh Sa tay không mà đánh, nhưng lực ngăn cản nửa phần thậm chí cũng không có.

Tiêu Phàm không nói lời nào, ôm thân hình mềm mại của Uyển Thiên Thiên hướng tới xe lớn.

- Tiêu tiên sinh...

Trì Bân gọi một tiếng.

- Người, có thể mang đi. Còn đồ xin hãy để lại cho tôi.

Trì Bân chậm rãi nói, Tề Mi Côn trong tay đặt ngang ngực chuẩn bị cho một trận chiến mới. Đối phương có bốn người, đã xuất thủ qua chỉ có Cơ Khinh Sa, nhưng Trì Bân biết rõ võ công của Tiêu Phàm tuyệt đối không hề kém. Còn hai người kia, Phạm Nhạc và Tân Lâm từ đầu tới cuối không nói câu nào, nhưng có thể cùng Cơ Khinh Sa và Tiêu Phàm đi tới nơi này hẳn sẽ không phải loại tầm thường.

Bốn chọi bốn, Trì Bân quả thật không nắm chắc được.

Nhưng nếu cứ để Tiêu Phàm “ôm” cả người lẫn vật đi thì thật không cam lòng. Trì Bân vốn không phải thiện nam tín nữ gì.

Cơ Khinh Sa cười, nhẹ giọng nói:

- Trì chương môn, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, như thế nào lại không có chừng mực như vậy?

Giọng điệu mềm nhẹ nhưng mang ý khinh thường và châm chọc rất rõ ràng.

- Cơ tổng, ý cô là gì?

Sắc mặt Trì Bân trầm xuống, thanh âm trở nên cứng ngắt lạnh như băng.

- Uyển Thiên Thiên là bằng hữu của chúng tôi, ông làm cô ấy bị thương thành cái dạng này, Tiêu nhất thiếu không truy cứu đã là rất đại độ rồi. Ông nhất định buộc chúng tôi ra tay hay sao?

Cơ Khinh Sa thản nhiên nói.

Kì thực, nghiêm chỉnh mà nói, trước mắt Uyển Thiên Thiên chỉ có thể coi là bằng hữu của Cơ Khinh Sa, không thể xem như là bằng hữu của Tiêu Phàm được.

Lần này, Tiêu Phàm từ thủ đô chạy ngàn dặm tới Tần Quan, có hơn nửa nguyên nhân là do lời nói của Uyển Thiên Thiên- mộ của Mạn Thiển tiên sinh. Nếu cỗ mộ này và Đông Phương Sóc thực sự có liên quan, như vậy vật lấy ra được từ cỗ mộ, Tiêu Phàm nhất định phải có được.

Chính bởi Uyển Thiên Thiên không được coi là bằng hữu của Tiêu Phàm, nên Tiêu Phàm và Tân Lâm cho tới giờ mới đều không ra tay.

Cơ Khinh Sa thì ngược lại, cố ý kéo dài cân lượng đại danh của Ngọc Quan Âm trên giang hồ, tuy nhiên xem Tiêu Phàm vội vã cứu người, không suy nghĩ phức tạp, nên Cơ Khinh Sa đành phải cưỡng ép, kiềm chế lại.

Nếu Tiêu Phàm và Tân Lâm không ra tay, hai đấu bốn, Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc không thể nắm chắc được toàn bộ phần thắng.

Khuôn mặt mập mạp của Trì Bân trở nên xanh mét.

Những lời này của Cơ Khinh Sa rất khó nghe, nhưng kì thực lại rất đúng.

Nhưng điều khiến Trì Bân mất mặt thật sự đó là Tiêu Phàm giống như không nghe thấy lời lão, vẫn ôm Uyển Thiên Thiên đi.

Lập tức dời đi, hoàn toàn biến Trì đại chương môn lão ta thành không khí.

Trong lúc này, Tiêu Phàm không có tâm tình cùng Trì Bân mà làm trễ nải thời gian.

- Trì chương môn, sau này gặp lại.

Cơ Khinh Sa cười nhẹ, phất phất tay về phía Trì Bân.

Trì Bân xanh mặt nhìn bọn họ lên xe, nhìn đuôi xe phun ra một làn khói đen nghênh ngang rời đi, nhưng cuối cùng cũng không dám cản trở. Từ thái độ bên trong của Tiêu Phàm đối với lão, Trì Bân đã cảm thấy được một nguy cơ nghiêm trọng.

Cơ Khinh Sa nói không sai, Tiêu Phàm không ra tay đã là rất đại độ. Lão ta không thể buộc Tiêu Phàm ra tay!

Việc này quả thực không dễ chơi.

Nhìn chiếc xe rất nhanh biến mất trong bóng đêm, Trì Bân phun ra một ngụm khí “bần”, sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt trở nên cực kỳ oán hận.

Uyển Thiên Thiên giống như con mèo nhỏ co rúc trong lồng ngực Tiêu Phàm, vẫn không có nhúc nhích, không có nửa âm tiếng động.

Tiêu Phàm tay trái ôm thân thể cô, tay phải nắm chặt bàn tay non mềm của cô, lạnh băng băng, một luồng Hạo Nhiên Chính Khí chậm rãi từ huyết Lao Cung trong lòng bàn tay cô đi vào cơ thể.

- A...

Cả người Uyển Thiên Thiên bỗng chấn động, cái miệng nhỏ nhắn phát ra một tiếng rên thống khổ.

Cùng lúc đó, Tiêu Phàm cảm thấy Hạo Nhiên Chính Khí mới nhập vào cơ thể Uyển Thiên Thiên bị lực nào đó mãnh liệt cản trở. Loại cản trở này tương đối kì lạ, không phải phản kích bình thường mà chính là cản nuốt!

Đúng vậy, chính là cản nuốt!

Tiêu Phàm cảm giác rất rõ Hạo Nhiên Chính Khí mà mình nhập vào trong cơ thể Uyển Thiên Thiên đều bị cản nuốt hết. Hơn nữa lực cản nuốt ấy vẫn chưa từ bỏ ý đồ, mà tiếp tục theo kinh mạch Hạo Nguyên Chính Khí trong

cơ thể Uyển Thiên Thiên hướng đi, dường như muốn chui vào cơ thể Tiêu Phàm, muốn cắn nuốt hết sạch Hạo Nguyên Chính Khí của hắn.

Tiêu Phàm hừ lạnh một tiếng, trên mặt bảo quang lưu chuyển, tay nhẹ nhàng chấn động , lập tức đem ác lực cắn nuốt kia phản kích trở về.

Hai hàng lông mày của Uyển Thiên Thiên nhú lại, lại không phát ra tiếng động nào nữa.

Biến hóa rất nhỏ này của Tiêu Phàm không thể gạt được hai vị mỹ nữ kia, Cơ Khinh Sa ngồi kế bên vị trí tài xế, ngoái đầu lại, gần như cùng lúc với Tân Lâm đồng thời mở miệng.

Tiêu nhất thiếu ôm mỹ nữ trong lòng, hai vị mỹ nữ kia miệng không nói, nhưng trong lòng không biết có bao nhiêu lo lắng.

Tiêu Phàm nhú mi:

- Tình hình có chút dị thường, trong cơ thể cô ấy có một lực cắn nuốt, chân khí của tôi đi vào liền bị cắn nuốt lấy.

- Lực cắn nuốt sao?

Cơ Khinh Sa giật mình kinh hãi.

- Ừ .

Tiêu Phàm nhẹ nhàng gật đầu.

Hai hàng lông mày xinh đẹp tuyệt trần của Cơ Khinh Sa nhú chặt. Mặc dù Tiêu Phàm miêu tả sơ lược, nhưng Cơ Khinh Sa biết, loại tình hình này của Uyển Thiên Thiên có nghĩa gì. Cổ lực cắn nuốt thần bí này tồn tại sẽ làm rắc rối cho việc trị liệu về sao. Thầy thuốc trong lòng có chỗ cố kỵ, cần phải tốn rất nhiều tinh lực để đối phó lực cắn nuốt, hiệu quả trị liệu sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Cơ Khinh Sa hỏi.

Phạm Nhạc đang lái xe, lông mi đang rất nặng bỗng khẽ giương lên, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc.

Đi theo Cơ Khinh Sa lâu như vậy, Phạm Nhạc rất ít khi nghe được kiểu “ cách thức vấn đề” như này. Cơ Khinh Sa là người quyết đoán, thời điểm mở miệng đều là ra lệnh. Hiện tại đối mặt với Tiêu Phàm, Cơ Khinh Sa tự nhiên lại trao “ quyền quyết định” cho hắn, rồi lại còn hỏi “ làm sao bây giờ “ nữa.

Rốt cuộc là Cơ Khinh Sa cố ý nói vậy hay Tiêu Phàm quá mức mạnh mẽ, vô tình ảnh hưởng tới tâm tính của Cơ Khinh Sa.

Tiêu Phàm nói:

- Về nhà trọ trước rồi tính.

Ước chừng nửa giờ sau, xe đã tới trước cửa nhà trọ Dương Tây, đường đi không dễ xe trên đường rất xóc nảy, nhưng Uyển Thiên Thiên nằm trong ngực Tiêu Phàm rất vững vàng, không có nửa điểm bị xóc.

Tiêu Phàm lập tức ôm Uyển Thiên Thiên vào nhà trọ Dương Tây.

Đại sảnh nhà trọ tuy mờ mờ, nhưng ánh trăng rất sáng, khuôn mặt trắng nõn của Uyển Thiên Thiên dưới ánh đèn biến thành màu nâu xanh, huyết quang hiện trên ấn đường, trên trán có một luồng màu đen đậm rồi rậm, tử khí lượn lờ.

Dù kiến thức Tiêu Phàm rất rộng, nhưng hai hàng lông mày gắt gao cau lại.

Tình hình của Uyển Thiên Thiên rất tệ, vượt qua cả tình huống xấu nhất mà hẳn dự đoán.

Là một thầy thuốc cực ưu tú, Tiêu Phàm có thể nhìn ra được, giờ phút này Uyển Thiên Thiên đã bị trọng thương, sinh tử chỉ còn là một đường mong manh, là một thuật sư tinh thông, hẳn thậm chí còn thấy trên mặt của Uyển Thiên Thiên dấu hiệu câu hồn đoạt mạng.

Cơ Khinh Sa rút ra một luồng lương khí, ngón tay tự nhiên áp vào mạch cổ tay của Uyển Thiên Thiên.

Ngọc Quan Âm cũng là một lang trung tốt.

- Cẩn thận.

Tiêu Phàm bỗng nhiên cúi đầu, nhắc nhở một tiếng.

Chỉ tiếc lời nhắc nhở này dường như hơi trễ, ngay sau đó, khuôn mặt xinh đẹp của Cơ Khinh Sa đại biến, số gân xanh trên cái cổ trắng nõn bỗng nhiên

tăng vọt.

Thân là lang trung, thói quen của Cơ Khinh Sa đã thành tự nhiên, vừa áp vào mạch cổ tay Uyển Thiên Thiên liền lập tức lấy nội lực nhập vào cơ thể Uyển Thiên Thiên, đi kiểm tra thương thế bệnh tình của cô, mà lại quên mất lời nói vừa rồi của Tiêu Phàm, ở trong cơ thể Uyển Thiên Thiên có một lực cản nuốt kì lạ.

Cổ cản trả rất hung mãnh, không bắt được liền bị tính kế.

Mắt thấy sắc mặt của Cơ Khinh Sa thay đổi, Phạm Nhạc không cần suy nghĩ liền vươn tay tìm hiểu, bắt lấy cổ tay Cơ Khinh Sa. Ngay lúc ấy, một ngón tay thon dài tái nhợt nhắm thẳng vào huyết cổ tay Phạm Nhạc.

Động tác cực nhanh, giống như một tia chớp.

Phạm Nhạc kinh hãi, năm ngón tay tùm lại một chỗ, phản thủ lại hướng cổ tay Tiêu Phàm chớp tới. Trong khoảng thời gian ngắn, anh ta không kịp nghĩ tại sao Tiêu Phàm lại ngăn cản, hoàn toàn là bản năng phản kích.

Thân là cao thủ võ thuật, loại bản năng này ắt không thể thiếu.

Tiêu Phàm tranh đoạt chỉ trong chốc lát.

Hồ trảo của Phạm Nhạc chưa cả trảo thực, ngón tay anh ta đã chạm vào mạch cổ tay Cơ Khinh Sa. Cơ Khinh Sa “hừ” một tiếng, cả người lui về sau, sắc mặt liên tiếp biến đổi mới nhẹ nhàng thở ra, hoa dung thất sắc nói:

- Thật lợi hại!

Nhưng không biết nói tới lực cản nuốt trong người Uyển Thiên Thiên “thật lợi hại” hay là khen thân thủ Tiêu Phàm “thật lợi hại” nữa.

Có lẽ là cả hai đi.

Thân thủ Phạm Nhạc ra sao, Cơ Khinh Sa biết rất rõ. Tuy nhiên ở giữa chiêu thứ 1 đã bị Tiêu Phàm lấy một đầu ngón tay bức lui trong khi một tay Tiêu Phàm còn đang ôm Uyển Thiên Thiên, động tác không tiện.

Tất nhiên, trong nháy mắt Phạm Nhạc đã hiểu được Tiêu Phàm là muốn tốt cho mình.

Lực cắn nuốt trong Uyển Thiên Thiên dường như cực kì hung bạo, ngay cả Cơ Khinh Sa không cẩn thận cũng bị cắn nuốt. Phạm Nhạc không hiểu rõ, mù quáng ra tay, chỉ sợ chưa cả giúp được Cơ Khinh Sa mà bản thân mình cũng chịu phải thiệt thòi.

Thái độ Cơ Khinh Sa trước sau chuyển biến, Phạm Nhạc vẫn luôn chú ý, dù miệng không nói gì nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ. Hiện tại xem ra so với ánh mắt tương nhân của Cơ Khinh Sa, quả thực anh ta không thể so sánh được.

“ Két ” một tiếng, một người đàn ông trung niên lưng còng từ trong nhà trọ đi ra, con mắt không chút tình cảm nhìn thẳng vào mấy người bọn hắn. Đối với tính mạng của Uyển Thiên Thiên đang nguy ngập ông ta coi như không thấy.

Dường như trên thế giới này không có bất cứ sự việc làm có thể khiến ông ta kinh ngạc và kích động.

Cơ Khinh Sa dường như cùng ông ta tương đối quen thuộc, lúc này nói:

- Lão Hậu, lập tức sắp xếp một phòng thích hợp cho tôi.

Người đàn ông lưng còng không nói tiếng nào, xoay người chậm rãi đi vào phòng, Tiêu Phàm ôm Uyển Thiên Thiên nhanh chóng đi theo.

Trọng Thương

Chương 228: Trọng Thương

Nhà trọ Dương Tây này nhìn từ bên ngoài giống như một bãi đất bỏ đi.

So sánh với kiến trúc xung quanh thì cũng không có bất cứ chỗ sắc màu nào. Đứng trước cao nguyên hoàng thổ trong một trấn nhỏ hoang vu là một toà nhà 4 lầu phòng nhỏ không thể phổ thông hơn được nữa.

Thế nhưng lão Hậu lưng còng này lại sắp xếp cho bọn hãn thượng phòng, lại còn là phòng thượng khách nữa, không giả dối chút nào. Bất kể là phòng lớn nhỏ, trang trí, dụng cụ gia đình phối trí bên trong đều là nhất đẳng, so với khách sạn 4 sao mà nói thì không chịu hạ phong chút nào. Cùng mấy thứ không nhất quán lúc Tiêu Phàm bước tới cửa khiến hãn thoáng sững lại một lát.

Thật sự bên trong bên ngoài khác nhau quá lớn.

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng cười nói:

- Phòng ở đây của lão Hậu đều như thế này, không khác biệt lắm. Trong phạm vi mấy trăm dặm, thì nơi này của ông ấy là nơi tiếp đãi tốt nhất.

Tiêu Phàm lập tức giật mình.

Lão Hậu chính là người trung gian cung cấp các loại phương tiện trung chuyển cho trộm mộ.

Dưới hoàng thổ của tỉnh Tần Quan này, những thứ khác không nói làm gì, nhưng “quý nhân” thì chôn vô số. Có một câu vè rất thuận miệng thế này : Nam phương đích tài tử bắc phương đích tương, cha Tần Quan đích hoàng thổ, mai đích đô thị hoàng thượng! (tài tử phía nam chôn phương bắc, hoàng thổ Tần Quan chôn hoàng thượng.)

Tỉnh Tần Quan từ trước tới giờ là một trong những tỉnh mà trộm mộ yêu thích nhất.

Đối với trộm mộ, đất vàng của Tần Quan chôn vùi toàn vàng nha.

Chỗ trộm mộ thường lui tới là một nơi không có chút thu hút nào, trên thực tế nhà trọ này so sánh với khách sạn 4 sao mà không có chút kém cạnh nào cũng không có gì lạ cả.

Bề ngoài lão Hậu rất xấu xí, cả người có hàn khí u ám kinh người, nhưng cũng không phải là một nhân vật tầm thường. Có thể làm người “phục vụ trung chuyển” nhiều năm như vậy trong giới trộm mộ mà không có chuyện gì, thì đơn giản ở chỗ nào chứ?

Bất kể là bạch đạo hay hắc đạo, đều cần phải có chỗ trú chân.

Tiêu Phàm khéo léo đặt thân thể nhỏ bé của Uyển Thiên Thiên xuống, phủ lên chiếc chăn bông sợi tơ ở trên mặt giường cung đình lớn. Bộ quần áo bó sát màu gỉ sét của Uyển Thiên Thiên nháy mắt đã bị chăn tơ lớn bao trùm hơn một nửa. Thấp thoáng dưới chăn bông sợi tơ màu hồng phấn, gương mặt nhỏ nhắn tái mét của Uyển Thiên Thiên dường như mới có thêm được chút “sức sống”.

Tiêu Phàm ngồi xuống bên giường, đặt ngón tay dài tái nhợt lên cổ tay gầy yếu của Uyển Thiên Thiên.

Yên Chi Hồng nhắm nghiền hai mắt, hơi thở mỏng manh, bộ ngực cao ngất gần như không còn phập phồng.

Hạo Nhiên Chính Khí lần nữa được đưa vào cơ thể Uyển Thiên Thiên. Lực cắn nuốt lại xuất hiện, hùng hổ đánh tới Hạo Nhiên Chính Khí. Tiêu Phàm sớm đã có sự chuẩn bị, lúc lực cắn nuốt mới cắn Hạo Nhiên Chính Khí, hai

cổ Hạo Nhiên Chính Khí khác cũng xuất hiện, tạo thành thế gọng kìm, mạnh mẽ tấn công vào cổ lực cắn nuốt kia.

Có vẻ lực cắn nuốt kia không kịp chuẩn bị, lập tức bị áp chế đi xuống.

Hạo Nhiên Chính Khí tức thì trong cơ thể Uyển Thiên Thiên chạy tới Đại Chu Thiên.

Ước chừng sau nửa thời gian uống một chén trà, Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở phào một cái rồi mở mắt ra.

- Thế nào rồi?

Cơ Khinh Sa vội vàng hỏi, thuận tay đem hộp đen đặt trên giường. Kì thực cái hộp đen mới là điểm trọng điểm chú ý của Tiêu Phàm. Cái hộp ước chừng dài hơn 1 thước, chiều rộng tám tấc, cao 6 tấc, màu đen tuyền, mặt ngoài có trạm trổ hoa văn vô cùng hỗn loạn, hoàn toàn không có quy luật nào.

Tuy nhiên tinh lực hiện tại của Tiêu Phàm đều đặt trên người Uyển Thiên Thiên, coi “thủ phạm” khiến Uyển Thiên Thiên trọng thương làm như không thấy.

- Quá dữ!

Tiêu Phàm nhẹ nhàng lắc đầu nhú chặt mày nói.

Cơ Khinh Sa yên lặng nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

- Cô ấy hiện có hai loại tổn thương. Loại thứ nhất là nội thương rất nặng. Trong nửa ngày lại hứng liên tiếp hai đòn rất nghiêm trọng, gần như nội tạng bị tổn thương, mang mạch cũng gần như bị đứt...

- A?

Lần này, không chỉ có Cơ Khinh Sa chấn động mà ngay cả Tân Lâm và Phạm Nhạc vốn rất ít nói cũng phải lên tiếng kinh hô.

Mang mạch là một trong kì kinh bát mạch cơ thể người, có thể ràng buộc kinh mạch, đủ chỉ tam âm, tam dương cùng hai mạch âm dương đều chịu sự ràng buộc của mang mạch, để tăng thêm liên hệ giữa các kinh mạch. Cuốn “ Kì kinh bát mạch khảo. Đối mạch thiên” nói: “mang mạch người, nảy sinh quý hiệp tức quyết âm tới chương kì môn”. Mang mạch nảy sinh âm chi chính mạch. Xuất phát từ dưới thuyền cốt thô long hướng tới cốc huyết.

Hiện tại, Tiêu Phàm lại còn nói mang mạch Uyển Thiên Thiên gần như đứt , có thể thấy tổn thương này nghiêm trọng tới mức nào.

Nếu chỉ là tổn thương nội tạng, mang mạch trung tuyệt thì còn có biện pháp. Mấu chốt là cô ấy còn bị tổn thương âm sát. Đây là vết thương cũ, nhiều năm âm sát khí tích tụ trong cơ thể, kể thừa Yên Chi Kiếm đã lâu, bản thân cô nội lực thâm hậu, bình thường có thể miễn cưỡng áp chế âm sát khí. Nhưng lúc này...

Tiêu Phàm nói xong lắc lắc đầu.

Lúc này Uyển Thiên Thiên bị trọng thương, nội lực tiêu hao gần như không còn, tự nhiên không thể tự áp chế âm sát khí.

May mắn là trước đó mấy canh giờ, cô có dùng tẩm Chính Khí Phù khổng chế âm sát khí, bằng không không thể duy trì đến hiện tại.

Cơ Khinh Sa nhìn không dời mắt khỏi Tiêu Phàm, trầm giọng hỏi:

- Nhất thiếu, còn cứu được không?

Tiêu Phàm trầm ngâm, chậm rãi nói:

- Trước tiên để tôi cứu cô ấy tỉnh lại đã, có một số việc, nhất định phải hỏi ý kiến của cô ấy.

Lời vừa nói xong, hàn quang trong tay lóe ra, sáu tiểu đao sáng như lá liễu xuất ra. Tiêu Phàm đem sáu miếng tiểu đao lá liễu đâm vào trong cơ thể Uyển Thiên Thiên, động tác rất chậm, một một kim đâm vào đều rất cẩn thận.

Đâm sáu châm tốn ước chừng thời gian uống một chén trà, không ngờ nội lực thâm hậu như Tiêu Phàm trán cũng đổ mồ hôi.

Cơ Khinh Sa tuy cũng hiểu được y thuật nhưng phương pháp đâm ngân châm lại không tinh thông lắm. Dùng phương pháp châm cứu trị bệnh bình thường thì có thể, nhưng tình hình hiện tại của Uyển Thiên Thiên, Cơ Khinh Sa không dám thử.

Nhìn bộ dạng cố hết sức của Tiêu Phàm càng chứng tỏ thi triển phương pháp này không hề đơn giản.

Nhưng hiệu quả đúng là ứng nghiệm như thần.

Châm thứ 6 đâm xuống, người vốn đang nằm yên lặng, bất tỉnh nhân sự, Uyển Thiên Thiên bỗng nhẹ nhàng ho khan ra một tiếng, chậm rãi mở mắt, trên khuôn mặt đen như than chì cũng hiện lên hai đóa đỏ ửng.

Cho dù chỉ là hai luồng đỏ nhạt, nhưng cũng làm cả con người Uyển Thiên Thiên tỏa ra sức sống tràn trề.

- Anh đẹp trai...

Uyển Thiên Thiên ngày trước đôi mắt đen nhánh nhanh nhẹn giờ phút này có chút tiêu tan, vô lực lướt qua mặt Tiêu Phàm, khóe miệng nhếch lên, vẫn như trước mang theo ý cười không thể nói ra được.

- Là anh cứu em sao?

- Ừ.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

- Em ...

Tiêu Phàm dựng thẳng 1 ngón tay, ngăn cô tiếp tục nói chuyện, trầm giọng bảo:

- Thiên Thiên cô nương, trước mắt cô đang bị thương rất nặng, tình huống không lạc quan chút nào. Hiện tại cố đừng có nói chuyện, tôi đem tình huống hiện tại nói rõ cho cô...

- Được, anh nói đi, em nghe.

Uyển Thiên Thiên tỏ ra bộ dạng rất biết điều lắng nghe, lắng lắng nghe Tiêu Phàm nói đơn giản rõ tình huống.

- Ô, lợi hại vậy, mạng mạch này của em nếu bị đứt, sau này không thể sinh tiểu bảo bảo phải không?

Lời vừa nói ra, đám người Tiêu Phàm lập tức ngơ ngác nhìn nhau.

Rốt cuộc cũng không nghĩ tới Uyển Thiên Thiên sẽ hỏi ra một câu hỏi như vậy.

Sau một hồi, Cơ Khinh Sa không kìm nổi thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Thiên Thiên, đây không phải là vấn đề có sinh được tiểu bảo bảo không. Tổng xung mang mạch đảm nhiệm đốc tam mạch, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề được, lại càng không thể bị đứt.

Nếu thực sự bị đứt, cô cũng không có khả năng tỉnh lại như vậy.

Uyển Thiên Thiên nhếch miệng cười.

Đạo lý này cô đương nhiên hiểu, chỉ có điều không muốn thấy không khí nặng nề này mà thôi.

- Anh đẹp trai, anh nói thật xem, đức hạnh này của em có thể cứu được không? Nếu cứu được, thì phiền anh cứu em nhé, về sau em sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp anh. Nếu không được, anh giúp em một việc, giúp em kết thúc một cách vui vẻ, kiếp sau em làm trâu ngựa báo đáp anh.

- Thiên Thiên!

Cơ Khinh Sa không kìm nổi quát lên.

Giờ phút này, Uyển Thiên Thiên càng thêm thoải mái khôi hài, giọng điệu đầy ý trêu chọc. Trong lòng Cơ Khinh Sa càng thêm khó chịu. Ở thân phận và địa vị này của Cơ Khinh Sa, tìm được bằng hữu tốt thật không dễ dàng gì. Uyển Thiên Thiên bình thường có chút xảo trá, tai quái nhưng vẫn là một người bạn tốt.

Đối với mấy lời hai cô này đối đáp nhau, Tiêu Phàm coi như không nghe, ngồi một chỗ giống như lão tăng nhập định.

Cơ Khinh Sa và Uyển Thiên Thiên không hẹn mà gặp cùng nhau ngậm miệng lại, không dám quấy rầy hăn nữa, Uyển Thiên Thiên thở dốc một hơi thật mạnh. Trên gương mặt, màu đỏ ửng đã mất đi ba phần, màu than chì lần nữa bắt đầu lan tràn.

- Thiên Thiên, nội thương có thể trị, mang mạch tổn thương có thể trị, âm sát chi tổn thương cũng có thể trị...

Sau một lát, Tiêu Phàm nhìn về phía Yên Chi Hồng chậm rãi nói.

- Aaaaaaa, anh kêu Thiên Thiên sao? rốt cuộc anh cũng chịu gọi em là Thiên Thiên rồi hả?

Uyển Thiên Thiên bất ngờ vui sướng kêu to, sau đó lại nặng nề thở dốc hai hơi.

Tâm tư tiểu nha đầu này thật khó khăn để cân nhắc, Tiêu Phàm lo lắng hết lòng vì cô tìm phương pháp trị liệu, cô lại quan tâm cái việc con con không đáng kể.

Hơn nữa làm người ta phát điên chính là nét mặt của Tân Lâm và Cơ Khinh Sa, tựa hồ hoàn toàn đồng tình đối với nhận thức của Uyển Thiên Thiên. Trong suy nghĩ của hai cô dường như thấy vấn đề này so với việc cứu người còn quan trọng hơn.

Tiêu Phàm há mồm tròn mắt mất một lúc, đành lắc đầu, không muốn đi đoán tâm tư kì lạ của mấy cô gái này nữa.

- Nhưng trong cơ thể cô có lực cản nuốt rất kì lạ, rất khó đối phó. Tôi mới thử một chút, cổ lực này may mới nhiễm phải, thời gian còn ngắn, nếu không còn khó đối phó hơn. Nếu trị liệu từng cái một, hoặc là nội thương, hoặc là âm sát khí, hoặc là áp chế cổ lực cản nuốt kia đều không phải là khó khăn lớn, mấu chốt là ba thứ này phải đồng thời trị liệu cùng lúc, như vậy khó khăn sẽ rất lớn.

- Ai da, anh đẹp trai à, anh thả lỏng chút đi, gọn gàng dứt khoát nói em biết, trị như nào? Để cho em còn biết phối hợp với anh như thế nào? Dù sao thì em vẫn trăm phần trăm tin tưởng anh...

Uyển Thiên Thiên cắt đứt lời nói của Tiêu Phàm, chớp đôi mắt to, vội vàng nói.

Tiêu Phàm gật đầu, nhẹ giọng nói với Phạm Nhạc :

- Phạm tiên sinh, xin anh tránh mặt một chút.

- Được.

Phạm Nhạc cũng không hỏi nguyên do, lập tức xoay người đi ra.

Tiêu Phàm đứng dậy, chậm rãi bước trong phòng, hai hàng lông mày nhíu lại, trầm ngâm, dường như có chuyện gì làm hắn quyết không được.

Cơ Khinh Sa, Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên, ba vị mỹ nữ sáu con mắt đồng loạt nhìn lên người hắn.

- Cơ tổng, Tân nhi, giúp tôi một việc, cởi quần áo cô ấy ra.

Sau một lúc, Tiêu Phàm chợt dừng bước, hạ giọng nói, hai mắt cũng không nhìn Uyển Thiên Thiên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lấy Chân Nguyên Của Tôi Để Chữa Cho Cô

Chương 229: Lấy Chân Nguyên Của Tôi Để Chữa Cho Cô

Này, vì sao lại cởi đồ của em...

Không đợi Cơ Khinh Sa và Tân Lâm mở miệng, Uyển Thiên Thiên đã lớn tiếng kêu lên. “Đệ nhất ma nữ” không sợ trời không sợ đất rốt cục trong giọng nói cũng lộ ra sự kinh hoàng.

Đừng nhìn tính cách Uyển Thiên Thiên nhanh nhẹn bạo dạn, nói gì cũng dám nói, nhưng không có nghĩa là chuyện gì cũng dám làm. Hơn nữa chuyện nam nữ cô hoàn toàn là “gà mờ” nha.

Đồ không phải là không thể cởi, nhưng trước tình hình này mà bị Cơ Khinh Sa và Tân Lâm cởi sạch sẽ trần như nhộng trước mặt Tiêu Phàm thì mùi vị quả là rất “độc đáo”. Uyển Thiên Thiên nằm mơ cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như vậy.

Cứ coi như cô là bà xã hay bạn gái Tiêu Phàm đi nữa, muốn vì Tiêu Phàm mà cởi áo, cởi dây lưng thì cũng phải là do mình tự làm.

Hiện tại đây coi là cái gì thế này?

Điểm then chốt hiện giờ là cô đang nằm trên giường, cử động một chút cũng không thể, người khác phải cởi quần áo cho cô, cô thật đúng là một vết bánh xia, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị lột nhẵn bóng.

- Lấy huyết thiên trung của tôi đổi với huyết du tâm của cô, dùng chân nguyên của tôi để bảo vệ kì kinh bát mạch của cô.

Tiêu Phàm đơn giản giải thích một câu.

- Không được!

Tân Lâm lập tức nói, thần sắc trở nên cực kì nghiêm túc.

- Tu vi của anh còn chưa khôi phục hoàn toàn, anh không thể làm như vậy.

Tân Lâm tiếp tục nói, giọng điệu chắc như đinh đóng cột, khuôn mặt nhỏ nhắn xị xuống giống như giọt nước đang rơi.

- Em cũng không đồng ý...

Uyển Thiên Thiên nằm đó kêu la, hai má đen như than chì lại trở nên đỏ rực, tựa như vừa mới nhỏ máu rơi xuống, mắt to đen láy hiện lên sự ngượng ngùng cực độ.

Vừa rồi Tiêu Phàm nói rất rõ ràng, hắn nói hắn sẽ lấy huyết thiên trung của mình, lấy chân nguyên của mình để bảo vệ kì kinh bát mạch của cô. Thông thường mà nói, hai người sẽ phải cời nhẵn bóng, Tiêu Phàm sẽ ôm cô vào lòng, lấy huyết thiên trung ở ngực hắn tới huyết thiên trung của cô để kết nối chân khí nội lực.

Lớn như vậy khỏi nói tới bị một nam nhân trần truồng ôm vào trong ngực, cho dù cầm tay thôi vẫn còn chưa có.

Xấu hổ chết đi được

Cơ Khinh Sa cũng trầm ngâm:

- Tiêu nhất thiếu, lấy chân nguyên của mình ra trị thương, nhất định phải cực kì thận trọng.

Phòng có bốn người, không ai là không phải cao thủ võ thuật, nội lực thâm hậu cả. Chính bởi vậy, mọi người đối với việc Tiêu Phàm đưa ra “phương án trị liệu” này mới có cổ kị. Cho dù toàn bộ đều trôi qua thuận lợi, nguyên khí của Tiêu Phàm cũng sẽ bị thương tổn nặng nề, một khi trong quá trình trị liệu phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vậy thì sẽ rất phiền.

Thêm cả Phạm Nhạc nữa thì trong năm người, nội công Tiêu Phàm vẫn mạnh nhất. Nếu hắn xảy ra vấn đề, người khác rất khó có thể giúp được.

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

- Nếu chỉ là nội thương thêm tổn thương âm sát thì có thể nghĩ ra phương pháp khác, nhưng trong cơ thể cô ấy lại có lực cắn nuốt, nhất định phải loại trừ. Nếu không cắn nguyên của cô ấy sẽ rất nhanh bị cắn nuốt sạch sẽ. Đến lúc ấy chỉ sợ tội nguyện ý lấy chân nguyên của mình trị liệu cho cô ấy cũng chỉ là vô ích.

- Đó ... đó là loại yêu quái gì vậy?

Uyển Thiên Thiên hét lên.

Nuốt sạch sẽ căn nguyên của cô sao?

Những lời này mới nghe tưởng không có gì, nhưng nghĩ kỹ lại thì lập tức khiến cả lông tóc dựng đứng.

Tiêu Phàm thở dài:

- Cô nói nó là yêu quái, nó đúng là yêu quái đấy... loại lực cắn nuốt này là do trận pháp sinh ra. Một đại sư thuật pháp cực kì cao minh đã bố trí phong thủy tuyệt sát trận. Chôn dưới đất đã một hai ngàn năm, oán khí sâu nặng vô cùng. Cô cứ u u mê mê đắm vào, có thể không gặp chuyện sao?

Trong giọng nói của hắn chứa chút oán giận.

Đã sớm cảnh cáo cô, có một số cổ mộ không thể đụng vào lại cố tình không nghe.

Hiện tại không phải quá phiền phức rồi sao?

Trì Bân so với cô cẩn thận hơn rất nhiều, tuyệt không xuống dưới cung, bằng lòng ở ngoài đánh lén, so với tính mạng thì thanh danh là cái rắm gì chứ?

Uyển Thiên Thiên mân mê cái miệng nhỏ xinh xắn, tựa hồ rất uất ức đối với lời phê bình của Tiêu Phàm.

Cô gái như thế này, bất kể là “đệ nhất ma nữ” danh chấn thiên hạ hay là cô tiểu nha đầu yếu đuối, người cũng không được phê bình nha. Kể cả cô có phạm sai lầm thật, người phê bình, cô liền ủy khuất cho người xem!

- Em không phản đối anh cứu cô ấy, nhưng em vẫn kiên quyết không đồng ý để anh mạo hiểm.

Tân Lâm lại trầm giọng nói rất rõ ràng.

Phản đối Tiêu Phàm cứu người, lời này Tân Lâm không thể nói ra được, trái với giáo lí môn quy của Vô Cực Môn. Cho dù Tân Lâm có phản đối, Tiêu Phàm vẫn sẽ rat ay cứu người. Ở những loại chuyện như này, Tiêu Phàm có nguyên tắc của riêng mình, cố chấp vô cùng. Tiêu Phàm lấy chân nguyên trị liệu cho Uyển Thiên Thiên, Tân Lâm rất không yên lòng.

Cơ Khinh Sa nói:

- Nhất thiếu, nơi này dù sao cũng không phải địa bàn của chúng ta, chưa quen được với cuộc sống nơi đây. Hay anh nghĩ cách đợi Thiên Thiên ổn một chút, sau đó trở về thủ đô thì tính tiếp được không?

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Có ba người làm hộ pháp rồi, nguy hiểm có lớn cũng chẳng sao. Nếu có thể ổn, tôi cũng không nguyện ý mạo hiểm. Được rồi, thời gian cấp bách, chúng ta không cần thảo luận thêm nữa, lập tức bắt đầu thôi.

- Ấy, tôi...

Uyển Thiên Thiên reo lên, khuôn mặt xinh đẹp đỏ sẫm lại như máu, nói “tôi” thôi cũng không đến nơi.

Cô thật không thể để Tiêu Phàm chữa trị không được sao?

Nhưng phương pháp trị liệu này thật có chút... Uyển đại đương gia da mặt mỏng, có chút không chịu nổi nha.

Cơ Khinh Sa thở dài, chậm rãi tiến lên, vươn hai tay tinh xảo ra.

- Chị...

Uyển Thiên Thiên tức giận, cau có khuôn mặt, quần áo kia... hay để Tiêu Phàm cởi đi!

Để mấy mỹ nữ lột sạch ... cái chuyện gì thế này?

Cơ Khinh Sa thoáng sửng sốt, cười khổ lắc đầu, thu hai tay lại nói:

- Nhất thiếu, việc này tôi không thể giúp được. Tôi ra làm hộ pháp đây.

Nói xong quay đầu đi ra ngoài.

Cởi quần áo của Uyển Thiên Thiên, không chỉ Uyển Thiên Thiên không được tự nhiên, mà Cơ Khinh Sa cũng không được tự nhiên như vậy. Mấu chốt là mấy vị mỹ nữ đều cách ứng nhau, rất không tự nhiên.

Tân Lâm không nói một lời, theo Cơ Khinh Sa đi ra ngoài.

- Tân Lâm, cậu ấy là vì cứu người, không có ý gì khác cả...

Mắt thấy mặt Tân Lâm trầm như nước, Cơ Khinh Sa thấp giọng nói một câu.

- Tôi biết.

Tân Lâm gật gật đầu, nói. Giọng nói đã trở nên rất bình tĩnh.

Tính tình của Tân Lâm từ trước tới giờ đều rất lạnh đạm, một khi Tiêu Phàm đã quyết, cô sẽ yên lặng tuân theo quyết định của hắn.

Cơ Khinh Sa và Tân Lâm rời khỏi không những không làm bầu không khí dễ chịu hơn mà còn ngược lại càng thêm xấu hổ. Con người đen láy của Uyển Thiên Thiên đảo mọi chỗ, không dám đối diện với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhẹ ho khan một tiếng, nói:

- Thiên Thiên...

Khuôn mặt tái nhợt phía trên cũng đỏ sẫm lại như máu.

Trong phòng lâm vào một mảnh trầm mặc.

- Em.. dù sao em cũng không nhúc nhích được.

Không biết trôi qua bao lâu, Uyển Thiên Thiên mới hừ hừ nói. Thanh âm nhỏ như muỗi kêu, may mắn Tiêu Phàm nội lực thâm hậu, nếu không quả đúng là không nghe rõ.

Dù sao người ta cũng không nhúc nhích được, muốn động liền động đi, người ta cũng có ngăn được đâu mà...

Tiêu Phàm cười khở một tiếng.

Mặc dù là trị bệnh cứu người bất đắc dĩ, nhưng dù sao vẫn phải “thắng thần hổ trợ”, hai người trẻ tuổi như vậy, chàng chưa lập gia đình, thiếp chưa gả, sau phát sinh tình hình gì, quan hệ của hai bên sẽ phát sinh một số biến hóa đặc thù.

- Vậy đặc tội...

Tiêu Phàm không do dự chần chừ nữa, nói.

Uyển Thiên Thiên lắc mạnh đầu, mắt to đen nhánh lạnh yên nhìn hẳn, nói:

- Tiêu Phàm, đừng nói nói đặc tội. Anh nói đặc tội vậy thì thương thế của em không thể trị, chết thì chết.

Ngữ khí kiên định, thần sắc cực kỳ nghiêm túc.

Tiêu Phàm không khỏi ngẩn ngơ một lúc.

Đừng nhìn Tiêu chân nhân anh duệ ngút trời, cái thế vô song, nhưng đối mặt với tâm tư mấy cô gái lại không hiểu chút gì.

Rất khó nắm bắt!

- Được rồi. Sau khi bắt đầu, tận lực thả lỏng người, đừng nghĩ gì cả, phóng thích đan điền khí hải của cô ra, coi như thân thể này tạm thời không phải của cô nữa, để tôi khống chế một lúc, hiểu chưa? Ngàn vạn lần không được chống cự...

Tiêu Phàm không có ở đây dây dưa ôm ấp phái nữ này nọ, nhanh chóng cắt nhập “phương diện kỹ thuật”.

- Đã biết... nhưng Tiêu Phàm, em cũng nói trước cho anh một tiếng, em là nội công Yên Chi môn, cùng những nội công môn phái khác kế thừa có chút không giống, thời khắc mấu chốt có thể sẽ tự động hộ chủ.

Tiêu Phàm giật mình kinh ngạc.

Đây cũng là tình huống ngoài ý muốn, may mà Uyển Thiên Thiên nói cho hắn, khiến hắn đề phòng. Bằng không, đợi lúc lúc hành công tới đoạn quan trọng, nội công Yên Chi môn tự động hộ chủ, bất ngờ mà không đề phòng kịp, làm không tốt sẽ xảy ra chuyện rắc rối lớn.

- Được, tôi biết rồi.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, trên mặt đã hồi phục như lúc đầu, điềm tĩnh tự nhiên.

Bất kể nói thế nào, chuyện kế tiếp hắn phải làm là cứu mạng Uyển Thiên Thiên, chuyện khác không nên suy nghĩ quá nhiều.

Uyển Thiên Thiên mặc đồ màu gỉ sét đi đêm, là kiểu dáng đường trang, hai hàng cúc áo cài trước ngực. Tiêu Phàm vươn tay tóm lấy cúc áo thứ nhất.

Bình thường đàn ông cởi quần áo cho phụ nữ, là sẽ cởi từ cúc áo ở trên cùng, Tiêu Phàm kinh nghiệm không phong phú, phương pháp trái ngược,

cởi cúc bên dưới trước, cũng may chưa bị Uyển đại đương gia chê cười.

Nói tới Uyển Thiên Thiên lúc này, tim đập loạn xạ, cũng không đếm xỉa hơn so với Tiêu Phàm được bao nhiêu.

Tiêu Phàm hít một hơi, cường ép trấn tĩnh lại, xách cánh tay áo nâng cao cổ tay, đem từng cúc trên trang phục vải bố đi đem cởi bỏ, thật không ngờ là hần không có chạm vào người Uyển Thiên Thiên. Sau một lát, y phục đi đem cuối cùng cũng cởi xong, lộ ra bộ nội y buộc trắng nõn.

Tiêu Phàm nhất thời ngẩn tò te.

Loại áo ngực buộc thế này, hần chưa từng tiếp xúc qua. Cùng Tân Lâm sống chung hơn ba năm, cũng đã thấy qua nội y của Tân Lâm, nhưng hình như không phải là loại này. Chắc chắn, rốt cuộc là bộ dạng gì, Tiêu chân nhân cũng không nghĩ ra.

Ấn tượng rất mơ hồ.

Nhưng xem tình hình từ bộ nội y buộc chặt trên người Uyển Thiên Thiên thế này, nghĩ muốn cởi một cách “ mây bay nước chảy” mà không chạm đến thân thể của Uyển Thiên Thiên thì đúng là rất khó thực hiện.

Hai gò má Tiêu Phàm bỗng nhiên ửng hồng, trán túa mồ hôi, hít thở cũng trở nên trầm trọng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng của Uyển Thiên Thiên lại quét tới, vừa đúng lúc đụng ánh mắt Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên như phản xạ có điều kiện nhắm chặt mắt vào.

Xấu hổ ghê gớm!

Rốt cuộc, bàn tay của Tiêu Phàm cũng chậm rãi đuổi tới bộ ngực cao ngất của cô, có lẽ trong lúc vô tình, cách lớp vải chạm vào của cô, một cảm giác tê tê nháy mắt truyền khắp toàn thân, dường như trong tích tắc cả người co rút lại.

Một cảm giác kì lạ trước nay chưa từng có.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Vu Thánh Phương Namq

Chương 230: Vu Thánh Phương Namq

Thị trấn Dương Tây nằm ở vùng hẻo lánh, nhưng xung quanh vẫn có một số thôn xóm nhỏ, cũng không phải là nơi mà trong vòng vài trăm mét chỉ có một "hòn đảo đơn độc" sáng đèn.

Đám người Tiêu Phàm cứu Uyển Thiên Thiên quay về nhà trọ Dương Tây không lâu, Trì Bân dẫn theo ba tên thuộc hạ, cũng xuất hiện ở một thôn trang nhỏ nào đó cách phía đông thị trấn Dương Tây chừng ba dặm.

Nơi thôn trang nhỏ này không lớn, trong bóng đêm thấy không rõ lắm, xem chừng có khoảng hai ba mươi hộ gia đình, là một thôn trang điển hình ở vùng đồng bằng Trung Quốc, thậm chí còn có thể nhìn thấy kiến trúc của hầm trú ẩn.

Trì Bân đi về phía một hầm trú ẩn có phát ra ánh sáng.

Trong sân, một gã mặc áo bào trắng đứng chấp tay, dựa vào ánh đèn phát ra mờ mờ bên trong hầm, có thể mơ hồ phát hiện, gã mặc áo bào trắng này mũi cao mắt sâu, mặt đầy râu quai nón, màu da ngăm đen, mang theo đặc trưng rất rõ ràng của người Hồ ở Tây Vực. Bộ dạng khoảng chừng bốn mươi mấy chưa đến năm mươi tuổi.

Trì Bân chậm rãi đi qua, cơn ba khúc đã được gấp lại, Trì Bân tay không đi qua, trong lòng vẫn là tập trung tư tưởng cảnh giác. Mặc dù Trì Bân cũng là tay giang hồ lão luyện, trải qua không ít chuyện, thế nhưng vị người Hồ Tây

Vực mặc báo bào trắng này luôn làm cho Trì Bân có cảm giác sợ hết hồn hết vía nào đó. Giống như là mãnh thú viễn cổ đến từ thế giới hồng hoang, không để ý sẽ nhằm người mà cắn.

Trì Bân rất tin tưởng vào dự cảm của mình.

Loại giác quan thứ sáu nhạy bén này, từng cứu mạng Trì Bân mấy lần. Lặn lội trên giang hồ, đầu óc tốt thân thủ tốt chưa phải là điều bảo đảm cơ bản cho việc "sống lâu trăm tuổi", muốn ở trên giang hồ sống lâu hơn một chút, vận may tốt, đủ cảnh giác mới là điều quan trọng nhất.

- Trì chương môn, hình như không được thuận lợi ?

Mắt thấy Trì Bân chậm rãi đến gần, người đàn ông mang áo bào trắng chủ động tiếp đón, mỉm cười mở miệng nói. Người đàn ông này nhìn qua trẻ hơn so với Tát Bĩ Nhĩ một chút, thần thái so với Tát Bĩ Nhĩ thân thiện hơn vài phần, tiếng Trung nói vô cùng tiêu chuẩn, là giọng Bắc Kinh chính gốc, không mang theo nửa điểm giọng lạ đến từ khu vực khác.

- Abbas tiên sinh, xin lỗi, quả thật thất thủ rồi.

Trì Bân ở nơi cách sân ba mét liền đứng lại, chậm rãi nói, trên mặt lộ ra vẻ hồ thẹn. Về phần trong lòng y có phải hồ thẹn hay không, không cách nào biết được.

Đối diện với bốn người Tiêu Phàm, Cơ Kinh Sa , Tân Lâm, Phạm Nhạc mạnh mẽ đến biến thái như vậy, có thể sống để đi đến đây nói chuyện với Abbas, đã xem như vận may của Trì Bân y không tệ rồi.

Thời điểm đối mặt với Tiêu Phàm, Trì Bân thậm chí còn căng thẳng hơn so với giờ phút này đối diện với Abbas.

Đó là giác quan thứ sáu bẩm sinh cảnh cáo cho y.

- Vậy thì Trì chương môn, giao dịch giữa chúng ta không tính là đã hoàn thành, đúng không?

- Đúng vậy .

- Rất tốt, thế thì, Trì chương môn có thể giải thích đơn giản cho ta một chút, nguyên nhân thất thủ hay không?

- Có thể.

Trì Bân vẫn là rất trấn định, giọng điệu bình tĩnh, miêu tả sơ lược một chút tình hình ban nãy.

Abbas nghe cực kỳ nghiêm túc, dường như là hết sức chăm chú, thậm chí còn cắt ngang sự miêu tả của Trì Bân, đặt nhiều câu hỏi, cho thấy gã đối với chuyện này vô cùng coi trọng.

- Vị tiên sinh cứu Uyển đại đương gia, là họ Tiêu phải không? Tiêu Nhất Hành?

- Phải, hãn tự xưng là Tiêu Nhất Hành.

- Tiêu tiên sinh có ra tay với Trì chương môn hay không?

- Không có.

Khóe miệng của Trì Bân, hơi hơi co rút lại.

Abbas đối với biến hóa rất nhỏ trên mặt Trì Bân xem như không nhìn thấy, trầm giọng hỏi:

- Trì chương môn, ta có một điểm không thể hiểu nổi. Dựa vào cách nói này của Trì chương môn, Tiêu tiên sinh hẳn là bạn bè của Uyển đại đương gia. Trì chương môn đã thương bạn của hãn, vì sao Tiêu tiên sinh không ra tay trả thù với Trì chương môn ?

Trì Bân khước miệng lại nhẹ nhàng co giật một chút, một lát sau mới lên tiếng nói:

- Abbas tiên sinh, điểm này tôi cũng không có cách nào cho ông một đáp án chính xác, tôi không phải Tiêu Nhất Hành, cũng không phải con giun trong bụng hân, trong lòng hân nghĩ như thế nào, chỉ có bản thân hân mới hiểu rõ.

Giọng điệu có vài phần lãnh đạm, tựa hồ đối với sự tò mò truy cứu của Abbas không phải rất hài lòng.

- Cái này đương nhiên, ta là muốn nghe sự phân tích của Trì chương môn đối với chuyện này.

Abbas cũng không thêm để ý sự không hài lòng của Trì Bân chút nào, tiếp tục hỏi.

Trì Bân mặc dù trong lòng bất mãn, lại cũng không thể phát tay áo bỏ đi, chỉ có thể nhẫn nại nói:

- Chiếu theo phân tích của tôi, có thể là do Uyển Thiên Thiên bị thương quá nặng. Tiêu Nhất Hành không dám trì hoãn, nhất định phải tìm một nơi yên tĩnh chữa thương cho ả.

Về cơ bản, sự phân tích này của Trì Bân đã tiếp cận với chân tướng sự thật rồi.

Tiêu Phàm vừa tiếp được Uyển Thiên Thiên giữa không trung, dựa vào trực giác liền biết nàng bị thương không nhẹ, nhất định phải lập tức trị liệu, nửa phần đều không thể trì hoãn. Dựa vào chính thể thực lực mà nói, bốn người bọn họ hiển nhiên mạnh hơn bốn người của Trì Bân, thế nhưng cũng khó có thể đảm bảo trong thời gian ngắn nhất có thể chiến đấu giải quyết hết.

Nhất là âm dương nhãn của Trì Bân, sức chiến đấu không phải nhỏ.

Mặc dù nói Uyển Thiên Thiên bị thương là trên hết, thế nhưng Yên Phi kiếm là loại kiếm ở đẳng cấp nào, cứng rắn bị một côn của Trì Bân đập bay, Trì Bân võ công cao cường, không cần nghĩ cũng biết, Tiêu Phàm quả thực không muốn trì hoãn thời gian quá nhiều.

Hơn nữa, giao tình giữa Tiêu Phàm và Uyển Thiên Thiên, thật sự còn chưa đến mức độ đó.

Cứu mạng cho Uyển Thiên Thiên, không thể không dùng chân nguyên bốn mạng, đó là một việc.

Lương y như từ mẫu.

Tương đồng với giáo lí của Vô Cực Môn.

Vì Uyển Thiên Thiên, ra tay giáo huấn Trì Bân, lại là một chuyện khác. Nghiêm chỉnh mà nói, Uyển Thiên Thiên vẫn chưa thể được xem là bạn của Tiêu Phàm. Nếu như Tân Lâm bị thương, hiển nhiên không phải bàn.

-Ồ? Chiếu theo ý này của Trì chương môn, Uyển đại đương gia bị thương rất nặng.

Abbas dường như càng lấn tới! Nhiều hứng thú hỏi han, đối với sự thất thủ của Trì Bân, chưa mở được chiếc hộp đen Abbas vẫn là không quá quan tâm.

Trì Bân hừ lạnh một tiếng.

- Abbas tiên sinh, ông đây là không tin tôi sao?

Nụ cười nhạt trên mặt Abbas dần dần biến mất không dấu tích, sắc mặt ngăm đen trở nên nghiêm túc, hai tròng mắt hõm sâu chuyên chú nhìn Trì Bân, chậm rãi nói:

- Trì trường môn, ông hiểu lầm rồi, ta không phải không tin ông, mà là ta nhất định phải làm rõ một số tình tiết. Tựa như ông cảm giác như vậy, Tiêu Nhất Hành là đối thủ rất đáng sợ, đối với nhất cử nhất động của hắn, ta rất muốn tìm hiểu rõ ràng hơn một chút.

Chương giáo chân nhân hiện tại của Vô Cực Môn.

Đây là thân phận thật sự của Tiêu Phàm.

Khi sư huynh Tát Bì Nhĩ từ phía Diệp Cô Vũ có được thông tin này, tất cả Vu thánh Tây Ly giáo đều sợ ngây người. Thật không thể ngờ tới, vị đích tôn trưởng thâm tàng bất lộ này của lão Tiêu gia, lại có một thân phận "dã man" như vậy.

Làm đệ tử đích truyền của Dung Thiên Tổ Sư, Vu Thánh phương Nam của Tây Ly, Abbas đương nhiên rất rõ ràng, chương giáo chân nhân hiện tại của Vô Cực Môn là ý vị gì. Khó trách sư phụ đích thân xuất thủ, chẳng những không nắm được lão Tiêu gia, ngược lại còn làm cho thân mình trọng thương, cho tới nay còn đang bế quan tĩnh dưỡng.

Ai có thể ngờ tới, cháu đích tôn trưởng của lão Tiêu gia, cư nhiên lại là chương giáo chân nhân của Vô Cực Môn.

So sánh với đại sư huynh Tát Bì Nhĩ mà nói, Abbas càng thêm trầm ổn, tính cách càng thêm biết mình biết ta. Sự phân công của huynh đệ bọn họ cực kỳ rõ ràng, Dung Thiên Tổ Sư sớm đã không đếm xỉa đến việc dạy dỗ các giáo tục, dạy dỗ giáo tục ngày thường, đều do đại đệ tử Tát Bì Nhĩ chủ trì. Mà Abbas thì phụ trách "bộ môn hành động" cụ thể, nói cách khác, "lực lượng vũ trang" của Tây Ly giáo là nằm trong tay của Abbas.

Abbas nguyên là trấn thủ ở tổng đàn của Tây Ly giáo, sau khi xác định thân phận của Tiêu Phàm, Tát Bì Nhĩ lập tức triệu tập gã từ Tổng đàn khẩn cấp quay về, chuẩn bị toàn lực ứng đối phó với Tiêu Phàm.

Nhìn qua, Tiêu Phàm dường như không có trở ngại gì lớn, thế nhưng lần đấu pháp hơn nửa năm trước, Tát Bĩ Nhĩ là tận mắt nhìn thấy, Dung Thiên Tổ Sư bị công kích một phía, còn trọng thương nôn ra máu, lập tức bế quan chữa thương. Tiêu Phàm vì lão Tiêu gia nghịch thiên cải mệnh, đồng thời còn muốn ngăn cản Dung Thiên tấn công, tuyệt đối không thể không có tổn thương. Chiếu theo lí mà nói, hẳn bị thương so với Dung Thiên Tổ Sư còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Trước mắt hẳn là thời điểm suy yếu nhất của Tiêu Phàm, cũng là thời điểm đối phó tốt nhất.

Cơ hội này, nhất định phải nắm chặt.

Vốn dĩ nhiệm vụ này để cho Diệp Cô Vũ đi hoàn thành tốt hơn so với việc triệu tập Abbas qua đây, công việc "giết người" này, Mộc Thứ Di và Diệp Vương mới là nhân sĩ chuyên nghiệp thật sự.

Nhưng Dung Thiên Tổ Sư còn đang bế quan, Tát Bĩ Nhĩ không dám đưa ra quyết định này.

Chiếu theo "hiệp nghị", Tây Ly giáo chỉ có Vu Vương Dung Thiên mới có thể trực tiếp đề ra mệnh lệnh đối với Diệp Cô Vũ, thậm chí ngay cả Tát Bĩ Nhĩ cũng không rõ ràng, giữa sư phụ và Diệp Cô Vũ năm đó rốt cục đã đề đạt ra cái thỏa thuận gì.

Theo Tát Bĩ Nhĩ, Diệp Cô Vũ là có thể tin tưởng, thế nhưng Giang Đạo Minh thì rất khó nói.

Tát Bĩ Nhĩ không có cách nào phán đoán, người đàn ông trung niên ở căn phòng tổng thống trong khách sạn Trung Thiên , rốt cuộc là Diệp Cô Vũ hay là Giang Đạo Minh?

Quyết đoán này, vẫn là giao cho sư phụ đi làm đi.

Làm đại đệ tử của Tây Ly giáo, đứng đầu Ngũ Đại Vu Thánh, Tát Bĩ Nhĩ thực ra không được xem là một nhân vật thống soái anh hùng tài ba. Chính bởi vì như vậy, cho tới bây giờ, Tát Bĩ Nhĩ chỉ là thay thế sư phụ xử lý một số việc thường ngày trong giáo, Dung Thiên chưa hề chính thức lập Tát Bĩ Nhĩ làm người kế thừa vị trí giáo chủ.

Nếu như sư phụ còn đang bế quan, Tát Bĩ Nhĩ liền chiếu theo "quy trình" trong quy củ làm việc.

Đối với cái này, Abbas hiển nhiên không có ý kiến.

Tát Bĩ Nhĩ không tin được Giang Đạo Minh, Abbas càng không thể tin được, thậm chí ngay cả Diệp Cô Vũ đều không tin. Mặc dù sư phụ từng nói, Diệp Cô Vũ là Diệp Cô Vũ, Giang Đạo Minh là Giang Đạo Minh, không thể vơ đũa cả nắm. Thế nhưng trong mắt Abbas, Diệp Cô Vũ chính là Giang Đạo Minh, Giang Đạo Minh chính là Diệp Cô Vũ.

Bọn họ vốn dĩ chính là cùng một người.

Chuyện lớn như đối phó với chương giáo chân nhân hiện tại của Vô Cực Môn, đương nhiên phải do Tây Ly giáo tự mình đi hoàn thành, làm sao có thể mượn tay người ngoài?

Hơn nữa thân phận của người ngoài như Diệp Cô Vũ này, cũng không tránh khỏi quá nhạy cảm.

Chuyện khác có thể mời hãn hỗ trợ, chuyện này, tuyệt đối không thể để cho hãn dính vào. Thân là đại thuật sư, đối với những người mà bản thân mình hoàn toàn nhìn không thấu, theo bản năng sẽ đi bài xích, mà không phải là tin tưởng.

- Abbas tiên sinh, tôi có thể chịu trách nhiệm nói cho ông, nếu như không lập tức tiến hành cấp cứu, dựa vào thương thế của Uyển Thiên Thiên, ả không thể duy trì quá ba ngày.

Trì Bân lạnh lùng nói.

Đối với uy phong nhất côn của chính mình, Trì Bân vẫn là cực kỳ tự tin.

Abbas nhẹ nhàng thở phào một cái, trên khuôn mặt ngăm đen lại hiện ra một nụ cười.

- Rất tốt, Trì chương môn.

- Trì chương môn, ông có thể về nghỉ ngơi rồi. Đương nhiên, giao dịch của chúng ta vẫn chưa hoàn thành, khi cần, ta sẽ có lời mời với Trì chương môn.

Abbas khẽ cười nói, giọng điệu rất mừng rỡ.

Trì Bân "hừ" một tiếng, chậm rãi lùi về phía sau, vẫn trực tiếp đối diện với Abbas, dường như không muốn đem phía sau lưng của y lộ trước mặt người này.

Khóe miệng Abbas cực kỳ nhanh hiện lên một tia châm chọc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ninja Nhật Bản Và Thần Xạ Thủ

Chương 231: Ninja Nhật Bản Và Thần Xạ Thủ

- Rác rưởi.

Trì Bân còn chưa xoay người bước đi, một giọng nói lạnh băng đã vang lên. Trì Bân mãnh liệt dừng bước, trong mắt bắn ra ánh nhìn lạnh lùng.

Một bóng đen thình thình xông ra, xuất hiện bên cạnh Abbas.

Con người của Trì Bân bỗng dừng co rút lại một chút. Nói chuyện với Abbas lâu như vậy, y lại không hề phát giác ra trong vườn này còn có người khác. Thuật ẩn nấp của người này, quả nhiên cao minh.

Nhìn kỹ lại, bóng đen này vẫn là mơ mơ hồ hồ, giống như cả người đều giấu trong một đám sương mù, đừng nói nhìn không rõ diện mạo, thậm chí ngay cả nam hay nữ đều không phân biệt được.

Đối với Trì Bân mà nói, đây là một loại chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Phải biết trên giang hồ y được xưng là "âm dương nhân". Có thể một cái nhìn liền phân biệt được âm dương, hiện tại lại không nhìn rõ một bóng người gần trong gang tấc.

- Liễu Sinh quân, thuật ẩn nấp trong khói của người ngày càng cao minh rồi, ngay cả âm dương nhân của Trì chưởng môn cũng nhìn không ra.

Abbas mỉm cười nói.

- Ninja Nhật Bản?

Trì Bân giật mình kinh hãi, thốt ra.

- Không sai. Vụ Ẩn phái - Liễu Sinh Hùng Nhị.

Bóng đen giấu ở trong làn sương mù, lạnh lùng nói, giọng điệu vô cùng kiêu căng.

Trì Bân lại hí hai mắt lại, không hề lên tiếng.

Y mơ hồ nghe nói đến "Vụ Ẩn phái", nghe nói là một bang phái rất nổi danh trong Ninja Nhật Bản, cụ thể hơn như thế nào, Trì Bân cũng không hiểu lắm.

Chung quy y vẫn chưa từng sống ở Nhật Bản, ngày thường cũng chưa từng giao du với Ninja Nhật Bản thật sự.

Phân tích giọng điệu kiêu căng vô cùng của Liễu Sinh Hùng Nhị này, phỏng chừng "phái Vụ Ẩn" ở Nhật Bản hẳn là rất có danh tiếng. Về phần địa vị của bản thân tên Liễu Sinh Hùng Nhị này trong phái Vụ Ẩn như thế nào, vậy thì không có cách nào để biết rồi.

Có lẽ cũng không phải là hạng người vô danh.

- Trì tiên sinh, danh tiếng của ông rất lớn nha, ngay cả ta ở trong nước cũng nghe nói đến, âm dương nhãn, ha ha... có điều, trăm nghe không bằng một thấy. Danh tiếng lớn như vậy của Trì tiên sinh, bất quá chỉ như vậy mà thôi. Danh tiếng cũng chỉ là hư truyền.

Liễu Sinh Hùng Nhị giễu cợt nói.

Tiếng phổ thông của tên tiểu quỷ Ninja nói cực kì lưu loát tiêu chuẩn.

Trì Bân lãnh đạm nói:

- Liễu Sinh quân có thể đã hiểu nhầm rồi, âm dương nhãn là xem người chết, không phải nhìn người sống.

- Hừ , giáo biện.

Liễu Sinh Hùng Nhị hừ lạnh nói.

- Abbas tiên sinh, ông mời ta đến không phải là để hợp tác với loại người này chứ? Nếu là bảo ta hợp tác với loại rác rưởi này, thế thì thật xin lỗi, ta tuyệt đối không thể chấp nhận.

Abbas mỉm cười nói:

- Liễu Sinh quân, Trì chương môn tuyệt đối không phải là rác rưởi. Quốc gia bọn họ có một câu nói cổ, gọi là thuật nghiệp hữu chuyên tinh. Chuyên nghiệp của Trì chương môn là đào mộ, không phải giết người.

- Đào mộ? Y đào mộ cũng để thất thủ như thế!

Không biết tại sao, Liễu Sinh Hùng Nhị hình như đối với Trì Bân cực kỳ chán ghét, nửa phần mặt mũi cũng không lưu lại cho y.

Trì Bân lạnh lùng nhìn Liễu Sinh Hùng Nhị liếc mắt một cái, không nói thêm lời nào, xoay người rời đi.

- Hừ! Một dân tộc không có triển vọng.

Nhìn theo bóng lưng của Trì Bân Liễu Sinh Hùng Nhị cười lạnh nói.

Abbas lắc đầu, không hề phụ họa với Liễu Sinh Hùng Nhị.

- Đại ca, vì sao không giáo huấn tên tiểu quỷ này.

Trì Bân quay lại trước mặt ba tên thuộc hạ, Thất Tỷ sớm đã tức giận đến choáng váng não, nổi giận đùng đùng hỏi. Ai cũng không ngờ, nơi này của Abbas sẽ xuất hiện một tên Ninja Nhật Bản, hơn nữa còn kiêu căng ngạo mạn không chịu nổi.

Trì Bân trên giang hồ là thân phận địa vị như thế nào, rốt cuộc lại bị tên tiểu quỷ này sỉ nhục như thế, Trì Bân nhin được, các huynh đệ nhin không được.

Trì Bân thản nhiên nói:

- Một người chết, có cái gì đáng so đo đây?

- Người chết? Đại ca đây là ý gì?

Thất Tỷ có chút kinh ngạc hỏi ngược lại:

- Ca biết xem tướng à?

Trì Bân lạnh lùng nói:

- Ta không biết xem tướng, nhưng ta biết xem âm dương. Tên tiểu quỷ này toàn thân tử khí lượn lờ, nếu như hắn còn có thể sống đến ngày mai nhìn mặt trời, có thể móc đôi mắt này của ta ra rồi.

Xem âm dương.

Đây là tuyệt kỹ của Trì Bân.

Abbas lại không có bản lĩnh này, là một trong những đại tể ti của Tây Ly giáo, gã chỉ biết xem tướng. Tuy nhiên Liễu Sinh Hùng Nhị cả người ẩn trong lớp sương mù, căn bản nhìn không rõ tướng mạo vốn dĩ của hắn.

- Liễu Sinh quân, tình hình bây giờ đã tương đối rõ ràng rồi, Tiêu Phàm đang chữa thương cho Uyển Thiên Thiên, bên cạnh hắn còn có ba người phụ trách bảo vệ cho hắn.

Liễu Sinh Hùng Nhị nói:

- Ta không thể đối phó ba người một lúc.

Đừng nhìn tên tiểu quỷ này ở trước mặt Trì Bân khoác lác hò hét, khi cần phải hành sự cũng không dám tùy tiện lên mặt. Vừa rồi Trì Bân nói rõ ràng, ba người đi cùng Tiêu Phàm, đều là cao thủ bậc một.

- Đương nhiên, ta cũng sẽ không để Liễu Sinh quân một lúc đi đối phó ba người họ. Cơ Khinh Sa và đối tác Phạm Nhạ của cô ta, sẽ có người lộ diện dụ bọn họ đi khỏi, thế nhưng Tân Lâm chắc chắn sẽ không rời đi. Đây là vệ sĩ tùy thân của Tiêu Phàm, cần phải làm phiền Liễu Sinh quân đi đối phó nàng ta rồi. Mặc dù nàng ta là con gái, thế nhưng cũng cần nghiêm túc ứng phó, Liễu Sinh quân nhất định không thể khinh thường.

Abbas thần sắc trở nên vô cùng ngưng trọng

- Abbas tiên sinh, ông là xem thường thuật ám sát của phái Vụ Ẩn chúng ta sao?

Liễu Sinh Hùng Nhị rất không vui hỏi ngược lại.

Abbas cười cười, nói:

- Liễu Sinh quân, ta tuyệt đối không có ý này. Phái Vụ Ẩn là phái nổi danh nhất về thuật ám sát của quý quốc, có thể mời được Liễu Sinh quân đại giá, là vinh hạnh của chúng tôi. Ta tin tưởng cô gái kia, chắc chắn không phải đối thủ của Liễu Sinh quân.

Liễu Sinh Hùng Nhị "hừ" một tiếng, nói:

- Abbas tiên sinh, yên tâm đi, chỉ cần người của ông có thể dụ Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc rời đi nửa tiếng trở lên, những việc còn lại đều giao cho ta là được, ta đảm bảo sẽ giao cho ông ba cái thủ cấp.

- Vậy thì thật tốt qua, hết thảy đều nhờ cậy Liễu Sinh quân rồi.

Abbas cung cung kính kính vái Liễu Sinh quân một cái, trịnh trọng nói.

Liễu Sinh Hùng Nhị gật gật đầu, nhiên ngang đi ra cửa.

Nhìn theo bóng lưng của Liễu Sinh Hùng Nhị dần dần biến mất ở trong bóng đêm, hai hàng lông mày của Abbas hơi nhíu lên.

"Két" một tiếng, cửa gỗ của hầm bị đẩy ra, một đạo thân ảnh mạnh mẽ chậm rãi bước ra, trong tay mang theo một vali xách tay màu đen, đi đến bên cạnh Abbas, lạnh nhạt nói:

- Abbas tiên sinh, tên dở hơi này, ngài tìm được ở chỗ nào đến vậy?

Nghe thanh âm, rất trẻ, thế nhưng cũng rất lạnh.

Abbas liếc mắt nhìn hăn, hỏi ngược lại:

- Tên dở hơi? Gauss tiên sinh, lời nói như vậy không khỏi quá bạc bẽo rồi sao? Liễu Sinh Hùng Nhị là có chút kiêu ngạo, thế nhưng hăn xác thực là Ninja trong phái Vụ Ẩn, hơn nữa thuật ám sát còn rất cao.

Gauss tiên sinh trẻ tuổi lạnh lùng cười, nói:

- Abbas tiên sinh, ta không phủ nhận hăn là Ninja trong phái Vụ Ẩn, về phần thuật ám sát của hăn trình độ rất cao, xin thứ cho ta không thể tán đồng. Abbas tiên sinh sẽ không thật sự cho dằn, dựa vào hăn liền có thể đối phó nổi Tiêu Phàm chứ?

- Ta đương nhiên sẽ không cho rằng như vậy. Nếu không, ta cũng không sẽ mời Gauss tiên sinh đích thân ra mặt. Gauss tiên sinh, ta tin tưởng ngài chắc chắn sẽ không làm cho ta thất vọng.

Abbas nói xong, ánh mắt đảo qua chiếc vali xách tay trên tay Gauss.

Là một trong những sát thủ giết người đắt giá nhất trong những năm gần đây, tài bắn súng của tên người Đức - Gauss này quả thực đáng giá với giá cả trên trời như thế.

Sau khi xác định thân phận của Tiêu Phàm chính là chương giáo chân nhân hiện tại của Vô Cực Môn, Abbas cho rằng, dùng phương thức giáp lá cà cận chiến truyền thống để đối phó Tiêu Phàm là một cách làm rất ngu xuẩn.

Về điểm này, từ trên người mình Abbas liền có thể rút ra kết luận.

Làm Vu Thánh phương Nam - một trong Ngũ Đại Vu Thánh của Tây Ly giáo, Huyết Thiên đại tể ti, sức chiến đấu giáp lá cà cận chiến của Abbas cực kỳ biến thái. Abbas mặc dù chưa từng đích thân giao thủ với Tiêu

Phàm. Thế nhưng cái này cũng không hề gây trở ngại cho việc Abbas đưa ra phán đoán chính xác.

Khi có một phương pháp tốt hơn có thể lựa chọn, Abbas cho rằng không cần thiết nhất định phải lấy sở đoản của mình địch với sở trường của đối thủ.

Dùng súng bắn tỉa ở cự li xa bắn hạ Tiêu Phàm, đó là lựa chọn tốt nhất.

- Gauss tiên sinh, chúng ta cùng nhau thương lượng một chút các bước hành động cụ thể đi.

- Có thể.

Hai người quay trở về trong hầm.

Dưới ánh đèn sáng rõ trong hầm, mái tóc màu nâu của Gauss hiện ra đặc biệt chói mắt, sát thủ người Đức này có đặc điểm tướng mạo điển hình nhất của người Germanic, đường nét thô cứng, thần thái kiên cường lãnh khốc, dường như không có chuyện gì có thể thay đổi tâm tình của anh ta.

Đây là lần đầu tiên Gauss đến cao nguyên Hoàng Thổ của quốc gia phương Đông có lịch sử lâu đời này, lần đầu biết đến loại "phòng ốc" này của hầm trú ẩn, trước đó , Gauss chưa từng nghĩ, phòng ốc còn có thể từ trên mặt đất mọc ra.

Đây là một cái sân của gia đình nông dân bình thường.

Abbas ở trên tấm bàn Bát Tiên sơn loang lỗ mở ra một tấm bản đồ giản lược, đưa một ngón tay đầy lông đen, chỉ vào một điểm kiến trúc trên bản đồ, trầm giọng nói:

- Gauss tiên sinh, đây là nhà nghỉ Dương Tây, căn cứ theo thông tin mà phía trước truyền về, Tiêu Phàm đang ở phòng VIP 403 trên lầu bốn của nhà

ngiht này. Ở cự li 1500m, một phát bắn trúng mục tiêu, có năm chắc được không?

- 1500m?

Hai hàng lông mày nồng đậm của Gauss nhú lên.

- Abbas tiên sinh, vì sao phải cách xa như vậy? Nếu như ở khoảng cách 1000m thậm chí 800m , khả năng bắn trúng lớn hơn rất nhiều.

Đối với yêu cầu này của Abbas, Gauss xác thực có chút không hiểu nổi. 1500m tuy rằng vẫn trong tầm sát thương ở phạm vi đường kính 50 Barrett của súng bắn tia, thế nhưng đây là buổi tối, địa hình cũng không quen thuộc. Một phát súng bắn trúng mục tiêu, độ khó khăn không nhỏ. Gauss cho rằng, hoàn toàn có thể cho gần hơn chút nữa.

Abbas trầm giọng nói:

- Abbas tiên sinh 1500m đã là cực hạn rồi, nếu như có thể, tốt nhất là có thể nổ súng cách 2000m....

- Abbas tiên sinh, thứ cho tôi không thể hiểu được...

Hai hàng lông mày của Gauss càng nhú chặt hơn.

- Gauss tiên sinh, ta biết ngài không thể lí giải. Thế nhưng lần này chúng ta phải đối phó là vị Tiêu Phàm tiên sinh này, quả thực không phải người bình thường....Nói thế này vậy, hẳn là loại người thần kì nhất của quốc gia phương Đông thần kì, có lúc người thường không có cách nào hiểu được sự nhạy cảm của giác quan thứ sáu. Bất kì người nào đối với hẳn có địch ý, đều không thể tiến đến quá gần, nếu không cũng sẽ bị hẳn phát hiện. Nói như vậy, ngài có hiểu không?

- Giác quan thứ sáu?

- Đúng, giác quan thứ sáu.

- Ở phạm vi ngoài 1500m còn cảm giác được nguy hiểm? Ha ha , Abbas tiên sinh, đây chỉ sợ đã không phải là giác quan thứ sáu rồi, đây là Vu thuật!

Gauss nói xong, lắc lắc đầu, khóe miệng hiện ra một ý cười chế giễu.

Anh ta biết rằng quốc gia phương Đông lâu đời này có rất nhiều thứ thần bí khó lường, thế nhưng Vu thuật không phải là thứ nằm trong phạm trù mà anh ta có thể lí giải.

- Gauss tiên sinh, bất kể là giác quan thứ sáu cũng được, hay là Vu thuật cũng được, đây đều là những sự thật khách quan tồn tại. Nếu như ngài không muốn nhiệm vụ thất bại, mong ngài nhất định phải nhớ kỹ lời nói của ta, vị trí ngài bắn tỉa, ít nhất phải cách trên 1500m. Điểm này, không có bất kỳ sự cò kè mặc cả nào. Bằng không, nhiệm vụ bắn tỉa này liền hủy bỏ .

Abbas chậm rãi nói, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Chữa Thương

Chương 232: Chữa Thương

Cơ thể khi khóa thân của Uyển Thiên Thiên, đẹp đến rung động lòng người.

Mặc dù sức khổng chế của Tiêu chân nhân cao cường, một lần nữa lại cảnh cáo bản thân, đây là đang cứu mạng, là đang xây "bảy tòa bảo tháp", thế nhưng khi trút bỏ tầng lụa mỏng cuối cùng trên cơ thể Uyển Thiên Thiên, Tiêu Phàm vẫn là có chút dờ dẫm.

Đây vẫn là lần đầu tiên hăn đối mặt với cơ thể hoàn toàn trần trụi của một cô nương trẻ tuổi, hơn nữa đối diện còn là cơ thể của một loại tuyệt đại mỹ nhân như Uyển Thiên Thiên.

Trắng!

Trong chốc lát, trước mắt Tiêu Phàm chỉ có một màu trắng chói mắt.

Hiển nhiên, đây là biểu hiện của gà mờ tiêu chuẩn.

Đàn ông có chút kinh nghiệm, trong mắt cũng không thể chỉ còn lại "trắng", bọn họ sẽ nhìn thấy rất nhiều thứ nên nhìn, thậm chí còn bao gồm cả những thứ không nên nhìn, đều sẽ nhìn thấy.

Thế nhưng trong phút chốc, trán Tiêu Phàm liền rịn ra rất nhiều mồ hôi.

Giờ này khắc này, Uyển Đại đương gia danh xưng "đệ nhất ma nữ" trên giang hồ, tình hình một chút cũng không tốt như Tiêu chân nhân, hàm răng nghiến lại giống như vỏ sò, cắn chặt đôi môi đã thoáng chuyển sang màu tím đen, hai mắt khép chặt, trên chóp mũi kiên đỉnh, mồ hôi từng giọt thấm ra, đôi mi dài không ngừng rung động.

Cho dù ngửa mặt nằm ở nơi đó, cặp núi chưa từng trải qua chuyện đời của Uyển Thiên Thiên vẫn cao ngất, không hề có nửa phần mềm mại.

Nhưng thật sự khiến Uyển Thiên Thiên không dám mở mắt, không phải là cả người trần trụi của bản thân, mà là hai nụ hoa đỏ bừng ở nửa vòng tròn hoàn mỹ, đã nhô đầu ra, kiêu ngạo mà cứng rắn.

Cô gái cho dù chưa hề có chút kinh nghiệm nào đi chăng nữa, cũng hiểu được đây là ý gì.

Xấu hổ chết rồi.

Ở nơi này, bản thân cư nhiên lại có phản ứng.

Thực ra, Uyển Đại đương gia lúc này thực sự "hiếu lắm" bản thân, loại tình huống này quả thật là phản ứng sinh lí tự nhiên, là vì căng thẳng, mà không phải vì động tình.

Thế nhưng, hiện tại thực tế căn phòng này chỉ có một nam một nữ, trên loại chuyện như thế này, đều vẫn là gà mờ.

Tiêu Phàm bình tĩnh nhìn thân thể thon dài trắng nõn của Uyển Thiên Thiên, ánh mắt không kìm nổi thuận theo đường cong lả lướt dờn xuống bên dưới từng chút từng chút một. Vóc dáng của Uyển Thiên Thiên ước chừng khoảng 1m66, dáng người thon thả nhưng không gầy guộc, đường cong vô cùng dịu dàng, chỉ có bộ ngực thoáng hiện ra vẻ dốc đứng. Dưới ánh đèn mờ dịu, trên thân thể mịn màng, dường như được bao phủ bởi một vầng sáng nhàn nhạt.

Đây chính là đặc trưng thân thể tiêu chuẩn của trinh nữ, trên thân thể có một lớp lông mao mỏng, đem đến cho người ta một cảm giác cực kì mềm nhẹ.

Bụng dưới bằng phẳng.

"Lỗ rốn" nho nhỏ nằm ở chính giữa, làm cho Tiêu Phàm có chút choáng váng đầu.

Lại xuống chút nữa....

Tiêu Phàm đột nhiên cả người giật nảy mình, mồ hôi mạnh mẽ toát ra.

Lướt nhanh cái vật có màu đen bóng kia, dường như đối với Tiêu chân nhân võ nghệ cao cường tạo thành một sức hút mãnh liệt, cực kỳ khó ngăn cản.

Đầu thật choáng váng.

- Này, anh anh còn muốn nhìn bao lâu nữa?

Rốt cục, Uyển Thiên Thiên thật sự nhìn không được, mở choàng mắt hung dữ nhìn Tiêu Phàm, hung dữ hỏi, nghiêng răng nghiêng lợi.

Trần trụi như vậy nằm trên giường, một chút cử động cũng không được, tùy ý cho người đàn ông này nhìn qua nhìn lại, từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lên đầu, quả thực là khó chịu khổ sở.

Cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm?

Đây chính là là sống một ngày bằng một năm?

Cảm giác, một phút đồng hồ ngắn ngủi, giống như đã vượt qua được nghìn năm vạn năm.

Tiểu nha đầu quả thật chịu không nổi rồi.

Tên đáng ghét này ngày thường giả làm thân sĩ cho lắm vào, giống như nói với mình nhiều thêm vài câu đều ngại ngùng, mặt sẽ đỏ lên. Hiện giờ nhìn thấy mình không mặc quần áo ,tròng mắt còn không phải mở to đến độ muốn rớt ra ngoài hay sao.

Lại nói Uyển Thiên Thiên cũng không phải rất phản cảm để Tiêu Phàm "chiêm ngưỡng", mấu chốt là phương thức này không đúng. Bản thân mình như vậy quá bị động rồi, nếu thật là đôi bên yêu thương khó kìm nén, chìm trong bể tình, đó mới làm cho lòng người say.

- Hiện tại nhìn thêm một chút, đợi chút nữa đỡ mất công xảy ra chuyện....

Câu trả lời của Tiêu Phàm cũng rất kiên quyết.

Uyển Thiên Thiên gần như muốn ngất đi

Cái này gọi là lời gì?

Chẳng lẽ hiện tại nhìn thêm vài cái, liền có thể miễn dịch rồi? Uyển Đại đương gia liền chỉ có chút sức quyến rũ này, lực hấp dẫn đối với đàn ông chỉ có thể kéo dài vài giây đồng hồ sao?

Không đợi Uyển Thiên Thiên nghĩ ra, Tiêu Phàm đã bắt đầu cởi quần áo.

Uyển Thiên Thiên hoảng sợ kêu lên một tiếng lại gắt gao nhắm chặt hai mắt lại.

Tiêu Phàm nói rồi, chữa thương cho cô cần cực kì thành thực đối diện với một mình cô không mặc đồ, là không đủ. Bản thân mình trần trụi bị người ta nhìn, đó là "bị ép bất đắc dĩ", nhưng mà chính mình mở to mắt, gắt gao nhìn chăm chăm thân thể trần trụi của người ta không ngại ngùng, tính là chuyện như thế nào?

Tiểu nha đầu nhắm mắt rất đúng lúc bằng không Tiêu chân nhân thực sự không có cách nào ở bên dưới ánh mắt nhìn chăm chú của cô, thần nhiên thoát ý.

Công việc này, dường như so với luyện "Càn Khôn Đại Hoàn đan" còn phí sức lực hơn.

Hàng lông mi dài tinh tế của Uyển Thiên Thiên không ngừng run rẩy, trái tim thỉnh thoảng đập loạn, cả người rịn mồ hôi, đại đương gia Yên Chi xã ngày thường cơ trí vô cùng giờ khắc này tai không thông mắt không rõ, thậm chí còn không cảm giác được Tiêu Phàm rốt cuộc đang làm cái gì, cho đến khi....đến khi hai cánh tay thon dài cường tráng chột ôm lấy cô....

Uyển Thiên Thiên cả người căng thẳng, khuôn mặt xinh đẹp vốn dĩ đỏ sẫm như máu trong nháy mắt trở nên tái nhợt, giống như rối gỗ, cử động cũng không dám, chỉ có thể mặc cho Tiêu Phàm định đoạt.

Tiểu nha đầu có cảm giác cả người mình bị ôm vào trong một lồng ngực cường tráng, phía lưng trơn bóng thơm mát và làn da cũng trơn bóng như vậy của Tiêu Phàm gắt gao dính lại với nhau.

Thân hình nhỏ của Uyển Thiên Thiên xinh đẹp kịch liệt phát run.

- Đừng căng thẳng, thả lỏng....

Tiếng nói êm ái của Tiêu Phàm, vang lên bên tai.

- Đáng ghét...

Uyển Thiên Thiên không kìm nổi nói thăm một câu.

Bảo tôi đừng căng thẳng, xin anh! Tiếng nói của bản thân mình đừng có run lên có được không? Anh không nói lời này còn được, càng là run rẩy như vậy, trong lòng tôi có thể yên ổn nổi không?

Một câu "đáng ghét" còn nói chưa xong, Uyển Thiên Thiên bỗng nhiên kinh hãi "a" lên một tiếng, lòng bàn tay của Tiêu Phàm, cứ nhiên đè trên nụ hoa nhỏ đỏ bừng cương cứng của cô.

Vị trí của nụ hoa nhỏ trong thuật trung y gọi là "nhũ trung" huyết.

- Thả lỏng, đừng ngăn cản!

Ngữ khí của Tiêu Phàm, chợt nghiêm nghị lại.

- Ô...

Uyển Thiên Thiên lập tức ép bản thân mình kiềm chế tâm trạng, không dám nghĩ ngợi linh tinh nữa.

Ngay sau đó, chỉ cảm thấy một hơi thở ấm áp vô cùng, từ huyết tâm du trên lưng chậm rãi thấm vào, ngay sau đó lan tỏa khắp các mạch, các huyết trên

cơ thể, cả người đều ấm áp, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Theo cổ hơi thở này dần dần tăng mạnh, thân hình nhỏ yếu kiêu của Uyển Thiên Thiên cũng từ từ mềm nhũn, khắp người đều có chút mệt mỏi muốn ngủ.

Ngay vào lúc này, nhũ trung huyết chợt nóng lên, hai cổ hơi thở ấm áp như vậy, tiến vào cơ thể.

Nụ hoa nhỏ vốn dĩ đã sung huyết, ngay lập tức lại trở nên cực kỳ căng cứng.

Uyển Thiên Thiên cúi đầu rên rỉ, thân hình nhỏ nhắn trong chốc lát trở nên nóng cháy vô cùng, đầu óc cũng trở nên mơ hồ, vô số cảnh tượng quyến luyến qua lại như đèn kéo quân, trước mắt cô từng màn từng màn hiện ra, một cỗ nhiệt cháy ở vùng đan điền bắt đầu xung đột tứ phía.

Dưới tình hình hoàn toàn phó mặc không ngăn cản, thân thể trần trụi không mảnh vải che thân bị Tiêu Phàm cũng trần trụi như vậy gắt gao ôm chặt vào trong lòng, trên nụ hoa nhỏ nhiệt tình như lửa, thế nhưng trong nháy mắt lại trở nên ý loạn tình mê.

- Tiêu Phàm...

Uyển Thiên Thiên nhẹ giọng kêu lên, cánh tay nhỏ nhắn bầu chặt cặp đùi rắn chắc của Tiêu Phàm, năm đầu ngón tay như móc câu, móng tay sắc nhọn, bầu chặt sâu vào trong lớp thịt.

Có gà mờ hơn nữa, Tiêu Phàm cũng có thể cảm giác được, Uyển Thiên Thiên đã cố gắng hết mức để khống chế ham muốn của bản thân, thế nhưng hiển nhiên, loại cố gắng này đã sắp đạt đến cực hạn, bất cứ lúc nào đều có thể sụp đổ.

Nội công kế thừa của Yên Chi kiếm tuy mạnh, lại cũng không thể dựa vào danh xưng khống chế sức lực. Ngược lại, loại nội công kế thừa chuyên môn

dùng cho nữ này, có thể đem sức hấp dẫn âm nhu của nữ tính tăng lên đến cực hạn.

Uyển Thiên Thiên cảm thấy khó chịu, dày vò, Tiêu Phàm có phải cũng cảm thấy như thế?

Tiểu cô nương rõ ràng cảm giác được dưới cặp lông mềm mại của mình, có một con quái thú hung mãnh vô cùng, đang nhanh chóng vùng dậy.

- Cẩn thận, kế tiếp sẽ có chút đau....

Tiếng của Tiêu Phàm lại vang lên bên tai Uyển Thiên Thiên.

- Cái gì...

Uyển Thiên Thiên mơ mơ màng màng hỏi han, cả người đều buông lỏng, dường như đã có chuẩn bị, nghênh đón sự "xâm lấn" nào đó.

Liền vào lúc này, ở phía bụng một trận đau nhức không hề báo động trước truyền đến, chẳng khác gì bị dao cắt.

Dù được Tiêu Phàm nhắc nhở trước, cơn đau giống như bị dao cắt này vẫn là làm cho Uyển Thiên Thiên cả người chấn động kịch liệt, hàm răng trắng như tuyết, mạnh mẽ cắn chặt môi dưới, mồ hôi chột ướt đầm toàn thân.

Đổi mạch trọng thương, vốn dĩ hẳn là đau đớn như thế.

Chỉ có điều Tiêu Phàm vẫn luôn dùng phương pháp châm huyết, ngăn cách loại đau đớn này. Thế nhưng hiện tại phải dùng Hạo Nhiên chính khí trực tiếp nhằm vào đổi mạch và các huyết để chữa thương, huyết đạo bị đóng tự nhiên được giải bỏ.

- Đau quá...

Uyển Thiên Thiên yêu kiều rên rỉ, thân mình nhỏ nhắn bắt đầu vặn vẹo

Vốn dĩ Uyển đại đương gia là người rất cẩn thận, cho dù có đau ghê gớm đến mức nào cũng tuyệt đối không rên rỉ, thế nhưng trong lúc này, cả người trần trụi không mảnh vải che thân của cô đều bị người đàn ông này ôm vào lòng. Trước mặt hắn, cái gì thực nữ ngại ngùng tự nhiên đều ném lên tận chín tầng mây, chỉ còn lại bản tính yêu kiều của một cô gái.

- Nhẫn nại một chút...

Tiêu Phàm thấp giọng nói, đôi tay vẫn luôn dán chặt vào nụ hoa nhỏ trên hai ngọn núi di chuyển xuống dưới, dán trên bụng dưới bằng phẳng tuyệt vời của Uyển Thiên Thiên, trực tiếp kết nối với đan điền khí hải, một cỗ hơi thở nóng rực, mãnh liệt nhằm vào bụng dưới của Uyển Thiên Thiên .

- A

Uyển Thiên Thiên lại yêu kiều rên rỉ thành tiếng, thân hình xinh đẹp mạnh mẽ dựng thẳng lên, giống như một cây cung.

Loại cảm giác này vừa là đau nhức vừa là tê dại, thực tế làm cho người khó lòng mà kiềm chế được, một cỗ lực tràn trề, mãnh liệt từ vùng đan điền của Uyển Thiên Thiên đi ra, hướng về phía bàn tay to lớn đang dính chặt vào vùng bụng dưới tấn công qua.

Đây là bản nguyên chân khí của nội công truyền thừa Yên Chi kiếm, tự động bảo vệ chủ nhân, không chịu sự khống chế ý thức của Uyển Thiên Thiên.

Tiêu Phàm quát khẽ một tiếng.

Uyển Thiên Thiên chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể của bản thân bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng khổng lồ bao vây lại hoàn toàn, phảng phất là thứ có hình có chất, công lực trên lòng bàn tay đang dính chặt ở bụng dưới của chính mình chợt gia tăng mãnh liệt, bản nguyên chân khí tự động bảo vệ chủ nhân và cỗ sức lực khổng lồ này vừa đụng một cái, lập tức liền cứng rắn bị ép xuống, ngay cả nửa phần lực kháng cự đều không có.

Mồ hôi lạnh như hạt đậu nành, mãnh liệt từ cơ thể nhỏ nhắn yêu kiều của Uyển Thiên Thiên toát ra.

Giờ khắc này, giống như thâm nhập vào trong lò nung, cỗ lực lượng khổng lồ đó đang bao vây lấy cô, đang từ bốn phương tám hướng hướng vào trong

cơ thể của cô đè ép, tràn trề không có sức chống đỡ.

Uyển Thiên Thiên há to chiếc miệng nhỏ nhắn, không tự chủ được ra sức giằng co. Đây là một loại động tác phản xạ có điều kiện hoàn toàn vô ý thức. cái đầu quả dưa của Uyển Thiên Thiên đã sớm hồ đồ rồi, không biết thân mình đang ở đâu.

- Thả lỏng, đừng căng thẳng!

Tiêu Phàm dán chặt bên tai cô lại là quát khẽ một tiếng.

Một cổ lực lớn hơn lại mãnh liệt đè ép tiến vào, trong đầu Uyển Thiên Thiên "oanh" một tiếng, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Diệp Vương Đích Thân Ra Tay

Chương 233: Diệp Vương Đích Thân Ra Tay

Đưa mắt nhìn theo thân hình cao gầy của Gauss, mang theo vali màu đen xách tay, dần dần biến mất trong bóng đêm dày đặc, Abbas trầm ngâm một chút, lấy điện thoại cầm tay ra, ấn vào một số điện thoại.

- Tam sư huynh!

Điện thoại trong phút chốc liền có người bắt máy, Abbas rất kính cẩn chào hỏi người ở phía đầu dây bên kia.

- Tứ sư đệ.

Đầu dây bên kia, truyền đến một giọng nói vô cùng uy nghiêm, thế nhưng đối với Abbas vô cùng khách khí, là một giọng Bắc Kinh vô cùng chuẩn. Tục ngữ nói không sợ xem hàng chỉ sợ so sánh hàng. Người ngoài nghe

thấy, giọng Bắc Kinh của Abbas đã rất chuẩn rồi, thế nhưng so với "Tam sư huynh", còn kém xa lắm.

- Tam sư huynh, bọn đệ bên này đã chuẩn bị động thủ rồi, đệ muốn xác nhận một chút, Văn Thiên và mấy tên đệ tử của ông ta ở Bắc Kinh chưa có hành động chứ?

Abbas cực kì dứt khoát nói.

Gã nhất định phải đảm bảo, tất cả thực lực lần này của Tiêu Phàm đều nằm trong sự hiểu biết của gã, không hề có thực lực ẩn giấu. Đối phó với một đại thuật sư đứng đầu như Tiêu Phàm, bất kỳ một chút sai lầm nào đều có thể là nhất trí mạng. Nếu bên cạnh Tiêu Phàm còn có thực lực cất giấu chưa từng bộc lộ ra, thế thì hành động đêm nay có khả năng sẽ thất bại.

Văn Thiên cùng với Lục Đại Kim Cương, bất kì vị nào xuất hiện bây giờ bên cạnh Tiêu Phàm, đều có thể là một biến số cực kì lớn.

- Không hề. Bọn họ hành động không nổi, người của Cục thành phố, đang mời bọn họ uống trà đó! Ta đảm bảo Văn Tiên và sáu đại đệ tử của ông ta đều đang lưu lại Bắc Kinh, không có ai đi Tần Quan.

Tam sư huynh đáp không chút do dự.

- Vậy thì tốt, đệ yên tâm rồi.

Abbas nhẹ nhàng thở phào một cái. Mặc dù đại sư huynh thường xuyên nói "không cùng dân tộc với ta tâm chắc chắn khác biệt", Abbas đối với Tam sư huynh vẫn là rất tin tưởng. Cái khác không nói, ít nhất giai đoạn hiện nay mọi người đều có cùng chung mục tiêu và cùng chung lợi ích. Giống như đại sư huynh không hề có lí do gì lại hoài nghi Tam sư huynh như thế, Abbas cảm thấy rất khó thực hiện.

Đại sư huynh có lúc quả thật quá cố chấp rồi, thật không hiểu sư phụ vì sao lại nhất định đem giáo vụ cho huynh ta đi xử lí, nếu là ở phương Đông, ở quốc gia thần bí lâu đời này, thế thì những việc đó giao cho Tam sư huynh đi xử lí là thích hợp nhất. Dù sao gia tộc của Tam sư huynh, mới là hào môn ở đẳng cấp bậc một của quốc gia phương Đông lâu đời này, mới có thể điều động lực lượng thế tục, lớn đến mức độ không thể tin nổi.

Ví như lần này, vì ngăn trở Văn Thiên và sáu đại đệ tử của ông ta, Tam sư huynh chỉ cần một cú điện thoại, người của Cục thành phố Bắc Kinh liền lập tức ra trận rồi. Mặc dù sẽ không dùng biện pháp cưỡng chế thật sự nào đối với Văn Thiên, thế nhưng giữ chân bọn họ một ngày rưỡi khẳng định không thành vấn đề.

- Tứ sư đệ, Tiêu Phàm không dễ đối phó. Đệ nhất định phải chú ý cẩn thận. Tóm lại an toàn của đệ là cấp bách nhất. Nếu chẳng may lần này chưa hoàn thành nhiệm vụ. Chúng ta còn có thể tìm cơ hội sau.

Tam sư huynh ở điện thoại bên kia dặn dò một câu.

Abbas vội vàng nói:

- Cảm tạ sư huynh quan tâm, đệ biết.

Ở đất nước này, vẫn là phải tận lực làm tốt quan hệ với Tam sư huynh. Cái khác không nói, ít nhất làm tốt quan hệ với Tam sư huynh có thể hưởng thụ được đãi ngộ nào đó mà giai cấp đặc quyền mới có thể hưởng thụ.

Các loại đãi ngộ mà giai cấp đặc quyền có thể hưởng thụ ở quốc gia này, là người ngoại quốc nằm mơ cũng không nghĩ đến. Abbas trước khi đến phương Đông, cũng hoàn toàn không ngờ, ở quốc gia lâu đời này, cuộc sống của giai cấp đặc quyền lại có thể dễ chịu đến vậy.

Cúp điện thoại, Abbas đi ra khỏi hầm, đến trước cửa của một chiếc hầm khác, khom người nói:

- Abbas cầu kiến Diệp vương!

- Đại Tế Ti khách khí rồi . Mời vào!"

Theo giọng đàn ông hùng hồn kiên nghị này vang lên, cửa gỗ lớn của hầm trú ẩn "két" một tiếng mở ra, hai nữ tử mặc áo trắng xuất hiện trong tầm mắt của Abbas.

- Đại Tế Ti mời vào!"

Hai nữ tử cung kính nói. Dừng tiếng Ả Rập.

Thái độ đối đãi của Diệp Cô Vũ khác xa thái độ đối đãi với Tát Bĩ Nhĩ.

Abbas hơi cúi người tỏ ý, lúc này mới chậm rãi tiến vào căn hầm bên cạnh. Dưới ánh đèn êm dịu, Diệp Cô Vũ hai tay chắp sau lưng, dường như đang thưởng thức một bức tranh tết treo trên tường. Abbas vừa vào cửa, Diệp Cô Vũ liền xoay người lại, mỉm cười nói:

- Chào Đại tế ti.

Ngũ Đại Vu Thánh Tây Ly giáo, Abbas nằm ở vị trí thứ tư, được xưng là "Huyết Thiên đại tế ti", trừ Vu vương Dung Thiên thì đây là năm người đệ tử bên ngoài hùng mạnh nhất của Tây Ly giáo, Diệp Cô Vũ đối với Ngũ Đại Vu Thánh rất quen thuộc.

Cho tới nay, Diệp Cô Vũ đối với Abbas đều rất khách khí, đứng ở bên ngoài nhìn vào, quan hệ cá nhân của hai người cũng rất tốt.

Abbas ở bên trong giáo phụ trách hành động cụ thể, thường xuyên cùng nhau hợp tác với Diệp Cô Vũ của "Thiên Ưng giáo", quan hệ cá nhân giữa đôi bên tốt đẹp cũng là điều hợp tình hợp lý.

Ít nhất theo Diệp Cô Vũ đánh giá, Abbas làm việc so với Tát Bĩ Nhĩ đáng tin cậy hơn nhiều.

Lần này Abbas đích thân ra mặt đối phó với Tiêu Phàm, mời Diệp Cô Vũ trợ giúp một tay, Diệp Cô Vũ vui vẻ nhận lời.

- Kính chào Diệp vương.

Diệp Cô Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Đại tể ti thật nhàn nhã.

Abbas cũng cười rộ lên, nói:

- Như Diệp vương đã biết, ta đây là cố gắng trấn định. Tiêu chương giáo là cao nhân tuyệt đỉnh, ta quả thật không có nửa phần tính toán được nhất định sẽ thắng. Vẫn cần mời Diệp vương tương trợ nhiều hơn.

Diệp Cô Vũ cười ngạo nghễ, nói:

- Tiêu Phàm cố nhiên rất khó đối phó, thế nhưng tuyệt đỉnh cao nhân vẫn là chưa đến.

Abbas sắc mặt hơi đổi, khom người, nói:

- Mong Diệp vương chỉ giáo, chương giáo chân nhân hiện tại của Vô Cực Môn, vì sao vẫn chưa thể xem là tuyệt đỉnh cao nhân?

Diệp Cô Vũ cười cười, nói:

- Tiêu Phàm nội công thâm hậu, võ thuật cao cường, trình độ thuật pháp cũng rất cao thâm, vốn dĩ có thể xem là cao thủ tuyệt đỉnh rồi. Thế nhưng người này gàn rồ, tuân thủ nghiêm ngặt giáo lí vô cực môn giúp mọi người làm việc tốt, hành thiện và tích đức, không biết cách khắc phục. Biết rõ ràng kẻ địch mạnh nguy trang, cũng phải mạo hiểm vì một người đàn bà đào

trộm mộ trị bệnh chữa thương. Xem ra ta trước đây đánh giá cao hẳn rồi. Người như vậy, cho dù thiên phú có cao hơn nữa, đạo hạnh có sâu tới đâu đi chăng nữa, thiếu đi một phần chí khí của bá vương, cuối cùng cũng khó có thể tu thành chính quả, xứng bá thiên hạ.

Nói xong, trên gương mặt kiên nghị lộ ra vẻ cao ngạo.

Theo Diệp Cô Vũ, một người đàn bà, cho dù là cô gái xinh đẹp như Uyển Thiên Thiên đi chăng nữa, bất kể như thế nào đều không đáng để bản thân đi mạo hiểm như vậy.

Abbas mỉm cười nói:

- Diệp vương lấy chính mình làm tham chiếu, yêu cầu này khó tránh khỏi hơi cao một chút. Thời thế hiện nay, có mấy người có thể đánh đồng được với Diệp Vương đây?

Người Hồ Tây Vực này quả nhiên tinh thông văn hóa người Hán, ngay cả nịnh nọt đều là cao thủ bậc nhất, tăng bốc vào bản chất rất sâu.

Diệp Cô Vũ cười nói:

- Đại tể ti đây là muốn thổi phồng chết ta sao?

Abbas cũng ha ha cười, không khí trong phòng vô cùng hòa hợp.

- Diệp vương, Tiêu chương giáo tuy rằng gàn rồ, thế nhưng mấy vị bên cạnh hẳn, quả thực là cao thủ trong các cao thủ. Chỉ có thể mời Diệp vương đích thân ra mặt rồi, bằng không ta vẫn là không nắm chắc.

Nụ cười trên mặt Diệp Cô Vũ dần dần thu lại, liếc mắt nhìn Abbas một cái, nói:

- Đại tể ti trước tiên nói một chút kế hoạch cụ thể của ông đi.

Nói đến nghề giết người này, Abbas dĩ nhiên được xem là một cao thủ, lại như thế nào đánh đồng với chủ nhân của Thiên Ưng, "lão nhân trong núi" Mộc Thứ Di? Diệp Cô Vũ hiển nhiên có đầy đủ tư cách từ cao nhìn xuống chỉ điểm cho Abbas.

Abbas gật gật đầu, nói:

- Căn cứ vào tin tức lấy được trước mắt, Tiêu Phàm gồm một nhóm tổng cộng năm người, Uyển Thiên Thiên trọng thương, Tiêu Phàm đang trị thương cho nàng. Ba vị khác, một vị là Cơ Khinh Sa, một vị khác là người hợp tác với cô ta - Phạm Nhạc, còn có một vị là người cộng tác của Tiêu Phàm - Tân Lâm. Thực lòng mà nói, người trong tay ta hiện tại, hoàn toàn không đủ để đối phó với Cơ Khinh Sa Phạm Nhạc và Tân Lâm ba vị này. Liễu Sinh Hùng Nhị có lẽ có thể giữ chân Tân Lâm một thời gian, Gauss phụ trách bắn tỉa ở cự ly xa. Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc, ta nhiều nhất chỉ có thể đối phó với một trong hai. Còn lại một vị, chỉ có thể dựa vào Diệp vương rồi.

Diệp Cô Vũ cười cười, hỏi:

- Đại tể ti cho rằng, cái tên Ninja Nhật Bản của phái Vụ Ẩn kia có thể giữ chân Tân Lâm trong bao lâu?

Abbas ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Liễu Sinh Hùng Nhị tuy rằng tính cách ương ngạnh, thuật ám sát của phái Vụ Ẩn vẫn là có bí mật độc đáo, muốn thắng lợi có lẽ không dễ dàng, thế nhưng chỉ cần giữ chân Tân Lâm một khoảng thời gian, vẫn là có thể làm được. Chỉ cần mười lăm phút, ta tin rằng đủ để Gauss hoàn thành nhiệm vụ bắn tỉa rồi.

- Tài bắn súng của Gauss là rất tốt, thế nhưng.... Nếu như ở quá gần, Tiêu Phàm nhất định sẽ phát hiện ra.

- Chính là như vậy, vì thế nên ta đã bảo Gauss ở cự li trên 1500m tiến hành bắn tỉa...mặc dù cự li này cũng không bảo đảm, suy xét đến Tiêu chương giáo đang trị thương cho Uyển Thiên Thiên, cảm giác của hẳn chắc hẳn không thể nhạy bén giống như bình thường. Nếu như càng xa hơn nữa, ta lo rằng Gauss cũng chưa chắc có thể một phát bắn trúng mục tiêu. Dù sao đây là buổi tối, không phải ban ngày. 1500m đã là cực hạn để ngắm bắn rồi. Nếu lần này không thể thực hiện được, sau này muốn ngắm bắn Tiêu Phàm nữa, chỉ sợ độ khó khăn càng lớn rồi.

Abbas rất thành khẩn nói.

Ở trước mặt một người lâu năm trong nghề như Diệp Cô Vũ, bất kì một lời nói giả dối nào đều sẽ bị vạch trần, vẫn là ăn ngay nói thật tương đối tốt.

- 1500m...

Diệp Cô Vũ trầm ngâm, tinh quang trong mắt lóe ra, dường như đang đánh giá xem khả năng từ cự li này một phát bắn trúng mục tiêu của Gauss là bao nhiêu. Vũ khí làm cho người ta nghe đến đã thất điên bát đảo của "Thiên Ưng" là dao găm kịch độc, thế nhưng đây không có nghĩa là , sát thủ của Thiên Ưng không tinh thông ám sát bằng vũ khí nóng. Trên thực tế, "Thiên Ưng" có không ít cao thủ tinh thông súng ống.

- Thời tiết như vậy, tầm nhìn như vậy, 1500m quả thật đã là tầm ngắm bắn cực hạn rồi. Nếu như trước khi Tiêu Phàm bị thương, cự li này vẫn là không đảm bảo, thế nhưng hiện tại....Kế hoạch hành động này của Đại tể ti, cơ bản không có vấn đề. Về phần Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc, không cần đại tể ti phải phí tâm rồi, ta đi dụ bọn họ rời khỏi.

Abbas vội vàng nói:

- Chỉ cần Diệp vương đối phó một người trong đó là đủ rồi.

Diệp Cô Vũ cười cười, nói:

- Đại tể ti đối với tình hình của Cơ Khinh Sa vẫn là hiểu chưa đủ sâu. Cơ Kinh Sa và Phạm Nhạc có thể cho thành một người, dưới tình huống này, chỉ cần dụ một người đi, người còn lại nhất định sẽ đi cùng. Phạm Nhạc tuyệt đối không để Cơ Khinh Sa đơn độc mạo hiểm. Giống như chỉ có Tiêu Phàm ở lại trong căn phòng của nhà nghỉ Dương Tây, Tân Lâm bất luận như thế nào đều sẽ không rời khỏi nhà nghỉ quá xa.

- Hóa ra là như vậy? xem ra vẫn là Diệp vương lợi hại, ta lại không rõ tình hình này....

Abbas trên mặt lộ ra vẻ giật mình, luôn miệng nói.

Diệp Cô Vũ cười nói:

- Đại tể ti, dù sao nơi này cũng là cố quốc của ta.

- Đúng vậy đúng vậy, tất thắng đều nhờ cậy Diệp Vương rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Kẻ Địch Cực Kỳ Lớn Mạnh

Chương 234: Kẻ Địch Cực Kỳ Lớn Mạnh

Không khí ở bên ngoài căn phòng Vip ở nhà nghỉ Dương Tây , so với không khí bên trong căn phòng, còn lúng túng hơn nhiều.

Trong số ba người, vẫn là có hai người miệng kín như hồ lô. Tân Lâm và Phạm Nhạc đều là dạng người không có chuyện gì tuyệt đối không mở miệng, Cơ Khinh Sa thực ra cũng không có nhiều lời. Ba người như thế này

tập trung lại với nhau, sẽ là tình hình như thế nào, không cần nghĩ cũng biết.

Trên hành lang Tân Lâm chậm rãi đi qua đi lại. Đối với Tân Lâm mà nói, đây là một hiện tượng cực kì hiếm, trước đây dường như bất kể là khi nào, Tân Lâm vĩnh viễn đều là trầm tĩnh như thế, tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ tâm tình bất an nào.

Thế nhưng lúc này, Tân Lâm dường như có chút không kiềm chế nổi.

Cơ Khinh Sa hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Tân Lâm lúc này. Mặc dù cô không phải rất hiểu rõ quan hệ giữa Tân Lâm và Tiêu Phàm rốt cuộc là thuộc loại quan hệ gì, nhưng mà cô nam quả nữ ở cùng với nhau lâu như vậy, ngày đêm không rời, chỉ cần dựa vào tưởng tượng cũng có thể đoán được, quan hệ chỉ sợ không đơn giản. Tình hình giữa Tiêu Phàm và Tân Lâm, rõ ràng không giống với tình hình giữa cô và Phạm Nhạc.

Hiện tại, người đàn ông mà mình yêu lại cùng với một người đàn bà khác "trốn" ở trong phòng, hơn nữa lại là trần trụi không mảnh vải che thân ôm nhau.

Ừ, coi như là chữa bệnh đi.

Thế nhưng cũng không được.

Không có một người phụ nữ nào có thể dùng lí do này để thuyết phục bản thân.

Nhưng mà tình hình hiện tại lại là, Tân Lâm bắt buộc phải thuyết phục chính mình.

Tiêu Phàm chính là tính cách như thế, người bắt hấn trở mắt nhìn Uyển Thiên Thiên "bất trị thân vong", đó là tuyệt đối không thể làm được. Đồng thời Tiêu Phàm nếu đã đề xuất phương án trị liệu như vậy, vậy chứng minh

đây là phương án tốt nhất, tổn hại đối với người trị liệu và người được trị liệu đều là nhỏ nhất. Bằng không, Tân Lâm tin rằng, Tiêu Phàm sẽ không bao giờ đưa ra phương án trị liệu như vậy.

Tiêu Phàm không phải người như thế.

Nếu không, không đến nỗi hai người bọn họ ngày đêm làm bạn ở cùng nhau hơn ba năm, cho tới nay vẫn là quan hệ bạn bè "thuần khiết vô song".

Ở xã hội phóng khoáng như hiện nay, Tiêu Phàm và Tân Lâm quả thực là hiếm thấy.

- Tân cô nương, Tiêu đại thiếu gia là người có lòng đại từ bi.

Mắt thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tân Lâm âm trầm, Cơ Khinh Sa liền thấp giọng khuyên nhủ, rất cẩn thận tránh nhắc đến tên của Uyển Thiên Thiên. Xem chừng Tân Lâm không muốn nghe đến nhất bây giờ chính là ba chữ "Uyển Thiên Thiên" này.

Nha đầu chết tiệt kia hiện tại vẫn đang trần truồng bị Tiêu Phàm ôm nữa.

Thật sung sướng cho nó.

Cơ Khinh Sa lập tức liền ngậy người.

Bị ý nghĩ tự nhiên thoát ra của bản thân làm cho ngậy ngốc rồi.

Hình như bản thân mình rõ ràng đang ghen tỵ với Uyển Thiên Thiên.

Không cần phủ nhận, Cơ Khinh Sa rất hiểu rõ bản thân khi nảy nghĩ cái gì, quả thực là đang ghen tỵ. Thậm chí, trong tiềm thức còn đem bản thân "thay vào" tiến hành "đổi vị trí" với Uyển Thiên Thiên.

Bất giác, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Cơ Khinh Sa cũng lặng lẽ hiện lên hai áng mây hồng.

Tân Lâm liếc cô một cái, nhẹ nhàng "hừ" một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Cơ tổng, cô tự thuyết phục bản thân mình trước đi.

Cơ Khinh Sa cười khổ.

Năng lực quan sát của tiểu nha đầu này quả thật không phải nhạỵ bén bình thường.

Thiếu chủ của Thất Diệu Cung , vốn dĩ không phải là nhân vật bình thường.

Trong lòng Tân Lâm càng thêm buồn bực!

Một chút không cẩn thận, làm sao ngay cả Cơ Khinh Sa cũng trở thành "đối thủ cạnh tranh" rồi.

Trước đó Tân Lâm chưa từng có phiền não trên phương diện này, im lặng sống với Tiêu Phàm ở Chỉ Thủy Quan, Tân Lâm cũng không tỉ mỉ đi nghĩ sau bảy năm hộ pháp quan hệ giữa nàng và Tiêu Phàm sẽ thế nào, dường như tất thảy cũng không cần phải nghĩ đến, Tiêu Phàm tự nhiên sẽ sắp xếp tốt. Đối với điểm này, Tân Lâm kiên định tin tưởng không hề nghi ngờ.

Tiêu Phàm không phải loại đàn ông không có trách nhiệm, nhất định sẽ có một sắp xếp cho nàng.

Ai biết được tất thảy đột nhiên đều thay đổi.

Hồng trần đại kiếp nạn!

Đây rốt cuộc là hồng trần đại kiếp nạn của Tiêu Phàm , hay là đại kiếp nạn của Tân Lâm.

Làm sao hiện tại chịu đựng dày vò, lại là Tân Lâm nàng.

Bất luận Uyển Thiên Thiên ở trong phòng, hay là Cơ Khinh Sa trước mắt, đều không phải đèn cạn dầu, bất kể là dùng phương diện nào đến để cân đo, diện mạo, dáng vóc, năng lực hai người phụ nữ này đều là đối thủ cạnh tranh cực kỳ mạnh.

Biết rõ lúc này Tân Lâm rất buồn bực, Cơ Khinh Sa cũng không tiếp tục "an ủi" nàng nữa.

Do một đối thủ cạnh tranh tiềm lực như bản thân mình mở miệng an ủi, Cơ Khinh Sa cũng biết là không đáng tin tưởng. Hơn nữa tại sao bản thân mình phải đi an ủi Tân Lâm? Ai sẽ đến an ủi mình đây?

Cần giày vò, mọi người cùng nhau giày vò là được rồi!

Ai cũng không thiệt thòi gì.

Đụng phải loại chuyện này, chủ tịch tập đoàn Cơ Thị danh chấn Kinh Yển, chương giáo đường đại của phái Hà Lạc, suy nghĩ trong lòng so với các cô gái bình thường không hề khác biệt.

Nhưng loại giày vò này, cũng không kéo dài được bao lâu.

Một cỗ sát khí đột nhiên xuất hiện, bất thành linh đem ba người đều trấn trụ.

"Xoạt" một tiếng.

Hàn quang lóe ra trên chuôi nhuyễn kiếm rất nhỏ xuất hiện trên tay của Tân Lâm, hai hàng lông mày thanh tú xinh đẹp của nàng dương mạnh lên, khóe mắt không ngừng động.

Cỗ sát khí này thực sự quá mạnh mẽ rồi, mạnh mẽ đến độ vượt qua bất kì một lần cảm thụ trước giờ của Tân Lâm.

Bằng trực giác, Tân Lâm liền có thể cảm giác được, có một kẻ địch mạnh mẽ, đang dùng tốc độ rất nhanh tiếp cận nhà nghỉ Dương Tây. Sự hùng

mạnh của kẻ địch này, gần như khiến Tân Lâm trong nháy mắt liền nghĩ đến Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm của thời kỳ mạnh mẽ nhất, cũng sẽ đem đến cho Tân Lâm cảm giác bị áp bách này.

Bây giờ, cảm giác, người đang tiếp cận này, cư nhiên giống như Tiêu Phàm ở thời kì mạnh mẽ kia hùng mạnh tuyệt luân như nhau.

Tân Lâm nhẹ nhàng lắc lắc đầu, có chút nghi ngờ, hoài nghi cảm giác của mình có phải xảy ra vấn đề hay không.

Mạnh mẽ giống thời kỳ toàn thịnh của Tiêu Phàm.

Đây gần như là không thể nào.

Theo như Tân Lâm biết, người mạnh mẽ như vậy, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa đến còn mang theo địch ý và sát khí rõ ràng. Lẽ nào, đối thủ núp trong bóng tối kia, đã bình phục, đang truy sát đến.

Mồ hôi lạnh trên lưng lập tức toát ra.

Tiêu Phàm từng nói, đối thủ kia đã chịu sự phản kích của đại trận Vô Cực Luân Hồi, khẳng định thân thể sẽ chịu trọng thương như hấn. Vấn đề nằm ở , nội thương của Tiêu Phàm hiện tại cơ bản đã hồi phục, Hạo Nhiên chính khí mặc dù chưa tu luyện trở về cảnh giới cao nhất, cũng đã hồi phục hơn phân nửa công lực. Chiếu theo suy tính này, sự hồi phục thương thể của đối thủ kia cũng là hợp tình hợp lý.

Mặc dù chưa hề gặp mặt đối thủ, Tiêu Phàm suy đoán, tu vi của hai bên, là sà sà như nhau.

Trước mắt Tiêu Phàm đang toàn lực chữa thương cho Uyển Thiên Thiên, đã vẫn dụng đến bốn mạng chân nguyên, cũng chính là lúc yếu ớt nhất của

Tiêu Phàm. Lúc này, kẻ địch đánh tới, làm thế nào để ngăn cản đây?

Tân Lâm mặc dù cũng không tự xem nhẹ bản thân, thế nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, rất khó đối phó với đối thủ hùng mạnh tuyệt luân như vậy.

Cổ sát khí mãnh liệt này, Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc cũng đều cảm nhận được.

Một trận khớp xương răng rắc kêu lên, bàn tay phải của Cơ Khinh Sa thốt nhiên biến thành năm ngón tay thon dài có màu đỏ tươi. Cổ tay Phạm Nhạc vừa lật ra, một cây dao găm tỏa ra hàn quang tứ phía xuất hiện trong tay.

- Thời cơ vẫn là nắm được rất chuẩn đấy.

Cơ Khinh Sa cười lạnh một tiếng , thản nhiên nói.

Trong phòng, Uyển Thiên Thiên cả người mồ hôi đầm đìa đã rơi vào trạng thái mơ hồ bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, trên gương mặt vốn trắng nõn thanh tú hiện lên hai luồng hơi đỏ ửng của bệnh, thần thái có chút kinh nghi bất định.

- Đừng căng thẳng, thả lỏng... Không cần nghĩ đến chuyện khác.

Bên tai Uyển Thiên Thiên lập tức vang lên giọng nói nhu hòa của Tiêu Phàm, điềm tĩnh như không, không hề có một chút gì hoảng loạn.

- Hình như....có người đến rồi.....không có ý tốt....

Uyển Thiên Thiên rên rỉ nói.

Vừa mới tỉnh lại, tiểu nha đầu lập tức cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không đau nhức.

Không phải là loại đau nhức tê liệt bình thường mà là loại đau nhức các cơ do "lao lực quá độ", giống như liên tục sốt cao không dứt tạo thành.

Cảm giác của Uyển Thiên Thiên là rất chuẩn xác, cô hiện tại quả thật là bị bó trong bản mệnh chân nguyên của Tiêu Phàm từ từ "quay nóng", Tiêu Phàm không chút khách khí đem nội tức chân nguyên của cơ thể cô điều động, hòa làm một thể, đem tất cả các cơ quan nội tạng và hệ thống kỳ kinh bát mạch trong cơ thể đều quay một lần.

Nếu không phải người đang đến thân thể mang theo sát khí kinh người, Uyển Thiên Thiên sẽ không tỉnh lại.

- Cái này cô không cần phải quan tâm đến, thả lỏng ra là được.

Tiêu Phàm vẫn là giọng nói mềm nhẹ, giọng điệu lại giống như mệnh lệnh, không được phép nghi ngờ.

- Ô...

Uyển Thiên Thiên gật gật đầu, lại bỗng nhiên bừng tỉnh *

Cầm của chính mình, hình như đã đặt trên vai của Tiêu Phàm, không biết từ lúc nào, bản thân mình từ đối lương đã trở thành đối diện với Tiêu Phàm, cả người dạng chân ngồi trong vòng tay Tiêu Phàm đều bị hấn gắt gao ôm chặt, cặp ngực cao ngất gắt gao đè ép trên lồng ngực rắn chắc của Tiêu Phàm, bàn tay to mà có lực của Tiêu Phàm trực tiếp nâng bờ hông trơn bóng của chính mình, tránh cho bản thân mình ngồi xuống....

- Loại tư thế này?

Đây không phải là trong truyền thuyết nói

Uyển Thiên Thiên lập tức xấu hổ đỏ mặt!

- Tập trung vào!

Tiêu Phàm bỗng nhiên rất nghiêm nghị quát một tiếng.

Uyển Thiên Thiên là mơ mơ màng màng, ngược lại vẫn là chưa chịu phải kích thích quá lớn. Tiêu Phàm hẳn lại là luôn một mực tỉnh táo, người đàn ông trẻ hai mươi mấy tuổi, huyết khí phương cương, trong lòng ôm một cô gái trần trụi không mảnh vải che thân như thế này, còn là một cô nương trẻ tuổi bất luận là vóc dáng hay tướng mạo đều là tuyệt đại giai nhân, cả người mỗi một bộ phận nhạy cảm đều sờ khắp rồi, thế nhưng cái gì cũng không thể làm.

Cái này ép đến mức quá đáng!

Trực tiếp nội thương đó!

Tiêu Phàm cảm thấy sự chịu đựng của bản thân, sớm đã đạt đến cực hạn.

Uyển Thiên Thiên một mực luôn mơ hồ, Tiêu Phàm còn có thể dùng hành động đi khống chế xung động nội tâm của bản thân, dùng lí trí đi thuyết phục mình, không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Uyển Thiên Thiên vừa mới tỉnh lại, vịn vịn vài cái, làm thế nào để ngăn cản nỗi đây?

Chỉ cần hai tay đang nâng vào bờ mông mềm mại của cô thoáng chùn xuống, lập tức sẽ như thế chẻ tre, trực tiếp đến phủ Hoàng Long.

Thời điểm gấp gáp, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc, bằng không đối với cả hai người sẽ đều là thương tổn lớn lao.

Bị hấn quát một tiếng lợi hại như vậy, Uyển Thiên Thiên giật nảy mình, hai cánh tay trơn bóng không kìm nổi lại gắt gao ôm chặt lấy cổ Tiêu Phàm, gia tăng lực ma sát, không để cho mình trong lúc không cẩn thận liền ngồi xuống.

Tiêu Phàm cả người mồ hôi rơi như mưa, thân mình không kìm nổi nhẹ nhàng run rẩy không ngừng *

- Tân cô nương, cô ở lại đây, ta đi xem một chút.

Cơ Khinh Sa dứt khoát nói.

Không khí bên ngoài căn phòng, đã căng thẳng đến cực điểm. Kẻ địch hùng mạnh như thế, đã đến bên ngoài nhà nghỉ Dương Tây, con chó giữ nhà vốn dĩ cảnh giác vô cùng kia, một thân dài đều co rúc ở đấy, lạnh run, không có gan phát ra bất kì một tiếng động nào dù là một tiếng kêu.

Giác quan thứ sáu của động vật, thường nhạy bén hơn người thường rất nhiều.

- Các người đi đi, tôi thủ tại chỗ này.

Tân Lâm đơn giản đáp.

Rất rõ ràng, kẻ địch có sức mạnh đến cực hạn này, một mình Cơ Khinh Sa chỉ sợ đối phó không nổi.

- Ừm.

Cơ Khinh Sa cũng không phản đối, chậm rãi tiến về phía trước.

Phạm Nhạc gắt gao đi theo phía sau, vẻ mặt nghiêm nghị, như chuẩn bị đứng trước kẻ địch lớn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cùng Hợp Tác

Chương 235: Cùng Hợp Tác

Diệp Cô Vũ không nhanh không chậm đi về phía nhà trọ Dương Tây.

Đi trên con đường của thị trấn cô liêu hoang dã này càng làm bóng dáng Diệp Vương thêm cô độc.

Giờ khắc này, mọi âm thanh đều rất yên tĩnh.

Tất cả động vật đều bị sát khí bức người của Diệp Vương làm kinh hãi rùng mình, một tiếng cũng không kêu nổi ra khỏi cổ họng.

Diệp Cô Vũ chậm rãi đi tới, giữa đất trời, một mảnh xơ xác tiêu điều.

Dân trấn Dương Tây vô cùng dũng mãnh, nguyên nhân bởi xung quanh có rất nhiều cổ mộ. Trấn Dương Tây là con đường của trộm mộ, buôn lậu văn vật, là nơi tụ tập của các chuyên gia trộm mộ. Đạo mộ và buôn lậu cổ vật thì không cần phải nói rồi, không có mấy loại người lương thiện. Bởi vì quốc gia vẫn chưa có quy mô lớn để đào cổ mộ, vậy nên mấy nhà khảo cổ học thường lai vãng ở đây cũng không tránh khỏi mang theo ba phần không đứng đắn.

Cư dân trấn Dương Tây cũng không tốn hơi đi phân biệt mấy người này, bất kể là trộm mộ, buôn lậu văn vật, hay là các nhà khảo cổ học, trong mắt người dân trấn Dương Tây đều là những người giao thiệp với người chết, không có gì là người tốt cả.

Cùng mấy người đó giao thiệp, mềm mỏng một chút là không ổn, nhất định phải cứng rắn mới được.

Lâu ngày, điều đó đã dưỡng người dân trấn Dương Tây trở nên cực kì dân phong.

Nhưng giờ phút này, toàn bộ trấn nhỏ đều rất yên tĩnh.

Diệp Vương đến rồi!

Ngay cả lão Hậu, chủ nhà trọ Dương Tây cũng cảm thấy hàn khí kinh người.

Diệp Cô Vũ dừng bước trước cửa nhà trọ Dương Tây ba bước.

Một thân ảnh duyên dáng từ đại sảnh nhà trọ Dương Tây đi ra, đứng đối diện với Diệp Cô Vũ. Cứ như vậy thân nhiên đứng ở cửa nhà trọ Dương Tây, cứ như vậy thân nhiên chăm chú nhìn Diệp Cô Vũ.

- Vị tiên sinh này, xin dừng bước!

Cơ Khinh Sa nhẹ giọng nói, giọng điệu rất nhẹ nhàng, không mang theo chút ác khí nào.

- Nếu tiếp tục bước tiếp, anh liền quấy rầy bạn của tôi rồi!

Diệp Cô Vũ liền cười, khoe miệng hiện lên một tia trào phúng, nói:

- Rất xin lỗi Cơ tổng, không ngờ bạn cô lại yếu ớt như vậy, dễ dàng bị quấy nhiễu ghê!

Cơ Khinh Sa cười châm chọc nói:

- Xem ra, công phu của mấy người rất được nha. Tuy nhiên dựa vào khả năng của các hạ cũng chỉ có thể đảm nhiệm lính hầu mà thôi.

Đương nhiên đây là diễn trò, ngoại trừ Diệp Cô Vũ và bản thân Cơ Khinh Sa, không ai biết quan hệ thật sự giữa bọn họ là gì. Nhưng cái này không phải là trở ngại để Cơ Khinh Sa châm biếm Diệp Cô Vũ một phen.

Đời này, Cơ Khinh Sa thấy nhiều nhất chính là đàn ông kiêu ngạo. Đàn ông đủ tư cách để giao tiếp với Cơ Khinh Sa, bất kể như thế nào cũng không phải là người bình thường, cũng coi như là đàn ông thành công. Tất cả những đàn ông thành công thì đều vô cùng kiêu ngạo.

Mà Tiêu Phàm và Diệp Cô Vũ là người đàn ông kiêu ngạo nhất mà cô từng thấy.

Thậm chí so với rất nhiều quan to trong tay nắm quyền lớn còn kiêu ngạo hơn nhiều, đều là loại đầy tự tin tràn từ trong ra ngoài, dường như bất kể chuyện gì trong tay bọn họ đều có thể dễ dàng giải quyết. Không giống với thể chế bên trong quan lớn, không ít thì nhiều luôn phải ngó trước ngó sau, lo được lo mất.

Nhưng phương thức biểu đạt của hai người đàn ông này tuy đều rất kiêu ngạo nhưng lại có điểm không giống nhau.

Bề ngoài Tiêu Phàm ôn hòa nho nhã, không mang theo chút ác khí và ngông cuồng nào, nhưng mỗi câu hắn nói ra đều là những câu quyết định, mặc kệ người có bao nhiêu ý kiến, đến cuối cùng vẫn bị hắn thay đổi mà tuân theo quyết định của hắn.

Vương khí rất nghiêm nghị!

Trong khi đó khí phách Diệp Cô Vũ lại lộ ra ngoài, cho dù anh ta có tận lực che dấu, thì vẻ sát phạt kia không thể nào áp chế xuống được. Cả đời Cơ Khinh Sa, chưa từng thấy ai có “sát nghiệt” sâu như vậy.

Dựa theo tướng nhân thuật phái Hà Lạc, Diệp Cô Vũ là loại người sát thần bá chủ trời sinh. Người như vậy trăm năm mới xuất hiện một lần, nhưng một khi đã xuất hiện, chính là một đại tai họa, chung quy là đã vén lên sát nghiệt vô biên.

Trên thực tế, hai mươi năm Diệp Cô Vũ lãnh đạo “Thiên Ưng” đã giết không biết bao nhiêu người, không ai có thể biết được số lượng chính xác.

Diệp Cô Vũ dù ở thời điểm, địa điểm nào, anh ta cũng không giấu diếm sự mạnh mẽ, cứng rắn của mình.

Cho dù năm đó lúc anh ta “giúp đỡ” Cơ Khinh Sa, cũng chưa từng hỏi qua Cơ Khinh Sa có đồng ý nhận sự giúp đỡ của anh ta hay không. Theo suy nghĩ của Diệp Cô Vũ, điều này rất bình thường, mình tôi quyết định còn chưa đủ hả?

Thật không khéo, trong xương cốt Cơ Khinh Sa cũng là tính cách như vậy. Chính bởi vậy, Cơ Khinh Sa cũng không chào đón Diệp Cô Vũ, cũng do tâm lý nghịch phản nào đó, cô lại càng thêm chào đón Tiêu Phàm.

Đây cũng là nguyên nhân cô lựa chọn “khuất phục” Tiêu Phàm, hòa giải với Tiêu gia.

Dù tính cách của một người phụ nữ có như thế nào, thì sâu trong nội tâm luôn sùng bái người đàn ông có tính cách mạnh mẽ hơn mình.

Diệp Cô Vũ không so đo lời châm chọc của Cơ Khinh Sa, ánh mắt lướt qua tứ phía, hờ hững nói:

- Theo tôi, gọi người của cô đi cùng nữa thì tôi sẽ không quấy nhiễu bạn cô nữa.

Nói xong, Diệp Cô Vũ xoay người đi ra khỏi trấn.

Xem ra Diệp Cô Vũ căn bản không lo lắng Cơ Khinh Sa sẽ làm trái lệnh của anh ta.

Anh ta đã đáp ứng Abbas, phụ trách dẫn Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc dời đi. Diệp Cô Vũ không thuận mắt Tát Bĩ Nhĩ, nhưng lại không muốn thất tín với Abbas. Abbas có lẽ không phải là đệ tử Dung Thiên Tổ Sư có khả năng nhận thức cao nhất, nhưng cũng là một người có thể nhận định rõ ràng tình hình.

Cơ Khinh Sa không chút do dự, lập tức đi theo.

Một bóng đen từ tầng 3 nhà trọ vụt xuống, chật chẽ đuổi theo Cơ Khinh Sa, là Phạm Nhạc.

Vừa rồi, Phạm Nhạc đứng ở lầu ba phía trên tường ngoài nhìn xuống giám thị Diệp Cô Vũ, chỉ cần Diệp Cô Vũ có động tác bất lợi về phía Cơ Khinh Sa, Phạm Nhạc sẽ lập tức ra tay.

Đi theo Cơ Khinh Sa nhiều năm như vậy, Phạm Nhạc chưa gặp qua kẻ thù nào càng lúc càng nguy hiểm và cường đại như Diệp Cô Vũ.

Mặc dù cho tới bây giờ, Diệp Cô Vũ vẫn chưa gây bất lợi gì cho Cơ Khinh Sa, nhưng Phạm Nhạc rất kiên định cho rằng Diệp Cô Vũ chính là kẻ thù của họ.

Điểm này không thể nghi ngờ được.

Người đôi khi không phải dựa vào lý trí phán đoán, mà phải dựa vào trực giác để phán đoán.

Hơn nữa, Phạm Nhạc rất tin tưởng trực giác của chính mình.

Lần trở lại này, Diệp Cô Vũ bỗng nhiên xuất hiện ở trấn Dương Tây, khiến cho đầu óc của Phạm Nhạc không ổn định lắm.

Đứng ở trên lầu nhà trọ, Tân Lâm lạnh lùng nhìn thấy hết tất cả, mồ hôi trong lúc vô ý đã ướt đầm nội y mềm mại của cô.

Cô tận mắt nhìn thấy Diệp Cô Vũ.

Người này khiến cô có cảm giác bị áp bách rất lớn. Thời điểm đối diện anh ta, Tân Lâm càng có thêm cảm giác quý dị, giống như cô rất quen với khí tức trên người Diệp Cô Vũ!

Thật giống như cô quen thuộc khí tức trên người Tiêu Phàm vậy.

Tên này cường đại tới mức biến thái rồi, có lẽ còn giấu diếm gì đó không muốn người khác biết được.

Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc không chút do dự theo Diệp Cô Vũ rời khỏi nhà trọ, Tân Lâm vẫn không thể lí giải nổi. Hiện tại đang là thời điểm quan trọng để Tiêu Phàm trị thương cho Uyển Thiên Thiên, kẻ địch mạnh như vậy, tốt nhất nên cách Tiêu Phàm càng xa càng tốt.

Rất nhanh, Tân Lâm không còn cảm thấy khí tức của Diệp Cô Vũ nữa.

Thật giống như trong chốc lát Diệp Cô Vũ đã đi rất xa rồi.

Nhưng Tân Lâm rất rõ ràng, trong thời gian ngắn như vậy, Diệp Cô Vũ không có khả năng đi được quá xa, hiển nhiên là đã dùng bí thuật để ẩn đi khí tức của mình.

Trên thực tế, Diệp Cô Vũ quả thật chưa từng đi xa, anh ta đi cách đầu tây trấn không xa thì dừng bước.

- Diệp Vương, anh hãy cho tôi một lời giải thích!

Cơ Khinh Sa đứng cách Diệp Cô Vũ năm thước lạnh lùng nói, giọng điệu vô cùng không hài lòng.

Phạm Nhạc đứng cách hai người Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc không xa lắm, toàn bộ tinh thần đều dồn vào đề phòng, ba người đứng trên đỉnh một tam giác cân.

- Giải thích gì?

Diệp Cô Vũ liền cười.

- Khinh Sa, tại sao tôi lại phải cho cô một lời giải thích vậy?

- Hừ, anh không phải giả bộ hồ đồ, anh không nói cho tôi anh theo tung tích của chúng tôi. Tôi hứa với anh, tôi sẽ làm việc cho anh. Nhưng anh theo dõi chúng tôi, tôi không thể chấp nhận được.

Cơ Khinh Sa không chút khách khí nói.

Với địa vị của cô trên thương trường và giang hồ hiện nay, đương nhiên không thể chấp nhận chuyện bị người khác theo dõi được. Chỉ e bất cứ ai cũng sẽ không vui khi bị người ta theo dõi.

- Cô lầm rồi, tôi không theo dõi cô, người tôi theo dõi là Tiêu Phàm.

Diệp Cô Vũ cũng không tức giận thuận miệng giải thích một câu.

Cơ Khinh Sa cũng không có bị lừa dễ dàng như vậy, cười lạnh một tiếng nói:

- Không theo dõi tôi mà anh có thể theo dõi được Tiêu Phàm sao?

Hai hàng lông mày của Diệp Cô Vũ hơi nhăn lại, nói:

- Cô không tin tôi sao?

Cơ Khinh Sa lắc đầu nói:

- Không phải tôi không tin anh, nhưng Diệp Vương, tôi đã sớm nói qua, mặc kệ anh thần thông quảng đại như nào, Tiêu Phàm vẫn sẽ là đối thủ mạnh nhất của anh. Anh có thể dễ dàng theo sát hành tung của người khác, nhưng trong số đó không bao gồm Tiêu Phàm. Anh để tôi tiếp cận hẳn, đơn giản là để xuyên thấu qua việc theo dõi tôi để theo dõi hành động của hẳn thôi.

Diệp Cô Vũ trầm mặc.

Gió núi gào thét.

Phạm Nhạc nhìn không dời mắt khỏi Diệp Cô Vũ, sợ người đàn ông này then quá hóa giận ra tay với Cơ Khinh Sa. Đã qua nhiều năm như vậy, Phạm Nhạc chưa bao giờ có cảm giác nguy hiểm như cục diện ngày hôm nay.

- Khinh Sa, cô lầm rồi.

Sau một lúc, Diệp Cô Vũ chậm rãi nói.

Vẫn câu nói như cũ “cô lầm rồi”.

Dường như suy nghĩ trong lòng Diệp Cô Vũ, hể nghi ngờ anh ta thì đều là sai lầm vậy.

- Có lẽ trước kia theo dõi Tiêu Phàm là việc không hề dễ dàng. Nhưng hiện tại không giống lúc trước. Hiện tại, cảnh giới của Tiêu Phàm đã bị giảm đi, muốn theo dõi hắn không phải là chuyện quá khó khăn.

Cơ Khinh Sa lạnh lùng nói:

- Nếu hiện tại hắn suy yếu như vậy, vì sao không nhân cơ hội mà diệt trừ hắn đi?

- Diệt trừ?

Diệp Cô Vũ không khỏi ngạc nhiên, dường như nghe được cái gì buồn cười lắm.

- Ai nói tôi muốn diệt trừ hắn ta? Hắn không phải kẻ thù của tôi.

Cơ Khinh Sa căn bản cũng không tin, châm chọc cười nói:

- Hắn không phải kẻ thù của anh, chẳng lẽ là bạn anh à?

- Hắn đương nhiên cũng không thể được coi là bạn tôi.

- Anh làm tôi hồ đồ mất rồi.

Chẳng lẽ anh trăm phương ngàn kế để tôi tiếp cận Tiêu Phàm chỉ là vì thấy thú vị thôi sao?

- Đương nhiên không phải. Nhưng tôi muốn cho cô hiểu được, quan hệ giữa người và người trên thế giới này, không phải chỉ có hai loại bạn bè và kẻ thù có quan hệ tương phản, trừ mặt đó, những thứ khác có rất nhiều loại quan hệ bất đồng khác nhau.

Diệp Cô Vũ vẫn duy trì tính tình hòa nhã.

- Ví dụ, nói ra xem.

- Ví dụ như là cùng hợp tác chẳng hạn.

- Cùng hợp tác á?

Lần này, Cơ Khinh Sa thực sự giật mình. Cô không nghĩ Diệp Cô Vũ không ngờ có thể đem anh ta và Tiêu Phàm vào loại quan hệ đó, xác định để “cùng hợp tác”.

Diệp Cô Vũ hợp tác với Tiêu Phàm là vì cái gì?

Hơn nữa, cũng rất rõ ràng rằng dường như Tiêu Phàm cũng không hề biết mình lại có một vị “đồng bọn” như vậy.

Thực không biết trong hồ lô của Diệp Cô Vũ chứa cái gì nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hắc Lân Là Mèo Cái

Chương 236: Hắc Lân Là Mèo Cái

Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc vừa rời khỏi, lực lượng canh gác nhà trọ Dương Tây liền trở nên vô cùng yếu kém. Tân Lâm lại gặp phải cục diện rất cam go, phải một mình cố hết sức bảo hộ hai người Tiêu Phàm và Uyển Thiên Thiên bình an.

Đây không phải là nguyên nhân khiến Tân Lâm lo lắng.

Điều Tân Lâm thực sự lo lắng chính là địch trong tối tối ngoài sáng.

Tiêu Phàm lấy chính bản mệnh chân nguyên của mình để chữa thương cho Uyển Thiên Thiên, không thể di chuyển. Được “năng lực cơ động” bảo hộ là bằng con số không, không thể nghi ngờ bảo hộ khó có thể tăng lên trên phạm vi lớn. Thật giống với chơi cờ tướng, “soái” hoặc “tướng” không thể di chuyển, thì khả năng tướng bị chết cũng rất cao.

Cơ Khinh Sa, Phạm Nhạc một đi không trở lại, Tân Lâm không thể không vực lại tinh thần để tiếp tục ứng phó với tất cả những khả năng có thể phát sinh.

Sát khí vừa rời từ bốn phía là của tuyệt đỉnh cao thủ, có thể khẳng định, tuyệt không phải tới để “diễn võ dương oai”, anh tôi vừa ra mặt liền giải trừ được hơn nửa “lực lượng canh gác” của nhà trọ Dương Tây.

Kế tiếp, dám chắc sẽ còn xuất hiện thêm mấy tên cao thủ nữa.

Không thể nghi ngờ rằng Diệp Cô Vũ đã tạo cho Tân Lâm một áp lực tâm lí thật lớn. Nếu một cao thủ nữa xuất hiện, Tân Lâm không chắc mình có thể đối phó được hay không.

Cũng may Tân Lâm hiểu rõ, tuyệt đỉnh cao thủ như Diệp Cô Vũ không có nhiều.

Thật giống như Vô Cực Môn, vài thập niên mới có thể nuôi dưỡng một chưởng giáo chân nhân là Tiêu Phàm thiên phú kiệt xuất.

Bởi vậy, phương thức xuất hiện của Liễu Sinh Hùng Nhị tuy rất huyền ảo, nhưng trong mắt của Tân Lâm thì nó cũng chẳng là gì cả.

Liễu Sinh Hùng Nhị rất tự đại nhưng cao thủ phái Ninjutsu tại đảo quốc luôn ẩn trong sương khói này quả thực cũng có chút năng lực tự đại. Ẩn phái bên trong trường phái Ninjutsu ở đảo quốc sương khói này được xếp hạng hàng đầu. Liễu Sinh Hùng Nhị cũng có thể coi là cao thủ bên trong ẩn phái đại tân sinh Ninja.

Lúc gã xuất hiện ở nhà trọ Dương Tây, con chó giữ nhà luôn cảnh giác hết sức lại không có bất kì đề phòng nào. Lúc gã cùng Diệp Cô Vũ xuất hiện, cảnh tượng im hơi lặng tiếng có chỗ bất đồng. Chú chó canh nhà không phải là bị dọa, mà căn bản nó không nhận ra Liễu Sinh Hùng Nhị đang tới gần.

Cao thủ Ninjutsu chẳng những có thể che giấu tầm mắt của người mà còn có thể tránh được đôi mắt của động vật.

Chỗ đầu bậc cầu thang nơi Tân Lâm đứng bỗng dày đặc sương khói cùng với ánh sáng chói mắt. Tân Lâm vẫn lạnh lùng đứng đó, không nhúc nhích.

Sương khói và ánh sáng biến mất thì hành lang trở nên trống tuếch không còn cái gì.

Ngay lúc đó, Tân Lâm bỗng nhiên động.

Một tiếng quát mềm mại vang lên!

Hàn quang điện thiểm!

Nhuyễn kiếm cực mỏng và nhỏ hướng về trần nhà hành lang mà tới, nhanh như tia chớp.

“Vụt”.

Tiếng kim loại chọt vang lên.

Cơ bản nhìn qua thì không thấy có bóng người ở trần nhà hành lang, một thân ảnh màu đen chọt bắn đi ra, dừng lại ở cửa thang, mặt bịt kín chỉ hở hai con mắt kinh ngạc nhìn Tân Lâm.

Chính thức ra tay thực hiện nhiệm vụ. Liễu Sinh Hùng Nhị rất tuân thủ quy củ. Nhân dân đảo quốc làm việc rất cẩn thận, nghiêm túc, cùng sự tự cao tự đại của họ đã hình thành hai phương hướng cực đoan của tính cách con người quốc dân.

- Không thể nào...cô làm sao có thể cảm nhận được tôi chứ?

Liễu Sinh Hùng Nhị có chút không dám tin.

Tân Lâm cười lạnh một tiếng, nói:

- Nhân thuật ẩn phái của phái Ninjutsu quả thực có bí mật đặc sắc. Tuy nhiên bản thân người như vậy còn kém lắm. Cứ như vậy mà lướt nước, trường bối của người không ngờ cũng để cho người xuất sư, lại còn yên tâm cho người chạy đến hoa hạ tìm cái chết nữa chứ. Xem ra ẩn phái bắt đầu xuống dốc rồi.

- Câm miệng!

Liễu Sinh Hùng Nhị lập tức phản nộ.

Liễu Sinh Hùng Nhị theo chủ nghĩa dân tộc vô cùng cực đoan tự đại và hẹp hòi, kế thừa chủ nghĩa quân phiệt ma quỷ âm hồn “ Di chí”, đối với người nước Hoa có sự thù hận thấu xương và không hiểu tại sao lại rất miệt thị.

Gã tuyệt đối khó có thể nhận thấy loại ngữ khí khinh thường của Tân Lâm khi nói về gã và ẩn phái Ninjutsu.

- Đừng tưởng có thể phá giải đạo thứ nhất của phái Ninjutsu thì đã là giỏi. Đây chẳng qua chỉ là loại thử mà thôi. Tiếp theo đây, tôi sẽ mở rộng tầm mắt cho cô thấy cái gì mới là ẩn phái Ninjutsu chân chính.

- Chỉ bằng người sao?

Tân Lâm mỉm cười, lạnh lùng nhìn Liễu Sinh Hùng Nhị, vẻ mặt mang sự châm biếm không nói ra được.

Cái gọi là Ninjutsu trong mắt người thường thì rất thần kì, nói toạc móng heo ra thì nó chính là ảo thuật- thủ thuật che mắt và hỗn hợp nhu thể thuật mà thôi. Thất Diệu- cung thất đại tuyệt kĩ, điều khiển hương và nhu thể là hai đại tuyệt kĩ, cùng đảo quốc Ninjutsu có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau một cách kì lạ. “Điều khiển hương” thậm chí còn bao hàm luôn cả mê ảo thuật.

Với tư cách Thất Diệu- cung chủ thánh nữ đương thời , cung chủ thừa kế đầu tiên, ngoại trừ phương pháp trường sinh, Thất Diệu- còn lại lục đại tuyệt kĩ, Tân Lâm đều vô cùng tinh thông.

Liễu Sinh Hùng Nhị ở trước mặt tân thiếu chủ nói cái gì mà “Ninjutsu”, Tân Lâm gần như cười đến mức rụng răng.

- Baka.(tiếng nhật:ngu ngốc)

Liễu Sinh Hùng Nhị giận dữ.

Không thèm đợi gã thi triển tuyệt kĩ gì, hàn quang lóe ra, Tân Lâm đã thẳng tiến giết tới.

Thế cục nguy hiểm, Tân Lâm sẽ không cũng cái đảo quốc này lãng phí thời gian quý báu.

Giải quyết gã sớm một chút, tiết kiệm chút thể lực để còn đối phó với những địch nhân khác.

Tân Lâm tuyệt đối không tin Liễu Sinh Hùng Nhị là đòn sát thủ của đối phương.

Thực tại, đảo quốc Nhị Hóa ninja này và Diệp Cô Vũ còn kém nhau quá xa. Hai nhóm nhân thủ cùng một kẻ thù, trên thực tế thực lực không nên kém nhau quá xa như vậy.

Liễu Sinh Hùng Nhị như cọng rau thế này, theo Tân Lâm chỉ có một cách giải thích- nhị hóa ninja quốc đảo này chính là mồi nhử, dùng để phân tán sự chú ý của cô. Sát chiêu chính thức hẳn được chuẩn bị ở nơi bí mật gần đó.

Cùng hàng loại hai lãng phí nhiều thời gian như vậy quả thực không được thỏa đáng.

Tiếng “baka” cứ lớn vồn bên tai Liễu Sinh Hùng Nhị, lúc đầu là phần nộ, sau đó lập tức biến thành kinh hoàng, không quá nửa khắc đồng hồ liền biến thành tiếng gào thét tuyệt vọng.

Kiểm quang của Tân Lâm soàn soạt, đem Liễu Sinh Hùng Nhị hoàn toàn bao phủ ở dưới khe hở nhuyễn kiếm.

Liễu Sinh Hùng Nhị chưa từng nghĩ, “hoa cô nương” e lệ, mềm yếu như này mà lại ra tay tàn nhẫn vô tình như vậy, ngoại trừ dốc toàn lực để ngăn cản ở ngoài, nhưng gã không có rảnh ra nửa điểm để thi triển “Ninjutsu chân chính”.

Thời gian đánh trận này cũng không quá dài.

Ước chừng 15 phút sau, một tiếng thét thê lương thảm thiết truyền ra từ phía nhà trọ Dương Tây, lập tức đánh thức cư dân của trấn nhỏ. Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên dừng lại.

“ Bịch” một tiếng!

Liễu Sinh Hùng Nhị từ cửa sổ tầng 3 nhà trọ Dương Tây ngã xuống, thật mạnh nện lên mặt đất không nhúc nhích.

Vị cao thủ ẩn phái Ninjutsu này còn hò hét ngon lành, từ lúc gã bước vào nhà trọ tới hiện tại mới có 20 phút, nay đã biến thành một khối tử thi rồi.

Trì Bân nói rất rõ- không cần cùng người chết này sinh tranh chấp.

Âm dương nhãn biện âm dương, vẫn còn rất chuẩn.

Tân Lâm và Liễu Sinh Hùng Nhị đánh nhau, không hề kinh động tới Uyển Thiên Thiên. Nằm trong ngực Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên lâm vào trạng thái mơ hồ, cảm giác Tiêu Phàm vì cô mà “Dịch kinh tủy tủy”. Đại chương giáo chân nhân Vô Cực Môn chân nguyên bản mạng cường đại, kéo nội tức chân khí của cô, từ tứ chi của cô chạy đến mọi chỗ trên cơ thể Uyển Thiên Thiên, mang theo sự thoải mái không thể nói bằng lời.

Thậm chí mấy nơi đau nhức dần dần không còn cảm thấy nữa.

Liễu Sinh Hùng Nhị sắp chết rú thảm thiết chột làm cho Uyển Thiên Thiên đang mơ màng giật mình tỉnh lại.

- Sao vậy?

Uyển Thiên Thiên mới mở mắt bỗng nhiên liền hét to.

Một đôi mắt to xanh lè cách đó không xa chật chẽ nhìn thẳng cô. Uyển Thiên Thiên không phải là người nhát gan, cô là Yên Chi đại đương gia,

danh xưng giang hồ là đệ nhất ma nữ. Nhưng trong tình huống này, cô còn đang trần truồng nằm trong lòng Tiêu Phàm, bỗng nhiên bị một đôi mắt to xanh lè nhìn chăm chăm, chẳng trách làm Uyển đại đương gia thất kinh.

Giống như cô đang cùng Tiêu Phàm ân ái thì phát hiện có người rình vậ.

- Mi...mi đúng là con mèo hư mà! Mi xấu lắm! Đi ra, đi ra, đi ra ngoài a...

Ngay sau đó, Uyển Thiên Thiên rớt cuộc phản ứng, gắt gao nhìn vào thứ đang nhìn cô, đúng là con mèo mập Hắc Lân Tiêu Phàm nuôi mà. Ngay tức khắc cô liền như bệnh nhân tâm thần kêu to lên.

Nếu bị con mèo khác nhìn, Uyển Thiên Thiên sẽ không kích động tới mức ấy, nhưng con mèo mập này tuyệt đối là ngoại lệ.

Đây chính là “yêu mèo” nha!

Uyển Thiên Thiên đã thấy qua, con mèo này là mèo thông thái, hình như còn nghe hiểu tiếng người nữa kìa.

Trong cảm nhận của Uyển Thiên Thiên, cô thấy Hắc Lân không phải là mèo, mà chính là người. Con mèo mập kia có thể biết cô đang làm gì, cái mắt to xanh lè kia rõ ràng mang theo ý trêu tức, dường như nó đang chê cười cô!

Cô nương Thiên Thiên thật xấu hổ quá đi!

-

- Thiên Thiên, chớ khẩn trương. Hắc Lân chỉ là con mèo cái thôi mà.

Ma xui quỷ khiến thế nào Tiêu Phàm bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy.

- Mèo cái? Mèo cái gì có ý gì?

Uyển Thiên Thiên lập tức ngậy ngấn cả người, hỏi ngược Tiêu Phàm một câu, vẻ mặt tỏ vẻ không hiểu gì cả.

Chẳng lẽ Tiêu Phàm cho rằng con mèo cái kia có thể nhìn thân thể trần truồng của hai người họ?

Mèo đực thì không được sao?

Tiêu chân nhân khó có được vẻ mặt xấu hổ. Trên thực tế, trong suy nghĩ của hắn, Hắc Lân quả thực không phải sủng vật bình thường mà chính là người bạn tốt chung đụng sớm chiều với hắn.

Có thể là nhìn thấy Uyển Thiên Thiên thất kinh, Tiêu Phàm liền vội giả thích một câu, hi vọng Uyển Thiên Thiên thấy nó “cùng giới” thì không so đo gì nữa.

Tất cả đều là “cái” cả mà!

Vậy không cần so đó á...bị nhìn liền bị nhìn hết rồi. Thật giống như vào nhà tắm công cộng tắm rửa, không phải cả một đồng cùng giới lẫn bóng nhìn nhau sao?

Trên khuôn mặt béo béo tròn tròn của Hắc Lân hiện lên “ý cười”, hướng Uyển Thiên Thiên kêu “meo meo” một tiếng, chậm rãi đứng dậy, sau đó lại liếc mắt nhìn Uyển Thiên Thiên một cái, mới thả người nhảy lên cửa sổ, bóng trắng chợt lóe, thân hình mập mạp loáng cái đã không thấy đâu.

- Cái này... Tiêu Phàm, anh xấu lắm, tại sao lại để người khác trong phòng xem...xem....

Uyển Thiên Thiên và Tiêu Phàm bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt xinh đẹp trướng đến đỏ bừng, đỏ tới tận mang tai, xấu hổ không thôi. “Nhìn” nửa ngày cũng không nói được lời nào, bỗng nhiên há miệng, hung hăng cắn lên phía trên bờ vai Tiêu Phàm.

-hzzzzzz...

Tiêu Phàm hít một ngụm khí lạnh, có chút nhe nanh nhếch mép.

Uyển Thiên Thiên hạ khẩu nặng thật, cắn tới mức chảy máu ra rồi.

Vai Tiêu Phàm hiện ra dấu răng vô cùng đều đặn, máu tươi đỏ sẫm, chảy qua bộ ngực trơn bóng nhỏ xuống dưới.

Cánh tay ngọc như củ sen của Uyển Thiên Thiên gắt gao ôm lấy cổ Tiêu Phàm, cả người mềm nhũn dựa vào ngực hắn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn ghé vào lỗ tai Tiêu Phàm, tinh tế thở gấp.

- Tiêu Phàm, từ nay về sau, em dựa vào anh rồi, anh đừng có nghĩ tới việc vứt bỏ em nha.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tay Súng Độc Hành Bị Thương Nặng

Chương 237: Tay Súng Độc Hành Bị Thương Nặng

Cao Tư cũng không biết gì cả, tuy nhiên sau chừng mười phút đồng hồ, tên Ninja mồm to của đảo quốc kia đã chết chổng queo.

Cũng may nhiệm vụ đánh lén của tên đó không thành công, đối với sự sống sót trong chốc lát của Liễu Sinh Hùng Nhị, gã không có bất cứ liên hệ gì. Liễu Sinh Hùng Nhị chưa tới nửa giờ đã bị hộ vệ Tiêu Phàm đánh chết, càng hiện ra chỗ đáng ngưỡng mộ của tay súng người Đức là gã.

Nếu Liễu Sinh Hùng Nhị giết chết được hộ vệ của Tiêu Phàm có lẽ đã không cần Cao Tư gã ra tay.

Tất nhiên, Abbas vẫn trả thù lao cho tên đó.

Mọi thứ đã sớm đàm phán hết rồi.

Mặc kệ mục tiêu cuối chết trong tay ai, tất cả những ai tham dự đều có được thù lao như thỏa thuận.

Tây Ly giáo rất giàu có, làm tôn giáo khu vực Tây Á, Tây Ly giáo mà không có tiền cũng khó. Abbas càng không phải là tên keo kiệt, gã đã học qua văn học Hán, vô cùng ấn tượng với một câu nói: nếu có trọng thưởng, ắt có dũng phu!

Cao Tư vừa rời khỏi hầm trú ẩn của Abbas nhưng cũng không quay lại nhìn về phía tây kia.

Phía tây có một toàn núi bao nhỏ. Độ cao khoảng 70 mét. Với độ cao tương đối như vậy, ở đồi núi hoặc khu vực miền núi thì cũng không có gì đáng kể, mức chênh lệch tương đối của một bộ phận thôn so với mực nước biển không chỉ có một chút như vậy. Nhưng ở khu cao nguyên lại không giống như thế. Ngọn núi nhỏ này có thể nói là điểm cao nhất của trấn Dương Tây.

Hơn nữa, điểm quan trọng hơn chính là, khoảng cách từ ngọn núi bao nhỏ này tới nhà trọ Dương Tây vừa đúng 1560 mét, đối diện luôn với cửa sổ phòng khách quý nhà trọ Dương Tây.

Hoàn toàn hợp yêu cầu của Abbas.

Cao Tư đến nơi này đã hơn hai ngày, trong vòng hai ngày, hẳn đã thăm dò rõ ràng địa hình vùng phụ cận. Sườn núi nhỏ này không phải điểm ngắm bắn tốt nhất của Cao Tư.

Quá xa.

Nhất là buổi tối, với khoảng cách 1560 mét này rất khó có thể đảm bảo trăm phần trăm bắn trúng mục tiêu.

Tất nhiên, trong bản ghi chép, khả năng bắn trung mục tiêu của súng bắn tỉa Barrett là 2800m. Nhưng theo Cao Tư đó chỉ là trường hợp đặc biệt, không phải là một ví dụ để làm theo.

Người Đức vốn nổi danh cẩn thận, nghiêm túc.

Đối với yêu cầu bắn tại khoảng cách 1500m của Abbas, Cao Tư không thể lí giải nổi. Nhưng điều này cũng không gây trở ngại tới việc thực hiện yêu cầu đánh lén của bạn hàng.

Đối với tài bắn của mình, Cao Tư vô cùng tự tin.

Việc mình thường xuyên sử dụng súng nhắm Barrett trong cuộc sống, Cao Tư rất có lòng tin.

Khẩu Barrett của Cao Tư không phải đặc chế, số lượng súng Barrett cũng không cao, trên phạm vi thế giới thuộc dạng “hi hữu”. Mỗi khẩu súng nhắm Barrett đều là tinh phẩm hiếm có, nhưng đạn được lại do chính Cao Tư gia công thiết kế.

Người Đức nghiêm túc, cẩn thận nên tất nhiên sẽ chiếm ưu thế trong việc gia công máy móc.

Và Cao Tư cũng là một thợ thủ công cực kì xuất sắc.

Xách theo chiếc vali xách tay màu đen, Cao Tư chậm rãi đi lên sườn núi nhỏ phía tây. Trên sườn núi cây cối thưa thớt, thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu quái dị của cú vọ.

Nhưng Cao Tư không quan tâm.

Sườn bao núi này thừa thớt cây, không có khả năng có mãnh thú, nhiều nhất thì chỉ có thể là mèo hoang, thỏ hoang hoặc các loại động vật nhỏ, sẽ không thể gây cho gã bất cứ uy hiếp nào.

Tuy nhiên Cao Tư vẫn tương đối cẩn thận, thú dữ lớn trên sườn núi không có khả năng uy hiếp tính mạng gã, nhưng không có nghĩa là những động vật khác không có khả năng uy hiếp an toàn tính mạng của gã.

Ví dụ chính là: người!

Tới tận bây giờ, Cao Tư vẫn chưa biết Tiêu Phàm- mục tiêu đánh lén của gã là người như thế nào. Nhìn Abbas thận trọng như vậy, hẳn Tiêu Phàm là nhân vật rất lợi hại. Có vẻ như hắn còn hiểu được vu thuật, Abbas nói đó là sự nhạy bén của giác quan thứ sáu.

Nếu đã là nhân vật lợi hại, bài trừ được thủ hạ của hắn thì quả cũng là cao thủ.

Cao Tư không tin lời của Abbas rằng Tiêu Phàm có thể cảm giác sự nguy hiểm ở khoảng cách 1500m. Nhưng chẳng may đây là sự thật, Tiêu Phàm rất có thể đã phái một thủ hạ mai phục gã, đợi thời cơ phục kích Cao Tư.

Hoặc là, không phải Tiêu Phàm phái người mà là một thế lực khác phái ra.

Bất kể là ai phái người cũng đều có thể tạo thành sự uy hiếp với Cao Tư.

Bởi vậy Cao Tư đi rất chậm, thỉnh thoảng còn dùng dụng cụ hồng ngoại tuyến và dụng cụ nhiệt thành tượng truy tung nghi khí xem xét khu vực phụ cận. Kết quả thăm dò khiến gã yên tâm, không phát hiện động vật lớn nào.

Đương nhiên cũng không có phát hiện ra người mai phục.

Đi tới đỉnh sườn, Cao Tư lập tức đi hướng xuống tới một khối đá lồi ra, tạo thành một chỗ ẩn nấp, ẩn nấp dưới tảng đá tương đối an toàn.

Loại địa hình này là sự lựa chọn đầu tiên của các sát thủ chuyên nghiệp.

Nằm sấp ở dưới tảng đá lớn, ít nhất gã không cần phải lo lắng bị tập kích từ trên đỉnh đầu hoặc từ phía sau. Bất cứ ai muốn trèo lên đỉnh tảng đá tập kích Cao Tư, khi hẳn bắt đầu công kích ở phía trước, Cao Tư đã sớm nhận ra được.

Ngoại trừ trong chiếc vali xách tay kia chứa khẩu súng bắn tia Barrett 50, còn giấu hai khẩu súng lục đường kính khác nhau. Ngoài ra, Cao Tư không chỉ là một tay súng, gã còn là một cao thủ quyền thuật, có thể thuần thục sử dụng nhiều loại vũ khí lạnh để đoạt mạng người khác.

Người bình thường đừng nói tiếp cận Cao Tư để làm hại gã, cho dù muốn tiếp cận gã trong vòng 10m cũng không hề dễ dàng.

Dù là vậy, Cao Tư vẫn chưa vội vã sắp xếp trận địa ngắm bắn dưới tảng đá.

Gã vẫn muốn xác nhận lần cuối sự an toàn xung quanh gã.

Bắn ngoài 1500m, bất kể là với ai đều là một yêu cầu cực cao, nhất định phải tập trung cao độ. Trong quân đội, nếu thực hiện nhiệm vụ bắn tỉa ở cự ly xa, bình thường phải có hai người tạo thành một tiểu tổ ngắm bắn. Một tay bắn tỉa, tên còn lại làm trợ thủ chịu trách nhiệm quan sát, tính toán tốc độ gió và nhân tố thời tiết, có thể kết hợp quỹ đạo đường bắn để tạo thành ảnh hưởng. Đồng thời, còn phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của tay bắn tỉa.

Làm sát thủ độc hành, cao tư đương nhiên không có loại đãi ngộ xa hoa này.

Dụng cụ nhiệt thành tượng trưng truy tung ở tảng đá lớn phụ cận tìm được hai động vật nhỏ, nhìn qua hẳn là hai con mèo hoang, dường như đang phát xuân, kêu meo meo một trận.

Trừ đó ra không còn bất luận con vật sống nào xung quanh.

Mèo hoang phát xuân kêu rất đặc biệt, nhưng Cao Tư không cần biết nhiều như vậy. Đêm hôm khuya khoắt gã tới chỗ hoang vu này không phải là tới để hưởng thụ cuộc sống mà là tới để hoàn thành nhiệm vụ đánh lén. Chẳng lẽ còn có thể đem hai con mèo hoang kia giết luôn hay sao?

Chỉ cần không uy hiếp tính mạng của gã, vậy thì không quan hệ, gã không để ý.

Cuối cùng Cao Tư bắt đầu ở dưới tầng đá xây dựng trận địa ngắm bắn.

Ở vị trí này, đối diện với tầng bốn nhà trọ Dương Tây. Phòng trọ xa hoa của nhà trọ Dương Tây hắt ra ánh đèn, tất nhiên, tấm rèm nhung thiên nga đã che hết tất cả trong phòng, khoảng cách xa như vậy, cơ bản chỉ có thể cảm nhận được đại khái phương hướng của phòng trọ. Muốn nhìn cẩn thận một chút, chỉ dựa vào mắt nhìn bình thường thì không đủ, phải nhờ tới dụng cụ.

Ước chừng 10 phút sau, một trận địa ngắm bắn đơn giản đã hoàn thành.

Cao tư chậm rãi mở chiếc vali đen, thản nhiên bắt đầu lắp ráp súng nhả Barrett 50 dưới ánh trăng.

Cho dù ở trong đêm, Cao Tư cũng có thể lắp ráp xong khẩu súng trong thời gian cực ngắn. Làm một sát thủ bắn tỉa, sự quen thuộc đối với súng ống đã gần như trở thành bản năng.

Rất nhanh, khẩu súng Barrett đã lắp ráp xong, Cao Tư nhắc súng bắn tỉa lên, bắt đầu nhìn qua hồng ngoại tuyến xuyên màn đêm quan sát tình huống trong phòng khách quý.

Bộ hồng ngoại tuyến nhìn ban đêm này cũng là do Cao Tư chính mình thiết kế, độ chính xác cực cao.

- Hửm?

Tình cảnh bên trong qua hồng ngoại tuyến nhìn ban đêm khiến Cao Tư thoáng ngẩn ngơ.

Trong phòng khách quý, không có phát hiện bất cứ mục tiêu sống nào.

Dụng cụ này là do Cao Tư tự tay thiết kế chế tác, độ chính xác của hồng ngoại nhiệt tuyến nhiệt tượng giống như dụng cụ nhìn ban đêm, có thể bắt được bất cứ sinh vật còn sống trong phòng. Theo tình báo thì Tiêu Phàm đang ở trong phòng chữa thương cho một cô gái. Hiện tại, cái gì Cao Tư cũng tìm không ra.

Cao Tư xác định lại tọa độ một lần nữa, xác định không có lầm, hiện tại quan sát lại thì đúng là nhà trọ Dương Tây. Hai ngày cũng đủ để Cao Tư đánh lên mỗi phòng ốc trấn Dương Tây một kí hiệu riêng của chính mình rồi.

Cao Tư chậm rãi di động hòng súng, từ trong phòng khác, gã có thể dễ dàng nắm bắt được mục tiêu.

Tại một phòng ngủ khách của một khách nhân khác, Cao Tư có thể nhìn thấy vô cùng rất rõ ràng.

Duy chỉ có phòng của Tiêu Phàm, không có bất cứ cái gì.

- Chuyện gì thế này?

Cao Tư có chút mù mịt lẩm bẫm một mình.

Chẳng lẽ, trong khoảng thời gian gã đi lên sườn núi, Tiêu Phàm đã rời khỏi phòng rồi sao? Nếu thật là như vậy, quan sát viên Abbas phải tới nhà trọ Dương Tây sẽ báo cáo lại đây, Abbas sẽ thông báo cho gã đầu tiên, hủy bỏ kế hoạch ngắm bắn.

Mà hiện tại, bên tai gã lại vô cùng yên tĩnh, không có bất cứ thanh âm gì.

Nói cách khác, quan sát viên tại nhà trọ Dương Tây vẫn chưa phát hiện ra điều gì dị thường.

- Vu thuật?

Trong óc Cao Tư bỗng nhiên hiện lên danh từ này.

Chỉ cần là người sống, nhất định sẽ có nhiệt năng phát ra, cũng bị hồng ngoại tuyến thành tượng giống như dụng cụ ban đêm bắt được. Điều này không còn nghi ngờ gì nữa, trừ phi có tác dụng của lực lượng tự nhiên siêu nhiên nào đó.

Nhưng Cao Tư đã không còn cơ hội làm rõ vấn đề kia nữa rồi.

Ngay lúc ấy, Cao Tư bỗng nhiên cảm thấy một cỗ hơi thở nguy hiểm bay nhanh về phía mình với tốc độ cực nhanh, vượt qua giới hạn của loài người.

Cao Tư mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ngay trên bầu trời đêm lấp lánh, có hai ngôi sao xanh biếc thật lớn... Ô, không đúng, không phải sao, đó là một đôi mắt!

Một đôi mắt xanh biếc, lóng lánh hàn quang ác nghiệt, mang theo hơi thở thần chết nồng đậm.

- Là mèo ư?

Phản ứng của Cao Tư tuyệt đối không chậm, gần như ở trong nháy mắt gã liền đoán được, đây là một con mèo, nhưng sự phán đoán này cũng không khiến lòng Cao Tư buông lỏng, ngược lại còn lông tóc dựng đứng, một cỗ hàn khí xông tới tận xương, trong phút chốc theo đuôi nó bay lên.

Đây quả là con mèo muốn lấy mạng người mà.

Trực giác của một sát thủ cho gã biết, con mèo này không hề tầm thường.

Cao Tư không chút do dự giơ súng lên.

Nhất định phải xử con yêu mèo này!

Điều đáng tiếc là, Cao Tư động tác dù nhanh, nhưng so với Hắc Lân, vẫn là chậm không chỉ một nhịp.

Đầu ngón tay gã mới chạm tới chuôi thương, Hắc Lân đã từ trên đỉnh tảng đá nhảy xuống.

Móng vuốt sắc bén lóe lên.

Cao Tư chỉ thấy cổ chợt lạnh, khí lực đều theo máu tươi rất nhanh phun ra. Sau một lúc, ý thức của tay súng độc hành bắt đầu mơ hồ...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ngọn Nguồn

Chương 238: Ngọn Nguồn

Ánh nắng mặt trời ấm áp trên cao nguyên hoàng thổ xuyên vào cửa sổ, Uyển Thiên Thiên mở mắt “ưm” lên một tiếng, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, tinh thần không vực dậy nổi.

Đối với uyển đại đương gia mà nói, đây là tình huống cực kì hiếm thấy. Lúc Uyển Thiên Thiên lúc nào cũng khỏe như vâm, ngập tràn tinh lực. Chưa được bao lâu thì lại bị mệt mỏi vô lực như thế này?

Cảm giác được da thịt trơn bóng ma sát với chần lụa, Uyển Thiên Thiên theo phản xạ có điều kiện kéo chần cao lên một chút, che đi bộ ngực, sau đó vươn tay vào trong chần sờ soạng một phen.

Hoàn hảo, đã mặc nội y.

Khuôn mặt cô bé lập tức đỏ bừng, không kìm nổi cảm giác đôi môi xinh đẹp. Tất cả sự việc trong buổi tối hôm qua nháy mắt xông lên đầu. Tất cả cô đều nhớ, chỉ có đoạn trí nhớ cuối cùng có chút mơ hồ. Tuy nhiên Uyển Thiên Thiên cũng có thể đoán ra đó là sự sắp xếp của Tiêu Phàm. Nghĩ tới cảnh Tiêu Phàm luống cuống mặc đồ lót cho cô, đem thân hình của cô lật qua lật lại như chiên bánh, trái tim Uyển Thiên Thiên không kìm nổi mà đập thùm thụp kinh hoàng không thôi.

Uyển Thiên Thiên có nằm mơ cũng không nghĩ sẽ có một ngày như vậy.

Giống như những cô gái trẻ tuổi khác, Uyển Thiên Thiên cũng từng ảo tưởng cô cùng “hoàng tử bạch mã” và “cảnh ngày tân hôn”, ảo tưởng tới một ngày được hai cánh tay cường tráng của bạch mã hoàng tử mạnh mẽ cởi quần áo mình.

Tuyệt không đoán được đó lại là loại tình hình này, cùng người ta đối nhau thẳng thắn như này.

Trước đó, hoàng tử bạch mã trong đầu uyển thiên thiên chỉ là hư ảo, nhưng hiện tại, vị bạch mã hoàng tử đã trở nên vô cùng rõ ràng.

Đó chính là Tiêu Phàm.

Chỉ có thể là Tiêu Phàm, không thể là người khác.

Với ý nghĩ như vậy, Uyển Thiên Thiên bắt đầu tìm kiếm bóng dáng “bạch mã hoàng tử” trong phòng. Rất nhanh sau đó Uyển Thiên Thiên phải thất vọng, trong phòng ngủ rất yên tĩnh, ngoại trừ cô thì không còn ai khác.

Uyển Thiên Thiên dùng sức xuống giường, do không tìm được quần áo của mình, cô liền tùy tiện tìm một bộ áo tắm màu trắng mặc lên che thân hình duyên dáng của mình lại.

Đây là một căn phòng ngủ.

Vừa mới đẩy cửa phòng ngủ, Uyển Thiên Thiên liền thấy Tân Lâm.

Tân Lâm đang ngủ, thân thể nhỏ bé co rúc trên ghế sofa, trên người đắp một chiếc ga trải giường, hai hàng lông mày xinh đẹp tuyệt trần hơi cau lại, dường như trong mộng gặp phải chuyện không vui.

Xem ra Tân Lâm đã rất mệt mỏi.

Uyển Thiên Thiên rất nghiêm túc đánh giá Tân Lâm vài lần, trước kia, mỗi lần cô nhìn thấy Tân Lâm, cô gái này chính là Thất Diệu- cung thiếu chủ luôn lạnh lùng, giống như một vị băng sơn mỹ nhân, hai bên cũng không có nói chuyện với nhau nhiều, thậm chí còn mơ hồ mang vài phần địch ý. Uyển Thiên Thiên lí giải đó chính là do Tân Lâm ghen, làm “nha hoàn bên người” của Tiêu Phàm, đương nhiên hẳn có cô gái nào tiếp cận Tiêu Phàm là Tân Lâm sẽ rất đề phòng.

Về điểm này, Uyển Thiên Thiên cũng hoàn toàn đồng tình. Nếu đổi lại cô ở vị trí của Tân Lâm, chỉ sợ còn lâu mới có được biểu hiện bình thản như Tân Lâm. Ai mà có chủ ý với “người yêu” của mình, Uyển đại đương gia cô ắt sẽ cầm con dao trắng đâm đỏ một đao vào cô ta.

Có bạn trai như Tiêu Phàm, tuyệt đối đáng giá để bản thân liều mạng.

Tân Lâm đã quá hào phóng rồi, thậm chí còn vì họ bảo vệ nữa.

Tất nhiên là Tân Lâm bảo vệ Tiêu Phàm, chứ không phải là bảo vệ Uyển Thiên Thiên. Chuyện phát sinh không thể lường có lẽ là chính là việc Tân

Lâm bất chấp tất cả, “khiêng” Tiêu Phàm bỏ chạy, về phần Uyển đại đương gia thì Tân thiếu chủ không có quản nhiều như vậy.

Dù là như vậy, Uyển Thiên Thiên vẫn rất biết ơn.

Bất kể như thế nào, buổi tối qua vì cứu cô, Tiêu Phàm, Tân Lâm, Cơ Khinh Sa, Phạm Nhạc đều đã bỏ ra công sức rất lớn.

Là một người mới, là một người thứ ba, tâm tình của Uyển Thiên Thiên tự nhiên cùng tâm tình của Tân Lâm có chút bất đồng.

Cảm giác của Uyển Thiên Thiên tối qua chính là đã làm một kẻ trộm, trộm mất bảo vật trân quý nhất của Tân Lâm.

Mặc dù Tiêu Phàm toàn tâm toàn ý vì cô chữa thương thế, nhưng trừ lần đó ra, không phát sinh thêm gì khác. Nhưng Uyển Thiên Thiên rất rõ ràng, từ nay về sau bất kể thái độ của Tiêu Phàm là gì cũng không thể thay đổi tâm ý của cô: anh có thể không để ý tới em, nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản em thích anh, bám theo anh.

“Tân tử tử” kì thực vô cùng xinh đẹp.

Trước đó, Uyển Thiên Thiên chưa bao giờ cảm thấy những cô gái khác xinh đẹp cả.

Đây là bệnh chung của mấy cô nương mỹ lệ. Trong mắt mấy cô, trừ mình ra thì không còn cô gái nào xinh đẹp nữa, tối thiểu cũng không coi người ta là trở ngại. Hiện tại tâm tình của Uyển Thiên Thiên đã thay đổi, nhìn lại Tân Lâm liền cảm thấy “Tân tử tử” thực sự rất đẹp, mặt mày như vẽ, tuy rằng có chút “lạnh”, băng sơn mỹ nhân tự khắc sẽ có cái thú vị của băng sơn mỹ nhân.

Uyển Thiên Thiên cũng biết, tuổi thật của mình so với Tân Lâm còn lớn hơn 2 tuổi, có điều tiếng “tử tử” cũng là cô cam tâm tình nguyện gọi.

Mọi việc đều phải chú ý thứ tự đến trước và sau, không phải sao?

Để cô ấy làm “tỷ tỷ” là đúng rồi.

“Tân tỷ tỷ” ngủ rất trầm tĩnh, chưa phát hiện Uyển Thiên Thiên đang nhìn trộm.

Tuy nhiên Tiêu Phàm cũng tự nhiên cảm giác được, ngẩng đầu lên, liếc mắt sang bên phòng ngủ một cái, dịu dàng nói:

- Tỉnh rồi sao?

Gương mặt trắng nõn của Uyển Thiên Thiên lập tức hiện lên hai rặng mây đỏ, mở hai to hai con mắt trắng dã nhìn Tiêu Phàm.

Không phải vì cái khác mà chính là vì ngữ khí của Tiêu Phàm rất dịu dàng, rất trấn định. Thật giống như tối qua không hề phát sinh chuyện gì, mọi thứ đã như mây khói theo gió bay đi không tồn tại.

Người đàn ông này sao lại có thể không tim không phổi đến thế chứ?

Người ta cũng là hoàng hoa khuê nữ đấy nhé!

Bị người lột sạch trần truồng, ôm cũng ôm rồi, sờ cũng sờ rồi, toàn thân trên dưới cũng nhìn hết rồi. Trời sáng một cái, người mặc xong quần áo là liền quyệt nợ là sao hả?

Muốn cứ như vậy đem ta vứt bỏ sao?

Không có cửa đâu nhé!

Có bản lĩnh thì làm dấu răng kia mất ngay đi!

Uyển Thiên Thiên bỗng nhiên lại rất đặc ý, cảm thấy mình “đặc biệt cơ trí”, trong tình huống như vậy còn nhớ phải “công khai chủ quyền” nữa, khiến

tên đàn ông thúi kia không còn chỗ nào có thể chối cãi.

Tiêu Phàm cười cười, đối với sự “khinh bỉ” của Uyển Thiên Thiên làm như không thấy, nhẹ giọng nói ra:

- Trong ba tháng sinh hoạt hàng ngày thì có thể, nhưng tuyệt đối không thể động chân khí, càng không thể cùng người khác đấu đá. Nhớ kỹ đấy!

Uyển Thiên Thiên “hừ” một tiếng, nhắc tới chân khí sao?

Tính cách của cô là vậy, người càng cấm, cô càng không phục.

Ngay sau đó là tiếng kêu đau đớn, khuôn mặt xinh đẹp của Uyển Thiên Thiên tái xanh, mồ hôi lạnh rỉ ra cho thấy cô lỗ lớn rồi!

- Anh làm cái gì với em thế hả?

Sau một lúc, đan điền khí hải Uyển Thiên Thiên chạy tán loạn xung quanh, như đao tử kệp lại chân khí mới miễn cưỡng bình phục lại, Uyển Thiên Thiên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, âm thanh vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

Vừa rồi cô mới vận chân khí, liền thấy nội tức chân nguyên của mình đã bị giam cầm lại, cố gắng nén ép đan điền khí hải lại, cưỡng ép tụ khí, lập tức bị kịch liệt cản trở, bụng đau như cắt.

Loại tình hình này từ lúc Uyển Thiên Thiên tu luyện nội công tới nay chưa bao giờ gặp phải.

Phản ứng đầu tiên của Uyển Thiên Thiên chính là “có phải mình đã bị phế đi hay không vậy?”

Đối với một cao thủ võ thuật mà nói, nội lực bị phế là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Nhất là đối với người có tính cách tranh cường háo thắng như Uyển Thiên Thiên, phế bỏ nội lực của cô không bằng trực tiếp giết cô đi cho cô được thoải mái.

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm nhăn lại, có chút không hài lòng nói:

- Đã bảo đừng có làm loạn rồi. Trong cơ thể cô, âm sát khí và lực cắn nuốt đã hòa làm một thể, tạm thời chưa thể thanh trừ được. Tôi mới tạm thời ngăn cách nó ở bên ngoài đan điền khí hải, đem nội lực nén trong đan điền khí hải, hai thứ không thể tiếp xúc. Bằng không, chân nguyên bản mạng của cô sẽ bị cắn nuốt không còn một mảnh. Cô muốn sử dụng nội lực thì trừ khi có thể phá tan cấm chế tôi đặt ra cho cô.

Uyển Thiên Thiên hừ nhẹ một tiếng, mân mê đôi môi đỏ tươi xinh xắn.

Cô biết Tiêu Phàm không lừa cô, vừa rồi vận tới chân khí, tình hình quả đúng như Tiêu Phàm nói. Để áp chế chân khí ở trong đan điền, đem âm sát khí và lực cắn nuốt ngăn cách ở bên ngoài, Tiêu Phàm không biết đã trút không biết bao nhiêu bản mạng chân nguyên lên người cô mới làm được thể này.

Nhìn sắc mặt của Tiêu Phàm so với mấy ngày trước càng thêm tái nhợt.

Hắn vốn đã là một người bệnh rồi.

Hiện tại vì chữa thương cho cô, bệnh tình của hắn nhất định lại tăng lên rồi.

Có điều, Uyển Thiên Thiên cũng không nói gì thêm. Nói ngắn gọn lại, cô quyết định phải “cùng” Tiêu Phàm, về sau tất cả của bản thân đều giao cho hắn, cũng chưa nói tới báo đáp cái gì hay không.

- Vậy sao này thế nào? Về sau em làm thế nào bây giờ? Có phải bị phế mãi mãi như vậy hay không?

Uyển Thiên Thiên bĩu môi một trận rồi hỏi như vậy.

Tiêu Phàm lắc đầu, thần sắc lại trở nên nghiêm túc, nói:

- Phải hóa giải âm sát của cô đã, tuy rằng khá phiền toái nhưng không phải là không có phương pháp.

Cô cùng tôi, mỗi ngày cô làm theo tôi lý nhuận kinh mạch toàn mạch, chậm rãi hóa hóa giải nội âm sát khí trong người cô. Thời gian hơi lâu một chút, nhưng mà lại đảm bảo.

Đây vốn là hóa giải âm sát khí, trước kia thì Tiêu Phàm khó nói ra nhưng bây giờ lại tự nhiên nói vậy, dường như ở trong lòng hắc đã vượt qua một ngưỡng, cùng Uyển Thiên Thiên ngày trước và Uyển Thiên Thiên bây giờ đã có chút không giống nhau.

- Mấu chốt chính là lực cản nuốt, cỗ lực cản nuốt này vô cùng tà môn, hình như không có gì là không cản. Nuốt không được chân khí của cô liền cản nuốt âm sát khí. Hiện tại đã cùng âm sát khí của cô hòa làm một. Phải hóa giải âm sát khí đã, ắt phải hóa giải cỗ lực cản nuốt kia. Xem ra, ắt phải đem ngọn nguồn giải trừ đi.

Tiêu Phàm nói xong, đem cái hộp đen lên bàn nghiên cứu. Hắc sau đó đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, trong phòng khách đi qua đi lại, tâm sự có vẻ rất nặng nề.

- Ngọn nguồn? Anh muốn vào trong mộ đó nữa hả?

- Ừ!

Tiêu Phàm trở về bên chiếc bàn nhỏ, vươn ngón tay gõ lên hộp đen vài cái, thần sắc ngưng trọng.

- Chiếc hộp này tạm thời không mở được, nhưng tôi có thể cảm thấy lực cản nuốt giống như vậy, cả hai đều có cùng đồng nguyên. Có vẻ vấn đề này phải tới khu mộ đó một chuyến, không tìm được ngọn nguồn, muốn hóa giải e là rất khó khăn.

Chiếc hộp đen này chính là Uyển Thiên Thiên trăm cay nghìn đắng từ cổ mộ trong cung mang ra ngoài. Trong lúc khẩn cấp, Uyển Thiên Thiên chưa kịp nhìn kĩ, hiện tại theo cách nói của Tiêu Phàm, chiếc hộp đen này còn có huyền cơ gì đó, tạm thời không thể mở ra được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Câu Đố Của Cổ Nhân

Chương 239: Câu Đố Của Cổ Nhân

- Em phản đối!

Không biết tự bao giờ, Tân Lâm đã ngồi thẳng người, thản nhiên nói.

Tiêu Phàm ôn hòa nhìn về phía cô.

Uyển Thiên Thiên hơi trốn tránh ánh mắt của cô, nhưng cũng có chút tò mò không biết Tân Lâm tại sao lại phản đối.

- Chúng ta nhất định phải về thủ đô ngay lập tức!

Tân Lâm không nhìn Uyển Thiên Thiên, nghiêm trang nói, giọng điệu vô cùng kiên quyết.

Tân Lâm nói như vậy, không phải bởi do chuyện Tiêu Phàm dùng bản mạng chân nguyên chữa thương cho Uyển Thiên Thiên, xem tình hình của Tiêu Phàm hiện tại cũng coi là tốt, ít nhất so với dự tính của Tân Lâm đỡ hơn một chút, nguyên khí không bị tổn thương nặng nề. Mấu chốt chính là sự xuất hiện của Diệp Cô Vũ, điều này khiến Tân Lâm vô cùng cảnh giác.

Người này mặc dù chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, sau khi dẫn Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc đi không xuất hiện trở lại. Nhưng sự cường đại của anh ta khiến lòng của Tân Lâm khá bất an.

Hơn nữa, Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc lại “toàn vẹn sạch sẽ” trở về nhà trọ Dương Tây, cũng làm cho Tân Lâm có chút nghi ngờ.

Thật giống như Cơ Khinh Sa, Phạm Nhạc không cùng Diệp Cô Vũ động thủ.

Chẳng lẽ bọn họ chỉ có nói chuyện phiếm thôi sao?

Làm “vệ sĩ pháp định” của Tiêu Phàm, Tân Lâm đối với ai muốn tiếp cận Tiêu Phàm đều có bản năng cảnh giác, hơn nữa Cơ Khinh Sa, Phạm Nhạc là cao thủ bậc nhất, càng không thể coi thường được.

Cường địch dòm ngó ở bên như vậy, Tân Lâm sẽ không tán thành Tiêu Phàm tiếp tục đi mạo hiểm vào cổ mộ. Bất kể thế nào, thủ đô mới là căn cứ địa của họ. Văn Nhị Thái Gia đã ở thủ đô rồi, có tình huống gì thì còn có huynh đệ trợ giúp lẫn nhau.

Tiêu Phàm biết Tân Lâm lo lắng cái gì, cười cười nói:

- Ca nhi, không phải thần hồn nát thần tính. Mặc kệ tối qua là ai, hắn muốn gây bất lợi cho chúng ta cũng phải suy xét tới hậu quả.

Nếu không, hắn sẽ không chỉ đến một chuyến mà dờn đi như vậy.

Nhất định là trong lòng hắn có điểm cố kỵ.

Đàn ông mạnh mẽ, trong xương cốt đều kiêu ngạo như vậy.

Tiêu Phàm cũng không ngoại lệ.

Uyển Thiên Thiên nói:

- Em cũng không tán thành anh đi đến cái cổ mộ đó, em giờ đã hiểu tại sao lão quý Trì Bân kia lại trốn bên ngoài đánh lén em, đánh chết cũng không

chịu xuống cung rồi. Lão sợ chính cái lực cắn nuốt kia. Lão già này được xưng là âm dương nhân, quả nhiên không phải khoác lác, có thể nhìn thấu ra trò đấy.

Ánh mắt Tân Lâm lãnh đạm nhìn khuôn mặt nhỏ xinh đẹp tái nhợt của Uyển Thiên Thiên, thoáng mang thêm vài phần lo lắng.

Bất kể là ai, chỉ cần quan tâm thật lòng tới Tiêu Phàm, Tân Lâm liền có cảm giác với người đó tốt hơn vài phần.

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Trì Bân tuy rằng nhân phẩm bất trị, nhưng ở phương diện phong thủy, trình độ quả thật không hề nhỏ. Cặp mắt đỏ của lão có lẽ thật sự nhìn thấu âm dương.

Bên này đang nói chuyện, thì vang lên tiếng gõ cửa.

- Mời vào!

Đẩy cửa đi vào là Cơ Khinh Sa, nhưng không chỉ có mình Cơ Khinh Sa, ngoài Phạm Nhạc, rõ ràng còn có thêm Đường Huyền và Tống Hoàn. Hai người đó đầu tóc rối bù, người dính đầy bụi, chật vật không chịu nổi.

- Nhị tỷ, tam ca?

Uyển Thiên Thiên có chút bất ngờ, vui sướng reo lên.

Đường Huyền, Tống Hoàn nhìn thấy Uyển Thiên Thiên liền mừng rỡ, bất chấp lễ tiết, mạnh mẽ xông tới đứng trước mặt Uyển Thiên Thiên. Đường Huyền duỗi tay nắm chặt tay Uyển Thiên Thiên, không ngừng đánh giá trên dưới, nước mắt lập tức tuôn ra, giống như trân châu rầm rầm rơi xuống.

- Thiên Thiên... em...em không sao chứ?

Đường Huyền ghen ghen ngào hỏi.

Đường Huyền đã thay đổi một bộ quần áo nông gia Tây Bắc bình thường, cần đất có đất, nhìn không ra nửa điểm bộ dạng mỹ nhân thành phần tri thức. Tối hôm qua sau khi Uyển Thiên Thiên rời khỏi, Đường Huyền và Tống Hoàn không dám trực tiếp xông vào trấn Dương Tây, lo lắng ở đó đã gài sẵn người chờ bọn họ chui đầu vào lưới. Bọn họ đành chạy hướng ngược lại, trốn vào một thôn nhỏ. Sáng sớm hôm nay liền thay đổi trang phục chạy tới trấn Dương Tây tìm hiểu tin tức.

Bọn họ rất lo lắng Uyển Thiên Thiên hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Uyển Thiên Thiên một người ở lại “đánh chặn” trọng thương rất nhiều, một trời bốn tự nhiên sẽ dữ nhiều lành ít. Đường Huyền và Tống Hoàn vẫn lo lắng bên trấn Dương Tây không an toàn, cũng không dám cả gan chạy tới.

Tình cảm của ba người rất sâu đậm.

Cùng huynh muội ruột thịt giống nhau.

Không nghĩ tới lại gặp được Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc ngay tại nhà trọ Dương Tây, Đường Huyền và Tống Hoàn vừa mừng vừa sợ. Nghe Cơ Khinh Sa nói, Uyển Thiên Thiên đang ở nhà trọ Dương Tây thì lại mừng rỡ vô cùng.

- Vâng, không sao ạ, chị xem, em không phải rất tốt sao? Có Tiêu nhất thiếu tự mình ra tay, em sao có thể có việc gì được chứ?

Uyển Thiên Thiên cười hì hì, xoay tròn tại chỗ một vòng nói.

- Thế...Trì Bân đâu?

Đường Huyền vội vàng hỏi.

Uyển Thiên Thiên cười nói:

- Cái này còn phải hỏi sao? Tiêu nhất thiếu ở đây rồi, Trì Bân chạy xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu thôi. Chị cho là ai cũng có thể oanh tạc trước mặt Tiêu nhất thiếu sao?

Lúc này, Uyển Thiên Thiên đã hồi phục bộ dáng đệ nhất ma nữ nhanh nhẹn, vui vẻ. Nhưng quả thực không thể nghi ngờ, thái độ của Uyển Thiên Thiên đối với Tiêu nhất thiếu so với trước kia thay đổi rất lớn.

Tống Hoàn đỏ mắt “ồ” một tiếng xoay người lại, hướng tới Tiêu Phàm lớn tiếng nói:

- Tiêu nhất thiếu, trước kia Tống tam tôi có mắt như mù đặc tội cậu, đó là mắt ta bị mù, phàm thai mắt thường không nhìn thấy được chân thần. Lúc này cậu lại cứu thiên thiên, chẳng khác nào đã cứu Tống tam ta, cứu mạng huynh đệ phái Chi Yên. Đại ân không thể nào cảm tạ hết được, Tống tam tôi xin dập đầu trước cậu.

Nói xong, cũng không biểu thị gì với Tiêu Phàm, liền quỳ hai gối dập đầu thật mạnh xuống.

Thảm trong phòng khách quý rất dày, Tống Hoàn dập đầu rung lên “bang bang”, có thể thấy anh ta đã dùng toàn lực.

Tiêu Phàm không có ngăn cản, tùy anh ta dập đầu 3 cái.

Tống Hoàn thuộc loại đàn ông giang hồ điển hình, tính tình ngay thẳng, thậm chí là vô cùng táo bạo. Người như vậy thường tuân thủ nghiêm ngặt một số quy củ cổ xưa, ân oán rõ ràng. Hướng Tiêu Phàm dập đầu là phương thức biểu đạt sự cảm ơn chân thành nhất của anh ta.

Thản nhiên nhận lễ cũng là Tiêu Phàm tôn trọng Tống Hoàn.

Người tôn trọng tuân thủ nghiêm ngặt của anh ta mới đúng là sự tôn trọng chân chính nhất. Thật giống như đi vào khu du lịch dân tộc, người tôn trọng phong tục của người ta mới chính là tôn trọng toàn bộ dân tộc đó.

Đội Tổng Hoàn dập đầu xong ba cái, Tiêu Phàm mới nhẹ nhàng vươn tay, nói:

- Tổng tam ca, khách sáo rồi, không dám nhận!

Tổng Hoàn chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo nhẹ nhàng vọt tới, rất nhanh tràn ra xung quanh cơ thể mình, tràn trề không thể chống cự, chỉ có thể theo cỗ lực đạo đó mà đứng lên.

Trong lúc nhất thời, mặt Tổng Hoàn hoảng sợ biến sắc.

Nếu như theo lời vừa rồi, anh ta chỉ cảm kích ân cứu mạng Uyển Thiên Thiên, tâm tình kích động, khó kiềm chế cảm xúc, nhưng giờ khắc này, Tổng Hoàn mới chính thức cảm nhận được Tiêu Phàm mạnh mẽ cỡ nào.

Tổng Hoàn cũng là cao thủ võ thuật, cần tu nội công, nhưng tu luyện tới cảnh giới của Tiêu Phàm, niệm động lực như vậy đừng nói là nghĩ tới mà quả thực là chưa bao giờ nghe tới.

Ánh mắt nhìn Tiêu Phàm vừa sợ, vừa bội phục, xen lẫn sự sùng bái không nói ra được.

Khó trách Thiên Thiên nói Trì Bân nghe danh trốn xa, quả nhiên không phải khoác lác. Đụng phải nhân vật như vậy, dù là ai cũng phải chạy.

Đường Huyền xoay người lại, đôi mắt phượng như nước duyên dáng nhìn Tiêu Phàm, hạ giọng nói:

- Tiêu nhất thiếu, lời tam ca nói chính là lời ta muốn nói, từ nay về sau, phái Yên Chi chúng tôi nợ cậu một đại ân tình. Bất kể là chuyện gì, chỉ cần cậu

mở miệng, chúng tôi dù phải liều mạng cũng sẽ giúp cậu.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, khoát tay áo nói:

- Không đến mức phải liều mạng, giúp đỡ lẫn nhau là được rồi.

Đường Huyền tự nhiên cười nói.

Cô chợt phát hiện, vị Tiêu nhất thiếu này cho dù tao nhã, phong độ hoạt bát, nói chuyện ngay thẳng, một chính là một, hai chính là hai, rất ít quanh co nhưng lời nói lại sắc bén mây mù dày đặc.

Đôi mắt Cơ Khinh Sa nhìn qua chiếc hộp đen đặt trên bàn, khẽ cười một tiếng, nói:

- Nhất thiếu, cái hộp này vẫn chưa mở ra à?

Buổi tối hôm qua, cái hộp đen này là Cơ Khinh Sa đón được giữa không trung. Uyển Thiên Thiên không quan tâm âm sát cản trở, ngàn dặm xa xôi chạy tới vùng hoang vu đó, bản thân bị trọng thương chính là bởi chiếc hộp đen được đào ra từ cổ mộ. Sau đó Trì Bân không ngại thân phận, núp ở ngoài cổ mộ đánh lén Uyển Thiên Thiên, ngàn dặm đuổi giết cô cũng chỉ vì chiếc hộp đen này.

Hai đại thủ lĩnh trộm mộ Nam Bắc đồng thời coi trọng nó, tuyệt đối không phải là đơn giản.

Tuy nhiên Cơ Khinh Sa vẫn hiểu quy củ, hộp đen này là Uyển Thiên Thiên liều mạng lấy, Cơ Khinh Sa sẽ không nhân cơ hội mà chiếm nó làm của riêng.

Ngọc Quan Âm kiêu ngạo rất lớn.

Tuy nhiên rất hiển nhiên, Cơ Khinh Sa đúng là cực kì hứng thú với chiếc hộp đen kia.

- Không mở được.

Tiêu Phàm lắc đầu, chậm rãi nói, thần sắc trở nên nghiêm túc.

- Không mở được? Tại sao? Chẳng lẽ có huyền cơ gì sao?

Cơ Khinh Sa không lí do hỏi, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn bởi chiếc hộp đen.

Nhìn qua thì cái hộp đen kia không biết được chế tạo từ chất liệu gì, bên trên hoa văn lộn xộn, nếu chăm chú nhìn lâu thậm chí sẽ có chút đau vầng mắt hoa.

Cơ Khinh Sa cẩn thận đánh giá chiếc hộp, bỗng nhiên lộ ra thần sắc kinh ngạc, nói:

- Không có lỗ hồng...

Chiếc hộp đen này không có lỗ hồng, bất kể xem bên kia, vẫn là một chỉnh thể. Như thể một khối vật liệu hoàn chỉnh điêu khắc thành một vật cổ kì quái như vậy.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Không phải một chỉnh thể đâu.

Uyển Thiên Thiên lắc đầu nói.

- Hoa văn ngoài hộp này là một mê cung. Muốn mở hộp phải phá vỡ mê cung này. Lúc ở trên mặt đất, chúng em cũng thử qua rồi, những phương pháp khác đều không thể thực hiện được.

Phạm Nhạc ngạc nhiên nói:

- Dùng máy cắt kim loại thử xem. Nếu là vật cổ nhân lưu lại, lại tinh xảo vậy chắc bên trong không có bom đâu.

Chỉ cần bên trong không có bom, như vậy dùng máy cắt kim loại cắt có lẽ sẽ không tổn hại gì tới bên trong hộp.

Tiêu Phàm cười lắc đầu, nói:

- Không phải dùng tới biện pháp này, chiếc hộp chính là trân phẩm khó gặp, phá hủy sẽ rất đáng tiếc. Nếu như là câu đố bí mật, vậy thì nghĩ biện pháp tìm ra lời giải là được. Chúng ta không thể để cho lão tổ tông chê cười được.

Phạm Nhạc cười ha ha, gật gật đầu.

Anh ta cũng chỉ là thuận miệng nói ra, dùng máy kim loại để cắt đồ cổ, về phần này chẳng phải hơi hỗn láo rồi sao?

- Trước cất hộp đi, chúng ta chuẩn bị một chút, ăn một ít rồi đi về nhìn kĩ rồi nói sau.

Tiêu Phàm lập tức quyết định.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phản Ứng Kỳ Lạ Của Huyền Giáp

Chương 240: Phản Ứng Kỳ Lạ Của Huyền Giáp

- Miếu Đông Hoa để quân?

Nhìn thấy tấm biển ở giữa căn nhà đổ nát, Tiêu Phàm bỗng sửng sốt.

Nếu không có tấm biển kia, thì không ai biết "Miếu Thần" với căn nhà đổ nát này là một. Tấm biển nền đen chữ vàng, nhưng qua thời gian dài, nước sơn vàng kim và đen đều đã bong ra từng mảng, rách nát, điêu khắc trên tấm biển này vẫn còn là chữ tiểu triện. Có mấy người nhận ra hoa văn nguệch ngoạc này, đó là năm chữ "Miếu Đông Hoa đế quân"?

Về việc đào mộ, Tiêu Phàm chưa quen lắm, nhưng cũng không xa lạ gì.

Nói chưa quen lắm là vì Tiêu Nhất thiếu chưa bao giờ đào mộ, nói không xa lạ gì là vì có không ít sổ ghi chép về trộm mộ trong "Thập Di Thiên" và "Dật Văn Thiên" của "Vô Cực Thuật Tàng".

Mặc dù trộm mộ là việc không tốt, nhưng lại là công việc từ xưa nay, các triều đại nào cũng có. Trong lịch sử, một số nhân vật nổi tiếng đều trộm mộ.

Miếu Đông Hoa đế quân cách Dương Tây trấn khoảng năm đến sáu mươi dặm.

Trong đó, bốn mươi dặm có thể đón xe, hai mươi dặm còn lại chỉ có thể đi bộ. Thậm chí năm dặm đường núi cuối cùng sớm đã bao phủ bởi các loại bụi cây, không tìm kỹ, sẽ không tìm thấy đường dẫn.

Đi trên con đường núi như thế này, Cơ Kinh Sa nhiều lần cau mày lại.

Nói thật thì Cơ tổng vẫn chưa từng đi qua con đường như thế này.

Nếu như đây cũng được gọi là đường.

Đám người Uyển Thiên Thiên thông thạo, Cơ Kinh Sa chỉ có thể âm thầm lắc đầu, thật là không trong nghề không biết tình hình nghề. Uyển Thiên Thiên có vẻ e sợ, là cô gái thành thị được chiều chuộng điển hình, đi trên đường núi như thế này như giẫm trên đất bằng. Chỉ có điều lúc này, Uyển Thiên Thiên không thể dùng nội lực chân khí, một hơi đi hai mươi dặm đường núi, sớm đã thở hổn hển, mệt mỏi không chịu nổi.

Đường Huyền và Tống Hoàn mỗi người một bên đỡ cô ta.

Trước khi đến miếu Đông Hoa đế quân, Uyển Thiên Thiên không kìm nổi giật mình, biến sắc vô cùng khó coi. Lực ẩn vốn vẫn yên tĩnh trong cơ thể cô ta, lúc tiếp cận miếu Đông Hoa đế quân, lập tức "sinh động" hẳn lên. Đầu đá lung tung trong cơ thể cô ta, muốn phá bỏ tầng cấm chế kia, vọt vào đan điền của cô ta, thôn tính sạch gọn mạng của Uyển Thiên Thiên.

Đường Huyền và Tống Hoàn thật ra không có phản ứng đặc biệt nào. Một ngày trước, họ và Uyển Thiên Thiên cùng tiến cung, không bị thương quá nặng.

Lực cắn nuốt này dường như chỉ nằm vào một mình Uyển Thiên Thiên.

- Lực che đậy thật là mạnh.

Cơ Khinh Sa khẽ thở ra khí lạnh, khuôn mặt xinh đẹp thay đổi, ánh mắt nhìn vào nơi đổ nát này, trở nên vô cùng ngưng trọng. Trên thực tế, lúc cô ta cách ngôi miếu đổ nát này không xa lắm, cũng đã cảm thấy lực che đậy hùng mạnh. Với tư cách là thuật sư, trình độ càng cao thì lực che đậy sẽ càng mạnh.

- Thiên Thiên, mọi người ở đây bao lâu rồi?

Cơ Khinh Sa không kìm nổi hỏi

- Hơn nửa tháng rồi, đừng thấy nơi này hoang vắng, ít ai tới, nhưng thật ra sau miếu khá phức tạp, chúng tôi tốn rất nhiều sức mới có thể vào trong được.

- Thảo nào.

Cơ Khinh Sa gật đầu.

Khó trách cả Tiêu Phàm cũng không đoán ra hành tung của Uyển Thiên Thiên, hơn nửa tháng nay, cô ta trốn ở đây, bị lực che đậy che chặt chẽ, bảo sao suy đoán không ra.

- Cơ tổng, thế nào?

Tiêu Phàm quan sát miếu Đông Hoa để quân, thuận miệng hỏi.

- Thật không đơn giản.

Cơ Khinh Sa lập tức đáp.

- Nói thật, Nhất thiếu, nếu không phải là cùng anh đến đây, thì tôi cũng không ở đây lâu. Tôi luôn có một dự cảm không tốt, mọi thứ ở đây đối với chúng ta đều có hại. Càng ở trong này lâu càng nguy hiểm.

Nói xong, hai hàng lông mày của Cơ Khinh Sa nhăn lại.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười.

Cảm giác của Cơ Khinh Sa rất chuẩn.

Phía xa hai dặm, Tiêu Phàm đã cảm thấy lực che đậy, pháp thuật nào đối với chỗ bí mật này đều bị ngăn cản không chút khách khí. Nhưng đi đến ngoài một dặm, lực cản nuốt lao thẳng đến, bao quanh Tiêu Phàm, muốn dõc toàn lực xâm nhập vào cơ thể hắn, nuốt chân nguyên của hắn.

Trước khi đến miếu Đông Hoa để quân, Tiêu Phàm có thể xác định rõ ngọn nguồn của lực cản nuốt tại miếu này, nhưng rốt cuộc là vật gì quấy phá, tạm thời vẫn chưa biết được.

Sáng nay Đường Huyền và Tống Hoàn xuất hiện ở nhà trọ Dương Tây, Tiêu Phàm không tiếng động đã kiểm tra tình hình trong cơ thể bọn họ, không cảm giác sự tồn tại của lực cản nuốt. Mà lúc này đến gần miếu Đông Hoa

để quân, hẳn cảm thấy lực cắn nuốt rất mạnh, những người khác, thậm chí bao gồm Uyển Thiên Thiên, dường như đều khá tốt.

Mãi cho tới khi đi đến trước miếu, Uyển Thiên Thiên mới biến sắc, Cơ Khinh Sa cũng chỉ linh cảm ở đây có nguy hiểm.

Xem ra lực cắn nuốt này luôn nhắm vào người mạnh nhất.

Trước đây không lâu, đám người Uyển Thiên Thiên đào mộ, trong Yên Chỉ xã lấy Uyển Thiên Thiên làm tôn, lực cắn nuốt không chút khách khí chui vào cơ thể cô ta, hiện tại, lại nhắm tấn công vào Tiêu Phàm.

- Vào trong xem như thế nào.

Uyển Thiên Thiên nói.

- Đừng nóng vội.

Tiêu Phàm lập tức ngăn cản cô ta.

- Nơi này kỳ quái, phải trấn áp mới được. Tùy tiện đi vào sẽ xảy ra chuyện.

Uyển Thiên Thiên bĩu môi, liếc hẳn một cái.

Người này luôn kiêu ngạo như vậy, không đơn giản. Tiêu Phàm lại không chút tự cho mình là "lão đại", dường như tất cả hành động của mọi người đều phải nghe theo chỉ huy của hắn.

Dĩ nhiên như thế.

Trong lòng bàn tay phải của Tiêu Phàm xuất hiện mai rùa trắng như tuyết.

Hai tròng mắt đen nhánh của Cơ Khinh Sa liền kinh ngạc nói:

- Nhất thiếu, cái này, lẽ nào là mai rùa của rùa thần thượng cổ?

Mai rùa trắng tuyết này vừa xuất hiện, Cơ Khinh Sa lập tức cảm nhận được linh khí cực kỳ hùng mạnh, bất kỳ mai rùa nào cũng không giống, Cơ Khinh Sa chưa bao giờ thấy qua mai rùa có linh khí cực mạnh như thế này. Chỉ có một đoạn ghi chép ngắn trong Lạc Thư nói là "Huyền Vũ" rùa thần thượng cổ hấp thu linh khí trời đất, mai rùa này là khí pháp tốt nhất.

Sau khi Cơ Khinh Sa nhìn thấy đoạn ghi chép này, liền cười trừ.

"Huyền Vũ" rùa thần thượng cổ vốn là quái vật trong truyền thuyết, cho dù thực sự tồn tại, đó cũng là sự việc từ rất lâu rồi, hiện giờ đi đâu mà tìm chứ?

Không nghĩ tới Tiêu Phàm chợt lấy ra 1 mai rùa trắng thần kỳ

Tiêu Phàm cười gật đầu nói:

- Cơ tổng, đúng là có mắt nhìn, đây quả thực là Huyền Vũ Giáp, truyền thừa của sư môn.

Cơ Khinh Sa than nhẹ một tiếng nói:

- Vô Cực Môn bác đại tinh thâm, đã có từ rất lâu, quả nhiên danh bất hư truyền. Môn hạ đệ tử, mỗi người đều là tướng sĩ xuất chúng, kỳ tài.

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm hơi giương lên, hỏi:

- Cơ tổng gặp qua rất nhiều truyền nhân Vô Cực sao?

Cơ Khinh Sa rung mình, ý thức được mình nói quá nhiều, mỉm cười nói:

- Nhiều thì chưa đến, một hai người vẫn là gặp qua rồi. Văn Nhị thái gia uy chấn Hoàng Hải, nổi tiếng thiên hạ, hẳn là đồng môn với Tiêu nhất thiếu?

Tiêu Phàm nói:

- Chúng tôi không những là đồng môn, mà còn là sư huynh đệ.

Cơ Khinh Sa khẽ vuốt cằm nói:

- Cảm tạ Nhất thiếu thăng thần đối đãi.

Bí mật như thế này, Tiêu Phàm không giấu cô chút nào, ngược lại lại nói sự thật cho cô biết. Sự việc này, bản thân tự đoán được là một chuyện, Tiêu Phàm chính miệng thừa nhận lại là một chuyện khác. Xem ra Tiêu nhất thiếu có thể làm bạn với Cơ tổng rồi.

- Nhất thiếu, chúng tôi trước tiên ra ngoài để cho anh hành pháp nhé?

Cơ Khinh Sa lập tức nói rồi quay người đi khỏi.

Tiêu Phàm nói phải trấn áp cổ quái của này, lấy "Huyền Vũ Giáp" ra để làm pháp. Thuật sư làm pháp, điều cấm kỵ nhất là có người nhìn trộm. Cơ Khinh Sa biết quy tắc này.

Tiêu Phàm khoát tay áo nói:

- Không cần đâu, Cơ tổng, truyền thừa Vô Cực không có nhỏ mọn như thế đâu.

Các thuật sư khác khi hành pháp không muốn người cùng nghề nhìn trộm, là vì không đủ tự tin, sợ bị người khác "lên học nghề". Từ trước giờ người kế thừa của Vô Cực không sợ điều này. Nếu ai ở bên cạnh nhìn lén, thì truyền thừa Vô Cực sẽ bị trộm đi, vậy thì thật lợi hại quá?

Với thiên phú và nhận thức kiệt xuất của Tiêu Phàm, là học trò của sư tổ Chỉ Thủy, hai mươi năm khổ luyện, sư phụ lúc nào cũng chỉ dạy mới có được thành tựu như ngày hôm nay, làm sao có thể dễ dàng để những người khác có ý định lên học nghề được chứ.

Cơ Khinh Sa sắc mặt hơi đổi, khẽ cười rồi nói:

- Nói như vậy, là tôi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi. Được, tôi sẽ học hỏi một lần.

Cùng là thuật sư lớn, nhưng điệu bộ của Tiêu Phàm và cô ta lại không giống nhau.

Tiêu Phàm càng quang minh lỗi lạc, khí chất vương giả tỏa sáng.

Tiêu Phàm gật gật đầu, Hạo Nhiên Chính Khí lưu chuyển, rót vào bên trong Huyền Vũ Giáp. Huyền Vũ Giáp lập tức có phản ứng, khóe mắt Tiêu Phàm hơi giật.

Phản ứng của Huyền Vũ Giáp rất kỳ lạ.

Trước tiên là vui mừng khôn xiết, lập tức lại biến thành "như lâm đại địch", tiếp theo lại biến thành "hoang mang".

Từ khi sư tổ Chỉ Thủy chính thức truyền cho hãn phương pháp thôi động Huyền Vũ Giáp, Tiêu Phàm chưa bao giờ cảm thấy được phản ứng kỳ lạ của Huyền Vũ Giáp. Lần trước, ở mộ Tiêu gia, phản ứng của Huyền Vũ Giáp rất mạnh, nhưng tình hình rất "đơn thuần", chính là phản nộ, muốn quyết chiến với sát khí kia.

Mà lúc này, phản ứng của Huyền Vũ Giáp lại cổ quái như thế, giống như là gặp "bạn cũ", vui mừng không ngừng. Lập tức chuyển thành cảnh giác và đối địch, dường như đụng phải kẻ thù cực kỳ nguy hiểm, sau đó trở nên mơ hồ, dường như Huyền Vũ Giáp cũng bị "không rõ ràng".

Tuy nói Huyền Giáp linh thông, nhưng linh tính chỉ đến được mức độ này, cũng nằm ngoài dự liệu của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm tâm thần ngưng tụ, chậm rãi xuyên thấu thần niệm của mình qua Hạo Nhiên Chính Khí, truyền vào trong Huyền Vũ Giáp. Đây là "hình thức

chung cực" thôi động Huyền Vũ Giáp do sư tổ Chỉ Thủy truyền thụ cho hẳn, thôi thúc tâm thần con người kết nối trực tiếp với Huyền Giáp.

Trước đó, Tiêu Phàm chỉ là dùng cách này để thăm dò, chủ yếu là luyện tập. Tham gia chiến đấu, đây vẫn là lần đầu tiên.

Tất cả những thứ này, người ở ngoài nhìn vào sẽ không cảm thấy kỳ lạ chỗ nào, mọi người thấy Tiêu Phàm bỗng dừng bước, hai mắt khép hờ, giống như lão tăng ngồi thiền, dáng vẻ khá thần bí.

Tiêu nhất thiếu thường ngày luôn "giả thần giả quỷ" như thế, mọi người không cảm thấy có gì kỳ lạ cả, từng người một bình tĩnh, ai cũng không dám quấy rầy hẳn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Pháp Khí Bốn Mạng

Chương 241: Pháp Khí Bốn Mạng

- Ra là thế...

Thật lâu sau, Tiêu Phàm thì thào tự nói.

Ánh mắt của mọi người nhìn qua.

Cơ Khinh Sa đặc biệt để ý tới. Lúc Tiêu Phàm thăm dò tình hình ở đây, cô cũng không nhàn rồi. Phong Thủy của phái Hà Lạc cũng là truyền thừa chính cống, nếu tình hình ở đây khác thường, Cơ Khinh Sa tự nhiên cũng phải thăm dò.

Không có kết quả gì.

Lực che đây ở đây rất lớn, khiến Cơ Khinh Sa rất khó thi triển pháp thuật. Nói một cách nghiêm chỉnh, thì cô có thi triển pháp thuật, nhưng không có kết quả.

Theo lời nói của Tiêu Phàm, đã rất rõ ràng rồi, Tiêu Phàm đã tìm được nguyên nhân.

Cơ Khinh Sa liếc nhìn Huyền Vũ Giáp trắng tuyết trên tay Tiêu Phàm.

Trong mắt người ngoài, Huyền Vũ Giáp ngoài vẻ đẹp tinh xảo ra, thì không giống với những mai rùa khác. Cơ Khinh Sa cũng chỉ là cảm thấy linh khí của Huyền Vũ Giáp khác thường, không cảm giác được những điều khác.

Tiêu Phàm thôi động Huyền Vũ Giáp, dùng thần niệm khai thông Huyền Giáp, cô ở bên cạnh nhìn, làm sao có thể nhìn thấy gì chứ?

- Nơi này không phải là một cổ mộ bình thường, có lẽ căn bản nơi này không phải là một cổ mộ, mà là một địa cung cất giấu đồ. Nhưng người tu sửa mê cung dưới đất này, rất rõ ràng là người cùng ngành như chúng ta, hơn nữa trình độ rất cao thâm. Y bày ra sát trận này chính là vì muốn bảo vệ địa cung. Có điều là trải qua thời gian lâu, âm sát khí trầm tích ở trong này dần dần biến thành một lực cản nuốt cực kỳ cổ quái. Phải trấn áp lực cản nuốt này quả là một việc rất khó.

Tiêu Phàm chậm rãi nói.

Những người khác nghe được cái hiểu cái không, Cơ Khinh Sa lại khẽ gật đầu. Trấn áp lực cản nuốt này kỳ thật chính là Tiêu Phàm phải đo sức cách thời gian với người đã bày ra lúc trước.

Địa cung này không biết đã tồn tại bao lâu rồi, không biết có liên quan gì tới Đông Phương Sóc, đối với Cơ Khinh Sa mà nói, đều là ẩn số.

Cô chưa quen với việc đào mộ.

Nhưng bất kể như thế nào, giao đấu cách thời với một vị tiên hiền cổ đại, siêu sao pháp thuật đều không phải là chủ ý hay. Thắng rồi cũng không có gì đáng để khoe, cũng không biết là ai sẽ thắng. Nếu thua chính là một đại họa.

Việc như vậy ai sẽ làm chứ?

- Vậy chẳng phải chúng ta không vào được sao?

Uyển Thiên Thiên hỏi.

Cô càng biết rõ hơn ai hết sự lợi hại của lực cắn nuốt này. Mặc dù hiện tại đi bên cạnh Tiêu Phàm, không có trở ngại nào. Nhưng đây là bên ngoài địa cung, một khi đi vào trong địa cung, lực cắn nuốt càng mạnh hơn.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

- Trấn áp không phải là cách giải quyết duy nhất, vẫn còn nhiều cách khác.

Uyển Thiên Thiên cười, giơ ngón cái về phía Tiêu Phàm, làm vẻ mặt đáng yêu. Bản tính không thay đổi, vừa mới khỏe lại lập tức hồi phục thói quen cũ "giả bộ bé nhỏ" .

Vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên nhăn mặt.

- Cơ tổng, tôi muốn mượn đồ của cô.

Tiêu Phàm nhìn qua Cơ Khinh Sa nói.

- Đồ gì?

- Lạc Giáp.

Hai hàng lông mày xinh đẹp của Cơ Khinh Sa khẽ dương lên.

Cái gọi là "Lạc Giáp" chính là hình đồ cửu cung Lạc Thư.

Lạc Thư lại còn quy thư, tương truyền có rùa thần xuất hiện trên sông Lạc Thủy, trên mai rùa có thư, nên gọi là Lạc Thư. Tất cả có chín ngôi, đầu đội chín, đuôi đạp một; Sườn trái ba, sườn phải bảy; Vai trái bốn, vai phải hai; Chân trái tám, chân phải sáu; Số năm ở giữa lưng, không có số mười.

Truyền nhân phái Hà Lạc chính tông, bên mình đều mang theo mai rùa, phía trên có khắc hình đồ.

Trong thuật số, bao gồm kỳ môn độn giáp đều dùng cửu cung làm nền tảng.

Nói một cách đơn giản, trong đó 1, 3, 7, 9 là dương, 2, 4, 6, 8 là âm, 5 ở giữa, chính là một hình đồ cửu cung Lạc Thư tiêu chuẩn.

Rất nhiều pháp thuật của phái Hà Lạc đều dựa vào "Lạc Giáp" mang theo bên mình mà tiến hành suy diễn. Một số truyền nhân không chính thống cũng tùy tiện vẽ một bức hình đồ cửu cung và mang theo bên người. Nhưng Cơ Khinh Sa khẳng định không đến mức "đơn sơ" như vậy. Với tài lực của tập đoàn Cơ thị, có mai rùa đẹp tinh xảo nào mà không thể tìm được, không thể điều khắc ra chứ?

Tiêu Phàm mở lời mượn "Lạc Giáp", có thể thấy được Tiêu Phàm sớm đã biết cô là thuật sư, hơn nữa là truyền nhân phái Hà Lạc. Tiêu Phàm từng đến Thiên Nam trà trang, lại chính miệng hỏi trà trang do ai thiết kế, vì thế mới đoán được lai lịch của Cơ Khinh Sa, cũng chẳng có gì lạ.

Cơ Khinh Sa không lập tức lấy Lạc Giáp ra, trái lại hỏi:

- Tiêu Nhất thiếu mượn Lạc Giáp làm gì?

Lạc giáp này là pháp khí của Cơ Khinh Sa thi triển rất nhiều pháp thuật, mang trên người nhiều năm, lấy chân nguyên bản mạng bồi dưỡng, sớm

cùng cô ấy tâm thần tương thông, cũng giống như Huyền Vũ Giáp và Tiêu Phàm. Không làm rõ Tiêu Phàm mượn Lạc Giáp làm gì, làm sao có thể dễ dàng đưa được?

Nếu Tiêu Phàm mượn mấy chục triệu thì Cơ Khinh Sa sẽ vui lòng, nửa câu cũng không hỏi nhiều.

Tiêu Phàm cười nói:

- Cơ tổng đừng hiểu lầm, tôi không có ác ý gì đâu.

Lực cắn nuốt ở nơi này không thể trấn áp, tôi muốn bày trận, dẫn lực cắn nuốt và âm khí này đi ra ngoài. Đó là một trận đạo dẫn, không phải dùng đấu pháp. Sát trận phong thủy này do tiên hiền cổ đại bày ra quả là lợi hại, dù sao cũng đã lâu, linh tính trôi dạt không ít. Mấy ngày trước bị đám người Thiên Thiên vô tình phá hư một góc, đã không hoàn chỉnh rồi. Cường ép trấn áp, không có chỗ cho sát khí của pháp trận ngưng tụ, khẳng định phải làm khổ thú chi đấu. Chúng ta bố trí một trận đạo dẫn, dẫn sát khí ra phía ngoài. Tự tiêu tan, nói không chừng an toàn hơn. Lấy Lạc Giáp làm pháp khí để đạo dẫn là thích hợp nhất.

Cơ Khinh Sa trầm ngâm nói:

- Tiêu Nhất thiếu, tôi vẫn không nghĩ rằng Lạc Giáp có thể dùng như thế.

Lần này không phải Cơ Khinh Sa hẹp hòi, dù sao Lạc Giáp có thể xem là "pháp khí bốn mạng" của cô, sự lợi hại của Lạc Giáp này người thường không thể nào lý giải được, dùng nó để làm pháp khí của pháp trận đạo dẫn, trước khi chưa làm rõ nguyên nhân hậu quả, Cơ Khinh Sa không dễ gì đưa pháp khí bốn mạng của mình cho người ngoài.

Cho dù là Tiêu Phàm cũng không được.

Dù sao tối qua trần như nhộng được Tiêu Phàm ôm vào lòng chính là Uyển Thiên Thiên, không phải là Cơ Khinh Sa. Giả thiết tối qua là Cơ Khinh Sa và Uyển Thiên Thiên đổi chỗ cho nhau, có lẽ Cơ Khinh Sa sẽ không do dự.

Cũng giống như Uyển Thiên Thiên bây giờ, Tiêu Phàm bảo cô lấy thân xác làm pháp khí, nói không chừng cũng sẽ làm.

Đối với người đàn ông này, trong mắt Uyển Thiên Thiên chỉ là tin tưởng vô điều kiện.

Tiêu Phàm cũng không gấp gáp, mỉm cười nói:

- Cơ tống, truyền thừa Hà Đồ Lạc Thư đã lâu, là bắt nguồn từ Bát Quái. Lạc Giáp là biểu tượng của Cửu Cung. Ở giữa Đế Tinh có thể hạ Cửu Cung, chính là Bắc Cực, dùng ở Bắc Đẩu làm đế xa. Lạc Thư Cửu Cung, số âm làm phụ, nằm ở bốn góc, thể hiện địa khí. Còn số 5 ở giữa, chính là thổ khí, dựa vào ngũ hành sinh số làm chủ, gửi vượng tứ góc. Nơi này là miếu Đông Hoa đế quân, Đông Hoa đế quân là nam tiên chi tổ, chủ lý Đông Phương âm dương chi khí. Hiện nay địa cung đã rất rõ, lấy Lạc Giáp làm trận nhãn đạo dẫn, có thể kết nối cổ kim. Đến lúc đó mời Cơ tống cùng tôi thực hiện, có lẽ có thể có linh ngộ sâu sắc với tinh túy của Hà Lạc Đồ Thư.

Câu nói này nói rất rõ ràng.

Tôi biết Lạc Giáp là pháp khí bốn mạng của cô, nên mới cần dùng nó làm trận nhãn. Sát trận phong thủy nơi này đã lâu, hơn nữa giả danh Đông Hoa đế quân, có lẽ thật sự có liên quan đến Đông Phương Sóc. Trong truyền thuyết, Đông Phương Sóc là đệ tử của Đông Hoa đế quân. Nếu quả thật như vậy, lấy Lạc Giáp làm pháp khí trận nhãn, cô và tôi cùng thực hiện, có thể linh ngộ bao nhiêu tinh túy của pháp thuật cổ nhân, thì cần phải xem ngộ tính của cô.

Truyền nhân chính thống của phái Hà Lạc và Vô Cực rất giống nhau, chân chính linh ngộ tinh túy của Hà Đồ Lạc Thư, uy lực to lớn, chỉ sợ không thua

bất kỳ trường phái nào.

Đã nói là trận đạo dẫn, không phải là trận đấu pháp, về mặt nguy hiểm sẽ không quá lớn.

Trong lòng Cơ Khinh Sa bỗng nhiên dâng lên một loại cảm động.

Vị cao nhân của Vô Cực Môn đương đại quả thật là khí phách vương giả. Chưa bao giờ coi trọng tài năng của mình, càng không ghen tị chèn ép truyền nhân pháp thuật khác, mà là vô tư tương trợ.

Phong thái lãnh tụ, bừa bừa mà ra.

Có lẽ xuất thân của Tiêu Phàm cũng có quan hệ lớn. Từ nhỏ sinh sống ở Tiêu gia nhà quyền quý đại tộc, chiếm lấy quyền lực kim tự tháp, mưa dầm thấm đất, khí độ trí tuệ kia không thể so sánh tầm thường.

Có thể nói, Cơ Khinh Sa đã gặp qua không ít cái gọi là cường nhân kiêu hùng, khó tránh quá không phóng khoáng.

Cơ Khinh Sa khẽ khom người, nghiêng cổ, giơ tay nắm lấy sợi tơ màu đỏ trên cổ trắng như tuyết, chậm rãi kéo sợi tơ đỏ ra ngoài.

Đầu cuối của sợi tơ màu đỏ là một mai rùa đen cực tiểu xảo, khoảng hai tấc, đen bóng loáng, có bảo quang lưu chuyển, linh khí kinh người.

Cơ Khinh Sa đặt mai rùa đen trong lòng bàn tay trắng nõn, quan sát rồi sau đó đưa cho Tiêu Phàm.

Một mùi hương ngào ngạt xông vào mũi.

Nhưng mai rùa này Cơ Khinh Sa giấu bên mình, ngày đêm dính sát vào nhau, không thể tránh khỏi mang theo mùi hương cơ thể không gì sánh được của Cơ Khinh Sa.

Thần sắc Tiêu Phàm nghiêm túc, hai tay nhận lấy, cẩn thận đánh giá, mỉm cười tán dương:

- Lạc Giáp rất tinh tế. Cơ tống, bảo vật như thế này truyền lại bao nhiêu năm rồi?

Giám định cổ vật là sở trường của Tiêu Phàm, chỉ là trước mặt Cơ Khinh Sa và những người khác, Tiêu Phàm không tiện kể lại tỷ mỉ việc điều tra. Cảm giác đơn thuần cũng có thể biết được đây không phải là đồ vật gần đây chế thành.

Cơ Khinh Sa cười nói:

- Nhất thiếu thật là có mắt tinh tường, không thể giấu được anh, đây là mẹ tôi truyền cho tôi, nghe nói là báu vật của ông ngoại truyền lại. Rốt cuộc lưu truyền bao nhiêu thời, tôi cũng không rõ.

Nghe Cơ Khinh Sa nói như vậy, Tiêu Phàm lập tức kích động, muốn đáp hai ngón tay cái lên mai rùa, tin rằng có thể tìm hiểu kết quả đại khái. Nhưng Tiêu Phàm không thật sự làm vậy, từ trước ngực Cơ Khinh Sa lấy ra Lạc Giáp này, Tiêu Phàm làm như vậy, cho người khác cảm giác dường như là đang vuốt ve bộ ngực trắng nõn nà của Cơ Khinh Sa.

Hơn nữa Cơ Khinh Sa chưa cho phép, liền chủ động đi điều tra niên đại của bảo vật nhà người ta, cũng quá mức vô lễ.

Tiêu chân nhân chính là quân tử khiêm tốn nhất, nhất giáo chi tôn, làm sao có thể vô lễ như vậy được? Nếu làm cũng không thể ở trước mặt làm, cũng phải lấp liếm một chút.

Tốt nhất cần phải có sự đồng ý của Cơ Khinh Sa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Giản Sử Phát Triển Pháp Thuật

Chương 242: Giản Sử Phát Triển Pháp Thuật

Miếu Đông Hoa để quân rách nát, nhưng người xây ban đầu cũng không hề làm đại khái! Diện tích cũng không coi là nhỏ, có đủ chính điện, thiên điện, hiên nhà. Mặc dù là cổ nát thê lương, nhưng kết cấu cơ bản của miếu thờ vẫn còn rất rõ ràng.

Nhiều năm trước, tại sao cổ nhân muốn xây một ngôi miếu Đông Hoa để quân ở nơi hoang vu, điều đó không thể nghĩ tới. Tiêu Phàm không phải là nhà khảo cổ học, không có ý định làm rõ nguyên nhân.

Rất nhiều chuyện trong tôn giáo, dùng lý do thế tục là rất khó giải thích rõ ràng.

Tiêu Phàm chậm rãi bước vào miếu Đông Hoa để quân.

Lực cản nuốt này ngày càng không an phận, chỉ muốn tiến vào cơ thể của Tiêu Phàm. Cả người Tiêu Phàm lưu chuyển Hạo Nhiên Chính Khí, đẩy lực cản nuốt quỷ dị này ra ngoài. Tập trung quan sát vẻ mặt của những người khác, ngoài Uyển Thiên Thiên hơi không thích ứng ra, những người khác không có phản ứng khác thường nào.

Xem ra lực cản nuốt này chỉ "ra tay" với người mạnh nhất, vì sao như vậy, càng làm Tiêu Phàm thêm hiếu kỳ.

Đại điện vô cùng tan hoang, tượng thần của Đông Hoa để quân vẫn còn đứng đó, chỉ là dày đặc mạng nhện, "rối bù", nước sơn bong ra từng mảng, sớm không còn phong cảnh hiển hách năm đó nữa.

Tiêu Phàm chậm chậm tiến lên, làm lẽ.

Mặc dù Vô Cực Môn chưa tính là truyền thừa đạo gia chính tông, nhưng cũng không hề coi thường đối với "Thần" của đạo giáo. Trong truyền thuyết, Đông Phương Sóc là đệ tử của Đông Hoa đế quân, mà Đông Phương Sóc là tiền bối pháp thuật sùng bái Vô Cực Môn, có quan hệ mật thiết với sư tổ trưởng giáo năm đó của Vô Cực Môn, nghe nói thường xuyên cùng nhau bàn pháp thuật. Liên quan đến chuyện cũ đều có ghi lại trong "Vô cực thuật tàng".

Đoàn người Uyển Thiên Thiên nhìn xung quanh thấy Tiêu Phàm nghiêm túc như thế, từng người họ cũng yên lặng, chấp tay thi lễ với tượng thần của Đông Hoa đế quân.

Uyển Thiên Thiên thậm chí thì thào cầu nguyện:

- Lão thần tiên, đại nhân đại lượng, xin đừng so đo với con, con biết không nên đào địa cung của người, nhưng chúng con chỉ có làm vậy mới sống được, không đào không được, xin người thứ lỗi.

Đột nhiên âm thanh như muỗi kêu, nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy.

Nội công Tiêu Phàm tinh xảo, lại đứng khá gần cô ấy, khoảng chừng nghe được vài câu, không khỏi bật cười.

Lời khẩn cầu của cô bé này có thể nói rất mới lạ. Với tính cách của Uyển Thiên Thiên có thể "cúi đầu nhận sai" với Đông Hoa đế quân, đó đã là việc khó lường rồi. Từ đó có thể thấy, sâu thẳm trong lòng Uyển Thiên Thiên thật sự có thay đổi.

Sau khi thăm viếng bài vị của Đông Hoa đế quân, Tiêu Phàm không vội vã bày trận, mà cẩn thận thăm dò bố cục của miếu thần. Dù rằng chỉ còn là nơi đổ nát, nhưng có thể nhìn ra được, miếu Đông Hoa đế quân này vẫn duy trì vẻ đặc sắc của thời đại xưa.

Tiêu Phàm bỗng khẽ lắc đầu.

Cơ Khinh Sa, người luôn âm thầm chú ý đến hần nhẹ giọng hỏi:

- Nhất thiếu, sao vậy? Phát hiện ra gì à?

Tiêu Phàm nói:

- Miếu này không phải là xây vào thời Hán, phong cách xây không đúng, không có đặc điểm kiến trúc nào của thời Hán cả.

Cơ Khinh Sa không khỏi ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía Uyển Thiên Thiên, hỏi:

- Thiên Thiên?

Đối với đồ cổ, Cơ Khinh Sa cũng không phải là không biết, cho dù cô không học chuyên ngành khảo cổ, cũng không phải là người sưu tầm. Nhưng đồ cất giữ trong nhà khá phong phú, có trình độ nhất định về giám định đồ cổ. Chỉ là phân biệt đồ cổ và kiến trúc cổ không phải là một chuyện.

Về mặt này, Uyển Thiên Thiên và Yên Chi xã là người lành nghề.

Không có kiến thức về mặt này, Yên Chi xã dựa vào đâu mà có thể thành đội trộm mộ lớn nhất phương Bắc chứ?

Uyển Thiên Thiên cười nói:

- Miếu không phải thời Hán, nhưng nền nhà là thời Hán. Không nghi ngờ gì nữa, gạch chân tường chắc chắn là gạch thời Hán, địa cung cũng là xây vào thời Hán. Bất kể là phong cách xây dựng hay là gạch thì đều là phong cách kinh điển của gạch thời Hán. Chẳng những hoa văn hình thoi thường thấy, còn có hoa văn đồng tiền rất hiếm thấy. Tôi xem chừng, miếu là thế hệ sau xây dựng cải tạo, là đặc biệt sửa miếu này trên địa cung, rất vừa khéo, vừa

vận sửa trên địa cung, vì thế rất khó đưa ra kết luận.... Tôi không phải là nhà khảo cổ học.

Tôi là người trộm mộ.

Tôi không quan tâm miếu này là do người nào xây, vì sao phải xây, tôi chỉ quan tâm trong địa cung này có vật nào đáng để tôi lấy không thôi.

- Nhất thiếu, vậy sát trận phong thủy này là do người thời Hán xây hay là thế hệ sau xây?

Đôi mi thanh tú của Cơ Khinh Sa khẽ chau lại hỏi.

Tiêu Phàm khẽ cười, nói:

- Cơ tổng, đây chính là làm khó tôi rồi. Tôi thật sự không rõ điểm này.

Muốn nghiên cứu "niên đại" của sát trận phong thủy, khó tránh có phần hơi làm khó người khác. Mặc dù Tiêu Phàm là thuật sư đứng đầu, nhưng cũng không phải là thần tiên.

Cơ Khinh Sa không khỏi bật cười, vuốt vuốt một luồng tóc đen rủ xuống bên tai, nói:

- Tôi hỏi không đúng rồi.

Tiêu Phàm lại trầm ngâm nói:

- Đợi sau khi sát khí nơi này tỏa ra sạch sẽ, nếu có thể tìm thấy bố trận pháp khí lúc trước, có lẽ có thể nhìn ra chút manh mối.

Uyển Thiên Thiên khó hiểu nói:

- Rốt cuộc là sát trận phong thủy là do người thời nào xây, có quan hệ gì sao? Phải biết rõ mới được à?

Cô đối với tướng thuật phong thủy, các loại bói toán cũng biết được ít nhiều, nhưng nhiều nhất cũng là bề ngoài mà thôi. Theo cô, nhất thiết phải hiểu những thứ này sao? Chẳng lẽ không thể thu hoạch những thứ mà không hiểu nó có ý nghĩa gì sao? Cũng không thể lờ người đã chết không biết bao năm lên để nói chuyện.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Cũng không phải là không làm rõ không được, nhưng có thể làm rõ, có lẽ tốt hơn.

- Tốt chỗ nào?

Uyển Thiên Thiên lập tức bắt đầu truy cứu đến cùng.

Thật ra cô là một cô gái có tinh thần nghiên cứu. Có lẽ Uyển Thiên Thiên muốn hiểu rõ thêm một bước về pháp thuật để hiểu rõ Tiêu Phàm hơn, cô hiện tại rất chờ đợi để hiểu rõ mọi thứ về Tiêu Phàm.

Đối mặt với Tân Lâm không nói tiếng nào, Uyển Thiên Thiên luôn có một cảm xúc vô cùng nặng nề, "cuộc cạnh tranh" giữa cô và Tân Lâm không đi cùng một con đường. Trước khi cô biết Tiêu Phàm, chị Tân đã sớm ở cùng Tiêu Phàm ba bốn năm rồi. Hơn một ngàn ngày sớm chiều ở chung, đủ để bồi dưỡng tình cảm thêm sâu đậm.

So với Tân Lâm mà nói, Uyển Thiên Thiên hiện tại là "ưu thế" duy nhất, có lẽ chính là trải qua tối qua. Cô đã thẳng thắn nói với Tiêu Phàm, tuy nhiên vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng cũng khiến Uyển Thiên Thiên tự giác vô cùng.

Tôi liền dựa vào anh.

Dù là như thế, Uyển Thiên Thiên vẫn là không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để hiểu rõ Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười, nhưng không nói gì.

Không phải Tiêu Phàm không muốn trả lời Uyển Thiên Thiên, thật ra tình hình này, vài ba câu không thể giải thích rõ. "Vô Cực Thuật Tàng" có độ dài, mặc dù lấy "Vô Cực Cửu Tương Thiên" làm căn cơ và trung tâm pháp thuật, nhưng trên thực tế, "Vô Cực Thuật Tàng" được cho là một bộ "Giản sử phát triển pháp thuật Hoa Hạ quốc"

Vô Cực Môn qua nhiều thế hệ chương giáo và cao nhân tiền bối đối với hoàn cảnh và phát triển thời đại pháp thuật, đều ghi lại. Việc ghi lại này vô cùng đơn giản, có độ khái quát cao, có thể là "nói không rõ ràng", nhưng lại hết sức khách quan. Ví như trong lịch sử bốn lần "việc diệt Phật", về cơ bản có thể thấy là đạo giáo, nho giáo giúp đỡ hoàng quyền tiến hành tiêu diệt Phật giáo. Một số nhà pháp thuật lớn làm ra những chuyện này vô cùng ảnh hưởng.

Ví như, sau khi Chu Thế Tông diệt Phật, có quan hệ nhất định với đồ nam chân nhân hi di Trần Đoàn sư tổ.

Sư tổ Trần Đoàn vẫn là người sáng lập tử vi, là nhân vật tài ba trong đạo giáo.

Những năm trước đây xảy ra đại họa lớn ở Hoa Hạ quốc, cũng ảnh hưởng lớn đến sự phát triển pháp thuật. Sư tổ Chỉ Thủy và Văn nhị thái gia đều viết tác phẩm sở trường, miêu tả tình hình phát triển của pháp thuật trong hai ba mươi năm, đều ghi ở trong "Vô Cực Thuật Tàng".

Trừ cái đó ra, "Vô Cực Thuật Tàng" cũng có ghi lại sự phát triển của trường phái pháp thuật khác. Trong lịch sử, địa vị của nhiều bậc thầy trong "Vô Cực Thuật Tàng" đều cao trọng, dù đại sư pháp thuật này không hề là truyền nhân của Vô Cực Môn. Ví dụ: "Vô Cực Thuật Tàng" tôn sùng Trần

Đoàn là sư tổ Hi Di, tôn xưng Viên Thiên Cương là "Viên tổ" hoặc là "sư tổ hỏa sơn".

Bởi vì Viên Thiên Cương ban đầu từng đảm nhiệm lệnh hỏa sơn, cho nên có tên đó.

Nếu như Tiêu Phàm có thể thông qua bố trận pháp khí do thám được sát trận phong thủy này là do vị tôn sư pháp thuật ở thời nào bố trí, có lẽ có thể dựa cái này để biết được kiến thức về pháp thuật mà trước đó chưa biết.

Tình hình nội bộ này khá phức tạp, hơn nữa cũng không nắm bắt được bao nhiêu, Uyển Thiên Thiên cũng không phải là đồng đạo, Tiêu Phàm cũng vốn không muốn giải thích nhiều với cô. Đương nhiên, đây cũng là lý do hiện nay Uyển Thiên Thiên trong lòng Tiêu Phàm vẫn không bằng Tân Lâm. Nếu Tân Lâm hỏi, Tiêu Phàm nhất định sẽ giải thích rõ ràng cho cô.

- Bắt đầu bày trận đi.

Tiêu Phàm nói với Cơ Khinh Sa.

Cơ Khinh Sa gật đầu hỏi:

- Nhất thiếu, tại sao không xuống địa cung bố trận, mà phải bố trận trong miếu?

Xuyên thấu trong miếu, đã có thể nhìn thấy cổng vào địa cung sau miếu, bên cạnh là hoàng thổ mới lạ, là thổ nhượng mà lúc Uyển Thiên Thiên bọn họ khai quật địa cung đã đào lên.

Cơ Khinh Sa mơ hồ cảm giác được, sát trận phong thủy của người xưa là bố trí trong địa cung, muốn phá giải trận thế này, theo lý hẵn là xuống địa cung bố trận càng thích hợp hơn, cũng càng trực tiếp hơn, hiệu quả tốt hơn một chút.

Tiêu Phàm nói:

- Cái mà chúng ta bố trí là trận đạo dẫn, không phải là trấn áp đại trận, cũng không cần xuống địa cung bố trí đâu. Trong địa cung khá chật chội, sát khí căn nuốt khó có thể ra ngoài. Cường quyết bố trận trong địa cung, hiệu quả sẽ không tốt. Ngôi miếu này xây phía trên địa cung, địa thế khá rộng, bố trận trong miếu, hiệu quả càng tốt hơn.

Cơ Khinh Sa cười nói:

- Được, hết thấy mọi thứ đều nghe Nhất thiếu sắp xếp, anh nói tôi làm gì thì tôi sẽ làm đó.

Cơ Khinh Sa tinh thông pháp thuật, nhưng có thể biết trình độ pháp thuật của Tiêu Phàm so với mình càng cao hơn, lấy ý kiến của Tiêu Phàm làm chuẩn, sẽ không sai đâu.

Đôi mi thanh tú của Uyển Thiên Thiên nhú lại, trừng mắt với Cơ Khinh Sa.

Cơ Khinh Sa vừa rồi lời nói này nghe rất mềm mại, tuy Uyển Thiên Thiên cũng là mỹ nữ, nhưng dường như cũng có thể cảm thấy được ý ám muội cực hấp dẫn trong câu nói của Cơ Khinh Sa.

Một Tân Lâm đã khiến cho Uyển đại đương gia đau đầu rồi, không nắm chắc nửa phần "chiến thắng", nếu cộng thêm Cơ Khinh Sa nữa, phải ứng đối như thế nào đây.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lòng Dạ Đàn Bà

Chương 243: Lòng Dạ Đàn Bà

Việc khiến Cơ Khinh Sa không nghĩ tới chính là trận nhãn của trận đạo dẫn đường, nằm ở phía đông! Trong lòng bàn tay của tượng Đông Hoa đế quân.

Pho tượng của Đông Hoa đế quân tuy đã đổ nát, nhưng hình dạng tổng thể vẫn còn. Pháp khí bốn mạng "Lạc Giáp" của Cơ Khinh Sa cung phụng ở bàn tay Đông Hoa đế quân, cảm giác Cơ Khinh Sa bị Đông Hoa đế quân nắm trong lòng bàn tay.

Đây là loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, nhưng Cơ Khinh Sa lại thật sự cảm thấy.

Pháp khí tương thông với cô, dù tượng thần của Đông Hoa đế quân chỉ là một vật đúc từ đất, nhưng khi Lạc Giáp đặt vào tay Đông Hoa đế quân, Cơ Khinh Sa lập tức có cảm giác vô cùng an toàn.

Từ trước tới giờ chưa có cảm giác như thế.

Cơ Khinh Sa ngồi xếp bằng trước tượng thần Đông Hoa đế quân, cũng không ngại bụi bặm bám trong miếu thờ, ngồi xuống như vậy, dáng vẻ bình ổn, khéo miệng mỉm cười.

Lúc này Tiêu Phàm nói với cô rằng, dùng "Lạc Giáp" để kết nối xưa và nay, có khả năng càng hiểu rõ hơn đối với sự tinh túy của Hà Lạc Đồ Thư. Cách nói này với Tiêu Phàm, Cơ Khinh Sa cũng không phải hoàn toàn không tin, vì trước giờ cô chưa có loại kinh nghiệm này, chỉ là nghe rất có đạo lý, cũng không ngại thử một lần.

Nhưng cảm giác kỳ lạ khi đặt "Lạc Giáp" vào tay Đông Hoa đế quân, lập tức khiến Cơ Khinh Sa bất nghi ngờ. Có lẽ loại cảm giác kỳ lạ này không liên quan đến Đông Hoa đế quân, là do trận đạo dẫn của Tiêu Phàm tạo ra. Nhưng bất kể là nguyên nhân gì, cảm giác rất đáng để Cơ Khinh Sa cảm nhận kỹ càng.

- Mọi người rời khỏi miếu.

Thấy Cơ Khinh Sa ngồi xếp bằng trước tượng thần Đông Hoa đế quân, Tiêu Phàm trầm giọng dặn dò.

Đoàn người đều theo lời ra ngoài.

Đối với thuật phong thủy, họ đều không hiểu lắm, chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của Tiêu Phàm. Nhưng Uyển Thiên Thiên lại nhìn Tiêu Phàm với vẻ thâm ý, nhìn Cơ Khinh Sa từ trên xuống dưới.

Vô cùng ghen ghét.

Có vẻ như là cô bé đang ghen, tôi đương nhiên có tư cách ghen chứ.

Tân Lâm lại liếc Uyển Thiên Thiên, cũng là có thâm ý.

Cô ghen cái gì.

Tôi mới là người phải ghen đấy.

Hiện tại Tân Lâm còn không "đề phòng" Cơ Khinh Sa, mục tiêu của cô rất rõ ràng, đó chính là Uyển Thiên Thiên. Hiện tại, Uyển Thiên Thiên mới là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của cô.

Cô và Tiêu Phàm ở chung hơn ba năm, cũng chưa từng được Tiêu Phàm ôm thân thiết như thế.

Cơ Khinh Sa hai mắt sớm khép hờ, bắt đầu rơi vào trạng thái mộng mị, đối với sự ghen tuông của hai người con gái kia thì không thể nào cảm giác được.

Đối với "việc nhắc nhở" của Uyển Thiên Thiên, Tiêu Phàm chỉ có thể coi như không thấy, không ngừng nhức đầu. Mấy cô gái xinh đẹp này đúng là báu vật trời sinh, cùng một chỗ với bọn họ, tâm tình vui mừng. Luôn tràn

đầy cảm giác hưng phấn. Chỉ là ghen tị lại khiến người ta khó có thể ngăn cản.

Đợi mọi người ra khỏi miếu, Tiêu Phàm lấy ra pháp khí bày trận, bày thành một pháp trận đạo dẫn nhỏ ở Đông Hoa để quân miếu. Trận đạo dẫn này cũng là tự Tiêu Phàm bày ra, trận pháp Vô Cực ý nghĩa sâu xa.

Bất kỳ chân nhân chương giáo nào của Vô Cực Môn đều là đại sư trận pháp, có cách nhìn độc đáo về trận pháp. Đương nhiên, chưa chắc trình độ trên pháp trận của chương giáo chân nhân thế hệ mới giỏi hơn trường giáo chân nhân thế hệ trước, chỉ là mỗi vị chương giáo đều có trận pháp chi đạo phù hợp với tâm pháp mà bản thân tu luyện.

Trận pháp người trước truyền thừa lại không thể tính là trình độ tông sư, nhiều nhất chỉ là một đồ đệ đủ tư cách. Tông sư trận pháp đích thực cần căn cứ về hoàn cảnh không giống nhau, tự nghĩ ra trận pháp bất cứ lúc nào.

Trận đạo dẫn này không ngờ mơ hồ hợp ý với Lạc Thư Hạ Cửu Cung, Tiêu Phàm bày ra hình thái của Bắc Đẩu Thất Tinh, bản thân mình ở vị trí Thiên Quyền, kéo cả trận đạo dẫn, hướng hình thái sao Bắc Đẩu nhắm vào Cơ Khinh Sa, đồng thời để Cơ Khinh Sa và Lạc Giáp bốn mạng của cô ở vào vị trí Bắc Cực Đế Tinh.

Ý nghĩa chân chính của Lạc Thư chính là lấy Đế Tinh làm thế, để đấu vi xa.

Trận đạo dẫn do Bắc Đẩu Thất Tinh bày ra phải do Cơ Khinh Sa và Lạc Giáp của cô mới có thể phát huy tác dụng.

Cái gọi là trận nhãn cũng vậy.

Cơ Khinh Sa chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp phả vào mặt, lập tức thúc giục Lạc Giáp, bắt đầu tiến hành vận tác cả trận đạo dẫn. Tiêu Phàm đặc biệt bày trận đạo dẫn thành "thái nhất hạ cửu cung", vì cô là người kế thừa của Hà Lạc phái, rất quen thuộc về thế trận này. Trước đó, Cơ Khinh Sa chỉ cảm thấy

trình độ pháp thuật của Tiêu Phàm trên mình, nhưng rốt cuộc mạnh hơn như thế nào, cô vốn không nhận thức rõ ràng.

Chờ trận đạo dẫn "Thái Nhất Hạ Cửu Cung" khởi động, Cơ Khinh Sa âm thầm kinh hãi.

Bản thân đối với người kế thừa Vô Cực Môn, Tiêu Phàm chỉ là biết sơ qua thôi, Tiêu Phàm đối với truyền thừa Hà Lạc phái lại rất quen thuộc, thậm chí tiện tay cũng có thể bày ra trận pháp sở trường của Hà Lạc phái. Trình độ tinh thông của Tiêu Phàm đối với truyền thừa Hà Lạc phái chỉ sợ không thấp hơn so mới bản thân mình vốn là truyền nhân Hà Lạc chính tông.

So sánh có thể thấy hai bên chênh lệch rất lớn.

Nhưng Cơ Khinh Sa cũng không xúc động quá lâu. Cùng là người mạnh mẽ, Tiêu Phàm vốn không phải là gặp cô lần đầu. Lúc Diệp Cô Vũ khổ cực tìm kiếm, rất dễ dàng giải đáp được vấn đề nan giải trong lòng cô, thậm chí bổ sung đủ văn chương thất lạc của Hà Lạc phái cho cô. Tiêu Phàm với tư cách là cao túc Vô Cực Môn, trình độ pháp thuật cao thâm, là lẽ đương nhiên.

Hơn nữa Tiêu Phàm giúp cô là thật tâm! Không có ý gì khác. Không giống như sự giúp đỡ của Diệp Cô Vũ, chỉ là một loại giao dịch thôi.

- AAAAA....

Uyển Thiên Thiên vốn vẫn đứng ở bên ngoài miếu thờ bỗng nhiên kêu lên, sắc mặt thay đổi, trán đổ mồ hôi.

- Sao vậy?

Đường Huyền cách cô gần nhất, lập tức quan tâm hỏi han.

Uyển Thiên Thiên nhẹ xoay người, một tay đè chặt bụng mình, một tay nhẹ lay động, cắn chặt răng.

Ngay lúc này, lực cắn nuốt trong người cô bỗng nhiên phần nộ điên cuồng, đầu đá lung tung, Uyển Thiên Thiên không kịp chuẩn bị, chỉ cảm thấy đan điền đau như dao cắt.

Sắc mặt Đường Huyền và Tống Hoàn lập tức thay đổi, không biết nên làm như thế nào. Tuy nhiên thân là nhị đương gia tam đương gia của Yên Chi xã, võ công không phải thấp, kinh nghiệm giang hồ khá phong phú, nhưng lúc này lại không dám ra tay tương trợ. Thật ra họ không rõ tình hình bây giờ của Uyển Thiên Thiên là thế nào, tùy tiện ra tay, chỉ sợ sẽ thêm phiền toái.

Nhưng một lát sau, trán Uyển Thiên Thiên mồ hôi đầm đìa, dễ nhận thấy hết sức đau đớn.

Tống Hoàn đập chân, mạo hiểm ra tay giúp đỡ, chỉ thấy bóng người nhoáng lên, Tân Lâm đến bên cạnh, bàn tay thon dài nhấc lên, ngón tay động liên tục, quét qua huyết vị trên người Uyển Thiên Thiên.

Yên Chi Kiếm thủ đoạn độc ác, phi vũ liên hoàn thất tuyệt trảm

Truyền thừa của Thất Diệu Cung và Yên Chi xã đều là tiếng tăm lừng lẫy, Tân Lâm muốn điểm trúng huyết đạo của Uyển Thiên Thiên, nhưng không dễ chút nào, tình hình lúc này lại không giống.

Nội lực chân khí toàn thân của Uyển Thiên Thiên đều bị cưỡng ép phong ở đan điền, bị chân nguyên của Tiêu Phàm ngăn chặn. Bây giờ Uyển đại đương gia nội lực hoàn toàn biến mất, không thể triển khai được một chút uy lực nào.

- Cô làm gì thế?

Tống Hoàn đỏ mắt, hung tợn nhìn thẳng vào Tân Lâm.

Anh ta dập đầu trước Tiêu Phàm, nhưng không có nghĩa mình có thiện cảm với Tân Lâm. Tống tam ca đường đường là nam nhi, từng bị Tân Lâm đánh trước mặt mọi người, thật mất mặt. Chỉ vì Tân Lâm quá mạnh mẽ, mới không thể không nuốt uất ức này. Hơn nữa, Tiêu Phàm không có ác cảm với Tân Lâm, cũng không có nghĩa là Tân Lâm đối với Uyển Thiên Thiên cũng không có ác cảm.

Dù Tống Hoàn tối qua không rõ Tiêu Phàm đã ôm Uyển Thiên Thiên trần như nhộng hơn nửa đêm, nhưng Uyển Thiên Thiên để ý Tiêu Phàm, lẽ nào anh ta không nhìn ra?

Uyển Thiên Thiên vốn không giấu tình cảm thật của mình.

Uyển Thiên Thiên càng thích Tiêu Phàm, "theo lý", Tân Lâm lại càng hận cô.

Tình địch!

Tân Lâm hừ một tiếng, không để ý tới anh ta.

Nhắc tới cũng thấy lạ, sau khi Tân Lâm đảo qua huyết vị của Uyển Thiên Thiên, lực cắn nuốt vốn xung đột không yên ở trong cơ thể cô tabổng nhiên liền yên tĩnh, vết thương của Uyển Thiên Thiên đau như dao cắt liền giảm bớt.

- Chị Tân, cảm ơn chị.

Uyển Thiên Thiên lập tức chồm dậy cười với Tân Lâm.

Tân Lâm thản nhiên ừ một tiếng.

- Đây là trình độ gì? Truyền thừa của Thất Diệu cung thật đúng là rất thần kỳ.

Tân Lâm cho tới nay đều lạnh lùng, Uyển Thiên Thiên cũng thấy nhưng không thể trách, không để ý, cười mỉm hỏi han, có chút tò mò.

- Đây không phải là công phu của Thất Diệu cung, đây là pháp chế huyết của Vô Cực Môn.

Tân Lâm vẫn thản nhiên như trước đáp lại.

Khuôn mặt xinh đẹp của Uyển Thiên Thiên lập tức thay đổi, không lên tiếng.

Ở cùng với Tiêu Phàm lâu như vậy, ngay cả thuật chế huyết của Vô Cực Môn đều học hết rồi.

Hừ!

Muốn sao?

Cuối cùng sẽ có một ngày, tôi cũng có thể học được.

Tôi quán lấy hãn, khiến hãn nắm tay tôi.

Tưởng tượng thấy ngón tay Tiêu Phàm khéo léo dò huyết mình, mặt Uyển Thiên Thiên chợt đỏ lên, ngay cả lực cắn nuốt cũng không cảm thấy được.

- Trận đạo dẫn Thất Tinh?

Cùng lúc đó, sườn núi phía xa xa, Diệp Cô Vũ đứng chấp tay, hai mắt nhìn chăm chú tình hình bên Đông Hoa đế quân miếu, cảm thấy uy lực của trận đạo dẫn mà Tiêu Phàm bày ra.

Sườn núi này cách Đông Hoa đế quân miếu khoảng ba bốn dặm, trên cao nhìn xuống, tình hình xung quanh Đông Hoa đế quân miếu cơ bản có thể nhìn thấy hết được. Diệp Cô Vũ cứ như vậy đứng trên sườn núi, dường như cũng không lo bộ dạng mình bị người khác nhận ra.

Diệp Cô Vũ làm việc từ trước đến nay không khiếm tốn, cũng rất ít giấu hành tung bản thân. Là thủ lĩnh tổ chức sát thủ mạnh nhất khu vực Tây Á, Diệp Cô Vũ biết mình là đối tượng quan trọng đang bị tổ chức hình sự quốc tế điều tra. Nhưng mỗi lần đến châu Á, anh ta đều ở phòng tổng thống, không thêm để ý đến người khác có quan tâm mình hay không.

Thậm chí hiện tại vì theo dõi Tiêu Phàm mà lặn lội ngàn dặm tới, Diệp Cô Vũ cũng vẫn là tác phong làm việc như thế, cũng chưa từng thay đổi.

Diệp Cô Vũ một mình, không có người đi cùng.

- Lòng dạ đàn bà!

Khóe miệng Diệp Cô Vũ hiện lên một tia trào phúng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hơi Thở Quen Thuộc

Chương 244: Hơi Thở Quen Thuộc

Bất kể Diệp Cô Vũ đối với Tiêu Phàm là loại đánh giá như thế nào, ít nhất đạo dẫn trận mà Tiêu Phàm bày ra rất hiệu quả, không đến hai canh giờ, lực

căn nuốt kia trong địa cung miếu Đông Hoa để quân liên cơ bản phát ra sạch sẽ.

Nhìn qua, Tiêu Phàm thần sắc như thường, Cơ Khinh Sa lại có chút mệt mỏi, hồng nhan diêm dúa lẳng lơ hơi có vài phần kiều mị yếu ớt, lại cộng thêm vài phần quyến rũ, làm cho nam nhân vừa thấy liền sinh lòng thương tiếc.

Cô và của Lạc Giáp của cô cùng nhau hợp thành trận nhĩ của đạo dẫn đại trận, đem lực căn nuốt trong địa cung dần dần dẫn ra bên ngoài, phát ra giữa đất trời, trong quá trình này, đương nhiên là cô hao phí tinh lực nhiều nhất. Tiêu Phàm vị cư Bắc Đẩu Thất Tinh Thiên Quyền, dùng sức của bản thân kéo toàn bộ Thất Tinh vận chuyển, dường như là rất lao lực, nhưng trong đạo dẫn trận này, Bắc Cực Tinh là Đế Tinh, là chủ, Bắc Đẩu Thất Tinh làm phụ, chủ yếu và thứ yếu rất rõ ràng. Bắc Đẩu Thất Tinh chuyển động xung quanh Bắc Cực Tinh.

- Chị, vất vả rồi!

Uyển Thiên Thiên tiến lên, thấp giọng nói với Cơ Khinh Sa, vẻ mặt đều là ý cảm kích.

Sự cảm kích của cô bé đối với Cơ Khinh Sa phải nói vẫn là rất thành tâm thành ý. Dù sao hôm nay Tiêu Phàm đặc biệt trở lại một chuyến, là để hóa giải lực căn nuốt này bên trong cơ thể cô. Cơ Khinh Sa phen này vất vả, cũng toàn bộ là vì cô.

Theo Uyển Thiên Thiên, Tiêu Phàm vất vả vì cô, đó là đương nhiên, dù sao từ nay về sau, cái mạng nhỏ này của mình, con cái của Uyển Thiên Thiên này đều mang họ Tiêu. Những người khác vì mình vất vả, hẳn là nên tỏ vẻ cảm tạ.

Cơ Khinh Sa khẽ mỉm cười, giơ tay sờ sờ tóc đen mềm mại của cô.

Trên thực tế chỉ có bản thân cô là rõ ràng nhất, mình mệt mỏi như thế, chỉ có một nửa là bởi vì đạo dẫn đại trận mà hao phí chân nguyên, còn có một nửa lại là vì phải lĩnh ngộ vận chuyển của toàn bộ đạo dẫn trận. Chân nguyên vì thế mà hao phí so với sử dụng chân nguyên cho đạo dẫn đại trận còn nhiều hơn mấy phần.

Dựa vào tu vi về mặt thuật pháp của Tiêu Phàm, cam tâm làm trợ thủ của cô, trợ giúp cô lĩnh ngộ toàn bộ vận chuyển của đạo dẫn trận, chẳng những khiến Cơ Khinh Sa đối với tinh túy của bản thân Hà Lạc phái càng thêm xâm nhập lĩnh ngộ, đối với vận tác trận pháp của Vô Cực Môn cũng có được hiểu biết nhất định. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Tiêu Phàm đây là đang chia sẻ với cô ý nghĩa tinh túy của thuật pháp Vô Cực Môn.

- Nhất thiếu có gì lĩnh ngộ?

Cơ Khinh Sa không kịp điều hoà nội tức có chút hỗn loạn của mình, nhìn Tiêu Phàm, mỉm cười hỏi. Bản thân mình vừa rồi tất cả tâm thần đều đang lĩnh ngộ vận chuyển của đại trận này, Tiêu Phàm bên kia khẳng định cũng có chút lĩnh ngộ khác.

Tiêu Phàm lại nhẹ nhàng lắc đầu, hai hàng lông mày nhíu lại, nói:

- Khó nói *

Là thật sự khó nói, không phải mượn cớ.

Thông qua đạo dẫn trận để dẫn lực căn nuốt, âm sát khí phát ra ngoài, Tiêu Phàm trên sát trận phong thủy ở thời đại xa xưa này, cảm nhận được một luồng hơi thở tương đối quen thuộc. Dường như pháp trận sát cục phong thủy này và nội dung pháp trận của Vô Cực Môn có không ít chỗ ăn ý với nhau.

Nhưng đồng thời lại có rất nhiều chỗ mâu thuẫn với truyền thừa pháp trận Vô Cực Môn.

Về phần đại sư thuật pháp đã bố trí phong thủy sát trận này là cao nhân triều đại nào, tự nhiên cũng rất khó phán đoán được.

- Sát khí trong địa cung đã dẫn ra bên ngoài trời đất rồi, bất kể sát khí hung ác cỡ nào đều tồn tại không được bao lâu, rất nhanh sẽ dần dần tiêu tan. Lực cắn nuốt trên người Thiên Thiên hẳn là đã tiêu trừ rồi.

Tiêu Phàm rất nhanh gạt bỏ suy nghĩ về pháp trận, liếc mắt nhìn Uyển Thiên Thiên một cái, nói.

- Tôi đang muốn hỏi anh đấy, nếu lực cắn nuốt trên người tôi đã tiêu trừ, vậy anh chừng nào thì giải phong cấm cho tôi?

Uyển Thiên Thiên lập tức nói.

Vừa rồi đứng ở bên ngoài miếu thờ, cùng với vận chuyển của đạo dẫn trận, lực cắn nuốt trong địa cung dần dần phát ra, lực cắn nuốt trong cơ thể cô liền biến thành nước không nguồn cây không rễ, cũng cùng một lúc phát ra ngoài. Nhưng mà nội tức chân khí của cô vẫn bị chân nguyên bốn mạng của Tiêu Phàm chặt chẽ trấn áp phong ấn tại đan điền, khó có thể cử động.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Lực cắn nuốt tuy rằng tiêu trừ, nhưng sát khí trong cơ thể cô vẫn vô cùng nồng đậm, hơn nữa thương thế của cô cũng chưa có khỏi hẳn. Trong thời gian này cô vẫn là phải tĩnh dưỡng thật tốt, không thể động thủ với người khác.

- Anh là để cho tôi đánh không trả đòn, mắng không nói lại, đúng không?

Uyển Thiên Thiên gần như muốn gào lên.

Gặp phải sự biến thủ của lực cắn nuốt, bị Tiêu chân nhân "Vô tình phong cấm" coi như là chuyện có nguyên nhân, Uyển Thiên Thiên tuy rằng khó

chịu, cũng chỉ có thể không có cách nào khác thừa nhận sự thật này. Hiện giờ uy hiếp của lực cắn nuốt đã tiêu trừ, Tiêu Phàm lại vẫn không có ý sẽ "Buông" cô ra, vẫn muốn chặt chẽ trói tay chân của Uyển Đại đương gia cô lại, làm sao mà chịu được chứ?

- Ừ.

Tiêu Phàm thẳng thắn thừa nhận.

Uyển Thiên Thiên có chút hỗn hển:

- Cái người nọ nếu muốn giết tôi thì sao? Làm sao bây giờ?

Tiêu Phàm không chút nào thay đổi, thản nhiên đáp:

- Cô ở bên cạnh tôi, người khác muốn giết cô, trước hết phải giết tôi!

- Nói cách khác, tôi về sau chỉ có thể ỷ lại anh rồi. Anh muốn như thế nào thì tôi như thế đó, tôi dù sao không thể phản kháng anh...

Uyển Thiên Thiên bĩu môi, nói thầm.

- Đúng.

Không ngờ Tiêu Phàm vẫn là không chút khách khí liền thừa nhận sự thật này.

Uyển Thiên Thiên lập tức chán nản.

Cô lại không biết Tiêu Phàm không dám cùng cô giằng co nhiều trong vấn đề như thế này, chỉ có thể áp dụng phương pháp trả lời nhìn như vô tình lạnh băng như vậy. Tiêu Phàm ghi nhớ một điều, muốn hoàn thành một chuyện nào đó, thì quyết không thể thương lượng với con gái. Càng là cô bé điệu ngoa, người ở trước mặt nàng lại càng phải là bạo quân, bằng không, chuyện gì cũng đừng nghĩ hoàn thành.

Đường Huyền nhẹ nhàng lôi kéo Uyển Thiên Thiên, ra hiệu cô không nên ở chỗ này trong giờ phút này "Tranh luận" với Tiêu Phàm.

Không biết tại sao, Đường Huyền hơi sợ Tiêu Phàm. Cô cảm thấy vị Tiêu gia Nhất thiếu này bề ngoài tao nhã, mang theo hơi thở quý tộc, nhưng thực chất bên trong lại giống như một nhân vật kiêu hùng luôn quyết định chủ ý. Dựa vào xuất thân của Tiêu Phàm, lại chạy đi "Xuất gia", còn đã luyện thành một thân nội công đáng sợ như vậy, trình độ thuật pháp cũng là thâm sâu không lường được, khắp nơi đều biểu hiện ra, tâm trí của Tiêu Phàm kiên định, quả thực không gì sánh kịp.

Một người đối với bản thân đều có thể ác như vậy, một khi ác đối với người khác, đây tuyệt đối là ác mộng của mọi người.

Thiên Thiên bây giờ còn phải cầu người ta chữa bệnh nữa, nếu thực đắc tội với người ta, thì sẽ như thế nào đây?

Yên Chi Hồng là xinh đẹp, nhưng nếu chẳng may Tiêu Phàm không háo nữ sắc, đại sát khí này lập tức liền biến thành phế chiêu, một chút tác dụng cũng không có.

Uyển Thiên Thiên liền bĩu môi, không nói gì nữa, tuy nhiên từ ánh mắt của cô có thể thấy, cô bé thật là không phục. Hiện tại nhiều người, không so đo với anh, khi nào ít người, chúng ta phải lý luận cho ra nhẽ.

- Đi thôi, xuống địa cung xem xem.

Tiêu Phàm khoát tay chặn lại, dẫn đầu đi về phía cửa địa cung trong hậu viện miếu thờ.

- Tiêu nhất thiếu!

Đường Huyền bỗng nhiên kêu một tiếng.

Tiêu Phàm dừng bước, quay đầu nhìn về phía vị nhĩ nhận này, nhìn qua coi như là Yên Chi Hồng Nhị đương gia xinh đẹp thuộc thành phần tri thức, ánh mắt rất là dịu dàng.

Đường Huyền do dự mà nói:

- Nhất thiếu, địa cung tôi và Tống Hoàn đã xuống rồi, lần này chúng tôi không xuống nữa, ở lại bên ngoài canh gác nhé?

Buổi tối hôm qua, trong miếu đồ nát này, bọn họ mới từ địa cung đi ra, lập tức liền bị đám người Trì Bân núp trong bóng tối đánh lén, một phen ác đấu, mới miễn cưỡng trốn thoát.

Cái gọi là "Một lần bị răn cản, mười năm sợ dây thừng".

Nhưng yêu cầu như vậy, Đường Huyền cũng lo lắng Tiêu Phàm đem lòng sinh nghi. Nói cho cùng, bọn họ và Tiêu Phàm hiện tại vẫn chưa nói tới là bạn thân cỡ nào, cái gọi là "Lòng người khó dò", nếu chẳng may Tiêu Phàm hoài nghi cô bụng dạ khó lường, vậy thì phiền toái.

Nhưng Đường Huyền cũng thật sự có chút lo lắng, nếu chẳng may bọn họ đều đi vào, lại có người trốn ở bên ngoài muốn đánh lén thì làm sao? Thậm chí còn trực tiếp đóng cửa địa cung, bọn họ liền bị chôn sống trong đó rồi.

Ai ngờ Tiêu Phàm vẫn không tức giận, gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Cũng tốt, vậy phiền Nhị đương gia và Tam đương gia rồi.

Cơ Khinh Sa tự nhiên cười, nói:

- Huyền Huyền, kỳ thật có Nhất thiếu ở đây, bất kể là ai muốn đánh lén chúng ta, đều không dễ dàng như vậy.

Không cần nói ở gần khu vực miếu thờ, mà cho dù ở một nơi cách đây một hai dặm xuất hiện dị thường, Tiêu Phàm chỉ sợ cũng có thể phát giác được. Loại đại thuật sư đạo pháp cao thâm này, cảm giác rất nhạy bén, vượt xa tưởng tượng của người thường.

Đường Huyền không hiểu thuật pháp, tự nhiên cũng không thể hiểu chỗ lợi hại của đại thuật sư.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Cẩn thận một chút là rất tốt, cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn.

Người thường muốn tiếp cận bên cạnh mình, Tiêu Phàm cố nhiên có thể phát giác được, nhưng nếu như đối phương cũng là đại thuật sư, trình độ cao siêu, vậy không nhất định rồi. Buổi tối hôm qua ở trong phòng chữa bệnh cho Uyển Thiên Thiên, mặc dù không có đi ra cửa tìm tòi đến tột cùng, nhưng mà lúc Diệp Cô Vũ tới gần, thanh thế lớn như vậy Tiêu Phàm tự nhiên có thể nhận thấy được hết sức rõ ràng.

Không thể nghi ngờ, Diệp Cô Vũ là kẻ địch lớn thực sự!

Có một kẻ địch lớn như vậy nhìn lên ở bên cạnh, bất kể là ai cũng không dám thật sự phớt lờ.

- Cảm ơn Nhất thiếu.

Đường Huyền cung kính nói, còn hơi hơi khom người, mơ hồ đã coi Tiêu Phàm trở thành "Đại ca". Nếu ngay cả Đại đương gia cũng đã "Thần phục", Tiêu Phàm tâm tình của Đường Huyền tự nhiên cũng liền trở nên thay đổi.

Nói thật ra, Yên Chi xã nếu như có thể được che chở dưới cánh chim của Tiêu nhất thiếu thậm chí toàn bộ lão Tiêu gia, đó là thiên đại tạo hóa. Cho dù bỏ qua uy vọng cao thượng của lão Tiêu gia và Tiêu lão gia tử ở Hoa Hạ

quốc sang một bên, chỉ cần địa vị của Tiêu Phàm trên giang hồ, cũng đã vô cùng tuyệt vời rồi.

Thái độ của Cơ Khinh Sa đối với Tiêu Phàm cũng có thể nhìn ra được, Vô Cực Môn thật sự là truyền thừa vô cùng lợi hại. Cơ Khinh Sa trong nội tâm có bao nhiêu kiêu ngạo, Đường Huyền lại rõ ràng. Tiêu Phàm nếu chỉ là con cháu lão Tiêu gia, bản thân không có năng lực, Cơ Khinh Sa quả quyết sẽ không có thái độ như vậy.

- Nhị đương gia đảm nhiệm cảnh chừng cho mọi người, là chúng tôi phải cảm ơn cô mới đúng.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Đường Huyền vuốt vuốt tóc đen trên thái dương, thản nhiên nói:

- Nhất thiếu quá khách khí, xin cứ gọi thẳng tên của tôi đi.

Tuổi của Đường Huyền không lớn, cũng chừng hai lăm hai sáu tuổi, so với Tiêu Phàm còn nhỏ một hai tuổi. Gọi thẳng tên, cũng không tính là vô lễ.

Tiêu Phàm cười gật gật đầu, bước đi đi thẳng về phía trước.

Hậu viện của miếu Đông Hoa để quân lộ ra ngõ hẻm này, vô cùng rộng, hoàn toàn không phải cái loại "Đạo động" cổ mộ, nhỏ hẹp tới mức gần như chỉ có thể cho phép một người chen qua. Ngõ hẻm này, nền gạch xanh, hoàn toàn là một thông đạo ngầm tiêu chuẩn.

Đây là thuộc loại kiến trúc địa cung, không phải Uyển Thiên Thiên bọn họ đào ra, bọn họ chỉ có là rửa sạch cái thông đạo này mà thôi.

Đối với cái thông đạo này, Tiêu Phàm rất hài lòng, ít nhất hẳn không cần từ "Đạo động" bò vào. Nếu thật phải bò đạo động, Tiêu Phàm có muốn đi vào địa cung hay không, thì phải suy nghĩ một chút mới được.

Tiêu chân nhân là thân phận nào chứ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hà Đồ Âm Dương Ngũ Tuyệt Trận

Chương 245: Hà Đồ Âm Dương Ngũ Tuyệt Trận

Là một kiến trúc "tầng hầm cổ đại" tiêu chuẩn!

Lối đi lát gạch xanh, ngay ngắn mà thoáng đãng, vẻ tang thương của thời đại kia đập vào mắt. Mật thất ngầm của Chỉ Thủy Quan, cũng có thể mang lại cho người ta cảm giác tang thương thời gian nặng nề như vậy.

- Thiên Thiên, cô thấy đây là địa cung đời Hán phải không?

Tiêu Phàm đi lại trên lối đi lát gạch xanh nhìn nghiêng nghiêng xuống dưới, thuận miệng hỏi.

Uyển Thiên Thiên bĩu môi, hơi không vui nói:

- Tiêu nhất thiếu, Yên Chi xã là trộm mộ, không phải là chuyên gia khảo cổ nhà nước nuôi. Chúng tôi làm cái nghề này, thấy thú vị thì làm thôi. Ai kiên nhẫn làm đến chuẩn xác như vậy? Cũng không nhất thiết phải như thế. Đào lên, có thứ hay là được.

Nhưng thật ra lời nói đều là thật.

Miếu Đông Hoa Đế quân này, địa cung này đều lộ ra vẻ cổ quái. Miếu Đông Hoa Đế quân rõ ràng không phải là kiến trúc đời Hán, nhưng kiến trúc nền móng còn sót lại dường như là của đời Hán. Địa cung này lại cũng không phải là kiến trúc cùng niên đại với nền móng.

Miễn cưỡng mà nói, đây là ba công trình kiến trúc niên đại khác nhau hợp lại cùng một chỗ. Đầu tiên có nền móng của đời Hán, sau đó có miếu Đông Hoa Đế quân, sau nữa có địa cung. Hoặc là nói, địa cung có trước miếu Đông Hoa Đế quân.

Còn về phần vào đời Hán, nơi này là công trình kiến trúc gì, đã không thể kiểm chứng được rồi.

Giống như lời Uyển Thiên Thiên nói, cô không phải là các nhà khảo cổ học, chính là tên trộm mộ, không nghĩ được nhiều như vậy. Chỉ để ý đào được địa cung là tốt rồi, trực tiếp xuống dưới lòng đất đi tìm đồ tốt.

Lối đi lát gạch xanh này không dài, đi quanh co hơn mười mấy mét thì đến một chỗ đại sảnh khá rộng rãi. Tiêu Phàm đoán, nơi này cách mặt đất theo đường thẳng cũng năm sáu mét.

Một địa cung rất cạn.

Địa cung cũng lát gạch xanh, toàn bộ đại sảnh ước chừng bảy tám chục mét vuông, trống trơn, không có thờ cúng bất kỳ vị thần nào. Chính ngay giữa đại cung, có một bệ đá, cao hơn mặt đất khoảng ba thước.

Cơ Khinh Sa quan sát địa cung cổ xưa này, hơi kinh ngạc nói:

- Thiên Thiên, địa cung này có phải là hơi cạn quá không?

Địa cung cạn như vậy không giống kiểu đang chôn cất những đồ vật quý báu.

Rất dễ dàng bị người khác phát hiện!

Cơ Khinh Sa chưa từng trộm mộ, nhưng theo lẽ thường mà suy luận, nghi ngờ này của cô thật ra lại rất có lý. Những đồ vật thật sự quan trọng, hẳn là không đến mức chôn tại địa cung cạn như thế này. Hơn nữa địa cung này

còn không có bất kỳ góc ngách nào khác, chỉ một lối đi như vậy, đi thẳng xuống là được.

Không đợi Uyển Thiên Thiên trả lời, Tiêu Phàm liền lắc đầu, nói:

- Cái này cũng không chắc. Đại trận phong thủy bố trí ở đây vốn là có tác dụng che lấp thiên cơ. Mặc dù địa cung cạn, chỉ cần trận pháp không bị phá người bình thường không phát hiện ra địa cung này ... Tiên bối trước đây bố trí đại trận phong thủy này rất tự tin.

Uyển Thiên Thiên lại không phục, nói:

- Tôi lại không hiểu được trận pháp phong thủy gì gì đó*

Còn không phải là bị tôi phát hiện ra địa cung này rồi sao?

- Thời gian.

Tiêu Phàm thản nhiên nói.

- Là thời gian giúp cô. Bất kể đại trận phong thủy lợi hại cỡ nào qua thời gian dài như vậy, luôn sẽ phát sinh một vài thay đổi không ngờ. Ví dụ như một trận động đất không mạnh lắm đã có thể khiến trận thế bày ra lúc trước xuất hiện sơ hở.

- Anh là nói, trận pháp này đã không còn hoàn chỉnh nữa rồi ư?

Uyển Thiên Thiên hỏi.

- Ừ.

Uyển Thiên Thiên thầm hít một hơi khí lạnh. Một trận pháp không hoàn chỉnh, đã khiến cô chịu thiệt thòi lớn như vậy. Nếu trận pháp này là hoàn chỉnh, Uyển Đại đương gia kia chẳng phải là gay go to rồi ư?

Tiêu Phàm dường như hiểu được tâm tư của cô, cười cười, nói:

- Nếu trận pháp hoàn chỉnh cô không vào được đâu. Hơn nữa sơ hở của trận pháp rất có thể là xuất hiện ở phương diện che lấp thiên cơ, chứ không phải là sát trận có vấn đề.

Nếu trận pháp hoàn chỉnh không sút mẻ, đừng nói Uyển Thiên Thiên vào không được địa cung này, căn bản địa cung này cũng sẽ không bị người khác phát hiện. Ví dụ như Chỉ Thủy Quan, ngoại trừ dân thôn vùng lân cận có thể biết trong mảnh rừng cây kia đang cất dấu một tòa đạo quan, cho dù trên bản đồ quân dụng cơ mật nhất cũng tìm không thấy.

Dù là như thế, sức mạnh che lấp đối với thiên cơ của đại trận phong thủy này vẫn không thể coi thường.

Tiêu Phàm tự nghĩ, hẳn muốn bố trí một trận pháp che lấp thiên cơ hoàn toàn như vậy là không vấn đề. Trong đại trận che lấp ẩn dấu sát khí tuyệt mệnh, cũng không vấn đề. Lúc luyện chế "Càn Khôn Đại Hoàn đan", hẳn bày ra "Vô Cực Luân Hồi trận" ở Chỉ Thủy Quan là có tác dụng như vậy, cuối cùng sát thương đối thủ hùng mạnh đang âm thầm đánh lén. Nhưng muốn duy trì tác dụng của trận pháp tới sau mấy trăm năm thậm chí hơn một ngàn năm thì lại không có chắc chắn được rồi.

Tiền bối trước đây bố trí đại trận phong thủy này, quả thực vô cùng tự tin với thủ đoạn của mình. Người dám tự tin như thế, trình độ pháp thuật khẳng định không thể coi thường.

Mọi người miệng trò chuyện, đi một cách tự nhiên tới trước bệ đá cao hơn mặt đất khoảng ba thước ở giữa địa cung.

Bệ đá này nằm ngay giữa địa cung, tầm quan trọng không cần nói cũng biết.

Đây là một bệ đá khoảng ba thước vuông, dùng đá nhám điêu khắc thành, là một chỉnh thể, được khảm trên nền gạch xanh của địa cung. Dường như hòa

thành một thể với toàn bộ bề mặt của địa cung.

Ở giữa bệ đá lại có một lỗ khảm hình chữ nhật.

Đám người Tiêu Phàm vừa nhìn, liền biết nơi này là nơi đặt cái hộp đen kia. Kích thước lỗ khảm giống với kích thước hộp đen.

- Thiên Thiên.

Cơ Khinh Sa kêu Uyển Thiên Thiên một tiếng.

Uyển Thiên Thiên hiểu ý, lập tức mở ba lô mang theo bên người ra, lấy cái hộp đen từ trong ra. Đây là bảo bối Uyển Thiên Thiên "cửu tử nhất sinh" mới lấy ra được từ trong địa cung, đương nhiên muốn vật quý quay về nguyên chủ.

Uyển Thiên Thiên hai tay đặt cái hộp đen vào giữa lỗ khảm ở giữa bệ đá!

Kín kẽ!

Ừ?

Dường như cũng không phải kín kẽ như vậy...

Tiêu Phàm nhìn kỹ, hộp đen có lẽ hơi cao hơn bệ đá một chút. Nếu không nhìn kỹ, một chút sai khác như vậy, hoàn toàn có thể không đáng kể. Chỉ là bệ đá này quá bằng phẳng, thậm chí cả địa cung cũng bằng phẳng, hộp đen cao hơn bệ đá một chút, vẫn khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút bất ngờ.

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng cười, hỏi:

- Thiên Thiên, tối hôm qua cô không kiểm tra kỹ sao?

Rất dễ nhận thấy, Cơ Khinh Sa cũng cảm thấy điểm khác biệt này có chút bất ngờ.

Uyển Thiên Thiên lắc đầu.

Tối hôm qua cô chỉ lo cầm lấy hộp đen bước đi, khác biệt nhỏ như thế, lại không có quá để ý. Suy cho cùng tình hình tối hôm qua và hiện tại lại có chỗ không giống nhau, chỉ có ba người bọn họ, lực lượng hơi có vẻ mỏng, còn đi sớm yên ổn sớm. Không giống hiện tại, những cao thủ nhất đẳng Tiêu Phàm Tân Lâm Cơ Khinh Sa Phạm Nhạc này đều có mặt, chỉ cần không di chuyển một chi quân đội, bất cứ địch thủ nào đều phải sợ hãi. Đương nhiên có thể chậm rãi nghiên cứu một hồi.

Tân Lâm thần nhiên nói:

- Hình dưới đáy hộp và dưới đáy lỗ khám bệ đá không thể trùng hợp.

- Thật không?

Uyển Thiên Thiên nửa tin nửa ngờ, lập tức lấy hộp đen từ trong lỗ khám bệ đá ra. Mọi người cùng nhau thò đầu nhìn, chỉ thấy dưới đáy lỗ khám quả nhiên cũng có hình thù, lại lật hộp đen lên nhìn, dưới đáy hộp đen cũng có hình thù. Nhìn qua những hình thù này đều rất loạn, hoàn toàn không có theo quy luật, cũng không phân biệt ra được khác biệt giữa hai cái ở chỗ nào.

Nhưng có thể khẳng định là, phân tích của Tân Lâm là chính xác, nếu hình dưới đáy hộp đen và dưới đáy lỗ khám bệ đá là trùng hợp, như vậy bỏ hộp đen vào lỗ khám, chính là kín kẽ, sẽ không có lấy một chút sai khác.

Uyển Thiên Thiên nói:

- Hình thù bốn phía cái hộp đen là một mê cung, hiện tại đã hoàn toàn bị loạn xạ. Nhất định phải sau khi phục hồi như cũ mới có thể tìm được đầu mối mới.

Điểm này, mọi người khi ở khách sạn Tây Dương đã nghiên cứu thảo luận qua, đều nắm rõ.

Cơ Khinh Sa quan sát địa cung, nói:

- Thiên Thiên, ngoại trừ cái hộp đen này, không phát hiện ra gì khác lạ nữa sao?

Một địa cung lớn như thế, còn bày ra đại trận phong thủy hiểm thấy để phòng hộ, mà chỉ cất giấu cái hộp đen như vậy, dường như khiến người khác có chút không cam lòng. Mẫu chốt hiện tại còn chưa biết trong cái hộp đen này rốt cuộc cất giấu bảo vật quý báu gì. Nếu như đã biết, có lẽ Cơ Khinh Sa đã không còn có hỏi như vậy.

Uyển Thiên Thiên tự nhiên cười nói:

- Chị, chị có thể phát hiện gì khác lạ ở trong này sao?

Toàn bộ địa cung, ngoại trừ bệ đá cao chót vót hơn mặt đất như vậy, các chỗ khác đều là bằng phẳng khác thường, vền vẹn bốn vách tường. Quả thực nhìn không ra còn có thể cất giấu đồ vật gì.

Hơn nữa nếu hộp đen này đã thoải mái đặt tại giữa bệ đá, dường như càng không cần phải cất giấu những vật khác. Một đại thuật sư cổ đại có thể bố trí trận pháp phong thủy lợi hại như vậy, đoán là không đến mức keo kiệt như thế.

Cơ Khinh Sa cười nói:

- Tôi không thể. Tuy nhiên Tiêu nhất thiếu có lẽ có thể nhỉ?

- Vì sao lại là hắn?

Uyển Thiên Thiên đột nhiên cảm thấy trong lòng không vừa ý.

- Chẳng lẽ vì hấn là Tiêu nhất thiếu thì bất kể chuyện gì đều nhất định sẽ mạnh hơn người khác một chút sao?

Lời này còn có ý chọc giận. Cho dù Uyển Thiên Thiên hiện tại đã hạ quyết tâm phải "bám lấy" Tiêu Phàm, nhưng cũng không có nghĩa là bất kể chuyện gì cô đều sẽ nhường Tiêu nhất thiếu, nói không chừng còn sẽ cố ý tranh cãi.

Tiêu nhất thiếu là rất giỏi, nhưng nói đến tìm đồ trong địa cung, dù thế nào cũng chỉ là kinh nghiệm phong phú hơn Đại đương gia của yên chi xã thôi?

Cơ Khinh Sa cười một tiếng, nói:

- Thiên Thiên, cô còn không phục. Sự thật chính là như thế. Chính bởi vì hấn là Tiêu nhất thiếu, cho nên bất kể chuyện gì đều nhất định sẽ mạnh hơn người khác một chút. Có lẽ còn không chỉ là một chút!

Uyển Thiên Thiên bĩu môi, hiển nhiên không phục lắm cách nói này của Cơ Khinh Sa.

Hai cô gái "đấu võ mồm" ở mái hiên bên này, Tiêu nhất thiếu không muốn can thiệp vào, sớm đã chấp hai tay sau lưng bước đi thong thả chậm rãi trong địa cung. Nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, chỉ giống như Tiêu nhất thiếu đọc sách trong phòng khách nhà mình đọc đến mệt, đứng dậy đi vài bước, thư giãn một lúc.

Tân Lâm yên lặng đứng một bên, nhìn qua, cô ấy đứng một cách rất tùy ý, kỳ thật rất xem trọng chỗ đứng, chặt chẽ quan sát lối đi lát gạch xanh, đây là lối vào và lối ra duy nhất của địa cung.

Là "vệ sĩ bên người" của Tiêu Phàm, Tân Lâm vẫn luôn làm tròn phận sự.

Sắc mặt Uyển Thiên Thiên hơi thay đổi, cũng bước tới, đứng cùng với Tân Lâm.

Nếu phải cạnh tranh, thì phải là cạnh tranh toàn diện!

Giống như cô đã từng nói vậy: Tân Lâm có thể làm tất cả vì Tiêu Phàm, cô cũng có thể làm được.

Mà ánh mắt của Cơ Khinh Sa, không chớp nhìn thẳng Tiêu Phàm, thần tình trên mặt trở nên vô cùng chú ý. Rất hiển nhiên, Tiêu Phàm đang tìm kiếm trận cước của đại trận phong thủy kia. Tiêu Phàm mỗi một lần hơi dừng lại, Cơ Khinh Sa đều một mực nhớ kỹ phương vị của lần dừng lại đó, sau đó tiến hành đối chiếu với những kiến thức kế thừa biết rõ trong đầu mình về trường phái phong thủy.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ, Tiêu Phàm đi một vòng quanh địa cung, quay lại điểm xuất phát ban đầu, ngẩng đầu lên, liếc mắt với Cơ Khinh Sa.

Sắc mặt của Cơ Khinh Sa sớm trở nên âm tình bất định.

Vị trí mỗi một lần Tiêu Phàm dừng lại, ghép lại cùng nhìn, đối với Cơ Khinh Sa mà nói, thật sự quá quen thuộc.

Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hà Lạc Âm Dương Phái

Chương 246: Hà Lạc Âm Dương Phái

- Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận? Cái này cũng có chút thú vị rồi...!

Diệp Cô Vũ một mình đứng trong địa cung vắng vẻ, trên mặt lộ ra một vẻ quái dị. Dường như anh ta cũng không ngờ đến, trận pháp phong thủy được lưu giữ trong địa cung thần bí này, lại là "Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận" của Hà Lạc truyền thừa.

Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận, trong trường phái phong thủy, có thể được coi là danh tiếng tuyệt đỉnh rồi.

Hà Lạc truyền thừa trong môn phái phong thủy, vốn chính là trường phái rất lớn, rất nhiều truyền thừa pháp thuật phong thủy, nhiều hay ít đều có chút liên quan với Hà Đồ Lạc Thư. Thậm chí không ít trường phái chính là trực tiếp được phân ra từ Hà Lạc phái.

Phục Hy đại đế có được Hà Đồ nhi thư Bát Quái, Lạc Thư ra đời mà định ra Cửu Cung.

Hà Lạc Âm Dương phái là nhánh lớn của Hà Lạc truyền thừa.

Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận còn là đại trận trấn phái của Hà Lạc Âm Dương phái!

Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận sở dĩ đại danh lừng lẫy, chính là bởi đại trận này chẳng những có thể che lấp thiên cơ, còn ngầm có ý kinh thiên sát cục. Những người trình độ về phong thủy hơi kém một chút, đừng nói là phá giải ngũ tuyệt trận này, chỉ sợ thậm chí không nhận ra cả trận pháp, mà mù mờ thôi. Cổ lão tương truyền, thuật sĩ phong thủy bị Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận giết chết, có không ít người đến chết cũng không biết là nguyên nhân gì.

Đây còn không phải là điểm kinh khủng nhất của Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận, điểm mà Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận khiến cho người khác chỉ trích là, ngũ tuyệt trận này vô cùng "bám người". Một khi có người xâm nhập vào trong phạm vi sát cục của ngũ tuyệt trận, lập tức sẽ dẫn đến sát khí của ngũ tuyệt trận, trở thành cục diện không chết không thôi. Muốn phá giải sát khí của ngũ tuyệt trận, trừ phi người phá giải trình độ trên pháp thuật cao hơn người bày trận. Nếu không chẳng những không phá giải được sát kiếp, thậm chí ngay cả bản thân người phá giải cũng đều gặp họa.

Mà thuật sư có thể bố trí Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận, thông thường ở trình độ pháp thuật đều cực kỳ cao thâm, ít nhất là thân phận tông sư một đời.

Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận này nếu là đại trận trấn phái của Hà Lạc Âm Dương phái, thuật sư bình thường lại làm sao bày bố ra được?

Nói cách khác, nếu không may lỡ xông vào ngũ tuyệt sát trận, gần như chẳng khác nào bị phán xử tử hình!

Uyển Thiên Thiên được cho là vận khí cực tốt. Lỡ xông vào ngũ tuyệt trận, đúng lúc gặp được chưởng giáo chân nhân đương đại Vô Cực Môn. Tiêu Phàm lại là lòng nghĩa hiệp, tình nguyện hao tổn chân nguyên bốn mạng của mình, cũng phải trị liệu chữa bệnh cho cô. Nếu không, có lẽ Yên Chi Hồng tung hoành giang hồ, giờ này sớm đã quy xuống rồi.

Đối người khác, cho dù có Tiêu Phàm có lòng từ bi như vậy, trình độ pháp thuật không cao, cũng chỉ là hữu tâm vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn, lực bất tòng tâm. Cưỡng ép hành sự, chỉ bất cần một chút là ngay cả bản thân cũng mắc phải họa!

Tuy nhiên, Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận trong vòng một ngày, liên tục bị ba người nhận ra. E rằng vị cao nhân tiền bối lúc trước bày trận kia năm mơ cũng chưa từng nghĩ đến.

Trong chuyện này cũng có điểm khác biệt nhất định.

Tiêu Phàm và Diệp Cô Vũ là bản thân năng lực pháp thuật cực cao, cho dù không cao hơn vị tiền bối lúc trước bày trận Hà Lạc Âm Dương phái kia, ít nhất cũng không yếu hơn y. Nếu không, Tiêu Phàm cũng không thể mượn một đạo dẫn trận, đã phá vỡ được Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận đại danh鼎鼎.

Có lẽ, không thể gọi là phá giải, chỉ là tạm thời phân tán lực âm sát căn nuốt của sát trận phong thủy hơn mấy trăm ngàn năm trầm tích lại. Chỉ cần chân cước của Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận không có bị phá giải, không bao lâu, lực âm sát căn nuốt này sẽ từ từ hội tụ lại.

Tuy rằng như thế, Tiêu Phàm ở trình độ trận pháp, cũng đủ kinh người rồi.

Cơ Khinh Sa sở dĩ có thể nhận ra ngũ tuyệt sát trận, không phải ở trình độ pháp thuật cô cao hơn vị tiền bối kia, mà là vì, bản thân cô chính là truyền nhân của Hà Lạc Âm Dương phái.

Đây là bí mật của Cơ Khinh Sa!

Trong mắt rất nhiều truyền nhân trường phái pháp thuật phong thủy, Hà Lạc Âm Dương phái sớm đã thất truyền.

Chính là vì Hà Lạc Âm Dương phái hành sự tương đối ác độc, sát khí của Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận này quá nặng, cho nên dẫn tới công phần của các đồng đạo pháp thuật. Hà Lạc Âm Dương phái một đạo trở thành công địch của trường phái pháp thuật phong thủy, mọi người hợp lại công kích. Hơn một trăm năm trước, Hà Lạc Âm Dương phái sớm đã mai danh ẩn tích trên giang hồ, không có truyền nhân nào xuất hiện nữa.

Cơ Khinh Sa sau khi nổi dậy như kỳ tích, cũng có đồng đạo pháp thuật biết cô là xuất thân từ Hà Lạc phái. Nhưng lại chưa bao giờ có người nghĩ đến, cô thật ra chính là kế thừa của Hà Lạc Âm Dương phái.

Dù sao kế thừa Hà Lạc là đại giáo, quần chúng trường phái đông. Hơn nữa hiện nay, pháp thuật suy yếu, người hiểu được pháp thuật vốn ít càng thêm ít. Đừng nói đến là cao nhân trình độ cao kiểu như tông sư đại sư, như vậy càng của quý hiếm có rồi, lại có ai sẽ truy cứu căn nguyên này của Cơ Khinh Sa sao?

Bây giờ không như ngày xưa, cho dù Cơ Khinh Sa công khai tuyên bố với bên ngoài mình là truyền nhân của Hà Lạc Âm Dương phái, cũng sẽ không có phiền toái gì.

Chỉ là Cơ Khinh Sa cũng không ngờ tới, sẽ được nhìn thấy "Âm Dương ngũ tuyệt trận" truyền thừa của phái mình ở trong địa cung của một ngôi miếu đổ nát bên ngoài ngoại ô hoang vu tỉnh Tần Quan này.

Đối với Hà Lạc Âm Dương phái mà nói, hơn một trăm năm trước lần kiếp nạn đó, là đại họa thật sự. Chẳng những đệ tử tinh anh trong môn phái chết hầu như không còn, rất nhiều truyền thừa pháp thuật cũng theo đó mai một, khó có thể tìm lại được. Cơ Khinh Sa giành được truyền thừa Hà Lạc Âm Dương phái, sớm đã không trọn vẹn đầy đủ. Mấy năm trước, sau khi tu vi của Cơ Khinh Sa trong pháp thuật đã đạt tới cảnh giới nhất định rồi thì tiến vào bình cảnh, bị kẹt ở đó, bất luận cố gắng như thế nào đều không thể tiến thêm được tấc nào nữa. Lúc này, Diệp Cô Vũ liền xuất hiện, bổ sung cho Cơ Khinh Sa vô cùng nhiều kế thừa chính thống của Hà Lạc Âm Dương phái. Cơ Khinh Sa cuối cùng có thể đột phá bình cảnh, nâng cao một bậc.

Nhưng mà Diệp Cô Vũ bổ sung những truyền thừa này cho Cơ Khinh Sa, cũng không bao gồm Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận.

Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận là đại trận trấn giáo của Âm Dương phái, nhất quán đều là cơ mật cao nhất của Âm Dương phái. Cho dù là ghi chép của 《 Vô Cực Thuật Tàng 》 , cũng chỉ biết không thể hiểu tường tận được.

Cơ Khinh Sa có thể từ phương vị của các bước chân Tiêu Phàm dừng lại, cảm giác được đây là Âm Dương ngũ tuyệt trận. Chỉ có thể nói lên được cô quen thuộc hình thức biểu hiện bên ngoài của Âm Dương ngũ tuyệt trận, nhưng không có nghĩa là cô hiểu được phương pháp bày trận của Âm Dương ngũ tuyệt trận.

Bày bố đại trận phong thủy, tuyệt đối không đơn giản!

Đối với Cơ Khinh Sa mà nói, chuyển đi đến Tần Quan lần này, thật sự đạt được rất nhiều ích lợi. Riêng đối với việc lĩnh ngộ về Âm Dương ngũ tuyệt trận, thì không phải là nhỏ. Lĩnh ngộ Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận đối với thuật sư trường phái khác mà nói, có lẽ chỉ có thể có tác dụng tham khảo. Nhưng đối với Cơ Khinh Sa mà nói, thì chính là tinh túy thật sự, lĩnh ngộ thêm một phần thì càng thêm có lợi.

Có lẽ, đợi sau khi mở cái hộp màu đen kia ra, thậm chí có thể tìm ra đại pháp bày trận có liên quan đến Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận. Nếu thật sự học được phương pháp bày trận này, Cơ Khinh Sa có lẽ có thể sải bước gia nhập vào trình độ cấp bậc tông sư.

Điều này thật sự rất khiến cho cô kỳ vọng.

Đứng trong địa cung, tâm trạng của Diệp Cô Vũ lại không có hưng phấn như Cơ Khinh Sa, sắc mặt trở nên lúc thì âm u lúc thì rạng rỡ.

Tiêu Phàm bọn họ vừa mới rời khỏi miếu Đông Hoa Đế quân, Diệp Cô Vũ ngay sau đó liền vào địa cung. Tuy nhiên Diệp Cô Vũ rõ ràng cũng chưa từng ngờ tới, đại trận thủ hộ bố trí trong địa cung này, không ngờ là Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận thất truyền đã lâu.

Đối với uy lực của đại trận này, Diệp Cô Vũ hiểu rất rõ.

- Thất Tinh đạo dẫn trận...

Một lúc, Diệp Cô Vũ lại khẽ lầm bầm một câu.

Trước đây không lâu, Tiêu Phàm dùng Thất Tinh đạo dẫn trận hóa giải sát khí của Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận, Diệp Cô Vũ còn cười hân có chút không phóng khoáng. Đường đường là chân nhân chưởng giáo đương đại Vô Cực Môn, gặp phải "địch thủ" chỉ biết tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu.

Nếu là Diệp Cô Vũ y, chắc chắn sẽ không lựa chọn đạo dẫn trận, mà trực tiếp bày trận trấn áp, phân thắng bại!

Hiện tại xem ra, cách làm của Tiêu Phàm không nghi ngờ là lựa chọn chính xác.

Không rõ "tình hình quân địch", cứng chọi với cứng để phân thắng bại, thực sự quá nguy hiểm. Tiêu Phàm có lẽ không sợ, đánh không lại còn có thể chạy đi, nhưng Uyển Thiên Thiên thì nguy hiểm rồi. Bày trận trấn áp một khi thất bại, lực cản trở trong cơ thể Uyển Thiên Thiên và căn nguyên đại trận kết nối, lập tức sẽ phát tác mạnh.

Nên dẫn sát khí ra ngoài, phân tán ra giữa đất trời mới vững chắc.

Như vậy có thể thấy được, Tiêu Phàm làm việc đòi hỏi hiệu quả thực sự, cũng không chú ý thứ loè loẹt gì đó. Cái gọi là "thể diện", Diệp Cô Vũ rất là xem trọng, nhưng Tiêu Phàm dường như không quá xem trọng.

Có lẽ đạt tới cảnh giới như Tiêu Phàm rồi, đã không còn để ý đến cái gọi là thể diện nữa rồi.

Bàn về thân phận công khai, hẳn là đích tôn trưởng của lão Tiêu gia; Bàn về kế thừa đạo thuật, hẳn là chân nhân chương giáo Vô Cực Môn.

Đều vô cùng kính trọng!

Diệp Cô Vũ chậm rãi đi đến bệ đá giữa mật thất.

Vừa mới nhắc bước, lại "ồ" một tiếng xoay người lại, mắt nhìn cửa vào lối đi địa cung, lạnh lùng nói:

- Nếu đã đến đây rồi, thì không cần lén lén lút lút, xuất hiện ra đi!

Bên kia lối đi, lại truyền đến một tràng cười sang sảng, âm thanh vô cùng trầm, cho thấy được người đến này cũng là nhân vật lớn có thân phận.

- Diệp Vương hiểu lầm rồi, tôi cũng không biết Diệp Vương đến đây trước tôi một bước.

Theo tiếng tràng cười này, một bóng người vô cùng cao lớn, đi ra từ lối đi. Cũng là một người đàn ông trung niên, chậm rãi đi tới, cả người đầy vẻ uy nghiêm.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên này, Diệp Cô Vũ cũng không cười nữa, hai mắt thản nhiên bắt đầu nhú lại.

- Hóa ra là Đại Tế Ti Thanh Thiên! Xin chào Đại Tế Ti!

Diệp Cô Vũ mỉm cười nói.

Vị đàn ông trung niên này, rõ ràng chính là đệ tử người Hán của Tổ Sư Dung Thiên Tây Ly giáo, trong năm đại vu thánh Tây Ly giáo, đứng hàng thứ ba, được xưng là "Đại Tế Ti Thanh Thiên".

Thanh Thiên, vị trí thuộc về Đông Phương!

Diệp Cô Vũ rõ ràng đối xử với vị Đại Tế Ti Thanh Thiên còn khách khí hơn nhiều so với Tát Bì Nhĩ, thậm chí còn khách khí hơn nhiều so với Abbas.

- Hì hì, Diệp Vương khách khí rồi.

Khóe miệng Đại Tế Ti Thanh Thiên nhếch lên, một ý châm chọc lóe cực kỳ nhanh rồi biến mất. Đương nhiên, ý châm chọc này không phải là hướng về Diệp Cô Vũ. Bây giờ, không phải nói không ai có thể châm chọc Diệp Cô Vũ, nhưng hiển nhiên cũng không bao gồm vị vu thánh Đông Phương này. Ý châm chọc của ông ta là hướng đến "Thanh Thiên Đại Tế Ti", dường như có chút xem thường cách xưng hô "Thanh Thiên Đại Tế Ti" này.

- Đại Tế Ti, lệnh sư đệ Abbas hành động ám sát nhằm vào Tiêu Phàm đã thất bại. Anh ta dùng số tiền lớn mời Ninja từ Nhật Bản và xạ thủ thần Cao Tư từ Germanic tới, tối hôm qua đều đã mất mạng.

Diệp Cô Vũ rất bình thản thông báo tình hình với Đại Tế Ti Thanh Thiên.

Thanh Thiên Đại Tế Ti cười nhạt một tiếng, nói:

- Liễu Sinh Hùng Nhị hữu danh vô thực, hoàn toàn không có lĩnh ngộ được chân đế của nhẫn thuật (Ninja), bị người khác giết chết là điều đương nhiên. Nếu đã ăn chén cơm này, không có chút bản lĩnh thật sự nào, chết dưới dao người khác chính là chuyện sớm hay muộn. Nhưng thật ra Cao Tư bị chết cũng hơi đáng tiếc, cũng chết hơi uất ức. Sát thủ nổi tiếng như vậy, chết dưới móng vuốt mèo, hì hì ...

Thanh Thiên Đại Tế Ti nói xong, lắc lắc đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Diệp Vương Vì Sao Không Ra Tay?

Chương 247: Diệp Vương Vì Sao Không Ra Tay?

Diệp Cô Vũ khẽ mỉm cười, không nói gì thêm.

Với tư cách là "Thiên Ưng" chi chủ, "Sơn trung lão nhân" của Mộc thứ di đương đại, không hề nghi ngờ, Diệp Cô Vũ cho rằng hành động lần này Abbas dùng để ám sát Tiêu Phàm thật sự quá trẻ con. Tùy việc mà xét, tương đối mà nói, Liễu Sinh Hùng Nhị và Cao Tư cũng không xem là những tên xoàng xĩnh. Liễu Sinh Hùng Nhị cho dù không có hoàn toàn lĩnh ngộ hết tinh túy nhẫn thuật của phái Ninja, cũng được xem là tài nghệ không kém. Đặc biệt Cao Tư thần xạ thủ như vậy, ngay cả trong "Thiên Ưng giáo", cũng hiếm gặp.

Liễu Sinh Hùng Nhị và Cao Tư đều không vấn đề, vấn đề chính là đối tượng bọn họ muốn ám sát.

Quá mạnh!

Hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.

Phải hai con cừu non đi săn bắt lang sói, không, là sai hai con cừu đi săn bắt một con mãnh hổ, nếu có thể thành công, đó mới là không có thiên lý.

Tuy nhiên Diệp Cô Vũ không có ý định bình luận hành động này của Abbas.

Năm vị Đại Tế Ti Tây Ly giáo, Abbas và vị vu thánh Đông Phương trước mắt này, Diệp Cô Vũ đều khá coi trọng, không thể ở trước mặt vu thánh Đông Phương làm mất mặt Abbas.

Hơn nữa Diệp Cô Vũ cũng hiểu được, dùng ánh mắt "Thiên ưng chi chủ" đi phân xét những hoạt động ám sát của các tổ chức khác, thật sự cũng mất công bằng. Sát thủ hoặc tổ chức sát thủ trên toàn thế giới, bàn đến hiệu quả cao và độ tàn ác, còn có rất ít có thể vượt qua Thiên Ưng.

Từ ý nào đó mà nói, Diệp Cô Vũ đã đứng ở đỉnh cao của cái nghề này rồi.

Nói vậy, Abbas cũng có chút bất đắc dĩ.

Bây giờ để Diệp Cô Vũ một vị "Vua sát thủ" như vậy ở đây, lại một mực không thể giao hết cho y đi xử lí. Bản thân Abbas cũng không có "quan niệm thể diện" gì, bất kể chuyện gì, đương nhiên nên giao cho người chuyên nghiệp nhất đi xử lí. Nhưng Đại sư huynh Tát Bì Nhĩ có lệnh nghiêm, đối với Tiêu Phàm nhất định phải lấy Tây Ly giáo làm chủ để hoàn thành, không thể mượn tay người khác.

Cho dù Tát Bĩ Nhĩ không có nói rõ họ tên, nhưng Abbas cũng biết rõ ràng Đại sư huynh nói vị "người khác" này chính là Diệp Cô Vũ. Là "Huyết Thiên Đại Tế Ti" chuyên môn phụ trách ra tay ám sát của Tây Ly giáo, trình độ của bản thân Abbas không thể bảo là không cao, ngoại trừ Diệp Cô Vũ "Vua sát thủ" nổi tiếng như vậy, những người khác lại có thể mượn tay người khác hay sao?

Đối với Đại sư huynh Tát Bĩ Nhĩ, Abbas cũng không phải là kính phục từ đáy lòng. Nhưng trước mắt sư phụ đang bế quan, công việc thường ngày trong phái giáo, đều do Đại sư huynh chủ trì, đối với chỉ lệnh của Tát Bĩ Nhĩ, Abbas vẫn phải thi hành.

Không có quy củ, sao thành được vòng tròn.

Tuổi tác của Tổ Sư Dung Thiên ngày càng cao, vấn đề "người thừa kế" đã dần dần bàn tới. Dựa theo thông lệ của Tây Ly giáo, giáo chủ mới thường do giáo chủ đương nhiệm chỉ định. Chỉ có khi giáo chủ đương nhiệm bỗng nhiên xảy ra việc ngoài ý muốn, không kịp chỉ định người thừa kế giáo chủ, mới do năm vị Đại Tế Ti trong giáo họp thảo luận quyết định. Thông thường mà nói, bất kể là do giáo chủ cũ chỉ định hay là do năm vị Đại Tế Ti họp bàn đề cử, giáo chủ mới đại đa số đều sẽ là con cháu của năm vị Đại Tế Ti.

Ngoại trừ chủ tọa Đại Tế Ti do giáo chủ kiêm nhiệm ra, năm vị Đại Tế Ti là nhân vật quan trọng nhất của Tây Ly giáo, đạo hạnh uyên thâm nhất, võ thuật cao nhất. Trong lịch sử Tây Ly giáo, thậm chí còn xuất hiện tình huống có một vị Đại Tế Ti đạo hạnh cao hơn giáo chủ.

Ví dụ như năm vị Đại Tế Ti hiện tại của Tây Ly giáo, đều là đệ tử thân truyền của giáo chủ Tổ Sư Dung Thiên. Cho tới bây giờ, Tổ Sư Dung Thiên chưa chỉ định người thừa kế. Cho dù khi Tổ Sư Dung Thiên bế quan, công việc hằng ngày trong giáo đều là do Tát Bĩ Nhĩ đang chủ trì, nhưng không có nghĩa là Tát Bĩ Nhĩ nhất định có thể trở thành giáo chủ tương lai.

Trên lý thuyết, năm vị Đại Tế Ti cũng đều có thể trở thành giáo chủ tiếp theo.

Abbas trong lòng rõ như gương, càng là lúc này, càng không thể xằng bậy. Nếu khi sư phụ bề quan, mình không nghe theo chỉ lệnh của Đại sư huynh, tự tiện hành sự, tất nhiên sẽ để lại ấn tượng xấu về bản thân nóng lòng thể hiện mình, nóng lòng "giành quyền" trong mắt sư phụ.

Kế thừa Tây Ly giáo lâu đời, quy mô to lớn, phải duy trì cho một giáo phái lớn như vậy hoạt động bình thường, ngoại trừ bản thân giáo chủ đạo hạnh cao thâm ra, mỗi vị giáo chúng đều phải giữ nghiêm giáo quy, đây là một mắt xích rất quan trọng.

Bởi vì như thế, Tây Ly giáo mới có thể tiếp tục phát triển đầu vào đây.

Nếu mình cầm đầu mà không tuân thủ quy củ, e rằng sẽ là người đầu tiên bị đá ra khỏi đội ngũ người được chọn đảm nhiệm giáo chủ.

Trong những chuyện như thế này, Diệp Cô Vũ đương nhiên sẽ không phát biểu ý kiến.

Đây là "nội chính" của Tây Ly giáo, Tổ Sư Dung Thiên còn tại thế, Diệp Cô Vũ tuyệt đối không thể tùy tiện can thiệp.

Đó là đại kị!

Tuy nhiên Đại Tế Ti Thanh Thiên dường như cũng không có ý ngừng lại, mắt nhìn Diệp Cô Vũ, mỉm cười nói:

- Diệp Vương, con mèo của Tiêu Phàm kia, hình như rất kỳ lạ. Nghe nói ở một bãi nuôi chó của bãi săn Mộc Lan, mèo của Tiêu Phàm cứng rắn dọa đuổi một đàn chó ngao Tây Tạng... Chẳng lẽ đây là kế thừa đặc biệt của Vô Cực Môn?

Trong địa cung u ám, hai người đàn ông trung niên đầy uy nghiêm đứng mặt đối mặt, khiến cảnh tượng càng trở nên kỳ dị.

Diệp Cô Vũ thân nhiên cười, nói:

- Coi như là thế đi. Vô Cực Môn quả thật có kế thừa nuôi dưỡng linh sủng bốn mạng, nhưng cũng không phải mỗi một vị đệ tử của Vô Cực Môn đều biết nuôi dưỡng linh sủng bốn mạng, thường luôn rất ít người. Hơn nữa nuôi dưỡng linh sủng bốn mạng, lợi cũng có hại cũng có.

Đại Tế Ti Thanh Thiên nhún hai tay, nói:

- Thỉnh giáo!

Diệp Cô Vũ mỉm cười đáp lễ:

- Thỉnh giáo không dám nhận, Đại Tế Ti khách khí rồi...

Diệp Cô Vũ dường như đối với vị Đại Tế Ti Thanh Thiên này còn tôn trọng hơn nhiều so với Abbas.

- Đầu tiên, nuôi dưỡng linh sủng bốn mạng đối với sủng vật có yêu cầu rất nghiêm khắc, nhất định phải có thể tương thông tâm ý với chủ nhân. Chuyện như vậy vạn trung vô nhất, khả ngộ bất khả cầu. Tiếp đó, nuôi dưỡng linh sủng bốn mạng dĩ nhiên có thể giúp ích cho việc tu luyện ý niệm, nhưng tâm thần bốn chủ và linh sủng thông nhau, một khi linh sủng xảy ra vấn đề, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tâm thần bốn chủ. Nếu tình hình nghiêm trọng, thậm chí sẽ khiến bốn chủ thần trí thất thường, rơi vào trạng thái điên cuồng... Tiêu Phàm cách ly linh sủng ở xa mình, một mình đi đối phó với một vị sát thủ độc hành, thật sự có chút mạo hiểm. Phòng chừng hãn cũng là bất đắc dĩ. Tối hôm qua, hãn đã không tìm ra người khác đi đối phó với Cao Tư rồi.

Diệp Cô Vũ nói xong, khoe miệng hiện lên một chút ý châm chọc, dường như vô cùng xem thường đối với những gì Tiêu Phàm đã làm.

Vì một người con gái, đưa bản thân vào nơi nguy hiểm, không phải là người thông minh!

Cho dù người phụ nữ này quả thật vô cùng xinh đẹp, đủ khiến vô số đàn ông điên cuồng. Nhưng trong những người đàn ông này, rõ ràng trong đó không bao gồm Diệp Cô Vũ. Theo Diệp Cô Vũ, phụ nữ có xinh đẹp mấy đi nữa, tuy nhiên cũng chỉ là một thứ "đồ dùng trên giường", không đáng để mạo hiểm bản thân.

Đại Tể Ti Thanh Thiên khẽ vuốt cằm, nói:

- Abbas hao hết tinh thần, kết quả lại thất bại bởi một con mèo... Vẫn là tu luyện không kỹ. Xem ra phán đoán ban đầu cho rằng tu vi của Tiêu Phàm bị hao tổn, cảnh giới hạ xuống là không chuẩn xác.

Nói xong, lông mày y khẽ nhàu lên, giống như có chút bất mãn đối với hành động thất bại của Abbas. Chỉ là có được thân phận địa vị như ngày hôm nay, dẫu có thấy bất mãn hơn nữa với người nào việc gì đó, cũng sẽ không quá mức thể hiện ra mặt. Vấn đề lớn hơn nữa ở chỗ, nếu thật sự bọn họ phán đoán sai về Tiêu Phàm, như vậy rất nhiều hành động kế tiếp, đều phải vô cùng cẩn thận.

Diệp Cô Vũ nói:

- Tu vi của Tiêu Phàm bị hao tổn, có lẽ là sự thật. Nhưng mức độ bị tổn thương, cảnh giới hạ xuống đến mức nào, đó cũng hơi năm không chắc. Hơn nữa kiểu cao thủ giống Tiêu Phàm, cho dù bị thương nghiêm trọng hơn nữa, yếu ớt hơn nữa, cũng không thể xem thường. Có lẽ phỏng đoán của Abbas về cảnh giới của bản thân Tiêu Phàm là chuẩn xác, nhưng đã quên bên cạnh hắn còn có một con linh sủng bốn mạng. Lần sau hắn là sẽ không tái phạm sai lầm giống như vậy nữa.

Đại Tế Ti Thanh Thiên nhìn về phía Diệp Cô Vũ, đột nhiên hỏi:

- Diệp Vương tối hôm qua vì sao không ra tay?

Ánh mắt nhấp nháy, nhìn thẳng tới.

Sắc mặt Diệp Cô Vũ hơi ngưng lại, thản nhiên hỏi ngược lại:

- Đại Tế Ti là đang chất vấn tôi sao?

Một luồng sát khí chợt lóe lên từ trong mắt của anh ta.

Diệp Cô Vũ cũng không cho phép người khác chất vấn y như thế, bất kể là ai, đều không thể.

Đại Tế Ti Thanh Thiên một chút cũng không nhượng bộ, trầm ngâm nói:

- Không dám chất vấn, nhưng nếu tiêu diệt Tiêu Phàm, tối hôm qua hẳn là cơ hội vô cùng tốt. Tiêu Phàm đích thân ra trận, chữa thương cho một cô gái giang hồ, đúng là tự bộc lộ điểm yếu của mình. Cơ hội tốt như vậy, không có nắm chắc, thật là có vài phần đáng tiếc.

Miệng nói không chất vấn, trên thực tế giọng điệu lại là hùng hổ dọa người.

Diệp Vương quả nhiên là nhân vật lợi hại khó lường, ngũ đại vu thánh Tây Ly giáo, nhưng cũng không có một người là nhân vật hạng hai. Đệ tử chính thống do Tổ Sư Dung Thiên đích thân tuyển chọn, có kém cũng không kém là mấy.

Vị Đại Tế Ti Thanh Thiên này, đặc biệt được Tổ Sư Dung Thiên coi trọng, nếu không phải là bởi vì thân phận người Hán của anh ta, e rằng Tổ Sư Dung Thiên sớm đã chỉ định anh ta là người được chọn kế nhiệm chức giáo chủ tiếp theo của Tây Ly giáo.

- Đại Tế Ti, đây là chuyện riêng của giáo phái, không liên quan với Thiên Ưng tôi. Lệnh sư huynh Tát Bĩ Nhĩ cũng từng nói rõ ràng cho tôi biết, việc này đều có Tây Ly giáo xử trí, không cần người ngoài nhúng tay vào.

Một lúc, Diệp Cô Vũ mới chậm rãi nói, giọng điệu có chút lạnh.

Đại Tế Ti Thanh Thiên lập tức hỏi:

- Thế Diệp Vương lần này đến, có gì cần làm? Không phải là kết bạn ôn chuyện cũ chứ?

Diệp Cô Vũ thản nhiên nói:

- Đại Tế Ti dường như rất hứng thú với hành tung của Thiên Ưng chúng tôi và cá nhân Diệp mẫu?

Đại Tế Ti Thanh Thiên hai mắt sáng ngời, nhìn đối diện Diệp Cô Vũ.

Địa cung vốn u ám, không khí càng trở nên lạnh lẽo, lập tức tràn đầy sát khí.

Khóe miệng Diệp Cô Vũ hiện lên nụ cười khẩy.

Nhìn nhau một lát, Đại Tế Ti Thanh Thiên di chuyển ánh mắt đi, trên mặt lại lộ ra nụ cười hơi áy náy, nhún hai tay, nói:

- Thật thứ lỗi, Diệp Vương. Thật sự là thế cục lúc này quá phức tạp... Có lẽ là bản thân tôi nghĩ quá nhiều. Nhưng tôi quả thật không thể ngờ đã mạo phạm, xin Diệp Vương thứ lỗi cho.

Người này trong chốc lát có thể điều chỉnh tốt tâm tình của mình, biết co biết duỗi, quả nhiên rất là cừ.

Diệp Cô Vũ khẽ mỉm cười, thản nhiên nói:

- Không sao, tôi có thể hiểu được tâm tính lúc này của Đại Tế Ti.

- Ha ha, đa tạ Diệp Vương hiểu cho...

Đại Tế Ti Thanh Thiên đã trở nên vẻ mặt tươi cười, quan sát khắp nơi tình hình địa cung, trên mặt lại dần dần lộ ra thần sắc kinh ngạc, bật thốt lên kêu lên:

- Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận?

Diệp Cô Vũ không khỏi mỉm cười nói:

- Đại Tế Ti mắt tinh tường, không hổ là truyền nhân chính thống được Tổ Sư Dung Thiên coi trọng nhất.

Hà Đồ âm dương ngũ tuyệt trận sớm đã thất truyền, Đại Tế Ti thanh thiên có thể trong thời gian ngắn như vậy liền cảm nhận được hơi thở của trận này, cũng là đáng với lời khen này của Diệp Cô Vũ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Ba Người

Chương 248: Ba Người

- Tình hình không đúng.

Trong phòng khách của phòng cao cấp khách sạn Dương Tây, hai hàng lông mày xinh đẹp của Tân Lâm hơi nhíu lên, hạ giọng nói.

Tình hình trong phòng khách có phần "kỳ lạ", "thế giới hai người" truyền thống đã bị phá vỡ, biến thành "ba người". Ngoại trừ Tân Lâm và Tiêu Phàm, trong phòng khách còn có Uyển Thiên Thiên.

Trở về từ miếu Đông Hoa Đế quân, Uyển Thiên Thiên cứ tự nhiên theo sát sau Tiêu Phàm đi vào phòng như vậy, không chần chờ do dự chút nào. Đường như tất cả đều rõ ràng từ nay về sau, cô đương nhiên đi theo Tiêu Phàm rồi, Tiêu Phàm đi đâu cô phải đi theo đó.

Tân Lâm lại cũng không có đưa ra ý kiến phản đối, dường như trực tiếp xem Uyển Thiên Thiên như là không khí. Mặc kệ cô có theo Tiêu Phàm hay không, đều không có liên quan gì đến tôi. Chỉ cần cô không làm ảnh hưởng đến việc tôi "cảnh vệ" cho Tiêu Phàm là được.

Nhưng rõ ràng đây không phải thái độ thật của Tân Lâm.

Tân Lâm là nói ra suy nghĩ của mình.

Tiêu Phàm trầm ngâm không nói.

Uyển Thiên Thiên hơi nhịn không được, hỏi:

- Chị Tân, tình hình gì không đúng?

Cô dù sao cũng là lần đầu bước vào cuộc sống hàng ngày của Tiêu Phàm, không biết nhiều về kiểu quan hệ giữa Tiêu Phàm và Tân Lâm. Có phần không rõ Tiêu Phàm và Tân Lâm trao đổi giao lưu như thế nào. Mắt thấy Tiêu Phàm không "phản ứng" Tân Lâm, tự nhiên cảm thấy hơi không ổn.

- Tình hình gì cũng không đúng.

Tân Lâm lập tức nói, nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt nhấp nháy nhìn thẳng cô.

- Cô tại sao phải che dấu hành tung?

Nhưng lại không chút khách khí chất vấn Uyển Thiên Thiên.

Hai hàng lông mày mờ của Uyển Thiên Thiên lập tức cũng giương lên, hừ nhẹ nói:

- Chị Tân. Tôi không cần thiết phải báo cáo hành tung với chị chứ?

Tân Lâm liền trả lời:

- Bình thường không cần, lần này thì cần.

- Tại sao?

- Bởi vì lần này, cô khiến chúng tôi liên lụy vào. Hiện tại cường địch đang phục ở bên ngoài, chúng tôi nhất định phải làm rõ tất cả điểm đáng ngờ. Bất kỳ một chút sơ sẩy nào, cũng đều có khả năng gây chết người.

Tân Lâm lãnh đạm nói, không mang theo chút cảm xúc nào.

- Nghiêm trọng đến như vậy sao...

Uyển Thiên Thiên không kìm nổi khẽ nói thầm một câu. Xem ra, Uyển Thiên Thiên tuy cũng chỉ là "mạnh miệng" mà thôi, trong lòng cô ta, vẫn rất tán thành lời của Tân Lâm.

Tình hình trước mắt quả thật không thể lạc quan.

- Chị Tân, tôi cũng không có cố ý che giấu hành tung.

Sau khi nói thầm. Uyển Thiên Thiên nghiêm nghị nói, vẻ mặt trở nên hơi nghiêm túc:

- Trước đó, tôi đã từng mời các vị...

Đây cũng là sự thật, chẳng qua là Tiêu Phàm không có đồng ý.

Tiêu Phàm bỗng nhiên nói: - Hà Đồ Âm Dương ngũ tuyệt trận có khả năng che lấp thiên cơ.

Đây là giải thích một chút cho Tân Lâm, vì sao mình suy tính không ra tình hình của Uyển Thiên Thiên.

- Ròng rã mười mấy ngày?

Tân Lâm hỏi ngược một câu.

Những lời này, lại không phải là hỏi khả năng che lấp thiên cơ của Hà Đồ âm dương ngũ tuyệt trận có thể kéo dài bao lâu, mà là tiếp tục đặt câu hỏi cho Uyển Thiên Thiên. Vì sao ở miếu Đông Hoa để quân thời gian lâu như vậy. Chỉ một địa cung gạch xanh đơn giản như vậy, ba Đại đương gia Yên Chi xã đều tề tụ, lại phải mất thời gian lâu như vậy mới có thể mở cửa vào địa cung được.

Tân Lâm có chút không tin tưởng lắm.

Thất Diệu Cung cho dù không giỏi về đào trộm mộ, nhưng cũng có chuyên môn, trong giới đào mộ trộm Yên Chi xã có tiếng tăm như vậy, không phải là giả.

Uyển Thiên Thiên hơi không vui nói:

- Chị Tân. Chị chớ xem thường địa cung này, rất không đơn giản. Làm nghề này, lại không thể mù quáng khinh suất, trước tiên phải tìm đúng mạch đất. Bằng không, sai một ly, đi nghìn dặm. Hơn mười ngày có thể mở ra được tòa địa cung này, đã là rất nhanh rồi.

Chị có thể hoài nghi sự "trung thành" của tôi đối với Tiêu Phàm, nhưng chị không thể hoài nghi "trình độ chuyên nghiệp" của tôi!

- Vậy Trì Bân vì sao không xuống. Nhất định phải trốn bên ngoài đánh lén? Ông ta cũng được xem là nhân vật nổi tiếng trên giang hồ.

Nói như vậy, tiếng tăm trên giang hồ càng vang dội, thì càng yêu danh dự của mình. Không phải vạn bất đắc dĩ, Trì Bản tuyệt sẽ không xuất ra thủ đoạn hạ lưu kiểu này, tự hủy hoại thanh danh.

Vừa nhắc tới Trì Bản, Uyển Thiên Thiên liền tức tối, cả giận nói:

- Tôi đâu biết ông ta nghĩ thế nào? Ai ngờ được ông ta hèn hạ như vậy!

Uyển Đại đương gia cả đời chưa từng bị thiệt thòi như vậy!

Bị người khác truy sát giữa đồng không mông quạnh, thiếu chút nữa bỏ mạng. Đến cuối cùng vẫn bị cởi sạch quần áo, trần truồng nằm vào trong lòng đàn ông.

Ngọn nguồn tai họa, tất cả cũng là vì Trì Bản quá xấu xa!

Tiêu Phàm khoát tay, nói:

- Trì Bản biết không thể xuống địa cung kia.

- Vì sao? Chẳng lẽ ông ta cũng biết Hà Đồ âm dương ngũ tuyệt trận gì gì kia? Ông ta cũng hiểu thuật pháp?

Không đợi Tân Lâm mở miệng, Uyển Thiên Thiên liên tiếp kêu lên.

Không nghe nói Trì Bản hiểu được pháp trận phong thủy à?

Tuy rằng không phải là nói đối với từng kẻ trộm mộ Uyển Thiên Thiên đều rõ như lòng bàn tay, Trì Bản tuyệt đối là ngoại lệ. Đối với người này và cao thủ đệ nhất trộm mộ nam phái nổi danh của chính sư phụ mình, Uyển Thiên Thiên không thể không thăm dò tìm hiểu.

Trước đó, quả thật không có nghe nói Trì Bản hiểu được gì về phương diện thuật pháp.

Tiêu Phàm nói:

- Tôi không rõ Trì Bân hiểu pháp trận phong thủy hay không, nhưng biệt hiệu "âm dương nhân" của ông ta hẳn không phải là nói không. Sát khí trong địa cung kia lớn như vậy, ông ta có lẽ nhìn ra được.

Uyển Thiên Thiên lại khẽ "hừ" một tiếng.

Những chuyện do thiên phú này, không có lý lẽ để bàn luận. Tống Hoàn cũng được xưng là "thiên nhân", nhưng rõ ràng kém một bậc so với "âm dương nhân" của Trì Bân, thậm chí còn không chỉ kém một bậc.

Tân Lâm liền liếc Uyển Thiên Thiên một cái.

Khuôn mặt xinh đẹp của Uyển Thiên Thiên hơi đỏ lên, bĩu môi, quay đầu nhìn đi nơi khác.

Đương nhiên, Tân Lâm đây là đang "cười nhạo" Uyển Thiên Thiên, lúc trước ở trước mặt Tiêu Phàm còn không phục, cho rằng Tiêu Phàm là bản tiếng đe dọa. Cuối cùng bây giờ biết lợi hại rồi, nếu không phải là Tiêu Phàm đến đúng lúc, Uyển Thiên Thiên sẽ không xong rồi.

Tiêu Phàm lại không để ý tới những "giao chiến mặt mày" giữa hai cô gái này, chỉ hứng thú nhìn chăm chăm vào cái hộp đen đang để trên bàn trà, cẩn thận nghiên cứu. Hành trình đến Tần Quan lần này của Uyển Thiên Thiên, kinh động đến nhiều nhân vật khó lường như vậy. Tiêu Phàm cảm thấy, mấu chốt vẫn ở chỗ cái hộp đen này.

Trì Bân trăm phần trăm là vì hộp đen này mà tới.

Với thanh danh của Trì Bân trong giới trộm mộ, giống Uyển Thiên Thiên, ông ta chưa từng để ý như thế đến hộp đen, có thể thấy được hộp đen này nhất định có điểm khác thường.

- Mấu chốt không ở trên người Trì Bân. Mấu chốt ở người tối hôm qua kia...

Uyển Thiên Thiên chợt nói.

Lần này, Tân Lâm không có lên tiếng. Dường như đồng ý với lời nói này của Uyển Thiên Thiên.

- Người kia, quá hùng mạnh...

Một lúc, Uyển Thiên Thiên lại nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại rất nhanh hiện lên một chút sợ hãi. Trên mặt "nữ ma đầu đệ nhất" lộ ra vẻ sợ hãi, quả thật là không bình thường.

Nhưng Diệp Cô Vũ thật sự quá mạnh!

Mạnh đến nỗi Uyển Thiên Thiên tính cách không sợ trời không sợ đất như vậy trong lòng cũng không thể không thừa nhận chênh lệch giữa hai bên.

Trước đó, Uyển Thiên Thiên chưa bao giờ có cảm giác như vậy, cho dù khi đối mặt với Tiêu Phàm, cũng chưa từng có. Tiêu Phàm anh hoa nội liễm. Không giống Diệp Cô Vũ ngang ngược kinh người như vậy.

- Người kia là ai? Từ đâu đến? Anh ta muốn làm gì? Việc này, chúng tôi hoàn toàn không biết gì cả. Tôi cho rằng, việc cấp bách chính là phải làm rõ lai lịch của người này.

Uyển Thiên Thiên nói, vẻ mặt nghiêm trọng.

Có quân địch mạnh bất cứ lúc nào cũng ở một bên nhìn trộm như vậy, ai có thể ngủ ngon cho được?

Tiêu Phàm không lên tiếng. Tuy nhiên sự chú ý của hắn, rõ ràng chuyển từ hộp đen lên trên người Diệp Cô Vũ.

- Tôi đã hỏi Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc, bọn họ cũng không biết lai lịch của người này. Tối hôm qua, bọn họ cũng không có động thủ so chiêu. Người kia không có ra tay trước...

Tân Lâm đưa ra lời giải thích, giọng điệu hơi có chút mập mờ.

Đây đương nhiên là giữ thể diện cho Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc. Người kia không có động thủ trước, Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc tuyệt sẽ không ra tay. Xem như lấy hai địch một, cũng không có chắc chắn thành công.

- Tiêu Phàm, anh nói thật đi. Tối hôm qua, nếu anh ta ra tay trước, chúng ta chống đỡ nổi không?

Uyển Thiên Thiên hỏi. Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch, dường như hơi sợ.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Bất kể anh ta là ai, nếu anh ta phải ra tay, dù sao cũng phải có cái lý do. Tại sao phải đối phó tôi?

- Người khác mời anh ta tới chứ sao...

Uyển Thiên Thiên thuận miệng nói.

Tiêu Phàm liền cười.

Tân Lâm lắc đầu, nói:

- Khả năng kia không lớn. Cao thủ như vậy, tuyệt đối sẽ không vì người khác ép buộc.

Muốn mời được cao thủ lớn như vậy đến liêu với Tiêu Phàm vì cái "lưới rách cá chết", mặt mũi phải lớn cỡ nào? Diệp Cô Vũ bỗng nhiên xuất hiện tại thị trấn nhỏ hoang vu này, chỉ có thể là vì chính anh ta mà đến.

- Thế thì mục đích của anh ta là gì? Anh ta không phải là đến ngắm phong cảnh chứ?

Uyển Thiên Thiên nói xong, liếc nhìn hộp đen trên bàn trà.

Tuy rằng lúc này cao thủ tập hợp xung quanh thị trấn Dương Tây, nghiên cứu kỹ, đơn giản là ba nhóm người ngựa. Ngoại trừ Tiêu Phàm bọn họ, mục đích của hai nhóm người ngựa khác chỉ có hai, nhóm người thứ nhất là muốn Uyển Thiên Thiên lấy được hộp đen này từ địa cung, nhóm người thứ hai thì trực tiếp muốn cho Tiêu Phàm chết ở đây, thậm chí là muốn tiêu diệt mấy người bọn họ luôn.

Mà hiện tại, Diệp Cô Vũ không phải là tới để giết Tiêu Phàm, cũng không có ra tay cướp đoạt lấy hộp đen này, vậy anh ta tới làm gì?

Thật là khó có thể lý giải.

Chẳng lẽ nói, anh ta là đúng lúc đi ngang qua?

Giải thích như vậy, bản thân Uyển Thiên Thiên cũng cảm thấy rất hài hước.

Tiêu Phàm cười cười, đứng dậy, nói:

- Bất kể mục đích anh ta đến Tần Quan là gì, ít nhất chuyện của chúng ta đã xong xuôi rồi, đi về thôi. Không đợi nữa.

- Đi về?

Uyển Thiên Thiên hồn nhiên khó hiểu.

- Đúng vậy, việc xong xuôi rồi, thì nên về nhà thôi.

- Nhưng, việc vẫn chưa làm xong mà, chẳng lẽ chúng ta không nên điều tra một chút lai lịch những người đó sao? Ít nhất cũng phải làm rõ, rốt cuộc là

ai muốn đối phó với anh! Đây giống như là nhóm sát thủ thứ hai? Mạnh hơn nhiều so với nhóm thứ nhất.

Cho dù Liễu Sinh Hùng Nhị và Cao Tư hoàng tuyên mệnh phó giống nhau, nhưng so sánh với nhóm sát thủ thứ nhất mà nói, bọn họ quả thật mạnh hơn nhiều. Nhóm sát thủ thứ nhất quả thực chỉ là rác rưởi.

Tân Lâm thản nhiên nói:

- Hiện tại đi điều tra manh mối, đã quá muộn rồi.

Tối hôm qua mới là thời gian điều tra tốt nhất. Nếu Tiêu Phàm không phải là đang chữa thương cho Uyển Thiên Thiên, Tân Lâm không dám rời xa khách sạn, sớm đã truy sát theo. Chậm một chút, người ta làm sao còn để lại dấu vết cho người tìm kiếm?

- Đừng lo, bọn họ hiện tại càng ép càng gần, một ngày nào đó sẽ giấu không nổi.

Mắt thấy Uyển Thiên Thiên dường như hơi uể oải, Tiêu Phàm liền khẽ cười nói, ít nhiều gì cũng an ủi một chút.

Uyển Thiên Thiên liếc nhìn hắn một cái, mắt to long lanh nước lập tức trở nên sáng lóng lánh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hai Người Sống Chung À?

Chương 249: Hai Người Sống Chung À?

- Anh định bố trí cô ta như thế nào?

Khi Uyển Thiên Thiên rời khỏi phòng khách sạn cao cấp đi tìm Đường Huyền và Tống Hoàn bàn một số việc, Tân Lâm hỏi Tiêu Phàm, giọng điệu rất bình tĩnh, giống như "giải quyết việc chung".

Tiêu Phàm lắc đầu, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ.

Bắt đầu từ tối hôm qua, thật ra Tiêu Phàm vẫn luôn làm một việc để cứu Uyển Thiên Thiên.

Bất cứ chuyện gì khác đều không quan tâm, Tiêu Phàm thậm chí không có thời gian đuổi theo điều tra người đứng sau chỉ đạo tên sát thủ này. Cho dù đây là cơ hội tốt, cũng không đích thân đi gặp Diệp Cô Vũ một lúc.

Hiện tại, lực cản nuốt trong cơ thể Uyển Thiên Thiên đã được hóa giải, nhưng lượng sát khí tích lại ban đầu cũng không phải là dễ bị trừ bỏ như thế. Ngoài ra, nội thương của cô ta vẫn rất trầm trọng, Tiêu Phàm không tiếc hao tổn rất nhiều căn nguyên, cũng chỉ là tạm thời khống chế chuyển biến xấu tiếp tục của vết thương. Trong một đêm muốn khỏi hẳn như lúc ban đầu, rõ ràng không thực tế.

Uyển Thiên Thiên cần tĩnh dưỡng một thời gian.

- Như vậy đi, lát nữa hỏi ý kiến của chính cô ta, cô ta hẳn là có chỗ ở cố định ở thủ đô.

Một lúc, Tiêu Phàm mới lên tiếng, giọng điệu rất không xác định.

- Em không đồng ý.

Tân Lâm trực tiếp nói.

Tiêu Phàm liền nhìn qua.

Tân Lâm nói:

- Cô ta nhất định phải ở cùng chúng ta, bằng không mỗi ngày chúng ta đến nơi ở của cô ta, quá có quy luật, rất nguy hiểm, người khác rất dễ dàng nắm được hành tung của chúng ta.

Lý do này vô cùng danh thép.

- Được.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Muốn loại bỏ sát khí tích lại trong cơ thể Uyển Thiên Thiên, Tiêu Phàm nhất định phải mỗi ngày khơi thông kinh mạch cho Uyển Thiên Thiên, Uyển Thiên Thiên không ở cùng một chỗ với bọn họ, nhất định phải mỗi ngày chạy tới chỗ ở của Tiêu Phàm hoặc là Tiêu Phàm chạy tới chỗ ở của cô ta, rất không tiện.

Lúc này, cái Tân Lâm xem xét trước tiên vẫn là an toàn của Tiêu Phàm.

Không hổ là một vị "vệ sĩ bên người" tận chức tận trách.

- Có một số việc, để em nói chuyện cùng cô ta.

Tân Lâm còn nói thêm, vẫn là giọng điệu giải quyết việc chung.

Ngụ ý nói là, đây là chuyện giữa hai người phụ nữ chúng tôi, Tiêu nhất thiếu ngài đừng nhúng tay vào, không hay!

- Được.

Tiêu Phàm lại vội vàng gật đầu.

Tân Lâm và Uyển Thiên Thiên nói chuyện cũng vô cùng gọn gàng linh hoạt. Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền, Tống Hoàn trở lại phòng khách sạn cao cấp, Tân Lâm liền trực tiếp trình bày rõ. Sau khi quay về thủ đô,

Uyển Thiên Thiên ở cùng bọn họ. Uyển Thiên Thiên được đi lại tự do, nhưng không được tiếp khách ở Chỉ Thủy Quan.

Vốn chuyện này rất dễ thương lượng, tuy nhiên thái độ giải quyết việc chung này của Tân Lâm, khiến Uyển Thiên Thiên có chút khó chịu. Uyển Đại đương gia chính là tính cách như vậy, mặc dù là cô đang "nhờ vả người khác", nhưng khiến cô khó chịu, cô cũng mất hứng.

Tính cách của Đường Huyền, rõ ràng khéo léo hơn nhiều so với Uyển Thiên Thiên, mắt thấy khuôn mặt xinh đẹp của Uyển Thiên Thiên chứa sương, vội mỉm cười nói:

- Tân thiếu chủ, nếu không, tôi ở cùng Thiên Thiên đi, hai người làm bạn. Sinh hoạt hàng ngày tôi cũng tiện chăm sóc cô ấy.

Uyển Thiên Thiên đến ở "trong nhà" Tân Lâm, không quen cuộc sống nơi đây, đến lúc đó ngay cả người nói chuyện phiếm cũng không có. Với tính tình hoạt bát hiếu động như vậy của Uyển Thiên Thiên, đó còn không phải bí bách cô đến sinh bệnh sao?

Về phần đi tìm Tiêu Phàm "tán gẫu", thì cũng rất không khả thi rồi.

Đường Huyền hiện tại càng ngày càng ý thức được "Tiêu nhất thiếu" là khái niệm gì rồi!

- Được.

Lần này, Tân Lâm lại không chút do dự liền đồng ý, dường như sớm đã dự đoán được Đường Huyền sẽ đề xuất yêu cầu như vậy.

Tính tình của Tân Lâm thật sự rất nhạt nhẽo, mấy người hầu gái của Chỉ Thủy Quan cũng không phải là người nói nhiều. Dường như đều không phải là "người tiếp khách" tốt, lúc Uyển Thiên Thiên nhàm chán, vậy cũng chỉ có đi "quấn lấy" Tiêu Phàm rồi.

Đây lại không phải là Tân Lâm muốn nhìn thấy.

Tiêu Phàm dường như lại rất không khéo từ chối "quấy rầy" của các cô gái.

Thay vì như vậy, còn không bằng để Đường Huyền ở cùng cô ta.

Đường Huyền bề ngoài xinh đẹp, tính cách dịu dàng hoà nhã, nhưng thật ra khá hợp tâm ý của Tân Lâm.

Tất cả thương lượng ổn thỏa, đoàn người chia ra ngồi hai xe, lên đường về phủ.

Xem ra, chuyến đi này Cơ Khinh Sa không thu hoạch được gì, chỉ là cùng Tiêu Phàm "đi chơi ngoại thành" ngàn dặm xa xôi một lần, sau đó cứ như thể trở về. Tiêu Phàm rốt cuộc vẫn giành được hộp đen từ Uyển Thiên Thiên, xem chừng trong này nếu thực sự có bảo bối gì, cũng sẽ không thiếu phần của Tiêu Phàm. Còn Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc lại là hai tay trống trơn.

Tuy nhiên Cơ Khinh Sa không hề để ý chút nào, mặt cười vẫn tủm tỉm như trước.

Chuyến đi này cô vốn chính là vì bạn bè mà đi, cuối cùng cũng đến kịp thời, cứu Uyển Thiên Thiên, đương nhiên là chuyến đi này không tệ. Vả lại coi như là kẻ vai chiến đấu một lần với Tiêu Phàm, mối thâm giao giữa hai bên lại càng khăng khít thêm.

Cho dù Uyển Thiên Thiên thích làm liều, nhưng tuyệt đối không phải là người không biết tốt xấu. Nợ tấm ân tình lớn này, sẽ luôn có một ngày trả lại.

Trở lại thủ đô một cách thuận lợi.

Khi Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền đến Chỉ Thủy Quan, đám người lục cô giật mình kinh hãi, vô cùng kinh ngạc. Các cô sống ở Chỉ Thủy Quan hơn ba năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Chỉ Thủy Quan "thêm suất đình", hơn nữa thêm vào còn là hai đại mỹ nữ thiên kiều bá mị. Đặc biệt là Uyển Thiên Thiên, làn da vô cùng trắng nõn nà kia và đôi mắt đen trong trẻo như biết nói, khiến đám người lục cô không kìm nổi lòng phát ra tiếng than vãn "Tôi thấy còn thích".

Chỉ không biết Tiêu chân nhân này dẫn hai đại mỹ nữ này về Chỉ Thủy Quan, là ý gì?

Chẳng lẽ ngại Chỉ Thủy Quan quá yên tĩnh, nhân khí không vượng, cho nên mới cố ý đưa hai đại mỹ nữ đến, để trong quan trở nên náo nhiệt một chút sao? Thậm chí, đây là bạn gái hoặc là bạn bình thường của Tiêu chân nhân?

Cũng không trách lục cô các cô có suy đoán như vậy. mấy năm qua, quan hệ giữa Tiêu Phàm và Tân Lâm, theo lý thuyết lục cô các cô vẫn khá quan tâm. Ba năm sống cùng phòng, chung sống sớm chiều, cho dù là hai khúc gỗ, cũng sẽ mọc rễ nảy mầm. Tuy nhiên nhìn bề ngoài, hai người này lại thờ ơ, tối thiểu không có biểu hiện ra kiểu tình cảm cháy bỏng của những người trẻ yêu nhau đương thời.

Thực ra Tiêu Phàm và Tân Lâm yêu nhau say đắm, dĩ nhiên không bằng mấy người trẻ tuổi bình thường yêu đương mãnh liệt. Trên khuôn mặt cũng không hề thể hiện gì, chỉ là mấy vị lục cô này, thật sự cũng không được gọi là "cao thủ yêu đương".

Thất Diệu Cung là một "nữ tôn xã hội" điển hình, đệ tử nam không hề có chỗ đáng nói. Đám người lục cô cũng là đệ tử quan trọng trong môn. Một đám phụ nữ ở với nhau, ngày đêm gặp nhau, có thể có kinh nghiệm yêu đương gì? Không dễ dàng gì lén lút yêu đương, đều giống như kẻ trộm, sợ đồng môn nhạo báng.

Tiêu Phàm đưa về, nếu như là hai cô gái trẻ tuổi bình thường thì cũng thôi, còn thật sự uy hiếp không nổi Tân Lâm.

Tân Lâm xinh đẹp cỡ nào?

Và bản lĩnh cỡ nào?

Nhưng lại là hai mỹ nữ không kém hơn so với Tân Lâm, thì cũng khó trách lục cô các cô phải ngẫm phỏng đoán, cảnh giác không thôi.

Tân Lâm giới thiệu sơ lược về lai lịch của Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền, lục cô các cô lúc đầu chỉ là ánh mắt tò mò cảnh giác lập tức liền

mang thái độ thù địch.

Lạt thủ vô tình yên chi kiếm, phi vũ liên hoàn thất tuyệt trảm!

Xưa nay nổi danh trên giang hồ.

Cái gọi là nổi danh trên giang hồ, thường hàm ý một mối quan hệ cạnh tranh nào đó. Tuy rằng Thất Diệu Cung cũng không có nghe đồn "độ kiếm" giữa thất tuyệt trảm và yên chi kiếm.

Cũng thật là kỳ quái, làm sao truyền nhân của yên chi kiếm, cũng giống như Tân Lâm vô cùng xinh đẹp?

Đây không phải cố ý sao?

Lục cô các cô kinh ngạc, Uyển Thiên Thiên nhìn thấy Chỉ Thủy Quan cũng thầm kinh ngạc. Cô vừa mới bước vào Chỉ Thủy Quan, lập tức liền cảm thấy chân nguyên trong cơ thể nổi lên một loại cảm ứng rất kỳ diệu. Đường như có mối quan hệ cắt không đứt nào đó với Chỉ Thủy Quan.

Đương nhiên, đây chỉ là ảo giác của Uyển Thiên Thiên. Nảy sinh cảm ứng với Chỉ Thủy Quan thật sự, là chân nguyên bốn mạng Tiêu Phàm để lại trong cơ thể cô, mà không phải là nội lực chân khí của chính Uyển Thiên Thiên.

Song ngày hôm nay qua đi, chân nguyên bốn mạng Tiêu Phàm để lại trong cơ thể cô, đã dần dần có dấu hiệu dung hòa với chân nguyên trong người cô.

Điểm chú ý của Đường Huyền lại không phải ở đó, tò mò quan sát toàn bộ Chỉ Thủy Quan, nói với Tiêu Phàm:

- Tiêu nhất thiếu, thật sự là không thể tưởng được, trong rừng trúc này còn có động thiên. Nếu không phải là có người dẫn đường, tôi chính là ở xung

quanh đây di chuyển, cũng khó có thể phát hiện ra tòa đạo quan này. Thật tuyệt vời. Quá kỳ diệu rồi.

Giọng điệu hơi khoa trương, xem ra vẫn là muốn nịnh hót Tiêu Phàm vài câu.

Uyển Thiên Thiên sau này có thể khỏi hẳn như ban đầu hay không, thì đều trông vào Tiêu nhất thiếu có tận lực hay không. Tuy nhiên Đại đường gia nhìn qua là đáng vẻ vô cùng tin tưởng. Dường như chắc chắn Tiêu Phàm nhất định sẽ hết lòng chữa bệnh cho cô.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nói:

- Đây là sư phụ tôi tự tay xây nên, cũng là tự tay ông ấy bài trí. Hai vị không có am hiểu sâu về đạo trận pháp phong thủy. Ở trong quan có thể tự do đi lại, nếu muốn ra ngoài, vẫn là đi cùng chúng tôi thì tốt hơn. Tránh bị lạc đường.

- Lạc đường? Không thể nào?

Uyển Thiên Thiên lập tức mân mê miệng, có chút không tin.

- Chỉ một mảnh rừng trúc như thế này, tôi nhắm mắt cũng có thể đi ra, làm sao có thể lạc đường?

Tiêu Phàm liền cười, nói:

- Nếu thật sự là cô nhắm mắt đi, có lẽ sẽ đi ra ngoài được.

Trận thế bày bố trong rừng trúc này tinh vi ảo diệu, ngưng kết trí tuệ trận pháp của chân nhân chương giáo hai đời trước sau của Vô Cực Môn, người bình thường lại làm sao có thể phá giải được? Nhưng chính như Uyển Thiên Thiên nói, mảnh rừng trúc này không lớn, nhắm mắt lại không nhìn

đường, bằng cảm giác mò mẫm đi về phía trước, thật sự chính là một trong những phương pháp "phá trận".

Chỉ có điều người hai mắt hoàn toàn tốt, lại làm sao có thể thật sự nhắm lại mò mẫm đi phía trước?

Tân Lâm thản nhiên nói:

- Đại dương gia, cô tốt nhất đừng thử. Nếu chẳng may lạc đường, không đi ra được, rất mất mặt đấy.

- Chị Tân, cảm ơn đã quan tâm, tôi cái gì cũng sợ, chỉ không sợ mất mặt. Đã bị người ta bắt nạt thành như vậy, còn có thể mất thể diện gì nữa?

Uyển Thiên Thiên liếc mắt nhìn Tân Lâm một cái, như cười mà không phải cười, nói.

Tân Lâm hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp trầm xuống.

Lại nhìn Tiêu chân nhân, cũng là nét mặt già nua ửng đỏ, không ngừng lúng túng.

Vốn có lòng tốt, cứu người trong lúc nguy nan, nhưng không ngờ khiến mình xấu hổ như vậy. Tuy nhiên đem người ta một đại khuê nữ hoa cúc lột trần truồng, ôm vào trong ngực sờ tới sờ lui, còn sờ cả đêm. Xem ra Tiêu chân nhân cũng không xem là hoàn toàn vô tội!

Uyển Thiên Thiên ngẩng cái đầu nhỏ lên, bộ ngực mềm mại hơi nhô lên, khoe miệng hiện lên một nụ cười đắc ý. Tôi mặc kệ cô và Tiêu Phàm có quan hệ gì, tóm lại tôi là "đổ thừa" cho hẵn rồi, muốn "vứt bỏ" tôi, không dễ thế đâu.

Tân Lâm rất nhanh liền bình tĩnh lại, sắp xếp chỗ ở cho Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền, cách phòng ngủ của Tiêu Phàm không xa, sạch sẽ gọn

gàng.

- Chị Tân, chị ở đâu?

Uyển Thiên Thiên cười hì hì hỏi.

- Tôi ở cùng Tiêu Phàm.

Tân Lâm thản nhiên đáp.

- Hai người ở chung à?

Uyển Thiên Thiên ra vẻ giật mình hỏi ngược lại.

- Ừ.

Tân Lâm vẫn thản nhiên trả lời.

Uyển Thiên Thiên liền bấu môi, mắt trợn trắng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phiên Nào Của Trần Dương

Chương 250: Phiên Nào Của Trần Dương

Dầu có một đôi bông đào cực lớn, nắm giữ một bộ ngực cao vút. Đường như là mơ ước của một nữ sinh bình thường, ít nhất cũng là một trong số đó. Nếu không thì quảng cáo thẩm mỹ viện ngực cao cũng không khiến cho người ta tò mò như vậy.

Tuy nhiên, mỗi việc đều có ngoại lệ.

Nói thí dụ như Trần Dương.

Cảnh sát Trần bắt đầu từ mười mấy tuổi, đã buồn rầu vì đôi vú to của mình.

Sau khi cô nàng vào trung học cơ sở, cô vẫn là một cô gái bình thường, bộ ngực mới bắt đầu chậm rãi dậy thì. Quá trình này biến hóa giống như các loại hoa quả mê người - anh đào, đào lông, táo xanh, đỏ Fuji, dưa hồng. Rất ít có thể đạt tới cấp bậc dưa hấu.

Cảnh sát Trần cơ bản cũng như vậy. Cũng không đổ vào cái gì. Sự khác biệt của cô với những cô gái khác ở chỗ là quá trình dậy thì của cảnh sát Trần thật sự là nhanh hơn một chút.

Từ cây anh đào biến thành cây dưa hồng, người khác phải mất hai ba năm, Trần Dương chỉ cần mấy tháng.

Bắt đầu từ khi lên cấp hai, Trần Dương cũng rất ít dùng áo nịt ngực. Bình thường áo nịt ngực cô dùng, nói trắng ra là một túi vải cực kì đàn hồi, dùng sức trói chặt hai quả dưa hồng ở trước ngực.

Trần Dương thật sự sợ chúng nó tiếp tục lớn.

Nhưng không như mong muốn, Trần Dương cứ việc dùng sức trói chặt ngực của mình. Mấy tháng sau, hai quả dưa hồng vẫn không chùn bước mà biến thành quả dưa hồng lớn. Đã hơn một năm trôi qua, giờ lại lớn thành dưa hấu!

Phải nói thành dưa hấu cũng không phải là chuyện xấu, rất nhiều cô gái tha thiết mơ ước.

Chỉ có điều bản thân Trần Dương lại không thích vậy.

Tính cách của cô hiếu động.

Từ nhỏ chẳng những thông minh hiếu học, thích những cái như thể dục. Mới trước đây đặc biệt thần tượng các nữ cảnh sát, nữ anh hùng chiến đấu.

Lên sân vận động, Trần Dương khiến cho rất nhiều tiểu tử phát điên.

Một - tiểu tử thích vận động, hết lần này đến lần khác phô trương đôi vú to, sao một "Bực bội" rất cao?

Mỗi khi vì thế mà Trần Dương bực bội không ngừng. Bố mẹ và các bạn luôn an ủi cô, nói sau khi lớn lên, tham gia công tác tốt rồi. Đến lúc đó, còn không biết bao nhiêu đàn ông chết mê chết mệt, bao nhiêu phụ nữ hâm mộ chết đi được.

Ai ngờ sau khi tham gia công tác sự phiền não về cặp hồng đào của Trần Dương tạo ra lại tăng lên không giảm.

Làm cán bộ phụ trách của tiểu tổ hành động của Cục hai bộ an ninh, Trần Dương thường xuyên phải mặc y phục làm nhiệm vụ. Mặc trang phục cảnh sát nghênh ngang đi bắt người, đó là chuyện nhân viên an ninh rất ít khi làm. Đối tượng mà bọn họ phải bắt so với phần tử tội phạm bình thường cũng có chỗ bất đồng.

Gián điệp thông thường luôn khá tinh táo đấy.

Mặc kệ trong trường hợp nào, bộ ngực lớn của Trần Dương, luôn làm cho cô trở thành mục tiêu chú ý của cánh đàn ông, thậm chí là cả phụ nữ.

Như vậy sẽ rất dễ bị lộ thân phận, bất lợi đối với hoàn thành nhiệm vụ bắt giữ.

Cho nên những lúc cần phải mặc thường phục làm nhiệm vụ, Trần Dương bình thường chọn một áo khoác tương đối rộng rãi. Che đi đôi hào nhũ ngạo nghễ của mình.

Bởi vì đặc điểm sinh lý này của Trần Dương, ban lãnh đạo thậm chí từng có ý kiến, phải điều cô về tổ hành động điều tra, bồi dưỡng trở thành "Gái lâu

xanh". Ở rất nhiều lĩnh vực trang điểm xinh đẹp như gái lầu xanh, thường có thể phụ trách làm nhiệm vụ bí mật.

Điều kiện của Trần Dương quả thật ưu việt vô cùng. Học rộng đa tài, thân thủ mạnh mẽ, có tố chất huấn luyện, mẫu chốt nhất chính là rất xinh đẹp, đáng người rất chuẩn. Bộ phận an ninh không ít nữ sĩ quan cảnh sát đạt được ba điều kiện trước, nhưng hai điều kiện sau, cũng là trời sinh đấy, ngày một ngày hai bồi dưỡng cũng không được.

Là chính Trần Dương kiên quyết cự tuyệt.

Trần Dương mới không muốn làm một bình hoa như vậy đâu.

Cô muốn dùng thành tích thật sự của mình để chứng minh mình xuất sắc.

Lần này Trần Dương đi làm nhiệm vụ ở quán ba.

Quán ba là nơi Trần Dương rất thích đến lúc nhàn rỗi. Nói chung, đây là một nơi thư giãn lúc nhàn rỗi của đa số khách nam, nhưng khách nữ cũng không ít.

Quán ba trong nước, rất nhiều quán cà phê nhỏ và nhà hàng Tây không khác nhau là mấy.

Gần hai ba tháng, Trần Dương là khách quen của quán ba, mà cô công khai thân phận, lại còn là một nhân viên văn phòng của công ty kỹ thuật gần đó. Không hề nghi ngờ, công khai thân phận như vậy là vì yểm hộ cho Trần Dương, làm cho cô có thể danh chính ngôn thuận thỉnh thoảng đi quán ba.

Bởi vì "Mạn Dương Dương" thường xuyên xuất hiện ở quán ba Đồng Đồng.

Mạn Dương Dương là biệt hiệu Trần Dương và các đồng nghiệp đặt cho Lý Thanh Thái. Mà Lý Thanh Thái chính là đối tượng bọn họ muốn bắt trong

hành động lần này, một tên gián điệp đặc nhiệm.

Sở dĩ nảy sinh biệt hiệu "Mạn Dương Dương" cho một tên gián điệp, tự nhiên cũng có lý, không phải tùy tiện vô ích.

Tên Lý Thanh Thái này không còn trẻ, khoảng hơn bốn mươi tuổi, bộ dạng vô cùng nhã nhặn thanh tú. Công khai thân phận là một quản lý cao cấp mang quốc tịch Bảo đảo, công tác ở thủ đô. Ngày bình thường đối nhân xử thế luôn đầu vào đấy, nho nhã lễ độ.

Trần Dương và các đồng nghiệp phụ trách giám sát gã đều là những người trẻ tuổi, làm việc nhanh gọn, dứt khoát, vô cùng lưu loát, tự nhiên Lý Thanh Thái liền có cái biệt hiệu "Mạn Dương Dương".

Trần Dương và tiểu tổ của cô truy sát Lý Thanh Thái cũng đã một thời gian rồi. Bây giờ theo mệnh lệnh của cấp trên, chuẩn bị thu lưới. Trần Dương liền quyết định hoàn thành hành động bắt giữ ở quán ba Đồng Đồng.

Tối gần giữa trưa, quán ba Đồng Đồng náo nhiệt hẳn lên. Trần Dương và một vài đồng nghiệp vừa cười vừa nói đi vào quán ba, ngồi ở vị trí trên cao nhìn xuống. Trần Dương là "Mối khác quen", nhân viên phục vụ cũng rất quen cô, cười hì hì đi lên chào hỏi. Trần Dương dường như không có gì khác ngày thường, thích ăn cơm, và sau khi nhân viên phục vụ vừa đi, bắt đầu nâng chén trà lên, đánh giá tình hình!

Quán ba Đồng Đồng kinh doanh cũng không tệ, không ít các loại khách, trong bar người người chen chúc, khá náo nhiệt.

Năm thành viên của tiểu tổ bắt giữ đều đã ngồi đúng vị trí.

Căn cứ mấy tháng truy sát hành tung của Lý Thanh Thái, Trần Dương đối với tình huống của "Mạn Dương Dương" cơ bản cũng không khác biệt lắm. Lý Thanh Thái không tính là đặc công "kiểu bạo lực", ngược lại có phần ẻo

lả. Điều động năm người bắt giữ gã, đã rất cho gã "thể diện" rồi. Thật ra, một mình Trần Dương cũng dư sức bắt được gã.

Mấy thành viên khác trong tiểu tổ hoặc là uống rượu hoặc là đọc sách hoặc chơi điện thoại, mỗi người đều rất thoải mái.

Tâm tư của mọi người và Trần Dương đều giống nhau, cảm thấy hành động hôm nay khá thoải mái đấy, chỉ chờ Trần Dương ra lệnh một tiếng, là bắt Lý Thanh Thái ngay. Buồn cười ở chỗ cái gã kia còn giả vờ giả vịt vênh mặt lên Lan Hoa Chỉ uống bia.

Trần Dương vừa uống trà, vừa cố gắng điều chỉnh hơi thở, khiến bộ ngực của mình không lộ ra, ánh mắt như là không có ý định đảo qua mặt Lý Thanh Thái, bỗng nhiên ngơ ngẩn ngơ ngẩn một chút.

Một bóng dáng phía sau Lý Thanh Thái, hình như hơi quen quen.

Nghiêm chỉnh mà nói, đây không phải là một bóng dáng, mà là một cái ót.

Lý Thanh Thái và người kia ngồi quay lưng về nhau, cách hai lưng ghế dựa. Do vị trí hiện tại của Trần Dương nhìn sang, có thể nhìn thấy được cái ót.

Nếu không phải vì trí nhớ siêu phàm của Trần Dương, hơn nữa giác quan thứ sáu khá nhạy bén, chỉ là một cái ót, làm sao có thể toát ra cảm giác "giống như đã từng quen" như vậy?

Chẳng qua giác quan thứ sáu của Trần Dương rất nhạy bén, trí nhớ siêu phàm, tạm thời dựa vào cái ót cũng có thể phán đoán rất chuẩn xác.

Mấu chốt là Lý Thanh Thái không cho Trần Dương có thời gian để tự hỏi.

Lý Thanh Thái bỗng nhiên đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi chỗ ngồi của mình.

Trần Dương không chút do dự nhẹ nhàng vung tay lên, hạ lệnh bắt giữ. Có lẽ Lý Thanh Thái chỉ là muốn đi nhà vệ sinh, cũng không có ý định rời khỏi

quán rượu, nhưng đây là nói không chừng. Dù sao thì sớm hay muộn cũng bắt, mấu chốt là khi nào ra tay. Nếu chẳng may Lý Thanh Thái phát hiện ra có cái gì không ổn, muốn rời đi như vậy, chỉ sợ việc bắt giữ sẽ có phiền toái.

Sự thật chứng minh, cảm giác của Trần Dương rất chính xác. Đúng là Lý Thanh Thái đã nhận ra có gì không ổn, chuẩn bị rời khỏi quán rượu rồi.

Thân là gián điệp, cảm giác đó cũng không đến mức quá chậm chạp.

Nhưng ngay sau đó, Lý Thanh Thái liền phát hiện, gã đã không đi nổi. Mấy tên cấp dưới của Trần Dương, thần thái như khách hàng bình thường, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chưa lúc nào nhìn chăm chú vào gã. Tuy nhiên Lý Thanh Thái vẫn liếc xéo họ một cái rồi.

Mọi người vốn là cùng một loại.

Trần Dương cũng đứng dậy, đi nhanh về phía Lý Thanh Thái.

Nếu "Mạn Dương Dương" đã phát hiện có gì khác thường. Như vậy cũng không cần phải trốn tránh nữa, quang minh chính đại bắt giữ gã là được. Năm so với một, Trần Dương không tin Lý Thanh Thái có thể chạy thoát được.

Bàn về thân thủ, mấy tên thủ hạ của cô cũng không kém.

Chẳng qua trên thế giới này, vĩnh viễn đã phát sinh sự cố ngoài ý muốn. "Mạn Dương Dương" ngày bình thường nhìn qua tao nhã, tươi cười chân thành, nhưng lúc sống chết, lại có sức chiến đấu kinh người.

- Tất cả dừng động đây!

Lý Thanh Thái bỗng nhiên gầm lên một tiếng, thủ đoạn một phen, trong tay xuất hiện khẩu súng lục đen thui sáng chói.

- Tất cả đứng lại cho tôi, đừng tới đây. Ai dám đến đây, tôi sẽ bắn chết.

Không đợi mọi người phục hồi lại tính thần, Lý Thanh Thái đã đặt súng vào sau gáy của người kia, sắc mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

- Tất cả dừng đồng đây!

Trần Dương lập tức giương một tay lên, ngăn đồng nghiệp của mình, đôi mi thanh tú nhúu chặt dựng lên, trong đầu trở nên buồn bực vô cùng.

Như thế nào lại thành ra như vậy?

Bắt Lý Thanh Thái, không ngờ bị gã bắt ép làm con tin!

Hình như trong khoảng thời gian này, vận khí của mình không được tốt lắm.

Quán ba vốn đang yên lặng bỗng lập tức náo nhiệt vô cùng, vô số nam nữ hét ầm lên, tùy tiện chạy loạn xạ, làm vỡ không ít chén bát, đổ rất nhiều bàn ghế, rất nhiều nam thanh nữ tú bị ngã xuống.

Ông chủ quán ba Đồng Đồng trợn mắt, há mồm, thần thờ nửa ngày trời.

Làm sao, làm sao có người nổ súng ở quán của tôi thế hả?

Còn không chỉ có một!

Lý Thanh Thái đồng thời rút súng, Trần Dương và các đồng nghiệp cũng rút súng ra, đồng loạt hướng về phía Lý Thanh Thái.

- Dừng bắn.

Trần Dương vừa vội vàng phân phó một tiếng, bộ ngực lớn lại không ngừng dồn dập phập phồng.

Bất kể như thế nào, bây giờ Lý Thanh Thái có con tin trong tay. Không thể làm tổn thương con tin. Mặc dù nói bộ phận phá án an ninh có chỗ bất đồng với cơ quan công an, nhưng có thể không làm hại con tin, tự nhiên vẫn không nên làm tổn thương thì tốt hơn.

Mấy tên đặc công nắm chặt súng trong tay.

- Người đứng lên cho ta !

Lý Thanh Thái vẽ mặt khẩn trương, dí súng của gã vào gáy của khách hàng kia quất, lại đưa tay kéo người kia một cái.

Vị khách kia liền chậm rãi đứng dậy, vòng đi qua.

Trần Dương lập tức mở to hai mắt nhìn, đôi môi khô gợt mọng đỏ mở ra, hình thành một hình, trong mắt lộ ra vẻ mặt không tin.

Làm sao trùng hợp như vậy?

Sửa lần cuối bởi minh luan; Hôm nay lúc 10:15:48 AM.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thầy Trò

Chương 251: Thầy Trò

Không ngờ " Con tin" bị Lý Thanh Thái chĩa súng vào đầu là Tiêu Phàm.

Trần Dương nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tiêu Phàm sẽ xuất hiện ở quán ba Đồng Đồng, còn bị người ta giữ làm con tin. Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Dương ngó người ra, không biết nên xử trí như thế nào.

Tiêu Phàm vừa đứng lên, không chỉ một mình Trần Dương trở mắt, bao gồm cả Lý Thanh Thái ở bên trong.

Lý Thanh Thái là một tay già đời, vào thời khắc mấu chốt như vậy chỉ còn cách bắt cóc con tin để cầu thoát thân. Khăng định nội dung huấn luyện trước kia bọn gã hằng ngày huấn luyện. Cái gọi "Gián điệp", cũng có lúc bắt cho đủ số lính đấy, tuy nhiên tuyệt đại đa số vẫn là trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.

Dựa theo nội dung hàng ngày khoa huấn luyện, bắt cóc con tin một chơi một, để bảo đảm chính mình không bị đối thủ đánh lén, hẳn là nhéo ở cổ con tin, dùng khả năng của mình đánh ở phía sau. Lý Thanh Thái cũng tự nhiên thành thói quen, muốn làm như thế nào. Chỉ có điều duỗi tay ra, muốn lấy khuỷu tay bóp chặt cổ Tiêu Phàm. Mới phát hiện chiều cao của mình và Tiêu Phàm rất không hợp nhau.

Tiêu Phàm cao 1m 8, Lý Thanh Thái chỉ cao một mét sáu, thấp hơn Tiêu Phàm ít nhất một cái đầu.

Dáng người như vậy, gã lại muốn lấy khuỷu tay bóp chặt cổ của Tiêu Phàm!

Hiển nhiên Lý Thanh Thái khoa chân múa tay một chút, lại không thể rút tay về vì xấu hổ. Tuy rằng tình hình vô cùng nguy cấp, Trần Dương vẫn thiếu chút nữa cười ra tiếng.

- Thành thật một chút, chớ lộn xộn a, bằng không tôi sẽ nổ súng!

Rơi vào đường cùng, Lý Thanh Thái chỉ có thể lớn tiếng đe dọa Tiêu Phàm. Tiêu Phàm cứ việc vóc dáng cao, nhưng bộ dạng nhả nhận, nhìn qua hẳn là rất dễ bị sợ hãi.

Huống chi trong tay mình có súng, cũng không phải đồ giả.

- Tất cả tránh ra ...

Lại có mấy nhân viên an toàn tiến vào vây quanh gã.

Bốn khẩu súng lục từ các hướng khác nhau nhắm ngay đầu Lý Thanh Thái. Trần Dương thống lĩnh hành động của tổ này. Chia đều tuổi cũng không lớn, các đội viên tương đối trẻ. Lại không phải tay mới, kinh nghiệm hành động cũng tương đối phong phú. Trong đó chỉ ít có hai tay súng nắm chắc đến 80%. Cùng lúc nhắm trúng mục tiêu là đầu Lý Thanh Thái, mà không làm hại con tin.

Chỉ có điều, Trần Dương không hạ lệnh, cũng không ai dám hành động.

Mà Trần Dương tuyệt đối sẽ không hạ lệnh nổ súng, an toàn của Tiêu Phàm, nhất định phải đảm bảo một trăm phần trăm.

Tiêu nhất thiếu. Tiêu đại ca, tại sao anh lại xuất hiện ở quán ba Đồng Đồng thế?

Như vậy không phải cố ý "Bới móc" sao?

- Mọi người chú ý, mục tiêu bắt cóc con tin, phải đảm bảo an toàn cho con tin!

Rơi vào đường cùng, Trần Dương chỉ có thể nói như vậy, cố gắng không dời mắt khỏi người Tiêu Phàm. Cũng không dám khiến Lý Thanh Thái tìm ra manh mối. Nếu để cho Lý Thanh Thái biết được cô đặc biệt quan tâm đến "Con tin". Tên giáo hoạt này không biết sẽ nhân cơ hội này đề xuất cái gì quá điều kiện.

- Đi!

Cũng may Lý Thanh Thái cũng đặc biệt khẩn trương, không hề phát hiện sự thay đổi rất nhỏ trong thần sắc của Trần Dương, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi quán rượu, lập tức đẩy Tiêu Phàm, quát, hai mắt nhìn nhanh chăm chú về phía Trần Dương.

Bây giờ tình thế rõ ràng, hẳn tự nhiên đã biết trước mắt người này ** cũng không phải thành phần mỹ nhân tri thức công ty khoa học kỹ thuật, mà là đặc công bộ phận an toàn. Hôm nay hành động bắt giữ gã, do Trần Dương cầm đầu.

Tiêu Phàm đứng ở đó, hai chân đứng im như vậy. Không hề nhúc nhích.

- Đi mau!

Lý Thanh Thái hơi tức giận, lại đẩy Tiêu Phàm một cái. Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Trần Dương, không có để ý bị gã bắt cóc con tin. Bình thường "Kẻ chinh phục" cũng sẽ không có ai để ý này ở hòng lạnh run " Bị kẻ chinh phục".

Trên khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ của Trần Dương bỗng nhiên nở một nụ cười, đầy vẻ trêu tức và ý trào phúng, nhìn về phía ánh mắt của Lý Thanh Thái, cũng đầy vẻ thương hại, dường như Lý Thanh Thái đã phạm một sai lầm, một sai lầm lớn.

Như vậy bất ngờ xảy ra sự châm chọc gây cười, khiến Lý Thanh Thái ngỡ ngác một chút.

- Các người chó làm loạn, bằng không tôi sẽ giết hẳn!

Lý Thanh Thái thẳng cổ kêu lên.

Rất hiển nhiên, gã đã hiểu lầm nụ cười này của Trần Dương, cho rằng Trần Dương sẽ không để ý đến sự an nguy của con tin, hạ lệnh nổ súng giết chết gã. Đối với đặc công bộ phận an toàn mà nói, không coi trọng sự an toàn của con tin cũng không chừng.

Dù sao bọn họ cũng là chấp hành nhiệm vụ đặc thù.

- Ai ya...

Ngay sau đó, Lý Thanh Thái thét chói tai kêu thảm thiết. Sau đó cả người thật giống như bị rút sạch xương cốt, biến thành một đồng bùn lầy, mềm liệt trên mặt đất, lập tức cuộn mình thành một đoạn, không được co giật, hai mắt trắng dã.

Khẩu súng chĩa vào Tiêu Phàm, cũng vút sang một bên.

Đoàn người nghen cổ nhìn trân trối, không biết rốt cuộc là ảo thuật nào lại thành ra như thế.

Chẳng lẽ Lý Thanh Thái vốn bị bệnh không tiện nói ra, đây là thời điểm quan trọng nhất, bỗng nhiên phát tác?

Xem ra đây là giải thích duy nhất hợp lý.

Chỉ có Trần Dương biết rằng, Tiêu Phàm mới là giải thích duy nhất hợp lý!

Nếu Lý Thanh Thái tận mắt nhìn thấy, Tiêu Phàm và Tân Lâm từng xử lý sáu tên tội phạm quốc tế trong giây lát. Đảm bảo gã không còn dám dùng súng chỉ vào đầu Tiêu Phàm?

Không muốn lấy cái mạng nhỏ của gã ngay tại chỗ, xem như Tiêu Phàm đã nể tình.

Trên tay Tiêu Phàm cầm một cái cặp văn kiện trên bàn trà, dường như hết thấy vừa rồi phát sinh, đều không hề quan hệ gì đến hắn.

Không đợi Trần Dương hạ lệnh, vài tên cấp dưới của cô đã bỏ nhào qua, kéo tên Lý Thanh Thái nằm liệt trên mặt đất mắt trợn trắng không co giật được đứng lên, còng tay lại, mang ra ngoài quán rượu.

Lý Thanh Thái giống như hoàn toàn bị mất đi tri giác, mặc cho bị điều khiển.

Trần Dương đứng ở đó, nhìn Tiêu Phàm.

Tuy lần này cô là chỉ huy hành động, nhưng bây giờ Tiêu Phàm xuất hiện, Trần Dương giống như cũng rất tự giác chờ "Chỉ thị" của Tiêu Phàm. Điều này hoàn toàn là phản ứng theo bản năng.

Người đàn ông này vô tình đã trở thành "Lãnh đạo" trong suy nghĩ của cô.

Tiêu Phàm cầm hộp đen, không nói một tiếng, liền đi ra ngoài.

Trần Dương cũng không nói một tiếng đi theo.

Mặc kệ Tiêu Phàm vì nguyên nhân gì xuất hiện ở quán ba Đồng Đồng lúc đó, ít nhất trước mắt nơi này không phải tự thoại.

Nhìn đoàn người rời đi, sự yên tĩnh vốn có ở quán ba Đồng Đồng lập tức nổi lên bốn phía, trở nên "náo nhiệt vô cùng".

Tiêu Phàm lên xe Mercedes Benz, kéo cửa kính xe xuống. Mắt nhìn Trần Dương.

Trần Dương thoáng chần chừ một chút, liền chỉ vài người đồng nghiệp. Bảo họ đưa Lý Thanh Thái về trước, lập tức lên ghế lái phụ của chiếc Mercedes BenZ. Các đồng nghiệp thấy trong lòng kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều. Nhìn thần sắc của Trần Dương hơi lạ đấy, chẳng lẽ người này là bạn trai của cô?

Nếu như là công an phá án, không hề nghi ngờ, Tiêu Phàm nhất định phải cùng cục cảnh sát ghi chép lại. Nói như thế nào thì hẳn cũng thành người tham gia vào vụ án này rồi. Phải nói rõ ràng với các đồng chí cảnh sát chứ, lúc bị súng chỉ vào đầu. Có sợ tới mức đái ra quần không.

Bộ phận an toàn phá án, dù sao cũng có chỗ không giống với công an cảnh sát.

- Tại sao đột nhiên lại chạy tới? Vừa rồi rất nguy hiểm?

Không đợi Tiêu Phàm mở miệng, Trần Dương liền tức giận đứng lên, hai hàng lông mày nhíu lại, bộ ngực lại phập phồng, tựa hồ như hết sức bất mãn với những gì Tiêu Phàm đã làm. Nếu thật sự Lý Thanh Thái làm Tiêu Phàm bị thương. Tiền đồ tốt đẹp sau này của Trần trường phòng sẽ tiêu tan.

Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng, quan sát cô vài lần, thần sắc trở nên có vài phần ngưng lại.

Trần Dương lập tức bị ánh mắt sắc bén của hắn nhìn cả người cũng không được tự nhiên. Cũng không biết tại sao, Trần Dương rất "Sợ" Tiêu Phàm, người đàn ông này quá thần kỳ, dường như có thể nhìn thấu người khác. Trần Dương cảm thấy trước mặt Tiêu Phàm quả thật bản thân không thể che giấu điều gì.

Bất kể là ai. Đều không thể cho người khác biết bí mật nhỏ của mình.

Mà loại bí mật nhỏ này một khi không thể che dấu bại lộ trước mặt người khác, mặc cho ai đều sẽ cảm giác được cả người khó. Đừng nói chi là, Tiêu Phàm vẫn cho rằng cô giới thiệu đối tượng cho Nhiêu Vũ Đình.

- Đưa tay đây, anh bắt mặt cho.

Tiêu Phàm lập tức nói.

- Lại làm gì

Trần Dương lập tức mân mê cái miệng nhỏ nhắn, đối với thái độ hống hách này của Tiêu Phàm. Rất là bất mãn. Vênh mặt hất hàm sai khiến thì cũng thôi, mấu chốt là ngữ khí của Tiêu Phàm cũng rất "Giải quyết việc chung" rồi. Khiến trong lòng Trần Dương không thoải mái.

Coi như là chúng ta không phải bạn trai gái, coi như là bạn bè bình thường đi?

Em là phụ nữ, anh không thể đối xử với em nhẹ nhàng một chút sao? Coi trọng em một chút sao?

Dù là như thế, Trần Dương vẫn đưa bàn tay trắng nõn của mình về phía Tiêu Phàm. Từ trong nội tâm, Trần Dương "Không dám" kháng cự chỉ thị của Tiêu Phàm cho cô.

Lý trí nói cho cô biết, Tiêu Phàm tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ bắt mạch cho cô.

Tiêu Phàm vươn ngón tay dài có vẻ hơi tái nhợt, nhẹ nhàng đặt lên mạch cổ tay Trần Dương. Mày lập tức vắt thành một "Xuyên" tự, liếc Trần Dương một cái nói:

- Rất gấp gáp rồi. Lúc ấy anh đã nói với em, luyện Hạo Nhiên Chính Khí nhất định phải tiến hành theo chất lượng, không thể nóng vội. Hơn nữa em không có chút căn bản nào, càng không thể liều lĩnh. Bây giờ mới bắt đầu, thủ thiếu dương thiếu chút nữa xảy ra sự cố rồi. Anh đến tìm mọi người chậm mấy ngày, phiền toái thật đúng là không nhỏ!

Trong giọng nói, rất có ý tứ trách móc.

May mắn lúc này là không có bên thứ ba ở đây, nếu để cho Tân Lâm nghe được, chỉ sợ sẽ kinh ngạc nhảy dựng lên.

Hạo Nhiên Chính Khí!

Không ngờ Tiêu Phàm dạy Hạo Nhiên Chính Khí cho Trần Dương.

Làm Vô Cực Môn cao nhất hộ thể thần công, Hạo Nhiên Chính Khí từ trước chỉ có thể do đệ tử Vô Cực Môn đích thân truyền dạy tu luyện. Người

thiên phú không thích hợp, tung xem như chưởng giáo truyền nhân cũng không thể tu luyện này cửa vô thượng thần công.

Lấy Tân Lâm và Tiêu Phàm thân cận, cũng chưa bao giờ giảng giải tu luyện cho cô phương thức Hạo Nhiên Chính Khí, chớ đừng nói là đem Hạo Nhiên Chính Khí truyền thụ cho Tân Lâm.

Mà bây giờ, Tiêu Phàm lại đem Hạo Nhiên Chính Khí truyền dạy cho Trần Dương.

- Ai bảo anh muộn như vậy mới đến tìm người ta?

Trần Dương lập tức nói thầm, vẻ mặt rất không vui.

Cô bé kia dường như còn không biết rõ lắm loại võ công Tiêu Phàm truyền thụ cho cô là loại nội công tâm pháp khó tới mức nào. Càng không biết Hạo Nhiên Chính Khí ở vô cực trong truyền thừa phân lượng. Động tác này coi như đã coi Tiêu Phàm là bạn bè bình thường "có phúc cùng hưởng".

Tiêu Phàm lập tức ghen lời.

Trên thế giới này, việc không thể làm, quả nhiên chính là giảng đạo lý với phụ nữ!

Nói đi nói lại, đến mình cũng không nên rồi?

- Trải qua một thời gian tạm thời không luyện rồi, dừng lại một thời gian ngắn rồi nói sau. Bắt đầu từ ngày mai, người luyện đủ ít âm. Vẫn là câu nói kia, làm việc không thể gấp gáp, phải tiến hành theo chất lượng, phải từ cơ sở, về sau mới không bị tẩu hỏa nhập ma. Mỗi một thời gian ngắn, anh sẽ tới kiểm tra một lần. Chờ em có căn bản Hạo Nhiên Chính Khí rồi, anh mới truyền thụ cho em tri thức khác.

Tiêu Phàm lập tức lắc đầu, phân phó nói, giọng điệu rất nghiêm trọng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nữ Tiến Sĩ Tuổi Trẻ Tài Cao

Chương 252: Nữ Tiến Sĩ Tuổi Trẻ Tài Cao

- Vâng, sư phụ.

Trần Dương bĩu môi, bốn cột trả lời.

Tiêu Phàm lại nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Trần Dương, tôi đã nói với cô rồi, tôi không phải là sư phụ của cô, tôi cũng không thể làm sư phụ của cô.

- Vậy ai mới có thể làm sư phụ tôi?

- Vấn đề này cô đừng rối rắm, đến lúc cô nên biết, tự nhiên sẽ biết.

Tiêu Phàm thuận miệng đáp, dường như coi vấn đề này không phải chuyện quan trọng.

Trần Dương giận tới mức nghiến chặt răng, bộ ngực đồn dập phập phồng vài cái. Như vậy không phải cố ý trêu đùa mình sao? Trần Dương thực sự không chịu nổi điều này, quả thực có thể khiến người ta kìm nén đến phát bệnh. Tuy nhiên Trần Dương cũng biết, nếu Tiêu Phàm đã nói như vậy, thì là " câu trả lời" của Tiêu Phàm rồi, hơn nữa có hỏi cũng không làm nên chuyện gì.

- Anh đã không thể làm sư phụ của tôi, sư phụ của tôi là một người khác hoàn toàn, người như anh không đáng làm như vậy?

Trong giọng Trần Dương càng thêm rõ ý bồn chột.

Anh không chịu nói rõ "Chân tướng" cho tôi, tôi cũng không tranh cãi với anh!

- Cũng không tính bao biện làm gì.

Câu trả lời của Tiêu Phàm vẫn bình thản như vậy, không hề thú vị.

- Tố Tố, hôm nay tôi đặc biệt tới tìm cô, có một việc, muốn xin cô hỗ trợ.

Không đợi Trần Dương tiếp tục đặt câu hỏi, Tiêu Phàm liền nói.

- Chuyện gì? Anh nói đi!

Trần Dương lập tức trấn tĩnh tinh thần, liên thanh hỏi, vẻ mặt tương đối hưng phấn. Cô thật sự không ngờ, lại có lúc Tiêu Phàm phải nhờ cô giúp đỡ, còn tưởng hôm nay hẳn đặc biệt đến tra khảo mình.

- Cô xem cái này trước đi...

Tiêu Phàm tiện tay đưa cho Trần Dương một tập văn kiện.

- Cái gì vậy ...

Trần Dương thì thầm trong miệng, vội vàng mở cặp văn kiện ra. Hiện ra trước mặt một bản sao văn kiện màu đen. Trần Dương ngơ ngác một chút, mới nhận ra, dường như là một đồ án hoa văn cổ quái, một loại hơi thở từ thời xưa, đập vào mặt.

Cặp văn kiện không dày, chỉ có tầm mười trang giấy, mỗi một trang đều là bản sao hoa văn đồ án sao từ thời xưa.

- Đây là cái gì?

Trần Dương lật đến bản sao cuối cùng của văn kiện, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Phàm, rất kinh ngạc hỏi.

Không ngờ Tiêu Phàm lại trả lời:

- Đây cũng chính là điều tôi muốn hỏi cô.

- Anh muốn hỏi tôi sao? Nhưng ít nhất anh nói cho tôi biết. Những thứ này là đồ án gì, ở đâu ra? Bằng không tôi tìm đâu ra manh mối?

Trần Dương cũng hơi choáng.

Tiêu Phàm nói:

- Cô nhìn kỹ một chút đi.

Trần Dương mang theo đầy nghi hoặc, lại nhìn kỹ một chút, đôi mi thanh tú hơi dương lên nói:

- Cái này... hình như là một đồ án mê cung ...

Khóe miệng Tiêu Phàm hơi mỉm cười.

Trần Dương quả nhiên không hổ là trải qua huấn luyện nhân viên đặc công chuyên nghiệp, nhìn ra manh mối rất nhanh. Là Tiêu Phàm lấy từ chỗ cái hộp đen của Uyển Thiên Thiên. Nhìn qua bản sao văn kiện như là không rõ ràng lắm. Sau khi từ Tần Quan trở lại thủ đô, mấy ngày nay ngoại trừ việc mỗi ngày chữa bệnh cho Uyển Thiên Thiên một lần, Tiêu Phàm với ba cô gái Tân Lâm Uyển Thiên Thiên Đường Huyền cùng nhau nghiên cứu tìm ra phương pháp mở hộp đen.

Dựa vào đường lối tháo gỡ mê cung để mở một vật nào đó, cách này cũng không hiếm thấy. Uyển Thiên Thiên nói cô gặp tình huống này không chỉ một lần ở trong mộ cổ. Chẳng qua mê cung này đều là thật đấy, mà mê cung này lại được khắc ở trên hộp đen.

Mê cung trên hộp đen này thật không dễ phá giải.

Tiêu Phàm, Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên cũng không phải người ngốc, mấy ngày nay, sốt sắng tìm không thấy một chút manh mối nào.

Rốt cục Tiêu Phàm cũng không sốt ruột.

Hắn rất hiểu một đạo lý, đó chính là "Thuật nghiệp hữu chuyên công". Không có người nào là vạn năng, bao gồm cả hắn Tiêu Phàm ở bên trong, đều khó có khả năng là vạn năng. Trên thế giới này có rất nhiều chuyện. Người khác làm tốt hơn hắn nhiều.

Ví dụ như chạm khắc ngọc, Tổ sư Chỉ Thủy là danh thủ quốc gia, Nhị sư huynh Văn Thiên cũng rất được, Tiêu Phàm còn kém rất xa, chỉ có thể khắc được một ít đồ.

Cái này rất bình thường.

Tiêu Phàm nghĩ tới Trần Dương.

Phá giải các loại mật mã, bộ phận an ninh hẳn là có nhân tài trong phương diện này.

Bây giờ xem ra, Trần Dương quả nhiên có thể đọc lướt qua.

Tiêu Phàm đem cái hộp đen ra.

Trần Dương lập tức hét lên một tiếng kinh hãi nói:

- Chiếc hộp tinh xảo quá.

Chiếc hộp này chạm trổ quả thật rất tinh xảo.

- Tôi hiểu rồi, anh muốn mở chiếc hộp này ra, đúng không?

Tiêu Phàm cười gật đầu.

- Cái này anh thật đúng là tìm đúng người rồi.

- Nói như vậy, cô là cao thủ giải mã sao?

Trần Dương cười lắc đầu nói:

- Tôi làm gì là cao thủ, chúng tôi chẳng qua chỉ là trải qua huấn luyện giải mã cơ bản. Chiếc hộp này, không phải chuyên gia không phá được đâu. Cũng rất may đúng dịp, tôi biết một chuyên gia.

- Vậy đi thôi.

Tiêu Phàm cũng không trì hoãn.

Vốn cho là phải là bộ phận an ninh, không ngờ Trần Dương dẫn Tiêu Phàm đi thẳng đến trường đại học thủ đô.

- Bộ phận chúng tôi kỳ thật không có nhiều chuyên gia như vậy, nhất là loại chuyên gia phá giải mật mã mê cung như thế này. Cũng không phải thường xuyên cần dùng đến. Cho nên bình thường gặp tình huống này, chúng tôi đều tìm cao thủ dân gian xin giúp đỡ.

Trần Dương thuận tiện giải thích với Tiêu Phàm vài câu.

Cái này cũng hợp lý, hơn nữa có truyền thống như vậy. Trước kia lúc ngành tình báo giải mật mã, liền triệu tập người của rất nhiều đơn vị khác nhau cùng hợp sức. Mật mã giải xong, lại ai trở về vị trí của người ấy.

Nói như vậy, chuyên gia phá giải mê cung phải là chuyên gia toán học.

Đi đại học thủ đô, là rất chính xác.

Dù là Tiêu chân nhân kiến thức rộng rãi, gặp chuyện bình tĩnh, sau khi nhìn thấy Trần Dương giới thiệu cái vị " Chuyên gia" kia vẫn thấy kinh hãi, rất nghi ngờ hỏi Trần Dương. Có phải muốn gặp cô giáo của cô ấy hay không.

- Đúng chính là cô ấy!

Tuy rằng Tiêu chân nhân không có nhiều kinh nghiệm về phụ nữ, nhưng người trước mặt này, Tiêu Phàm tự nhận tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm. Trăm phần trăm là tiểu cô nương. Mặc dù lớn hơn Phương Do Mỹ một chút, cũng tuyệt đối không lớn nhiều, khẳng định còn nhỏ hơn so với tuổi của Trần Dương.

Áo vải bông kẻ ca rô màu xanh với quần bò mài màu xanh, đi giày trắng, bím tóc đuôi ngựa, cặp mắt sắc như nước, khuôn mặt trái xoan không chút phấn son cũng vô cùng xinh đẹp, dáng người thon thả xinh đẹp tuyệt trần, mỉm cười nhạt. Không toát ra được hơi thở phong độ của người trí thức.

Phong Văn Nương cứ như vậy đứng ở trước mặt Tiêu lão đại.

Nhìn thấy một cô nàng xinh đẹp tuyệt trần nhã nhặn như vậy trong sân trường đại học thủ đô, đó lại là bình thường. Tuy nhiên mấu chốt ở chỗ, Trần Dương nói sẽ đưa Tiêu Phàm đến gặp chuyên gia. Đến bộ môn an ninh cũng phải xin chuyên gia này giúp đỡ. Trong tưởng tượng của Tiêu Phàm, chuyên gia như vậy, hẳn là người bốn hoặc năm sáu mươi tuổi, đeo kính cận đen, vẻ mặt rất nghiêm túc kẻ thông thái rởm.

Khác hoàn toàn so với Phong Văn Nương.

Cũng khó trách Tiêu Phàm hỏi Trần Dương. Chuyên gia cần tìm có phải là lãnh đạo của cô ấy.

- Không phải!

Trần Dương rất khẳng định nói.

- Chuyên gia chính là người ở trước mặt này, Phong tiểu muội, Phong Văn Nương!

- Chị Tố Tố, chị đừng có lừa người ta. Em thì là chuyên gia gì chứ?

Phong Văn Nương cười nhạt nói. Xem ra, Phong Văn Nương cũng rất vui vẻ, chỉ có điều tính cách của cô không màng danh lợi, không thích phô trương, hơn nữa với Tiêu Phàm là người lần đầu gặp mặt, thì càng phải chú ý phong độ.

- Nay, Ưu Ưu, còn phải khiêm tốn với chị sao? Tiến sĩ toán học đại học thủ đô, trợ thủ chuyên trách của giáo sư Aude Hymer, nếu vẫn không thể xưng là chuyên gia mà nói..., vậy em nói cho chị nghe, ai mới là chuyên gia?

Trần Dương khoát tay. Day day mái tóc đen bóng của Phong Văn Nương, cõi lòng đầy yêu thương nói.

- Phong cô nương là tiến sĩ Toán học ? Là Trợ thủ chuyên trách của giáo sư Aude Hymer ?

Vẻ mặt Tiêu Phàm kinh ngạc.

Nói thật lòng, muốn để Tiêu Phàm giật mình, thật không dễ dàng. Tính cách Tiêu Phàm là như vậy. Nhưng Trần Dương giới thiệu Phong Văn Nương, quả thật ngoài dự đoán của Tiêu Phàm.

Đầu tiên tuổi cũng không đúng, thông thường mà nói, dù thiên tài thế nào, phải được gọi là tiến sĩ, cũng phải 24~25 tuổi trở lên, người này trẻ vô cùng. Tiêu Phàm cứ việc thắc mắc về Văn Nương, nhưng cũng có thể kết luận, tuổi của Phong Văn Nương tuyệt đối không nhiều hơn hai mươi tuổi. Tiến sĩ không đến hai mươi tuổi, hơn nữa lại là tiến sĩ toán học, điều này quá khác thường rồi.

- Thế nào, Tiêu nhất thiếu, không ngờ hả? Trống mắt lên nhé?

Nhìn thấy vẻ mặt giật mình của Tiêu Phàm, Trần Dương lập tức rất là đặc ý, không kìm nổi ưỡn ngực lên.

- Thật là có chút...

Tiêu Phàm cười khổ gật đầu.

Phong Văn Nương liền rất lễ phép nhìn về phía Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, mang theo vẻ hết sức xin lỗi, dường như tại vì Trần Dương bốn cột nói xin lỗi với Tiêu Phàm.

- Tôi nói cho anh biết, Ưu Ưu là niềm kiêu hãnh của cả khoa toán học đại học thủ đô đấy, cô ấy là nữ tiến sĩ chưa đầy hai mươi tuổi đầu tiên từ trước đến nay của đại học thủ đô đấy. Là giáo sư Aude Hymer tự mình đề xuất chức danh tiến sĩ...

Trần Dương bắt đầu "Líu ríu" giới thiệu "thành tích rực rỡ" của Phong Văn Nương.

Phong Văn Nương thật đúng là trường hợp đặc biệt trong trường hợp đặc biệt.

Một năm trước, cô vẫn là một sinh viên năm thứ ba hệ chính quy khoa toán học trường đại học thủ đô. Bởi vì liên tục có những bài toán học vô cùng có phân lượng được đăng trên các tạp chí toán học trứ danh "toán học phân tích và ứng dụng" và "phương trình vi phân" tại Mỹ, làm chấn động giới toán học quốc tế, khiến giáo sư Aude Hymer chỉ mặt gọi tên muốn cô làm nghiên cứu sinh tiến sĩ do ông hướng dẫn.

Giáo sư Aude Hymer là viện sĩ viện Khoa học Quốc gia nước Mỹ, nhà toán học nổi tiếng toàn cầu. Trường đại học thủ đô mời giáo sư làm khách mời đặc biệt về nghiên cứu. Hàng năm đều bố trí thời gian đến giảng dạy nghiên

cứu ở trường đại học thủ đô. Phong Văn Nương đã là học sinh của ông ấy, cũng ở trợ thủ chuyên trách của ông ấy ở trung tâm nghiên cứu toán học đại học thủ đô.

Chuyện này cơ bản đã là quá mức ngoại lệ, suy xét đến địa vị danh tiếng của giáo sư toán học quốc tế Aude Hymer, suy xét đến những tiêu chuẩn nghiên cứu thực tế của Phong Văn Nương, đại học thủ đô đồng ý Phong Văn Nương là một ngoại lệ được "Thăng cấp" từ sinh viên hệ chính quy thành nghiên cứu sinh tiến sĩ.

Từ nhỏ Phong Văn Nương đã có phẩm học giỏi rất nhiều môn, lại có cái tên khác là Phong Phẩm Ưu.

Quan hệ của Trần Dương với cô cũng không tệ, liền trực tiếp gọi cô là Ưu Ưu.

- Ai, Tiêu Phàm, anh có biết không, Ưu Ưu rất lợi hại, không có vấn đề gì về toán học làm khó được cô ấy... Ngay cả giáo sư Aude Hymer cũng nói, chính mình gặp được một của quý, bây giờ có thể thu nhận Ưu Ưu làm nghiên cứu sinh. Không chừng vài năm nữa, thành tựu về toán học của Ưu Ưu còn vượt cả ông ấy. Đạt được điều đó chỉ là vấn đề thời gian, đến lúc đó, giáo sư Aude Hymer sẽ không thể dạy cho Ưu Ưu nữa rồi...

Trần Dương cao hứng phấn chấn, nói được mặt mày hớn hờ, dường như cô đã hóa thân thành Phong Văn Nương.

Rốt cuộc có thể tìm được một người có thể đè ép cái tên này xuống, để hẳn bớt kiêu ngạo.

Người đàn ông này bản lĩnh thì thật sự bản lĩnh, kiêu ngạo cũng thật sự kiêu ngạo.

Trần Dương mỗi khi nằm mơ đều mơ thấy hắn.

Loại cảm giác này thật đáng ghét!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Yêu Cầu Quá Đáng

Chương 253: Yêu Cầu Quá Đáng

Trần Dương "Mồm miệng liên thoảng", Phong Văn Nương bị cô khen đến phát ngượng! Cô trước sau như một ở trong tháp nghiên cứu, lại không biết trong tình huống này nên cư xử như thế nào. Đang muốn ngắt lời Trần Dương, nhưng sẽ thành là không lễ phép, đành chuyển ánh mắt sang phía Tiêu Phàm xin giúp đỡ.

Nếu Tiêu Phàm đi cùng với Trần Dương, nói như vậy hai người là bạn tốt rồi, hy vọng Tiêu Phàm có thể ra mặt "Cứu nguy" cho mình.

Ánh mắt rất linh động!

Tiêu Phàm lập tức lên tiếng ủng hộ.

Phong Văn Nương dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần, là người đẹp điển hình kiểu cổ điển. Là nghiên cứu sinh tiến sĩ toán học trong viện nghiên cứu. Người đẹp như vậy chắc không có ai khác, quả thực chính là ngoại lệ, ít khả năng xuất hiện. Trên thực tế, nghe Trần Dương giới thiệu, Phong Văn Nương vốn là sinh viên năm thứ ba đại học.

Sinh viên khoa chính quy, vậy còn bao nhiêu điểm đáng tin cậy.

Nói như vậy, cô gái học đến tiến sĩ, có lẽ là rất khủng khiếp rồi?

Nhưng trên mặt Phong Văn Nương khiến người ta có ấn tượng sâu sắc, chính là ánh mắt của cô. Điểm này, Phương Do Mỹ cũng giống như vậy, tuy nhiên Phương Do Mỹ là do đôi mắt to, long lanh nước, đẹp thật sự, làm

người ta không kìm nổi sinh lòng trù mề. Mà Phong Văn Nương đặc biệt là do ánh mắt của cô rất có thần.

Tinh khiết giống như nước suối vậy, trong suốt thấy được tận đáy lại thông minh tài trí vô cùng.

Mấy năm nay Tiêu Phàm duyệt vô số người, còn rất nhỏ mới thấy ánh mắt linh động thuần khiết như vậy. Chẳng qua trong nháy mắt, từ trong lòng Tiêu Phàm đã nảy sinh cảm giác thân thiết tin tưởng đối với Phong Văn Nương.

Phong Văn Nương quả thật cũng đáng tin nhiệm.

Trong sâu thẳm ánh mắt của cô cũng phản ánh sự chân thật thuần khiết vô cùng, trí tuệ tuyệt đỉnh!

Không những thế, cũng không thể ở tuổi hai mươi trở thành tiến sĩ toán học.

Tuy nhiên Phong Văn Nương xin Tiêu Phàm giúp đỡ, hiển nhiên cũng là "Nhờ vả không thuộc mình", Tiêu chân nhân cũng giống cô, cũng không am hiểu việc xử lý tình huống như vậy. Từ bản chất, Tiêu Phàm cũng là người giống như cô, chuyên tâm nghiên cứu học hành. Chẳng qua những cái Tiêu Phàm đã học nhất định phải trải qua kinh nghiệm thực tế, chứ không giống như Phong Văn Nương nghiên cứu tri thức toán học, là lý thuyết thuần.

Nhưng mà, toán học lại là cái gốc của khoa học.

Bất luận khoa học tự nhiên nghiên cứu cái gì và phát triển như thế nào, cũng không thể tách rời khỏi lý luận toán học cơ sở.

Thật vất vả. Trần Dương khen Phong Văn Nương một câu, một đoạn, bị kích động nói với Tiêu Phàm:

- Tiêu Phàm, anh đem vật kia ra cho Ưu Ưu xem, cô ấy nhất định sẽ có cách phá giải đấy.

Phong Văn Nương vội vàng rất lễ phép nói với Tiêu Phàm:

- Tiêu tiên sinh, có gì có thể giúp anh sao?

Nhìn qua, vị Tiêu tiên sinh này không giống người nói nhiều lắm, Phong Văn Nương nhanh chóng nói với hắn chuyện chính, mặc cho Trần Dương mở miệng liền bước đi. Phong Văn Nương rất thích cách nói chuyện vừa rồi.

Tiêu Phàm mỉm cười lấy bản văn kiện ra, đưa cho Phong Văn Nương. Hắn để hộp đen trong một cái túi, mang theo bên mình. Vật quan trọng như vậy, đương nhiên không thể để trong xe không có người trông coi.

Thần sắc của Phong Văn Nương vốn không chậm chạp, vẫn duy trì thái độ lễ phép, bản dập vừa lấy ra, ánh mắt của Phong Văn Nương lập tức bị hấp dẫn, trên mặt lộ ra chút vẻ ngạc nhiên.

Tiêu tiên sinh, đây là nơi nào?

Phong Văn Nương nhận bản dập, tiện tay lật xem, hỏi.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Tiến sĩ Phong, cô thấy bản đồ án đó thế nào?

Phong Văn Nương thuận miệng đáp:

- Ừ, hình như là hình vẽ mê cung toán học thời Tùy Đường, vào thời bấy giờ, các nhà toán học dùng để làm một cách thức giải trí vui vẻ để tìm niềm vui...

Trần Dương lập tức cười rộ lên nói:

- Thế nào, bây giờ tìm đúng người rồi đó? Cái gì gọi là chuyên gia, đây là chuyên gia.

Tiêu Phàm hỏi:

- Tiến sĩ Phong. Vậy cô có thể phá giải mê cung này không?

Ánh mắt của Phong Văn Nương quay lại, nhìn về phía Tiêu Phàm, nói rất nghiêm túc:

- Tiêu tiên sinh, mê cung đồ án này tuy chưa tới mức quá phức tạp, nhưng đã là nguyên lý toán học rất cao siêu, bản đồ này đơn thuần dựa vào nguyên lý đó. Tôi cũng không chắc chắn có thể phá bỏ hình vẽ mê cung đó.

- Vậy bản gốc của cái này đâu?

Không đợi Tiêu Phàm mở miệng Trần Dương lập tức hỏi, vẻ mặt có chút lo được lo mất.

Kỳ thật căn bản cô cũng không biết lai lịch hộp đen này, càng không biết cái này có tác dụng gì đối với Tiêu Phàm. Chỉ có điều từ khi kết giao với Tiêu Phàm, hình như đều là Tiêu Phàm giúp đỡ mình, bản thân mình cũng chưa bao giờ giúp đỡ được Tiêu Phàm, khiến cho Trần Dương cảm thấy tự ái. Lúc này nói cái gì cũng là vội vã muốn giúp đỡ Tiêu Phàm.

- Nếu có thể bắt đầu với bản gốc... phần thắng đương nhiên phải lớn hơn một chút.

Trần Dương vội vàng thúc giục nói:

- Tiêu Phàm, đem hộp đen kia cho Ưu Ưu xem.

Tiêu Phàm gật gù đầu, lấy hộp đen trong túi ra đưa cho Phong Văn Nương.

- YAAAA..., cái hộp tinh xảo quá...

Phong Văn Nương vừa nhìn thấy cái hộp đen, lập tức lên tiếng tán thưởng. Trên gương mặt rạng rỡ xinh đẹp tuyệt trần, hộp đen nhánh, nhìn qua rất nặng, Phong Văn Nương sợ một tay không bê được. Ai ngờ trực tiếp lấy xong, lại cũng không nặng như mình tưởng tượng.

Sau đó, Tiêu nhất thiếu và cảnh sát Trần liền biến thành "Không khí". Phong Văn Nương lập tức bị hộp đen hấp dẫn hoàn toàn. Hoàn toàn đem Tiêu Phàm và Trần Dương bỏ qua một bên, không rảnh mà để ý.

Trần Dương nhìn Tiêu Phàm cười, bộ dáng rất khề. Ngụ ý đúng là: Thấy không, đây là người nghiên cứu học vấn.

Tiêu Phàm cũng khề mỉm cười.

Đây mới đích thực là bộ dạng của Trần Dương. Trước kia Trần Dương, trước mặt Tiêu Phàm luôn đeo một lớp "Mặt nạ", che dấu chính mình cực kỳ chặt chẽ. Càng ra vẻ là một cô gái ưu tú, càng có thói quen che dấu chính mình.

Trần Dương ở trước mặt hắn, cũng coi là tán thành Tiêu Phàm. Ít nhất trong suy nghĩ của Trần Dương chẳng phải đề phòng Tiêu Phàm. Cho tới bây giờ, Tiêu Phàm vẫn chưa làm tổn thương gì Trần Dương, ngược lại còn truyền cho cô một loại nội công vô cùng lợi hại.

Trần Dương cũng không biết rằng, đó là thần công hộ thể của chương giáo chân nhân Vô Cực Môn.

Không quá khoảng thời gian uống một chén trà, Phong Văn Nương mới thở phào một cái, theo những hình vẽ bên trong hộp đen mà ra.

- Thế nào, Ưu Ưu, có thể phá giải không?

Phong Văn Nường gật gật đầu, nói:

- Hẳn là có thể, tuy nhiên cần phải có thời gian... Tiêu tiên sinh, hộp này của anh, có thể để ở chỗ tôi không?

Tiêu Phàm hỏi:

- Tiến sĩ Phong, căn cứ vào suy đoán của cô, đại khái cần mất bao lâu mới có thể phá giải mê cung đồ án này?

Phong Văn Nường nói:

- Nếu tôi dùng toàn lực để làm, thì khoảng bảy ngày. Nếu vừa làm việc vừa giải, vậy khó mà nói rồi, có lẽ nửa tháng, có khi một tháng. Cần xem khối lượng công việc của tôi là bao nhiêu. Hơn nữa loại công việc này, nếu giữa chừng bị gián đoạn, có đôi khi ý nghĩ không liên tiếp thì lại cần bắt đầu lại lần nữa.

- Bảy ngày...

Tiêu Phàm trầm ngâm, hai hàng lông mày hơi nhàu lên.

- A, người ta nói nếu dùng toàn lực ứng phó cũng mất bảy ngày.

Trần Dương không kìm nổi nhắc nhở Tiêu Phàm. Phong Văn Nường cũng không phải là nhân viên của trưởng phòng Tiêu. Không thể để công việc của mình sang một bên để giải cho anh mê cung trên chiếc hộp này.

Tiêu Phàm không để ý tới, hướng về phía Phong Văn Nường, cũng nói rất nghiêm túc:

- Tiến sĩ Phong, tôi có yêu cầu quá đáng không.

Phong Văn Nường cười nói:

- Tiêu tiên sinh, anh muốn tôi bỏ công việc của lại, phá giải đồ án mê cung này cho anh trước phải không?

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Không hẳn là như vậy.

- Hả? Tiêu tiên sinh còn yêu cầu gì nữa sao?

Phong Văn Nương cũng có chút kì quái.

- Đúng, tôi hy vọng tiến sĩ Phong có thể tới trụ sở của chúng tôi, cho đến khi phá giải được mê cung trên chiếc hộp này.

Tiêu Phàm hết sức trịnh trọng nói, bộ dạng không một chút bồn chồn.

- Như vậy làm sao có thể ? Người ta là con gái...

Không đợi Phong Văn Nương mở miệng, Trần Dương đã nhảy dựng lên, trừng to mắt, nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm. Ánh mắt đó hoàn toàn giống như đang nhìn một con quái vật.

Như vậy cũng hơi quá đáng?

Anh đến nhờ người ta giúp đỡ, sao lại có cái đạo lý ở đâu đem người ta về nhà?

Hơn nữa lại đến bảy ngày trở lên.

Nếu như cũng giới tính thì cũng thôi, đằng này Tiêu Phàm là đàn ông trẻ tuổi, còn Phong Văn Nương là một cô gái trẻ. Anh đến đây là nhờ giúp đỡ, rõ ràng là mượn cơ hội "Tán gái". Chỉ có điều thủ đoạn tán gái này không khỏi quá mức vụng về, lá gan lại quá lớn rồi. Không ngờ ngay trước mặt cảnh sát Trần tôi mà anh chơi chiêu thức ấy, thật không coi tôi ra gì hay sao?

Nói như thế nào tôi cũng là người mà Nhiều Vũ Đình giới thiệu để làm bạn gái anh!

Chẳng lẽ bộ dạng tôi rất khó coi sao?

Hay là, thân thể của tôi không đủ khiến tức giận?

Trần Dương không kìm lòng nổi bộ ngực nhô lên.

Phản ứng của Phong Văn Nương lại ngoài dự định của Trần Dương, cũng không có giận tím mặt, cũng không xấu hổ không thể làm, chỉ có điều ánh mắt nhìn Tiêu Phàm nói:

- Tiêu tiên sinh, nếu nói như vậy, tôi cũng cần một lý do để vượt qua thử thách.

Đó là sự khác nhau giữa một nữ tiến sĩ và một cô gái bình thường, suy xét điểm xuất phát của vấn đề hoàn toàn khác nhau.

Chỉ cần anh có thể đưa ra lý do vượt qua thử thách, tôi hẳn có thể đáp ứng!

Nói đơn giản, nữ tiến sĩ là người coi trọng đạo lý, cô gái bình thường tuyệt đối không thế.

Đương nhiên nếu chọc giận thành công một nữ tiến sĩ, làm cho cô ẩn đi trong tiềm thức về "một cô gái bình thường", như vậy không nói đạo lý nữa, cũng là cấp bậc tiến sĩ, khó có thể ngăn cản.

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

- Tiến sĩ Phong, cái hộp đen này rất quan trọng đối với tôi, tôi cũng cần nhanh chóng mở ra. Nhưng đồng thời, chiếc hộp đen này cũng rất quan trọng đối với người khác, bọn họ rất muốn có được thứ bên trong hộp đen...

Tiêu Phàm nói khá bí ẩn, Phong Văn Nương lập tức hiểu được liền nói:

- Tiêu tiên sinh lo lắng là nếu để hộp đen ở chỗ tôi sẽ không an toàn sao?

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Lo lắng của tôi chủ yếu không phải là lo lắng cho an toàn của cái hộp, mà tôi lo lắng cho sự an toàn của tiến sĩ. Có một số người, thật không coi trọng đạo lý, cũng không quản cảm nhận của người khác.

Nếu chẳng may có người đến cướp cái hộp làm xúc phạm đến Phong Văn Nương, lại không biết làm thế nào?

Những lời này do người khác nói, nghe có vẻ không lọt tai, khẳng định làm người khác chê cười, ai cũng sẽ không nghiêm túc. Bây giờ thế đạo này, lòng người khó đoán, ai sẽ để ý tới sự an toàn của cô? Nhưng từ trong miệng Tiêu Phàm nói ra, cũng là tự nhiên, Phong Văn Nương lập tức sẽ tin rồi. Phong Văn Nương tin tưởng, khi cô và hộp đen xuất hiện nguy hiểm, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ cứu cô, không một chút do dự.

Có một số người lần đầu tiên gặp mặt, lại lập tức có thể tâm đầu ý hợp.

Tiêu tiên sinh, anh ở thủ đô sao?

- Ừ.

- Vậy được rồi, tôi đi với anh.

Phong Văn Nương lập tức nói.

Trần Dương không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Việc này nói như vậy sao?

- Ưu Ưu, công việc bên này không có em phải làm sao?

Một chút, Trần Dương hỏi một câu.

- Không sao đâu, em sẽ sắp xếp được, dù sao thời gian tới giáo sư Aude Hymer cũng không đến. Công việc khác, đều có thể sắp xếp được.

Phong Ưu Ưu tự nhiên cười nói, tựa như hoa lan trong rừng sâu nở rộ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thiên Tài

Chương 254: Thiên Tài

Tiêu Phàm trực tiếp dẫn Phong Văn Nương đến Chỉ Thủy Quan.

Đối với Tiêu Phàm mà nói, đây là cách ổn thỏa nhất, cũng không có cách nào khác.

Ngoại trừ đưa Phong Văn Nương về chỗ mình có thể trực tiếp bảo vệ co bé ra, Tiêu Phàm thật sự nghĩ không ra chỗ nào có thể an toàn. Mặc kệ bên trong hộp đen có cái gì, nếu mình đã chuẩn bị chịu sự chú ý. Tiêu Phàm không tin Trì Bân bọn họ sau khi lỡ tay, can tâm tình nguyện, không hề nảy sinh tâm tư gì.

Ngoài ra, cái hộp đen này cũng là một nhân tố không xác định được nguy hiểm.

Hiểu ra trong nội cung Đông Hoa đế quân miếu kia, nhưng bày ra " Hà Đồ âm dương ngũ tuyệt trận", một phong thủy tuyệt sát đại trận như vậy, chính là vì bảo vệ hộp đen này. Đến Uyển Thiên Thiên võ công cao cường, nội lực mạnh, vào trong nội cung cũng thiếu chút nữa thì mất mạng. Nếu chẳng may trong hộp đen có cái gì cổ quái, Phong Văn Nương tay chới gà không

chặt chỉ sợ sẽ làm nữ tiến sĩ khiếp sợ. Trong trường hợp không hề phòng bị mà mở hộp ra, lại ngăn cản như thế nào?

Uyển Thiên Thiên rất may mắn, đúng lúc Tiêu Phàm đuổi tới, cứu mạng.

Mỗi người chưa chắc đã có vận khí tốt như vậy?

- A...

Chiếc xe Mercedes Benz vừa mới đi qua khu rừng trúc bên ngoài Chỉ Thủy Quan, Phong Văn Nương ngồi trên ghế phụ liền nhẹ nhàng thét lên một tiếng kinh hãi. Thần sắc kinh ngạc lộ ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần.

- Tiêu tiên sinh, xin hãy dừng xe.

Không đợi Tiêu Phàm mở miệng hỏi ý kiến, Phong Văn Nương đã kêu lên.

Tiêu Phàm nghe lời dừng chiếc Mercedes Benz ở ven đường. Bắt đầu đi vào rừng trúc, đường trở nên hết sức khúc khuỷu, chín khúc mười tám chỗ cong. Trên thực tế, trong phạm vi vài dặm bên cạnh Chỉ Thủy Quan đều bị Chỉ Thủy tổ sư bày ra cấm chế pháp trận. Không chỉ là rừng trúc và bên trong Chỉ Thủy Qua có trận pháp, chẳng qua pháp trận ở bên ngoài này được bố trí vô cùng bí ẩn, đồng thời cũng tương đương, cũng không phải vô cùng cẩn thận, pháp trận nghiêm túc, chỉ có tác dụng phụ trợ. Có thể tăng cường hiệu lực pháp trận trong rừng trúc và Chỉ Thủy Quan.

- Mê cung thật lớn...

Trong mắt Phong Văn Nương, ở đây căn bản không phải đều có chuyện như vậy. Phong Văn Nương đứng ở bên cạnh rừng trúc, xem mọi nơi, không tìm nổi tán thưởng, vẻ mặt kinh ngạc thêm bội phục thần sắc.

- Mê cung?

Tiêu Phàm không khỏi ngơ ngác một chút.

- Đúng vậy. Tiêu tiên sinh, mê cung này thật lớn, rất có ý nghĩa. Trong mê cung lớn có mê cung nhỏ, một cái cài một cái, thật là khó chơi...

Phong Văn Nương nhìn không gật đầu, vẻ mặt rất hưng phấn.

Tiêu Phàm không khỏi cười khổ lắc đầu. Hóa ra trong mắt Phong Văn Nương, pháp trận tự tay chưởng giáo tổ sư Vô Cực Môn bày ra lại là một mê cung, mê cung lớn phủ lấy mê cung nhỏ...

Như vậy thật là thú vị.

Trước đó, Tiêu Phàm chưa bao giờ tự hỏi đến phương diện này.

Nhưng mà cẩn thận tưởng tượng, lại không thoải mái lắm. Bất kể Cửu Cung hay là Bát Quái hoặc là "Kinh Dịch", truy cứu căn cơ, đều có liên quan đến toán học. Thiên văn địa lý, y học, bói toán, khí tượng, lại không thể tách rời khỏi toán học cơ sở.

Tổ sư Chỉ Thủy và hần bày ra pháp trận này, trong mắt của đồng môn là một sự tự nhiên huyền diệu - khó lường, biến hóa trong mọi khả năng. Nhưng trong mắt một số nhà toán học thiên tài, lại vô cùng đơn giản, liền biến thành "Mê cung".

Thực tế chính là mê cung!

- Tiêu tiên sinh, anh ở trong mê cung này sao?

Phong Văn Nương hứng thú lên, ngửa đầu hỏi. Tương đối mà nói, thân hình của Phong Văn Nương tương đối mảnh mai, thấp hơn mấy cm so với Cơ Khinh Sa, Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên, Trần Dương.. Nói chuyện với Tiêu Phàm, nhất định phải ngửa đầu hướng về phía trước.

Tiêu Phàm cười nói:

- Cứ coi là như vậy đi. Trước kia tôi vẫn luôn ở đây. Nhưng tôi cũng không coi cái này là mê cung.

- Đây là mê cung đó.

- Đúng, chính là mê cung.

Trước kia tôi không cảm thấy như vậy, bây giờ theo như cô vừa nói như vậy, vẫn thật là mê cung. Như thế nào, tiến sĩ Phong có phá giải được mê cung này không?

Tiêu Phàm cũng hứng thú.

Đối với Tiêu Phàm mà nói, coi các loại pháp trận trở thành mê cung, chính là quan niệm hoàn toàn mới, rất đáng được Tiêu Phàm nghiên cứu.

Phong Văn Nương nhẹ nhàng lắc đầu, có chút buồn bực nói:

- Không được, lần này tôi không chuẩn bị đầy đủ.

Tiêu Phàm hơi tò mò hỏi:

- Cô phải chuẩn bị cái gì?

- Bánh mì, nước, lều trại ... Dù sao đều là những vật dễ đi dã ngoại. Mê cung này cũng rất phức tạp, tôi ước chừng, không mất mười ngày hay nửa tháng, cũng không thể phá giải được.

Phong Văn Nương nghiêm túc nói.

Tiêu Phàm lại giật mình buồn cười. Thật sự không nghĩ tới, đại trận hai đời chưởng giáo Vô Cực Môn bày ra, tại nơi thuần túy này, trong con mắt của "Người thường", không ngờ chỉ cần mười ngày nửa tháng có thể phá giải, thật không biết nếu lão sư phụ ông ta nghe được lời nói này của Phong Văn Nương, trong lòng sẽ có cảm nghĩ thế nào.

Tuy nhiên ngẫm lại Phong Văn Nương là thiên tài toán học, trong đầu Tiêu Phàm lại bình thường trở lại.

Trên thế giới này, người kiệt xuất có vô số, nếu có thể xuất hiện Tiêu Phàm một đại thuật sư thiên phú kinh người, thì cũng có thể xuất hiện Phong Văn Nương trái với tự nhiên, mới hai mươi tuổi đã là tiến sĩ toán học.

Có ai quy định, chỉ có hãn Tiêu Phàm mới có thể trở thành loại khác?

- Đúng rồi, Tiêu tiên sinh, nếu anh ở chỗ này, như vậy anh hẳn là rất quen thuộc đối với mê cung này?

Phong Văn Nương nhìn rùng rúc vài lần không muốn rời, bỗng nhiên lại hỏi.

- Đương nhiên, tôi rất quen thuộc.

Tiêu Phàm gật gật đầu, đáp.

- Vậy, anh có thể đi cùng tôi trong mê cung nhỏ này không, nếu chẳng may lúc tôi bị lạc, anh có thể nhắc nhở tôi một chút.

Phong Văn Nương thử thăm dò nói, ánh mắt to chột lóe lên linh động, tự hồ sợ Tiêu Phàm không chịu đáp ứng. Xem ra "Tiểu mê cung" này đối với cô mà nói, ma lực thật sự không nhỏ!

Tiêu Phàm cười nói:

- Tiến sĩ Phong, phương hướng chủ công mà cô nghiên cứu chính là mê cung sao?

Cũng hơi có chút tò mò.

Tiêu Phàm không phải nhân sĩ toán học chuyên nghiệp, nhận thức đối với lĩnh vực này cũng rất hạn chế. Nhưng hẳn biết, quả thật có chuyên gia toán học cá biệt nghiên cứu phương hướng, chính là phá giải các loại mê cung.

Phong Văn Nương mỉm cười, cái đầu nhỏ rung rung hai cái nói:

- Không phải, đây chỉ là sở thích nghiệp dư của tôi, tuy nhiên chơi cũng rất khá đấy, tôi rất thích.

Chắc hẳn sở thích nghiệp dư của vị nữ tiến sĩ này sẽ không phải là đi dạo phố, mua quần áo mới.

- Được rồi, tôi cùng đi với cô.

Phong Văn Nương không chút do dự ra sức xin nghỉ học, "về nhà" cùng một người đàn ông trẻ tuổi, thật sự là một sự tin tưởng lớn lao. Liền như vậy, Tiêu Phàm đương nhiên cũng phải thỏa mãn yêu cầu nho nhỏ này của Phong Văn Nương. Thật sự Tiêu Phàm cũng rất muốn xem một chút, dựa theo ý nghĩ phá mê cung, làm sao phá giải đại trận vô cực mà sư phụ và hắn bày ra.

Tiêu Phàm lập tức để chiếc Mercedes Benz sang bên đường, đi cùng Phong Văn Nương vào trong con đường nhỏ vào rừng trúc.

Người ngoài không biết rõ nội tình, kỳ thật đường trong rừng trúc này thông suốt, chẳng những có thể dùng chiếc xe đi qua đường cái xi măng trong rừng trúc còn vô số con đường nhỏ như ẩn như hiện. Nếu tâm tình tốt, cũng có thể tiến đến tìm u đạo cổ.

Hơn nữa sẽ không lạc đường.

Đây mới chính là sự kỳ diệu đại trận Vô Cực.

Trận pháp vây người ta lại không được coi là quá lợi hại, rất nhiều trận pháp đều có loại tác dụng này. Mục đích Tổ sư Chỉ Thủy bày ra trận pháp này, cũng không phải là khiến cho khách vào rừng trúc bị vây lại, mà là làm cho bọn họ không thể phát hiện Chỉ Thủy Quan, càng không thể tiếp cận.

Vòng vò vài vòng trong rừng trúc, liền từ một phương hướng khác đi ra ngoài, vừa quay đầu, đã đến bên kia rừng trúc, rất tốt. Ai cũng sẽ không suy đoán lung tung, trong chỗ sâu ở trong rừng trúc rậm rạp này, kỳ thật cất dấu một đạo quan không nhỏ.

Nếu thật là khiến người ta lạc đường, cuối cùng vẫn phải cần người trong đạo quán đi ra đưa người ta thoát ra ngoài. Dần dà bí mật của đạo quan chung quy cũng khó có thể giấu diếm. Nếu không, chẳng lẽ để người qua đường lạc trong rừng trúc?

Dù là Phong Vân Nương tinh thông phương pháp phá giải mê cung, vẫn rất nhanh chóng bị mất phương hướng. Là bị lạc phương hướng, không phải lạc đường, nếu cô chỉ muốn xuyên qua rừng trúc, vẫn là dễ dàng.

Mục đích của Phong Vân Nương, là muốn phá giải mê cung này, ít nhất cũng phải tìm được một chút manh mối như vậy.

Mắt thấy Phong Vân Nương đứng ở đó, suy nghĩ xuất thần, cẩn thận suy tính, Tiêu Phàm liền nhắc nhở một câu.

- Bước về phía phải sáu bước, lại vòng sang phía trước bên trái hai bước...

- Khảm lục... Đoái nhị...

Ai ngờ Phong Vân Nương một mặt nghe theo chỉ dẫn của hã, một mặt khác nói ra phương vị Bát quái.

- Tiến sĩ Phong, đây là phương vị Bát Quái.

Tiêu Phàm cảm thấy kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, chính là phương vị Bát Quái.

Phong Vân Nương lại ra sức gật đầu, đối với Tiêu Phàm cảm thấy kinh ngạc kỳ quái.

- Trong thời cổ đại trong quốc gia của ta, rất nhiều cái liên quan đến Cửu Cung Bát Quái, nhất là mê cung, gần như đều có liên quan ít nhiều đến Cửu Cung Bát Quái ... Muốn phá giải được mê cung cổ nhân, sẽ dựa theo ý nghĩ của bọn họ để đi suy nghĩ vấn đề.

Không phải chính là đạo lý đó sao?

Tiêu Phàm cười ha hả, gật đầu đồng ý.

- Tuy nhiên, Tiêu tiên sinh mê cung này thật kỳ quái, không phải là hoàn toàn sắp xếp dựa theo Bát Quái, cũng không phải phương vị Cửu Cung, giống như cũng không hoàn toàn là phương vị Ngũ Hành, thậm chí cũng không thể hoàn toàn dựa theo phương pháp mà "Kinh Dịch" ghi lại để suy đoán, thật sự là thật kỳ quái...

Nói xong, hàng lông mày kẻ đen xinh đẹp của Phong Văn Nương nhẹ nhàng nhàu lên.

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, cảm thấy khiếp sợ.

Phong Văn Nương không ngờ nói ra bí mật trận pháp truyền thừa từ xa xưa của Vô Cực Môn. Vô Cực chính thống đạo, thậm chí khởi nguồn trước cả "Kinh Dịch". Truyền thừa của Vô Cực Môn là thể hệ độc thành, và có chỗ tương thông với nguyên lý với "Kinh Dịch" và Cửu Cung Bát Quái.

Nếu Phong Văn Nương là một thuật sư trình độ cao thâm, thì đã đành, có thể phát hiện truyền thừa vô cực không giống bình thường, chẳng có gì lạ. Nhưng Phong Văn Nương rõ ràng không hiểu thuật pháp, chỉ là tinh thông số học, nhưng như vậy là cũng thấy rõ năng lực nhạy bén rồi, thật sự ngoài dự đoán của Tiêu Phàm.

- Như thế nào, tôi nói không đúng sao?

Thấy bộ dạng khiếp sợ của Tiêu Phàm, Phong Văn Nương vội vàng hỏi, có chút hơi bất an.

Chứ không phải tôi nói sai cái gì chứ, khiến Tiêu Phàm tức giận rồi?

Mặc dù đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm nói chuyện với Phong Văn Nương, nhưng cũng rất để ý đến cảm nhận của Tiêu Phàm. Cô giống như chịu chế độ giáo dục yếu điệu thực nữ cao, đối nhân xử thế tự nhiên cũng rất nho nhã lễ độ.

- Không có, cô nói rất đúng.

Tiêu Phàm vội vàng nói, khoát tay áo, nói một câu tán thưởng từ tận đáy lòng.

- Tiến sĩ Phong, cô thật là một thiên tài.

- Đâu có, tôi thật không phải là thiên tài gì đâu... Tôi chính là từ nhỏ đã có hứng thú đối với toán học...

Phong Văn Nương tự nhiên cười nói, hơi thẹn thùng.

- Tiến sĩ Phong, ở nhà tôi còn một thư viện, khả năng cô sẽ cảm thấy có hứng thú, đến lúc đó cho cô mượn xem. Có lẽ sẽ giúp ích được cho cô để phá giải mê cung.

- Được, được...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đính Hôn

Chương 255: Đính Hôn

Tình hình ở Chỉ Thủy Quan trở nên càng thêm "náo nhiệt".

Những người như cô Lục thấy Tiêu Phàm dẫn một cô gái xinh đẹp đến, từng người một há mồm tròn mắt kinh ngạc, không biết đã xảy ra biến cố gì mà khiến cho Tiêu Phàm thay đổi tính tình, bắt đầu thu thập gái đẹp.

Phải nói Tiêu Phàm trước đây, đối với chuyện nam nữ chỉ là gà mờ, nhưng ánh mắt của các cô gái này thật không tồi. Uyển Thiên Thiên, Đường

Huyền đều là những đại mỹ nữ hiếm gặp, có đủ thướt tha thùy mị. Hôm nay đưa cô gái này đến, có vẻ trang nhã, tri thức, nhưng tôi thấy cô gái xinh đẹp ưu tú này không hợp với Tiêu Phàm, nhìn thoáng qua thì có chút giống Tân Lâm, nhưng lại có khác biệt rất lớn.

Với cái tốc độ này, không đến một năm, Chỉ Thủy Quan này sẽ chất đầy mỹ nữ.

Tiêu chân nhân hóa thân thành Hoàng đế, giấu người đẹp ở lầu vàng để hưởng phúc.

Tiêu Phàm vội vội vàng vàng giới thiệu thân phận thực sự của Phong Văn Nương cho mọi người. Các loại ánh mắt "hồ nghi" quả thực khiến Tiêu chân nhân toát mồ hôi lạnh.

- Hoan nghênh, hoan nghênh, tiến sĩ Phong.

Uyển Thiên Thiên lập tức sôi nổi tiến đến, cầm tay Phong Văn Nương cười hì hì nói.

"Ma nữ số một" hiện giờ vẫn trang điểm như một tiểu cô nương, nhìn thoáng qua còn trẻ hơn so với Phương Do Mỹ, mắt và môi đều đánh rất đậm, khuôn mặt xinh xắn, lại hơi hồng hồng.

Dù sao cũng là bệnh nhân, mỗi ngày Tiêu Phàm đều cho uống thuốc một lần, trong cơ thể lại có âm khí, song âm khí này tích tụ nhiều năm, không những vô cùng nặng mà cả lực phủ ngũ tạng, kì kinh tám mạch đều rối rắm, phải làm thế nào mới loại trừ được đây? Dù là Tiêu Phàm pháp lực cao tới đâu, thuật pháp có tinh thông cũng không thể trong thời gian ngắn có thể giải quyết vấn đề. Huống chi Uyển Thiên Thiên đã hai lần bị đả kích, mạch gần như đứt, nội thương trầm trọng như thế, Tiêu Phàm lấy chân nguyên bản mệnh trị thương cho cô, cũng không phải trong mấy ngày đã thấy tác dụng.

Đừng thấy Uyên Thiên Thiên đi lại nhảy nhót, hoạt bát vui vẻ, kì thực bệnh cô ta rất nặng.

- Chị Phong, chỉ đã tròn 20 tuổi chưa? Đã là tiến sĩ rồi ư? Chị thật giỏi, em khâm phục chị đấy..... À, phải rồi, chị Phong, chị rất đẹp, em chưa từng thấy nữ tiến sĩ nào xinh đẹp như chị đấy...

Phong Văn Nương bị sự nhiệt tình của Uyên Thiên Thiên làm cho ngượng ngùng, vội cầm bàn tay gầy guộc của Uyên Thiên Thiên nói.

- Em gái, em mới thật xinh đẹp đấy...

Đường Huyền cuống quýt nghiêng đầu qua, cố nín cười.

Tiêu Phàm cũng quay đầu đi, dường như nhin được.

Tân Lâm thản nhiên nói.

- Tiến sĩ Phong, cô còn kêu cô ấy là muội muội à, cô ấy lớn tuổi hơn cô. Cô ấy trêu cô đấy.

Một câu sau này lại là nói với Uyên Thiên Thiên, có chút bất mãn.

Từ ngữ khí của Tân Lâm cũng có thể nhìn ra được, mấy hôm nay, quan hệ giữa Uyên Thiên Thiên và Tân Lâm vẫn không có tiến triển gì. Sự đố kị của hai cô gái không hề giảm đi chút nào.

- Chị ...

Phong Văn Nương mặc dù rất biết giữ lễ độ, nhưng lại ngờ vực đánh giá Uyên Thiên Thiên, cô do dự, dường như có chút hoài nghi với "chị thị" này của Tân Lâm.

Nhìn thế nào Uyên Thiên Thiên cũng chỉ như một học sinh cấp ba.

Thân là một tiến sĩ, lại đi gọi một học sinh cấp ba là chị cũng hơi quá rồi.

Thấy Uyển Thiên Thiên nháy mắt, hình như muốn tiếp tục đùa giỡn. Tiêu Phàm không thể không ra mặt, hần cười nói.

- Tiến sĩ Phong, Thiên Thiên rất thích đùa giỡn với người khác, tuổi của cô có thể lớn hơn cô ấy một chút... Đây, em sắp xếp cho tiến sĩ Phong một căn phòng đi.

Bất kể như thế nào, ở Thủy Quan này, Tân Lâm cũng là chủ nhà, Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền đều là khách. Còn những chuyện khác, không cần Tiêu Phàm dấn dò, Tân Lâm nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa.

- Vâng. Tiến sĩ Phong, xin mời theo tôi.

Tân Lâm gật đầu, lập tức nói với Phong Văn Nương, trong lời nói có chút khách khí, dường như có thiện cảm với Phong Văn Nương, ít nhất là có thái độ ôn hòa hơn nhiều so với Uyển Thiên Thiên.

- Vâng, cảm ơn chị.

Với Tân Lâm, Phong Văn Nương thật ra không chút do dự mà gọi một tiếng "chị". Về tuổi tác thực sự mà nói, Tân Lâm có thể nhỏ tuổi hơn Uyển Thiên Thiên, tuy nhiên nhìn bề ngoài một cách đơn thuần, Tân Lâm trông điềm đạm, thành thực, chín chắn hơn Uyển Thiên Thiên nhiều. Nói thật ra Phong Văn Nương vẫn là thích tiếp xúc với Tân Lâm, đây cũng là do tính cách giống nhau.

Đó chính là cái gọi là "Ngưu tầm ngựa, mã tầm mã".

- Mời tiến sĩ số học giải mã mê cung, nhờ cô nghĩ hộ.

Nhìn bóng lưng mềm mại của Phong Văn Nương, Uyển Thiên Thiên bĩu môi nói, trong đầu không ngừng oán thầm.

Mời tiến sĩ thì mời tiến sĩ chứ, làm gì mà phải mời nữ tiến sĩ? Mời nữ tiến sĩ cũng được thôi, có thể nhin được, nhưng lại là cô gái trẻ như thế, xinh như thế, vóc dáng lại đẹp, thì thật là không thể chịu được!

- Thuật nghiệp có chuyên ngành riêng. Bất luận là lúc nào, tin tưởng chuyên gia vẫn là sự lựa chọn tốt nhất.

- Tôi không nói cô ta không phải chuyên gia, ý tôi là chuyên gia này quá trẻ, quá xinh đẹp rồi.

Uyển Thiên Thiên nói thầm, đầy ghen tị.

Tiêu Phàm thấy bắt đầu đau đầu, hăn vốn rất đau đầu vì Uyển Thiên Thiên, lần trước kiên trì cự tuyệt lời mời của Uyển Thiên Thiên, tưởng rằng làm thế sẽ cắt đứt được liên lạc với "Ma nữ" này, không ngờ mọi chuyện lại tiến triển ngoài dự kiến của hăn. Sau cái đêm ở Dương Tây trấn đó, không cần nói Uyển Thiên Thiên đã hợp tình hợp lý coi mình là người con gái của hăn, cho dù là bản thân hăn, về mặt tâm lý cũng đã thay đổi rõ rệt.

Bất luận thế nào, hăn cũng không thể xóa đi toàn bộ sự việc trong buổi tối hôm đó ra khỏi đầu mình, không lưu lại một chút dấu ấn.

Cho dù có được tâm thái như thế, nhưng Tiêu chân nhân cũng không có cách nào với Uyển đại đương gia.

- Mau đi tập luyện đi, đừng có lười biếng.

Tiêu Phàm nghiêm mặt quát lớn một câu.

Đây cũng không phải là cách, Tiêu chân nhân chỉ có thể ra sức giả bộ ra vẻ uy nghiêm để ma nữ điêu ngoa kia tự thấy mình "suy yếu", xem có còn chịu nổi được nữa không? Chỉ sợ từ giờ trở đi vẫn không chế phục được cô ta.

- Luyện thì luyện, được thôi, hung dữ cái gì chứ...

Uyển Thiên Thiên lại lẩm bẩm vài câu, như là thật sự là cô học trò phải chịu ảm ức.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tiêu Phàm kêu, Tiêu Phàm cầm lên xem, lại là Giản Tú Hoa, mẹ hắc gọi.

Tiêu Phàm liền nghe điện thoại.

Uyển Thiên vốn đang nói thầm vài câu, thấy mẹ Tiêu Phàm gọi đến, đành phải thôi, đi qua một bên.

- Tiêu Phàm à, công việc bận không con?

Ở đầu dây bên kia, Giản Tú Hoa có vẻ tâm trạng rất tốt.

Tiêu Phàm cười nói.

- Mẹ, có chuyện gì thế, mẹ nói thẳng ra là được rồi.

Giản Tú Hoa cười ha hả nói.

- Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là tối nay, con có bận gì không? Nếu có thời gian cùng mẹ tham dự một buổi họp mặt nhé.

- Họp mặt? Họp mặt gì ạ?

Tiêu Phàm lập tức đề cao cảnh giác.

Hắn sợ mẹ chỉ là lấy cớ tham dự họp mặt, giới thiệu đối tượng cho hắn. Hiện nay, Tiêu chân nhân đã "khốn khổ vì tình", riêng chuyện Uyển Thiên Thiên và Tân Lâm cũng đủ khiến Tiêu chân nhân đau đầu rồi. Hơn nữa, chuyện với Trần Dương, còn không biết giải thích thế nào với Nhiêu Vũ Đình. Nhiêu Vũ Đình với mẹ của Trần Dương cũng thân thiết, nếu như thật

sự giới thiệu đối tượng cho Trần Dương, lại là cháu ruột của Tiêu lão gia, bất luận có thành hay không, cũng phải có một kết quả.

- Xem đứa nhỏ này kìa, cùng mẹ tham dự một buổi họp mặt thôi, con căng thẳng cái gì chứ?

Giản Tú Hoa vừa nghe nghe thấy trong giọng nói Tiêu Phàm có ý "đề phòng", liền có chút mất hứng.

Tiêu Phàm vội vàng giải thích.

- Mẹ, con không có ý đó, mẹ biết tính con không thích tham gia mấy hoạt động này mà...

Giản Tú Hoa nói.

- Buổi họp mặt tối nay con tốt nhất nên đi. Con bác Diệp - Diệp Khí Vân đính hôn... Ông nội không phải đã nói, để con giúp ba con nhiều hơn, sắp xếp ổn thỏa các quan hệ sao?

- Con bác Diệp đính hôn? Diệp Linh?

- Đúng thế, con còn nhớ Diệp Linh à?

Tiêu Phàm lắc đầu cười.

Hắn có thể không nhớ Diệp Linh sao? Nói ra thì, Diệp Linh là bạn học của hắn, lúc đầu cùng học ở Bát Trung, thậm chí khi đó còn có ý kiến muốn để hắn là đối tượng của Diệp Linh. Diệp Khí Vân là một trong những trợ thủ đắc lực của ông nội, trùng hợp con gái ông ta và Tiêu Phàm, có thể kết làm thông gia với Tiêu Trạ, như thế thì không còn gì tốt hơn.

Chẳng qua lúc ấy, Tiêu Phàm và Diệp Linh đều còn nhỏ, người lớn cũng chỉ là nói chơi, không ai chính thức nói về chuyện này, nghĩ là sẽ chờ chúng lớn hơn chút nữa cũng không muộn. Ai dè, sau này Tiêu Phàm lại kiên trì lên

"Học viện đạo giáo", trở thành "người xuất gia", Diệp Linh lại thi đỗ một đại học có tiếng, Tiêu Trạm quá mất mặt, không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa.

Không ngờ nhiều năm như vậy, Diệp Linh cũng phải lấy chồng rồi. Tuy rằng Giản Tú Hoa nói là đính hôn, nhưng đến địa vị và thân phận của Diệp Khí Vân hôm nay, con gái ông ta đính hôn với người khác, lẽ nào đối phương sau này không thể hủy hôn?

- Mẹ, Diệp Linh đính hôn con nhất định phải đi.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

- Thế mới phải chứ. Các con là bạn cũ, người ta đính hôn, con mà không có mặt thì đâu có được, phải không?

Giản Tú Hoa liền thở phào một cái, nói.

Kỳ thực Tiêu Phàm đồng ý tham gia buổi họp mặt này, phần lớn là nể mặt Diệp Khí Vân, chứ không phải vì hân và Diệp Linh là bạn cấp ba. Bạn học cấp ba của Tiêu Phàm rất nhiều, không lẽ ai đính hôn cũng phải đi uống rượu mừng sao?

Tiêu chân nhân cũng không có nhiều thời gian rảnh đến thế.

Nhưng con gái của Diệp Khí Vân đương nhiên không giống.

Giản Tú Hoa vừa rồi dặn dò không sai, Tiêu lão gia quả thật đã sắp xếp để Tiêu Phàm từ từ tham gia các sự kiện trọng đại của Tiêu gia. Bản thân Tiêu Phàm cũng không thể đi trên con đường này, chỉ có thể ở bên cạnh hỗ trợ, giúp Tiêu gia mở rộng các mối quan hệ.

Là một đại tướng trung kiên của Tiêu gia danh tiếng nhất, Diệp Khí Vân đương nhiên là một đối tượng phải tạo mối quan hệ tốt.

Bất kì một trận đấu nào, muốn đánh thắng, đầu tiên nội bộ phải đoàn kết một lòng. Nội bộ lục đục chỉ tốn hao sức lực và tiền của, thường thì còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tranh đấu ngoại bộ. Cái gọi là "Đê vỡ ngàn dặm vì cái tổ kiến" chính là ý này.

Huống hồ, quan hệ giữa Tiêu Trạm và Diệp Khí Vân xưa nay rất tốt, Giản Tú Hoa và phu nhân của Diệp Khí Vân cũng rất thân thiết.

Nếu chỉ là những buổi họp mặt thông thường, trước đây sẽ không thông báo với Tiêu Phàm, nhưng bây giờ Giản Tú Hoa lại đi khuyên Tiêu Phàm tham gia. Không còn nghi ngờ gì nữa, sự cố gắng của Tiêu Phàm đã phát huy tác dụng, người lớn trong nhà đang ngày càng coi trọng hẳn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Yến Tiệc

Chương 256: Yến Tiệc

iệc đính hôn của Diệp Linh tổ chức ở Hội sở Hoa Nhài, theo hình thức tiệc đứng.

Do sự đổi thay của thời đại, kiểu yến tiệc quy củ trước kia càng ngày càng không được hoan nghênh.

Tiền thuê Hội sở Hoa Nhài cực kì đắt đỏ, thậm chí còn đắt hơn tiền thuê làm tiệc đứng ở một số khách sạn năm sao. Nhưng không vấn đề gì, không hề ảnh hưởng đến việc kinh doanh của họ, ngược lại còn càng ngày càng thịnh vượng.

Đắt cũng tốt!

Đắt không phải chứng tỏ một thân phận nào đó sao?

Tiêu Phàm một mình lái con Mercedes Benz đi, Tân Lâm bắt buộc phải ở lại Chỉ Thủy Quan. Uyển Thiên Thiên đang dưỡng thương, căn bản không có sức chiến đấu, thêm nữa lại có một nữ tiến sĩ Phong Văn Nương, Tân Lâm mà không ở lại trấn thủ Chỉ Thủy Quan, Tiêu Phàm không thể yên tâm.

Trước khi đi, Tiêu Phàm gọi điện cho Trần Dương, muốn mời cô tham dự buổi họp mặt này. Tiêu Phàm sợ mẹ lại giới thiệu đối tượng cho mình nên mới gọi cô, có tác dụng làm bia đỡ đạn. Ít nhất bây giờ cô không tự coi mình là bạn gái của hắn.

Không ngờ Trần Dương lại không có thời gian, cuộc thăm vấn Lý Thanh Thái đang trong giai đoạn then chốt, cô không thể tự ý đi.

Tiêu thiếu gia đành phải cô đơn một mình đến Hội sở Hoa Nhài.

Xe Mercedes Benz vừa chạy tới cửa Hội sở Hoa Nhài, liền có nhân viên phục vụ chuyên phụ trách dẫn đường, tất cả đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Tiêu Phàm đi đến sảnh của tiệc đứng.

Ngoài dự đoán của Tiêu Phàm, Diệp Linh không có ở cửa đón khách, chỉ có một chàng trai trẻ mặc âu phục màu đen rất ngay ngắn đứng ở đó, vẻ mặt tươi cười tiếp khách.

Nghe anh ta giới thiệu thì tên là Lâm Tịch Phàm.

Tiêu Phàm giật mình, người này chính là vị hôn phu của Diệp Linh, trong cuộc điện thoại trước, Giản Tú Hoa đã giới thiệu sơ qua cho Tiêu Phàm về hoàn cảnh nhà chồng Diệp Linh.

Theo nghĩa rộng, Lâm gia cũng là hào môn thế gia ở kinh thành, trong hệ thống y tế y dược có các quan hệ rất tốt. Sau khi mở cửa cải cách, đặc biệt là cải cách trị liệu, tinh lực chủ yếu của Lâm gia chuyển hướng sang hệ thống thương mại. Lâm Tịch Phàm - vị hôn phu của Diệp Linh hiên nay đang kinh doanh một công ty y dược tư nhân quy mô lớn.

Kinh doanh phát triển nhanh chóng.

Có các bậc cha chú trong mối quan hệ thân thiết ở hệ thống y tế trị liệu chống lưng, công ty y dược này kinh doanh không tốt mới là lạ.

Khó trách Diệp Khí Vân đồng ý cho họ tổ chức yến tiệc đính hôn ở Hội sở Hoa Nhài.

Diệp Khí Vân là cán bộ lãnh đạo cấp cao, kỉ luật rất nghiêm, là con người có tư đức chân chính, con cái ông ta không kinh doanh, đều là làm việc ở các cơ quan, đơn vị. Nhưng con rể tương lai lại là Chủ tịch công ty, có tiền mà, lãng phí một chút cũng không sao. Chỉ cần tiền này kiếm bằng con đường chân chính là được, hơn nữa làm ở công ty y dược cũng được xem là nhân tâm nhân thuật, cấp bậc rất cao.

- Lâm tiên sinh, xin chào. Tôi là Tiêu Phàm, là bạn cấp ba của Diệp Linh.

Diệp Linh không ở đó, Tiêu Phàm tự giới thiệu thân phận của mình cho Lâm Tịch Phàm.

-Ồ, Tiêu thiếu gia, xin chào, xin chào, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, vẫn thường nghe Linh Linh nhắc đến anh...

Vừa nghe Tiêu Phàm giới thiệu, hai hàng lông mày Lâm Tịch Phàm lập tức dương lên, trở nên nhiệt tình hơn, hai tay nắm chặt tay Tiêu Phàm, liên tục bắt.

Cho dù thân phận Lâm Tịch Phàm bây giờ là chủ tịch một công ty lớn, nhưng gốc rễ vẫn là con cháu thế gia, đương nhiên vô cùng quen thuộc với đích tôn của Tiêu gia. Có điều từ cách xưng hô của anh ta với Tiêu Phàm cũng có thể nhìn ra, Lâm công tử cũng rất hiểu về "Đại sư" của hội con ông cháu cha ở kinh thành. Trong mấy tháng gần gũi, "Tiêu thiếu gia" đã nổi danh khắp kinh thành, là một "Lão đại" mới trong hội con ông cháu cha, ngang trời xuất thế.

Xem ra "Người kế thừa" này của Lâm gia cũng không phải là người buôn bán đơn thuần.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, chào hỏi không quá lâu.

Ở những nơi thế này, nhất định phải chú ý, bởi vì ở đây hẳn là "Tiêu thiếu gia", đại diện cho bộ mặt của Tiêu gia. Nếu không phải vì Diệp Khí Vân, chỉ dựa vào Lâm gia, làm sao có thể mời được Giản Tú Hoa và Tiêu Phàm đến cỗ động.

Lâm Tịch Phàm đích thân dẫn Tiêu Phàm vào nhà ăn.

- Này!

Bỗng có tiếng mắng yêu kiều, như có mùi của chết chóc, dọa Lâm Tịch Phàm giật mình nhảy lên.

Tiêu Phàm không giấu được nụ cười.

Ở nơi như thế này cũng dám trốn một bên "Ra ám thị đánh lén", ngoài Phương Do Mỹ ra thì không còn ai khác. Tính cách cô bé là như thế, yêu như thế nào thì là như thế, không ai có thể quản được.

Chỉ có điều Tiêu Phàm không nghĩ tới là ngay cả Phương Do Mỹ cũng tham gia bữa tiệc này.

- Anh Tiêu Phàm, sao anh đến muộn thế?

Phương Do Mỹ xông đến trước mặt Tiêu Phàm, líu lo kêu la, khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn, tràn đầy hăng hái, đôi mắt to đen láy như ánh sao trên bầu trời, chiếu sáng rạng rỡ, nói không hết được vẻ đáng yêu đó.

- Cũng có muộn lắm đâu?

Tiêu Phàm giơ tay lên nhìn đồng hồ.

- Còn không muộn à? Bọn em đến đây được một lúc rồi, nghe cô Giản nói anh cũng đến, em cố ý ở đây chờ anh đấy, đợi anh đến sắp không kiên nhẫn được nữa rồi... Lại không dọa được anh, chẳng có gì vui cả...

Cô bé cắn nhần, lải nhải trách mắng, cái miệng đỏ tươi, nhỏ nhắn bĩu lên.

Nhưng thật ra lại dọa được Lâm Tịch Phàm.

Tiêu Phàm cười vui vẻ, xoa nhẹ cái đầu nhỏ của Phương Mỹ Do, vẻ mặt đầy yêu thương. Phương Mỹ Do mặc chiếc áo sơ mi trắng, chiếc váy ngắn màu xanh lục, giày thể thao màu trắng, mọi thứ đều cho thấy cô là một cô học sinh, thực tế lại không phải như thế.

Những vị khách khác ai cũng rất chỉnh tề.

Nhưng với Phương Do Mỹ mà nói, những thứ đó căn bản không quan trọng. Ở đây, gần như toàn khách nữ, dù trang điểm trẻ trung thế nào cũng không ai có thể rực rỡ được như Phương Mỹ Do.

Trời sinh đã đoan trang.

Những người khác ngoài ghen tị cũng chỉ còn cách hâm mộ thôi.

Nói tới cũng lạ thật, Tiêu Phàm vừa xoa đầu, cô bé liền cười hì hì, trở nên vui vẻ, bước lên khoác tay Tiêu Phàm giống như em gái, cũng không ai cảm

thấy có gì đó bất thường.

Cô vốn ngây thơ, dễ thương như thế.

- Chú Phương cũng tới nữa sao?

Tiêu Phàm tùy ý cầm bàn tay cô, thuận miệng hỏi.

- Không, ba em đang ở Thiết Môn, công việc rất bận... Mẹ em đến thôi.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Nhiều Vũ Đình quan hệ rộng, là trưởng bối của Lâm Tịch Phàm, lại có quan hệ mật thiết với vợ chồng Diệp Khí Vân, hoàn toàn có thể.

Năm ngoài dự đoán của Tiêu Phàm, trưởng bối hào môn thế gia tham dự buổi tiệc này thật không ít, không những Nhiều Vũ Đình tới, thậm chí ngay cả ba của hắn - Tiêu Trạm - Tiêu bộ trưởng cũng xuất đầu lộ diện, còn có Lục Hồng cũng có mặt.

Ngồi xung quanh hai cái bàn lớn là các vị trưởng bối, Diệp Khí Vân đích thân tiếp đón.

Mặc dù là tiệc đứng nhưng nhất định phải phân rõ ràng, chỗ ngồi cũng phân chủ thứ. Những thân phận như Diệp Khí Vân, Tiêu Trạm, Lục Hồng thì thế nào? Nói gì thì nói cũng phải có sự khác biệt. Về mặt nhà ăn, cũng dùng cách này để thấy được sự tôn quý của hai bàn khách. Trừ điều đó ra, còn có điều không giống bình thường là xung quanh hai bàn lớn, có mấy nhân viên đứng phục vụ mặc đồng phục, sẵn sàng phục vụ khách bất cứ lúc nào.

Đây cũng là điều mà tiệc đứng bình thường không có. Phục vụ những lão đại lâm thời này.

Thấy con gái mình nắm tay Tiêu Phàm đi tới. Nhiều Vũ Đình mỉm cười chào hỏi.

- Tiêu Phàm đến đây à?

- Chào cô Nhiêu.

Tiêu Phàm cúi đầu làm lễ với Nhiêu Vũ Đình.

Giản Tú Hoa nhìn thấy con trai, mặt mày liền hớn hở, nhưng Tiêu Trạm lại nhú mày.

Con đến thì đến thôi, khoác tay con gái người ta làm cái gì? Phương Do Mỹ tuy ngây thơ, lãng mạn, cũng đã mười sáu mười bảy tuổi rồi, ở cái xã hội phát triển này, mười sáu mười bảy tuổi cũng không thể tính là hoàn toàn trưởng thành. Mấu chốt nằm ở gia thế hai nhà, nếu lan truyền ra ngoài, nói tên 'Đạo sĩ' nhà Tiêu gia kia đang có ý với con gái Phương gia, thử hỏi mặt mũi Tiêu Trạm biết giấu vào đâu?

Đứa cháu đích tôn không chịu thua kém này của Tiêu Gia, chẳng những liễu lĩnh xuất gia, bây giờ còn "không bằng cầm thú", có ý đồ với thiếu nữ vị thành niên?

Tuy nhiên, Nhiêu Vũ Đình hình như không hề bất mãn, nên Tiêu Trạm cũng không thể tùy tiện nổi giận.

Có một số chuyện, không thể nổi cáu trước mặt nhiều người, nếu không thì sẽ không thể thu xếp được, chỉ có thể về nhà đóng cửa bảo nhau. Xem chừng, Nhiêu Vũ Đình cũng có ý như vậy, ngoài mặt không sao, trong lòng không biết phần nộ cỡ nào.

Tiêu Lão gia gia giáo như thế sao?

Mặc dù không tức giận trước mặt mọi người, nhưng lúc Tiêu Phàm cúi người chào hỏi, Tiêu Trạm khẽ "Hừ" một tiếng coi như là nhắc nhở.

Về việc Tiêu Trạh không hài lòng, trong lòng Tiêu Phàm đương nhiên biết rõ, nhưng lại không giải thích gì nhiều.

Lúc này mà giải thích, có thể làm tổn thương Phương Do Mỹ, sẽ làm cô bé ngại.

Trừ Tiêu Trạh ra, mấy vị trưởng bối khác cũng tỏ thái độ khác thường với Tiêu Phàm. Diệp Khí Vân gật đầu mỉm cười đáp lễ với Tiêu Phàm. Có điều, ai cũng có thể nhận ra, nụ cười này của Diệp Khí Vân mang tính lễ tiết thuần túy, hoàn toàn là nể mặt Tiêu lão gia và Tiêu Trạh, đối với Tiêu Phàm, thái độ Diệp Khí Vân vẫn như trước đây.

Diệp Khí Vân không phải họ hàng thân thích của Tiêu gia, cũng không có "ghen ghét" gì với Tiêu Phàm, nhưng cũng không thân thiết. Diệp Khí Vân tính tình đoan chính, hành sự đứng đắn, chỉ sợ giống như Tiêu Trạh, với sự phản bội của đích tôn Tiêu gia này, tận sâu trong lòng rất không hài lòng.

Cứ quy củ theo sự sắp xếp trong nhà làm một cán bộ không tốt hay sao? Tương lai kiểu gì cũng là một lãnh đạo lớn nhỏ gì đó, tại sao cứ phải khác người như thế, đi học đạo gì đó!

Thật ra, thiếu gia Tiêu gia này cuối cùng cũng cải tà quy chính, xuống núi rèn luyện.

Thế này cũng tốt mà!

Đây mới là con cháu Tiêu gia.

Còn thái độ của Lục Hồng với Tiêu Phàm hoàn toàn khác, cho dù cũng chỉ là mỉm cười gật đầu với Tiêu Phàm, nhưng mọi người đều có thể nhìn ra, Lục Hồng này là cười từ tận đáy lòng, vô cùng thân thiện.

- Tiêu Phàm, lại đây, giới thiệu với cậu, đây là Chủ nhiệm Cao - Giáo sư Cao Thiên Vọng - chuyên gia đông y có tiếng...

Bên cạnh Lục Hồng là một vị tiên sinh đầu bạc, Lục Hồng rất nhiệt tình giới thiệu cho Tiêu Phàm.

- Giáo sư Cao, chào ngài.

Tiêu Phàm có chút ngỡ ngàng, thật sự không nhớ ra vị Giáo sư Cao Thiên Vọng này là thần thánh phương nào.

Cũng không phải nói, mỗi chuyên gia đông y, Tiêu Phàm đều quen biết hoặc nghe nói đến, nhưng người này xuất hiện ở buổi tiệc đính hôn của Diệp Linh, lại ngồi cùng với quan chức cấp cao của tỉnh bộ như Diệp Khí Vân, Tiêu Trầm, Lục Hồng, chắc chắn phải là cao nhân, không thể là thế yếu, có thể thấy là nhân vật khó lường. Thế nhưng Tiêu thiếu gia lại không có ấn tượng gì với vị Giáo sư Cao này.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giáo Sư Cao Kiêu Ngạo

Chương 257: Giáo Sư Cao Kiêu Ngạo

Giáo sư Cao rất kiêu ngạo!

Vị chuyên gia đông y này, nhìn qua khoảng từ 65 đến 80 tuổi, râu tóc bạc trắng, sắc mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn, mỉm cười gật đầu với Tiêu Phàm, thần thái ngạo nghễ, tựa hồ không hề coi vãn bối Tiêu Phàm ra gì.

Lục Hồng vội vàng nói.

- Giáo sư Cao, Tiêu Phàm là trưởng phòng cục Tôn giáo quốc gia, rất có hiểu biết về châm cứu trong đông y.

Nếu là trước đây, cái gọi là thân phận trưởng phòng cục Tôn giáo của Tiêu Phàm, mọi người đều giữ kín như bưng, chỉ sợ tránh không kịp. Bây giờ trước mặt mọi người Lục Hồng lại nhắc đến, nhưng tuyệt đối là có lòng tốt. Từ sau khi Tiêu Phàm chữa khỏi bệnh đau đầu cho Lục Hồng, trong mắt ông ta, Tiêu Phàm không phải là "giả thần giả thánh" gì cả, mà là nhà nghiên cứu quốc học, là hàng thật đúng giá, thậm chí có thể nói là cao nhân đắc đạo. Đã là Cao giáo sư của đông y, có thể được liệt cùng với Bí thư tỉnh ủy, Thủ trưởng ủy ban trung ương, thế thì Tiêu Phàm về lý cũng nên có sự tôn trọng.

- Châm cứu?

Giáo sư Cao cười ha hả, có chút xem thường.

- Đông y còn phải nghiên cứu tứ chẩn: vọng, văn, vấn, thiết (bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y: nghe, nhìn, hỏi, sờ), kiến thức cơ bản phải vững chắc. Còn như các kĩ xảo khác, suy cho cùng đều là những đường cơ bản, không tốn quá nhiều công sức để nghiên cứu, cùng lắm cũng chỉ phát sinh tác dụng phụ thôi... Ha ha, Trưởng phòng Tiêu tuổi còn trẻ, cũng đã là cán bộ lãnh đạo, tiền đồ sẽ rất rộng mở.

Một câu cuối cùng này, cuối cùng cũng là khen ngợi Trưởng phòng Tiêu. Có điều rất rõ ràng, với Cao Thiên Vọng, Tiêu Phàm chỉ có một câu khen về chức vụ lãnh đạo nhà nước, còn cái gọi là thuật "Châm cứu" cũng làm cho Giáo sư Cao kia nhìn bằng một con mắt.

Tiêu Phàm lại không hề giận, gật đầu nói.

- Giáo sư Cao nói rất có lý; vọng, văn, vấn, thiết là cơ sở của việc chẩn đoán trong Đông y.

Thuốc thường dùng của Đông y có đến mấy chục vị, không đến một trăm vị, chứng hàn dùng những thuốc này, bị nhiệt dùng những thuốc kia, dùng

để trị bệnh cứu người, dùng sai sẽ rất phiền phức. Mấu chốt còn nằm ở chẩn đoán bệnh chính xác.

Có điều, những lời này, Tiêu Phàm đương nhiên không thể nói trước mặt mọi người.

Tiêu thiếu gia thực ra là người rất hiểu đạo lý, có thể thấy vị Cao giáo sư này là vì "Địa vị học thuật" và "Học vấn" mới được ngồi ngang hàng với Thủ trưởng bộ, Đại tướng biên giới. Tiêu thiếu gia đương nhiên không thể tranh giành "Địa vị học thuật" này với người ta. Hắn đã là con cháu Tiêu gia thì cái gì cũng không thể. Một vị trí nhỏ nhoi của hắn ở đây, hà cớ chi lại đi đập bát cơm của người khác.

Nhưng Lục Hồng rõ ràng không cho là như vậy.

Ông ta cố ý giới thiệu Tiêu Phàm với Cao Thiên Vọng, là muốn giữ thể diện cho Tiêu Phàm trước mặt mọi người - mọi người đừng coi cháu đích tôn của Tiêu gia là một kẻ phản đạo "giả thần giả thánh". Cái mà người ta học là chẩn đoán Đông y, chính thống là tinh hoa văn hóa đất nước.

Nhưng cái lão họ Cao này lại không phối hợp, không ngờ lại gây khó dễ trước mặt Tiêu Trạ và Giản Tú Hoa, Lục Hồng có thể có chút ngượng ngùng. Làm không tốt, Tiêu Trạ và Giản Tú Hoa sẽ cho rằng ông ta và Cao Thiên Vọng đang hát đôi, cố ý làm mất mặt Tiêu Phàm, mất mặt Tiêu Trạ.

- Giáo sư Cao, lời không thể nói thế được, dù là kỹ thuật giống nhau, nhưng chỉ cần học đến nơi đến chốn cũng có thể học để mà vận dụng, đó chính là kỹ thuật tốt. Nói không phải gạt ông, trước đây tôi mắc chứng bệnh đau đầu, đi khám rất nhiều bác sĩ, Đông y, Tây y đều đã khám qua, nhưng đều không có hiệu quả. Sau này chính là Tiêu Phàm dùng châm cứu trị khỏi bệnh cho tôi, rất linh, trị khỏi tận gốc, đến bây giờ cũng không tái phát.

Lục Hồng cười nói, nhìn về phía ánh mắt của Cao Thiên Vọng, hơn ba phần nghiêm nghị.

Ai dè, Cao Thiên Vọng hình như căn bản không hiểu ánh mắt Lục Hồng, liền nói.

- Trưởng ban Lục, về Đông y mà nói, chỉ cần không có khối u, đau đầu không phải bệnh gì nghiêm trọng, những chứng bệnh nghiêm trọng phải dùng Tây y để đối phó. Trưởng ban Lục đã đi khám không ít bác sĩ, e rằng đều không tìm đúng người.

Ý câu này muốn nói, nếu ngay từ đầu ngài đến tìm tôi, tôi sớm đã trị khỏi bệnh cho ngài rồi, còn chần chừ làm gì nữa?

Sắc mặt của Lục Hồng lập tức cũng trở nên có chút khó coi.

Lão họ Cao này, tuổi cũng đã lớn rồi, đầu còn nhỏ nữa, tại sao lại không có mắt như thế? Cứ coi như ông thực sự là thần y thiên cổ khó cầu đi, ông cũng phải nể mặt tôi, khích lệ Tiêu Phàm mấy câu chứ, khó đến thế sao? Không thể ăn ít đi một miếng thịt sao? Nhất định phải vận tôi như thế à!

Diệp Khí Vân mỉm cười nói.

- Trưởng ban Lục, Giáo sư Cao là tổng cố vấn của công ty y dược Kim Tịch, là nhà nghiên cứu của viện nghiên cứu Đông y quốc gia, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Người nhà tôi nếu có mắc chứng bệnh đau đầu nhức óc, thường đều là mời Giáo sư Cao bốc thuốc, rất hữu hiệu.

Thấy vẻ mặt Lục Hồng không hài lòng, Diệp Khí Vân đành phải ra mặt giải vây.

Cái gọi là "công ty y dược Kim Tịch" chính là công ty mà con rể ông ta Lâm Tịch Phàm kinh doanh.

Vị Cao Thiên Vọng này, mấy năm gần đây thường xuyên xuất hiện trên TV, tọa đàm ở khắp nơi, rất có tiếng tăm. Vừa may khám bệnh cho Diệp Khí Vân có hiệu quả, trở thành khách quý của Diệp gia, sau khi Lâm Tịch Phàm quen biết Cao Thiên Vọng ở Diệp gia, hai người thường nói chuyện với nhau rất thân thiết. Nên đã mời Cao Thiên Vọng làm cố vấn cho công ty y dược.

Là người kiêu ngạo, thế nhưng căn bệnh cũ của ông ta lại không phải bây giờ mới có. Chỉ có điều, với Diệp Khí Vân mà nói, sự kiêu ngạo của Cao Thiên Vọng cũng là biểu hiện của người có bản lĩnh, một số người có tài cũng có tính như thế, dù sao vẫn còn tốt hơn Tiêu Phàm.

Còn như Tiêu Phàm trị khỏi bệnh đau đầu cho Lục Hồng bằng châm cứu, Diệp Khí Vân lại không tận mắt thấy, nói thực ra là không tin lắm. Cứ coi như có chuyện đó đi, cũng chỉ là ăn may mà thôi. Chẳng lẽ trình độ y thuật của Tiêu Phàm lại cao thế, có thể cao hơn Cao Thiên Vọng sao?

Cũng như các vị trưởng bối khác của Tiêu gia, Diệp Khí Vân rất không ủng hộ Tiêu Phàm.

Đương nhiên, giả như Tiêu Phàm giống như Uông Thuật Đô, đi theo con đường của gia đình, thì lại không phải bàn!

Diệp Khí Vân đích thân ra mặt làm "Chỗ dựa" cho Cao Thiên Vọng, Lục Hồng trong lòng vô cùng khó chịu. Nhưng cũng chỉ biết kiềm chế, gật đầu cười, không muốn nói thêm gì nữa. Bất luận thế nào cũng không theo Diệp Khí Vân mà tán thưởng Giáo sư Cao "thần kỳ".

Nói đến kiêu ngạo, Trưởng ban Lục chẳng kém ai?

Lục Hồng thấy khó chịu, Phương Mỹ Do càng khó chịu hơn, tiểu nha đầu không hề khách khí trừng mắt nhìn Cao Thiên Vọng, nếu không phải vì cô không biết gì về Đông y, thì e là đã sớm "Gia nhập chiến đoàn", "tấn công" Cao Thiên Vọng.

- Ôi, anh biết châm cứu sao?

Song, sau khi trừng mắt với Cao Thiên Vọng, hứng thú của tiểu nha đầu lập tức bị châm cứu thu hút. Kéo kéo ống tay áo Tiêu Phàm, thấp giọng hỏi, vẻ mặt vô cùng hiếu kỳ.

Người này thật sự là thần kỳ, liệu sự như thần, thân thủ cao siêu, bây giờ đến cả châm cứu cũng biết luôn.

Trong mắt cô, Tiêu Phàm quả thực trở thành một "Kho báu", bất cứ khi nào cũng có thể từ chỗ bí mật nào đó lấy ra bảo bối.

Tiêu Phàm nhẹ gật đầu.

- Vậy, châm cứu rốt cuộc là làm thế nào? Nguyên lý làm việc là gì?

Cô hóa thân thành một học sinh giỏi ham học hỏi, tìm tòi.

Tiêu Phàm thuận miệng giải thích.

- Châm cứu chính là dùng kim nhọn đặc chế điểm vào huyết vị trên cơ thể người để đạt được mục đích chữa bệnh.

- Nếu sau này em bị bệnh, sẽ đến tìm anh, anh dùng châm cứu chữa cho em, được không?

Tiêu Phàm không khỏi bật cười, tư duy của cô thật sự nói lên tính cách cô.

Nhiều Vũ Đình sáng giọng.

- Tiểu Mỹ, chớ có nói linh tinh, con còn nhỏ như thế, có thể mắc bệnh gì chứ?

Phương Do Mỹ lập tức phản bác.

- Mẹ, sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, mẹ đừng có mê tín như thế được không? Có ai cả đời không bị bệnh không? Bây giờ có sẵn một bác sĩ ở đây, con nhất định phải hẹn trước. Để tránh đến lúc đó, Tiêu thần y bận quá, không có thời gian khám cho con. Tiêu thần y, anh nói xem, có đúng không?

Tiêu Phàm líu lười không nói được gì.

Tại sao vừa không cẩn thận, bản thân lại biến thành Tiêu thần y thế này.

Có điều nổi khổ tâm muốn bảo vệ hãn của Phương Do Mỹ cũng là rõ ràng.

- Vũ Đình à, Tiểu Mỹ rất hoạt bát đáng yêu...

Người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh vợ Diệp Khí Vân vừa cười vừa nói với Nhiêu Vũ Đình.

Người phụ nữ trung niên này có chút giống với tướng mạo Lâm Tịch Phàm, hẳn là bà thông gia của Diệp Khí Vân, nghe cách xưng hô của bà ta với Nhiêu Vũ Đình, dường như quan hệ của họ cũng rất thân thiết.

Nhiêu Vũ Đình nói.

- Nó à, chính là bị làm hư rồi, rất thích quấy nhiễu.

Phương Do Mỹ liền bĩu môi, cũng chịu thua lí luận của mẹ, chỉ là đưa ngón tay vào lòng bàn tay của Tiêu Phàm gãi gãi. Tiêu Phàm có thể tham gia buổi yến tiệc tối nay, đối với Phương Do Mỹ thực sự là vui hơn mong đợi. Tiểu cô nương bây giờ lòng đang tràn đầy sung sướng, những chuyện bình thường đều mặc kệ.

Với kiểu tiệc tùng như này, thật ra Tiêu Phàm không hứng thú lắm.

Hẳn là cố ý mở rộng mạng lưới quan hệ cho Tiêu gia, chứ không phải hẳn vì thấy vui mà tham gia buổi tiệc này. Nói thật, Tiêu chân nhân không có

nhiều thời gian mà lãng phí như thế.

Thấy Phương Do Mỹ cứ lưu luyến Tiêu Phàm, Nhiêu Vũ Đình liền hỏi.

- Tiêu Phàm à, Trần Dương đâu rồi? Hai người gặp gỡ thế nào rồi?

Dù nói thế nào, Trần Dương cũng là đối tượng Nhiêu Vũ Đình giới thiệu cho Tiêu Phàm, thân là "Bà mối" cũng nên quan tâm một chút mới phải. Lại nói, chỉ cần xác định Tiêu Phàm và Trần Dương yêu nhau, sự thân thiết giữa Phương Do Mỹ và Tiêu Phàm cũng không còn nữa.

Tính tình còn trẻ con mà!

Nhưng nếu giữa Tiêu Phàm và Trần Dương không thể kéo dài, thì nên đề cao cảnh giác, cẩn thận một chút.

Thanh niên bây giờ, hiểu chuyện từ rất sớm. Cho dù Nhiêu Vũ Đình có tin tưởng Tiêu Phàm và Phương Do Mỹ, nhưng cẩn tắc vô áy náy, nhất là giữa nam nữ thanh niên, tình huống nào cũng có thể xảy ra.

Tiêu Phàm vội đáp.

- Cô Nhiêu, tối nay Trần Dương có nhiệm vụ, không có thời gian.

- Uh, công việc quan trọng hơn.

Nhiêu Vũ Đình khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói.

Tuy Tiêu Phàm không trả lời thẳng vấn đề, nhưng từ câu nói này cũng có thể phân tích được ra, Tiêu Phàm và Trần Dương đang qua lại với nhau, bằng không Tiêu Phàm làm sao có thể nắm rõ tình hình Trần Dương như vậy được? Ngay cả tối nay có nhiệm vụ đều biết rất rõ.

Nếu không có nhiệm vụ, có lẽ Tiêu Phàm đã cùng Trần Dương tham gia buổi tiệc này.

Giản Tú Hoa lại có chút không vừa ý, nhú mào nói.

- Tại sao ngành công an của bọn họ phải làm nhiệm vụ trong đêm thế? Con gái con nữa phải sống quy củ một chút mới tốt.

Liên quan đến hoàn cảnh của Trần Dương, Nhiêu Vũ Đình sớm đã có nói cho Giản Tú Hoa, giới thiệu con dâu cho Giản Tú Hoa sao có thể nói dối được.

Không có đạo lý ấy.

Giản Tú Hoa cũng là đang lo lắng, sau này Tiêu Phàm và Trần Dương kết hôn, Trần Dương vẫn sống không có quy củ như thế, có thể sẽ không tốt.

Ai sẽ chăm sóc con trai bà?

Tiêu Phàm mỉm cười, nghe người lớn nói chuyện, bỗng lòng bàn tay chợt đau nhói, vội cúi xuống nhìn, lại chỉ thấy Phương Do Mỹ chu cái miệng nhỏ nhắn lên, nghiêng đầu, dường như đang tức giận.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Chứng Nhiệt Hay Chứng Hàn?

Chương 258: Chứng Nhiệt Hay Chứng Hàn?

Tiêu Phàm tức thời lại nhức đầu!

Cho dù về chuyện nam nữ, Tiêu chân nhân là gà mờ, nhưng Tiêu chân nhân tuyệt đối không phải kẻ ngốc, Phương Do Mỹ vì sao bỗng nhiên tức giận, Tiêu Phàm đương nhiên biết lý do.

Xem ra bất luận là tuổi tác lớn hay nhỏ, ghen vẫn là bản tính của phụ nữ.

May mà Diệp Linh xuất hiện đúng lúc, hóa giải sự lung túng của bạn học cũ.

Cả buổi tiệc đính hôn, Diệp Linh không xuất hiện, quả thật có chút kì lạ. Có thể thấy khách khứa đều đến đông đủ, yến tiệc sẽ chính thức bắt đầu, là nhân vật nữ chính của buổi tối nay, Diệp Linh nhất định phải có mặt.

Diệp Linh mặc bộ lễ phục dạ hội hoa hồng màu tím, trang điểm rất xinh đẹp, đi cùng Lâm Tịch Phàm, có thể nói là trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Con gái Diệp Khí Vân vốn rất xinh đẹp.

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối, Diệp Linh vẫn không nói câu nào, chỉ là khuôn mặt luôn luôn mỉm cười, tỏ ra rất thực nữ.

Nhìn chăm chú vào gương mặt người bạn cũ, hai hàng lông mày của Tiêu Phàm khẽ nhíu lại.

Diệp Linh bị ốm.

Chẳng trách, trong tiệc đính hôn của mình mà nhân vật nữ chính mãi mới xuất hiện.

Nghi thức khá đơn giản, dù sao cũng là đính hôn không phải kết hôn, hơn nữa gia đình hai bên cũng không phải những gia đình truyền thống, không thể làm phức tạp những nghi thức của một buổi tiệc đính hôn. Diệp Khí Linh sở dĩ đồng ý yến tiệc đính hôn thế này, chủ yếu là suy tính đến con đường làm quan.

Dựa vào ý kiến mà Tiêu Phàm đề xuất cho Tiêu Trạm, thì Tiêu gia đang chuẩn bị có một đợt điều chỉnh đối với nội bộ nhân sự. Diệp Khí Vân sắp được điều lên Bắc Kinh, tiếp nhận vị trí "trung tâm" của Tiêu Trạm, đảm

nhận trọng trách điều chỉnh toàn bộ hệ thống công ty. Còn Tiêu Trạh thì có thể ở ngoài làm bí thư tỉnh ủy, thực hiện khát vọng chính trị của bản thân.

Nếu phải đi Bắc Kinh sớm như thế thì bây giờ nhân lễ đính hôn của Diệp Linh, cùng bằng hữu thân thiết gặp mặt một lần, nói lại tình cảm, thế này cũng rất hợp tình hợp lý.

Tính cách của Diệp Khí Vân và Tiêu Trạh không giống nhau, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nhưng lại rất biết xử lý các quan hệ thân thiết. Đương nhiên, phải có một điều kiện tiên quyết, đó là không vi phạm nguyên tắc.

Ví như buổi tiệc đính hôn này, nếu không phải bản thân Lâm Tịch Phàm rất có tiền, thì Diệp Khí Vân sẽ không đồng ý tổ chức ở Hội sở Hoa Nhài.

Quá xa hoa, quá lãng phí.

Lâm Tịch Phàm thậm chí còn bao cả cái Hội sở Hoa Nhài này.

Tối nay, Hội sở Hoa Nhài không mở cửa đón khách, mà chỉ phục vụ cho Lâm công tử.

Nếu hai hôm trước Diệp Linh không đột nhiên bị ốm, thì tiệc đính hôn tối nay sẽ rất hoàn hảo.

Sau khi nghi thức kết thúc, Diệp Linh theo Diệp Khí Vân trở về bàn ăn, gật đầu cười với Tiêu Phàm. Nói thật là Diệp Linh cũng không ngờ Tiêu Phàm có thể đến tham dự tiệc đính hôn của cô.

Mặc dù quan hệ của Diệp gia và Tiêu gia rất thân thiết, những ngày lễ tết thường xuyên qua lại, nhưng từ sau khi tốt nghiệp trung học, Diệp Linh cũng ít gặp Tiêu Phàm.

Mấy năm trước, Tiêu Phàm không phải là người đứng đầu trong cái nhóm hào môn thế gia ở kinh thành.

Hồi học trung học, Tiêu Phàm thông minh hiểu học, khiếm tốn lễ độ, lại anh tuấn phóng khoáng, là đối tượng thầm thương trộm nhớ của rất nhiều bạn nữ. Chỉ có điều, sau này, Tiêu Phàm kiên trì đăng kí thi Học viện Đạo Giáo mới làm cho bạn bè kinh ngạc, nghĩ đầu óc Tiêu Phàm có vấn đề.

Lâm Tịch Phàm liền giải thích xin lỗi khách mời.

- Xin lỗi các vị, Tiểu Linh đột nhiên đau họng, không nói được, xin lỗi mọi người.....

Diệp Linh cũng gật đầu, vẻ mặt có lỗi, có thể nhìn thấy, cô đang cố gắng đè nén đau đớn.

- Ở đây không phải có một vị Giáo sư Đông y sao? Đau họng cũng đâu phải bệnh nặng gì?

Một giọng nói đột ngột cất lên.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, đúng là Phương Do Mỹ, đôi mắt to của cô trũng lên căng tròn, nhìn thẳng vào mặt Cao Thiên Vọng, rõ ràng là có ý khiêu khích.

Mới vừa rồi, Cao Thiên Vọng gây khó dễ cho Tiêu Phàm, chính là đã đắc tội với Phương đại tiểu thư rồi.

Ông đã tài giỏi thế, tại sao không trị khỏi bệnh cho "Tân nương" đi?

Ông lại còn là tổng cố vấn công ty y dược của Lâm Tịch Phàm nữa!

Lần này xem như tiểu nha đầu cô bắt được cơ hội, ngay lập tức không hề do dự chơi lại ông.

- Tiểu Mỹ!

Nhiều Vũ Đình liền cau mày, rất không vui quát lớn một tiếng.

- À, Giáo sư Cao đã kê đơn thuốc rồi, cũng đã uống thuốc rồi, chứng bệnh này phải từ từ thanh nhiệt giải độc, cần vài ngày mới có thể khỏi được.

Lâm Tịch Phàm liền vội vàng nói.

Cao Thiên Vọng ngẩng đầu lên nói.

- Tịch Phàm, yên tâm đi, miệng bị lở, cổ họng sưng đau cũng chỉ là chuyện nhỏ, kiên trì uống thuốc sẽ khỏi nhanh thôi.

- Vâng, đúng vậy, không phải vấn đề gì lớn cả.

Lâm Tịch Phàm liền tiếp lời, dường như vô cùng tin tưởng Cao Thiên Vọng.

Tiêu Phàm nhìn kỹ gương mặt Diệp Linh một chút, bỗng nhiên hỏi.

- Diệp Linh, có phải khoang miệng của cậu vẫn bị lở lâu rồi không?

Diệp Linh liên tục gật đầu, khoa tay múa chân, lại không thể nói được.

Quả thật, cổ họng cô đã sưng lên như quả đào rồi, ngay cả một âm thanh nhỏ cũng không nói ra được.

- Có phải cổ họng cậu sưng đau gần hai năm nay, giờ lại phát tác không?

Sắc mặt Tiêu Phàm càng lúc càng trở nên chăm chú.

Diệp Linh gật đầu không ngớt.

Vợ Diệp Khí Vân không kìm được liền nói.

- Tiêu Phàm, sao cháu biết? Tiểu Linh nhà cô bị lở khoang miệng nhiều năm nay rồi, đã đến rất nhiều bệnh viện, khám rất nhiều thầy thuốc, Đông y

Tây y đều có, đi đi lại lại mà vẫn không khỏi. Haiz... năm nay lại thêm đau họng, cũng đã đi chữa khắp nơi, thật không biết là thế nào, trong người sao lại nóng như thế?

Nói xong liền lắc đầu liên tục, thở dài, vẻ mặt trở nên buồn rầu.

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói.

- Cô à, lở khoang miệng và cổ họng đau không hẳn là nóng trong người. Nhiều khi, cơ thể quá suy nhược cũng có thể xuất hiện chứng bệnh này.

Tiêu Phàm chưa nói hết câu, Cao Thiên Vọng đã ha hả cười, vuốt vuốt bộ râu trắng, liếc nhìn Tiêu Phàm nói.

- Trưởng phòng Tiêu lý luận rất mới mẻ và độc đáo. Theo như cậu nói, cổ họng sưng đau không phải chứng nhiệt thì là chứng hàn hả?

Lập tức liền có người gật đầu hòa theo lời nói của Cao Thiên Vọng.

Thật ra, theo như lý luận Đông y thông thường mà nói, cổ họng sưng đau, khoang miệng lở đều là triệu chứng của "Chứng nhiệt", nói theo dân gian chính là nóng trong người.

Với những người ở thế hệ trước, đây gần như đã trở thành kiến thức phổ thông.

Tiêu Phàm liếc nhìn ông ta một cái, thản nhiên nói.

- Giáo sư Cao, nếu như ngay cả lý luận này ông chưa từng nghe thì tôi thực sự thấy có chút kỳ quái đấy.

Thận suy yếu thì khí dương không có chỗ nào dựa vào, tất nhiên phải xông lên, gây ra các triệu chứng giống như chứng nhiệt. Bác sĩ không có kinh nghiệm rất dễ chẩn đoán là nóng trong người, cái gì mà ngu hoàng, khổ

bách, sừng tê giác đều đem ra dùng, như thế sẽ phản tác dụng, chỉ có hỏng việc.

Sắc mặt Lâm Tịch Phàm nhất thời có chút kỳ lạ, liếc nhìn Giáo sư Cao một cái. Giáo sư Cao kê đơn cho Diệp Linh không phải là mấy vị thuốc gì đó lành lạnh sao? Bây giờ, theo như lời Tiêu Phàm, Cao Thiên Vọng đã hoàn toàn làm ngược lại, là chẩn đoán sai.

Tuy nhiên Lâm Tịch Phàm cũng nhanh chóng thu mắt về.

Bất kể như thế nào, Cao Thiên Vọng mới là bác sĩ Đông y chính thống, nhưng Tiêu Phàm lại làm việc ở cục Tôn giáo, nên tin ai đây, thật chẳng biết làm thế nào?

Thấy Tiêu Phàm "Nói năng lỗ mãng", chỉ trích mình, Cao Thiên Vọng liền không chút khách khí, cười lạnh một tiếng nói.

- Hóa ra Trưởng phòng Tiêu ngay cả Đông y cũng tinh thông như thế, ngược lại là tôi kiến thức nông cạn. Theo cách nói của Trưởng phòng Tiêu thì bệnh nhân bị nóng trong người còn phải ăn đường quy nhân sâm, thập toàn đại bổ phải không?

Tiêu Phàm cau mày, không hề để ý lời nói của Cao Thiên Vọng, nói với Diệp Linh.

- Diệp Linh, đưa tay cho tớ bắt mạch đi.

Vị Cao giáo sư này xem ra là người cực kì tự phụ, cực kì cố chấp, Tiêu Phàm không muốn đấu khẩu với ông ta một cách vô nghĩa.

Diệp Linh nhất thời do dự, hướng ánh mắt cầu cứu tới Diệp Khí Vân. Nói thật ra, cô cũng không tin y thuật của Tiêu Phàm lại lợi hại hơn cả Giáo sư Cao. Nhưng có mặt Tiêu Trạ và Giản Tú Hoa ở đây, Diệp Linh cũng

không biết làm thế nào, nếu từ chối Tiêu Phàm một cách thẳng thừng sẽ rất ngại với chú Tiêu và cô Giản.

Đúng lúc này, Lục Hồng lên tiếng.

- Diệp Linh, con đưa tay cho Tiêu Phàm bắt mạch đi, chú Lục đã đích thân thử nghiệm rồi, y thuật của Tiêu Phàm rất lợi hại.

Trường ban Lục vốn đã không vừa mắt với Cao Thiên Vọng.

Quả nhiên, Lục Hồng vừa nói ra, Cao Thiên Vọng lập tức nóng mặt, biến thành màu gan lợn, xem ra trong lòng ông ta đang vô cùng phẫn nộ.

Nhưng Lục Hồng để ý ông ta phẫn nộ hay không làm gì chứ?

Chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Lục Hồng đã lên tiếng thì Diệp Linh không còn gì do dự nữa, nếu như không làm theo thì không chỉ đắc tội với Tiêu Phàm mà cũng đã làm mất lòng Lục Hồng.

Tình huống thế này, ngay cả Diệp Khí Vân cũng phải đau đầu.

Diệp Khí Vân cười nói.

- Tiểu Linh, con và Tiêu Phàm là bạn học cũ, bạn học bắt mạch cho con, là chuyện tốt mà.

Diệp Linh mỉm cười gật đầu, đi đến chỗ Tiêu Phàm, nhẹ nhàng đưa tay ra. Diệp Linh thật sự rất gầy yếu, cánh tay gầy trơ cả xương, không có sự dẻo dai, đầy đặn của một cô gái trẻ.

Tiêu Phàm đặt ngón tay lên mạch cổ tay Diệp Linh, hắn lập tức nhíu mày, khoảng chừng nửa thời gian uống một chén trà, Tiêu Phàm mới thả mạch cổ tay cô ra, bảo cô há miệng, nhưng lại không xem cổ họng.

Mọi người tò mò hạ ly xuống, nhìn Tiêu Phàm một cách chăm chú.

- Mạch đập nhanh mà suy yếu là chứng thận suy điển hình...

- Cậu nói đùa gì vậy? Mạch đập nhanh, suy yếu là biểu hiện của chứng nhiệt! Đây là kiến thức phổ thông trong chẩn đoán Đông y, không phải sao?

Tiêu Phàm còn chưa dứt lời, Cao Thiên Vọng liền không hề khách khí cắt ngang, sa sầm mặt xuống, tỏ ra rất không vui.

- Trưởng phòng Tiêu, cậu tình nguyện nghiên cứu Đông y, đây là chuyện tốt, thanh niên hiếu học nên ủng hộ. Nhưng Đông y là ngành khoa học rất nghiêm túc, không thể tùy tiện đưa ra kết luận. Nếu chẩn đoán sai, tất cả các phương pháp sau đó sẽ sai theo, mạch đập nhanh làm sao có thể là suy thận được chứ?

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

- Giáo sư Cao. Thông thường mà nói, mạch đập nhanh chính là chứng nhiệt. Nhưng người ta nếu trong lúc cơ thể suy nhược, sinh khí sẽ yếu đi, mạch sẽ đập nhanh. Đây là do thần y Trương Trọng Cảnh đã nêu ra một cách rõ ràng trong "Lý luận về bệnh thương hàn". Trương Cảnh Nhạc ở triều Minh cũng đã nói đến loại mạch này trong "Cảnh Nhạc toàn thư". Có điều các bác sĩ Đông y sau này, có rất ít người chú ý điều này. Những thứ khác không nói, Diệp Linh bây giờ gây đến thể này là những biểu hiện bên ngoài do sinh khí suy yếu. Nếu trị theo chứng nhiệt thì sẽ xảy ra chuyện lớn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Linh Nghiệm Như Thần

Chương 259: Linh Nghiệm Như Thần

Bữa tiệc đính hôn bỗng biến thành cuộc tranh luận về Đông y.

- Chuyện lớn? Sẽ có vấn đề gì lớn chứ? Lẽ nào chứng nhiệt rõ ràng như thế, còn cần thập toàn đại bổ sao?

Giọng điệu Giáo sư Cao càng thêm không vui, có điều còn phải cố gắng khống chế cơn tức của mình. Đây coi như là nể mặt Tiêu gia, nếu đổi lại là ở nơi khác, một tên tiểu tử trẻ ranh không tên tuổi mà dám nghi ngờ y thuật của mình, Giáo sư Cao sớm đã giận dữ, phúi áo bỏ đi rồi. Nhưng lúc này, Cao Thiên Vọng không thể làm thế.

Đừng thấy cái bộ dạng cao ngạo của ông ta, đến ngay cả lãnh đạo cấp cao như Tiêu Trạc, Diệp Khí Vân, ông ta cũng không coi ra gì, thực ra chỉ làm ra vẻ thôi. Cao Thiên Vọng vốn là người đặc biệt để ý đến vinh hoa thế tục. Sở dĩ kiêu ngạo như thế, cũng chẳng qua là thủ đoạn nào đó thôi. Hiện nay rất nhiều người học theo như thế, anh càng giả thần giả quỷ, cao cao tại thượng, thì người khác càng kính nể anh.

Chuyên gia hoặc lãnh đạo giản dị dễ gần, thường làm cho người khác cảm thấy không đủ uy danh.

- Tiêu Phàm, theo như chẩn đoán của cậu, bệnh của Diệp Linh phải dùng thuốc gì?

Lục Hồng không thèm để ý đến Cao Vọng Thiên liền nói với Tiêu Phàm, rồi lại nói thêm một câu.

- Mặc kệ là mèo trắng hay mèo đen, bắt được chuột thì đều là mèo giỏi. Thần y Trương Trọng Cảnh đã nói như thế, thì chắc chắn là có lý.

Kỳ thực, liên quan đến sự tích vẻ vang của thần y Trương Trọng Cảnh, cũng chỉ là được đề cập một cách đơn giản trong sách giáo khoa lịch sử trung học, không phải là người chuyên học về Đông y, ai mà nhớ được mấy thứ

đấy? Nếu không phải Tiêu Phàm nhắc tới, Lục Hồng cũng không nhớ nổi vị Trương lão phu tử kia là thần thánh phương nào.

Cao Thiên Vọng hăng giọng nói.

- Trưởng ban Lục, đây không phải chuyện đùa đâu...

Cao Thiên Vọng chưa nói hết câu, quay qua nhìn Diệp Khí Vân và Diệp phu nhân, ý rất rõ ràng: Diệp Linh là con gái của hai người, hai người định để con gái mình làm thí nghiệm cho người ta sao?

Giáo sư Cao hiểu được là Lục Hồng không hề chào đón mình, đành phải cầu cứu Diệp Khí Vân. Lục Hồng có thể không nể mặt ông ta, nhưng chắc chắn không thể không nể mặt Diệp Khí Vân.

Diệp Khí Vân trầm ngâm không nói gì, sắc mặt Diệp phu nhân cũng tỏ ra lo lắng, dịu dàng nói.

- Tiêu Phàm à, con là khách, buổi tiệc đã bắt đầu rồi, có chuyện gì cần bàn bạc thì để cơm nước xong xuôi rồi hãy nói.

Đây cũng là muốn cho Tiêu Phàm một đường lui. Suy cho cùng thì Diệp phu nhân cũng vẫn tin tưởng Cao Thiên Vọng.

Người ta là giáo sư Đông y chính thống mà.

Tiêu Phàm lắc đầu nói.

- Cô à, bệnh của Diệp Linh vốn rất nghiêm trọng, lại thêm hai ngày nay uống thuốc giải nhiệt, càng là họa vô đơn chí. Nếu không nhanh chóng điều trị, chỉ sợ...

- Chỉ sợ thế nào? Con có gì nói thẳng đi.

Điều gây ngạc nhiên, người lên tiếng lại là Tiêu Trạh, sắc mặt hết sức nghiêm nghị, nhưng ánh mắt nhìn Tiêu Phàm lại ngăm có ý khích lệ.

Mặt khác, Tiêu Trạh không hẳn đã tin tưởng đứa con trai này, nhưng nói về y thuật thì không phải bàn. Trước đây, ông nội bệnh trầm trọng như thế, ngay cả tổ chuyên gia của bệnh viện trung ương còn phải bó tay, thông báo là bệnh tình nguy kịch, kết quả là được Tiêu Phàm chữa khỏi.

Thấy bộ dạng Cao Thiên Vọng như vậy, trong lòng Tiêu Trạh cũng không thoải mái. Cho dù con trai tôi là một thùng cơm bình dân, giờ đặt ở trước mặt Tiêu Trạh tôi đây, tôi cũng mát mặt.

Huống chi, tài năng thần kỳ này của Tiêu Phàm, Tiêu Trạh đã tận mắt nhìn thấy.

Ngoài ra, lúc Tiêu Trạh ra mặt, cũng có một vài suy nghĩ khác. Có lẽ ngay từ đầu, Tiêu Phàm đã quan tâm đến người bạn cũ là Diệp Linh nên mới hỏi đến bệnh tình của cô, nhưng tình hình phát triển đến mức này đã trở thành "Rối rắm" rồi. Theo như "Ý kiến" của bà Diệp, chuyện này nên dừng ở đây. E là sẽ để lại ấn tượng không tốt trong mắt vợ chồng Diệp Khí Vân, cho rằng Tiêu Phàm cố ý "Quấy rối". Một khi đã như vậy, chi bằng nói cho rõ. Nếu như quả thật Tiêu Phàm sai, để vợ chồng Diệp Khí Vân trách cứ cũng coi như không oan. Còn nếu Tiêu Phàm đúng, chẩn đoán của Giáo sư Cao kia có vấn đề, thì chứng tỏ Tiêu Phàm không phải là "Cố tình gây rối".

Có lẽ cách nhìn của vợ chồng Diệp Khí Vân đối với Tiêu Phàm từ đầu đến cuối không thay đổi.

Nể mặt Bộ trưởng Tiêu cũng rất quan trọng.

- Nếu không lập tức chữa trị e rằng Diệp Linh không thể sống qua được bữa tiệc này.

Tiêu Phàm chậm rãi nói, giọng điệu rất thận trọng.

Lời vừa nói ra, lập tức tất cả mọi người đều biến sắc.

- Tiêu tiên sinh, không đến mức đấy chứ?

Lâm Tịch Phàm khó chịu "Hừ" một tiếng, rất không hài lòng nói. Mặc dù anh ta đã cố áp chế cơn phẫn nộ của mình, nhưng vẫn không dấu được. Thực sự cái tên Tiêu Phàm này quá kỳ quái rồi, đây không phải nguyên rủa người ta sao? Phải biết rằng, hôm nay là tiệc đính hôn của Diệp Linh chứ, trong bữa tiệc vui vẻ thế này mà Tiêu Phàm lại ăn nói lung tung, nhất định sẽ rất xui xẻo.

Chẳng lẽ con cháu Tiêu gia đều có tính cách bừa bãi như thế sao?

Với Tiêu Phàm, Lâm Tịch Phàm chỉ là gần đây mới nghe thấy tên tuổi của hắn, nhưng với "Tiêu nhị ca" Lâm Tịch Phàm lại nghe danh đã lâu rồi, nghe nói là một anh cả rất phô trương, xem ra hai anh em nhà này tính cách giống nhau rồi, tự cao tự đại, không thèm để ý gì đến cảm nhận của người khác.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở dài.

- Tôi cũng hy vọng không đến mức đấy, nhưng mạch Diệp Linh cho thấy, cơ thể cô ấy đã vô cùng yếu, Giáo sư Cao lại kê đơn thuốc hạ nhiệt cho cô ấy, kết hợp hai cái này, quả thật rất nguy hiểm.

- Trưởng phòng Tiêu, nói ra thì phải chịu trách nhiệm đấy!

Cao Thiên Vọng giận dữ, sắc mặt đã trở nên u ám. Tiêu Phàm nói thế chẳng khác gì đang trực tiếp chỉ trích ông ta chính là đầu sỏ làm Diệp Linh "Trúng độc", tội danh này làm sao mà gánh nổi đây? Nhưng lại sợ đắc tội với Tiêu gia, đành phải tự mình giải thích.

Không khí bữa tiệc lập tức trở nên khó xử.

Bà Diệp liền liếc mắt nhìn Lâm Tịch Phàm ý muốn anh ta nhanh chóng đưa Diệp Linh rời khỏi đây, tránh cho cuộc "Tranh luận" này lại kéo dài nữa. Trước mặt Tiêu Trạ và Giản Tú Hoa không thể tùy tiện quát Tiêu Phàm được. Chỉ có thể dùng cách rút củi dưới đáy nồi để giải quyết.

Lâm Tịch Phàm biết ý, đưa tay ra kéo Diệp Linh, miễn cưỡng tươi cười.

- Linh Linh, chúng ta đi kính rượu mấy người bạn bè khác đi.

Diệp Linh gật đầu đứng dậy, vẻ mặt có chút xấu hổ. Thật sự không nghĩ sự việc lại xảy ra thế này, làm tất cả mọi người đều mất hứng. Quan trọng là khách ở đây đều không phải những nhân vật tầm thường.

Tiệc đính hôn của mình lại thành ra thế này, trong lòng Diệp Linh dĩ nhiên không thoải mái, dường như cũng muốn trách cái tên Tiêu Phàm này.

Không ngờ lại có chuyện xảy ra lúc Diệp Linh đứng lên.

Vừa mới đứng dậy, Diệp Linh liền cảm thấy trời đất quay cuồng, không đứng vững nữa, cả người trao đảo, may mà Lâm Tịch Phàm nhanh tay ôm lấy eo cô nên cô mới không ngã xuống đất, trong chốc lát sắc mặt cô đã biến đổi hoàn toàn.

- Linh Linh, Linh Linh, em sao thế...?

Chú rể nhất thời chân tay luống cuống.

Những người khác đều hoảng sợ, nhất là bố mẹ Diệp Linh, chân tay cũng cuống cuồng, hoảng hốt.

- Mọi người đừng hoảng sợ, để Tiêu Phàm khám bệnh cho chị Linh đi!

Trong lúc bối rối, vang lên một giọng nói trong trẻo, lại là Phương Do Mỹ. Trong thời khắc quan trọng bỗng nhiên lại không tỉnh táo bằng một tiểu nha

đầu.

Cẩn thận mà nghĩ lại cũng không kỳ lạ lắm.

Những người ngồi đó, thật sự không hề có lòng tin với Tiêu Phàm, chỉ có Phương Do Mỹ, cô dường như khẳng khẳng một mực tôn sùng Tiêu Phàm.

Ai bảo các người không tin Tiêu Phàm!

Thế nào? Bây giờ thấy linh nghiệm chưa?

Lúc này, ngoài Tiêu Phàm ra, các người có thể tin tưởng ai đây? Chẳng lẽ còn tin tưởng tên giáo sư vô dụng gì đó sao?

- Đúng rồi, Tiêu Phàm, nhanh lên, nhanh xem Tiểu Linh thế nào đi...

Lần này lên tiếng lại là Giản Tú Hoa, bây giờ cũng chỉ có bà mới giục Tiêu Phàm, tuy giọng điệu có ý ra lệnh nhưng hàm ẩn trong đó có chút "Đặc ý".

Suy cho cùng, vẫn là con mình đúng.

Thật ra không cần giục, Tiêu Phàm cũng đã chuẩn bị ra tay, ánh mắt sắc bén, trên tay cầm ba cái kim nhọn như lá liễu.

- Lâm tổng, lại đây, trước hết để Diệp Linh nằm xuống đây đi...

- Uh, được...

Lâm Tịch Phàm không trừng mắt nhìn Tiêu Phàm nữa, ngay lập tức để vợ chưa cưới nằm trên ghế sofa.

Diệp Linh vẫn cứ hôn mê, mặt trắng bệch, cổ và mặt đều đầy mồ hôi, môi nhợt nhạt, hơi thở vô cùng yếu ớt.

Tiêu Phàm dùng kim điểm vào huyệt đạo Diệp Linh, cô giật mình một cái, từ từ tỉnh lại, mắt hơi mở, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, mặt cắt không

còn giọt máu, vô cùng yếu ớt.

- Canh sâm.

Tiêu Phàm dặn dò ngắn gọn.

- Canh sâm?

Lâm Tịch Phàm không khỏi ngơ ngác.

Đây không phải ở bệnh viện mà là đang ở hội trường, lấy đâu ra người nấu canh.

Tuy nhiên Lâm Tịch Phàm dù sao cũng là tổng giám đốc của công ty lớn, lúc cần thiết năng lực quyết đoán cũng không tồi, lập tức nói.

- Được rồi, tôi lập tức gọi điện cho người ta làm canh sâm.

Anh ta có một công ty y dược mà!

- Không cần, anh nấu canh sâm ngay ở đây là được rồi, ở đây họ có nhân sâm thượng hạng.

- Thật sao? Ở đây có sao?

Lâm Tịch Phàm có chút thần thờ.

- Đúng thế.

Tiêu Phàm gật đầu.

Các hội sở tư nhân bình thường không chắc chắn có nhân sâm thượng hạng, nhưng Chu Đại Thường chắc chắn có. Cha con Chu gia vốn không phải đầu bếp tầm thường.

Thấy Tiêu Phàm nói chắc chắn như thế, Lâm Tịch Phàm không chần chừ nữa, vội vàng yêu cầu nhân viên phục vụ ở đây nấu canh sâm. Nhân viên phục vụ nhận lệnh đi làm ngay, Lâm Tịch Phàm nghĩ lại, cảm thấy chưa ổn liền lấy di động ra gửi một tin nhắn, có thể là thông báo cho cấp dưới nhanh chóng đem nhân sâm đến hội sở Hoa Nhài.

Nếu chẳng may Tiêu Phàm đoán sai, cũng không làm lỡ bệnh tình của Diệp Linh.

Có điều "nỗi lo xa" này của Lâm Tịch Phàm rõ ràng là vẽ rắn thêm chân, không đến mười lăm phút, nhân viên phục vụ đã nhanh chóng bưng ra một bát súp hoa văn tinh xảo, bên trong là đầy một bát canh sâm.

Trước đây, chế biến món canh sâm này vô cùng tốn thời gian, nhưng bây giờ để cứu người, chỉ có thể nấu bằng nồi áp suất cách thủy. Hiệu quả đương nhiên sẽ giảm đi nhiều, nhưng tạm thời cũng có thể dùng được.

Lâm Tịch Phàm vội nâng đầu Diệp Linh lên, từ từ bón cho cô ăn.

Mọi người đều quan sát một cách căng thẳng, nhất là bà Diệp, nhìn không rời mắt, lo sợ con gái xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Cô yên tâm đi, anh Tiêu Phàm rất giỏi mà!

Phương Do Mỹ đứng bên cạnh an ủi.

Tất cả mọi người ở đây, chỉ có cô là từ đầu đến cuối đều hoàn toàn tin tưởng Tiêu Phàm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Bạn Gái Của Anh Tiêu Phàm Chính Là Cháu

Chương 260: Bạn Gái Của Anh Tiêu Phàm Chính Là Cháu Cao Thiên Vọng cũng rất căng thẳng.

Mặc dù y luôn một mực cười lạnh, ánh mắt lại một khắc cũng không rời khỏi Tiêu Phàm và Diệp Linh. Thực ra lúc Tiêu Phàm dùng phương pháp lấy ngân châm châm huyết khiến Diệp Linh tỉnh lại, Cao Thiên Vọng liền biết chuyện đã hỏng bét rồi.

Vốn cho rằng Tiêu Phàm chỉ là biết sơ về y thuật, hiện tại xem ra là sai hoàn toàn rồi.

Suy cho cùng, vẫn là do tấm biển lớn của “lão Tiêu gia” gạt Cao Thiên Vọng. Theo Cao Thiên Vọng thấy, con cháu thế gia hào môn không phải không có người nổi tiếng, thế nhưng khẳng định khổ công theo học trên lĩnh vực Đông y, vẫn là chưa từng nghe nói tới. Nếu nói là bỏ công phu trên con đường làm quan, đó lại là chuyện rất bình thường.

Không ngờ tên Tiêu Phàm này lại thật sự là có tài.

Thực sự căng thẳng nhất, hiển nhiên là Lâm Tịch Phàm. Là chồng chưa cưới của Diệp Linh, anh ta hiểu rõ nhất bệnh tình của Diệp Linh, bởi vì cổ họng sưng đau, Diệp Linh nuốt vào vô cùng khó khăn, những đồ ăn cứng ngẩng cũng không cần nghĩ đến, căn bản ăn không nổi. Uống chút nước cũng đau đến khó chịu, thường thường hay nôn mửa. Bát canh đẳng thế này, Lâm Tịch Phàm thật sự lo rằng Diệp Linh sẽ nôn ra.

May mà chuyện này lại không xảy ra.

Diệp Linh rất khó khăn uống bát canh xuống, một lát sau, trên gương mặt gầy gò liền nổi lên hai vầng đỏ nhàn nhạt, dường như tinh thần khá hơn, hướng về phía Tiêu Phàm cố gắng cười một cái, giọng khàn khàn nói:

- Tiêu Phàm, cảm ơn...

- A, Tiểu Linh có thể nói chuyện rồi...

Diệp phu nhân lập tức mừng rỡ, kêu lên.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, Diệp Linh bởi cổ họng sưng đau nên ngậm miệng không nói chuyện. Diệp phu nhân từng muốn hủy bỏ buổi tiệc đính hôn này, nhưng suy xét đến việc đã mời Tiêu Trạm, Lục Hồng, Nhiêu Vũ Đình những người này, do dự mãi, mới quyết định theo đúng kế hoạch tổ chức buổi tiệc. Đi bệnh viện kiểm tra, cũng chỉ nói là trong người nhiệt, không có vấn đề gì lớn.

Đông y, Tây y đều nói như vậy.

Diệp Linh nói bốn chữ này, người khác vẫn không cảm thấy gì, nhưng Diệp phu nhân thân thiết với ái nữ, liền biết quả thật rất khó khăn rồi.

Tiêu Phàm khoát khoát tay, mỉm cười nói:

- Diệp Linh, cậu bây giờ vẫn chưa hoàn toàn bình phục, chỉ là mới bổ sung một chút nguyên khí, đừng vội nói chuyện. Mình kê thêm một đơn thuốc cho cậu, chuyên tâm điều trị tốt một chút.

- Đúng đúng, Tiêu Phàm thế thì làm phiền cậu rồi!

Diệp phu nhân lại liên tục nói, thái độ đối với Tiêu Phàm khác hẳn.

Sớm đã có nhân viên phục vụ dâng giấy bút, cung thỉnh “Tiêu thần y” kê đơn.

Tiêu Phàm nhắc bút, vung lên mà viết, tổng cộng kê hai đơn, đưa cho Lâm Tịch Phàm. Nhìn kỹ một chút, cũng không phải là phức tạp gì, đều là một số vị thuốc thường gặp. Trong đơn thuốc thứ nhất, có thực địa, ngưu tất chích cam thảo, trạch tả, nhục quế, chế phụ tử. Đơn thuốc thứ hai lại là nhân sâm, thực địa, đương quy, bạch thuật, chích cam thảo.

Lâm Tịch Phàm dù sao cũng là chủ tịch công ty y dược, bình thường đối với đơn thuốc của Đông y cũng không phải là không biết gì.

Nhìn hai đơn thuốc này, không khỏi có chút kinh ngạc, chần chừ nói:

- Trưởng phòng Tiêu cái này, hai đơn thuốc này, đều là thuốc bổ nhiệt....

Nói cho cùng Lâm tổng vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng, Diệp Linh là bị chứng hàn chứ không phải là chứng nhiệt, lẽ nào loét khoang miệng và sưng đau cổ họng đều không phải do nhiệt tạo thành sao? Thế này thật có chút phá vỡ kiến thức bình thường của mọi người.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Không sai, đây là hai đơn thuốc bổ nhiệt. Đơn thuốc thứ nhất là sắc để trấn âm, anh lập tức phái người đi bốc thuốc, sắc thuốc ra liền dùng đá làm lạnh một chút, cho Diệp Linh uống càng sớm càng tốt. Sắc thuốc trấn âm này uống đến tối này mai thì đổi sang đơn thuốc thứ hai. Khoảng chừng mười ngày, bệnh của Diệp Linh có thể cơ bản hồi phục rồi. Sau này cần chú ý tịnh dưỡng, những việc giảm ăn giảm béo này, đều phải vừa phải, không thể quá mức.

Thấy Tiêu Phàm nói chắc chắn như vậy, Lâm Tịch Phàm không dám lại nghi ngờ nữa, liên tục gật đầu.

Bất kể thế nào, Tiêu Phàm dùng phương pháp châm huyết cứu Diệp Linh tỉnh lại, một bát canh uống vào, Diệp Linh lập tức liền có thể mở miệng nói chuyện, thực tế đã bày ra trước mắt, Lâm Tịch Phàm không khỏi không tin.

- Đưa đơn thuốc cho ta xem một chút.

Diệp Khí Vân bỗng nhiên nói.

Lâm Tịch Phàm liền vội vàng dùng hai tay dâng đơn thuốc lên.

Ánh mắt của mọi người đều rơi trên mặt Diệp Khí Vân, hơn nữa muốn xem bí thư Diệp uy nghiêm thận trọng, đối với cái này có gì để nói.

Diệp Khí Vân nhìn kỹ hai tờ đơn thuốc mà Tiêu Phàm kê, không tỏ rõ ý kiến, ngẩng đầu về phía Tiêu Phàm, trầm ngâm nói:

- Tiêu Phàm, dựa theo chẩn đoán của cậu, bệnh của Diệp Linh là chứng hàn, thân thể suy nhược gây ra. Thế nhưng, vì sao thân thể suy nhược lại làm cho khoang miệng loét và cổ họng sưng đau được? Đạo lý này, cậu có thể giải thích một chút cho chúng ta được không?

Tiêu Phàm liền hướng về phía Diệp Khí Vân khom người, không nhanh không chậm nói:

- Vâng, bác Diệp. Thực ra nguyên lý này cũng không phức tạp, chiếu theo lý luận của đông y, trong cơ thể của con người đều có hai khí âm dương. Khi hai khí âm dương cân bằng, con người sẽ khỏe mạnh. Khi âm khí không đủ, dương khí cũng liền không có nơi để dựa, không thể ở lại trong thân được, liền chạy. Chạy đến chỗ nào? Chạy lên trên, liền dẫn đến các bệnh trạng như cổ họng phát viêm, khoang miệng lở loét vv. Cháu thấy bệnh này của Diệp Linh không phải một hai năm, hẳn là rất nhiều năm rồi, khoang miệng loét có tính mãn tính....

Diệp Linh lập tức liền gật đầu không dứt, trên mặt lộ ra vẻ mặt vô cùng bội phục.

- Rất nhiều bác sĩ đều có chung một xu hướng tư duy, cho rằng loét khoang miệng, sưng đau cổ họng những bệnh này đều là do cơ thể nóng, là chứng nhiệt. Thực ra cũng chưa chắc. Phòng chừng Diệp Linh uống qua không ít các vị thuốc thanh nhiệt, kết quả là đã rét vì tuyết lại giá vì sương. Bệnh tình này liền lặp đi lặp lại, càng ngày càng nghiêm trọng. Bất kỳ một loại bệnh nào, chẩn đoán bệnh là bước đầu tiên, cũng là một bước quan trọng nhất, bước này đúng, phương pháp xử lý phía sau mới chính xác. Chẩn đoán

sai, tất cả các biện pháp phía sau đều là kê thuốc nhiệt, sai càng nhiều, phân lượng hạ xuống càng nặng, tổn hại với thân thể cũng càng nặng.

Tiêu Phàm vừa nói tới đây, ánh mắt của mọi người đều không kìm lòng nổi nhìn về phía Cao Thiên Vọng.

Chỉ thấy giáo sư Cao hai tay ôm ngực, ngẩng cao đầu, trên mặt tràn đầy ý khinh thường, vẫn là thể đồ lừa không đồ giá. Thế nhưng tỉ mỉ một chút, có thể nhìn ra, thân thể của giáo sư Cao không kìm được run nhẹ, rất hiển nhiên nội tâm của giáo sư Cao tuyệt đối không giống như vẻ bình tĩnh bên ngoài của y.

- Đúng thế, đúng thế, lang băm hại người, nhất định phải cẩn thận.

Giản Tú Hoa lập tức phụ họa.

Diệp phu nhân đã tiếp đơn thuốc từ trong tay Diệp Khí Vân, lại đưa qua cho Lâm Tịch Phàm, liên tục thúc giục, nói:

- Tịch Phàm, lập tức phái người bốc thuốc, nhanh lên, nhanh lên...

Theo lời Tiêu Phàm vừa nói, giống như thuốc này một khi uống vào, hiệu quả sẽ như dựng sào thấy bóng. Mẹ con Diệp phu nhân liền an tâm, hiển nhiên là nửa khắc cũng không muốn trì hoãn, hận không thể lập tức giúp con gái yêu bình phục.

- Vâng, vâng...

Lâm Tịch Phàm cũng không dám trậm trễ, liên tục gật đầu. Một bên dặn dò nhân viên phục vụ dìu Diệp Linh xuống nghỉ ngơi, một bên gọi điện thoại triệu tập nhân viên công ty chiếu theo đơn bốc thuốc.

Thật không dễ dàng mới có thể yên tĩnh lại.

Bố mẹ của Lâm Tịch Phàm và vợ chồng Diệp Khí Vân liền chào hỏi quan khách uống rượu dùng cơm, không khí trong phòng ăn lại trở nên náo nhiệt. Bất kể nói thế nào, hôm nay là tiệc đính hôn của Diệp Linh và Lâm Tịch Phàm, vẫn là chiêu đãi tốt các quan khách là việc đúng đắn nhất.

Ước chừng mười mấy phút trôi qua, Lâm Tịch Phàm bỗng nhiên đưa Diệp Linh cùng bước đến, hai gò má trắng nhợt của Diệp Linh có rắng đỏ ửng, trên mặt cũng có nét mỉm cười, so với dáng vẻ suy nhược khi nãy, quả thực tưởng như hai người khác nhau. Lâm Tịch Phàm càng là vui vẻ ra mặt, vui đến nỗi không khép miệng lại được.

- Tiểu Linh, tốt rồi ư?

Diệp phu nhân vừa mừng, vừa sợ.

- Vâng, vừa mới uống thuốc, cảm giác tốt hơn nhiều rồi....

Diệp Linh mỉm cười trả lời, mặc dù giọng nói vẫn là hơi khan, nhưng so với khi nãy tốt hơn rất nhiều rồi, nói chuyện đã tương đối lưu loát.

- A, anh Tiêu Phàm thật giỏi quá!

Không đợi những người khác đưa ra phản ứng, Phương Do Mỹ tiên phong vỗ tay hoan hô, ánh mắt của tiểu nha đầu nhìn về phía Tiêu Phàm, cõi lòng lại đầy sùng bái.

- Tiêu Phàm, cái này quả thật là tuyệt vời, thần y nhỉ!

Diệp phu nhân lập tức giơ ngón tay cái về phái Tiêu Phàm, chắc chắc lên tiếng.

- Dì quá khen, thần y thật không dám nhận....Gặp may mà thôi.

Tiêu Phàm vội vàng khiêm tốn nói.

Diệp phu nhân lắc đầu liên tục, nói:

- Tiêu Phàm, cháu cũng không cần khiêm tốn, đây không phải là gặp may, đây là thực sự có bản lĩnh. Bệnh này của tiểu Linh, nhiều năm rồi, cháu thần kỳ nhất, một tờ đơn một toa thuốc liền có hiệu quả! Lợi hại, lợi hại!

Lục Hồng cười nói:

- Chính là cái lí này, con đường y học, muốn có hiệu quả thật sự, chỉ có biết múa mép khua môi bày ra tư cách đó cũng không có tác dụng. Tiêu Phàm, ta thấy cậu không cần phải làm việc ở Cục tôn giáo nữa, điều đi ngành quản lí an toàn vệ sinh đi, hay là đi ngành nghiên cứu Đông y cũng được.

Nói xong, Lục Hồng liền liếc sang bên , chỉ nhìn thấy vị trí bên cạnh đã trống từ lúc nào, sớm ở lúc Lâm Tịch Phàm đưa Diệp Linh đi ra một lần nữa, giáo sư Cao Thiên Vọng bèn vô thanh vô tức chạy mất dạng rồi.

Còn ở lại, chờ bị người ta đánh vào mặt hay sao?

Nếu sau khi trải qua chuyện này, giáo sư Cao có thể đem tâm tư xốc nổi của mình thu hồi, bình ổn tinh thần, chuyên tâm nghiên cứu lại một chút học thuật Đông y, cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

Chẳng qua giờ này khắc này, sẽ không có ai đi để ý giáo sư Cao sau này có nằm gai nếm mật, có tức giận phẫn đấu hay không. Cơ bản đều bị “Tiêu thần y” khuất phục rồi, chỉ lo vây quanh Tiêu Phàm nói chuyện không ngớt.

Giản Tú Hoa càng là mặt mày hớn hở, vẻ mặt hưng phấn, không kìm được gấp thức ăn cho Tiêu Phàm, chỉ cảm thấy đứa con trai này nhìn như thế nào cũng đều thấy thuận mắt. Ngay cả Tiêu Trạm, mặc dù là vẻ mặt nghiêm túc, nhưng bất luận thế nào đều khó dấu sự đắc ý trong mắt.

Tiêu chân nhân không cần thận lại trở thành Tiêu thần y, nhưng cũng chỉ có thể do mọi người như vậy phong tặng hẳn.

- Trưởng phòng Tiêu, đã kết hôn chưa?

Lúc nói chuyện, mẹ của Lâm Tịch Phàm bỗng nhiên cười ha ha hỏi, đáng vẻ cực kỳ có hứng thú.

Tiêu Phàm vội vàng nói:

- Cô, cháu vẫn chưa kết hôn....

- Vậy có bạn gái chưa? Nếu như không ngại, cô giới thiệu cho cháu một người nhé?

Bà Lâm vô cùng nhiệt tâm nói.

- Cô, anh Tiêu Phàm đã có bạn gái rồi.

Tiêu Phàm còn chưa mở miệng, Phương Do Mỹ bên cạnh đã mở miệng cướp lời.

- Ô, là cô nương của nhà ai vậy?

Bà Lâm càng thêm hứng thú. Lời này nghe lên rất giống “kịch cổ trang”, thế nhưng trong hào môn thế gia ở Bắc Kinh này, lại vô cùng bình thường. Tất nhiên đích tôn trưởng của Tiêu gia, đối tượng cần tìm cũng nằm trong hào môn thế gia như vậy.

- Chính là cháu đó. Cháu là bạn gái của anh Tiêu Phàm.

Phương Do Mỹ cười hì hì nói.

Một lời vừa nói, tất cả mọi người ngồi đây đều kinh ngạc, tròn mắt của mọi người đều sắp rơi ra.

- Tiểu Mỹ, lại nói năng lung tung rồi!

Một lát sau, Nhiêu Vũ Đình quát một tiếng, sắc mặt có chút xấu hổ.

Nha đầu này càng ngày càng không ra làm sao.

Nó được chiều chuộng quá.

Phương Do Mỹ lại càng cười vui vẻ, đôi mắt to nháy một cái, thật sự làm cho người ta khó có thể nhận ra cô bé là đang nói đùa hay là đang nghiêm túc.

Chỉ khổ cho Tiêu chân nhân, trong phút chốc khuôn mặt trở nên đỏ rực, đứng ngời không yên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Bàn Bạc

Chương 261: Bàn Bạc

Thêm nhiều “nhạc đệm” như vậy, bất luận như thế nào, buổi tiệc đính hôn này đều không thể nói là “bình yên vô sự”, trường bối Lâm gia và Diệp gia ít nhiều đều có chút xấu hổ. Nhất là mẹ của Lâm Tịch Phàm, sau khi nghe “lời nói đùa” của Phương Do Mỹ, trên mặt mặc dù là ý cười vui vẻ, nhưng sự cảnh giác trong lòng lại tăng lên, không hề mở miệng hỏi thêm những vấn đề liên quan đến cá nhân Tiêu Phàm nữa.

Lâm gia cố nhiên cũng tính là hào môn thế gia của thành Bắc Kinh, so với Tiêu gia Phương gia mà nói, vẫn là không thể bì kịp. Trước mắt, đại đa số con cháu chính thống của Lâm gia đều chuyển sang giới thương nhân, luận về thế lực chính trị, so sánh với Phương gia chính là một trời một vực, về phần Tiêu gia, càng không cần nhắc tới. Lâm gia ở thời kì cường thịnh nhất, cũng không thể đi so sánh được với Tiêu gia.

Phương Do Mỹ chính miệng nói cô bé là bạn gái của “anh Tiêu Phàm”, mặc dù Nhiêu Vũ Đình cũng có quát mắng khuê nữ nhà mình, thế nhưng rốt cuộc có phải là “nói linh tinh”, có phải là nói đùa hay không, ai mà biết được ?

Bề ngoài giống như cô nương của Phương gia, gả cho thiếu gia của Tiêu gia, quả thực là quá xứng đôi rồi.

Nhất là ông cụ hai nhà đều đang tại thế, trên chính trị càng tăng thêm không ít.

Đương Nhiên, giữa Tiêu Phàm và Phương Do Mỹ, tuổi tác cách biệt có chút lớn, hẳn là chênh lệch khoảng mười mấy tuổi. Thế nhưng cũng không có gì, chẳng trai tuổi tác hơi lớn một chút, từ trước đến giờ đều không có chương ngại gì to tát. Hôn nhân của thế hệ cách mạng trước đây, tuổi tác chênh lệch giữa nam và nữ thậm chí còn vượt qua hai mươi tuổi. Mặc dù đó là tình hình đặc thù của thời đại chiến tranh tạo thành, thế nhưng cũng có thể giải thích, trong hào môn thế gia, người nam lớn hơn người nữ trong tầm mười tuổi, là hoàn toàn có thể chấp nhận, các bậc trưởng bối sẽ không đặc biệt để ý chuyện này.

Nếu chẳng may các bậc trưởng bối của Tiêu gia và Phương gia đều có ý này, bản thân mình còn cứng rắn muốn tham dự vào chuyện giới thiệu đối tượng cho Tiêu Phàm, đây chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?

Mà một câu Phương Do Mỹ vừa thốt ra đó, làm cho không khí của một bàn này càng thêm ly kỳ.

Giản Tú Hoa không biết vô tình hay cố ý quan sát Phương Do Mỹ, càng nhìn càng vui vẻ, càng về sau càng có chút vui vẻ ra mặt.

Con bé Tiểu Mỹ này, quả thật quá hợp với tâm ý của Giản Tú Hoa rồi, xuất thân gia đình không cần phải nói, nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn kia đáng yêu biết bao, cần tướng mạo có tướng mạo, cần vóc dáng có vóc dáng....Đương

nhien, đáng người hơi thanh mảnh một chút, thế nhưng đây không phải là đáng người tuổi vị thành niên chưa phát triển hoàn toàn hay sao? Đáng người cao như vậy, chỉ cần một khi phát triển, tuyệt đối là trong thon thả không mất đi đầy đặn, sinh sản rất dễ dàng.

Tiểu Phàm nếu thật sự lấy được khuê nữ này, vậy thì thật quá tốt rồi.

Một điểm duy nhất khiến Giản Tú Hoa có chút không được vừa ý cho lắm chính là Phương Do Mỹ tuổi còn quá nhỏ, mới học cấp ba, đây nếu như phải đợi nó tốt nghiệp đại học gả cho Tiêu Phàm không phải là cần đến sáu bảy năm hay sao? Giản Tú Hoa muốn bế cháu nội, vậy thì vẫn phải đợi.

Chỉ có điều vì cuộc sống của con trai trong tương lai có thể thuận buồm xuôi gió, chờ thêm vài năm thì chờ thêm vài năm. Quan trọng bây giờ là phải đem chuyện này chắc chắn, không thể tin tiểu nha đầu này ăn nói lung tung. Vì một câu nói không đáng tin cậy như vậy, bắt Tiêu Phàm đợi vô ích sáu bảy năm, đến lúc đó tiểu nha đầu lại thay lòng, thích một người con trai khác, vậy thì không được.

Trong phút chốc, Giản Tú Hoa thoáng có chút suy tính thiệt hơn.

So với sự suy tính thiệt hơn của Giản Tú Hoa, tâm trạng của Nhiêu Vũ Đình càng không bình tĩnh, thỉnh thoảng lại trừng mắt lườm con gái một cái. Xem ra nha đầu này bị mình cưng chiều hư rồi lời gì cũng dám nói ra. Vốn dĩ Nhiêu Vũ Đình đối với Tiêu Phàm cũng rất có thành kiến, phỏng chừng chuyện này, khẳng định có liên quan đến Tiêu Phàm. Con gái yêu của nhà mình còn nhỏ tuổi nếu như không phải là bị “lừa dối mê hoặc”, làm sao có thể thốt ra những lời đó được?

Thế nhưng nhìn thấy Tiêu Phàm mặt đỏ tận mang tai, đáng vẻ đứng ngồi không yên quả thực không giống như làm bộ Nhiêu Vũ Đình mới tin, Tiêu Phàm và bản thân mình giống nhau, bị tiểu nha đầu này “tập kích bất ngờ”

rồi. Dựa vào thân phận “đại sư”, chắc cũng không có chủ ý trên người Phương Do Mỹ .

Tiêu Phàm nhã nhặn điềm đạm, tuyệt đối không giống như giả vờ.

Thế nhưng “kẻ đầu têu” Phương Do Mỹ, giống như không có việc gì cứ việc ngồi bên cạnh Tiêu Phàm, ăn uống bình thường cười hi hi, không hề cảm thấy mình đã “gây họa”.

Không dễ dàng gì mới tan tiệc, Giản Tú Hoa vội vã tiến lên bên cạnh Nhiêu Vũ Đình cười nói:

- Vũ Đình à, trẻ con ở đâu cũng tùy ý nói đùa, em dù thế nào cũng đừng để trong lòng nhé....

Mặc dù trong lòng Giản Tú Hoa vô cùng vừa ý tiểu cô nương của Phương gia, thế nhưng lời vẫn phải nói như vậy.

Bất luận thế nào, Phương Do Mỹ tuổi còn quá nhỏ, căn bản không phải lúc nên yêu đương, ai biết được trường bối Phương gia nghĩ như thế nào đây? Ngộ nhớ hiểu lầm đây là ý của Phương Do Mỹ với Tiêu Phàm, vậy thì làm sao được.

Nhiêu Vũ Đình miễn cưỡng cười, nói:

- Chị, con bé Tiểu Mỹ này bị chiều hư rồi, thích nói đùa linh tinh....

- Mẹ, con không hề nói đùa...

Không ngờ Phương Do Mỹ ở bên cạnh lập tức mở miệng tỏ rõ lập trường, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có.

- Con

Nhiêu Vũ Đình thật sự có chút tức giận

Trước mặt Giản Tú Hoa ở đây, con cho là cái gì cũng có thể nói linh tinh hay sao?

Đây nếu là “hứa hẹn” với Tiêu gia, đến lúc con cho dù hối hận đổi ý, chỉ sợ không dễ dàng như thế!

Tiêu Gia là có thể tùy tiện đùa hay sao?

Thật không biết nặng nhẹ!

Không ngờ ngay sau đó , Phương Do Mỹ lại toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười hì hì, bước tới khoác cánh tay của mẹ, nói:

- Mẹ , mẹ yên tâm đi, con sẽ nghiêm túc học hành, cố gắng đậu đại học, sẽ không làm lỡ sự nghiệp học hành...Những chuyện này, đợi con đậu đại học rồi nói, được không?

- Con tự nói đấy nhé!

Nhiều Vũ Đình hung hăng trừng mắt lườm khuê nữ một cái, hằm hừ nói!

- Vâng, là con tự nói, tuyệt đối giữ lời! Con nếu như không đậu vào đại học trọng điểm, cả đời này không yêu đương, không kết hôn...

Phương Do Mỹ giơ tay lên, nói giống như “thề”, đoạn trước còn nghiêm trang, câu phía sau lại làm cho hai vị mẫu thân nghe được phải trợn mắt há hốc mồm, quả thực không biết nên dạy bảo như thế nào mới phải.

Một “đương sự” khác của chuyện này – đồng chí Tiêu Phàm, sớm đã lái xe Mercedes Benz lạng lẽ chuồn.

Đáng ra, Tiêu Phàm không đến mức không hiểu lễ phép như vậy, không đến tạm biệt cha mẹ một câu liền một mình chạy mất. Thế nhưng tình hình trước mắt quả thật đặc thù, Tiêu Phàm thật sự “ không dám” ở trước mặt

trường bối đôi bên cùng Phương Do Mỹ xuất đầu lộ diện. Bởi vì khả năng rất lớn, hẳn sẽ bị coi là “kẻ chủ mưu”, làm không tốt Nhiều Vũ Đình còn hoài nghi hẳn và Phương Do Mỹ giờ trò gì, hại tiểu cô nương thần điên bát đảo, mất đi bản tính.

Tiêu Phàm rất rõ ràng, các triều đại đổi thay, thuật sư ở trên triều đình đều có tác dụng không nhỏ, thế nhưng bình thường, thuật sư đều rất khiêm tốn, tận lực ẩn thân sau màn. Quan viên triều đình đối với thuật sư cao minh, tình cảm cũng đặc biệt phức tạp, có thể nói là vừa kính vừa sợ, không dám đắc tội quá sâu cũng không dám thân cận quá, thật sự đối với thuật sư khẳng khẳng tin tưởng giao lòng mình ra, từ đầu đến cuối đều là con số rất nhỏ

Trước mắt Phương gia Lục gia đối với Tiêu Phàm hẳn, chỉ sợ chính là loại tâm thái này.

Giống như Từ Chấn Nam đó, không thể không quyết một lòng đi theo Tiêu Phàm đến cuối cùng, cũng là không nhiều. Đó là bởi vì, tiền đồ vận thế sau này của Từ Chấn Nam, cùng với vận thế của Tiêu Phàm, liên kết chặt chẽ lại với nhau. Vận thế của Tiêu Phàm nếu như xuất hiện thay đổi không tốt nào đó, Từ Chấn cũng nhất định sẽ xui xẻo theo.

Bằng không, Tiêu Phàm làm sao có thể vì một người ngoài mà mượn đi hồng phúc của em trai mình đây?

Xem ra bản thân mình trong lúc vô tình ở trước mặt Phương Do Mỹ bày ra đủ loại tài nghệ như thần, bất tri bất giác đã hoàn toàn khuất phục được cô bé.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm không khỏi cười khổ lắc đầu.

Cái này thật sự không phải ý định ban đầu của Tiêu Phàm, Tiêu chân nhân không nông cạn đến mức phải dựa vào việc giả thần giả quỷ đi lừa gạt một tiểu nữ sinh trung học mười sáu mười bảy tuổi. Xem ra sau này phải chú ý

duy trì khoảng cách nhất định với Phương Do Mỹ, tránh cho cô nàng càng lún càng sâu, cuối cùng khó có thể tự kèm chế.

Cũng là lỗi của Tiêu Phàm rồi.

Chỉ là vừa nghĩ đến sau này phải giữ khoảng cách với Phương Do Mỹ, Tiêu Phàm liền có chút phiền muộn.

Không hề nghi ngờ, ở trong lòng của Tiêu Phàm, rất thương yêu Phương Do Mỹ, cô bé quả thật rất đáng yêu . Mỗi lần khi ở cùng với Phương Do Mỹ , tâm trạng của Tiêu Phàm đều rất thoải mái, rất vui vẻ.

Có lẽ, cái này gọi là duyên phận

Mercedes Benz rời khỏi hội sở Hoa Nhài, không đi thẳng đến Chỉ Thủy Quan, mà là đến ngõ của Văn nhị thái gia ở. Từ Tần Quan trở về, Tiêu Phàm vẫn chưa đi bái kiến nhị sư huynh.

Mercedes Benz còn trên đường, tiếng rung của điện thoại liền vang lên, Tiêu Phàm cầm lên xem, là do Phương Do Mỹ gọi tới, hơi suy nghĩ một chút, vẫn là nhấn nút nghe.

- Tiểu Mỹ?

- Anh làm sao lại một mình chạy mất rồi.

Phương Do Mỹ ở đầu bên kia điện thoại rất không vui nói, Tiêu Phàm có thể tưởng tượng ra được, khuôn miệng xinh xắn đỏ hồng của cô bé đã bĩu lên.

- Anh còn có chút việc....

Tiêu chân nhân đành phải nói như thế, ý hoang mang muốn trốn tránh, khó có thể che dấu được.

- Em mặc kệ....dù sao hôm nay em cũng đã ở trước mặt mọi người tuyên bố rồi, em là bạn gái của anh. Từ giờ trở đi, em có quyền sử dụng các quyền lực của bạn gái. Anh không thể cự tuyệt.

Cô bé nghiêm trang nói, giọng điệu còn rất nghiêm túc.

- Tiểu Mỹ, đừng gây họa nữa. Cô Nhiêu còn chưa biết sẽ tức giận như thế nào đâu!

Tiêu Phàm lập tức lắc đầu cười khổ, nói

Tâm tư của cô bé, hẳn thực sự là suy xét không ra, giờ khắc này bạn cảm thấy đã đoán được suy nghĩ trong nội tâm cô bé, ai biết ngay sau đó, cái đầu quả dưa tai quái kia, sẽ lại nghĩ ra ý nghĩ gì mới mẻ nữa đây? Nói không chừng với ý nghĩ lúc trước của cô bé hoàn toàn không giống nhau, trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Cho nên Tiêu Phàm cũng không đi suy xét nữa, xem như đang nghe chuyện cười.

Chẳng lẽ hẳn thật đúng là có thể đem Phương Do Mỹ trở thành bạn gái sao?

Cái khác không nói đến, ít nhất cũng phải đợi hai ba năm, đợi sau khi Phương Do Mỹ thi đậu đại học mới có thể suy nghĩ đến vấn đề này chứ?

- Ai , Tiêu đại sư, chuyện này anh thật sự đoán nhầm rồi. Hì hì.....Mẹ của em không hề tức giận. Hơn nữa, có thể đem con gái yêu gả vào Tiêu gia làm đại thiếu phu nhân, mẹ em dựa vào cái gì để tức giận? Đây không phải rất tốt sao? Em nói cho anh biết nhé, chính là khi này, mẹ của anh tìm mẹ em rồi, cùng nhau thì thăm to nhỏ đấy, không biết bàn bạc chuyện gì, Cô Giản nhìn em tới mức làm cho cả người em đều dựng hết lông tơ lên rồi....

- Hà?

Lần này, Tiêu chân nhân là sự thật chấn động, mồ hôi lạnh lập tức liền toát ra.

- Tiểu Mỹ, lời này không thể nói linh tinh, sẽ xảy ra vấn đề lớn đó.

- Em không nói linh tinh, hai người họ quả thật là bàn bạc rất lâu. Đương nhiên, cũng chưa chắc là bàn bạc chuyện của hai chúng ta. Chuyện của người lớn họ, một đứa trẻ con như em , làm sao mà hiểu được? Anh Tiêu Phàm, anh nói có phải không? Có điều nhìn qua, hai người họ đều cười rất vui vẻ đó, hì hì...

Cô bé ở điện thoại bên kia cười khanh khách.

Cười không dừng được làm cho Tiêu chân nhân cả người lông tóc dựng đứng, mồ hôi trên trán vã ra như tắm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lo Âu Của Văn Nhị Thái Gia

Chương 262: Lo Âu Của Văn Nhị Thái Gia

Tiểu nha đầu không lâu sau liền chủ động cúp điện thoại, phỏng chừng là bị Nhiêu Vũ Đình tóm rồi. Tiêu chân nhân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thuận tay lau mồ hôi trên trán, ngay cả áo lót đều đã ướt đầm .

Loại cảm giác mồ hôi lạnh nhỏ giọt, Tiêu chân nhân rất lâu không được nếm thử rồi .

Chiếc Mercedes Benz dừng ở một nơi tương đối rộng bên ngoài ngõ, Tiêu Phàm bước xuống xe, hai hàng lông mày hơi nhú lên một chút, lập tức sắc mặt lại trở lại bình thường, đi vào trong hẻm. Trong chốc lát này, Tiêu

Phàm rất rõ ràng cảm giác được, xung quanh hẻm, có tồn tại không ít kẻ theo dõi.

Lần này, người canh cửa là Khương Nhị, nhìn thấy Tiêu Phàm, lập tức cung kính chào hỏi, mời tiểu sư thúc đi vào bên trong.

Trong sương phòng của tứ hợp viện, ánh đèn sáng tỏ, Văn nhị thái gia một bên thưởng thức trà, một bên xem sách. Văn Thiên xem là sách dùng chỉ đóng gáy, bìa sách đã cũ, trang sách đã ố vàng, có thể thấy sách này đã có tuổi rồi.

Nhìn thấy Tiêu Phàm, Văn Thiên cười ha hả, đặt sách xuống, nói:

- Sư đệ, quay về rồi à?

Trước khi Tiêu Phàm đi Tần Quan, đã gọi điện liên hệ với Văn Thiên , thông báo hành tung của mình.

- Thế nào, lần này có thu hoạch gì không?

Lịch thiệp mời Tiêu Phàm ngồi ở ghế mây đối diện, Khương Nhị dâng trà thơm cho Tiêu Phàm, Văn nhị thái gia mỉm cười hỏi.

Sở dĩ Tiêu Phàm vội vội vàng vàng cùng Cơ Khinh Sa đi đến Tần Quan, bề ngoài là vì Uyển Thiên Thiên mà đi, Văn Thiên lại biết, nguyên nhân căn bản nằm ở chuyện Uyển Thiên Thiên nói tòa cổ mộ kia có liên quan đến Đông Phương Sóc - “Trí thánh” có trình độ cao thâm trên thuật bói toán, Văn nhị thái gia cũng là có biết rõ.

Giả dụ có thể tìm thấy bản thảo mà Đông Phương Sóc đích thân viết, thế thì sẽ có khả năng tìm thấy những chương sách trong “Vô Cực thuật tàng” bị thất lạc, ít nhất là có một chút hi vọng như vậy.

Đây không chỉ là suy luận của riêng Văn Thiên và Tiêu Phàm, đây cũng là kết luận chung của các tổ sư Vô Cực Môn và các cao nhân qua nhiều thế hệ, nhiều năm như vậy đưa ra. Nhằm tìm những chương sách bị thất lạc này, qua nhiều thế hệ tiền bối của tông môn, không biết đã tốn biết bao nhiêu tâm huyết và sức lực. Có thể nói, những cách có thể nghĩ đến đều đã nghĩ rồi.

Bắt đầu từ đời chương giáo thứ ba mươi bảy, hơn một nghìn năm trôi qua, vô số tiền bối của Vô Cực Môn hao phí nhiều sức lực như vậy cũng không thể nói là hoàn toàn vô ích, ít nhiều cũng có thu hoạch. Chỉ là những chương sách tìm trở về này cực kỳ rách nát hỗn loạn, không đủ để làm ra một quyển sách đầy đủ. Chỉ có thể cung cấp một chút tác dụng tham khảo cho môn nhân hậu thế trong lúc tu luyện. Thế nhưng căn cứ vào sự thu thập kinh nghiệm qua nhiều thế hệ tiền bối, quả thật với tiên nhân trong truyền thuyết - Đông Phương Sóc có mối liên hệ nhất định.

Nhất là Đông Phương Sóc có mối quan hệ mật thiết với chương giáo chân nhân Vô Cực Môn đời nào đó, quan hệ riêng tư rất bền chặt, đây là trên sách “Vô Cực thuật tàng” đã ghi chú lại rất rõ ràng. Nếu như có thể tìm được di cảo của ông ta, có lẽ còn có manh mối liên quan đến Vô Cực Môn.

Phải nói công việc này tất nhiên quan trọng, nhưng vốn dĩ cũng không phải là xếp lên nhiệm vụ hàng đầu. Đều đã thất lạc hơn một nghìn năm rồi, cũng không phải gấp gáp nhất thời, từ từ tìm vậy. Thế nhưng Tiêu Phàm sau khi bị thương rơi xuống cảnh giới đối mặt với đại kiếp nạn hồng trần, muốn thuận lợi vượt qua kiếp nạn này hi vọng duy nhất chính là nhanh chóng khôi phục tu vi thuật pháp, thậm chí càng phải tiến thêm một bước.

Tìm về tập sách bị thất lạc, lập tức liền trở nên cực kỳ quan trọng, thậm chí còn là chuyện lớn liên quan đến sự sống chết.

Cũng chính bởi vậy, Tiêu Phàm với tôn nghiêm đường đường là chương giáo Vô Cực Môn, không tiếc ngàn dặm xa xôi đuổi tới Tần quan đi gặp

một vị “nữ tặc” trộm mộ, Văn nhị thái gia cũng không hề ngăn cản.

- Chuyện có chút cổ quái....

Câu trả lời của Tiêu Phàm, có chút vượt ngoài dự kiến của Văn Thiên.

- Cổ quái?

- Vâng....

Tiêu Phàm trầm ngâm, đem hành trình đi Tần Quan lần này tổng quát miêu tả lại cho Văn Thiên nghe một lượt.

- Nói như vậy thật đúng là có điểm cổ quái. Không ngờ bên kia sớm đã có người chờ sẵn rồi, còn triệu tập một nhóm nhân thủ không kém chút nào. Những người này làm thế nào đoán trước được?

Văn Thiên mỉm cười hỏi, sắc mặt nhìn qua rất thoải mái trong mắt lại lóe ra tinh quang.

Muốn nói là đoán trước loại chuyện này, bọn họ thường xuyên đều làm đấy, hơn nữa phóng tầm mắt nhìn ra, cao thủ thiên hạ có thể tiên đoán còn lợi hại hơn bọn họ, quả thật không nhiều. Thế nhưng loại chuyện này, không nên xảy ra trên người Tiêu Phàm. Thân làm đại thuật sư, lực che đậy thiên cơ trên người Tiêu Phàm là lợi hại cỡ nào ? Hành tung của hắn làm sao có thể bị người khác đoán trước được ?

Tiêu Phàm chậm rãi nói:

- Chuyện này, có hai khả năng. Thứ nhất, Uyển Thiên Thiên là một mối câu, bọn chúng biết đệ sớm muộn cũng sẽ đi tìm cô ta vì thế sớm đã âm mưu đợi chờ. Thứ hai, Cơ Khinh Sa có vấn đề , là cô ta tiết lộ cho người ngoài hành tung của đệ.

Tiêu Phàm vẫn là rất điềm tĩnh, khi nói đến Cơ Khinh Sa , không có chút gì khác thường, vô cùng bình tĩnh.

- Vậy sư đệ cho rằng, cái nào có khả năng cao hơn ?

- Loại thứ nhất.

- Làm sao có thể khẳng định được?

Văn Thiên không lộ sắc mặt mà hỏi.

- Bởi vì chiếc hộp đen kia, có rất nhiều người đều chú ý. Ví như ngay cả Trì Bản đều qua đó rồi....Nếu như đệ không qua, sự bố trí này của chúng cũng không lãng phí, ít nhất có thể cướp hộp đen từ tay của Uyển Thiên Thiên. Nếu là Cơ Khinh Sa tiết lộ hành tung của đệ, về lí mà nói sự chuẩn bị của bọn chúng sẽ không chu toàn như vậy, dù sao có phải đi Tần Quan hay không, khi nào đi Tần Quan, đều phải do đệ quyết định, tương đối mà nói, thời gian của Cơ Khinh Sa quá ít ỏi rồi.

-Ồ, sư đệ phân tích như vậy, cũng có lí...

Văn nhị thái gia vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, trầm ngâm một chút, gật gật đầu, ngay sau đó lại nói:

- Tuy nhiên , sư đệ cũng không thể chủ quan. Cơ Khinh Sa người này, không đơn giản như sư đệ nói là truyền nhân của phái Lạc Hà chứ?

Nói đến đây, vẻ mặt của Văn Thiên trở nên vô cùng quan tâm.

Tiêu Phàm hơi kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ sư huynh không biết chuyện này sao?

Văn Thiên nói:

- Không phải ta không biết, chỉ là không thể xác định. Dù sao phái Hà Lạc suy bại, thời gian đã rất lâu rồi. Trước những năm đời nhà Thanh, phái Lạc Hà chia năm xẻ bảy, tự giết lẫn nhau, nhiều năm như vậy vẫn chưa hề khôi phục lại nguyên khí. Căn cứ vào sự hiểu biết của sư đệ đối với cô ta, Cơ Khinh Sa không những võ nghệ cao cường, hơn nữa trình độ thuật pháp cũng rất cao, nếu như cô ta thuần túy là truyền thừa của phái Hà Lạc, ta thật sự có chút kỳ quái, những thứ kế thừa này của cô ta là làm sao gom góp lại được, hay là nói, thiên phú của cô ta cao đến mức làm cho người ta không thể tưởng tượng được, dựa vào một chút phương pháp tu luyện còn sót lại, cũng có thể đem thuật pháp của phái Hà Lạc luyện đến một trình độ cao như vậy ư?

Tiêu Phàm bỗng nhiên cười, nói:

- Sư huynh, truyền thừa của phái Hà Lạc, vẫn chưa hoàn toàn thất lạc.

- Hà ?

- Chẳng lẽ sư huynh đã quên, bên trong chương Công Ngọc - Vô Cực Thuật Tàng, đã thu thập sử dụng không ít thuật pháp tu luyện của phái Hà Lạc. Có rất nhiều công pháp, gần như đều là đầy đủ không sót mẻ, so với truyền thừa của bản thân phái Hà Lạc không hề kém chút nào.

Văn Thiên có chút sợ hãi kinh ngạc, nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm , nhíu mày nói:

- Sư đệ, Vô Cực Môn chúng ta tuy rằng biển lớn chứa cả trăm sông, tấm lòng rộng lớn, thế nhưng không phải là đệ tử của Vô Cực Môn, bình thường, là không cho phép giở “Vô Cực Thuật Tàng” để đọc. Lẽ nào sư đệ cho rằng, trong số môn nhân đệ tử của chúng ta, có người để lộ bí mật, đem công pháp của truyền thừa phái Hà Lạc truyền thụ cho Cơ Khinh Sa hay sao?

Tiêu Phàm lãnh đạm nói:

- Loại khả năng này cũng không phải là hoàn toàn không có.

Văn Thiên lập tức nhắm mắt trầm tư, một lát sau, nói:

- Sư đệ, chuyện này vẫn là khó có thể xác định. Thông thường truyền nhân Vô Cực chúng ta chỉ biết chuyên tâm nghiên cứu công pháp tùy thân có liên quan đến bản thân, sẽ không đi sao chép truyền thừa của các phái khác, trừ khi là đặc biệt nhằm vào truyền thừa của phái Hà Lạc, thế thì là vấn đề khác.....Còn có một điểm, chính là chương giáo và truyền nhân chương giáo, có điều kiện thuận lợi này.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

- Chắc là không phải sư phụ lão nhân gia người đích thân đi chỉ điểm cho Cơ Khinh Sa chứ?

- Vậy đương nhiên sẽ không. Sư phụ đều đã ra ngoài dạo chơi rất nhiều năm rồi, Cơ Khinh Sa mới bao nhiêu tuổi ? Hình như lệch với sư đệ không nhiều phải không? Cho dù sư phụ có lòng trợ giúp phái Hà Lạc khôi phục truyền thừa của bọn họ, cũng sẽ không giấu chúng ta đâu, cái này cũng không tính là chuyện xấu gì.

Tiêu Phàm gật gật đầu, tán đồng phân tích của Văn Thiên.

Vô Cực Môn trước giờ vốn hào phóng rầm rộ, Chỉ Thủy tổ sư thân là thủ lĩnh một thế hệ thuật sư, thật sự muốn giúp truyền thừa phái Hà Lạc, quả thực không cần phải lén lén lút lút đi làm.

- Tóm lại vị Cơ tổng này không đơn giản, cô ta cố ý thân cận với sư đệ, chỉ sợ mục đích không đơn thuần như thế. Sư đệ là chính nhân quân tử, quang minh lỗi lạc, ý chí bằng phẳng, chỉ có điều giang hồ hiểm ác, tâm đề phòng người khác không thể không có.

Văn Thiên nhẹ giọng nói, thâm ý sâu xa.

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở, đệ sẽ chú ý.

Tiêu Phàm cũng là thành tâm nhận lời dạy bảo.

Hắn tuy thông minh tuyệt đỉnh, thiên tư hơn người, thế nhưng luận kinh nghiệm giang hồ phong phú, mười Tiêu Phàm cũng không bằng một Văn Nhị thái gia. Cái này không có cách nào, tuổi tác của người ta và sự từng trải giang hồ còn bày ra ở kia .

- Sư huynh, ở gần đây hình như có nhiều khách không mời mà đến đấy.

Tiêu Phàm nâng chén trà lên uống một ngụm, ngay sau đó liền nói.

Văn Thiên thản nhiên cười, khoe miệng hiện lên một tia trào phúng, nói:

- Là thời gian gần đây mới nhiều lên thôi, tối hôm sư đệ đi Tần Quan, nơi này của ta lại đến khách quý. Ba cánh tay của Cục thành phố, đích thân đến nơi này của ta làm khách, ngồi đủ hai ba tiếng mới đi. Nghĩ đến ba người họ, cũng là mỗi người đều có người mời, thoát thân không ra. Hiện tại xem ra, là có người lo lắng chúng ta gấp gáp đi Tần Quan, hợp lại với sư đệ, cố ý phái bọn họ đến. Từ đó về sau, ở gần đây liền có thêm không ít khách không mời.

Sắc mặt của Tiêu Phàm trầm xuống.

Không ngờ trực tiếp điều động cơ quan có quyền lực tham dự rồi, xem ra đối phương đã càng ngày càng không có giới hạn.

Văn Thiên đối với suy nghĩ của Tiêu Phàm hiểu rõ như lòng bàn tay, mỉm cười, từ từ nói:

- Sư đệ không cần tức giận, phạm việc có lợi thì tất có hại. Nếu như bọn họ đã không giảng quy tắc , chúng ta cũng không cần phải có kiêng kị gì. Hơn

nữa, đối phương rốt cuộc là những người nào, theo manh mối này, cơ bản cũng có thể nắm tình hình đại khái. Trên thế giới này, không có chuyện gì chỉ có lợi không có thiệt thòi cả.

- Nói như vậy, sư huynh đã có kế hoạch lớn rồi ư?

- Đúng vậy.

Văn nhị thái gia ngạo nghễ nói.

- Hiện tại chúng ta cần gấp rút nhất chính là khóa chặt mục tiêu, đợi khi thời cơ chín muồi, cùng gã đấu một trận. Vẫn là phải xem xem, rốt cuộc là những tà ma ngoại đạo này lợi hại, hay là chính tông truyền thừa Vô Cực Môn chúng ta lợi hại.

Nói xong, đôi lông mày trắng như tuyết của Văn nhị thái gia dương lên, tinh quang trong mắt bắn ra tứ phía, trên mặt lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử. Vị nhị sư huynh này của Vô Cực Môn, già cũng già rồi, thế nhưng gờng càng già càng cay, tính tình nửa điểm cũng không ôn hòa.

- Vâng , vậy thì nghe theo sự sắp xếp của sư huynh để làm.

Tiêu Phàm nghiêm nghị đáp, chỉ cảm thấy một cỗ ý chí chiến đấu ở trong lồng ngực hùng hực bốc cháy lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Chủ Tiệc

Chương 263: Chủ Tiệc

Phong Văn Nương tiến vào Chỉ Thủy Quan ở không lâu, Tiêu Phàm lại một lần nữa đi ra ngoài.

Lần này, lại là Từ Chấn Nam gọi điện thoại cho hân, rất cẩn thận hỏi xem Tiêu đại thiếu gia có thời gian dùng một bữa cơm với ông ta hay không. Nói rằng đã rất lâu không hề nghe thấy đại thiếu gia chỉ bảo, trong lòng liền nhấp nhồm không yên.

Đối với sự khách khí của Từ Chấn Nam, Tiêu Phàm quả thật vẫn chưa thích ứng được.

Tuy rằng Từ Chấn Nam là nên đối với hân khách khí một chút, thế nhưng giọng điệu đó, Tiêu chân nhân quả thật cảm thấy rất “buồn nôn”, còn nhớ cách đó không lâu, Từ Chấn Nam ở trước mặt Tiêu đại thiếu gia, còn là thái độ kiêu ngạo cỡ nào.

Thế nhưng Tiêu Phàm vẫn là không cự tuyệt lời mời của Từ Chấn Nam.

Trong bố cục của Tiêu Phàm, Từ Chấn Nam sau này sẽ là một con cờ tương đối quan trọng. Từ Chấn Nam và ngân hàng Đại Sinh có lẽ không phải quan trọng như thế, nhưng lại có tác dụng tạo nên một cây cầu nối. Bất luận là loại thế lực nào, luôn cần có lúc phải tiếp xúc với ngân hàng.

Nhất là ngân hàng góp vốn đầu tư, có rất nhiều việc sẽ càng thuận tiện hơn so với ngân hàng nhà nước.

Mercedes Benz rời khỏi Chi Thủy Quan, đến thẳng khách sạn Trung Thiên.

Lần này, Từ Chấn Nam không mời khách ở hội sở Hoa Nhài nữa. Bình thường, chiếu theo thông lệ chiêu đãi khách quý, không thể luôn cố định ở một nơi, bất kể là ai, vẫn cần một chút cảm giác mới mẻ.

Hội sở tư nhân Hoa Nhài mặc dù tốt, số lần đi quá nhiều, cũng sẽ có chút chán.

Khi chiếc Mercedes Benz đến gần khách sạn Trung Thiên, chợt giảm tốc độ, rất nhanh liền dừng lại bên vệ đường, Tiêu Phàm từ trên xe bước xuống,

ngẩng đầu lên, nhìn về phía tầng cao nhất của khách sạn Trung Thiên.

Tạo hình của khách sạn Trung Thiên cũng không kỳ lạ, tuân theo quy củ, cao ba mươi sáu tầng, có thể coi là kiến trúc điển hình của khu vực xung quanh. Tầng cao nhất của khách sạn, lại là nơi không hề thu hút sự chú ý đặc biệt của người khác.

Cũng không ai chú ý đến động tác bất thành hình này của Tiêu Phàm.

Chỉ có Tiêu Phàm tự mình biết, hẳn ở trên tầng cao nhất của khách sạn Trung Thiên, cảm giác được một cỗ sát khí cực kỳ mãnh liệt. Cỗ sát khí mãnh liệt này, với cỗ sát khí mà ngày đó hẳn ở nhà nghỉ Dương Tây chữa thương cho Uyển Thiên Thiên cảm nhận được, gần như giống nhau y đúc. Tiêu Phàm cơ bản có thể kết luận, là phát ra từ cơ thể của cùng một người.

Đối thủ hùng mạnh đến cực điểm kia, lại xuất hiện thêm một lần nữa.

Đây đã là lần thứ tư Tiêu Phàm cảm giác được hơi thở của Diệp Cô Vũ.

Lần đầu tiên là ở tòa cao ốc Trung Thiên bốn mươi chín lầu, vườn hoa trên không trung của Cơ Khinh Sa ; lần thứ hai là ở nhà nghỉ Dương Tây ; lần thứ ba lại là ở miếu Đông Hoa Đế Quân.

Nếu như nói lần đầu ở vườn hoa trên không trung của Cơ Khinh Sa cảm giác được hơi thở của Diệp Cô Vũ , chỉ là trùng hợp , thế thì qua lần ở nhà nghỉ Dương Tây đó, Tiêu Phàm có thể trăm phần trăm khẳng định, sự xuất hiện của Diệp Cô Vũ, tuyệt đối có sự liên quan hiển nhiên nào đó với Tiêu Phàm.

Người hùng mạnh như vậy, tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ chạy linh tinh khắp nơi, liên tiếp mấy lần “trùng hợp” cùng xuất hiện với hắn.

Trong một số trò chơi nào đó, có quy tắc “vua không thấy vua”, hiện thực cuộc sống thực ra cũng giống như vậy. Người cực kỳ hùng mạnh, thông

thường đều vô tình cố ý tránh “chạm trán”, miễn cho xảy ra chuyện khó có thể khống chế ngoài ý muốn.

Bất kể là ai cướp đi sự nổi bật của ai, người còn lại đều sẽ không hài lòng.

Thế nhưng Tiêu Phàm vẫn rất nhanh quay lại trong xe Mercedes Benz, lái ô tô đến khách sạn Trung Thiên. Chuyện này, khẳng định không có liên quan gì đến Từ Chấn Nam. Loại sát khí vừa cực kỳ hùng mạnh vừa cực kỳ nguy hiểm của Diệp Cô vũ như thế này, vốn không phải là thứ mà người bình thường có thể cảm giác được. Cũng chỉ có Tiêu Phàm tu vi thuật pháp cao thâm, nội công tuyệt đỉnh mới có thể ở một cự li xa như vậy phát giác ra.

Từ Chấn Nam mời hân đến khách sạn Trung Thiên dùng cơm, chỉ là một trùng hợp.

Cùng lúc đó, vốn dĩ đang ngồi trên sofa, hưởng thụ sự xoa bóp vuốt ve của hai nữ tử, Diệp Cô Vũ bỗng mạnh mẽ đứng dậy, bước nhanh đến cửa sổ, giơ tay vén chiếc rèm nhung thiên nga rất nặng, vừa hay nhìn thấy Tiêu Phàm quay trở lại chiếc Mercedes Benz, giống như trước khi lái xe, Tiêu Phàm còn giơ tay lên, giống như chào hỏi với gã.

Đương nhiên, cách xa như vậy, Tiêu Phàm có phải thật sự lại chào hỏi với gã nữa hay không, ai cũng không thể xác định, có lẽ chỉ là một động tác vô ý, thậm chí chỉ là ảo giác nhất thời của Diệp Cô Vũ.

Sắc mặt của Diệp Cô Vũ, trở nên có vài phần âm trầm, nhẹ nhàng "hừ" một tiếng.

Ngoài Từ Chấn Nam, còn có một người cũng ngồi ở đại sảnh chờ Tiêu đại thiếu gia.

Nhiều Ngọc Sinh.

Xét theo quan hệ giữa Từ Chấn Nam và Nhiêu Ngọc Sinh, Tiêu Phàm nhìn thấy ông ta ở đại sảnh khách sạn, một chút cũng không cảm thấy bất ngờ. Từ Chấn Nam mời hân ăn cơm, gọi Nhiêu Ngọc Sinh đi cùng, rất bình thường. Nếu chỉ có hai người ăn cơm, loại cảm giác đó vẫn là có chút là lạ.

- Tiêu đại thiếu.

Nhiêu Ngọc Sinh thậm chí còn đoạt quyền lên trước của Từ Chấn Nam, chủ động bước lên bắt tay hàn huyên với Tiêu Phàm, thần thái niềm nở trên mặt cũng là có lợi ích, bất kỳ ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy bọn họ là bạn tốt, có giao tình không cạn.

- Nhiêu tổng!

Tiêu Phàm đối với Nhiêu Ngọc Sinh rất khách khí, vừa nhìn thấy Nhiêu Ngọc Sinh, Tiêu chân nhân lập tức nhớ đến Phương Do Mỹ xảo trá tai quái đó. Nha đầu này, sau lần ở bữa tiệc đính hôn tự nhận là bạn gái của anh Tiêu Phàm, cứ nhiên mỗi ngày đều gọi điện hoặc nhắn tin cho hân. Xem tình hình này, nếu như không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, việc làm này của cô nàng sẽ còn tiếp tục.

Vẫn may Phương Do Mỹ gọi điện và gửi tin nhắn, nội dung vẫn là “bình thường”, bằng không Tiêu đại thiếu cũng không dễ trả lời.

Ba người cũng không ở đại sảnh hàn huyên quá lâu, Nhiêu Ngọc Sinh và Từ Chấn Nam đều biết tính cách của Tiêu Phàm, Không thích khoa trương, rất nhanh liền dẫn Tiêu Phàm đi về phía phòng đồ ăn Trung Quốc của khách sạn Trung Thiên.

Đồ ăn Trung Quốc của khách sạn Trung Thiên nằm ở lầu ba, quy mô rất lớn, chiếm hân một tầng lầu, buôn bán cũng cực kỳ thịnh vượng.

Có vẻ như đầu năm nay, kinh doanh của khách sạn sang trọng cũng không được thịnh vượng như vậy.

Tất cả ngọn nguồn, hiển nhiên chẳng qua là vì hai chữ “công khoản”, có tiền công quỹ không biết tiêu, lẽ nào là kẻ ngốc hay sao? Quan tâm đó là mờ của dân hay máu của dân, tiêu đã rồi nói!

Dù sao không phải là mờ của quan gia, càng không phải là máu của quan gia.

Ba người ngồi ở phòng bao lớn nhất , có vẻ hơi trống trải. Từ Chấn Nam có chút ngại, lại không có cách nào khả thi hơn. Mời Tiêu Phàm không giống như mời người khác, có thể gọi tiếp viên đến để tăng thêm hứng thú. Mánh lới này, cho Từ Chấn Nam thêm ba lá gan nữa, cũng không dám sử dụng trước mặt Tiêu Phàm.

Buộc lòng phải vắng ngắt như thế này.

Vẫn may chủ tiệc của hôm nay, kỳ thực là Nhiêu Ngọc Sinh muốn mời, chẳng qua mượn danh nghĩa của Từ Chấn Nam mà thôi, nói trắng ra, tối nay Nhiêu Ngọc Sinh là chủ tiệc , Từ Chấn Nam ông chỉ là tiếp khách mà thôi.

Hiển nhiên, chuyện sắp xếp rượu sắp đồ ăn này, vẫn phải cần Từ Chấn Nam ra mặt.

Rất nhanh, rượu và đồ ăn như nước chảy đưa lên, đều là các món ăn tương đối thanh đạm. Lấy món chay làm chủ đạo. Hai ba món ăn mặn có hạn, cũng vô cùng sang trọng, tuyệt đối không phải thịt to cá lớn.

- Đại thiếu, chuyện đính hôn của Diệp Linh, tôi có nghe nói rồi, ha ha , thanh danh của đại thiếu gia thật chấn động...Không ngờ đối với y học cũng tinh thông như vậy. Những năm này, lương y chân chính càng ngày càng ít, không có mấy người nữa. Trình độ này của đại thiếu gia, thật tuyệt vời, quả thật rất tuyệt vời đó ! Nhiêu Ngọc Sinh tôi thật khâm phục. Đây, đại thiếu gia, tôi kính cậu một chén !

Nhiều Ngọc Sinh đích thân rót đầy chén rượu, cười hỉ hả nói.

Từ Chấn Nam ở một bên gom góp , phụ họa nói:

- Đúng vậy đúng vậy, tôi cũng nghe nói rồi, khuê nữ Diệp gia nghe nói vốn dĩ ngay cả lời cũng nói không ra, uống vào một toa thuốc của Diệp đại thiếu gia, hiệu quả như dựng sào thấy bóng. Hây, so với tiêm của Tây y hiệu quả còn nhanh hơn...Nghe nói vị giáo sư Cao kiêu ngạo gì đó, ngay tức khắc liền chạy mất, sững sờ không dám ở lại thêm nữa, ha ha...

Từ trước đến nay, mọi người luôn có suy nghĩ theo thói quen, cho rằng Tây y có hiệu quả nhanh, Đông y hiệu quả chậm. Thực ra đây là một cách hiểu sai, Đông y chỉ cần chẩn đoán chính xác, dùng thuốc đúng bệnh, kết quả tuyệt đối không chậm hơn Tây y.

Thế nhưng những thứ này, Tiêu Phàm không có ý định nói nhiều với Nhiều Ngọc Sinh và Từ Chấn Nam, nhằm đối tượng rồi.

Hai vị này chỉ là muốn tăng bốc Tiêu đại thiếu gia lên. Tuyệt đối không phải là có ý muốn thảo luận Đông y Tây y với hân.

Tiêu Phàm nâng chén lên cùng với Nhiều Ngọc Sinh một cái, uống cạn một hơi. Trong hào môn thế gia Bắc Kinh, tin đồn về tài uống rượu như nước của Tiêu đại thiếu gia sớm đã truyền ra ngoài, Tiêu Phàm thậm chí còn được không ít những người hiểu chuyện phong làm “tửu thần” mới của hào môn thế gia thành Bắc Kinh.

Nhưng ngày bình thường, Tiêu Phàm rất tiết chế, cũng không thích uống.

- Ha ha, Tiêu đại thiếu, tiểu nha đầu tiểu Mỹ kia, ha ha, tôi thật không ngờ nó sẽ to gan như vậy, ha ha....

Qua ba tuần rượu, Nhiêu Ngọc Sinh bỗng đem chủ đề câu chuyện chuyển đến người Phương Do Mỹ, bật cười ha hả, hàm hàm hồ hồ nói, ý tứ kia lại là rất rõ ràng.

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm nhẹ nhàng dương lên, liếc Nhiêu Ngọc Sinh một cái, không biết người cậu này của Phương Do Mỹ, làm sao tự nhiên lại nhắc tới chuyện này, phỏng chừng là không có chuyện tìm chuyện để nói, khẳng định là bên trong có nguyên nhân. Từ biểu hiện của Nhiêu Ngọc Sinh và Từ Chấn Nam tối nay, Tiêu Phàm có thể dễ dàng nhận ra, kỳ thực chủ tiệc hôm nay chính là Nhiêu Ngọc Sinh.

Nhiêu Ngọc Sinh tránh đi ánh mắt của Tiêu Phàm, toét miệng rộng cười ha hả nói:

- Đại thiếu gia, hôm nay vốn dĩ Cơ tổng cũng muốn qua, có điều cô ấy tạm thời có việc, nhờ tôi đền tội cho Tiêu đại thiếu...

Tiêu Phàm liền cười.

Nhiêu Ngọc Sinh quen biết với Cơ Khinh Sa, có lẽ trước hẵn, thế nhưng Cơ Khinh Sa thật sự muốn mời hẵn ăn cơm, tuyệt đối không cần thiết mượn tay Nhiêu Ngọc Sinh, càng sẽ không nói ra lời phải “đền tội”.

Tuy nhiên Tiêu Phàm hiển nhiên sẽ không “vạch trần” Nhiêu Ngọc Sinh, Nhiêu tổng đây chỉ là dùng một kỹ xảo giao tiếp nho nhỏ thường dùng mà thôi, không đáng để ý.

- Cơ tổng lần này à, làm cho một chuyện phiền phức đến tận mấy ngày.

Nhiêu Ngọc Sinh tiếp tục nói.

Tiêu Phàm vẫn là từ chối cho ý kiến, xem chừng tối nay Nhiêu Ngọc Sinh mời hẵn, xem chừng là có liên quan đến “chuyện phiền toái” này, nhưng

không biết là “phiền toái” của Cơ Khinh Sa hay là phiền toái của bản thân Nhiêu Ngọc Sinh, cố tình đổ lên đầu Cơ Khinh Sa.

Từ lần trước Nhiêu Ngọc Sinh đặc biệt mời Cơ Khinh Sa đến dùng cơm với Tiêu Phàm, có thể thấy quan hệ của hai người họ khá mật thiết.

Thấy Tiêu Phàm từ đầu đến cuối không hề tiếp chuyện này, Nhiêu Ngọc Sinh cũng không có cách nào, ngượng ngùng cười, liếc Từ Chấn Nam một cái, hiển nhiên là hi vọng Từ Chấn Nam nhanh chóng ra mặt giải vây, không cần làm cho quá xấu hổ.

Từ Chấn Nam ngẫm hiểu, lập tức liền nâng chén rượu hướng về phía Tiêu Phàm mời rượu.

Tiêu Phàm và ông ta cùng một chén.

- Đại thiếu gia, không biết Đồng Thiên Lỗi người này, đại thiếu có chút ấn tượng nào hay không ?

Lại uống thêm vài chén rượu, gấp vài miếng, Nhiêu Ngọc Sinh rót cuộc mở miệng nói vào chủ đề chính, trên mặt tuy rằng vẫn là nụ cười, ánh mắt sớm đã trở nên vô cùng nghiêm túc.

- Đồng Thiên Lỗi ư? Hình như là một chủ xí nghiệp ở Thiết Môn...

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm hơi hơi nhíu lại, nói.

Đối với người tên Đồng Thiên Lỗi này, Tiêu Phàm quả thật không có ấn tượng sâu sắc lắm, không biết Nhiêu Ngọc Sinh tại sao lại nhắc tới y.

Đúng đúng, chính là anh ta. Thực ra Đồng Thiên Lỗi này, ở Thiết Môn vẫn là rất có thực lực, quan hệ với mọi người đều tương đối mật thiết, chỉ là tính tình có chút nóng nảy, thích gây họa...

Nhiều Ngọc Sinh liên miện nói, lại liên tục lắc đầu, dường như không đồng tình với tính cách nóng nảy của Đồng Thiên Lỗi .

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Người Hòa Giải

Chương 264: Người Hòa Giải

Tiêu Phàm dừng dừng hỏi:

- Đồng Thiên Lỗi này, có chỗ nào đặc biệt sao ?

Nhiều Ngọc Sinh và Từ Chấn Nam nhìn nhau một cái, có chút á khẩu.

Vừa rồi Nhiều Ngọc Sinh hỏi Tiêu Phàm đối với Đồng Thiên Lỗi “có chút ấn tượng nào không”, thực là là một cách hỏi khách khí. Theo Nhiều Ngọc Sinh thấy, Thiết Môn và Bắc Kinh cách nhau gần như vậy, đối với Đồng Thiên Lỗi, Tiêu Phàm hẳn là rất quen thuộc mới phải. Dù sao Đồng Thiên Lỗi ở Thiết Môn, thật sự là một nhân vật tỉ phú, là phú thương danh chấn cửu đỉnh của cả tỉnh Yển Bắc, trong cơ cấu của một số các tổ chức chính phủ và phi chính phủ trên toàn quốc, đều có chức vụ.

Nếu chỉ là có tiền, cũng chẳng nói đến làm gì.

Từ sau khi cải cách mở cửa, người có tiền trong nước nhiều như gốc rạ mùa gặt, không có nhiều nhất, chỉ có càng nhiều. Mấu chốt là Đồng Thiên Lỗi này cũng xem là một thương nhân hồng đỉnh, nghe nói có quan hệ cực kỳ mật thiết với một nhân vật lớn nào đó ở Bắc Kinh , coi như là “môi giới” cho vị nhân vật lớn kia. Điều này làm cho Đồng Thiên Lỗi cho dù là ở trong giới thương nhân Bắc Kinh hay thậm chí ở trong giới quan viên chính phủ đều có thân phận nhất định.

Đồng Thiên Lỗi vì phục vụ cho nhân vật lớn kia, hoặc nói là hào môn thế gia kia, quan hệ với Tiêu gia vẫn xem là chấp nhận được.

Ai dè Tiêu Phàm lại giống như đối với Đồng Thiên Lỗi cơ bản không có ấn tượng gì, khiến Nhiều Ngọc Sinh có chút buồn bực. Theo Nhiều Ngọc Sinh thấy, Đồng Thiên Lỗi mặc dù xuất thân “ dân đen”, nhưng trải qua sự cố gắng của bản thân, đã đặt mình đến xã hội thượng lưu, thân phận có lẽ vẫn không thể đánh đồng với Nhiều Ngọc Sinh, thế nhưng cũng có tư cách trong rất nhiều trường hợp ngồi ngang hàng với ông rồi.

Tuy nhiên cẩn thận suy nghĩ, Tiêu Phàm đối với Đồng Thiên Lỗi không có ấn tượng gì, vẫn là có thể nghĩ thông.

Bỏ thân phận của bản thân Tiêu Phàm qua một bên không nói, riêng thân phận là cháu đích tôn trưởng của Tiêu gia này đã không phải là nhỏ. Tuyệt đối không phải bất kỳ người nào đều có thể khiến con cháu chính thống của Tiêu gia nhìn bằng con mắt khác.

Nói một cách khác, ở trong mắt Nhiều Ngọc Sinh, Đồng Thiên Lỗi là một nhân vật, ở trong mắt Tiêu Phàm, Đồng Thiên Lỗi cơ bản cũng chỉ là người qua đường vô danh.

Tiêu đại thiếu quả thực có tư cách này.

Tiêu Phàm có ý gây dựng quan hệ tốt với Phương Lê và lão Phương gia, không có nghĩa là Nhiều Ngọc Sinh có thể sánh vai với Phương Lê. Thân phận địa vị của hai người trong hào môn thế gia, hoàn toàn không cùng ở một cấp bậc.

Nhiều Ngọc Sinh trong chốc lát, không biết nên mở miệng như thế nào, dường như chuyện này còn có chút phức tạp.

- Là thế này, đại thiếu, trước đó không lâu, bí thư Phương không phải đi Thiết Môn sao?

Từ Chấn Nam ở bên cạnh liền cười cười chiếu lệ, điểm vào nửa câu như vậy.

Tiêu Phàm là cơ trí cỡ nào, Từ Chấn Nam vừa nhắc đến như vậy, trong lòng lập tức liền có phương hướng. Hai hàng lông mày không khỏi hơi nhú lại, thản nhiên hỏi:

- Chú Phương vừa mới đi Thiết Môn, những người ở đó, không đến mức đui mù như vậy chứ ?

Phương Lê trước đó vài ngày chính thức đi Thiết Môn nhậm chức, tiến vào bộ máy Ủy ban của tỉnh Yến Bắc, nắm trong tay hệ thống chính pháp, kiêm nhiệm chức Giám đốc Sở công an của tỉnh Yến Bắc.

Đối với việc bổ nhiệm này của Phương Lê, cũng không phải không có người nghi ngờ.

Không nói đến vấn đề kinh nghiệm lí lịch, kinh nghiệm lí lịch của Phương Lê là đầy đủ. Phương Lê vốn dĩ là cán bộ cấp phó Bộ. Phương gia ở hệ thống chính pháp thâm căn cố đế, rời Bắc Kinh đi Yến Bắc nhậm chức, chẳng qua tăng thêm kinh nghiệm ở địa phương một thời gian, lí lịch cá nhân chỉnh tề hơn một chút mà thôi. Vốn dĩ không thể nói là đề bạt, thậm chí ngay cả trọng dụng đều không phải, nhiều nhất chỉ xem như điều chuyển ngang bằng. Miễn cưỡng nói có chút lợi ích, chính là vị trí ở thành viên bộ máy Tỉnh ủy này , về sau có thể đi các nơi thuận tiện hơn nhiều, có thể chọn lựa con đường khác lớn hơn nữa.

Thực sự làm cho người ta nghi ngờ chính là cái chức Giám đốc Sở công an kia.

Bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật kiêm thủ trưởng cơ quan công an, là cách làm tương đối phổ biến hiện nay. Từ trên xuống dưới, bổ nhiệm này chỗ

nào cũng có. Nhưng mà cụ thể đến tỉnh Yên Bắc, cụ thể đến đầu của Phường Lê , bổ nhiệm này còn có chút thâm ý sâu xa.

Bản thân Phường Lê chưa từng đảm nhiệm chức vụ ở cơ quan Công an , chưa từng mặc qua cảnh phục dù chỉ một ngày. Trước đó, ông chủ yếu làm cũng chỉ là điều phối công việc, đây là sở trường của ông. Hành động chỉ huy cụ thể, dường như không phải trong am hiểu của bí thư Phường.

Cơ quan công an so với các địa phương khác trong cả nước đều giống nhau, hệ thống nội bộ công an của tỉnh Yên Bắc cũng là rùng trên đỉnh núi, các thế lực giằng co không dứt. Vốn dĩ lần điều chỉnh này, chức vụ Giám đốc Sở công an này, là dự tính sắp xếp cho cán bộ kỹ thuật, sau đó nội bộ Sở công an còn có mấy chức vụ quan trọng cũng cần sắp xếp, xem như đối với thế lực trên các phương diện đều có giao phó.

Ai ngờ ngoài dự đoán của mọi người là Phường Lê kiêm nhiệm chức Giám đốc Sở công an, hơn nữa đối với điều chỉnh cương vị của nội bộ Sở công an cũng “đóng băng”, vốn có nhân viên án binh bất động. Trên danh nghĩa sau khi Phường Lê quen thuộc tình hình sẽ tiếp tục điều chỉnh, nội tình thực tế lại không đơn giản như thế.

Phường Lê còn chưa tới Thiết Môn, đã bị đưa lên kệ bếp lò.

Nhiều Ngọc Sinh thở dài, nói:

- Tôi lúc đó đã nói rồi, Yên Bắc nơi đó phức tạp, không dễ làm, bảo anh ấy cẩn thận suy xét. Cũng không biết là nghe ai đầu độc, anh rể tôi lần này liền hạ quyết tâm, một lời liền đồng ý, gấp gáp đi.....Ai da, Yên Bắc quả thật phức tạp...

Về điểm này, Tiêu Phàm và Từ Chấn Nam đều tán đồng.

Yên Bắc bởi vì vị trí địa lí đặc thù, là lớp lá chắn cuối cùng bảo vệ Bắc Kinh, chính trị của tỉnh Yên Bắc cũng rất được tầng lớp cao quan tâm,

không ít phe phái chính trị đều nhúng tay vào sự sắp xếp nhân sự của tỉnh Yên Bắc. Một tỉnh giáp thủ đô quan trọng như vậy, khó có thể làm được chuyện “thuần khiết một màu”, do có sự khống chế của một phe phái chính trị hoặc hào môn thế gia nào đó, các thế lực lớn đều sẽ ở đây để biểu thị sự tồn tại của bọn họ.

Chỉ riêng điểm này, liền tạo thành cục diện chính trị đặc biệt phức tạp của tỉnh Yên Bắc, các loại quan hệ giằng co không rõ.

Ví như lần này Phương Lê kiêm chức, bên trong thật không đơn giản. Đừng thấy chỉ là dính dáng sắp xếp nhân sự của một Sở công an, thế nhưng bởi vì đặc thù của hệ thống công an, bổ nhiệm nhân sự của Sở công an không chỉ cần thông qua sự nghiên cứu của Tỉnh ủy Yên Bắc, còn cần phải thông qua sự xem xét đồng ý của Bộ công an. Ý kiến hai bên thống nhất, việc sắp xếp nhân sự mới có thể thực thi.

Nói cách khác, để Phương Lê kiêm nhiệm chức Giám đốc Sở công an của tỉnh Yên Bắc, đồng thời “đóng băng” sự điều chỉnh nhân sự nội bộ bên trong Sở công an, bản thân nó chính là sự thỏa hiệp tạm thời sau ván cờ của các thế lực. Tình hình này khẳng định không thể tiếp tục kéo dài, mâu thuẫn sớm hay muộn cũng sẽ bùng nổ, cần giải quyết, chính là vấn đề bùng nổ sớm hay muộn mà thôi.

Nhiều Ngọc Sinh quả thật không hiểu, vì sao Phương Lê sẽ lựa chọn đi Yên Bắc nhậm chức.

Hiển nhiên, ông và Từ Chấn Nam đều không rõ ràng, quyết định cuối cùng đi Yên Bắc của Phương Lê, chính là vì một câu của vị “Tiêu đại sư” trước mặt này: sáu trăm dặm về phía đông nam, chính là phúc địa của Phương Lê.

- Lúc này mới hay, vừa đến Yên Bắc, ngay cả ghế còn chưa ngồi ấm chỗ, liền có người làm thiêu thân rồi.

Nhiều Ngọc Sinh vừa nói vừa lắc đầu liên tục, thần sắc thật là ảo não.

Tiêu Phàm như trước thản nhiên nói:

- Súng ở trên tay, thật sự có người làm thiêu thân, bắt lại là được rồi.

Đương nhiên, súng không thể giải quyết toàn bộ vấn đề, có rất nhiều nhân vật lớn, không thể dùng súng đi đối phó được, thế nhưng Tiêu Phàm nghĩ đến, nhân vật lớn như vậy ít nhất không bao gồm loại thương nhân cấp bậc như Đồng Thiên Lỗi kia ở bên trong.

Cho dù hẳn là thương nhân hồng đỉnh, trước mặt “chưởng môn nhân” đời thứ hai hào môn thế gia như Phương Lê đây, cũng vẫn là chưa đủ để nhìn.

Nhiều Ngọc Sinh lại buồn bực một chút, lập tức cười khổ nói nói:

- Đại thiếu gia, chuyện ở địa phương, rất phức tạp, không dễ xử lí.....

Lời này nói ra rất uyển chuyển, kỳ thực là chỉ ra cho Tiêu Phàm: Người anh em, chuyện ở địa phương, cậu thật sự không hiểu! Làm gì có dễ dàng như vậy, cậu cho rằng nói bắt người liền có thể bắt hay sao ?

- Đại thiếu gia, Đồng Thiên Lỗi người này à, hình như có quan hệ rất tốt với chủ nhiệm Tiết – Tiết Lan, nghe nói bọn họ còn là bạn học thời đại học.

Từ Chấn Nam lại ở bên cạnh nhắc nhở:

- Ồ, Tiết Lan chính là cô của Tiết Đào , làm việc ở Ủy ban Quản lí Giám sát Bảo hiểm của quốc gia.

Nghĩ đến Tiêu Phàm trước nay đều đang “tu luyện”, không màng thế sự, chưa chắc đã biết Tiết Lan là thần thánh phương nào. Thế nhưng Tiết Đào và Tiêu Phàm là bạn học cùng trường, thêm vào một câu giải thích như vậy, lương trước trong lòng Tiêu Phàm sẽ có đáp án rồi.

Đầu đôi lông mày của Tiêu Phàm nhẹ nhàng nhú lại, dường như có chút bất ngờ.

Tiết gia ở Bắc Kinh cũng được xem là hào môn thế gia có danh vọng, mặc dù còn chưa theo kịp nhà hào môn bậc một như Tiêu gia, Uông gia, thế nhưng thế lực cũng không phải nhỏ. Nhất là trên lĩnh vực tiền tệ, càng có lực ảnh hưởng cực kỳ sâu sắc.

Ví dụ như Tiết Đào ở Ủy ban Quản lý Giám sát Chứng khoán làm việc, cô của anh ta ở Ủy ban Quản lý Giám sát Bảo hiểm quốc gia làm việc.

Bất kể là Ủy ban Quản lý Giám sát Chứng khoán hay là Ủy ban Quản lý Giám sát bảo hiểm, trên thực tế toàn bộ đều là từ ngân hàng Nhân dân tách ra, nhiều năm trước, đó đều là người một nhà. Cho đến sau này nghiệp vụ bảo hiểm và ngành nghề chứng khoán phát triển nhanh chóng, mới không thể không đem chức năng giám sát ngành bảo hiểm và ngành chứng khoán của ngân hàng Nhân dân tách ra, chuyên môn thành lập hai cơ cấu là Ủy ban Quản lý Giám sát Bảo hiểm quốc gia và Ủy ban Giám sát Quản lý Chứng khoán

.

Có điều ngay sau đó, thần sắc của Tiêu Phàm lại trở nên điềm tĩnh như nước, dường như đối với việc này không có hứng thú.

Quả thật chuyện này cũng không có quan hệ gì lớn với hắn, nhìn qua, thậm chí cũng không có quan hệ gì lớn với Nhiêu Ngọc Sinh và Từ Chấn Nam. Chuyện đấu tranh và đánh cờ như vậy, Phương Lê kinh nghiệm phong phú hơn bọn họ nhiều. Tiêu Phàm không cảm thấy tự mình bao biện làm thay có thể làm tốt hơn Phương Lê.

Nhiêu Ngọc Sinh và Từ Chấn Nam lại liếc nhau, Nhiêu Ngọc Sinh cắn cắn môi, nói:

- Đại thiếu gia, Đồng Thiên Lỗi người này mặc dù tính tình nóng nảy, thế nhưng vẫn xem là giảng nghĩa khí, đối với bạn bè không tệ. Hơn nữa anh ta ở Thiết Môn kinh doanh lớn như vậy, ít nhiều cũng có chút lui tới với tập đoàn Cơ thị...

Lời này nghe qua vẫn là cực kỳ lan man, Tiêu Phàm trong nháy mắt lại hiểu được ý ngầm của Nhiêu Ngọc Sinh .

Người tên Đồng Thiên Lỗi này, không chỉ trên quan trường có hậu thuẫn vững vàng, thế lực ở địa phương cũng rất lớn, các loại quan hệ rắc rối phức tạp, ngay cả với Cơ Khinh Sa và tập đoàn Cơ thị cũng có quan hệ, tuyệt đối sẽ không phải như Nhiêu Ngọc Sinh nói đơn giản như thế. Chỉ sợ bản thân Nhiêu Ngọc Sinh, cũng có dây mơ rễ má nói không rõ ràng với Đồng Thiên Lỗi.

Suy cho cùng, Nhiêu Ngọc Sinh cũng là thương nhân, ở Bắc Kinh, Yến Bắc kinh doanh, với Đồng Thiên Lỗi và Cơ Khinh Sa đều có kết giao rất sâu, là chuyện vô cùng bình thường. Hiện giờ Đồng Thiên Lỗi đột nhiên ra mặt làm thiêu thân, khiêu khích anh rể Phương Lê của Nhiêu Ngọc Sinh, Nhiêu Ngọc Sinh dĩ nhiên là ngồi không yên rồi.

Bất kể bên nào bị tổn hại, ông ta đều không có lợi.

Việc này, vẫn phải hòa giải !

Trước đó, Nhiêu Ngọc Sinh muốn “hòa giải” chuyện này, nói thế nào cũng sẽ không đi tìm đến đầu Tiêu Phàm. Thế nhưng tình hình hiện tại hiển nhiên không giống, thiện cảm của Phương Lê và Nhiêu Vũ Đình đối với Tiêu Phàm tốt như vậy, thậm chí ngay cả tiểu nha đầu Phương Do Mỹ kia đều nói muốn làm “bạn gái” của Tiêu Phàm, bởi vậy có thể thấy được, Phương gia thật sự tính toán muốn tiến thêm một bước gây dựng quan hệ tốt với Tiêu gia. Mà quan hệ của Cơ Khinh Sa và Tiêu Phàm hình như cũng rất tốt.

Tiêu Phàm chẳng phải là ứng viên thích hợp nhất để đi hòa giải chuyện này hay sao ?

Thế nhưng nhìn qua, Tiêu đại thiếu dường như không có hứng thú cho lắm đối việc đảm đương người hòa giải này .

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thế Lực Thứ Ba

Chương 265: Thế Lực Thứ Ba

Thấy Tiêu Phàm vẻ mặt thản nhiên, không có nói thêm cái gì trong chuyện của Đồng Thiên Lỗi, Nhiêu Ngọc Sinh cũng không tiện tiếp tục đi sâu. Dù sao chuyện này không đơn giản, chỉ là một Đồng Thiên Lỗi, thì đã đành. Mấu chốt là liên lụy đến Tiết gia, còn liên lụy đến Phương Lê, thậm chí liên lụy đến mối quan hệ giữa Tỉnh ủy Yến Bắc và một số người trong nội bộ cao tầng, Tiêu Phàm không có ý định nhúng tay vào.

Đương nhiên, đây cũng có liên quan rất lớn với thái độ của Nhiêu Ngọc Sinh.

Nhìn qua, Nhiêu Ngọc Sinh đối với Tiêu nhất thiếu tương đối khách khí, thậm chí là cung kính, không có chút thất lễ nào. Nhưng đây cũng chỉ là ở mặt ngoài, trên thực tế, Nhiêu Ngọc Sinh ở trước mặt Tiêu Phàm vẫn luôn rất cẩn thận, rất nhiều lời cũng không dám nói rõ.

Ít nhất anh ta vẫn chưa nói cho Tiêu Phàm, chuyện này với Nhiêu Ngọc Sinh anh ta rốt cuộc có bao nhiêu liên quan. Nếu chỉ là có chút đi lại làm ăn với Đồng Thiên Lỗi, Nhiêu Ngọc Sinh lại không đến mức thiếu kiên nhẫn như vậy.

Chính chủ cũng còn chưa có động tĩnh, người gấp gáp cái gì?

Nhiều Ngọc Sinh không chịu chủ động nói rõ, Tiêu Phàm tự nhiên sẽ không truy cứu đến cùng.

Yến hội cũng là "Tận vui mừng mà tán", Nhiều Ngọc Sinh và Từ Chấn cung kính tiễn Tiêu Phàm ra đến cửa khách sạn, nhìn theo Mercedes Benz rời đi.

Sắc mặt của Nhiều Ngọc Sinh hoàn toàn âm trầm xuống.

Từ Chấn hạ giọng nói nói:

- Ngọc sinh, anh cũng đừng quá lo lắng

Nhiều Ngọc Sinh hừ một tiếng, nói:

- Tôi có thể không lo lắng sao? Tính cách của anh rõ tôi anh ít nhiều cũng biết một chút chứ? Tính tình của Đồng Thiên Lỗi, anh càng rõ hơn rồi, đó là một tên to gan, không sợ trời không sợ đất. Một khi gánh lên, ai có thể tháo gỡ cho bọn họ? Cái lão hồ ly kia tự tay giao việc này vào tay anh rõ tôi, bỏ qua chính là phải ngồi nhìn hổ đấu nhau, trốn tránh cũng là tránh không khỏi.

Từ Chấn "Híz-khà zz Hí-zzz" hít một ngụm khí lạnh, đưa tay sờ sờ cằm, dường như cũng hiểu được việc này thật khó xử lý.

Mercedes Benz rời khỏi khách sạn Trung Thiên không lâu, điện thoại di động của Tiêu Phàm lại vang lên, là Cơ Khinh Sa gọi tới. Tiêu Phàm khước miêng hiện lên vẻ tươi cười, xem chừng Cơ Khinh Sa cũng nên gọi điện thoại cho hẳn rồi.

Trước đó Tiêu Phàm đối với các thế lực tỉnh Yến Bắc là hiểu rất sâu và rất rõ ràng, một khi Yến Bắc phát sinh đại sự, gần như không thể tránh khỏi sẽ liên lụy đến Cơ Khinh Sa và tập đoàn Cơ thị.

Bất kể trên mặt bàn hay là dưới mặt bàn, tập đoàn Cơ thị và Cơ Khinh Sa đều được cho là là một phái thế lực hết sức quan trọng của tỉnh Yến Bắc.

Vừa rồi Nhiêu Ngọc Sinh mặc dù có chút nói không tử mỉ, nhưng Tiêu Phàm cũng có thể đoán được, việc này Cơ Khinh Sa thoát không khỏi liên quan. Lại không biết là nguyên nhân gì, Cơ Khinh Sa không có tự mình đến gặp hẳn.

- Rất xin lỗi, Nhất thiếu, không có qua đó bồi anh, thất lễ.

Điện thoại vừa thông, Cơ Khinh Sa liền nói thẳng vào vấn đề, giọng điệu hiền hoà tự nhiên, hoàn toàn là điệu bộ bằng hữu. Tuy nhiên vẫn là lộ ra vài phần khách khí, cho thấy được trong suy nghĩ của Cơ Khinh Sa, quan hệ giữa cô và Tiêu Phàm vẫn thuộc vào giai đoạn "Cần nghiên cứu thêm nghiệm" nào đó.

- Đừng lo.

Câu trả lời của Tiêu Phàm vẫn là lời ít mà ý nhiều như vậy, không lộ chút thanh sắc nào.

Cơ Khinh Sa khe khẽ thở dài, nói:

- Rất xin lỗi, Nhất thiếu, gần đây lại có người bắt đầu có chủ định rồi, tôi không thể không đặc biệt chú ý cẩn thận một chút. Nếu quá thân cận với anh, nếu chẳng may bị kẻ có dụng tâm lấy việc đó để làm báo cáo, sẽ không dễ giải thích.

Tiêu Phàm thản nhiên ừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Tình hình của tỉnh Yến Bắc có lẽ rất phức tạp, nhưng người khác muốn lấy hẳn để làm báo cáo lại cũng không có đơn giản như vậy. Con cháu dòng chính của lão Tiêu gia, cũng không phải dễ bị liên lụy như vậy. Đánh cờ

chính trị bình thường, tất cả mọi người sẽ rất cẩn thận né tránh những nhà quyền quý siêu cấp. Bởi vì nhà quyền quý siêu cấp một khi bị liên lụy vào, nguyên lão kiểu như Tiêu lão gia tử chỉ cần hắng nhẹ một tiếng, cũng đủ khiến mọi người luống cuống tay chân một trận.

Đương nhiên, loại công kích phát động chuyên nhằm vào một nhà quyền quý nào đó, thì lại khác.

- Nhất thiếu, kỳ thật chuyện này, Bí thư Phương có thể đã hiểu lầm nhân sĩ các giới tỉnh Yến Bắc rồi. Đối với việc Bí thư Phương đến nhậm chức tại tỉnh Yến Bắc, quả thật là rất hoan nghênh. Đối với mọi yêu cầu của Bí thư Phương, tất cả mọi người sẽ cố gắng hết sức phối hợp. Có lẽ phản ứng của một số cá nhân hơi chậm chạp một chút, nhưng cũng không phải là cố ý gây khó dễ.

Cơ Khinh Sa châm chọc câu chữ, cẩn thận nói.

Kỳ thật lời nói này của Cơ Khinh Sa hoàn toàn có thể xem là thái độ của "thế lực dân gian" tỉnh Yến Bắc. Cơ Khinh Sa không có thân phận phía chính phủ quá hiển hách, nhưng thế lực thực lực của cô ở tỉnh Yến Bắc lại là vô cùng rõ ràng, rất nhiều người đều rõ ràng. Cơ Khinh Sa nói rõ cho Tiêu Phàm, cô không có ý định đối nghịch với Phương Lê, những người khác dường như cũng không có ý định như vậy.

Bằng hữu của Yến bắc sẽ "Rất phối hợp" với Bí thư Phương!

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, nói:

- Cơ tổng, Đồng Thiên Lỗi có phải là một người thuộc số ít người có phản ứng chậm chạp kia không?

Cơ Khinh Sa là " Lão Đại" của thế lực ngầm tỉnh Yến Bắc, lại không có nghĩa là toàn bộ tỉnh Yến Bắc sẽ không có "Lão Đại" khác. Trên thực tế,

cho dù là Văn nhị thái gia ở Hoàng Hải, cũng chỉ là một vị "Người trọng tài cuối cùng", chứ không thể nào làm được đến "Nhất thống thiên hạ".

Thế lực của Đồng Thiên Lỗi có lẽ vẫn không bằng Cơ Khinh Sa, hẳn là cũng đủ để y "Tự thành lập hệ thống" rồi.

Cơ Khinh Sa không muốn đối nghịch với Phương Lê, không ý nghĩa Đồng Thiên Lỗi cũng sẽ hoàn toàn cùng ý tưởng. Đồng lão đại nhất định phải "Riêng một ngọn cờ", Cơ tổng cô có thể quản được y sao?

Cơ Khinh Sa cười khở một tiếng, nói:

- Nhất thiếu! Đồng Lỗi thần kinh là khá lớn một chút, nhưng phản ứng cũng không đến mức điên loạn như vậy! Anh ta tính tình khá táo bạo, cũng không phải đồ ngốc. Tuy nhiên lần này, bản thân Đồng Thiên Lỗi không có nhiều đường lựa chọn... Nhất thiếu, anh là đại nhân vật, đối với Đồng Thiên Lỗi loại tiểu nhân vật xuất thân lùm cỏ này, có thể thương ngày hiểu biết cũng không nhiều. Bất kể anh ta là tính cách gì, anh ta đi được tới ngày hôm nay, cũng không dễ dàng. Càng như vậy, càng sẽ không dễ dàng buông tha. Nếu thực ép anh ta, chuyện gì anh ta cũng dám làm. Cá nhân tôi cảm thấy, Bí thư Phương vừa mới đến nhận chức, trước tiên cần phải ổn định vững vàng, tìm hiểu một chút tình huống rồi tính sau. Cũng cho mọi người một chút thời gian...

Nhất thiếu, phiền anh chuyển cáo tới Bí thư Phương, không nên ép người quá!

Chó cùng giứt giậu đó!

Đồng Thiên Lỗi bằng cấp không thấp, khoa chính quy, thậm chí còn là bạn học với cô Tiết lan của Tiết đào, học ở trường danh tiếng. Tuy nhiên so sánh với Tiêu Phàm mà nói, Đồng Thiên Lỗi cũng chỉ có thể xem như xuất thân "Lùm cỏ" mà thôi.

Tiêu Phàm hơi có chút kinh ngạc nói:

- Cơ tống, hình như ấn tượng của cô đối với vị Đồng Thiên Lỗi này rất tốt a.

Cơ Khinh Sa chỉ thiếu chút nữa nói rõ, trên thực tế chính là muốn Tiêu Phàm ra mặt làm người hòa giải, khiến Phương Lê thả cho Đồng Thiên Lỗi một đường, ít nhất cũng phải cho Đồng Thiên Lỗi tranh thủ một chút "Thời gian", để y có cơ hội sửa "Sai " .

Đến bây giờ, Tiêu Phàm có thể trăm phần trăm khẳng định, Nhiêu Ngọc Sinh và Đồng Thiên Lỗi dính dáng rất sâu. Bằng không, Nhiêu Ngọc Sinh là em vợ của Phương Lê, do anh ta ra mặt cầu xin với Phương Lê, chẳng phải sẽ tiện hơn so mượn tay Tiêu Phàm "Người ngoài" này sao? Chính là vì Nhiêu Ngọc Sinh và Đồng Thiên Lỗi dây dưa không rõ, mới không dám đến trước mặt Phương Lê đi cầu xin.

Anh ta là "Đương sự" mà.

Hơn nữa Tiêu Phàm nếu như ra mặt, đại biểu không chỉ có riêng là bản thân hắn, còn mơ hồ đại biểu cho Tiêu Gia. Chẳng những Tiết gia ở sau lưng Phương Lê và Đồng Thiên Lỗi sẽ rất kiêng kị, vị đại nhân vật trực tiếp đặt Phương Lê lên lò lửa để "nướng" kia đều phải suy nghĩ kỹ càng.

- Nhất thiếu nói đùa rồi, nói thật, tôi đối với Đồng Thiên Lỗi không có nửa phần hảo cảm nào, người này rất thô lỗ, tính tình rất tồi, tôi không để ý tới anh ta đã nhiều năm rồi. Tuy nhiên hiện tại thế cục này,.....

Trong ngữ khí của Cơ Khinh Sa mang theo bất đắc dĩ rất rõ ràng.

Nếu có thể không bị liên lụy, mà có thể xử lý Đồng Thiên Lỗi, Cơ Khinh Sa đương nhiên rất vui. Mấu chốt hiện tại thời cơ không đúng, Phương Lê nếu thực ra tay "Xử lý" Đồng Thiên Lỗi, mấy "thế lực dân gian" khác lập tức sẽ gặp vạ lây.

Hơn nữa nếu liên lụy Nhiêu Ngọc Sinh vào, gần như sẽ trực tiếp liên lụy đến Cơ Khinh Sa.

Đừng thấy giữa Cơ Khinh Sa và Đồng Thiên Lỗi không thích hợp chút nào, nhưng Nhiêu Ngọc Sinh cũng là cầu liên hệ của hai bên. Là con cháu quý tộc phát triển kinh thương trên đất Kinh Yên, “Hỗ địa phương” như Nhiêu Ngọc Sinh, Cơ Khinh Sa, Đồng Thiên Lỗi hoàn toàn nên làm tốt quan hệ.

Nhiều thêm một người bạn, liền thêm một con đường mà.

Tiêu Phàm chậm rãi lái Mercedes Benz trên đường cái xi măng rộng mở, vững vàng về phía trước, đối với di động trầm giọng nói:

- Cơ tổng, đối với tình huống cụ thể của Yên Bắc, cô rõ ràng hơn so với tôi, Bí thư Phương cũng rõ ràng hơn tôi nhiều, tin rằng ông ấy sẽ có cách xử trí trọn vẹn.

Cơ Khinh Sa nhẹ giọng nói ra:

- Nhất thiếu, tôi đối với tình huống của Yên Bắc, có lẽ vẫn chưa hiểu bằng Phó bí thư Hoàng. Phó bí thư Hoàng mới là lão Yên Bắc chân chính. Nghe nói Bí thư Phương vừa đến đảm nhiệm, Phó bí thư Hoàng liền gặp mặt với Bí thư Phương, hy vọng Bí thư Phương có thể chỉnh đốn tốt trật tự trị an. Đối với một số tai họa ngầm uy hiếp nghiêm trọng tới an toàn trị an xã hội, phải mạnh mẽ thanh trừ sạch sẽ, tiêu trừ triệt để tai họa ngầm nguy hiểm.

Cơ Khinh Sa rốt cục đã nói ra một điểm mấu chốt nhất.

"Phó bí thư Hoàng" trong miệng cô nói, Tiêu Phàm đương nhiên biết rõ là thần thánh phương nào. Chính là một vị Phó bí thư của tỉnh Yên Bắc, nhân vật số ba của tỉnh Yên Bắc. Giống như Cơ Khinh Sa nói, Phó bí thư Hoàng là lão Yên Bắc, đơn thuần là luận về kinh nghiệm công tác ở Yên Bắc. Lão đại Tỉnh ủy và lão đại Ủy ban nhân dân tỉnh Yên Bắc đương nhiệm,

đều kém chút hỏa hậu so với Phó bí thư Hoàng. Phó bí thư Hoàng trong phân công ở Tỉnh ủy, chẳng những đảm nhiệm công tác phân công quản lý cán bộ, mà còn kiêm quản chính trị pháp luật.

- Phó bí thư Hoàng Đại Bằng?

- Ủ.

Tiêu Phàm mày nhàu lên.

Khó trách chuyện này, Nhiêu Ngọc Sinh và Cơ Khinh Sa đều gấp gáp, hóa ra là có kẻ thứ ba "Tham gia" . Nếu không, Phương Lê vừa mới đến Yên Bắc nhậm chức, cho dù tâm tình "Kiến công lập nghiệp" có bức thiết đến mấy, cũng sẽ không vội vã "Khai chiến" với bạn học Tiết lan như vậy. Huống chi Phương Lê là người điềm đạm, chắc chắn bực nào?

Phương Lê vừa đến, Hoàng Đại Bằng liền đẩy Đồng Thiên Lỗi đến trước mặt ông, rõ ràng là muốn ngồi nhìn hổ đấu nhau. Ở trong mắt Phương Lê, Đồng Thiên Lỗi cố nhiên không đáng nói đến, tùy tiện vươn một ngón tay, đã có thể nghiền nát Đồng Thiên Lỗi và tập đoàn của y rồi. Nhưng cộng thêm Tiết Lan và cả cái Tiết gia đứng sau lưng Đồng Thiên Lỗi, vậy cũng liền không đơn giản.

Hoàng Đại Bằng rõ ràng cũng không phải là hướng về phía Đồng Thiên Lỗi.

Một nhân vật trên đường, nếu như không có Tiết gia thân phận "Môi giới", thì Phó bí thư Hoàng người ta lấy con mắt nào để nhìn người chứ?

- Nhất thiếu, lời thật thì tôi cảm thấy tướng ăn của một đại nhân vật nào đó cũng thật là quá khó coi.

Một lát, Cơ Khinh Sa ở điện thoại bên kia nói, trong giọng nói mang theo một ý châm chọc thản nhiên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thế Cục Không Lạc Quan

Chương 266: Thế Cục Không Lạc Quan

- Cơ tổng, tôi có một đề nghị.

Tiêu Phàm không có vội vã trả lời ngôn ngữ của Cơ Khinh Sa, trầm mặc một chút, mới chậm rãi nói.

- Nhất thiếu, mời nói.

- Bất kể là đại nhân vật hay là tiểu nhân vật, tôi đề nghị vẫn là do người khác đi giải quyết. Bất kể là Yến Bắc hay là địa phương khác, dù sao đều là thiên hạ chấp chính Đảng.

Ngữ khí của Tiêu Phàm rất là nghiêm túc.

Cơ Khinh Sa liền ngơ ngẩn một chút.

Địa vị “Ngọc Quan Âm” của Cơ Khinh Sa sớm đã giành được công nhận của đồng đạo giang hồ. Trong dân gian, Cơ Khinh Sa gần như có địa vị vô thượng nhất ngôn cửu đỉnh. Nhưng loại địa vị giang hồ này, tự nhiên không có khả năng thật sự lên được bàn tiệc. Tiêu Phàm đây là đang nhắc nhở Cơ Khinh Sa, chuyện giữa đại nhân vật, tuyệt đối không nên xen vào quá sâu.

Lão gia tử của Cơ Khinh Sa năm đó cũng là bởi vì sa vào trong "bàn cờ" nói không rõ ràng, mới trong lúc cực kỳ hưng thịnh mà bỗng nhiên gặp chuyện không may, khiến Cơ Khinh Sa tuổi trẻ không thể không vội vã trở về, nhận lấy tập đoàn Cơ thị bấp bênh.

Sau đó Cơ Khinh Sa cũng quả thật biểu hiện ra năng lực rất mạnh, thậm chí có đồn đại nói, Bí thư Tỉnh ủy tiền nhiệm Yến Bắc từ chức, đều có liên hệ chặt chẽ nào đó với Cơ Khinh Sa.

Đương nhiên loại đồn đại giang hồ này chưa bao giờ được qua nghiệm chứng thực sự.

Nhưng mà cho dù coi tin đồn đại là sự thật, Cơ Khinh Sa thực sự có cái năng lực khiêu động chính đàn tỉnh này, Tiêu Phàm cũng cho rằng cô nhất định phải càng thêm chú ý cẩn thận. Một người không thuộc thể chế, xen lẫn vào trong thể chế đánh cờ sâu như thế, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

Dựa vào thân phận đích tôn trưởng Tiêu Gia của hân, tham dự chính trị đánh cờ, cũng chỉ có thể chạy ở bên cạnh, có tác dụng hiệp trợ bên cạnh, tướng quân thực sự, vẫn phải là những quan lớn trong thể chế là Tiêu lão gia tử, Tiêu Trạ, Diệp Khí Vân.

Cơ Khinh Sa cũng không có chỗ dựa vững chắc mạnh mẽ như hân.

Hơn nữa số nhân mã tham dự "Đánh cờ" lần này là Phương Lê, Hoàng Đại Bằng, Đồng Thiên Lỗi, mỗi người đều không thể coi thường. Mạng lưới quan hệ mà Cơ Khinh Sa cực khổ bện lên kia, bên trong bàn cờ thuộc loại trình độ này rốt cuộc có thể cung cấp cho cô bao nhiêu trợ lực, thật sự khó có thể nói.

- Nhất thiếu, kỳ thật tôi một chút cũng không muốn xen vào •••••

Cơ Khinh Sa nói, trong giọng nói, xen lẫn bất đắc dĩ nhẹ.

Tôi không muốn xen vào, nhưng lại không thể không xen vào.

Người trong giang hồ, có những việc không thể làm chủ!

- Đúng rồi, Nhất thiếu, cái hộp đen kia mở ra được chưa? Bên trong có bảo bối gì tốt a?

Cơ Khinh Sa lập tức từ trong cô đơn thoát ra, mỉm cười hỏi, giọng điệu lại trở nên tao nhã khoái trá. Cơ Khinh Sa kho giống với Tân Lâm và Uyển Thiên Thiên, cô không muốn lộ bộ mặt yếu ớt của mình ở trước mặt Tiêu Phàm. Hơn nữa, cô vẫn luôn chú ý tới cái hộp đen mà Uyển Thiên Thiên lấy về từ Tần Quan kia, không biết cổ nhân rốt cuộc đặt vật gì tốt ở bên trong đó.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Vẫn chưa mở ra được, thứ này, khác nghề như cách núi, không tìm được người lành nghề thật đúng là không dễ giải. Tuy nhiên phỏng chừng cũng không bao lâu nữa có thể phá giải được.

- Vậy là tốt rồi.

Cơ Khinh Sa nhẹ nhàng cười, cùng Tiêu Phàm hàn huyên vài câu, liền cúp điện thoại.

Tiêu Phàm hai hàng lông mày dần dần vất thành hình chữ "Xuyên".

Lúc cùng uống rượu với Nhiêu Ngọc Sinh, Tiêu Phàm đối với chuyện này cũng không quá để tâm. Dựa vào thân phận của Nhiêu Ngọc Sinh, thực lực của Nhiêu gia, chỉ cần không phải là cái sọt lớn, nói chung cũng không có

phiền toái quá lớn. Hiện tại, đương nhiên không giống với lúc trước. Có thể khiến cho Cơ Khinh Sa nói ra những lời kia với hắn, có thể thấy được mức độ nghiêm trọng của việc này đã vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Mạng lưới quan hệ mà Cơ Khinh Sa thêu dệt kia không phải là nhỏ, khách quý của Cơ Khinh Sa thậm chí còn có thành viên hội nghị trưởng lão. Có mạng lưới quan hệ hữu lực, mạnh mẽ như vậy, phiền toái bình thường, Cơ Khinh Sa tuyệt đối có thể hóa giải được một cách dễ dàng, quyết không đến mức chủ động cầu viện hắn.

Sự kiêu ngạo trong nội tâm Cơ Khinh Sa cũng là không thể nghi ngờ.

Đồng dạng, Phương Lê bị cuốn vào trong chuyện này cũng là điều Tiêu Phàm không muốn nhìn thấy. Qua cố gắng của hắn, bây giờ Phương gia chưa tới mức chuẩn bị kết thành đồng minh với Tiêu Gia, nhưng tối thiểu cũng xem như là lui tới thân thiết. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Phương Lê cũng là tin vào "dự đoán" của hắn nên mới quyết định đi Yến Bắc nhậm chức. Tiêu Phàm nói rất dứt khoát, Tây Nam sáu trăm dặm, là "Phúc địa" của Phương Lê. Hiện giờ vừa mới nhậm chức liền gặp phải loại đại phiền toái không dễ xử trí này, chỉ sợ cảm nhận đối với Tiêu chân nhân hắn phải chuyển biến đột ngột.

Mercedes Benz chậm rãi lái vào ga ra tầng ngầm của Chỉ Thủy Quan.

Chỉ Thủy Quan vốn không có ga ra tầng ngầm. Lúc Chỉ Thủy tổ sư xây dựng Chỉ Thủy Quan, ở thành phố thủ đô, ô tô vẫn là một đồ vật ngoại, xăng dầu toàn bộ phải dựa vào nhập khẩu, xây dựng quốc lộ cũng rối tinh rối mù, ô tô thật sự không thích hợp áp dụng. Ra ga tầng ngầm này là sau khi cải cách mở rất nhiều năm, mới cải biến.

Chỉ Thủy Quan trước nay vẫn yên tĩnh, từ khi Uyển Thiên Thiên vào, liền trở nên không phải an tĩnh như vậy.

- Xí một vật gì đó đen thui, mạnh mẽ vọt ra từ trong động, người có biết là vật gì không?

Trong một đình nhỏ tại Chi Thủy Quan, Uyển Thiên Thiên và Phong Văn Nương ngồi đối diện với nhau, Uyển Thiên Thiên một thân váy màu đỏ, kẹp hai cái bím tóc, vẫn là rất “ngây thơ” như vậy. Phong Văn Nương lại là áo trắng quần trắng, phiêu nhiên xuất trần, nhìn qua, Phong Văn Nương tuổi so với Uyển Thiên Thiên còn lớn hơn hai ba tuổi.

Tuy nhiên giờ phút này, Phong Văn Nương "Thành thực điềm điềm, chắc chắn" hai con mắt trợn thật lớn, không nháy mắt nhìn thẳng vào một thân váy đỏ của Uyển Thiên Thiên. Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Uyển Thiên Thiên, lại lộ ra vẻ mặt vừa tò mò vừa khẩn trương, lắc đầu liên tục.

- Là cái gì nhỉ?

- Rắn! Một con rắn to!

Uyển Thiên Thiên hai tay mạnh mẽ quét qua, ngã ngửa người về phía sau, hét lên.

- A...

Phong Văn Nương lập tức một tiếng thét chói tai, trong mắt phụt ra thần sắc thất kinh, lập tức giơ tay vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi.

- Ai nha, làm em sợ muốn chết Chị Thiên Thiên, cổ mộ này đáng sợ như vậy, các người còn muốn đi vào làm gì chứ? Thật đáng sợ thật, đáng sợ...

Là Uyển Thiên Thiên đang kể chuyện xưa cho Phong Văn Nương, kể về một lần đi trộm mộ nào đó của Uyển Thiên Thiên. Uyển Thiên Thiên rất có tài ăn nói, đặc biệt giỏi về tạo dựng "không khí khủng bố", một đoạn đối

với cô mà nói, tựa như cơm thường. Dù sự việc có tầm thường hơn nữa, nhưng khi tới Phong Văn Nương nghe, lại thực chính là kinh tâm động phách, còn khủng bố, huyền thoại hơn so với Hollywood.

Phong Văn Nương tính cách dịu dàng, nhã nhặn, thanh lịch, trong mấy ngày chuyển vào Chỉ Thủy Quan này, quan hệ với mỗi người trong Quan đều rất khá. Chẳng những Tân Lâm rất thích cô, Uyển Thiên Thiên cũng rất nhanh hoà mình cùng với cô.

Tân Lâm tương đối trầm tĩnh, Phong Văn Nương dường như càng thích ở cùng với Uyển Thiên Thiên trời sinh tính hoạt bát. Đương nhiên, đa số thời điểm cô một mình im ắng ngồi giải câu đố. Khi có thời gian rỗi, Phong Văn Nương liền lật xem một số sách mà Tiêu Phàm đưa cho cô, đều là một số văn chương có liên quan đến số học trận pháp bên trong " Vô Cực Thuật Tàng". Phong Văn Nương gần như mê muội vào trong đó rồi.

Đương nhiên, "Học bá" có dũng mãnh, tuyệt luân hơn nữa, cũng không thể hai mươi trên hai mươi bốn giờ đắm chìm vào trong sách, ngẫu nhiên vẫn là phải nghỉ ngơi một chút, thay đổi đầu óc. Kỳ thật Phong Văn Nương và tiêu chuẩn học bá của cô trong ấn tượng của mọi người có sự bất đồng rất lớn, cũng không phải là cái loại một sách thông thái rởm con, đối với "Tập học" vô cùng yêu thích. Uyển Thiên Thiên ngẫu nhiên kể cho cô một số chuyện lý thú trên giang hồ ít ai biết đến, Phong Văn Nương lập tức nghe rất nồng nhiệt, si mê, say sưa.

Cảnh tượng hai tiểu cô nương này hòa hợp với nhau, vừa lúc bị Tiêu Phàm im ắng đi tới nghe được.

Tiêu Phàm khóe miệng hiện lên một chút mỉm cười, nhẹ nhàng đi về phía căn phòng bí mật của mình, cũng không có ý định quấy rầy hai cô "Nói chuyện phiếm". Mỗi ngày một lần khơi thông kinh mạch cho Uyển Thiên Thiên, hôm nay vẫn chưa có hoàn thành, cũng có thể lùi lại một chút cũng không sao.

Phong Văn Nương khó lắm mới nghỉ ngơi một hồi như vậy, để cho Uyển Thiên Thiên bốc phét với cô cũng tốt. Thật sự không ngờ, hai cô gái tính cách rất khác biệt như vậy, lại có xu thế phát triển trở thành khuê mật. Quả nhiên là thế sự khó liệu.

- Tiêu Phàm!

Uyển Thiên Thiên lại đột nhiên nghiêng đầu lại, kêu lên.

Lúc Tiêu Phàm vào cửa, dưới chân lặng yên không một tiếng động, Uyển Thiên Thiên vẫn là dựa vào trực giác vô cùng nhạy bén của mình mới cảm giác được sự hiện hữu của hắn. Đối với người đàn ông mình ngưỡng mộ trong lòng, giác quan thứ sáu của các cô gái thường thường nhạy bén rất nhiều so với bình thường.

Phong Văn Nương tựa như bừng tỉnh từ trong mộng, vội vàng khom người về phía Tiêu Phàm, mỉm cười chào hỏi.

- Tiêu đại ca.

Ở trong Chỉ Thủy Quan mấy ngày, Phong Văn Nương cũng không kêu Tiêu Phàm là "Tiêu tiên sinh" nữa rồi, đổi giọng gọi là Tiêu đại ca. Nói thật, tình hình của Chỉ Thủy Quan thật nằm ngoài dự liệu của Phong Văn Nương, rất cuộc không ngờ tại vùng ngoại ô đại đô thị vô cùng ồn ào náo động này, lại vẫn ẩn dấu một nơi đào nguyên thế ngoại như vậy, là một "Động tiên". Phong Văn Nương đối với Chỉ Thủy Quan thật sự rất hài lòng, so với việc Tiêu Phàm mời cô vào ở trong khách sạn năm sao còn vừa lòng hơn nhiều lắm.

Hơn nữa Tiêu Phàm bề ngoài và phong cách làm việc tao nhã, cũng rất hợp với khẩu vị của Phong Văn Nương.

Mặc dù Tiêu Phàm là đối mặt với Phong Văn Nương đi tới, Phong Văn Nương lại hoàn toàn không có phát hiện. Dù sao so sánh với Uyển Thiên Thiên cả người đều là cơ quan tin tức mà nói, giác quan thứ sáu Phong Văn Nương vẫn chậm chạp hơn nhiều.

- Nói chuyện phiếm ư?

Tiêu Phàm liền dừng bước, cười nói.

- Đúng vậy a, chị Thiên Thiên kể chuyện xưa rất hay, rất kích thích, thật là khủng khiếp, tôi đều bị dọa tới mồ hôi rồi đây

Phong Văn Nương cười nói, một bộ dạng khờ khạo ngây ngô, không hề xảo trá.

Tiêu Phàm nói giỡn:

- Tốt, như vậy cũng có thể kích thích máu vận hành, thư kinh hoạt lạc
Các cô tiếp tục đi.

- Ai nha, thời gian tôi nghỉ ngơi cũng tương đối rồi, tôi trở về làm việc đây.

Phong Văn Nương cầm di động đặt trên bàn đá trước mặt lên nhìn thời gian, lập tức liền đứng dậy. Mặc dù là ở Chỉ Thủy Quan, Phong Văn Nương vẫn chế định thời gian làm việc và nghỉ ngơi hợp lý, và rất nghiêm khắc dựa theo lịch trình thời gian để tiến hành làm việc và nghỉ ngơi, gần như cẩn thận tỉ mỉ.

Tiêu Phàm và Uyển Thiên Thiên đều cười gật đầu, không có giữ lại.

Tuy rằng thời gian giao tiếp không lâu, Tiêu Phàm và Uyển Thiên Thiên lại cũng biết, nhà khoa học tuổi trẻ này ở một số thời điểm thật là rất cố chấp, tất cả mọi việc đều kiên trì theo quy tắc mà mình đã định.

Gần như tất cả các nhà khoa học có thành tựu đều có loại tính cách tương đối cứng nhắc này.

Chuyện trên khoa học, không thể có nửa điểm qua loa.

Nhìn Phong Vân Nương thân hình lượn lờ mềm mại, Uyển Thiên Thiên xinh đẹp trong mắt phóng ra thần thái khác thường.

- Anh biết không, Tiêu Phàm, anh tìm được một vị thiên tài. Tôi cho tới bây giờ chưa từng gặp một cô gái có thiên phú kiệt xuất như vậy, có lẽ còn cao hơn so với thiên phú của anh...

Một lát, Uyển Thiên Thiên hạ giọng nói, giọng điệu vừa là cảm thán vừa là tán thưởng, thậm chí còn mang theo một tia ghen tị.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phương Do Mỹ Gặp Chuyện Lớn

Chương 267: Phương Do Mỹ Gặp Chuyện Lớn

Tiêu Phàm vốn không định nhúng tay vào chuyện của Yên Bắc. Những chuyện dính líu đến bàn cờ chính trị, Tiêu Phàm rất cẩn thận. Cho đến bây giờ, Tiêu Phàm dùng thuật pháp của hắc góp sức giúp cho Tiêu gia, cũng đều là “làm việc thiện tích đức”, không dây dưa vào bàn cờ chính trị.

Yên Bắc dường như cũng chỉ là một phần, cũng không phải liên quan đến tất cả, nhưng liên lụy đến đám người Phương Lê, Hoàng Đại Bằng, Tiết Lan, nước đó quá đục.

Điều quan trọng hơn là, tiến độ giải mã của Phong Vân Nương khá thuận lợi. Không mất bao lâu đã có thể mở được hộp đen, Tiêu Phàm rất muốn

biết, chiếc hộp đen được bảo vệ bằng Hà đồ âm dương ngũ tuyệt trận này, rốt cuộc cất giấu bí mật gì.

Đối với hắn, chuyện này rất quan trọng.

Có thể trong đó mở ra một số bí mật mà trước nay chưa từng có.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Tiêu chân nhân không đi tìm, mà việc chủ động đến tìm Tiêu chân nhân.

Hôm nay, Tiêu Phàm vừa khai thông kinh mạch cho Uyển Thiên Thiên thì chuông điện thoại reo.

- Ai vậy?

Uyển Thiên Thiên yếu ớt dựa vào ngực hắn, uể oải hỏi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng rịn mồ hôi, lộ vẻ kiêu diễm không tả xiết.

Bây giờ chân khí nội tức của Uyển Thiên Thiên vẫn bị Tiêu Phàm dùng chân nguyên bản mệnh mạnh mẽ khống chế ở huyết Đan điền khí hải, Yên Chi hồng không thể dùng nội lực so với tiểu cô nương bình thường thì còn yếu ớt, mảnh mai hơn. Mỗi lần khơi thông kinh mạch, ép âm sát khí trong người tổng ra đều làm Uyển Thiên Thiên mệt mỏi kinh khủng.

Cũng may bộ ngực của Tiêu Phàm rộng lớn rắn chắc, đủ cho cô dựa vào.

Tiêu Phàm lắc đầu, không trả lời, cầm di động lên, nhấn nút nghe:

- Tiểu Mỹ?

Số hiển thị, cuộc gọi từ số của Phương Do Mỹ.

Hàng ngày Phương Do Mỹ gọi cho hắn một lần, dần dần đã thành thói quen.

- Tiêu Phàm, anh đến đây nhanh, em gặp chuyện lớn rồi.

Phương Do Mỹ hạ thấp giọng, dù sóng vô tuyến cách âm cũng có thể nghe thấy, giọng cô có chút vội vàng.

Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Có lúc nào Phương Do Mỹ vội vàng đâu?

Tiểu nha đầu ngoan ngoãn học ở trường, có thể gây ra chuyện lớn gì được? Tiêu Phàm không thể tin, trường trung học Khải Minh còn có người dám gây với Phương đại tiểu thư. Theo Tiểu Quế Tử báo cáo, phòng giáo dục quận và trường trung học Khải Minh đã nghiêm túc xử lý chủ nhiệm Tôn và mấy ả lưu manh rồi. Công an quận lại bắt một đám thanh niên lêu lổng có chút quan hệ với mấy ả lưu manh Tiểu Cầm đó.

Tiểu Quế Tử báo cáo rất tỉ mỉ, nhưng Tiêu Phàm không chăm chú nghe.

Những chuyện như vậy, Tiêu Phàm tin Tiểu Quế Tử chắc chắn có thể xử lý rất chu đáo, kín kẽ.

- Em lại gây rắc rối ở trường phải không?

Tiêu Phàm thuận miệng hỏi

- Trường học gì chứ? em đang ở Thiết Môn, vừa đến này.

Tiêu Phàm càng bất ngờ:

- Em đến Thiết Môn? Hôm nay không phải đi học à?

Uyển Thiên Thiên cười nhẹ, nói bên cạnh:

- Hôm nay thứ bảy.

Đúng là ở trong núi không biết ngày đêm, Tiêu chân nhân còn thật sự không biết hôm nay là thứ bảy, trường học nghỉ, tiểu nha đầu đi thăm cha ở Thiết Môn là rất hợp lý. Có điều không nghĩ rằng Uyển Thiên Thiên nhớ rõ ngày tháng như thế.

- Ai? Ai đang nói đấy?

Không ngờ Uyển Thiên Thiên vừa nói bên này, bên kia Phương Do Mỹ đã nghe được, lập tức la lên.

- Trần Dương phải không? Tiêu Phàm, anh đang đi cùng chị ta phải không?

Nghe giọng thì thấy tiểu cô nương đã giận dữ.

Chẳng lẽ cô bé lại thật sự coi tiêu Phàm là bạn trai, nên bắt đầu ghen?

Uyển Thiên Thiên cười, đôi mắt to tròn quyến rũ nháy mắt với Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu nhất thiếu, Trần Dương là ai? Cô ấy có vẻ giống hồng nhan tri kỷ của anh lắm nhỉ.

Tiêu Phàm lập tức một đầu hai lòng lớn, trừng mắt nhìn Uyển Thiên Thiên, ý nhắc cô đừng ồn ào, gây chuyện, sau đó nói vào di động:

- Tiểu Mỹ, đừng ngắt lời, nói chuyện nghiêm túc. Em gặp chuyện lớn gì?

- Sao lại là em ngắt lời? Rõ ràng là bên anh có người nói xen vào đúng không? Hay nhỉ, Tiêu Phàm, thật sự không nhìn ra nổi, anh lảng nhãng như thế, bỏ bịch thật không ít nhỉ. Anh nói đi, nói xem cuối cùng anh muốn thế nào?

Không ngờ con người Tiêu chân nhân lại không hữu ích như vậy. Phương Do Mỹ kêu to, như không kìm được cơn giận.

Khi con gái ghen, anh có lấy súng chĩa vào đầu cô ta cũng chẳng ăn thua, đừng nói đến cái kiểu “cảnh cáo” không đến nơi đến chốn này.

- Tiểu Mỹ, đừng gây nữa!

Tiêu Phàm hét to, bộ dạng rất nghiêm khắc.

Phương Do Mỹ giật mình, điện thoại bên kia lập tức rơi vào im lặng.

Thật ra gặp phải tình huống này, người đàn ông dày dạn kinh nghiệm có rất nhiều cách ứng phó khéo léo, linh hoạt, tuyệt đối sẽ không như Tiêu chân nhân, chỉ biết hét to “miệng hùm gan sứa”. Chỉ cần Phương Do Mỹ tiếp tục đôi co với hắn mấy câu thì kẻ nhận thua trước chắc chắn là Tiêu chân nhân, không phải Phương đại tiểu thư.

Tiếc là Phương đại tiểu thư nhìn thì hùng hồ, mạnh mẽ nhưng thực ra cũng là gà mờ chẳng chút kinh nghiệm. Tiêu Phàm hét lớn như thế lại có tác dụng không ngờ, Phương Do Mỹ ngậm miệng thăm thì mấy câu, nhưng cuối cùng không dám nổi nóng với Tiêu Phàm nữa, đánh ăm ực nói :

- Có việc thì mới nói.

- Em mất túi rồi..

Đầu bên kia điện thoại, Phương Do Mỹ nói ăm ực.

Hóa ra đây chính là chuyện mà tiểu nha đầu gọi là “gặp chuyện lớn”, Tiêu Phàm vừa tức giận, lại vừa buồn cười.

- Mất thế nào? Mất ở đâu?

- Nhà ga, vừa mới xong, em vừa mới xuống tàu thì bị người ta lấy mất.

Tiêu Phàm ngạc nhiên hỏi:

- Em đi tàu đến Thiết Môn sao?

- Tất nhiên, anh nghĩ là có xe riêng đưa đón à?

Phương Do Mỹ nói hơi tức giận! Phương Lê dạy con gái thật ra khá nghiêm khắc. Nhiều Vũ Đình dù cực kỳ yêu quý Phương Mỹ, nhưng không hề cưng chiều. Con người Phương Do Mỹ lại không quá kiêu ngạo. Đương nhiên đối với Tiêu Phàm thì Phương Do Mỹ đã đủ xảo trá tai quái rồi, nhưng với lai lịch xuất thân của cô thì mức độ được “nuông chiều” của Phương Do Mỹ thật chẳng là gì, con cái nhà bình thường so với Phương Do Mỹ còn được nuông chiều gấp bội.

Những lúc được nghỉ học, Phương Do Mỹ đi tàu đến Thiết Môn thăm cha, cũng xem như một kiểu tập luyện.

- Một mình come sao?

- Vâng.

- Thế nào mà mất túi?

Em chắc chắn là bị lấy cắp không?

Tiêu Phàm hỏi. Cho dù nhà ga ở đâu thì đều là những chỗ tốt xấu lẫn lộn, tương đối lộn xộn. Nhất là mấy năm trước, tình hình trị an xã hội càng kém, từng đám từng đám băng đảng trộm túi, băng đảng đua xe ở nhà ga. Tuy nhiên mấy năm nay có sự quản lý, giám sát, nghiêm trị liên tục, tình hình này đã cải thiện rất nhiều, đặc biệt là nhà ga Thiết Môn, càng được quản lý rất tốt. Phương Do Mỹ lần đầu đến Thiết Môn thăm người thân, bị mất túi không khỏi quá trùng hợp.

- Tất nhiên em dám chắc, tên trộm túi đó đã gọi điện thoại cho em mà.

- Hả?

Hai hàng lông mày Tiêu Phàm bỗng nhướng lên, ngồi thẳng người.

Đây quả là chuyện mới lạ, tên trộm chủ động gọi điện thoại cho người bị mất? Bằng trực giác, Tiêu Phàm biết chuyện này không hề đơn giản.

- Là thế này, cái người gọi điện thoại cho em, tự xưng là bạn của cha em, nói đã giúp em bắt được tên trộm túi, bảo em đến để cầm túi về...

Phương Do Mỹ hạ giọng, kể đại khái chuyện vừa xảy ra, giọng hơi hỗn hển.

Tiêu Phàm hơi sửng sốt, nói:

- Đây là một kiểu lừa gạt sao? Cũng không khỏi quá vụng về nhỉ?

Cũng không trách được Tiêu chân nhân mơ hồ không hiểu, đúng là không thể lý giải nổi rốt cuộc là có ý gì. Nhưng kiểu lừa gạt này thực hiện với Phương Do Mỹ lại đúng là tìm nhầm người. Thử nghĩ xem Phương Lê sao có thể có người bạn ăn cắp túi ở nhà ga được?

- Đây không phải trò lừa gạt, đây là một kiểu cảnh cáo.

Không ngờ Phương Do Mỹ lại bác bỏ ý kiến của hắn.

- Cảnh cáo?

- Đúng, em nghĩ vậy đấy. Người lúc này gọi điện thoại cho em, tự xưng là Đồng Thiên Lỗi.

- Đồng Thiên Lỗi?

Tiêu Phàm lập tức tỉnh người.

Nếu vừa rồi, cuộc điện thoại kia là do Đồng Thiên Lỗi gọi thật thì suy đoán của Phương Do Mỹ là đúng. Việc này quả thật không phải trò lừa gạt, mà là cảnh cáo. Tuy nhiên việc đã dính líu đến Đồng Thiên Lỗi thì Tiêu Phàm

phải cảnh giác cao độ. Trong suy nghĩ của Tiêu Phàm thì Đồng Thiên Lỗi chẳng là cái gì, nhưng bây giờ người mà Đồng Thiên Lỗi tìm cũng không phải hần mà là Phương Do Mỹ, Tiêu Phàm không thể thông thả được.

- Tiểu Mỹ, em có biết Đồng Thiên Lỗi này là ai không?

- Biết, Thiết Môn có một công ty rất nổi tiếng, lần trước em vô tình nghe cha mẹ nhắc đến người này, cha em nói có lẽ người này sẽ có vấn đề, không ngờ là y có vấn đề thật, cho người theo dõi em, lấy cặp túi của em.

Phương Do Mỹ nói liền một mạch.

Tất nhiên đây đều là suy đoán của Phương Do Mỹ, nhưng Tiêu Phàm rất rõ, suy đoán này của Phương Do Mỹ rất gần với sự thực.

Xem ra hai, ba ngày ngắn ngủi vừa rồi, sự việc lại thay đổi không ngờ. Đồng Thiên Lỗi trực tiếp nhắm vào Phương Do Mỹ, hần là đã bị ép, sắp chớ cùng rút giậu đây.

Thử nghĩ nếu chuyện này để Phương Lê biết, e là ông ta lập tức sẽ nổi trận lôi đình, không khách khí mà đào tận gốc Đồng Thiên Lỗi, chẳng ngại vì thế mà khai chiến toàn diện với Tiết gia cũng chẳng tiếc.

Hậu quả như vậy, Đồng Thiên Lỗi chắc chắn không phải chưa nghĩ đến, nhưng vẫn nhắm Phương Do Mỹ ra tay, có thể thấy y cũng không có quá nhiều đường lui.

- Tiểu Mỹ, rất thông minh đấy.

Tiêu Phàm khen một câu.

Một mình tiểu nha đầu gặp phải chuyện này ở nhà ga Thiết Môn không hề sợ hãi hoảng hốt. Đồng Thiên Lỗi vừa điện thoại đến, ngay lập tức có thể

phán đoán tình hình khác thường, gọi điện ngay cho Tiêu Phàm, quả thật không phí một lời khen của Tiêu Phàm.

- Đó là..

Phương Do Mỹ liền đặc ý, nhưng ngay sau đó lại bắn khoăn hỏi:

- Bây giờ em phải làm thế nào? Y vẫn đang đợi em trả lời, chuyện này, có phải nói với cha em không?

- Tạm thời đừng nói với Phương thúc thúc, thế này đi, em cứ về tỉnh ủy thăm Phương thúc thúc trước, cho Đồng Thiên Lỗi số điện thoại của anh, để anh và y nói chuyện.

Tiêu Phàm lập tức quyết định.

Tiêu Phàm không hề nghi ngờ năng lực chính trị của Phương Lê, càng không tự đại cho rằng mình khôn ngoan hơn Phương Lê, nhưng chuyện này liên quan đến Phương Do Mỹ, Phương Lê khó tránh khỏi lo lắng mà kích động, mất bình tĩnh. Bất cứ quyết định nào đưa ra trong lúc giận dữ cũng đều không được sáng suốt, một suy nghĩ không chu đáo cũng có thể là cái bẫy lớn.

Hơn nữa Phương Lê là một trong ba bên đương sự, một khi ông ta đích thân ra mặt thì chẳng còn khoan nhượng nữa.

- Được..thế anh có đến Thiết Môn không? Em..em nhớ anh rồi..

Giọng càng cuối câu rõ ràng nhỏ đi rất nhiều, cho dù tiểu nha đầu chẳng sợ trời chẳng sợ đất nhưng có thể nhận thấy, cô bé đã lấy hết can đảm trước khi nói câu này.

Uyển Thiên Thiên chẳng ngại “nghe trộm” một bên điện thoại Tiêu Phàm, lập tức bĩu môi, khẽ “hừ” một tiếng.

“Đối thủ cạnh tranh” càng ngày càng nhiều rồi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Quan Hệ Phức Tạp, Nhập Nhằng Không Rõ

Chương 268: Quan Hệ Phức Tạp, Nhập Nhằng Không Rõ

Vừa tắt điện thoại, Tiêu Phàm liền đứng dậy!

- Đợi đã.

Uyển Thiên Thiên gọi

Tiêu Phàm nhìn lại.

- Anh muốn đến Thiết Môn sao?

- Ừ.

- Thế thì để Đường Huyền đi cùng anh.

Tiêu Phàm nhướng lông mày, ngụ ý hỏi lý do.

- Anh không hiểu Đồng Thiên Lỗi đâu, đó là một gã tàn nhẫn, người trên giang hồ, chuyện trên giang hồ nhiều lúc phải dùng thủ đoạn giang hồ giải quyết mới ổn. Cho dù có xảy ra vấn đề gì, cũng còn đường sống.

Uyển Thiên Thiên nói, giọng điệu nghiêm túc hiểm thấy.

Tiêu Phàm nhíu mày.

Cái gọi là độc ác tàn nhẫn, đó cũng là khác người. Trong mắt của người bình thường, dạng lưu manh đầu đường xó chợ đã được coi là tàn nhẫn. Nhưng “đệ nhất nữ ma đầu” đã nhận xét như vậy, thì tên Đồng Thiên Lỗi này đúng là có khả năng khác người.

Lẽ ra Tân Lâm cùng Tiêu Phàm đến Thiết Môn là lựa chọn thích hợp nhất. Kinh nghiệm giang hồ của Thất Diệu cung thiếu chủ có lẽ không bằng Nhị đương gia của Yên Chi xã, nhưng cũng không cách biệt quá xa. Quan trọng là Tân Lâm và Tiêu Phàm cực kỳ ăn ý, nhiều lúc Tiêu Phàm chưa cần nói, Tân Lâm đã biết phải xử trí thế nào.

Vì hộp đen và Phong Văn Nương còn ở Chỉ Thủy Quan, để phòng bất trắc, Tiêu Phàm và Tân Lâm không thể cùng lúc rời Chỉ Thủy Quan. Bản thân Uyển Thiên Thiên không thể dùng chân khí để đánh nhau ít nhất ba tháng, thế thì chỉ có thể để Đường Huyền đi với Tiêu Phàm đến Thiết Môn.

Tất nhiên, sự sắp xếp này của Uyển Thiên Thiên cũng không thể nói hoàn toàn không có ý đồ riêng. Uyển Đại đương gia muốn Đường Huyền đi xem “đối thủ cạnh tranh” bỗng nhiên mọc ra này là thần thánh phương nào.

Bình pháp có nói : Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

- Được.

Tiêu Phàm suy nghĩ một lúc, liền gật đầu đồng ý.

Rất nhanh, chiếc Mercedes Benz rời Chỉ Thủy Quan, người lái xe không phải Tiêu Phàm, mà là Đường Huyền. Đường Huyền tính tình dịu dàng, giống Tân Lâm, không thích nói nhiều, cũng là lựa chọn “vệ sĩ bên cạnh” rất thích hợp. Tất nhiên, khuyết điểm của Đường Huyền và Tân Lâm cũng giống nhau, đó chính là làm “vệ sĩ bên cạnh”, nhưng cả hai cô đều quá đẹp, không khỏi làm cho người ta quá chăm chú.

Di động của Tiêu Phàm rung lên.

Một số điện thoại lạ gọi từ Thiết Môn, nhưng nhìn các “chữ” liên tiếp trong dãy số đó, Tiêu Phàm cũng có thể đoán được cuộc gọi đó do Đồng Thiên Lỗi gọi.

Tiêu Phàm thản nhiên nhìn di động, không vội nghe ngay.

Đường Huyền bình tĩnh cầm vô lăng, không nhìn Tiêu Phàm, cũng không để lộ bất cứ thần sắc ngạc nhiên nào, thật đúng là tác phong đích thực của “vệ sĩ bên cạnh”.

Sau khi đợi di động kêu khoảng nửa phút, Tiêu Phàm mới nghe, dừng dừng nói :

- Xin chào, ai đấy?

- Xin hỏi là Tiêu tiên sinh phải không? Tôi là Đồng Thiên Lỗi.

Bên kia điện thoại, vang lên tiếng đàn ông đồng dục, sắc mùi giang hồ.

- Đồng tiên sinh.

Giọng Tiêu Phàm vẫn dừng dừng như trước, khá bình tĩnh.

Đồng Thiên Lỗi ngưng một lúc mới nói tiếp:

- Tiêu tiên sinh, là Phương tiểu thư bảo tôi tìm anh, Phương tiểu thư nói anh là anh họ cô ta, ha ha có chuyện này không Tiêu tiên sinh?

Nghe ra, giọng Đồng Thiên Lỗi có phần không hài lòng.

Sau khi Đồng Thiên Lỗi nổi dậy ở Thiết Môn, rất ít người gây khó dễ trước mặt y.

Phương Do Mỹ nói Tiêu Phàm là anh họ cô, Đồng Thiên Lỗi nửa tin nửa ngờ, không chừng, gã thanh niên họ Tiêu này có khả năng là người yêu của Phương Do Mỹ. Dù đã nghe anh em thủ hạ báo cáo, đứa con gái nhỏ của Phương bí thư - Phương Lê này vẫn còn nhỏ, chỉ mười sáu mười bảy tuổi, nhưng bây giờ mười ba mười bốn tuổi đã có thể yêu đương rồi.

Thậm chí trong đám” bạn gái” của Đồng thiên Lỗi còn có cô bé mười bốn mười lăm tuổi, còn nhỏ hơn cả Phương Do Mỹ.

Nếu đúng là “anh họ” như thế, thì Đồng Thiên Lỗi bị chơi khăm rồi.

Phương Lê là nhân vật tầm cỡ, vì quan hệ của Phương Lê mà Phương Do Mỹ cũng rất quan trọng. Nhưng điều này không có nghĩa rằng, “người yêu” của Phương Do Mỹ cũng là nhân vật quan trọng. Có thể đoán được Phương Lê tuyệt đối sẽ không chấp nhận mối quan hệ này.

Ô Long như vậy, cũng không thể có.

- Đồng tiên sinh, khoảng bốn tiếng nữa thì tôi đến Thiết Môn, nghe nói đồ mà tiểu Mỹ mất đang ở chỗ Đồng Tiên sinh, hẹn thời gian địa điểm đi.

Tiêu Phàm cơ bản không muốn phí lời với Đồng Thiên Lỗi, trực tiếp nói thẳng, giọng càng lạnh nhạt hơn.

- Ha ha, được thôi, không ngờ Tiêu Tiên sinh lại nôn nóng thế..Tiêu tiên sinh, đợi anh đến Thiết Môn rồi gọi điện cho tôi, lúc đó tôi tất sẽ có sắp xếp.

Đồng Thiên Lỗi lập tức tắt điện thoại, không cho Tiêu Phàm cơ hội nói tiếp.

Xem ra Đồng Thiên Lỗi quả thật đang nghi ngờ thân phận của Tiêu Phàm.

- Nhất thiếu, chuyện này liệu có liên quan với Cơ tông không?

Đợi Tiêu Phàm bỏ điện thoại xuống, Đường Huyền vừa lái xe, vừa hỏi như tiện miệng. Dáng người Đường Huyền cao gầy, nhưng không kém phần đầy đặn, nhìn nghiêng, đường cong lả lướt, cực kỳ mê người.

Tiêu Phàm nhìn cô, hỏi lại:

- Tại sao lại hỏi vậy?

Đường Huyền cười tự nhiên, nói:

- Tôi đang nghĩ, chỉ một tên Đồng Thiên Lỗi, e là không được đánh giá cao như thế, không đáng để anh bây giờ vội vàng vàng đến Thiết Môn.

- Xem ra, Nhị đại đương gia rất hiểu Đồng Thiên Lỗi?

Đường Huyền cuối cùng cũng quay đầu nhìn Tiêu Phàm, trên mặt vẫn lộ nét cười dịu dàng, nói:

- Nhất thiếu, nếu được thì anh hãy gọi tôi bằng tên đi, không giấu anh, chứ mỗi lần anh kêu tôi là Nhị đương gia, tôi thấy cứ là lạ sao ấy!

- Được.

Tiêu Phàm cũng không chần chừ, xoa cằm mỉm cười.

- Cảm ơn.

Đường Huyền liền thở phào, cực kỳ vui vẻ. Có thể thấy, vừa rồi tâm trạng cô thật sự rất căng thẳng, dường như việc Tiêu Phàm đồng ý hay không đối với cô mà nói là vô cùng quan trọng.

- Đừng khách sao.

- Tên Đồng Thiên Lỗi này, thật ra rất kỳ quái. Nói gã là lưu manh, gã lại là sinh viên chính thức đại học danh tiếng. Anh nói gã là nho thương, gã còn còn đồ hơn đám lưu manh, hăm hại lừa gạt, thủ đoạn gì cũng dám làm. Cơ Khinh Sa và tập đoàn Cơ thị ở toàn bộ Yến Bắc, danh vọng lẫy lừng, thế mà Đồng Thiên Lỗi lại có thể dựng lên một “tập đoàn Lỗi Thạch” của Đồng Thiên Lỗi ngay trước mắt Cơ Khinh Sa, cũng có quan hệ không thể tách rời với tập đoàn Cơ thị, nhập nhằng không rõ.

Hai hàng lông mày Tiêu Phàm nhú lại, nói:

- Nói như vậy, Đồng Thiên Lỗi và Cơ Khinh Sa vừa là đối tác làm ăn, vừa là đối thủ cạnh tranh?

Đôi mắt to của Đường Huyền lập tức trợn tròn, nét mặt cực kỳ thán phục, một lúc sau mới nhẹ giọng nói:

- Nhất thiếu quả nhiên tài trí hơn người, chỉ dựa vào mấy câu nói như vậy đã nói trúng chân tướng. Tôi vốn còn không biết nên kể thế nào về quan hệ giữa Đồng Thiên Lỗi và Cơ Khinh Sa.. . Nhất thiếu nói quá chính xác, giữa Cơ Khinh Sa và Đồng Thiên Lỗi vừa là đối tác làm ăn, cũng lại là đối thủ cạnh tranh.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, đợi câu nói tiếp sau.

- Nếu nói sâu xa, Đồng Thiên Lỗi và Cơ lão gia tử thật ra có quan hệ rất mật thiết, thậm chí có thể nói thế này, Đồng Thiên Lỗi vốn là một tay Cơ lão gia tử nâng đỡ. Cơ gia và tập đoàn Cơ thị ở Yên Bắc, nhất là ở Thiết Môn, giờ thật sự là cây lớn rễ sâu, rễ cuộc có ảnh hưởng đến đâu, người ngoài không thể biết rõ ràng. Nhưng Đồng Thiên Lỗi thực là có tố chất làm đại ca, về cơ bản, mọi hạng người ở Thiết Môn đều phải nhìn sắc mặt Đồng lão bản mà làm việc. Trước kia, khi Cơ lão gia tử còn sống, Đồng Thiên Lỗi rất tuân thủ nguyên tắc, sau khi Cơ Khinh Sa tiếp nhận tập đoàn Cơ thị, không biết nguyên nhân gì mà dần dần có khoảng cách với Đồng Thiên Lỗi. Mọi người nói là do Đồng Thiên Lỗi không phục Cơ Khinh Sa, muốn tự lập bè phái, nhưng theo phân tích của cá nhân tôi, e là chuyện không phải như vậy...

Đường Huyền thông thả kể nguồn gốc liên quan giữa Đồng Thiên Lỗi và Cơ Khinh Sa. Chiếc Mercedes Benz vẫn phóng nhanh như chớp, không vì thế mà ảnh hưởng đến tốc độ trên đường.

Tiêu Phàm mỉm cười hỏi:

- Vậy cô phân tích thế nào?

- Suy cho cùng, vẫn là Cơ Khinh Sa chủ động xa lánh Đồng Thiên Lỗi, hoặc là xa lánh anh em trên giang hồ. Cơ Khinh Sa vốn đã không đồng ý với cách làm cá mè một lứa của Cơ lão gia từ lúc đầu, bây giờ càng không như trước kia nữa, xã hội pháp trị, quốc gia càng nghiêm ngặt, càng ngày càng không dễ lẫn lộn làm ăn. Không cẩn thận, cho dù là không mất đầu thì cũng bị tuyên mười mấy năm tù. Cơ Khinh Sa phải dần dần tạo khoảng cách với Đồng Thiên Lỗi và các anh em giang hồ, tẩy trắng Cơ gia và tập đoàn Cơ thị.

- Phương hướng rất chính xác.

Tiêu Phàm hồ hững nói.

Không những Cơ Khinh Sa và tập đoàn Cơ thị làm như vậy, mà rất nhiều công ty lớn có liên quan đến công việc quản trị đều có cùng hành động. Có một số người thành công tẩy trắng, nhưng phần lớn các đại ca và công ty của bọn họ cuối cùng lại tẩy không sạch, còn rơi xuống đáy.

Nói chính xác thì số thật sự an toàn là rất ít, số rửa không sạch là phần lớn.

Có câu nói rất hay là: Ra đời lẫn lộn lúc nào cũng phải trả.

Đường Huyền cười cười , nói:

- Phương hướng là rất chính xác, nhưng Cơ gia muốn hoàn toàn bỏ việc trước kia, cũng không phải dễ dàng như vậy. Đụng chút chuyện khúc mắc trên giang hồ, Cơ Khinh Sa vẫn phải nhờ Đồng Thiên Lỗi đứng ra giải quyết. Đặc biệt là một số nguyên lão của Cơ gia, hoặc nhiều hoặc ít đều mang tội hình sự, không thể không khách khí với Đồng thiên Lỗi. Tập đoàn Lỗi Thạch có một phòng nghiệp vụ, cũng là tách ra từ bên tập đoàn Cơ thị, ngoài ra, tôi nghe nói..

Nói tới đây, Đường Huyền do dự, không nói tiếp.

Tiêu Phàm khẽ cười, nói:

- Huyền Huyền, ở đây chẳng có ai, muốn nói gì cứ nói đi, đừng ngại.

Đường Huyền đưa tay vuốt mái tóc dài đen nhánh, cười dễ thương, nói:

- Ngược lại cũng không phải ngại. Chuyện này tôi chỉ nghe nói, hình như trên Đồng Thiên Lỗi còn có người nâng đỡ, có vẻ như là nhân vật tầm cỡ rất ghê gớm, ngay cả một số lãnh đạo lớn ở tỉnh Yến Bắc cũng phải nể mặt gã ta. Những chuyện này, tôi cũng không rõ lắm, không dám tùy tiện đoán bừa.

Sau lưng Đồng Thiên Lỗi là Tiết Lan, Tiết lão gia, đối với đám người Nhiêu Ngọc Sinh mà nói thì đây không phải bí mật gì. Bọn họ cũng là con cháu nhà quyền thế ở thủ đô, nhưng Đường Huyền là người giang hồ thuần túy, những thế lực chính trị và thế gia quyền quý đối với cô quả thực quá xa vời. Trong mắt Đường Huyền, tỉnh ủy và ủy ban nhân dân tỉnh khác nhau ở điểm nào, e là chẳng phân biệt rõ ràng.

Phân tích quan hệ giữa Cơ Khinh Sa và Đồng Thiên Lỗi, cô nói đâu ra đấy, vừa nói đến chỗ dựa của Đồng Thiên Lỗi thì chỉ có thể phỏng đoán.

Tiêu Phàm cười nói,

- Người này chúng ta mặc kệ y, chuyện này tôi đến Thiết Môn là muốn giúp em họ tôi lấy lại túi. Những chuyện khác, không cần để ý.

- Điều này cũng nói đúng.

Đường Huyền khẽ mỉm cười, lái chiếc Mercedes Benz lên đường cao tốc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tai Ương Lao Ngục

Chương 269: Tai Ương Lao Ngục

Đồng Thiên Lỗi chậm rãi đặt điện thoại lên bàn trà pha lê, lông mày nhíu lại.

Vị Đồng lão đại này danh chấn Thiết Môn, thậm chí tiếng tăm lẫy lừng toàn tỉnh Yên Bắc, ngoại hình và giọng nói gã giống nhau, khá hào phóng. Dáng người gã khoảng bốn mươi mấy tuổi, tóc ngắn húi cua, mặt chữ điền, thoáng nhìn, hơi giống kiểu người sắt đá xuất thân từ bộ đội.

Trên thực tế, Đồng Thiên Lỗi chưa từng đi lính, khi các bạn trung học về vang nhập ngũ thì gã đã theo học một trường đại học trọng điểm ở thủ đô, trở thành bạn học cùng lớp với Tiết Lan. Trong trường đại học, Đồng Thiên Lỗi rất nổi tiếng.

Chính vì gã khá đẹp trai!

Rất giống với ngôi sao điện ảnh Nhật bản “Cao Thương Kiện” nổi tiếng lúc đó, là một hình mẫu rắn rỏi điển hình. Đã nhiều năm trôi qua, Đồng Thiên Lỗi càng giống với Cao Thương Kiện, không những giống mà còn rất giống.

Nhưng đến thời đại bây giờ, Cao thương Kiện đã sớm bị người đời quên lãng, Đồng lão đại cũng không còn là anh chàng nhờ khuôn mặt tuần tú mà hấp dẫn các bạn học nữ đơn thuần, mà trở thành chủ tịch Đồng có tài sản hàng tỷ đồng!

Trong phòng lắp đặt thiết bị cực kỳ hiện đại, sáng choang, hình dáng của rất nhiều đồ nội thất đều mang dáng dấp “khoa học viễn tưởng”. Với tuổi của Đồng Thiên Lỗi lẽ ra không thích kiểu trang trí hiện đại này, ngoại trừ trong đầu gã không thừa nhận mình là một đại thúc ngoài bốn mươi tuổi.

Thực tế cũng là như vậy. Đồng Thiên Lỗi vẫn luôn không nhận già. Sức mạnh thể lực của gã không hề thua kém cậu thanh niên hai mươi mấy tuổi, trên giường, gã vẫn làm cho con gái không ngớt rên rỉ.

Ví như người phụ nữ trung niên xinh đẹp đầy quyến rũ ngồi đối diện bàn trà.

- Thiên Lỗi, gọi điện lần nữa cho Tiết Lan đi.

Người phụ nữ trung niên nhú hàng lông mày đen, có thể thấy cô đang vô cùng lo lắng, nhưng vẫn cố gắng kìm chế cảm xúc của mình, làm giọng nói nghe càng dịu dàng tao nhã, tránh ảnh hưởng đến tâm trạng của Đồng Thiên Lỗi.

Đồng Thiên Lỗi lắc đầu, hỉ mũi, hừ giọng, nói

- Không cần thiết.

Ánh mắt người thiếu phụ trung niên vốn đầy chờ đợi, lập tức sụp xuống ảm đạm, khe khẽ thở dài. Sống với Đồng Thiên Lỗi bao nhiêu năm nay, tính khí người đàn ông này thế nào, cô quá hiểu. Con người Đồng Thiên Lỗi đặc biệt kiêu ngạo. Nếu không phải tính cách này, có lẽ người sống với Đồng Thiên Lỗi hôm nay phải là Tiết Lan, chứ không phải cô.

Trước đây, các bạn học nữ theo đuổi Đồng Thiên Lỗi khá nhiều, trong đó có cô là xinh đẹp nhất, nhưng Tiết Lan có điều kiện gia đình tốt nhất.

Thấy thiếu phụ trung niên sắc mặt ảm đạm, hình như Đồng Thiên Lỗi không đành lòng, nói:

- Thái độ của Tiết gia, không phải em không biết. Tiết Lan bây giờ em vẫn tưởng là Tiết Lan của trước đây hay sao? Tim đã như đá lâu rồi. Lần này, anh phải tự chống đỡ. Anh chống được, có lẽ quan hệ với Tiết gia còn có

thể tiếp tục, nếu không chống đỡ được, đáng giết hay lóc thịt, đó đều là chuyện của mình anh, không liên quan đến Lão tiết gia.

Thiếu phụ trung niên nói về hơi tức giận:

- Tiết gia sao có thể như vậy? Lúc trước khi cần chúng ta dốc sức hỗ trợ thì khách sáo thế, bây giờ xảy ra chút chuyện thì lập tức làm con rùa rút cổ à? Mượn gió bẻ măng như thế, thì sau này ai dám qua lại với bọn họ?

- Ha ha chuyện mượn gió bẻ măng, bọn họ làm nhiều rồi, bây giờ yên còn chưa tháo đã chuẩn bị giết lừa rồi..Những kẻ bề trên ai chẳng thủ đoạn độc ác như vậy?

Đồng Thiên Lỗi lại không hề tức giận bất bình như thiếu phụ trung niên. Những chuyện mượn gió bẻ măng, chính gã cũng từng làm không ít.

Đồng Thiên Lỗi trước nay chưa bao giờ cảm thấy mình là người tốt!

Trong thế giới hiện tại, người tốt khó mà sống được.

- Thế, ít nhất anh cũng phải gọi điện thoại tìm cách hỏi về thân phận của tên trẻ tuổi họ Tiêu chứ? Hẳn rồi cuộc có phải thân thích với Phương Lê không, có phải anh họ của Phương Do Mỹ không? Việc này thật không thể coi thường đâu.

Thiếu phụ trung niên lại nhắc một câu.

Chuyện này đối với Phương Do Mỹ, có lẽ chỉ là trò chơi hơi kích động, nhưng đối với bọn họ, chỉ một chút lơ là khinh suất đã có thể tai họa ngập đầu. Dù đến bước này cũng là việc bất đắc dĩ, nhưng có thể làm cần thận một chút vẫn tốt hơn.

Đã nhiều năm như vậy, ai cũng biết Đồng lão đại có một người vợ.

Đồng Thiên Lỗi vẫn lắc đầu:

- Không cần thiết. Cho dù người thanh niên đó có phải thân thích với Phương Lê hay không cũng không quan trọng. Không phải anh thật sự muốn làm bọn họ thế nào, mà chỉ muốn cảnh cáo Phương Lê, đừng có ép anh quá độc ác. Ai làm cho anh không có đường lui, thì kẻ đó cũng không được sống yên ổn.

Thật ra trong đầu Đồng Thiên Lỗi cũng đã có tính toán, tốt nhất là có thể làm rõ thân phận của Tiêu Phàm, nhưng muốn chứng thực chuyện này thì nhất định phải gọi cho Tiết Lan. Tình hình con cháu đời thứ hai, đời thứ ba những nhà thế gia quyền quý ở kinh sư, gã không thể nắm rõ như Tiết Lan. Dẫu sao cơ nghiệp của Đồng Thiên Lỗi là ở Thiết Môn, không phải ở thủ đô.

Đồng Thiên Lỗi không muốn liên hệ với Tiết Lan.

Bạn học năm đó, nay đã thay đổi thành một quan hệ phức tạp khác. Đồng Thiên Lỗi không muốn bề mặt. Mặc dù mỗi lần nói chuyện với Tiết Lan, giọng nói Tiết Lan đều cực kỳ ôn hòa tao nhã, nhưng bên trong sắc mùi lãnh đạo bề trên, Đồng Thiên Lỗi làm sao không cảm nhận được? Không chừng Tiết Lan mỗi lần nói chuyện với gã đều cười thầm trong lòng, sớm biết thế này, đã không nên có chuyện trước kia.

Nếu trước đây gã lấy ta, bây giờ chẳng đến nỗi làm một Lão đại ngầm không thấy ánh sáng ở Thiết Môn nhỏ bé.

Lão Tiết gia tuy không phải nhà quyền thế số một, nhưng muốn bồi dưỡng tư tưởng chính trị cho một phò mã thì vẫn thừa sức.

Mấy năm nay, dù Đồng Thiên Lỗi vẫn làm môi giới cho Tiết gia, nhưng sâu thẳm trong lòng trước nay chưa bao giờ cho rằng Tiết gia cùng đẳng cấp với mình, chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau, theo nhu cầu mà thôi.

Càng gần gũi con cháu nhà quyền thế, trong lòng càng không biết kính sợ gì!

Sở dĩ được người ta kính sợ là bởi vì thái độ bề trên, trịnh thượng, giữ cảm giác thần bí cần thiết. Nếu hàng ngày đều cười sạch mà ngủ cùng nhau, dù cho bà xã mình là bạch xà cũng chẳng có gì đáng sợ.

Hơn nữa, lần này nếu Lão tiết gia đã có thái độ như vậy, Đồng Thiên Lỗi tin rằng, cho dù mình gọi điện cho Tiết Lan chỉ sợ Tiết Lan cũng không nói cho gã biết nhiều nội tình chân thực.

Cái tên họ Tiêu đó, ghê lắm cũng chỉ là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, ngay cả xuất thân nhà quyền thế thì có gì là ghê gớm?

- Thiên Lỗi, hôm trước em đi gặp Diêm đại sư..

Thiếu phụ trung niên thấy Đồng Thiên Lỗi không có ý định thay đổi chủ ý của mình, do dự một chút, vẫn nói chuyện “Diêm đại sư”.

Khuôn mặt Đồng Thiên Lỗi lập tức đầy vẻ không bằng lòng, vung tay nói:

- Thế nào lại nhắc đến tên Diêm đại sư đó? Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, đừng tin những thứ giả thần giả quỷ đó, sao vẫn cứ không nghe, loại người đó nói hươu nói vượn, chỉ biết lừa tiền.

Xem ra, Đồng Thiên Lỗi thật sự không ưa gì người gọi là Diêm đại sư đó, có điều sợ thiếu phụ trung niên khó chịu mới không nói những lời khó nghe hơn.

- Thiên Lỗi, em biết anh không tin, nhưng Diêm đại sư người ta thật sự xem rất đúng, anh chú ý chút đi.

Thiếu phụ trung niên hơi vội vàng, đứng thẳng người lên.

- Vậy sao? Thế lần này ông ta lại nói những gì?

- Diêm đại sư nói, vận mệnh của anh năm nay không thuận, không khéo sẽ có họa lao ngục.

Thiếu phụ trung niên vốn còn chút đản đo, thấy thái độ của Đồng Thiên Lỗi liền bất chấp tất cả, dứt khoát nói nguyên lời của Diêm đại sư.

- Họa lao ngục? Ha ha y không phải người đầu tiên dự đoán như vậy.

Từ hơn hai mươi năm trước, khi ta vừa mới lên Đại học, đã có người xem bói cho ta, nói ta có họa lao ngục, bây giờ thì thế nào? Chẳng phải ta vẫn tốt sao?

Đồng Thiên Lỗi cười ha hả.

- Thiên Lỗi, em thừa nhận, rất nhiều người xem nói đều là những tên bịp bợm giang hồ, nhưng cũng đừng thấy đại sư nào cũng đều coi là kẻ lừa đảo. Diêm đại sư...

Thiếu phụ trung niên nói chưa dứt lời, Đồng Thiên Lỗi đã phẩy tay, cắt ngang, nói:

- Được rồi, đừng nói đến Diêm đại sư nữa. Em ở nhà trông coi, anh đi một chuyến.

- Anh đi đâu?

Thiếu phụ trung niên vội vã hỏi.

- Đi Thính Đào sơn trang.

Nghe Đồng Thiên Lỗi nói đi Thính Đào Sơn Trang, thiếu phụ trung niên không hỏi nữa, vội vàng đi lấy áo khoác của Đồng Thiên Lỗi trên mắc áo, mặc cho gã, dịu dàng nói:

- Thiên Lỗi, dù thế nào thì trước đây lão gia đối với anh không tệ, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, anh bớt ương ngạnh đi, đừng quá nóng nảy. Cơ Khinh Sa vốn cũng không phải loại người cạn tài ráo máng.

- Được rồi, anh đi nhờ cậy cô ta là được chứ gì?

Đồng Thiên Lỗi miệng nói thế, nhưng trong mắt lại le lói lửa giận.

Thiếu phụ trung niên chỉ làm như không thấy, tiến gã đến cửa phòng khách, lại dặn dò một câu:

- Thiên Lỗi, chuyện này tốt nhất đừng để lão Pháo tham gia, tính gã chỉ dễ làm hỏng chuyện.

- Được rồi, được rồi, em đừng nói nữa. Huynh đệ nhà ta, anh không hiểu hơn em sao? Lão Pháo tính tình hơi nóng nảy, nhưng cũng không phải người không hiểu chuyện, sẽ biết phải làm thế nào.

Trên mặt Đồng Thiên Lỗi cuối cùng cũng lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Thiếu phụ trung niên liền im bặt, nhìn theo bóng Đồng Thiên Lỗi đi, thở dài thườn thượt.

Khác với nhiều ông chủ lớn thích lái xe, xe Đồng Thiên Lỗi lái là một chiếc Audi việt dã. Bản thân Đồng Thiên Lỗi nói, vì không gian xe việt dã rộng, lái cũng thoải mái. Tất nhiên, cũng không loại trừ yếu tố tâm lý đang tác quái là chạy xe việt dã nhìn trẻ trung hơn.

Chiếc Audi việt dã đen bóng sau khi ra khỏi biệt thự của Đồng thiên Lỗi, nhanh chóng chuyển hướng lên đường lớn sầm uất, phóng thẳng đến Thính Đào sơn trang.

Thính Đào sơn trang là một chung cư cao cấp sang trọng do tập đoàn Cơ thị khai thác trước đó. Mấy năm trước từng là tòa nhà bất động sản sang trọng

nhất thành phố Thiết Môn. Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Cơ Thị -Cơ Khinh Sa ở trong một khu biệt thự tại Thính Đào sơn trang.

Đồng Thiên Lỗi cũng có một biệt thự ở Thính Đào sơn trang, nhưng phần lớn thời gian đều không ở lại đây, đối với Thính Đào Sơn Trang, gã tự nhiên không còn thấy quen thuộc nữa. Chiếc Audi việt dã đen nhanh chóng dừng trước biệt thự của Cơ Khinh Sa.

Cho dù tính từ lão Cơ gia tử, Cơ Khinh Sa là hậu bối, nhưng nể mặt ông cụ, Đồng Thiên Lỗi vẫn tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc giữ thể diện. Mỗi lần có việc, gã đều chủ động đến Thính Đào sơn trang bàn bạc với Cơ Khinh Sa, tránh việc có kẻ lắm chuyện nói Đồng lão đại gã lạnh nhạt, qua cầu rút ván.

Tất nhiên, Cơ Khinh Sa cũng rất khách khí với Đồng thiên Lỗi, mỗi lần đều đích thân tiếp đón. Lần này cũng không ngoại lệ, quản gia khách sáo mời Đồng lão đại vào biệt thự, chỉ có điều, dưới cử chỉ khách sáo này, khoảng cách thực sự khác nhau rất cuộc là bao nhiêu thì chỉ có trời mới biết.

Đồng Thiên Lỗi ở biệt thự không lâu, sau khoảng nửa tiếng thì đi, sắc mặt âm trầm, chiếc Audi việt dã gầm gừ trên đường, cuốn bụi phóng đi.

Đồng Thiên Lỗi vừa đi khỏi biệt thự thì chiếc Mercedes benz màu đen của Cơ Khinh Sa cũng lao ra khỏi gara, nhanh chóng hòa vào dòng xe tấp nập vào thành phố.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Một Kiếp Đổi Một Kiếp

Chương 270: Một Kiếp Đổi Một Kiếp

Đêm xuống, những biệt thự và khu nhà trong Thính Đào sơn trang đều lần lượt sáng đèn.

Trong bếp vọng ra những tiếng lách kích của nồi niêu, một mùi thơm hấp dẫn bay ra.

Trong gian bếp sạch sẽ trắng tinh, một cô gái mặc áo đen, váy đen yếu điệu, đeo chiếc tạp dề màu vàng, mái tóc dài đen tuyền búi đơn giản cùng chiếc kẹp tóc. Theo động tác trên tay cô, từng lúc từng hồi làm người ta lo lắng suốt, lo cái búi tóc to này sẽ tuột khỏi cái cặp tóc mà bất ngờ xõa xuống.

Trong phòng khách yên tĩnh chỉ có một người khách.

Người khách này hình như cũng là người cực kỳ trầm tĩnh, yên lặng ngồi ở chiếc sofa vải trang nhã, không xem ti vi, cũng không nghịch điện thoại mà cầm một quyển sổ rất cũ, bìa đã ố vàng lật xem rất hứng thú.

Bây giờ ít thấy những thanh niên như vậy.

Tất nhiên, nếu người khách này là chương giáo đường đại của Võ Cực Môn thì lại không phải nói.

Tiêu chân nhân có thói quen ngồi như vậy

- Nhất thiếu, đợi chút nhé, sắp ăn được rồi.

Chỉ chốc lát, cô gái yếu điệu áo đen váy đen bưng một mâm thức ăn từ trong bếp ra, mỉm cười nói.

May mà trong phòng khách chỉ có một người khách là Tiêu Phàm, nếu người khác nhìn thấy dáng vẻ Cơ Khinh Sa lúc này, chắc rơi cả con người xuống đất?

Ngọc Quan Âm Cơ Khinh Sa danh chấn thành Yến lại đích thân vào bếp làm tiểu nương tử?

Nào là áo đen, váy đen, lại thêm cái tạp dề nhỏ màu vàng, nhìn thật đúng là giống hệt.

Đây hẳn là người khách cực kỳ tôn quý mới đáng để Cơ tổng đích thân vào bếp? Cho dù là vị hôn phu tương lai của Cơ Khinh Sa, trụ cột lớn tương lai của tập đoàn Cơ thị, chỉ sợ cũng chẳng được đón tiếp đặc biệt thế này?

Chỉ cần Cơ Khinh Sa gật đầu, không biết có bao nhiêu đàn ông giỏi giang tuần tú sẵn sàng vào bếp thể hiện tay nghề vì Cơ tổng.

Quan trọng là, Cơ Khinh Sa còn biết nấu ăn, xem ra dường như đáng vẻ còn rất quen thuộc.

Thật sự làm cho người ta không thể tin nổi.

Nhưng Tiêu chân nhân dường như xem đó là điều đương nhiên, mỉm cười gật đầu.

Lần này, sự điềm tĩnh tự nhiên của Tiêu chân nhân hoàn toàn không phải giả vờ. Cơ Khinh Sa đã coi hắn là bạn thì có bạn từ xa đến như thế, chủ nhân đích thân vào bếp làm một bữa ngon tiếp đãi, chẳng phải cực kỳ bình thường sao?

Chỉ cần không phải kiểu tình cảm như Uyển Thiên Thiên và Phương Do Mỹ thì với những người đẹp, Tiêu chân nhân có thể giao thiệp rất bình thường, không phải suy nghĩ đầu đầu đến nỗi muốn nổ tung.

Cơ hội đối diện với Cơ Khinh Sa quý giá như vậy, Tiêu chân nhân cũng có thể điềm tĩnh.

Đối với phong thái điềm tĩnh thông thả của Tiêu Chân nhân mà nói, Cơ tổng lại hơi buồn bực.

Từ lúc cô thay quần áo ở nhà, đích thân vào bếp nấu nướng, Tiêu Phàm chỉ ngồi chăm chú xem quyển sách cổ cô sưu tầm, không hề liếc trộm nhận xét cô.

Chẳng lẽ sức hấp dẫn của mình thật sự là như vậy?

Đối với người đẹp kiêu Cờ Khinh Sa, cư xử của Tiêu Phàm nam nhân tao nhã như thế thực là một hình thức khiêu khích. Trong mắt Cờ Khinh Sa, Tiêu Phàm thể hiện càng nam tính, thì mức độ khiêu khích càng mãnh liệt.

Nhưng nghĩ đến thời gian này Tiêu Phàm chắc chắn bị Uyển Thiên Thiên quần lấy làm đầu óc choáng váng, Cờ Khinh Sa cũng “tha thứ” cho hắn một lần.

Cũng là Tiêu Chân nhân dũng cảm, tài trí mới có thể trụ được, đối người khác hơi có nhược điểm, chỉ e là đã sớm bị Uyển Thiên Thiên và Tân lâm nuốt mất “cả da lẫn xương” không còn lại tí bã thừa nào.

Hai cô nha đầu đó không ai là dễ chọc.

Rất nhanh, Cờ Khinh Sa đã làm xong ba món ăn, một món canh, bưng lên bàn ăn gỗ hồ đào tinh xảo.

- Thơm quá...

Tiêu Phàm bỏ quyển sách xuống, hếch mũi hít hít, khen một câu.

Cờ Khinh Sa tự nhiên cười, nói:

- Những món này đều làm theo khẩu vị của tôi, nếu không hợp khẩu vị anh, cũng đừng giận nhé.

- Được ăn là tốt rồi, còn dám kén chọn nữa sao?

Tiêu Phàm cũng cười.

- Đúng thế, nếu kén chọn thì tự anh đi làm lấy thôi.

Cơ Khinh Sa hé miệng cười, trong phút chốc cực kỳ hấp dẫn, xinh đẹp vô cùng, giống như đến cả ánh đèn sáng rực của phòng ăn cũng bỗng chốc bị lu mờ. Kiểu trang điểm của tiểu nương tử ở nhà, cái kiểu nheo mắt mỉm cười, trêu đùa tự nhiên làm không khí phòng ăn lập tức trở nên cực kỳ ấm áp.

Biết Tiêu Phàm phải đến Thiết Môn, Cơ Khinh Sa đích thân đến đón ở lối vào đường cao tốc, cũng không đến khách sạn lớn mà đón thẳng Tiêu Phàm về ở biệt thự của mình. Điều này thể hiện rõ ràng cử chỉ gần gũi của bạn bè thân thiết. Dù cho đến bây giờ, số lần hai người tiếp xúc với nhau không phải quá nhiều, nhưng mỗi lần tiếp xúc dường như đều xảy ra chút chuyện bất đồng khác nhau, nhất là chuyến đi Tần Quan trước đó không lâu, hai người cũng coi như đã cùng trải qua khó khăn gian khổ, có thể nói là bạn bè đồng cam cộng khổ.

Tiêu Nhất Thiếu đến Thiết Môn, Cơ tổng tự nhiên phải tiếp đãi thật tốt.

Có điều Cơ Khinh Sa cũng không ngờ là Tiêu Phàm sắp xếp Đường Huyền làm “lái xe”.

Trên bàn ăn này, không nhìn thấy bóng dáng của Đường Huyền, ngay cả Phạm Nhạc như hình với bóng của Cơ Khinh Sa cũng không thấy xuất hiện một cách ngoại lệ. Cơ Khinh Sa chỉ mời một mình Tiêu Phàm, cũng không ngại Đường Huyền có ý kiến gì.

Cũng không phải Cơ Khinh Sa xem thường Đường Huyền, quan trọng là cả hai đều là phái nữ, điệu bộ này của Cơ Khinh Sa, Đường Huyền hoàn toàn có thể hiểu được. Nếu Cơ Khinh Sa mời Đường Huyền và Tiêu Phàm cùng ngồi đợi ở phòng khách, lại thể hiện là Cơ tổng đang trổ tài nấu nướng của mình cho Đường nhị đương gia.

Để Phạm Nhạc đích thân tiếp đãi Đường Huyền, cũng không tính là bôi nhọ thân phận Nhị đương gia của Yên Chi xã.

Trên bàn ăn bằng gỗ hồ đào chỉ bày bốn món, nhưng xem ra mỗi món đều tinh tế khác thường.

Tiêu Phàm vừa thấy liền mỉm cười.

Toàn là đồ chay.

Một món song nấm nở rộ, một món bí đao om, một món đậu phộng, một món canh đậu phụ.

Dù chưa ăn, không biết mùi vị thế nào, nhưng màu sắc và hương thơm quả thật không cần phải nói. Đặc biệt điều hiếm thấy là Cơ Khinh Sa làm mấy món này không mất quá nhiều thời gian, cứ như thế vào bếp, cứ như thế bưng ra rồi. Bởi vậy có thể thấy những món này đều là những món cô thường làm.

- Cơ tổng, bình thường thích nấu ăn ở nhà sao?

Tiêu Phàm cũng không khách khí, ngồi xuống một bên bàn ăn, cười hỏi.

Hai người ăn cơm, cũng chẳng phân biệt cái gì là chủ khách.

- Đúng vậy, tôi thích nấu ăn ở nhà, cũng không phải sợ ra ngoài ăn uống mất vệ sinh, quan trọng là nghiên cứu thực đơn cũng là một cách hưởng thụ, nhất là đồ ăn chay. Nấu nhiều món ăn rất đa dạng, phải chú ý nhiều hơn làm món ăn mặn. Từ từ tìm hiểu, từ từ mày mò thưởng thức, thích thú vô cùng, còn có thể tu tâm dưỡng tính rất tốt, hóa giải tính xốc nổi, nóng nảy.

- Nói như vậy thì một việc được nhiều mục đích rồi.

- Cứ cho là như thế.

Cơ Khinh Sa mỉm cười, tự tay xới cho Tiêu Phàm một bát cơm.

Đây là lần đầu Tiêu Phàm ăn cơm ở nhà Cơ Khinh Sa, không có rượu cũng không có đồ uống mà đã xới cơm rồi. Tiêu Phàm cười nói một tiếng “cảm ơn”, bưng bát lên, cũng không thấy có gì đó không ổn.

Cơ Khinh Sa cũng xới cho mình một bát cơm nhỏ, ngồi xuống đối diện Tiêu Phàm lặng lẽ ăn cơm, không nói thêm câu nào.

Không khí nhà ăn, càng thêm ấm áp.

Biệt thự ở Thính Đào sơn trang đâu đâu cũng ấm áp, trong một ngõ hẻm cách Nam trạm Thiết Môn không xa, lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác. Khi mới lên đèn, một chiếc Audi bảy chỗ từ từ dừng lại cạnh quảng trường không xa ngõ hẻm Nam trạm Thiết Môn.

Nơi này là Nam Trạm cũ, tuy không hoàn toàn bỏ hoang, nhưng cũng không còn là bến xe quan trọng trước đây nữa. Cùng với việc đưa vào sử dụng nhiều bến xe mới, tầm quan trọng của Nam trạm lập tức bị giảm xuống rất nhiều. Xung quanh đây vàng thau lẫn lộn, đủ loại người qua lại, ồn ào không ngớt, mơ hồ đã thấy mùi của xóm nghèo.

Đầu mùa hạ, thời tiết phương Bắc cũng không còn mát mẻ, đã hơi nóng nực. Trên quảng trường người qua lại chen chúc, khá náo nhiệt. Người dân gần đó sau khi ăn tối đều ra khỏi nhà đến quảng trường đi dạo.

Xung quanh quảng trường có không ít hàng quán, còn có một số xe bán hàng lưu động rao bán theo ô tô, treo lên bán cho những đôi tình nhân và những người ăn quà vặt.

Người thiếu phụ trung niên xinh đẹp bước xuống chiếc Audi, đi vào trong hẻm dưới sự hộ tống của hai thanh niên cường tráng.

Người phụ nữ trung niên ăn mặc cực kỳ bình thường, không gây sự chú ý của người khác. Ngay cả chiếc Audi bảy chỗ mới cứng cũng đỗ cạnh quảng trường, không đỗ ở ngoài đầu hẻm.

Diêm đại sư ở trong ngõ hẻm này, người phụ nữ trung niên không muốn gây sự chú ý của người khác.

Ánh sáng trong ngõ hẻm mờ mờ, trước ngõ có đèn đường, nhưng cũng đã hỏng gần hết, chỉ có thể nhờ vào ánh sáng hắt ra từ nhà dân hai bên mà lần mò đi.

Người phụ nữ trung niên bước thấp bước cao rẽ mấy khúc cua rồi vào một ngôi nhà riêng đen tuyền cũ kỹ.

May là có hai thanh niên to lớn đi theo hộ tống, không thì người phụ nữ trung niên một thân một mình cũng không dám đến đây buổi tối. Việc này cũng khó trách Đồng Thiên Lỗi đánh chết cũng không thể tin “Diêm đại sư”. Chỗ ở của đại sư này không tránh khỏi hơi mất mặt, thật sự có bản lĩnh “tiên tri bói toán” lại có thể chịu lẩn lóc thảm hại như vậy?

Người sáng suốt vừa thấy liền hiểu ngay cái gọi là “Diêm đại sư” chẳng qua chỉ là trò bịp bợm giang hồ. Thân phận địa vị của người phụ nữ trung niên như thế, đường đường tốt nghiệp đại học danh tiếng, không biết tại sao lại tin Diêm đại sư như vậy.

Người phụ nữ trung niên lần mò, đi lên tầng ba vấp lên vấp xuống, mở một cánh “Cửa chống trộm” loang lỗ rỉ sét, cẩn thận bước vào.

Căn phòng kiểu cổ xưa, phòng khách chật chội cũ kỹ.

Những căn nhà bên ngõ hẻm Nam trạm này vốn là ký túc xá cho lớp công nhân viên chức đường sắt đầu tiên được xây từ thập niên 89 của thế kỷ trước, thời đó những căn nhà này đều là mẫu nhà điển hình rất thời thượng, trải qua bao nhiêu năm như vậy, dĩ nhiên là đã lỗi thời, cũ kỹ không thể cũ kỹ hơn nữa.

Nhưng trong phòng khách cũ kỹ lại không giống như mọi người phỏng đoán, mố mố meo meo, ngược lại thấy mùi đàn hương thoang thoảng, làm người ta vừa ngửi đã thấy thanh thản, dễ chịu.

- Đến rồi à?

Một giọng đàn ông có vẻ già nua vang lên, bình tĩnh ôn hòa, không vội vàng hấp tấp.

- Diêm đại sư..

Người phụ nữ trung niên cúi thấp người, cung kính chấp lễ bóng người mơ mơ hồ hồ ngồi ở salon phòng khách.

- Thật ra cô không cần đến nữa, có những chuyện đã định rồi, không thể thay đổi được.

Không đợi người phụ nữ trung niên nói gì, Diêm đại sư đã nói.

- Diêm đại sư, lần này nhất định nhờ ông giúp cho, giúp Lão Đồng nhà chúng tôi, cầu xin ông đấy!

Người phụ nữ trung niên lại cúi rạp người, giọng càng khẩn khoản:

- Chỉ cần ông giúp cho lần này, điều kiện gì tôi cũng đáp ứng.

Bóng người mơ hồ im lặng, một lúc mới chậm rãi nói:

- Sao cô cứ mê muội thế? Ta đã nói với cô rồi, họa lao ngục lần này của người đàn ông của cô chưa hẳn đã là chuyện xấu. Y thật sự thoát khỏi kiếp nạn này, đối với y cũng chưa chắc đã là chuyện tốt. Kiếp nạn này đổi kiếp nạn khác, càng về sau, kiếp số càng nặng..

Câu Lạc Bộ Kim Kiều

Chương 271: Câu Lạc Bộ Kim Kiều

Ở con đường không xa Ủy ban thường vụ Tỉnh Yên Bắc, Phương Do Mỹ chờ chiếc Mercedes Benz của Tiêu Phàm đến.

Trước đây, biệt thự số mười bảy Ủy ban thường vụ tỉnh Yên Bắc chỉ có Phương Lê và hai nhân viên phục vụ gia đình ở. Nhiều Vũ Đình tiếp tục làm việc ở thủ đô, Phương Do Mỹ vẫn học trường trung học Khải Minh ở thủ đô, anh trai cô đi làm, không có ý định chuyển đến thành phố Thiết Môn. Bí thư Phương ở tỉnh Yên Bắc cũng xem như một mình cô quả.

Liên quan đến việc sắp xếp ăn ở của bí thư Phương, bên tỉnh Yên Bắc thật ra có mấy phương án lựa chọn. Nhà khách văn phòng tỉnh ủy tỉnh Yên Bắc tất nhiên hoan nghênh bí thư Phương vào Ủy ban thường vụ tỉnh ở. Bên Sở Công an lại hi vọng bí thư Phương vào ở khu ký túc cán bộ Sở Công an. Ủy ban chính trị pháp luật lại có ý kiến khác. Đề nghị bí thư Phương tạm thời ở khách sạn Kim Thuần Thiết Môn, suy xét Nhiều quản lý không thể đến Thiết Môn chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của bí thư Phương thì ở Khách sạn Kim Thuần là thuận tiện hơn, sinh hoạt hàng ngày có thể sắp xếp nhân viên phục vụ chăm sóc.

Cuối cùng Phương Lê chọn sống ở Ủy ban thường vụ tỉnh ủy.

Ủy ban thường vụ tỉnh ủy đại diện cho trung tâm quyền lực của tỉnh Yên Bắc. Theo đề nghị của văn phòng phụ trách cán bộ Ủy ban chính trị pháp luật, ở khách sạn Kim Thuần tất nhiên là thuận tiện hơn về mặt sinh hoạt, nhưng không tránh khỏi bị “hạ thấp”. Còn ở khu ký túc cán bộ Sở Công an thì vốn dĩ Phương Lê chưa hề nghĩ đến.

Vốn dĩ chức vụ của ông ta là ủy viên thường vụ kiêm bí thư ủy ban chính trị pháp luật, Giám đốc sở Công an chỉ là kiêm nhiệm.

Việc này quyết không thể làm lần.

Kiểm nhiệm một thời gian trước, đợi sau khi chỗ đứng vững chắc, mới tính đến việc bỏ kiêm chức Giám đốc Sở Công an. Đối với cán bộ từ cấp cơ sở từng bước từng bước lên cấp mà nói, thì Giám đốc sở Công an là chức vụ thực quyền, tuyệt đối không dễ dàng “từ bỏ”. Đối với Phương Lê lại không cần thiết. Nhiều năm nay Phương Lê vẫn làm công tác phối hợp điều động cao ốc Kiến Linh, công việc mang tính kỹ thuật rất cụ thể, còn tốt hơn giao cho cán bộ nghiệp vụ xử lý.

Phương Lê không hề muốn bị định vị chức Giám đốc Sở Công an như vậy.

Con gái nghìn dặm xa xôi từ thủ đô về Thiết Môn thăm mình, Phương Lê rất vui. Phương Do Mỹ cũng không nói chuyện mất túi cho Phương Lê, Cô hiểu rõ ràng chuyện này không hề đơn giản.

Phương Lê công việc quá bận, không may may phát hiện con gái có gì khác thường.

Kéo cửa xe Mercedes Benz ngồi vào ghế phụ, Phương Do Mỹ khẽ thở phào. Chuyện lớn như vậy mà giấu Phương Lê “lâu như thế”, cô bé quả thật đứng ngồi không yên. Với cái tuổi này, thường không giấu được chuyện trong lòng.

Nếu Tiêu Phàm còn không đến, cô bé muốn phát “diên” mất.

- Bọn họ liên lạc với anh chưa? Anh định xử lý thế nào?

Phương Do Mỹ vội vàng hỏi, thân người nhỏ nhắn không kìm được nghiêng về phía Tiêu Phàm, hai mắt long lanh tròn to.

Tiêu Phàm giơ tay xoa đầu cô, cười:

- Yên tâm đi, đã liên lạc với anh lâu rồi. Bọn họ còn vội hơn em đấy.

Có thể không vội được sao?

Ở nhà ga lấy một cái túi.

Mà người sở hữu cái túi này là thiên kim tiểu thư nhà Bí thư Ủy ban Chính trị pháp luật Tỉnh ủy.

- Bọn chúng rốt cuộc là ai vậy? Lại dám theo dõi em?

Phương Do Mỹ liền nhú mày, nhỏ miệng hàm hừ tức giận.

Phương Do Mỹ tuy còn ít tuổi, chưa có kinh nghiệm xã hội, nhưng chuyện này chỉ cần phân tích sơ sơ đã có thể biết nội tình rất phức tạp. Lần đầu cô một mình đến Thiết Môn, vừa đến nhà ga liền bị lấy mất túi. Nếu không có cuộc điện thoại của Đồng Thiên Lỗi sau đó, còn nói là trùng hợp, có cuộc điện thoại kia thì chuyện rõ ràng là đặc biệt nhắm vào cô.

Xem ra từ khi cô xuất phát ở thủ đô đã có người theo dõi rồi.

- Yên tâm, túi của em sẽ không sao, sẽ nguyên vẹn về với chủ.

Tiêu Phàm vừa nói vừa đạp chân ga, chiếc Mercedes từ từ chạy, hòa vào dòng xe cộ.

- Anh biết em không phải lo lắng chuyện này..

Phương Do Mỹ mím môi, Tiêu Phàm luôn dỗ dành cô như một đứa trẻ, điều này làm Phương Do Mỹ rất khó chịu. Dù cho cô đã từng tuyên bố trước mặt mọi người, mình là bạn gái Tiêu Phàm, nhưng cũng không có tác dụng.

Kể cả bản thân Tiêu Phàm, chẳng ai coi “lời tuyên bố” của cô là chuyện nghiêm chỉnh.

- Những chuyện khác em càng không phải lo lắng. Em nghĩ Phương thúc thúc sẽ không xử lý được những chuyện này sao?

Phương Do Mỹ liếc hắt một cái, bấu môi, nói:

- Anh không lo lắng? Không lo lắng mà vội vàng đến đây làm gì? Đừng có nói với em là anh đặc biệt đến thăm em đây, em càng không thể tin đâu.

Tiêu Phàm lập tức ghen lời.

Đừng nhìn Phương Do Mỹ ít tuổi, cái đầu hoạt động không chậm chút nào. Tiêu Phàm quyết định đích thân đến Thiết Môn giải quyết chuyện này chính là có phần lo lắng Phương Lê không tiện ra mặt.

- Ít nhất có hơn phân nửa là đến đây vì em.

Một lúc, Tiêu Phàm nhẹ giọng nói.

Câu này cũng không sai. Suy cho cùng Phương Do Mỹ còn nhỏ, Tiêu Phàm hoàn toàn không mong muốn cô xuất hiện quá nhiều với đám người Đồng Thiên Lỗi. Trong suy nghĩ của Tiêu Phàm, Phương Do Mỹ hoàn toàn không nên tiếp xúc với những người như vậy, những việc như vậy.

Phương Do Mỹ lại ngơ ngẩn một lúc, cắn nhẹ môi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên sáng ngời, đôi mắt to đen láy rạng rỡ.

Sau khoảng nửa tiếng, chiếc Mercedes Benz xuất hiện trước cửa đại sảnh “Hội sở Kim Kiều”.

Hội sở Kim Kiều là nơi xa hoa đẳng cấp lớn nhất của thành phố Thiết Môn, nằm khuất trong vùng non xanh nước biếc. Theo tiết lộ của nhân viên quản lý trong Hội sở, bố cục của Hội sở Kim Kiều phỏng theo bố cục của Ban thường vụ Tỉnh ủy. Chi tiết cụ thể thế nào, nhân viên quản lý nội bộ đó

cũng không muốn tiết lộ. Bất kể thế nào, nếu thật sự bị Ban an ninh tỉnh ủy truy cứu thì rắc rối cũng không phải nhỏ.

Tất nhiên đây chỉ là một mảnh khoe, việc kinh doanh của câu lạc bộ Kim Kiều sở dĩ bốc lửa như thế, chủ yếu nhất vẫn là vì thiết bị cơ sở vật chất vô cùng cao cấp, nhân viên phục vụ ai cũng xinh xắn, đẹp trai. Hơn nữa Câu lạc bộ Kim Kiều là tài sản dưới trướng Tập đoàn Lỗi Thạch, rất nhiều người đến Hội sở Kim Kiều tiêu tiền vì nể mặt Đồng lão đại.

Muốn giao lưu, làm ăn với các hạng người ở Thiết Môn thì việc có quan hệ tốt với Đồng lão đại là rất cần thiết. Chưa nói đến “tập đoàn Lỗi Thạch, tài sản hùng hậu, thế lực vững chắc. Thương nhân làm ăn nếu chẳng may gặp bất trắc, nếu có quan hệ tốt với Đồng lão đại thì việc mấy chục vạn cũng không phải chuyện khó. Tất nhiên, lãi suất chắc chắn phải cao hơn ngân hàng. Ai dám vay nợ không trả, phiền phức cũng là không nhỏ.

Ngoại trừ việc đó, câu lạc bộ Kim Kiều thỉnh thoảng còn lộ ra một chút “khách nhân thần bí”, nghe nói đều là cán bộ lãnh đạo các cấp, không chỉ có lãnh đạo cấp quận, lãnh đạo thành phố cũng không ít, thậm chí còn có cả lãnh đạo cấp tỉnh.

Những cán bộ lãnh đạo tiêu tiền khiêm tốn này, xem chừng có một phần là những người đứng sau lưng của Đồng lão đại.

Ở thủ đô, Tiết gia không được coi là nhà quyền thế nhất, nhưng ở tỉnh Yên Bắc thì lại rất ghê gớm. Một số việc trong tỉnh hoặc trong thành phố, nếu không phải quá phiền phức, chỉ cần nhân vật quan trọng của Tiết gia chịu lên tiếng thì cơ bản chẳng còn vấn đề gì nữa.

Chưa kể đến việc “Tiêu Tiên sinh” có thật sự là bạn trai của Phương Do Mỹ hay không, chỉ nói riêng đến một mình Phương đại tiểu thư, cũng đáng được Đồng Thiên Lỗi đón tiếp long trọng ở Kim Kiều Hội.

Phương Do Mỹ bước xuống Mercedes Benz mới phát hiện có một chiếc ô tô nội địa rất bình thường đỗ ngay sau xe Mercedes, Phương Do Mỹ không hay biết, vừa rồi chiếc xe này chạy theo xe Mercedes đến đây.

Một cô gái đeo kính trề trung nhả nhận từ trên xe bước xuống, trông đúng như người đẹp trí thức, một mẫu nữ thư ký văn phòng cho Chủ tịch hội đồng quản trị công ty lớn.

Không phải người rất thân thiết với Đường Huyền thì thật khó mà liên hệ giữa cô gái xinh đẹp yếu điệu, mặc bộ quần áo đen, đeo kính đôi mắt tình xảo trước mặt với “Nhị đương gia” của tập đoàn trộm mộ lớn nhất phương Bắc.

Ngay cả Phương Do Mỹ đều ngờ ngẩn một chút, mang theo ý tứ trưng cầu nhìn về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Đây là Đường Huyền, bạn anh, em gọi chị đi.

Phương Do Mỹ lập tức ngoan ngoãn bước lại, cười cười chào Đường Huyền:

- Chị Đường Huyền, xin chào.

- Phương tiểu thư, xin chào!

Tính Đường Huyền dịu dàng, mỉm cười, khẽ cúi đầu chào Phương Do Mỹ, giữ quy cách của nữ thư ký khá nghiêm ngặt.

Muốn gì thì sẽ diễn nấy.

Đây là thói quen từ trước đến nay Đường Huyền yêu cầu đối với chính mình.

Ba đại đương gia của Yên Chi Xã, ai cũng có tuyệt chiêu riêng biệt, Đường Huyền và Tống Hoàn, đều không phụ thuộc vào Uyển Thiên Thiên.

- Chị, chị đang làm ở đâu? Chúng ta hình như chưa bao giờ gặp nhau nhỉ, chị là bạn của anh Tiêu Phàm à?

Phương Do Mỹ quan sát kỹ Đường Huyền, miệng không ngừng hỏi han.

Đối với bất cứ cô gái nào xuất hiện cạnh Tiêu Phàm, nhất là cô gái đẹp, Phương Do Mỹ bây giờ cũng ngập đầy “cảnh giác”. Bất kể người khác có thừa nhận hay không, ít nhất bản thân Phương Do Mỹ nhất định phải “tuân thủ cam kết”, mình phải trở thành bạn gái của Tiêu Phàm mới được.

Lời nói chính miệng mình nói ra, không thể không giữ lời.

- Phương tiểu thư, Nhất thiếu nhiều bạn bè như thế, tạm thời cô cũng không thể ai cũng biết hết, phải không?

Đường Huyền khẽ cười, ánh mắt lấp lánh, dường như cảm thất Phương Do Mỹ rất thú vị.

- Tạm thời không biết, không có nghĩa sau này cũng không biết..

Mặt cô bé vẫn cười cười, nhưng trong giọng nói lại không tránh khỏi có một chút ghen tuông.

Thế nào mà những cô gái bên cạnh Tiêu Phàm đều xinh đẹp như vậy.

Trần Dương là mỹ nữ, Đường Huyền này lại là mỹ nữ.

May là cô bé chưa gặp Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên và Cơ Khinh Sa, nếu không lòng dạ đổ kỵ, ghen tuông không biết còn rối rắm thế nào nữa.

Đường Huyền cầm bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của Phương Do Mỹ, vỗ nhẹ, lại nháy mắt với Tiêu Phàm, vẻ tinh nghịch, láu lỉnh. Xem ra vẻ ngoài

“thành thật” của Tiêu Phàm có thể gây cảm tình của không ít người đẹp.

Tiêu Phàm đành phải làm như không nhìn thấy.

Lúc này, một người đàn ông trung niên trong trang phục tây âu, đeo kính gọng vàng bước nhanh ra đón, tươi cười hỏi Tiêu Phàm:

- Tiêu tiên sinh phải không?

- Là tôi, ngài là ..?

Tiêu Phàm gật gật đầu với người đàn ông trung niên.

- Ai da, xin chào Tiêu tiên sinh. Tôi họ Hạ, là người phụ trách Kim Kiều Hội, theo dặn dò của Đồng tiên sinh, ở đây tiếp đón Tiêu tiên sinh và Phương tiểu thư.. Cô đây chính là Phương tiểu thư sao? Xinh đẹp quá.

Giám đốc Hạ này, vừa nhìn là biết khéo ăn nói, mạnh vì gạo, bạo vì tiền.

- Giám đốc Hạ, xin chào!

Tiêu Phàm khẽ xoa cằm, vẻ mặt lãnh đạm.

- Chào ngài, chào ngài, Tiêu tiên sinh...Đồng tiên sinh đã ở trong kia chờ mấy vị đại giá quang lâm rồi...

Trước thái độ dẫn đo, khó dễ của Tiêu Phàm, giám đốc Hạ lơ đi như không thấy, miệng liên tục mời Tiêu Phàm, Phương Do Mỹ, và Đường Huyền vào trong.

Xem ra, Đồng Thiên Lỗi dường như rất lễ nghi chu đáo.

- Đồng tiên sinh bận bịu nhỉ..

Đường Huyền đi sau Tiêu Phàm và Phương Do Mỹ, nói một câu như rất vô tình.

Đồng Thiên Lỗi lại không đích thân ra đón Tiêu nhất thiếu, hơi nằm ngoài dự đoán của Đường Huyền, xem ra Đồng lão đại đến bây giờ vẫn chưa rõ thân phận thật sự của Tiêu Phàm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Trận Chiến Lớn

Chương 272: Trận Chiến Lớn

Giám đốc Hạ cũng là tương đối nhanh nhạy, nghe vậy lập tức liếc nhìn Đường Huyền một cái, mang theo ý kinh ngạc và ý trưng cầu được che dấu rất tốt. Rất rõ ràng, vị Đường tiểu thư – thư ký này của Tiêu Phàm là quả trách lễ nghĩa của Đồng Thiên Lỗi không đủ chu đáo.

Thế nhưng, giám đốc Hạ vẫn chưa nhận được “nhắc nhở” gì hơn nữa từ phía Đường Huyền.

Đầu đuôi ngọn nguồn của cả sự việc, đừng nói là Đường Huyền, cho dù là Uyển Thiên Thiên cũng biết được không thật rõ ràng. Đại đương gia Yên Chi xã trên giang hồ dĩ nhiên thanh danh hiển hách, nhưng làm thế nào mà hiểu được tấm màn bên trong bàn cờ của giới chính trị đây?

Đường Huyền cho rằng Đồng Thiên Lỗi cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, chủ yếu vẫn là bởi “địa vị giang hồ” của Tiêu Phàm.

Ngay cả Cơ Khinh Sa ở Tần Quan đều chỉ nghe lệnh của Tiêu Phàm, Đồng Thiên Lỗi có cái tư cách gì để kiêu ngạo đây ? Bất kể Đồng Thiên Lỗi ở Thiết Môn có tài giỏi như thế nào, cũng không thể sánh nổi với uy danh hiển hách của Cơ gia trong thế giới Bắc Kinh, Yến Bắc.

Càng không cần nói đến Tiêu Phàm là con cháu dòng dõi của Tiêu gia.

Giám đốc Hạ mặc dù có chút hoài nghi, cũng chưa từng tìm hiểu sâu.

Mấy vị khách trẻ tối nay là có lai lịch như thế nào, giám đốc Hạ cũng không rõ ràng. Nhưng mà, Đồng lão đại đưa ra lễ tiết đã rất cao rồi, làm Tổng giám đốc của câu lạc bộ Kim Kiều, không phải người nào đều có thể làm cho lão Hạ ông đích thân đại giá đi đến cửa nghênh tiếp. Theo “quy định” nội bộ của câu lạc bộ Kim Kiều, ít nhất phải là cán bộ lãnh đạo có quyền từ cấp Phó giám đốc Sở trở lên mới có thể hưởng thụ sự “đãi ngộ” này. Lãnh đạo bình thường, quả thật nhận không nổi sự đích thân nghênh đón của

giám đốc Hạ. Về phần Đồng lão đại tự mình ngênh tiếp, trong trí nhớ của giám đốc Hạ, số lần cực kỳ ít ỏi, hình như chỉ có khi Bí thư thành Ủy, Thị trưởng đến chỉ đạo, Đồng Thiên Lôi mới làm long trọng như vậy.

Đường Huyền cho rằng lễ nghĩa của Đồng lão đại không chu đáo, phỏng chừng vẫn là bởi vì “vì chủ của mình”. Trong mắt vị thư ký tổng tài mỹ nữ như Đường Huyền, “lão đại” của nhà mình vẫn là tôn quý nhất, cho dù đi đại nội, cũng hận không thể đích thân hôm nay phải ra ngênh tiếp, mới có đủ thể diện.

Nhìn Tiêu Phàm còn trẻ như vậy, trên mặt còn mang theo một chút tái nhợt của bệnh trạng, rõ ràng chính là con cái nhà giàu mới nổi, xem chừng vừa mới tốt nghiệp không lâu, lấy tiền của cha mẹ thành lập một công ty, liền tự cho là bố đê nhất thiên hạ rồi.

Có thể để giám đốc Hạ ta ra đón cửa đón, đã là sếp Đồng nể mặt bố mẹ các người rồi chứ ?

Giám đốc Hạ nghĩ như vậy, trong lòng bất động thanh sắc cười lạnh một tiếng.

Thời thế bây giờ, có một ông bố tốt thật là hoành tráng.

- Hội sở này, chiếm diện tích vẫn là rất lớn....

Phương Do Mỹ khoác tay Tiêu Phàm một cách tự nhiên, nhìn xung quanh, nói.

So với hội sở Hoa Nhài, diện tích của hội sở Kim Kiều hiển nhiên rộng lớn hơn nhiều, bất luận như thế nào, giá đất của thành phố Thiết Môn cũng không thể so sánh với Bắc Kinh. Hơn nữa phong cách trang trí của hai hội sở lại hoàn toàn không giống nhau, hội sở Kim Kiều vàng son lộng lẫy, khắp nơi đều lộ ra một cỗ hơi thở của nhà giàu mới nổi. Không giống như hội sở Hoa Nhài, các loại hoa thơm cỏ lạ, đường thỉnh kinh ngoắt ngoắt,

nói đến chi tiền, vẫn là hội sở Hoa Nhài phải chi tiền nhiều hơn một chút. Những hoa cỏ ngàn dặm xa xôi chuyển đến thành Bắc Kinh, mỗi một gốc đều có giá trị xa xỉ, đó chính là chứng thực cho sự “xa hoa trong khiêm tốn”, là thứ mà loại “hào hoa quê mùa” như hội sở Kim Kiều làm cách nào cũng không so sánh nổi.

- Phương tiểu thư, trước mắt, câu lạc bộ Kim Kiều ở Thiết Môn vẫn xem là một nơi tương đối được hoan nghênh, không ít bạn mới bạn cũ đều đến cổ vũ.

Giám đốc Hạ rất hàm súc nói. Trên mặt lại không tránh khỏi lộ ra ý kiêu ngạo. Người hiểu chuyện vừa nghe đã biết, đây là sự khoe khoang cực kỳ rõ ràng của giám đốc Hạ rồi.

Phương Do Mỹ lại bĩu môi, không thêm để ý chút nào

Đây cũng không phải Phương Do Mỹ cố ý làm mất thể diện của giám đốc Hạ, thực tế Phương đại tiểu thư ở Bắc Kinh, đi theo Quản lý trưởng Nhiêu đã chứng kiến không ít các cảnh lớn. Hội sở Kim Kiều ở Thiết Môn cố nhiên là câu lạc bộ cao cấp bậc nhất, trong mắt của Phương đại tiểu thư, cũng chỉ là một nơi miễn cưỡng có thể nhìn được mà thôi.

Hơn nữa loại xa hoa thô tục không chịu nổi này, cũng không có cách nào hợp được với gu của Phương Do Mỹ.

Tâm tư của nữ sinh đang học cấp ba, và tâm tư của những ông chủ trên thương trường kia, căn bản không phải là một.

Giám đốc Hạ không khỏi buồn bực.

Tiêu Phàm không ngờ đến là, giám đốc Hạ cư nhiên lại dẫn bọn họ tiến vào một căn phòng họp. Căn phòng họp này tương đối sang trọng, diện tích rất lớn, rải thảm màu vàng sáng, nửa cuộn phủ lên đệm vải thêu hoa của ghế sofa, rất có chút phong cách của đại lễ đường.

Hội sở cao cấp như vậy, bình thường đều có phòng họp rất cao cấp, vẫn là hợp tình hợp lí. Chỉ là Đồng Thiên Lỗi sắp xếp căn phòng này để gặp gỡ bọn họ, khó tránh khỏi có chút quá nghiêm túc.

Đàm phán sao?

Tiêu Phàm âm thầm lắc đầu.

Không phải hẳn xem thường nhân vật giang hồ, trong chuyện này, bản thân Đồng Thiên Lỗi quả thật vẫn chưa đủ tư cách đàm phán với hẳn hoặc Phương Lê. Dính dáng đến bàn cờ chính trị của tầng lớp cao như thế, Đồng Thiên Lỗi nhiều nhất cũng chỉ là một quân cờ tương đối có trọng lượng mà thôi, tuyệt đối không thể trở thành Thống soái một phương.

Xem ra người xuất thân “dân đen”, tầm mắt chung quy vẫn là có chút hạn chế.

Đứng bên cạnh chiếc cửa gỗ lim lớn trong phòng họp là hai tên đại hán lực lưỡng mặc Âu phục, giống xã hội đen trên ống kính phim truyền hình như đúc, sát khí lộ ra trên người hai tên đại hán lực lưỡng này, làm cho tim gan nhỏ bé của Phương Do Mỹ không khỏi đập loạn một trận, cánh tay nhỏ nhắn nắm tay phải của Tiêu Phàm càng chặt hơn.

Mặc dù Phương gia ở hệ thống chính pháp có lực ảnh hưởng cực kỳ lớn, Phương Do Mỹ vẫn là lần đầu nhìn thấy “xã hội đen” đao thật kiếm thật như vậy, tâm tình của thiếu nữ, khó tránh trở nên căng thẳng.

- Tiêu tiên sinh, Phương tiểu thư, mời!

Giám đốc Phương trong mắt lại lóe lên một chút ánh sáng, đưa tay ra mời khách.

Hai tên đại hán lực lưỡng vô thanh vô tức đẩy cánh cửa chính khắc hoa bằng gỗ lim của phòng họp. Bốn ánh nhìn lãnh khốc, từ trên cao nhìn xuống quét qua.

Tiêu Phàm thần sắc thản nhiên, Đường Huyền lại không khỏi nhú nhẹ đôi mi thanh tú lại một chút.

Xem ra Đồng Thiên Lỗi là thật sự không muốn làm rõ tình huống.

Ở trước mặt Tiêu đại thiếu gia bày ra trò như vậy sao ?

Ở trường nuôi chó trong vi tràng Mộc Lan kia, ngay cả Cơ Khinh Sa đều không hề có ngạo khí như thế này. Đoạn tiểu vương gia “ngốc nghếch” của Thiên Nam, không biết tốt xấu, cũng đã nếm được một chút khổ sở.

Đợi đến khi tiến vào trong phòng họp, đôi lông mày của Đường Huyền hoàn toàn nhíu chặt lại.

Trong phòng họp, cư nhiên cũng đứng hai hàng nam giới mặc đồ Âu phục đen, mỗi người hai tay đặt trước bụng, hiện ra lãnh khốc, đám người Tiêu Phàm vừa tiến vào, hơn mười đạo ánh mắt đồng loạt lia tới.

Gan nhỏ một chút, có thể phát bệnh ngay tại chỗ.

Hai hàng nam giới mặc đồ Tây này, cũng không phải là chi tiền thuê người đến cửa diễn, những người này thật sự là “thân đã trải qua trăm trận chiến”, Đồng Thiên Lỗi làm lão đại của thế lực ngầm ở thành phố Thiết Môn, loại thuộc hạ chém người thấy máu này, không chỉ có tám mươi tên.

Đương nhiên, bình thường bọn họ cũng không ăn mặc chỉnh tề như vậy, hôm này là lão đại đặc biệt yêu cầu.

Tuy nhiên nhìn thấy ba vị vừa bước vào cửa, vài tên nam giới mặc Tây phục trong mắt đều lóe lên tia kinh ngạc.

Thế này cũng quá yếu rồi đó?

Lão đại, cần phải bày biện phô trương lớn như vậy để nghênh đón sao ?

Mấy vị này, quả thực không giống bằng hữu đồng đạo !

Nhất là tiểu nha đầu đi theo tên “công tử bột” kia, dù nhìn như thế nào, đều là một tiểu nữ sinh ở trường học. Bày ra trận thế uy phong như vậy cho ba người nhìn, như thế nào cũng đều là lãng phí.

Phương Do Mỹ kéo chặt cánh tay của Tiêu Phàm, dưới chân bắt đầu đứng không vững.

Cô bé quả thật là có chút sợ hãi rồi.

Cô từng thấy được bản lĩnh của Tiêu Phàm, mấy tên côn đồ bên ngoài trường, xử lí một cách nhanh gọn. Thế nhưng thế trận hôm nay, căn bản là không giống nhau. Mấy tên côn đồ bên ngoài trường, đều không đủ tư cách để tùy tiện xách dép cho “Âu phục đen” nào ở đây . Phỏng chừng những người mặc Âu phục đen này, rời khỏi hội sở Kim Kiều, quay về với địa bàn của chính mình, mỗi một người đều là một “lão đại” có cấp bậc.

Tiêu Phàm cho dù có thể đánh đi chẳng nữa, cũng chỉ có một đôi tay.

Có cái gọi là “hai đánh một không chột cũng què”, huống hồ còn phải chăm sóc cho hai nữ sinh liễu yếu đào tơ bên cạnh, thực sự phải động thủ, làm thế nào kháng cự nổi đây?

Đầu lông mày của Tiêu Phàm, cũng nhíu lại.

Khó trách Uyển Thiên Thiên cố ý nhắc nhở hần, tính tình của Đồng Thiên Lỗi không được tốt. Chỉ có điều nghĩ đến có thể lẫn lộn đến địa vị của Đồng Thiên Lỗi ngày hôm nay, cho dù là xuất thân “dân đen”, chắc hẳn cũng nên biết đến nặng nhẹ, không thể là một tên lưu manh thuần túy.

Thế nhưng nhìn thế cục ở trước mắt, đánh giá của Tiêu đại thiếu gia với Đồng Thiên Lỗi, vẫn thật sự có khả năng lầm rồi.

Tiêu Phàm không sao, hẳn chủ yếu lo lắng Phương Do Mỹ bị kinh hãi. Nói cho cùng, Phương Do Mỹ chỉ là một cô bé vị thành niên, ngộ nhỡ xảy ra va chạm, hiện trường nếu là quá tanh máu, không chừng sẽ để lại ám ảnh tâm lí nào đó.

Nếu thật sự như thế, Tiêu đại thiếu gia sẽ rất tức giận.

Tiêu Phàm tuy rằng nhã nhặn lễ độ, nhưng không có nghĩa người khác có thể khiêu khích giới hạn của hắn.

Còn rất xa, Tiêu Phàm liền dừng bước, đôi mắt lạnh lẽo quét tới.

- Lão đại, vị này chính là Tiêu Phàm, đây là Phương tiểu thư, vị này là Đường tiểu thư, bạn của Tiêu tiên sinh.

Giám đốc Hạ vội vàng giới thiệu thân phận của khách vừa đến cho Đồng Thiên Lỗi đang ngồi ở vị trí chủ tọa. Vốn dĩ chiếu theo “kịch bản” đã định sẵn, đợi Tiêu Phàm bọn họ thẳng tiến đến trước mặt Đồng Thiên Lỗi, mới giới thiệu đôi bên với nhau. Tiêu Phàm đứng lại như vậy, đôi mắt lạnh lẽo quét qua, giám đốc Hạ chỉ cảm thấy trong lòng “bùng” một tiếng, một cỗ hàn khí không rõ mãnh liệt từ đuôi xương cột sống dâng lên, nháy mắt truyền khắp toàn thân, cuối cùng không dám chậm trễ, lập tức liền giới thiệu.

Từ khi bước vào căn phòng họp này, Tiêu Phàm một câu cũng chưa hề nói, giám đốc Hạ lại cảm nhận được hết sức rõ ràng sự không hài lòng của Tiêu Phàm. Hơn nữa mơ hồ cảm thấy, chộc cho người thanh niên này không vui, thật sự không phải hành động sáng suốt.

Theo lời giới thiệu của giám đốc Hạ, đầu mày của Tiêu Phàm càng nhíu chặt thêm vài phần.

- Lão đại !

Đây là xưng hô của giám đốc Hạ đối với Đồng Thiên Lỗi.

Trước mặt mọi người, trước mặt con gái yêu của bí thư Ủy ban chính pháp Tỉnh ủy, giám đốc Hạ dùng cách xưng hô giang hồ này để gọi.

Không biết là bọn họ quen dùng cách xưng hô mang theo chút “ giọng thổ phỉ” này, hay là cố ý bày trò trước mặt Tiêu Phàm. Nhưng bất kể là nguyên nhân nào, Tiêu Phàm đều không thích.

Mắt thấy Tiêu Phàm vững vàng đứng nguyên tại chỗ, không có một chút ý định tiến thêm một bước, Đồng Thiên Lỗi sau khi có chút hơi do dự, chậm rãi đứng dậy, cười ha hả nói:

- Tiêu tiên sinh, Phương tiểu thư, Đường tiểu thư, hoan nghênh hoan nghênh! Ta là Đồng Thiên Lỗi, hoan nghênh ba vị đến hội sở Kim Kiều làm khách, hôm nay ta làm chủ tiệc, mọi người vui vẻ nhiều hơn một chút.

Giọng nói còn chối tai hơn so với trong điện thoại.

Ánh mắt sắc bén, sau khi quét hai vòng trên người Tiêu Phàm, nhanh chóng lướt qua Phương Do Mỹ, rơi trên người Đường Huyền, đôi lông mày trong lúc vô ý hơi giật mình một chút.

Đồng Thiên Lỗi đối với sự xuất hiện bất ngờ của Đường Huyền, có chút không ngờ.

Phương Do Mỹ nói Tiêu Phàm là anh họ của cô, hiện tại “anh họ Tiêu” còn dẫn thêm một mỹ nữ xinh đẹp không chịu nổi đến, lẽ nào hẳn thật sự là muốn đến sự tiệc hay sao ?

Nếu quả thật như vậy, vị Tiêu Phàm này quả thật là trường phái ăn chơi đó.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Côn Đồ

Chương 273: Côn Đồ

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Thiên Lỗi liền có chút không thoải mái.

Tiêu Phàm đây là xem thường Đồng Thiên Lỗi y.

Tiểu tử, người có cái gì rất xuất sắc sao ? Trừ xuất thân của người tốt hơn một chút, có lẽ có một người cha làm quan, người còn có cái gì có thể so sánh với Đồng Thiên Lỗi ta đây ?

Nếu như chúng ta cùng một điểm xuất phát, người làm ngựa cho ta cũng không xứng.

Dưới công ty trực thuộc “tập đoàn Lỗi Thạch”, quả thật có vài nhân viên bình thường, là bạn chơi thời niên thiếu và bạn học trước kia của Đồng Thiên Lỗi. Có thể tiến vào tập đoàn Lỗi Thạch làm việc, nhận một phần lương cố định không tệ, đã là Đồng Thiên Lỗi đặc biệt chiếu cố rồi.

Bạn chơi thưở thiếu thời, hai ba mươi năm trôi qua, khác biệt là lớn như thế.

Mà tên công tử bột Tiêu Phàm này, liền ngênh ngang đến hẹn gặp y như vậy, đây là cho rằng Đồng Thiên Lỗi không dám động đến hắn.

Kiêu ngạo như thế !

Chẳng qua trong lúc này, Đồng Thiên Lỗi vẫn phải khách khách khí khí, bất kể như thế nào, Phương Do mỹ vẫn là đại tiểu thư Phương gia hàng thật giá

thật. Ông già nhà cô hiện nay đang ở Viện thường vụ Tỉnh ủy, trung tâm quyền lực cao nhất của cả tỉnh Yến Bắc.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

- Đồng tiên sinh, chúng ta đến lấy túi. Nếu như không có chuyện gì khác, mời đi vào chủ đề chính đi.

Sau khi trao đổi với Cơ Khinh Sa, Tiêu Phàm cũng xem như có sự hiểu biết tương đối toàn diện đối với Đồng Thiên Lỗi . Vị Đồng đại ca này, quả thực là mẫu người bướng bỉnh không chịu thuận phục.

Ngay cả Cơ Khinh Sa cũng đánh giá Đồng Thiên Lỗi như vậy, Tiêu Phàm cũng nâng cao vài phần cảnh giác, không muốn giằng co với Đồng Thiên Lỗi. Nếu như chỉ có hãn và Đường Huyền ở đây, vẫn là không vấn đề gì, thân thủ của Đường Huyền không yếu. Nhưng hôm nay thêm Phương Do Mỹ, tình hình có chút không giống.

Hai hàng lông mày của Đồng Thiên Lỗi nhàn nhã dương lên.

Thật lòng mà nói, Đồng đại ca không nhớ rõ bao nhiêu năm qua đã có bao nhiêu người dám vô lễ trước mặt y rồi. Những tên dám làm như vậy, kết cục đều vô cùng khó coi. Một vị có kết cục tốt nhất trong đó, hiện tại mỗi ngày đều lê đôi chân tàn phế ở ga tàu bên kia xin cơm.

Mọi người đều biết, Đồng lão đại không phải là một người nhân từ nương tay , chiếu theo giải thích của bản thân Đồng Thiên Lỗi, lại cũng có “nổi khố” bất đắc dĩ – phải giữ gìn quy củ.

Trên thế giới này, bất kể là ai muốn ngồi vững vị trí lão đại, đều phải giữ gìn tốt quy củ.

Tuy nhiên Đồng Thiên Lỗi rất nhanh liền hồi phục thái độ bình thường, cười ha hả nói:

- Tiêu tiên sinh không giống người có tính cách nóng vội như vậy mà. Nếu như đã đến nơi này của ta, vậy chính là khách quý, dù thế nào cũng phải cùng uống chén trà, phiếm vài câu. Bằng không, chẳng phải là quá thất lễ hay sao? Đến đây, Tiêu tiên sinh, mời ngồi mời ngồi ! Hai vị tiểu thư, mời ngồi !

Đồng Thiên Lỗi dẫn khách tiến về phía trước, Tiêu Phàm lại ngồi xuống sofa bên cạnh, Phương Do Mỹ cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, có chút hiếu kỳ đánh giá hết thảy xung quanh, Đường Huyền liền đứng bên cạnh Phương Do Mỹ.

Theo lý, nàng là “thư ký” của Tiêu Phàm, thế nhưng Đường Huyền rất rõ ràng, Tiêu Phàm vốn dĩ không đến lượt nàng phải bảo vệ. Hôm nay ở đây, Phương Do Mỹ mới là đối tượng chính cần được bảo vệ .

- Đường tiểu thư, mời ngồi.

Đồng Thiên Lỗi liếc Đường Huyền một cái, nói.

Hai vị này đều là nhân vật nổi danh trong giới giang hồ phía Bắc, thế nhưng giữa đôi bên lại chưa từng chạm mặt. Dù sao cũng không phải người cùng một đường, tương đối mà nói, Yên Chi xã mới là bang phái giang hồ thuần túy, Đồng Thiên Lỗi lại là ông chủ của thế giới ngầm. Đồng Thiên Lỗi cũng tuyệt đối không ngờ đến, Nhị đương gia của Yên Chi xã danh chấn giang hồ, lại làm “thư ký” cho người ta.

Còn làm ra dáng vẻ ôn nhu uyển chuyển , nũng nịu nhát gan, vô hại như vậy.

- Không sao, Đồng tiên sinh, tôi đứng là được.

Giọng nói và vẻ mặt của Đường Uyên càng thêm dịu dàng, giống như bất kể khi nào, cũng bất kể trước mặt là ai, nàng đều là thái độ như thế này.

Đồng Thiên Lỗi liền tán thưởng một tiếng.

Thư ký như vậy, quả nhiên là có thể gặp được mà không thể cầu được, làm thế nào lại để cho Tiêu Phàm tuyển được rồi ?

Ngay cả ánh mắt của giám đốc Hạ và đám nam giới mặc Âu phục kia, đều không kìm lòng nổi tập trung trên người Đường Huyền. Phương Do Mỹ xinh đẹp thì xinh đẹp đến cực điểm, lại mười phần ngây thơ đáng yêu, dù sao tuổi vẫn còn quá nhỏ, hơi thiếu đi vài phần quyến rũ hấp dẫn. Đường Huyền thật sự đang ở giai đoạn có sức hấp dẫn bắn ra bốn phía, lại yêu kiều như vậy, dường như bất kỳ người đàn ông nào đều có thể ức hiếp nàng.

Đối với đàn ông trong xương cốt đều có sự bạo ngược mà nói, loại mê hoặc này cực kỳ trí mạng.

Đồng Thiên Lỗi cũng không khuyên Đường Huyền nữa, liền ngồi ở vị trí đối diện Tiêu Phàm. Giám đốc Hạ vung tay lên, lập tức bèn có nhân viên phục vụ dâng trà Thanh Hương Tứ Dật, một đĩa hoa quả thời thượng cũng được đặt lên.

- Ha ha , nghe nói Phương tiểu thư làm mất một cái túi ở ga tàu thành phố Thiết Môn của chúng ta phải không ?

Đồng Thiên Lỗi bưng chén trà lên thưởng thức một ngụm, giống như rất tùy ý hỏi han.

“Ga tàu của thành phố Thiết Môn chúng ta !”

Lời này hiểu không lầm đã lộ ra tâm lí giờ khắc này của Đồng Thiên Lỗi: Họ Phương các người chính là người bên ngoài, Thiết Môn là của chúng ta, không phải của các người.

Hơn nữa lời này của Đồng Thiên Lỗi là biết rõ rồi còn cố hỏi, túi của Phương Do Mỹ sau khi bị người ta đánh cắp ở nhà ga, không phải Đồng lão đại y đích thân gọi điện thoại cho Phương Do Mỹ hay sao ?

Tuy nhiên rất rõ ràng, lực chú ý của hai bên đều không thực sự đặt trên cái túi kia, cũng không có người để ý đến chuyện “làm bộ làm tịch” của Đồng Thiên Lỗi, ngay cả Phương Do Mỹ cũng chỉ là bữu môi, biểu thị sự khinh thường của bản thân.

- Đây là hiếu lằm thôi, Tiêu tiên sinh, một huynh đệ nhỏ tuổi bên ga tàu, trước đây chưa từng gặp Phương tiểu thư, không quen. Không biết Phương tiểu thư là em gái họ của Tiêu tiên sinh.... Tiêu tiên sinh, không biết cậu và Phương tiểu thư là loại quan hệ anh em họ nào ? Quan hệ bạn bè thân hay là quan hệ con cô con dì?

Đồng Thiên Lỗi trực tiếp hỏi thăm quan hệ thực sự của Tiêu Phàm và Phương Do Mỹ.

- Đồng tiên sinh, đây không phải chuyện chính.

Tiêu Phàm liếc Đồng Thiên Lỗi một cái, nói, hai hàng lông mày nhíu lại.

- Ha ha, Tiêu tiên sinh nói đúng, đây không phải chuyện chính không phải chuyện chính. Lão Hạ, gọi lão Thường qua đây, ga tàu bên đó, đều là do ông ta quản, chuyện này, để ông ta tự mình đến giải thích với Phương tiểu thư.

- Vâng , đại ca....

- Đồng tiên sinh, có cần thiết phải làm cho phức tạp như vậy không ? Một cái túi mà thôi, ông nếu như đồng ý trả, thế là tốt nhất. Thật sự không muốn trả, cũng không sao.

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm nhú càng chặt hơn, giọng điệu đã trở nên cực kỳ không hài lòng.

- Tiêu tiên sinh, yên tâm đừng vội. Ta cũng biết trong nhà Tiêu tiên sinh rất giàu có, không để ý đến một cái túi. Thế nhưng ở nơi này của ta, việc bình thường đều chú ý đến quy củ. Chuyện xảy ra bên ga tàu , nên để lão Thường đến giải thích rõ ràng.

Đồng Thiên Lỗi nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, nói, giọng điệu tuy rằng dịu dàng, nhưng cũng vô cùng kiên định, dường như ở trong này, hết thảy đều phải dựa theo ý tứ của y để làm, những người khác chỉ có thể nghe theo y.

May mà cái lão Thường kia , cũng không để Tiêu Phàm đợi quá lâu.

- Đại ca, anh tìm em ?

Theo tiếng gọi này, cánh cửa gỗ lim khép hờ của căn phòng họp bị người đẩy mạnh ra, ba người nghênh ngang bước vào.

Người đi trước, khoảng chừng ba mươi bốn mươi tuổi, để đầu đinh, tướng ngũ đoản, một thân trang phục Armani bình thường, một tay đặt trong túi quần, một tay dùng đưa cặp kính râm, cả người trên dưới đều có chút run rẩy.

Đây không phải là bệnh, mà là một loại “phái”.

Dường như không run rẩy như vậy, không thể lộ rõ ra thân phận địa vị không giống bình thường của gã.

Có việc bàn việc, vị này mới thực sự là côn đồ, bất kể gã mò được bao nhiêu tiền, thân phận trong xã hội được bao nhiêu quan viên coi trọng, ví dụ các loại danh hiệu như Ủy viên hội nào đó, Chủ tịch hiệp hội nào đó, trong xương cốt, gã chính là một tên côn đồ, bất luận dùng phục trang quý giá

như thế nào, cũng không thể thay đổi loại hương vị của loại lưu manh đầu đường xó chợ kia.

Hai người phía sau gã, lại hơi trẻ tuổi một chút, ước chừng khoảng hai bảy hai tám tuổi. Một người giống như lão Thường, cũng là tướng ngũ đoản, khoảng hơn 1m6, thể nhưng cả người cơ bắp cuồn cuộn, sơ mi xanh khoác bên ngoài áo ba lỗ trắng bên trong, đeo một chiếc thắt lưng da rộng, đeo một vỏ đao đen, ước chừng khoảng một thước dài. Từ chuôi đao bên ngoài phán đoán, đây là một thanh chế theo hình thức mã tấu. Trên mạng hiện nay có rất nhiều cửa hàng đều tiêu thụ loại mã tấu này. Mặc dù không thể phân biệt thật giả, nhìn qua vẫn là rất dọa người.

Một người nữa tương đối khôi hài, vóc dáng hơi cao, lại ăn mặc như một người Nhật Bản, hai tay khoanh trước ngực, trong ngực đặt một thanh kiếm Nhật.

Không sai.

Chính là loại kiếm chỉ huy Nhật Bản mô phỏng theo hình thức kiếm của thời Đường.

Người này thậm chí ở môi trên còn lưu lại một nhúm râu Nhân Đan (là loại râu phổ biến của đàn ông Nhật Bản trước đây, ở môi trên, bên dưới mũi, gọi là râu Nhân Đan), hiển nhiên là bộ dáng của một tên quý tử Nhật Bản. Tên đó không mở miệng nói chuyện, vẫn là không thể phân biệt rõ ràng, anh ta rốt cuộc là người Trung Quốc hay là người Nhật Bản.

Đồng Thiên Lỗi lập tức liền không vui, hai mắt trực tiếp quét đến, hừ lạnh nói:

- Lão Cừ, làm sao lại làm giống như một tên tiểu quý thế này ?

- Đại ca, anh lại không phải không biết, lão Cừ thích kiếm Nhật.

- Thích kiếm Nhật không có nghĩa nhất định phải đem bản thân cải trang thành người Nhật. Đây là kiểu ăn mặc gì vậy ?

- Ai, đại ca, cái này anh không cần quan tâm rồi, chỉ cần bản thân lão Cửu thích, nó muốn trở thành người Nhật Bản thì biến thành người Nhật Bản là được rồi, đây có cái gì chứ ? Em mới không quan tâm những thứ đó .

Lão Thường đình đạc nói, tựa hồ đối với sự phê bình của Đồng Thiên Lỗi không thèm để ý chút nào. Xem ra uy phong của đại ca, vẫn chưa đến trên đầu của gã. Lão Thường là loại thái độ này, lão Cửu ăn mặc thành người Nhật Bản kia, thái độ càng không tốt, từ đầu đến cuối, đều không để ý đến Đồng Thiên Lỗi, trong mắt chỉ có một mình lão Thường.

Có lẽ trong đầu của lão Cửu này, lão Thường mới chính là đại ca thật sự của anh ta, Đồng Thiên Lỗi không phải.

Cơ Khinh Sa, Uyển Thiên Thiên đều nói Đồng Thiên Lỗi ngang bướng không chịu thuần phục ai, ai biết lão Thường và huynh đệ của gã càng ngang bướng không chịu thuần phục, trước mặt lão Hạ và một đồng người mặc Âu phục đen, đều là oanh oanh liệt liệt làm theo ý mình.

- Được rồi được rồi, không nói cái này nữa....Túi đã mang đến chưa ?

Đồng Thiên Lỗi hình như cũng không muốn ở đây giằng co không nghỉ, lập tức vung tay lên, hỏi.

- Túi ư ? A., em biết rồi....Vị này chính là Phương tiểu thư phải không ? Phương tiểu thư, xin chào xin chào, ta là lão Thường....

Con người lão Thường đảo một vòng, ánh mắt rơi trên mặt của Phương Do Mỹ, ngay lập tức liền cười ha hả, đưa tay về phía Phương Do Mỹ, cư nhiên muốn bắt tay với cô.

Đôi lông mày xinh đẹp của Phương Do Mỹ nhú lên, có chút không hiểu ra làm sao nhìn lão Thường một cái, nhẹ nhàng “hừ” một tiếng.

Đùa gì vậy, ai muốn bắt tay với ông chứ ?

Nếu không phải vì cảm thấy chuyện này kỳ quái, Phương đại tiểu thư mới không có kiên nhẫn đến cái hội sở rách này đâu, trực tiếp đi đồn công an ở ga tàu báo án rồi.

- Ô, Phương tiểu thư xem thường tôi sao ? Không sao, xem thường thì xem thường vậy, chúng tôi dù sao đều là người thô kệch, sao cũng được !

Lão Thường đung nhăm cây đinh, cười thu tay về.

Đừng nhìn miệng gã cười ha ha, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

Thường ca đó cũng không phải là nhân vật nhỏ, là mẫu người tàn độc tiếng tăm lừng lẫy trong giới ngầm ở thành phố Thiết Môn, làm gì cũng đều rất chú ý thể diện!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giết Ông Cũng Không Khó

Chương 274: Giết Ông Cũng Không Khó

Tên đầu đinh thấp lùn mang mã tấu và lão Cửu râu Nhân Đan lập tức ép ánh mắt qua, bộ dạng hùng hùng hổ hổ.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô bé hoàn toàn trầm xuống, thế nhưng cũng có chút âm thầm lo lắng. Vốn cho rằng những người này biết rõ mình là con gái của Phương Lê, tuyệt đối không dám lỗ mãng, hiện tại xem ra, dường như có chút không được đảm bảo như thế.

Đây đều là những kẻ liều mạng.

Không kìm lòng nổi nhích lại gần dựa sát vào người Tiêu Phàm, dường như làm như vậy mới có thể an toàn hơn cho bản thân vài phần.

Sắc mặt của Tiêu Phàm ngược lại là cực kỳ bình tĩnh, thân mình khẽ dựa vào ghế sofa, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, vẫn là muốn xem xem Đồng Thiên Lỗi này rốt cục muốn chơi trò gì.

Theo Đường Huyền thấy, Đồng Thiên Lỗi đang tạo có - có khiến cho Tiêu Phàm có thể ra tay.

Lão Thường cũng không đợi Đồng Thiên Lỗi mời, trực tiếp đi thẳng đến trước sofa bên cạnh Đồng Thiên Lỗi, đặt mông ngồi xuống, tay vừa đưa lên, lão Cửu có nhúm râu Nhân Đan đang khoanh tay trước ngực kia liền đem một cái túi màu trắng nhỏ nhãn hiệu “LV” đến tay gã.

Ánh mắt Phương Do Mỹ sáng lên, há to miệng, vẫn là nhìn được, không lên tiếng.

- Ha, Phương tiểu thư, đây là túi của cô phải không ? Rất đẹp, nếu tôi không nhầm thì chiếc túi này là mẫu mới nhất của “LV”, rất đắt đó, phải hơn mười nghìn tệ đúng không ?(Khoảng ba mươi lăm triệu đồng) Chắc chắn, làm quan chính là làm quan, với quần chúng nhân dân chúng tôi quả nhiên không giống nhau. Một nữ sinh cấp ba, cũng có thể dùng được một cái túi đắt như vậy...Phương tiểu thư, cô có biết không, cô mua một cái túi như vậy, đủ sinh hoạt phí cho học sinh khu vực khó khăn trong ba năm đó. Thật là lãng phí....

Lão Thường vừa nói vừa lắc đầu, nghe qua có vẻ là người thực sự từ bi, tất cả mọi người đều biết đến, chỉ là giọng điệu của gã quả thực quá đưa đẩy ngọt xớt, làm cho lòng người nghe cực kì không thoải mái.

Phương Do Mỹ hừ một tiếng, nói:

- Đây là quà sinh nhật cậu của tôi tặng.

Bên ngoài, đại bộ phận sản nghiệp của gia tộc Nhiêu thị đều là do Nhiêu Ngọc Sinh nắm giữ, có thể nói tài hùng thế mạnh. Sinh nhật của cháu gái, tặng một chiếc túi mẫu mới nhất của LV, cũng không kỳ quái chút nào.

Cả Phương gia Nhiêu gia, chẳng có ai là không cưng chiều Phương Do Mỹ.

- Quà sinh nhật ư ? Rất quý , rất có tiền....

Lão Thường vẫn là kỳ quái lắc đầu, tùy ý mở chiếc túi LV , từ bên trong lôi ra một hộp trang điểm, cười hì hì.

Hai mắt Tiêu Phàm hơi híp lại.

- Nay, ai cho ông đựng vào đồ của tôi ?

Phương Do Mỹ lập tức liền nóng mặt, kêu lên.

- O, xin lỗi nhé, tôi không cố ý... Ai da, hộp trang điểm này còn có ảnh đó...Đây là ai vậy? Ô, Tiêu tiên sinh, đây là cậu sao. Ai, đại ca, không phải nói Tiêu tiên sinh là anh họ của Phương tiểu thư sao ? Thế này cũng quá thân mật rồi thì phải? Còn đem ảnh của anh họ đặt trong hộp trang điểm mang theo bên người. Phương tiểu thư, cô thật làm cho tôi hồ đồ rồi, cô rốt cuộc là có quan hệ gì với Tiêu tiên sinh vậy ?

Lão Thường miệng nói “xin lỗi”, thế nhưng lại giơ hộp trang điểm tinh xảo kia lên, không kiêng nể gì cười sảng sặc.

- Ông quan tâm sao ? Mau trả đồ lại cho tôi!

Phương Do Mỹ mặt đỏ lên.

Khóe miệng Đường Huyền lại hiện lên một tia cười như có như không.

Trên hộp trang điểm kia, rõ ràng được khảm ảnh chân dung của Tiêu Phàm, mặc dù cách hơi xa, nhưng Nhị đương gia của Yên Chi xã là ánh mắt như thế nào, hiển nhiên có thể nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, ảnh còn rất đẹp trai và phong độ.

Đáng tiếc nàng đứng bên cạnh Phương Do Mỹ, chỉ có thể nhìn thấy mặt nghiêng của Tiêu Phàm, không biết trong lòng Tiêu chân nhân hiện giờ đang nghĩ gì.

Tiêu chân nhân trong quãng thời gian này trêu trọc khắp các mỹ nữ lớn nhỏ, có vẻ như không ít đâu. Ngay cả vị nữ sinh còn đang đi học cấp ba này, đều bị hấn mê hoặc thần hồn điên đảo, quả thật là “sát thủ mỹ nữ thiếu nữ độ tuổi thanh xuân”.

- Trả lại cho cô ư ? Có thể...Phương tiểu thư, chúng ta như thế này vậy, cô chỉ cần nghiêm túc trả lời một câu hỏi của tôi, tôi lập tức đưa túi trả lại cho cô.

- Câu hỏi gì ?

Phương Do Mỹ thốt ra, lập tức cũng có chút hối hận.

Đây không phải là chủ động tỏ ra yếu thế sao ?

- Rất đơn giản, cô cho tôi biết, vị Tiêu tiểu ca này, rốt cuộc là anh họ cô, hay là bạn trai cô. Cô trả lời chính xác, tôi sẽ đem túi trả lại.

Lão Thường cười nói, ánh mắt quét tới quét lui trên mặt hai người , giọng điệu trêu tức cực kỳ rõ ràng.

- Trả lời chính xác ? Cái gì gọi là trả lời chính xác ? Ông cho rằng ông là trọng tài sao ?

Phương Do Mỹ tức không chịu nổi, mạnh mẽ đứng lên, bộ ngực nhu mĩ dòn dập phập phồng không ngừng, hận không thể lập tức xông lên, đoạt lấy túi từ trong tay lão Thường trở về. Lớn đến như vậy rồi, ngoại trừ lần xảy ra xung đột lần đó với tiểu Cầm bọn họ, tiểu nha đầu còn chưa từng phải chịu loại ảm ức này.

- Ngồi xuống.

Đứng bên cạnh lão Thường, cái tên đầu đình dáng lùn tịt vẫn không ngừng run rẩy trước giờ kia trừng mắt, quát lớn.

Phương Do Mỹ giật mình kinh hãi, không dám lòng nổi ngồi xuống, tập trung thở phì phì.

- Ha ha, Phương tiểu thư, cô cũng đừng ồn ào, ta biết ba của cô làm quan lớn, Bí thư Phương của tỉnh mà, trong tay có quyền...Thế nhưng cô cần biết, ta là người thô kệch, những anh em này của ta, cũng đều là người thô kệch, không phải dọa lớn đâu. Ông già quan lớn nhà cô, dọa không chết chúng ta. Ta nói với các người, những búp bê nhỏ như các người yên ổn mà sống một chút, đừng có cáo mượn oai hùm. Về nhà nói cho cha của cô, muốn bắt chúng ta, có thể, không vấn đề gì. Muốn bắt muốn nhốt, vậy chỉ có thể tùy ông ta. Muốn giết muốn róc thịt, cũng không có vấn đề, cũng chỉ có thể tùy ông ta. Thế nhưng có một câu, ta ở đây nói rõ ràng với các người rồi, các người nếu muốn bắt muốn nhốt, thì bắt cho hết, một người cũng đừng để sót. Chỉ cần sót một người, vậy thì không thể sống yên ổn rồi. Chỉ cần lão Thường ta không chết, một ngày nào đó sẽ đến tìm các người.

Thần sắc của lão Thường lập tức trở nên dữ tợn, hai tay đan vào nhau nắm lại, các đốt ngón tay “rắc rắc” kêu lên, nheo mắt lại, ánh mắt thâm sâu tang tóc.

Từ khi lão Thường bước vào cửa cho đến bây giờ, đều là gã ta diễn vai chính, ngay cả Đồng Thiên Lỗi cũng không hề mở miệng tiếp.

Lão Thường vừa dứt lời, tên đầu đinh thấp lùn kia liền “ba” một tiếng, rút thanh mã tấu giắt ở hông ra, dưới ánh đèn trắng như tuyết của phòng họp, thanh đao hàn quang chói mắt, một cổ hàn khí dày đặc, trực tiếp bức đến.

Người để râu Nhân Đan cao cao kia cũng thả đôi tay khoanh trước ngực, tay trái nắm chặt vỏ đao, tay phải cầm chắc chuôi đao.

Tiêu Phàm liền mỉm cười, nhìn, nhìn phía ánh mắt tràn đầy ý châm chọc của lão Thường. Hẳn thực sự có chút không ngờ, Đồng Thiên Lỗi cư nhiên còn sắp xếp cho hắn một bữa tiệc Hồng Môn Yến.

Xem ra làm đại ca của thế giới ngầm nhiều năm như vậy, suy nghĩ của Đồng Thiên Lỗi đã không được bình thường rồi. Suốt ngày bị người khác cung kính, rất dễ làm cho người ta bành trướng, quên hết tất cả. Chuyện trên quan trường cũng có người giúp đỡ san bằng, Đồng Thiên Lỗi liền cho rằng cả thành phố Thiết Môn này thật sự mang họ Đồng rồi.

Chỉ có điều y gọi vị tiểu đệ mặt đỏ này đến, trình độ không khỏi quá tầm thường rồi, cả một lũ ăn hại.

- Đồng tiên sinh, đây là mục đích mà ông mời chúng ta đến tối hôm nay sao?

Tiêu Phàm không thèm để ý đến lão Thường, ánh mắt rơi trên mặt Đồng Thiên Lỗi, thản nhiên hỏi.

Đồng Thiên Lỗi xoa tay, hơi ngượng ngùng, nói:

- Xin lỗi nhé, Tiêu tiên sinh, tôi không phải là ý này. Có điều anh em của tôi nhiều, bằng hữu cũng nhiều, tính cách của các huynh đệ hoàn toàn không giống nhau, có lúc tôi cũng chỉ có thể chấp nhận cho qua, không dễ nói gì bọn họ, mong Tiêu tiên sinh lượng thứ....Thế nhưng, nói thô ý không thô, ý của các anh em, cũng mong Tiêu tiên sinh suy xét một chút...

- Đại ca, nói mấy lời vô dụng với mấy tên tiểu tử này làm gì ?

Lời Đồng Thiên Lỗi còn chưa dứt, lão Thường đã nhảy dựng lên cắt ngang lời y, dường như sự khách khí của Đồng Thiên Lỗi với Tiêu Phàm làm cho gã hết sức bất mãn.

- Hai , người anh em, chính là ý ban nãy ta vừa nói, cậu quay về nói với bố vợ tương lai của cậu. Ông ta nếu như giữ lại cho anh em một con đường sống, vậy chúng ta cũng kính ông ta là Bí thư Phương, muốn chúng ta phối hợp như thế nào đều được, bảo đảm không quấy rối. Nếu là một chút đường sống đều không lưu lại cho chúng ta, vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí. Chỉ cần không giết chết lão Thường ta, ta sớm muộn cũng giết chết các người, các người có tin không?

- Giết chết ông, cũng không phải chuyện gì khó.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, có vẻ vô cùng đột ngột.

Vượt khỏi dự liệu của mọi người, lời này không phải là Tiêu Phàm nói, đương nhiên cũng không phải Phương Do Mỹ nói, mà ra từ miệng của Đường Huyền.

Đường Huyền hai tay ôm ngực, lạnh lùng liếc nhìn lão Thường, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp tuyệt trần, sớm đã bao phủ một tầng sương lạnh.

- O a...

Lão Thường đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó mạnh mẽ nhảy dựng lên, đôi mắt trừng to như mắt trâu, gắt gao nhìn thẳng vào Đường Huyền, trong miệng chính là một tiếng kêu kỳ quái.

- Con ranh này, khẩu khí lớn như vậy sao ? Mày là ai? Có tin bố mày ở đây liên luân phiên hiếp người không?

Lại là “ba” một tiếng.

Tên râu Nhân Đan này đã rút thanh kiếm dài Nhật Bản ra, một cổ so với mã tấu sát khí tang tóc còn mạnh hơn lập tức đập vào mặt.

- Lão Địch, đừng cướp với anh em, tôi lên trước đây, đợi lát nữa lột sạch đồ của con ranh này, cũng là tôi lên trước.

Lão Cửu râu Nhân Đan tru lên một tiếng, hai tay giơ cao thanh kiếm Nhật, liền nhắm vào Đường Huyền xông đến giết, hai mắt vẫn đỏ, trong chốc lát liền trở nên đỏ bừng, nháy mắt liền trở nên khát máu giống như dã thú.

Xem ra tên này thích kiếm Nhật, thích cải trang thành người Nhật , không phải là không có nguyên nhân. Sự bạo ngược trong xương cốt đều như nhau.

Không ai ngăn cản tên này.

Tuy nhiên lần này, tên râu Nhân Đan rõ ràng tìm lầm đối tượng.

- A....

Phương Do Mỹ la hoảng lên, thân mình co lại vào ghế sofa, nhắm tịt hai mắt.

Cô bé thật không ngờ, những người này biết rõ thân phận của cô ta, cư nhiên còn dám động thủ, đồng thời vừa tiến lên còn là một thanh kiếm Nhật dài như vậy, rất hung thần ác sát.

- A....

Phương Do Mỹ lập tức cảm thấy âm thanh tiếng gió thổi bên cạnh cùng nổi lên ngay sau đó, vang lên một tiếng rú thảm long trời lở đất, tiếng vật nặng va chạm gấp gáp, tiếp đó là tiếng quát to lẫn lộn.

Phương Do Mỹ vội vàng lại mở to mắt.

Chỉ nhìn thấy thân hình tầm 85 – 90 kg của tên râu Nhân Đan kia đã bay ra thật xa, làm cho ghế sofa bên người lão Thường đổ xuống. Sofa đó vô cùng dày, vẫn là không thể ngăn cản thể đi của lão Cửu râu Nhân Đan kia, ngã ngửa mặt, thân hình to tròn của râu Nhân Đan trực tiếp nằm ở đó, không có thêm động tĩnh gì.

- Tiểu tử thôi.....

Tên đầu đinh thấp lùn lật thanh đao trong tay, miệng mắng to, mãnh liệt xông đến.

Phương Do Mỹ lại nhắm chặt hai mắt, sau đó lại là một tiếng người rú lên càng thêm thảm thiết, tiếng “rắc rắc” của xương cốt bị gãy liên tiếp vang lên. Đợi đến khi Phương Do Mỹ lại mở mắt ra, mã tấu của tên đầu đinh thấp lùn kia sớm đã không nhìn thấy bóng dáng, tay trái nâng tay phải, thất tha thất thểu lui về sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi cuồn cuộn rơi xuống khắp mặt mà cổ.

Đôi mắt to lúng liếng của cô bé lập tức tròn xoe, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ không dám tin.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đáng Giết Phải Giết, Đáng Bắn Phải Bắn

Chương 275: Đáng Giết Phải Giết, Đáng Bắn Phải Bắn

Lão Thường trợn mắt há hốc mồm, phản ứng đầu tiên là co giò chạy, vừa mới nhắc chân lên, liền mãnh liệt cảm thấy không đúng, luống cuống tay

chân móc súng trong túi quần . Một bóng đen lóe ra trước mắt, hương thơm lan tỏa, Đường Huyền đã đến bên cạnh gã.

- Ai ...

Lão Thường vừa mới rên la một tiếng, ngay sau đó liền biến thành tiếng rú thảm.

Đường Huyền tinh thông thuật đánh gần uyển chuyển giống như thay đổi thành một người khác, hung hãn dị thường, hai tay níu chặt hai vai của lão Thường ép xuống dưới, đồng thời nâng đầu gối lên, lão Thường còn chưa trấn định tinh thần trở lại, đầu gối cứng rắn vô cùng đã thúc vào xương sống mũi của gã. Tiếng xương mũi vỡ vụn nghe cực kỳ hãi hùng, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết của lão Thường đều không át đi được. Mặc dù trong phòng họp này trừ Phương Do Mỹ ra, đều là nhân vật “thân đã trải qua trăm trận chiến”, các trường hợp máu tanh từng gặp qua cũng nhiều, thế nhưng tiếng xương gãy này lọt vào trong tai, đều không kìm được toàn thân ớn lạnh, cá biệt người nhát gan thậm chí đuôi xương cụt căng thẳng, vừa kéo bên dưới, một dòng nước tiểu đã tuôn ra.

- Phịch!

Lão Thường giống như một chiếc bao tải rách, nặng nề nện xuống trên mặt thảm.

Đường Huyền giơ một chân thon dài đẹp ra, không chút khách khí giẫm trên cổ của lão Thường, dừng dừng nói:

- Giống như ông thế này, muốn giết chết ông, cũng chỉ là chuyện tính bằng phút.

Lão Thường và hai anh

em do gã dẫn đến, công phu quyền cước hết sức bình thường, dựa vào một cổ sức mạnh, ở ga tàu bên kia hoành hành ngang ngược, đụng phải cao thủ thực sự như Đường Huyền, ngay cả nửa phần lực chống trả đều không có, chớp mắt, đã bị xử lí gọn ghẽ rồi.

Tất cả mọi người đều lú lút hết cả lưỡi lại.

Hai hàng nam giới mặc Âu phục đen kia, cũng có vài tên phản xạ có điều kiện muốn tiến lên “cứu viện”, lại hơi do dự một chút, trong nháy mắt, lão Thường biến thành một đồng bùn nhão, bị giẫm dưới chân Đường Huyền, tay chân không ngừng co giật, cổ họng muốn kêu cũng kêu không nổi.

- Không được động đây.

Đồng Thiên Lỗi hét lớn một tiếng, mấy tên Âu phục đen ồ ào cá biệt lập tức liền dừng lại. Mặc dù lão Thường đều rất thân quen với mọi người, cũng biết gã là huynh đệ mà Đồng Thiên Lỗi tương đối coi trọng, nhưng xét đến cùng, lão Thường vẫn không phải là đại ca của bọn họ, Đồng Thiên Lỗi mới phải.

Tại hội sở Kim Kiều, chỉ có Đồng lão đại phát ngôn, mới là mệnh lệnh, những người khác nói, đều không có hiệu nghiệm.

Tiêu Phàm nâng chén trà lên, chậm rãi uống một ngụm, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nghiêng đầu nhìn về phía Đồng Thiên Lỗi.

- Tiêu tiên sinh, cái này, cái này là một hiểu lầm....

Khóe miệng Đồng Thiên Lỗi kéo lên một chút, cố gắng nở một nụ cười, trong mắt lại khó tránh khỏi lộ ra ý hoang mang sợ sệt.

Thân thủ này của Đường Huyền quá huyền hoặc rồi, ba người lão Thường cũng là nhân vật hận độc, dưới tay Đường Huyền, đều giống như trẻ con, trong phút chốc bị xử lí thành cháu nội. Trong đầu Đồng Thiên Lỗi gần như

lập tức hiện ra mấy chữ “cao thủ đại nội”, không chừng, Đường Huyền chính là loại vệ sĩ đại nội thần bí khó lường đó, vậy lai lịch của tên Tiêu Phàm trẻ tuổi này, thật có thể dọa chết người rồi.

Tiêu Phàm cười cười, thản nhiên nói:

- Đồng tiên sinh, có phải là hiểu lầm hay không, trong lòng ông tự có đáp án.

- Tiêu tiên sinh, thực sự là hiểu lầm...

Trán Đồng Thiên Lỗi toát ra mồ hôi lạnh, đưa tay lên lau một chút, ý hoảng sợ trong mắt càng sâu.

Phần thần thái điềm tĩnh tự nhiên này của Tiêu Phàm, hiển nhiên đã trấn trụ Đồng Thiên Lỗi rồi. Cái này không thể là giả vờ được. Chứng minh cái gì đây ? Chứng minh những cảnh tượng tương tự như vậy, Tiêu Phàm đã thấy nhiều rồi, thấy lạ nhưng không lạ.

Chẳng lẽ bản thân Tiêu Phàm là cảnh sát, giả làm bạn trai của Phương Do Mỹ mà đến hay sao ?

Loại khả năng này rất cao.

Tiêu Phàm nhấc tay, ngừng lời của Đồng Thiên Lỗi, nói :

- Đồng tiên sinh, tôi biết tâm tư của ông, tôi cũng tình nguyện tác thành cho ông. Gọi những người không có liên quan đều đi ra ngoài, có điều kiện gì, ông đều có thể đề xuất.

Con người của Đồng Thiên Lỗi bỗng dừng co rút lại, sự hoang mang hoảng sợ trong mắt bỗng nhiên biến mất sạch sẽ, trực tiếp nhìn thẳng mặt Tiêu Phàm, tinh quang bắn ra bốn phía.

Không ngờ vẻ mặt khi nãy của y đều là giả vờ.

- Đều ra ngoài!

Đồng Thiên Lỗi cũng chỉ là chần chừ trong nháy mắt, lập tức quát to một tiếng.

- Vâng, đại ca !

Đám người giám đốc Hạ ầm ầm đáp ứng, liền đi ra ngoài.

- Người ở lại.

Tiêu Phàm thân nhiên nói, ánh mắt quét thẳng qua, rơi trên mặt tên “lão Địch” đầu đình thấp lùn kia. Lão Địch tay phải cầm đao sớm đã gãy thành từng đoạn từng đoạn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cả người mồ hôi túa ra, lại hoàn toàn tỉnh táo, không hề ngất đi. Biết hôm nay chộc phải nhân vật lợi hại không nên chộc vào, muốn thừa lúc lộn xộn chạy đi, không ngờ lại bị Tiêu Phàm chú ý rồi.

- Xin lỗi xin lỗi Tiêu tiên sinh, tôi....Tôi có mắt không thấy núi Thái Sơn, ngài quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho tôi lần này, tôi sau này sẽ không dám nữa...

Lão Địch cũng là hết sức giao hoạt, một bên cúi đầu khom lưng cầu xin tha mạng, dưới chân lại không hề dừng lại, không ngừng chuyển động ra phía bên ngoài, vài lời cầu xin như bánh xe lăn đến, cách cửa lớn không đến mấy bước, liền mạnh mẽ xoay người, chạy như điên ra ngoài cửa.

- Đứng lại !

Đường Huyền dụ dàng quát lên một tiếng, liền muốn đuổi theo.

Bạch quang trước mặt vừa lóe, tiếng gió gào thét, “ba” , lão Địch không rên lên một tiếng, trực tiếp ngã xuống đất, lúc này một chút cũng không nhúc nhích.

“Phanh” một tiếng, một cái chén trà sứ rơi trên mặt đất, vỡ thành hai mảnh. Đường Huyền nhìn thấy rõ ràng, vừa rồi chính là chén trà này nện vào gáy của lão Địch, cũng không biết trên chén trà ẩn chứa loại công lực kinh người như thế nào, lão Địch ngay cả một chút sức dấy dựa đều không có, liền sống chết không biết như vậy. Lại nhìn bên tay Tiêu Phàm, sớm đã trống rỗng.

Không hề nghi ngờ, chén trà này là do Tiêu Phàm ném qua.

Ánh mắt Đường Huyền dừng trên mặt Tiêu Phàm, tự nhiên nở nụ cười, sóng mắt lưu chuyển, lộ ra vẻ mặt vô cùng bội phục. Nói ra, đây vẫn là lần đầu tiên Đường Huyền nhìn thấy Tiêu Phàm ra tay, quả thật là ra tay nhẹ mà tưởng như nặng, sâu không lường được.

Trong võ thuật , cảnh giới “làm việc nặng mà tưởng như nhẹ” tương đối đơn giản, rất nhiều người sau khi chăm học khổ luyện đều có thể đạt đến cảnh giới này. Thế nhưng “làm việc nhẹ mà như nặng”, độ khó lớn hơn rồi.

Thời cổ đại mở Võ Cử , một thanh đao 60kg, không ít người luyện võ có thể múa may như gió, thế nhưng ném một chén trà có hiệu quả như một viên đạn, người có thể làm được chẳng có mấy người.

Trong mắt Đồng Thiên Lỗi, lại hiện lên vẻ sợ hãi.

Lần này, Đồng đại ca thực sự sợ rồi.

Chiếu theo yêu cầu của Tiêu Phàm, đuổi các huynh đệ ra ngoài, chỉ có một mình mình ở lại đối diện với hai người hung thần ác sát tàn độc như thế này, ngộ nhờ người ta không theo quy củ xuất chiêu, bản thân mình không phải sẽ hỏng bét rồi sao? Đồng Thiên Lỗi cũng luyện sơ qua chút quyền cước, thế nhưng so với Tiêu Phàm, Đường Huyền, đó quả là một trời một vực, hoàn toàn không có chút gì có thể so sánh được.

Đồng Thiên Lỗi dự đoán, thật sự động thủ, kết cục của bản thân cũng sẽ không tốt hơn lão Thường bọn họ là mấy.

Tuy nhiên Đồng Thiên Lỗi cuối cùng vẫn không hề thay đổi chủ ý.

Giám đốc Hạ đi đến cạnh cửa, nghiêng đầu qua, nhìn về phía Đồng Thiên Lỗi, dùng ánh mắt lần cuối cùng trưng cầu ý kiến của y : Đại ca, anh thật sự quyết định rồi sao ? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.

Đồng Thiên Lỗi ra vẻ điềm tĩnh gật gật đầu, tuy nhiên cái cổ cứng ngắc kia bất luận thế nào đều không thể che dấu được.

Giám đốc Hạ lắc lắc đầu, cuối cùng cũng lui ra . Ở bên ngoài nhẹ nhàng khép cánh cửa gỗ lim lại.

Cửa chính chậm rãi khép lại, Tiêu Phàm chuyển hướng về phía Phương Do Mỹ đang co rúc vào sofa bên cạnh, nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu Mỹ, không sao chứ? Hay là, để Huyền Huyền đưa em về nghỉ ngơi trước nhé?

Phương Do Mỹ gắt gao mím chặt môi, liên tục lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngực phập phồng dồn dập, cho thấy vừa căng thẳng vừa hưng phấn, kích động không thôi.

Vừa rồi thật sự quá kích thích.

Không thể nào ngờ được, Đường tiểu thư ôn nhu nhã nhặn, lại là một đại cao thủ.

Ánh mắt nhìn về phía Đường Huyền, trở nên vừa kinh ngạc vừa ngưỡng mộ, hận không làm cho bản thân mình cũng có thân thủ như vậy, nếu như có thể như vậy, không chừng Tiêu Phàm thật sự sẽ thích mình chứ ?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu tiểu nha đầu rối bởi lộn xộn, làm gì còn có thể suy nghĩ bình thường đây? Nhưng có một điểm khẳng định, chính là giờ này phút này, cô bé có nói gì cũng sẽ không rời khỏi Tiêu Phàm một bước.

Không có chỗ nào có thể an toàn hơn so với ở bên cạnh Tiêu Phàm được nữa.

- Tiêu tiên sinh, xin lỗi, tôi cũng không phải là cố ý mạo phạm, cũng là bị buộc bất đắc dĩ...

Mắt thấy ánh mắt Tiêu Phàm rời khỏi Phương Do Mỹ, Đồng Thiên Lỗi lập tức cười cười nói, hướng về phía Tiêu Phàm khom khom lưng, trong lòng lo lắng không yên.

- Bị ép bất đắc dĩ sao? Đồng lão đại, lời này có chút nghĩ một đằng nói một nẻo rồi. Mấy tên dở hơi này, lẽ nào không phải ông bảo bọn chúng lại đây lòi mặt xấu hay sao?

Không đợi Tiêu Phàm mở miệng, Đường Huyền đá đá giẫm giẫm lão Thường đang nằm gục xuống như chó chết không một tiếng động ở chỗ này, nhìn Đồng Thiên Lỗi, cười mà như không cười nói.

Đồng Thiên Lỗi lập tức liền lúng túng, vội vàng nói:

- Đường tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, mấy tên này, thật sự không phải tôi bắt bọn chúng làm như vậy. Lão Thường bình thường kiêu ngạo đã quen, tôi quản không được gã.

- Vậy sao? Đồng đại ca, thật sự muốn Tiêu đại thiếu mở một con đường, ông vẫn là lấy một chút thành ý ra thì tốt hơn. Lời nói dối này, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không giấu nổi.

Đường Huyền khẽ cười một tiếng, mang theo ý châm chọc nói không ra.

Đều đến nước này rồi, Đồng Thiên Lỗi vẫn là né né tránh tránh, một chút cũng không linh hoạt chút nào, Đường Huyền có chút chướng mắt với y. Đứng nhìn Đường Huyền là một cô gái, bề ngoài trầm tĩnh hiền thực, thế nhưng thân làm Nhị đương gia của Yên Chi xã, ngày thường lại rất sát phạt quyết đoán, rất có khả năng đưa ra chủ ý.

Đồng Thiên Lỗi cười khố một tiếng, xoa tay, nói:

- Đường tiểu thư, tôi biết cô không tin, nhưng...Ai da, nói thế nào đây, mỗi nhà đều có chuyện khó nói. Đứng nhìn những tên khốn kiếp này miệng gọi tôi là đại ca, thực tế bọn chúng ngày thường luôn tự cho mình là đúng, tôi cũng không thể hoàn toàn quản được chúng. Tên lão Thường này, ở ga tàu bên kia hoành hành ngang ngược, đối với lời của tôi, nhiều nhất có thể nghe vào một nửa cũng đã rất giỏi rồi.

Cái miệng nhỏ nhắn của Đường Huyền nhếch lên, vẫn là vẻ mặt không tin.

Nếu ông đã không quản được lão Thường, vậy ông bảo gã đến đây làm gì ? Lẽ nào còn hy vọng loại côn đồ này có thể thật sự dọa được thiên kim tiểu thư của Phương gia hay sao? Có chút quá ấu trĩ rồi thì phải?

Đồng Thiên Lỗi hơi mở miệng, còn muốn giải thích vài câu, Tiêu Phàm khoát khoát tay, nói:

- Đồng tiên sinh, ông có thể quản được bọn họ hay không, không phải vấn đề chính. Ông muốn mượn tay của ta, xử lý mấy tên đầu đầu này, cũng không sao, ta có thể đáp ứng ước nguyện của ông. Mấy tên này, ta giúp ông xử lý rồi, đáng giết phải giết, nên bắn phải bắn. Vốn là tội ác chồng chất, không cần thiết phải giữ lại gây tai họa cho người khác nữa.

- Tiêu tiên sinh?

Đồng Thiên Lỗi chấn động, hai hàng lông mày dương lên, vẻ mặt vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi.

Y thật không ngờ, ý nghĩ ẩn dấu ở sâu trong lòng kia, liền bị Tiêu Phàm liếc mắt một cái như vậy nhìn thấu rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Người Còn Xem Ta Là Đại Ca Sao?

Chương 276: Người Còn Xem Ta Là Đại Ca Sao?

- Tiêu tiên sinh, tôi, tôi thật sự không có ý đó...

Đồng Thiên Lỗi sau khi hoang mang sợ sệt, lại rất lúng túng nói.

Lão Thường, lão Địch và tên râu Nhân Đan kia mặc dù đang nằm úp sấp, tốt xấu gì cũng đang ở trước mặt, cứ như vậy thừa nhận mình mượn tay người ngoài xử lí “huynh đệ” trong nhà, Đồng đại ca cũng có chút ngượng ngùng, da mặt còn chưa có dày như vậy.

Tiêu Phàm dùng ánh mắt quét qua y một cái, thần sắc lãnh đạm.

Quả tim của Đồng Thiên Lỗi lại trực tiếp trầm xuống, đột nhiên phát hiện, ở trước mặt Tiêu Phàm bày ra tâm địa như vậy, quả thật là tính nhăm rõi. Người này mặc dù trẻ tuổi, lại nhanh nhẹn thông minh, cơ trí vô cùng.

- Đồng tiên sinh, ta chỉ có một yêu cầu.

Một lát sau, Tiêu Phàm chậm rãi nói.

Đồng Thiên Lỗi không kìm lòng được hỏi:

- Yêu cầu gì?

- Toàn bộ thành viên trong nhóm lưu manh ở ga tàu, ông phải cung cấp một danh sách tên hoàn chỉnh cho cơ quan công an. Tất cả hành vi phạm tội liên quan đến mấy tên này và cả băng đảng bên nhà ga, ông nhất định phải trần thuật chi tiết cho cơ quan công an.

Tiêu Phàm quét ánh mắt qua lão Thường đang nằm dưới chân Đường Huyền, chuyển hướng về phía Đồng Thiên Lỗi, nói.

- Nếu có một con cá nào lọt lưới, tất cả hậu quả, đều do ông chịu trách nhiệm.

Giọng điệu của Tiêu Phàm vẫn là không nhanh không chậm, nghe vào lỗ tai Đồng Thiên Lỗi, lại nặng trĩu muôn phần, trong lòng không ngừng nghiền ngẫm, sợ bản thân mình phán đoán sai ý của Tiêu Phàm.

Không nghi ngờ chút nào, Tiêu Phàm đối với lão Thường và hai tên đàn em không biết trời cao đất dày này đã cực kỳ chán ghét, không có ý định buông tha cho bọn họ.

Nói ra, cũng là lão Thường tự mình tìm chết, cứ nhiên nhắm vào Tiêu Phàm ăn to nói lớn, nói nhảm cái gì mà “trừ phi người giết chết ta”. Côn đồ đầu đường xó chợ, lúc tàn nhẫn tranh đấu, vẫn là thường xuyên kêu gào như vậy. Nhưng lại không biết, trước mặt hạng người thâm độc thật sự, những lời như vậy quả thật không thể tùy tiện kêu la.

Giống như Đường Huyền nói ban nãy: Muốn giết ông, cũng không phải là việc khó khăn gì!

- Đồng tiên sinh, ta không hy vọng lại có bất kỳ sự việc nào nữa xảy ra, ông có hiểu không? Nếu không, ta cũng không ngại phí nhiều tinh lực hơn một chút, cũng phải đem tất cả mối tai họa ngầm này tiêu diệt sạch sẽ. Về phần có phải là giết nhầm hay không, đó không phải là mối quan tâm của ta .

Tiêu Phàm nhìn về phía Phương Do Mỹ, lại nhấn mạnh thêm vài câu.

Phương Do Mỹ chớp đôi mắt to đen lúng liếng, cái hiểu cái không, nhưng cũng mơ hồ hiểu được, Tiêu Phàm là sợ những tên lưu manh này nếu như không dùng một lưới bắt hết, để lọt ra vài tên, sẽ tiến hành báo thù gì đó với cô.

Phương Do Mỹ đều đã hiểu ý tứ của Tiêu Phàm, Đồng Thiên Lỗi làm sao có thể không rõ, trong lòng lại càng phát lạnh.

Lời này của Tiêu Phàm, nói ra đã quá rõ ràng rồi.

Nếu Đồng Thiên Lỗi y không thể đem mối tai họa ngầm này tiêu diệt, vậy thì Tiêu Phàm sẽ “mở rộng phạm vi đả kích”, không tiếc đem cả Đồng Thiên Lỗi và nhóm lưu manh kia đi nhốt cỏ tận gốc, một nồi đồ đi. Bất kì phần tử lưu manh nào có khả năng tạo thành mối uy hiếp đối với Phương Do Mỹ, đều sẽ bị thanh trừng. Thà “giết nhầm” còn hơn bỏ sót.

Hơn nữa những thành viên của nhóm lưu manh này, ai không phải là có hành vi phạm tội trùng trùng? Thật sự bắt lại, khẳng định “giết nhầm” không nổi.

Đồng Thiên Lỗi không dám do dự thêm nữa, lập tức nói:

- Tiêu tiên sinh, mong cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ phối hợp.

- Vậy thì tốt.

Tiêu Phàm gật gật đầu, đối với thái độ này của Đồng Thiên Lỗi, biểu thị hài lòng.

- Đại Đại ca, anh....anh thật sự muốn bán đứng các huynh đệ....

Vào đúng lúc này, lão Thường đang bị giẫm dưới chân Đường Huyền sống chết giằng co, mơ hồ không rõ gọi, trong giọng nói, tràn đầy ý phần uất và

không cam tâm.

Sắc mặt Đồng Thiên Lỗi trầm xuống, không lên tiếng.

- Được lắm, Đồng Thiên Lỗi, người...Xem như người lợi hại! Người dám làm mừng một, ta liền dám làm ngày rằm....

Lão Thường mặc dù kiêu ngạo, trong quả đầu dưa kia cũng không phải quá ngu, cuối cùng cũng hiểu ra, “đại ca” thật sự muốn ném mấy người bọn họ ra ngoài. Giống như trong cờ tướng, cái này gọi là “thí xe giữ tướng”. “Tướng” đương nhiên yên tâm, “xe” liền cực kì buồn bực.

- Dựa vào ông?

Đường Huyền khẽ cười một tiếng, nâng bàn chân nhỏ nhắn trong đôi giày da đen, nhẹ nhàng giẫm xuống dưới.

- Người cái gì đều làm không nổi, ông đã là một người chết rồi. Ông nếu muốn mấy tháng trước khi xử được trôi qua một cách thoải mái một chút, tốt nhất là nên phối hợp, miễn cho tự mình chuốc lấy cực khổ.

Lời này của Đường Huyền tuy khó nghe, nhưng cực kỳ thực tế.

Tiêu Phàm nếu triển khai sát ý, lão Thường cũng không khác gì người chết. Nể mặt Phương Lê, có lẽ còn phải theo một chút trình tự pháp luật, thế nhưng chỉ là theo trình tự mà thôi.

Lão Thường chết chắc rồi!

Nếu gã thức thời, nghiêm túc phối hợp với cảnh sát nhân dân, có lẽ trong nhà giam sẽ không phải nếm quá nhiều khổ cực. Thật sự không hiểu chuyện, sống chết căn linh tinh, cảnh sát và các “đại ca” trong nhà giam, có rất nhiều cách khiến gã sống không bằng chết.

Thân là Nhị đương gia của Yên Chi xã, đối với tình hình âm u bên trong nhà giam, Đường Huyền rõ ràng hết cỡ.

Lão Thường đau “hừ” một tiếng, khắp mặt đỏ bừng, chỉ cảm thấy trên cổ giống như có sức lực tựa ngàn cân đè nặng, cổ họng muốn cũng nói không ra, sống chết trợn trắng mắt, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy hai chân của Tiêu Phàm.

Như vừa rồi, Thường đại ca vẫn là ương ngạnh kiêu ngạo như vậy, kêu gào không ngừng, trong nháy mắt, liền biến thành một con chó chết, bị một con đàn bà dẫm dưới chân, muốn xử lí như thế nào liền xử lí như thế ấy, một chút sức chống trả cũng không có.

- Tiêu tiên sinh, tất cả đều nghe lời giao phó của cậu...

Đồng Thiên Lỗi cúi người một cái thật sâu, giọng điệu vô cùng thành khẩn.

- Ừm.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

- Tiểu Mỹ, đi thôi, về nhà.

Phương Do Mỹ vội vàng đứng lên, kéo tay Tiêu Phàm, bước về phía cửa phòng họp. Đường Huyền khẽ mỉm cười, cầm lấy túi LV nhỏ kia của Phương Do Mỹ, đi ở phía sau.

Giám đốc Hạ và hơn mười người mặc Âu phục đen, tập trung ở bên ngoài, mắt nhìn thấy đám người Tiêu Phàm đi ra, lập tức không cầm lòng nổi tách ra hai bên nhường đường, nhìn về phía ánh mắt của Tiêu Phàm, mang theo ý sợ hãi nói không ra.

- Tiêu tiên sinh, tôi tiễn các vị...

Giám đốc Hạ vẫn là một nhân tài, lúc này còn chú ý đến lễ tiết.

Tiêu Phàm khoát tay, dừng ý định của ông ta :

- Không cần, Hạ tiên sinh. Ông vẫn là nên đi giúp đỡ Đồng tiên sinh xử lý hậu quả thì tốt hơn.

- Ai , được được...

Giám đốc Hạ gật đầu không ngừng, ánh mắt nhìn theo đám người Tiêu Phàm rời đi, xoay người bước vào phòng họp.

Trong phòng họp, một mảnh hỗn độn.

Đồng Thiên Lỗi ngồi trên sô pha, châm một điếu thuốc, chậm rãi hút, đám người lão Thường vẫn nằm ở nơi đó, không bò dậy nổi. thế nhưng ánh mắt của lão Thường nhìn giám đốc Hạ, lại tràn đầy phần nộ và thù hận.

“

Cái gọi là “huynh đệ” ngày trước, trong chớp mắt, đã hoàn toàn biến đổi rồi.

- Đại ca....Thế nào?

Giám đốc Hạ cũng không thèm nhìn lão Thường một cái, lập tức đi đến trước mặt Đồng Thiên Lỗi, đè thấp giọng, khắp mặt đều là thần sắc lo được lo mất.

Đồng Thiên Lỗi ngẩng đầu nhìn ông ta, gật đầu rất nhẹ.

Giám đốc Hạ lập tức thở phào một hơi, vươn ngón tay cái về phía Đồng Thiên Lỗi, mang theo ý tăng bốc, thấp giọng nói:

- Đại ca, vẫn là anh lợi hại...Vậy mấy tên này, làm thế nào?

Trong mắt Đồng Thiên Lỗi lóe lên một chút âm u, nặng nề rít hai hơi thuốc, từ lỗ mũi bay ra một cổ khói trắng, chậm rãi nói:

- Làm thế nào, ông còn cần phải hỏi ta sao?

Giám đốc Hạ liền gật gật đầu, trong lòng ngẫm hiểu, nhắc chân đi ra phía bên ngoài.

Đột nhiên dưới chân thít lại, mắt cá chân bị người gắt gao tóm lại.

Giám đốc Hạ giật mình kinh hãi, vội cúi đầu nhìn, lại là lão Thường vươn tay tóm lấy mắt cá chân của ông ta, ngẩng mặt đầy máu me, thở hỗn hển kêu lên:

- Lão Hạ, đi đâu?

Giám đốc Hạ giật nảy mình, rất nhanh liền trấn định lại, nhếch miệng cười, khoe miệng hiên lên ý châm chọc, cười nói:

- Đi đâu ư? Đương nhiên là gọi người vào, đưa Thường ca ông đi viện rồi, còn có thể đi đâu?

- Ha ha , lão Hạ, tiểu tử ngươi đừng có giở trò với bố mày, chút tâm tư đó của ngươi, cho rằng ta thật sự không biết sao? Muốn , muốn che mắt bố mày, không có cửa đâu....

Lão Thường gắt gao tóm lấy bắp chân của giám đốc Hạ, cắn răng quát khê một tiếng, không biết khí lực từ đâu tới, mạnh mẽ lật người ngồi dậy, thế nhưng động tác này rõ ràng tác động đến thương thế của gã, ngay lập tức liền đau đến há hốc mồm.

- Đại ca, ngươi nói thật đi. Tất cả việc hôm nay, có phải do người đặc biệt sắp xếp không?

Lão Thường thở dốc xong một trận, lúc này mới nghiêng về phía Đồng Thiên Lỗi, cười lạnh hỏi.

Đồng Thiên Lỗi rút ra một điều thuốc, thản nhiên nói:

- Lão Thường, mọi người đều là người hiểu chuyện, chú cũng không cần phải biết rõ còn cố hỏi nữa.

- Hay cho cậu biết rõ còn cố hỏi. Đồng Thiên Lỗi, ta theo người nhiều năm như vậy, liều mạng giúp người tranh đấu giành thiên hạ, phút cuối cùng, người liền đối xử như thế này với ta? Thật hổ cho ta trước giờ vẫn xem người là đại ca.

- Đại ca?

Đồng Thiên Lỗi liền mỉm cười, ý châm chọc trên mặt làm cách nào đều không ép xuống được.

- Lão Thường, người thật sự coi ta là đại ca sao? Mấy năm nay, người ở bên nhà ga kia xưng vương xưng bá, phạm phải bao nhiêu chuyện? Mỗi lần đều là ta phải đi dọn dẹp cho người, người có nghe qua lời khuyên nào của ta sao? Lời ta nói, người nghe qua câu nào? Có chuyện cần ta ra mặt, ta chính là đại ca. Khi không có chuyện gì, người còn nhận ta là đại ca hay sao ?

- Huynh đệ chúng ta liều mạng làm cho người, người làm đại ca đương nhiên phải bao bọc cho chúng ta, cái đó có gì không đúng sao?

Lão Thường thẳng cổ lên, cả giận nói.

- Đúng, không có gì là không đúng!

Đồng Thiên Lỗi tiếp tục mỉm cười nói, giọng điệu cũng trở nên dịu dàng.

- Nếu như chú còn nhận ta là đại ca, còn xem bản thân là huynh đệ của ta, vậy lần này, chú lại giúp đại ca làm thêm một việc. Chủ động đi tự thú, đem

chuyện của bản thân nghiêm túc nói rõ ràng. Nhớ cho kỹ, chỉ nói chuyện của mình, đừng có căn người linh tinh.

Lão Thường cũng cười lên, cười ha hả, một bên cười bên phun máu ra ngoài.

- Đại ca, Đồng Tiên Sinh, người cảm thấy ta sẽ còn nghe lời người sao? Ha ha....Ha ha ha....

Một đầu gối kia của Đường Huyền, gần như đem cả quả đầu của lão Thường đều đánh rơi, hàm răng gãy hơn mười cái, cả miệng đều là máu, cười điên cuồng như vậy, bộ dạng vô cùng kinh khủng.

- Không nghe sao? Vậy thì tùy chú. Dù sao lời khi nãy của Tiêu tiên sinh và Đường tiểu thư, chú cũng nghe thấy rất rõ ràng rồi. Chú nhất định không phối hợp, thiết thời chỉ có thể là bản thân chú, cuối cùng nên như thế nào vẫn là như thế, chú thay đổi không được cái gì. Trong mắt của người ta, chú chính là một con kiến mà thôi, vươn một ngón tay thì có thể nghiền chết rồi. Hiếu không? Còn thật sự nghĩ bản thân mình là nhân vật nào hay sao?

Đồng Thiên Lôi cười lạnh nói

- Theo lời người nói, bọn họ còn là bố của Thiên Vương rồi ?

Lão Thường nghiêng cổ một cái, dáng vẻ sống chết không phục.

- Có phải bố của Thiên Vương hay không, đợi chú vào nhà giam, rất nhanh sẽ biết. Thế nhưng, lão Thường, nói thế nào chúng ta cũng từng là huynh đệ, đừng trách đại ca chưa nhắc nhở chú, tránh voi chẳng xấu mặt nào. Đám đại ca trong nhà giam xử lí người là thủ đoạn gì, chú không phải là không biết.

Đồng Thiên Lôi thản nhiên nói, giọng điệu lạnh băng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đều Bị Kinh Động Cả Rồi

Chương 277: Đều Bị Kinh Động Cả Rồi

- A, bất ngờ quá! Chị Huyền Huyền, chị, chị có phải là người của cục cảnh vệ không?

Ngay lập tức, Phương Do Mỹ thét lên một tiếng nghe “chói tai”, quay về phía Đường Huyền, trừng to mắt hỏi, thân hình nhỏ nhắn yêu kiều bất giác xịch về phía Tiêu Phàm, theo phản xạ cách ra xa Đường Huyền một khoảng.

Có thể thấy trong mắt của tiểu nha đầu cô lúc này, Đường Huyền đã trở thành một nhân vật nguy hiểm, không thể không đặc biệt cẩn thận đề phòng. Lão Thường, lão Địch, Nhân Đan Hồ lão Cửu đều là những kẻ liều mạng ngang ngạnh, có tập hợp lại cũng không đánh lại Đường Huyền, Phương Do Mỹ có phản ứng như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Theo Phương Do Mỹ, Đường Huyền còn trẻ tuổi như vậy đã có thân thủ tốt như vậy, lại còn là con gái, hơn nữa còn ở bên cạnh Tiêu Phàm, cách giải thích tốt nhất dường như cũng chỉ có “Cục cảnh vệ”.

- Nếu không, thì là Bộ an ninh à?

Phương Do Mỹ lập tức nghĩ tới Trần Dương, tuy là không tận mắt nhìn thấy Trần Dương ra tay, nhưng Trần Dương là người phụ trách đội hành động của Bộ an ninh, tin chắc thân thủ nhất định rất cừ.

Đường Huyền xuất thân từ Bộ an ninh, cũng có thể lắm chứ.

Đường Huyền cười phá lên, nói:

- Phương tiểu thư, tôi không phải là người của Cục cảnh vệ, tôi là bạn của Tiêu nhất thiếu gia.

- Tiêu nhất thiếu gia? Hì hì...

Phương Do Mỹ không nhịn được cười, liếc nhìn Tiêu Phàm một cái, hình như cảm thấy cách xưng hô Tiêu nhất thiếu gia này rất thú vị. Dù sao tiểu cô nương như cô cũng chỉ là một nữ sinh trung học, đối với “đại sự” của những tay chơi trong giới thượng lưu ở kinh thành, hiểu biết không nhiều, vẫn chưa biết người “bạn trai” nay của cô lại là người có danh tiếng bật nhất trong giới con cháu quyền quý ở kinh thành.

Tiêu Phàm khẽ cười, nói:

- Huyền Huyền, cô cũng đừng gọi là Phương tiểu thư nữa, cứ gọi là tiểu Mỹ đi. Gọi Phương tiểu thư nghe xa lạ quá.

- Đúng vậy đó, chị cứ gọi em là tiểu Mỹ được rồi.

Phương Do Mỹ lập tức gật đầu lia lịa, nói.

- Tiểu Mỹ.

Đường Huyền cũng nhanh chóng nghe theo, hơi mỉm cười, sau đó sắc mặt liền trở lại bình thường.

- Nhất thiếu gia, chuyện này anh định sẽ xử lý như thế nào? Lão Thường bọn họ, vừa nhìn đã biết là những kẻ thích liều mạng, bất cứ sự uy hiếp nào đối với bọn họ đều không để ở trong mắt, nếu để bọn họ có cơ hội thở, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Đường Huyền rất nghiêm túc nói.

Tuy rằng cô trước kia không có qua lại với lão Thường là mấy, nhưng loại người liều mạng ngang ngạnh như vậy, Đường Huyền cũng đã gặp không ít. Những tên như vậy, không nói chút nguyên tắc gì cả, không quan tâm đến sống chết của người khác, cũng chẳng quan tâm sống chết của bản thân là mấy. Bất luận là Tiêu gia hay là Phương gia những tấm bài phong lớn này, cũng rất khó có thể trấn áp được hết bọn chúng.

Tiêu Phàm thản nhiên cười nói:

- Diệt cỏ phải diệt tận gốc, trừ ác phải trừ triệt để.

Đường Huyền gật gù đầu, tỏ vẻ rất là đồng tình.

Đừng thấy Tiêu Phàm bình thường ôn hoà nhã nhặn, gần như chưa từng nổi giận, thậm chí có khi lại còn bị con gái làm cho tay chân luống cuống, nhưng đến những thời khắc quan trọng thì lại hết sức nghiêm nghị, tuyệt đối không phạm chút sai lầm nào.

Bản thân lão Thường cũng đã nói, “Trừ phi là giết chết ta”, vậy thì cứ toại nguyện cho gã. Cầu nhân được nhân, bây giờ muốn chết sẽ được chết, cũng xem như là “không có lỗi” với gã.

- Vậy còn Đồng Thiên Lỗi thì sao? Gã mới chính là kẻ chủ mưu thật sự đứng đằng sau.

Phương Do Mỹ không nhịn được bèn hỏi. Cô tuy là tuổi còn nhỏ, nhưng cũng phân biệt được nặng nhẹ.

Trong khoé miệng của Tiêu Phàm hiện lên một nụ cười nhạt, nói:

- Tiểu Mỹ, việc này em không cần phải lo, Đồng Thiên Lỗi biết nên làm như thế nào. Nếu không, gã ta cũng không sắp đặt màn kịch hôm nay như vậy.

- Thật vậy sao?

Tiêu Phàm bèn xoa xoa đầu cô, cười gật đầu nói:

- Đi thôi, anh đưa em về, nhân tiện cũng giải thích luôn cho chú Phương biết.

Phương Do Mỹ liền kinh ngạc, dừng hẳn bước chân, mở to đôi mắt xinh đẹp của mình, nhìn Tiêu Phàm, nói:

- Anh tính nói việc này cho cha biết hay sao?

Phương Do Mỹ thật sự là có chút sợ hãi khi để ông bố nhà mình biết được chuyện này. Một nữ sinh trung học như cô, dẫu ông bố mình cùng với “bạn trai” đi gặp đại ca xã hội đen, nói thế nào cũng có chút không tốt. Phương Lê không giống như Nhiêu Vũ Đình, không chừng sẽ bị mắng một trận té tát.

Tiêu Phàm nhẹ lắc đầu nói:

- Việc này, có giấu cũng giấu không được đâu, có khả năng lớn là chú Phương đã biết được chuyện này rồi, không chừng là đang đợi chung ta đi “giải thích” đó, phải tranh thủ chủ động đi thôi.

- Ông ấy làm sao mà biết được vậy? Anh nói cho ông ấy biết à?

Trong khoảng thời gian ngắn, đầu óc của Phương Do Mỹ loạn hết cả lên, không biết phải phân tích chuyện này như thế nào.

Tiêu Phàm lại lắc đầu, kéo lấy ban tay mềm mại nhỏ nhắn của cô, đi về phía cửa của Hội Kim Kiều, Phương Do Mỹ mơ mơ màng màng bị hất kéo đi, vừa mới đến cửa, liền mở to hai con mắt ngạc nhiên.

Chỉ thấy trước cửa, đỗ vài chiếc xe cảnh sát, vô số tên cảnh sát đã bao vây nơi này, súng cũng đã lên sẵn nòng, đèn hiệu trên xe cảnh sát chớp không

ngừng, chói mắt vô cùng.

Vừa thấy Tiêu Phàm ba người bọn họ đi ra, một viên cảnh sát trung niên cũng được trang bị súng thật đạn thật liền bước tới chào đón. Viên cảnh sát trung niên này đeo trên người quân hàm nhị cấp cảnh giám, vừa nhìn đã biết là người phụ trách hành động này. Lại nhìn cảnh hiệu của ông ta, càng biết được ông ta là một trong những người lãnh đạo quan trọng của tỉnh.

Đội cảnh sát được một người lãnh đạo tỉnh chủ chốt dẫn đầu, việc này thật sự không nhỏ,

- Trưởng phòng Tiêu?

Viên cảnh giám bước nhanh tới trước mặt ba người, mang chút vẻ hoài nghi, dường như chưa thể chắc chắn. Nói thật thì, vị Phó giám đốc sở công an này lúc trước cũng chưa từng gặp qua Tiêu Phàm, trước đó không lâu mới được nhìn thấy Tiêu Phàm trong tấm ảnh truyền máy vi tính. Lãnh đạo trọng yếu của bộ đã đích thân hạ lệnh, chỉ thị một cách minh bạch rằng, tình bọn họ nhất định phải bảo vệ sự an toàn của Trưởng phòng Tiêu. Lúc cần thiết, có thể sử dụng đến vũ khí súng ống, bắn hạ tại chỗ những phần tử phạm tội.

Cảnh giám cấp hai là lãnh đạo quan trọng của tỉnh, ông ta vốn có thể hạ lệnh sử dụng vũ khí, lãnh đạo của bộ chỉ thị như vậy không phải là làm việc thừa thãi, mà là vì muốn thể hiện sự “quyết tâm”, nói cách khác, chỉ cần có người uy hiếp đến sự an nguy của Tiêu Phàm là lập tức sẽ nổ súng, giết trước báo sau. Lãnh đạo của bộ tuy không nói rõ thân phận của Tiêu Phàm, với cơ trí của vị cảnh giám này, cũng đủ biết lai lịch của Tiêu Phàm là không hề tầm thường.

Nhìn thấy Tiêu Phàm bình an vô sự, viên cảnh giám ngậm thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta ngầm phỏng đoán, vị Trưởng phòng Tiêu này mười phần thì có bảy tám phần là con cháu hào môn.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, chủ động đưa tay về phía cảnh giám:

- Phó giám đốc Trịnh, chào ông, cực khổ rồi.

- Không cực khổ, không cực khổ...

Phó giám đốc Trịnh vội vàng nói.

Hai người hàn huyên vài câu, Tiêu Phàm liền cáo từ rời khỏi.

Khoảng độ nửa tiếng sau, một chiếc Mercedes Benz xuất hiện ngay tại viện tỉnh ủy thường vụ, trực tiếp chạy tới khu biệt thự nằm dưới những tán cây xanh thấp thoáng. Bố cục của viện tỉnh ủy thường vụ, mang chút phong cách của Tây Âu. Rất nhanh, chiếc Mercedes Benz đã đến ngôi biệt thự số 17 nơi mà Phương Lê đang ở.

Ngồi trên ghế phụ lái, Phương Do Mỹ vênh đôi môi đỏ nhỏ nhắn, ẩn hiện trên gương mặt nhỏ xinh là vẻ ưu tư lo lắng. Dù là có Tiêu Phàm “đi cùng”, trong lòng của cô bé vẫn có chút sợ hãi. Phương Lê một khi mà thật sự nổi giận lên thì không phải chuyện đùa đâu.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Tiểu Mỹ, yên tâm đi, anh cam đoan chú Phương sẽ không mắng em đâu.
- Thật không? Anh đảm bảo hả?
- Anh cam đoan.
- Chẳng may ông ấy vẫn mắng thì sao?
- Vậy anh sẽ cùng em chịu bị mắng, như vậy là được chứ gì?

Trong mắt Tiêu Phàm mang vẻ ba phần là cứng chiều cô.

- Dạ, như vậy thì còn được?

Cô bé cuối cùng cũng chịu cười. Bất kể nói như thế nào, Phương Lê chắc cũng sẽ không ở trước mặt Tiêu Phàm mà mắng cô bé đâu, cho dù là ở trước mặt Phương Lê, Tiêu Phàm vẫn có chút máu mặt. Không chỉ là bởi vì hắn là con cháu của Tiêu gia, quan trọng là còn bởi vì thực lực của bản thân hắn.

Hơn nữa, chỉ vì một cuộc gọi của cô, Tiêu Phàm đã lập tức từ thủ đô chạy về, còn xử lý bọn lưu manh lão Thường một cách không khách sáo chút nào, bây giờ lại còn cùng cô đi gặp Phương Lê, tất cả đều cho thấy rằng Tiêu Phàm rất quan tâm tới cô. Đây là điều khiến cô bé cảm thấy vui nhất.

Ai mà không để ý địa vị của mình trong lòng người con trai mà mình yêu thương chứ?

Tuy là có Tiêu Phàm giúp cô thêm can đảm, lúc đi lên bậc thang nạm cẩm thạch của biệt thự, cô bé vẫn có chút hồi hộp, bất giác nắm lấy tay của Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nhếch ngón tay lên, nhẹ nhàng gõ vài cái lên mu bàn tay của cô, để cô bé yên tâm.

Đã có anh ở đây!

Cửa lớn của biệt thự khép lại, cả ngôi biệt thự trở nên yên tĩnh. Căn biệt thự lớn như vậy vốn chỉ có ba người ở mà thôi.

Tiêu Phàm vẫn rất lễ phép gõ cửa.

- Vào đi.

Bên trong phòng khách lập tức phát giọng nói nho nhã không kém phần uy nghiêm của Phương Lê.

Phương Do Mỹ liền hướng về phía Tiêu Phàm lè lưỡi làm mặt quỷ, có vẻ như vậy có thể làm vơi đi tâm trạng lo lắng trong lòng. Tiêu Phàm mỉm cười, buông tay cô ra, đẩy cửa biệt thự ra, tiến vào bên trong.

Bên trong phòng khách, đèn đóm sáng trưng, khói bay lượn lờ.

Phương Do Mỹ không kịp đề phòng, lập tức bị nghẹn, ho liên tục, không kìm lòng được bèn trách móc:

- Ba, đã nói là ba đừng hút nhiều thuốc lá như vậy rồi mà, ba chứ vẫn không chịu nghe, coi chừng con đi nói cho mẹ biết đó.

Phương Lê khá là nghiện thuốc, bình thường hay bị Nhiêu Vũ Đình “quản chế”, bây giờ một mình đi nhậm chức, lập tức như được ra khỏi “nhà giam”, từ nay trời cao biển rộng, không có gì trói buộc nữa.

Nếu là bình thường, bị con gái rượu của mình “uy hiếp” như vậy, thư kí Phương đều cười trừ, nói không chừng còn cùng con gái rượu mình nói đùa vài ba câu nữa. Nhưng lúc này Phương Lê lại chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, khuôn mặt trầm hẳn xuống, có thể thấy rằng, tâm trạng của Bí thư Phương đang rất không tốt.

Phương Do Mỹ liền biểu môi lên, hiện vẻ rất uất ức.

- Chú Phương.

Tiêu Phàm không mấy để tâm cơn giận của Phương Lê, chậm rãi đi tới trước mặt ông ta, hơi hơi cúi đầu, tỏ ý hỏi thăm sức khỏe.

Căn biệt thự số 17 cũng mang phong cách của Tây Âu, chỉ là diện tích không lớn lắm, công bằng mà nói, hướng sáng, vị trí mặt bằng cũng không có gì là đặc biệt lắm. Cách trang hoàng trong phòng khách cũng tương đối là đơn giản, lấy màu đậm làm chủ đạo, nhìn vào hết sức trầm và tối, thậm chí còn mang lại mấy phần không khí áp lực và khó chịu. Suy cho cùng chủ nhân của mười mấy căn biệt thự ở tỉnh ủy thường vụ viện này, đều là những cán bộ lãnh đạo trung niên quyền cao chức trọng, cách thiết kế bày trí như vậy, ngược lại là có thể hiểu được.

Phương Lê ngồi trên chiếc ghế sofa dài, chiếc gạt tàn thuốc ở trước mặt ông đã chất đầy tàn thuốc, trên ngón tay vẫn còn kẹp chừa một điếu thuốc đã hút được một nửa, mắt nhìn về phía Tiêu Phàm, hiện lên những đường gân đỏ, có thể thấy trong quãng thời gian này ông ta không có nghỉ ngơi được nhiều lắm.

- Tiêu Phàm, đến rồi à?

- Vâng.

- Ngồi xuống đi.

Sắc mặt của Phương Lê trở nên ôn hòa hơn nói với Tiêu Phàm, ông ta rời lưng ra khỏi sô-pha, ngồi thẳng người lên, đây cũng là bày tỏ sự tôn trọng đối với Tiêu Phàm.

- Vâng, cảm ơn chú Phương.

Tiêu Phàm cũng không khách sáo mà ngồi xuống hàng ghế sô-pha.

Phương Do Mỹ biểu đôi môi nhỏ nhắn, hai tay khoanh lại trước bụng, không ngồi xuống theo, cứ vậy mà đứng cạnh Tiêu Phàm.

Đừng thấy Phương Lê từ đầu đến cuối ngay cả liếc cũng không thèm nhìn mặt đứa con gái rượu của mình, thật ra ông đã sớm chú ý thấy, Phương Do Mỹ vẫn còn lạnh lặn, không bị bất kỳ tổn thương nào, do đó cũng cảm thấy yên lòng hơn.

Tiêu Phàm xử lý công việc, vẫn là rất đáng tin cậy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thái Độ Của Phương Lê

Chương 278: Thái Độ Của Phương Lê

Tuy nhiên thì Phương Lê cũng không muốn để cho Phương Do Mỹ lảng tránh mình, nên cứ làm như là Phương Do Mỹ đã biến thành không khí vậy,

Phương Lê hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của cô, mặc cho cô đứng cạnh Tiêu Phàm, không quan tâm.

Phương Do Mỹ tất nhiên là muốn còn không kịp nữa là, bằng không để ông bố của mình đuổi về phòng, cách xa phòng khách như vậy, cho dù là có thể nghe qua vách tường cũng rất không tiện. Cô bé bây giờ chỉ dám hít thở nhẹ nhàng, không dám tạo tiếng động lớn nào, sợ sẽ gây sự chú ý của Phương Lê.

Một vị giúp việc đã bốn mươi tuổi tay chân nhẹ nhàng bưng nước trà lên cho khách.

Phương Lê đặt điều thuốc đã hút một nửa lên gạt tàn thuốc lá, cầm ly trà lên, chậm rãi uống từng ngụm một, không phát ra tiếng động nào.

Tiêu Phàm tất nhiên sẽ càng biết cách giữ bình tĩnh, cũng cầm ly trà lên, không chút nóng vội.

- Tiêu Phàm, chuyện này, tại sao cậu lại nhúng tay vào?

Trong phút chốc, Phương Lê đặt ly trà xuống, thản nhiên hỏi, ánh mắt lướt nhìn qua Tiêu Phàm, không có dừng lại.

Tiêu Phàm khẽ thời dài, nói:

- Chú Phương, chuyện này, nếu đã liên lụy đến tiểu Mỹ rồi, thì nên để cháu xử lý sẽ tốt hơn.

Hai lòng chân mày của Phương Lê hơi nhếch lên một chút, thoáng lộ vẻ kinh ngạc.

Ý của Tiêu Phàm trong lời nói này, nói rất rõ. Cục diện trước mắt của Yến Bắc giống như là “Tam quốc hỗn chiến”, Hoàng Đại Bàng nắm trong tay thiên thời địa lợi, đang ở giữa ngòi câu cá, làm ngư ông đắc lợi. Đồng Thiên

Lỗi nói thế nào cũng chỉ là một tên “môi giới”, dù sao cũng không thể hoàn toàn đại diện cho Tiết gia. Người thật sự thâm sâu nhất vẫn chỉ có Phương Lê. Nếu Đồng Thiên Lỗi không ra tay với Phương Do Mỹ, Tiêu Phàm cũng không tùy tiện nhúng tay vào làm gì, cục diện có phức tạp đến đâu, chỉ với tài trí chính trị của Phương Lê, cũng đủ để xử lý mọi thứ một cách dễ dàng. Nhưng một khi Đồng Thiên Lỗi đã lôi Phương Do Mỹ vào cuộc, thì Tiêu Phàm không thể đứng một bên trợ mắt nhìn được.

Một khi Phương Do Mỹ bị cuốn vào việc này, Phương Lê lập tức sẽ bị biến thành “bên đương sự”, bất kỳ hành động xử lý nào của ông ta đều có thể bị cho là “lợi dụng việc công để trả thù cá nhân”. Cứ như vậy, Phương Lê sẽ bị rơi vào thế bị động.

Vào lúc này, Tiêu Phàm “ra mặt” thay cho Phương Lê, là thích hợp nhất. Phương Lê vẫn có thể làm “người ngoài cuộc” như trước, lấy thân phận là một quan lớn của tỉnh, làm người trung gian, không cần thiết phải trực tiếp ra mặt “chép giết”.

Tất nhiên, một số người cho dù nhìn thấu cục diện hiểm ác này, có ý muốn ép Phương Lê ra mặt, cũng không có tư cách đó.

Chốn kinh thành này, những hào môn thế gia có thể so sánh ngang bằng với Phương gia không phải ít, mấu chốt là ở chỗ, những con cháu thế gia khác, ai mà có thể tự nguyện ra mặt giúp Phương gia chứ, đâu thế nào tự nhiên đi chịu trận thay như vậy được.

Tính toán chính trị còn thật dụng hơn cả tính toán trên thương trường, trước giờ cũng đều là “không có lợi thì sẽ không dậy sớm”. (không có lợi thì không đời nào lại đi làm việc tốt giúp đỡ người khác)

Cùng vì lẽ đó, Tiêu Phàm ra mặt càng cho thấy sự đáng quý vô cùng. Cho tới bây giờ, đứa cháu đích tôn trầm tĩnh này của Tiêu gia đã giúp đỡ

Phương gia và Nhiêu gia rất nhiều, công bằng mà nói, báo đáp mà Phương Lê và Nhiêu Vũ Đình dành cho hẳn so ra thì ít hơn nhiều.

Vừa nghĩ đến đây, Phương Lê lại nâng ly trà lên, đưa về phía Tiêu Phàm, nói:

- Uống trà đi.

- Cảm ơn chú Phương.

Tiêu Phàm vội vàng nâng ly trà lên “đáp lễ”.

- Không ngờ tên Đồng Thiên Lỗi đó lại là một kẻ thích liều mạng, chuyện gì cũng dám làm cả. Ta còn tưởng là tên đó đã chịu sự giáo dục cấp cao, nói thế nào cũng phải có chút tố chất chứ, hừ!

Vừa nhắc đến Đồng Thiên Lỗi, sắc mặt của Phương Lê liền trầm xuống.

Nói thật thì, Phương Lê vốn cũng đánh giá cao Đồng Thiên Lỗi lắm. Khác với những trưởng bối có gia thế cao ngất ngưỡng, Phương Lê có sự liên hệ với đời sống dân thường hơn. Thân là một cán bộ trong hệ thống chính trị, hiểu biết của Phương Lê về những tên “hào kiệt thảo mông” so với những vị cán bộ lãnh đạo cấp cao còn sâu sắc hơn nhiều. Đồng Thiên Lỗi chỉ là một sinh viên đại học xuất thân bình thường, có thể leo lên để vị trí của ngày hôm nay, nắm trong tay gia thế hùng hậu, thậm chí còn trở thành đối tác thương mại của Tiết gia, có thể nói là cũng có vài phần bản lĩnh, Phương Lê cũng xem gã là một nhân vật lớn.

Không ngờ tên Đồng Thiên Lỗi hành sự lại chẳng có nguyên tắc gì cả, trực tiếp đi đối phó với Phương Do Mỹ.

Việc này đã đụng tới vảy ngược của Phương Lê. (Rồng có vảy ngược, động vào sẽ nổi giận)

Là ai cũng sẽ không dễ dàng để yên cho người khác làm hại đến con gái rượu của mình cả, huống hồ gì lại là đứa con gái nhỏ mà Phương Lê hết mực yêu thương nữa.

May mà Tiêu Phàm kịp thời chạy từ thủ đô về đây, xử lý việc này một cách gọn gàng, Phương Do Mỹ cũng không chịu sự tổn thương nào bên ngoài cả, nếu không, Phương Lê nhất định sẽ ra tay trả thù.

Cái gì mà gút mắc chính trị, cái gì mà kiêng kị không kiêng kị, đụng đến an nguy của đứa con gái của mình, ai mà nghĩ nhiều như vậy chứ?

Tiêu Phàm không lập tức đáp lại lời này của Phương Lê, nâng chén trà lên, hơi trầm ngâm một hồi, mới nhẹ giọng nói:

- Chú Phương, có lẽ chúng ta đều bị lừa bởi vẻ ngoài của Đồng Thiên Lỗi rồi. Con người này, không đơn giản chút nào.

- Ủ?

Phương Lê hơi nhướn mày, hơi có vẻ nghi vấn.

Tiêu Phàm bèn đem mọi chuyện xảy ra ở Hội Kim Kiều kể lại một cách ngắn gọn, giọng điệu thông thả, khách quan nhất có thể, nhưng cũng đủ khiến cho Phương Lê giận đến đỏ mặt tía tai, “hừ” một tiếng rất mạnh.

- Gã ta thật to gan mà!

- Gã thật sự to gan vậy đó, ba, bây giờ con đã hiểu rồi, con cảm thấy gã làm vậy là cố ý đó, cố ý để những gã kia đi tự tìm cái chết...

Phương Do Mỹ này giờ đứng bên không nói không rằng đột nhiên nói xen vào. Sự thật là, cái đầu óc góc gèch của cô vẫn đang nghĩ ngợi, suy tư đến tiền nhân hậu quả về mọi mặt của việc này.

Phương Lê không khỏi kinh ngạc, nhìn đứa con gái rượu của mình một cái, tuy nhiên sau đó liền nghiêm mặt trở lại, lại “hừ” thêm một tiếng nữa.

Phương Do Mỹ liền biểu môi, tỏ vẻ không phục.

Phòng khách chốc lát trở nên yên lặng, Phương Lê và Tiêu Phàm đều không nói gì. Thật ra thì, những gì mà Phương Do Mỹ vừa nói, đều là những phán đoán mà Tiêu Phàm và Phương Lê đã nghĩ ở trong lòng.

Đồng Thiên Lỗi đích thật là đang cố ý, đi một đường vòng lớn, chỉ là để mượn tay của Tiêu Phàm, nhằm thủ tiêu bọn người lão Thường.

Chẳng qua Phương Lê không muốn con gái của mình bây giờ chưa gì đã vướng vào những rắc rối chính trị phức tạp như vậy, nên mới nghiêm mặt với cô như thế.

- Lúc hai người rời đi, Lão Trịnh bọn họ đã đến rồi à?

Trầm ngâm hồi lâu, Phương Lê nói, giọng đều cũng đã bình thản trở lại.

- Vâng.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Phó giám đốc sở Trịnh bọn họ đến bao vây Hội Kim Kiều, hiển nhiên là do mệnh lệnh của lãnh đạo bộ, nhưng tuyệt đối là không thể không thông qua Phương Lê. Đây không phải là vấn đề sĩ diện, mà chính là quy định của tổ chức kỷ luật.

Phương Lê kiêm nhiệm Giám đốc sở công an tỉnh Yến Bắc.

Lực lượng của sở tỉnh hành động, làm sao có thể không thông qua sự phê chuẩn của Giám đốc sở được. Song, mệnh lệnh của bộ hay mệnh lệnh của Phương Lê, cũng có sự khác nhau về bản chất. Mệnh lệnh của bộ, Phương Lê đồng ý, người của sở tỉnh sẽ lập tức hành động niêm phong Hội Kim

Kiều, như vậy việc xử trí chuyện này vẫn là do bộ làm chủ, còn sở tỉnh thì chỉ hiệp trợ mà thôi. Nói cách khác, “Phương Lê” không phải là nhân vật chính, Tiêu Phàm và cả Tiêu gia mới là “nhân vật chính”. Sở dĩ Phương Lê đồng ý cho người của sở tỉnh hành động, chủ yếu cũng là vì nghĩ cho sự an nguy của cháu đích tôn nhà họ Tiêu.

Người điều khiển bên đương sự, về cơ bản đã thay đổi rồi, theo ý nào đó mà nói thì, Tiêu gia như vậy cũng được xem là chính thức thâm nhập vào vòng xoáy chính trị của Yến Bắc rồi.

- Chú Phương, cháu thấy việc bên Đồng Thiên Lỗi, về cơ bản cũng không cần phải quan tâm nữa, những công việc cụ thể đó, những đồng chí cấp dưới chắc sẽ biết cách xử lý như thế nào?

Tiêu Phàm liền nói theo sau đó.

Phương Lê thản nhiên nói:

- Cũng không thể nói vậy được, đồng chí bên sở tỉnh, chính là đồng chí bên bộ phận của Viện kiểm sát và Tòa án, cách làm việc của họ vẫn còn nhiều thiếu sót.

Tiêu Phàm liền cười lên, nhẹ giọng nói:

- Chú Phương, lúc trước khác bây giờ khác. Người ta nói mỗi triều vua mỗi triều thần khác nhau. Những đồng chí cấp dưới, cách làm việc có chút thiếu sót, chú Phương chỉ cần dạy bảo một chút, về cơ bản đã có thể tạo nên một sự thống nhất tốt hơn trong cách làm việc của họ rồi.

Phương Lê không khỏi thầm thở dài một cái.

Vị văn bối này của Tiêu gia, khả năng chính trị thiên phú quả là không giống người thường, “lời nói sắc bén” chứa đầy ẩn ý như vậy, ông một chút cũng không quen. Nếu lúc đầu Tiêu Phàm không đi học “đạo” gì đó mà an

tâm phát triển về mặt thể chất, thì thành tựu ngày hôm nay, chỉ sợ là càng hơn hẳn những vị con cháu ba đời kiệt xuất nhất như Uông Thuật bọn họ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Phương Lê nhìn lướt nhanh qua gương mặt của Tiêu Phàm và Phương Do Mỹ, ánh mắt mà Phương Do Mỹ nhìn Tiêu Phàm, tràn đầy vẻ sùng bái và ái mộ. Cho dù là ở trước mặt người cha này của cô, cũng dường như là không thể che dấu được.

Mà cũng có lẽ là, cô bé này căn bản là không có ý muốn che dấu.

Phương Lê hơi ngấn người ra trong giây lát.

Bỏ qua hết tất cả những nhân tố khác mà nói thì, tiểu tử nhà họ Tiêu với đứa con gái rượu của Phương gia, đúng là cũng rất môn đăng hộ đối, quả thật là trời sinh một cặp.

Nhìn lại gương mặt tròn đỏ hồng mang vẻ giận dỗi trẻ con của đứa con gái rượu mình, Phương Lê lại khẽ lắc đầu.

Tiểu Mỹ dù sao vẫn còn nhỏ, việc này để sau hãy tính vậy!

Ánh mắt của Phương Lê bỗng nhiên trở nên khác lạ, làm sao mà Tiêu Phàm nhận không ra chứ? Mồ hôi lạnh nhất thời lại thoát ra. Xem ra lời “tuyên ngôn” đó của Phương Do Mỹ trong tiệc đính hôn của Diệp Linh, cũng chưa hẳn là một lời nói đùa.

Cũng vì Phương Do Mỹ vẫn còn học cấp 3, nếu mà đã lên đại học, nói không chừng là đã bị phụ huynh của gia đình hai bên định sẵn hôn nhân luôn rồi.

- Tiêu Phàm, cậu lần này đến Thiết môn, đã báo cho Bộ trưởng Tiêu biết chưa?

Phương Lê ngay sau đó bèn không nghĩ tới “chung thân đại sự” của bọn trẻ nữa, hỏi Tiêu Phàm với vẻ mặt khá nghiêm túc.

Tiêu Phàm liền trả lời:

- Đã báo cáo rồi, cha cháu cũng muốn cháu có thể bảo vệ an toàn cho tiểu Mỹ, lúc cần thiết, có thể sử dụng biện pháp mạnh.

Trên mặt của Phương Lê cuối cùng cũng lộ chút vui vẻ, gật gật đầu, nói:

- Cảm ơn sự quan tâm và thương mến của Tiêu bộ trưởng dành cho tiểu Mỹ. Tiêu Phàm này, giúp ta chuyển lời cảm tạ đến Tiêu bộ trưởng.

Lời này nhất định phải nói, Tiêu Trạm cũng đã bộc lộ một cách rõ ràng thái độ của mình, cũng chính là biểu thị tình hữu nghị giữa Tiêu gia và Phương gia. Không tiếc đắc tội với Hoàng Đại Bàng và thế lực đằng sau của Đồng Thiên Lỗi, Tiêu gia vẫn ra sức ủng hộ Phương Lê. Mặc kệ từ nay về sau Phương gia có dựa vào Tiêu gia hay không, Phương Lê vẫn phải bày tỏ thái độ như vậy.

- Cháu nhất định sẽ chuyển lời lại.

Trên khóe môi của Tiêu Phàm hiện lên một nụ cười nhẹ.

Dù có chút không hiểu lắm ý của hai người bọn họ, nhìn thấy nét mặt tươi cười của bọn họ, cuối cùng Phương Do Mỹ cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Cười là tốt rồi.

Cười là ba sẽ không mắng nữa.

Phương Lê lại cầm ly trà lên cười với Tiêu Phàm nói:

- Tiêu Phàm, tối nay không có việc gì phải về vội chứ? Nếu đã đến rồi thì hãy ở lại chơi vài ngày đi, chú Phương sẽ dẫn cậu đi thăm hỏi những đồng

chí trong ban.

Tiêu Phàm cũng không có gì phải do dự, liền gật đầu nói:

- Được ạ, cảm ơn chú Phương.

- Ha ha, không cần khách sáo.

- Chú Phương, vậy cháu cũng không quấy rầy chú nghỉ ngơi nữa.

Tiêu Phàm đứng dậy, từ biệt với Phương Lê.

Xem ra, mục tiêu lớn đến Yến Bắc lần này, về cơ bản đã đạt được, những lời nói khi này Phương Lê nói, cũng cho thấy là hiểu rõ rồi.

- Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, ta cũng không giữ cậu nữa. Tiểu Mỹ, thay ba tiễn Tiêu Phàm ca ca đi.

Phương Lê càng tỏ ra khách sáo hơn.

- Được ạ...

Phương Do Mỹ gương mặt liền trở nên hớn hởi, cong eo với Tiêu Phàm, cười hì hì nói:

- Tiêu Phàm ca ca, mời đi bên này!

Tiêu Phàm hơi cúi đầu chào Phương Lê, quay người đi ra ngoài, Phương Do Mỹ hí hửng đi theo phía sau, tiến một mạch tới cửa lớn, nhìn Tiêu Phàm leo lên chiếc Mercedes Benz, Phương Do Mỹ đột nhiên đưa đầu vào bên trong, chúc đôi môi hồng hào điểm lệ, hôn nhẹ lên má của Tiêu Phàm, sau đó nhanh chóng rút đầu về, vẫy tay về phía Tiêu Phàm, đồng dục nói:

- Tiêu Phàm ca ca, tạm biệt. Về sau nhớ thường xuyên tới nhà chơi nhé...

Tiêu Phàm hơi ngán người ra, trên mặt hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Họa Phúc Vô Thường

Chương 279: Họa Phúc Vô Thường

Tiêu Phàm Phương Do Mỹ Đường Huyền ba người bọn họ vừa rời khỏi Hội Kim kiều, Phó giám đốc sở Trịnh liền ngay lập tức ra lệnh tiến hành lục soát.

Trên thực tế, lúc này toàn bộ Hội Kim Kiều cũng đã bị bao vây triệt để rồi, vô số cảnh sát và người mặc thường phục đã vây kín Hội Kim Kiều đến mức nước cũng không thấm qua được, bày ra một thế phòng thủ không để lọt khỏi lưới con cá nào.

Chỉ là Hội Kim Kiều khá lớn, dù cảnh sát có nhiều đến đâu, nhất thời vẫn chưa có cách nào một lúc lục soát hết toàn bộ được, muốn bắt hết tất cả phần tử phạm tội, cũng cần có chút thời gian.

Bên ngoài đã loạn hết cả lên rồi, nhưng Đồng Thiên Lỗi lại không có chút lo lắng gì, một mình ngồi trong phòng hội nghị, nhắc máy điện thoại cố định đặt lên bàn trà lên, gọi một cú điện thoại.

Phòng hội nghị vốn lộn xộn, giờ đã được thu dọn một cách gọn gàng, lão Thường, lão Dịch và Nhân Đan Hồ lão Cửu đang nằm la liệt dưới đất cũng đã được khiêng ra ngoài. Máy tên này, hẳn là cũng có thể câu thêm thời gian cho Đồng Thiên Lỗi. Ở thành phố Thiết Môn, cái danh lão Thường hung thần của trạm xe lửa không ai là không biết, hai tay dính đầy máu phạm tội, có thể nói là một con "cá lớn" thực thụ.

Theo lời dặn dò của Đồng Thiên Lỗi, lão Hạ đã biết phải làm thế nào để đối phó với đám cảnh sát đó.

- Diêm Đại Sư!

Rốt cục cũng đã thông được điện thoại, Đồng Thiên Lỗi lập tức đổi một giọng điệu khác nói, cung kính vạn phần, giống như biến thành một người khác vậy. Nếu mà vợ của gã ở đây, nhất định sẽ ngạc nhiên đến mức nhảy dựng cả lên.

Không ngờ Đồng Thiên Lỗi lại gọi người ở đầu giây bên kia là "Diêm Đại Sư".

Đây, đây đúng là khiến người ta cảm thấy khó hiểu mà?

Đồng Thiên Lỗi xưa nay đâu có tin vào những thứ này đâu.

- Ủ.

Đầu giây bên kia truyền đến một giọng nói bình thản, hết sức điềm tĩnh.

- Diêm Đại Sư, tình hình là như vậy đó, tôi đã hoàn toàn dựa theo chỉ bảo của ngài mà làm rồi

Đồng Thiên Lỗi hơi hơi khom lưng, báo cáo lại toàn bộ tình hình qua điện thoại. Mặc dù nói khá ngắn gọn, nhưng những điều trọng yếu lại nói rất rõ ràng, không mơ hồ chút nào.

- Diêm Đại Sư, kế tiếp tôi nên làm như thế nào?

Đồng Thiên Lỗi bề ngoài điềm tĩnh khác thường, nhưng giọng nói đã có chút hơi run, có thể thấy ở bên trong của gã thật ra không được điềm tĩnh tự nhiên như bề ngoài.

Diêm Đại Sư hơi trầm tư một chút, mới chậm rãi nói:

- Thiên Lôi, ta vẫn là câu nói đó, đây là kiếp nạn lớn, rất khó hóa giải. Một kiếp đổi một kiếp, đã là cách tốt nhất rồi. Kiếp nạn này, cậu tránh không được đâu

- Tôi biết, tôi biết mà, Diêm Đại Sư, tôi chỉ muốn biết là, kiếp nạn lớn này, có thể đổi được hay không?

Đồng Thiên Lôi nhanh nhẩu nói, mồ hôi trên trán chảy không ngừng, không còn vẻ bình tĩnh khi đối mặt với Tiêu Phàm lúc nãy nữa.

- Có thể đổi hay không, ta cũng không dám đảm bảo. Nhưng cậu nhất định phải nhớ rằng, đến đó, chỉ được nói chuyện của mình, đừng liên lụy đến người khác. Đây là mấu chốt mạng sống của cậu, cũng là mấu chốt để đổi kiếp nạn này, không thể nào làm bừa được.

Giọng nói của Diêm Đại Sư, bỗng chốc trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

- Vâng vâng, tôi nhớ kỹ tôi nhớ kỹ rồi, xin Diêm Đại Sư yên tâm, tôi tuyệt đối không làm bậy đâu.

Đồng Thiên Lôi gật đầu không ngừng.

Thật ra không cần Diêm Đại Sư dặn dò, Đồng Thiên Lôi cũng tự biết tính toán rồi, việc này thật sự không thể nào làm liều được, không ít người biết gã là người "môi giới" của Tiết gia, nhưng người khác biết là một chuyện, việc gã cung khai hay không lại là một chuyện khác. Gã không khai, Tiết gia liền "ném chuột sợ vỡ đồ", trăm phương ngàn kế đi bảo vệ tính mạng của gã. Nhưng một khi gã mà khai ra, tình hình lập tức thay đổi 180 độ, người đầu tiên muốn lấy mạng gã chính là Tiết gia.

Chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật.

Càng tiếp xúc nhiều với những hào môn quý tộc này, Đồng Thiên Lôi càng hiểu rõ sự đáng sợ của họ. Với khả năng của gã là tuyệt đối không thể nào

đối phó được. Nhiều năm nay, gã có thể đứng vững ở Thiết Môn này, hưởng thụ vinh hoa phú quý, hơn phân nửa là vì trên đầu gã có khắc chữ "Tiết". Còn về phần gã tự mình mở rộng mạng lưới quan hệ, tất nhiên cũng rất tài giỏi, nhưng so với Tiết gia, quả thực là không thể sánh nổi.

Tiết gia có thể đưa gã lên, cũng có thể đạp gã xuống.

Phú quý vinh nhục thậm chí là họa phúc sinh tử, đều ở trong ý niệm nhất thời của một người.

Diêm Đại Sư quả nhiên là cao nhân, mặc dù không hiểu rõ mấy tình hình của gã và Tiết gia, chỉ với quẻ bói quái tượng mà đã có thể bói ra được hết tất cả một cách rõ ràng rành mạch.

- Vậy thì tốt. Vị Tiêu tiên sinh đó yêu cầu cậu làm những gì, cậu nhất định phải làm cho tốt. Cứ như bọn lão Thường ở trạm xe lửa, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, cậu đi chung với loại người này, sớm muộn gì cũng bị chúng liên lụy đến chết. Nhân cơ hội, nhổ cỏ tận gốc đi, có thể trừ được thì cứ trừ bỏ hết. Cậu ở đây cũng yên tâm hơn được một chút. Nếu không, bọn chúng thế nào cũng lại gây ra chuyện nữa cho xem.

Diêm Đại Sư nặng giọng dặn dò, giọng điệu càng thêm trịnh trọng.

- Vâng vâng, Diêm Đại Sư cứ yên tâm, tôi đã viết sẵn danh sách rồi, đều là những tên theo lão Thường làm loạn mấy năm nay, chết không có gì đáng tiếc. Tôi trước kia "ném chuột sợ vỡ đồ", lần này có Phương gia đích thân ra tay, chính là cơ hội tốt nhất.

Đồng Thiên Lỗi lại vội vàng nói.

Lão Thường ngạo mạn không chịu thuần phục, mấy năm nay tụ tập thành một đám toàn những kẻ thích liều mạng, ở trạm xe lửa hoành hành bá đạo vô pháp vô thiên, Đồng Thiên Lỗi e ngại quan hệ lâu năm với bọn họ, sợ "nhổ củ cải sẽ mang theo bùn", bấy lâu vẫn cứ chống lưng cho bọn họ. Tình

hình lúc này ngược lại là một thời cơ tốt, trực tiếp mượn dao của Tiêu Phàm trừ khử bọn chúng.

Những tên quê mùa này, làm sao mà biết được sự đáng sợ của hào môn thế gia?

Muốn giết chết bọn chúng, Tiêu Phàm căn bản còn không cần phải tự mình ra tay, chỉ cần một câu nói, thậm chí là chỉ cần một cái liếc mắt, cũng đủ rồi. Tự động sẽ có người thu thập bọn chúng một cách gọn gàng sách sẽ, không để sót lại bất cứ thứ gì.

Giống như những gì Diêm Đại Sư đã nói, trừ bỏ hết những tên này, Đồng Thiên Lỗi cho dù ở trong đó cũng có thể yên tâm hơn. Chờ sóng gió qua đi, mới tìm nguyên do của căn bệnh, không phải là dễ dàng thoát tội hơn sao?

Điều may mắn là mấy năm nay, bấy lâu vẫn luôn giữ lại đường lui cho bản thân.

Đề phòng trước, đây đều là nhờ chỉ điểm của Diêm Đại Sư.

Cho dù sau khi ra tù không thể nào uy phong như trước nữa, ít ra cũng có thể sống an nhàn vô tư. Một đời người như vậy, uy phong được hai mươi năm, còn không đủ sao?

Làm người không nên quá tham lam!

- Diêm Đại Sư

- Thiên Lỗi, cậu không cần nói thêm nữa, cứ việc chiếu theo chỉ bảo của ta mà làm, có thể thoát khỏi kiếp nạn này hay không, phải xem tạo hóa của cậu thôi. Ta cũng chỉ có thể giúp cậu đến đây, nghịch lại ý trời, ta thật sự không có bản lĩnh đó.

- Diêm Đại Sư khiêm tốn quá rồi, ngài chính là thần tiên sống, tôi thật sự vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích.

Đồng Thiên Lỗi cầm điện thoại cúi đầu khom lưng, gương mặt cảm kích, thật sự là xuất phát từ nội tâm, không giống như là đang giả vờ.

Diêm Đại Sư dẫn dò thêm một hai câu, sau đó liền cúp điện thoại.

Cũng vào lúc này, cánh cửa gỗ lim lớn của phòng hội nghị bị đập ra, rất nhiều khẩu súng đen ngòm chìa về phía trước.

- Không được nhúc nhích!

Nhiều tiếng nói đồng loạt vang lên.

Trên miệng của Đồng Thiên Lỗi hiện lên một nụ cười trào phúng, không vội không vàng từ từ cúp điện thoại, giơ thẳng hai tay lên, ngược lại không để mất khí chất của một "thảo mãng hào kiệt".

Cả phòng hội nghị chỉ có mình Đồng Thiên Lỗi, Phó giám đốc sở Trịnh vẫn đứng sau nhóm cảnh sát phòng chống bạo động trang bị đầy đủ súng đạn, nhìn Đồng Thiên Lỗi một cách lạnh lùng.

Phòng hội nghị này rất lớn, ai mà biết được bên trong còn có đồng bọn nào mai phục sẵn?

Phía sau những chiếc sofa đó đều có thể núp được.

Đồng Thiên Lỗi ở trong thế giới ngằm của Thiết Môn đỉnh đỉnh đại danh, ai cũng nghe qua "uy danh" của "Đồng lão đại".

Phó giám đốc sở Trịnh và Đồng Thiên Lỗi không xa lạ gì nhau, trước đây còn ăn cơm với Đồng Thiên Lỗi không chỉ một lần, chỉ là giờ tình hình đã khác, tất nhiên là phải cẩn thận một chút. Phó giám đốc sở Trịnh không tin hạng người như vậy có thể nói nghĩa khí được. Chẳng may ngoan cố chống

cự, tình thế cấp bách, bị gã chơi xỏ thì sao? Cho dù không bị thương, cũng sẽ biến thành trò cười cho thiên hạ.

- Phó giám đốc sở Trịnh, không cần khẩn trương như vậy, đây chỉ có mình tôi. Xin lãnh đạo cứ yên tâm, tôi sẽ phối hợp tốt, tuyệt đối không gây sự đâu.

Đồng Thiên Lỗi giơ hai tay lên, từ từ bước đến, trên miệng vừa mới biến mất nụ cười châm chọc, giờ lại hiện lên trở lại. Sắc mặt của những người như vậy, Đồng Thiên Lỗi đã gặp không ít.

Trên danh nghĩa, một người đi đường Dương Quan, một người đi cầu Độc Mộc, bằng với than không thể chung lò. Về bản chất, mọi người thật ra không có gì là khác biệt, đều là cùng một loại người. Nếu Đồng Thiên Lỗi lúc trước đi con đường thể chế, có lẽ đứng sau lưng nhóm cảnh sát đặc công diệu võ dương oai bây giờ, là Phó giám đốc sở Đồng mới đúng!

Đời không như mơ, thế sự như thế cờ, có mấy ai có thể nói trước được?

Nhìn thấy Đồng Thiên Lỗi từng bước tiến lại gần, bên trong phòng hội nghị im phăng phắc, không có biến đổi khác thường gì, Trịnh thính trưởng cuối cùng cũng ngấm thời phào nhẹ nhõm, mặt nghiêm trở lại, vung tay lên, quát lớn,

- Giải đi!

- Dạ!

Vài tên cảnh sát đồng thanh trả lời, tiến lên còng tay Đồng Thiên Lỗi.

Đồng Thiên Lỗi quả nhiên rất hợp tác, không có chút phản kháng gì, chỉ là trên nụ cười châm chọc trên miệng, càng lúc càng rõ ràng.

Bên Hội Kim Kiều đang náo động lớn, Tiêu Phàm lúc bấy giờ lại đang lái chiếc Mercedes Benz, chậm rãi chạy về phía nhà khách ở tỉnh ủy Yên Bắc. Thường thì, nếu hắn lấy thân phận cá nhân đến Yên Bắc, sẽ không ở nhà khách của tỉnh ủy.

Quá câu nệ.

Tuy nhiên lần này, hắn lại là người đại diện cho Tiêu gia đến Yên Bắc để "hòa giải", tất nhiên là có sự khác biệt lớn, cái gì nên câu nệ thì phải câu nệ một chút.

Nhà khách của tỉnh ủy cách viện tỉnh ủy thường vụ không xa lắm, đi xe vài phút là đến, xe hơi vẫn chưa đến nhà khách, thì di động vang lên.

- Nhất thiếu gia?

Đầu giây bên kia vang lên giọng nói hơi khan khan, nhưng vẫn mang vẻ cực kỳ tao nhã mê người của Cơ Kinh Sa

- Cơ tổng.

Tiêu Phàm cười nhẹ, Cơ Kinh Sa lúc này gọi đến, hắn là có ý muốn nói chuyện bên Hội Kim Kiều đã kết thúc rồi.

Quả nhiên, tiếp đó Cơ Kinh Sa nói:

- Nhất thiếu gia, Phó giám đốc sở Trịnh đã thu đội. Tất cả đều sa lưới, không để thoát tên nào. Tôi vừa mới nhận được tin tức, bên trạm xe lửa cũng đã bắt đầu hành động rồi, danh sách mà tên Đồng Thiên Lỗi đưa ra, có lẽ cũng sẽ không để tên nào lọt khỏi lưới.

Cơ Kinh Sa tuy không có tham gia "hành động" đêm nay, nhưng lại nắm rất rõ tình hình.

"Đệ nhất thế lực dân gian" của Yên Bắc, quả nhiên là danh bất hư truyền.

- Tôi tin những đồng chí của Yến Bắc nhất định có thể lo tốt việc này. Nhưng mà Cơ tổng, tôi có kiến nghị này

- Mời Nhất thiếu gia cứ nói.

- Khoảng thời gian này, cô đi thủ đô nghỉ ngơi một lúc đi, qua hai ngày tôi cũng về đó, đến lúc đó cùng uống trà đi.

Tiêu Phàm nói không vội vàng hấp tấp, giọng điệu không chút sợ hãi.

- Cũng được, đề nghị của Nhất thiếu gia tôi hoàn toàn đồng ý, tôi bây giờ sẽ đi ngay, đến thủ đô đợi Nhất thiếu gia uống trà.

- Được, như vậy tốt lắm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Vợ Kế

Chương 280: Vợ Kế

Giữa trưa, một chiếc Mercedes Benz đen bóng loáng xuất hiện ở cửa đại sảnh của một tiệm cơm lớn ở Thiết Môn.

Lần này, Tiêu trưởng phòng đi đơn độc một mình, không có dẫn theo "nữ vệ sĩ kề cận" của mình. Đến đây để dự tiệc, còn là tiệc của Hoàng Đại Bằng mời, Tiêu trưởng phòng không muốn phô trương quá.

Phó bí thư tỉnh ủy của Yến Bắc, Hoàng Đại Bằng, Tiêu Phàm cũng đã nghe danh tới. Đây chủ yếu là vì vị trí địa lý đặc thù của Yến Bắc, cảnh vệ kinh sư, Hoàng Đại Bằng thân là một đồng chí lão thành trong ban tỉnh ủy, nên ngay cả Tiêu trưởng phòng của cục tôn giáo cũng biết tới ông ta. Nếu đổi

lại là một người khác ở những tỉnh xa xôi, chưa chắc Tiêu trưởng phòng đã nghe nói tới.

Hoàng Đại Bằng là một người rất cố hủ, tuổi đã ngoài sáu mươi, đã là người quá tuổi giữ chức phó cán bộ cấp tỉnh chờ nghỉ hưu. Tất nhiên là những người như Hoàng Đại Bằng nhân vật lão thành giống như vậy của tỉnh ủy, thông thường khi rời bỏ chức vụ thực quyền, sẽ được đưa về làm ở vị trí cấp bộ trưởng để dưỡng già chờ nghỉ hưu. Nhưng nếu công việc thích hợp, cấp trên cũng đồng ý đề bạt, đưa lên làm ở một chức vụ có thực quyền nhất định cũng không phải là không có.

Đêm qua Phương Lê nói sẽ dẫn hân đi gặp mấy vị đồng chí, Tiêu Phàm biết thế nào cũng là sẽ đi gặp Hoàng Đại Bằng. Đã nhúng tay vào thế cục của Yến Bắc, như vậy đại diện cho Tiêu gia, gặp mặt Hoàng Đại Bằng, thể hiện thái độ của Tiêu gia, cũng là đều cần thiết. Do Phương Lê làm người giới thiệu trong lần gặp mặt này, thật ra cũng đã nói lên hết mọi vấn đề.

Chí ít thì khoảng thời gian này làm việc ở Yến Bắc, Phương Lê đã sớm nhận định sẽ liên thủ với Tiêu gia. Sau này chỉ cần không xảy ra việc ngoài ý muốn quá lớn, Phương gia nhất định sẽ tiếp tục trở thành bạn đồng minh của Tiêu gia. Theo góc độ chính trị mà phân tích, thêm vài năm nữa, đời Phương Do Mỹ trưởng thành, đạt tới tuổi kết hôn theo pháp lý, nếu thực sự được gả cho Tiêu Phàm, như vậy hai nhà sẽ trở thành thông gia, đây so với quan hệ đồng minh chính trị còn đáng tin cậy hơn nhiều.

Việc như vậy, trong thế cục chính trị lớn như vậy là việc thường xuyên xảy ra.

Sau khi Phương Do Mỹ "công khai chủ quyền", Phương Lê và Nhiêu Vũ Đình cũng chưa từng cấm cô và Tiêu Phàm qua lại, cũng đã nói rõ mọi thứ. Tiêu Phàm của một năm trước, đương nhiên sẽ không phải là người thích hợp để chọn làm chàng rể đông sàng của Phương gia, tuy nhiên sự việc vẫn luôn trong đà biến hóa. Theo như biểu hiện mấy tháng nay của Tiêu Phàm,

đứa cháu đích tôn này của Tiêu gia, quả thật là không giống như lời đồn của thiên hạ là không màng thế sự, chỉ lo theo đuổi "trường sinh đại đạo". Xử lý những chuyện thế tục này, không ngờ lại lại khéo léo, lợi hại như vậy, còn trở thành một nhân vật lớn nữa, ngay cả thái độ của Tiêu Trạm đối với hắn cũng có sự thay đổi rất lớn.

Chỉ cần Tiêu Phàm một lần nữa được trưởng bối của Tiêu gia công nhận, thân phận hào môn thế gia của Tiêu Phàm tại Kinh Sư lập tức sẽ phát sinh sự biến hóa kinh thiên động địa. Thân là một đại hào môn nhất nhì của nước cộng hòa, đứa cháu đích tôn được trưởng bối trong nhà coi trọng, thật sự là không phải nhỏ. Phương gia kết thân với Tiêu gia, đúng ra là có chút với cao nữa.

Giống như Uông gia đại thiếu gia Uông Thuật Đô, không biết có bao nhiêu tiểu thư thiên kim thế gia muốn gả cho anh ta.

Phương Lê ra quyết định như vậy, cũng không ngoài dự đoán, hưởng hồ gì Tiêu Phàm và Tiêu gia còn đích thân ra mặt, giải quyết khó khăn cho ông ta. Chỉ cần vấn đề này được giải quyết, không cần bao lâu, một khi Phương Lê đứng vững ở Yến Bắc, sẽ không còn ai dám giở thủ đoạn tương tự với ông ta nữa.

Tuy nhiên việc Hoàng Đại Bằng đích thân mời khách ở nhà hàng lớn của Thiết Môn, vẫn là có chút ngoài dự đoán của Tiêu Phàm.

Vốn dĩ cứ tưởng rằng Đông Đạo chủ ở đây sẽ do Phương Lê làm, chọn một nơi thanh tịnh tương đối khiêm tốn như vậy để gặp mặt, cũng đã đạt được mục đích. Ai ngờ Đông Đạo chủ lại là Hoàng Đại Bằng, địa điểm đãi tiệc vẫn là nhà hàng lớn của Thiết Môn.

Nhà hàng này có lẽ không phải là nhà hàng hào hoa nhất ở Thiết Môn, nhưng tuyệt đối là nhà hàng nổi tiếng nhất.

Lịch sử của nhà hàng này thật sự rất lâu đời, từ thời tiền triều đã có tiếng tăm lừng lẫy, được xem là nhà hàng lớn có tiếng nhất trong khu vực Bắc Trục Lệ. Sau khi lập quốc, đã xây dựng mở rộng thêm gây tại vị trí này, vẫn lấy tên là nhà hàng Thiết Môn, bấy lâu nay vẫn là nơi được dùng để chiêu đãi đơn vị của chính phủ tỉnh ủy tỉnh Yên Bắc.

Những năm tháng đó, cán bộ các nơi đến đây để dự hội nghị và khảo sát, đều lấy làm vinh dự khi được mời đến đây dùng cơm. Nhất là những người có chức vụ tương đối khiêm tốn, nếu có cơ duyên được dùng cơm ở đây một lần, lúc quay về chắc chắn sẽ không bao giờ quên.

Đây được xem như là bằng chứng chứng tỏ đã từng trải qua thế sự đây!

Mercedes Benz vừa mới ngừng lại ở cửa đại sảnh cổ kính của tiệm cơm, lập tức đã có phục vụ mặc đồng phục làm việc tiến lại mở cửa xe, một vị phụ nhân ba mươi mấy tuổi cùng một người đàn ông trung niên cũng chạc tuổi đứng cách đó không xa, mắt nhìn Tiêu Phàm, mỉm cười.

Tiêu Phàm vừa xuống xe, người đàn ông trung niên mặc đồ Tây đó lập tức bước tới, cười nói: - Tiêu trưởng phòng?

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Gương mặt của người đàn ông trung niên đó sáng lên, liền bắt tay với Tiêu Phàm, cười chân thành nói: - Tiêu trưởng phòng, chào ngài, chào ngài, tôi là Lý Văn Đạo, nhân viên làm việc trong văn phòng của Phó bí thư Hoàng

Tiêu Phàm liên giật mình.

Không ngờ đây là thư kí của Hoàng Đại Bằng.

Không biết vị phụ nhân trang điểm tinh tế kia là thân phận gì, vừa lúc này hình như Lý Văn Đạo không đứng ngang với bà ta, có chút hơi lùi về nửa người. Trên quan trường, những chi tiết này phải rất chú ý tới, từ đó cho

thấy, vị nữ đồng chí tuổi có vẻ còn nhỏ hơn Lý Văn Đạo một hai tuổi này, thân phận địa vị nhất định cao hơn so với Lý Văn Đạo.

Gương mặt của vị phu nhân này tròn như trăng, ngũ quan đoan chính, dáng người đầy đặn, tướng người đầy phúc khí. Ánh mắt của Tiêu Phàm nhìn sơ qua bà ta, liền đoán được bảy tám phần.

Lý Văn Đạo rất nhanh đã dẫn Tiêu Phàm đến trước mặt quý phu nhân đó, tươi cười giới thiệu nói: - Tiêu trưởng phòng, đây là Chủ nhiệm Chu, vợ của Phó bí thư Hoàng!

Quả nhiên là vậy.

Vị Chu chủ nhiệm này hiện rất rõ dáng vẻ của một "Cáo mệnh phu nhân", theo cách nói của người xưa, phu quân của người này ít nhất cũng là quan nhị phẩm. Chỉ là tuổi tác của vị phu nhân này, hẳn là vẫn chưa tới bốn mươi, so với Hoàng Đại Bằng cách tới hai mươi tuổi, theo suy đoán có lẽ không phải là vợ cả, mà là vợ kế.

Về việc cô ta là chủ nhiệm của đơn vị nào, Lý Văn Đạo không có đề cập tới, Tiêu Phàm cũng càng không "truy hỏi đến cùng", theo thường lệ, phu nhân của lãnh đạo tỉnh ủy, thông thường sẽ có một chức vụ tương đối thanh nhàn, để tiện cho việc chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho chồng làm lãnh đạo của mình.

Tuy nhiên Chu chủ nhiệm thì vẫn còn khá trẻ, tràn đầy dục vọng quyền lực, đang giữ chức vụ trọng yếu ở bộ cũng không biết chừng.

Tiêu Phàm không quan tâm đến chuyện này.

Vợ của Hoàng Đại Bằng đích thân đến trước sảnh để nghênh tiếp hẳn, có thể nói là rất chu đáo, mười phần là rất nể mặt hẳn. với uy danh hiển hách của Tiêu gia, cho dù là ở thành phố thủ đô, những người có gan chậm trễ

với Tiêu nhất thiếu gia cũng không nhiều, càng không cần nó ở địa phương, tấm chiêu bài chữ vàng đó thật sự là rất sáng chói.

- Chu chủ nhiệm, chào cô.

Tiêu Phàm lễ độ bắt tay với quý phu nhân, chào hỏi rất khách sáo. Nếu là vợ cả của Hoàng Đại Bằng, tuổi ngoài sáu mươi, Tiêu Phàm gọi một tiếng "Cô" cũng không có gì là quá, nhưng nếu đã là vợ kế rồi thì, qua loa một chút cũng không sao.

Hai mắt của Chu chủ nhiệm sáng rực lên, sớm đã nhìn mặt đánh giá Tiêu Phàm rất lâu, gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên được che dấu rất khéo. Thân là vợ của quan chức tỉnh ủy tỉnh Yên Bắc, con cháu hào môn quý tộc cũng đã gặp không ít, nhưng đứa cháu đích tôn này của Tiêu gia, một siêu cấp đại hào môn như vậy, tất nhiên là sẽ rất khác. Những người có xuất thân giống Tiêu Phàm ví dụ như Uông Thuật Đô chẳng hạn, được xưng là những đứa cháu ba đời kiệt xuất nhất, tiền đồ tương lai không thể lường được. Chỉ cần không xảy ra chuyện lớn ngoài ý muốn, trong tương lai cả một nước Cộng hòa nhất định cũng sẽ do những con người này nắm giữ.

Chỉ là nghe nói vị trưởng tôn của Tiêu gia này, lại không muốn phát triển về mặt này cho lắm, quả thật là đáng tiếc.

- Tiêu trưởng phòng, chào ngài.

Loại ngạc nhiên và đáng tiếc này, tất nhiên là không biểu lộ trên mặt, Chu chủ nhiệm chủ động đưa bàn tay nhỏ trắng trắng mềm mại đầy đặn của mình ra, tươi cười đáp lễ.

Chu chủ nhiệm quả nhiên không phải là một người có tính ít nói trầm tính, những câu nói khách sáo thốt ra từ miệng rất lưu loát, nói được một trận, sau đó mới mỉm cười quay sang Lý Văn Đạo nói: - Lý chủ nhiệm, phiền anh dẫn Tiêu trưởng phòng vào bên trong.

- Vâng vâng, Tiêu trưởng phòng, mời hướng này!

Lý Văn Đạo dẫn Tiêu Phàm lên lầu hai, Chu chủ nhiệm thì vẫn đứng trước sảnh lớn, nói như vậy là vẫn còn có vị khách khác đến, hơn nữa còn quan trọng không kém gì Tiêu Phàm trong mắt của Đông Đạo chủ (chủ nhân buổi tiệc), cần vợ của Hoàng Đại Bằng đích thân đón tiếp ở đại sảnh.

Tiêu Phàm hơi động tay trái, bấm một quả, khoe miệng hơi nhếch lên, thoáng hiện lên một nụ cười, hơi mang chút ý mỉa mai.

Nhà hàng Thiết Môn danh tiếng hiển hách, nhưng lại không phải là tòa nhà cao ốc gì, ngược lại chỉ là một tòa nhà năm tầng, không có găng thang máy. Mặc dù nhà hàng này trước sau đã tiến hành tân trang nhiều lần cũng khá quy mô, vẫn mang vẻ rất cổ kính, đi trên cầu thang luôn thấy đá cẩm thạch đen tuyền sáng lấp lánh, năm tháng không tài nào che lấp được.

Tiêu Phàm ngược lại rất thích như vậy.

Lý Văn Đạo dẫn Tiêu Phàm đến một căn phòng ăn riêng lớn có cửa đóng hờ, vẫn chưa đến cửa, thì đã nghe thấy bên trong phát ra một tràng cười cực kỳ sảng khoái, nghe thì có vẻ khá già nua, chỉ là tiếng cười tuy lớn, nhưng lại có chút hơi gượng sức. Chân mày của Tiêu Phàm trong lúc vô ý đã có chút hơi nhăn lại.

Lý Văn Đại hạ giọng nói: - Là Phó bí thư Hoàng, chắc là đang nói chuyện với Bí thư Phương

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Nếu đã là Hoàng Đại Bằng mời khách, Phương Lê làm bồi, hai người này tới trước cũng là lẽ đương nhiên.

Nhân viên đứng ở cửa có lẽ cũng rất quen thuộc Lý Văn Đạo, lúc hai người tới, liền mở cửa cho họ ngay.

Phòng ăn riêng này không lớn lắm, cách bày trí cũng giống với cả nhà hàng, bên cạnh cái bàn ăn cổ kính, đã có ba người ngồi sẵn, một vị cán bộ lão thành thân hình cao to, mặt vuông tai to, gương mặt khá đỏ, không nghi ngờ gì nữa chính là Đông Đạo chủ Hoàng Đại Bằng. Ngồi bên cạnh Hoàng Đại Bằng, chính là Phương Lê nét mặt nho nhã. Nhưng điều mà thật sự làm Tiêu Phàm bất ngờ nhất chính là cô bé diễm lệ vô song, răng trắng tinh, đôi mắt sáng long lanh ngồi bên cạnh Phương Lê, đó chính là Phương Do Mỹ. Không ngờ yến hội như vậy, Phương Lê lại dẫn đưa con gái rượu của mình theo.

Chỉ có điều tiểu nha đầu lúc này, lại ngồi rất khép nép lễ phép bên cạnh Phương Lê, hai tay đặt lên đùi, ngồi thẳng người, nét mặt mỉm cười, mắt nhìn hai vị trưởng bối nói chuyện, muốn thực nữ bao nhiêu là thực nữ bấy nhiêu.

Đây mới chính là phong thái của một đại tiểu thư nhà họ Phương.

Tiêu Phàm vừa vào cửa, đôi mắt trong vắt sáng long lanh của Phương Do Mỹ liền nhìn thẳng về phía Tiêu Phàm, sáng rực lên, vẻ rất mừng rỡ, còn mang một chút gì đó vẻ e thẹn.

Có lẽ tiểu nha đầu nhớ đến lúc đêm qua Tiêu Phàm rời khỏi biệt thự.

Lúc ấy cô đã lấy hết dũng khí hôn lên má của Tiêu Phàm, lúc quay vào trong, tim của cô thật sự đã nhảy loạn hết cả lên đến nửa đêm mới có thể bình lặng trở lại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cô Cháu Tiết Gia

Chương 281: Cô Cháu Tiết Gia

- Tiêu Phàm đến rồi sao? Lại đây, mau qua đây

Vừa thấy Tiêu Phàm, Phương Lê đã đầy vẻ tươi cười, vẫy tay về phía Tiêu Phàm, bộ dạng nhiệt tình quen thuộc.

- Chào chú Phương.

Tiêu Phàm bước nhanh đến, hơi khom người với Phương Lê.

- Ha ha, Tiêu Phàm à, vị chính là Phó bí thư Hoàng. Phó bí thư Hoàng, đây chính là Tiêu Phàm mà tôi nói với anh, đại công tử của Tiêu bộ trưởng.

Tiêu Phàm lại quay mặt về phía Hoàng Đại Bằng, cung kính nói:

- Phó bí thư Hoàng, chào ngài.

Hoàng Đại Bằng nhìn trên dưới đánh giá Tiêu Phàm một chút, mới từ từ đứng dậy, bắt tay với Tiêu Phàm, cười nói: - Tiêu trưởng phòng, chào cậu.

[CHARGE=2.3]

Xương bàn tay của Hoàng Đại Bằng khá lớn, vô cùng ấm, tuy nhiên bắt tay lại không có lực lắm, lúc nói chuyện, cũng có chút găng sức, dường như khí trong người có chút không đủ, dường hô hấp không thông thoáng cho lắm.

- Phó bí thư Hoàng, xin cứ gọi tên tôi được rồi.

Tiêu Phàm nói chuyện khách sáo, ngón tay thon dài nhẹ ấn một cái, rất tự nhiên nhưng đã có thể dò được mạch tượng của Hoàng Đại Bằng, khóe mắt hơi lay động một chút.

- Ha ha, được được, lại đây, mời ngồi!

Hoàng Đại Bằng cười ha ha nói.

Sau khi hàn huyên, Tiêu Phàm liền ngồi bên cạnh Phương Do Mỹ, tiểu nha đầu liền cười một cái, hai má trên gương mặt trắng nõn ửng hồng, khê cấn làn môi đỏ bóng.

- Tiêu trưởng phòng, lão gia tử có khỏe không?

Tiêu Phàm vừa mới ngồi xuống, Hoàng Đại Bằng liền hỏi.

Nếu là gia đình bình thường, đây là một câu hỏi thăm rất bình thường. Nhưng ở tầng lớp như vậy, đề tài này lại tương đối nhạy cảm, huống hồ gì lão gia tử đã già vừa mới bệnh nặng một trận, suýt chút nữa không thể từ bệnh viện quay về rồi. Sức khỏe của lão gia tử, trực tiếp can hệ tới sự ổn định của cục diện này.

Nhưng xem ra, Hoàng Đại Bằng thần sắc khá tự nhiên. Ông ta khá cố hữu nên chắc cũng không để ý chuyện kiêng kị này lắm.

Tiêu Phàm liền khom khom người, cung kính nói: - Cảm ơn Phó bí thư Hoàng đã quan tâm, sức khỏe của ông nội vẫn khá tốt.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Lão gia tử sức khỏe vẫn tốt, là một chuyện tốt, trụ cột vẫn còn vững vàng

Hoàng Đại Bằng lại tán dương một phen. Tiếp đó thì cười ha ha, cùng Tiêu Phàm tán gẫu việc chuyện nhà. Phương Lê thỉnh thoảng lại chen vào một vài câu, không khí ở đây vô cùng hòa hợp.

Nhưng Phương Do Mỹ lại bắt đầu ngồi không yên rồi.

Lúc Tiêu Phàm chưa đến, cô bé còn rất giữ tinh thần, giả bộ làm một cô bé hết sức thực nữ, bây giờ Tiêu Phàm đã xuất hiện, lại ngồi kế bên cô nữa, tim của tiểu nha đầu bây giờ đập loạn cả lên. Làm sao có thể giữ bộ dạng thực

nữ của mình nữa? Chỉ là ở trước mặt Hoàng Đại Bằng, lén thôi cũng chưa dám nắm tay của Tiêu Phàm ở dưới bàn, chỉ có thể lấy di động ra, cúi đầu xuống chơi trò chơi ở dưới bàn, lại còn không thể lên tiếng, làm Phương đại tiểu thư cô buồn bực vô cùng.

Dù là vậy thôi, cũng bị Phương Lê trừng mắt nhìn một cái.

Cô nàng nhất thời không nhịn được nữa, ngẩng đầu lên. Hỏi: - Bác Hoàng, còn có vị khách nào đến nữa không ạ?

Không phải Tiêu Phàm đã đến rồi sao, tại sao vợ của ông và Phó bí thư kia vẫn chưa đến? Chúng ta ăn sớm, kết thúc sớm, ai về nhà nấy đi. Ngồi như vậy có gì vui chứ?

Hoàng Đại Bằng cười nói: - Đúng vậy, còn mời hai vị khách nữa.

- Vậy à? Là ai vậy, sao còn chưa tới?

Phương Do Mỹ liền bĩu môi.

Hai vị khách này ghê gớm thật, cả phó bí thư tỉnh ủy Yến Bắc và Bí thư Đảng ủy công an tỉnh đều phải chờ đợi họ, cả Tiêu Nhất thiếu gia cũng đã đến rồi, vậy mà còn chưa thấy bóng dáng của các người đâu, đây thật sự là hơi quá phô trương rồi đấy.

- Ha ha, sẽ đến ngay thôi Hoàng Đại Bằng đưa tay lên nhìn đồng hồ, cười ha ha nói: - Tiểu Mỹ à, cháu có phải là đói rồi không? Nếu là đói rồi thì cháu ăn trước đi.

Bộ dạng ngược lại rất cưng chiều cô.

Phương Do Mỹ lắc lắc đầu, nói: - Không sao đâu, cháu không đói, cháu muốn hỏi, là khách gì vậy, ở xa lắm sao?

- Tiểu Mỹ, chờ đến sốt ruột rồi hả?

Chính vào lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên ở ngoài cửa.

Vừa nghe thấy giọng nói này, Hoàng Đại Bạng và Phương Lê đều đứng dậy cả. Cho thấy vị này, đúng thật là một nhân vật lớn, ngay cả Hoàng Đại Bạng và Phương Lê cũng không muốn thất lễ.

- Dì Tiết?

Trên mặt Phương Do Mỹ hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó liền đứng vậy, liếc nhìn Tiêu Phàm một cái.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, tỏ ý rằng đã biết vị khách ấy chính là dì Tiết.

Cửa phòng bao riêng liền được đẩy ra, Chu chủ nhiệm đích thân đưa vị phụ nữ trung niên ngoài bốn mươi này đi vào, vẻ mặt tươi cười, làm ra vẻ là được mời.

Diện mạo của người này không xinh đẹp gì, cùng lắm cũng chỉ ở tiêu chuẩn trung bình, mẫu chốt là ở chỗ khí chất tao nhã xuất chúng, bộ áo Chanel Casual vừa thân, càng bộc lộ khí chất tao nhã đó.

Nghe đồn rằng chính là bạn học thời đại học của Đồng Thiên Lỗi, đời con cháu thứ hai của Tiết gia, Tiết Lan.

Theo sau Tiết Lan là một vị thanh niên, không xa lạ gì đối với Tiêu Phàm, đó là bạn học của hắn, là bạn bè thân thiết của Uông Thuật Đô, làm việc tại hội giám sát chứng khoán, Tiết Đào. Trong đám của Uông Thuật Đô, Tiết Đào là "quân sư quạt mo" có tiếng, không ngờ lại theo cô của mình Tiết Lan đến Thiết Môn. Xem ra lần này, đúng thật là làm mọi người phải kinh ngạc.

Việc đưa cháu đích tôn của Tiêu gia đột nhiên xuất hiện, nhúng tay vào "công việc nội bộ" của Yến Bắc, thật sự đã gây nên sự chú ý của mọi người.

Trong thế cục chính trị, con quái vật lớn này của Tiêu gia bất kể là đi đến đâu, cũng sẽ là một kiếp mã hết sức quan trọng. (đòn bí mật gia thêm phân lượng trong đàm phán).

Bây giờ Tiết Lan đích thân đến Yến Bắc, còn mang theo đứa cháu được xưng là "quân sư" của mình, cũng là hợp tình hợp lý.

Bề ngoài bọn họ là được mời đến.

Được nhân vật số ba của tỉnh ủy Yến Bắc mời, đúng là rất có phân lượng.

Về phần lý do của Hoàng Đại Bằng càng rõ ràng hơn, ban đầu vốn là "tam quốc phân tranh", giờ biến thành "đại chiến bốn phương". Tiêu gia nhúng tay vào là ngoài ý muốn, ông ta thật không muốn một mình đối phó với thế liên thủ của Tiêu gia và Phương gia, nên nhất định phải mời cả Tiết Lan đến đây, mọi người gặp mặt nhau, đôi bên cũng sẽ biết cách tính toán.

Sau này mối quan hệ này phải xử lý như thế nào, thế cục này phải sắp đặt như thế nào, phải suy nghĩ kỹ lưỡng mới được.

Đương nhiên, Tiết Lan cũng có thể cự tuyệt lời mời của Hoàng Đại Bằng, mượn cớ nào đó từ chối, nhưng nếu như vậy, Hoàng Đại Bằng một mình khó mà đối phó được với sự liên thủ của Tiêu gia và Phương gia, có lẽ sẽ dẫn đến thỏa hiệp với Phương Lê, khả năng này rất lớn. Trong lúc Đồng Thiên Lỗi đang bị công an bắt giữ, tình hình như vậy, thật sự là Tiết gia không muốn thấy chút nào.

Nếu chẳng may Đồng Thiên Lỗi "không hiểu chuyện", vu cáo những việc ở Hiệu Tử, Tiết gia rất có thể sẽ bị liên lụy. Tuy là tính khả năng của chuyện này rất thấp, nhưng cũng nên đề phòng trước. Người bình thường nếu nắm trong tay cả đồng khẩu cung của Đồng Thiên Lỗi, cũng chưa chắc làm gì được Tiết gia, nhưng Tiêu gia và Phương gia thì khác, đều này đủ để tạo thành một mối uy hiếp to lớn cho Tiết gia.

Điều quan trọng nhất là, tại sao Tiêu gia bỗng nhiên lại nhúng tay vào Yến Bắc, còn ủng hộ Phương Lê một cách công khai như vậy?

Vấn đề này nhất định phải làm rõ.

Nếu không, đây là bố cục quan trọng của Tiêu gia. Cộng thêm việc Tiêu lão gia khoảng thời gian này tự nhiên trở nên khỏe mạnh, càng khiến cho những thế lực lớn ở khắp nơi trở nên cẩn trọng hơn.

Tám người bên trong phòng ăn, chia làm bốn phe, trừ Phương Do Mỹ tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện ra, mỗi người đều có một tâm cơ riêng.

- Tiết chủ nhiệm, xin chào xin chào!

Hoàng Đại Bằng chủ động tiến tới phía trước, cùng Tiết Lan bắt tay hàn huyên.

Chức vụ của bản thân Tiết Lan không cao lắm, cán bộ cấp chính cục. Tuy nhiên mấy năm gần đây, biểu hiện của Tiết Lan cũng rất đáng chú ý, rất nhiều lúc đều là "phát ngôn đối ngoại" đại diện cho Tiết gia, vị trí đảm nhận xem là cũng vô cùng quan trọng. Phương Lê và Hoàng Đại Bằng "nói chuyện ngang hàng" với cô ta, chủ động đứng lên chào đón, cũng xem như là không quá đa lễ.

Ở trước mặt Hoàng Đại Bằng, Tiết Lan càng tỏ ra khách sáo.

Đến lượt Phương Do Mỹ, đôi mắt của Tiết Lan liền sáng lên, miệng khen không ngừng: -Ồ, là Tiểu Mỹ đây sao? Mấy năm không gặp, đã lớn chững này rồi à, lại còn xinh đẹp nữa, chắc chắn đẹp đẹp

Vừa xong vừa nắm lấy tay của Phương Do Mỹ. Không ngừng vuốt ve, ve mặt vẫn rất ngạc nhiên.

Phải nói tiểu nha đầu này quả thật là rất xinh đẹp, dáng người cao thon thả, ngũ quan đều đẹp một cách tinh tế, nhất là đôi mắt to tròn, hệt như bồ đào thủy tinh, long lanh linh động khác người thường, rất đáng để Tiết Lan khen ngợi không dứt.

Rốt cuộc cũng vẫn là bản tính trẻ con, được người khác khen, Phương Do Mỹ trên mặt đầy vẻ hưng phấn, hai má ửng hồng.

- Chào Dì Tiết ạ.

Tiêu Phàm thì ở bên cạnh cười hỏi thăm.

Cháu của Tiết Lan, Tiết Đào là bạn học chung trường với hã, gọi một tiếng dì như vậy ngược lại cũng khá thuận miệng.

- Đây là À, Tiêu Phàm?

Tiết Lan vẻ mặt đầy bất ngờ, liền buông tay Phương Do Mỹ, quay qua bắt tay với Tiêu Phàm, đánh giá từ trên xuống dưới, hệt như trước đó không hề biết sẽ gặp Tiêu Phàm ở đây.

Phương Do Mỹ vốn dĩ còn rất cảm kích Tiết Lan, ngay lập tức liền giống như bị dội gáo nước lạnh, lòng nhiệt tình liền tụt xuống mất, ngậm bĩu môi của mình lên.

Giả bộ gì đây.

Không phải bởi vì Tiêu Phàm đến Thiết Môn, thì các người có vội vã chạy tới đây không?

Thật ra, tiểu nha đầu quả thật là có chút "vu oan" cho Tiết Lan. Tiết Lan tất nhiên là vì Tiêu Phàm mà chạy tới đây, nhưng lại hoàn toàn không biết Hoàng Đại Bàng đã an bài cùng ăn cơm như vậy.

Xem ra Phó bí thư Hoàng đang tính khoái đao chém loạn mã, một lần nhìn rõ, là bạn là địch, cứ lộ ra hết, không chơi trong tối nữa!

Đây cũng phù hợp với tính cách của Hoàng Đại Bàng, nói dễ nghe một chút, là cũng khá là ngay thẳng; Đánh giá thấp một chút, thì là chẳng biết cách giữ bình tĩnh.

- Tiêu Phàm, cậu lúc nào đến Thiết Môn vậy?

Tiết Lan căn bản là không thèm để ý đến tâm trạng của Phương Do Mỹ, tiếp tục giả vờ, ăn không nói có hỏi.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói: - Dì Tiết, cháu hôm qua đã đến đây. Có mấy tên lư trong xã hội, không biết trời cao đất dày, không ngờ lại giật túi xách của Tiểu Mỹ ở nhà ga, cháu liền tới đây để xử lý chuyện này.

- Có chuyện như vậy à?

Tiết Lan liền tỏ vẻ rất ngạc nhiên, mở to hai mắt.

Không đợi Tiêu Phàm trả lời, Phương Do Mỹ lập tức nói xen vào bên cạnh:

- Vâng ạ, dì Tiết, mấy tên đó thiệt không ra làm sao Nhưng Tiêu Phàm đã thu thập bon chúng rồi, đúng là khiến người ta thấy sảng khoái.

Tiểu nha đầu nhìn ánh mắt của Tiết Lan, đã tràn đầy ý đề phòng.

Đây cũng có chút hơi quá chứ?

- Vậy à? Thế Tiểu Mỹ, cháu không sao chứ?

- Cháu không sao ạ. Tất cả đều có Tiêu Phàm ca ca lo, cháu đâu thể nào xảy ra chuyện được.

- Vậy là tốt rồi

Tiết Lan đầy vẻ tươi cười, hai mắt hơi nhú lại, thoáng có chút buồn bực.

- Tiết Đào.

Đến lượt Tiết Đào được chào hỏi, Tiêu Phàm cũng rất theo quy cũ.

- Ha ha, Tiêu Phàm, xin chào!

Tiết Đào bắt tay với Tiêu Phàm một cái, ánh mắt lướt về phía Phương Do Mỹ, trên miệng hiện lên một chút vẻ cười như không cười.

- Tiêu Phàm, thật không ngờ, cậu và Tiểu Mỹ lại là bạn tốt.

Lời này nói ra là có ẩn ý.

Bạn học Tiêu Phàm, người cũng có sở thích dụ dỗ nữ sinh sao?

Khâm phục, khâm phục!

Hàng my cong đẹp của Phương Do Mỹ giương lên, tính mở miệng nói, lại bị ánh mắt thản nhiên của Tiêu Phàm ngăn lại. Rất lâu về trước, khi hai người còn học lớp tám, Tiết Đào đã có bản tính như vậy, kỳ quái, tự cho mình là đúng, hơn nữa còn tâm địa hẹp hòi, Tiêu Phàm không muốn để Phương Do Mỹ xảy ra xung đột trực tiếp với anh ta.

Người này hiệu xưng là "quân sư quạt mo", Phương Do Mỹ mà đắc tội anh ta, làm không tốt sẽ trở thành yêu thiêu thân. Nếu là nhắm vào Tiêu Phàm mà đến, tất nhiên là không thèm để ý đến, nhưng đụng đến Phương Do Mỹ thì không được.

Đến lúc đó, chỉ sợ Tiêu Phàm sẽ hoàn toàn vạch mặt Tiết gia.

Đào Tiểu Vũ eBook

Nguyên Khí Đại Hư?

Chương 282: Nguyên Khí Đại Hư?

Phương Do Mỹ không mở miệng không có nghĩa là Phương Lê không để ý.

Khuê nữ nhà mình tốt với ai không tốt với ai, người ngoài không thể quản được.

Mắt thấy Phương Lê hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt trầm xuống, Tiết Đào làm như không thấy. Lòng Tiết Lan cũng trầm xuống. Lần này tự thân đi tới tỉnh Yến Bắc, một nửa là do Tiêu Phàm, nửa còn lại là do Tiêu gia.

Tiết gia đảng phụ Uông gia, và Tiêu gia trước sau không cùng đường, nhưng trước đó, lại cùng Phương gia quan hệ bình thường. Đối với bọn họ tranh đấu đủ loại, Phương gia vẫn duy trì trung lập, ai cũng không giúp. Hiện tại Tiêu gia biểu hiện thái độ, Tiết Lan liền vội chạy tới. Tiết gia và Tiêu gia không có khả năng “hòa giải”, không phải do Tiết Lan làm chủ là được, thậm chí toàn bộ Tiết gia cũng không thể làm chủ. Rời khỏi Uông gia, chuyển hướng tới Tiêu gia, quyết định này không có dễ làm như vậy.

Nhưng Phương gia thì vẫn có thể tranh thủ được.

Lấy thực lực trước mắt của Phương gia để kêu gọi lực lượng, nếu thực sự cùng Tiêu gia hợp tác toàn diện, đối với Uông gia và Tiết gia mà nói, cũng không phải là tin tức khiến người ta vui vẻ gì.

Trước khi đến, Tiết Lan đã khẩn cấp cùng mấy nhân vật cấp cao bàn bạc, mọi người đều nhất trí ý kiến muốn hết sức tranh thủ lúc Phương gia chưa hoàn toàn đảo hướng tới Tiêu gia, dù thế nào cũng phải trả một cái giá nhất định, hi sinh toàn bộ Đồng Thiên Lỗi và sản nghiệp “người quản lý” của y cũng không tiếc, nhưng thực tại thì không được, như vậy thì sẽ làm thế lực chỗ Hoàng Đại Bằng tạo áp lực lên Phương Lê.

Để ngăn cản thế lực Tiêu gia thêm một bước mở rộng, thậm chí tạo thành hệ thống, đại phái hệ chính trị Uông gia, Tiết gia vẫn luôn nỗ lực để đạt được mục đích. Nếu có thể, thì phải tận lực làm cho Tiêu gia suy yếu đi.

Đã không cùng đường với Tiêu gia, một bên tăng một bên giảm thì tất cả mọi người đều hiểu nó có nghĩa gì.

Tiết Lan cũng không hi vọng cháu họ vì loại chủ đề mạt danh kì hiệu này mà đắc tội với cha con Phương Lê. Phương Do Mỹ là con gái Phương Lê, Phương Lê nhất định rất cưng chiều con bé, Tiết Lan cũng là một người mẹ, suy bụng ta ra bụng người. Ai trêu đùa con gái mình thì bản thân ai mà không gấp gáp chứ.

- Tiết chủ nhiệm, bận rộn vậy mà vẫn tới Thiết Môn chỉ đạo công việc, cảm ơn, cảm ơn cô...

Hoàng Đại Bằng đối với quan hệ của Tiết Đào và Tiêu Phàm cũng không có hiểu biết. Tạm thời, cũng không muốn dây dưa vào. Nói vài câu xã giao, ân cần sắp xếp cho cô cháu nhà Tiết gia, cùng đối mặt với Tiêu Phàm.

Nói ra thì kế hoạch lúc trước của Hoàng Đại Bằng khá đơn giản, chính là khiến Phương gia và Tiết gia phân thắng bại, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Không ngờ lại bị Tiêu gia chặn ngăn một đòn tử, đem tất cả lộn xộn hết cả lên.

Cái đó xem xét lại rồi nói sau vậy.

Vợ Hoàng Đại Bằng- Chủ nhiệm là có một tính cách hoạt bát. Đối nhân xử thế rất có nghề, đối với tâm tư của ông xã cũng hiểu rất rõ, chủ động lôi kéo khách khứa làm quen, không khí bên ngoài xem ra cực kì hòa hợp.

Rất nhanh, rượu và thức ăn như nước chảy được đưa lên, đều là thức ăn danh quý cả, nào là hải sâm cá muối, hũn chường tổ yến, đông trùng hạ thảo, tuyết cốc. Đây đủ mọi thứ, quả thực toàn là những món ăn phương thuốc đại bổ.

Một bàn lớn tràn đầy thịt, hai mắt Phương Do Mỹ nhìn đắm đắm. Một cô gái ở tuổi như cô, đa số là ăn hàng, có điều mấy món chính này cô lại không có hứng thú. Bọn họ thích ăn đồ nướng, cáp tư đặt căn nha, muốn thức ăn của Tân Triều cơ.

Cho dù là yến hội nghiêm chỉnh, cũng không có mấy thứ đại bổ như này.

Tuy nhiên, xem bộ dáng của Hoàng Đại Bằng thì mấy món ăn này lại ra chiều rất hài lòng, cười nói:

- Mọi người thấy thì đừng cười, tôi ấy, thích thịt lắm. Nào nào, đừng khách khí, trước hết cạn một ly nào.

[CHARGE=2.3]

Nói xong liền giơ một chiếc ly lên.

Rượu là rượu trắng của tỉnh Yến Bắc, tình cảm gắn bó của Hoàng Đại Bằng đối với quê cha đất tổ rất sâu nặng.

Hoàng Đại Bằng là người lớn tuổi nhất ở đây, với tư cách già nhất, lại là chủ nhà, mọi người tự nhiên hưởng ứng, cùng nhau cạn một ly.

Tiêu Phàm từ bên nhìn sang, chỉ thấy một chén nhỏ mà Hoàng Đại Bằng phải ba lần mới uống xong, vừa mới buông cái chén, liền ào ào thở dốc vài tiếng, trán toát đầy mồ hôi.

Chu chủ nhiệm vội vàng gấp thức ăn đặt vào trong đĩa nhỏ cho chồng, trầm giọng nói:

- Ăn một miếng đi...

Mặt mày hiện lên vẻ lo lắng, lại đem canh đông trùng hạ thảo cách thủy đặt tới trước mặt của Hoàng Đại Bằng.

Cô ta là vợ tái giá của Hoàng Đại Bằng, vừa mới kết hôn cùng Hoàng Đại Bằng không bao lâu, mới lên làm bà lớn, dĩ nhiên là rất lo lắng cho thân thể Hoàng Đại Bằng.

Ánh mắt Tiêu Phàm đảo qua trên bát canh đông trùng hạ thảo, hai hàng lông mi hơi cau lại.

Biến hóa rất nhỏ này lập tức bị Chu chủ nhiệm phát hiện, cảm thấy ngượng ngùng cười, nói:

- Tiêu trưởng phòng, ông Hoàng nhà tôi trong thời gian gần đây khá bận rộn, thân thể có chút không tốt, thầy thuốc kê cho mấy danh sách thuốc bổ, nên mới cho ông ấy ăn mấy thứ bổ này.

Đây là sợ bị Tiêu Phàm khinh thường ấy mà.

Hoàng Đại Bằng lập tức nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, Tiêu trưởng phòng, tôi ấy, xuất thân từ một gã nông dân, đại lão thô. Trước đây cuộc sống khá gian khổ, chỉ sợ chà đạp lên mấy thứ tốt này thôi.

Trên mặt có chút màu sắc kiêu ngạo.

Tâm tình của Hoàng Đại Bằng và vợ vừa khéo tương phản. Bà xã thì trẻ tuổi, mới có hơn 30 tuổi, muốn theo mấy trào lưu thời nay, chỉ sợ bị người ta chê cười là kẻ quê mùa. Tiêu Phàm xuất thân từ con cháu nhà quyền quý nhất đẳng, mấy mặt xã hội ấy còn chưa thấy qua sao? Hoàng Đại Bằng lại

gọi bản thân là đại lão thô, “tầng lớp quê mùa” rất coi thường tư tưởng tầng lớp tiểu tư sản.

Hải sâm cá muối, hùng chương tổ yến, đông trùng hạ thảo, tuyết cốc, có cái nào không phải là thứ tốt đại bổ đâu? Đời này qua đời khác đều cảm thấy mấy thứ này quý báu, như thế nào ta đây lại biến thành kẻ nhà quê?

Tôi chính là thích ăn đấy!

Tiết Lan lập tức lộ vẻ mặt quan tâm, nói:

- Phó bí thư Hoàng, công tác tất nhiên là quan trọng, nhưng thân thể cũng là tiền vốn cách mạng, không thể để tiêu hao sức khỏe được đâu. A, đúng rồi, ở đây tôi có mấy viên nhân sâm...

Tiết Lan nói xong, liền mở chiếc túi xách bên người, từ giữa lấy ra một hộp hình chữ nhật, là hàng nhân sâm tinh xảo hạng nhất, nhân sâm kia râu ria nhẵn nhẵn, cho dù không phải là người trong nghề, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, đây không phải là vật phàm, chỉ sợ cũng có chút lai lịch.

- Phó bí thư Hoàng, viên nhân sâm này là một người bạn của tôi lần trước tới phía đông Hàn Quốc phỏng vấn, người ta tặng cho cậu ấy, nghe nói là đã sơn sâm (sâm núi hoang dã) Ngũ Phẩm Diệp, được hiệu tương đối tốt. Phó bí thư Hoàng và chị dâu xem xem..

Thuận tay đem hộp sâm đưa tới bên người Chu chủ nhiệm.

Chiếc hộp không dài hơn một thước, có thể thấy “vóc dáng” nhân sâm trong hộp rất đẹp. Đã sơn sâm Ngũ Phẩm Diệp mà dài tới một xích, có thể nói nó đã thuộc vào cấp bậc sâm vương.

Chu chủ nhiệm dường như cũng là người biết nhìn hàng, vội vàng đón lấy, vừa cẩn thận đánh giá củ đã sơn sâm, vừa tấm tắc khen ngợi, nói:

- Dã sơn sâm Ngũ Phẩm Diệp là quà của nước Hàn tặng...ây da, cũng là quá quý trọng rồi...

Từ xưa tới nay, nhân sâm là một trong những cây cỏ hoa hạ cửu đại tiên, mấy năm nay bị hái lạm, sơn sâm hoang dã ngày càng hiếm thấy, trên thị trường thì 99% đều là sâm trồng. Nhưng sâm này lại do chính tay Tiết Lan đưa ra, lại hiểu rõ xuất xứ, không thể là hàng giả được.

Phía đông Hàn Quốc vốn nổi danh với sơn sâm hoang dã, hơn nữa Hàn tộc lại nổi tiếng “sĩ diện”, đưa lễ cho khách quý, nếu đưa sâm gieo trồng thì chẳng muốn làm trò cười rồi sao.

- Anh Hoàng à, anh xem xem, là vương sâm đích thực đấy...

Chu chủ nhiệm thưởng thức nhân sâm trong tay một phen, rồi đưa sang bên người Hoàng Đại Bằng.

- Quả nhiên, sâm vương, sâm vương, thứ tốt, thứ tốt nha...

Hoàng Đại Bằng nhận lấy xong, đánh giá một chút, không ngớt lời khen ngợi, rất mau đưa hộp sâm trả lại cho vợ, ra hiệu cho cô trả lại cho Tiết Lan.

Tiết Lan lúc này mà lấy sâm vương ra, tuyệt đối không phải để khoe khoang trước mặt Hoàng Đại Bằng, mà chính là muốn đưa sâm cho Hoàng Đại Bằng. Nhưng Hoàng Đại Bằng lại không thể tùy tiện nhận quà quá trân quý như vậy được. Tiết Lan cũng không phải thủ hạ của Hoàng Đại Bằng, không cần “tiến cống” cho ông. Sâm vương hoang dã này mặc dù tốt, nhưng không phải cứ tốt là nhận.

Hơn nữa lại còn ngay trước mặt Phương Lê thế này...

Chu chủ nhiệm nắm hộp sâm thật chặt, không muốn buông tha.

Nếu đã được gả cho Phó bí thư tỉnh ủy, mí mắt của Chu chủ nhiệm cũng không thể nông cạn như cây. Nhưng cô không phải là chú ý tới giá cả sâm vương, mà là đây chính là loại sâm vương hoang dã, ra giá mà không ai muốn bán. Giá một hai triệu mà được hô ra, cho dù có tiền cũng chưa chắc mua được chính phẩm.

Cô thật lòng muốn thân thể Hoàng Đại Bằng nhận những thứ bổ nhất.

Dù sao cũng đã gần 60 tuổi rồi, năm tháng nào có buông tha con người bao giờ.

Mấy ngày nay, Hoàng Đại Bằng mắc chứng khí hư, cổ họng luôn có đờm, thở không được, thiếu chút nữa khiến bà lo lắng không thôi. Hôm qua tìm đại phu kê đơn mấy phương thuốc bổ, mới ăn được hai thang, thoáng đã có chuyển biến tốt đẹp rồi. Sâm vương của Tiết Lan quả là mưa đúng lúc.

- Chị dâu, nếu thân thể Phó bí thư Hoàng không tốt, sâm này vừa lúc đúng bệnh, có thể bồi bổ được.

Tiết Lan khẽ cười, rất ưu nhã bưng chén trà lên uống một ngụm, căn bản không có ý nhận lại nhân sâm.

- Vậy...vậy...cám ơn Tiết chủ nhiệm, đợi lát tôi tính tiền trả lại cho Tiết chủ nhiệm.

Chu chủ nhiệm là người có tính quyết đoán, mắt thấy Tiết Lan rất chân thành tặng lễ, ngay lập tức mượn cớ xuống thang. Nhận lễ ngay trước mặt Phương Lê, tất nhiên không được tốt cho lắm, vì nó sẽ khiến Phương Lê nghĩ ngợi. Nhưng cự tuyệt ý tốt của Tiết Lan, cũng không thỏa đáng, sẽ đắc tội với Tiết Lan. Nếu đã như vậy, không bằng cứ thoải mái nhận lấy.

Đợi lát nữa trả tiền xong, cứ coi như mình đã mua sâm của Tiết Lan.

- Vâng.

Tiết Lan cười, sao cũng được.

Cái gọi là “tính tiền”, trong lòng ai cũng biết rõ, chỉ là một câu nói khách khí vì muốn giữ lại thể diện cho Phương Lê.

- Chu chủ nhiệm, nhân sâm này là đồ tốt, nhưng tôi có đề nghị thế này...

Tiêu Phàm ở bên nhìn bỗng nhiên trịnh trọng mở miệng nói, thần sắc trở nên khá nghiêm túc.

- Tiêu trưởng phòng, mời nói.

Chu chủ nhiệm vội vàng nói.

- Tôi đề nghị thế này, bát canh này tạm thời đừng cho Phó bí thư Hoàng uống. tôi cho rằng, Phó bí thư Hoàng thân thể không hư nhược, mà ngược lại, dương khí đại thịnh. Phương thuốc ôn bổ như này phải đặc biệt coi chừng mới được.

Tiêu Phàm chậm rãi nói.

- Hả, không thể nào? Ông hoàng nhà tôi dương khí đại thịnh sao? Tiêu trưởng phòng, cái này...ha ha...thầy thuốc trung y bệnh viện tỉnh đã chẩn bệnh đấy, bọn họ nói chủ yếu là do chứng khí hư, phải bồi bổ nguyên khí.

Chu chủ nhiệm cười cười, rất uyển chuyển nói, thần sắc trong mắt có chút không tin.

Chẳng lẽ con cháu Tiêu gia còn tinh thông thuật trung y hay sao?

Phương Do Mỹ liếc mắt nhìn Tiêu Phàm một cái, lập tức hé miệng nhẹ nhàng cười.

Người này lại muốn hóa thân thành “Tiêu thần y” hả?

Tuy nhiên, bản lĩnh của Tiêu thần y, Phương đại tiểu thư tuyệt đối không nghi ngờ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nói Thẳng

Chương 283: Nói Thẳng

Tiêu Phàm trầm ngâm:

- Chu chủ nhiệm, nói như này vậy, hiện tại Phó Bí thư Hoàng dinh dưỡng quá thừa, tình trạng thiếu dinh dưỡng rất ít xuất hiện.

Tình huống Hoàng Đại Bằng và Chu chủ nhiệm, Tiêu Phàm rất thông cảm với họ.

Hoàng Đại Bằng gần 60 tuổi, tư tưởng lạc hậu, xuất thân cũng khá bần hàn, đối với việc quý trọng đồ bổ đã ăn sâu bén rễ. Dường như theo trực giác của ông, nhân sâm, đông trùng hạ thảo, cá muối, mấy thứ này nhất định là đồ tốt, càng ăn nhiều mấy thứ này bao nhiêu thì càng tốt cho thân thể bấy nhiêu. Hơn nữa mới cưới một cô vợ trẻ hơn mình tới 20 tuổi, lại muốn trên giường biểu hiện một phen, ông càng liều mạng ăn thuốc bổ, việc này không thể tránh được.

Hắn vừa mới đơn giản giữ xem mạch của Hoàng Đại Bằng một chút, kết hợp với bộ mặt đặc trưng của Hoàng Đại Bằng, gần như có thể kết luận, trong thời gian này Hoàng Đại Bằng ăn bổ quá mức, trong cơ thể dương khí đại thịnh, hỏa khí thật sự rất thịnh vượng. Cứ thế này mà ăn thêm dã sơn sâm Ngũ Phẩm Diệp cách thủy, ngay lập tức sẽ xuất hiện ra tình trạng.

[CHARGE=2.3]

Nghe xong mấy lời này của Tiêu Phàm, sắc mặt Chu chủ nhiệm hơi đổi, lúng túng nói:

- Tiêu trưởng phòng, ông Hoàng nhà tôi bình thường rất tiết kiệm, ăn cũng khá đơn giản. Chính là mấy hôm nay bị bệnh, chứng khí hư, tôi mới cho ông ấy ăn lót dạ phẩm.

Đồng chí Tiêu Phàm à, cậu ngàn vạn lần đừng cho ông Hoàng nhà tôi là một tham quan, suốt ngày ăn không ngừng vì cá mập tổ yến, không có chuyện như vậy đâu.

Kì thực nếu đang ở trường hợp xã giao bình thường, Chu chủ nhiệm cũng sẽ không giải thích nhiều như vậy. Hiện tại lại xảy ra như này, không cần nói Hoàng Đại Bằng là quan cao không thì vẫn như những nhà bình thường điều kiện cũng không khó khăn, ăn uống tốt một chút thì sao, có gì mà phải giải thích chứ? Dù tiết kiệm, chẳng lẽ phó bí thư tỉnh ủy lại bị thiếu dinh dưỡng hay sao?

Tiêu Phàm dù sao cũng là cháu trưởng Tiêu gia, lại là mới lần đầu gặp mặt, không biết tính nết như nào, cẩn thận một chút cũng không sao. Nếu chẳng may Tiêu Phàm trở lại thủ đô, lại đi tuyên truyền cuộc sống Hoàng Đại Bằng hủ hóa, ăn nhiều đồ bổ, sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.

Tiêu lão gia tử là người có công lớn, tư tưởng có thể còn lạc hậu hơn cả Hoàng Đại Bằng.

Tiết Lan cười, nói:

- Tiêu Phàm này, cậu mới có giao thiệp với Phó Bí thư Hoàng một lát thôi mà, phải không? Cậu không biết đấy chứ, Phó Bí thư Hoàng nổi tiếng là Bao Công mặt đen, làm quan thanh liêm, các đồng chí khác tán dương không ngừng đấy.

Đám người Phương Lê hơi hơi biến sắc.

Cái gọi là các đồng chí, chính là chỉ vị đầu sỏ- Uông gia ở trước đài phát ngôn chứ còn ai.

Hoàng Đại Bằng cũng biến sắc, lập tức cười ha ha:

- Tiết chủ nhiệm quá khen, quá khen. Làm gì tới mức mơ hồ tới vậy, tôi chỉ làm ít bốn phần công tác thôi mà. Gian khổ mặc mặc là truyền thống tốt đẹp của đảng ta mà...

Trong lời nói không dám đề cập tới từ “các đồng chí”.

Vị đầu sỏ này cùng Uông gia, Tiết gia quan hệ khá chặt chẽ, cùng quan hệ với Hoàng Đại Bằng cũng không biết như nào. Ông và Tiết Lan vốn không phải “chiến hữu trong một chiến hào”. Ngay trước mặt Tiêu Phàm, Phương Lê, ở ngay chỗ này lớn tiếng nói cái gì mà các đồng chí rất quan tâm Hoàng Đại Bằng, thuần túy ra chính là tự tìm phiền phức.

Trong chính trị cấp cao, loại “tính chất cơ bản” này là sai lầm tuyệt đối không thể phạm.

Tiêu Phàm đối với mấy thứ này cũng không để ý, nghiêm túc nói:

- Phó Bí thư Hoàng, tôi vẫn đề nghị, tiến bổ phải cẩn thận, tốt nhất thời gian này đừng ăn. Kiên trì ăn thức ăn thanh đạm, uống nhiều trà thì mới có lợi cho thân thể.

Hoàng Đại Bằng còn chưa mở miệng, Tiết Đào liền ở một bên nói:

- Tiêu Phàm, tôi thấy ý tứ của cậu chính là nói dã sơn sâm này là thạch tín, ăn hết sẽ xảy ra vấn đề vậy. Không nghiêm trọng như thế đấy chứ...

Mang trên mình gương mặt cười, nhưng ngữ điệu lại rất quái gở.

Dường như Tiết Đào cũng có lí do tức giận. Cô của y đưa tặng Hoàng Đại Bằng dã sơn sâm Ngũ Phẩm Diệp chính cống do Hàn Quốc sản xuất, giá thị trườngбет cũng phải năm triệu trở lên. Kết quả là Tiêu Phàm mở miệng một cái là dường như Tiết Lan có ý định hại Hoàng Đại Bằng, nghe thế nào cũng không được tự nhiên.

Cho dù Tiêu Phàm là sử bán tử, thì cũng nên có ý nói tránh đi chứ, có cần phải nói rõ ràng như vậy không?

Tiêu Phàm không thèm để ý tới sự châm chọc của Tiết Đào, trầm giọng nói:

- Căn cứ theo thể trạng của Hoàng Bí thư, nhân sâm không phải là không ăn, mà hiện tại không thể ăn, qua một thời gian ngắn thì hãy nói.

- Ha ha, nói như vậy, tối nay ăn thì sẽ xảy ra vấn đề à?

Tiết Đào càng không chịu bỏ qua, nhìn chăm chăm rồi hỏi một câu.

Sắc mặt Hoàng Đại Bằng trở nên âm u, trong mắt lóe ánh lửa giận. Hai người trẻ tuổi này thật lạ, cậu mình có thân thể liền ở đây “đánh cuộc”

Hoàng Đại Bằng ông, trước mặt mọi người rửa ông, thật không coi ai ra gì mà.

Tiêu Phàm thở dài, đơn giản không để ý tới Tiết Đào.

Cùng vị “quân sư quạt mo” này tranh cãi, Tiêu Phàm đối với người này không có chút hảo cảm nào.

- Phó Bí thư Hoàng, nếu chẳng may tối nay không thoải mái, có thể gọi điện cho tôi, ngày mai tôi mới quay về thủ đô.

Tiêu Phàm bỏ Tiết Đào sang một bên, trực tiếp nói với Hoàng Đại Bằng, ngay sau đó nói với nhân viên phục vụ:

- Phiên cậu lấy giấy bút cho tôi...

Nhân viên phục vụ cầm giấy bút qua, Tiêu Phàm viết số điện thoại của mình lên, đưa cho Hoàng Đại Bằng.

Sắc mặt Hoàng Đại Bằng càng thêm thâm trầm, Chu chủ nhiệm sợ bọn họ cãi nhau, vội vàng đứng lên nhận tờ giấy Tiêu Phàm vừa viết:

- Được, được, tiêu trưởng phòng ngày mai trở về sao? Nếu không thì ở lại Thiết Môn hai ngày đi, tuy không phải là thành phố du lịch gì, nhưng cũng có vài chỗ để ngắm, tôi cho cậu địa chỉ.

Chu chủ nhiệm bày ra tư thế của một bà nội trợ hiền thực.

Tiêu Phàm không chịu phản ứng, Tiết Đào cũng không nguyện ý lạng lẽ lui quân, hai mắt nheo lại liếc qua, cười như không cười nói:

- Bạn học cũ, thật không ngờ Phòng Tôn giáo mấy người cũng học nghiên cứu trung y đấy? Thật đa tài nha!

Tiêu Phàm cười cười, không lên tiếng.

Tính cách hằn chính là như vậy. Đối với người nhìn không thuận mắt, căn bản sẽ không phản ứng lại.

Phương Do Mỹ ở một bên nói:

- Đúng vậy đấy, Tiết trưởng phòng, cô không biết ấy chứ, y thuật của Tiêu Phàm ca ca rất lợi hại luôn, trước đó không lâu khi mà chị Diệp Linh đánh hôn, anh ấy đã làm bệnh đau cổ họng của chị ấy khỏi luôn đấy.

Nói xong, dáng vẻ cô bé liền rất đặc ý.

Trước kia, cô rất ít tiếp xúc với trung y, nhưng thật đúng là vô cùng hiếm thấy một thần y như Tiêu Phàm đây.

- Vậy sao? Xem ra tiểu Mỹ rất quen thuộc với sự tích của Tiêu Phàm nha.

Tật xấu âm dương quái khí này của Tiết Đào xem ra không thay đổi được, mặc kệ nói chuyện với ai, đều mang theo loại giọng điệu như vậy.

Phương Do Mỹ liếc mắt nhìn y một cái, hai hàng lông mày giương lên, giọng đùa lên gấp thức ăn rồi bỏ đi.

Tiết Đào mất mặt, hơi ngượng ngùng. Mất mặt trước mặt Tiêu Phàm thật không ra gì mà. Y trước giờ luôn đem mình đặt ở vị trí “đối thủ” của Tiêu Phàm. Lần trước ở bữa tiệc của Nhiêu Ngọc Sinh, hai người đã không thoải mái rồi. Từ khi bước vào cửa tới giờ, mỗi lần nói chuyện Tiết Đào đều cố ý kẹp thương đeo gậy lên Tiêu Phàm, bị Tiêu Phàm phản kích cũng là đương nhiên. Không ngờ sau đó lại bị Phương Do Mỹ khinh bỉ, y càng thêm mất mặt. Suy cho cùng thì Phương Do Mỹ vẫn là tiểu nữ sinh.

- Tiêu Phàm, nghe nói hôm qua cậu và tiểu Mỹ tối qua đi tìm hội sở Kim Kiều?

Rượu quá tam tuần, Tiết Lan đột nhiên hỏi, vô cùng tùy ý.

Hoàng Đại Bằng mới nhấc li rượu lên, không khỏi sửng sốt, chậm rãi đem li rượu đặt lại trên bàn, Phương Lê đang đi gấp đồ ăn, tay cũng khựng lại một lát mới tiếp tục gấp tiếp. Hai người thần sắc không đổi, nhưng hai lỗ tai đồng thời dựng lên.

Không đoán tới Tiết Lan sẽ công khai đàm luận chuyện này, cô ta muốn công bố hết sao?

Tiêu Phàm điềm tĩnh tự nhiên, mỉm cười nói:

- Đúng vậy, cô Lan, đúng là có chuyện như vậy.

-Ồ, có chuyện gì sao? Có thể nói cho cô Tiết biết được không nhỉ?

Tiết Lan vẫn như trước, dù bận mà vẫn ung dung, nụ cười trên mặt càng thêm vài phần thân thiết, trong mắt hiện lên ý mong chờ.

Tiết Lan sờ dĩ vợi vãi đuôi tới Thiết Môn, không ngờ Tiêu Phàm lại nhúng tay vào, điểm quan trọng hơn là, cô không chiếm được nguồn tin chính xác, chỉ biết là Đồng Thiên Lỗi và thành viên chủ chốt của lão ta bị công an tỉnh vây bắt, vụ án này cũng do tỉnh sở tự điều tra và giải quyết. Đồng Thiên Lỗi cứ vậy mà bị bắt, sau khi bỏ tù, đã cung khai những điều quan trọng gì, cô ta hoàn toàn không biết gì cả.

Tiết Lan tìm được hai người quen hỏi thăm tin tức, cùng hệ thống công an Yến Bắc đảm nhiệm địa điểm quan trọng, nhưng kết quả cũng không thu được. Hai người quen của cô ta bất đắc dĩ nói cho cô ta biết rằng, vụ án này, tỉnh sở “che đến lợi hại”, căn bản không chen vào được. Nghe nói là ban lãnh đạo tự ban chỉ thị, tỉnh sở chỉ phối hợp điều tra mà thôi.

Tiết Lan thật sự có chút hấp tấp.

Trong tay Đồng Thiên Lôi nắm không ít tư liệu có lực sát thương, nếu toàn bộ bị khai ra, cũng đủ loại phiền toái. Phương Lê mới ra ngoài, sống chưa ổn định, có lẽ còn có điều kiêng kỵ với Tiết gia, nhưng lại được sự ủng hộ toàn lực của Tiêu gia, như vậy rất có thể nói trước được điều gì.

Bàn cờ này, trăm phương nghìn kế phải nắm giữ được quyền chủ động, không thể đợi người ta đuổi giết tận cửa rồi mới nghĩ kế sách được.

Vốn tưởng rằng Phương Lê muốn ra tay, cũng phải cùng một trận, ít nhất đợi cho sắp xếp được cơ bản mới động thủ lần nữa, không ngờ trong nháy mắt đã bắt hết bọn Đồng Thiên Lôi, một khi đã như vậy. Đối sách chế định ban đầu không thể dùng được nữa, chỉ có thể nói thẳng, phân định “thắng bại” mà thôi.

Vả lại xem Tiêu gia gần đây xuất hiện vị Tiêu nhất thiếu này, rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng để làm đại biểu quyết định thay Tiêu gia?

- Có thể, tình huống thực ra cũng không phức tạp lắm...

Tiêu Phàm vẫn hết sức ung dung, cười gật đầu, đem chuyện ở hội sở Kim Kiều lúc tối qua kể đại khái một lượt.

Hoàng Đại Bằng và Tiết Lan nghe xong hai hàng lông mày nhíu chặt, vẻ mặt rất tức giận. Chu chủ nhiệm, Lý Văn nghe mà cũng tức tới lú lờ, đôi mắt nhìn nhau, cảm thấy không thể tin nổi. Duy chỉ có Tiết Đào vẫn nâng ly rượu, bất động thanh sắc.

Nếu xưng là con ông cháu cha trong hội “túc trí đa mưu”, Tiết quân sư cũng có chút dáng dấp, nhưng nhất thời lại cả kinh, không hiện lên nổi một chút phong độ của quân sư.

- Rầm!

Hoàng Đại Bằng vỗ mạnh lên mặt bàn, vẻ mặt phẫn nộ, quát lớn:

- Sao lại có loại chuyện này! Không thể tưởng tượng được! Đồng Thiên Lỗi muốn làm gì đây hả? Muốn lập bang phái xã hội đen ngay trên Thiết Môn chúng ta sao? Quả thực buồn cười!

Xem ra Phó bí thư Hoàng phần nộ thực sự chứ không phải là giả vờ.

Trên thực tế, tiền căn hậu quả của chuyện này, Hoàng Đại Bằng hiện tại mới biết rõ ràng, trước đó ông cũng giống như Tiết Lan, nghe không được tin tức cụ thể. Mặc dù ông được phân công quản lý chính trị pháp luật, nhưng Phương Lê lại không chủ động báo cáo với ông, ông cũng không gấp mà đi thúc giục.

Thể diện của Phương Lê nhất định phải chiếu cố đến.

- Phần tử bại hoại như vậy nên bắt lại, nghiêm trị không tha!

Hoàng Đại Bằng tức giận chưa nguôi, lại đập một cái lên mặt bàn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Theo Như Yêu Cầu

Chương 284: Theo Như Yêu Cầu

-Hoàng bí thư... đồng chí của tỉnh sở tội qua đã bắt tay hành động rồi đều đã bắt lại và đang được thẩm tra

Phương Lê vừa đúng lúc nói xen vào coi như đang báo cáo cho Hoàng Đại Bằng- Mặc dù đồng chí nào cũng là một bộ máy Hoàng Đại Bằng lại là phó bí thư lại công tác bên quản lý chính trị pháp luật; chính trị pháp luật phát sinh đại án tử Phương Lê theo lí nên báo cáo cho ông trước mới đúng

Phân công trong bộ máy thành viên tỉnh ủy rất chồng chéo tương đối mà nói thì cũng không phải hiểm thấy-

- Tốt bắt rất đúng nhất định phải nghiêm trị mới được!

Hoàng Đại Bằng gật mạnh đầu thanh sắc đều rất mãnh liệt

- Tiêu Phàm à cô Tiết phê bình cậu đấy nha- Việc này rất nguy hiểm phải không?

Tiết Lan nghiêm mặt không hài lòng nói ánh mắt nhìn thẳng tấp vào Tiêu Phàm vẻ mặt tràn đầy lo lắng

- Chuyện như vậy sao lại tự tiện xử lý như thế? Trước tiên hẳn phải báo cáo với Phương thư ký chứ- Những người kia đều là kẻ liều mạng- Nếu ép bọn họ thì chuyện gì bọn họ cũng có thể làm- Cậu đấy nha còn trẻ quá không có kinh nghiệm- Mấy thứ khác thì không nói nhưng nếu chẳng may tiểu Mỹ có hề giai phụ trách nổi đây? Có đúng hay không?

Về phần cậu Tiêu Phàm nếu xảy ra vấn đề thì chính là gieo gió ắt gặp bão

Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng:

- Cô Tiết cháu đồng ý với ý kiến của cô- Chuyện khác không tính nhưng nếu ai dám có chủ ý với tiểu Mỹ mặc kệ kẻ đó là ai cháu cũng sẽ không tha

Lời này vừa nói ra liền khiến vẻ mặt Phương Do Mỹ ngập tràn màu sắc hai mắt chiếu sáng rực rỡ- Nếu Phương Lê mà không có bên cạnh chỉ sợ cô lại kích động rồi- Cho dù là vậy vẻ mặt kích động kia cũng đã thu hút không ít ánh nhìn

Mặc ai nhìn vào cô gái nhỏ này thật sự tình cảm thâm chủng với Tiêu Phàm rồi

- Đồng Thiên Lỗi này sao lại thành ra vậy? Bình thường xem anh ta cũng gọi là quy củ còn thường xuyên xuyên tiền công ích- Tại sao lại cùng mấy tên côn đồ lưu manh giao du vậy chứ?

Thấy Tiết Lan huých phải cái đình cứng Hoàng Đại Bằng đứng lúc giải vây cho Tiết Lan- Tuy nhiên lời nói ra lại có chút “phủi đầu”

Nội bộ Đồng Thiên Lỗi rốt cuộc làm sao vậy Hoàng Đại Bằng không tài nào rõ ràng được- Thực sự rất không rõ ràng nên cũng không thể hỏi thúc Phương Lê lập tức ra tay với Đồng Thiên Lỗi

Sắc mặt Tiết Lan biến hóa khe khẽ thờ dài:

- Hoàng bí thư có lẽ ngài không biết Đồng Thiên Lỗi cùng tôi là bạn thời đại học- Trước học chung trường cậu ta khá có chí tiến thủ bạn học cũng đánh giá cậu ta khá tích cực- Sau này cậu ta ở Môn Thiết buôn bán phát triển rất tốt bạn học còn rất mừng cho hẳn- Không ngờ cậu ta lại là một phe với đám du côn...ơi giờ ời cái xã hội này thật đúng là cái chảo nhuộm lớn mà...

Nói xong Tiết Lan lại nhẹ nhàng lắc đầu giống như đối với việc Đồng Thiên Lỗi sa đọa có niềm tiếc nuối sâu sắc

Hoàng Đại Bằng giật mình kinh hãi nói:

- Hả? Cậu ta và Tiết chủ nhiệm là bạn thời đại học hả? Vậy đều là thiên chi kiêu tử hả?

Tiết Lan vuốt cằm thờ dài

Trong rạp bỗng nhiên bắt đầu trầm lắng Tiết Lan trực tiếp đem quan hệ của cô và Đồng Thiên Lỗi tung ra quả có chút ngoài ý muốn của Hoàng Đại Bằng và Phương Lê

Sau một lúc Phương Lê nói:

- Tối qua đồng chí ở tỉnh nói cho tôi biết là thái độ Đồng Thiên Lỗi cũng không tệkhá phối hợp- Dù thế nào thì xí nghiệp của Đồng Thiên Lỗi cũng có danh tiếngđối với sự xử lí của cậu tathì dám chắc các đồng chí bên dưới cũng sẽ rất thận trọng

Tiết Lan gật đầu:

- Cám ơn Phương thư kí- Ai nhabạn học cũ đi tới bước ngày hôm naytôi thực sự tiếc cho cậu ta a

Nhìn qua thì thần sắc Tiết Lan vẫn có chút nặng nềnhưng trong mắt lại hiện lên vẻ hớn hở thoáng qua rất nhanh

[CHARGE=2.3]

Không hề nghi ngờ rằng cô ta đã đạt được kết quả mà cô ta mong muốn

Phương Lê tương đối rõ ràngbảo cô ta rằng tạm thời sẽ không “đuối cùng giết tận”cho mấy người một cơ hội

Hoàng Đại Bằng dù vô tình hay cố ýcũng liếc mắt nhìn Tiêu Phàm một cái- không nhìn ra Tiêu gia bọn họ có nhúng tay vào khôngPhương Lê thì cũng không có dự định hoàn toàn vạch mặt với Tiết gia- Xem ra dự định liên minh của mấy người với Phương gianhất định không dễ thực hiện đâu

Trên mặt Tiêu Phàm lại hiện lên nụ cườithân mình hơi khẽ đơng đưatrạ hồ đối với thái độ của Phương Lê rất hài lòng

Là “người trung lập”Phương Lê vốn không có ý hoàn toàn trở mặt với Tiết giacàng không quan trọng cái kia- Cho dù Hoàng Đại Bằng thúc giục nặng lênPhương Lê cũng sẽ thu xếp cho Đồng Thiên Lỗisẽ không truy cứu gì thêm- Phương Lê là loại người nào chứhá có thể để người khác sử dụng làm vũ khí sao?

Chỉ có điều Phương Lê cũng có cái khó xử của mình- Cho dù ông chỉ thu xếp cho Đồng Thiên Lỗi không liên lụy Tiết gia nhưng suy cho cùng vẫn làm xấu con đường tiền tài của Tiết gia oan này xem như kết thúc- Lão Tiết gia có thể sẽ quay lại tính toán việc này

Thật không ngờ Tiêu Phàm nhúng tay một cái liền trực tiếp đem theo mệnh lệnh từ bộ phận tới lại còn giúp Phương Lê một đại ân khiến ông vừa thu xếp được cho Đồng Thiên Lỗi vừa có thể bán cho Tiết gia một ân tình

Vừa ngăn được sự thúc giục của Hoàng bí thư vừa cho Tiết gia mặt mũi quả là vẹn cả đôi đường

Tất nhiên mục đích của Tiêu Phàm cũng đã đạt được

Trải qua đợt này ít nhất tin tức cũng đã truyền ra ngoài: thiện ý của Phương Lê đã tiếp nhận Tiêu gia đang hướng về phía Tiêu gia

Chính trị cao cấp có rất nhiều việc vốn là ngấm hoa trong sương Phương Lê có thể tỏ thái độ như vậy cũng đã đủ rồi- Bên ngoài cơ bản nhận định như này Tiêu gia lại có thêm một minh hữu nữa- Ít nhất trong khoảng thời gian Phương Lê nhậm chức ở Yến Bắc sẽ không có không có biến hóa gì lớn

Chỉ có Hoàng Đại Bàng hơi buồn bực

Nhưng cũng không có sao mục đích lúc trước của ông cũng đã đạt được rồi một vạch tử Tiêu gia chặn ngang tiến vào chỉ là do không ngờ tới cần nghĩ đối sách khác ngay- Nếu gấp không được thì từ từ sẽ nghĩ ra

Trên nền tảng của Phương Lê Tiết Lan nhất thời yên tâm không ít lập tức nâng li rượu cùng người khác chạm li dần dần không khí trở nên náo nhiệt trở lại mọi người vừa nói vừa cười nói vài câu tin đồn thú vị không còn nhắc tới Đồng Thiên Lỗi nữa

Chỉ đáng tiếc phần đầu một hai chục năm của Đồng Thiên Lỗ thật vất vả mới có địa vị như hôm nay vì muốn thâm nhập chính trị mà bị cuốn vào lốc xoáy bên trong cứ vậy mà vùi lấp trong nhà tù xưa xa hoa là vậy bây giờ biến thành giấc mộng Nam Kha. (“Giấc mộng Nam Kha” được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó-)

Quả nhiên “thành do thiên tuyển bại cũng do thiên tuyển”

Yến hội cũng coi như đã giải tán trong vui vẻ

Trước khi đi Tiêu Phàm vẫn không kìm nổi dặn dò Hoàng Đại Bằng vài câu bảo ông có thời gian thì đi viện khám xem kiểm tra cẩn thận chút- Trong đông y lâm sàng chứng thực trở thành chứng hư (cách gọi của đông y) tới trị liệu nếu trì hoãn trong thời gian quá dài thường sau đó sẽ rất phiền toái

Hoàng Đại Bằng chỉ lóng ngóng gật đầu cho có lệ tứ vô cùng rõ ràng

Tiêu Phàm chỉ có thể âm thầm lắc đầu

- Anh Tiêu Phàm nè bệnh kia thật sự trị sai cách rồi sao?

Phương Do Mỹ bám chặt bên người Tiêu Phàm tò mò hỏi

Tiêu Phàm gật gật đầu

- Tiêu Phàm cậu có thể khẳng định sao?

Phương Lê cũng không kìm nổi hỏi một câu cảm thấy hơi kinh ngạc- Ông vẫn chưa lĩnh giáo qua tài nghệ như thần của Tiêu Phàm ở bên y thuật chỉ nghe Nhiêu Vũ Đình nói chuyện phiếm qua điện thoại nhưng cũng không để trong lòng

- Chú Phương cháu có thể xác định- Thân thể Hoàng bí thư tuyệt đối không phải là chứng khí hư mà là nguyên khí cường thịnh làm cho mạch ông ấy

loạn lên tứ chi vô lực khí nóng tích lại- Nhìn qua bên ngoài dường như không thở nổi giống như bệnh trạng chứng khí hư- Nếu ăn đồ bổ nhiều như vậy thì sẽ gặp rắc rối

- Vậy làm sao bây giờ?

Phương Do Mỹ gấp gáp nhẹ nhàng dậm chân

- Anh đã nhắc họ bao lần rồi chính là họ không chịu nghe a...

Cô bé thiên tính lương thiện không kìm lòng nổi lo lắng cho Hoàng Đại Bằng

Tiêu Phàm cười nói:

- Tin tưởng thầy thuốc Trung y bệnh viện tỉnh đến đâu thấy phương thuốc trước không dùng được thì nhất định sẽ điều chỉnh phương thuốc mà

- Hừ chờ bọn họ phát hiện thuốc không hợp thì người bệnh đã sớm hỏng rồi- Oí giờ lang băm bây giờ nhiều như vậy lần trước cái gì mà giáo sư Cao thật sự buồn cười chết mất

Phương Do Mỹ mân mê cái miệng nhỏ nhắn nói

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Tiểu mỹ một hai lần chẩn bệnh sai thì cũng không thể nói người ta là lang băm được Tây y cũng phân ra tỉ mỉ như vậy Trung y cũng không hề qua loa- Ai cũng phải rất giỏi mắc sai lầm thì không tránh được- Huống chi Tây y phạm lỗi còn thiếu sao? Lang băm càng nhiều hơn

- Thì ra là vậy Tây y còn có nhiều máy móc hỗ trợ như vậy đáng vẻ không giống mấy người học Trung y các anh liền vọng vãn vãn thiết*- Trung y mà muốn trở thành danh y thì so với Tây y khó khăn hơn nhiều ha

*Bắt mạch là 1 trong 4 nội dung để khám bệnh theo Đông Y Vọng (nhìnquan sát)Vấn (nghegửi)Vấn (hỏi bệnh)Thiết (sờ nắmbắt mạch)

Tiêu Phàm cười ha ha nói:

- Cũng chưa chắcTrung y bây giờ cũng có thể dùng máy móc trợ giúp- Kết quả kiểm tra cũng được Trung y rất coi trọngcái này gọi là Trung-Tây y kết hợp

Phương Lê lại nói:

- Gọi là Trung- Tây y kết hợpchú nghe cũng chỉ là để cho dễ nghe thôi- Trung y chân chính vẫn là dựa vào cổ pháp cổ phương- Tiêu Phàmđây là nhân tâm nhân thuậtạu có thể dành chút thời gian mà nghiên cứuhành y cứu thế

- Vângthưa chú Phương

Phương Do Mỹ cười hì hìnói:

- Anh Tiêu Phàmạnh mà để râu mặc đạo bàokhông phải rất giống thần y cổ đại sao?

Nói xongliền đánh giá trên dưới Tiêu Phàmđường như đang suy nghĩ Tiêu Phàm ăn mặc như vậybộ dáng sẽ “tuấn tú” nhường nào

- Ai nói thần y cổ đại nhất định phải mặc đạo bào? Giống như người cổ đại người ta mặc thôi em...

Tiêu Phàm không khỏi bật cườilắc đầu liên tục

Ba người cười nói tới tận sảnh khách sạnđã có nhân viên công tác lái xe của bọn họ tớiPhương Do Mỹ không tình nguyện theo Phương Lê lên chiếc Audi đen lónlưu luyến vẫy vẫy chia tay Tiêu Phàm

Theo ý của cô bác không muốn quay về cái biệt thự lạnh ngắt của ủy viên thường vụ tỉnh ủy kiêu cùng Tiêu Phàm mới vui cơ- Nếu mà lớn hơn được vài tuổi lên đại học thì tốt rồi nhất định so với bây giờ tự do hơn nhiều

Đối với tâm tư nhỏ của Phương Do Mỹ Tiêu Phàm tự nhiên rõ như lòng bàn tay nhưng chỉ có thể làm bộ như không biết

Trước mặt Phương Lê Tiêu Phàm còn dám làm mấy việc khác người sao?

Đưa mắt nhìn con gái Phương Lê đã đi xa Tiêu Phàm chậm rãi xoay người trong mắt hiện lên chút linh hoạt sắc bén- Không biết tự khi nào Tiết Đào đã đứng cách hẵn không xa khoe miệng nhếch lên một tia thần nhiên châm chọc cười như không cười nhìn hẵn-

- Tiêu Phàm thật không nghĩ hạng người nào cậu cũng có giao thiệp nha

Tiết Đào ngoài cười nhưng trong lòng không cười tinh quang hai mắt lóe ra

Tiêu Phàm gật gật đầu lập tức giơ tay lên một câu cũng không nói xoay người về phía xe Mercedes Benz của mình

Nụ cười giả khuôn giả thức của Tiết Đào lập tức đóng băng trong mắt phun ra hận ý nồng đậm

Chiếc Mercedes Benz nhẹ nhàng rung lên chậm rãi hòa mình vào bóng đêm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phương Thuốc Khó Coi

Chương 285: Phương Thuốc Khó Coi

Tiêu Phàm nhận được điện thoại của Chu Hiểu Thanh thì đã là hơn 9 giờ tối.

Chu Hiểu Thanh chính là vợ của Hoàng Đại Bằng, đảm nhiệm chức vụ chủ nhiệm ở trong tỉnh. mấy giờ trước, Tiêu Phàm cũng có bước đầu hiểu về tình huống của cô. Dù thế nào thì cô cũng là vợ của Hoàng Đại Bằng, hơn nữa, Tiêu Phàm biết giữa bọn họ còn có thể giao thiệp được.

Thuật bói toán của Tiêu chân nhân quả không phải là chuyện đùa.

- Tiêu trưởng phòng à...

Ở điện thoại bên kia, Chu Hiểu Thanh cất lực đè nén, nhưng sự kinh hoàng vẫn không thể che dấu được mà lộ ra.

Chu Hiểu Thanh nói, nếu Tiêu Phàm rảnh thì mời hăp lập tức tới bệnh viện nhân dân tỉnh, tình trạng của Hoàng Đại Bằng không được tốt lắm.

- Bệnh viện nhân dân tỉnh sao?

Chân mày Tiêu Phàm nhẹ nhàng nhăn lên.

Sao lại tới bệnh viện nhân dân tỉnh rồi? Chứng “ác nhiệt” của Hoàng Đại Bằng tuy biến thành nghiêm trọng, nhưng không tới mức nửa đêm còn chạy tới bệnh viện nhân dân tỉnh chứ?

Hay là còn phát sinh ra một số chuyện không ngờ gì?

- Đúng vậy, đúng vậy a, nếu cậu có thời gian, mời cậu tới một chuyến, ông Hoàng nhà tôi rất khó chịu a...

Chu Hiểu Thanh càng thêm hoang mang, thanh âm giảm thấp xuống, vội vàng nói, dường như sợ người khác nghe thấy.

- Được rồi, Chu chủ nhiệm, tôi lập tức qua ngay.

Tiêu Phàm cũng không tìm hiểu gì thêm trên điện thoại, lập tức đáp ứng.

- Vậy... Tiêu trưởng phòng, cậu biết bệnh viện nhân dân tỉnh ở chỗ nào không? Nếu không, tôi cho người tới đón cậu nhé?

Chu Hiểu Thanh thận trọng hỏi.

Tiêu Phàm cười, nói:

- Không cần, tôi lập tức tới ngay.

Lúc Tiêu Phàm tới nơi, phòng bệnh số 1 bệnh viện nhân dân tỉnh đã loạn thành một bãi, trong trong ngoài ngoài đã có hơn mười người nhân viên chữa bệnh và chăm sóc, không ít trong số đó đã có tuổi, làm cửa phòng bệnh cán bộ cao cấp chật như nêm cối.

Bỗng một nhân vật của tỉnh ủy chạy xô tới, nhưng không thể khiến cửa bệnh viện nhân dân tỉnh người ngã ngựa đổ

Thậm chí còn phái cả bảo an đứng canh ở hành lang, không chút khách khí ngăn cản Tiêu Phàm, bọn họ vô cùng cảnh giác canh chừng hẳn. May mà Chu Hiểu Thanh rất nhanh chạy tới, đưa Tiêu Phàm đi vào, hạ giọng xin lỗi liên tục, khiến bảo an sợ tới mức sửng sốt, không ngờ tiểu tử này lại là một đại nhân vật.

- Tình hình sao rồi?

Tiêu Phàm vừa đi về phía phòng bệnh vừa hỏi

Về mặt Chu Hiểu Thanh hoảng loạn nói:

- Trời ơi, hiện tại tôi cũng không biết tại sao lại vậy. Buổi tối đi làm về, tôi cho ông ấy uống một bát canh, sau khi ông ấy uống hết, tinh thần tốt lên

nhieu lắm. Nhưng đến tầm 9 giờ, ông ấy không thở nổi, nói với tôi là cổ họng toàn là đờm, nhưng khạc không ra, ông ấy rất khó chịu...

Tiêu Phàm gật đầu, xem ra cùng với chẩn đoán trước đó của hân giống nhau, chỉ có điều Chu Hiểu Thanh quan tâm quá thành loạn, thấy Hoàng Đại Bằng khó chịu liền đưa ông tới bệnh viện nhân dân.

Trong phòng bệnh rất lộn xộn, Hoàng Đại Bằng nằm trên giường bệnh trắng toát, vài thầy thuốc đứng bên hỏi bệnh tình.

Tiêu Phàm đánh giá mấy vị này hân là mấy bị thầy thuốc thâm niên của bệnh viện nhân dân tỉnh.

Hoàng Đại Bằng thở hổn hển, thầy thuốc hỏi mười, ông đáp một, nói chưa được hai câu, cổ họng liền khạc một trận, nhưng cái gì cũng khạc không ra. Khuôn mặt đỏ bừng lên, nghẹn tới nghiêm trọng.

- Mấy người, mấy người nhanh nhanh nghĩ cách cho tôi mau lên...

Hoàng Đại Bằng khản giọng kêu lên, thần sắc trong mắt vừa thống khổ vừa tức giận.

- Trước hết hút đờm ra trước rồi nói sau.

Vài thầy thuốc trao đổi đơn giản một chút, một vị thầy thuốc tương đối cao trong số đó nói, mấy người còn lại đều gật đầu. Nếu Hoàng Bí thư khó chịu vậy, bất luận thế nào, cũng phải làm thuyên giảm chút bệnh tình đã, sau đó mới làm mấy kiểm tra khác.

Hai y tá trẻ tuổi luống cuống mang máy hút đờm tới.

Phòng bệnh cán bộ cao cấp số 1 là phòng bệnh đẳng cấp cao nhất của bệnh viện nhân dân tỉnh, là do lãnh đạo chủ chốt tỉnh ủy mở ra, phối trí vô cùng

đầy đủ. Phổi trí này không chỉ đầy đủ về thiết bị y tế, mà phổi trí về nhân viên chữa bệnh và chăm sóc cũng rất đầy đủ.

Vừa nhìn thấy máy hút đờm, Hoàng Đại Bằng đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt liền đại biến.

Cái thứ này, mặc dù ông chưa có dùng qua, nhưng nhìn thấy người khác dùng thật thống khổ a.

Năm ngoái, ông đến bệnh viện thăm một vị lão lãnh đạo, vị lãnh đạo đó đã tám mươi mấy tuổi, cũng bị nhiều đờm, ngăn chặn yết hầu, không thể không dùng máy hút đàm để hút ra, trong toàn bộ quá trình, người bệnh thống khổ không chịu nổi.

Không nghĩ tới mình cũng phải dùng tới vật này.

- Này này, không dùng vật này được không? Nghĩ cách khác không được sao?

Nhìn máy móc trên giường, gương mặt Hoàng Bí thư tái xanh.

Mấy thầy thuốc nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, vị thầy thuốc đứng đầu nhíu mi nói:

- Hoàng Bí thư, chúng tôi đề nghị trước hết giảm bớt triệu chứng đã.

- Nhưng, vật này...

- Hoàng Bí thư, xin ngài chịu khó một chút...

Thầy thuốc dáng người cao cao đứng đầu liền bắt đầu công việc với Hoàng Đại Bằng.

Ngay lúc ấy, một thanh âm đột ngột vang lên:

- Không cần phiền phức như vậy, máy hút đờm tạm thời không cần dùng tới.

Nghe giọng thì người này khá trẻ.

Mọi người quay lại nhìn, ánh mắt đồng loạt rơi trên mặt Tiêu Phàm, đều lộ ra vẻ nghi ngờ.

Vị này là ai?

Hai con mắt Hoàng Đại Bằng sáng ngời, kêu lên:

- Tiêu trưởng phòng?

Ông ra sức vươn người muốn ngồi thẳng dậy.

Mấy vị thầy thuốc đứng bên giường bệnh hoảng sợ, liền vội vàng vươn tay đỡ ông ngồi dậy, nhìn nhau tỏ ý khiếp sợ.

Có thể nhìn ra Hoàng Bí thư rất tôn trọng người thanh niên này, nằm trên giường bệnh cũng không muốn thất lễ.

Thật không biết vị này có lai lịch gì?

Nhưng khẳng định là không hề đơn giản.

Tiêu Phàm gật đầu chào hỏi mấy vị thầy thuốc. Mấy vị này đêm hôm khuya khoắt mà hiện tại lại đứng trước giường bệnh Hoàng Đại Bằng, không thể nghi ngờ hẳn là chuyên gia cao cấp nhất của bệnh viện nhân dân tỉnh, tự nhiên cũng sẽ là người có bản lĩnh.

- Hoàng Bí thư, thỉnh mạch!

Tiêu Phàm đi tới trước mặt Hoàng Đại Bằng, nói một câu “thỉnh mạch”, rồi vươn tay ra.

Hoàng Đại Bằng ngẩn ngơ một lúc, sau khi hồi phục tinh thần liền vội đưa tay ra.

Mấy vị thầy thuốc già của bệnh viện ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt có vài phần cổ quái, không ngờ người thanh niên này lại là thầy thuốc? Tuổi còn trẻ vậy mà dám chạy thẳng vào phòng bệnh cao cấp số một của bệnh viện nhân dân, ngay trước mặt mấy vị y sư và y khoa giảng dạy, bắt mạch cho Hoàng Đại Bằng, thật không coi ai ra gì. Hường vị này có chút bề mặt mà!

Có điều xem bộ dáng Hoàng Đại Bằng như “đại hạn chi phán vân nghê” thế kia, đoàn người cũng không tiện lời mở miệng chất vấn.

Và lại, xem kết quả bắt mạch của vị “thần y trẻ tuổi” này rồi nói sau.

Trong phòng khách sạn Môn Thiết, Tiêu Phàm chỉ có nương theo tay mà bắt mạch, đơn giản dò xét một chút mạch Hoàng Đại Bằng, bây giờ thì có thể bắt tỉ mỉ hơn một chút.

Bỏ qua chức vụ của Hoàng Đại Bằng, làm một thầy thuốc, như thế nào cũng phải luôn có trách nhiệm với bệnh nhân.

Bắt mạch một lát, Tiêu Phàm ngẩng lên, nói:

- Hoàng Bí thư, xin hãy há miệng ra.

Hoàng Đại Bằng trước kia không biết tới kỹ thuật y học của Tiêu Phàm giờ phút này trong đầu ông cũng nửa tin nửa ngờ, phần không tin chiếm ưu thế, nhưng lúc này cũng chỉ có thể phối hợp cho tốt. Dù sao lúc ăn cơm ở phòng riêng, Tiêu Phàm đã nhắc nhở ông, dường như đã đoán trước được sự việc.

Tiêu Phàm nhìn đầu lưỡi của Hoàng Đại Bằng, khẽ vuốt cằm nói:

- Hoàng Bí thư, bát canh đó thực sự không nên uống. Tình hình của ngài hiện giờ, tuyệt đối không phải là chứng khí hư. mấy ngày nay ngài dùng

mấy loại thuốc nhân sâm, lộc nhung, cầu kỷ, hoàng kỳ, tắc kè cũng không ít đúng không?

Chu Hiếu Thanh ở bên nói:

- Hình như đúng là những thuốc này.

Phương thuốc này là do y sư tỉnh viện trung ương kê đơn, Chu Hiếu Thanh tự mình xem qua, sao lại chỉ là “giống như”, mà căn bản chính là mấy thứ thuốc đó.

Hoàng Đại Bằng nhất thời ngây ngẩn cả người, liệu sự như thần a, không nhìn phương thuốc mà cũng biết là mình dùng thuốc gì.

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Hoàng Bí thư, xem mạch của ngài thì tôi thấy thân thể ngài rất tốt, một chút cũng không ngoa, hoàn toàn không cần tới thuốc bổ gì cả. Phải chú ý ăn thực phẩm thanh đạm, ăn nhiều rau quả một chút. Phương thuốc kia không cần uống tiếp nữa. Tục ngữ nói: “Hoàng liên chữa bệnh không công, nhân sâm ăn vào chết người vô tội...”

Hoàng Đại Bằng vội vàng nói:

- Nhưng Tiêu trưởng phòng à, mấy ngày trước tôi quả thật thấy phập phồng không yên, hô hấp không thoải mái, tứ chi vô lực...

Tiêu Phàm cười nói:

- Hoàng Bí thư. Đó là do ngài hoạt động quá ít, lại ăn nhiều, bị bội thực thôi. Ăn ít một chút, ăn no bảy tám phần là được rồi. Bình thường hoạt động nhiều thì dĩ nhiên hô hấp sẽ thuận, tinh lực dồi dào.

Hoàng Đại Bằng mở to hai mắt nói:

- Theo lời cậu nói thì tôi không bệnh sao?

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Vốn là không có bệnh, nhưng mấy ngày nay lại ăn bổ vậy, thành ra lại có chút bệnh. Tuy nhiên, Hoàng Bí thư yên tâm, bệnh này không phải là không thuốc cứu chữa. Như vậy đi, tôi kê đơn này, ngài uống theo thuốc đó, uống hết hẳn sẽ có hiệu quả.

- Được được, mời cậu lập tức kê đơn đi...

Hoàng Đại Bằng vội vàng nói liên thanh.

Cơ bản, ông có chút không thở được tới mức khó chịu, Tiêu Phàm vừa tới, tinh thần lên không ít. Không ai biết trong lúc bắt mạch, Tiêu Phàm thuận tay truyền Hạo Nhiên Chính Khí vào mạch ông, làm bệnh tình của ông giảm bớt chút ít.

Hoàng Đại Bằng chưa bao giờ tiếp xúc qua mấy thứ khí công nội lực linh tinh, tất nhiên sẽ không biết gì về điều này.

Thấy bộ dạng lão thần của Tiêu Phàm, lại có sự chỉ bảo trực tiếp của Hoàng Đại Bằng, thầy thuốc đáng cao liền lấy giấy bút đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vung bút, sau đó đưa phương thuốc trở lại.

Mọi người nhận phương thuốc, lập tức mắt to mắt nhỏ trừng lên, ngơ ngác nhìn nhau.

Trên phương thuốc có vồn vẹn hai vị thuốc: sinh địa, băng sa (phèn chua).

Cái này cũng quá đơn giản rồi phải không?

Mặc dù trung y học có không ít phương thuốc chỉ có một vị thuốc, nhưng mọi người cảm thấy phương thuốc chữa bệnh cho phó bí thư tỉnh ủy không

thể đùa như vậy được. Phương thuốc đơn giản như vậy thật sự có chữa được bệnh này cho Hoàng Đại Bằng hay không?

Hơn nữa cũng không phải dược liệu quý báu gì.

- Đây là Tiêu trưởng phòng đúng không?

Kinh ngạc một chút, vị thầy thuốc cao cao ho khan một tiếng, nói với Tiêu Phàm.

- Xin chào!

Tiêu Phàm khẽ khom người hành lễ.

- Xin chào xin chào, Tiêu trưởng phòng, tôi họ Từ, là phó viện trưởng bệnh viện nhân dân, chủ nhiệm khoa nội...

- Xin chào Từ viện trưởng.

Tiêu Phàm nho nhã lễ độ đáp.

- Xin chào Tiêu trưởng phòng...Tiêu trưởng phòng, bằng sa này đúng là dược vật thanh phế tiêu đàm, nhưng mấy năm nay ở trung y lâm sàng đã rất ít dùng rồi...

Từ viện trưởng chăm chú tìm từ rất cẩn thận, vừa nói vừa đánh giá sắc mặt của Tiêu Phàm.

Không rõ lai lịch vị Tiêu trưởng phòng này nên Từ viện trưởng cũng vô cùng cẩn thận chú ý, xem bộ dạng Tiêu trưởng phòng “ duệ hề hề” mà Hoàng Đại Bằng đối với cậu ta rất khách khí, khẳng định không hề bình thường.

Chỉ có điều việc liên quan tới sức khỏe Hoàng Bí thư, Từ viện trưởng cũng muốn đưa ra ý kiến của mình.

Nói toạc móng heo ra chính là, bằng sa là nguyên liệu công nghiệp, chủ yếu dùng trong ngành sản xuất thủy tinh và tráng men. Có giá trị dược liệu, nhưng mấy năm gần đây chủ yếu dùng để bôi ngoài da, bình thường không dùng để uống.

Thuốc có ba phần độc!

Hơn nữa, phương thuốc đơn giản vậy lại dùng để trị liệu cho đại lão tinh uy cao cấp, có phải hơi khó coi một chút không

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phương Thuốc Trừ Bệnh

Chương 286: Phương Thuốc Trừ Bệnh

Bằng sa dùng nửa lượng thôi, không có vấn đề gì đâu.

Tiêu Phàm mỉm cười đáp, sau đó chứng minh bổ sung mấy câu:

- Từ viện trưởng, Hoàng bí thư cũng chưa hẳn là bị bệnh, mấy ngày nay không chú ý phương diện ăn uống, hỏa khí thịnh vượng, thanh nhiệt đi thì không có vấn đề gì nữa đâu.

- Đúng đúng đúng, Từ viện trưởng cứ dựa theo phương thuốc của Tiêu trưởng phòng mà bốc thuốc đi.

Hoàng Đại Bằng lập tức phụ họa theo.

Tiêu Phàm y thuật có tốt hơn Từ viện trưởng không, tạm thời không thể kết luận. Nhưng tính nhạy cảm của Tiêu Phàm đối với chính trị khẳng định hơn hẳn Từ viện trưởng.

Kì thực việc tới bệnh viện nhân dân đêm nay, Hoàng Đại Bằng vốn không đồng ý, vốn chỉ là định mời thầy thuốc bệnh viện tỉnh tới xem qua cho, chỉ

cần sức khỏe không có vấn đề nghiêm trọng gì, vậy thì để ngày mai tính tiếp. Suốt đêm chạy tới bệnh viện mà chỉ có thể nói được bệnh tình Hoàng bí thư khá nghiêm trọng. Lúc này, Hoàng Đại Bằng lại đang trong thời kì rất quan trọng, nếu trong vòng hai năm mà không leo tới cấp bậc tỉnh bộ, như vậy sẽ phải đối mặt với việc về hưu.

Mấy năm gần đây, bên trên đối với cán bộ cao cấp nhậm chức quá giới hạn, thực hiện rất nghiêm túc, đến tuổi sẽ phải lui xuống, không có con đường để quay lại tiếp tục đảm nhiệm nữa.

Muốn lên chức, cho dù là cán bộ hư chức tỉnh ủy, sức khỏe tốt cũng là một điều kiện quan trọng. Thân thể mà có vấn đề, mọi việc đều phải ngừng lại.

Hoàng Đại Bằng không muốn dư luận làm mưa làm gió vào lúc này.

Chẳng qua Chu Hiểu Thanh lại như lâm vào đại địch, khăng khăng đòi đưa ông lên viện kiểm tra, Hoàng Đại Bằng cũng cảm thấy khó chịu, nên cũng đồng ý với ý kiến của vợ, đi suốt đêm để tới bệnh viện tỉnh.

Hiện tại Tiêu Phàm luôn miệng nói “ Hoàng bí thư không có bệnh”, Hoàng Đại Bằng rất hài lòng, quả nhiên không hổ xuất thân từ gia đình chính trị quyền quý, đối với những tình huống như vậy đều nhìn thấu triệt để.

- Được, được, cái này... lập tức theo đơn bốc thuốc, sắc thuốc cho tốt rồi mang lại đây.

Hoàng Đại Bằng chỉ thị, Từ viện trưởng cũng không tự làm khó mình nữa, lập tức đưa phương thuốc giao cho một y tá. Mặc dù Từ viện trưởng học qua tây y, nhưng làm thầy thuốc chủ nhiệm khoa nội, đối với trung y cũng có chút hiểu biết, biết sinh địa và băng sa đều là dược liệu thanh phế tiêu đàm, cũng là đúng bệnh, sẽ không gây ra vấn đề gì lớn.

Hơn nữa, miễn là Hoàng Đại Bằng còn ở bệnh viện nhân dân này thì cũng không cần phải lo lắng nữa, có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, lúc nào

cũng có thể xử lý được.

Ánh mắt Tiêu Phàm quét qua, mỉm cười:

- Từ viện trưởng, thời gian cũng không còn sớm gì nữa, không cần vất vả nhiều người như vậy, mời các vị cứ trở về nghỉ ngơi đi.

Bệnh tình của Hoàng Đại Bằng nếu có nghiêm trọng hơn ba phần thì cũng không cần nhiều bác sĩ tới “vây quanh” như vậy, hiện tại cũng đã “ý trọng thể” đã được biểu đạt, mọi người có thể trở về nhà được rồi.

Chẳng qua Tiêu Trường phòng quá mức tự tin, nghe ý tứ trong lời nói, giống như có trăm phần năm chắc sẽ chữa khỏi bệnh của Hoàng Đại Bằng.

Từ viện trưởng không hiểu lai lịch của Tiêu Phàm, cũng không thể ra vẻ mặt nghi ngờ, chỉ đưa mắt nhìn Hoàng Đại Bằng trưng cầu ý kiến của ông.

Hoàng Đại Bằng suy nghĩ một chút, nói:

- Từ viện trưởng, vậy mời các vị cứ về nghỉ ngơi trước đi, mọi người vất vả rồi, cảm ơn!

Nếu Tiêu Phàm đã điềm tĩnh như vậy, Hoàng Đại Bằng cũng muốn xem xem tiểu tử này có thật là có năng lực hay không.

Từ viện trưởng vội vàng nói:

- Được được, vậy chúng tôi liền nghe theo chỉ thị của Hoàng bí thư, tất cả mọi người về trước đi, tiểu Trần và tiểu Vương ở lại...

Thế là các bác sĩ đều lần lượt cáo từ, chỉ còn lại một bác sĩ trẻ tuổi và một y tá trung niên. Tất nhiên là bác sĩ và y tá phụ trách phòng cán bộ cấp cao này. Từ viện trưởng cũng ở lại, muốn xem Hoàng Đại Bằng uống thuốc mà Tiêu Phàm kê đơn, xác định hiệu quả trị liệu rồi mới quyết định lại.

Phòng bệnh cán bộ cao cấp vốn chật chội không chịu nổi, giờ lại lập tức thanh tĩnh hẳn.

Máy hút đờm kia vẫn đặt ở cách đó không xa.

Nếu chẳng may “Tiêu thần y” là bịp bợm giang hồ, giả mạo “đại sư” kê đơn thuốc không dùng được, đờm trong họng Hoàng bí thư còn phải nhờ vào máy hút đờm kia để giải quyết vấn đề.

Mặt Chu Hiểu Thanh lại hiện lên vẻ lo lắng.

Tiêu Phàm này “vượt quá chức phận”. Trực tiếp đuổi thầy thuốc đi, chắc bản lãnh thực sự rất tốt, đừng có lừa lão Hoàng nhà cô nha.

Dường như muốn nghiệm chứng sự lo lắng của Chu Hiểu Thanh, không lâu sau, Hoàng Đại Bằng lại thở gấp, ghé vào bên giường muốn khạc đờm ra. Chu Hiểu Thanh và y tá luống cuống tay chân cầm ống nhổ lên, Chu Hiểu Thanh giúp Hoàng Đại Bằng vỗ lưng, lại loạn thành một đoàn. Hoàng Đại Bằng khụ khụ nửa ngày, mặt đỏ bừng lên cũng không khạc nổi.

- Từ viện trưởng, làm sao bây giờ?

Chu Hiểu Thanh gấp đến độ cái gì cũng không lọt.

Mặt Từ viện trưởng cũng lộ ra thần sắc khó xử, hai mắt liếc về chiếc máy hút đờm. Kì thực máy hút đờm không thể tùy tiện dùng, nếu không phải là Phó bí thư tỉnh ủy, loại bệnh này không cần tới Phó viện trưởng nhân dân tỉnh tự thân xuất mã, càng sẽ không mang máy hút đờm ra dùng.

Tự thân chịu khó chút vậy!

Chỉ là nhìn thấy Tiêu Phàm ngồi kia, thần sắc điềm tĩnh, muốn dùng tới máy hút đờm thì Từ viện trưởng cũng khó mà nói ra miệng được.

Thật không biết chính xác được lai lịch của cậu thanh niên này a!

Đúng lúc ấy, cậu y tá trẻ tuổi đem thuốc đông y đã sắc xong chạy tới. Bệnh viện nhân dân tỉnh có phòng Trung y, cũng vì phục vụ người bệnh mà sắc thuốc.

- Từ viện trưởng, Từ viện trưởng, thuốc sắc xong rồi ạ...

Y tá nhỏ đẩy mạnh cửa xông vào, vội vã kêu lên.

- Tốt tốt, mau lấy ra đây, mau lấy nhanh!

Từ viện trưởng liên thanh kêu lên.

Thật sự nhìn Hoàng Đại Bằng khó chịu, Từ viện trưởng cũng càng khó chịu.

Lúc này Tiêu Phàm mới đứng dậy, chậm rãi bước tới:

- Hoàng bí thư, tôi châm cho ngài hai châm, khơi thông kinh mạch phổi, như vậy phối hợp với thuốc mới phát huy tác dụng tốt nhất.

Trong lúc nói, hàn quang lóe ra, hai tiểu đao trong tay lóe ánh hai đường sáng.

Hoàng Đại Bằng cố nén ho khan, nhìn Tiêu Phàm hỏi:

- Cậu...cậu còn biết châm cứu sao?

- Cũng biết chút.

- Vậy...vậy được...khụ khụ khụ...

Hoàng Đại Bằng ho khò khụ, chỉ cần nhanh khỏi bệnh, đừng nói châm cứu, cái gì khác cũng được.

Ngay lập tức Tiêu Phàm đâm vào hai châm lên Hoàng Đại Bằng, tiếng ho khan đột nhiên dừng lại, Chu Hiểu Thanh và y tá phục vụ cũng mang thuốc đi vào cho Hoàng Đại Bằng. Cũng không biết là do dược hiệu đặc biệt bắt đúng bệnh, hay là do Tiêu Phàm châm cứu, không bao lâu sau, cổ Hoàng Đại Bằng mãnh liệt rung động, từng ngum đờm xanh đen phun ra.

- Giời ơi, giời ơi, thoải mái rồi, thoải mái rồi, rốt cục cũng được thoải mái rồi...

Thật không dễ dàng gì, Hoàng Đại Bằng mới ngừng ho, thở phào một hơi, giơ tay vỗ ngực mình, thở hắt ra nói. Vẻ mặt rất thoải mái.

Nước mắt Chu Hiểu Thanh lập tức rơi ra.

Mấy ngày liền, bệnh của Hoàng Đại Bằng đã giảm vò cô rất nhiều.

Trong mắt Từ viện trưởng hiện lên chút kinh ngạc. Đối với bác sĩ khoa nội như ông mà nói, thủ pháp tiêu đờm không ít. Nhưng uống thuốc đông y mà hiệu quả nhanh như vậy, thật sự có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Tốc độ này thật là một tiêu chuẩn nhất định, so với máy hút đờm còn hữu hiệu hơn.

- Tiêu Trưởng phòng, cảm ơn cậu...

Chu Hiểu Thanh liên tiếp cảm ơn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khoát tay nói:

- Hoàng bí thư, không có việc gì lớn nữa rồi, đờm ra được là tốt, sau này chú ý ăn đồ thanh đạm thôi.

Hoàng Đại Bằng vui sướng, vẻ mặt tươi cười, liên tục gật đầu, vỗ vỗ lên tay vịn giường bệnh nói:

- Tiêu Trưởng phòng, thực sự không thể tưởng tượng cậu lại tinh thông y thuật, lại còn lợi hại như thế nữa. Quá lợi hại rồi!

Cháu trưởng Tiêu gia thật ngoài dự đoán của mọi người. Thời điểm xử trí đám lưu manh, ra tay tàn nhẫn, không hề lưu tình, khả năng kiến thức chính trị cũng vô cùng sâu rộng, lại còn là “quốc thủ” trung y nữa chứ.

Chu Hiếu Thanh có chút lo lắng đứng lên, hạ giọng nói:

- Tiêu Trưởng phòng, vậy là được rồi sao? Không cần dùng thuốc nữa phải không?

Bệnh tình nghiêm trọng như vậy, mà chỉ uống có hai vị thuốc đông y liền êm chuyện được sao?

Cũng khó trách tâm lý Chu Hiếu Thanh không yên.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Vẫn phương thuốc như vậy, ngày mai sắc thêm lần nữa, vấn đề cơ bản không lớn, mấu chốt còn lại là ở hoạt động bảo dưỡng hàng ngày. Phối hợp thích hợp với ẩm thực, duy trì vận động hợp lý, tâm tình vui vẻ, tự nhiên sẽ khỏe mạnh trường thọ.

- Đúng, Tiêu Trưởng phòng nói rất có đạo lý. Nếu không có vấn đề gì thì chúng ta về nhà đi.

Hoàng Đại Bằng cười ha ha, xoay người xuống giường, vung tay lên nói.

- Hoàng bí thư, nếu mai ngài không bận thì đến làm kiểm tra toàn diện đi.

Từ viện trưởng dường như thấy như vậy thì qua loa quá, nên nói vậy. Căn bản mấy bác sĩ tỉnh không làm gì được vậy mà Tiêu Trưởng phòng dùng có hai ngân châm, một cái đơn thuốc liền xong xuôi. Tình huống như vậy, Từ viện trưởng mới lần đầu gặp thấy.

- Được được, nếu cần thiết thì tôi sẽ cho tiểu Lý liên hệ với anh. Cám ơn anh, Từ viện trưởng.

Hoàng Đại Bằng khách khí theo sát Từ viện trưởng, mặt khác bắt tay y tá tạm biệt, đi nhanh ra cửa.

Chứng bệnh của ông mấy ngày nay, chủ yếu là mệt mỏi, ngực không thở nổi, một đồng đờm được khạc ra, người liền thoải mái hẳn lên.

Cũng khó trách Hoàng Đại Bằng vội vã rời đi như vậy, thật sự cũng chỉ là tình huống bất đắc dĩ. Phó bí thư tỉnh ủy đêm khuya chạy tới bệnh viện, đây cũng không phải là việc nhỏ. Để thời gian hơi lâu một chút là cấp dưới sẽ biết được tin tức, chỉ sợ chen chúc tới đây, mà đập phá cả cửa phòng bệnh cán bộ cao cấp.

Đây là chưa kể làm không tốt, hai vị đại trưởng ban tỉnh ủy đích thân tới thăm ông.

Hoàng Đại Bằng cũng không muốn làm ra mấy chuyện mưa gió ấy.

Đi xuống dưới tầng dưới bệnh viện, Lý Văn đã sớm gọi điện cho lái xe đem xe số 3 của Hoàng Đại Bằng tới, Hoàng Đại Bằng cầm tay Tiêu Phàm, liên tục vuốt >.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Trại Tạm Giam

Chương 287: Trại Tạm Giam

Ở cửa sắt trại trạm giam Cục Công An thành phố, địa vị của Đồng Thiên Lỗi vẫn cao cao tại thượng như trước. Trong số các nghi phạm bị tình nghi kia, dù ngày thường ngang ngược thế nào, nhưng trước mặt vị lão đại này tất cả đều ngoan ngoan như cừu nhỏ, cúi đầu kính cẩn nghe lệnh.

Đây là một "thế giới nhỏ" ngăn cách với thế giới bên ngoài, thi hành một quy tắc cực kỳ đơn giản-nắm đấm của ai to hơn thì người đó có lý!

Theo thông lệ của cơ quan công an, người bị tình nghi phạm tội quan trọng như Đồng Thiên Lỗi bình thường đều được bí mật giam giữ, hơn nữa còn bị giam giữ ở nơi khác. Mỗi quan hệ của gã rất phức tạp, kinh doanh ngầm nhiều năm như vậy, những cơ quan đảng chính có người của gã là chuyện rất bình thường. E rằng ngay cả bên trong cơ quan chính trị pháp luật cũng có tay trong của gã. Rất dễ có người thông báo tin mật cho gã. Vì để tránh tình trạng này xảy ra, nên giam giữ bí mật là điều thỏa đáng và cũng là lựa chọn tất yếu.

Một khi Đồng Thiên Lỗi bị bắt, thì vụ án này cũng không nhỏ nữa.

Như vậy thì một cây củ cải lớn bị nhổ lên sẽ kéo theo không biết bao nhiêu "bùn"!

Đối với việc này các lãnh đạo cơ quan chính trị pháp luật Yến Bắc đều biết rất rõ, nhưng lại không rõ tại sao Phương Lê lại giam giữ Đồng Thiên Lỗi ở trại tạm giam Cục Công an thành phố. Dường như ông ta không hề lo sợ sẽ có người mật báo cho Đồng Thiên Lỗi, thông đồng cùng gã "trong ngoài phối hợp" .

Rốt cuộc là do Phương Lê không có kinh nghiệm thực tiễn về công tác pháp luật chính trị, hay là có mưu đồ gì khác?

Phòng chừng là có mưu đồ khác.

Tôi đã giam Đồng Thiên Lỗi ở một nơi dễ nhìn thấy, ai muốn gặp y nói chuyện thì " cứ tự nhiên!"

Kể "dụ răn ra khỏi hang" đơn giản như vậy ai mà không nhìn ra chứ?

Chỉ có người ngốc mới mắc mưu!

Nhưng thật ra lại có người mắc mưu.

Màn đêm buông xuống, trong nhà giam rất yên tĩnh, nhưng không tắt đèn. Ở trại giam cách nói buổi tối “không tắt đèn” có nghĩa là các gian trại giam đều để đèn sáng đến tận sáng hôm sau.

Hai mươi bốn giờ đều có cảnh sát luân phiên đi tuần, giám sát những người này phòng ngừa việc họ đánh nhau, vượt ngục hoặc tự làm tổn thương mình.

Đồng Thiên Lỗi không ngủ mà cứ thế tựa đầu vào giường, hai mắt khép hờ, trằn trọc.

Những người khác đều rất cẩn thận, nói chuyện làm việc cũng không dám lớn tiếng, sợ làm âm ỉ đến gã. Nếu thực sự đắc tội với “nhân vật lớn này” thì việc bị ăn đòn chỉ là chuyện tính bằng phút. Chẳng những bị ăn đòn trong trại giam, mà già trẻ nhà mình đều không an toàn.

T toàn bộ trại giam này có ai mà chưa nghe nói đến uy danh Đồng lão đại chứ?

Thế giới này không hề có cái gọi là công bằng.

Khóe miệng Đồng Thiên Lỗi hiện lên một tia cười trào phúng.

Đừng xem những phạm nhân cùng giam trong phòng đều cung kính với gã, “anh cả, anh hai”. Trong lòng Đồng Thiên Lỗi biết rất rõ, gã biết trong trại giam này có ít nhất ba người do cán bộ quản giáo gài vào, chuyên môn phụ trách giám sát gã. Nhất cử nhất động của gã, đừng hòng tránh được đường dây ngầm này.

Trong thời gian một ngày, thậm chí Đồng Thiên Lỗi đã biết, tên nào là gián điệp của cán bộ quản giáo.

Nhưng Đồng Thiên Lỗi không nói gì cả, cũng không làm gì mấy tên kia.

Người ta cũng có chỗ khó xử, làm khó mấy tên này thì có ý nghĩa gì chứ? Hơn nữa, dù có xử lý mấy tên này thì phía trại tạm giam cũng sẽ gài người khác tiếp tục giám sát gã.

Đồng Thiên Lỗi nắm chắc, lần này, xem như gã phạm tội tày trời rồi, kết cục thế nào, chỉ có thể do trời định, không ai có thể thay đổi được.

Không cần nói đến những phạm nhân đang theo dõi gã, dù Tung Tính có khả năng đổi đồn trưởng trại giam cũng không thể thay đổi được vận mệnh của gã. Chỉ hy vọng rằng lời Diêm Đại Sư nói” một kiếp đổi một kiếp” sẽ thành sự thật.

Diêm Đại Sư nói, theo tướng mệnh của gã, gã có họa mất đầu. Nhưng đây là “kiếp sinh” không phải là “kiếp tử”, tai họa ngập đầu như này, có thể dùng “đại tai” để thay thế.

Ở tù năm năm trở lên được coi là “đại tai” rồi.

Đồng Thiên Lỗi nhớ lại những lời Diêm Đại Sư đã từng nói với gã, không kìm nổi giơ tay đè ép lên ngực. Ở đó có đeo một trang sức bằng ngọc, đây là quà Diêm Đại Sư tặng cho gã, để hãnh mang theo bên người, thành tâm cung phụng, có thể trừ họa.

Đồng Thiên Lỗi vẫn đeo ở trước ngực, cả ngày dù tắm rửa hay làm gì cũng không tháo ra.

Tối hôm qua vào tù, nhữn đồ mà gã mang theo bên người như di động, thắt lưng, đồng hồ, bật lửa, thuốc lá, đều bị nhân viên trông coi tịch thu lại, tạm thời bảo quản. Chờ lúc gã ra tù sẽ trả lại cho gã. Tất nhiên là cũng có nhiều

người đã vào tù rồi, là không thể ra được nữa. Hoặc là bệnh mà chết, hoặc là bị xử tử hình. Trong tình huống này, thì những vật phẩm này sẽ được giao lại cho người thân của họ.

Vượt ngoài dự kiến của Đồng Thiên Lỗi, miếng ngọc gã đeo trên ngực không bị giữ lại mà họ cho phép gã tiếp tục đeo.

Có lẽ các cán bộ trông coi cho rằng miếng ngọc trơn nhẵn và nhỏ bé như thế sẽ không gây uy hiếp gì đến tính mạng các nghi phạm. Nhưng Đồng Thiên Lỗi lại tin tưởng rằng, đây là nguồn “sức mạnh to lớn” từ Diêm Đại Sư.

“Pháp khí” mà Diêm Đại Sư tặng mình chắc chắn không tầm thường, cán bộ trông coi chắc cũng chịu ảnh hưởng của pháp khí này.

Đồng Thiên Lỗi đang suy nghĩ miên man bỗng nhiên bị một tiếng hét ra lệnh làm bừng tỉnh.

- Đồng Thiên Lỗi, thẩm vấn!

Những người trong trại giam bỗng nhúc nhích. Việc thẩm vấn giữa đêm hôm khuya khoắt trong trại giam là chuyện cơm bữa, ai cũng đã trải qua, huống chi là phạm nhân phạm tội quan trọng như Đồng Thiên Lỗi. Vì thế không ai lấy làm lạ.

Đồng Thiên Lỗi đơn giản sửa sang lại một chút, chậm rãi ra khỏi phòng giam, thần sắc điềm tĩnh.

Đồng đại ca ngày thường ngày là người rất chú ý, cho dù hiện tại gặp xui xẻo, nhưng tinh thần vẫn không hề suy sút.

Đến thẩm vấn gã là hai dân cảnh trẻ tuổi khỏe mạnh, cao to lực lưỡng. Sắc mặt hai người đều vô cùng nghiêm trọng, nhìn thẳng vào gã, sợ gã có hành động gì khác thường.

Đồng Thiên Lỗi không khỏi nhẹ nhàng cười, lắc lắc đầu, tỏ ra bộ dạng khinh thường.

Nhưng mà vừa đi vào phòng thẩm vấn, Đồng đại ca lại không bình tĩnh nữa.

- Là người?

Hai hàng lông mày Đồng Thiên Lỗi nhướn lên, không ngừng kinh ngạc.

Ngồi ở vị trí thẩm vấn lại là Tiêu Phàm, thần nhiên nhìn gã, thần nhiên gật đầu, thần sắc bình thản.

Thực ra không chỉ Đồng Thiên Lỗi kinh ngạc, mà ngay cả dân cảnh trẻ tuổi cũng âm thầm kinh ngạc.

Đây là ai?

Dù là Ủy ban Kỷ luật hay cơ quan chính trị pháp luật thì những cán bộ xử lý án trẻ tuổi như Tiêu Phàm không phải là không có. Mấy năm nay đều đề bạt bồi dưỡng cán bộ trẻ tuổi, không ít nhân tài mới xuất hiện.

Quan trọng là hai nhân viên bên cạnh Tiêu Phàm mới gọi là dọa người.

Một người là cảnh giam cấp hai, một người là cảnh giam cấp ba.

Hai dân cảnh trẻ đều biết hai vị “ đại lão ” này, một vị là Phó giám đốc sở Trịnh, một vị là Phó Cục trưởng thành phố Lưu, đều là nhân vật lợi hại tiếng tăm lừng lẫy trong hệ thống chính trị pháp luật tỉnh.

Không ngờ hai vị này chỉ là nhân viên đi cùng Tiêu Phàm.

Bởi vì Tiêu phàm ngồi ở giữa, Giám đốc sở Trịnh và Cục trưởng Lưu ngồi hai bên.

Việc này cũng khiến người ta nghĩ không thông.

Chức vụ của Tiêu Phàm không thể cao hơn Phó giám đốc sở Trịnh. Cho dù hẳn là cán bộ ở cơ quan trung ương hay bất kỳ đơn vị nào phái đến cũng không thể sắp xếp vị trí ngồi như thế được, những phép tắc này dù thế nào cũng phải chú ý. Dù đề bạt cán bộ trẻ tuổi thế nào thì cũng không thể có chuyện người chưa đến ba mươi tuổi làm cán bộ lãnh đạo cấp giám đốc sở.

Phó giám đốc sở Trịnh hưởng đại ngộ của cấp Giám đốc sở đấy.

Bất luận thế nào cũng không thể hiểu được.

Sau đó việc làm người ta mở rộng tầm mắt đã xảy ra

Tiêu Phàm mỉm cười gật gật đầu với Phó giám đốc Trịnh. Phó giám đốc Trịnh liền đứng dậy, chào hỏi Phó cục trưởng Lưu:

- Anh Lưu!

Sau đó cũng không quay đầu lại, đi nhanh ra khỏi phòng thẩm vấn.

Phó cục trưởng Lưu cũng không nói tiếng nào, theo sát đứng dậy, đi theo Phó giám đốc Sở Trịnh ra ngoài.

Lần này thì hai vị dân cảnh trẻ tuổi phải trợn tròn mắt lên.

Hai vị lão đại này, diễn cái gì chứ ?

Tại sao nghi phạm vừa được đưa tới, hai vị cảnh giam lại đều rời đi?

Không thẩm vấn nữa sao?

Vậy thì tốt, chúng ta áp tải phạm nhân đi về.

Phó cục trưởng Lưu đi vào cạnh cửa, quay đầu, liếc mắt ra hiệu với hai anh dân cảnh, ra hiệu cho bọn họ rời khỏi phòng thẩm vấn. Hai người dân cảnh trẻ tuổi ngơ ngác nhìn nhau, lưỡng lự.

Không thể trách được sự do dự của họ, chuyện như thế này thực sự là rất “quỷ dị”, trước đây họ chưa từng gặp phải. Trong thời gian ngắn chỉ sợ hiểu sai ý của Phó cục trưởng Lưu. Hai chúng ta vừa đi, liệu chỉ còn lại phạm nhân đối chọi với tên “công tử bột” kia liệu có hợp lí không?

Nếu ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Đồng Thiên Lỗi thân hình cao lớn, khôi ngô cường tráng, tuy rằng bị còng tay, lại ngồi cố định trên ghế thẩm vấn, nhưng so sánh với Tiêu Phàm vẫn thấy có cảm giác không an toàn.

Thấy hai người không có động tĩnh gì, Phó cục trưởng Lưu lập tức nghiêm mặt, nhướn mày, “hừ” thật mạnh một tiếng, hướng đầu ra phía ngoài.

Nếu như thế mà họ vẫn không hiểu ý mình, thì chỉ còn cách trực tiếp ra lệnh đuổi bọn họ “cút đi”.

Thấy Cục trưởng Lưu tức giận, hai cảnh dân trẻ tuổi cũng không dám do dự nữa, lập tức đi ra ngoài, trong đầu đầy thắc mắc.

Thật ra không chỉ hai bọn họ không hiểu rõ mà ngay cả phó Cục trưởng Lưu cũng không hiểu gì cả. Nhưng nếu Giám đốc sở Trịnh đã phân phó như vậy, y cũng không dám hỏi nhiều. Y là do một tay Phó Giám đốc sở Trịnh cất nhắc lên, hiện tại Phó Giám đốc sở Trịnh quyền cao chức trọng, lời nói rất có trọng lượng. Nếu Phó Giám đốc sở Trịnh đã trực tiếp chạy đến đây, lại còn sắp xếp như vậy thì chắc chắn là có lý do.

Nhìn bộ dạng thản nhiên của Tiêu Phàm, dường như đã biết tất cả là chuyện đương nhiên. Phó Cục trưởng Lưu đoán rằng, chắc chắn lai lịch của vị

trưởng phòng Tiêu này không hề đơn giản, nếu không phải là con nhà hào môn thì chắc là nhân viên thân tín của nhân vật quan trọng nào đó.

Trừ trường hợp đó ra thì không còn cách giải thích nào hợp lí cả.

Tất nhiên làm như này cũng không bị tính là làm trái với kỷ luật, vì vụ án này do Phó Giám đốc sở Trinh phụ trách. Phó Giám đốc sở Trinh chẳng khác nào tổ trưởng chuyên án, Phó cục trưởng Lưu cũng là thành viên tổ chuyên án, tuân theo chỉ thị Phó Giám đốc sở thì y không hề phạm sai lầm.

Chỉ có điều Phó cục trưởng Lưu không hiểu, một mình Tiêu Phàm thẩm vấn Đồng Thiên Lôi, rốt cục là hắn muốn hỏi chuyện gì.

Nhưng đây cũng không phải là điều mà gã nên quan tâm, gã nghe nói, sau lưng Đồng Thiên Lôi ẩn dấu “kinh thiên cơ mật”. Cơ mật như thế này thì dính vào càng ít càng an toàn. Dựa vào chức vụ của gã, cơ bản là không có tư cách để tham dự vào quá sâu.

Làm không tốt cả người sẽ đầy thương tích.

- Rằm!

Cửa chính phòng thẩm vấn khép lại thật mạnh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Diêm Đại Sư

Chương 288: Diêm Đại Sư

Đồng Thiên Lôi giương mắt nhìn Tiểu Phàm, ánh mắt rất lạnh.

Gã thật sự không hiểu, Tiêu Phàm bỗng nhiên chạy đến gặp gã, rốt cuộc là vì cái gì. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui tóm lại không phải là chuyện tốt. Tuy rằng

lần này là do Đồng Thiên Lỗi chủ động đưa mình vào tù, nhưng không có nghĩa là gã sẽ để mặc mọi người làm gì mình cũng được.

Đối với ánh mắt đề phòng của Đồng Thiên Lỗi dường như Tiêu Phàm không nhìn thấy được, ngược lại lại hứng thú đánh giá Đồng Thiên Lỗi. Hẳn nhỏ hơn Đồng Thiên Lỗi mười mấy tuổi, lại dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống như này khiến Đồng Thiên Lỗi cảm thấy lạ, trên trán không tự chủ được rịn ra mồ hôi, ánh mắt lạnh như băng cũng trở nên có chút lúng túng.

- Đồng tiên sinh, lần này tôi đến là có một vài vấn đề riêng muốn thỉnh giáo ngài.

Ngay lúc Đồng Thiên Lỗi đứng ngồi không yên, thì Tiêu Phàm lại mở miệng.

- Chuyện riêng?

Đồng Thiên Lỗi nhất thời ngơ ngác một chút, không hiểu là có chuyện gì cả.

Gã và Tiêu Phàm trước đó chưa từng quen biết, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp qua, tại sao Tiêu Phàm lại có chuyện riêng muốn hỏi gã?

- Đồng tiên sinh, hai vai của ngài mỗi bên đều có một nốt ruồi đúng không? Còn nữa, ở gáy của ngài cũng có một nốt ruồi đúng không?

Tiêu Phàm không nhanh không chậm hỏi han.

Đồng Thiên Lỗi chấn động, theo bản năng gã nghĩ mình phải đứng lên, nhưng vừa dùng lực thì lập tức bị ghế thẩm vấn giữ lại, đau đến mức nhe răng nhếch miệng. Trong tình huống cấp bách, Đồng lão đại quên rằng mình đang ngồi trên ghế thẩm vấn chứ không phải là ngồi trên ghế salon.

- Tại sao cậu lại biết?

Đồng Thiên Lỗi hoàn toàn không để ý đau đớn, mở to hai mắt nhìn Tiêu Phàm, vẻ mặt kinh sợ.

Cũng khó trách Đồng Thiên Lỗi đột nhiên thất thố, vấn đề này thực sự là “chuyện cá nhân”. Có thể nói đây là bí mật Đồng Thiên Lỗi cất lực cất dấu, chỉ có người thân mới biết được, không ngờ Tiêu Phàm vừa mở miệng lại nói tạc ra rồi, sao lại không làm gã sợ hãi được chứ?

- Có phải cậu đã từng gặp bà xã của tôi không?

Đồng Thiên Lỗi gần như lập tức nghĩ đến bà xã ông ta. Đương nhiên người biết bí mật này không chỉ có riêng vợ ông ta mà mấy người khác cũng biết. Nhưng vợ ông ta chỉ biết những thứ ở bên ngoài thôi, còn một vài thứ ngay cả vợ ông ta cũng không biết, vậy tại sao Tiêu Phàm lại biết? Tiêu Phàm sẽ không nhàm chán đến mức đi điều tra tình nhân của Đồng Thiên Lỗi chứ?

Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng, lắc lắc đầu, nói:

- Người biết được những bí mật này của ngài, ngoài những người phụ nữ ở bên cạnh ngài ra chắc là vẫn còn những người khác chứ?

- Những người khác?

Đồng Thiên Lỗi có chút mơ hồ, tuy nhiên ngay sau đó trong mắt gã liền hiện ra vẻ kinh hoàng. Gã nhìn về phía Tiêu Phàm ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Ngoài mấy người phụ nữ của gã ra, quả thật còn có một người biết những đặc điểm này của gã, đó là Diêm đại sư.

Diêm đại sư là người duy nhất chưa từng nhìn gã khỏa thân mà có thể biết được mấy nốt ruồi đầy của gã. Cũng chính từ khi đó, Đồng Thiên Lỗi cũng

thay đổi cách nhìn với Diêm đại sư, do lúc đầu gã hoàn toàn không tin, cười nhạt, nhưng cuối cùng lại thành kính, tôn thờ.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Nếu như nốt ruồi ràng buộc nặng hơn nốt ruồi mất đầu thì ngài làm như thế này có thể tránh được một kiếp. Nếu nốt ruồi mất đầu nặng hơn nốt ruồi ràng buộc thì sẽ gặp phải tử kiếp không thể hóa giải được. Một kiếp đổi mỗ kiếp cũng không được.

Đồng Thiên Lỗi lập tức trợn mắt há hốc mồm, yên lặng nhìn Tiêu Phàm, miệng mở lớn, một chữ cũng không nói nên lời.

Ánh mắt kia, giống như là gặp phải quỷ vậy.

Tiêu Phàm chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi về phía Đồng Thiên Lỗi.

Đồng Thiên Lỗi ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn thẳng hắn, thân mình hoảng sợ bất an. Gã bị cố định trên ghế thẩm vấn, chỉ có đầu và nửa người trên là có thể cử động.

- Cậu, có phải cậu được Diêm đại sư phái tới hay không?

Đồng Thiên Lỗi bỗng nhiên thốt ra một câu, trên mặt hiện lên vẻ mong chờ.

Lời Tiêu Phàm vừa nói quả thực giống hệt lời Diêm đại sư từng nói với gã, có thể hắn có quan hệ thân thiết với Diêm đại sư.

Tiêu Phàm lắc đầu, mỉm cười nói:

- Đồng tiên sinh, trên đời này người đoán biết được vận mệnh của ngài không chỉ có mình Diêm đại sư. Tướng số lao ngục và tai ương của ngài rõ ràng như vậy, chỉ cần là người thông hiểu số lí một chút đều có thể nhìn ra được.

- Cậu nói, số mệnh của tôi là chắc chắn sẽ phải ngồi tù, còn có thể gặp họa mất đầu sao?

Đồng Thiên Lỗi vội vàng hỏi.

- Đúng thế

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, cũng không có phủ nhận, hứng thú đánh giá Đồng Thiên Lỗi, chậm rãi đi một vòng xung quanh gã.

Đồng Thiên Lỗi bị hắt nhìn đến mức dựng cả lông tóc lên, trán rịn đầy mồ hôi.

Tiêu Phàm chậm rãi đi tới vị trí đối diện gã, từ trên cao nhìn xuống quan sát Đồng Thiên Lỗi, thản nhiên nói:

- Đồng tiên sinh, xem ra vận may của ngài cũng không tệ lắm.

- Cậu, cậu có ý gì?

- Huyết quang của ngài nói lên điều đó, ngài vốn không thể tránh thoát khỏi một đao kia. Tuy nhiên, xem ra hiện tại tượng số lao ngục của ngài đã đề lên huyết quang. Chỉ cần ngồi ở đây mấy năm vẫn có hy vọng ra ngoài được. Sau này an phận thủ thường mà sống cũng không phải là không thể bảo vệ được cái đầu, bảo dưỡng tuổi thọ. Vì thế tôi mới nói vận may không tệ, gặp được cao thủ rồi.

Tiêu Phàm nói không vội vàng không hấp tấp.

Đồng Thiên Lỗi miệng há lớn, không biết nên nói cái gì cho phải.

Bây giờ gã tin rằng Tiêu Phàm không phải do Diêm đại sư phái đến, nhưng cũng chính vì thế mà trong lòng gã càng thấy sợ hãi. Không ngờ rằng Tiêu Phàm cũng là một vị đại sư, mặt khác cũng không kém Diêm đại sư. Nhưng nhìn qua, có vẻ như Tiêu Phàm đến không phải là để giúp gã.

- Đồng tiên sinh, tôi muốn biết ngài và vị thầy tướng kia tại sao lại quen biết nhau? Tôi có hứng thú nghe mối quan hệ giữa hai người, ngài nói qua cho tôi đi.

Tiêu Phàm đứng ở trước mặt Đồng Thiên Lỗi, hai tay ôm ngực, hỏi, giọng điệu vẫn bình tĩnh như trước nhưng lại mang theo ngữ khí khiến người khác không thể chống lại được.

- Tiêu tiên sinh, rốt cuộc cậu muốn làm gì?

Đồng Thiên Lỗi khó khan mở miệng, lòng đầy ngờ vực hỏi.

- Ý của tôi rất rõ ràng, tôi muốn biết một chút về vị thầy tướng kia. Đồng tiên sinh, hy vọng ngài sẽ nói thật với tôi, không giấu diếm gì cả. Kiếp này của ngài đối lấy kiếp khác, người khác cũng vì ngài mà phá giải, tôi cũng có thể giúp ngài sửa đổi.

Tiêu Phàm thản nhiên nói, dường như mọi việc đều là chuyện đương nhiên.

Đồng Thiên Lỗi không kìm nổi cười khỗ.

Gã biết rằng Tiêu Phàm không hề đe dọa, dựa vào năng lực của Tiêu Phàm, đến Phó Giám đốc sở Trinh cũng phải nghe lời hăn. Nếu thực sự muốn giết Đồng Thiên Lỗi, thì chỉ cần một câu nói thôi chứ không cần nói đến vị “đại sư” như Tiêu Phàm.

- Được, Tiêu tiên sinh, thực ra việc này cũng không có gì cơ mật cả.

Đồng Thiên Lỗi lập tức quyết định, bắt đầu kể lại quá trình quen biết của gã và Diêm đại sư. Tất nhiên là chỉ nói qua thôi. Có thể thấy được là Tiêu Phàm khá hài lòng với việc miêu tả của Đồng Thiên Lỗi nên rất ít ngắt lời gã, cũng ít đặt câu hỏi. Đồng Thiên Lỗi vốn tốt nghiệp một trường đại học có tiếng, năng lực tổ chức ngôn ngữ khá mạnh.

- Như này đi, tôi nghĩ ra một chủ ý, đắc tội với Tiêu tiên sinh và Phương tiểu thư thật sự là có lỗi, thật có lỗi...

Khoảng nửa giờ qua đi, Đồng Thiên Lỗi tường thuật lại một cách cơ bản, mắt nhìn Tiêu Phàm, chân thành nói.

- Máy người lão Thường cũng là do Diêm đại sư kêu ngài xử lý sao?

- Đúng thế, Tiêu tiên sinh, Diêm Đại Sư nói mấy người đó sát khí quá nặng, là mối họa lớn, tôi xử lý bọn họ coi như là vì dân trừ hại hoặc dù ít dù nhiều cũng có thể triệt tiêu một vài tội nghiệt mà mình phạm phải...

Đồng Thiên Lỗi vừa nói vừa quan sát sắc mặt Tiêu Phàm, trong lòng vô cùng không yên, ngay cả trong lòng gã cũng thấy lời nói của mình có chút cả vú lấp miệng em. Mấy người lão Thường chính là thuộc hạ của gã, nói như vậy lại có phần hơi mâu thuẫn rồi. Nhưng đây cũng là lời chỉ bảo của Diêm đại sư, gã không hề nói dối.

Tiêu phàm không cười ngược lại thần sắc lại khá nghiêm trọng, hắn gật đầu nói:

- Nói như thế cũng có đạo lý. Lão Thường và người của gã làm rất nhiều việc ác, xử lý hết bọn họ quả thật là vì dân trừ hại, chuyện này không phải là làm chuyện xấu.

Đồng Thiên Lỗi vội vàng nói:

- Tiêu tiên sinh yên tâm, tôi đã nộp danh sách rồi, đảm bảo không có ai chạy thoát được.

- Như vậy cũng tốt, Đồng Tiên Sinh, ngài cho tôi xem pháp khí mà Diêm đại sư tặng cho ngài đi.

- Việc này...

Đồng Thiên Lỗi lập tức lại do dự.

Tiêu Phàm khoát tay áo, nói:

- Ngài yên tâm, tôi chỉ nhìn chứ không lấy đi đâu.

Đồng Thiên Lỗi ngẫm cười khổ. Trong tình huống này, cho dù là Tiêu Phàm muốn cưỡng ép lấy đi tiểu hồ lô bằng ngọc kia đi chẳng lẽ gã có thể ngăn cản được sao?

Dưới ánh đèn sáng trưng ở phòng thẩm vấn, hồ lô bằng ngọc phát ra ánh sáng dịu nhẹ, trạm khắc tương đối tinh tế. Tiêu Phàm khẽ vuốt trong tay, sắc mặt bình tĩnh, không thể nhìn ra trong lòng hắn đang nghĩ gì. Sau một lát, Tiêu Phàm đem ngọc hồ lô trả lại cho Đồng Thiên Lỗi.

Đồng Thiên Lỗi không khỏi thở phào một hơi.

- Đồng tiên sinh, ngọc hồ lô này có thể tránh được tai ương huyết quang, lúc nào ngài cũng phải đeo bên mình, ngài hiểu chứ?

Tiêu Phàm dặn dò một câu, hắn không hề có ý định can thiệp vào “vận trình” của Đồng Thiên Lỗi. Chuyện đã rồi, cũng không nên đắc tội với người đồng hành.

- Được, tôi nhớ kỹ rồi, cảm ơn Tiêu tiên sinh.

Đồng Thiên Lỗi liên tục gật đầu, liên tiếp nói.

Tiêu Phàm hơi hơi vuốt cằm, không hề dừng lại, cứ thế đi thẳng ra khỏi phòng thẩm vấn.

Buổi sáng ngày kế tiếp, ở trong ngõ cách trạm xe lửa thành phố Thiết Môn không xa xuất hiện hai người quần áo chỉnh tề, cử chỉ nhã nhặn, nam thì đẹp trai, phong độ, nữ thì xinh đẹp. Hai người thu hút không ít ánh nhìn, thậm chí còn có chàng trai hướng về phía họ húyt sáo.

Đường Huyền cười trừ, cùng Tiêu Phàm đi vào ngõ sâu.

Tiêu Phàm nói phải đến đây thăm một vị thầy tướng.

Tuy nhiên, lần này Tiêu Phàm đã tính sai, Diêm đại sư không có ở nhà.

Không phải là tạm thời ra ngoài, mà là chuyển nhà rồi.

Đây là một ngôi nhà với kiến trúc rất cổ, tuổi thọ chắc cũng khoảng mười mấy hai mươi năm rồi. Họ chậm rãi đi vào phòng khách và phòng ngủ trống không. Trên mặt Tiêu Phàm lộ vẻ buồn bã.

- Tiêu Phàm, hay là chúng ta hỏi thăm hàng xóm xem sao?

Đường Huyền ở một bên ôn nhu nói.

Tiêu Phàm khoát tay áo, nói:

- Không cần, ông ta cố ý không muốn gặp tôi. Mọi sự đều là do duyên số, không thể miễn cưỡng.

Đường Huyền gật gật đầu, trong lòng âm thầm kinh ngạc, chẳng lẽ vị Diêm đại sư này lại có mối quan hệ với Tiêu Phàm?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cạn Kiệt

Chương 289: Cạn Kiệt

Suốt một ngày, từ sáng tới tối, Phong Văn Nương vẫn luôn ở bên cạnh Tiêu Phàm, một tắc cũng không rời, ánh mắt cũng không nháy một chút, vẻ mặt khẩn trương và thành kính, thậm chí khiến Tân Lâm đều có chút xấu hổ.

Tân Lâm không ngờ Phong Văn Nương vị tiến sĩ toán học đại học thủ đô này không ngờ đối với trận pháp chi đạo lại si mê như thế.

Tiêu Phàm từ Thiết Môn trở lại thủ đô, liền bắt đầu bày trận trong mật thất ở Chỉ Thủy Quan.

Chỉ Thủy Quan vốn là thuộc sự phòng hộ của nhiều pháp trận, Tiêu Phàm lại tựa hồ như cảm thấy vẫn chưa đủ, tại gian mật thất mà Phong Văn Nương hằng ngày ở kia lại bày ra một đại trận phòng hộ.

Nhìn ra được, đại trận phòng hộ này không phải là nhỏ, đường đường chưởng giáo chân nhân Vô Cực Môn, không ngờ cũng phí mất cả một ngày trời để tiến hành bố trí.

Tiêu Phàm sờ dĩ bày ra trận thế này trong căn phòng Phong Văn Nương ở, là vì Phong Văn Nương nói cho hắn biết, mê cung bên trên hộp đen sắp được phá giải rồi, hộp lập tức có thể mở ra.

Tiêu Phàm lúc này đã bảo Phong Văn Nương tạm dừng lại, bảo cô không vội mà mở hộp ra, chờ hắn trước tiên bày ra pháp trận phòng hộ này rồi nói sau.

Hộp đen này đặt bên trong "Hà Đồ âm dương ngũ tuyệt trận" nhiều năm như vậy, cổ nhân bày ra trận thế lớn như vậy, ai biết trong cái hộp này là vật gì? Nếu chẳng may có cái gì cổ quái, Phong Văn Nương trong tình huống không hề phòng bị tùy tiện mở ra, làm không tốt sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Tiêu chân nhân không có ý định dùng chân nguyên bốn mạng để trị liệu một hồi cho tiến sĩ Phong.

Cái loại kích thích hương diễm này, Tiêu Phàm một chút cũng không muốn lại thử, có thể khiến người ta bị kìm nén đến chết.

Phong Văn Nương có lẽ không xinh đẹp bằng Uyển Thiên Thiên, nhưng cũng là một đại mỹ nữ hiếm thấy. còn có cái danh hiệu tiến sĩ số học, đều mê người giống nhau.

Ai ngờ Phong Văn Nường vừa nghe hẳn phải bày trận, lập tức liền hoan hô tước được, đem hộp đen vút "Loảng xoảng" qua một bên, chuyển động về phía sau hẳn.

Phong Văn Nường ở trong Chỉ Thủy Quan mấy ngày nay, ngoại trừ phá giải mê cung trên hộp đen, chính là lật xem những bộ sách có liên quan đến "Mê cung" cổ đại mà Tiêu Phàm đưa cho của cô. Cái gọi là mê cung cổ đại, kỳ thật chính là trận pháp.

Vốn phá giải mê cung, đối với Phong Văn Nường mà nói, chỉ là một loại đam mê nghiệp dư, không phải "Chủ nghiệp". Nhưng sau khi tiếp xúc với bố trận chi đạo của "Vô Cực Thuật Tàng", Phong Văn Nường liền hoàn toàn đam mê, bị môn học này hấp dẫn một cách mạnh mẽ.

Bác đại tinh thâm, thật là bác đại tinh thâm!

Đây là đánh giá đơn giản nhất của Phong Văn Nường đối với trận pháp chi đạo cổ đại, nhưng cũng là đánh giá cao nhất.

Phong Văn Nường có tính cách và lối tư duy của nhà toán học điển hình, một khi đam mê một học vấn nào đó, lập tức liền trở nên toàn lực ứng phó, đem tất cả cái khác đều ném qua một bên. Hơn nữa cái gọi là mê cung, trận pháp, trong toán học cũng là một lĩnh vực nghiên cứu chuyên môn. Phong Văn Nường hoàn toàn có thể coi cái này thành phương hướng chủ công nghiên cứu học thuật sau này.

Hiện giờ Tiêu Phàm phải bày trận, Phong Văn Nường làm sao đồng ý bỏ qua cơ hội quan sát khó có được này chứ?

Thân phận có liên quan đến Tiêu Phàm, Tân Lâm đã không giấu diếm cô. Phong Văn Nường đã biết Tiêu Phàm là chương giáo chân nhân đương đại của Vô Cực Môn.

Đương nhiên, cái gọi là "Vô Cực Môn" rốt cuộc là cái gì, có lẽ tiến sĩ Phong vẫn chưa chắc rõ ràng như vậy. Tuy nhiên thông qua đọc những bộ sách tương quan với " Vô Cực Thuật Tàng ", Phong Văn Nương đối với cái này cũng không thể nói là hoàn toàn không biết gì cả, hoặc nhiều hoặc ít hiểu biết một ít. Với trí thông minh tuyệt đỉnh và thiên phú hơn người của Phong Văn Nương, chỉ cần là những thứ có tương quan logic, cô cũng rất dễ làm rõ.

Tóm lại chương giáo chân nhân Vô Cực Môn là một đại sư trận pháp, điểm này không thể nghi ngờ.

Trận thế phòng hộ mà Tiêu Phàm bày ra ở trong căn phòng bí mật Phong Văn Nương ở đây cũng không phải là hết sức phức tạp, khó khăn thực sự đó là gia tăng thuật pháp mà hãn tiến hành đối với mỗi trận pháp khí. Loại trận pháp phòng hộ này không giống với các loại trận pháp đã bố trí trong ngoài Chỉ Thủy Quan. Những trận thế kia, bao hàm ảo thuật ở bên trong, thậm chí là lấy ảo thuật là việc chính. Còn đại trận phòng hộ mà hiện tại Tiêu Phàm bày ra này, tác dụng chủ yếu lại là dùng để trấn áp hung sát khí có thể sẽ xuất hiện bên trong hộp đen.

Hộp đen này không biết là chế từ loại vật liệu nào, Tiêu Phàm đã từng dựa vào phương thức giám định đồ cổ để điều tra, nhưng mỗi lần thăm dò của tâm thần và chân nguyên bốn mạng đều bị chặn ở bên ngoài không chút khách khí, trên cơ bản không thể điều tra được cái gì. Tuy nhiên, Tiêu Phàm lại cảm thấy rõ ràng lực thiên cơ che đậy trên hộp đen.

Rất hiển nhiên, tiên hiền lưu lại hộp đen này, không thích bị người khác dò xét.

Không biết trong hộp đen cất giấu cái gì vậy, Tiêu Phàm khi bày trận liền phá lệ chú ý cẩn thận. Trên cơ bản hãn là tham chiếu theo "Hà Đồ âm dương ngũ tuyệt trận" được bố trí trong địa cung ở Tần Quan kia, để bày ra trận pháp phòng hộ này. Ít nhất phải có thể nhất quyết cao thấp với "Hà Đồ

âm dương ngũ tuyệt trận". Không chắc chắn có thể hoàn toàn trấn áp được hung sát khí, nhưng ít nhất phải có thể tạo được tác dụng phòng hộ nên có.

Bố trí trận pháp như vậy, trên cơ bản không có biện pháp đầu cơ trục lợi. Ngoại trừ trên trình độ trận pháp không thể yếu hơn tiên hiền, trên trình độ, thuật pháp cũng không thể yếu hơn "Hà Đồ âm dương thơ ngũ tuyệt trận" mà tiên hiền bố trí.

Tiêu Phàm đối với mỗi bố trận pháp khí đều gia tăng pháp lực vô cùng thâm hậu.

Đại trận phòng hộ này là hắc lâm thời nảy sinh ý tưởng bố trí, bố trận pháp khí không được qua tế luyện trước, hiện tại từng cái đều phải thêm pháp lực vào, quả thật không dễ chịu.

Lúc Tiêu Phàm gia tăng pháp lực vào pháp khí bố trận thứ nhất, Phong Văn Nương trừng đôi mắt sáng long lanh nhìn xem, hoàn toàn không rõ ràng cho lắm. Tiêu Phàm không thể phân tâm giải thích, Tân Lâm liền giải thích đại khái cho cô. Tân Lâm tuy rằng cũng không hiểu rõ về trận pháp chi đạo, nhưng ít nhiều cũng hiểu chút ít.

Phong Văn Nương bừng tỉnh đại ngộ.

Vật này, bất kể cô thiên phú cao thâm cỡ nào, thông minh hơn người cỡ nào, Tiêu Phàm không thủ giao thủ dạy cô, không tu luyện thuật pháp của Vô Cực Môn, chỉ ngồi ở một bên nhìn xem, thì làm sao có thể hiểu được chứ?

Nhưng Phong Văn Nương không hổ danh là tiến sĩ toán học, xem không hiểu gia tăng thuật pháp, liền ngược lại đi nghiên cứu nện bước dưới chân Tiêu Phàm.

Tiêu chân nhân chân giẫm Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, ở trong mắt người bình thường, cũng là huyền hoặc khó hiểu, tự nhiên giá trị rất đáng để nghiên

cứu một phen. Chỉ có điều nghiên cứu này chính là suốt cả một ngày, bốn canh giờ, lại cũng khiến Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền cảm thấy xem thế là đủ rồi.

Ba đại cô nương tràn đầy sức sống có thể luyện võ công cao đến như vậy, tâm tính chi kiên, tự nhiên cũng là nổi bật. Đều là người có nghị lực lớn, nếm trải trong khổ đau. Nhưng muốn các cô phải đối mặt với một trận pháp xem không hiểu ra sao cả một cách chăm chú không chuyển mắt trong vòng bốn canh giờ, vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

- Tôi hiểu rồi...

Uyển Thiên Thiên thở dài, hạ giọng nói nói:

- Bọn họ thật ra đều là cùng một loại người.

Lần này, Tân Lâm và Đường Huyền đều gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Không có loại tính tình si mê và tính cách kiên cường này, cũng không thể giành được thành tựu của Tiêu Phàm ngày hôm nay.

- Đáng tiếc a, Ưu Ưu không biết pháp thuật, bằng không dựa vào cái đầu đưa kia của cô ấy, muốn tinh thông trận pháp chi đạo thật là dễ dàng. Nếu cô ấy cũng hiểu được thi pháp, vậy cũng là lợi hại...

Uyển Thiên Thiên lại lắc đầu nói.

Tân Lâm trầm ngâm nói:

- Ưu Ưu nếu muốn học thuật pháp, rất có thể là người chọn lựa thích hợp nhất.

Uyển Thiên Thiên không kìm nổi hai mắt sáng ngời, thấp giọng hỏi:

- Chị Tân, Vô Cực Môn có quy định hay không, không thu nữ đệ tử sao?

Tân Lâm liếc cô một cái, nói:

- Không có, Tiêu Phàm còn có sư tỷ.

- Vậy thì tốt quá, dứt khoát để Tiêu Phàm thu Ưu Ưu làm đồ đệ, chớ lẫn lộn với cái người ngoại quốc kia, không tiền đồ...

Uyển Thiên Thiên lập tức hoan hô lên.

Tân Lâm và Đường Huyền liếc nhau, không nói gì.

Giáo sư Auburn là nhà toán học, viện sĩ viện khoa học nước Mỹ toàn bộ thế giới đều biết danh, nhưng ở trong miệng Uyển Thiên Thiên không ngờ biến thành "Cái người ngoại quốc" kia, còn không có tiền đồ.

Tiêu chân nhân đang gia tăng pháp lực cho pháp khí cuối cùng ánh mắt mạnh quét đi qua, Uyển Thiên Thiên vội vàng xoay đầu qua một bên, thè lưỡi, làm mặt quỷ.

Đường Huyền hé miệng mà cười.

Không biết bắt đầu từ khi nào mà Uyển Thiên Thiên không sợ trời không sợ đất không ngờ ở trước mặt Tiêu Phàm có sợ hãi, chỉ cần Tiêu Phàm có "Sắc giận", Uyển Đại đương gia liền ngoài mặt trong yếu, chú ý tả hữu mà nói hẩn, không dám đối nghịch với Tiêu chân nhân.

Mắt thấy trên người Uyển Thiên Thiên phát sinh loại biến hóa "Kỳ lạ" này, Đường Huyền vừa cảm thán vừa ngạc nhiên thán phục. Cảm thán chính là Tiêu chân nhân không gì làm không được, không ngờ ngay cả Uyển Thiên Thiên cũng có thể thu phục. Ngạc nhiên thán phục chính là Thiên Thiên chuyển biến cực nhanh, mấy ngày ngắn ngủn, dường như đổi thành một người khác, có xu thế chuyển biến hướng thực nữ.

Tự nhiên, Đường Huyền cũng biết, đây chỉ là một biểu tượng nào đó, chuyển biến hoàn toàn tính cách của một người nào có dễ dàng như vậy.

Chính vào lúc này, Tiêu Phàm vừa mới hoàn thành việc gia tăng pháp lực cho pháp khí, toàn thân nhoáng lên một cái, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng tái nhợt.

- Tiêu đại ca, anh làm sao vậy?

Phong Văn Nương chấn động, liền vội vàng hỏi, đang chuẩn bị giơ tay đi đỡ Tiêu Phàm, trước mắt bóng đen chợt lóe, Tân Lâm đã tới bên người rồi, duỗi bàn tay nhỏ và dài ra, liền khoác lên cánh tay của Tiêu Phàm.

- Như thế nào rồi?

Tân Lâm trầm giọng hỏi.

Tiêu Phàm trên trán rỉ mồ hôi, Tân Lâm cảm giác được giờ khắc này Tiêu Phàm thậm chí ngay cả khí lực đứng yên đều biến mất, sức nặng toàn thân đều đặt trên cánh tay của cô. Cũng may Tiêu Phàm cũng không cường tráng, Tân Lâm võ công cao cường, tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng mà đây không phải là mấu chốt của vấn đề.

Mấu chốt ở chỗ, Tiêu Phàm làm sao lại bỗng nhiên ngay cả đứng cũng không vững?

Trong thời khắc này, Hạo Nhiên Chính Khí trong cơ thể Tiêu Phàm lập tức vận chuyển đại chu thiên, ổn định thân mình, lại một liên vận hơi thở ba vòng thiên, dần dần áp chế được luồng ác cảm bỗng nhiên nảy lên ngực, lúc này mới nhẹ nhàng thở một hơi, thấp giọng nói với Tân Lâm:

- Đừng lo, không nắm chắc tiết tấu, có chút cạn kiệt.

- Điều này sao có thể?

Ai ngờ lời này của Tiêu Phàm chẳng những không khiến Tân Lâm an tâm, ngược lại sắc mặt đại biến, lên tiếng kinh hô.

- Làm sao vậy, Chị Tân, đã xảy ra chuyện gì?

Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền cũng lập tức xông tới.

Tiêu Phàm khoát tay áo, đã ngăn mấy mỹ nữ thất kinh lại, trầm giọng nói:

- Không có gì lớn đâu, nghỉ tạm một hồi thì sẽ tốt thôi.

Sắc mặt của Tân Lâm, cũng đã trở nên vô cùng ác liệt.

Cô sống cùng với Tiêu Phàm hơn ba năm, đối với pháp lực thâm hậu của Tiêu Phàm biết rất rõ. Đường đường chưởng giáo chân nhân Vô Cực Môn, bố trí một pháp trận lại có thể khiến cho pháp lực "Cạn kiệt", quả thực là không thể tưởng tượng. Bởi vậy có thể thấy được, Tiêu Phàm trên thuật pháp, quả thật đã rơi xuống một cảnh giới lớn. Hạo Nhiên Chính Khí khó lắm mới tu luyện được về trạng thái ban đầu, trong lần rơi xuống cảnh giới thuật pháp này, muốn tu luyện trở về, khó khăn liền rất lớn rồi.

Xem ra sự nghiêm trọng của tình huống đã vượt xa ra khỏi dự đoán ban đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Khoa Học Giải Thích

Chương 290: Khoa Học Giải Thích

- Ưu Ưu, chúng ta chuẩn bị một chút, lập tức mở cái hộp kia ra.

Tân Lâm không có giải thích cái gì với Uyển Thiên Thiên bọn họ, trực tiếp nói với Phong Văn Nương.

Hiện tại, Tân Lâm vô cùng khát khao có thể tại nơi này mở hộp đen kia ra, có lẽ có thể trợ giúp Tiêu Phàm rất nhanh khôi phục trên thuật pháp. Cứ cho là tính khả thi rất ít, nhưng chỉ cần có một phân hy vọng, cũng phải tranh thủ.

- Được, còn thiếu một bước cuối cùng, bất cứ lúc nào đều có thể mở ra.

- Chờ một chút.

Tiêu Phàm khoát tay chặn lại, nói.

Mấy đại mỹ nữ đều ngửa đầu nhìn về phía hắn.

- Tân nhi, em đi đón Cơ Khinh Sa và Phạm Nhạc đến đây.

- Đón bọn họ tới đây sao?

Tân Lâm rất kinh ngạc hỏi lại một câu.

- Đúng. Chiếc hộp này là chúng ta cùng nhau mang về từ Tần Quan bên kia, hiện tại muốn mở ra, cũng có thể mời cô ta đến xem. Nếu thực có đồ vật gì đó, mọi người lại thương lượng làm sao để phân phối.

- Tiêu Phàm, việc này không cần thiết chứ?

Không đợi Tân Lâm đáp lời, Uyển Thiên Thiên liền tranh nói, hai hàng lông mày nhíu lại.

Chiếc hộp đen này là ba vị đương gia Yên Chi xã chúng tôi quên cả sống chết từ trong địa cung mang ra ngoài. Tiêu Phàm anh đã cứu mệnh tôi, tôi cảm kích ơn cứu mệnh của anh, liền đem hộp đen giao cho anh xử trí. Trừ việc này ra, còn có quan hệ gì với người khác sao?

Tiêu Phàm liếc nhìn cô một cái, thản nhiên nói:

- Lúc ấy nếu không phải là Cơ Khinh Sa nói cho tôi biết, chúng tôi cũng không thể kịp thời đuổi tới Tần Quan. Hơn nữa tại thị trấn Dương Tây, người kia cũng là do cô ấy và Phạm Nhạc dẫn rời đi đấy, bằng không sẽ rất phiền toái.

Cơ Khinh Sa không kịp thời cho tôi biết, chỉ cần chậm một ngày đuổi tới Tần Quan, kết quả là khác nhau rất lớn rồi. Ít nhất kết cục của Uyển Thiên Thiên hoàn toàn không phải như hiện tại. Bọn họ không dẫn Diệp Cô Vũ rời đi, tôi cũng không thể thuận lợi thi cứu cho cô.

Vật bên trong hộp đen này, Cơ Khinh Sa đương nhiên có phần, làm sao có thể vào lúc này gạt người ta qua một bên được chứ?

Uyển Thiên Thiên sửng sốt, lập tức bấu môi, không lên tiếng.

"Đệ nhất nữ ma đầu" đôi khi cố nhiên rất không nói đạo lý, lại không bao gồm chuyện như vậy. Bằng hữu trên giang hồ, coi trọng chính là ân oán rõ ràng. Cô và Cơ Khinh Sa quan hệ tốt là một chuyện, ân cứu mạng nhất định phải báo đáp, đó là một việc khác.

Tân Lâm trái lại một câu cũng không nhiều lời, xoay người đi ra ngoài.

Đối với tính cách của Tiêu Phàm, Tân Lâm hiểu rất rõ.

Rầm rộ, tuyệt không tùy tiện chiếm tiện nghi của người khác.

Đường đường chương giáo chân nhân đời thứ sáu mươi bốn của Vô Cực Môn, đích tôn trưởng Tiêu gia, cũng nên có loại khí phách này.

Rất nhanh, Mercedes Benz liền chạy nhanh ra khỏi Chỉ Thủy Quan. Lúc này, Thiết Môn đang tiến hành "càn quét lớn". Dựa theo đề nghị của Tiêu Phàm, Cơ Khinh Sa rời khỏi Thiết Môn, tạm thời ở tại thủ đô.

Tiêu Phàm ngay tại trong mật thất khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu thổ nạp hô hấp, điều chỉnh tình trạng thân thể của mình.

Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền, Phong Văn Nương liền ở một bên nhìn, ai cũng không dám ra tiếng quấy rầy hẳn.

Ước chừng nửa giờ trôi qua, Tiêu Phàm chậm rãi mở hai mắt ra, trong con người tinh quang trầm tĩnh, hiển nhiên đã khôi phục lại.

Phong Văn Nương hỏi:

- Tiêu đại ca, pháp lực của người tu đạo các anh là tồn tại loại hình thức gì? Sóng điện nào sao?

Vấn đề này đã quanh quẩn ở trong đầu cô rất lâu, vẫn luôn muốn hỏi, hiện tại rốt cục nhìn không được.

Tiêu Phàm không khỏi ngơ ngẩn một chút.

Cũng chỉ có Phong Văn Nương mới có câu hỏi như vậy?

Pháp lực dựa vào hình thức gì tồn tại?

Học bá của đại học thủ đô luôn nỗ lực dựa vào một loại hình thức khoa học mà mình có thể lý giải để đi tìm hiểu thế giới mà mình không biết.

Trầm ngâm một chút, Tiêu Phàm đáp:

- Có thể nói như vậy... Hẳn là lợi dụng đối với các loại vũ trụ năng bên người. Chỉ có điều quá trình lợi dụng này tạm thời vẫn không thể dùng phương thức khoa học để tiến hành miêu tả. Điện năng, từ năng, nhiệt năng đều là một loại của vũ trụ năng.

Phong Văn Nương liền liên tục gật đầu, ra vẻ vô cùng vui sướng, nói:

- Vậy các anh bình thường tu luyện, chính là khai thác, phát triển tiềm năng của thân thể, học cách làm thế nào để khống chế những vũ trụ năng này trong tay, và lợi dụng chúng, đúng không?

- Đúng.

Lần này, Tiêu Phàm không chần chờ, lập tức liền gật gật đầu.

Uyển Thiên Thiên cười nói:

- Ưu Ưu, tôi thấy cô a, cô đừng ở lại đại học thủ đô nữa, chi bằng trực tiếp bái Tiêu chân nhân làm thầy, cùng hắn học pháp thuật đi. So với cô hiện tại nghiên cứu toán học có tiền đồ hơn, rất thú vị, có phải hay không?

Phong Văn Nương cũng trở mắt một chút, dường như chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề như vậy, lập tức nghiêng đầu một cái, ban đầu còn thật sự tự hỏi, giống như cái đề nghị này của Uyển Thiên Thiên vô cùng đáng giá suy xét.

Tiêu Phàm không khỏi lắc lắc đầu.

Uyển Thiên Thiên lại đang lừa người. Phong Văn Nương cố nhiên thiên phú kinh người, nhưng hắn vẫn chưa có ý tưởng muốn "Mở đàn thu đồ đệ", mặc dù hắn đã đem phương pháp tu luyện của Hạo Nhiên Chính Khí truyền cho Trần Dương, nhưng đó là có nguyên nhân khác, Trần Dương cũng không thể xem như đồ đệ của hắn.

- Chị Thiên Thiên, chị vì sao không bái sư? Chị thông minh như vậy, còn biết võ công, chị bái sư khẳng định sẽ học nhanh hơn so với tôi.

Suy tư một phen, Phong Văn Nương rất chân thành hỏi ngược lại.

Uyển Thiên Thiên cười ha hả, nói:

- Tôi thật ra muốn bái sư, nhưng người ta không thu nhận a. Tiêu chân nhân chê tôi ngu dốt, không chịu thu nhận tôi làm đồ đệ. Hơn nữa, hắn cũng sợ

hãi...

Phong Văn Nương vẽ mặt vẽ kinh ngạc:

- Sợ hãi? Sợ cái gì?

- Đồ đệ đánh sư phụ a! Nếu như tôi lợi hại hơn anh ta rồi, cô xem tôi sẽ chinh anh ta như thế nào!

Uyển Thiên Thiên bữu bữu môi đỏ, nói.

Phong Văn Nương khanh khách cười, cô có hồn nhiên hơn nữa, cũng biết là Uyển Thiên Thiên đang nói đùa. Uyển Thiên Thiên đối với Tiêu Phàm tình ý rõ ràng, cô cũng không phải là nhìn không ra. Chỉ sợ Tiêu Phàm muốn thu nhận Uyển Thiên Thiên làm đồ đệ, Uyển Thiên Thiên cũng sẽ không đáp ứng. Mặc dù nói hôm nay là thời đại mới, chỉ cần không có liên hệ máu mủ, đồ đệ gả cho sư phụ cũng chưa tính là "Loạn luân", nhưng mà không có tầng trở ngại này, chẳng phải là tốt hơn sao.

- Tiêu đại ca, trận pháp chi đạo này tôi kỳ thật cảm thấy khá thú vị. Chính là, nếu tôi không hiểu pháp thuật, có phải sẽ không học được hay không?

Mỉm cười một hồi, Phong Văn Nương hỏi.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Trận pháp chi đạo, và tướng thuật không phải là một chuyện. Có chỗ giống nhau, cũng có chỗ khác nhau rất lớn. Nếu như là pháp trận mà đấu pháp dùng, vậy không hiểu pháp thuật thì sẽ không bố trí được. Cho dù bố trí được, cũng là thần không giống, không có tác dụng gì. Nhưng có rất nhiều bố trí trận pháp khác, có thể không cần gia tăng pháp lực. Hơn nữa, cho dù cô không hiểu pháp thuật, cũng có thể sử dụng pháp khí bày trận. Nói thí dụ như, tôi luyện chế ra cho cô, cô cầm bày trận. Phương pháp là

hiều mặt đấy, không có quy tắc nhất định. Bất kể thuật pháp chi đạo hay là trận pháp chi đạo, mẫu chốt đều tại một chữ “Biến. Biến tắc thông!”

Phong Văn Nương có chút hiểu được, chậm rãi gật gật đầu.

Uyển Thiên Thiên bĩu môi, cô không phải chưa từng tiếp xúc với thuật sư, nhưng giống Tiêu Phàm nỗ lực dùng lý luận khoa học để giải thích thuật pháp như vậy, vẫn là lần đầu. Nói thật, Uyển Thiên Thiên cũng không phân biệt ra được, Tiêu Phàm giải thích như vậy, rốt cuộc có đạo lý hay không.

Cô không thể nào quan tâm điều này, cô chỉ cần mỗi ngày ở cùng với Tiêu Phàm là thỏa mãn rồi.

Rất nhanh, hai chiếc Mercedes Benz cùng đi theo lái vào Chỉ Thủy Quan.

Đi theo phía sau Tân Lâm, Phạm Nhạc chuyên tâm lái xe, Cơ Khinh Sa thì ngoài dự đoán của mọi người không có ngay ngắn ngồi ở trong xe, mà là nhìn chung quanh, miệng chắc chắc có tiếng, không ngừng tán thưởng đối với trận pháp bố trí bên ngoài Chỉ Thủy Quan.

- Trận pháp chi đạo của Vô Cực Môn thật sự không giống bình thường, bác đại tinh thâm.

Phạm Nhạc không lên tiếng, anh ta dù sao cũng nhìn không ra.

Chờ xe thuận lợi lái vào bên trong Chỉ Thủy Quan, trước khi xuống xe, Phạm Nhạc lại nói một câu.

- Tiêu Phàm đây là ý gì?

Phạm Nhạc nếu không hiểu trận pháp chi đạo, cũng có thể nhìn ra được, Chỉ Thủy Quan không đơn giản, hẳn có thể xem như là " trọng địa căn bản " của Tiêu Phàm và Vô Cực Môn rồi. Cứ như vậy đưa bọn họ tiến vào, lòng dạ này không khỏi quá lớn chút.

Chẳng lẽ Tiêu chân nhân không có chút ý nào đề phòng người khác?

Hoặc là thực coi Cơ Khinh Sa là bằng hữu tốt nhất?

Phạm Nhạc cảm thấy giải thích này tựa hồ cũng không coi là rất đáng tin cậy, có lẽ Tiêu Phàm có mưu đồ khác? Người trong giang hồ, suy nghĩ vấn đề vẫn là không nên quá đơn giản quá lạc quan mới tốt, như vậy sống được lâu một chút.

- Yên tâm, không có ý gì khác... Người còn không biết Tiêu Phàm.

Cơ Khinh Sa lại tựa hồ như tính trước kỹ càng, đẩy cửa xe ra, rất thản nhiên đi xuống.

Ở bên trong Chỉ Thủy Quan, Cơ Khinh Sa lại càng thêm lời tán thưởng. Không khí của Chỉ Thủy Quan so với cái hoa viên không trung kia của cô còn trong lành hơn nhiều lắm. Bất kể nói thế nào, tòa nhà Trung Thiên nằm bên trong phố xá sầm uất, mấy năm nay thành phố lớn không khí ô nhiễm càng ngày càng nghiêm trọng.

- Nhất thiếu.

Đi vào căn phòng bí mật mà Phong Văn Nương đã ở, Cơ Khinh Sa mỉm cười chào hỏi với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm gật đầu cười.

- YAA.A.A., vị này chính là tiến sĩ Phong ư? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Ánh mắt của Cơ Khinh Sa lập tức rơi vào trên người Phong Văn Nương, lập tức hai mắt sáng ngời, phát ra tiếng ngạc nhiên thán phục.

- Chị, xin chào.

Phong Văn Nương vội vàng gật đầu đáp lễ.

Cơ Khinh Sa một thân váy màu đen, càng lộ làn da trắng nõn vô cùng, trên mặt nhỏ nhắn luôn mang theo vài phần lạnh lùng diễm lệ, làm người ta không dám nhìn gần. Phong Văn Nương dù không có từng trải xã hội hơn nữa, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra được, vị này lai lịch không tầm thường.

Cơ Khinh Sa chủ động cầm tay Phong Văn Nương, cảm thán nói:

- Cô gái xinh đẹp tôi gặp qua không ít, tiến sĩ cũng đã gặp không ít. Nhưng nữ tiến sĩ xinh đẹp như vậy còn trẻ như vậy, tôi thật đúng là lần đầu gặp. Thực rất giỏi.

Nhìn ra được, lời khen của Cơ Khinh Sa đối với Phong Văn Nương thật sự là phát ra từ nội tâm.

Mấy vị mỹ nữ ở đây đều có vẻ thướt tha, đều có vẻ kiêu ngạo, ai cũng không thể so ai kém hơn bao nhiêu.

- Được rồi, chị, chị đừng vừa đến là khen cái này khen cái kia, chúng tôi đang sốt ruột đấy.

Uyển Thiên Thiên gắt giọng, giọng điệu dường như có chút bất mãn.

- O, làm ngơ Thiên Thiên của chúng ta rồi, ghen tị có phải hay không à?

Cơ Khinh Sa dường như tâm tình rất tốt, lại mở lời vui đùa với Uyển Thiên Thiên, đồng thời rất chân thành đánh giá Uyển Thiên Thiên vài lần, thấy cô khí sắc dường như không tệ, liền yên tâm gật gật đầu.

- Em ghen cái gì chứ? Chị cũng là một cô gái, em có thể ghen với chị được sao?

Uyển Thiên Thiên đôi mắt to xinh đẹp trừng một phen, nói.

- Cơ tổng, mời cô lại đây, là vì Ưu Ưu đã giải được mê cung trên hộp đen, chúng ta cùng nhau mở ra xem đi. Xem xem chúng ta ngàn dặm xa xôi mang về vật gì tốt.

Đợi các cô hàn huyên vài câu, Tiêu Phàm liền cắt ngang, đi thẳng vào vấn đề chính.

Cơ Khinh Sa tự nhiên cười nói, nói:

- Tốt, tôi cũng ngứa ngáy trong lòng đấy, rất muốn tìm tòi đến tột cùng.

Thật cũng không có nói cái gì khách khí với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng không phải loại người thích nghe nói khách khí, lời nịnh nọt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Rùa Bạch Ngọc

Chương 291: Rùa Bạch Ngọc

Trên trần nhà giữa gian mật thất, đặt một tấm án kỷ bạch ngọc.

Phía trên án kỷ bạch ngọc, đặt cái hộp đen kia.

Những đồ án bên ngoài hộp đen kia, vẫn là lộn xộn, mọi người ở đây, không có ai không phải là người trí nhớ siêu quần, tâm tư kín đáo, đều có thể nhìn ra được, đồ án lộn xộn bên ngoài hộp đen kia đã cho chỗ khác với đồ án mà lúc đầu bọn họ nhìn thấy. Nói cách khác, những đồ án này đã bị người thay đổi vị trí.

Người thay đổi đồ án bên ngoài hộp đen kia dĩ nhiên là Phong Vân Nương rồi.

Mấy ngày nay, cô tuyệt đại bộ phận tinh lực đều chuyên chú vào mê cung phía trên hộp đen này. Mê cung bề ngoài không phải một chỉnh thể, mà là do rất nhiều ô vuông nhỏ tạo thành, có chút giống với một trò chơi cờ bài trí lực, “Hoa dung đạo”. Đương nhiên mê cung bên ngoài hộp đen này so với “Hoa dung đạo” còn phức tạp hơn nhiều, hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc. Nếu không, với chỉ số thông minh của Tiêu chân nhân, cũng không phải đi cầu viện Trần Dương.

Nếu đã bố trí pháp trận phòng hộ, hộp đen tất nhiên là thuộc vào trận nhãn, chu đáo vẹn toàn.

Tiêu Phàm khoanh chân ngồi xuống ở một bên án kỷ bạch ngọc, miệng đọc một đoạn chú ngữ cực kỳ tối nghĩa khó hiểu, trên mặt tái nhợt bảo quang lưu chuyển, bắt đầu kích phát pháp trận phòng hộ. Một lát, một cỗ thiên địa linh khí cường đại liền tràn ngập giữa gian mật thất.

Cơ Khinh Sa sắc mặt biến hóa, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Thân là thuật sư, cô tự nhiên có thể tinh tường cảm giác được cỗ thiên địa linh khí này là hùng mạnh bậc nào. Lực pháp trận mà Tiêu Phàm đã bố trí, thật không ngờ rất cao, cảm giác tuyệt không yếu hơn một phân so với “Hà Đồ âm dương ngũ tuyệt trận” trong địa cung ở Tần Quan kia. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, cái này chứng tỏ Tiêu Phàm trên trình độ thuật pháp không dưới vị tiền bối lúc trước bày ra “Hà Đồ âm dương ngũ tuyệt trận” kia.

Đương nhiên, thời gian không gian chênh lệch hơn ngàn năm, rất nhiều tình huống đều có sự biến hóa, tiến hành đơn giản như vậy, chỗ thiếu sót tất nhiều. Dù là như thế, Cơ Khinh Sa đối với sự hùng mạnh của truyền thừa thuật pháp Vô Cực Môn lại nhận thức nhiều hơn một phần.

Cho dù đám người Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên, Phong Văn Nương, Phạm Nhạc, Đường Huyền đều chưa tu luyện qua thuật pháp, cũng có thể tinh

tường cảm giác được không khí bên người dường như nổi lên biến hóa nào đó, một loại biến hóa khiến các cô cảm giác được càng thêm an toàn.

Ấm áp, như tắm gió xuân.

- Tiến sĩ Phong, bắt đầu đi.

Đội pháp trận phòng hộ hoàn toàn vận chuyển lại, Tiêu Phàm lúc này mới mỉm cười nói với Phong Văn Nương.

- Được.

Phong Văn Nương khẽ vuốt cằm, ngồi xuống đối diện với Tiêu Phàm, vươn hai tay tuyết trắng, mười ngón thon dài cực kỳ nhanh di động trên hộp đen, động tác uyển chuyển như nước chảy mây trôi, không có chút trì trệ nào, lưu loát vô cùng.

Rất nhanh, một bức đồ án hoàn chỉnh hiển hiện ra bên ngoài hộp đen.

“Cùm cụp” một tiếng vang nhỏ.

- Thành rồi...

Uyển Thiên Thiên không kìm nổi kêu lên, trong giọng nói tràn đầy niềm vui bất ngờ.

Phong Văn Nương mười ngón thay đổi liên tục như bay cũng tại lúc này ngừng lại, ngẩng đầu nhìn phía Tiêu Phàm, hỏi:

- Tiêu đại ca, mở ra sao?

Mê cung bên ngoài hộp đen được phá giải, thật cũng không có xuất hiện dị tượng "Hào quang bắn ra bốn phía" như trong truyền thuyết, vẫn là bộ dạng đen kịt.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm.

Phong Văn Nương một tay bắt lấy mặt ngoài hộp đen, một tay khẽ đẩy, hộp liền dần dần bị đẩy ra. Bên trong hộp cũng là sắc đen kịt, và hoàn toàn nhất trí với sắc bên ngoài.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào phía trên hộp.

Trong thời khắc hộp vừa mới mở ra, Tiêu Phàm và Cơ Khinh Sa đều tinh tường cảm giác được một cỗ sát khí phóng lên cao, đồng nguyên với cỗ khí cắn nuốt mà trước kia trên người Uyển Thiên Thiên có.

Sát khí xông thẳng về phía Phong Văn Nương.

Phong Văn Nương tự nhiên là không hề hay biết.

Tiêu Phàm hai hàng lông mày nhú lại, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, pháp trận phòng hộ điều động thiên địa linh khí, chợt tạo thành một vòng bảo hộ vô hình ở bên cạnh Phong Văn Nương, cỗ sát khí kia vừa chạm vào vòng bảo hộ, lập tức đã bị vòng bảo hộ hút vào. Sát khí lập tức trở nên vô cùng cuồng bạo, ở bên trong vòng bảo hộ tả xung hữu đột, lại bất kể như thế nào cũng xung đột không ra, rất nhanh đã bị đồng hóa.

Dù sao hộp đen đã không ở trong trận nhãn của "Hà Đồ âm dương ngũ tuyệt trận", bị mang rời khỏi môi trường ban đầu đã lâu ngày, cỗ sát khí trầm tích ở trong hộp này cũng là nước không nguồn, cây không rễ, kiên trì không được lâu lắm. Tuy nhiên, nếu như không có Tiêu Phàm vị thuật sư lớn này trước tiên bày ra đại trận phòng hộ và bản thân tự trấn thủ, người bình thường tỉnh tỉnh mê mê mở hộp đen này ra, nhất định sẽ gặp đạo nhi.

Cỗ sát khí kia lợi hại vô cùng, ngay cả Uyển Thiên Thiên võ công cao cường như vậy đều thiếu chút nữa đã mất mạng nhỏ. Phong Văn Nương không hề có nền tảng nội công, nếu thật là bị sát khí quán thân, tình huống tự nhiên sẽ vô cùng bất ổn.

Phong Vân Nương lại không biết ngay tại giờ khắc vừa rồi y, cô đã tránh thoát một lần mạo hiểm thiên đại, chỉ là chậm rãi đẩy hộp ra.

Một luồng ánh sáng trắng lóng lánh dịu dàng lóe ra.

- Lạc Giáp?

Cơ Khinh Sa bỗng nhiên một tiếng thét kinh hãi, hai tròng mắt xinh đẹp trợn tròn một chút.

Bên trong hộp đen này rõ ràng là một vật gì đó có hình rùa, toàn thân tuyết trắng, bạch quang dịu dàng chính là phát ra từ vật này. Nhìn qua, trái lại có vài phần tương tự với Lạc Giáp- pháp khí bốn mạng của Cơ Khinh Sa.

- Chỉ là có chút giống.

Tân Lâm lập tức nói, giọng điệu vô cùng bình thản.

Mai rùa làm pháp khí, không chỉ có riêng là truyền thừa Hà Lạc phái, rất nhiều trường phái thuật pháp phong thủy khác đều là truyền thừa như vậy. Huyền Vũ giáp là một trong ba bảo vật trấn giáo của Vô Cực Môn, cũng là một mai rùa màu trắng.

Cơ Khinh Sa cô cũng không thể đem vật gì đó hình rùa trực tiếp chỉ ra là "Lạc Giáp", sau đó liền danh chính ngôn thuận coi như là bảo vật của truyền thừa Hà Lạc phái. Mọi người quen thuộc thì quen thuộc, tại loại này thời điểm, Tân Lâm lại rất nghiêm túc.

Tiêu Phàm là người khiêm tốn, loại sự tình tranh chấp với người ta này chắc chắn sẽ không làm.

Tân Lâm hiểu rất rõ đối nhân xử thế của Tiêu chương giáo.

Cơ Khinh Sa cười cười, cũng không nói nhiều.

Cho dù vật này thật sự là bảo vật của truyền thừa Hà Lạc phái, hiện giờ Tiêu Phàm ở trong này, cuối cùng phải thuộc sở hữu như thế nào, cũng phải do Tiêu Phàm để làm quyết định, cũng không cần thiết đấu võ mồm với Tân Lâm.

Hộp không lớn, bên trong là một vật gì đó hình rùa, không có vật gì khác nữa.

Con rùa kia không biết lấy loại chất liệu nào điêu thành, cả vật thể tuyết trắng, đầu và tứ chi thò ra khỏi mai rùa, chạm trở cực kỳ tinh xảo, vô cùng xinh đẹp. Cả người hào quang lưu chuyển, tựa như một vật còn sống.

- YAA.A.A., thật đáng yêu.

Phong Văn Nương không kìm nổi tán thưởng một tiếng.

Tiêu Phàm vươn tay ra, lấy rùa bạch ngọc từ trong hộp ra, cẩn thận quan sát, mọi người cũng đều tiến gần xem.

- Xem, trên lưng rùa này còn có đồ án, hình như, hình như lại là mê cung...

Uyển Thiên Thiên mắt sắc, chỉ quét thêm vài lần, liền kêu la.

Lưng rùa từ trước cho tới giờ cũng không phải bằng phẳng, rùa bạch ngọc này được điêu khắc trông rất sống động, lưng gập ghềnh, mọi người cũng không quá để ý, chẳng qua là cảm thấy chạm trở tinh xảo, vô cùng đẹp mà thôi. Nghe Uyển Thiên Thiên vừa nói như vậy, đám người vội vàng nhìn kỹ lại, thật đúng là có chuyện như vậy.

- Đúng là mê cung.

Phong Văn Nương lập tức gật gật đầu, khẳng định nói.

Mọi người ở đây, nếu bàn về trình độ phá giải mê cung, tự nhiên Phong Văn Nương là cao nhất, không người nào có thể cao hơn. Cô nếu nói như vậy, cũng được coi là "Giám định" quyền uy.

- Ưu Ưu, cô khẳng định?

Tân Lâm rất chân thành hỏi han, thần sắc có chút ngưng trọng.

Ai ngờ Phong Văn Nương lại do dự, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm rùa bạch ngọc, miệng thì thảo nói:

- Tôi không thể khẳng định, chỉ có điều, có điểm giống, còn phải đi vào nghiên cứu mới có thể xác định có phải hay không...

- Vậy cô khẩn trương nghiên cứu một chút đi, thứ này, tôi xem chừng rất quan trọng đấy.

Uyển Thiên Thiên vội vàng nói.

Mấy cô gái ở một bên lúu rú, Tiêu Phàm bịt tai không thèm nghe, hai ngón tay cái đặt ở phía trên lưng của rùa bạch ngọc, chậm rãi sờ sờ, hai mắt khép hờ, một luồng lực thần niệm, đi vào dò xét.

Lúc giám định đồ cổ, Tiêu Phàm dùng chính là cái biện pháp này, lần nào cũng đúng.

Vừa thấy bộ dạng này của Tiêu Phàm, Tân Lâm dẫn đầu ngậm miệng lại, mấy người khác cũng đều ngậm miệng không nói, rất chú ý mà nhìn về Tiêu Phàm.

Bỗng nhiên lúc đó, Tiêu Phàm "Hừ" một tiếng, trên mặt tái nhợt hồng quang chợt lóe, hai mắt mở mạnh ra, hai ngón tay cái vốn đặt trên lưng rùa bạch ngọc cũng bắn ra dựng lên, dường như gặp lực lượng nào đó đột nhiên tập kích.

- Làm sao vậy?

Tân Lâm trầm giọng hỏi.

Hiện giờ, bất luận cái gì trên thân thể Tiêu Phàm đều có một chút dị biến, đủ để khiến cho Tân Lâm lo lắng.

- Không có gì, lực che đậy rất mạnh.

Hồng quang trên mặt Tiêu Phàm chợt lóe lên, tức thì khôi phục tự nhiên, thở phào nhẹ nhõm, nói, lắc lắc đầu. Hắn vừa rồi khi dùng bí pháp tìm kiếm bí mật bên trong cơ thể rùa bạch ngọc này, thần niệm vừa mới thăm dò vào, lập tức liền gặp phải lực thiên cơ che đậy mãnh liệt phản kích, nếu không phải sớm đã có chuẩn bị, thiếu chút nữa sẽ ăn một thiệt.

- Đây cũng là pháp khí?

Uyển Thiên Thiên giật mình hỏi han. Ở Chỉ Thủy Quan nhiều ngày như vậy, Uyển Thiên Thiên cũng đã được khai trí, đối với thuật pháp, hoặc nhiều hoặc ít có điều hiểu biết, đương nhiên chỉ là hiểu biết sơ sơ, thậm chí còn chưa tính là biết sơ sơ.

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Vật này chẳng những là pháp khí, hơn nữa là pháp khí cấp bậc rất cao. Chủ nhân năm đó của vật này nhất định là một vị đại sư thuật pháp trình độ đạt tới đỉnh cao. Bằng không, đã nhiều năm như vậy, lực thiên cơ che đậy không đến mức mãnh liệt như vậy.

- Vậy làm sao bây giờ?

Uyển Thiên Thiên không khỏi giật xem lú lười.

Vốn trong giây phút mở hộp đen này ra, người thực sự hưng phấn mong đợi nhất chính là cô. Vì vật này, cô đã chịu không ít khổ đau, thiếu chút nữa mất cả cái mạng nhỏ. Còn nợ Tiêu Phàm một ân tình lớn như vậy. Bất kể Uyển Thiên Thiên đã quyết định, đem bản thân mình hết thảy đều giao cho Tiêu Phàm. Nhưng nếu như có thể từ trong hộp đen tìm được vật gì đó có chỗ hữu dụng lớn đối với Tiêu Phàm, vậy coi như là trả ân tình của Tiêu Phàm. Sau này khi kết giao với Tiêu Phàm, Uyển cô nương trong đầu càng kiên định hơn. Bằng không, thế nào cũng cảm giác dường như mình chiếm một tiện nghi rất lớn của người này, làm người ta khó chịu.

Ai ngờ trong hộp đen này lại là một rùa bạch ngọc như vậy, còn có cái gì mà lực thiên cơ che đậy.

Chủ nhân năm đó của hộp đen này cũng thật là quá vô vị, thiết lập nhiều chương ngại như vậy làm gì chứ? Chỉ là phá giải mê cung bên ngoài hộp này, đã tốn không ít tâm tư, không có Phong Văn Nương hỗ trợ, còn không biết ngày tháng năm nào mới có thể mở hộp ra.

Thoải mái một chút không được sao?

Thật là!

Tiêu Phàm trầm ngâm một chút, nói:

- Trực tiếp thăm dò bí mật bên trong rùa bạch ngọc này, độ khó chỉ sợ không nhỏ. Như vậy đi, tôi thử cách pháp khác xem thế nào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Quẻ Tượng

Chương 292: Quẻ Tượng

- Tân nhi, mời Thái Hạo thần thi.

Tiêu Phàm một lần nữa khoanh chân ngồi xuống trước án bạch ngọc, hạ giọng nói.

Tân Lâm gật mình, do dự.

- Không phải anh nói trên con rùa ngọc này có lực thiên cơ che đậy rất mạnh mẽ sao?

Đi theo Tiêu Phàm mấy năm nay, những thứ có liên quan đến lực thiên cơ che đậy Tân Lâm đều hiểu rất rõ. Mỗi lần Tiêu Phàm tại lúc lực thiên cơ che đậy mạnh mẽ để bói toán đều gặp phải sự cản trở không ít.

Con rùa ngọc này là do một vị pháp sư cổ đại để lại, nó dựa vào “Hà Đồ Âm Dương Ngũ Tuyệt Trận” để thủ hộ, rõ ràng không thể coi thường. Sau khi Tiêu Phàm trọng thương, pháp lực chưa hồi phục, lúc này hành sự trái với ý trời, cũng khó tránh Tân Lâm lo lắng.

- Không sao, năng lực của trận pháp này vẫn rất mạnh.

Pháp trận đã hoạt động, đang ở lúc mạnh nhất, cũng là một loại áp chế đối với lực thiên cơ che đậy trên con rùa ngọc này.

- Thế thì được rồi.

Tân Lâm gật đầu đồng ý, nhưng vẫn có chút không tình nguyện.

Rất nhanh Tân Lâm đã đem đến một loại cỏ dùng để bói của Tiêu Phàm.

Cơ Khinh Sa hạ giọng nói.

- Thiếu gia, lúc bói toán kị nhất là có người quấy rầy. Chúng tôi trước tiên tránh đi một chút nhé.

Cái gọi là kiêng kị có người quấy rầy, chỉ là mượn cớ mà thôi, mấu chốt còn nằm ở thân phận khá nhạy cảm của người kế thừa Hà Lạc – Cơ Khinh Sa. Ở

trọng địa Vô Cực Môn, cô ta – người kế thừa Hà Lạc nêu chính mắt ngồi xem chương giáo chân nhân của Vô Cực Môn xem bói, đây là điều tối kỵ trên giang hồ.

- Đừng lo.

Tiêu Phàm chỉ thản nhiên nói một câu.

Nếu ngay cả Chỉ Thủy Quan cũng đã mở ra cho Cơ Khinh Sa vào, thì chuyện này có nghĩa gì đâu?

Cơ Khinh Sa khẽ cười, quả nhiên đã dùng chân, lẳng lặng đứng một bên. Có thể được xem Tiêu Phàm bói, quả là hiếm có.

Giống như Cơ Khinh Sa, Phong Văn Nương cũng nhìn không chớp mắt chiếc hộp ngọc trong tay Tiêu Phàm.

Chỉ có ánh mắt Tân Lâm từ đầu đến cuối đều nhìn Tiêu Phàm, đầy quan tâm, lo lắng.

Tiêu Phàm từ từ mở hộp ngọc ra, lấy ra năm mươi nhánh cỏ ra.

Hai mắt Phong Văn Nương lập tức sáng long lanh. Về mặt toán học, cái nhánh cỏ ngắn này gọi là thẻ tính, là một công cụ để tính toán. Trước khi bàn tính được phát minh, thẻ tính là công cụ duy nhất để tính cộng trừ nhân chia bậc cao trong thời cổ đại. Còn sau khi phát minh ra bàn tính, một số cao thủ toán học vẫn quen dùng thẻ để tính toán.

Là một tiến sĩ toán học, Phong Văn Nương đương nhiên rất có hứng thú với cái này, cũng có cảm giác tri ân với Tiêu Phàm.

Ở thời đại ngày nay, người thích toán học vốn rất ít, càng không nói đến những người trẻ tuổi thích toán học mà còn hiểu được cách dùng thẻ tính, rất hiếm những người như thế.

Tuy nhiên, Phong Văn Nương nhanh chóng biết được, những tấm thẻ tính mà Tiêu Phàm lấy ra không phải dùng để tính mà là để bói.

Kiến thức của Phong Văn Nương vô cùng uyên thâm, không chỉ nghiên cứu lĩnh vực toán học, mà từ lúc Tiêu Phàm bắt đầu bói cô cũng tỏ ra kinh ngạc, sau đó liền rất chăm chú.

Lần bói này, không có chuyện gì ngoài ý muốn làm Tân Lâm lo lắng, quá trình coi như thuận lợi. Tuy rằng cảm nhận được rất rõ không khí hỗn loạn trong mật thất, nhưng lại được phòng hộ pháp trấn áp, không gây tổn hại gì cho Tiêu Phàm.

Điều thú vị chính là, quẻ thứ nhất của Tiêu Phàm được sáu hào âm.

- Quẻ thượng, quẻ hạ, quẻ khôn...

Tiêu Phàm nhìn quẻ tượng trên miếng ngọc trắng, hạ giọng nói.

- Quẻ khôn: Nguyên hanh. Lợi tần mã chi trinh. Quân tử hữu du vãng, tiên mê hậu đắc chủ, lợi. Tây, Nam có bạn, Đông Bắc mất bạn. Quẻ bói may mắn.

Phong Văn Nương thuận miệng phân tích quẻ.

Hai hàng lông mày của Cơ Khinh Sa hơi giương lên, nhìn vào mắt của Phong Văn Nương, vẻ vô cùng kinh ngạc. Cô gái trẻ này không giống một tiến sĩ toán học, thật giống một bác học đa tài, ngay cả quái từ của sáu mươi tư quẻ bói trong “Kinh Dịch” đều có thể xuất khẩu thành thơ.

Cô rốt cuộc là tiến sĩ nghiên cứu toán học hay là nữ thầy bói nghiên cứu huyền học?

- Tốt quá, quẻ này có nghĩa là gì? Giải nghĩa một chút đi.

Uyển Thiên Thiên đứng bên cạnh nói.

Mặt Phong Văn Nương đỏ lên, ngượng ngịu nói.

- Tôi nhớ mặt chữ, nhưng không biết giải quẻ.

Có Tiêu Phàm ở đây, tiến sĩ Phong còn giấu diếm gì nữa chứ.

Hơn nữa về huyền học, Phong Văn Nương cũng chỉ từng học lướt qua chứ đừng nói đến nghiên cứu, trước đây cô ngẫu nhiên có chút hứng thú với sáu mươi tư quẻ “Kinh Dịch”. Trong thời gian học tập cô chỉ tìm hiểu một chút, nhưng khả năng ghi nhớ lại hơn người, không ngờ lại nhớ hết được từ trong sáu mươi tư quẻ.

Cơ Khinh Sa mỉm cười nói.

- Dịch theo ý nghĩa của mặt chữ thì quẻ khôn là quẻ đại cát đại lợi, xem bói phải hỏi chuyện, hỏi con ngựa cái cũng là lúc con ngựa mẹ gặp được điền lành. Nếu người quân tử đi du ngoạn, thì trước tiên sẽ lạc đường, sau đó lại tìm được chủ nhân, quẻ bói vẫn là may mắn. Đi hướng Tây Nam sẽ có được tiền tài, nhưng đến hướng Đông Bắc sẽ hao tiền tốn của. Nếu cứ làm theo quẻ bói, cũng sẽ gặp điền lành.

Uyển Thiên Thiên không hiểu chuyện ngạc nhiên hỏi.

- Ý nghĩa của mặt chữ thì giải thích như thế, nhưng thật ra là như thế nào?

Cơ Khinh Sa cười nói.

- Thực ra cũng là như thế.

Mắt Uyển Thiên Thiên chợt sáng lên như hai ngôi sao nhỏ.

Nếu theo như các thuật sĩ giang hồ, thì lúc giải quẻ sẽ diễn giải ra rất nhiều lời lẽ may mắn, đương nhiên cũng sẽ có chút đe dọa, làm người ta lo lắng

hoảng sợ. Trước mặt chưởng giáo chân nhân Vô Cực Môn, đương nhiên càng đơn giản càng tốt.

- Nhất thiếu, dựa theo phương hướng thì Tần Quan cũng ở hướng Tây Nam.

Cơ Khinh Sa nhẹ giọng nói với Tiêu Phàm.

Uyển Thiên Thiên phản ứng cực nhanh.

- Chị, ý chị là chúng ta còn phải đi Tần Quan sao?

Chiếc hộp đen này tìm được trên đất Tần Quan, bây giờ chỉ dẫn cho họ quay lại Tần Quan cũng không phải không có lý.

Cơ Khinh Sa cười.

- Cái này phải do Nhất thiếu quyết định.

Uyển Thiên Thiên bĩu môi. Tân Lâm là bạn gái chính thức của Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên cô và Tiêu Phàm lại đã từng tiếp xúc da thịt, tính thể nào đây. Ngược lại biểu hiện của Cơ Khinh Sa trước mặt Tiêu Phàm rất điềm đạm, dịu dàng, coi Tiêu thiếu gia là người quan trọng.

Có vấn đề rồi đây.

Với chuyện các cô gái “đấu đá nhau”, Tiêu Phàm đương nhiên không rảnh mà lo lắng. Suy nghĩ một chút, bỗng mắt hấn nhìn về phía Cơ Khinh Sa, nói.

- Cơ tổng, mời cô xem một quả, cô thấy thế nào?

- Tôi?

Cơ Khinh Sa giật mình, không ngờ Tiêu Phàm đột nhiên đề xuất yêu cầu này.

- Trước mặt Nhất thiếu, như thế là múa rìu qua mắt thợ rồi.

Tiêu Phàm khoát tay.

- Lúc vừa nãy đang xem bói, tôi cảm thấy có lực thiên cơ che đậy quấy nhiễu. Chiếc hộp đen và con rùa ngọc này đã được sự bảo vệ của “Hà Đồ Âm Dương Ngũ Tuyệt Trận”. Cơ tổng là truyền nhân Hà Lạc phái, có lẽ sự quấy nhiễu của lực thiên cơ che đậy đối với cô không nghiêm trọng lắm.

“Hà Đồ Âm Dương Ngũ Tuyệt Trận” là đại trận trấn phái của Hà Lạc Âm Dương phái, Cơ Khinh Sa lại là truyền nhân đương đại của phái Hà Đồ Âm Dương, phân tích theo lẽ thường thì trước kia khi các tiên hiền của Hà Lạc phái bày trận thi pháp, chắc hẳn sẽ có "Võng khai nhất diện" cho truyền nhân chính thống của Hà lạc chứ nhỉ?

- Nhất thiếu nói rất có lý, tôi xin phép.

Cơ Khinh Sa cũng không do dự lâu, liền chậm rãi bước lên, ngồi trước án kỷ bạch ngọc, nhẹ nhàng cời búi tóc, một bộ tóc dài, dày và đen bóng xõa xuống dưới ánh đèn sáng loáng, giống như gấm vóc.

Phong Văn Nương thấy hứng thú, không kìm được nói.

- Cơ tổng, hóa ra cô cũng biết bói à?

Cơ Khinh Sa cười nói.

- Tiến sĩ Phong, sau này gọi tôi là chị đi, đừng gọi Cơ tổng nữa, khách khí lắm.

Đối với tiến sĩ toán học vô cùng thông minh lại hồn nhiên ngây thơ này, bất cứ ai đã từng quen biết, cho dù là nam hay nữ cũng sẽ rất có thiện cảm.

- Được, chị.

Phong Văn Nương rất biết nghe lời, lập tức sửa sai.

Cơ Khinh Sa gật đầu cười, cũng nhanh chóng thu lại nụ cười quay sang án kỷ, hơi khom người về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng cúi đầu đáp lễ, đưa tay ra mời khách.

- Mời.

- Được.

Mười ngón tay mảnh mai của Cơ Khinh Sa khẽ nhúc nhích, nắm lấy năm nhánh cỏ ở trên bàn, lấy ra một nhánh đặt sang bên cạnh, bắt đầu bói.

Điều mà mọi người không ngờ đến là trong quá trình Cơ Khinh Sa bói, nguyên khí thiên địa trong mật thất không hề thay đổi, ngay cả pháp trận phòng hộ cũng không bị quấy nhiễu, suôn sẻ lạ thường.

Điều thú vị là, rõ ràng lần này lại là quẻ giống nhau.

- Thượng ly, hạ ly, quẻ ly.

Ánh mắt của Uyển Thiên Thiên và đám người Tân Lâm lập tức cùng lúc nhìn Phong Văn Nương.

Phong Văn Nương then thùng cười, lấy lời giải quẻ ly ra.

- Ly: quẻ lợi, Hanh: súc tấn ngư, may mắn.

Ánh mắt liền quay sang nhìn Cơ Khinh Sa.

Cơ Khinh Sa khẽ cười.

- Đây cũng là quẻ cát lợi. Luôn giữ vững con đường đạo lý, tất nhiên hanh (thuận lợi) cũng thông, nuôi được con bò cái rất hiền, có thể gặp nhiều may mắn.

Thuận miệng giải quẻ một chút.

- Nói như vậy, hay là đi Tần Quan một chuyến đi.

Tiêu Phàm nhìn quẻ ly trước mắt, có vẻ dăm chiêu nói.

Từ quẻ này cho thấy nó rất linh nghiệm. Giải ra nghĩa là khi bắt đầu làm việc gì, nếu nóng vội sẽ thành rối loạn, nếu có thể thận trọng không mạnh động thì cuối cùng sẽ không có tai họa nào hết.

Cơ Khinh Sa không phải đang tránh nạn ở kinh thành sao?

“Lời giải” của quẻ ly càng nói rõ hơn.

Vì sao có được may mắn, là bởi vì bên cạnh có quý nhân, nhận được sự che chở của quý nhân. Thì ra trong số mạng luôn có “Quý nhân phù trợ”.

Cơ Khinh Sa cũng là bậc thầy thuật pháp, kiến thức về bói toán đương nhiên không tầm thường, suy nghĩ một lát, liền cười nói với Tiêu Phàm:

- Nhất thiếu, cảm ơn.

Lần này cô có thể rũ bỏ được vòng xoáy ván bài này, nhân tố quyết định chính là quý nhân tương trợ.

Quý nhân này, liệu có phải là Tiêu Phàm?

Tiêu Phàm khoát tay.

- Cơ tổng, bây giờ cảm ơn tôi còn quá sớm đấy, tôi thấy quý nhân thực sự có lẽ là người khác.

- Người khác sao?

Cơ Khinh Sa thoáng sững sờ, có chút khó hiểu.

Đúng lúc ấy, điện thoại Cơ Khinh Sa đổ chuông, cô cầm điện thoại lên, sắc mặt liền thay đổi, vội nói Tiêu Phàm.

- Là thư kí của đồng chí Mỗ Mỗ.

Đồng chí Mỗ Mỗ này thật không thể coi thường, chính là thành viên hội nghị trung tâm, là một trong hai mấy người có quyền có thể nhất Trung Quốc.

Vừa nói chuyện về quý nhân thì có điện thoại.

Tiêu Phàm cười, khoát tay ra hiệu Cơ Khinh Sa nghe trước.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Chỉ Dẫn

Chương 293: Chỉ Dẫn

Cơ Khinh Sa nghe điện thoại trước mặt Tiêu Phàm.

Thông thường, với cấp bậc của đồng chí Mỗ Mỗ, đều là thư ký ông ta gọi điện thoại, bất luận là nói về nội dung gì đều phải được bảo mật. Ít nhất là khi nghe điện thoại trước mặt người khác cũng phải giữ lịch sự.

Cơ Khinh Sa lại hoàn toàn không có “quy tắc” như thế.

Với cô ấy Tiêu Phàm đã “tin tưởng vô điều kiện”, cô có gì mà phải che đậy chứ. Không cần nói đến thư kí của đồng chí Mỗ Mỗ kia, cho dù là đồng chí Mỗ Mỗ, e rằng cũng không thể gây khó dễ cho Tiêu Phàm.

May mà Cơ Khinh Sa cũng biết, những cuộc điện thoại như thế này, đồng chí thư kí kia nói chuyện chắc chắn sẽ rất lan man, sẽ không lộ ra nội dung gì mang tính thực chất. Muốn thăm dò ngọn nguồn sự việc thì phải gặp mặt nói chuyện.

Quả nhiên, ở đầu dây bên kia, đồng chí thư kí cười một tràng sau đó hẹn Cơ Khinh Sa hai ngày nữa gặp, nói là rất lâu không trò chuyện với Cơ tổng rồi, không biết Cơ tổng có nề mặt không.

Cơ Khinh Sa đương nhiên không từ chối, cười cười rồi cảm ơn.

Vị thư kí kia lại cười một lúc rồi cúp điện thoại.

Nghe chừng, giọng điệu của đồng chí thư kí tương đối vui vẻ. Dường như cũng có thể hiểu rằng, Thiết Môn đang tạo ra một bàn cờ bưng bưng khí thế, tạm thời cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

- Nhất thiếu, thật ngại quá, thất lễ rồi.

Cơ Khinh Sa thu lại điện thoại, cúi thấp người xin lỗi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười cười, thản nhiên nói.

- Chuyện này, quan trọng ở chỗ phải khống chế được phạm vi, không làm khoa trương quá.

Cơ Khinh Sa cười tự nhiên, gật đầu đồng ý.

Đồng chí thư ký sở dĩ dùng giọng điệu thoải mái hẹn cô gặp mặt “trò chuyện”, đại thể chuyện này là có liên quan trực tiếp đến Tiêu Phàm. Chỉ cần khống chế tốt giới hạn bàn cờ, không mở rộng ra, không chọc ngoáy, thì đây cũng chính là một chuyện nhỏ ở một góc của Yến Bắc. Đồng chí Mỗ Mỗ là thành viên hội nghị trưởng lão, chỉ cần ông ta mở miệng thì sẽ rất có sức ảnh hưởng ở Yến Bắc này.

Không đáng trách!

Đương nhiên nếu không có nguyên tắc mà Tiêu Phàm nói, thành viên hội nghị trưởng lão sẽ không trực tiếp nhúng tay vào. Dù sao nếu chuyện này

đồn ra ngoài có thể Phương gia, Tiết gia thậm chí cả Tiêu gia cũng bị cuốn vào. Mấy quan lớn bình thường trốn tránh còn không kịp, làm gì có ai chủ động can thiệp chứ?

Quý nhân tương trợ.

Quý nhân thực sự chính là Tiêu Phàm.

- Nhất thiếu, lần này đi Tần Quan, cần tôi làm chuyện gì không?

Cơ Khinh Sa lại hỏi, ánh mắt đảo qua Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên và đám người Đường Huyền, khóe miệng thoáng hiện lên ý cười. Ý muốn nói: Trong mấy mỹ nhân ở đây, anh định để ai bên cạnh “lót thân hầu hạ” mình đây?

Nói ra cũng rất thú vị, cả hai quẻ đều nhắc đến “cái”, quẻ khôn là “ngựa cái”, quẻ ly là “trâu cái”.

Chẳng qua chỉ nói đùa thế thôi, Cơ Khinh Sa đương nhiên không thể nói ra. Uyển Thiên Thiên thì không nói làm gì, nhưng Tân Lâm thì không thể nói đùa kiểu đó. Đối với vị Tân thiếu chủ này, Cơ Khinh Sa vẫn thủy chung giữ tấm lòng kính trọng.

Nhưng theo như quẻ bói, Tiêu Phàm phải đi Tần Quan. E là không thể đi một mình.

Tiêu Phàm cười.

- Tạm thời tôi vẫn chưa quyết định.

Có đi Tần Quan không? Khi nào đi? Vẫn còn khó nói.

Cơ Khinh Sa liền biết điều gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía rùa ngọc, trầm ngâm nói.

- Nhất thiếu, rùa ngọc này tạm thời tôi cũng không nhìn ra cái gì cả... Hay là, anh cứ đi thu thập trước đi, đợi tôi nghiên cứu ra rồi, chúng ta sẽ bàn bạc lại nhé?

Đây cũng chính là việc phải làm.

Tiêu Phàm mời cô đến đây để cùng mở chiếc hộp đen này đã là rất rộng lượng rồi. Nếu trong hộp đen có “vàng bạc bảo bối” gì, cũng không ngại phân phát cho mọi người. Cơ Khinh Sa cũng rất muốn mang rùa bạch ngọc kia về nghiên cứu, nhưng cũng biết là không thể. Nghiêm túc mà nói, cái này vẫn nên thuộc về Uyển Thiên Thiên.

Chỉ nhìn cái bộ dạng Uyển Thiên Thiên “si mê” Tiêu Phàm, không cần nói nhiều cũng biết, Uyển Thiên Thiên không thể rời xa Tiêu Phàm. Trong thời gian này, rùa ngọc do Uyển Thiên Thiên cất giữ hay là do Tiêu Phàm nghiên cứu, trên thực tế là không khác biệt.

- Như vậy cũng tốt.

Tiêu Phàm cũng không giả bộ khách sáo.

Phong Văn Nương yên lặng nhìn rùa ngọc trên án kỉ, đột nhiên nói.

- Tiêu đại ca, tôi có thể nghiên cứu rùa ngọc này một đêm không? Tôi muốn vẽ lại hoa văn trên lưng nó, mang về nghiên cứu thật tốt.

Đôi mi thanh tú của Tân Lâm khẽ nhăn lại.

- Ưu Ưu, cô không thể xin nghỉ ở trường một thời gian được sao?

Ý là muốn Phong Văn Nương tiếp tục ở lại Chỉ Thủy Quan để nghiên cứu cái hình vẽ này. Trong tiềm thức Tân Lâm cảm thấy rùa ngọc này không đơn giản,

Với Phong Văn Nương, Tân Lâm rất tin tưởng, một khi cô đã hiểu rõ về cái hình ảnh này, chắc chắn sẽ liên lạc với Tiêu Phàm đầu tiên. Tuy nhiên giang hồ hiểm ác, mấy thứ này rất có thể sẽ mang đến cho cô sự nguy hiểm khó có thể biết trước.

Những kẻ địch núp trong bóng tối kia, sẽ làm ra những chuyện gì, khó có ai đoán trước được.

Có thể nói rằng Chỉ Thủy Quan vẫn là an toàn nhất.

Phong Văn Nương lắc đầu.

- Chị Tân, tôi đã xin nghỉ một tuần rồi. Tuần sau, giáo sư Auburn muốn đến trường giảng bài, tôi phải đi làm.

Được xem là trợ thủ chỉ định và là nghiên cứu sinh tiến sĩ của giáo sư Auburn, Phong Văn Nương rất coi trọng danh tiếng và công việc của mình.

Tân Lâm đang muốn nói, Tiêu Phàm liền khoát tay bảo cô dừng lại, quay sang nói với Phong Văn Nương.

- Tiến sĩ Phong, không vấn đề gì, tối nay rùa ngọc này sẽ thuộc về cô.

- Cảm ơn Tiêu đại ca.

Tiêu Phàm cười nói.

- Phải là chúng tôi cảm ơn cô mới đúng, cô xem, để mở được chiếc hộp đen này đã tốn của cô nguyên một tuần rồi.

- Có gì đâu, bạn bè phải giúp đỡ lẫn nhau mà. Hơn nữa, thời gian này ở Chỉ Thủy Quan tôi cũng rất vui...

Với Phong Văn Nương mà nói, mấy ngày này ở chung với nhau, cô và Tân Lâm hoàn toàn có thể xem là bạn tốt.

- Đúng rồi, Tiêu đại ca, mấy cuốn sách anh cho tôi mượn, tôi vẫn chưa đọc xong đâu...

Tiêu Phàm cười.

- Không sao, cô có thể mang đi. Sau này muốn mượn sách gì thì gọi điện cho tôi.

- Được. Thật ra có rất nhiều thứ tôi không hiểu, Tiêu đại ca đến lúc đó tôi sẽ thỉnh giáo anh.

Xem ra Phong Văn Nương rất vui.

- Ủ.

Tiêu Phàm cũng không khiêm tốn, khẽ gật đầu.

- Nhất thiếu, vậy chúng tôi cáo từ trước.

Cơ Khinh Sa ở bên cạnh nói.

- Được, tôi tiễn hai người.

- Không khách khí.

Nhìn chiếc Mercedes Benz của Cơ Khinh Sa chạy ra khỏi Chỉ Thủy Quan, Uyển Thiên Thiên chợt nói với Tiêu Phàm.

- Này, chúng ta phải đi Tần Quan thật sao?

Tiêu Phàm gật đầu nói.

- Quẻ bói đã nói rõ, hướng Tây Nam rất thuận lợi.

Uyển Thiên Thiên bất mãn về lời giải thích của Tiêu Phàm, bắt đầu hỏi đến cùng.

- Nhưng ở vùng Tây Nam của kinh thành có rất nhiều nơi, anh làm sao có thể khẳng định nơi mà quẻ bói nói là Tần Quan?

Tiêu Phàm cười.

- Rùa ngọc và chiếc hộp này đều lấy được từ Tần Quan. Muốn làm rõ nguyên do trong đó đương nhiên phải bắt đầu từ Tần Quan, đến những nơi khác thì càng không có manh mối.

- Ra thế.

Uyển Thiên Thiên suy nghĩ một lát, nói.

- Cũng có lý, vậy chúng ta đến Tần Quan làm gì?

- Không biết.

- Không biết?

Uyển Thiên Thiên lập tức trừng mắt, quả thật câu trả lời này của Tiêu Phàm hoàn toàn ngoài dự đoán của cô.

- Nếu quẻ chỉ dẫn đến đó, thì sau khi chúng ta đến đương nhiên sẽ có chỉ dẫn mới.

- Hả?

Uyển Thiên Thiên bị làm cho bối rối. Cho tới bây giờ cô chưa từng làm những chuyện thế này, ngay cả đến Tần Quan làm gì cũng không rõ, cứ đi một cách mơ hồ như thế rồi sau đó đợi “chỉ dẫn” gì đó ư?

Ai chỉ dẫn?

Thần?

Hay vẫn là quẻ bói?

Thấy vẻ thần bí của Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên dù trong lòng rất nghi hoặc nhưng cũng không hỏi lại, nhìn Tân Lâm ở cạnh Tiêu Phàm rất điềm tĩnh, dường như sớm đã thành thói quen tự nhiên rồi.

Lẽ nào trước đây bọn họ đã từng làm như thế sao?

Xem ra mình phải làm quen với “phong cách làm việc” mới mới được.

Đường Huyền từ đầu đến cuối giữ im lặng, bỗng cười nói.

- Nhất thiếu, chợ đồ cổ ở Tần Quan rất nổi tiếng, nếu có thời gian có thể qua đó đi dạo một chút. May mắn không chừng có thể tìm được đồ tốt đấy.

Ở Chỉ Thủy Quan nhiều ngày như vậy, Đường Huyền cũng nhìn ra Tiêu Phàm rất thích đồ cổ, hơn nữa Tiêu Phàm còn rất tinh thông đồ cổ. Ở thủ đô này muốn tìm được cũng càng lúc càng khó, đến Tần Quan có lẽ sẽ có thu hoạch.

Uyển Thiên Thiên nói.

- Đúng là như thế, nghe nói mấy năm nay họ còn thực hiện các hoạt động giám định bảo vật, trực tiếp thu hồi bảo vật từ nhân dân, cũng rất có ý nghĩa. Chị hai, chị thông báo cho anh ba một tiếng đi, để anh ấy chuẩn bị vài món đồ chúng ta mang đi. Anh em mấy tháng nay đều nhàn rồi, cũng phải quản tiền lương của họ mới được.

Chuyến đi Tần Quan lần này, tam đại đương gia của Yên Chi xã đều bị thương, thậm chí Uyển Thiên Thiên còn “mất hết võ công” trong một thời gian tương đối dài, Tiêu Phàm tuyệt đối cấm cô trong thời gian này làm lại nghề cũ. Cô liền nghe lời mọi người, tạm thời nghỉ hai tháng, chuyện khác để sau.

Hiện nay, Đường Huyền cùng cô trị thương ở Chỉ Thủy Quan, các anh em khác thì do Tổng Hoàn quản lý.

Có điều tuy là “nghỉ”, nhưng vẫn phải bảo đảm lương cho anh em.

Yên Chi xã và những đội đào mộ khác không giống nhau, nhân viên tương đối ổn định. Không giống những kẻ đào mộ, đa số đều là bọn buôn nước bọt, lúc cần mới tập hợp lại, sau khi đào xong thì chia tang vật ra, trở thành đội đào mộ lớn nhất miền Bắc. Thành viên cố định của Yên Chi xã có đến mấy chục người, có người thậm chí còn mang theo cả gia đình.

Quy tắc do tổ tiên truyền lại, những người anh em này, Đại đường gia đều phải tuân. Lúc có chuyện họ sẵn sàng dốc sức vì Đại đường gia, lúc không có chuyện thì Đại đường gia phải chăm sóc họ, xảy ra chuyện thì phải xử lý. Họ cũng phải phục tùng vô điều kiện mệnh lệnh của Đại đường gia. Ai dám phản bội “tổ chức”, thì phải bị hành hạ theo gia pháp tam đao lục động.

Mang theo mùi vị đặc trưng của bang phái giang hồ.

Đường Huyền mỉm cười gật đầu.

Ý của Uyển Thiên Thiên hoàn toàn rõ ràng. Đây thực ra là để cô thông báo cho Tống Hoàn chuẩn bị mở đường đến chợ đồ cổ ở Tần Quan. Là kẻ đào mộ, chắc hẳn rất quen thuộc các chợ đồ cổ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đồ Rơi Vãi

Chương 294: Đồ Rơi Vãi

Chuyến này Tiêu chân nhân “đi tuần” ở Cổ Đô, mang theo phái đoàn lớn.

Lại có ba đại mỹ nhân ở bên cạnh.

Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền.

Âm khí trong người Uyển Thiên Thiên chưa hề được loại trừ hết, nên thời gian này bắt buộc phải ở cạnh Tiêu Phàm, mỗi ngày đều phải làm phép một lần, Đường Huyền thì vẫn luôn đi cùng.

Một thanh niên điềm đạm nho nhã sắc mặt hơi thiếu sức sống, trên người mặc bộ trang phục đời Đường màu trắng, chân đi một đôi giày vải màu đen, trước ngực ôm một chú mèo bụi bặm màu đen trắng, đi cùng ba cô gái xinh đẹp, cứ thế xuất hiện ở chợ đồ cổ Huyền Vũ của thành phố Cổ Đô.

Cũng may, cách trang điểm và ăn mặc của bốn người Tiêu Phàm đều rất bình thường, ngoại trừ chiếc váy đỏ rực rỡ xinh tươi của Uyển Thiên Thiên thu hút sự chú ý của người khác ra, thì tổng thể mà nói đều rất khiêm tốn.

Cái này rất phù hợp với tác phong của Tiêu Phàm.

Là con ông cháu cha ở chốn kinh đô, Tiêu thiếu gia đương nhiên phải dùng đồ hàng hiệu, đây là nhu cầu của những nhân vật tầm cỡ. Nhưng khi ra ngoài thì không cần thiết nữa. Trước đây khi cùng sư tổ Chỉ Thủy đi du lịch, hai thầy trò đều quần áo mộc mạc, trông rất giản dị.

Cổ Đô là tỉnh lỵ của tỉnh Tần Quan, là thành phố trung tâm lớn nhất khu vực Tây Bắc Trung Quốc, đã từng rất huy hoàng trong lịch sử. Được coi là thành phố văn vật nổi tiếng nhất Trung Quốc. Cổ Đô có bề dày lịch sử, ảnh hưởng và địa vị của thị trường đồ cổ ở Cổ Đô xưa nay vẫn hết sức quan trọng, cũng đã có mấy thị trường đồ cổ văn vật rất phát triển, quy mô không nhỏ, đủ để sánh ngang với thị trường đồ cổ ở thủ đô.

Như chợ đồ cổ Huyền Vũ, tuy không phải chợ đồ cổ lớn nhất của Cổ Đô, nhưng lại là chợ đồ cổ được xây dựng sớm nhất, mỗi ngày đều tấp nập người ra vào, rất náo nhiệt.

Tân Lâm cau mày.

Cô vốn thích yên tĩnh, không thích môi trường náo nhiệt này lắm. Trước khi xuất sư vẫn ở Thất Diệu Cung tổng đàn học nghệ, sau khi thành tài, lại sống cùng Tiêu Phàm ở Chỉ Thủy Quan, cuộc sống cứ thế yên bình, hạnh phúc.

Chợ đồ cổ ồn ào huyền náo thế này, thiếu chút nữa làm Tân Lâm choáng váng.

Uyển Thiên Thiên lại hùng hực khí thế, kéo tay Đường Huyền trêu đùa vui vẻ. Với tính cách của cô sẽ không chịu ngồi yên lấy nửa khắc. Vì lí do đang trị thương, hơn nửa tháng nay ở Chỉ Thủy Quan bị Tiêu Phàm “nhốt” ở một xó, hằng ngày không trị thương cũng là luyện khí công, căn bản là không đi ra ngoài, làm cho Uyển Thiên Thiên sắp phát bệnh đến nơi rồi.

Cuối cùng bây giờ có thể thỏa thích chơi rồi.

Thế giới thật tươi đẹp!

Uyển Thiên Thiên không phải lần đầu đến chợ đồ cổ Huyền Vũ. Bất kể là trước đây đi cùng sư phụ cô, hay là sau này tiếp quản Yên Chi xã, thì vùng đất vàng Tần Quan cũng làm cho cô quan tâm nhất, trên danh nghĩa là đi làm việc lớn, không mười lần thì cũng tám lần, gần như mỗi lần đều không có chuyện tay không ra về. Sau khi có thứ mình muốn trong tay rồi, một phần bán cho Lưu bát gia, còn một phần thì thông qua nhiều con đường tiêu thụ ra toàn quốc.

Chợ đồ cổ Huyền Vũ cũng là nơi xuất hàng thường xuyên của Yên Chi xã.

Ở đây, Yên Chi xã có một mạng lưới quan hệ rất bí ẩn.

Suy cho cùng giao dịch của họ không thích hợp để nói ra ngoài.

Chiều hôm qua họ đến Cổ Đô, sáng sớm hôm nay đã đi dạo ở chợ đồ cổ, chính là do Uyển Thiên Thiên đề xuất. Mới sáng sớm, cô đã chạy đến phòng Tiêu Phàm, cũng không để ý đến Tân Lâm cùng phòng với Tiêu Phàm có vui hay không, trực tiếp hỏi Tiêu Phàm đã có “chỉ dẫn” gì chưa.

Khi ở Chỉ Thủy Quan, không phải Tiêu Phàm đã nói, sau khi đến Tần Quan sẽ có chỉ dẫn tiếp sao?

Nghe như là ông trời sẽ cho hăn mạnh mỗi gì đó.

Với chuyện này, Uyển Thiên Thiên nửa tin nửa ngờ.

Tiêu Phàm hỏi lại cô có đề nghị gì không, cô liền nói muốn đi dạo phố. Quả thật, ít nhiều gì cũng có chút dò xét, khó chịu, nếu Tiêu Phàm thật sự không đồng ý, cô cũng chịu. Ai ngờ Tiêu Phàm lại cười rồi gật đầu.

Uyển Thiên Thiên lập tức nhảy lên vui sướng.

Chợ đồ cổ Huyền Vũ căn bản là phát triển từ chợ buôn bán hàng hóa thường ngày, có mấy trăm cửa hàng văn vật buôn bán cố định, còn có những đại sảnh giao dịch quy mô lớn.

Ngoài ra còn có rất nhiều quầy hàng tạm thời.

Ở chợ đồ cổ Huyền Vũ, đồ gốm sứ, đồ bằng ngọc, tranh chữ, huy hiệu, sách vở, tiền cổ... đều có cửa hàng chuyên bán riêng, đương nhiên còn có rất nhiều cửa hàng nhỏ nhưng lại bán đủ thứ. Trong những cửa hàng này, hầu như hàng nào cũng bán gốm sứ cổ, đồ đồng thau, đồ ngọc, gốm màu đời Đường, gốm sứ thời nhà Tống, Nguyên, Minh, Thanh, có cửa hàng lâu năm thậm chí còn có cả tranh chữ, cái gì cần đều có.

Với những tiệm đồ cổ bình thường, Uyển đại đương gia và Đường nhị đương gia thật sự không để ý tới.

Hai cái người này, thế nào mới vừa mắt đây?

Ai biết được cái gọi là chợ đồ cổ lại là hàng giả nhiều hơn hàng thật, phàm những ai thích và hiểu về đồ cổ sẽ không bị lừa. Như Tiêu Phàm, những chuyện này đều đã được rèn luyện từ sư tổ Chỉ Thủy, chắc chắn sẽ không bị qua mặt.

Có điều, xem ra Tiêu Phàm lại có hứng thú với mấy quán ven đường, thỉnh thoảng lại dừng lại ngó qua một chút, nhân tiện còn trả giá. Trong mười phút ngắn ngủi, không ngờ Tiêu chân nhân lại chuẩn bị ra tay, định mua một món đồ nhỏ với giá năm trăm đồng.

Uyển Thiên Thiên không khỏi ngạc nhiên, đưa tay ra giật lấy món đồ trong tay Tiêu Phàm, tò mò hỏi.

- Đây là cái gì vậy? Hình như bùa hộ mệnh bằng gỗ... Ôi, Tiêu Phàm, anh bị lừa rồi.

Đường Huyền cũng lại gần, chăm chú nhìn cái bùa hộ mệnh đen thui kia, rồi cũng gật đầu, có vẻ đồng ý với ý kiến của Uyển Thiên Thiên.

- Tôi nói anh nè, đây không phải đồ cổ đâu, cái này nhiều nhất không thể quá ba mươi năm, làm cũng không tinh xảo, rất thô... Nếu anh muốn mua chơi thôi thì trả người ta năm mươi đồng là được rồi, làm gì mà đáng giá năm trăm đồng?

Uyển đại đương gia cũng không để ý đến Tiêu chân nhân, coi như không có trở ngại, bắt đầu căn nhắc thao thao bất tuyệt.

- Này, ông chủ, tôi nói ông nghe, ông đừng nghĩ sẽ lừa được người, cái bùa này nhiều nhất là năm mươi đồng, có bán không?

Vừa trách Tiêu chân nhân xong, Uyển Thiên Thiên lại quay ra kêu la với ông chủ.

Khuôn mặt cô xinh xắn, trang điểm nhẹ nhàng, giọng nói lại lạnh lạnh, nhưng cũng không làm mất đi vẻ yêu kiều. Một trận ồn ào như vậy nhanh chóng thu hút không ít khách du lịch có hứng thú xung quanh đến quan sát ba đại mỹ nữ.

Thật là bố mắt!

Chủ quán vỉa hè kia là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc rất giản dị, mặt mũi vô cùng thật thà, chất phác, nếu là mở sạp bán hàng ở chợ đồ cổ thì xem chừng gia cảnh cũng không khá lắm. Bị Uyên Thiên Thiên “bắt” một trận liên hồi như thế, thì chỉ có thể cuống quýt cúi người xuống cười hiền hậu, đợi cô “bắt” xong mới nói.

- Được, được. Cô thấy được là được mà...

Chợ đồ cổ có câu tục ngữ: “một năm không mở hàng, mở hàng ăn một năm”.

Nếu gặp được “kẻ ngốc lắm tiền” mà bán được hàng giả thì cũng đủ ăn cả năm rồi. Đương nhiên, lãi nhiều chủ yếu là ở mấy loại đồ cổ giả, chứ không phải là mấy cái đồ nho nhỏ như cái bùa hộ mệnh gỗ này.

Còn có mấy thứ như huy hiệu, sách cổ, kỷ niệm chương đã từng làm náo động một thời, mấy năm nay tuy một số lượng lớn đồ cổ văn vật đã xuất hiện trên thị trường, buôn bán cũng rất sôi nổi, nhưng lợi nhuận lại không được cao lắm.

Suy cho cùng cũng không phải đồ cổ chính cống.

Làm cho lão chủ quán kia trở nên “biết điều” như thế, Uyên Thiên Thiên mới thỏa mãn gật đầu, dương dương đắc ý nói với Tiêu Phàm.

- Trả tiền đi, năm mươi đồng.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, lấy ví tiền trong cặp ra, đếm ra năm tờ một trăm đồng, đưa cho chủ quán.

- Tiên sinh, là năm mươi đồng mà...

Ông chủ quán ngạc nhiên, vội khoát tay, có chút sợ hãi nói.

- Này...

Uyển Thiên Thiên cũng trợn hai mắt lên nhìn Tiêu Phàm, không hiểu ra sao cả.

Vị thiếu gia này là tiền nhiều tiêu hoang phí hay là thế nào đây?

Du khách xung quanh cũng cười lớn, có vẻ như thấy rất thú vị.

Tiêu Phàm cười nói.

- Ông chủ, tôi cho rằng cái bùa này đáng giá năm trăm đồng. Ông cầm lấy đi.

- Cái này...

Ông chủ vẫn không dám nhận, hai mắt kinh ngạc có lẫn chút hoảng sợ.

Có gì đó khác thường.

Ở đâu có chuyện muốn đưa thêm tiền cho người ta thế kia? Cho dù cái bùa này thực sự là đồ tốt đi nữa cũng chỉ năm mươi đồng, chẳng thế mà nó được gọi là đồ rơi vãi chứ.

Cái cậu công tử điềm đạm nho nhã này nếu không phải thần kinh có vấn đề thì là có âm mưu, bí mật gì đó lớn lắm.

Số tiền này cũng không phải đưa tùy tiện được.

Tân Lâm thần nhiên nói.

- Cho ông thì ông nhận lấy đi.

Giọng điệu bình tĩnh, mang theo chút nghiêm nghị không thể kháng cự được.

- Ôi, cảm ơn, cảm ơn.

Ông ta không dám chần chừ, vội vàng đưa hai tay nhận lấy năm trăm đồng, liên tục khom lưng cúi đầu về phía Tiêu Phàm.

- Anh!

Uyển Thiên Thiên tức giận không làm được gì.

Đây không phải vấn đề tiền, mà là vấn đề thể diện.

Theo Uyển Thiên Thiên, là Tiêu Phàm cố ý chống đối cô. Điều không thể nhất với cô gái trẻ như cô chính là chữ nhẫn, nếu bạn trai dám cố ý đối nghịch với mình, thì là khinh đầy

- Đi thôi.

Tiêu Phàm tiện tay cầm lấy cái bùa hộ mệnh bằng gỗ đen sì kia trong lòng bàn tay, xoa nhẹ, gọi Tân Lâm một tiếng rồi từ từ đi tiếp.

Uyển Thiên Thiên đứng đó, trừng mắt vênh miệng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo bóng dáng cao cao của Tiêu Phàm, sắc mặt thay đổi thất thường.

Đường Huyền cười một cách tự nhiên, kéo cánh tay cô, hạ giọng nói.

- Thiên Thiên, đừng có nghiêng răng nữa, đi thôi. Anh ấy không giống với những người đàn ông khác đâu.

- Có cái gì không giống chứ? Tôi không tin!.

Uyển Thiên Thiên miệng thì nói như vậy, thấy Tiêu Phàm đi càng lúc càng xa lại không hề có ý dừng lại đợi, cô đành hung hăng dậm chân một cái, giận dỗi đi theo sau.

- Này, anh giải thích rõ ràng cho tôi.

Uyển Thiên Thiên sai bước đuổi theo, thở hồng hộc, đôi mắt đen láy trợn thật to.

- Có phải anh kiếm được nhiều tiền quá rồi không, đại thiếu gia?

- Không phải.

Tiêu Phàm cũng không giận, mỉm cười lắc đầu.

- Rốt cuộc là tại sao nhất định phải đối đầu với tôi.

Uyển Thiên Thiên càng thêm tức giận.

Tiêu Phàm lại lắc đầu, nhẹ giọng nói.

- Đó là bởi vì, đối với giá trị thực sự của cái bùa hộ mệnh này, năm trăm đồng hoàn toàn không đáng kể. Dù đưa cho ông ta năm mươi nghìn đồng cũng vẫn là rất nhỏ. Năm mươi đồng, thực sự quá ít, tôi có chút không phải rồi.

- Cái gì?

Lần này, chẳng những Uyển Thiên Thiên trừng mắt mà ngay cả Tân Lâm, Đường Huyền cũng có chút kinh ngạc.

- Ý của anh cái này là bảo vật vô giá ư? Không thể nào, tôi dám khẳng định, cái này không quá ba mươi năm. Một món đồ nhỏ bé thế này có thể đáng giá một triệu sao?

Uyển Thiên lập tức hạ giọng nói, vẻ mặt có ý không tin.

Đào Tiểu Vũ eBook

Thiên Bảo Trai

Chương 295: Thiên Bảo Trai

- Một triệu? Còn phải xem bán cho ai, người bình thường tôi không bán đâu.

Tiêu Phàm cười nói.

Đường Huyền ở bên cạnh Uyển Thiên Thiên nói.

- Thiếu gia, anh nói rõ đi, xem Thiên Thiên nôn nóng kìa, anh làm cô ấy nổi nóng, cô ấy sẽ làm ồn ào đấy.

Sự thật là như thế, Uyển Thiên Thiên không quan tâm là ở nơi nào, trêu chọc cô ấy, cô ấy sẽ gào lên cho mà xem.

Chiếc bùa gỗ này, soi dưới ánh mặt trời cũng chỉ một màu đen kịt, thật sự nhìn không ra có gì khác thường.

- Đây là pháp khí.

- Pháp khí?

- Pháp khí gì?

Đường Huyền và Uyển Thiên Thiên mơ mơ hồ hồ, còn Tân Lâm, giọng điệu không thay đổi, hơn ba năm đi theo Tiêu Phàm dĩ nhiên biết pháp khí là thứ gì, cũng đã từng nhìn thấy. Tiêu Phàm bán một cái pháp khí cho Lưu bát gia, phải chào giá ba triệu, Lưu bát gia còn vô cùng thích thú, như là có được thứ rẻ nhất trên đời.

Thực ra, là Nhị đường gia và Đại đường gia của Yên Chi xã, Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền cũng không thể nói không hề biết pháp khí, chỉ có điều họ không chắn chắn pháp khí mà Tiêu Phàm nói có giống với pháp khí mà họ biết không.

- Thiên Thiên, mắt cô vẫn rất tinh tường đấy, pháp khí này không quá ba mươi năm. Về điểm này mà nói, bùa này không phải đồ cổ, cùng lắm chỉ là hàng thủ công, người làm ra pháp khí này trình độ rất cao, không chừng bây giờ vẫn còn sống.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng xoa bùa hộ mệnh, trầm ngâm nói, tựa hồ đang cảm nhận những điểm tinh xảo của nó.

- Lợi hại thế sao? So với anh thì thế nào? Lợi hại hơn anh sao?

Uyển Thiên Thiên càng lúc càng hứng thú, truy hỏi.

Xem ra pháp khí mà Tiêu Phàm nói căn bản là giống với pháp khí mà họ biết.

Tiêu Phàm cười.

- Cái này cũng được hai mươi mấy năm rồi, loại pháp khí này chỉ cần như thế cũng là tương đối rồi.

Tân Lâm không nhin nổi hỏi.

- Nếu là pháp khí thì tại sao lại ở đây?

Tuy Tiêu Phàm không trả lời thẳng câu hỏi của Uyển Thiên Thiên, nhưng biết được người làm pháp khí này cũng không phải đơn giản, cả Tiêu Phàm cũng nói “tay nghề rất cao”, đây chính là đánh giá không thể sai được. Thông thường mà nói, đồ quý báu như thế thì người đeo nó lẽ ra phải giữ

cẩn thận, đặc biệt trân trọng chứ, sao có thể để “lưu lạc” đến tận đây, tùy tiện vứt đi như thế?

- Cái này tôi không rõ lắm, thế sự khó lường.

Uyển Thiên Thiên nói.

- Nói như vậy thì cái này thật sự là vô giá sao? Anh trả người ta năm trăm đồng có phải thiệt thòi cho người ta quá không? Trả thêm đi.

Tân Lâm và Đường Huyền nhin không được, cười khố.

Cô gái này đúng là lẳng nhăng, là ai vừa mới nói trả năm mươi đồng còn sợ nhiều quá?

Tiêu Phàm mỉm cười.

- Cái này tuy là pháp khí, nhưng dù sao cũng thất lạc bên ngoài nhiều năm rồi, cũng bớt linh nghiệm đi rồi, hiệu quả không được như trước nữa. Tôi phải mang về Chỉ Thủy Quan từ từ bồi thêm một thời gian, làm cho linh khí bên trong tràn đầy lại mới được. Hơn nữa, cho dù là pháp khí, nếu không khai khoang thêm vào thì cũng chỉ là vật vô dụng.

Được Tiêu đại sư làm phép thì mới có tác dụng.

Uyển Thiên Thiên bĩu môi.

- Ai biết là thật hay giả? Dù sao tôi cũng sẽ không bỏ ra một triệu để mua pháp khí này...

- Thật không?

Tiêu Phàm liếc nhìn cô một cái, nét mặt giống như cười mà không phải cười.

- Hừ!

Uyển Thiên Thiên hừ nhẹ một tiếng, nhưng lại không dám nói thêm. Ngộ nhờ pháp khí này thực sự có tác dụng, chẳng phải chính mình đã làm mất một bảo vật sao? Từ khi Tiêu Phàm ra tay cứu cô, cô sớm đã không hề nghi ngờ bản lĩnh của Tiêu Phàm.

Cô chỉ là thích “đối nghịch” với Tiêu Phàm mà thôi.

Bốn người từ từ đi dạo trong chợ đồ cổ, Uyển Thiên Thiên mua một đồng đồ ăn vặt, ăn nhiều kinh khủng, ai nhìn thấy cũng sẽ không tin cô lại là một tên đào mộ trộm, Đại đương gia của Yên Chi xã.

Ngay cả Tân Lâm cũng bị cô “dụ dỗ”, cũng cầm lấy một túi dưa hồng ăn ngon lành.

Tiêu Phàm bị vây bởi ba thiếu nữ xinh đẹp, một lát lại nắm tay, kéo tay, riu ra riu rít như chim Oanh chim Yến, rất vui vẻ.

Tiêu chân nhân cũng chỉ có thể từ từ hưởng thụ “trái ôm phải ấp” thôi.

Những thứ cũng bị thất lạc tương tự như cái bùa bằng gỗ này cũng không phải tùy tiện mà nhặt được. Lòng vòng hai tiếng đồng hồ, Tiêu chân nhân lại không mua gì, ngược lại Đường Huyền lại mua một chiếc lược, tốn cũng không nhiều.

- Phía trước chính là “Thiên Bảo Trai”, chúng ta đến đó xem đi, có lẽ có thể tìm được đồ vừa ý.

Uyển Thiên Thiên hoạt bát đi trước, chỉ tay về phía trước nói.

Mọi người nhìn theo ngón tay mảnh khảnh trắng như tuyết của cô, quả nhiên nhìn thấy ba chữ “Thiên Bảo Trai” to đùng, ánh vàng lóng lánh, rất

uy phong. “Thiên Bảo Trai” này là một toà nhà theo kiến trúc cổ xưa, có ba tầng lầu, được lợp tầng tầng lớp lớp ngói vàng lưu li, trông rất sang trọng.

So với các cửa hàng khác, “Thiên Bảo Trai” cho dù quy mô không được lớn, không được khí thế, nhưng người ta vừa nhìn đã biết cửa hàng này nhiều tiền thế lớn.

Đường Huyền hạ giọng nói với Tiêu Phàm.

- Nhất thiếu, “Thiên Bảo Trai” là cửa hàng lớn nhất trong chợ đồ cổ Huyền Vũ, chủng loại đa dạng, giá cả hợp lí. Quan trọng nhất là các mối quan hệ của ông chủ ở đây rất rộng, bất luận hàng có được bằng con đường nào cũng dám nhận, cũng có qua lại với chúng tôi... Có điều, từ trước đến nay đều là Tống Tam Ca qua lại với họ, tôi và Thiên Thiên không thường xuyên lắm.

Không ngờ đây lại là một trong những “đơn vị liên quan” của Yên Chi xã.

- Thiên Thiên nói, chúng ta phải có nhiều con đường tiêu thụ. Bằng không sẽ bị người ta bắt chẹt.

Đường Huyền nói thêm.

Tiêu Phàm gật đầu, không lên tiếng.

Đối với nghề nghiệp mà Uyển Thiên Thiên làm, Tiêu Phàm tuy không kỳ thị, nhưng cũng không tán thành. Bất luận nói thế nào, đào trộm mộ cũng là nghề không minh bạch.

Còn như phạm pháp hay không, Tiêu Phàm lại không mấy lo lắng. Là con cháu hào môn nhất đẳng, Tiêu Phàm biết rất rõ, cái gọi là luật pháp là phục vụ ai. Quy tắc tùy tiền bị quyền thế thay đổi như thế này, Tiêu Phàm sẽ không coi như là chuyện lớn, càng sẽ không tuân theo quy tắc chuẩn để hành sự.

Pháp luật cũng tốt, quy tắc cũng được, muốn có được sự tôn trọng của người khác, đầu tiên phải có điều kiện tiên quyết được tôn trọng.

Ngoài dự đoán của mọi người, trong “Thiên Bảo Trai” lại không hề đông khách, cửa hàng to như vậy mà chỉ thừa thớt mười người khách ra vào, so với sự náo nhiệt hồi hải ở bên ngoài thì ở đây có vẻ buồn tẻ.

Tuy nhiên, nhân viên cửa hàng này hình như đã quá quen với điều này, không quá để ý. Bốn người Tiêu Phàm vào cửa, cũng không có nhân viên ra tiếp đón, dẫn đường. Thái độ như là “ai thích thì đến, không thích thì đi”.

Buôn bán đồ cổ văn vật, dầu sao cũng có khác biệt với các cửa hàng bình thường. Chưa chắc đông đúc sẽ kiếm được nhiều tiền. Giống như cửa hàng lớn “Thiên Bảo Trai” này vậy, những người thực sự coi trọng đều là những khách hàng lớn, chứ không phải là “khách hàng nhỏ lẻ”. Các mối quan hệ của ông chủ này rất chặt chẽ, đơn giản là món đồ mà những tay đào mộ trộm ở Yên Chi xã lấy được, đều được mua đi bán lại, lợi nhuận cũng không biết là gấp bao nhiêu lần.

Thường thì khách ở những cửa hàng lớn thế này, không giống với khách bán hàng rong và những cửa hàng nhỏ. Dựa vào sự chênh lệch giá của hàng chợ, lợi nhuận đã tương đối khả quan rồi.

“Cửa hàng lớn bắt chẹt khách” cũng là bình thường.

Tận đến khi Uyển Thiên dừng lại trước một đôi hoa tai vàng, mới có một nhân viên cửa hàng uể oải đứng lên, cố nặn ra vẻ tươi cười, chào cô.

Đôi hoa tai vàng này đặt trên bàn quầy thủy tinh, đã niêm yết giá là 9880 tệ, coi như là hàng quý giá rồi. Trang sức bằng vàng thông thường tuyệt đối không thể có cái giá trên trời như thế. Đôi hoa tai vàng này, kiểu dáng rất độc đáo, hoa văn theo phong cách cổ xưa, rất thú vị.

- Lấy ra đây cho tôi xem chút.

Uyển Thiên Thiên hình như có hứng thú với đôi hoa tai vàng này, cười cười nói với cô nhân viên.

Sau khi nhân viên đem đôi hoa tai ra, Uyển Thiên Thiên cầm đôi hoa tai nhìn trái, nhìn phải, rồi lại nghiêng đầu về phía Tân Lâm cười nói:

- Chị Tân, em thấy đôi hoa tai này rất hợp với chị, hay là chị đeo thử xem?

Vừa nói vừa giơ đôi hoa tai về phía Tân Lâm.

Hóa ra là cô chọn cho Tân Lâm.

Tân Lâm thản nhiên lắc đầu.

- Tôi không đeo trang sức.

- Đừng thế chứ, dù chị trời sinh đã xinh đẹp, hoàn toàn không cần thứ gì khác làm đẹp. Nhưng trang sức này chị vẫn phải đeo, không phải vì bản thân mình thì là vì người khác.

Uyển Thiên Thiên lập tức lắc đầu, vẻ mặt không cho là đúng.

Tân Lâm không lên tiếng.

Những “lí luận kỳ quái” của Uyển Thiên Thiên nhiều vô kể, Tân Lâm từ trước đến nay đều không muốn vặn lại. Nếu tranh cãi với Uyển Thiên Thiên, Tân Lâm tự nhận mình không phải đối thủ, nên tránh đi là tốt.

- Chị à, chị nghĩ đi, chị ăn không muốn, mặc không muốn, ở không muốn, ngay cả trang sức cũng không thích, dễ nuôi quá đấy. Em nói chị nghe, con gái dễ nuôi quá không phải chuyện tốt đâu, không đáng. Người ta muốn quan tâm ân cần với chị mà cũng không được. Chị nói xem có phải lí do

này không nhé? Mấy năm nay, Tiêu thiếu gia không tặng quà gì cho chị đúng không?

Vừa nói mắt vừa liếc nhìn Tiêu chân nhân, vẻ mặt rất khô khan.

Tiêu chân nhân không kịp chuẩn bị, mặt đỏ ửng lên, không phải uống rượu, không phải là buồn, mà là có chút hổ thẹn.

Chuyện Uyển Thiên Thiên nói chính là chuyện này. Hơn ba năm ở cùng với Tân Lâm, nhưng hẳn thật sự chưa bao giờ tặng Tân Lâm món quà gì mà con gái thích. Dường như tình yêu giữa hai người họ không giống với tình yêu nam nữ bình thường.

- Là tôi không thích thôi.

Tân Lâm vẫn giải thích rất đơn giản, có điều xem ra trong đôi mắt vốn rất bình tĩnh kia hình như có chút khác lạ.

Vấn đề này nói lớn cũng không phải lớn, cũng không có ảnh hưởng gì. Nhưng nếu nói nhỏ lại cũng không nhỏ. Tâm tư con gái ai có thể hiểu được chứ? Quan trọng là Uyển Thiên Thiên không nên nói mấy lời này.

Uyển Thiên Thiên lại không để ý đến Tiêu chân nhân đang hổ thẹn mà nói to.

- Đừng thế mà chị, chị không thích cũng không sao, nhưng chị phải để cho người ta có cơ hội thể hiện chứ. Phải không Tiêu Phàm? Tôi nói anh nghe này, đôi hoa tai vàng này rất đẹp, giá cả cũng không đắt, tôi thấy rất hợp với chị Tân, phải xem biểu hiện của anh thế nào rồi.

Nghe ra thì Uyển Thiên Thiên rất biết nghĩ cho người khác.

- Được rồi, thế thì mua đi.

Lúc này, Tiêu chân nhân cũng chỉ có thể cười đồng ý, cố gắng giả bộ như không có gì.

- Em không cần.

Tân Lâm vẫn lạnh nhạt nói, quay đầu đi nơi khác.

Uyển Thiên Thiên vẫn còn muốn khuyên, Đường Huyền ở bên cạnh kéo kéo vạt áo cô – tổ tông của tôi ời, lần này cô nhiệt tình làm mối, có phải là làm đối tượng rồi không?

Anh và Tân Lâm rốt cuộc là quan hệ gì vậy?

Phải làm cho ra nhẽ mới được!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lang Tổng

Chương 296: Lang Tổng

- Thôi được, thôi được, coi như tôi chưa nói gì...

Uyển Thiên Thiên liền vả vào miệng, đem đôi hoa tai để vào chỗ cũ.

Vừa rồi, cô thật sự không có ý gì khác, chỉ là thấy đôi hoa tai này đẹp, lại là đồ cổ đã lưu truyền từ mấy trăm năm trước, rất hợp với khí chất của Tân Lâm, vừa nhìn thấy đã thích.

Còn về chuyện cạnh tranh, đó cũng là cạnh tranh quang minh chính đại, Uyển đại đương gia sao có thể dùng vài thủ đoạn hạ lưu này được chứ?

- Cô gái xinh đẹp à, em gái cô nói không sai, đôi hoa tai này thật sự rất hợp với khí chất của cô, hay là cô đeo thử đi?

Không ngờ cậu nhân viên cửa hàng lại đến, cười khuyên nhủ.

Nhân viên ở đây là một chàng trai hai mươi mấy tuổi, bộ dạng cũng phong độ, đẹp trai, nhìn cũng khá thông minh, nhưng lại không có năng lực phân biệt gì cả, không nhìn ra quan hệ tế nhị giữa Uyển Thiên Thiên và Tân Lâm.

- Được rồi, cất lại đi.

Uyển Thiên Thiên tức giận nói.

Cho dù thời gian quen biết với Tân Lâm không lâu, nhưng Uyển Thiên Thiên cũng biết tính cách Tân Lâm, đã nói “không cần” thì người khác có nói gì cũng vô dụng.

Cậu nhân viên đành để đôi hoa tai vào chỗ cũ, lại bắt đầu nhiệt tình đi chào hàng, có lẽ cậu ta đã nhìn ra xuất thân của mấy vị này chắc chắn khác xa với vẻ ngoài giản dị của họ. Giá đôi hoa tai vàng này là hơn 9 nghìn, gần 10 nghìn tệ, ngạc nhiên là họ không hề hỏi đến giá cả, có vẻ như cảm thấy cái giá này rất hợp lí.

Thông thường thì những trường hợp thế này chỉ có hai khả năng. Thứ nhất: họ rất có tiền, căn bản là không để ý đến điểm này; Thứ hai, rất biết phân biệt hàng.

Giống như “Thiên Bảo Trai”, các cửa hàng lớn đa số làm ăn được là nhờ vào những khách hàng biết phân biệt hàng. Chỉ cần không gặp phải những kẻ ngốc “vạn năm có một”, thì thông thường giao dịch đều công bằng. Đương nhiên, nếu quả thật nếu có kẻ ngốc nào đó tới, thì đao của cửa hàng cũng đã mài trắng như tuyết rồi, chém người không khách khí, có thể chém được tới đâu thì chém tới đó, không hề chớp mắt.

Uyển Thiên Thiên lại không thấy hào hứng nữa, tư tưởng không tập trung.

Nói tới tính cách Uyển Thiên Thiên thì cô là người rất dễ thay đổi cảm xúc, rất nhiều cô gái trẻ đều có tính cách như thế. Con gái mà trầm tĩnh, dịu dàng

như Tân Lâm, hiện nay có rất ít.

Đúng lúc này, bỗng một loạt tiếng bước chân như tiếng gõ vào tảng đá vang lên.

Cánh cửa bỗng tối sầm lại.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông đầu đình, cao gầy, mặc bộ âu phục trắng, đi đôi giày da sáng loáng sải bước tiến đến. Người này vừa nhìn đã biết là một ông chủ lớn, miệng ngậm điếu xì gà to, xung quanh cả trai lẫn gái có đến bảy, tám người hầu. Ai nấy đều mặc âu phục, đi giày Tây, chỉ có con gái là trang điểm rất lộng lẫy, ăn mặc vô cùng xinh đẹp, nép bên cánh tay ông chủ lớn ngậm xì gà như những chú chim nhỏ.

Ông chủ lớn này khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, trên miệng để một bộ râu, cắt rất đẹp và gọn gàng cũng giống như cách ăn mặc của anh ta, rất tinh tế. Nhưng cái vẻ đỉnh đạc đó đã bán rẻ anh ta.

Người ta chỉ cần có một chút kinh nghiệm xã hội, vừa nhìn cái thần sắc ngậm điếu xì gà của ông chủ lớn này cũng có thể đoán được, người này không phải kẻ mới phát mà chính là con cháu nhà giàu, tạm thời vẫn chưa phải là “quý tộc”.

Những người thế này, ở Trung Quốc không phải chỉ có một hai người mà hình thành hẳn một tầng lớp.

Tầng lớp tân quý.

Hoặc là tầng lớp của kẻ mới phát.

Hiện tượng này, thường phải cần đến mấy chục năm mới có thể loại trừ được, hoặc là được trào lưu xã hội đồng hóa. Ở một số nơi sẽ dễ dàng lộ rõ thân phận, tần suất xuất hiện của tầng lớp tân quý là cao nhất.

Rất rõ ràng, “Thiên Bảo Trai” là mảnh đất vô cùng thích hợp.

Sự xuất hiện của ông chủ lớn ngậm xì gà đã mang lại cho “Thiên Bảo Trai” sự thay đổi rất rõ ràng, mấy nhân viên vốn không hề cởi mở với khách lập tức cả đám về mặt tươi cười chào đón, không ai bảo ai cùng ra chào hỏi ông chủ lớn ngậm xì gà.

- Lang tổng, xin chào!

Lang tổng khẽ vuốt cằm, về mặt ngạo nghễ.

Một cô gái ngồi ngay ngắn sau quầy thu ngân cũng tươi cười chạy ra đón, cô gái này khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi, tướng mạo rất bình thường. Có điều trông dáng vẻ cô ta đoán chừng là nhân viên quản lý ở đây, có khả năng chính là chủ cửa hàng. Từ xa đã đưa tay về phía Lang tổng, chiếc guốc nhỏ gỗ “lộp bộp lộp bộp” trên nền nhà, thấy rõ được tâm trạng vội vã, cấp bách.

- Lang tổng, chào ngài chào ngài, hoan nghênh Lang tổng đại giá quang lâm, nhiệt liệt hoan nghênh.

- Um, tiểu Trần, xin chào.

Lang tổng để điều xì gà xuống, kẹp ở tay, đưa tay trái về phía nữ nhân họ Trần kia.

Nữ nhân họ Trần sững sờ, cũng may phản ứng nhanh nhẹn, lập tức đưa tay trái ra, hai tay nắm lấy tay Lang tổng, đồng đưa nói.

- Lang tổng, anh đến thật đúng lúc, cửa hàng em vừa nhập một lô hàng tốt, giá cả cũng hợp lý, đợi anh đến xem đấy.

- Thế ư? Hàng tốt gì vậy? Anh nói em nghe, tiểu Trần, đừng nói chuyện tiền nong với anh. Anh đây không thiếu tiền, hiểu chưa? Chỉ cần là hàng tốt,

những cái khác đều không thành vấn đề.

Lang tổng lập tức đưa xì gà lên miệng, phun ra một làn khói, đỉnh đặc nói.

- Đúng thế, đúng thế, đừng nói đến chợ đồ cổ Huyền Vũ này, mà hỏi thăm cả cái Cổ Đô này, ai mà chưa từng nghe đến đại danh của Lang tổng chứ, có phải không? Người ta đều nói, chỉ cần Lang tổng muốn, trong vòng một ngày có thể dọn sạch cái chợ Huyền Vũ này.

Nữ nhân họ Trần khéo mồm khéo miệng, mới có mấy câu đã nâng Lang tổng lên tận trời xanh rồi, ánh mắt thoáng hiện chút đắc ý.

Với người khác có lẽ không cần nhắc đến tiền, nhưng với Lang tổng thì nhất định phải nói đến. Tính cách Lang tổng chính là như thế chỉ cần bạn nhắc tiền với anh ta, anh ta liền nôn nóng. Việc buôn bán sau đó sẽ rất tốt, không cần nhắc đến tiền với anh ta nữa. Dù bạn nói giá gì cũng chính là giá đó, Lang tổng căn bản sẽ không bao giờ trả giá nữa.

Lang tổng chính là một kẻ hiếm có khó tìm, kẻ ngọc vạn năm có một, được mệnh danh là “kẻ ngọc lăm tiền”.

Chỉ ít ở mấy cửa hàng lớn trong chợ đồ cổ Huyền Vũ này, Lang tổng chính là tiếng tăm lừng lẫy, đám người đó kiếm được không ít tiền từ túi Lang tổng.

Cũng khó trách Lang tổng vừa xuất hiện, tất cả nhân viên cửa hàng “Thiên Bảo Trai” liền có cái nhìn còn thân thiết hơn với cha ruột mình.

Lang tổng chỉ cần đến một lần, trên cơ bản doanh thu và tiền thưởng trong tháng đều không phải là vấn đề lớn nữa. Kiểu khách hàng “bán một lãi mười” thậm chí “bán một lãi trăm” như thế này, ai mà không hết lòng hết dạ chào đón chứ?

- Lang tổng, mời lên lầu.

Sau khi nữ nhân họ Trần nịnh hót vài câu, như thường lệ sẽ mời Lang tổng lên một căn phòng trang nhã ở trên lầu.

Muốn kiếm tiền của Lang tổng, có một điều kiện tiên quyết quan trọng chính là giữ sĩ diện cho y. Đây là tuyệt chiêu để đối phó với kẻ ngốc, mười lần chẳng sai. Có câu: chỉ cần cho kẻ ngốc sĩ diện, không sợ hắn không bỏ tiền.

- Um, đi trước dẫn đường đi.

Lang tổng hít một hơi xì gà, ngạo nghễ gật đầu.

- Lang tổng, mời đi bên này!

Nữ nhân họ Trần trong lòng vui sướng, đi trước dẫn đường.

Lúc Lang tổng đang “vịn” nữ nhân xinh đẹp kia lên lầu, đi được mấy bước, chân liền không tự chủ đổi hướng.

Lang tổng nhìn thấy Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền.

Bởi vậy, đủ thấy được, con người Lang tổng kì thực tồn tại rất rõ ràng “thuộc tính động vật cấp thấp”, nào đôi khi sẽ bị bản năng chi phối, miệng vừa nói muốn lên lầu, vậy mà vừa nhìn thấy gái đẹp liền không quản nổi chân mình nữa.

- Ha ha, xem thử dưới này trước đi. Nghe nói trang sức này rất có lai lịch, cũng là đồ cổ...

Tiến về bên đó hai bước, Lang tổng mới bật cười ha hả, tùy tiện tìm cho mình một cái cổ.

Phản ứng của nữ nhân xinh đẹp kia lại cực nhanh, ánh mắt đảo qua ba người Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên, lập tức sắc mặt biến đổi, dùng sức

khoác tay lên tay Lang tổng, nói.

- Anh Lang, chúng ta lên lầu đi, đồ ở dưới này không có gì đẹp đâu...

Mặc dù nói các cô gái xinh đẹp đều rất tự tin, nhưng cô gái này lại tự biết mình là ai.

Thực sự là kém xa, có tự tin hơn nữa cũng không bù lại được sự chênh lệch này. Ba người bên kia, bất cứ một người nào cô cũng không thể sánh bằng.

Cho dù so sánh với chàng trai bên kia, lão Lang cũng sẽ biến thành một kẻ xấu xí quê mùa, nhưng không ngăn nổi người có tiền. Tình thế hiện giờ, chỉ cần lấy tiền ra, sẽ làm mấy cô gái kia choáng váng.

Lại nói, bên kia có ba mỹ nữ mà lại chỉ có một chàng trai, cho dù trong đó một người là bạn gái của anh chàng kia, ít nhất cũng “còn lại” hai người, xác suất bị choáng váng là rất cao.

Biện pháp duy nhất chính là có chết cũng phải giữ chặt y ở đây, không để y đến đó.

Đáng tiếc, nữ nhân xinh đẹp này đánh giá thấp lực hấp dẫn của mỹ nữ đối với Lang tổng rồi. Lão Lang không chút do dự hất tay ra, thiếu chút nữa làm chao đảo nữ nhân xinh đẹp kia.

- Cô thì biết cái gì? Đừng có gây sự.

Lang ca quát lớn một tiếng, ánh mắt lập tức trở nên lạnh ngắt.

Nữ nhân xinh đẹp không kìm nổi rung mình một cái, liền không gây gổ nữa.

Đừng nhìn trong mắt nữ nhân họ Trần kia, lão Lang chỉ là một “kẻ ngốc” không hơn không kém đang đợi con dê béo làm thịt, những người thật sự

thân thuộc với lão Lang đều biết rằng, người này không bao giờ ngồi không, thủ đoạn vô cùng cay độc.

Người có thể “xem tiền như rác” ở chợ đồ cổ này, chắc chắn không đơn giản.

Đầu tiên là phải có tư cách.

Tình hình hiện nay, kẻ có thể kiếm được nhiều tiền như vậy có mấy người là lương thiện? Nữ nhân xinh đẹp biết nếu dám nói nửa chữ “không” nữa, người hung ác như lão Lang tuyệt đối sẽ không chút khách khí ném mình ra ngoài.

Chuyện như này, lão Lang cũng không phải chưa từng làm.

Thậm chí còn là vài lần.

- Này, chào mọi người!

Lang tổng vừa đuổi được nữ nhân kia liền không có trở ngại gì, bước tới trước mặt đám người Tiêu Phàm, giơ tay lên, lớn tiếng chào hỏi, cố gắng làm ra vẻ đẹp trai, anh tuấn như ánh mặt trời.

Tuổi tác Lang tổng vốn không lớn lắm, vẫn chưa tới bốn mươi tuổi.

- Tôi là Lang Ngọc Đình, người phụ trách tập đoàn khai thác mỏ Dương Quan.

Lang Ngọc Đình cũng không quan tâm người khác có để ý đến y hay không, bắt đầu tự giới thiệu về mình, sau đó đưa tay về phía Tiêu Phàm.

Về mặt này, Lang Ngọc Đình tuyệt đối là một kẻ già đời, biết là trước tiên phải chào hỏi người con trai trước. Nếu chào hỏi những cô gái xinh đẹp này trước, làm không tốt sẽ bị mắng té tát, lại không tiện nổi giận.

Phải chú ý phong độ có phải hay không?

Nhưng tiếp cận với con trai trước sẽ không có gì lo lắng.

Đó là nể mặt anh đấy, hiểu chưa?

Tiểu tử nhà người nếu không biết điều, lại nhăn mặt với Lang tổng ta, thì đừng trách ta không khách khí.

Hảo hán không chấp nữ nhân.

Nhưng hảo hán có thể đấu với những thằng đàn ông tầm thường.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cự Hán

Chương 297: Cự Hán

Thì ra là một ông chủ ngành khai khoáng.

Mấy năm nay, ông chủ khai khoáng và ông chủ ngành than quả thực phong quang vô hạn, đủ loại khoe giàu hợm hĩnh, dáng vẻ bệ vệ vô cùng kiêu ngạo. Bản thân Tiêu Phàm cũng sẽ không đi tính toán so đo với loại người đó, biết rằng những ngày an nhàn của bọn họ cũng chỉ là mấy năm này, không cần phải quá để ý.

Đây cũng không phải là kết quả bói toán của Tiêu Phàm, mà là bản thân ở tầng lớp cao, có những tin tức sẽ nhanh nhạy hơn nhiều so với người bình thường.

Theo khả năng sinh lời của ngành than và ngành khai thác mỏ trong những năm gần đây, ông chủ ngành than và mỏ từng người từng người giàu lên, sớm đã thu hút sự chú ý của tầng lớp cao, chinh đồn những ngành này, quy về quốc doanh, cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Đến lúc đó chính sách một

khi đưa ra, hiển nhiên sẽ ép chết những hộ mới giàu lên đó. Cho dù may mắn không bị ép chết, cũng chỉ có thể hoảng sợ như chó nhà có tang, hoang mang giống như cá lọt lưới, chạy mất con mẹ nó, có nhà cũng không dám về.

Loại chuyện này, người cầm quyền cũng không phải trải qua ngày một ngày hai, sớm đã quen thuộc.

Nhiều năm như vậy, Tiêu Phàm ở Bắc Kinh, bằng quan lạnh nhạt, đối với các loại thủ đoạn của người cầm quyền, lại rõ như lòng bàn tay.

Thế nhưng ở giai đoạn hiện tại mà nói, ngành khai thác than, khai thác mỏ, vẫn là thời kỳ đỉnh cao.

Lang Ngọc Đình của "tập đoàn khai khoáng Dương Quan" này, Tiêu Phàm không có nửa điểm ấn tượng nào, ánh chừng quy mô cũng không lớn bao nhiêu. Đương nhiên, ở tiệm đồ cổ này kẻ lắm tiền vẫn là rất nhiều. Mặc dù từ quy mô của "Thiên Bảo Trai", xuất thân của ông chủ "Thiên Bảo Trai", Lang Ngọc Đình còn xa mới sánh nổi.

Thông thường, rất nhiều ông chủ cửa hàng kỳ thực so với khách hàng còn có tiền hơn, thế nhưng trước mặt khách hàng, vẫn cần giả bộ vô cùng khiêm tốn cẩn thận, đơn giản chỉ là một thủ đoạn của việc buôn bán mà thôi.

- Xin chào, Lang tiên sinh, tôi họ Tiêu.

Tiêu Phàm mỉm cười vươn tay bắt tay với Lang Ngọc Đình một chút.

- Đây là Lang tổng của chúng tôi, Lang tổng lại là Phó hội trưởng hiệp hội khai thác mỏ của tỉnh Tần Quan chúng tôi, Ủy viên Mặt trận tổ quốc của thành phố.

Tiêu Phàm còn chưa dứt lời, cô gái xinh đẹp bên cạnh Lang Ngọc Đình đã không đợi được vội nói, đem tất cả danh hiệu của Lang tổng đều bày ra. Đường như tiếng "Lang tiên sinh" kia của Tiêu Phàm gọi thật sự có vài phần lỗ mãng, không có xưng hô "Lang tổng", vậy chính là không kính trọng Lang Ngọc Đình.

Tiêu Phàm mỉm cười xoa cằm, cũng không sửa xưng hô.

Trong mắt của Tiêu đại thiếu gia, Phó hội trưởng của hiệp hội khai thác mỏ của tỉnh Tần Quan, Ủy viên mặt trận tổ quốc thành phố, xem là chức vụ gì?

- Tiêu tiên sinh, xin chào. Nghe khẩu âm của Tiêu tiên sinh, hình như là người Bắc Kinh?

Lang Ngọc Đình khoát tay, ngăn cô gái xinh đẹp bên cạnh, dáng vẻ rất độ lượng, không so đo với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm gật gật đầu, không có lên tiếng nữa. Cũng không phải Tiêu Phàm cố ý sĩ diện, thật sự Tiêu chân nhân và vị Lang tổng cả người thoát ra hơi thở mới phát tài này, không có tiếng nói gì chung.

- Ai , Lang tiên sinh, chúng ta hình như không quen thì phải? Ông đi làm việc của ông đi!

Sự kiên nhẫn của Uyển Thiên Thiên lại không tốt như thế, mắt thấy người này bày ra tư thế muốn "xét hộ khẩu", ngay tức khắc liền không kiên nhẫn, không khách khí gì ở bên cạnh nói.

Vài người đi theo bên cạnh Lang Ngọc Đình mặt mũi biến sắc, trong đó có một tên cao lớn thô kệch liền tiến lên một bước, khuôn mặt bao một lớp sương lạnh, hung quang hai mắt lóe ra, dữ tợn nhìn thẳng vào Uyển Thiên Thiên.

Hai hàng lông mày của Uyển Thiên Thiên dương mạnh lên.

Không ngờ trước mặt Uyển đại đương gia lại làm ra bộ dạng hung thần ác sát này, đây không phải là bối móc hay sao ?

Uyển Thiên Thiên nuốt nổi bộ dạng này mới lạ .

Cũng là do hiện tại Uyển đại đương gia thân thể không khỏe, chân khí nội lực bị bản mệnh chân nguyên của Tiêu Phàm giam cầm chặt chẽ, nghiêm cấm động thủ so chiêu với người khác, bằng không chỉ dựa vào ánh mắt của tên vệ sĩ này, chỉ sợ gian phòng lớn của "Thiên Bảo Trai" đã nằm xuống la liệt bảy tám người rồi.

Dù là như thế, Đường Huyền cũng đã âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần cái tên Lang Ngọc Đình này còn không thức thời hoặc tên vệ sĩ của lão ta thật sự có hành động gì nữa, cửa hàng này sẽ vẫn là nằm la liệt bảy tám người.

Đừng nhìn Đường Huyền bình thường nhã nhặn, đủ mười phần thực nữ, khi động thủ nửa điểm đều không hàm hồ. Căn cứ theo tin tức mà bệnh viện Thiết Môn truyền ra, thương thế của tên lão Thường kia ít nhất cũng cần vài tháng mới có thể hồi phục, nói cách khác, cả đời này của gã cơ bản không có khả năng hồi phục xuất viện rồi, có thể đến ngày bị trói chặt đem xử ở trường bắn kia, cũng không tốt lên được bao nhiêu.

Chiếu theo những tội mà lão Thường phạm phải, gã khẳng định là đối tượng cần mau chóng nghiêm trị, nội trong mấy tháng này, chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Lang Ngọc Đình hiển nhiên không biết bản thân đã cực kỳ nguy hiểm, vẫn rất ưu nhã khoát tay chặn lại , ngăn vị vệ sĩ cao lớn thô kệch kia, cười ha hả nói: - Vị tiểu thư này đừng hiểu lầm, lão Lang tôi là một người rất thích kết bạn. Có thể nhìn ra, các vị cũng thích đồ cổ, ha ha, vậy chúng ta đều là.Đúng, đều là người cùng một đạo. Hay là kết giao bạn bè đi? Yên tâm, lão Lang tôi không phải là một tên keo kiệt, kết bạn với tôi, không thể nào

chịu thiệt. Kia là cái gì, tiểu Trần, đem chiếc vòng Phi Thúy này của các người lấy ra, đưa cho vị tiểu thư xinh đẹp này đeo thử, nếu như vừa vặn, coi như đây là món quà tôi tặng cho bạn bè, thế nào?

Lang Ngọc Đình cũng không đợi Uyển Thiên Thiên có phản ứng gì, tự nói tự làm, ngón tay kẹp điều thuốc xì gà, múa may cao thấp, mang theo mười phần khí thế.

- Lang tổng, ông nói là chiếc vòng tay Phi Thúy này sao? Lai lịch của chiếc vòng tay này không nhỏ, là khai quật từ cổ mộ thời Tây Hán, vừa là châu báu lại vừa là di vật văn hóa, vô giá đó.

Nữ tử họ Trần vừa nghe, giật mình kinh hãi, chỉ vào vòng ngọc Phi Thúy nhất phẩm trong quầy kính kia, lắp bắp nói.

Giá niêm yết của chiếc vòng ngọc này là năm mươi tám nghìn tệ, nói là vô giá hiển nhiên có chút khoa trương. Thế nhưng lần đầu gặp mặt, liền tặng "bạn bè" món quà như thế này, cũng coi như là rất quý giá rồi.

Đương nhiên, giá trị của bản thân chiếc vòng này có phải là đáng giá năm mươi tám nghìn tệ hay không, đó lại là chuyện khác.

Tối thiểu Lang Ngọc Đình là chiếu theo giá năm mươi tám nghìn tệ tính toán.

- Đồ bình thường gì đó, ta có thể cầm trên tay hay sao? Kết bạn, đó cần phải thành tâm! Mọi người nói đúng không? Vị tiểu thư này, quý tính đại danh là gì vậy?

Lang Ngọc Đình cười rầm rầm, gần như tất cả mọi người trong cửa hàng đều bị ông ta thu hút, vây quanh ở phía xa xem náo nhiệt, một đám cười hì hì, giống như đi xem chiếu bóng vậy.

Uyển Thiên Thiên không khỏi lắc đầu.

Trên thế giới này, lại có một tên có tâm tính tốt đẹp như vậy. Xem ra nhiều tiền có đôi khi cũng không nhất định là có phúc, ít nhất tên Lang Ngọc Đình hôm nay chính là chê tiền nhiều muốn đem đốt.

- Thần kinh!

Uyển Thiên Thiên bĩu môi, có chút bất đắc dĩ nói.

Vốn dĩ muốn để Đường Huyền ra tay giáo huấn những tên này một chút, nhưng Tiêu Phàm và Tân Lâm từ đầu đến cuối đều im lặng đứng ở đó, không có nửa điểm tức giận, Uyển Thiên Thiên cũng chỉ có thể mạnh mẽ tự kiềm chế.

Lang Ngọc Đình chẳng là cái thá gì, quan trọng là Uyển Thiên Thiên không thể lưu lại ấn tượng không tốt trong tâm trí Tiêu Phàm. Tiêu đại thiếu gia là một quân tử khiêm tốn, hình như không thích loại con gái một lời không hợp liền ra tay đánh đập đó cho lắm.

- Cô nói cái gì?

Lông mày của Lang Ngọc Đình dựng hăn lên, trên mặt lộ ra vẻ vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Câu "thần kinh" này của Uyển Thiên Thiên cũng không cố ý đè thấp giọng, cứ như vậy buột miệng thốt ra, hiển nhiên mọi người đều đã nghe thấy. Lang tổng quả thật không ngờ một tấm "lòng tốt" của bản thân, lại bị người ta xem là bệnh thần kinh.

Mấy tên tùy tùng lại càng tức giận.

- Măng ai đó?

Uyển Thiên Thiên sắc mặt một trận biến ảo, rốt cục thở dài thật dài, nói: - Lang tổng, Lang đại ca, tôi mắng chính bản thân mình bị bệnh thần kinh có

được không? Không đối ngài , ngài là ông chủ lớn, chúng tôi trào cao không nổi. Hôm nay, chúng tôi là muốn yên tĩnh đi dạo phố, không ngờ phải kết giao với kẻ giàu có như ngài đây, ngài thích làm gì thì đi làm nấy, đừng có giằng co với chúng tôi như vậy có được không? Xem như tôi cầu xin ngài đó!

Nói xong chấp hai tay, vái về phía Lang Ngọc Đình, khắp mặt đều là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Khóe miệng Tân Lâm hiện lên một tia cười như có như không.

Nhìn "đệ nhất nữ ma đầu" ẩn nhẫn khó chịu.

Uyển Thiên Thiên hôm nay nếu không phải là ở cùng Tiêu Phàm, Lang tổng sẽ gặp phiền toái lớn rồi.

Thực ra trong nội tâm của Tân Lâm, loại nhà giàu mới nổi bức ép như Lang Ngọc Đình, giáo huấn cho ông ta một chút cũng không sao. Có điều Tiêu Phàm không có ý đó, Tân Lâm cũng sẽ không chủ động ra tay.

Lang Ngọc Đình biến sắc, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên một trận tiếng bước chân nặng nề vang lên, Lang Ngọc Đình lập tức ngậm miệng lại, nhìn về phía cửa lớn, ngay sau đó không kìm lòng nổi hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ nhìn thấy một người đàn ông lực lưỡng giống như một ngọn núi , xuất hiện ở trước cửa "Thiên Bảo Trai". Chiều cao của người đàn ông này đủ 1m9, ngực nở eo thon, khôi ngô cường tráng, toàn thân trên dưới, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, ẩn chứa sức lực có thể bùng nổ, mỗi một bước đi, mặt đất dường như đều mơ hồ chấn động, khiến cho người ta cảm thấy có cảm giác xuất hiện một lực lượng mạnh mẽ cực độ.

Tương đối mà nói, hai tên tùy tùng đi bên cạnh người đàn ông lực lưỡng kia, lại không dễ làm người khác chú ý.

Nhưng vừa nhìn thấy hai tên tùy tùng này, Lang Ngọc Đình lại không nhận được rung mình một cái, vô cớ cảm thấy không thoải mái, dường như trên người hai người này đều có khí không phải của người.

Nhìn thấy ba người này, ngay cả Tiêu Phàm đều không nhận được cười.

Trùng hợp như vậy.

Ba vị này đều là anh em dưới tay của Uyển Thiên Thiên, Tiêu Phàm và Tân Lâm đều đã gặp qua. Vị lực lưỡng đi đầu giống như đại lực thần kia, tên là Vương Nhạn, là "đại sứ hình tượng" mà Yên Chi xã thường xuyên phái đi tiếp xúc với bên ngoài, ở chỗ Lưu Bát bên kia, Vương Nhạn cũng là diễn nhân vật đại ca. Còn người nói chuyện thực sự - "thiên nhân" Tống Hoàn, lại đóng giả thành người hầu của Vương Nhạn.

Hiện tại vẫn là giống nhau.

Tống tam vẫn là cúi lưng, ở phía sau Vương Nhạn, âm thầm, chỉ là đánh giá một chút tình hình xung quanh, trong hai mắt, thỉnh thoảng bắn ra hai đạo tinh quang.

Tuy nhiên giờ này khắc này, trong mắt của đám người Vương Nhạn, Tống Tam, đều lóe lên vẻ bất ngờ.

Đại đương gia và Nhị đương gia sao lại đều ở đây?

Lẽ nào sửa quy củ rồi, Đại đương gia muốn đích thân liên hệ với ông chủ của "Thiên Bảo Trai", chuẩn bị đem đường dây này làm lớn, trở thành đường dây chủ yếu hay sao? Nói ra cũng không phải là không có khả năng, Lưu Bát bên kia giá tiền ép quả thực có chút hơi nặng.

Đường Huyền bèn nhẹ nhàng lắc đầu, lấy ánh mắt nói cho Tống Tam, đừng nhau ở đây thuần túy là trùng hợp. Các người phải làm gì thì làm đó, không cần quan tâm đến bên này.

Ánh mắt của Tống Tam lóe qua trên mặt Tiêu Phàm, chợt giật mình.

Trước mắt, Đại đương gia nhất định phải theo bên người Tiêu Phàm, trừ độc chữa thương, điểm này, Tống Tam cũng là có biết. Mỹ nữ bên người tên công tử bột Tiêu Phàm này như mây, phỏng chừng là vui ngất đi rồi thì phải?

Đám người Vương Nhận vừa vào cửa, nhiệt độ ở đại sảnh của "Thiên Bảo Trai" tựa hồ liền hạ xuống vài độ.

Tống Hoàn cũng không cố ý kiềm chế cỗ khí lạnh lạnh âm u của nghĩa địa trên cơ thể mình.

Vừa nhìn thấy mấy vị hảo hán này của "Yên Chi xã", sắc mặt của nữ tử họ Trần đại biến, lập tức ném Lang Ngọc Đình qua một bên, chạy ra nghênh đón, cúi đầu khom lưng, khách khí vô cùng. Sau khi dè thấp giọng nói với nhau vài câu, liền đích thân dẫn đám người Vương Nhận đi về phía hậu viện, ngay cả một câu cũng không thêm đánh tiếng với Lang Ngọc Đình, giống như trước mắt căn bản không có người nào là Lang tổng vậy.

Lang Ngọc Đình cố nhiên là dê béo đầu đàn, so với mấy vị trước mặt, lại kém quá xa rồi.

Mấy vị đại ca của Yên Chi xã, ông chủ bọn họ đều không dám có chút chậm trễ.

Những người này, đều là hảo hán giang hồ chân chính, người bình thường làm gì dám đắc tội nổi?

Như thế, Lang tổng hiển nhiên rất khó chịu, có điều dựa vào khí thế khinh người và cỗ khí âm u trên người của ba người Vương Nhận, Tống Tam kia, Lang tổng cũng không dám lên tiếng. Thật không dễ dàng gì mới đợi được ba tên đó đi hậu viện, không nhìn thấy rồi, Lang Ngọc Đình mới khoan

khoái thờ phào một hơi, quả tim đang treo lên, cuối cùng cũng có thể rơi xuống.

Lại quay đầu nhìn sang xung quanh, trong cửa hàng làm gì còn có bóng dáng của đám người Tiêu Phàm nữa?

Nhìn kỹ lại, Tiêu Phàm dẫn theo ba vị mỹ nữ tiến vào một cửa hàng sách cũ đối diện, đang có hứng thú lật xem một số sách cũ đã ố vàng.

- Mẹ nó, quý nghèo!

Lang Ngọc Đình vô cùng cụt hứng, không kìm nổi hung hăng gắt một cái. Sắc mặt âm u bất định biến ảo một trận, cuối cùng vẫn là không đuổi theo. Dù sao bản thân mình rút cuộc có mấy cân mấy lạng, Lang Ngọc Đình ít nhiều coi như trong lòng hiểu rõ.

Là có chút ít tiền, nhưng còn lâu mới đạt đến bước ở ban ngày ban mặt có thể dọa nam nạt nữ.

Đây lại là thủ phủ của tỉnh Tân Quan, cố đô của sáu triều đại.

Muốn ngang qua chỗ này, cho dù là Đại ma vương Hoàng Sào hơn một nghìn năm trước cũng thiếu chút trình độ điều luyện, vượn đội mũ người lên làm hoàng đế, chưa kiêu ngạo được bao lâu đã bị đuổi ra ngoài. Từ đó về sau, người buôn muối nông cuồng một thời bắt đầu xuống dốc, không lâu sau bèn binh bại thân tử, bị chặt đầu.

Có thể thấy được ai ở Cố Đô kiêu ngạo hung hăng, đều sẽ không có kết cục tốt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Người Khách Thần Bí

Chương 298: Người Khách Thần Bí

Đi lượn ở chợ đồ cổ văn vật Huyền Vũ hơn nửa ngày, khi mặt trời đã ngả về Tây, một đoàn bốn người mới cảm thấy mỹ mãn quay về khách sạn Đại Đường Vương Triều.

Đương nhiên, thật sự cảm thấy mỹ mãn chính là Uyển Thiên Thiên, hôm nay xem như đi dạo cho đã cơn thèm. Về phần Tân Lâm và Đường Huyền lại là hai vị khách tùy ý hộ tống mà thôi, thực sự có thu hoạch, ngược lại lại là Tiêu Phàm.

Ngoại trừ tấm bùa hộ mệnh bằng gỗ mun đó, Tiêu chân nhân còn bới ra được một cuốn sách y thuật từ thời Dân quốc ở cửa hàng sách cũ, do danh y triều Thanh Hoàng Nguyên Ngự biên soạn. Tiêu Phàm thật sự vui vẻ. Sách y thuật của Hoàng Nguyên Ngự, trên thị trường vẫn là khá hiếm. So với các danh y cổ đại mà nói, kiến thức văn học của Hoàng Nguyên Ngự thâm hậu dị thường, vốn dĩ chính là người xuất thân dùi mài kinh sử, sau đó vì ốm nặng, ảnh hưởng đến hình tượng, không có cách nào thông qua chế độ khoa cử làm quan, nản lòng thoái chí, Hoàng Nguyên Ngự mới chuyển sang y học, cuối cùng trở thành người nổi tiếng của cả một thời đại.

Trong nhiều thế hệ danh y của các thời đại, Hoàng Nguyên Ngự đối với thuật "ngũ vận lục khí" của sách "Hoàng đế nội kinh" lí giải thành một trường phái riêng, trình bày vô cùng thấu triệt.

Điểm này, chính là điểm mà Tiêu Phàm yêu thích.

Đại sảnh nguy nga lộng lẫy của khách sạn Đại Hoàng Vương Triều, không khí giờ phút này có vẻ hơi khác thường. Nhân viên làm việc ở đại sảnh mặc dù vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp hóa, trong mắt lại lộ ra vẻ căng thẳng.

Tất cả, đều bắt nguồn từ một vị nam tử trẻ tuổi. Vị nam tử trẻ tuổi này, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao cao, dáng người cao ngất, diện mạo vô cùng anh tuấn, cách ăn mặc vô cùng thời thượng, bất kỳ ai vừa nhìn

đều có thể nhận ra, vị này chính là loại đàn ông đẹp trai, cao to, nhà giàu điển hình, hơn nữa trong đám cao to, đẹp trai, con nhà giàu ấy, phẩm vị không thấp, tuyệt đối không phải là loại nhà giàu mới nổi ngụy trang thành người cao to, đẹp trai, con nhà giàu kia.

Nam tử trẻ tuổi an tĩnh ngồi trên ghế sofa bọc da thật màu vàng ở đại sảnh, một người đàn ông trung niên khoảng tầm bốn mươi mấy tuổi ở bên cạnh mỉm cười, thỉnh thoảng nói một hai câu với nam tử kia, vẻ mặt cực kỳ kính cẩn.

Người đàn ông trung niên này, khách sạn từ trên xuống dưới đều biết đến, chính là tổng giám đốc của khách sạn Đại Đường Vương Triều - Nhạc tổng.

Từ thần sắc kính kính cẩn cẩn của Nhạc tổng có thể nhìn ra, nam tử cao to, đẹp trai, giàu có trẻ tuổi kia quả thật có lai lịch rất lớn.

Khách sạn Đại Đường Vương Triều không phải là khách sạn bình thường, ở cố đô thực sự được xem là danh tiếng lẫy lừng, là khách sạn nổi tiếng nhất trong số các khách sạn năm sao cao cấp nhất của thành phố Cố Đô. Thứ nổi tiếng nhất của khách sạn. Đơn giản chính là cao cấp nhất, giá cả đắt đỏ nhất, có đặc sắc và có phẩm vị nhất.

Mấy thứ này, khách sạn Đại Đường Vương Triều đều có đủ. Những vị lãnh đạo cấp cao đến Cố Đô thị sát, hoặc các vị khách quốc tế đến phỏng vấn, nguyên thủ nước ngoài, đa số đều ở lại khách sạn Đại Đường Vương Triều.

Nói khách sạn Đại Đường Vương Triều là khách sạn kiểu mẫu của ngành khách sạn ở thành phố Cố Đô, thật không ngoa chút nào.

Làm Tổng giám đốc của khách sạn Vương Triều Đại Đường, Nhạc tổng cũng không phải thương nhân, mà là cán bộ cấp Phó giám đốc Sở. Người trẻ tuổi có thể làm cho Nhạc tổng phải kính cẩn như vậy, xuất thân phải là ở đẳng cấp nào mới xứng đáng?

Kỳ thật, đối với vị nam tử cao to đẹp trai , giàu có này, nhân viên làm việc ở khách sạn Đại Đường Vương Triều cũng không xa lạ gì, đương nhiên là khách quen của khách sạn, mọi người đều biết anh ta tên là Lê Lạc, rất có tiền, cũng rất có phong độ. Mỗi lần vào ở khách sạn, luôn tùy ý thưởng tiền boa cho nhân viên phục vụ, ra tay vô cùng hào phóng. Phục vụ khách sạn không có người nào là không thích Lê thiếu gia.

Thế nhưng, Lê thiếu gia vì sao lại có tiền như vậy, bối cảnh gia đình của anh ta ra sao, người biết được lại cực kỳ ít. Có lời đồn, mẹ của Lê thiếu gia, là em gái ruột của Bí thư Tạ ở Thành Ủy Cổ Đô. Thế nhưng lời đồn này, cũng chưa từng được chứng thực.

Mọi người đều biết, Nhạc tổng rất phản cảm chuyện nhân viên khách sạn bàn ra tán vào nói luyên thuyên.

Nhất là việc suy đoán linh tinh lai lịch thân phận của những vị tiểu thư công tử này, lại càng tối kỵ. Tóm lại, Lê thiếu gia có trong tay tấm thẻ hội viên đẳng cấp cao nhất của khách sạn Đại Đường Vương Triều, hơn nữa còn có sự đặc biệt phê chuẩn của Tổng giám đốc. Có thể ký đơn vô hạn. Bất kể Lê thiếu gia ở khách sạn tiêu bao nhiêu tiền, một chữ ký có thể giải quyết tất cả, tuyệt đối không có bất kỳ vấn đề gì.

Đây vẫn không xem là gì, khách quý có được loại đãi ngộ như thế này, không chỉ một người, còn có không ít. Thực sự làm mọi người đối với Lê thiếu gia kính sợ có phép, còn là do thái độ của Nhạc tổng đối với Lê thiếu gia.

Mỗi lần Lê thiếu gia hiện thân ở khách sạn, Nhạc tổng chỉ cần trong khách sạn, nhất định sẽ lộ diện đích thân tiếp đãi.

Loại đãi ngộ này, thực sự hiếm thấy.

Bề ngoài giống như mấy vị Phó Thị trưởng cơ quan chính phủ thành phố Cổ Đô đến khách sạn, cũng chưa chắc có thể hưởng thụ được đãi ngộ như

vậy. Muốn hưởng được loại đãi ngộ này, ít nhất cũng phải là cấp Phó Thị trưởng thường vụ thành phố trở lên. Bằng không, Nhạc tổng vẫn thật sự không có thời gian tiếp.

Đây cũng là gián tiếp chứng minh, ít nhất trong tâm trí của Nhạc tổng, địa vị thân phận của Lê thiếu gia, không kém hơn cán bộ lãnh đạo cấp Phó thị trưởng thường vụ thành phố Cố Đô này.

Người hơi hiểu được một chút "quy tắc" sẽ rõ, thực ra thân phận địa vị của Lê thiếu gia, có khả năng còn ở trên Phó Thị trưởng thường vụ của thành phố. Đó là bởi vì, "quyền uy" của Phó Thị trưởng thường vụ thành phố đến từ cái chức vụ đó, "quyền uy" của Lê thiếu gia lại đến từ chính bản thân anh ta. Nói cách khác, Phó Thị trưởng thường vụ thành phố thường xuyên thay đổi người, Lê thiếu gia lại tuyệt đối sẽ không đổi.

Nhưng nghiên cứu tỉ mỉ, thực sự làm cho nhân viên làm việc ở đại sảnh căng thẳng, không phải là do sự hiện thân của Lê thiếu gia, mà nguyên nhân là do Lê thiếu gia xuất hiện ở đại sảnh.

Nhìn qua, Lê thiếu gia dường như là đang đợi người.

Rốt cuộc là ai, mới đáng cho Lê thiếu gia đích thân ngồi ở đại sảnh để chờ đây?

Hơn nữa, dường như thời gian chờ đợi cũng không ngắn. Ước chừng khoảng bốn rưỡi chiều, Lê thiếu đã ngồi ở đây rồi, bây giờ đã gần sáu giờ, người khách mà Lê thiếu gia chờ vẫn chưa xuất hiện.

Đây quả thật là kỳ lạ.

Nếu như là đợi khách, Lê thiếu có thể gọi điện liên hệ trước, xác định một chút thời gian cụ thể đến khách sạn. Cần gì phải ở trong này vất vả chờ đợi? Các phương pháp liên lạc như hiện nay, đã phát đạt đến cỡ nào rồi.

Sở dĩ xuất hiện loại tình hình này, trên lý thuyết, chỉ có hai khả năng, khả năng thứ nhất, là thân phận của khách quá tôn quý, tôn quý đến mức gọi điện thoại để hỏi hành trình của khách là một loại hành vi không lễ phép; Khả năng thứ hai, Lê thiếu gia căn bản không biết rõ số điện thoại của khách. Khả năng này, quả thật rất ít. Đều đã đích thân ở đây chờ đợi rồi, làm sao ngay cả số điện thoại cũng không biết được?

Về phía khả năng thứ nhất, quá kinh người rồi.

Lê thiếu đã tôn quý như vậy, còn có người nào, so với thân phận địa vị của anh ta còn cao hơn đây?

Chẳng lẽ là lãnh đạo lớn của trung ương muốn tới.

Suy nghĩ một chút cũng không giống lắm.

Nếu thật sự lãnh đạo trung ương đến khách sạn Đại Đường Vương Triều, sớm đã có thông báo rồi. Bình thường, ít nhất sẽ thông báo trước một ngày, lãnh đạo lớn cực kỳ quan trọng, còn sẽ thông báo trước mấy ngày. Tiếp đãi những lãnh đạo này, đó chính là nhiệm vụ chính trị, tuyệt đối không thể có chút sai lầm nào.

Nhưng khách sạn hiện tại vẫn chưa nhận được thông báo từ phòng thượng cấp.

Có lẽ, là lãnh đạo cải trang vi hành.

Vẫn là không thể nào.

Trước khi lãnh đạo cải trang vi hành đến Cố Đô, Lê thiếu đã biết rồi, không có lý do gì không thông báo cho lãnh đạo chủ chốt của tỉnh của thành phố. Đây chính là cơ hội tốt để khoe thành tích của các lãnh đạo lớn của tỉnh, thành phố, làm sao có thể buông tha.

Vậy thì, là một người thân thích trong nhà của một nhân vật lớn nào đó.

Có một nhân viên phục vụ đầu óc linh hoạt, gặp qua nhiều chuyện đời đoán ra loại khả năng này.

Người thân họ hàng của nhân vật lớn nào đó ở Bắc Kinh , cũng được gọi là "con cháu quan lại".

"Con cháu quan lại" có quyền thế lớn ở Bắc Kinh đến Cố Đô, vẫn là có thể đảm đương nổi sự coi trọng của Lê thiếu gia. Cố Đô cũng không phải là nơi nhỏ, nhất là nhân viên phục vụ của khách sạn Đại Đường Vương Triều, đã thấy qua uy phong của tấm biển lớn "con ông cháu cha".

Lần trước một vị công tử họ Uông từ thành Tứ Cửu đến khách sạn Đại Đường Vương Triều, các công tử, thiên kim tiểu thư có danh vọng của Cố Đô , ra mặt hơn mười vị, giống như sao quanh mặt trăng, vây quanh vị Uông thiếu gia kia.

Nói như thế, dường như cũng không giống như "con ông cháu cha" rất có danh vọng sắp xuất hiện, bằng không, chỉ có một mình Lê thiếu gia ở đây chờ đợi. Không phải là có chút thất lễ rồi sao?

Hoàn toàn không hiểu nổi.

Mọi người trong đầu càng thêm căng thẳng không hiểu ra sao.

Liên tưởng đến "đại hội giám bảo" mà khách sạn sẽ tổ chức vào tối ngày kia, có lẽ có chuyên gia giám định đồ cổ rất có danh vọng nào đó sẽ tới. Những giáo sư, chuyên gia có bản lĩnh, miễn cưỡng cũng có thể đảm đương nổi sự coi trọng này của Lê thiếu gia.

Ngày nay, coi trọng cái "kiệu hoa hào nhoáng người khiêng người", Lê thiếu gia muốn mượn miệng của giáo sư chuyên gia để biểu hiện sự phong

nhã của bản thân, giáo sư chuyên gia lại muốn đạt được một số lợi ích thực tế, theo đúng nhu cầu, tất cả đều vui vẻ.

Đồng hồ ở đại sảnh, khó khăn lắm mới chỉ đến sáu giờ, kim giờ và kim phút sắp thành một đường thẳng rồi.

Khách đến khách sạn dần dần nhiều hơn, người qua lại ở đại sảnh, có không ít người quen biết với Lê thiếu và Nhạc tổng, đều vội vã tiến lên chào hỏi. Lê thiếu gia chỉ dừng dừng gật đầu, rất ít đứng dậy hàn huyên nói chuyện, dáng vẻ tâm trí không tập trung. Những người khách tiến lên trước chào hỏi, có không ít người là nhân vật lớn, thậm chí còn có lãnh đạo chủ chốt của thành phố.

Khách có thể đến khách sạn Đại Đường Vương Triều tiêu tiền, vốn dĩ không hề có người nào là đơn giản.

Nhưng xem thái độ của Lê thiếu gia, đối với những nhân vật lớn này quả thật không hề để ý, cũng không sợ lễ tiết của bản thân không chu đáo đặc tội họ. Người có thực lực thật sự, chỉ có người ta sợ đặc tội anh ta, mà không phải là anh ta sợ đặc tội .

Quả nhiên những nhân vật lớn kia, ai cũng không dám lộ ra vẻ không vừa ý, thấy Lê thiếu gia tâm trí không tập trung, ngược lại từng người từng người đều cẩn thận, hàn huyên vài câu liền nhanh chóng rời đi, chỉ sợ làm cho Lê thiếu gia phản cảm.

Làm người phải có con mắt.

Thế nhưng Lê thiếu có thể trâu bò như vậy, Nhạc tổng lại cũng không thể theo như thế, không kìm được đứng dậy, bắt tay hàn huyên với những người kia, lễ nghĩa chu đáo, không dám có chút chậm trễ.

Người như thế này à, đến cấp bậc như thế nào, thì là phương thức hành sự như thế đó, không có chút sai lầm nào.

Sai rồi, sẽ rất phiền phức.

- Lê thiếu gia, khách sắp đến rồi chứ?

Thật vất vả mới đem một tốp khách ứng phó cho qua, Nhạc tổng giờ tay lau lau trán đã rịn đầy mồ hôi, ngồi xuống bên cạnh Lê thiếu gia, cười lấy lòng hỏi.

Đừng nói những nhân viên làm việc ở đại sảnh căng thẳng, ngay cả Nhạc tổng đều có chút lo sợ bất an rồi.

Đây rốt cuộc là trâu bò tai to mặt lớn đến cỡ nào vậy?

Lê thiếu gia khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: - Cái này cũng không chắc chắn.

- Không chắc chắn?

Nhạc tổng không khỏi sửng sốt một chút, có chút nghe không hiểu.

Cái gì gọi là không chắc chắn?

Trong lòng cậu, một chút tin cậy đều không có hay sao?

Chẳng lẽ người khách này, cậu một chút cũng không hiểu rõ sao?

Lê thiếu liếc nhìn ông một cái, thản nhiên nói: - Nhạc tổng, nếu ông có việc, vậy thì đi làm đi, không cần ở đây cùng với tôi nữa. Không sao đâu.

Nhạc tổng giật nảy mình, vội vàng cười ha hả nói: - Ha ha, Lê thiếu nói gì vậy, tôi có thể có chuyện gì? Lê thiếu gia cậu ở đây, chính là việc lớn nhất của tôi rồi.

Lại đưa tay lên lau mồ hôi.

Một câu nói không tốt, thiếu chút nữa đắc tội rồi.

- Đến rồi.

Đột nhiên, Lê thiếu mạnh mẽ đứng dậy, sải bước nhanh về phía cửa đại sảnh. Nghe qua, giọng nói của Lê thiếu vô cùng sung sướng, mơ hồ còn mang theo chút ý mong mỏi khó nói nên lời.

Nhạc tổng vội vàng nhìn theo phía phát ra tiếng, lập tức liền ngậm cả người, cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Không Nể Mặt.

Chương 299: Không Nể Mặt.

Cửa đại sảnh bên kia, không ngờ lại dừng lại một chiếc xe taxi.

Là loại xe vô cùng bình thường.

Người khách cực kì cao quý làm cho Lê thiếu gia đợi gần một tiếng rưỡi đồng hồ, cứ nhiên lại cưỡi loại xe taxi bình thường này đến đây.

Thật sự đảo điên rồi, hoàn toàn không giống những gì Nhạc tổng nghĩ ban nãy.

Nhưng Lê Lạc đã bước về phía chiếc xe taxi kia, bước chân rất vội vã, thậm chí có thể xem là đang chạy rồi. Bởi vậy có thể thấy được, Lê Lạc là mong đợi để gặp được vị khách này đến cỡ nào.

Đương nhiên, đây cũng là biểu thị một loại thái độ.

Nhạc tổng dù sao cũng không phải nhân vật bình thường, rất nhanh liền hồi phục tinh thần, lập tức cũng chạy chậm theo.

Đứa bé giữ cửa mở cửa chiếc taxi, một thiếu nữ trẻ tuổi mặc váy áo màu đỏ, thắt hai bím tóc đen nhánh, chân mang theo giày da dê ngắn màu đỏ nhảy xuống, rất thoải mái duỗi thân người mềm mại.

- Hi, Uyên tiểu thư.

Bước chân của Lê thiếu liền dừng lại, khắp mặt hiện lên ý cười, giơ tay, chào hỏi với thiếu nữ mặc áo đỏ.

Vị Uyên tiểu thư này, hiển nhiên chính là Uyên Thiên Thiên vừa mới cao hứng từ chợ đồ cổ quay về rồi. Đối với sự chào hỏi của Lê Lạc, Uyên Thiên Thiên chỉ hơi xoa cằm một chút, dáng vẻ không thèm để ý chút nào, lập tức liền chuyển hướng về phía trong xe.

Tiêu Phàm bước xuống.

Uyên Thiên Thiên cười hì hì vươn tay ra, khoác lấy tay hắn.

Tiêu Phàm cũng không hề cự tuyệt.

Đối với Uyên Thiên Thiên , chỉ cần cô không càn quấy quá, những động tác nhỏ bình thường, Tiêu Phàm sẽ không "trách mắng". Dù sao cũng đã chân thành thẳng thắn gặp người ta rồi, hơn nữa bây giờ mỗi ngày làm trị liệu chữa thương một lần, đa số thời gian cũng phải ôm ôm ấp ấp. Cái này cũng không phải nguyên nhân chính, nguyên nhân chính là, Tiêu Phàm rất lo lắng, bản thân mình "quản thúc quá nghiêm" với Uyên Thiên Thiên, hiệu quả rất có thể sẽ hoàn toàn tương phản.

Tâm lí nghịch phản của Uyên đại đương gia quả thật không thể khinh thường.

Thực sự đem cô "ép" cao độ, cô ta sẽ nghiêm túc làm càn một trận cho người xem.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt của Lê thiếu gia mãnh liệt trầm xuống, sắc đỏ dị thường, hiện ra từ trên mặt anh ta, rất nhanh liền biến mất không thấy nữa.

Nhạc tổng lại dường như hiểu ra vài phần.

Nhìn điệu bộ này, phái đoàn này, tám chín phần là "con cháu quan lại" đến từ Bắc Kinh. Bằng không, thật không thể giải thích nổi, tại sao Lê thiếu lại ở chỗ này vất vả đợi hơn một tiếng đồng hồ.

Mấy vị này mặc dù quần áo bình thường, song khí độ bất phàm, liếc mắt liền có thể nhìn ra, đều là người đã trải qua sự đời đấy.

Chỉ có điều một nam ba nữ, quan hệ bên trong của họ, có chút làm người ta khó hiểu.

Không biết ai với ai mới là một đôi đây?

Hay là, một chọi ba?

Loại tình huống này cũng không phải không có khả năng, mà là khả năng rất lớn. Những người trẻ tuổi bây giờ, chơi muốn điên rồi. Càng không cần nói tới các công tử Bắc Kinh, chơi một vài cô gái tính là cái gì?

Chỉ có điều, ba cô gái này khó tránh khỏi quá xinh đẹp rồi, mỗi người đều có thể đạt đến cấp bậc yêu nghiệt . Nhạc tổng không kìm nổi lo lắng thay cho Tiêu Phàm, coi thân thể mỏng như thế, dường như giống dương liễu trước gió, làm sao chịu nổi đây?

- Uyên tiểu thư, xin chào.

Lúc này, Lê Lạc sớm đã hồi phục tinh thần, đi nhanh tới, mang theo nụ cười mỉm, phong độ nhẹ nhàng.

- Lê công tử.

Uyển Thiên Thiên lúc này mới không mẫn không nhạt chào hỏi với Lê Lạc.

- Uyển tiểu thư, thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau rồi. Thời gian này, Uyển tiểu thư thế nào? Hẳn là sống rất tốt chứ?

- Cũng được.

Uyển Thiên Thiên vẫn là không mẫn không nhạt, dường như đối với vị Lê công tử này cũng không có chút nhiệt tình nào, so với thần sắc kích động không ngừng trong mắt Lê Lạc mà nói, nói cái mặt nóng bừng của Lê Lạc dán trên cái mông lạnh cũng không quá đáng.

Giữa tuần nam mỹ nữ, vẫn là thường xuyên xuất hiện giống mấy giai đoạn hay chiếu trong phim.

Càng là mỹ nữ, lại càng kiêu ngạo.

- Uyển tiểu thư, mấy vị này là

Sắc mặt Lê Lạc hơi biến ảo, lập tức lại khôi phục ánh mặt trời rạng rỡ, chuyển hướng về đám người Tiêu Phàm.

- Bạn của ta.

Uyển Thiên Thiên trả lời, cực kỳ đơn giản.

- Xin chào, Lê tiên sinh, tôi họ Tiêu, Tiêu Nhất Hành. Bạn của Thiên Thiên.

Tiêu Phàm chủ động giơ tay về phía Lê Lạc, khuôn mặt mỉm cười. Mắt nhìn thấy Uyển Thiên Thiên không hề có ý muốn giới thiệu Lê Lạc cho mọi người, Tiêu Phàm liền lựa chọn chủ động. Ở khách sạn lớn này làm cho người ta khó xử, cũng không thỏa đáng. Vị Lê công tử này vừa nhìn đã biết xuất thân bất phàm, có chút lai lịch, ít nhiều nên giữ lại cho người ta vài phần thể diện, đây cũng là lễ tiết cơ bản của việc làm người.

Ấn tượng mà Uyển Thiên Thiên đem đến cho người khác chính là loại thiếu nữ xinh đẹp điêu ngoa, cô có thể ở trước mặt nam giới không hề giảng đạo lý, Tiêu Phàm không thể làm như vậy. Tiêu chân nhân không đương nhiên không sợ người khác báo thù gì gì đó. Với cách hành sự không kiêng nể gì như Uyển Thiên Thiên, thật không hợp với tính cách của hắn.

Lê Lạc đang không biết nên rút lui như thế nào, thấy Tiêu Phàm giơ tay qua, lập tức âm thầm thở phào một cái, vội vã đưa tay ra bắt, mỉm cười nói:
- Xin chào xin chào, Tiêu tiên sinh, tôi là Lê Lạc. Ủm, xem như là người quen của Uyển tiểu thư.

Nhạc tổng ở một bên lại lâm vào hồ đồ.

Nghe qua, Lê thiếu và mấy vị này thực sự không quen, duy nhất quen biết một vị Uyển tiểu thư, cũng chỉ là một "người quen", thực ra điều kỳ lạ là,

Uyển tiểu thư đối với Lê thiếu một chút sắc mặt tốt đều không có. Nếu không phải là xem thường Lê thiếu, chính là cơ bản không biết lai lịch của Lê thiếu.

Thế nhưng Nhạc tổng vẫn có thể lí giải được.

Cho dù người khác đều không đi quản lý anh ta, chỉ cần sự xinh đẹp thiên kiều bá mị của một mình Uyển Thiên Thiên, cũng đủ rồi.

Lê Lạc cho dù có giỏi thế nào đi chăng nữa, cũng là đàn ông.

Chỉ cần là đàn ông, bị một báu vật như vậy hấp dẫn, cũng là chuyện đương nhiên.

Người đàn ông nhìn thấy Uyển Thiên Thiên còn có thể trầm ổn được, quả thật không nhiều. Huống hồ hai vị còn lại, cũng là đại mỹ nữ nổi bật như thế, ba khuôn mặt xinh đẹp hiện ra trước mặt như thế, khiến cho mắt người khác đều hoa lên. Tính cả Nhạc tổng là Tổng giám đốc của Đại Đường Vương Triều, ngày bình thường gặp qua các loại mỹ nữ nhiều như cá diếc qua sông, bây giờ cũng hoa cả mắt. Đột nhiên cảm thấy, tất cả mỹ nữ từng gặp trước đây, tư sắc quả thật quá tầm thường.

Nhiều nhất cũng chỉ tính là "đàn bà" mà thôi, mỹ nữ đều với không đến.

- Xin hỏi Tiêu tiên sinh, sống ở đâu vậy? Quen biết với Uyển tiểu thư lâu rồi thì phải?

Lê Lạc bắt tay Tiêu Phàm, cười hỏi, tinh quang trong mắt lóe ra, quét tới quét lui trên mặt Tiêu Phàm.

Lê Lạc mặc dù không biết võ thuật, thế nhưng bình thường luôn luôn chú trọng rèn luyện thân thể, bàn tay khô ráo có lực, cực kỳ đẹp trai có phong độ. Người như vậy, kỳ thực rất dễ dàng lấy được thiện cảm của người khác,

bất kể là cùng giới hay là khác giới. Nếu như ánh mắt của anh ta không sắc bén như vậy.

Vị này dường như vừa tiến lên liền trực tiếp xem Tiêu Phàm là "tình địch".

- Làm việc ở Bắc Kinh.

Tiêu Phàm lời ít mà ý nhiều đáp lại, lại cũng không đi ngược lại lời truy hỏi của Lê Lạc. Lê Lạc đối với hắn trong lòng mang "địch ý", đó là chuyện của Lê Lạc. Người nào cũng biến thành đối thủ, động một chút lại nổi trận lôi đình, hôm nay muốn xử lý cái này ngày mai muốn xử lý cái kia, còn không mệt chết hay sao?

Đây không gọi là đại thiếu gia nhà quyền thế, đó là loại không có đầu óc điển hình của nhà giàu mới nổi.

Mắt thấy Lê Lạc còn muốn mở miệng, Uyển Thiên Thiên đã có chút không kiên nhẫn nói: - Lê công tử, có chuyện gì không? Bọn ta đi dạo một này, có chút mệt rồi, muốn quay về phòng nghỉ ngơi.

Ngài nếu không có chuyện gì, vậy đi làm việc của ngài đi.

Đừng ở chỗ này làm cho người khác ghét.

Trên mặt Lê Lạc hiện lên một chút xấu hổ.

Thật lòng mà nói, Lê thiếu gia nhiều năm như vậy, rất ít khi bị người khác dò xét như vậy. Càng không cần phải nói những người mà anh ta quen biết, mọi người đều cung kính anh ta giống như thái dương vậy, cho dù ở nơi không phải rất quen thuộc, người bình thường thấy anh ta khí độ bất phàm, thông thường cũng rất nể mặt, không ít thiếu nữ thiếu phụ còn chủ động dấn vào.

Bình tĩnh mà xem xét, bất luận tướng mạo hay là khí chất, Lê Lạc đều là hàng cực phẩm.

Nhưng Uyên tiểu thư lại không vì Lê thiếu mà thay đổi, đây cũng gọi là không có cách nào.

- Uyên tiểu thư, chúng ta cũng mấy tháng không gặp rồi phải không? Lần này nếu như trùng hợp như vậy gặp được, tôi nghĩ.

- Ai , chờ một chút.

Lời của Lê Lạc còn chưa nói hết, Uyên Thiên Thiên liền không khách khí cắt ngang, mắt hạnh mở to, nhìn Lê Lạc từ trên xuống dưới, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác.

- Tôi còn đang muốn hỏi anh đây, nhìn dáng vẻ vừa rồi của anh, giống như đặc biệt đang đợi tôi. Anh làm sao biết được tôi đến Cố Đô rồi? Làm sao biết tôi ở khách sạn này? Anh không phải là đang giám sát tôi đấy chứ?

Lê Lạc đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó lập tức cười khố, mở hai tay ra, nói:

- Uyên tiểu thư, cô thế này quả là oan uổng cho tôi rồi, tôi cho dù có muốn theo dõi cô, cũng phải có điều kiện đó mới được. Tôi thậm chí ngay cả số điện thoại của cô cũng không biết nữa.

Người khác còn chưa ra sao, Nhạc tổng bên cạnh đã hoàn toàn choáng váng.

Đây cũng quá thể rồi đó chứ?

Người khác không biết lai lịch cụ thể của Lê Lạc, ông lại rất rõ ràng. Trên mảnh đất Cố Đô này, Lê Lạc có thể nói là đại thiếu gia đẳng cấp số một. Bằng không, Nhạc tổng ông đường đường là cán bộ cấp Phó giám đốc Sở tôn quý, cũng không đến mức cam tâm tình nguyện đi theo một văn bối cười cười lấy lòng.

Uyển tiểu thư này quả thật trâu bò.

Xinh đẹp thật sự có thể làm cơm ăn, không chỉ có thể làm cơm ăn, còn có thể điều khiển khuôn mặt của lão đại.

Khuôn mặt xinh đẹp của Uyển Thiên Thiên sầm xuống, lạnh lùng nói: - Vậy anh có thể giải thích cho tôi một chút không?

- Ha ha , thật ra là thế này, tối hôm qua các cô không phải ở lại khách sạn này sao? Tôi cũng đến khách sạn ăn cơm, khi mọi người ra cửa gọi taxi, tôi vừa vặn nhìn thấy. Còn chưa kịp chào hỏi, mọi người đã đi mất rồi

Lê Lạc cười giải thích, thậm chí còn gãi đầu, có phần hơi ngượng ngùng.

Tối hôm qua không ngờ lại đụng Uyển Thiên Thiên bọn họ ở khách sạn này gọi xe đi ra ngoài, trùng hợp lúc đó anh ta mời một vị khách cực kỳ quan trọng ăn cơm, không tiện đuổi theo. Sau đó tra ở quầy lễ tân, biết được Uyển Thiên Thiên ở khách sạn Đại Đường Vương Triều, lập tức vui mừng quá đổi.

Lẽ ra tin tức của khách sạn là không thể tùy tiện điều tra, thế nhưng cái điều lệ chế độ này ở trước mặt Lê Lạc, chỉ là một trang giấy trắng.

Tối qua tiếp khách muộn, không tiện làm phiền, hôm nay sáng sớm đã đến đây, muốn thăm hỏi Uyển tiểu thư, không ngờ Uyển tiểu thư ra ngoài còn sớm hơn anh ta, không biết là đi đâu. Lê Lạc liền thông qua thuộc hạ, không kìm được hỏi thăm hướng đi của người khách phòng 302, biết Uyển Thiên Thiên buổi trưa không về khách sạn, buổi chiều bèn gấp rút đến đây ngồi đợi.

Uyển Thiên Thiên có quay về khách sạn ăn cơm không, thực lòng, trong lòng Lê Lạc một chút ước lượng đều không có, thuần túy là ôm tâm tư gặp vận may.

Chỉ cần Uyển Thiên Thiên chưa trả phòng khách sạn, vẫn sẽ cần quay về nghỉ ngơi.

Cũng là "trời không phụ lòng người", cư nhiên đợi hơn một tiếng, cũng có thể đợi được Uyển Thiên Thiên rồi.

Chỉ có điều thái độ này của Uyển tiểu thư, làm cho Lê công tử có vài phần buồn bực.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đặc Sản Địa Phương Chính Thống

Chương 300: Đặc Sản Địa Phương Chính Thống

Khóe miệng Tiêu Phàm hiện lên một nụ cười, nhìn qua có phần như đang nghiền ngẫm.

Tia cười này không chạy được khỏi đáy mắt của Uyển Thiên Thiên, trên thực tế, từ khi Lê Lạc xuất hiện, Uyển Thiên Thiên liền không ngừng quan sát biến hóa trên mặt Tiêu Phàm. Mặc dù cô và tên Lê Lạc này, cũng chẳng có quan hệ gì. Nhất định nói có quan hệ, chính là đã từng gặp mặt hai lần, Lê Lạc xin số điện thoại của cô, Uyển Thiên Thiên không đồng ý.

Nếu không phải khéo như vậy đụng phải ở chỗ này, giữa cô và Lê Lạc, sẽ không xảy ra bất kỳ một sự gặp gỡ nào.

Bọn họ vốn dĩ không phải là người cùng một "thế giới".

Lê Lạc nếu biết được thân phận thật sự của Uyển Thiên Thiên, không biết trong lòng sẽ có cảm tưởng gì. Cho dù Uyển Thiên Thiên có đẹp hơn nữa, Lê thiếu chỉ sợ cũng chỉ có thể kính nhi viễn chi mà thôi.

Thế nhưng nụ cười đầy thâm ý này của Tiêu Phàm, thật sự có chút làm cho tiểu nha đầu này bốc hỏa.

Tôi và anh ta cái gì cũng không phải, anh trưng vẻ mặt "thì ra là thế" làm cái gì?

- Nói như vậy nghĩa là, anh đặc biệt ở chỗ này chờ tôi trở về sao?

Trên mặt Uyển Thiên Thiên đột nhiên lộ ra một nụ cười dịu dàng, nói với Lê Lạc.

- Đúng vậy, đã lâu không gặp

Không đợi Lê Lạc nói cho hết lời, Uyển Thiên Thiên liền cắt ngang, hỏi: - Đã lâu không gặp, Lê công tử định mời tôi ăn tiệc hả?

Lê Lạc không khỏi sửng sốt một chút. Thái độ của Uyển Thiên Thiên đột nhiên chuyển biến, Lê Lạc làm sao có thể không nhìn ra là cô đang cố ý giận dỗi trước mặt Tiêu Phàm? Nhưng không biết Uyển Thiên Thiên và Tiêu Phàm, rốt cục là loại quan hệ nào, ít nhất hiện tại Uyển Thiên Thiên đã cho Lê Lạc anh một cơ hội.

Như vậy là đủ rồi.

Những thứ khác, cần gì phải để ý nữa?

Tôi quan tâm anh là ai, muốn ôm được mỹ nhân về, vậy phải dựa vào bản lĩnh.

Trong xương cốt của Lê thiếu không phải là tính cách "ôn hòa, hiền lương, cung kính, tiết kiệm và khiêm nhường". Thế giới bây giờ, ai có bản lĩnh, đồ tốt liền thuộc về người đó.

Có bản lĩnh đi cướp, không có bản lĩnh đi chết.

- Không thành vấn đề không thành vấn đề, Uyển tiểu thư, Tiêu tiên sinh, mấy người các vị vẫn chưa ăn cơm phải không? Cũng thật khéo, bây giờ đúng là giờ cơm, vậy thì mong mấy vị nể mặt, cùng nhau ăn một bữa cơm đi?

Quả đầu dưa của Lê Lạc xoay chuyển nhanh như chớp, lập tức bèn tiếp lời Uyển Thiên Thiên, cười có lời mời. Hơn nữa rất hiểu được kỹ xảo cửa gái, cũng không vội vã muốn tách Uyển Thiên Thiên và Tiêu Phàm. Nếu thật sự làm như vậy, khó tránh khỏi quá keo kiệt, mỹ nữ thông thường đều sẽ không thích. Đến mỹ nữ ở đẳng cấp này như Uyển Thiên Thiên, thực sự cho rằng dựa vào một bữa cơm, đưa một chút phú quý, liền có thể đem góc tường này nạy ra, vậy thì quá ngây thơ rồi.

Cho rằng đang cửa gái trên mạng hay sao.

Nhạc tổng ở một bên lập tức phụ họa: - Đúng vậy đó, các vị, khách sạn của chúng tôi bất kể là đồ ăn Tây hay đồ ăn Trung Quốc, đều được xem là khá có đặc sắc đấy.

Nhạc tổng bên cạnh đứng lâu như vậy, sững sốt đến ngay cả một cơ hội giới thiệu cũng không có, nghĩ tất cũng có vài phần buồn bực. Bất kể nói thế nào, Tổng giám đốc của khách sạn Đại Đường Vương Triều, cán bộ lãnh đạo cấp Phó giám đốc Sở, ở trong thành Cổ Đô này, không lớn không nhỏ cũng được tính là một nhân vật, còn thực sự bị người ta xem thành không khí hay sao?

Mắt thấy Lê thiếu tỏ vẻ bỡ ngỡ sẵn đón với Uyển Thiên Thiên, Nhạc tổng tự nhiên ở bên cạnh phải ra tay trợ giúp. Lão Nhạc là một người hiểu chuyện, biết rằng muốn nhận được sự coi trọng thật sự của Lê thiếu, giúp đỡ trên những chuyện này là đáng tin cậy nhất. Nếu thật sự tác thành chuyện tốt, rất có khả năng từ nay về sau sẽ trở thành "anh em" của Lê thiếu rồi, chỉ cần Lê thiếu ở trước mặt cậu của anh ta nói tốt vài câu, đừng nói đến điều nhiệm

một chức Cục trưởng, nói không chừng đi ra ngoài làm một Bí thư Quận , Chủ tịch Quận cũng có khả năng.

Làm cấp Phó chủ tịch thành phố trực thuộc của tỉnh, Bí thư Quận Chủ tịch Quận của thành phố Cổ Đô, cũng là cấp Phó giám đốc Sở. Điều nhiệm chức vụ như vậy, cấp bậc của Nhạc tổng là đủ, nhưng thực quyền hiển nhiên không giống nhau.

Lê Lạc giờ mới lên tiếng: -Ồ, quên giới thiệu với mấy vị, vị này là Nhạc tổng, Tổng giám đốc của khách sạn Đại Đường Vương Triều, bạn của tôi.

Nhạc tổng vội vàng giơ tay về phía Uyển Thiên Thiên, luôn miệng nói: - Uyển tiểu thư, xin chào xin chào, hoan nghênh ở lại khách sạn Đại Đường Vương Triều của chúng tôi, tôi đại diện cho toàn bộ nhân viên của khách sạn, biểu thị sự hoan nghênh nhiệt liệt nhất với các vị.

Bất tri bất giác, liền dùng những lời nói khách sáo trên quan trường.

Trên bản chất, Nhạc tổng không phải là thương nhân, mà là cán bộ.

Đối với cánh tay giơ đến của Nhạc tổng, Uyển Thiên Thiên làm như không thấy, chỉ cười gật gật đầu. Tuyệt đối không phải người nào, Uyển Đại đường gia cũng sẽ bắt tay với họ. Có thể đưa ra một bộ mặt tươi cười, thế còn không phải do Uyển Đại đường gia hôm nay tâm tình không tệ hay sao.

Đừng thấy Uyển Thiên Thiên bề ngoài tiêu diêu thanh thoát, thực tế trên chuyện nam nữ, cực kỳ bảo thủ. Cho đến tận bây giờ, ngoại trừ Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên còn chưa kéo tay bất kỳ một nam tử trẻ tuổi nào, hơn nữa, thân ở trên giang hồ, ngay cả lễ tiết bắt tay như vậy, cũng rất ít dùng đến.

Cũng may Nhạc tổng kinh nghiệm khảo nghiệm phi thường, rất có bản lĩnh nhẫn nại, Uyển Thiên Thiên không bắt tay với ông, ông cũng không tức giận, lập tức liền chuyển hướng sang phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vẫn là khách khí bắt tay với ông ta một cái.

- Uyển tiểu thư, hai vị mỹ nữ này là

Đội Nhạc tổng và Tiêu Phàm bắt tay hàn huyên xong, Lê Lạc rốt cuộc cũng "tranh thủ thời gian" hỏi thăm đến tình hình cơ bản của hai vị đại mỹ nữ còn lại. Không phải nói Tân Lâm, Đường Huyền không đẹp bằng Uyển Thiên Thiên, mà là phạm việc gì đều cần coi trọng "thứ tự trước sau". Tối hôm nay, Lê Lạc chính là hướng về phía Uyển Thiên Thiên.

Chính phụ rõ ràng, hỏa lực cần tập trung.

Giả sử thấy những mỹ nữ khác, lập tức "quyết đoán" ném Uyển Thiên Thiên qua một bên, chỉ sợ anh ta cửa ai cũng không được.

Chuyện cửa gái này, mặc dù thủ đoạn khác nhau, nhưng những "nguyên tắc" cơ bản, vẫn cần phải tuân thủ.

- Vị này là Tân Lâm, đại tỷ của ta; Vị này là Đường Huyền, nhị tỷ.

Sự giới thiệu của Uyển Thiên Thiên, cũng là có sự thú vị khác biệt.

Tân Lâm lập tức liền trừng mắt nhìn cô

Bản thân mình từ lúc nào biến thành đại tỷ của cô ta rồi?

Chị em kết nghĩa hay là thế nào ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Uyển Thiên Thiên nghiêm nghị, trang trọng, căn bản không giống như dáng vẻ đang đùa giỡn.

Thế nhưng dựa vào tính tình của Tân Lâm, hiển nhiên sẽ không hướng về phía Lê Lạc giải thích cái gì nhiều. Lê Lạc lại không phải bạn của nàng. Hơn nữa Tân Lâm chưa hề cảm thấy mùi nguy hiểm gì từ trên người Lê

Lạc, vậy chứng minh anh ta không có khả năng là kẻ địch, nếu đã như vậy, Tân Lâm thậm chí nói thêm vài câu thú vị với Lê Lạc đều là không thể.

Đại tỷ thì đại tỷ.

Đường Huyền hé miệng cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng kỳ thật có thể mơ hồ đoán được tâm tư này của Uyển Thiên Thiên. Đừng nhìn Uyển Thiên Thiên ngày thường làm việc xảo trá tai quái, nhưng Đường Huyền và cô cùng nhau lớn lên, xét cho cùng, Uyển Thiên Thiên cũng là một thiếu nữ hoài xuân.

- Đại tỷ?

Lê Lạc cũng sửng sờ một lát. Uyển Thiên Thiên trang điểm quả thật rất trẻ, nhìn qua, Tân Lâm là lớn hơn Uyển Thiên Thiên một hai tuổi, thế nhưng Đường Huyền làm sao lại là nhị tỷ được? Đường Huyền rõ ràng so với Tân Lâm còn lớn hơn một hai tuổi.

Thế nhưng, Lê Lạc lập tức lại khôi phục lại bình thường, biết chuyện này không thể tìm hiểu sâu. "Giao tình" của anh ta và Uyển Thiên Thiên còn chưa đến mức độ đó. Hôm nay chỉ cần có thể mời bọn họ cùng nhau ăn cơm, có được phương thức liên lạc, chính là "đại thắng lợi". Giả dụ sau bữa cơm có thể mời đi hát giải trí một chút, hiển nhiên không gì có thể tốt hơn nữa.

Nên từng bước từng bước đến.

- Chào hai vị chào hai vị, Uyển tiểu thư, Tân tiểu thư, Đường tiểu thư, Tiêu tiên sinh, mời đi bên này!

Lê Lạc nhiệt tình mời.

Ngay ở khách sạn Đại Đường Vương Triều mời khách, vẫn là thuận tiện.

Hai chân Tân Lâm vẫn đứng nguyên tại chỗ , không nhúc nhích, thản nhiên nói: - Nghe nói thịt dê ngâm bánh bao không nhân của quán "Tốt Lại Đến" làm được rất có hương vị.

- Tốt Lại Đến?

Lê Lạc trố mắt lên. Hiển nhiên, anh ta căn bản là chưa hề nghe nói đến cái tên này. Huống hồ, chỉ nghe đến cái tên này liền biết, sẽ không phải là cái nơi cao cấp gì, làm sao nghe tên lại giống tên một quán ăn hè phố vậy.

Lê thiếu gia từ nhỏ đến lớn, thực sự chưa hề ăn đồ ở tiệm quán ăn hè phố bao giờ. Có lẽ lúc nhỏ ăn qua, thế nhưng hiện tại tự nhiên sớm đã quên rồi.

Trên mặt Nhạc tổng cũng lộ ra thần sắc cổ quái, dường như lần đầu đụng phải một "chuyện lạ" như vậy. Có người mời cơm ở Đại Đường Vương Triều, kết quả khách lại đề xuất muốn đi ăn ở một quán ăn hè phố.

Đây không phải là đánh vào mặt Tổng giám đốc Đại Đường Vương Triều ông trước mặt mọi người sao?

Tân Lâm thần sắc tự nhiên, không hề có cảm giác lời đề nghị của bản thân có gì không ổn. Nàng vốn dĩ chính là tính cách như thế này, cái gọi là " đại khí cao cấp" trong thế tục có liên quan gì đến nàng?

Tiêu Phàm mỉm cười nói: - Nếu như đã đến Cố Đô rồi, quả thực nên nếm qua một chút hương vị của địa phương.

Lê thiếu lúc này mới hồi phục tinh thần lại, lập tức nói: - Tân tiểu thư thích ăn thịt dê ngâm bánh bao không nhân sao? Không thành vấn đề, Nhạc tổng, đầu bếp khách sạn của ông, hẳn là biết làm thịt dê ngâm bánh bao không nhân chứ?

Nhạc tổng cười nói: - Lê thiếu yên tâm, chỉ cần là khách sạn ở Cổ Đô, sẽ không có đầu bếp nào không biết làm thịt dê ngâm bánh bao không nhân.

Thịt dê ngâm bánh bao không nhân vốn dĩ chính là món ăn vặt đặc sắc nổi tiếng nhất của Cổ Đô, thậm chí của cả tỉnh Tần Quan, cả đại Tây Bắc, đều là vang danh lắm liệt. Muốn ăn thịt dê ngâm bánh bao không nhân, đến Cổ Đô được xem là đến đúng nơi rồi.

- Biết làm là biết làm, làm có đúng hương vị hay không, vậy thì chưa chắc.

Mắt thấy Tân Lâm vẫn không hề có động tĩnh gì, Uyển Thiên Thiên ở bên cạnh liền nói.

Nếu như cái tiệm "Tốt Lại Đến" được nói ra từ miệng của Tân Lâm này, tối hôm nay hoặc là mọi người đều không ăn cơm, nếu muốn ăn cơm, vậy thì không thể đi nơi khác, không phải quán "Tốt Lại Đến" thì không được.

Nói thật lòng, Uyển Thiên Thiên trước mặt Tiêu Phàm xảo trá tai quái, trong lòng lại thật sự chó chút "khiếp" Tân Lâm. Cũng không biết là lí do gì, có lẽ, cũng bởi Uyển Thiên Thiên đã xem Tân Lâm như "đại tỷ" rồi!

Nghe Uyển Thiên Thiên cũng nói như vậy, Lê thiếu gia không chần chừ thêm nữa, lập tức nghiêng đầu về phía Nhạc tổng nói: - Nhạc tổng, nếu mấy vị đây đều muốn đi Tốt Lại Đến ăn món đặc sản, vậy không phiền đến đầu bếp lớn của ông rồi. Ông có biết "Tốt Lại Đến" ở nơi nào không? Tôi có chút không nhớ rõ rồi.

Làm sao có thể nhớ được, khi mà chưa từng qua đó.

Mấy bà mẹ trẻ này thật khó hầu hạ.

Nhạc tổng âm thầm cười khổ một tiếng, trong lòng oán ngầm không thôi, trên mặt lại hiện ra nụ cười rạng rỡ, nói: - Xem ra các vị đối với quán ăn trăm năm của Cổ Đô chúng tôi rất hiểu rõ. Món thịt dê ngâm bánh bao

không nhân của "Tốt Lại Đến" quả thật được làm rất đặc sắc. Đến đây, các vị, mời bên này!

Nhạc tổng đưa tay ra, lưng khẽ cúi, làm một tư thế mời, nhưng cũng tính toán làm người dẫn đường cho bọn họ.

Nhắc đến cũng khó trách, hôm nay cùng với Lê thiếu ở đây ngu ngốc đợi hơn một tiếng đồng hồ, mới đợi được mấy vị bà cô này, nói thế nào cũng cần phải cùng nhau ăn bữa cơm. Không vì cái khác, nhất định phải tranh thủ lưu lại trong lòng Lê thiếu một ấn tượng tốt "có thành ý".

Bằng không, thật sự là hỏng kế hoạch.

Nhìn thấy dáng vẻ biết rõ ràng của Nhạc tổng, Lê Lạc âm thầm thở phào một cái.

Không cần phải tóm người khác hỏi đường nữa rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Kim Cương Vũ

Chương 301: Kim Cương Vũ

Cũng khó trách Nhạc tổng hò hét hoành tráng, mười phần tự tin, thậm chí ngay cả xe đều không lái.

Hóa ra "Tốt Lại Đến" liền ở ngay phía sau của khách sạn Đại Đường Vương Triều, vòng qua hai cái ngõ nhỏ là đến.

Đây cũng là một hiện tượng rất hay gặp, bên cạnh rất nhiều khách sạn lớn, đều là những đường phố ngõ nhỏ không hề thu hút, gom góp tụ tập lại ở chỗ này, so với các khách sạn xa hoa rực rỡ, phảng phất giống như hai thế giới.

Rất ít khi hai khách sạn xa hoa lại mở bên cạnh nhau.

Cách khách sạn Đại Đường Vương Triều khoảng 100m, là một con phố bán đồ ăn vặt vô cùng náo nhiệt, ánh sáng đèn nê- ông lóe ra không ngừng, đoàn người hối hả, so với sự tụ tập các loại xe sang trước cửa khách sạn lớn, đại khí xa hoa hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, nhưng lại làm cho người ta có thêm một loại cảm giác thân mật.

- Đó , Lê thiếu gia, bên kia chính là quán ăn "Tốt Lại Đến".

Nhạc tổng chỉ vào một tiệm ở cách đó không xa.

Cửa tiệm đó có bốn tầng, thế nhưng mặt bằng của tiệm chỉ có một tầng, từ tầng hai trở lên là phòng ở, bên ngoài treo một tấm biển có mắc đèn nê ông, ba chữ "Tốt Lại Đến" nhấp nháy không ngừng, tấm biển và chữ đều rất nhỏ, không thu hút chút nào.

Lê thiếu dường như thật sự là lần đầu đến nơi này, nhìn xung quanh, dường như có chút mới lạ.

Đám người Tiêu Phàm lại hết sức tự nhiên.

Tiêu Phàm trước đây đi theo Chỉ Thủy tổ sư hành tẩu giang hồ, hoặc là cùng với Tân Lâm đi khắp nơi, thường xuyên đến những nơi như thế này, những nơi này là nơi mà các giáo phái tụ hội, nhân tình thế thái mọc lên, lớp lớp kỳ nhân dị sĩ xuất hiện, thỉnh thoảng sẽ có "kỳ ngộ". Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền thuần túy chính là nhân vật giang hồ, lại càng không cần nói nữa, rất nhiều tin tức tình báo đều là từ những nơi như thế này mà đến.

- Dường như rất náo nhiệt đó.

Lê thiếu liền cười nói, cố gắng hết sức đưa ra dáng vẻ cực kỳ hứng thú.

Trước mắt, anh ta cũng chỉ có thể dùng từ "náo nhiệt" một cách trau chuốt để biểu đạt cảm giác trong lòng mình. Nếu như anh ta khen không dứt đối với cái nơi như thế này, khó tránh hiện ra vẻ quá mức giả dối. Liếc mắt một cái liền bị Uyển Thiên Thiên nhìn thấu. Dựa vào thủ đoạn sẵn tình hái hoa của Lê thiếu, trình độ hiển nhiên không thấp kém như vậy.

- Náo nhiệt mới vui.

Uyển Thiên Thiên lập tức lại vui vẻ trở lại. Bước đi muốn nhún nhảy.

Cô thật sự thích môi trường như vậy, thích không khí như vậy. Mỗi lần ở trong môi trường này, Uyển Thiên Thiên đều có một loại khoái cảm giống như cá gặp nước, trong lòng cực kỳ phấn khích.

"Tốt Lại Đến" không hổ là đặc sản địa phương chính thống vang danh khắp nơi, lúc này lại đúng vào giờ cơm, trong tiệm ăn vốn không lớn đã ngồi đầy ắp người, chỉ có ở phía bên ngoài con đường của tiệm còn hai bàn trống.

Một người phục vụ khoảng mười bảy mười tám tuổi mang theo một giọng nói phổ thông đặc sệt khẩu âm địa phương, sắp xếp cho đám người Tiêu Phàm ngồi ở một chiếc bàn dưới gốc cây bên cạnh lối người đi bộ, tùy tay quảng cho bọn họ một tấm thực đơn.

Tuy rằng khách rất nhiều, nhìn qua cảnh quan xung quanh vẫn rất được, không lộ vẻ dơ dáy bẩn thỉu quá mức.

Đây là tiền đề cơ bản nhất của ngành ẩm thực.

- Tiêu Phàm, anh ngồi ở đây đi.

Uyển Thiên Thiên lấy ở dưới bàn ra một chiếc ghế nhựa, đặt bên cạnh tảng cây. Vị trí này, tương đối mà nói, là nơi khuất nhất. Biết Tân Lâm là "vệ sĩ bên người" của Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên trong tiềm thức đã triển khai toàn bộ các phương diện cạnh tranh. Giống như cô chính miệng nói với Tân

Lâm " Tân Lâm cô có thể làm việc gì cho Tiêu Phàm, tôi đều có thể làm cho anh ấy".

- Được.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Tân Lâm liền lấy một tấm khăn giấy trắng tinh từ trong túi ra, đem chiếc ghế nhựa kia lau sạch sẽ, Tiêu Phàm mới ngồi xuống, tất cả đều phối hợp hết sức ăn ý, nước chảy thành sông, không hề có chút gì là làm ra vẻ.

Tân Lâm và Uyển Thiên Thiên lập tức một trái một phải ngồi bên cạnh Tiêu Phàm. Đường Huyền lại ngồi cách bọn họ một chút, ngồi đối diện Tiêu Phàm. Cơ bản, bốn người không có góc chết thị giác nào.

Con người của Lê Lạc nhẹ nhàng co rút lại một chút, giống như lơ đãng nhìn với Nhạc tổng một cái.

Từ những động tác diễn ra một cách tự nhiên của Uyển Thiên Thiên và Tân Lâm, có thể nhìn ra, một nam ba nữ này là một tổ, lấy Tiêu Phàm là chính. Nhất là cái người Tân Lâm không thích nói chuyện kia, gần như hoàn toàn lấy Tiêu Phàm làm trung tâm. Xem chừng ý muốn đến "Tốt Lại Đến" ăn thịt dê ngâm bánh bao không nhân, kỳ thật là ý kiến của Tiêu Phàm, thông qua miệng của Tân Lâm để nói mà thôi.

Động tác lôi chiếc ghế nhựa đưa cho Tiêu Phàm của Uyển Thiên Thiên , cũng vô cùng lưu loát.

Lẽ ra, chỉ cần mọi người là bạn bè, trong một nhóm, ai kéo ghế cho ai, ai lau ghế cho ai, cũng là rất bình thường, không có gì là đặc biệt. Thế nhưng thông thường, mỹ nữ là đặc quyền, bình thường đều là đối tượng được hưởng thụ sự phục vụ. Thần thái của Tiêu Phàm lại thản nhiên như vậy, có thể thấy được, bọn họ trước giờ đều là như vậy, chủ yếu và thứ yếu rõ ràng.

Tên công tử bột này, chẳng lẽ thực sự là một nhân vật thâm tàng bất lộ sao?

Trong lòng Lê Lạc dâng lên một cảm giác như vậy. Thật lòng mà nói, khi ở khách sạn Đại Đường Vương Triều, trong mắt anh ta vốn dĩ không có Tiêu Phàm. Đây cũng là bệch thường gặp của những người có vẻ hoành tráng, càng trâu bò lại càng kiêu ngạo, không coi ai ra gì.

Tuy nhiên ngay sau đó, trong lòng Lê Lạc liền bỏ qua cảm giác này. Phòng chường tên họ Tiêu này, chính là tương đối biết dỗ dành làm cho con gái vui vẻ mà thôi.

Thế giới bây giờ, phổ biến loại giả dạng thâm trầm.

Giống như ai không thích nói chuyện người đó liền rất hoành tráng.

Hoặc là, đem một đoạn lời chỉ có ba chữ phân làm ba lần để nói, cũng rất hoành tráng.

- Uyên tiểu thư, mọi người dùng chút gì đó đi.

Lê Lạc nói, không hề đi đụng vào tấm thực đơn có bọc giấy bóng kia, giọng điệu cũng có chút không được tự tại.

Ở quán ăn hè phố như thế này, có thể có đồ ăn ra cái gì để chọn đây? Dem cái " Tốt Lại Đến" này nhỡ tận gốc, chỉ sợ cũng không đủ ăn bữa cơm ở " Đại Đường Vương Triều". Lê thiếu muốn lộ ra hào khí đẹp trai, cao to, con nhà giàu của mình, cũng không có chỗ thi triển. Cái tiệm ăn tổ chim này còn cách Đại Đường Vương Triều gần như thế, hại Lê thiếu gia ngay cả muốn khoe chiếc xe Bentley đáng giá hơn bảy triệu tệ kia cũng không có cơ hội.

Lê thiếu thậm chí hoài nghi Tân Lâm chính là cố ý, không cho anh ta cơ hội khoe khoang.

- Đến đây, đương nhiên là ăn thịt dê ngâm bánh bao rồi. Phục vụ, cho chúng ta mỗi người một phần thịt dê ngâm bánh bao, tổng cộng bốn phần. Lê công tử, Nhạc tổng, hai người các vị muốn gọi cái gì, tự mình đích thân gọi.

Uyển Thiên Thiên cười nói.

- Tôi thì. Cũng cho phần thịt dê ngâm bánh bao không nhân, thêm mấy lon bia nữa.

Lê Lạc vốn dĩ chỉ định gọi mấy lon bia, anh ta thực sự có chút không quen thứ đồ ăn ở quán ăn hè phố này, có điều nói đến bên miệng lại sửa lại, cũng gọi một phần thịt dê ngâm bánh bao không nhân. Hiện tại anh ta muốn theo đuôi Uyển Thiên Thiên, trước mặt mỹ nữ giả bộ, sợ có chút không ổn. Nếu như muốn giả bộ, thời khắc chưa đến, vẫn cần đợi đến khi quan hệ đôi bên tiến thêm một bước, vậy mới nghiêm túc giả bộ một trận, một lần nhất định phải thu phục tiểu yêu tinh này.

- Nhạc tổng, còn ông?

- Ha ha, tôi đương nhiên cũng là một phần thịt dê ngâm bánh bao không nhân. Ai da, bánh bao không nhân này rất ngon, ăn như thế nào cũng đều không chán.

Lê thiếu người ta đều gọi thịt dê ngâm bánh bao không nhân, Nhạc tổng khẳng định phải hầu tiếp. Hơn nữa đến giờ này, Nhạc tổng vẫn thật sự có chút đói, gọi một phần thịt dê ngâm bánh bao không nhân cũng rất tốt, hình như có một thời gian không ăn rồi. Làm một người Cố Đô chính thống, lão Nhạc đối với bánh bao không nhân quả thật yêu thích không rời.

Uyển Thiên Thiên, Tân Lâm lại tự gọi thêm hai đĩa rau xào.

Lúc này mới giống như tư thế ăn món ăn vặt đặc sản.

Chỉ chốc lát, em gái phục vụ đưa bánh bao không nhân lên, trước mặt mỗi người bày một chiếc bánh bao không nhân, một cái bát.

- Tự xé ra.

Thịt dê ngâm bánh bao không nhân chính thống, tốt nhất là tự mình xé bánh bao không nhân, ít hay nhiều, xé nhỏ hay lớn tùy ý.

Lần này, Uyển Thiên Thiên cướp ngay trước mặt Tân Lâm, cầm chiếc bánh bao của Tiêu Phàm lại, bắt đầu xé, cười hỏi: - Nhỏ hay to? Bánh bao không nhân to như vậy đều xé sao?

Dáng vẻ rất tùy ý.

Lại nói đến chiếc bánh bao không nhân này cũng không phải rất lớn, người bình thường có thân hình cao như của Tiêu Phàm, ăn một cái có lẽ còn không đủ. Thế nhưng "sống chung" với Tiêu Phàm nhiều ngày như vậy, Uyển Thiên Thiên biết Tiêu Phàm lại bắt đầu tích cốc (tích cốc: một cách dưỡng thân cổ truyền, không ăn ngũ cốc), đối với mấy chuyện ăn uống này, không hề để ý. Một cái bánh bao không nhân, có lẽ còn ăn không nổi.

- Đều xé ra, nhỏ một chút.

Tiêu Phàm gật gật đầu, cũng rất tùy ý đáp. Liền cứ ngồi ở đó, không có chút lời khách khí nào.

Cổ tức giận trong lòng Lê thiếu thực sự không rất thuận nữa rồi.

Anh em, cậu có thể là bạn trai của Uyển tiểu thư, có lẽ cậu quen cô ấy trước, cái này coi trọng duyên phận, tôi cũng không ghen tỵ với cậu. Thế nhưng cậu đây là thái độ gì, cứ nhiên muốn một cô gái xinh đẹp như vậy xé bánh bao không nhân cho cậu, không có tay hay sao?

Đối với mỹ nữ làm sao có thể không quý trọng như vậy!

Nếu đổi lại là tôi, cô ấy muốn thế nào tôi đều nghe theo cô ấy, cho dù cô ấy muốn hái sao trên trời, tôi cũng lập tức bắc thang, tuyệt đối không có hai lời.

Nhạc tổng rất hiểu chuyện bèn cầm lấy bánh bao và cái bát trước mặt Lê thiếu. Chuyện xé bánh bao này, cũng không phải việc tốn thể lực gì, ai cũng có thể làm tốt, quan trọng là để ý thái độ.

- Tiêu tiên sinh, làm việc ở Bộ hay Ủy ban trung ương nào ở Bắc Kinh vậy?

Lê thiếu mỉm cười hỏi.

- Anh làm sao biết anh ta đi làm ở Bộ hay Ủy ban trung ương?

Mười ngón tay xanh mướt của Uyển Thiên Thiên hơi nhếch lên, một bên xé bánh bao, bên hỏi.

- Nhìn ra được, khí chất này của Tiêu tiên sinh, vừa nhìn đã biết không phải là người làm ăn. Trên thương trường không có thân sĩ nhã nhặn nho nhã như vậy, tôi đoán, hẳn là làm việc ở Bộ hoặc Ủy ban trung ương quốc gia.

Cũng chỉ có làm việc ở Bộ và Ủy ban quốc gia, mới dưỡng thành một tâm thái tốt đẹp như vậy.

Lê thiếu mặc dù bản thân không ở trong thể chế phát triển, lại cũng biết, những cán bộ trẻ tuổi như thế này ở các Bộ Ủy ban trung ương quốc gia làm việc, trước mắt cán bộ địa phương, tâm thái là cao cỡ nào, loại cảm giác ưu việt đó gần như là tự phát.

Tiêu Phàm này, bảy tám phần là cán bộ cấp trưởng phòng của các Bộ các Ủy ban quốc gia, đến Cố Đô, mới có thể có sự thanh tú ưu việt như vậy.

Lê thiếu hơi mỉm cười, đối với Tiêu Phàm có tăng thêm sự tán thưởng, thuận tay lấy điều thuốc thơm và bật lửa trong túi ra, nhẹ nhàng đưa đến

trước mặt. Thuốc lá thơm thì thôi, chiếc bật lửa kia lại là màu bạc tinh khiết, dù ở dưới ánh đèn mờ mờ, cũng là phát sáng, rạng rỡ vô cùng.

Nhạc tổng đang xé bánh bao cho Lê thiếu lập tức hai mắt phát sáng, đặt chiếc bánh trong tay xuống, cầm chiếc bật lửa bạc nguyên chất của Lê Lạc, cẩn thận thưởng thức, chặc chặc trong miệng.

- Lê thiếu gia, đây là. "Kim Cương Vũ" số lượng có hạn của Dupont nước Pháp phải không? Nghe nói chiếc bật lửa này, vỏ là bạch kim, toàn thân trên dưới đều được khảm kim cương, số lượng có hạn toàn cầu, luôn luôn đắt, có phải không?

Lê Lạc cười cười, không thèm để ý chút nào, nói:

- Cũng không đắt, quy ra nhân dân tệ còn chưa đến năm trăm ngàn. Ánh mắt của Nhạc tổng nhìn trần trối, lập tức lắc đầu liên tục, cười khổ.

- Không đến năm trăm ngàn? Lê thiếu , xem anh nói kìa, đây không phải là xe, đây là bật lửa đó. Một chiếc Audi A4 , loại đẳng cấp nhất, hình như cũng chưa đến giá này thì phải?

Trong miệng Nhạc tổng phát ra tiếng hít hà, hình như đột nhiên răng bồng rất đau.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đại Hội Giám Bảo

Chương 302: Đại Hội Giám Bảo

Lời này vừa nói ra miệng, bốn người đối diện liền có bốn phản ứng khác nhau.

Tiêu Phàm mỉm cười, dường như không hiểu bọn họ nói gì, vẫn bình tĩnh như trước; Tân Lâm coi như không nghe thấy; Đường Huyền thì nhẹ nhàng

cười, cười nhưng mang theo ba phần châm chọc.

Vị Nhạc tổng này tốt xấu gì cũng là cán bộ lãnh đạo Phó giám đốc sở, bản lĩnh vượt mong ngựa quả thật đúng là lô hỏa thuần thanh. Từ mức độ thân quen của Nhạc tổng và Lê Lạc, y không phải lần đầu thấy chiếc bật lửa đắt tiền xa xỉ kia của Lê Lạc. Nhưng bây giờ lại giả bộ bày ra bộ mặt ngạc nhiên, điểm bán liên quan tới chiếc bật lửa “Kim Cương Vũ” kia giờ lại nhớ rõ ràng, nói rành mạch một hơi, không mang theo chút nói lấp nào.

Cùng với lúc lãnh đạo được phóng viên TV phỏng vấn, đối chiếu với bản thảo mà đọc, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau tới kì diệu.

Dù sao thì cũng đã sớm luyện tập trước cho tốt rồi.

Loại thủ đoạn này dùng với mấy nữ sinh viên, học sinh trung học không rành thế sự, thử trăm lần, hiệu nghiệm cả trăm, nghe đâu chỉ cần mang một cái chìa khóa xe sang từ trên mạng tới, chạy quanh quán rượu một vòng là đã có thể cua được bạn gái rồi.

Lại càng không cần phải nói loại bật lửa “Kim Cương Vũ” số lượng có hạn, hàng thật giá thật cũng phải bán giá mấy chục triệu.

Mấu chốt chính là Lê thiếu đã tìm sai đối tượng rồi.

Yên Chi xã Đại đương gia, vật phẩm quý hiếm nào mà chưa thấy qua chứ?

Lê Lạc đương nhiên không hiểu rõ, bởi vậy liền cười mấy cái, không quan tâm nói:

- Audi A4? Cũng có thể, giá cả loại xe này tôi cũng không hiểu rõ lắm.

Lời nói này cũng rất hợp lý.

Audi mặc dù là dòng xe thương hiệu nổi tiếng sang trọng, nhưng giá cả xe Audi A4 Lê thiếu quả thực không biết, anh ta cũng không hỏi giá cả dòng

xe này làm gì thậm chí một chút liên hệ cũng không.

- Lê công tử, mỗi ngày đều đem Audi A4 trong túi, không thấy mệt sao?

Uyển Thiên Thiên cười khúc khích hỏi, liếc mắt nhìn Lê thiếu cùng Nhạc tổng một cái, trong phút chốc bách mị lan tràn. Ngay cả trợ lý hỗ trợ của Nhạc tổng cũng bị quang sắc làm cho loạn cả mắt, có chút khó có thể kiềm chế.

Sắc mặt Lê Lạc hơi đổi, lập tức nói:

- Uyển tiểu thư nói đùa rồi, tôi cảm thấy bột lửa này thiết kế không tệ, sử dụng cũng thuận tay nên mới mua về, quả thật không có nghĩ nhiều như vậy.

Lời này cũng là nghĩ một đằng nói một nẻo rồi.

Lại nói thêm, trên dưới người Lê thiếu không vật nào không phải là hàng hiệu, không phải là vũ khí tán gái chứ.

Uyển Thiên Thiên gật gật đầu, sau đó lại cười khúc khích, tiếng cười trong trẻo mềm mại lọt vào tai Lê thiếu lúc này lúc này không khỏi có chút “thần mị”, mơ hồ mang theo cả ý châm chọc.

Lê Lạc có thể thấy, bất kể là Tiêu Phàm, Tân Lâm hay Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền, ai cũng không quan tâm mấy thứ anh ta vừa khoe ra, hơn nữa Tiêu Phàm và Tân Lâm không có một chút tâm tư nào đặt trên mấy vật này. Uyển Thiên Thiên không nói toạc ra là “khoe của” đã là cho anh ta mặt mũi lắm rồi.

Kể từ đó, trong lòng Lê thiếu liền có chút thấp thỏm.

Mấy người này rốt cuộc có lai lịch gì a?

Một cô gái mang khẩu âm cổ đô nồng đậm đi tới, mang tới trước mặt mỗi người bánh bao không nhân đã tách sẵn. Mỗi ông con trai không hẹn mà gặp đều tách lấy một cái, còn mấy nàng con gái thì chỉ có tách lấy hơn nửa cái bánh bao không nhân. Đừng nhìn Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền đều là cao thủ võ thuật, nội công thâm hậu, ngày bình thường sức ăn cũng không được nhiều lắm. Nhưng mấy loại dược vật đại bổ nguyên khí, hữu ích căn cơ thì lại ăn rất thường xuyên.

Nhạc tổng vội vàng đứng dậy, cầm một lon bia tới trước mặt, “pực” một tiếng mở lon bia ra rồi nhẹ nhàng đặt trước mặt của Lê thiếu.

Lê thiếu cầm lon bia lên, cười nói:

- Tiêu tiên sinh, đồ ăn vẫn chưa mang lên, nếu không mọi người nâng ly trước đi?

Tiêu Phàm gật đầu cười, giơ tay lấy bia Tân Lâm đã mở sẵn ra cho hẳn.

Tiêu Phàm không thích uống bia lắm, nhưng tửu lượng cũng không nhỏ, bạn bè gặp nhau, uống mấy lon cũng không thấm vào đâu.

Mọi người cùng nhau cụng li một cái.

Trong lòng Lê thiếu có chút cảnh giác, cũng không dám tùy tiện khoe khoang ra, chỉ sợ gây ra phản cảm với Uyển Thiên Thiên, chỉ có hiệu bóng gió về tình hình của đám người Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên. Đa số, Tiêu Phàm chỉ cười mà không nói, Uyển Thiên Thiên thì chỉ quần quýt bên hẳn.

Không khí trên bàn cũng không tính là quá tệ nhạt đi.

Lê thiếu không có được phương thức liên lạc với Uyển Thiên Thiên, tự nhiên có vài phần buồn bực. Cũng may đồ ăn còn chưa ăn được, mọi người chưa giải tán thì vẫn còn có cơ hội. Lê Lạc là loại người thù dai nhớ lâu.

Nếu không phải như vậy, thì sẽ không trong duyên một lần gặp mà bám riết Uyển Thiên Thiên không buông rời.

Một lúc sau, thức ăn được đưa lên, phở bò nóng hồi lần lượt từng bát từng bát cũng được bưng lên, mùi thơm ngào ngạt xông thẳng vào mũi.

Tân Lâm lấy phở bò cho Tiêu Phàm, rắc thêm chút rau thơm, hành thái lên rồi quấy đều, sau đó đẩy tới trước mặt Tiêu Phàm. Hơn ba năm nay, Tân Lâm vẫn luôn quan tâm tới cuộc sống hàng ngày của Tiêu Phàm.

Có điều sau khi Tiêu Phàm bị thương, hắn mới bắt đầu ăn ẩm thực hàng ngày; trước đó, hắn đã tiến nhập vào trạng thái bán tích cố, bình thường chỉ ăn có chút hoàng kì, nguyên tham, sơn dược và các loại trái cây rừng, ích khí bổ thần.

Uyển Thiên Thiên uống chút canh, liên tục gật đầu, nói:

- Ngon quá xá! Thơm thật đấy. Ai nha, một tháng chưa được ăn phở bò chính tông a. Tân tỷ tỷ, làm sao chị biết ở đây bán phở bò ngon thế này vậy?

Trong giọng nói mang theo vài phần tò mò. Theo lý thì Tân Lâm nhất định không quen thuộc cố đô bằng cô. Bởi vì với quan hệ “nghề nghiệp”, Uyển Thiên Thiên đã tới không ít nơi ở cố đô rồi, phở bò cũng thường xuyên ăn.

- Tra ở trên mạng.

Câu trả lời của Tân Lâm khiến Uyển Thiên Thiên giật mình kinh hãi, không nói được lời nào.

Trong suy nghĩ của Uyển Thiên Thiên, Tân Lâm giống như sống ở thời cổ đại, là mỹ nữ cổ điển điển hình, là cô gái truyền thống không thể truyền thống hơn được nữa. Dường như cái từ “mạng” này cùng Tân Lâm không có chút liên hệ nào cả.

Kì thực điều này cũng là do Uyển Thiên Thiên hiểu sai, mỗi mật thất của Chỉ Thủy Quan, đều có internet, đều có thể lên mạng.

Nhạc tổng ném thử một miếng, nói:

- Dựa theo tiêu chuẩn mà nói thì món này cũng không có gì mới mẻ cả. Món ăn này phải bỏ cái cũ, tạo cái mới mới được. Những món ăn ngon ở thời đại này tôi đã đều thử qua rồi. Uyển tiểu thư, nếu cô thích phong vị đồ ăn vặt Tần Quan chúng tôi, ngày mai tôi bảo đầu bếp khách sạn, làm cho cô vài món. Chúng tôi có hai đầu bếp hạng nhất, tay nghề cũng không tệ.

Mắt thấy Lê thiếu giảng co một hồi không có tiến triển gì, Nhạc tổng cũng không thể giả ngốc trông coi, phải tận lực giúp đỡ mới được. Việc tán gái này, gấp không được, nhất định phải từng bước từng bước một, nhất là khi phải nạy ra từ trong tay người khác, nhất định phải có kiên nhẫn.

Này không phải là lấy người mặt Tiêu Phàm chứ?

Gã cũng không biết Tiêu Phàm nhả nhận trời sinh, nhẫn mà không phát, hay là căn bản chỉ “trêu chọc” Lê thiếu, hoàn toàn sẽ không tạo thành uy hiếp gì với mình nên mới không thèm để ý.

Loại tự tin này có không phải là loại dũng mãnh bình thường.

- Việc này, phải xem chủ ý của chủ nhà đã. Không biết lịch trình ngày mai của anh ấy sắp xếp thế nào...

Uyển Thiên Thiên cười hì hì nói, quay đầu nhìn Tiêu Phàm:

- Ai da, chủ nhà, chúng ta ngày mai chơi thế nào vậy?

Không cần thận một cái, tiêu chân nhân liền đã thành chủ nhà rồi.

Sắc mặt Lê thiếu lại hơi đổi.

Tiêu Phàm cười, nói:

- Nhạc tổng, nghe nói tối mai khách sạn muốn làm một đại hội giám bảo, phải không?

-Ồ, hóa ra Tiêu tiên sinh muốn hướng tới Đại hội giám bảo sao? Cậu cũng là người đam mê đồ cổ sao?

Tinh thần Nhạc tổng không kìm nổi chấn động.

Cái gọi là “đại hội giám bảo dân gian” là một chương trình tổng nghệ sắp được mở ra. Vài đài truyền hình trung ương và đài địa phương cũng theo tới. Tần Quan là tỉnh lớn có văn vật nổi tiếng, truyền hình vệ tinh Tần Quan đương nhiên sẽ không cam lòng lạc hậu, nên mới làm ra chương trình như vậy. Trong đó, thành phần lăng xê chiếm đa số.

Nhưng đại hội giám bảo của “tửu điểm vương triều Đại Đường” này lại không có quan hệ với đài truyền hình, càng không có quan hệ tới việc lăng xê.

Đây là một đại hội giám bảo kín, cự tuyệt mọi phỏng vấn truyền thông và tiếp sóng. Người tham dự ngoại trừ những người đưa bảo vật tới giám định, thì còn lại đa số đều là các Tàng gia.

Họ đều đặc biệt hướng tới bảo vật chứ không phải tham dự vì muốn lăng xê.

Ví như loại thân phận này của Lê thiếu, chính là khách quen của “đại hội giám bảo”. Bọn họ không muốn bị lên truyền hình đâu.

Nhận cái gì giấu cái gì, có tiền không tiền, đây đều là chuyện mỗi nhà, cùng hai bên thế nhân có quan hệ sao? Ở trước mặt công chúng bộc lộ là vui sao?

Không bị kiểm sát viên Ủy ban kiểm tra kỉ luật nhớ thương thì cũng bị trộm cắp nhớ thương thôi.

- Cũng không hẳn là hướng tới đại hội giám bảo, nghe nói mấy lần đại hội giám bảo ngày trước giám định ra vài đồ tốt, vừa khéo gặp dịp thì tới xem chút cũng không sao.

- Ai nha, Tiêu tiên sinh, chuyện này thực ra khá đơn giản, nhưng lúc này cậu mới nhắc tới thì hơi muộn mất rồi...

Nhạc tổng hít hà mấy hơi không ngừng, thần sắc lộ chút khó xử.

Tiêu Phàm cười cười nói:

- Vậy ư? Tham gia đại hội giám bảo còn có điều kiện hạn chế sao?

- Chưa nói tới điều kiện hạn chế, mà vì đại hội giám bảo đồng thời chính là hội đấu giá, khách tham gia đại hội, đều phải giao tiền thế chấp. Cũng không nhiều lắm, chỉ là mấy chục triệu, hẳn cũng không phải là gì với Tiêu tiên sinh ... Nhưng mấu chốt chính là thư mời chúng tôi đã sớm phát hết rồi, ngày mai sẽ bắt đầu, hiện trong tay tôi đã không còn thư mời nữa rồi. Tiêu tiên sinh cũng biết đấy, sân bãi cũng cố định rồi.

Tiêu Phàm cười nhạt, không lên tiếng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Uyển Thiên Thiên dài ra, trong mắt hiện lên vẻ không vui.

Nhạc tổng liếc mắt nhìn Lê Lạc một cái.

Lê Lạc ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Nhạc tổng, mấy người Tiêu tiên sinh đây ở xa tới chính là khách, anh hiện tại cũng không có cách nào... Vậy thế này đi... Lấy thư mời của tôi đưa cho

Tiêu tiên sinh và tiểu thư Uyển Thiên Thiên đi, tôi không tham gia đại hội giám bảo là có thể rồi.

Nhạc tổng vừa nghe cái, dường như giật mình một cái, liên tục xua tay, nói:

- Lê thiếu, như vậy không được. Đại hội giám bảo sao có thể thiếu mấy cổ đông trong nghề được. Như này vậy, để tôi nghĩ cách... Lê thiếu yên tâm, nếu đã là bằng hữu của cậu, dù khó khăn hơn nữa, tôi cũng sẽ nhất định nghĩ cách giải quyết.

- Ha ha, vậy cảm ơn Nhạc tổng nhiều.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu cảm tạ với lão Nhạc.

- Nào nào, Tiêu tiên sinh, Tân tiểu thư, Uyển tiểu thư, Đường tiểu thư, chúng ta cạ thêm chén nữa. Nếu đã tới cố đô rồi, tôi nói thế nào cũng là chủ nhà, có chuyện gì cần tôi giúp thì cứ nói ra nha.

Lê thiếu nhân cơ hội nâng bia lên, nhiệt tình mời.

- Cạn ly!

Mọi người lại giơ bia lên cụng.

Đúng lúc đang náo nhiệt, một chiếc xe mui trần phong cách thể thao tiến vào, “kẹt” một tiếng, rồi đậu đối diện bên đường cái. Ngay lập tức ánh mắt của tất cả đều bị hấp dẫn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Gặp Lại Lang Tổng

Chương 303: Gặp Lại Lang Tổng

Nhìn thấy lái xe của xe hơi thể thao mui trần kia, khoe miệng Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền đều hiện lên ý cười cổ quái. Tiêu Phàm cũng chỉ nhìn

thoảng qua rồi ngay sau đó lại cúi đầu ăn phở bò, còn Tân Lâm thì một chút cũng không phản ứng. Người bình thường mặc kệ họ có muốn “tác quái” thế nào, chỉ cần không uy hiếp an toàn của Tiêu Phàm, Tân Lâm sẽ không tốn quá nhiều tinh lực mà đặt trên người bọn họ.

Một nam nhân tóc ngắn húi cua, mặc tây trang màu trắng, phong cách xa hoa từ trên xe nhảy xuống, nhìn quanh quất, nom đặc chí không tưởng được. Đây đúng là cái vị Lang Ngọc Đình – Lang tổng tập đoàn khai thác mỏ Dương Quan mà bọn người Tiêu Phàm đụng phải ở “Thiên Bảo Trai” sáng nay đây mà.

Dưới ghế lái phụ là một cô gái rất kiều diễm.

Buổi sáng bởi vì sự quấy rối của Vương Nhạn và đám người Tống Hoàn, khiến Lang tổng không thể tiến thêm một bước tới cơ hội tiếp cận đại mỹ nữ. Nữ tử yêu kiều này cũng không bị có nguy cơ “thất nghiệp”. Không có mỹ nữ tương bồi, thôi thì loại bậc trung này giữ lại ở bên chống đỡ thế diện cũng được.

Theo sát sau chiếc xe thể thao xa hoa chính là một chiếc xe đen việt dã, từ bên trong nhảy ra mấy vị vệ sĩ.

Lang tổng từ khi phát đạt, khi ra ngoài, đều mang theo mấy đủ hai loại “trang bị” này- mỹ nữ và vệ sĩ!

Không có hai thứ này, bất kể có tinh tướng cỡ nào dường như cũng thể hiện ra được.

Ví dụ như bật lửa “Kim Cương Vũ” của Lê thiếu gia đắt tiền ngang xúng với một chiếc xe Audi 4A, nhưng người biết hàng thật chân chính thì có được mấy người? Hơn nữa đồ chơi kia quá nhỏ, Lê thiếu cũng không thể buộc cái dây thừng mà đeo lên cổ được, loại đồ vật này phải trong một hội tương đối cao cấp mới có đủ huyền hốc (lóa mắt+ bá đạo).

Phạm vi của Lang tổng thì không cao như vậy, cái y muốn chính là muốn cho người đời nhìn thấy một chút.

- Đi nào, sang bên kia ăn phở bò nào.

Lang tổng vung tay lên tựa như tướng quân đang chỉ huy thiên quân vạn mã tướng, khí phách hiên ngang hùng hùng hổ hổ “lại tới đây”.

- Ô?

Cũng không biết là do Lang tổng mắt sắc, hay là mỹ nữ kia quá mức chói mắt, Lang Ngọc Đình mới đi chưa được hai bước, dưới chân liền như bị dính cao su, bất định một chỗ, sau một lúc vẫn không di chuyển, tròn mắt nhìn thẳng sang bên kia.

Thật khéo quá, không ngờ trong một buổi sáng đụng tới tận ba mỹ nhân như kia!

Chẳng lẽ vận đào hoa của lão tử đã tới rồi?

Một ý niệm bỗng nổi lên trong đầu Lang tổng, ngay lập tức ánh mắt Lang tổng bị kích thích thành đỏ bừng hực lửa.

Lang tổng rất tin tưởng duyên phận.

- Ha ha, xin chào mọi người.

Rất nhanh, Lang Ngọc Đình đã phục hồi tinh thần, bước tới bàn bên cạnh, ha ha đập rầm rầm, không thềm để ý cuộc âm ỉ của mình làm người khác rất bất mãn.

Lấy tố chất của Lang tổng mà nói, lão ta ở phương diện này không có ý thức.

Lão lang ta đây hòng lớn, thì sao?

Không thích nghe, không thích nghe thì lượn về nhà!

Lê Lạc và Nhạc tổng đều có chút mặt danh kì hiệu, trong óc lục lợi một vòng, xác định không có quen người này. Vậy hẳn là bằng hữu bên Tiêu Phàm rồi, có điều “khí chất” này...

- Tiêu tiên sinh, không ngờ chúng ta lại gặp mặt, các vị tiểu thư, xin chào, ha ha, thật đúng là có duyên phận nha...

Lang Ngọc Đình không thèm để ý tới mọi người đang ù ù cạc cạc, liền ngay sau đó lôi một chiếc ghế nhựa ra đặt mông xuống, may mắn thế nào lại ngồi giữa Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền. Tân Lâm thì lạnh lùng quá, cho dù người thô kệch như Lang Ngọc Đình, cũng theo bản năng mà cách xa cô một chút. Cảm giác cô có chút cổ quái, chẳng may mà bạo phát, sợ rằng không thể ngăn cản nổi.

Nữ tử xinh đẹp đi theo phía sau cũng ngay lập tức ngồi xuống một chiếc ghế nhựa, an vị bên cạnh Uyển Thiên Thiên, đem Uyển Thiên Thiên và Lang Ngọc Đình tách ra. Nữ tử xinh đẹp này cũng nhìn ra, ba mỹ nữ kia, Tân Lâm quá lạnh lùng, Lang Ngọc Đình dường như không dám trêu chọc vào, Đường Huyền thì tuổi hơi lớn, chỉ có Uyển Thiên Thiên nhìn qua nhỏ tuổi nhất, tính cách cũng hoạt bát hồn nhiên, nói cách khác, Uyển Thiên Thiên dễ dàng bị mắc câu nhất.

Nhất định phải canh chừng nghiêm ngặt tử thù!

- Ăn phở bò hả? Ha ha, đều tính vào cho tôi, tính hết vào cho tôi.

Lang Ngọc Đình đại mã kim đao ngồi chỗ kia, vươn dài cổ, nhìn ngó xung quanh, rất nghiêm nghị có uy.

Hai hàng lông mày của Lê Lạc nhăn lại, liếc Lang Ngọc Đình một cái, thần nhiên nói:

- Xin hỏi vị này quý danh là gì? Làm việc ở đâu vậy?

Hương vị nhà giàu mới nổi trên người Lang Ngọc Đình nồng tới mức không thể nồng hơn được nữa, bằng nhãn quang của Lê Lạc, tự nhiên liếc mắt cũng có thể nhìn ra, người này khả năng là quan chức chính phủ không lớn, đã lăn lộn ở thể chế nội bộ thì không thể có loại ánh mắt này.

Không ngờ dám ở trước mặt Lê thiếu thủy tiên giả tởi, giả bộ là người có tiền.

- Tôi họ Lang, Lang Ngọc Đình, phụ trách tập đoàn khai thác mỏ Dương Quan.

Lang Ngọc Đình đỉnh đặc nói số hiệu, trong lời nói mang đậm vẻ dương dương đắc ý. Đường như chỉ cần nói ra, mặc kệ đối phương có lai lịch gì, ắt sẽ phải khiếp sợ, biến sắc.

- Tập đoàn khai thác mỏ Dương Quan ư?

Mặt Lê Lạc lộ ra thần sắc mơ hồ, nhìn về phía Nhạc tổng, muốn trưng cầu ý kiến.

Nhạc tổng cũng mơ mơ hồ hồ, chau mày dường như đang cố gắng suy nghĩ, vị này là thần thánh phương nào, sao lại xuất hiện như vậy? Thật làm cho người khác khó hiểu mà.

Biểu hiện của hai vị này có thể đã làm tổn thương lòng tự tôn của Lang tổng, khuôn mặt Lang tổng suy sụp, vẻ mặt rất không hài lòng.

Không phải đang cố ý đẩy chứ?

Ông đây không tin các người chưa từng nghe qua tập đoàn khai thác mỏ Dương Quan!

Lang Ngọc Đình “hừ” một tiếng, nói với Tiêu Phàm:

- Tiêu tiên sinh, sao lại tới đây dùng cơm vậy? Tôi đã nói với cậu rồi, phở bò ở đây tuy chính công nhưng ăn nhiều thì cũng chẳng có gì. Thế này đi, tôi mời khách, chúng ta tới quán “vương triều Đại Đường” ăn ngon một bữa, tôi bao, tôi bao!

Kì thực Lang Ngọc Đình cũng tới ăn phở bò, Lang tổng đột nhiên giàu có, nhưng khẩu vị bao năm lại không thể sửa, vẫn luôn là khẩu vị này. Nhưng tình hình hiện tại lại thay đổi, ai mà biết ở chỗ này lại gặp được mỹ nữ chớ? Tự nhiên lão sẽ thay đổi giọng điệu, “ngon lại tới” liền biến thành “tiết mục cây nhà lá vườn”, coi thường không thèm để ý nữa.

Không như thế thì sao có thể làm lộ rõ sự xa hoa của Lang tổng.

- Tiêu tiên sinh, mấy người từ thủ đô tới phải không? Tôi nói cho mọi người biết chứ, cố đô chúng đôi, khách sạn xa hoa khí phái nhất chính là khách sạn vương triều Đại Đường. tôi cùng giám đốc quan hệ xã hội của khách sạn đó là bạn bè, nếu các cậu vào trong đó tiêu phí, chỉ cần nói tên lão Lang tôi ra, họ liền giảm giá ưu đãi cho cậu 90%.

(tại Trung Quốc, giảm giá 90% chính là giảm 10% tại Việt Nam)

Tay Lang Ngọc Đình vung lên, khí thế mười phần nói.

- Giảm giá ưu đãi 90% sao?

Uyển Thiên Thiên cười khanh khách hỏi lại một câu, ánh mắt lướt qua mặt Lê Lạc và Nhạc tổng mang theo ý bồn chồn khó có thể che dấu.

Không ngờ lần tới cố đô này lại có thể gặp được kẻ dở hơi thú vị thế này!

Nhưng thật ra rất đúng khẩu vị của Uyển đại đương gia.

- Ài, tiểu muội à, em cũng chớ coi thường 90% giảm giá ưu đãi này. Đây không phải là vấn đề tiền bạc, đây chính là vấn đề mặt mũi. Em không biết đấy chứ, khách sạn “vương triều Đại Đường” rất kiêu ngạo, người bình thường đi tiêu phí đều là giá tổng cộng, tuyệt đối không phá lệ. Có thể giảm giá 90% đã tốt lắm rồi. giám đốc Vu rất nể mặt mũi anh đấy nhé. Tới đây, tới đây, đây là danh thiếp của anh...

Lang Ngọc Đình nói xong mang theo một hộp danh thiếp lóng lánh kim quang từ trong túi áo tây trang, lần lượt phát danh thiếp đi, con mắt chỉ lướt qua đảo lại trên người Uyển Thiên Thiên, thiếu chút nữa nuốt trửng nước miếng rồi.

Bây giờ thật sự là khó gặp báu vật nha.

Lang Ngọc Đình tự nhận thấy sống tới gần này tuổi, lão vẫn chưa từng thấy qua cô nương nào xinh đẹp như thế này.

Nếu có thể câu được cô nàng, bất kể tốn bao nhiêu cũng đáng.

- Hóa ra là Lang tổng!

Nhạc tổng tiếp nhận danh thiếp của lão, bưng tỉnh đại ngộ, trên mặt lộ ra nụ cười tươi rói.

Kỳ thực tới hiện tại, lão nhạc vẫn không nhớ ra được cái gì gọi là “tập đoàn khai thác mỏ Dương Quang”, càng không có ấn tượng với Lang tổng. Có lẽ Lang Ngọc Đình là người có tiền, nhưng khách quý mà khách sạn vương triều Đại Đường tiếp đãi rất nhiều, người có quyền thế nhiều như cá diếc qua sông. Nhà giàu mới nổi như Lang Ngọc Đình, Nhạc tổng hoàn toàn không để trong mắt, đây là còn không nói vì người này mà lãng phí một tế bào não, cho dù là một số điện thoại cũng sẽ không lãng phí một chỗ mà dành cho số điện thoại của lão Lang.

Điện thoại và dữ liệu thẻ sim đều có hạn, nếu để cấp bậc của lão Lang kia chiếm một vị trí nhỏ nhoi thì chịu nổi được không? Căn bản không cần sử dụng.

Nhưng Lang Ngọc Đình nhắc tới giám đốc Vu bên quan hệ xã hội khách sạn, Nhạc tổng tự nhiên sẽ biết.

Thuộc hạ của y, vẫn là có khả năng hơn.

Tuy đây không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là ở chỗ Lê thiếu đã rất không cao hứng rồi. Dù sao Nhạc tổng cũng phải nghĩ cách đuổi cái tên đáng ghét kia đi. Nếu Lê thiếu thực sự phát hỏa, chỉ sợ sẽ không dễ dàng thu xếp. Công bỏ ra dàn xếp trong đêm nay thành ra công cốc hết.

- Ha ha, vị này là...?

Rốt cuộc cũng có người kinh ngạc thán phục, sự “bi thương” trong lão Lang cuối cùng cũng được an ủi, lập tức thay đổi sắc mặt nhìn về phía Lang tổng.

- Tôi họ Nhạc. Lang tổng, đây là danh thiếp của tôi. Rất cảm ơn Lang tổng đã ủng hộ và ưu ái khách sạn chúng tôi. Về sau Lang tổng mà tới khách sạn của chúng tôi, tôi sẽ làm chủ giảm giá ưu đãi cho Lang tổng 80%. Lang tổng đây chính là triết khấu cao nhất của chúng tôi, hội viên kim cương mới được hưởng loại ưu đãi này đấy.

Nhạc tổng cười ha ha, đưa danh thiếp của mình qua.

Tấm danh thiếp màu trắng rất giản dị, không sắc sỡ một chút nào.

- Khách sạn các người sao? Cậu là nhân viên khách sạn vương triều Đại Đường sao? Cậu là người của ban quan hệ xã hội hả? Vậy khẳng định là quen biết giám đốc Vu rồi, tôi cùng anh ta là bằng hữu.

Lang Ngọc Đình bụng đầy nghi ngờ, nhận lấy danh thiếp cẩn thận, trực tiếp đem “xếp” Nhạc tổng làm ở ban quan hệ xã hội. Xem chừng nếu người này đồng ý nói cho lão vài câu nịnh nọt, Lang tổng không chừng nói tốt vài câu trước mặt giám đốc Vu, cho vị huynh đệ thức thời này tăng lương thăng chức.

- Tổng giám đốc? Nhạc Thanh á?

Ngay sau đó, Lang Ngọc Đình liền trừng mắt tròn xoe, vẻ mặt rất không dám tin.

- Cậu, cậu là tổng giám đốc khách sạn vương triều Đại Đường sao?

Nữ tử xinh đẹp bên cạnh Lang tổng cũng giật mình nhìn Nhạc Thanh, không ngờ ở chỗ này lại gặp chủ tịch khách sạn vương triều Đại Đường. Ắ có thể không hiểu bối cảnh thực sự của khách sạn vương triều Đại Đường, không biết quán rượu này hợp doanh, nhưng trong suy nghĩ của ả, ông chủ khách sạn này chắc hẳn có nhiều tiền hơn Lang Ngọc Đình.

- Ha ha, Lang tổng, là tôi. Nếu Lang tổng là khách quen của chúng tôi, chúng tôi khẳng định sẽ ưu đãi nhiều hơn cho Lang tổng.

Nhạc Thanh mỉm cười, trên mặt hiện lên vẻ kiêu ngạo không thể dấu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Điều Tra Tập Đoàn Khai Thác Mỏ Dương Quan

Chương 304: Điều Tra Tập Đoàn Khai Thác Mỏ Dương Quan

Lang Ngọc Đình cầm danh thiếp của Nhạc Thanh , tròn mắt đảo hai vòng rồi rơi trên người Lê Lạc.

- Nhạc tổng giám đốc, hạnh ngộ, hạnh ngộ...xin hỏi vị tiên sinh này là...?

Lang Ngọc Đình có thể nhìn ra thần thái của Nhạc Thanh đối với Lê Lạc có sự kính cẩn không nói ra được, thậm chí còn lộ ra vẻ cẩn thận. Không hề nghi ngờ vị soái ca trẻ tuổi tầm 30 tuổi này là một nhân vật khó lường.

Ở loại chuyện này, loại người như Lang Ngọc Đình kì thực xoay chuyển không hề chậm chạp. Chỉ có điều, nằm mơ lão cũng không nghĩ tới tùy tiện dạo quanh thành đồ cổ mà cũng gặp được con cháu chính cống nhà quyền quý bậc nhất.

Sự hết kiên nhẫn trên mặt Lê thiếu hiện lên rất rõ, khoát tay áo chán ghét nói:

- Lang tổng, bằng hữu chúng tôi họp mặt, nếu không có chuyện gì, mời Lang tổng đi đi có được không?

Lê thiếu đang rất buồn bực, lão Lang nếu không biết thức thời, nếu không may sẽ chọc vào họng súng của Lê thiếu.

Sắc mặt Lang Ngọc Đình biến sắc, trong đầu có chút chẳng vui vẻ gì. Cho dù cậu có là nhân vật cỡ nào, cũng không cần chảnh thế chứ? Đuối rồi đi hả? Chẳng lẽ tư cách ngồi chung với các người của lão Lang ta không có hả?

Mắt thấy Lang Ngọc Đình không thức thời, Nhạc Thanh liếc lão một cái, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc.

Trong lòng Lang Ngọc Đình phát hoảng, cố nén tức giận, đứng dậy, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói:

- Vậy được, Nhạc tổng, tôi không quấy rầy nữa, chúng ta đi!

Lão vung tay về phía bọn họ, không quay đầu lại bước thẳng đi.

Nếu không có cơ hội tiếp cận mỹ nữ, vậy thì cũng không cần thiết chào hỏi Tiêu Phàm làm gì. Các người thì lợi hại rồi, tôi không thể trêu vào hay không thể trốn nổi hả?

Nhưng sự thật chứng minh, có không ít người không thể trêu chọc, thậm chí ngay cả trốn cũng trốn không xong.

Lang Ngọc Đình ngay cả phở bò cũng chưa ăn, lên xe thể thao cái liền ầm ầm lái đi, Lê Lạc nhìn chiếc xe thể thao biến mất ở ngõ nhỏ, hai hàng lông mày nhíu chặt, lấy điện thoại ra gọi một cú.

- Xin chào, Đàm cục trưởng phải không? Là tôi, Lê Lạc!

Điện thoại vừa thông, thanh âm của Lê Lạc liền tao nhã cao cao tại thượng trở lại, dường như y là người lãnh đạo trực tiếp của vị đàm cục trưởng kia, khéo miệng lập tức mỉm cười, có thể thấy vị Đàm cục trưởng bên kia đã nói những lời khiến đầu Lê thiếu thoải mái không ít.

- Ha ha, Đàm cục trưởng, không cần khách khí như vậy. Là thế này, tập đoàn khai thác mỏ Dương Quan, ngài đã nghe nói qua chưa? Đúng rồi, chính là Dương Quan Ông chủ hình như là họ Lang... công ti Dương Quan này, cục khoáng sản mấy người điều tra cho tôi, xem thủ tục của họ có đủ không... Vì sao á? Ha ha, Đàm cục trưởng, chẳng lẽ phải nhất định hỏi vì sao à? Rất đơn giản, chính là tôi thấy không thích tính cách ông chủ họ Lang của công ti đó quá lộ liễu, đại vĩ ba lang (*). Người như vậy có thể kinh doanh tốt được sao? Điều tra kĩ chút cho tôi!

Ngữ khí của Lê Lạc có chút không vui, nhíu mi nghe bên kia nói vài câu sau đó mới dần ra một chút.

- Vậy được, cứ như thế đi, mấy người cứ điều tra đi, có kết quả thì điện thoại lại cho tôi.

Lang Ngọc Đình có năm mớ cũng không nghĩ tới vì chính mình bỗng bột nhất thời, lại có thể mang tới phiền toái lớn như vậy. Lê thiếu rất tàn nhẫn, một chút cũng không đùa, trực tiếp hướng lão hạ đao. Nếu tập đoàn khai thác mỏ Dương Quan phá sản, Lang Ngọc Đình sẽ chẳng còn gì nữa. Lê Lạc nhìn qua phong độ có thừa, là thân sĩ nghiêm chỉnh, nhưng xuống tay không một chút dung tình.

Hơn nữa, Lang Ngọc Đình cũng ngốc, Lê Lạc cũng không thực sự “oán hận” lão, chỉ có thể trách do vận hạn lão không tốt, Lê thiếu đang lo không có cơ hội thể hiện chút thực lực chân chính trước mỹ nữ, Lang Ngọc Đình lại muốn lên làm bia ngắm, Lê thiếu từ chối thì bất kính, thôi thì chẳng cần khách khí nữa.

Đặt điện thoại di động xuống, Lê Lạc hồi phục thành hình tượng nho nhã hữu lễ như cũ, khẽ mỉm cười, nói:

- Ngại quá, bị loại người không ra sao quấy rầy...

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Tôi ăn xong rồi, cảm ơn.

Đối với chủ đề của Lê Lạc hẳn cũng không muốn tiếp lời. dường như trong mắt Tiêu Phàm, Lang Ngọc Đình rất nhàm chán, Lê Lạc so với lão cũng chẳng khá hơn chút nào, vô cùng nhàm chán giống nhau.

Tân Lâm liền đứng dậy, vô thanh vô tức đi tới quầy thu ngân, chuẩn bị tính tiền.

Nhạc Thanh hơi sững sốt, mới, dường như là do Lê thiếu làm chủ, mặc dù không đáng bao nhiêu tiền, nhưng phải đúng quy củ, vội vàng đứng dậy nói:

- Tân tiểu thư, để tôi trả, để tôi trả...

Tiêu Phàm cười nói:

- Nhạc tổng, đừng khách khí. Đại hội giám bảo ngày mai còn phải phiền tới Nhạc tổng mà.

Mắt thấy Tân Lâm không định ngừng lại, vẫn đi tới quầy thu ngân, Nhạc Thanh cũng không tranh giành nữa, nói:

- Tiêu tiên sinh yên tâm, chuyện đại hội giám bảo, tôi sẽ sắp xếp.

- Tốt rồi, cảm ơn Nhạc tổng.

- Đâu có đâu có, Tiêu tiên sinh khách khí quá rồi, các vị cùng Lê thiếu là bằng hữu, thì đều là bằng hữu của Nhạc Thanh tôi. Chút chuyện như vậy, tiện tay làm thôi mà, không đáng nói.

Lê Lạc nhân cơ hội nói chuyện với Uyển Thiên Thiên:

- Uyển tiểu thư, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, mấy vị cho tôi chút thể diện, cùng đi hát nhé? Nếu không đi clubbing cũng được, mọi người cùng uống rượu nói chuyện phiếm. Mấy ngày nay Kim Đồng và Lệ Na đến cố đô quay phim, mời bọn họ cùng tới đây cho mọi người cùng quen biết nhé.

Đây chính là đòn sát thủ của Lê Lạc.

Kim Đồng, Lệ Na là diễn viên đang rất hâm mộ, minh tinh phái thần tượng, nói ra thì không có người trẻ tuổi nào là không thích bọn họ. Không biết đã có bao nhiêu fan đã coi họ thành tình nhân trong mộng và sùng bái. Trước kia chỉ cần Lê Lạc nói mời những minh tinh này đến uống rượu nói chuyện phiếm, ngay lập tức rất thuận lợi. Gần như không có cô gái nào nói ra từ “không” cả.

Đây chính là chiêu tán gái đại sát khí của gã.

Tất nhiên, Lê Lạc cũng không nói dối, Kim Đồng, Lê Na hiện tại đúng là đang ở cố đô quay phim, cùng Lê thiếu có giao tình không ít, Lê thiếu điện thoại một cái, Kim Đồng, Lê Na nếu không có việc gì đặc biệt thì nhất định sẽ tới. Qua Kim Đồng, Lê Na, mấy năm qua, Lê thiếu đã cùng một số nữ minh tinh điện ảnh và truyền hình có vài mối “lộ thủy nhân duyên”, không ít người đã cùng Lê thiếu có quan hệ xác thật.(lộ thủy nhân duyên: chỉ những mối tình ngắn, tạm thời)

Chiếu theo lời nói của Lê thiếu mà nói thì, thực sự gã đã ngán họ lắm rồi.

Chơi ngán rồi!

Nói thực, lên giường với nhiều nữ minh tinh như vậy, không ai có thể đánh đồng được với Uyển Thiên Thiên, bọn họ kém quá xa. Thậm chí theo kịp Đường Huyền cũng hiếm. Hơn nữa hơi thở “phong trần” bình thường đó càng làm cho nam nhân dễ dàng chán họ.

Nhưng cái này không gây trở ngại được Lê Lạc mượn tấm biển của mấy cô minh tinh để lừa gạt mấy tiểu cô nương.

Uyển Thiên Thiên cười khúc khích, nói:

- Lê công tử, hay là thôi đi, tôi đối với mấy cái này không có hứng thú.

Kì thực, Uyển Thiên Thiên không bài xích mấy thứ giải trí kia, mấu chốt chính là Tiêu Phàm không hứng thú, chứ không phải Uyển đại đương gia không có hứng thú. Uyển Thiên Thiên thực sự rất sợ chọc giận Tiêu Phàm.

- Cái này, Uyển tiểu thư...

Lê Lạc vẫn muốn khuyên bảo, Uyển Thiên Thiên đã cười hì hì, đuổi theo Tiêu Phàm, giơ tay khoác lên cánh tay của hắn, cái đầu nhỏ xinh đẹp dựa lên vai Tiêu Phàm, nhảy chân sáo như chim nhỏ nép người.

Lê Lạc lập tức ngậy người.

Nhạc Thanh vội vàng nghiêng đầu, không thể để Lê Lạc nhìn thấy ý cười khóe miệng mình được.

Nhạc Thanh thừa nhận, Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền đều là những mỹ nữ khó gặp, nhưng Nhạc Thanh có cảm giác Lê thiếu hơi “háo sắc” rồi. Nếu bàn về mỹ nữ, cố đô không thiếu. Bằng thế lực của Lê thiếu ở cố đô, cộng thêm tài năng và của cải của hắn, loại con gái nào mà không đoạt được chứ, tội gì cứ phải chết trên một cái thân cây chứ.

Nhìn tinh lực của người ta cao cao tại thượng thế kia cơ mà!

Xem ra thực mất mặt quá, vốn tưởng chỉ cần có chút thủ đoạn, thậm chí bày ra chút thân thế, mấy người con gái kia nhất định sẽ xua như xua vẹt, cơ bản cũng không nghĩ lại không phải như vậy. Ba đại mỹ nữ kia đều đối tới đối lui quanh người “công tử bột” Tiêu Phàm, hoàn toàn không để Lê thiếu vào mắt.

Ngục tức này của Lê thiếu làm sao mà nuốt trôi được đây?

Người này a, động chút cái là bực mình.

Một khi mà đã tức giận, như thế nào cũng phải phân thắng bại. Hơn nữa loại người Lê thiếu lớn trong sung sướng, cho tới giờ cũng chưa từng nếm qua cái hắt xì của cậu ấm, càng không thể chịu đựng được việc này.

Trong đầu nghĩ vậy, lòng Nhạc Thanh bỗng dâng lên một niềm thích thú khó hiểu.

Cho y nếm thử chút hương vị bị người khác bỏ qua nó như thế nào!

Đám người Tiêu Phàm không nhanh không chậm, bước chân cũng không chậm lăm nhưng rất nhanh đã bỏ bọn Lê Lạc, Nhạc Thanh thật xa.

- Nhạc tổng, giúp tôi một chuyện.

Nhìn bóng lưng gầy yếu cao ngất của Tiêu Phàm và chiếc váy đỏ phấp phới của Uyển Thiên Thiên, Lê Lạc nhẹ lắc đầu, rốt cục cũng đem tâm tư trở về, quay đầu nói với Nhạc Thanh.

Nhạc Thanh gật đầu không ngừng:

- Lê thiếu khách khí quá, có việc gì thì cứ phân phó.

Lê Lạc cười nói:

- Chỉ thị thì không dám, anh dù gì cũng là cán bộ lãnh đạo phó giám đốc sở, tôi cũng chỉ là một kẻ bình dân mà thôi, nào dám chỉ thị cho anh, ha ha... Nhạc tổng, anh xem có thể giúp tôi tìm cách liên lạc với họ không?

Bọn người Tiêu Phàm thuê hai phòng ở khách sạn “vương triều Đại Đường”, đều là lấy chứng minh thư của Tân Lâm và Đường Huyền. Tổng quầy phục vụ cũng lưu lại số điện thoại hai cô. Lê Lạc trịnh trọng “nhờ” Nhạc Thanh hỗ trợ, tất nhiên sẽ là phương thức liên lạc với Uyển Thiên Thiên. Xem thái độ hi hi ha ha không thèm quan tâm của Uyển Thiên Thiên, Lê Lạc tự biết nếu mình đi hỏi số Uyển Thiên Thiên nữa, trăm phần trăm sẽ bị nhọ mũi cho xem.

Lê Lạc có thể thấy, đừng nhìn Uyển Thiên Thiên hi hi ha ha, giống như khờ khạo ngây ngô, không hề xảo trá, nhưng loại tính cách này khi cự tuyệt người khác vô cùng dứt khoát gọn gàng, không cho người ta đường lui.

Nhạc Thanh không lập tức đáp ứng, ngược lại trầm ngâm.

Cũng khó trách Nhạc Thanh thận trọng, Lê Lạc không phải người khác, nếu là bạn bè bình thường, Nhạc Thanh sẽ không do dự. Có thể giúp được thì giúp, không giúp được cũng chẳng liên quan. Nhưng việc này của Lê thiếu

lại không thể tùy tiện đáp ứng được, làm được thì không nói làm gì, nếu không làm được nhất định sẽ đắc tội.

Vô duyên vô cớ đắc tội Lê Lạc, Nhạc tổng chung quy bị mắc tội oan a?

- Làm sao vậy? Nhạc tổng cảm thấy rất khó xử lí sao?

Do dự như vậy liền khiến Lê Lạc mất hứng.

Nhạc tổng rùng mình, vội nói:

- Lê thiếu, việc này để tôi nghĩ cách... Ngày mai là đại hội giám bảo, là một cơ hội tốt. Đã là khách quý của đại hội giám bảo, đều phải lưu lại phương thức liên lạc.

- Vậy thì được rồi, chỉ cần người còn lưu lại khách sạn thì vẫn có thể nghĩ ra biện pháp.

Trên mặt Lê Lạc rốt cuộc cũng hiện ra vẻ tươi cười.

(*)đại vĩ ba lang: ý chỉ những câu nói có có ẩn ý trêu đùa, chế giễu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giác Quan Thứ 6

Chương 305: Giác Quan Thứ 6

Sắc trời tối dần.

Tại lầu ba khách sạn Vương triều Đại Đường phòng số 3026, trong phòng khách lóe lên ánh đèn.

Trên bàn trà phòng khách bày một con rùa ngọc, mai màu trắng ngà, mờ ảo sáng bóng dưới ánh đèn dịu dàng, vô cùng ảo diệu. Tiêu Phàm hơi dựa vào sofa, hai mắt khép hờ dường như đang dưỡng thần.

Ba gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ quay quanh bàn trà, “các cứ một phương”, sáu con mắt xinh đẹp nhấp nháy, nhìn chăm chăm con rùa ngọc.

Ăn xong phở bò, vừa về tới khách sạn, Tiêu Phàm liền đem con rùa ngọc ra nghiên cứu. Ba vị mỹ nữ tắm rửa xong liền gia nhập vào hàng ngũ nghiên cứu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thân hình mềm mại của Uyển Thiên Thiên khẽ đảo, giờ tay nhào nặn vuốt vuốt mắt, rầm rì nói:

- Ai nha, đau mắt quá, mệt chết đi được... con rùa chết tiệt này ẩn dấu bí mật gì à? Cái đồ án này xem lâu liền đầu vầng mắt hoa, chịu không nổi a...

Đường Huyền cười khở một tiếng, cũng dụi dụi con mắt.

Uyển Thiên Thiên nói không sai, chất ngọc con rùa này rất ấm áp, mềm mại dịu dàng, tuy vậy đồ án trên lưng con rùa lại rất mờ lung, xem không được rõ ràng, dường như cách một tầng sương khói.

Trong mắt Phong Văn Nương, đồ án này cũng là một mê cung, đã được viết phóng lại để đi sâu vào nghiên cứu.

Uyển Thiên Thiên xoa mắt một lúc, sau đó nằm úp trên bàn trà, nhìn cái miệng nhỏ của con rùa ngọc, thở hển hển:

- Lão rùa đen à, lão rùa đen a, người nói chuyện đi, hoa văn trên lưng người là để làm gì a? Rốt cuộc người có hữu dụng không đây? Đừng lừa gạt chúng ta chứ...

Ngay lúc ấy, Uyển Thiên Thiên chỉ cảm thấy mắt hoa, rùa ngọc liền biến mất không bóng dáng.

- Ai nha, sao lại vậy?

Đội Uyển Thiên Thiên phục hồi tinh thần, rùa ngọc đã ở trong tay Tiêu Phàm, không biết hắn đã dùng loại “ma pháp” nào.

Vẻ mặt Đường Huyền vừa khiếp sợ vừa kính nể. Cô thấy rất rõ, Tiêu Phàm không phải dùng ma pháp, mà là cách không thủ vật, thuần túy dựa vào lực chống đỡ. Ngọc này tuy không lớn, nhưng vật thể đều là ngọc thạch khắc thành, rất nặng. Bàn tay Tiêu Phàm vừa vươn ra nhắc một cái, rùa ngọc liền bắn tới tay hắn.

Nội công này của hắn thâm hậu cỡ nào đây?

Ngoại trừ nghe đồn cao nhân tuyệt thế có nội công thâm hậu như vậy, trong hiện thực, Đường Huyền quả thật tới giờ mới gặp được người thi triển loại võ công thần kỳ này.

Nhìn bộ dạng Tiêu Phàm cử trong nhược khinh (xử lý việc khó một cách dễ dàng), đây chỉ là tiện tay phát huy, căn bản không có quá nhiều gánh nặng, lực xuất ra cũng dư thừa.

- Mọi người nghỉ ngơi thôi, để tôi thử lại mấy cách khác xem sao.

Tiêu Phàm chậm rãi nói, hai chân một khúc, khoanh chân ngồi xuống sofa, ha tau chống ở đan điền, đem rùa ngọc đặt trong lòng bàn tay.

Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền ngơ ngác nhìn nhau.

Đôi mi thanh tú của Tân Lâm nhắm lại, nói:

- Anh đã nói bên trong thứ này có ẩn chứa lực che đậy thiên cơ rất mạnh...

Tân Lâm nói còn chưa dứt, nhưng ý tứ rất rõ ràng. Thời gian Tân Lâm đi theo Tiêu Phàm không hề ngắn, chỉ có cô mới rõ lực thiên cơ che đậy của thuật sư tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng lợi hại, trình độ thuật sư càng cao thâm, đối mặt với lực thiên cơ che đậy càng phải cẩn thận.

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Đừng lo, anh thử xem phương pháp phái Hà Lạc đã. Từ từ làm, chỉ cần tình hình không đúng, anh sẽ lập tức dừng. Anh cảm thấy đồ vật này rất quan trọng.

Lời này của Tiêu Phàm cũng không phải là ăn nói bậy bạ. Loại giác quan thứ sáu thần bí này nói không thành tiếng nhưng quả thực tồn tại. Thân là thuật sư lớn, giác quan thứ 6 của Tiêu Phàm phát triển không ngừng. Trên thực tế, thuật bói toán cùng loại giác quan thứ sáu có quan hệ rất sâu.

Buổi tối hôm qua mới vào khách sạn Vương triều Đại Đường, Tiêu Phàm liền gieo một quẻ, theo quẻ tượng cho thấy thì trong hai ngày này sẽ phát sinh một số việc đặc biệt, có lẽ đối với phương hướng sau này của hắn sẽ có ảnh hưởng quan trọng.

- Ừm.

Tân Lâm khẽ vuốt cằm, không có nói thêm, sau đó ngồi xuống ghế sofa, nhuyển kiếm nhỏ cực mỏng lẳng lặng đặt lên bàn trà, lóng lánh hàn quang.

Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền nhìn nhau, cùng im lặng các cứ một phương, bày ra trận thế phòng ngự.

Uyển Thiên Thiên tạm thời không thể sử dụng nội lực, sức chiến đấu cực yếu, nhưng kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm trên giang hồ như vậy cũng không phải là không có gì. Nếu thực sự có tình huống bất thường phát sinh, ít nhất cô cũng có thể kịp thời cảnh báo.

Một tiếng khấn rất nhẹ vang lên trong phòng khách.

Bảo quang lưu chuyển trên mặt Tiêu Phàm, theo thời gian chuyển dời, thậm chí toàn thân đều tỏa ra một cỗ mông lung sáng bóng, làm người ta nhìn thấy một cái liên không kìm lòng nổi sinh ra cảm giác thân quen.

Trong phòng khách rất yên tĩnh.

Một cỗ thần niệm lực, chậm rãi bao lại rùa ngọc, từng chút thẩm thấu vào trong.

Miệng Tiêu Phàm niệm chính là “chú ngữ” phái Hà Lạc âm dương phái truyền. Phái Hà Lạc âm dương trước thời nhà Thanh thì bắt đầu suy bại, trong phái có rất nhiều điển tịch thất truyền, nhưng trong “Vô cực thuật tạng” vẫn có rất nhiều điển tịch cổ điển được bảo tồn đầy đủ, thậm chí có cả bài tự viết tu luyện tâm đắc của hai vị chưởng giáo tổ sư phái Hà Lạc mấy trăm năm về trước. Cũng không biết tại sao cuốn điển tịch đó lại được phái Vô Cực Môn lấy được. Chú ngữ Tiêu Phàm niệm được xuất từ trong sách của một vị chưởng giáo tổ sư phái Hà Lạc.

Rùa ngọc này cùng tiền bối tông sư của phái Hà Lạc có tương quan. Như vậy lấy thuật pháp phái Hà Lạc thủ chú cũng là điều cần thiết.

Thời gian từng giờ từng giọt trôi qua, bỗng nhiên một bức đồ án hiện ra trong đầu Tiêu Phàm, rất mơ hồ, dường như là một khối vật hình tròn,

không ngừng xoay tròn.

Trong lòng Tiêu Phàm vừa động, lập tức tăng niệm lực thâm thấu.

Cái gọi là thần niệm lực cũng có liên quan tới giác quan thứ 6, người thường xuyên thấu qua minh tường phương thức, đều có thể cảm giác được. Tất nhiên loại cảm giác này rất mơ hồ, như có như không. Giống như Tiêu Phàm tu luyện thành công thành một thuật sư lớn, thần niệm lực chính là thực sự tồn tại, vô hình hữu chất, có thể tinh nhạy cảm giác được sự tồn tại của loại sức mạnh này, và có thể khống chế nó.

Bức đồ án kia dần dần hiện lên rõ ràng...

Cùng lúc đó, cách xa nghìn km về thủ đô, trong khu biệt thự Tây Sơn, một tòa biệt thự chiếm một khoảng đất rộng cũng lóe lên ánh đèn. Mấy năm gần đây, ngôi biệt thự này dường như buổi tối không hề tắt đèn. Cũng không biết chủ nhân ngôi biệt thự ấy bận rộn cái gì nữa.

Trong phòng khách biệt thự, có hai gã đàn ông trung niên mặc áo bào trắng, tóc quăn, hốc mắt trũng sâu ngồi đối diện nhau.

Ngồi ở phía tây chính là thủ tọa đại đệ tử Tây Ly giáo, Dung Thiên Tổ Sư, ngồi dưới là Thương thiên Đại Tế Ti Tát Bĩ Nhĩ, ngồi phía đông là ngũ Đại Vu Thánh hạng bốn Tây Ly giáo Huyết thiên Đại Tế Ti Abbas.

Tát Bĩ Nhĩ ngồi ngay ngắn bất động, thần sắc nghiêm nghị.

Abbas bưng tách hồng trà uống một hớp, hạ giọng nói:

- Đại sư huynh, tam sư huynh khi nào thì tới vậy?

- Chắc sẽ tới nhanh thôi, nó nói phải mở cái hội gì đó. Lũ người nước này thích tụ họp thật đấy.

Tát Bì Nhĩ nâng cổ tay lông mượt bóng lên liếc đồng hồ đeo tay một cái, thuận miệng đáp, trong giọng nói xen lẫn ý khinh thường.

- Sư phụ vẫn không thể xuất quan sao? Cái tên Tiêu Phàm kia lại không ít lần ra ngoài tản bộ...

Abbas nói xong, chân mày cau lại. Mặc dù chưa nhìn tận mắt Dung Thiên Tổ Sư và Tiêu Phàm giao thủ, nhưng nghe hai vị sư huynh nói qua tình hình, chi tiết có chút khác nhau, tổng thể thì cũng không khác nhau mấy. Dựa theo tình huống lúc đó mà nói, Dung Thiên Tổ Sư là bên công kích, Tiêu Phàm là bên phòng thủ. Hơn nữa đồng thời Nghịch Thiên Cải Mệnh cũng phải bị động phòng thủ. Theo lí thì cứ coi như Tiêu Phàm không bị lọt vào lực thiên địa cản trở mà chết ngay tại chỗ, nhưng ít nhất trọng thương cũng phải nhiều hơn Dung Thiên Tổ Sư mới đúng.

Nhưng hiện tại Tiêu Phàm dường như đã sớm khỏi, còn Dung Thiên Tổ Sư vẫn đang bế quan.

Như vậy chẳng phải sư phụ bị thương còn nhiều hơn cả Tiêu Phàm sao?

Không lý nào a!

Là Đại Vu Thánh Tây Ly giáo, trình độ thuật pháp của Abbas không thể coi là cao thâm nhưng cũng biết rõ tính hung hiểm của Nghịch Thiên Cải Mệnh. Thuật sư cao minh nếu có chuẩn bị đầy đủ hết, không bị bất cứ ngoại lực quấy nhiễu nào cũng không nhất định có thể toàn thân trở ra.

Tiêu Phàm sao có thể làm được như vậy?

Nếu quả thực là như vậy, chẳng lẽ trình độ pháp thuật của Tiêu Phàm lại hơn cả Dung Thiên Tổ Sư sao?

Abbas tuyệt đối không tin.

Tuy gã không giống đại sư huynh tôn thờ sư phụ

Đó không phải là người nữa, mà chính là thần.

Abbas có chút hơi hồ đồ mất rồi.

Tát Bì Nhĩ cười lạnh một tiếng, nói:

- Tứ sư đệ, người hiện tại hoài nghi sư phụ sao?

- Sư đệ không dám.

Abbas giật mình kinh hãi, vội vàng đặt chén trà xuống, thanh âm có phần cung kính, mặc kệ trong lòng Abbas có tin vị đại sư huynh chủ trì giáo vụ này không, nhưng ít nhất trên mặt gã vẫn có sự tôn trọng đối với Tát Bì Nhĩ. Nói ra cũng buồn cười, ngũ Đại Vu Thánh Tây Ly giáo-Abbas chịu trách nhiệm là “Võ lực”, ngày bình thường đều là mấy hoạt động giết người, thấy máu là chuyện thường. Nhưng những ngày thường nhật hành sự, Abbas lại rất nhã nhặn, thủ lễ, khác xa Tát Bì Nhĩ tính khí táo bạo kia.

Ánh mắt Tát Bì Nhĩ hấp háy quét mấy lần trên gương mặt Abbas, lúc này mới khẽ vuốt cằm, thần sắc hòa hoãn trở lại, nói:

- Tứ sư đệ, trong này có điều then chốt, đệ hẳn không hiểu rồi?

- Mời đại sư huynh chỉ điểm.

Abbas kính cẩn nói, khom người xuống.

Tát Bì Nhĩ khoát tay áo, nói:

- Đệ và Tiêu Phàm cũng coi như là đã từng giao thủ, đệ thấy hẳn đã khỏi hoàn toàn sao?

Abbas trầm ngâm nói:

- Đệ có đối mặt và giao thủ với hãn, tuy nhiên phân tích từ việc hãn không tiếc vận nội lực chữa thương cho cô gái trộm mộ kia, thương thế của hãn hãn là đã khỏi rồi.

- Hãn là đã khỏi sao? ha ha, đệ nói chỉ là thương thế của thân thể hãn thôi.

Abbas kinh sợ nói:

- Đại sư huynh, ý huynh là thương tổn của Tiêu Phàm quá nặng sao?

- Đó là điều tất nhiên. Lúc ấy, sư phụ tuy cùng Tử Vi Tiên Sư Ngô Thạc Xương đấu hai ngày, nguyên khí có chút thương tổn nhưng cuối cùng đã tỉnh lại trấn giáo thần thú thánh linh, đúng lúc Tiêu Phàm bắt đầu công kích. Trong tình huống đó, cho dù hãn có là thiên thần hạ phạm, cũng không có khả năng đảm bảo hãn không bị thương. Sư phụ kết luận rồi, dù hãn không chết nhưng ít nhất cũng bị tụt mất một cảnh giới trở lên. Hiện tại nhìn hãn có vẻ an bình đấy, nhưng đệ cho rằng trình độ pháp thuật của hãn khôi phục nhanh vậy sao? Chúng ta đều là thuật sư, trong lòng ắt hiểu rõ thương tổn đó không dễ dàng khỏi như vậy.

Tát Bĩ Nhĩ lạnh lùng nói, nghe răng cười độc ác một tiếng.

- Có lý, có lý...

Abbas bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Không Phải Tộc Ta, Tâm Tất Dị!

Chương 306: Không Phải Tộc Ta, Tâm Tất Dị!

Nhưng sư phụ thì sao?

Sau một lúc, Abbas lại có chút lo lắng nói.

Tiêu Phàm bị thương không dễ dàng mà khỏi, vậy liên hệ với Dung Thiên Tổ Sư đã lâu như vậy không xuất quan là sao? Thương thế Tiêu Phàm trầm trọng, không có nghĩa Dung Thiên Tổ Sư bình an vô sự.

Tát Bĩ Nhĩ nói:

- Sư phụ đang thận trọng để đạt được mục đích, không muốn lưu lại bất cứ tai họa ngầm nào. Dù sao chúng ta vẫn đang ở trong nước Hán, là thiên hạ của họ, mọi việc đều phải cẩn thận. Không thể chỉ vì vậy mà hỏng toàn bộ kế hoạch được.

Abbas nói:

- Việc bên này không phải có tam sư huynh rồi sao?

Tát Bĩ Nhĩ “hừ” một tiếng, liếc Abbas một cái, dường như đối với lời Abbas nói ra rất bất mãn:

- Tứ đệ, suy nghĩ của đệ vẫn thẳng tắp một đường như vậy.

Abbas dường như có chút khó hiểu, nghi hoặc hỏi:

- Đại sư huynh có ý gì?

- Tứ sư đệ, đệ đừng quên bọn người Hán có một câu thành ngữ- không phải tộc ta, tâm tất dị. Nếu không phải lợi ích của gia tộc mình, lão Tam có tận tâm tận lực vậy không

Trong giọng nói của Tát Bĩ Nhĩ mang theo ý giáo huấn.

Abbas kinh sợ ,chần chừ nói:

- Đại sư huynh, không thể nào? Tam sư huynh mặc dù là người Hán, nhưng cũng là đồ đệ của sư phụ. Sư phụ đã có lệnh, huynh ấy dám không tuân theo

sao? Dù thế nào thì huynh ấy cũng sẽ không gây bất lợi cho sư phụ, không gây bất lợi cho Thần Giáo.

Tát Bĩ Nhĩ “hừ” nói:

- Ta cũng không bảo nó sẽ gây bất lợi cho sư phụ, càng không bảo nó gây bất lợi cho Thần Giáo, nó cũng không có gan làm. Nhưng không chứng tỏ nó từng giây từng phút đều đồng lòng cùng chúng ta. Sẽ có nhiều lúc, nó sẽ vì gia tộc của nó mà suy nghĩ. Ví dụ như thị cục phái người mặc thường phục đi giám thị Hoàng Hải Văn Nhị hôm trước đều đã bị triệt bỏ rồi.

- Hả? Vì sao?

Abbas vẫn còn không hiểu rõ tình huống, liền vội vàng hỏi. Dù sao Dung Thiên Tổ Sư trong lúc bế quan, việc giáo vụ đều do Tát Bĩ Nhĩ phụ trách, Abbas chỉ hỗ trợ. Triệt tiêu giám thị Văn Nhị Thái Gia, tam sư huynh chỉ cùng Tát Bĩ Nhĩ nói, nhưng lại không cho Abbas biết.

Tát Bĩ Nhĩ cười lạnh một tiếng, nói:

- Còn không phải muốn tranh đấu chính trị sao? Tên Văn Nhị kia cũng là người của Vô Cực Môn. Theo như Diệp Cô Vũ nói thì gã là sư huynh của Tiêu Phàm. Thị cục phái thường phục đi giám thị gã, Tiêu gia không vừa lòng.

Tát Bĩ Nhĩ tựa hồ đòi với tam sư đệ vô cùng bất mãn, mỗi lần nhắc tới y, không phải kêu rên thì cũng chính là cười nhạt, không cái nào là sắc mặt tốt cả.

Abbas trầm ngâm nói:

- Đại sư huynh, đệ thấy chúng ta nên thông cảm cho tam sư huynh. Chúng ta ở đây lâu vậy rồi, thời gian cũng không ngắn, tất cả hậu cần đều do huynh ấy cung ứng, quan hệ với bên trên cũng là do huynh ấy khơi thông,

cũng chẳng dễ dàng gì. Có một số việc huynh ấy hẳn rất khó xử, cũng không nên trách móc nặng nề làm gì.

Nên nói rằng Abbas đang luận rất công bằng, không ngờ Tát Bĩ Nhĩ lại giận tím mặt, mở to hai mắt trừng Abbas, cả giận nói:

- Lão tứ, ý người là gì? Vì sao theo phe nó? Người đừng quên thân phận của người!

Abbas thở dài, nói:

- Đại sư huynh đừng hiểu lầm, đệ không phải theo phe tam sư huynh. Nói về tình cảm, đương nhiên tình cảm chúng ta rất thâm sâu. Chúng đệ tuy không phải cùng một tộc, nhưng cũng là một dân tộc. Đệ gia nhập Thần Giáo, huynh chính là đại sư huynh, tình cảm huynh đệ nhiều năm của chúng ta, huynh còn hoài nghi sao?

Nghe Abbas nói vậy, sắc mặt Tát Bĩ Nhĩ mới dịu đi, khẽ gật đầu.

- Đệ chỉ muốn chúng ta làm thành đại sự, hoàn thành kế hoạch của sư phụ, hoàn thành nghiệp lớn thiên thu của Thần Giáo, chỉ dựa vào chúng ta thì không đủ, còn phải đoàn kết hết tất cả mọi người. Không cần nói tam sư huynh là đệ tử Thần Giáo, kể cả Diệp Cô Vũ là người ngoài, chúng ta cũng phải nỗ lực cùng gã quan hệ cho tốt, ít nhất là bên ngoài phải tỏ ra là vậy. Bằng không, bọn họ cũng sẽ không tận tâm tận lực vì Thần Giáo làm việc.

Ai ngờ vừa nhắc tới Diệp Cô Vũ, thần sắc mới dịu đi của Tát Bĩ Nhĩ lại phần nộ trở lại, nổi giận ùng ùng nói:

- Lão tứ, người đừng có hồ đồ. Người tưởng Diệp Cô Vũ là cái loại tốt lành gì đấy hả? Nếu lúc trước y mà không lập huyết khế với sư phụ, không chừng chúng ta đã sớm mỗi người một ngã rồi, thậm chí còn có thể ra tay với chúng ta. Người như vậy, người còn tin tưởng y sao?

Abbas không khỏi ngạc nhiên.

Tát Bì Nhĩ vẫn tức giận chưa tiêu, nói:

- Lần đó tới trấn Dương Tây, có bao nhiêu cơ hội tốt đúng không? Diệp Cô Vũ được xưng là vua sát thủ, “lão nhân trong núi” của Mộc Thử Di, sao y không hiểu chuyện mà bắt lấy cơ hội ngàn năm có một chứ? Không ngờ lại cứ thế để nó trôi đi, ai biết y có tâm tư gì, người về sau tuyệt đối phải đề phòng chút, ngàn vạn lần đừng có tin tưởng y.

Abbas im lặng không nói gì.

Cách nhìn của Tát Bì Nhĩ đối với Diệp Cô Vũ có chút kích động, trên đại thể thì cũng không hề ít. Mỗi lần Abbas ở cùng Diệp Cô Vũ trong lòng đều bốc lên một cỗ hàn ý nguy hiểm, cùng Diệp Cô Vũ khách khí, tôn trọng lẫn nhau chẳng qua chỉ là mấy thứ giả vờ này nọ.

Người này mới thực sự là “không phải tộc ta, tất có dị”, cùng với tam sư huynh không phải là một chuyện.

Tam sư huynh dù là người Hán, nhưng Abbas tin mọi người đều nhất tề vì cùng một mục tiêu lớn.

Diệp Cô Vũ thì không chắc lắm.

- Đại sư huynh, trước mắt chúng ta cứ tận lực lợi dụng y đi, dù sao thế lực thiên ưng giáo cũng không hề nhỏ, Diệp Cô Vũ cũng rất lợi hại.

Im lặng một lúc, Abbas thở dài mang theo ý tứ khuyên bảo.

- Đó là điều tất nhiên. Không phải là bất đắc dĩ thì ta cũng không thể cùng y thật sự cách mặt. Đợi sau khi sư phụ xuất quan, hẳn sẽ không dám ngạo khí như vậy nữa.

Abbas liên tục gật đầu, nói:

- Chắc chắn là vậy rồi. Diệp Cô Vũ dù giỏi, nhưng trước mặt sư phụ chúng ta chỉ có thể thành thành thật thật thôi.

Đúng lúc đang nói chuyện, bên ngoài biệt thự vang lên tiếng xe ô tô, hai đường sáng như tuyết của đèn ô tô rọi thẳng tới đó.

Abbas không kìm nổi đứng dậy, nói:

- Tam sư huynh tới rồi.

Tát Bì Nhĩ lạnh lùng “hừ” một tiếng, vững vàng ngồi tại chỗ, cái môn không rời sô pha nửa phần. Bất kể thế nào, gã mới là đại sư huynh Tây Ly giáo, đứng đầu ngũ Đại Vu Thánh. Trừ Dung Thiên Tổ Sư, không ai có địa vị trên gã cả.

Rất nhanh, bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân trầm ổn.

Khóe miệng Abbas nhanh chóng toát lên ý cười khó có thể phát hiện.

Tam sư huynh chính là như vậy, vĩnh viễn trầm ổn, không chút hoang mang.

Phong độ của tướng lĩnh!

Ở điểm này, đại sư huynh kỳ thực kém rất xa. Chỉ có điều sư phụ đã đem giáo sự ngày thường giao cho đại sư huynh xử lý, mọi người đương nhiên phải hết sức phối hợp.

- Tam sư huynh!

Cửa phòng khách biệt thự bị đẩy ra. “Thanh thiên Đại Tế Ti” mặc áo jacket màu đen xám đi tới, Abbas vội vàng gật đầu chào hỏi.

- Tứ sư đệ.

Tam sư huynh mỉm cười với Abbas, sau đó lập tức quay sang Tát Bì Nhĩ, thần sắc trở nên rất trang trọng.

- Xin chào, đại sư huynh.

- Ủ, đến rồi thì đi thôi.

Lúc này Tát Bì Nhĩ mới chậm rãi đứng dậy, thản nhiên gật đầu một cái, lập tức khoát tay, nhắc chân đi tới một bên phòng khách.

Tam sư huynh liền vội vàng hỏi:

- Đại sư huynh, chúng ta đi đâu vậy?

- Gặp sư phụ!

Tát Bì Nhĩ không quay đầu lại, chỉ chăm chăm đi về phía trước.

- Gặp sư phụ sao? Sư phụ đã xuất quan rồi ư?

Tam sư huynh chấn động, ngay sau đó, trên mặt liền lộ ra thần sắc vui mừng, ánh mắt không kìm nổi mà nhìn về phía Abbas, dường như muốn y chứng thực tin tức này là thực hay giả.

Abbas nhún nhún vai, lắc đầu ra hiệu mình cũng không rõ ràng.

Tát Bì Nhĩ đẩy một cái cửa bên hông phòng khách, đi vào. Tam sư huynh bất đắc dĩ cùng Abbas đuổi theo.

Cánh cửa sườn mở ra, bên trong là một hành lang giống phòng khách, trên hành lang cũng phủ thảm dày vàng óng, được làm thủ công rất tinh xảo. Ngôi biệt thự được phối trí trang hoàng vô cùng xa hoa. Nếu nơi này là nơi “dừng chân” của Dung Thiên Tổ Sư, tam sư huynh tự nhiên muốn tận tâm cung phụng, như phụng dưỡng ân cha mẹ.

Hai bên hành lang đều có hai cửa phòng.

Tát Bỉ Nhĩ đẩy cánh bên phải phòng thứ hai đi vào, tam sư huynh cùng Abbas im lặng đuổi kịp, bất trí nhất tữ. Hiển nhiên, bọn họ biết sau khi bước vào cánh cửa đó sẽ thông tới nơi nào.

Xem bên ngoài căn phòng là một phòng ngủ bình thường. Nhưng mở ngăn tủ cửa ngầm không ngờ còn lộ ra một thông đạo.

Ba người cùng bước vào thông đạo ngầm, Abbas rất cẩn thận đem tủ âm tường cửa ngầm giấu đi rất kĩ.

Bộ phận ngầm của biệt thự và bộ phận trên mặt đất xây dựng giống nhau, vô cùng đại khí, thô kệch, chỉ e diện tích tầng hầm ngầm so với diện tích xây dựng trên mặt đất nhỏ hơn nhiều.

Tầng hầm ngầm vô cùng khô ráo, thoáng gió, ánh sáng mờ tỏ, đi ở bên trong không có chút mùi lạ nào.

Ba người Tát Bỉ Nhĩ vừa chuyển qua thông đạo ngầm thứ nhất, lập tức có hai gã áo bào trắng cúi người kính cẩn chào bọn họ:

- Bái kiến ba vị Đại Tế Ti!

Hai gã nam tử này ước chừng ba mươi tuổi, ánh mắt hung ác nham hiểm, vẻ mặt dữm mãnh, bên hông giắt loan đao, tất nhiên chính là cảnh vệ tầng hầm ngầm.

Tát Bỉ Nhĩ tùy ý khoát tay áo coi như đáp lễ.

Abbas vỗ vỗ bả vai hai gã cảnh vệ, lộ ra vẻ tươi cười cổ vũ. Abbas là quản lý “lực lượng vũ trang” của Tây Ly giáo, rất có nghề chỉ huy cấp dưới.

Mấy gã cảnh vệ này quanh năm chỉ được dừng lại tầng hầm ngầm chật hẹp nhỏ bé này của biệt thự, khó tránh khỏi hậm hực. Lúc này cổ vũ một chút

thì cũng rất đáng quý.

Ngạo khí cao cao tại thượng của Tát Bì Nhĩ , từ sâu trong nội tâm của Abbas rất không ủng hộ.

Quả nhiên, trên mặt của hai gã cảnh vệ liền lộ ra vẻ cảm kích, sẵn sàng vì Đại Tế Ti mà “quên mình phục vụ”.

Tam sư huynh thì không tỏ vẻ đặc biệt gì với hai gã cảnh vệ, chỉ quay đầu liếc Abbas một cái tỏ ý khen ngợi. Rõ ràng ở điểm này bọn họ rất giống nhau.

Tầng hầm ngầm không chỉ có một tầng, ba người vòng qua góc, đi dần xuống thấp. Không giống “tường hòa an nhiên” xây dựng trên mặt đất của biệt thự, tầng hầm ngầm canh phòng rất nghiêm mật, dọc đường ít nhất phải trải qua ba đợt minh trạm canh gác, hai ám đối, mới đi được tới cuối hành lang, dừng lại trước cửa lớn bằng gỗ lim xem chừng vô cùng nặng.

Vừa tới trước cánh cửa, ngay cả ngạo khí của Abbas cũng phải kiềm chế xuống, đổi thành thần sắc vô cùng kính cẩn, ba người đồng loạt để hai tay giao nhau trước ngực, cúi người thật sâu xuống.

- Bái kiến sư phụ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Dung Thiên Tổ Sư

Chương 307: Dung Thiên Tổ Sư

Các người đều đến rồi hả?

Sau một lúc, từ trong mật thất truyền tới một âm thanh già nua, trung khí vô cùng mãnh liệt.

Nét mặt Tát Bì Nhĩ lập tức lộ rõ sự vui sướng, một tay lần nữa lại xoa ngực bái một cái, thanh âm cung kính:

- Chúc mừng sư phụ, thân thể người đã quá tốt rồi. Thời gian sư phụ bế quan, chúng con đều rất lo lắng.

Lời này cũng không tính là vượt mong ngựa, lòng trung thành của Tát Bì Nhĩ đối với Dung Thiên Tổ Sư rất chân thật, ai cũng không nghi ngờ. Sau khi bế quan 9 tháng, Dung Thiên Tổ Sư rốt cục cũng cho truyền ba vị đệ tử thân truyền bọn họ, đó thực sự là một tin tức tốt lành.

Căn phòng dưới đất này, nguyên bản chính là xây dựng để tu luyện. Thậm chí ngôi biệt thự cũng được xây ở khu vực tốt nhất Tây Sơn, linh khí ngấm rất dồi dào. Sau khi Dung Thiên Tổ Sư đi vào, gian phòng lớn nhất tầng hầm được tiến hành cải tạo lại. Dung Thiên Tổ Sư tự mình bày ra pháp trận, tu luyện tại căn phòng bí mật này.

Từ khi cùng Tiêu Phàm giao thủ, Dung Thiên Tổ Sư bị trọng thương nôn ra máu, sau đó liền lập tức vào căn phòng bí mật bế quan tĩnh dưỡng suốt 9 tháng trời. Đây là lần đầu tiên từ lúc đó Dung Thiên Tổ Sư triệu hồi đệ tử. Trước đó, Dung Thiên Tổ Sư chỉ thông qua điện thoại thông báo trong một thời gian ngắn hãy đem mấy đồ dùng thiết yếu trong cuộc sống vào mật thất. Trừ lần đó ra tuyệt đối không có tin tức gì khác, hoàn toàn không nghe được thêm tin tức gì.

- Tát Bì Nhĩ, người cho rằng sư phụ suy nhược tới mức ấy sao? Một lần đấu pháp như vậy có thể khiến nguyên khí của ta đại thương, cần tới 9 tháng để hồi phục sao?

Mật thất chìm vào trong trầm mặc một lát, sau đó Dung Thiên Tổ Sư lãnh đạm hỏi.

Tát Bì Nhĩ giật mình kinh hãi, vội vàng kính cẩn:

- Đệ tử không dám. Con chỉ là lo lắng cho thân thể sư phụ mà thôi.

Tát Bì Nhĩ rất tôn thờ sư phụ, trong sâu nội tâm lại không hề sợ hãi nói tiếp, như mình chứng “lòng không cầu lợi với thiên địa”. Gã đối với sư phụ rất trung thành và tận tâm, cho tới giờ gã cũng không quan tâm sư phụ có cái nhìn không tốt đối với mình không. Cho dù thực sự phạm sai lầm, Tát Bì Nhĩ cũng chỉ là vô tình, không phải là cố ý ngỗ ngược với sư phụ.

Đối với lời nói của Tát Bì Nhĩ, Dung Thiên Tổ Sư từ chối cho ý kiến, liền dời đề tài, hỏi:

- Chuyện của người đó điều tra tới đâu rồi?

Chuyện liên quan tới Tiêu Phàm, Tát Bì Nhĩ vẫn chưa báo cáo với sư phụ, sợ quấy rầy tu luyện của sư phụ. Trong lúc tu luyện tối kỵ cảm xúc dao động.

Hiện tại Dung Thiên Tổ Sư đã chủ động hỏi, tự nhiên sẽ không thể giấu nữa, Tát Bì Nhĩ cúi đầu nói:

- Sư phụ, đã tra được rồi ạ. Người đó tên Tiêu Phàm, cháu trưởng Tiêu gia, làm trong phòng Tôn giáo quốc gia. Tiêu Phàm còn là chương giáo chân nhân phái Vô Cực Môn nữa ạ.

- Chương môn phái Vô Cực Môn ư?

Dung Thiên Tổ Sư giật mình kinh ngạc nói.

- Vâng, thưa sư phụ. Tình hình là do Diệp Cô Vũ nói ra, chúng con đã xác minh đúng là sự thật. Sư phụ của Tiêu Phàm chính là Triệu Chỉ Thủy, hẳn cũng là đệ tử cuối cùng của Triệu Chỉ Thủy.

Tát Bì Nhĩ cẩn trọng nói.

Trong mật thất lại rơi vào yên lặng.

Tát Bĩ Nhĩ, tam sư huynh, Abbas liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không dám mở miệng.

Sau một lúc, Dung Thiên Tổ Sư nói:

- Nếu là Diệp Cô Vũ nói thì là sự thật không thể nghi ngờ rồi. Đệ tử cuối cùng của Triệu Chỉ Thủy sao? Nói vậy thì Triệu Chỉ Thủy còn sống ư?

Tát Bĩ Nhĩ chần chừ nói:

- Việc này con cũng không rõ ràng lắm. Nhưng trong thời gian này cũng không nghe qua thấy sự xuất hiện của Triệu Chỉ Thủy. Lão ta còn sống hay không, Diệp Cô Vũ cũng không thể khẳng định.

- Hừ, cho dù lão ta còn sống, cũng chỉ là hơi tàn, chẳng lẽ còn có thể giúp được đệ tử cái gì nữa? Nếu ta nhớ không lầm, Triệu Chỉ Thủy năm nay cũng phải 110 tuổi. Ở tuổi như vậy, cho dù là chương giáo tổ sư Vô Cực Môn thì cũng làm được cái gì nữa?

Dung Thiên Tổ Sư hừ lạnh một tiếng, nói.

Trước đó, ngữ điệu của Dung Thiên Tổ Sư vẫn rất trầm ồm, không chút gọn sóng, nhưng vừa nhắc tới Triệu Chỉ Thủy, giọng điệu trở nên đại biến, dường như trong tức khắc bị kích động. Có lẽ giữa Triệu Chỉ Thủy và lão ta từng có lúc đụng độ, hơn nữa chẳng phải là kí ức vui vẻ gì.

Tát Bĩ Nhĩ rất đồng tình, liên thanh phụ họa:

- Sư phụ nói rất đúng, con cũng cho rằng như vậy. Cho dù Triệu Chỉ Thủy còn sống cũng không phải là uy hiếp gì đối với chúng ta. Nói không chừng cả đám đệ tử còn phải theo sau chân nữa kìa.

Tam sư huynh vẫn giữ im lặng bỗng nói:

- Sư phụ, theo con được biết thì Vô Cực Môn có rất nhiều đệ tử, nếu không gặp phải tai họa bất ngờ thì đều có thể sống tới hơn một trăm tuổi. Giống như yêu nghiệt cá biệt vậy, còn có thể cùng người đầu pháp.

- Người nghe ai nói?

Không đợi Dung Thiên Tổ Sư mở miệng, Tát Bì Nhĩ đã mở miệng trước, rất không vui hỏi.

- Diệp Cô Vũ.

Tát Bì Nhĩ hừ mạnh một tiếng, dường như muốn hung hăng bác bỏ, lời nói tới miệng lại nuốt trở lại. Giống như gã vừa rồi cũng nhắc tới Diệp Cô Vũ, Tiêu Phàm là chương giáo chân nhân phái Vô Cực Môn, đều do Diệp Cô Vũ cung cấp cả.

Dung Thiên Tổ Sư hỏi:

- Diệp Cô Vũ tới lúc nào? Ai mời y tới?

- Không ai mời cả ạ... Y tới 1 tháng trước, là do y tự tới, vừa tới đã khiến mọi việc làm hư một hồi.

Tát Bì Nhĩ hằm hừ nói.

Thanh âm của Dung Thiên Tổ Sư bình tĩnh trở lại, không sợ hãi hỏi:

- Y làm hỏng chuyện gì?

Tát Bì Nhĩ lập tức đem chuyện đánh lén của Đoàn Khổng Tước báo với sư phụ.

- Sư phụ, con cho rằng Diệp Cô Vũ trở về lần này rất có vấn đề. Với tiêu chuẩn của Thiên Ưng, y làm sao có thể phạm sai lầm nghiêm trọng như vậy được? Y cũng không phải không biết tình hình của Tiêu Phàm, không ngờ

phái sát thủ đi lại bị dính phải sự bảo vệ Tiêu Phàm rất nghiêm mật của Đoàn Khổng Tước. cái này không phải là cố ý mật báo cho Tiêu Phàm sao?

Tát Bĩ Nhĩ lập tức nói ra phán đoán của mình.

Dung Thiên Tổ Sư không vội vã kết luận, trầm ngâm nói:

- Hai người các người thì nghĩ sao?

Tam sư huynh và Abbas liếc nhau một cái, tam sư huynh nói:

- Sư phụ, con đồng ý với ý kiến của đại sư huynh. Diệp Cô Vũ trở về quả thực có chút khả nghi. Con nghi ngờ y không phải đến giúp bang phái chúng ta mà còn có mưu đồ khác.

- Có mưu đồ khác ư? Vậy người cho rằng Diệp Cô Vũ mưu đồ cái gì?

Dung Thiên Tổ Sư trầm giọng hỏi.

Tam sư huynh ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Mưu đồ của y là gì, con tạm thời vẫn chưa thể khẳng định. Nhưng lần này chúng ta vẫn chưa cầu viện Thiên Ưng mà y đã tự mình tới rồi. Con cảm thấy y hơi nhiệt tâm quá mức.

Abbas cũng nói:

- Sư phụ, căn cứ của chúng ta ở Thiên Ưng truyền tới tin tức: mấy năm nay, Diệp Cô Vũ không chỉ một lần lén tới châu Á, mỗi lần đều hành động rất bí ẩn, chỉ đem theo vài tên thân cận. Thậm chí mấy tên trưởng lão chủ chốt của Thiên Ưng cũng không biết y trở về Hoa Hạ rốt cuộc là muốn làm gì.

Dung Thiên Tổ Sư nói:

- Chuyện của Diệp Cô Vũ, các người không cần quản.

- Nhưng mà, sư phụ à...

Tát Bĩ Nhĩ vội vàng nói, dường như muốn biểu đạt ý không đồng tình. Trong suy nghĩ của Tát Bĩ Nhĩ, sự nguy hiểm của Diệp Cô Vũ không thua kém Tiêu Phàm. Chỉ bởi vì Tiêu Phàm được xếp là kẻ thù, trong khi Diệp Cô Vũ, Dung Thiên Tổ Sư lại đưa y trở thành “người một nhà”.

- Tát Bĩ Nhĩ, nói thêm chút tình hình của Tiêu Phàm đi.

Dung Thiên Tổ Sư đã cắt đứt suy nghĩ của Tát Bĩ Nhĩ, thản nhiên nói.

Ba người Tát Bĩ Nhĩ vẫn đứng ngoài mặt thật, vẫn đối thoại cách cửa như vậy, dường như Dung Thiên Tổ Sư không có ý cho các đệ tử đi vào.

- Vâng, thưa sư phụ.

Tát Bĩ Nhĩ không dám cưỡng lại lệnh của Dung Thiên Tổ Sư, một tay xoa ngực, bái một cái.

- Căn cứ theo tình hình mà phân tích thì Tiêu Phàm bị thương rất nặng. Sau lần cùng sư phụ đấu pháp, ước chừng hắc đã biến mất khỏi thủ đô nửa năm, ngay cả tết âm lịch cũng đón ở ngoài. Đầu xuân năm nay, hắc mới trở lại thủ đô. Người này vô cùng giáo hoạt, trước khi rời thủ đô còn bố trí rất nhiều mê trận, ẩn dấu thân phận thật sự của mình. Cho tới giờ, chúng ta vẫn chưa biết hắc chữa thương tại đâu. Tuy nhiên, sau khi hắc trở về thủ đô, hoạt động khá nhiều, thường xuyên xuất hiện ở mấy khu ăn chơi. Lúc trước còn dây dưa không rõ với một nữ nhân người Nga. Nữ nhân người Nga kia chịu sự khống chế thi đấu trong vũ đội “Viễn Đông chi hổ”, hát trong quán bar. Vì người phụ nữ này mà Tiêu Phàm còn thi đấu sống mái với một tên thủ hạ. Hiện tại nữ nhân da trắng kia đã rời khỏi quán rượu, không biết ở nơi nào nữa. không lâu sau đó, Tiêu Phàm cùng truyền nhân Cơ Khinh Sa của phái Hòa Lạc cũng thường xuyên liên hệ, còn đội trộm mộ Yên Chi Đại

Đương Gia hiện tại đang ở cùng một chỗ với Tiêu Phàm. Xem chừng quan hệ rất mật thiết, không chừng giữa họ chính là quan hệ nam nữ.

Tát Bì Nhĩ báo cáo rất “quy củ”, rất nhiều chỗ đều dùng thuật ngữ tiêu chuẩn.

- Chiều qua, Tiêu Phàm đi Tần Quan và đi cùng hẳn là ba nữ nhân...

- Đi Tần Quan sao?

- Vâng, thưa sư phụ.

- Bọn họ đi Tần Quan làm gì?

Tát Bì Nhĩ lắc đầu, nói:

- Tạm thời không rõ ràng lắm, nghe nói là muốn tìm ít văn chương thất lạc của phái Vô Cực Môn bọn chúng.

Dung Thiên Tổ Sư trầm mặc một lúc, hỏi:

- Tát Bì Nhĩ, những tin này là do ai cung cấp cho người? Đông Phương, là người phải không?

Cái gọi là “Đông Phương” chính là cách gọi của Dung Thiên Tổ Sư với đệ tử thứ 3 của mình.

Tam sư huynh vái lạy nói:

- Sư phụ, có một chút tình báo là do con cung cấp, một chút thì là do Diệp Cô Vũ cung cấp. Diệp Cô Vũ cũng có biện pháp biết được hành tung của Tiêu Phàm.

Dung Thiên Tổ Sư lãnh đạm nói:

- Mộc Thử Di giết người là nghề, ở phương diện theo dõi hãn cô chỗ đặc biệt. Nếu ngay cả mục tiêu đều không tìm ra, bọn họ làm sao có thể đảm bảo xác xuất ám sát thành công chứ?

- Đúng vậy ạ, thưa sư phụ.

Tam sư huynh lại cúi đầu, kính cẩn nói. Tuy rằng trong nội tâm y cũng không hoàn toàn đồng ý với suy đoán của Dung Thiên Tổ Sư, Diệp Cô Vũ dường như còn những thứ khác để theo dõi Tiêu Phàm. Nhưng lúc này gã cũng không có ý định tiếp tục thảo luận vấn đề này.

- Trong thời gian này, các người làm việc không tệ. Nhất là Tát Bĩ Nhĩ, cực khổ cho người rồi.

- Tạ ơn sư phụ khích lệ, đệ tử không cực khổ, những thứ này đều thuộc bổn phận công việc.

Tát Bĩ Nhĩ lập tức tươi cười, mặt mày hớn hở.

- Được rồi, các người đi trước đi, phải chặt chẽ chú ý tới Tiêu Phàm, đi xem xem có thể tìm cách thông qua hãn tìm được Triệu Chỉ Thủy hay không. Điểm này rất quan trọng. Ta đang luyện một loại tân pháp, cần phải thêm chút nữa mới có thể đạt tới cảnh giới cao nhất. Trong thời gian ta bế quan này, vẫn do Tát Bĩ Nhĩ chủ trì toàn cục, Đông Phương, Abbas hỗ trợ.

- Vâng, thưa sư phụ.

Ba người đồng loạt khom người.

- Mặt khác, Tát Bĩ Nhĩ, người thông báo cho Diệp Cô Vũ, bảo y giờ Tý ngày mai đến nơi này của ta một chuyến.

- Vâng, sư phụ.

Tát Bĩ Nhĩ thoáng sửng sốt, cung thanh đáp ứng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Có Mắt Mà Không Thấy Thái Sơn

Chương 308: Có Mắt Mà Không Thấy Thái Sơn

Đại hội giám bảo được tổ chức tại đại sảnh khách sạn Vương triều Đại Đường.

Nhạc Thanh rất có chữ tín, Tiêu Phàm như nguyện đã lấy được thư mời của đại hội giám bảo, là do Nhạc Thanh tự tay mang tới giao cho Uyển Thiên Thiên, lần nữa thanh minh đây chính là ý của Lê thiếu, vì Uyển tiểu thư mà cống hiến sức lực là vinh hạnh của Lê Lạc.

Hơn nữa, Lê Lạc so với nhà giàu mới nổi Lang Ngọc Đình kia có chút khác nhau. Chuyện này mà đặt lên người Lang Ngọc Đình thì không biết phải tốn bao nhiêu mồ hôi nữa. Bản thân Lê Lạc không lộ diện, chỉ cho Nhạc Thanh đem thư mời tới đã chứng tỏ thân phận nhất đẳng của đại thiếu.

Tất nhiên Tiêu Phàm không quan tâm, bất kể là Lang Ngọc Đình hay Lê Lạc đều không được đặt trong mắt Tiêu Phàm. Nhưng đối với đại hội giám bảo này Tiêu Phàm rất có hứng thú.

Trong nhà ăn khách sạn dùng xong bữa tối, Tiêu Phàm liền đứng dậy đi tới đại sảnh, ba cô gái thì đi theo sau. Tân Lâm vẫn mặc áo phong trắng, quần bò, tóc xõa ngang vai, trang điểm rất nhẹ, đơn giản mộc mạc. Đường Huyền thì mặc tây trang, tóc búi lên rất tinh xảo, mang đậm bộ dạng của thành phần mỹ nữ tri thức. còn Uyển Thiên Thiên thì mặc áo màu đen cánh dơi, phía dưới là váy ngắn in hoa hồng thật lớn, hai đùi thon dài thẳng tắp, trắng nõn, có thể nói là không chút tì vết, đẹp tới mức cực hạn, dù đi tới chỗ nào cũng thu hút vô số ánh mắt kinh diễm của nam nhân.

Vừa mới ra khỏi nhà ăn liền xuất hiện vấn đề.

Một bóng người xông ra, mang theo một luồng gió mạnh mãnh liệt xông về phía bọn họ.

Mặc dù người này rất khí thế, nhưng ánh mắt của đám người Tiêu Phàm là loại nào chứ, liếc mắt một cái liền nhận ra, tên vừa vọt tới không ngờ chính là Lang Ngọc Đình. Vóc dáng Lang Ngọc Đình không tinh xảo, hùng hục mấy trăm mét mà xông lên thì cũng có một chút khí thế.

Nhưng Lang Ngọc Đình không có khả năng tiếp cận được Tiêu Phàm.

Hàn quang chợt lóe.

Bên tai Uyển Thiên Thiên thoáng qua một âm thanh bén nhọn, lông mày xinh đẹp được kẻ đen của Yên Chi nhẹ nhàng nhếch lên, liếc mắt nhìn Tân Lâm một cái. Tuy nội lực của Uyển Thiên Thiên đang bị phong bế không thể cùng người khác động thủ, nhưng kinh nghiệm vẫn còn. Thân được xưng là nữ ma đầu đứng đầu mấy tỉnh phương Bắc, truyền nhân phái Yên Chi, Uyển Thiên Thiên đương nhiên có thể nghe ra đây chính là âm thanh của ám khí phá không.

Hơn nữa còn là loại châm ám khí rất nhỏ.

Uyển Thiên Thiên biết rõ, ám khí càng nhỏ thì càng khó nắm bắt trong tay. Nhất là loại ám khí ngân châm, bởi bản thân nó cực kỳ nhẹ, nếu muốn bắn ra để đả thương người phải cần một động năng cực lớn.

Hiện nay, võ thuật suy vi, không cần nói tới ám khí ngân châm, người có thể chơi dao tốt cũng không nhiều.

Mắt thấy Tân Lâm cũng không có làm động tác gì lớn, chỉ có cổ tay nhẹ nâng lên, ám khí kia liền bay ra ngoài có thể thấy được Đàn Chi Thần Công của cô đã tu luyện tới cảnh giới vô cùng cao thâm.

Trên mặt Tân Lâm không chút sợ hãi, đối với ánh mắt của Uyển Thiên Thiên coi như không nhìn thấy.

Mấy ai biết trong nháy mắt, Tân Lâm kì thực đã đem tất cả mọi người quanh thân quét qua một lượt, bao gồm cả mấy lối đi, cũng không thể tránh được đôi mắt của Tân Lâm.

Thân là “vệ sĩ bên người” Tiêu Phàm, đối với việc sử dụng mấy kĩ năng này cô đã sớm làm cực lưu loát.

Tiếp đó chính là những tiếng vang liên tiếp, nam nữ kinh hô ở bên trong, Lang Ngọc Đình kêu tới long trời lở đất, giống như tuần mã đang phi nhanh thì bỗng nhiên vấp phải dây thừng ngang chân, dừng chân không kịp ngã mạnh ra ngoài.

“Bịch!”.

Ngay sau đó, Lang Ngọc Đình ngã gục, chụp ếch một cái thật mạnh. May mà thảm của khách sạn Vương triều Đại Đường đủ dày, chất lượng đủ dai, bằng không Lang tổng vừa rồi đã đầu rơi máu chảy rồi, không may thì ngay cả răng cửa cũng bị rụng vài cái.

Dù là vậy, nhưng Lang Ngọc Đình vẫn chật vật không chịu nổi, gục mãi ở đó, lằm rằm gì đó, sau một lúc lâu vẫn không đứng dậy được.

Lang tổng hiện giờ phải nếm đau đớn không ít, toàn thân không có chỗ nào không đau.

- Tiên sinh, tiên sinh, ngài đừng vội vã như vậy chứ?

Rất nhanh sau đó, có hai gã nhân viên phục vụ chạy tới đỡ Lang Ngọc Đình dậy, rất quan tâm hỏi han.

- Tiên sinh, ngài bị thương chỗ nào? Có cần gọi xe cứu thương không?

Lang Ngọc Đình lắc đầu liên tục, nhe răng nhếch miệng một hồi mới nói được một hơi:

- Đừng lo, đừng lo, là tôi chạy nhanh quá, không cẩn thận bị ngã, cảm ơn, cảm ơn...

- Tiên sinh, thực sự không cần sao? Hay cứ gọi xe cứu thương nhé.

- Không cần không cần, không sao đâu, không sao thật mà...

Lang Ngọc Đình xoay người, dùng sức xoa nhẹ đầu gối vài cái, rồi lại gấp gáp ngẩng lên nhìn đám người Uyển Thiên Thiên, vốn là đau đến nhe răng nhếch miệng, nhưng lại bày ra vẻ mặt tươi cười, ra sức đứng thẳng, đẩy hai gã nhân viên phục vụ sang một bên, khắp khiêng đi về phía họ.

- Uyển tiểu thư, Uyển tiểu thư, rất xin lỗi, rất xin lỗi, đều là lỗi của lão Lang tôi, ngọc Lang đình tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, đắc tội quý nhân, tôi tới bồi tội với tiểu thư đây, rất xin lỗi, rất xin lỗi, là tôi mắt mù, tôi chính là một người mù...

Lang Ngọc Đình cà nhắc đi tới trước mặt Uyển Thiên Thiên, cúi người thật sâu, luôn miệng nói bồi tội xin lỗi, nói liên miên không dứt. Thậm chí không ngại cả đồng người nhìn thấy, giơ tay lên, “BA!BA!” hai tiếng, không nhẹ không nặng tự tát mình hai cái.

Từ thanh âm và vẻ mặt của lão có thể thấy Lang tổng hiện tại nội tâm tràn đầy sợ hãi. Ánh mắt nhìn Uyển Thiên Thiên vô cùng đáng thương, mang theo sự cầu khẩn buồn bã vô tận và ý cầu xin tha thứ.

Uyển Thiên Thiên đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra, mắt đen lung liếng mở to trừng Lê Lạc.

Lê Lạc đứng lúc ấy xuất hiện, mỉm cười chào hỏi với Uyển Thiên Thiên. Có điều vẻ đặc ý trên mặt khó có thể giấu đi, dường như bản thân mới hoàn thành một đại sự khó lường.

- Uyển tiểu thư, rất xin lỗi, rất xin lỗi, xin cô tha thứ cho tôi, tha thứ cho tôi 1 lần này thôi. Chỉ cần có thể bảo vệ công ty của tôi, Uyển tiểu thư chính là đại ân nhân của tôi, tôi nhất định sẽ vô cùng cảm tạ...

Nhìn ánh mắt của Uyển Thiên Thiên không đặt lên mình dù chỉ một chút, Lê Lạc rất nóng mắt, khom rạp người hướng về Uyển Thiên Thiên. Tốc độ xoay người cực nhanh, làm cho mọi người không khỏi có chút lo lắng cho cái eo của y, vạn lần đừng có “rắc rắc” một tiếng mà cắt thành hai đoạn.

- A, đây không phải là Lang tổng tập đoàn khai thác mỏ Dương Quan sao?

- Đúng rồi, hình như là ông ta... thế này là sao? Đắc tội với ai mà phải khẩn trương như vậy?

- Vị này là Uyển tiểu thư, là người thế nào a? Xinh đẹp thật đấy...

Lang Ngọc Đình ở trước mặt Lê thiếu cái gì cũng không tính, nhưng cũng là khách quen của khách sạn Vương triều Đại Đường. Người này bình thường rất hay đặc ý, làm việc rất đường hoàng, khách nhân xung quanh không ít người quen biết lão. Thấy tình hình như vậy, lập tức tiếng nghị luận rầm rì nổi lên bốn phía, còn có người giơ tay chỉ trỏ, mang theo ý tò mò vô cùng.

Những tiếng nghị luận đó đều lọt vào tai Lang Ngọc Đình, lão chỉ cảm thấy có một luồng máu nóng xộc thẳng lên đầu, trong óc âm âm rung động. Khuôn mặt gầy trướng đến đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ nứt mà chui vào.

- Lang tổng, ai đeo chuông thì người đó phải cởi. Tôi không có hứng thú gì với công ty khai thác mỏ gì gì đó của ông.

Bị nhiều người chăm chú nhìn, Lang tổng vẫn cố cắn răng gượng gượng, Uyển đại đương gia không vui, liếc mắt nhìn Lang Ngọc Đình một cái, không mặn không nhạt nói, con mắt hạnh nhân xinh đẹp hơi nhú phun ra một đạo hàn quang.

Cuối cùng bà cô này đã chịu mở miệng, Lang Ngọc Đình vui mừng quá đổi, liền tiếp cúi đầu, lắp bắp nói:

- Uyển tiểu thư, thật sự xin lỗi, rất xin lỗi, mười hai vạn lần xin lỗi cô, tôi có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn...

- Hừ!

Uyển Thiên Thiên hừ nhẹ một tiếng, đưa tay dừng Lang Ngọc Đình, eo nhỏ uốn éo, giày da dê màu hồng dẫm nát sắc vàng trên thảm, bước nhanh về phía Lê Lạc đang trốn một bên “xem náo nhiệt”, khuôn mặt tuyệt mỹ phủ một tầng sương lạnh.

Xem ra, “nữ ma đầu” thực sự rất tức giận.

Nhìn bộ dáng của Uyển Thiên Thiên như vậy, một gã đàn ông cao không nhìn được tiến lên một bước, đứng chắn trước nửa người Lê Lạc. Một cô gái mặc trang phục công sở vẻ mặt khẩn trương nhìn nhanh tới Uyển Thiên Thiên. Tuy rất khẩn trương nhưng lại mang che dấu một tia tò mò. Mỹ nhân tri thức này và tên đàn ông cao kia hẳn là tùy tùng của Lê Lạc.

Không hề nghi ngờ mỹ nhân tri thức kia cũng nhìn ra, Lê Lạc và vị mỹ nữ trước mặt kia dường như đã xảy ra chút chuyện.

Uyển Thiên Thiên dừng bước trước mặt Lê Lạc, lạnh lùng “hừ” một tiếng.

- Uyển tiểu thư, lại gặp lại rồi!

Lê Lạc khẽ vươn tay, đem người đàn ông trước mặt đẩy sang một bên, cười nói. Chỉ có điều hàn quang trong mắt Uyển Thiên Thiên rất nặng, Lê Lạc có chút không chịu nổi, không thể không đem ánh mắt mình dời sang một chút.

- Lê công tử, đã lớn vậy rồi còn thích chơi loại trò trẻ con này sao? Chơi vui lắm hả??

- Ấu trĩ thật đấy!

Uyển Thiên Thiên lạnh lùng bỏ lại một câu như vậy, eo thon lại xoay, bỏ lại vẻ mặt sững sờ của Lê Lạc rơi xuống đâu đó, xoay người rời đi.

- Đi thôi.

Từ đầu tới cuối, Tiêu Phàm vẫn không nói một lời, thần sắc trên mặt rất bình thản, tựa hồ đối với trò khôi hài trước mắt không có nửa phần “thưởng thức”. Uyển Thiên Thiên vừa tới, liền thản nhiên nói một câu, nhắc chân đi vào thang máy xuống đại sảnh đa chức năng.

Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền đi theo phía sau, Lê thiếu cũng được, Lang Ngọc Đình cũng được, đều không cần để ý tới.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn bóng lưng của bốn người.

Vẻ kiêu ngạo trên mặt Lê Lạc đã sớm biến mất không bóng dáng, một cổ vừa then vừa giận dâng lên, cánh tay phải run run, gắt gao nhìn bóng lưng của đám người Tiêu Phàm, trong mắt trào lên một ngọn lửa âm u.

Thật đúng là không nể tình được nữa rồi.

Chỗ khác không dám nói, trên đất cổ đô này, thể diện của Lê thiếu thực sự rất quý giá. Nhiều năm như vậy, không có ít người đã từng đối nghịch với

Lê thiếu, nhưng những người đó không ai có kết quả tốt cả, kết cục nhất định sẽ rất khó coi cho xem.

Lang Ngọc Đình như vậy đã được coi là vô cùng may mắn rồi.

Cuối cùng lão vẫn chưa được coi là thực sự đắc tội Lê thiếu, nhiều nhất chỉ là có mắt như mù mà thôi.

Nhưng Tiêu Phàm này, lại còn có cả Uyển Thiên Thiên nữa, không để lại chút thể diện nào cho Lê thiếu!

- Được, rất được, vô cùng được!

Sau một lúc, Lê thiếu cắn chặt hàm răng, phun ra mấy chữ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Sĩ Diện

Chương 309: Sĩ Diện

Tại sảnh lầu ba khách sạn Vương triều Đại Đường, sự trang trí tinh xảo không nói ra được. Khách sạn cổ đô bậc nhất quả là có chút khác so với địa khí mấy khu khác.

Sảnh truyền thông giờ phút này đã sớm tiến hành xong bố cục đại hội giám bảo. Hội trường đại hội giám bảo này so với cảnh tượng trên TV không khác nhau lắm, rất nhiều chỗ ngồi sắp thành hình bán nguyệt, hướng lên bục khán đài.

Chỗ ngồi vòng bán nguyệt còn chia ra thành nhiều khu vực nhỏ, mỗi khu ước chừng có thể chứa được 5 người, cái bàn ở giữa thì bày tự thư viết dây số Ả-rập.

Bảo an thì được bố trí khá nghiêm mật.

Tuy bảo an đều rất nho nhã lễ độ, rất có giáo dưỡng, nhưng không có thư mời tuyệt đối không được vào hội trường. Dựa theo quy tắc hội trường, cùng với đại hội giám bảo hay nói thẳng chính là một hội bán đấu giá. Căn cứ theo mấy đại hội giám bảo trước thì mỗi đại hội đều xuất hiện bảo vật quý hiếm, thậm chí còn có bảo vật cấp quốc gia với giá bán trên trời. Bởi vậy, bảo an ở hội trường phải nghiêm mật một chút cũng là điều đương nhiên.

Tất nhiên văn vật phải có lai lịch trong sạch, nếu là hàng lậu mà tới đại hội giám bảo khoe khoang thì chính là tự tìm phiền toái rồi.

Uyển Thiên Thiên giao cho nhân viên bảo an kiểm tra thư mời, là số 31.

Có hơi chút bất ngờ chính là bảo an vừa thấy số này liền tươi cười, đối với bọn họ khách khí gấp đôi, tự mình dẫn dắt bọn họ tiến vào đại sảnh, đi vào chỗ ngồi số 31.

Uyển Thiên Thiên lúc này mới phát hiện, số 31 là số lớn nhất của cả hội trường, hơn nữa vị trí cũng là mới bổ sung thêm. Xem ra đây là do Nhạc Thanh vì bọn họ mà cố ý sắp xếp. Đại hội giám bảo vốn chỉ có 30 tòa đầu. Thư mời trong tay Nhạc Thanh đã phát hết ra ngoài, những người đó không phải là khách quý bình thường, không thể lấy lại được, Lê thiếu lại dặn nhất định phải làm cho được, thế nên Nhạc Thanh chỉ có thể ở ngoài ba mươi tòa đầu, tạm thời tăng thêm một số 31.

Mặc dù là tạm thời tăng thêm tòa đầu nhưng so với toà chính thức thì cũng không kém, bất kể là quy cách hay cấp bậc đều rất giống với những tòa khác, chỉ có điều vị trí hơi nhích sang bên một chút, điều này cũng không có cách nào khác.

Bảo an hiển nhiên trước đó đã được Nhạc tổng đặc biệt dặn dò, vì vậy vừa mới thấy thư mời số 31 liền đặc biệt khách khí.

Tiêu Phàm ngồi xuống giữa, Uyển Thiên Thiên rất tự giác chờ Tân Lâm ngồi xuống trước, bên người Tiêu Phàm có hai vị trí, Uyển Thiên Thiên đem quyền “ưu tiên” tặng cho Tân Lâm.

Tân Lâm không nói tiếng nào ngồi ra bên rìa.

Thấy tình hình như vậy, Uyển Thiên Thiên rất tự nhiên nói với Đường Huyền:

- Nhị tỷ, ngồi vào thôi.

Như vậy thì Đường Huyền ngồi bên phải Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên ngồi bên trái, Tân Lâm ngồi ngoài rìa. Lúc này công lực Uyển Thiên Thiên hoàn toàn biến mất, tự nhiên sẽ được coi là đối tượng bảo hộ. Tân Lâm, Đường Huyền một trái một phải, bày ra trận thế phòng ngự đơn giản.

Mặc dù nói là võ công của đối tượng được bảo hộ của Tiêu Phàm thậm chí còn trên cả Tân Lâm và Đường Huyền, nhưng đó là một chuyện. Bất cứ chỗ nào, Tân Lâm chưa bao giờ quên chức trách của mình.

Chỉ Thủy tổ sư và Thất Diệu Cung chủ bảy năm ước hẹn, cũng đã trôi mất nửa thời gian rồi.

Tiêu Phàm và Tân Lâm rất điềm tĩnh, Đường Huyền cũng mỉm cười ngồi xuống, không nhiều lời, duy chỉ có Uyển Thiên Thiên khá hưng phấn, không nhịn được đứng thẳng đánh giá tình hình hội trường.

Thời gian bọn họ ăn cơm tương đối muộn, lúc này hội trường đã ngồi khá đông đủ khách khứa. Với cùng cảnh tượng nhìn thấy trên TV, đại hội giám bảo của khách sạn Vương triều Đại Đường quy mô còn đa dạng hơn. Khách nhân trong hội trường này vừa nhìn đã thấy không ít người giàu có. Cách ăn mặc cũng không nói lên nhiều nhưng loại khí độ sung mãn tự tin này bất kể

thế nào cũng không thể nào giả được. Trong người không có hàng hoặc trong người không có tiền mặt thật nhiều thì không dám tự tin như vậy.

Người bình thường cũng không có tư cách tham gia đấu giá ở đại hội đồ cổ này.

Trên khán đài xếp một hàng ba bậc đầu, hẳn là giám khảo. Hai người nam nữ trẻ tuổi mặc lông lánh tay cầm mic đứng ở một bên, hẳn là người chủ trì đấu giá. Đại hội giám bảo chưa chính thức bắt đầu, chỗ trên tòa đầu khán đài vẫn trống không.

Nhân vật quan trọng cuối cùng vẫn chưa xuất hiện.

Rất nhanh, đồng hồ đã chỉ tới 7:30.

Âm nhạc dễ nghe vang lên, thanh âm của người chủ trì rất mãnh liệt, ba vị chuyên gia giám bảo cuối cùng cũng nối đuôi nhau từ hậu trường ra. Ba vị chuyên gia này đều là nam nhân, tuổi từ 40 đến 60, mang bộ mặt mỉm cười, mặt mày hồng hào khí độ, nhìn qua đều là chi sĩ uyên bác bụng đầy thi thư.

Uyển Thiên Thiên bỗng nhẹ nhàng cười, cái đầu nhỏ xinh đẹp đưa tới trước mặt Tiêu Phàm, hạ giọng nói:

- Anh thấy không, người ở giữa đeo kính mắt ấy, chính là ông chủ Thiên Bảo Trai- Nam Thúc Đồng.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, gật gật đầu nói:

- Cũng có điểm giống.

Uyển Thiên Thiên không khỏi ngạc nhiên:

- Cái gì mà có điểm giống? Ông ta chính là ông chủ Thiên Bảo Trai, chẳng lẽ anh thấy ông ta là giả sao?

Tiêu Phàm cười nói:

- Người tất nhiên không phải là giả, chỉ có điều trưởng thành thì tương đối gian xảo, giống như là gian thương vậy.

- Hóa ra anh nói có điểm giống là ý như vậy a. Thương nhân có mưu thì đến tám là gian xảo, không buôn bán thì không gian dối a.

Uyển Thiên Thiên dờ khóc dờ cười nhìn kỹ ông chủ Thiên Bảo Trai lần nữa, lập tức cảm thấy lời nói của Tiêu Phàm rất đáng tin cậy. Dưới bề ngoài tao nhã của Nam Thúc Đồng cất giấu sự gian xảo khó phát hiện ra được.

Thiên Bảo Trai lúc còn là một cửa hàng nhỏ, Nam Thúc Đồng ngày trước tự nhiên sẽ không giống như hôm nay “đức cao vọng trọng”, thời điểm nên gian xảo thì tuyệt đối gian xảo, nửa phần cũng không tốt đẹp gì. Hiện giờ Thiên Bảo Trai đã trở thành một trong hai cửa hàng văn vật lớn nhất nhì cổ đô, Nam Thúc Đồng càng có phong độ của người tri thức, càng lúc càng giống một giáo sư chuyên gia rồi.

Dựa vào ông ra dám nhập một khối lớn hàng từ Yên Chi xã, còn có thể đem kinh doanh của Thiên Bảo Trai ngày càng mở rộng, nhiều năm như vậy không sợ gặp chuyện liền có thể biết người này tuyệt không đơn giản. Giới đồ cổ như vậy còn không cần nổi địa vị số một của Lưu Bát, ít nhất cũng được coi là nhân vật cự phách.

Nam Thúc Đồng đi tới vị trí giữa, hướng tới mọi người chấp tay, thành thật mà không khách khí ngồi xuống, có thể thấy ba vị giám khảo này để ông ta làm chủ. Có thể khiến Thiên Bảo Trai làm tới quy mô ngày hôm nay, ở phương diện giám định và thưởng thức văn vật, Nam Thúc Đồng chắc chắn có bí mật độc đáo, chính là thâm niên trong nghề a.

Tương đối mà nói, Nam Thúc Đồng là giám khảo nhỏ tuổi nhất trong ba người, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, hai gã giám khảo còn lại đều khoảng năm mươi trở lên, vị bên phải thứ nhất kia tuổi gần sáu mươi. Để Nam

Thúc Đồng ngồi xuống trước, chính là bọn họ thừa nhận vị trí lãnh đạo của Nam Thúc Đồng.

Sau khi nam MC cầm mic giới thiệu ba vị giám khảo liền nói thêm mấy câu khách sáo chính thức bắt đầu đại hội giám bảo, nhưng lại bị ánh mắt Nam Thúc Đồng ngăn lại. Ánh mắt Nam Thúc Đồng quét qua chỗ khách quý số 1, khóe miệng hiện lên nụ cười đầy thâm ý.

Người nam chủ trì bình tĩnh đại ngộ, không ngừng gật đầu gửi lời cảm ơn tới Nam Thúc Đồng, cảm tạ thiện ý nhắc nhở của ông ta.

Khách quý tòa 1 đối diện với khán đài giám bảo là dành cho vị khách tôn quý nhất.

Hiện tại khách quý tòa vẫn chưa thấy, người chủ trì tỉnh tỉnh mê mê tuyên bố đại hội giám bảo bắt đầu tức là chính không cho khách quý tòa 1 thể diện. Lúc khách quý số 1 đại giá quang lâm phát hiện đại hội giám bảo đã bắt đầu, nếu không xin lỗi mọi người thì thật không đúng. Thực sự cần phải xin lỗi thì thể diện biết đặt đi đâu chứ.

Suy cho cùng, đều là người chủ trì không có ánh mắt mà ra.

Nhìn thấy chi tiết này, Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, dường như cảm thấy Nam Thúc Đồng cũng có chút phúc hậu.

Động tác nhỏ này không thể qua được ánh mắt Uyển Thiên Thiên, cô không khỏi nhếch đôi môi đỏ mọng lên, hạ giọng nói:

- Anh nha, đừng tưởng Nam Thúc Đồng này là người tốt, nói không chừng ông ta muốn nịnh bợ khách quý số 1 kia. Người này hành động ấu trĩ quá, cái giá cũng không nhỏ nha.

Câu cuối cùng tựa hồ ám chỉ cái gì khác.

Đường Huyền khẽ mỉm cười, nói:

- Thiên Thiên, có lẽ ông ta cố ý đấy. Cái này không dọa sợ em sao?

Uyển Thiên Thiên “xùy” một tiếng, có chút khinh thường.

Người hai người đang đàm luận không thể nghi ngờ chính là Lê Lạc. Ánh mắt của Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền là gì chứ, sớm đã phát hiện toàn bộ hội trường đại hội giám bảo khách khứa đã tới đông đủ, duy chỉ có bóng dáng Lê Lạc là không thấy đâu. Nhìn thái độ nịnh bợ của Nhạc Thanh đối với gã mà nhìn thì biết Lê Lạc nhất định sẽ tham dự. Biết rõ Uyển Thiên Thiên đã tới hội trường giám bảo, Lê Lạc không có khả năng không tới đây.

Đợi khoảng 2, 3 phút, lời của người chủ trì đã sớm nói hết, đành phải nói nhăng nói cuội kéo dài thời gian. Sắc mặt không tránh khỏi lo âu, duỗi dài cổ nhìn lối vào xung quanh.

Đại thiếu à, ngài nếu không đến thì năn nỉ ngài thông báo cho một tiếng a, thế này không phải là đã khiến chúng tôi khó xử rồi sao?

Mặc dù trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng không có được chỉ thị rõ ràng, người chủ trì cũng không dám tuyên bố đại hội bắt đầu. Căn cứ theo kinh nghiệm, đại hội giám bảo như này Lê thiếu sẽ không bỏ qua, mỗi lần đều là khách quý số 1. Cho dù khách quý số 1 hôm nay khoanh phải Lê thiếu thì thân phận của người đó cũng không hề kém Lê thiếu. Không thể vì một MC nho nhỏ mà đắc tội kẻ đó được.

Tuy nhiên, người MC có thể “nén giận” đợi Lê thiếu đại giá quang lâm, nhưng không có nghĩa những người khác có thể nhẫn nhịn.

- Chủ trì, sao lại thế này? Thời gian đã qua năm phút rồi, tại sao vẫn chưa bắt đầu? Xảy ra chuyện gì sao?

Một giọng nam hào phóng ở chỗ ngồi khách quý vang lên, giọng điệu có chút không kiên nhẫn.

Vị này là khách nhân bàn số 5, người chủ trì cũng nhận ra được- ông ta là khách quen của đại hội giám bảo, thấy ông ta không kiên nhẫn, vội vàng cười:

- Xin lỗi, rất xin lỗi Long tổng... khách nhân còn chưa tới đây, chúng ta chờ một chút...

- Khách nào mà lớn lối vậy? Nói như vậy, nếu hắn ta không tới thì chúng ta vẫn phải đợi sao?

Long tổng bàn số 5 càng thêm bất mãn.

Hội trường lập tức trở nên vô cùng an tĩnh, không khí cũng trở nên rất vi diệu.

- Ha ha, ông chủ Long, thời gian của ông quý giá vậy sao? Vài phút thôi mà cũng quan trọng như vậy!

Ngay lúc đó, cửa hội trường chính bị đẩy ra, một người trẻ tuổi, giọng nói rất ưu nhã vang lên.

Vừa nghe thấy thanh âm ưu nhã đó, sắc mặt Long tổng đại biến, vốn là đang nổi giận đùng đùng, trên mặt giờ lại phải cố nặn ra vài phần tươi cười, cười ha ha nói:

- Lê thiếu, tôi hay nói giỡn thôi, cậu vạn lần đừng để ý...

Trong đầu ông ta vạn lần hối hận, tại sao mở miệng mà lại không động não như vậy?

Khách quý bàn số 1 này có tới 7, 8 phần chính là y a!

Vô duyên vô cớ đắc tội với người này thực sự rất không có lời a!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đấu Giá

Chương 310: Đấu Giá

- Hóa ra là hay nói giỡn... ông chủ Long, lần sau trước mặt nhiều người như vậy đừng có đùa loạn. Nếu như bị hiểu lầm, sẽ không tốt, ông nói có đúng hay không?

Lê Lạc hiển nhiên không định bỏ qua, lãnh đạm nói. Nghe ra thì có vẻ tâm tình Lê thiếu có chút không tốt.

Ông chủ Long trong lòng chửi ầm lên, nhưng trên mặt vẫn phải tươi cười với Lê Lạc hạ mình, cũng không lên tiếng nữa. Càng mở miệng càng dễ phát sinh vấn đề. Lời nói hơi cứng rắn một chút thì lại đắc tội với Lê Lạc, nếu quá mềm yếu, ông chủ Long cũng là người có sĩ diện cao. Có thể ngồi bàn 5 khách quý, lai lịch của ông chủ Long cũng không bình thường.

Thấy ông chủ Long mềm mỏng, Lê Lạc cũng không “đuổi giết” thêm nữa, chỉ trầm mặc theo ba gã nhân viên hộ tống chậm rãi đi xuống bàn 1 khách quý.

- Xem ra, đây mới thực sự là y nha, trước tất cả mọi người đều giả vờ cứng rắn. Mấy tên đời hai này đều có tính tình như vậy.

Uyển Thiên Thiên lại bĩu môi.

Lê thiếu không biết mình càng làm vẻ bao nhiêu, chẳng những không làm cho cô thét chói tai ái mộ, ngược lại Uyển Thiên Thiên lại càng có ấn tượng khinh thường y hơn. Tất nhiên, cho dù y có để lại ấn tượng gì thì cũng đều là vô bổ cả.

Nữ nhân cho tới giờ đều chỉ sùng bái nam nhân mạnh mẽ hơn mình.

Tuy nhiên ngay sau đó, Uyển Thiên Thiên kinh ngạc phát hiện, thần sắc của Tiêu Phàm trở nên vô cùng ngưng trọng, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng tới chỗ Lê Lạc.

- Sao vậy?

Uyển Thiên Thiên thì thầm một tiếng, vọng theo thì phát hiện ánh mắt của Tiêu Phàm không phải đặt trên người Lê Lạc, mà là nhìn chăm chú vào một nhân viên mới xuất hiện bên người Lê Lạc.

Người này mới xuất hiện ước chừng bốn mươi tuổi, vóc dáng trung bình, diện mạo cũng bình thường, cách ăn mặc cũng bình thường nốt. Nói ngắn lại thì người này mọi thứ đều rất quy củ, không lộ sơn, cũng không lộ thủy (ý chỉ rất bình thường, không đặc biệt), thuộc loại người rất bình thường, tùy tiện ném vào trong một đám người thì sẽ rất khó tìm ra.

Uyển Thiên Thiên có chút hoang mang.

Người này thực sự cũng quá tầm thường đi, không có gì đặc biệt cả, tại sao lại khiến Tiêu Phàm chú ý đến vậy?

Căn cứ theo sự hiểu biết của Uyển Thiên Thiên với Tiêu Phàm, lần này hẳn mình đã nhìn sai rồi, có gì đó bí mật mà mình vẫn chưa phát hiện ra.

Ngay lúc ấy, vị nhân viên ấy cũng ngẩng đầu nhìn sang bên này, bắt gặp ánh mắt Tiêu Phàm đang nhìn sang, một đạo tinh quang hiện lên, sau đó lập tức khôi phục trạng thái bình thản, quay đầu đi tiếp, rất vâng lời theo sát cạnh Lê Lạc, vô thanh vô tức ngồi ở bàn 1 khách quý.

- Xin chào Lê thiếu.

Nam Thúc Đồng mỉm cười hướng Lê Lạc gật đầu làm lễ.

Đại hội giám bảo này nghiêm cấm nhà báo tiến vào, càng không cho phép quay phim là bởi muốn giữ bí mật cho khách. Nam Thúc Đồng cũng không sợ cách xưng hô “Lê thiếu” bị truyền ra truyền thông quay được mà dẫn tới những phiền toái không cần thiết.

Đối với Nam Thúc Đồng, Lê Lạc vẫn tương đối khách khí, mỉm cười đáp lễ.

Đợi Lê Lạc ngồi xuống, hai MC liếc nhau, âm thầm thở phào một cái, người này tới thì đại hội có thể bắt đầu được rồi. Nếu không xuất hiện, lại thêm mấy ông chủ Long xông ra chất vấn thật khó có thể chống đỡ.

Nam MC tuyên bố, đại hội giám bảo hôm nay quy trình vẫn như cũ, tổng cộng sẽ có mười hai kiện bảo vật nhân sĩ đem tới. Đối với những chính phẩm giá trị sẽ tiến hành bán đấu giá tại chỗ.

Mười hai quý nhân hiến vật theo thứ tự xuất trận, đều tùy cơ lấy mẫu, nói cách khác, mười hai kiện bảo vật này không tồn tại “áp trực”. Có lẽ bảo vật hiến đầu tiên là vật vô giá-“trận đầu lập tức quyết chiến”.

Nhưng cũng rất có thể kiện bảo vật đầu tiên mang lên là đồ dỏm.

Nhưng mà lại là tùy cơ lấy mẫu xuất trận, làm cả hội đấu giá tràn đầy lạc thú bởi sẽ “không biết” lúc nào sẽ xuất hiện bảo vật bất ngờ, bất cứ lúc nào cũng sẽ có bán đấu giá cao trào không ngờ tới.

Cùng với loại đấu giá dựa theo giá trị cao thấp mà sắp xếp thứ tự trật tự hội đấu giá mà nói, đại hội giám bảo và hội đấu giá bình thường không có cùng tư vị.

- Mười hai kiện thôi á?

Uyển Thiên Thiên vừa nghe xong bắt đầu bĩu môi.

Một đại hội giám bảo quy mô như vậy mà chỉ có “mười hai kiện” bảo vật, có vẻ keo kiệt thật đấy. Trong suy nghĩ của Uyển Thiên Thiên, ít nhất cũng phải có ba bốn mươi kiện bảo vật mới náo nhiệt. Bằng không, đại hội giám bảo vừa mới bắt đầu liền kết thúc rồi.

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Thêm quá trình bán đấu giá nữa thì cũng không kém đâu. Loại giám bảo thì không thích hợp kéo dài thời gian.

- Cũng tốt, chỉ cần có náo nhiệt xem là được.

Uyển Thiên Thiên thực ra theo phe phái đông vui, rất nhanh điều chỉnh tâm tính, bắt đầu cao hứng chờ đợi xuất hiện cao trào.

Trên thực tế, đại hội giám bảo không khiến Uyển Thiên Thiên thất vọng, không ngờ ngay vòng một lại giám ran gay đồ tốt. Vị thứ nhất mang lên một đồng đỉnh xanh lục dấu tích loang lỗ, vừa mới giao vào tay Nam Thúc Đồng, Nam Thúc Đồng trong mắt liền phụt ra sợ hãi lẫn vui mừng.

- Cái này... cái này giống như...hẳn là đồ cổ Tây Chu a... Thanh Đồng Đỉnh...

Nam Thúc Đồng vừa giám định vừa thưởng thức đồng đỉnh, miệng vừa thì thào tự nói.

- Thanh Đồng Đỉnh thời Tây Chu sao?

Hội trường lập tức vang lên tiếng bàn luận xôn xao.

Thanh đồng khí của Tây Chu khai quật được mặc dù không ít, nhưng chỉ cần bảo tồn đầy đủ, thì bề ngoài khá tốt, đều mang giá xa xỉ, rất có giá trị.

Ngay cả hai vị giám bảo ở bên cũng bu lại, cùng Nam Thúc Đồng thưởng thức minh văn được khắc trên thanh đồng.

Mấy phút sau, ba gã giám bảo đã nhất trí đồ vật này là Thanh Đồng Đỉnh xuất phát từ năm Tây Chu, là chính phẩm, được bảo tồn rất đầy đủ, bề mặt rất tốt, nhất định mang giá trị cao. Nam Thúc Đồng ra giá cho nó là xấp xỉ 120 ngàn.

Nói cách khác, với giá tiền này mà bán không được lời mà nói, Nam Thúc Đồng của Thiên Bảo Trai có thể tự mình thu mua.

Nam Thúc Đồng đảm nhiệm vai trò giám bảo chủ nhiệm cũng là có nguyên nhân cả.

Sau MC trưng cầu ý kiến của quý nhân hiến vật, có nguyện ý bán tại chỗ Thanh Đồng Đỉnh này không?

Quý nhân hiến vật liên thanh nói “nguyện ý”.

Nam Thúc Đồng đã đưa ra giá tham khảo, có tiến hành hiện trường bán đấu giá, lại còn khẳng định đề cao nó hơn, mặc kệ giá cả đề ra nhiều hay ít, tương đối mà nói, số tiền này cũng “kiếm nhiều”, quý nhân hiến vật đương nhiên sẽ vui rồi.

Đại hội giám bảo này không cho phép truyền thông tiến hành tiếp sóng cũng đã là một danh tiếng tốt lắm rồi. Không ít quý nhân hiến vật chủ động tới khách sạn Vương triều Đại Đường báo danh chính là hướng tới bán đấu giá cổ vật.

Ai không hi vọng cổ vật của mình bán được giá tốt chứ?

- Hiện tại bắt đầu đấu giá, Thanh Đồng Đỉnh từ thời Tây Chu, giá quy định 120 ngàn, mỗi lần tăng giá không ít hơn 10 ngàn.

Thanh Đồng Đình Tây Chu bày ở trên bàn, nam MC tạm thời làm người bán đấu giá, cao giọng nói.

- 140 ngàn!

120 ngàn đối với người thường mà nói là một con số trên trời, nhưng đối với những người ở đây mà nói, thì không đáng kể. Có thể tới tham gia đại hội giám bảo này. Ngoại trừ đám người Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên là tạm thời tăng lên, Nhạc Thanh không rõ được chi tiết, còn những khách khứa khác ở cố đô đều là những người có tầm cỡ, MC chưa dứt lời đã có người tăng giá. Hơn nữa còn tăng 20 ngàn lận.

- 150 ngàn!

- 450 ngàn!

Rất nhanh, nhóm khách quý đem kiện đấu giá thứ nhất đẩy lên cao trào.

Cuối cùng Thanh Đồng Đình cũng được bán ra gấp đôi so với giá đặt ra, cuối cùng định giá 600 ngàn, bị bàn số năm của ông chủ Long kia lấy đi.

Ông chủ Long kì thực không chắc có nhiều cái tốt hơn Thanh Đồng Đình Tây Chu không, chỉ có điều lúc này bị Lê Lạc làm mất thể diện nên hiện tại phải lấy trở về. Mua về giá gấp đôi giá đặt ra của Thanh Đồng Đình cũng có thể biểu hiện ra được ông chủ Long tiền nhiều thế lớn.

Lê Lạc tựa hồ đối với Thanh Đồng Đình kia không có hứng thú, nên cũng không tham gia vào cạnh tranh.

Đại hội giám bảo vẫn đâu vào đấy tiến hành. Cũng không biết có phải do chủ sự đặc biệt sắp xếp không, hay là đúng dịp nữa, quý nhân hiến vật đêm nay mang tới bảo vật không tệ, gần như mỗi kiện đều là chính phẩm, trong đó có tam kiện có giá vô cùng xa xỉ. Giá khởi điểm của một chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy thậm chí lên tới 500 ngàn.

Lúc này, toàn bộ đại hội giám bảo đã chuẩn bị kết thúc, chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy này là kiện thứ 11 được đưa ra giám định, trùng hợp lại là giá quy định cao nhất. Không khí hội trường vốn bắt đầu yên tĩnh lại, bây giờ lại lập tức sôi sục.

Cuộc bán đấu giá bắt đầu tiến vào cao trào.

Ông chủ Long lại trở thành người đặt giá chủ lực cho chiếc vòng Phỉ Thúy.

Lần này, ông chủ Long không phải tranh giành vì mặt mũi, mà cạnh tranh chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy này vì muốn lấy lòng cô gái vô cùng xinh đẹp ngồi bên. Ông chủ Long đã quá tứ tuần, cô gái kia lại vô cùng xinh đẹp, tuy trang điểm rất đậm và ăn mặc diêm dúa, trên mặt trát phấn tầng tầng lớp lớp nhưng vẫn không che được đi vẻ non nớt, nhìn qua thì chưa tới 20 tuổi. Cô gái dán chặt làn da mềm mại vào gương mặt to phù thùng của ông chủ Long, tạo thành cảnh vô cùng đối lập. Có lẽ cái giá hơn 500 ngàn cho chiếc vòng Phỉ Thúy kia có thể san phẳng nếp nhăn trên trán và sự chênh lệch tuổi tác của ông chủ Long.

Chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy này chất rất thuần, chạm trổ tinh xảo, khách tham dự cạnh tranh không ít, mới qua một vòng mà giá chiếc vòng đã được đẩy lên một cái giá cực cao.

- 800 ngàn!

Sau khi người chủ trì hai lần hô lên giá “bảy mươi tám ngàn”, ông chủ Long cắn răng một cái lại giơ tấm biển trong tay lên.

Ông chủ Long mở ra một cái là tiền đập ra càng nhiều, ông ta cho rằng làm như vậy tuổi chênh lệch của ông ta và cô gái trẻ kia sẽ càng trở nên thu hẹp.

- 800 ngàn! 800 ngàn!

Ông chủ Long thật rất hào phóng, các nữ sĩ, các tiên sinh, còn ai muốn ra giá hơn 800 ngàn không?

Nam chủ trì cũng bị kích động, liên thanh hô, không khí hội trường càng thêm sôi động.

Thấy mọi người chậm chạp tăng giá, ông chủ Long có chút đắc ý, nhìn trái phải một lượt, rồi quay lại nhìn cô gái trẻ bên người nói chuyện, giơ cổ tay trắng nõn của cô ta lên không ngừng khoa chân múa tay, dường như muốn nói cho cô ta rằng sau khi cô ta đeo chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy đó lên thì sẽ đẹp biết nhường nào.

- 800 ngàn thứ hai, các nữ sĩ, các tiên sinh, nếu như không có giá cao hơn 800 ngàn này, chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy xinh đẹp kia sẽ thuộc về ông chủ Long bàn số 5...

Giọng nói của nam chủ trì kia thậm chí có chút khàn khàn.

- 1 triệu!

Ngay lúc ấy, một âm thanh lười biếng chọt vang lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tặng Cho Cô Ấy

Chương 311: Tặng Cho Cô Ấy

Vừa nghe thấy thanh âm này, sắc mặt của ông chủ Long liền sụp đổ.

Lại là Lê Lạc!

Dường như ông chủ Long hôm nay phạm sát, Lê thiếu đặc biệt hướng tới ông ta ra tay vậy. Mặc dù đây là đại hội bán đấu giá, bất cứ ai cũng có thể

trả giá, Lê Lạc làm như vậy cũng không phạm vào quy định. Nhưng trong trường hợp bình thường, Lê Lạc nhìn trúng chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy đó thì nên sớm ra giá. Hiện tại những người khác không theo thì tất nhiên chiếc vòng sẽ thuộc về ông chủ Long, đằng này Lê thiếu lại bỗng nhiên đâm xiên ra, một tiếng đã hô lên “một triệu”, đây không phải đánh vào mặt ông ta thì là cái gì?

Nhất định là gã nhìn lão Long không thuận mắt, trước mặt nhiều ông chủ lớn như vậy tát lão Long một bạt tai lớn.

- 1 triệu 10 ngàn!

Ông chủ Long chỉ cảm thấy không vừa ý trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra một con số. Cô gái trẻ bên cạnh ông ta lập tức ngửa đầu nhìn ông ta, mặt mày hớn hở, mang theo ý ngưỡng mộ sùng bái.

Nam nhân chính là nên có khí khái.

Tuy nhiên loại “anh hùng khí khái” như ông chủ Long rõ ràng không kiên trì được bao lâu.

Lê Lạc cười lạnh một tiếng, tùy tay giơ một tấm biển, thản nhiên báo ra một cái giá mới :

- 1 triệu 20 ngàn!

Nhìn tư thế và vẻ mặt không ra sao kia liền biết, mặc kệ ông chủ Long ra giá thế nào, Lê Lạc đều theo tới cùng, tuyệt không lùi bước. Không phải tiền sao, anh đây chơi với chú. Ông chủ Long vốn muốn Lê thiếu phải đập đầu, từ nay về sau, ở trong cố đô này sẽ không đội trời chung với Lê Lạc.

Ông chủ Long rốt cuộc vẫn làm đại sự, vừa nghĩ tới đây, vừa mới máu nóng sôi sục liền sau đó nghiêm túc trở lại. Mồ hôi lạnh trong lúc vô ý túa ra ướt lưng.

Chơi không nổi!

Vừa mới nghe đồn bối cảnh khủng bố của Lê thiếu, ông chủ Long liền anh hùng khí đoản, không cứng thêm được nữa!

Thật sự chơi không nổi y!

- Ha ha, nếu Lê thiếu nhìn trúng chiếc vòng Phỉ Thúy này, tôi cũng không tranh nữa, chiếc vòng này là của Lê thiếu rồi đấy.

Mặt ông chủ Long biến hóa một trận, rớt cục thay đổi thành cười ha ha, đưa tấm biển nhẹ nhàng để lại bên mặt bàn. Nâng tách trà chậm rãi uống.

- Hừ!

Cô gái trẻ ngồi cạnh ông chủ Long thất vọng, hất mạnh đầu, không nhìn ông ta cái nào.

Thực mất mặt mà!

Một cổ xấu hổ và ghen uất trào lên trong mắt ông chủ Long, chỉ có điều bị chén trà che lại, Lê thiếu không nhìn thấy được. Dĩ nhiên nếu y có thấy cũng không thèm để ý.

Điều y để ý chính là, không thể tùy tiện đánh vào mặt ông chủ Long được.

Đôi bên cơ bản cũng không ở cùng một cấp bậc.

- 1 triệu 20 ngàn lần thứ 3!

“BA!”!

Nam chủ trì cầm chùy nhỏ gõ mạnh trên bàn.

- Chúc mừng quý khách Lê thiếu bàn số 1, chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy đã thuộc về Lê thiếu!

Nữ MC hai tay nâng hộp đựng chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy, khoan thai bước xuống. Dựa vào quy trình đấu giá, phải đợi sau khi khoản tiền được trả thì chiếc vòng Phỉ Thúy này mới có thể chân chính đổi chủ. Nhưng quy củ là chết, người là sống, chỉ cần có hai chữ “Lê thiếu” là vô giá, không chỉ 1 triệu 20 ngàn là có thể đổi lấy được.

Mấy đại hội giám bảo trước, Lê thiếu cũng đã xuất thủ qua, nhiều nhất một lần. Chi ra hơn 5 triệu để lấy được một kiện Thanh Hoa cũng không chớp mắt lấy một cái.

1 triệu 20 ngàn dùng để đánh vào mặt ông chủ Long, vậy đó được coi là gì?

- Khoan đã!

Nữ MC mới đi được vài bước, Lê thiếu liền đứng dậy, tay nâng lên dừng nữ MC lại.

Mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn mặt Lê thiếu, không biết vị đại thiếu này muốn xuất ra con thiêu thân gì. Có vẻ tối nay, chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy kia đã bị Lê thiếu che lấp không còn tỏa sáng được.

Lê thiếu ngạo nghễ nhìn xung quanh, khoe miệng thoáng lên một tia cười thản nhiên, chậm rãi nói:

- Chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy này không phải là muốn lấy cho tôi, tôi muốn tặng kiện lễ này cho quý cô Uyển Thiên Thiên bàn số 31!

Nói xong, ánh mắt Lê thiếu liền hướng về phía bàn số 31.

Mọi ánh mắt lập tức đồng loạt chuyển hướng theo ánh mắt của Lê thiếu, đi tìm người may mắn “thần bí khó lường” kia.

Rốt cuộc là ai, nhân tài nào mà có thể nhận một lễ vật quý trọng như vậy?

Hay là Lê thiếu có ý tặng vật trước mặt mọi người rồi thổ lộ trước mặt mọi người a?

Nhìn bộ dạng Lê thiếu hoành tráng hò hét, cho dù không quen người đó, cũng có thể biết vị đại thiếu này không đơn giản, là một đại nhân vật khó lường. ông chủ Long là một kẻ đặc ý vậy mà trước mặt y lại giống như chuột thấy mèo, bị mèo đánh cho “BA BA” mấy tiếng, cũng chỉ có thể nén giận, đến rằm cũng không dám xả một cái!

Cô gái kia rốt cục là có bộ dạng gì mà khiến Lê thiếu ở trước mặt nhiều người như vậy thổ lộ?

Thật hạnh phúc quá đi!

Trong vô số ánh nhìn nóng rực, Uyên Thiên Thiên chậm rãi đứng dậy, khoe miệng mỉm cười.

- Oaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Hội trường lập tức truyền ra một trận kinh hô.

Chẳng những nam nhân kinh hô mà ngay cả nữ nhân cũng phải hô lên. Uyên Thiên Thiên kiêu my diễm lệ, ngay cả phái nữ trong phút chốc cũng có cảm giác “ta thấy còn yêu”.

- Thiên Thiên tiểu thư, món đồ chơi nhỏ này tặng cô chơi đùa, hi vọng cô thích nó!

Lê thiếu hơi cúi đầu, nho nhã lễ độ nói với Uyên Thiên Thiên, mang theo phong độ của kẻ nhân sĩ. Đồng thời vẻ mặt lưu quang tràn ngập màu sắc, tựa hồ đối không thể nói ra được sự thưởng thức với biểu hiện của chính mình.

Nữ MC vô cùng thông minh, cũng không quan tâm Uyên Thiên Thiên có nhận lời hay không, xoay người đi về phía bàn số 31.

Sắc mặt Đường Huyền đại biến, liên tục nháy mắt với Uyên Thiên Thiên, ra hiệu cô ngàn vạn lần cũng không được nhận món lễ vật này. Cho tới giờ, Tiêu Phàm chưa từng coi trọng Lê thiếu nhưng không có nghĩa là Tiêu Phàm không tức giận. Sự khoan dung độ lượng của nam nhân, gặp phải chuyện này cũng phải xẹp lép lại.

Ai có thể ngăn cản cái đại khí rầm rộ này được a?

Thật không hiểu tại sao lại chui ra một cái tên Lê thiếu, đặc tội với Tiêu Phàm, đây mới chính là mất nhiều hơn được. Những thứ khác thì không

nói, nhưng thương thế bên trong cơ thể Uyển Thiên Thiên đã trầm tích âm khí. Nếu không có Tiêu Phàm thì sau biết làm thế nào?

Uyển Thiên Thiên cười hì hì, tựa hồ không trông thấy sự nhắc nhở của Đường Huyền.

Đường Huyền khẩn trương nhìn trộm sắc mặt của Tiêu Phàm, lại chỉ thấy sự điềm tĩnh trên mặt hắn, không có nửa điểm tức giận. Trong lòng Đường Huyền “lộp bộp” một tiếng liền trầm xuống.

Xem ra, Tiêu Phàm thực sự có chút tức giận.

Không biết là tức giận Lê Lạc, hay là tức giận Uyển Thiên Thiên.

Có lẽ có cả hai người đi.

Không đợi Đường Huyền nghĩ cách giải quyết cho thỏa đáng, nữ MC đã cầm chiếc hộp tới trước mặt Uyển Thiên Thiên. Tự nhiên cười nói vô cùng dễ nghe hỏi cô:

- Cô là Thiên Thiên tiểu thư ư?

Uyển Thiên Thiên khẽ vuốt cằm, lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía Lê Lạc cười nói:

- Lê công tử, chiếc vòng này là tặng cho tôi thật sao?

- Đúng vậy. Hi vọng Thiên Thiên tiểu thư thích nó.

Lê Lạc cười khẽ, vuốt cằm, phong độ càng thêm tao nhã.

Tiểu tử, ta đây không tin không thể làm người choáng váng mặt mày!

Ngày xưa Chu U Vương vì muốn Bao Tự cười một tiếng mà không tiếc khói lửa diễn chư hầu, hôm nay Lê thiếu vì muốn có được trái tim nữ nhân

mà không tiếc vụn kim.

Cổ kim đồng lý!

- Cảm ơn!

Uyển Thiên Thiên cười hì hì đáp, giơ tay lấy chiếc vòng Phỉ Thúy xanh mơn mớn đi ra. Chiếc vòng tay này là bang địa, có thể nói là tinh phẩm, từ trong hộp cầm ra đã thấy tản mát một cổ ánh sáng xanh dịu dàng, chiếu rọi bàn tay trắng như tuyết của Uyển Thiên Thiên. Quả nhiên hợp lại với nhau tươi đẹp không gì sánh được.

Tất cả mọi người đều ngẩn người nhìn cô.

Người con gái bên ông chủ Long lại ghen tỵ khôn cùng. Khuôn mặt đẹp vụn vụn biến hình.

- Nhất thiếu, anh thấy chiếc vòng này thế nào?

Uyển Thiên Thiên cầm chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy khoa thay múa chân, bỗng nhiên không sợ hãi quay đầu lại hỏi Tiêu Phàm, vẫn cười hì hì như cũ.

- Thiên Thiên!

Đường Huyền không kìm nổi mà gọi to một tiếng, hai hàng lông mày nhíu chặt, lắc đầu liên tục.

Cô bé này thực nghịch ngợm quá trớn rồi!

Đây không phải là đang cố ý gây hấn với Tiêu Phàm sao?

Tiêu chân chân mà phát hỏa, cái đại hội giám bảo này coi như toi luôn rồi.

- Cũng tạm tạm.

Tiêu Phàm cũng không tức giận, nghiêm túc nhìn chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy rồi mỉm cười đánh giá.

- Cũng được a.

Uyển Thiên Thiên gật đầu, bỗng nhiên quay đầu nhìn về một bên, kêu lên:

- Ài, vị đại tẩu kia, mời đại tẩu qua đây chút.

Ánh mắt của mọi người lại theo ánh mắt cô nhìn sang, dừng trên người một nữ nhân mặc đồng phục nhân viên. Vị nữ phục vụ này ước chừng 30 tuổi, tướng mạo bình thường, vẻ mặt thật thà chất phác, vừa nhìn liền biết là người thành thật. Nữ nhân viên phục vụ như vậy ở đây có 4 người, phụ trách bưng trà rót nước trong hội trường.

- Tiểu thư, tiểu thư gọi tôi sao?

Nữ nhân viên phục vụ không ngờ Uyển Thiên Thiên lại gọi mình, sau một lúc mới định thần lại được.

Trong mắt không ít khách nhân hiện lên vẻ tò mò, không biết Uyển Thiên Thiên muốn làm gì.

- Đúng vậy, chính là gọi chị đấy, mời chị tới đây một chút.

Nụ cười trên môi Uyển Thiên Thiên rất đẹp.

- Tiểu thư có gì chỉ bảo ạ?

Nữ nhân viên phục vụ vẫn không hiểu gì cả, chậm rãi đi tới, sắc mặt hoang mang còn mang theo ba phần cảnh giác.

Uyển Thiên Thiên cười khẽ vươn tay ra bắt lấy cổ tay nữ nhân viên phục vụ, lập tức đeo cái vòng ngọc Phỉ Thúy lên tay cô gái ấy rồi khoa chân múa tay hai cái, gật gật đầu nói:

- Tốt, khá đẹp nha. Chiếc vòng này rất hợp với da chị, tặng chị luôn đó!

Nói xong, không nói thêm lời nào nữa liền đưa tay bọc lại cổ tay nữ nhân viên phục vụ.

- Á?

Trong đại sảnh đại hội giám bảo lập tức vang lên tiếng kinh hô, cùng lúc đó tròng mắt cũng “bộp bộp” rơi hết ra ngoài. Thật sự không ai nghĩ Uyển Thiên Thiên sẽ chơi một đòn “bịp bợm” như vậy.

- Cái này... cái này... tiểu thư, tôi không thể nhận...

Nữ nhân viên đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó lập tức thất kinh lắc đầu nguây nguậy, mặt mũi trắng bệch.

Cái này không thể trách cô ấy quá nhất gan, mặc cho ai ở chỗ này, bỗng nhiên có người vô duyên vô cớ đưa cho cô chiếc vòng Phỉ Thúy trị giá 1 triệu 20 ngàn, không bị hù chết mới là lạ đó!

- Cái này thì có gì mà không thể nhận, chị sợ cái gì chứ? Dù sao chiếc vòng này là người ta tặng cho tôi, tôi tặng lại cho chị, hợp tình hợp lý, cũng hợp pháp, chị nhận đi. Đúng rồi, Lê công tử, tôi xử lý vậy anh không có ý kiến gì chứ? Tất nhiên, nếu như anh luyến tiếc, tôi cũng không miễn cưỡng.

Uyển Thiên Thiên lập tức chuyển hướng sang bàn số 1 khách quý, cười hì hì hỏi, khuôn mặt rất “ngây thơ vô tà”.

- Há!

Lê Lạc vốn cười khanh khách, nhưng gương mặt trong phút chốc trở nên xanh mét.

- Ô, xem ra công tử thực sự luyện tiếu rồi? Được rồi, được rồi, không phải chỉ là một cái vòng tay sao? Được, nếu anh luyện tiếu thì thôi vậy, trả lại anh!

Uyển Thiên Thiên làm như không thấy sắc mặt xanh mét của Lê Lạc, cười càng vui vẻ.

- Ha ha, thiên thiên, cô lại nghịch ngợm rồi. Cái vòng này tôi tặng cô, vậy thì nó chính là của cô rồi. Cô muốn cho ai, tôi không can dự a...

Sắc mặt Lê Lạc không ngừng biến đổi, hít sâu một ngụm khí, lúc này mới đem một khoang lửa giận cưỡng ép đi xuống, trên mặt cố nở nụ cười điềm tĩnh nói.

Bất kể như thế nào, trước mặt nhiều người như vậy, thể diện của Lê thiếu nhất định phải giữ lấy.

Vì một 1 triệu 20 ngàn mà tự cho mình một cái bạt tai tuyệt đối không thể làm.

- Tốt!

Uyển Thiên Thiên hài lòng gật đầu, lại quay sang cô phục vụ chân tay luống cuống vẫn đang mơ mơ màng màng kia.

- Đại tẩu, chị nghe rồi chứ? Lê công tử nói, vòng ngọc này là anh ta tặng chị đó... không đòi lại đâu. Cũng nói luôn, chiếc vòng này là của chị rồi đấy, chị cứ vui vẻ đi.

- Vâng... của tôi sao?

Nữ nhân viên phục vụ vẫn ù ù cạc cạc, không phục hồi lại được tinh thần, ánh mắt trợn lên thật lớn, bị hạnh phúc bất ngờ làm hôn mê luôn rồi.

Đường Huyền mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thiên Thiên luôn thích náo loạn như vậy!

Ngay cả khóe miệng Tân Lâm cũng hiện lên nụ cười thoáng qua.

- Đúng vậy, là của chị!

Uyển Thiên Thiên vô cùng khẳng định nói, gật đầu trịnh trọng với nữ nhân viên phục vụ.

- Oa.....

Trố mắt trong chốc loát, nữ nhân viên bỗng hét chói tai, nghiêng ngả chạy ra ngoài cửa, “ầm” một tiếng đem cánh cửa gỗ lim của đại sảnh mở ra, trong khoảnh khắc bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu cả. Nữ nhân viên phục vụ này gia cảnh bần hàn, từ thành phố lên làm công, dựa vào bà con xa làm kíp trưởng ở khách sạn, thật vất vả mới được làm bưng trà rót nước ở khách sạn Vương triều Đại Đường này. Một tháng cực khổ mới kiếm được 2 ngàn tiền lương, bình thường muốn nuôi sống gia đình, phải ăn mặc rất tiết kiệm, trang sức quan trọng nhất cả đời chính là chiếc dây chuyền vàng. Bỗng nhiên có 1 triệu 20 ngàn cứ vậy nằm trên tay, bảo cô bình tĩnh thế nào được?

Không cần nói cô, cho dù là một khách quý ở đại hội này đột nhiên có một cái bánh nhân to tướng rơi xuống người mình, chỉ sợ cũng không bình tĩnh nổi.

Sau một lúc, ở xa truyền tới một tiếng cười lớn, trong nháy mắt lại khóc rống lên, làm người nghe thấy cũng cảm thấy bối ngỡ. Xem ra nữ phục vụ này không biết mình nên khóc hay nên cười nữa.

Hội trường vốn hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên lại phát ra một trận cười vang.

Tiếng cười của ông chủ Long đường như phá lệ, cười vang dội.

Về phần Lê thiếu, thời khắc này là loại tâm tình gì thì có trời mới biết. Mặc cho da mặt của Lê thiếu thế nào, ai cũng có thể đoán tâm tình Lê thiếu bây giờ không hề vui vẻ gì cả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cổ Vật Thời Nhà Hán Trị Giá Hai Ngàn Đồng

Chương 312: Cổ Vật Thời Nhà Hán Trị Giá Hai Ngàn Đồng

Rõ ràng bị Uyển Thiên Thiên rội nước một phen, Lê thiếu trong lòng lại buồn bực, nhưng lại không thể phủi tay áo mà đi, cứ như vậy mà rời khỏi hội trường.

Dù nói thế nào, đại hội giám định bảo vật này vẫn chưa kết thúc, vẫn còn một người hiến bảo vật đang chờ để được mang bảo vật của ông ta mời chuyên gia giám định, nếu như Lê thiếu rời đi lúc này thì có vẻ thật không có khí độ.

- Mời người hiến bảo số 12, Mã tiên sinh.

Nam chủ trì thấy tình thế không ổn, liền cao giọng gọi to.

Thời điểm này, chỉ có mau chóng chuyển sự chú ý của mọi người mới có thể làm cho Lê thiếu bớt lúng túng.

Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, người hiến bảo số 12, Mã tiên sinh hướng về phía trước, đi vào tầm nhìn của mọi người. Vị Mã tiên sinh này khoảng năm mươi tuổi, nếp nhăn khắp mặt, cách ăn mặc vô cùng mộc mạc, thoạt nhìn có thể biết gia cảnh không tốt lắm, cuộc sống không thật như ý, điều này không phải vì sự giản dị ấy mà vì khí chất toát lên từ cả con người ông ta.

Bước trên thảm đỏ tiến đến Đài giám bảo, Mã tiên sinh co ro, sợ sệt, khuôn mặt mang theo một nụ cười gượng gạo, một chút cũng không có dáng vẻ tự tin, ngạo mạn của một kẻ thành công.

Chẳng hạn như Tiêu Phàm, dù cũng ăn vận đơn giản như thế cũng không ai nghĩ hẳn là một thư sinh nghèo cả.

Mã tiên sinh trên tay bê một chiếc hộp, vỏ ngoài khá tươi sáng, mang đầy hơi thở hiện đại, rất dễ nhận ra chiếc hộp này mới được thêm vào, giả dụ như bảo bối mà ông ta mang đến cũng “tươi mới” như thế thì cũng không cần phải giám định nữa.

Đồ cổ đồ cổ, quan trọng nhất chính là ở chữ “cổ”.

Trải qua phen phập phồng kích thích vừa rồi, mọi người đối với chiếc hộp trong tay Mã tiên sinh trái lại lại tràn đầy cảm giác mong đợi, hy vọng Mã tiên sinh có thể mang đến một bảo vật quý giá hơn cho mọi người. Như vậy Đại hội giám bảo ngày hôm nay có thể coi là kết thúc mỹ mãn, so với những kỳ Đại hội giám bảo trước đều kích thích hơn.

Ít nhất những lần Đại hội giám bảo trước cũng không có chuyện tát vào mặt tới vang cả tiếng chấn chấn.

Có điều nhìn vị Mã tiên sinh bộ dạng trung thực này, không ít người cũng hoài nghi trong lòng, người như vậy có thể cất giấu bảo bối tốt gì đây?

Trên thực tế, Mã tiên sinh quả thật cũng không để cho người ta bất ngờ. Khi mở chiếc hộp rõ ràng không cân xứng ấy ra, Mã tiên sinh cẩn thận lấy từ trong ra một vật mang hình dáng chiếc bát khất thực, liền có mấy vị khách quý lộ rõ vẻ thất vọng trong ánh mắt. Những vị khách quý có thể tham gia Đại hội giám bảo loại này đều không phải hạng đơn giản như vậy, năng lực giám định và thưởng thức đồ cổ đều không giống bình thường. Nếu thật sự chỉ là đồ gà mờ, thì làm sao dám tùy tiện tham dự cạnh tranh?

Mặc dù nói, có cả Nam Thúc Đồng trong ba vị chuyên gia giám bảo trong những trường hợp như thế này vẫn tương đối khiến người ta tín nhiệm, nhưng họ cũng sẽ chỉ báo ra một giá đấu giá thấp nhất, đến cuối cùng giá của bảo vật là bao nhiêu mới là giá cao nhất, phải xem nhận biết của mọi người đối với món đồ này rồi. Kẻ hoàn toàn một lỗ cũng không thông rất dễ bị biến thành đầu lớn bị một đao oan.

Những chuyện thông đồng lẫn nhau, kết phường làm thịt người ở hội đấu giá thì số lượng cũng không ít.

Chiếc bình bát mà Mã tiên sinh lấy ra màu sắc xanh trắng xen lẫn, chất ngọc cũng bình thường, thậm chí có thể nói là thấp kém. Người chơi đồ cổ lành nghề đều rất rõ đồ bằng ngọc không thật sự đáng giá, cho dù là đồ bằng ngọc cổ, nếu không đặc biệt phi thường, thì giá cả thường cũng sẽ không quá cao.

Lại càng không cần phải nói, chiếc bình bát Mã tiên sinh lấy ra này, chất ngọc bình thường như thế, vừa thấy cũng biết là tạp ngọc. Như vậy, bát khắt thực tạp ngọc, kể cả niên đại cao, chạm trổ cũng tinh xảo, thì giá trị cũng cực kỳ có hạn.

Mà về mặt ba vị giám bảo đại sư thì càng có thể nói rõ vấn đề.

Vừa thấy chiếc bình bát tạp ngọc này, Nam Thúc Đồng liền hiện lên một tia cười thản nhiên nơi khóe miệng, vị giám bảo lớn tuổi nhất thì nhẹ nhàng lắc đầu, thần sắc trên mặt rõ ràng ko cho là đúng lắm, mặt khác vị giám bảo còn lại kia thì thoáng nhìn qua liền lập tức bưng chén nước trước mặt lên, dường như ngay cả một cái liếc mắt cũng không có hứng thú.

Quả thật cũng không có gì đẹp mắt.

Chẳng những là tạp ngọc, hơn nữa trạm trổ cũng bình thường, chứ đừng nói tới đặc biệt.

Gọi là tạp ngọc là nói cho dễ nghe một chút, kỳ thực là một tảng đá hơi bóng láng một chút thôi.

Nhưng nếu thứ này đã đến được trước mặt Nam Thúc Đồng, mà lại là trong Đại hội giám bảo chính thức này, cũng không thể cứ như vậy để người ta lấy về, cũng phải giám định một chút, cho vài lời bình.

- Mã tiên sinh, chiếc bình bát này lấy được như thế nào vậy?

Nam Thúc Đồng cầm lấy chiếc bát, lật xem vài lần, rất tùy ý hỏi.

Đây là quy trình tiêu chuẩn của Đại hội giám bảo, mỗi một vị hiến bảo đi lên, người giám bảo đều phải hỏi một câu như vậy.

Mã tiên sinh vội vàng kính cẩn đáp:

- Nam tiên sinh, chiếc bình bát này không phải của tôi, là của một người họ hàng của tôi, nhà anh ta ở xa nên đã để cho tôi mang món đồ này tới...

- Ồ, họ hàng thân thích à? Có phải gia truyền không?

Nam Thúc Đồng liếc nhìn chiếc bình bát, lại thuận miệng hỏi.

- Có lẽ là đồ gia truyền, người họ hàng đó của tôi rất trung thực, rất an phận đấy... Nam tiên sinh, tôi muốn hỏi một chút, chiếc bình bát này có đúng là chính phẩm không?

Lúc hỏi câu này, giọng điệu Mã tiên sinh có chút khẩn trương, tựa hồ như sợ Nam Thúc Đồng mở miệng nói ra một chữ “không” vậy.

Nam Thúc Đồng cười ha hả nói:

- Mã tiên sinh, chính phẩm đúng là chính phẩm, chiếc bình bát tạp ngọc này của ông, ta thấy là đồ cổ thời kỳ Tần Hán. Thủ pháp và hoa văn điêu khắc xem ra đều mang đặc trưng rất rõ nét của đặc thù Tiền Hán.

- Đúng là đồ cổ à? Vậy Nam tiên sinh, chiếc bình bát này đáng giá bao nhiêu tiền vậy?

Mã tiên sinh lập tức liền hứng phấn hân lên, hỏi luôn một câu.

- Giá trị bao nhiêu tiền ư?

Câu hỏi này của Mã tiên sinh dường như hỏi khó Nam Thúc Đồng, có chút chần chừ, trầm ngâm không nói.

Tất cả mọi người đều trở nên chú tâm, ngay cả mấy vị khách quý bi thất vọng lúc nãy cũng mở to mắt, nín thở chờ Nam Thúc Đồng báo giá, có lẽ chính mình cũng có thể nhìn nhầm rồi.

Dù nói thế nào, đây cũng là đồ cổ thời kỳ Tần Hán.

- Mã tiên sinh, tôi nói ra ông cũng đừng thất vọng nhé. Ở giới cổ vật, chế phẩm ngọc thạch không thể nào nhất quán đánh giá. Chiếc bình bát này chất ngọc quá kém, chạm trổ cũng quá bình thường, còn có không ít tổn hại, bề ngoài càng thêm bình thường, mặc dù là đồ cổ thời kỳ Tần Hán, cũng không phải rất đáng tiền.

- Thế rốt cuộc giá trị bao nhiêu tiền vậy?

Mã tiên sinh liên tục không ngừng truy vấn, trên mặt hiện đầy vẻ suy tính thiệt hơn.

Nam Thúc Đồng ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Mã tiên sinh, tôi cho giá của chiếc bình bát này là hai ngàn đồng.

- Hai ngàn?

Mã tiên sinh lập tức lộ ra vẻ thất vọng cực độ trên khuôn mặt.

Nam Thúc Đồng gật gật đầu, lại nhẹ nhàng lắc đầu. Nói thật, ông ta cho chiếc bình bát này giá hai ngàn đồng đã là rất cao rồi. Nếu người khác lấy một bình bát tạp ngọc như vậy đến “Thiên Bảo Trai” bán, thì nhân viên của hàng chỉ có thể ra giá năm trăm đồng là cao nhất. Ông ta thấy lão Mã này là người thành thật, bộ dạng đáng thương mới lương tâm phát giác cho cái giá cao gấp bốn năm lần như vậy.

Nếu như thật sự toàn bộ Hội đấu giá này không có ai nhìn ưng chiếc bình bát này, thì Nam Thúc Đồng sẽ bỏ ra hai ngàn đồng để mua lại, coi như làm chút việc thiện.

- Ha ha, Mã tiên sinh, cho ông cái giá này thật sự là rất công bằng rồi.

Vị giám bảo hơn năm mươi tuổi chậm rãi đặt chén trà xuống, cười như không cười nói:

- Chiếc bình bát này của ông có phải muốn bán đấu giá ở đây không?

Thật ra vị chuyên gia này cũng là ngầm nhắc nhở Mã tiên sinh, nếu ông thật sự muốn bán thì hãy bán ở đây, cho dù giao với giá thành thấp nhất cũng kiếm không ít. Đợi đến khi ra khỏi cửa của Đại hội giám bảo này rồi, đừng nói là hai ngàn, chỉ e năm trăm cũng không có người đồng ý.

Lúc này, có thể khó được Nam Thúc Đồng lương tâm phát giác.

Mã tiên sinh trên mặt âm u một trận rồi lại trời quang một trận, dường như không nắm chắc được chủ ý, cắn răng một cái, nói:

- Hai ngàn thì hai ngàn, vậy bán đấu giá ở đây đi.

Nhìn ra được, Mã tiên sinh cũng không phải loại người ngốc nghếch, biết rất rõ, nếu không bán đấu giá ở trong này, chỉ sợ cái giá hai ngàn đồng cũng không thể lấy được. Tuy rằng đây không phải đồ của bản thân mình, nhưng

người họ hàng kia đang cần tiền dùng. Hai ngàn tệ trong mắt người thành phố cũng chỉ là tiền ăn một bữa cơm, nhưng tại vùng núi xa xôi thì cũng đủ tiền sinh hoạt cần thiết cho một nhà mấy miệng ăn trong một năm rồi.

Nói một cách khác, đối với người họ hàng kia của ông ta mà nói, hai ngàn đồng cũng là một con số trên trời rồi.

- Tốt lắm, vậy thì đấu giá ngay tại đây đi.

Nam Thúc Đồng mỉm cười vuốt cằm, dường như cảm thấy Mã tiên sinh đưa ra quyết định vô cùng chính xác.

Người nam chủ trì vội vàng cầm lấy chiếc bình bát tạc ngọc kia, đặt ở một bên trên đài đấu giá, chùy nhỏ vừa gõ một tiếng làm phấn chấn tinh thần, nói:

- Bình bát tạc ngọc thời kỳ tiền Hán một chiếc, giá khởi điểm hai ngàn, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn hai trăm! Bây giờ bắt đầu đấu giá!

Dường như trong gian đại sảnh đa năng này lại vang lên một trận cười.

Không ít khách quý đang ngồi ở đây đều là dân pro, đã tham gia qua vài lần Đại hội giám bảo, loại đồ cổ đẳng cấp thấp như vậy lại công khai đấu giá ở Đại hội giám bảo, thật sự là mới gặp lần đầu tiên.

Hai ngàn tệ?

Trong mắt những ông chủ lớn ở đây, hai ngàn tệ cũng tính là tiền sao?

Người nam chủ trì cũng không nhịn nổi cười. Làm người điều khiển chương trình, anh ta tự nhiên phải cố hết sức để kéo không khí của Đại hội giám bảo lên. Chỉ có điều hiện nay xem ra muốn dựa vào món bình bát tạc ngọc rách rưới này để đẩy lên đợt cao trào cuối cùng của đêm nay, e rằng lực chưa đủ.

Anh ta lại có khả năng tạo bầu không khí, làm thế nào khi nàng dâu có khéo léo mà không có gạo làm sao nấu được cơm.

- Các vị, bình bát tạp ngọc này tuy rằng không tính là vật quý, nhưng Nam Thúc Đồng tiên sinh tự mình giám định đây, là đồ cổ thời kỳ Tần Hán, hai ngàn tệ không phải quá đắt, mời các vị nhiệt tình ra giá.

Mắt thấy phía dưới không một vị khách ra giá, người nam chủ trì cũng rất bất đắc dĩ phải nói như vậy.

Vẫn không có ai ra giá, chỉ sợ rằng phải bỏ qua rồi.

- Được rồi, tôi ra hai ngàn!

Một vị khách nữ số 16 tay cầm biển giơ lên, vẻ mặt đồng tình.

Xem ra không ít vị khách và Nam Thúc Đồng có tâm tư giống nhau, không phải chỉ hai ngàn tệ sao? Coi như làm việc tốt giúp người đi.

- Tốt tốt, thật tốt quá, cảm tạ vị nữ sĩ khẳng khái số 16! Hai ngàn tệ, có ai ra giá cao hơn hai ngàn tệ không? Có không? Hai ngàn tệ lần đầu tiên...

Người nam chủ trì lớn tiếng hô to, trùy nhỏ trong tay giơ lên, dường như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đập xuống, như vậy chấm dứt Đại hội giám bảo ngày hôm nay.

- Hai ngàn năm trăm!

Ngay sau khi người nam chủ trì kêu to “hai ngàn tệ lần thứ hai”, rốt cục cũng có người ra giá.

Vẫn là cái giọng nam lười biếng ấy, mang theo cái sự tự cho là tao nhã.

Lê Lạc!

Bị Uyển Thiên Thiên hung hăng quăng cho một cái tát, Lê thiếu không ngờ lại một lần nữa xuất thủ. Chẳng lẽ Lê thiếu muốn dựa vào chiếc bình bát tạc ngọc nho nhỏ này để xoay chuyển việc mất mặt vừa rồi hay sao?

Nếu thực như thế, khó khăn này không khỏi là quá lớn rồi.

- Ba ngàn!

Quả nhiên, Lê Lạc vừa dứt lời, lập tức có người ra giá cao hơn, hơn nữa một lần bỏ thêm năm trăm.

Lê Lạc “ồ” lên, hung hăng quay đầu quét ánh nhìn về vị khách số 31, ánh lửa nổi lên trong mắt.

Trong ánh mắt hung tợn của Lê thiếu, Tiêu Phàm sắc mặt bình tĩnh, chăm rãi buông tay cầm biển xuống, hoàn toàn như không thấy ánh mắt như phóng lửa của Lê thiếu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Tặng Giá

Chương 313: Tặng Giá

Sao Lê Lạc nhìn Tiêu Phàm chỉ từng đó mà toàn bộ người trong sảnh đều đang nhìn anh ta.

Trong mắt Đường Huyền lóe lên một chút lo lắng.

Tiêu Phàm rốt cục vẫn phải xuất thủ.

Không thể nghi ngờ, theo Đường Huyền thì Tiêu Phàm sở dĩ tham gia cạnh tranh chiếc bình bát tạc ngọc này rất rõ ràng là hướng về Lê Lạc. Lê Lạc

không ra giá, hăn cũng không ra giá. Lê Lạc vừa ra trận, Tiêu Phàm lập tức theo vào, không chút khách khí đẩy giá lên.

Tỏ rõ muốn khiến Lê Lạc bẽ mặt.

Bởi vậy có thể thấy, Tiêu Phàm khởi điểm “sóng lớn không kinh hãi” đều là giả vờ, kỳ thực trong lòng đã vô cùng khó chịu.

Thiên Thiên vẫn là người thích càn quấy, nhưng đừng vì Lê Lạc không hiểu ra sao cả và Tiêu Phàm thực sự thích làm mình làm mẩy này, Đường Huyền lo lắng nhất chính là cái này. Không có sự giúp đỡ của Tiêu Phàm, nếu như sức khỏe của Uyển Thiên Thiên không thể tốt lên được, thì ai sẽ đến quản lý Yên Chi xã.

Trong mắt Uyển Thiên Thiên lại hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ý nghĩ của cô và Đường Huyền hoàn toàn khác nhau. Tiêu Phàm cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được, bản thân đối với cái người Lê thiếu gì kia, thực tình nửa chút cảm tình cũng không có, có điều chính là đang trêu chọc anh ta một chút cho vui. Cứ như thế, Tiêu Phàm có cái gì đáng để ghen chứ? Lại nói, Tiêu Phàm từ đầu đến cuối chưa từng tỏ vẻ muốn nhận Uyển Thiên Thiên là người con gái của mình, hăn có tư cách gì để ghen?

Nhưng tại sao Tiêu Phàm bỗng nhiên tham gia đấu giá làm gì chứ?

Nhưng Uyển Thiên Thiên thật sự không tin Tiêu Phàm thực sự coi trọng chiếc bình bát tạp ngọc kia. Với thành tích của Yên Chi xã, trong giới cổ vật, Uyển Thiên Thiên tuyệt đối có thể coi là chuyên gia. Đối với việc đánh giá chiếc bình bát tạp ngọc kia, cô hoàn toàn tán thành ý kiến của Nam Thúc Đồng.

Hai ngàn tệ, thật sự là một cái giá rất cao rồi.

Mà Tân Lâm lại không kìm nổi lòng mình, chiếc eo nhỏ mềm mại đứng thẳng lên, trong mắt toát lên vẻ chuyên chú và thần thái kiên nghị. Chỉ có cô trong lòng hiểu rõ, Tiêu Phàm thật sự hứng thú với chiếc bình bát tạc ngọc kia.

Về phần Lê Lạc, Tiêu Phàm ngay từ đầu đã không nghĩ anh ta thực sự có ý nghĩ nghiêm túc.

Có đáng để chơi anh ta không?

Đã bao giờ thấy một giáo sư lại so đo với một học sinh tiểu học đâu?

Lê Lạc vẫn đang hăm hừ nhìn Tiêu Phàm chưa dứt, thì lại có người báo giá rồi. Lại là người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi cùng anh ta đến kia, âm thầm cầm lấy tấm biển trên bàn giờ lên.

- Bốn ngàn!

Người đàn ông trung niên âm điệu không cao, vô cùng trầm thấp, mang theo cảm giác mờ ảo không nói ra được, dường như không phải từ trong miệng ông ta phát ra.

Lê Lạc chợt thu ánh mắt lại, nhìn sang phía người đàn ông trung niên, lộ ra vẻ giật mình.

Người đàn ông trung niên cũng giống như Tiêu Phàm, ánh mắt cũng không nhìn anh ta lấy một cái, chỉ chăm chăm nhìn lên chiếc bình bát tạc ngọc trên đài đấu giá, trong mắt mơ hồ lộ ra tia lửa hừng hực.

- Năm ngàn!

Không đợi người nam chủ trì mở miệng, Tiêu Phàm lại lần nữa giờ tấm biển lên.

Nam Thúc Đồng và hai vị giám bảo sư khác liếc nhìn nhau, cười nhẹ lắc đầu.

Xem ra hai bên cứ như vậy đối đầu rồi. Ở trên hội đấu giá, chuyện này cũng không phải là hiếm thấy. Có đôi khi đám công tử lớn nhỏ con nhà giàu mới nổi nhìn nhau không vừa mắt, liền thích tranh giành hơn thua như vậy.

Tiền?

Tiền là cái gì?

Không phải đây mới chỉ có năm ngàn sao?

Chỉ có Mã tiên sinh vẻ mặt đầy vui mừng, thật sự không ngờ tới, vật này trong nháy mắt đã có người ra giá cao tới tận năm ngàn.

- Mười ngàn!

Lê Lạc cầm lấy chiếc biển trong tay người đàn ông trung niên, tay giơ lên cao, miệng hét lớn một tiếng, dường như muốn phun hết những kìm nén trong lòng ra ngoài. Nếu cứ tiếp tục kìm nén xuống thì Lê thiếu sẽ kìm nén đến mức sinh bệnh mất.

Về phần cái bình bát tạc ngọc kia, Lê Lạc cũng không liếc mắt nhìn cái nào.

Không phải là ném tiền sao?

Được, hôm nay ta lấy tiền ném chết người!

Để những kẻ ngoại địa các người rõ ràng rằng, Cổ Đô thành này, rốt cục ai mới là lão đại.

- Hai mươi ngàn!

Tiêu Phàm không thay đổi giọng nói, giơ tấm biển lên.

Không khí đại sảnh giám bảo cuối cùng cũng bắt đầu trở nên khác thường rồi. Những người lười biếng dựa vào ghế ngồi đợi xuất hiện trò hay để kết thúc màn diễn khách quý liền từng người một đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhìn qua, hai bên thật sự quyết đấu với nhau, không ai chịu nhường bộ, phải nhìn lại, trận Long Hồ đấu này, cuối cùng ai mới là người thắng. Cũng có vài vị khách không kìm nổi đánh giá Tiêu Phàm, hình như đối với con người Tiêu Phàm có quan tâm, thế nên càng quan tâm tới kết quả của trận đấu giá này.

Đây là ai vậy?

Sao mà to gan như vậy, dám đối đầu với Lê thiếu tại Cổ Đô này?

Không muốn lẫn lộn nữa sao?

Xem ra, đây không giống rắn bản địa lắm, quá nửa là rồng qua sông, vẫn chưa được lĩnh giáo sự lợi hại của Lê thiếu của Cổ Đô. Người trẻ tuổi bây giờ ý à, một chút cũng không chịu nhường, nhất định phải đánh đến đầu rơi máu chảy, mới rút ra bài học kinh nghiệm được.

- Ha ha, muốn so với ta ai nhiều tiền hơn à? Được, đến đây, hôm nay ta sẽ chơi với các người đến cùng!

Lê thiếu cười nhạt một tiếng, cầm tấm biển trong tay giơ lên.

- Một trăm ngàn!

Giám bảo đại sảnh đang bắt đầu có chút ong ong thì lập tức yên tĩnh lại, đoàn người đồng loạt mở to mắt nhìn về phía vị khách mang số một, có chút khó tin. Nam Thúc Đồng liền buông chén trà trong tay xuống, giật mình nhìn Lê thiếu.

Lê công tử, ta biết rằng ngươi tiền, nhưng có tiền cũng không cần phải ném như thế chứ?

Chúng ta phải giảng đạo lý!

Chiếc bình bát mẻ này, dù thế nào cũng không đáng một trăm ngàn mà. Người muốn quyên từ thiện, không cần nói một trăm ngàn, dù có gấp ngàn vạn lần như thế thì cũng không có gì phải nói, nhưng bây giờ không phải đang bán hàng từ thiện đâu.

Người lấy tiền ném cho ai xem vậy?

Tiểu tử sắc mặt tái nhợt từ chỗ khác đến kia không đáng để người điên cuồng như vậy đâu.

Phải biết rằng, Lê thiếu người vừa vô duyên vô cớ đánh mất một triệu hai trăm ngàn đồng rồi, lại muốn thêm một triệu hai trăm ngàn đồng nữa sao?

Đôi mắt của Mã tiên sinh như căng tròn lên, giống như không tin nổi vào tai mình nữa.

Sao lại chưa bao giờ dám nghĩ đến, thứ đồ đáng hai ngàn lại biến thành một trăm ngàn rồi.

Mặc dù là hội đấu giá, cũng có cần thần kỳ như vậy không?

- Một trăm ngàn...

Người nam chủ trì rên lên một tiếng, ngơ ngác nâng chiếc chùy nhỏ trong tay. Xem tư thế này, căn bản không cần anh ta tạo không khí gì, “trận chiến thu Quan” này tối nay nhất định sẽ hết sức sôi động.

Sự thật cũng là như vậy.

Người nam chủ trì còn chưa kịp nói gì, Tiêu Phàm cũng đã giơ tấm biển lên.

- Một trăm năm mươi ngàn!

Giọng điệu bình tĩnh, dường như căn bản không nghe thấy lời nói hung tợn vừa rồi của Lê thiếu.

Uyển Thiên Thiên cũng không nhin nổi nữa, trợn tròn mắt nhìn Tiêu Phàm, hạ giọng nói:

- Nay, bình tĩnh một chút, không đáng làm thế mà...

Cái này, Uyển Thiên Thiên cũng có chút hoài nghi, Tiêu Phàm có thật sự đang ghen rồi. Có vẻ như chỉ có ghen tuông mới có thể khiến một chàng trai trước giờ rất lạnh nhạt, bình tĩnh làm những hành động điên cuồng không thể lý giải như bây giờ.

Tiêu Phàm nở một nụ cười nhạt không thành tiếng.

Uyển Thiên Thiên vẫn còn muốn nói, nhưng bỗng nhiên lại quay người nhìn về phía Tân Lâm. Việc Tân Lâm không có bất cứ hành động gì, bằng trực giác, Uyển Thiên Thiên có thể biết được Tân Lâm dường như đang nói ra suy nghĩ của mình.

Quả nhiên, Uyển Thiên Thiên vừa xoay đi chỗ khác, Tân Lâm liền liếc cô một cái, hạ giọng nói:

- Không cần ngắt lời, cô không hiểu.

Uyển Thiên Thiên lập tức nổ đom đóm mắt.

Tôi tại sao lại không hiểu?

Tốt xấu thì tôi cũng là người đứng đầu Yên Chi xã, thứ khác không hiểu còn có thể hiểu được, loại đồ cổ này, các người hiểu hơn tôi được bao nhiêu chứ?

Nhưng thấy Tân Lâm đáng bộ bình tĩnh, Uyển Thiên Thiên trong đầu cũng bắt đầu bồn chồn, có những thứ cũng không thể chắc chắn như vậy được. Tân Lâm đương nhiên không thể hiểu đồ cổ bằng cô, nhưng Tiêu Phàm thì khác.

Bọn họ còn có pháp khí gì!

Điểm này, Uyển Thiên Thiên thật sự không rõ.

Lẽ nào chiếc bình bát tạp ngọc này cũng là một pháp khí.

Nếu quả thực như vậy, pháp khí trên thế giới này cũng hơi có phần tụ tập quá rồi.

- Hai trăm ngàn!

Ngữ khí của Lê Lạc ngược lại lại bình tĩnh trở lại.

Vốn đã quyết tâm dùng tiền đập cho choáng kẻ từ ngoài đến kia, thế thì không cần thiết lại phải tức giận hằm hằm như vậy, tự đánh mất thân phận.

Mã tiên sinh lấy tay che miệng, ngực phập phồng gấp gáp, hỗn hển hỗn hển, cả mặt đỏ bừng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu đi được.

Nhưng không ai để ý đến ông ta, thậm chí cũng không ai để ý đến chiếc bình bát tạp ngọc bày trưng trên đài đấu giá. Mặc nhiên, ai cũng biết đây là cuộc đấu của hai người trẻ tuổi đang ghen mà thôi.

Với chiếc bình bát tạp ngọc có quan hệ gì?

- Hai trăm năm mươi ngàn!

- Ba trăm ngàn!

- Ba trăm năm mươi ngàn!

Hai người đuổi nhau báo giá, trong khoảnh khắc, chiếc bình bát tạp ngọc đã mang một cái giá cao khó tin.

- Một triệu!

Rốt cục, lại từ miệng Lê Lạc phát ra con số này.

Trong đại sảnh vang lên tiếng “wow” đầy sự ngạc nhiên, thán phục.

Đây là món đồ thứ hai vượt qua giá đấu một triệu trong đêm này, cả hai lần đều vì có Lê Lạc tham dự. Lần đầu tiên còn được, dù sao thì chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy đó giá khởi điểm cũng là năm trăm ngàn rồi, cuối cùng là thành một triệu hai trăm ngàn thành giá, cũng chỉ là lật qua lật lại một phen. Trên sàn đấu giá, loại tình thế này vô cùng thông thường, cuối cùng giá bán so với giá khởi điểm chênh lệch nhau đến mấy chục lần, cũng không phải không có tiền lệ.

Nhưng vượt qua năm trăm lần trở lên, thật đúng là hiếm thấy.

Ít nhất mọi người ở đây, chưa ai tận mắt nhìn thấy một chuyện quá điên rồ như vậy.

Chiếc bình bát tạp ngọc giá khởi điểm là hai ngàn đồng, lại có người báo giá “một triệu” cao ngất trời.

Lê Lạc vừa báo vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Đây đã là giá cao nhất mà hắn có thể chấp nhận được. Cho dù Lê thiếu muốn dùng tiền đập chết cái kẻ công tử bột họ Tiêu kia, nhưng cũng có cực

hạn. Nếu thực sự vượt qua cực hạn này, cho dù Lê thiếu tiền nhiều như nước, cũng phải cẩn thận suy xét lại kết quả.

Dù sao thì không lâu trước, y đã bị người ta “hại” mất một triệu hai trăm đồng rồi.

Có tiền thì có tiền, cũng phải tiêu một cách xứng đáng, bị người ta hại mất thì cũng ko thú vị gì rồi.

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt Lê Lạc đảo qua nét mặt của gần như lúc nào cũng có thể ngắt đi của Mã tiên sinh ngay cạnh đó, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khác thường: không phải mấy tên này cấu kết diễn trò đấy chứ?

Thông đồng cùng nhau, cố ý dẫn tôi vào tròng.

Đằng trước hại tôi một triệu hai trăm ngàn, bây giờ lại muốn dùng cách cũ để hại tôi thêm một triệu đồng sao? Nếu như là người ở Cổ Đô, chẳng ai to gan như vậy, dám hại Lê thiếu này, nhưng đây là những kẻ từ ngoài đến nên cũng khó nói được.

Từng kẻ từng kẻ đều diễn rất hay.

Hôm nay lừa được Lê Lạc y rồi, hôm khác sẽ lập tức biến mất, không sợ Lê thiếu ở trong thành Cổ Đô tai mắt khắp nơi, người tìm không thấy người ư?

- Một triệu một trăm ngàn đồng!

Tiêu Phàm vẫn không chút do dự giơ tấm biển lên, thản nhiên báo giá cao hơn.

Trong quá trình cạnh tranh này, Lê Lạc còn biến ảo một chút sắc mặt, Tiêu Phàm lại từ đầu đến cuối không hề nao núng, chỉ cứ tiếp tục từng lần một

báo giá. Xem điệu bộ này, Tiêu chân nhân bị thu hút bởi chiếc bình bát tạc ngọc nhất định phải có nguyên nhân.

Sắc mặt của Lê Lạc trở nên âm trầm như đáy nước, tay phải không ngừng run rẩy, dường như đang rất cố gắng khống chế cảm xúc của mình, không để tay mình lại cầm lấy tấm biển kia nữa.

Họ Tiêu này đúng là quyết tâm chơi cho Lê thiếu một lần ra trò.

Ngay tại lúc Lê Lạc chần chừ không biết có nên cùng Tiêu Phàm chơi một trận đến cùng không, thì người đàn ông trung niên im lặng hồi kia đã vươn tay ra, nắm lấy tấm biển trước mặt Lê Lạc, không chút do dự giơ lên cao.

- Một triệu hai trăm ngàn đồng!

Giọng nam trầm thấp, mờ ảo, một lần nữa lại một lần nữa vang lên trong đại sảnh giám bảo.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giá Trên Trời

Chương 314: Giá Trên Trời

Đám người bên ngoài đều kinh hãi.

- Diêm đại sư....

Lê Lạc không kịp tức giận, cả kinh, đưa đầu đến trước mặt người đàn ông trung niên, dè thấp giọng kêu lên, giọng điệu lộ ra ý nghi hoặc.

Lê Lạc tuyệt đối không cho rằng, Diêm đại sư vì giành thể diện cho mình mới chủ động tham gia báo giá. Lê thiếu cho dù có tự tin hơn đi chăng nữa, đối với cái này cũng là tự biết mình. Diêm đại sư làm như vậy, chỉ có thể

chứng minh một vấn đề: Bản thân Diêm đại sư cảm thấy chiếc bình bát tạp ngọc này đáng giá một triệu hai trăm ngàn đồng.

Đây...đây rốt cuộc là thứ đồ gì?

Ngay cả nét mặt Nam Thúc Đồng đều đầy vẻ kinh ngạc, lại thêm một lần đánh giá chiếc bình bát tạp ngọc đang đặt trên đài đấu giá kia.

Không lẽ bản thân mình nhìn lầm rồi, chiếc bình bát tạp ngọc này quả thật là một thứ đồ tốt.

Nam Thúc Đồng lập tức ngẫm lắc đầu. Vừa rồi gã quả thật đã tỉ mỉ giám định chiếc bình bát tạp ngọc kia, niên đại chắc chắn sẽ không sai, hoa văn điêu khắc trên chiếc bình bát tạp ngọc, mang theo đặc sắc của thời kì Tần Hán cực kỳ rõ ràng. Thứ đồ này là một cổ vật, có điều chất ngọc quá kém, nói trắng ra chẳng qua là một chiếc bình bát từ một tảng đá điêu khắc ra mà thôi, còn có nhiều tổn hại như vậy, bề ngoài cũng không tốt. Cứ xem như là mắt mình bị hỏng, niên đại của chiếc bình bát này cho dù càng thêm lâu đời, là cổ vật của thời kỳ Tây Chu, thậm chí thời kỳ Hạ Thương đi chăng nữa, dựa vào trạm trổ, chất ngọc và hình dáng bên ngoài này, cũng quả quyết không đáng giá một triệu hai trăm ngàn.

Diêm đại sư sắc mặt bình tĩnh, khẽ gật đầu.

Bên hiên bên kia, Uyển Thiên Thiên ngồi không yên, cũng không quan tâm đến “cảnh cáo” vừa nãy của Tân Lâm, lại tiến đến trước mặt Tiêu Phàm, vẻ mặt nghi ngờ nhìn hắn, trong con ngươi đen láy, tràn đầy vẻ kinh ngạc.

- Này, đây rốt cuộc là cái gì?

- Tôi không biết.

Câu trả lời của Tiêu Phàm thiếu chút nữa làm cho Uyển Thiên Thiên phun ra máu.

Anh không biết?

Đại ca, anh ngay cả cái nay là cái gì cũng không biết, liền liều mạng đặt giá như vậy, anh chê tiền quá nhiều rồi sao? Hay là nói, anh cảm thấy mặt của Lê Lạc đáng giá nhiều tiền như vậy, nhất định phải bỏ ra một triệu hai trăm ngàn đi tát một cái hay sao?

- Đại thiếu gia?

Đường Huyền cũng không hiểu.

Đây quả thật đã vượt qua sự hiểu biết của cô đối với Tiêu Phàm, từ khi Đường Huyền lần đầu tiên ở Thất Tinh Trà Liêu nhìn thấy Tiêu Phàm, trong nội tâm đã nhận định, Tiêu Phàm là một cao nhân thực sự. Làm sao ngay cả một Tiêu chương giáo trầm ổn như núi, cũng sẽ làm ra chuyện không thể hiểu được như vậy?

Bên này đang xì xào bàn tán, người nam chủ trì trên đài đấu giá đã cất giọng vô cùng sung sướng tuyệt đỉnh kêu lên:

- Một triệu hai trăm ngàn đồng? Trời ơi, một triệu hai trăm ngàn đồng! Cảm tạ sự khảng khái của quý khách số 1! Còn có ai mua với giá nhiều hơn Một triệu hai trăm ngàn đồng không? Còn không? Một triệu hai trăm ngàn đồng lần thứ nhất.... Một triệu hai trăm ngàn đồng lần thứ hai....

- Một triệu ba trăm ngàn đồng!

Lần này người giơ tấm biển là Tân Lâm, ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, không mang theo chút sắc thái tình cảm nào. Tân Lâm cũng không biết chiếc bình bát tạc ngọc này rốt cuộc có chỗ nào không giống với đồ bình thường, cô chỉ cần biết một chuyện là đủ rồi: Tiêu Phàm đối với thứ đồ này, nhất định phải có được.

Thế thì không có cái giá gì đáng để nói, phải dùng toàn lực đi có được , cho dù phải “táng gia bại sản” cũng không tiếc.

Tuy nhiên Tân Lâm cũng đã âm thầm nhú mày.

Thẻ ngân hàng của Tiêu Phàm, là do cô bảo quản, số dư trong thẻ chỉ có hơn một triệu bốn trăm ngàn, tiếp tục như thế này, nhiều nhất lại đấu giá thêm một vòng, thì sẽ không chống đỡ nổi nữa.

- Một triệu bốn trăm ngàn!

Bên kia báo giá, đều là người đàn ông trung niên Diêm đại sư kia.

Một lời nói dè thấp của Lê Lạc, trừ hai người họ, không có thêm người thứ ba nào có thể nghe thấy, cũng không có ai biết người đàn ông trung niên thần bí bên cạnh Lê Lạc này chính là “Diêm đại sư”. Hơn nữa, thời gian trước Diêm đại sư vẫn đang ở Thiết Môn, nhanh như vậy liền đến Cổ Đô, hình như dáng vẻ của Lê Lạc đối với y đều là vô cùng tôn kính.

Vẫn là rất bản lĩnh.

Trong chốc lát, bàn khách số 31 trở nên trầm mặc, bất luận là Tiêu Phàm hay Tân Lâm, đều không tiếp tục báo giá. Giám bảo đại sảnh lại truyền ra tiếng “ong ong” nói nhỏ, thậm chí còn có người chỉ chỉ trỏ trỏ sang bên này.

Xuất hiện loại trầm mặc này ở phiên đấu giá, là chuyện rất bình thường. Hoặc là giá của vật được bày đấu giá vượt qua dự kiến ban đầu của người tham gia đấu giá, hoặc là hết tiền rồi.

Lê Lạc cũng nhìn lướt sang phía bên này, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý không thể che dấu.

Ôn con, muốn đấu với ta!

Có đủ tư cách sao?

- Tân tử tử?

Uyển Thiên Thiên ngược lại có chút không nén được tức giận, nghiêng đầu nhìn về phía Tân Lâm, nghi ngờ hỏi.

Lúc trước là không hiểu ra sao cả tranh giành, hiện tại lại không hiểu thế nào lùi bước, vẫn phải cho một lý do chứ?

Đôi mi thanh tú của Tân Lâm hơi nhú lại, thản nhiên nói:

- Tiền mặt trong thẻ không đủ.

Uyển Thiên Thiên lập tức nói:

- Cái này không sao, tiền em có...Em chỉ muốn biết, cái thứ đồ chơi này rốt cuộc là có chỗ nào đặc biệt?

Lòng hiếu kỳ của tiểu nha đầu hiện giờ tăng vọt, nếu như còn không làm rõ ràng nguyên nhân, làm không tốt sẽ “ầm” một tiếng, làm bom nổ trước mặt mọi người.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói:

- Chiếc bình bát này cực kỳ giống một bức họa đồ trên lưng con rùa ngọc.

- Hà

Nghe xong lời này, chẳng những Uyển Thiên Thiên chấn động, ngay cả Tân Lâm và Đường Huyền cũng đầy kinh ngạc.

Một lát sau, Uyển Thiên Thiên dè dặt giọng, vội vàng hỏi:

- Rùa ngọc? Bức họa đồ trên lưng của con rùa ngọc kia không phải là hết sức mơ hồ, nhìn không rõ sao?

- Tối hôm qua, tôi nhìn thấy rõ một bức trong đó.

Tiêu Phàm nhàn nhạt đáp. Tối qua, hắn ở trong phòng khách sạn lấy thần niệm lực chậm rãi thăm dò rùa ngọc, trong tâm trí hiện ra một bức họa đồ tương đối rõ ràng, cư nhiên cực kỳ giống chiếc bình bát tạc ngọc ở trước mặt. Điểm duy nhất không giống chính là, chiếc bình bát trong tâm trí của Tiêu Phàm, trong bình có luồng bảo quang lộ ra, dịu dàng đẹp đẽ, mà cái bình bát tạc ngọc trước mặt, lại không hề sáng bóng, vô cùng què mùa. Trừ cái này ra, hình dạng, hoa văn của hai cái đều giống nhau như tạc. Hơn nữa, tối qua vừa mới ngộ ra bức họa đồ như vậy, tối nay ở hội giám bảo này liền gặp được “vật thật”, muốn làm cho Tiêu Phàm cho rằng đây chỉ là một sự trùng hợp, giữa hai cái này không có liên hệ nào, là tuyệt đối không thể.

Cái gọi là “huyền học”, coi trọng chính là cái trực giác nói không rõ, hiểu không ra bên trong thâm sâu đó.

- Có loại chuyện này sao?

Uyển Thiên Thiên ngay lập tức cực kỳ kinh ngạc, ngay sau đó lại trở nên hưng phấn không hiểu ra sao. Đôi mắt đen ngập nước mở tròn, bộ ngực nhu mỹ không ngừng phập phồng.

Lúc này, người nam chủ trì lại lớn tiếng “thúc giục”.

- Một triệu năm trăm ngàn đồng!

Uyển Thiên Thiên không hề do dự giơ tấm biển lên, dịu dàng hô.

- Một triệu sáu trăm ngàn đồng!

Người báo giá kế tiếp, đều là Diêm đại sư, Lê Lạc dường như đã “lui về phía sau màn” rồi.

Không khí của đại hội giám bảo , đã bắt đầu sôi trào, mỗi một lần báo giá, đều sẽ vang lên những tiếng xôn xao, càng ngày càng vang dội, thậm chí ngay cả ông chủ lớn có tiền bạc xa xỉ như ông chủ Long , đều theo mọi người kinh hô không ngừng.

Cảm xúc của quần chúng, vẫn luôn tương đối dễ bị loại hành vi có tính phi lí này làm cho kích động, cùng nhau “càn quấy”. Từ xưa đến nay, người Trung Quốc liền có câu “pháp luật không trách số đông”, dường như chỉ cần rất nhiều người cùng nhau gây chuyện, cho dù gây ra tai họa lớn, trách tội cũng không đến lượt đầu của mình, trời sập xuống sẽ có một cái cột cao chống đỡ.

Đây gọi là “súng bắn chim đầu đàn”.

- Một triệu bảy trăm ngàn đồng!

Uyển Thiên Thiên lại giơ tấm bảng lên, giọng nói trong trẻo mềm mại, không có một chút chần chừ do dự nào, làm cho người ta rất dễ cảm nhận được tình thế của cô là bắt buộc phải quyết tâm.

Độ tiền nhiều với Tiêu đại thiếu sao? Không biết “dưới trướng” của hân có cả một Yên Chi xã quên mình phục vụ sao? Nếu như ngay cả Yên Chi xã cũng trụ không được, vậy thì còn có cả một “ngân hàng Đại Sinh” kia kìa!

Bàn của vị khách số 1 bên kia bắt đầu do dự.

Sắc mặt của Diêm đại sư tuy rằng vẫn trấn định, trong mắt lại lóe ra tinh quang, hiển nhiên ở sâu trong nội tâm, đã không thể bình tĩnh giống như bề ngoài như vậy. Diêm đại sư cũng không ngờ, sẽ ở nơi nay đụng phải một đối thủ “ngoan cường” như Tiêu Phàm. Theo như quẻ bói lúc trước, rõ ràng hiển thị ra việc này “đắc lợi”. Lẽ nào thuật bói toán có sai lệch.

Bằng trực giác, Diêm đại sư liền có thể biết, vị nam tử trẻ tuổi bên phía đối phương kia cũng là một thuật sư, hơn nữa trình độ hân là không thấp.

Nhưng hẳn lẽ nào cũng biết rõ bí mật động trời ẩn chứa bên trong chiếc bình bát này sao?

Diêm đại sư có chút không tin.

Bí mật động trời như vậy, làm sao có thể người nào cũng biết được? Ngay cả Diêm đại sư cũng là mới biết được không lâu trước đó, người nói bí mật này cho y, trong mắt Diêm đại sư, tuyệt đối là nhân vật giống như thần thánh. Phàm nhân bình thường làm sao có thể sánh được.

Lê Lạc cũng nhìn về phía Diêm đại sư, khuôn mặt âm trầm không lên tiếng.

Một triệu bảy trăm ngàn đồng, đã vượt xa giới hạn cao nhất mà Lê Lạc có thể tiếp nhận được. Nếu như không phải vì Diêm đại sư bất ngờ nhúng tay, Lê Lạc sớm đã từ bỏ lần đấu giá này. Cho dù bị người khác đánh vào mặt, cũng không thèm để ý nữa. Chỉ cần mấy tên này không “bỏ chạy” trong đêm, còn ở lại Cổ Đô thêm một buổi tối, Lê thiếu gia liền nắm chắc trăm phần trăm, nhất định sẽ đem thể diện đã bị mất tìm về gấp mấy lần.

Đến lúc đó, vẫn phải làm cho mấy tên ngoại lai không biết trời cao đất dày này biết Mã vương gia có mấy con mắt.

- Một triệu bảy trăm ngàn đồng lần thứ hai...

Người nam chủ trì phát ra giọng nói càng cao vút lại đang quanh quẩn không ngừng trong giám bảo đại sảnh, thậm chí còn có chút run nhẹ.

Một triệu bảy trăm ngàn đồng đã là mức giá cao nhất của đại hội giám bảo trong hai khóa gần đây.

- Một triệu tám trăm ngàn đồng!

Diêm đại sư rút cuộc lại giơ tấm biển trong tay thêm một lần nữa.

- Oa, một triệu tám trăm ngàn đồng! Khách bàn số 1 quả là nhiều tiền thế lớn, thật là lợi hại lợi hại.... Một triệu tám trăm ngàn đồng, chiếc bình bát tạc ngọc này đã có người xuất ra giá cao nhất, còn có ai đưa ra giá cao hơn một triệu tám trăm ngàn đồng không? Còn có không? Nếu như không có ai đưa ra giá cao hơn, vậy thì bảo vật cuối cùng của tối hôm nay sẽ thuộc về sự sở hữu của khách quý bàn số 1. Một triệu tám trăm ngàn đồng lần thứ nhất! Một triệu tám trăm ngàn đồng lần thứ hai! Một triệu tám trăm ngàn đồng lần thứ ba...

- Hai triệu!

Uyển Thiên Thiên trực tiếp đứng lên, giơ tấm biển lên hô.

- Hai triệu!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc kêu lên.

Chỉ nghe rầm một tiếng, vị Mã tiên sinh hiến bảo vật kia đột nhiên che ngực, ngửa mặt lên trời ngã xuống đất, thiếu chút nữa cả người liền co giật sùi bọt mép rồi.

Đối với cuộc sống bần cùng như thế này, những quần chúng bình thường luôn túng quẫn mà nói, hai triệu tệ quả thật là một con số có thể đập chết người.

Hiện trường lập tức xảy ra một trận hỗn loạn, ngay sau đó liền có nhân viên phục vụ và bảo vệ vây lại, nhanh tay véo vào nhân trung của ông ta. Mã tiên sinh chỉ là kích động quá mức, máu dồn lên não, lúc này mới đột nhiên ngất đi, nhất nhanh liền được cứu tỉnh trở lại, cười rất ngượng ngùng, không ngừng xin lỗi với mọi người.

- Xin lỗi, xin lỗi, làm mọi người chê cười rồi chê cười rồi....Hai triệu, trời ơi....

Mặc dù được cứu tỉnh, đôi mắt của Mã tiên sinh có chút đăm đăm, dường như vẫn có chút không chịu tin, chiếc bình bát tạc ngọc bình thường kia cuối cùng lại có người báo cái giá trên trời hai triệu tệ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giành Được Bảo Vật

Chương 315: Giành Được Bảo Vật

Sắc mặt của Diêm đại sư hoàn toàn trầm xuống, hai hàng lông mày nhíu chặt, đuôi lông mày không ngừng dựng lên, do dự, lại đưa tay nắm lấy tấm biển.

- Diêm đại sư!

Lê Lạc giành trước, đè tấm biển xuống, hướng về phía Diêm đại sư nhẹ nhàng lắc đầu, hai lông mày cũng nhíu chặt.

Lông mày của Diêm đại sư nhẹ nhàng dương lên, lạnh lùng nói:

- Lê thiếu, chiếc bình bát này đối với tôi rất quan trọng, nhất định phải có được....Cậu hiện giờ giúp tôi chuyện này, tôi sẽ không để cậu phải giúp đỡ vô ích đâu.

Lê Lạc cười nhạt một tiếng, đè thấp giọng nói:

- Diêm đại sư, phải đoạt được chiếc bình bát này, không chỉ có một cách. Chúng ta không cần ở trong này liều mạng với người ta. Tiếp tục như vậy, chỉ càng làm cho người khác được lợi.

- Ý của Lê thiếu là...

Diêm đại sư ngăn ra, trong mắt mang theo ý trưng cầu.

Lê thiếu gật gật đầu, vẻ mặt vô cùng chắc chắn.

Diêm Đại Sư cười nói:

- Tôi thiếu chút nữa quên rồi, Cổ Đô này chính là địa đầu của Lê thiếu.

Lê Lạc cười cười, nói:

- Diêm đại sư, lời này thật không dám nhận. Thế nhưng mong Diêm đại sư yên tâm, Người quen vẫn là có mấy người, có người nếu muốn ở nơi này làm mất thể diện của ta, cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Diêm đại sư mỉm cười xoa cằm, thân mình hơi dựa về phía sau, không để ý đến nữa.

Uyển Thiên Thiên vốn dĩ dồn hết sức lực, đợi bên kia “quyết sống mái một trận”, ai biết đợi cả nửa ngày cũng không có động tĩnh, không khỏi cảm thấy kỳ quái, hạ giọng nói:

- Bọn họ muốn làm cái trò gì vậy?

Đường Huyền cười nói:

- Đã không có trò gì rồi. Bất kể là thứ đồ có tốt bao nhiêu đi chăng nữa, đều có một mức giá giới hạn cao nhất.

Uyển Thiên Thiên lại lắc đầu liên tục, nói:

- Không đúng không đúng, tôi vẫn cảm thấy bên trong có vấn đề, tên Lê Lạc kia không giống như tính cách chịu thua dễ dàng như thế, phỏng chừng còn sẽ xuất ra làm một con thiêu thân gì đó.

Tân Lâm cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

- Có cái gì là chịu thua không chịu thua đây? Căn bản chính là bị chiều hư rồi. Nếu như rời khỏi thành phố này, cô xem anh ta còn có giữ tính cách này hay không?

Đường Huyền cười tự nhiên, gật gật đầu, tựa hồ tán đồng sâu sắc với lời này của Tân Lâm.

Mắt thấy Lê Lạc và Diêm đại sư đều dựa vào phía sau ghế, dáng vẻ muốn từ bỏ chuyện cạnh tranh, người nam chủ trì cũng không đợi thêm nữa.

- ...Hai triệu lần thứ ba! Được, hoàn tất!

Bộp một tiếng, chiếc búa nhỏ nện thật mạnh xuống.

- Chúc mừng khách bàn số 31, với giá hai triệu, đã giành được bảo vật cuối cùng của tối nay!

Trong đại sảnh vang lên một tràng tiếng vỗ tay.

Mặc kệ hai bên tham gia đấu giá rốt cuộc có tâm lí như thế nào, ít nhất trận đại chiến cuối cùng tối hôm nay cũng rất hay, rất đáng để mọi người vỗ tay hoan hô. Nhất là ông chủ Long, vỗ tay đặc biệt hăng say, cười tươi hết cỡ, không nhịn được thiếu chút nữa lớn tiếng trầm trồ.

- Tôi tuyên bố, đại hội giám bảo tối nay đến đây là kết thúc, cảm ơn các vị đại giá quang lâm. Các vị khách đã đấu giá được bảo vật, xin mời đi vào hậu trường làm các thủ tục bàn giao...

Đại hội giám bảo ồn ào náo nhiệt đến hai ba tiếng, cuối cùng cũng hết tiệc người tan.

Lê Lạc và Diêm đại sư đứng dậy đi ra, các thủ tục bàn giao có liên quan, hiển nhiên có người tùy tùng đi làm, không cần nhọc Lê thiếu gia đích thân lao tâm. Bất kì ai cũng không ngờ được, giám bảo đại hội hôm nay, Lê thiếu

gia danh chấn động Cổ Đô, cư nhiên sẽ bị người ta đánh vào mặt, hơn nữa quăng đến lại là hai cái tát, “bốp bốp” vang lên.

Trước khi ra cửa, Diêm đại sư bỗng nhiên quay đầu lại, đùng ánh mắt của Tiêu Phàm.

Tinh quang trong mắt Diêm đại sư lóe ra, Tiêu Phàm điềm tĩnh vững vàng.

Lúc đi làm các thủ tục bàn giao phía hậu đài, Mã tiên sinh vẫn là kích động vô cùng, tay che ngực, dựa vào chỗ kia vù vù thở dốc. Thấy nhóm người Tiêu Phàm đi đến, lập tức liền trấn định tinh thần, đi lên trước, hướng về phía Tiêu Phàm liên tục cúi đầu, nói không ít lời cảm ơn.

Ông ta thực sự không ngờ, chiếc bình bát tạc ngọc này cư nhiên có thể bán với giá hai triệu tệ. Mặc dù chiếc bình bát này không phải là của ông ta, ông ta chỉ là nhận sự ủy thác của người khác, thế nhưng bán được với giá cao như vậy, người bà con kia còn chưa biết phải cảm ơn ông ta như thế nào đâu, tiền chiết khấu của ông cũng không thể thiếu, nói thế nào cũng phải được ba đến năm chục ngàn chứ? Cho dù cho ông ta một trăm ngàn phí cảm ơn, cũng không có gì là quá đáng.

- Tất cả, đều là nhờ Tiêu Phàm ban tặng.

Ngoài dự đoán của mọi người, Nam Thúc Đồng cũng đích thân chờ đợi ở hậu đài, mỉm cười bước đến chào hỏi:

- Thiên Thiên tiểu thư, xin chào xin chào, tôi là Nam Thúc Đồng...Xin hỏi quý tính đại danh của vị tiên sinh này.

Mục tiêu của ông ta hiển nhiên là đặt trên người Tiêu Phàm, thế nhưng nghe Lê Lạc nhắc đến tên của Uyển Thiên Thiên, bèn chào hỏi Uyển Thiên Thiên trước.

- Nam tiên sinh, xin chào, tôi họ Tiêu, Tiêu Nhất Hành.

- Tiêu tiên sinh, xin chào xin chào. Chúc mừng Tiêu tiên sinh,

- Nam tiên sinh khách khí rồi.

- Tiêu tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi, tôi có mở một cửa tiệm nhỏ ở chợ đồ cổ Huyền Vũ, Tiêu tiên sinh và bạn bè nếu như có hứng thú, hoan nghênh đến làm khách của cửa tiệm chúng tôi....Có thể nhìn ra, Tiêu tiên sinh và mấy vị bằng hữu kia đều là người lành nghề.

Tiêu Phàm nhận lấy danh thiếp ông ta đưa đến, mỉm cười không nói.

- Tiêu tiên sinh, trong lòng tôi có chút hiếu kì, có một vấn đề, muốn thỉnh giáo Tiêu tiên sinh...Không biết chiếc bình bát tạc ngọc này rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt? Xin thứ cho tôi con mắt vụng về, quả thực nhìn không ra.

Sau khi hàn huyên vài câu khách khí, Nam Thúc Đồng cuối cùng cũng nói đến vấn đề chính. Mặc dù trong tâm của Nam Thúc Đồng, đã cơ bản nhận định, đây là hai tên công tử ghen tuông tranh giành, ném tiền để tìm vui vẻ, thế nhưng trình độ ném tiền này, vẫn là làm cho lòng người không thể dụ lại được. Ngộ nhờ chiếc bình bát tạc ngọc này còn có huyền cơ gì khác, mà ông ta lại nhìn không ra, sau này truyền ra ngoài, ông chủ lớn của “Thiên Bảo Trai” như ông ta, danh tiếng hàng đầu của đại sư chuyên giám định văn vật đất Cổ Đô, khó tránh khỏi bị hao tổn lớn.

Đến được địa vị ngày này giờ này của Nam Thúc Đồng, tiền tài nhiều cũng chỉ là thứ yếu, càng ngày càng coi trọng thanh danh và thể diện.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nói:

- Nam tiên sinh, tôi cũng không nhìn ra chiếc bình bát tạc ngọc này có điểm gì đặc biệt, chỉ là cảm thấy rất thú vị mà thôi. Nam tiên sinh yên tâm, món đồ này tôi cầm về tự mình cất giữ, không chuyển qua tay người khác.

Nam Thúc Đồng ngoài thất vọng cũng không kìm được âm thầm thở phào một cái, động thời trong lòng cũng ngạc nhiên, kinh sợ.

Người trẻ tuổi này thật sự thông minh tuyệt đỉnh, liếc mắt liền nhìn thấu tâm tư của mình.

Tiêu Phàm chẳng khác gì là đang nói rõ cho ông ta biết, việc này đến đây là chấm dứt, bất kể chiếc bình bát tạc ngọc này có chứa cơ mật động trời nào, cũng sẽ không lan truyền ra ngoài, đối với đại danh của ông chủ Nam, càng sẽ không có một chút tổn hại nào.

Về phần cơ mật mà chiếc bình bát tạc ngọc này ẩn chứa, Nam Thúc Đồng cũng không hy vọng một câu nói có thể hỏi được từ miệng Tiêu Phàm, đó là chuyện không thực tế.

Kỳ thật thời điểm cạnh tranh khốc liệt nhất khi này, Nam Thúc Đồng thậm chí còn hối hận tại sao bản thân mình lại là giám bảo sư, nếu như không phải là giám bảo sư, mà là khách, nói không chừng còn thật sự sẽ ra tay, mua chiếc bình bát kia trở về, tỉ mỉ nghiên cứu một chút, xem xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chỉ tiếc, để đảm bảo công bằng, giám bảo sư không được phép tham gia vào cuộc cạnh tranh đấu giá.

Nam Thúc Đồng cũng không tiếp tục giằng co, Tiêu Phàm rất rõ ràng không có tâm tư tiếp tục nói chuyện sâu với ông ta. Trong mắt người khác là ông chủ Nam rất tài giỏi, trong mắt Tiêu tiên sinh dường như so với thị dân bình thường cũng không khác biệt bao nhiêu.

Trong lòng Nam Thúc Đồng có chút không thoải mái cho lắm, thế nhưng nghĩ đến “cảnh ngộ” khi này của Lê Lạc, Nam Thúc Đồng lập tức liền thẳng băng trở lại.

Hai triệu là do Uyển Thiên Thiên thanh toán.

Vốn dĩ chiếu theo ý của Tân Lâm, là do Tiêu Phàm thanh toán một triệu bốn trăm ngàn, còn lại sáu trăm ngàn mượn của Uyển Thiên Thiên. Uyển Thiên Thiên liền mím môi, rất không vui đem hai triệu đi thanh toán dứt khoát một lần.

Dường như cực kỳ bất mãn việc Tân Lâm xem cô như người ngoài.

Quái lạ ở chỗ, Tân Lâm cứ nhiên lại không kiên trì ý kiến của mình, số tiền này là do Uyển Thiên Thiên chi.

Tâm tư của một người phụ nữ, đừng nói đàn ông không hiểu, ngày cả một người phụ nữ khác, cũng chưa chắc đã hiểu được. Ai mà biết được trong lòng của Tân Lâm rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

- Đi..đi, nhanh, quay về phòng thôi!

Uyển Thiên Thiên quẹt thẻ xong, lập tức ôm chiếc bình bát kia trước ngực, liên tục lên tiếng kêu thúc giục. Kỳ thực cô so với bất cứ người nào càng muốn biết, bên trong chiếc bình bát này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì.

Tiêu Phàm lại không vội vã như thế, vẫn ở đó nói chuyện với Mã tiên sinh, lấy được số điện thoại và địa chỉ nhà của Mã tiên sinh. Có thể nhìn ra, Mã tiên sinh còn có chút hoảng sợ, không phải là cam tâm tình nguyện như vậy. Có lẽ ông ta đến bây giờ vẫn chưa thật sự có thể ổn định tinh thần.

Tiêu Phàm tuy rằng nhìn qua vô cùng hiền lành, không giống như ác nhân kẻ cướp, thế nhưng người có thể móc ra hai triệu tệ mua một cái chén bể, nếu như muốn có ý đồ xấu gì, làm thế nào đều không phải là Mã tiên sinh có thể “chống đỡ” nổi.

- Đi nhanh lên, nhanh lên!

Uyển Thiên Thiên liên tục thúc giục.

Ngay lập tức ba mỹ nữ vây quanh Tiêu Phàm, quay về phòng của mình.

- Tiêu Phàm, mau đến xem xem, thứ đồ này rốt cuộc là cái gì...

Vừa vào cửa, Uyển Thiên Thiên liền cẩn thận hết sức đặt chiếc bình bát tạc ngọc trên bàn trà, miệng nói linh tinh, cúi lưng quỳ gối, không ngừng nhìn chăm chăm vào chiếc bình bát.

Trên mặt Đường Huyền cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Duy chỉ có Tân Lâm không hề “đi góp vui”, trước tiên đi kiểm tra phòng ốc một lượt, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới quay về phòng khách, nói với Tiêu Phàm:

- Tôi cảm thấy chúng ta vẫn là lập tức đổi một khách sạn khác đi.

Tiêu Phàm còn chưa trả lời, khéo miệng Uyển Thiên Thiên đã nhếch lên, cười lạnh:

- Sợ cái gì? Lẽ nào anh ta còn thật sự dám đưa thiêu thân ra sao?

Tân Lâm thản nhiên nói:

- Loại công tử bị chiều hư hỏng này, làm việc sẽ không biết suy nghĩ đến hậu quả gì.

Uyển Thiên Thiên mỉm cười một cái, nói:

- Vậy thì để cho anh ta đến là được rồi, văn hay võ tùy anh ta.

Tiêu Phàm lại không thể ý đến thảo luận của hai người kia, rất chuyên chú nhìn một lượt chiếc bình bát tạc ngọc, sau đó hai mắt khép hờ, hai tay cầm chiếc bình bát trước ngực, bắt đầu dùng lực thần niệm kiểm tra sâu.

Chỉ nhìn bề ngoài, chiếc bình bát này không có điểm nào thần kì, bằng không, loại lão giang hồ thật sự như Nam Thúc Đồng cũng sẽ không bị che mắt.

Ba cô gái đồng loạt ngậm miệng lại, đều rất căng thẳng nhìn chăm chăm về phía Tiêu Phàm.

Hai hàng lông mày của Tiêu Phàm, nhẹ nhàng dương lên.

Lực thần niệm của hắn vừa mới tiếp xúc với chiếc bình bát, trong tâm trí bỗng nhiên hiện ra một bức họa đồ, chính là bức họa đồ mà tối qua lúc hắn dò rùa ngọc xuất hiện, rõ ràng vô cùng. Tiêu Phàm gần như lập tức có thể khẳng định, chính là chiếc bình bát tạp ngọc trong tay hắn. Chỉ là chiếc bình bát trong tâm trí tản ra ánh sáng dịu dàng, dường như bị một cỗ lực lượng than bí vây quanh.

Tiêu Phàm lại chuyên chú thêm chút nữa, lực thần niệm ngay lập tức liền từ ánh sáng dịu bên trong xuyên vào, trong nháy mắt liền thấy được đáy bình, bảo quang dịu dàng đó, chính là từ đáy bình phát ra ngoài, dường như ở đó, cất dấu một bí mật không muốn cho người khác biết được.

- Tìm thấy rồi.

Tiêu Phàm thì thào tự nói một tiếng.

- Tìm thấy rồi? Là cái gì? Mau nói cho tôi...

Uyển Thiên Thiên lập tức lên lên.

Ngay vào lúc này, một tiếng vang cực lớn, cửa phòng khách sạn bị một cước đạp mở ra, ngay sau đó có người trực tiếp đi vào.

- Tất cả không được nhúc nhích

- Cảnh sát!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Xin Ta Đi!

Chương 316: Xin Ta Đi!

Bóng người chợt lóe, Tân Lâm liền đứng chặn trước mặt Tiêu Phàm, lạnh lùng nhìn chăm chú đám cảnh sát đang xông vào.

Đôi lông mày của Uyển Thiên Thiên dương mạnh lên, sắc mặt cực kỳ phản nộ.

Đường Huyền lại tiến lên một bước, chặn trước người của Uyển Thiên Thiên.

Đám cảnh sát bỗng nhiên xông vào cửa, tổng cộng có năm vị, có điều đều mặc thường phục, một vị cầm đầu kia, ước chừng khoảng ba mươi mấy tuổi, vóc dáng cao lớn, tóc húi cua, vẻ mặt ngạo khí, từ trên cao nhìn xuống quét qua mọi người đứng trong phòng một lượt, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

- Đều không được động đây, cảnh sát kiểm tra phòng.

Tóc húi cua cười lạnh nói.

- Giấy tờ!

Tân Lâm lạnh lùng hỏi, ánh mắt nhanh chóng quét qua trên người năm tên cảnh sát, những người này đều không dùng súng, chỉ có tay không như vậy, thế nhưng trong đó có ba người tay rút vào túi áo, dường như là cầm súng.

Trong căn phòng này rốt cuộc có những người như thế nào, xem chừng trước khi tiến vào cửa, bọn họ sớm đã có thông tin tình báo xác thực, đơn giản là một tên công tử bột không mở mắt đến từ phương Bắc, mang theo ba cô gái trắng nõn nà. Sức chiến đấu luân phiên, đều chỉ là một đồng cạn bã không hơn.

Đối phó với bốn tên cạn bã như vậy, đồng chí cảnh sát hiển nhiên không đến lượt phải dùng đao súng, vậy cũng quá đề cao mấy tên từ vùng khác này rồi. Hơn nữa ở đây dù sao cũng là “khách sạn Đại Đường Vương Triều”, khách sạn năm sao cao cấp sang trọng nhất của thành phố Cổ Đô, nếu như không cần thiết, nổ súng ở nơi này, ảnh hưởng cũng không tốt.

Mặc dù nói tất cả đã có Lê thiếu bao che, có thể chú ý một chút vẫn là nên chú ý một chút.

Sự điềm tĩnh của Tân Lâm , làm cho tên cảnh sát đầu húi cua có chút không ngờ đến, tuy nhiên lập tức liền không để trong đầu nữa.

Mấy tên đến từ Bắc Kinh này, đều thích giả bộ làm ra vẻ có tiền.

Không sai, Bắc Kinh là có rất nhiều người trâu bò tàng long ngạo hồ, thế nhưng nhiều hơn nữa vẫn là dân chúng thấp cổ bé họng không quyền không thế. Tuyệt đối không phải ai đều có thể ở thành phố Cổ Đô này khiêu chiến với Lê thiếu.

Cho dù người là từ Bắc Kinh đến, cũng không ngoại lệ.

- Yên tâm, sẽ cho các người xem giấy tờ!

Viên cảnh sát tóc húi cua cười lạnh một tiếng, từ trong túi quần móc ra một thẻ cảnh sát, rất tự nhiên mở ra trước mặt Tân Lâm.

- Vương Đại Hải, Đại đội trưởng Đại đội một Chi đội trị an Cục công an thành phố Cổ Đô, thanh tra cảnh sát cấp hai.

Tân Lâm lạnh lùng lẩm nhẩm.

Tuy nhiên nhìn dáng vẻ kiêu ngạo như vậy của cảnh sát Vương, phỏng chừng thân phận riêng của gã ta, so với chức đại đội trưởng trị an này còn ghê gớm hơn. Bằng không, đừng nói một chức Đại đội trưởng Chi đội trị an của gã, cho dù là Chi đội trưởng, trong “khách sạn Đại Đường Vương Triều” cũng không dám hò hét hoành tráng như vậy.

- Nhìn rõ rồi chứ? Đây, tên nam giới kia, xoay người lại đây!

Viên cảnh sát tóc húi cua đem tấm thẻ thu về, hướng về phía Tiêu Phàm rộng to một tiếng.

- Xoay người lại.

Hai tên cảnh sát đi theo cũng rống lên.

Tiêu Phàm chậm rãi đem chiếc bình bát tạp ngọc kia đặt trên bàn trà phòng khách, từ từ xoay người lại, nhìn về phía Vương Đại Hải, hai hàng lông mày hơi nhú lên. Tiêu đại thiếu gia trước giờ luôn trấn định vững vàng, dường như cuối cùng cũng có chút tức giận.

- Tên là gì?

Vương Đại Hải hung tợn nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, hung thần ác sát hỏi.

- Đủ rồi nha, ồn ào cái gì chứ? Có lời gì, bảo Lê Lạc tự mình vào đây nói!

Uyển Thiên Thiên ngay tức khắc cũng rất khó chịu, giọng nói nũng nịu nổi giận.

Vẫn đúng là Tân Lâm đoán trúng, Lê Lạc này cư nhiên thật sự di dời cảnh sát qua đây. Đêm hôm khuya khoắt, trong chốc lát liền có thể bắt cảnh sát trị an Cục công an thành phố gấp gáp đến khách sạn, hơn nữa trực tiếp đập cửa, thế lực của Lê thiếu ở thành phố Cổ Đô, quả thực không đơn giản.

Uyển Thiên Thiên không ưa nhất chính là cái này.

- Ồ,? Uyển tiểu thư có lời gì muốn nói với tôi sao? Lê Lạc tôi rửa tai lắng nghe!

Theo giọng nói đàn ông nho nhã này, Lê thiếu chậm rãi đi vào, miệng ngậm một điếu thuốc, ánh mắt cười như có như không lạnh nhạt quét qua mặt tất cả mọi người, trên mặt Tiêu Phàm dừng lại một lát, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, cuối cùng rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của Uyển Thiên Thiên.

Tiếng vang cực lớn khi này, sớm đã kinh động đến khách ở các phòng xung quanh, một đám người chạy đến xem náo nhiệt. Thế nhưng Lê Lạc “chuẩn bị đầy đủ”, trừ năm tên cảnh sát, nhân viên bảo vệ khách sạn cũng sớm được điều động đến, cả đoàn đã vây quanh phòng 3026 của Tiêu Phàm bọn họ đang ở, cấm các khách khác vây lại xem.

- Lê công tử, chỉ sợ là anh có lời gì muốn nói với chúng tôi thì phải?

Nhìn thấy Lê Lạc, Uyển Thiên Thiên lại không tức giận nữa, cũng cười như có như không hỏi.

- Tôi ư? Xin lỗi, Thiên Thiên tiểu thư, cô lần này thực sự nhầm rồi, tôi không có lời gì nói với các người. Các người có lời gì, đến Cục công an từ từ nói đi, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người ghi chép.

Lê Lạc cười ha hả, nói.

- Xin hỏi chúng tôi phạm tội gì? Tại sao lại muốn bắt chúng tôi?

Đường Huyền ở bên cạnh hỏi, dư quang trong mắt đều rơi trên mặt Tân Lâm, hiển nhiên là đang đợi “chỉ thị” của Tân Lâm.

- Phạm tội? Không không không, các người không phạm tội.

Lê Lạc giơ một ngón tay, không ngừng lay động ở trước mặt, dáng vẻ vô cùng Tây.

- Thế nhưng, các người có phải cho rằng không phạm tội , cảnh sát liền không thể đến tìm các người thì phải? Ha ha, nếu thực sự như vậy, các người thực sự nhầm rồi. Ở đây, tôi nói các người có vấn đề, các người liền có vấn đề; Tôi nói các người nên đi Cục công an khai báo, hiểu chưa? Về phần phải nói rõ những vấn đề gì, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người nói cho các người! Đương nhiên , các người có thể không cần khai báo cái gì, có

điều các anh em trong Cục sẽ có cách làm cho các người khai báo, đã hiểu rồi chứ?

Uyển Thiên Thiên liền khanh khách cười rộ lên, rất có hứng thú quan sát đánh giá Lê Lạc, nói:

- Nói như vậy, chính là Lê công tử khó chịu rồi, muốn chinh chúng ta, có đúng không?

- Đúng! Nói thật chính xác, chính là như vậy!

Lê Lạc lập tức gật đầu, hơi có chút khoa trương lớn tiếng nói.

- Ta chính là nhìn các người không vừa mắt rồi, ta chính là muốn chinh các người, thế nào? Không phục sao? Không phục các người có thể cản ta sao?

Lê thiếu cuối cùng cũng đem cái gọi là phong độ tao nhã ném sang một bên.

Thật sự hai ngày này, cục tức này của Lê công tử bị đè quá nặng, còn không phát tiết ra, không chừng sẽ bị đè đến mức phát bệnh đấy.

- Lê công tử, anh thật quá đáng yêu rồi, cái gì cũng dám nói.

Tiếng cười của Uyển Thiên Thiên càng thêm trong trẻo, không ngừng đánh giá Lê Lạc, dường như cảm thấy anh ta đặc biệt thú vị.

- Ta nói như vậy đấy, thế nào? Các người ghi âm đi, ta tuyệt đối không có ý kiến. Ta nói cho các người, đối với các người, ta xem như là tính nhẫn nại tốt, thế nhưng các người thật sự không biết phận. Ném mặt mũi trước mặt Lê Lạc ta, lên giọng, ta còn thật không tin thứ tà này.

- Nói như vậy, chuyện này thật không thể thương lượng rồi?

Uyển Thiên Thiên chớp đôi lông mi dài, mỉm cười hỏi, giọng điệu càng thêm êm ái.

- Có chứ, có thể thương lượng. Kỳ thực con người của ta rất dễ nói chuyện, hai chữ - xin ta ! Xin ta thì được. Chỉ cần thái độ của các người đoan chính, ta cũng không phải là không thể suy nghĩ đến việc tha thứ cho mấy người được.

Lê Lạc bật cười ha hả, tiếng cười đặc biệt vang dội, khách của cả lầu ba gần như đều nghe thấy tiếng cười đặc ý này.

- Lạc ca, nói mấy lời vô ích với bọn họ làm gì vậy? Bắt lại rồi nói sau! Đám ranh con kia, em gặp nhiều rồi, cây trong nhà có chút tiền, liền không biết trời cao đất dày, cho rằng cả thế giới đều phải nghe bọn họ. Đối phó với loại người này, phải rút cái tát tai ra. Đánh đau, xong rồi mới tỉnh ra!

Vương Đại Hải hung hăng gắt một tiếng, rất khinh thường nói.

- Xin hỏi Vương đại đội trưởng, các người hôm này vì sao xuất kích, đến đây bắt bọn ta là vì lí do gì?

Tiêu Phàm thản nhiên hỏi, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn.

- Lý do? Cần có lý do sao? Mà mở mắt nhìn cho rõ ràng, vị trước mắt mà đây là ai? Lê Lạc! Lạc ca! Nghe nói rồi chứ? Lời của Lạc ca, chính là lí do! Vương Đại Hải ta ở đây, chính là lí do! Không phục đúng không? Không phục bọn mà có thể đi tố cáo chúng ta! Nhưng hiện tại, chúng mà nhất định phải theo bọn ta quay về Cục, nghiêm túc khai báo vấn đề.

Vương Đại Hải rất khinh thường hất đầu lên, tiến lên một bước, thẳng tắp đứng trước mặt Tiêu Phàm, ưỡn ngực rất cao. Tên này cao hơn Tiêu Phàm, thân hình lại càng tráng kiện hơn, đứng trước mặt Tiêu Phàm như vậy, quả thực vô cùng có khí thế.

- Nói như vậy, các người xuất kích tối nay là lấy thân phận riêng đến.

Tiêu Phàm hỏi, giọng nói đã có chút lạnh.

- Con mẹ ngươi nói thật nhiều lời!

Vương Đại Hải cười lạnh một tiếng, giơ cánh tay khoát về phía sau.

- Người đâu, đem mấy tên này còng tay lại cho bố mày!

Khóe miệng Uyển Thiên Thiên hơi nhếch lên trên, một nụ cười từ từ nở rộ ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ của cô, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ trào phúng, dường như vị Vương đại đội trưởng này nói nhằm lời gì quan trọng, càng đã làm sai chuyện gì quan trọng.

- Vâng .

Một tên cảnh sát đáp lại một tiếng, lộ ra chiếc còng tay sáng chói lợi, muốn tiến lên trước.

Vừa lúc đó, một tiếng động long trời lở đất vang lên, ai cũng đều không nhìn rõ là chuyện gì, thân hình cực lớn của Vương Đại Hải liền bay lên, trực tiếp từ phòng khách bay ra ngoài, ước chừng bay ra khoảng ba bốn mét, mới “ầm vang” một tiếng, nặng nề ngã xuống, lại ở trên tấm thảm nền trượt về phía trước mấy mét, mới chịu dừng lại.

Đến đây liền không có nửa điểm tiếng động nữa.

Mấy tên cảnh sát và Lê Lạc giật mình trợn mắt há hốc mồm, mở to hai mắt sững sờ nhìn Vương đại đội trưởng đang yên tĩnh nằm ở chỗ đó, chỉ có tay chân không ngừng run rẩy, nửa chữ cũng nói không ra. Miệng ngậm nửa điều thuốc lá của Lê Lạc cũng rớt xuống, không có nửa phần tri giác.

- Cô....Cô dám đánh lén cảnh sát....

Cũng không biết trố mắt bao lâu, Lê Lạc lấp bấp nói, mấy tên cảnh sát lúc này mới vội vàng đi rút súng.

- Ai da..

Ngay sau đó, Lê Lạc liền hét ầm lên, thế nhưng tiếng hét chói tai rất nhanh đột nhiên liền dừng lại, Lê công tử hai đầu gối mềm nhũn, liền ngã quy xuống đất, đầu đập thật mạnh vào nền đá cẩm thạch trong phòng khách, “cốp” một tiếng thật lớn.

Uyển Thiên Thiên hơi rụt cổ, cảm thấy quá thảm thương.

Trên giang hồ, được xưng là “đệ nhất ma nữ giang hồ”, ra tay tàn nhẫn, không lưu tình chút nào. Thế nhưng hiện tại nhìn Tân Lâm ra tay, một chút cũng không “dịu dàng”, không hề thua kém nữ ma đầu.

- Ai da....đau chết tôi rồi....

Lê đại thiếu gia vừa nãy còn phong độ ngời ngời, lập tức đã kêu lên thảm thiết như heo bị chọc tiết.

- Này, làm gì vậy, mau buông tay!

- Lập tức ngừng tay lại!

Mấy tên cảnh sát rút cuộc cũng móc súng ra, linh tinh lộn xộn chỉ về phía Tân Lâm, trong miệng không ngừng kêu la, sắc mặt lại trở nên trắng bệch.

Ngay sau đó, Lê thiếu gia kêu thảm như heo bị chọc tiết lại biến thành tiếng rên hừ hừ, một cây dao găm nhỏ hàn quang bắn ra tứ phía, đã kề trên chiếc cổ mềm mại của Lê thiếu.

- Bảo bọn chúng đều rút hết ra ngoài!

Tân Lâm lạnh lùng nói. Ánh mắt lạnh băng làm cho cả người Lê Lạc rung mình ớn lạnh, anh ta tuyệt đối không nghi ngờ nếu như mấy tên cảnh sát kia có hành động gì khác thường, Tân Lâm sẽ không hề khách khí xử lí anh ta.

- Ra ngoài, đều ra ngoài!

Lê Lạc khan cả giọng quát to, gân xanh trên cổ từng sợi từng sợi nổi to, mồ hôi lạnh trên trán từng giọt từng giọt rớt xuống.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Phiền Phức Lớn

Chương 317: Phiền Phức Lớn

- Ai , các người đừng làm loạn, đây là phạm tội, hiểu không? Tội chết đấy!

Một tên cảnh sát kêu lên.

Tên cảnh sát này cũng coi như là lão luyện, đi theo Vương Đại Hải lăn lộn không ít, có năm mơ cũng không ngờ đến, Lê thiếu lại bị người ta cầm dao kề vào cổ, thực sự vượt quá tưởng tượng rồi.

- Cút !

Tân Lâm lạnh lùng quát.

Nếu như là cảnh sát bình thường xuất kích, cho dù có gì sai lầm, Tân Lâm cũng sẽ không phải là thái độ này, thế nhưng mấy tên cảnh sát mặc thường phục này hiển nhiên không phải là bình thường, vừa rồi Vương Đại Hải đã nói rất rõ ràng rồi, bọn họ là lấy thân phận riêng đến đây cố động cho Lê Lạc.

Tân Lâm phải khách khí với bọn họ mới lạ.

Uyển Thiên Thiên nghiêng đầu cười hì hì nói với Lê Lạc:

- Lê công tử, bạn của anh thật sự không đáng tin cậy, bọn họ một chút cũng không để ý đến tính mạng của anh đó. Anh đều đã thế này rồi, bọn họ còn ở

đây là nhai, cũng không lo lắng chị của ta thực sự dùng một dao cắt cổ của anh hay sao? Đúng, anh có thể là người có một ông bố rất tài giỏi hoặc là có một bà mẹ rất tuyệt vời, thế nhưng anh cũng chỉ có một cái mạng thì phải? Thật sự đụng phải Hoàng Tuyền rồi, không sợ bố mẹ của anh, thấy Lê công tử anh chết cũng chết rồi, anh chẳng phải là bị chết rất oan uổng sao?

Một ngụm máu của Lê Lạc thiếu chút nữa phun ra.

Tình cảnh hôm nay thật sự đụng phải đồ ngốc rồi?

Cửa này, Lê thiếu hiển nhiên rất khó tiến hành tư duy bình thường, chỉ biết nếu như đụng phải người ngốc, Lê thiếu anh ta quả thật có chút nguy hiểm rồi, giống như Uyển Thiên Thiên nói, những người này làm việc không suy nghĩ, trực tiếp giết chết anh ta, lẽ nào còn có người có thể cải tử hoàn sinh sao?

- Đều ra ngoài, đều ra ngoài đi....

Lê Lạc rướn cổ, đem hết toàn lực quát to lên.

- Đều rút hết ra ngoài!

Mấy tên cảnh sát ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng đều chạy ra ngoài, luống cuống tay chân dù Vương Đại Hải dậy, vừa gọi vừa la, loạn thành một đống. Tân Lâm vừa rời ra tay thật không lưu tình chút nào, Vương Đại Hải nhất thời làm sao có thể tỉnh lại được?

Tiêu Phàm nhìn Lê Lạc đang nhe răng nhếch miệng một cái, lắc lắc đầu, có chút không hài lòng nói:

- Lê tiên sinh, anh làm như thế này quá lỗ mãng rồi, xem ra phải tìm vài người bạn đến đem phiền toái này giải quyết hết.

- Tiêu tiên sinh, hiểu lầm hiểu lầm....

Lúc cần phải nói, lòng muốn ăn tươi nuốt sống Tiêu Phàm của Lê Lạc đều có, chỉ là dưới sự uy hiếp của mũi sao sáng trắng như tuyết kia, lại không thể không hạ thấp sự cao ngạo xuống, ngoan ngoãn cười cười với người ta.

Đôi mày của Tiêu Phàm nhíu lại, cũng không để ý đến anh ta, chậm rãi ngồi xuống sofa, móc điện thoại ra, gọi một cú điện thoại.

Trong mắt Lê Lạc lóe lên một tia mong mỏi, xen lẫn có một chút ý khinh thường.

Họ Tiêu này thực sự tính toán muốn tìm bạn bè đến giải quyết phiền phức, thật là chuyện cười. Mày sợ là không biết lợi hại sao? Liền vừa nãy, các người đem con trai của Vương Cục trưởng Cục công an thành phố Cổ Đô một cước đạp ra ngoài, sống chết còn chưa biết, lại cầm dao kề vào cổ Lê Lạc ta. Trong thành Cổ Đô này, ai có thể có mặt mũi lớn như vậy để đến giải quyết phiền phức này? Lại có ai dám nhận củ khoai lang phỏng tay này đây?

- Xin chào, xin hỏi ai vậy?

Điện thoại vừa gọi đã thông, bên trong truyền đến một giọng nữ vô cùng nhã nhặn. Tiêu Phàm mặc dù không có mở loa ngoài, thế nhưng cách gần như vậy, Lê Lạc cũng nghe thấy giọng nữ nhã nhặn này, ngay lập tức sắc mặt đại biến, ánh mắt trở nên vô cùng nghi hoặc.

- Xin chào, xin hỏi là trưởng phòng Tạ phải không? Tôi Tiêu Phàm!

- Trưởng phòng Tiêu?

Giọng nữ tao nhã hiển nhiên không ngờ người gọi điện thoại cho cô là Tiêu Phàm, giật mình kinh hãi.

- Đúng vậy, trưởng phòng Tạ là tôi.

Ngay sau đó, trưởng phòng Tạ liền trở nên cực kỳ nhiệt tình, liên tục nói:

- Chào ngài chào ngài, trưởng phòng Tiêu...Trưởng phòng Tiêu, lâu rồi không gặp, làm thế nào lại nghĩ đến việc gọi điện thoại cho tôi vậy?

- Là thế này, trưởng phòng Tạ, tôi ở Cổ Đô, cô bây giờ có thời gian không?

- Hà ? Ngài đến Cổ Đô rồi sao? Đến khi nào vậy, sao lại không báo cho tôi một tiếng, tôi đi đón ngài. Ngài xem ngài xem, tôi thật là thất lễ rồi... Trưởng phòng Tiêu, ngài bây giờ đang ở khách sạn nào, tôi lập tức qua ngay...

Trưởng phòng Tạ luôn miệng nói.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Trưởng phòng Tạ quá khách khí rồi, thế nhưng tôi bây giờ đụng phải chút phiền phức, có lẽ phải nhờ đến trưởng phòng Tạ giúp đỡ xử lí một chút.

- Phiền phức? Phiền phức gì?

Trưởng phòng Tạ lại giật mình kinh hãi, không ngừng hỏi han, giọng nói đã trở nên có chút lo âu.

Tiêu Phàm là lai lịch như thế nào, cô rất rõ ràng. Đích tôn trưởng của lão Tiêu gia gặp phiền phức ở Cổ Đô, không cần liên lụy đến ông cụ nhà cô mới được. Những hào môn thế gia bậc một này, tuyệt đối không thể dễ dàng đắc tội.

- Là thế này, tôi ở phòng 3026 khách sạn Đại Đường Vương Triều, nơi này của tôi có đến mấy vị khách, đều là người của Cục công an, vị cảnh sát dẫn đoàn tên là Vương Đại Hải, thái độ tương đối cứng rắn, xảy ra một chút tranh cãi. Ngoài ra còn có một vị là đồng chí Lê Lạc, cũng ở đây, là bạn của

mấy người cảnh sát Vương Đại Hải kia, đối với tôi hình như tương đối có thành kiến.

- Lê Lạc?

Trưởng phòng Tạ càng thêm giật mình.

- Vâng. Trưởng phòng Tạ có thể thuận tiện đến đây một lát không?

Tiêu Phàm vẫn không nhanh không chậm nói.

Bên kia điện thoại, trưởng phòng Tạ hít một hơi thật sâu, luôn miệng nói:

- Đương nhiên đương nhiên, mong trưởng phòng Tiêu đợi một chút, tôi lập tức qua đó... Trưởng phòng Tiêu, nếu như Lê Lạc có chỗ nào không hiểu chuyện, mong trưởng phòng Tiêu nể mặt của tôi, thứ lỗi. Tôi trước tiên thay mặt nó xin lỗi ngài, xin lỗi xin lỗi!

Tiêu Phàm cười cười, thản nhiên nói:

- Trưởng phòng Tạ, đừng khách khí. Vẫn là đợi cô qua đây hiểu rõ tình hình rồi nói sau.

- Được được, tôi lập tức đi ngay.

- Ừm.

Tiêu Phàm cũng không nhiều lời, trực tiếp cúp điện thoại, ánh mắt lại dừng lại trên mặt của Lê Lạc.

Đầu bị Tân Lâm gắt gao ấn chặt trên bàn trà cẩm thạch, bởi vì bị đè ép, mặt của Lê Lạc bị biến hình hoàn toàn, nhìn qua vô cùng tức cười.

- Tiêu ...Tiêu tiên sinh, cậu gọi điện thoại cho ai vậy? Có phải là trưởng phòng Tạ của phòng chính sách pháp quy Ủy ban nhân dân tỉnh – Tạ Minh

Thu...

Lê Lạc gắng sức hỏi, bởi vì quá dùng lực, sắc mặt trở nên đỏ bừng.

Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng nói:

- Lê tiên sinh và trưởng phòng Tạ là thân thích?

Khuôn mặt đỏ bừng của Lê Lạc “ba “ một tiếng trở nên tái nhợt, miệng há to, nửa buổi cũng không nói ra lời.

Tiêu Phàm và trưởng phòng Tạ đối thoại khi này, anh ta nghe thấy rất rõ ràng, chị họ trong điện thoại đối với Tiêu Phàm là thái độ gì, anh ta nghe càng hiểu rõ hơn nữa, vốn dĩ còn ôm một tia hy vọng may mắn. Ai biết Tiêu Phàm trực tiếp chỉ ra quan hệ giữa anh ta và trưởng phòng Tạ, làm sao không khiến trong lòng Lê Lạc vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi được?

Bản thân mình rốt cuộc là đặc tội với người nào vậy?

Làm sao ngay cả chị họ đều đối với hắn kính cẩn như thế?

Khó trách nữ nhân bên cạnh hắn dừng mãnh như vậy, một lời không hợp đã trực tiếp đá bay Vương Đại Hải ra ngoài. Vương Đại Hải từ khi làm việc đến giờ, phỏng chừng chưa từng chịu ấm ức như vậy.

Tuy nhiên lúc này, Lê Lạc hiển nhiên không có tâm tư đi quan tâm đến sống chết của Vương Đại Hải, thân mình còn lo không được đây.

- Tân Lâm.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm.

Lê Lạc chỉ cảm thấy chỗ cổ vừa buông lỏng, cổ áp lực nặng tựa ngàn cân lập tức biến mất, ngay sau đó bị người tóm lấy cổ áo, lôi quãng sang bên cạnh sofa.

- Ngồi xuống là được rồi, đừng có làm thiêu thân.

Giọng nói lạnh băng của Tân Lâm lại vang ở bên tai.

- Yên tâm yên tâm, sẽ không như vậy....

Lê Lạc không kìm lòng nổi liên tục gật đầu, trên mặt tận lực gượng một nụ cười, miệng nói năng lộn xộn.

Nhìn dáng vẻ chật vật của Lê Lạc, Uyển Thiên Thiên cười khanh khách không dừng, Đường Huyền lại nhẹ lắc đầu. Lê Lạc trong nháy mắt xấu hổ đến đỏ bừng mặt, xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm một lỗ nẻ chui vào.

Tiêu Phàm không để ý đến anh ta nữa, tự mình cầm chiếc bình bát tạc ngọc lên, tử mỉ thường thức.

- Tiêu tiên sinh, xin lỗi, xin lỗi, đây là một hiểu lầm...

Thật vất vả, Lê Lạc mới bình tĩnh lại tinh thần, đầu óc hoạt động trở lại, bắt đầu liên tục nói xin lỗi với Tiêu Phàm. Từ thái độ của chị họ với Tiêu Phàm, Lê Lạc cũng có thể đoán ra, lai lịch của Tiêu Phàm, tuyệt đối không đơn giản.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng khoát tay, ngừng lời xin lỗi của Lê Lạc, ra hiệu anh ta không nên làm phiền bản thân mình.

Lê Lạc vội vàng ngậm miệng, vẻ mặt ngượng ngùng, rất xấu hổ. Có thể nhìn ra, Tiêu Phàm từ đầu đến cuối đều không xem bản thân mình ra gì. Lúc đầu còn cho rằng hấn cố ý kiêu ngạo trước mặt, bây giờ mới biết, người ta là không thèm để ý.

Chỉ có điều, trong phòng yên tĩnh, không được bao lâu, bên ngoài lại náo nhiệt trở lại.

Dưới sự nỗ lực của mấy tên cảnh sát và nhân viên phục vụ khách sạn, Vương Đại Hải một mực hôn mê bất tỉnh cuối cùng cũng tỉnh lại, sau đó chính là rống lên tức giận.

- Khốn kiếp! Xông vào cho bố mày, đánh cho đến chết!

Vương đại đội trưởng thực sự là tức chết rồi, trong bụng còn sông cuộn biển gầm, ngực đau không ngừng, cả đời cũng chưa từng nếm phải quả đắng như vậy.

Ở thành phố Cổ Đô, có người dám trực tiếp đập bay con trai của Cục trưởng Vương Cục công an thành phố, nói ra đều không có người tin. Huống hồ, Vương Đại Hải còn là loại tính cách nóng nảy sét đánh, vẫn là trước giờ bị chiều hư rồi.

- Đại ca, không được...

Một tên cảnh sát thấp giọng nói.

- Khốn kiếp, cái gì không được? Bố mày nói được là được! Xông vào đánh cho bố mày, đánh cho đến chết thì thôi!

Vương Đại Hải càng khan giọng tức giận rống lên.

Mấy tên cảnh sát ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm thế nào mới được.

Lê Lạc giống như ngồi trên đồng lửa, từ trên sofa nhảy lên, chuẩn bị chạy ra ngoài phía cửa, đột nhiên hồi phục tinh thần lại, vội vã cúi đầu về phía Tiêu Phàm, thấp giọng nói:

- Trưởng phòng Tiêu, xin lỗi xin lỗi, tiểu tử Vương Đại Hải này là một tên ngu ngốc, tôi đi nói rõ cho anh ta một chút...

Một câu nói của Lê Lạc còn chưa dứt, Vương Đại Hải lại tức giận rống lên:

- Sững sờ làm gì? Tiến vào đánh cho bố mày đi! Xảy ra chuyện, tao phụ trách.

- Mày phụ trách? Mày phụ trách cái gì? Đồ khốn kiếp!

Liền vào lúc này, một giọng nói già nua cũng tức giận rống lên, tựa như sấm sét cuồn cuộn, lẫn ù ù trên đầu mọi người.

Cùng lúc đó, một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên, hiển nhiên đến không ít người.

- Cha .

Vương Đại Hải vốn dĩ còn đang phát điên ngay lập tức liền sững sờ, ngờ ngác nhìn một người đàn ông khoảng tầm năm mươi mấy tuổi đang vội vã chạy tới, trên mặt lộ ra vẻ mặt không tin nổi.

Người đàn ông này tóc hoa râm, mặc quần áo cảnh sát, mang theo quân hàm cảnh sát cấp hai, không đội mũ, bước nhanh đến, mồ hôi từng giọt theo mái tóc hoa râm bên thái dương lăn xuống, ngực không ngừng phập phồng, thở hổn hển.

Đi cùng với vị cảnh sát cấp bậc hai, còn có mấy cảnh sát cấp bậc cao, còn có hai người nam nữ mặc thường phục khoảng tầm ba mươi mấy tuổi

Từng người một thần sắc vội vàng, khắp mặt đều là vẻ lo âu bất an.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Không Biết Trời Cao Đất Dày

Chương 318: Không Biết Trời Cao Đất Dày

Cha, sao cha lại tới đây?

Nhìn thấy hai người nam nữ trẻ tuổi mặc thường phục kia, Vương Đại Hải lại cảm thấy không ổn, lấy can đảm hỏi.

- Đồ khốn khiếp!

Cảnh giam cấp hai bước nhanh tới bên Vương Đại Hải, không nói hai lời, xoay tròn cánh tay cho anh ta một bạt tai.

- Ba~!

Vương Đại Hải không thể ngờ tới cha mình sẽ động thủ trước mặt mọi người, không kịp chuẩn bị, lập tức bị lĩnh đủ một bạt tai. Một cái tát này của Cục trưởng Vương, nhưng đủ sức khiến Vương Đại Hải dù là cao lớn thô kệch, cũng là hét lên mà ngã xuống, bị một bạt tai rắn chắc này quật ngã xuống đất. Hai cái răng bay ra ngoài, nửa mặt lập tức sưng vù lên. Vương Đại Hải miệng đầy máu tanh, chỉ cảm thấy toàn bộ phần lợi đều buông lỏng ra, không ngừng giơ tay bưng kín, ánh mắt nhìn về phía cha sớm đã tràn ngập sự sợ hãi.

- Lâu ngày không dạy dỗ là người liên gây chuyện. Người tên khốn kiếp, ta mà không đến, người dám dám thung trời một lỗ luôn đấy nhỉ!

Cục trưởng Vương giơ tay chỉ Vương Đại Hải, tức giận đến mức cả người run rẩy, hai mắt trừng trừng, mở đầu là chửi mắng một trận.

Vương Đại Hải hoàn toàn bị đánh cho mơ hồ, bưng lấy mặt không nói nên lời. Tuy nhiên nhìn thấy tư thế như vậy, y chính là đồ gà mờ đi nữa, cũng biết đã gây ra rắc rối. Không nghe cha y nói, "dám chọc trời thung một lỗ"?

Cố Đô lại là thành phố cấp phó tỉnh, cha y chính là Phó Chủ tịch thành phố kiêm Cục trưởng Công an, cán bộ lãnh đạo cấp giám đốc sở cứng rắn.

- Còn mấy người này lại, áp giải về cục, nhốt lại!

Cục trưởng Vương lập tức vung tay lên, quát.

Mấy người cảnh quan bậc cao đi cùng ông ta đến cùng đồng ý kêu lên, bước nhanh lên trước, hướng về mấy người cảnh sát mặc thường phục quát:

- Tự còng mình lại.

Đến cảnh quan cấp bậc này như họ, hơn nữa đến vội vàng, có thể vẫn không mang theo còng tay bên người.

Trong lúc này, mấy gã cảnh sát mặc thường phục đi theo Vương Đại Hải đến, làm sao còn dám nói nửa chữ "không", ngoan ngoãn lấy còng tay ra, ngoan ngoãn tự còng tay mình lại.

Cục trưởng Vương tự tay rút còng tay từ bên hông Vương Đại Hải ra, tự tay còng tay đưa con lại.

- Giải đi!

- Vâng!

- Cục trưởng Vương!

Mắt thấy mấy người cảnh sát sắp áp giải đám người Vương Đại Hải đi, người phụ nữ trẻ tuổi chừng ba mươi tuổi kia, bỗng nhiên kêu một tiếng.

Cục trưởng Vương vội vàng quay đầu lại, hạ giọng như hỏi ý:

- Trưởng phòng Tạ?

Trưởng phòng Tạ khẽ lắc đầu.

Cục trưởng Vương hiểu ý, hướng về một vị cảnh quan bậc cao khoát tay, ra hiệu bọn họ tạm thời không vội áp giải đám người Vương Đại Hải đi. Ý của Trưởng phòng Tạ rất rõ ràng, đều còn chưa gặp qua chính chủ, cứ tự ý xử lý

đám người Vương Đại Hải như vậy, lại không biết người ta có vui hay không.

Càng là con ông cháu cha tai to mặt lớn lợi hại, càng không thích để người khác tự đưa ra quyết định cho mình.

Trưởng phòng Tạ và nam tử trẻ tuổi bên cạnh liếc nhau, hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi về phía phòng 3026. Nam tử thanh niên kia thì theo sát phía sau.

- Trưởng phòng Tiêu, chào ngài. Tôi có thể vào được không?

Cho dù cửa phòng đã mở rộng như vậy, trước khi đi vào, Trưởng phòng Tạ vẫn rất lễ phép gõ cửa trước, nhẹ giọng hỏi.

- Trưởng phòng Tạ mời vào!

Tiêu Phàm chậm rãi để bình bát tạt ngọc trong tay xuống, ngồi thẳng người, cao giọng nói.

Trưởng phòng Tạ và nam tử thanh niên lúc này mới đi vào phòng.

- Chị họ, anh rể...

Lê thiếu sớm đã đứng dậy, hướng về phía Trưởng phòng Tạ và nam tử thanh niên kêu lên một tiếng, mặt đầy vẻ xấu hổ.

Trưởng phòng Tạ và nam tử thanh niên không hề nhìn gã lấy một cái, lập tức đi về phía Tiêu Phàm, mặt mỉm cười. Một mực chờ bọn họ đi đến trước mặt, Tiêu Phàm mới không vội vàng đứng dậy, giờ ra bắt tay với bọn họ.

- Trưởng phòng Tiêu, hai năm không gặp, ngày càng phong độ.

Trưởng phòng Tạ cầm tay Tiêu Phàm thật chặt, liên tục lắc đi lắc lại.

Vị chị họ này của Lê thiếu, nhìn qua khoảng chừng ba mươi tuổi, dường như còn trẻ hơn so với Lê Lạc. Ăn mặc trang phục công sở nữ rất nghiêm chỉnh, mang một cặp kính mắt con đòng đòng, tóc ngắn ngang tai, cả người mang đậm dáng vẻ của người trí thức, hoàn toàn khác với Lê Lạc phờ phơ khoác lác. Được xem là mỹ nữ tài trí rất điển hình.

Nghe lời hàn huyên giữa cô và Tiêu Phàm, hình như quan hệ giữa họ rất thân quen, thật ra cũng chỉ quan hệ qua lại một lần. Tạ Minh Thu công tác ở ủy ban dân tộc tỉnh Tần Quan, là trưởng phòng của ban chính sách pháp quy Ủy ban nhân dân tỉnh. Hai năm trước, tỉnh Tần Quan tổ chức lễ tế "Hiên Viên đại đế" trọng đại, Ủy ban Dân tộc Quốc gia, ban Tôn giáo đều cử người tham dự, hưởng ứng hoạt động lớn. Tiêu Phàm đi theo dự lễ. Bên tỉnh Tần Quan phụ trách tiếp đón đoàn người của ban Tôn giáo, chính là vị trưởng phòng mỹ nữ tài trí của Ủy ban nhân dân tỉnh Tạ Minh Thu.

Tạ Minh Thu biết Tiêu Phàm là cháu đích tôn của Tiêu gia, sau đó có liên lạc qua điện thoại với anh ta một lần nữa. Muốn nhân cơ hội đến thủ đô công tác, hẹn Tiêu Phàm cùng nhau ăn một bữa cơm, đã bị Tiêu Phàm khéo léo từ chối. Tạ Minh Thu làm người cực kỳ khéo léo, từ thái độ này của Tiêu Phàm, lập tức liền hiểu được, Tiêu Phàm không có ý định quan hệ qua lại thân thiết với cô, thì cũng không miễn cưỡng nữa.

Kết mối thâm giao với những con ông cháu cha tai to mặt lớn này, cũng cần có duyên số đấy.

Sẽ không ngờ được, hai năm sau Tiêu Phàm lại đến Cổ Đô, hai bên lại gặp lại nhau trong hoàn cảnh như thế này, thật sự rất xấu hổ. Căn nguyên mỗi rắc rối này, đương nhiên đều phải trách Lê Lạc. Chỉ có điều lúc này, cũng không phải là lúc giáo huấn Lê Lạc.

- Trưởng phòng Tạ quá khen rồi.

- Trưởng phòng Tiêu, đây là chồng tôi Lưu Hồng, công tác ở huyện Chung Minh miền Đông.

Tạ Minh Thu giới thiệu nhanh với Tiêu Phàm nam tử trẻ tuổi bên người.

Lưu Hồng cũng khoảng ba mươi mấy tuổi, mang một cặp kính viền đen, cả người toát lên vẻ phong độ của người trí thức giống như Tạ Minh Thu. Tuy nhiên nhìn kỹ một chút, có thể phát hiện ra, trong vẻ phong độ trí thức của hai người đều lộ ra sự khôn khéo mơ hồ.

Lưu Hồng vốn là thư ký của Tạ Hồng Toàn, bố của Tạ Minh Thu. Bởi vì cưới được con gái của Bí thư Thành ủy, mới không tiện tiếp tục lưu lại văn phòng Thành ủy Cổ Đô công tác. Mấy năm trước dưới sự sắp xếp của Tạ Hồng Toàn, đi xa đến huyện Chung Minh lạc hậu ở miền Đông nhậm chức Bí thư huyện ủy. Theo ý của Tạ Hồng Toàn, người trẻ tuổi chính là phải rèn luyện nhiều, đứng mãi trong phòng lạnh, trưởng thành không nổi.

Hôm nay cũng là tình cờ, Lưu Hồng đang họp ở tỉnh, thì gặp phải việc này, đương nhiên cả hai người cùng chạy tới.

- Bí thư Lưu, xin chào!

Tiêu Phàm mỉm cười bắt tay với Lưu Hồng.

- Trưởng phòng Tiêu, ngài biết tôi?

Lưu Hồng kinh ngạc, vội vàng nói, đảo mắt nhìn về phía vợ. Tạ Minh Thu cũng là vẻ mặt kinh ngạc, khẽ lắc đầu, ra hiệu mình vẫn chưa nói cho Tiêu Phàm biết chức vụ của Lưu Hồng. Lại không biết làm cách nào Tiêu Phàm biết chức vụ của Lưu Hồng, chẳng lẽ đã sớm điều tra quan hệ của Tạ gia nhà họ rồi?

Vừa nghĩ đến đây, Tạ Minh Thu chỉ cảm thấy cả người ớn lạnh.

Đây cũng thật không phải là cái gì tốt đẹp.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Thất phẩm trường lại, bách lý vi hầu, tướng mệnh đương nhiên không giống người bình thường.

Cái gọi là "Tướng làm quan", cán bộ bình thường trong tay nắm giữ đại quyền, đúng là có tướng làm quan. Nhưng muốn nhìn rõ ra chức vụ như thế nào, đó không phải thầy tướng bình thường có thể làm được. Tiêu chân nhân đương nhiên có thể nhìn ra được.

- Trưởng phòng Tiêu thực hài hước...

Lưu Hồng lòng đầy lo sợ, miễn cưỡng cười cười, nói.

Anh ta cũng không tin "Tướng mệnh" gì gì đó. Chẳng lẽ đích tôn trưởng của Tiêu Gia, còn sẽ xem tướng không được cho người ta hay sao? Trăm phần trăm là trước đó nhất định đã tiến hành điều tra về bọn họ rồi.

Tiêu Phàm đương nhiên cũng sẽ không giải thích nhiều nữa, liền để cho bọn họ nghi thần nghi quỷ được rồi. Bọn họ trong lòng càng là không thành thực, thì ứng đối việc này càng thật cẩn thận.

- Trưởng phòng Tạ, Bí thư Tạ vẫn khỏe chứ? Tôi lần này đến Cổ Đô là việc riêng, không có đến nhà thăm hỏi Bí thư Tạ, thật là thất lễ rồi.

Tiêu Phàm theo lễ nghi xã giao nên có, nói.

Tạ Minh Thu vội vàng nói:

- Cảm ơn Trưởng phòng Tiêu quan tâm, cha tôi vẫn khỏe. Đến nhà thăm hỏi là không dám nhận rồi, Trưởng phòng Tiêu đến Cổ Đô, chúng tôi không có tiếp đón tốt, người thất lễ là chúng tôi chứ. Mong Trưởng phòng Tiêu thứ lỗi cho.

Tiêu Phàm khoát tay, nói:

- Trưởng phòng Tạ, đừng nói những lời khách khí như thế. Đã trễ thế này, còn kinh động đến hai vị, thật sự xin lỗi. Vị Lê tiên sinh này, là thân thích của Trưởng phòng Tạ sao?

Ánh mắt mọi người, cuối cùng đều hướng về Lê Lạc.

Lê Lạc sớm đã sợ tới mức choáng váng choáng đầu óc, chỉ muốn trốn ở một bên không lên tiếng. Lúc này cũng biết trốn không nổi, đành kiên trì cuống quýt cúi người người về phía Tiêu Phàm, vẻ mặt cười làm lành, nói:

- Trưởng phòng Tiêu, rất xin lỗi rất xin lỗi, hiểu lầm hiểu lầm, thật là một sự hiểu lầm... Tôi, tôi thật sự không biết Uyển thiếu thư là bạn của ngài...

Không biết mới là lạ. Lê thiếu tuyên bố chính là muốn lấy tiền đập ngất bạn gái của "công tử bột".

Chỉ có điều vào lúc này, cũng chỉ có thể nói như vậy. Chẳng lẽ còn dám nói, tôi chính là nhìn người không vừa mắt?

Tạ Minh Thu và Lưu Hồng vừa nghe liền hiểu được, thì ra là chuyện vì phụ nữ. Hơn nữa còn là Lê Lạc chủ động đi trêu chọc Tiêu Phàm, muốn cướp phụ nữ của Tiêu Phàm!

Đây thật là ông cụ sống thọ thất cổ —— chê mệnh trường!

Tạ Minh Thu trong lòng khó xử. Nếu là người khác đắc tội như vậy với Tiêu Phàm, thế thì dễ giải quyết rồi. Mặc kệ người đó là ai, trước tiên bắt lại rồi hẵng nói. Lúc này không phải Cục trưởng Vương cục thành phố cũng đã cùng chạy tới, rất tiện xử lí.

Nhưng tên hấp tấp tìm đến chỗ chết này lại là em họ ruột của cô, con của em gái bố. Không nói đến muốn "cứu" Lê Lạc hay không, việc này cũng

nhất định phải nghĩ cách giải quyết mới được. Bằng không, làm không tốt sẽ liên lụy đến Tạ gia.

- Trưởng phòng Tiêu, thật sự xin lỗi, Lê Lạc là em họ tôi, con của cô tôi... Tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, chưa va chạm nhiều với xã hội, có mắt mà không thấy núi Thái Sơn. Xin Trưởng phòng Tiêu tha cho lần này, tôi nhất định dạy dỗ cậu ấy thật tốt.

Trong lúc này, Tạ Minh Thu trong lòng có chán ngán đi nữa, cũng chỉ có thể cố nén lửa giận, thẽ thọt khúm núm hướng về phía Tiêu Phàm cầu xin. Nếu cô là đàn ông, thì lại dễ giải quyết rồi, như Cục trưởng Vương, đi lên cho Lê Lạc một cái tát nổ như đom đóm trước rồi hẵng nói. Nhất định một cái tát này, Tiêu Phàm sẽ đỡ tức giận đi nhiều.

- Cô ruột?

Tiêu Phàm chất vấn một câu.

- Cô ruột. Cha tôi chỉ có hai huynh muội... Cho nên, bình thường em họ này của tôi hơi được nuông chiều. Lần này, nhất định dạy dỗ anh ta thật tốt, cho anh ta biết đạo lý làm người.

Tạ Minh Thu khẽ cắn môi, đáp.

Dù sao loại quan hệ thân nhất này, thì không thể giấu diếm được.

Lê Lạc không biết trời cao đất dày như vậy, nói tới Tạ Hồng Toàn cha của Tạ Minh Thu cũng thật sự có chút trách nhiệm. Tạ Hồng Toàn chỉ có hai đứa con gái, không có con trai, không tránh khỏi rất coi trọng đứa cháu trai ngoại này. Hơn nữa Lê Lạc miệng mồm lẻo mép, còn đẹp trai trắng trẻo, thì càng có được sự yêu chiều của Tạ Hồng Toàn. Nghiễm nhiên tự cho mình là "con ông cháu cha bậc nhất" ở thành phố Cố Đô.

- Được rồi, tôi biết rồi. Bí thư Lưu, Trưởng phòng Tạ, cảm ơn hai người muộn như vậy còn chạy tới... Tôi hơi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.

Trầm ngâm một lúc, Tiêu Phàm gật gật đầu, thản nhiên nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đại Phi

Chương 319: Đại Phi

Tạ Minh Thu và Lưu Hồngliếc nhau, lòng đầy nghi ngờ.

Nghe ý tứ trong lời nói của Tiêu Phàm, việc này dừng ở đây, cứ như vậy thôi?

Thực sự có việc tốt dễ dàng như thế ư?

- Trưởng phòng Tiêu?

Tạ Minh Thu thử hỏi dò một câu.

Tiêu Phàm khoát tay, người hơi ngả về phía sau, xem ra, Trưởng phòng Tiêu là thật sự "mệt" rồi.

Tạ Minh Thu ngẫm nghĩ một lúc, còn định nói thêm, Lưu Hồng liền khẽ kéo ống tay áo cô, nháy mắt. Tạ Minh Thu hiểu ý, vội vàng đổi giọng nói:

- Thế thì chúng tôi tạm thời không quấy rầy Trưởng phòng Tiêu nữa. Trưởng phòng Tiêu nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai chúng tôi lại đến.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Đa tạ lòng tốt của Trưởng phòng Tạ. Tôi lần này đến Tần Quan, có chút chuyện riêng cần giải quyết, mong Trưởng phòng Tạ và Bí thư Lưu có thể lượng thứ cho.

- Được được, Trưởng phòng Tiêu, chúng tôi hiểu rồi.

Lưu Hồng vội vàng tiếp vào câu chuyện, khom người, nói, lại hướng về phía Lê Lạc nháy mắt. Lê Lạc hiểu ý, chậm rãi bước đến trước cửa, nhưng lại cố gắng nín thở, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.

Lúc này, trong phòng bất kỳ người nào khẽ "hừ" một tiếng, chỉ sợ đã khiến Lê thiếu sợ tới mức rớt mòng xuống đất.

May là không ai hé răng.

Từ sau khi Tạ Minh Thu, Lưu Hồng chạy tới khách sạn, thì không còn ai xem chuyện của Lê công tử là chuyện quan trọng nữa rồi.

Mắt thấy Lê Lạc đã dần đi tới cửa, Tiêu Phàm cũng không có ý ngăn anh ta lại. Lưu Hồng và Tạ Minh Thu lại nhìn nhau, lại cúi người hướng về phía Tiêu Phàm, lại mỉm cười chào tạm biệt, song song lui ra ngoài cửa, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

"Đại Đường vương triều" không hổ là khách sạn năm sao, cửa phòng này coi như rắn chắc. Bị Vương Đại Hải một cú ra chân đá văng, không ngờ vẫn không hỏng hoàn toàn, còn có thể khép lại.

Cửa phòng vừa mới khép lại, Lê Lạc liền tựa mạnh vào vách tường, một tay xoa ngực, từ từ trượt xuống mặt đất, cũng là quá run sợ, rốt cuộc cũng kiên trì không nổi nữa rồi.

- Làm sao vậy?

Tạ Minh Thu hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, rất chán ghét nói.

Ngày bình thường, thật ra cô cũng khá nuông chiều cậu em họ này, mà Lê Lạc cũng quả thật rất biết dễ dàng người khác. Chỉ có điều lúc này, tự nhiên thấy thế nào cũng thấy không vừa mắt.

- Không, không có việc gì, chị họ, em... Em thở một hơi...

Lê Lạc sợ chị họ hiểu lầm, vội vàng giải thích một câu, ánh mắt mập mờ, không dám nhìn thẳng Tạ Minh Thu. Lại may mắn thế nào đụng phải ánh mắt Vương Đại Hải.

Chỉ thấy Vương Đại Hải hai tay còng ở sau lưng, má trái sưng vù, khóe miệng cũng rách một miếng lớn, còn không ngừng có tia máu từ trong miệng ngậm chặt trào ra ngoài, nhìn vô cùng nhếch nhác thảm hại.

Hai người đều cười khố một tiếng.

Đây có thể xem như là một đôi bạn khố rách áo ôm rồi.

Cục trưởng Vương lập tức lại gần, hạ thấp giọng hỏi:

- Bí thư Lưu, Trưởng phòng Tạ, thế nào đây?

Tạ Minh Thu khẽ "hừ" một tiếng, ngẩng cổ lên, không muốn nói nhiều. Nói thật, qua nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên Tạ Minh Thu phải thẽ thọt khúm núm trước mặt người khác như vậy. Cho dù đối diện là con cháu dòng họ lão Tiêu gia, Tạ Minh Thu cũng cảm thấy không thể oan ức hơn nữa.

Việc này quả nhiên là do Lê Lạc gây ra, nhưng Vương Đại Hải nhà người nếu không tùy tiện như vậy, mang theo súng chạy đến đây đến làm loạn, cũng không đến nỗi khiến sự việc làm ầm lên như vậy.

Hiện tại xem ra là Tiêu Phàm không truy cứu nữa, nhưng việc này thật đúng là không thể cứ như vậy cho qua.

Bản thân Tiêu Phàm cũng nói rồi, hần lần này đến Tần Quan, là có chút "việc riêng" cần giải quyết. Có lẽ "việc riêng" này rất quan trọng, trước mắt

Tiêu Phàm không muốn thêm rắc rối. Nhưng đợi hẵn sau khi giải quyết xong việc riêng thì sao đây?

Đây cũng không phải là kiểu đặc tội bình thường.

Lê Lạc muốn cướp bạn gái của Tiêu nhất thiếu nhà người ta trước, sau đó huy động cảnh sát mang súng ngang nhiên tìm đến khách sạn bắt người, đây lại là người đặc tội tìm đến chỗ chết rồi. Nam tử trẻ tuổi bình thường ai chịu nổi việc này?

Đợi Tiêu Phàm giải quyết xong việc riêng, có thể không xử lý Lê Lạc sao?

Mắt thấy Cục trưởng Vương gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Lưu Hồng liền nói:

- Cục trưởng Vương, Trưởng phòng Tiêu đại nhân đại lượng, không chấp nhậ với chúng ta. Việc hôm nay đến đây thôi, chúng ta đừng ở đây quấy rầy Trưởng phòng Tiêu nữa. Việc này, chúng ta sau này sẽ bàn bạc lại.

- Ai ai, được được...

Cục trưởng Vương liên tục gật đầu đồng ý.

Nói thật ra, lúc này người dẫn vật nhất e chính là Cục trưởng Vương. Ông ta chẳng những sợ Tiêu Phàm sau này tính sổ với ông ta, cũng sợ Tạ gia "thí xe giữ tướng". Thật sự nếu Tiêu Phàm không chịu tha thứ, không chắc Tạ gia sẽ mang lão Vương ông ta ra làm "người chịu tội thay". Ai bảo con trai ông ta dám rút súng trước mặt Tiêu nhất thiếu người ta?

Vừa rồi khi Tạ Minh Thu Lưu Hồng ở trong phòng nhận lỗi với Tiêu Phàm, Cục trưởng Vương ở bên ngoài cũng không đứng yên, đã hỏi rõ ràng tình hình cơ bản rồi.

Hỏi xong đến mình cũng trán mồ hôi lạnh.

Nhưng nếu Lưu Hồng đã nói như vậy, Cục trưởng Vương tạm thời cũng không thể có ý kiến khác nữa, chỉ có thể nhận lời thôi. Bất kể như thế nào, chỉ cần Tiêu Phàm không lập tức truy cứu, thì sự việc còn chưa đến mức gay go như thế. Có một chút thời gian hòa hoãn như vậy, còn có thể nghĩ được những cách giải quyết khác.

- Đi thôi!

Lưu Hồng đưa tay dấu ra sau lưng, tiên phong đi thẳng về phía trước.

Rất nhanh, khách sạn vốn một lúc ồn ào náo động, lại trở nên yên tĩnh. Những người khách đứng bên ngoài xem kia nhìn thấy tình hình này, cũng rút đi hết, không còn dám thò đầu vào phòng 3026 nhìn trộm nữa.

Bất cứ ai cũng biết, trong đó có một người rất lợi hại.

Ngay cả Lê thiếu cũng bị khiến cho tè ra quần, đám người vẫn cẩn thận thì tốt hơn, nhưng đừng rước sát thần vào cửa.

- Cứ như vậy là xong ư?

Uyển Thiên Thiên nhìn Tiêu Phàm, hỏi, dường như có chút không cam lòng.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Chỉ là bài nhạc đệm, việc chính chúng ta đều đã rất bận rồi, làm sao có thời gian cho mấy chuyện vặt này chứ?

Đường Huyền khẽ cười nói:

- Nhất thiếu, tôi đoán, cho dù anh bên này muốn dàn xếp ổn thoả, chỉ sợ bọn họ cũng không chịu.

Uyển Thiên Thiên đảo mắt, cũng cười nói:

- Cũng đúng, bọn họ nếu thật muốn cứ như vậy là xong, thì cũng quá không hiểu chuyện rồi. Nói thế nào cũng phải thể hiện một chút ý tứ chứ.

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, thở dài, nói:

- Tôi còn thực sự hy vọng bọn họ đừng đến làm phiền tôi nữa.

Còn đem Lê Lạc và Vương Đại Hải xử lý một lần, chấp nhận đám người Lưu Hồng, Tạ Minh Thu, Cục trưởng Vương mở tiệc chiêu đãi, cần nhân một phen. Trong mắt người bình thường, đương nhiên là giá trị con người tăng gấp bội. Tiêu Phàm sao lại nông cạn như thế được?

- Được rồi, được rồi, xem ra tối nay không có phim gì hay để xem rồi, mọi người tắm rửa rồi đi ngủ thôi.

Uyển Thiên Thiên ưỡn cái lưng mới, trong lòng ủ rũ nói, giơ tay dụi dụi mắt. Sau khi bị thương, đã không có nội lực thâm hậu chống đỡ, cô bé liền tương đối dễ kiệt sức.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nói:

- Các người đi ngủ trước đi, tôi ở đây, e rằng còn có khách đến?

- Còn có khách, ai vậy?

Hai hàng lông mày của Uyển Thiên Thiên nhướng lên.

Ngay vào lúc này, lại có người gõ cửa phòng, ba tiếng "đặc đặc đặc", không vội vàng không hấp tấp, rõ ràng rất biết kiềm chế.

- Mời vào!

Tiêu Phàm thản nhiên nói.

Cửa phòng chậm rãi đẩy ra, một người nam tử trung niên, chậm rãi đi đến.

- Là ông?

Uyển Thiên Thiên liền mở to hai mắt nhìn, Đường Huyền cũng có chút kinh ngạc, đôi mắt xinh đẹp của Tân Lâm lại hơi bắt đầu híp lại, trong đôi mắt đẹp, tia sáng bắn ra bốn phía.

Người đàn ông trung niên bước vào này, rõ ràng chính là "nhân viên đi theo" ngồi cùng với Lê Lạc trong đại hội giám bảo. Lê Lạc cũng đã vừa lăn vừa bò chạy mất, lại không biết ông ta tìm đến cửa là có ý gì.

- Tiêu tiên sinh, xin chào!

Người đàn ông trung niên làm như không thấy ánh mắt kinh ngạc của ba mỹ nữ, không vội vàng đi đến giữa phòng khách, dừng bước cách chỗ Tiêu Phàm 3-4m. Khóe miệng hiện lên một chút cười mỉm thản nhiên, rất bình tĩnh nói, hơi khom người.

Tiêu Phàm cũng đứng dậy, cúi người đáp lễ, mỉm cười nói:

- Diêm đại sư, xin chào.

Hai hàng lông mày của người đàn ông trung niên tên Diêm đại sư khẽ giương lên, hơi có vẻ ngạc nhiên, nói:

- Tiêu tiên sinh, ngài biết tôi?

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đúng là cơ duyên được gặp mặt một lần.

Diêm đại sư cười ha hả, nói:

- Tiêu tiên sinh, quá khen. Bỉ nhân Diêm Thái Hoa, tuy nhiên chỉ là thôn phu sơn dã, có tên tuổi gì để Tiêu tiên sinh ngưỡng mộ đã lâu?

Uyển Thiên Thiên lại không chút khách khí nói:

- Ai, Diêm đại sư, ông cũng đừng giấu nữa, tôi biết ông cũng là thuật sư, biết pháp thuật!

Diêm đại sư liếc mắt nhìn Uyển Thiên Thiên một cái, lắc đầu, nói:

- Uyển cô nương, tôi không phải thuật sư, tôi chỉ biết coi tướng đoán mệnh thôi.

- Thật không? Ông biết xem tướng đoán mệnh, vậy ông xem cho tôi, tôi là mệnh gì?

Diêm đại sư cười cười, nhìn kỹ Uyển Thiên Thiên vài lần, nói:

- Uyển cô nương, cô là tướng mệnh cực quý, không cần xem nữa. Chỉ cần người hơi tinh thông tướng thuật, đều có thể nhìn thấy được.

Uyển Thiên Thiên lập tức liền hứng thú, nhảy dựng lên, nói:

- Tướng mệnh cực quý? Vậy ông nói xem, tôi mệnh quý như thế nào?

Ngay cả Tân Lâm cũng lộ ra vẻ tò mò.

Cho dù bên cạnh cô có một vị đại thuật sư, nhưng lại chưa bao giờ hỏi Tiêu Phàm. Uyển Thiên Thiên là mệnh lý tướng cách kiểu nào, thậm chí ngay cả mệnh lý tướng cách của chính mình cũng chưa từng hỏi qua.

Bây giờ vị Diêm đại sư này đêm khuya đến nhà, một dáng vẻ tinh thông mọi thứ. Tân Lâm ngược lại cũng rất muốn biết ông ta xem tướng cho Uyển Thiên Thiên như thế nào.

Đại Sư Diêm nghiêm nghị nói:

- Uyển cô nương, mệnh lý tướng cách, người tin có, người không tin cũng có, nhưng không phải là nói đùa đâu. Hơn nữa có bậc thầy như Tiêu tiên sinh ở đây, tôi cũng không dám múa rìu qua mắt thợ.

Uyển Thiên Thiên vội vàng nói:

- Tôi không có nói đùa đâu, tôi là thật lòng muốn thỉnh giáo ông, tôi là mệnh quý như thế nào?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Diêm đại sư ông cứ thỉnh giảng, không cần phải khách khí.

- Được, thế thì tôi xin trình bày cái kén cỏi vụng về một lần vậy.

Diêm đại sư lại là người thẳng thắn, không hề nhân nhượng.

- Uyển cô nương giữa trán đầy đặn, nhất là phục tễ cốt thành hình vuông, có thể nhìn thấy rõ ràng, có thể thấy đường viền mờ mờ, đó là tướng đại quý. Đáng tiếc sinh ra là con gái. Nếu sinh ra là đàn ông, thì xem như không thể chủ thiên hạ, cũng là một thế hệ hào hùng. Nếu cơ duyên trùng hợp, thậm chí còn có thể thành vua một nước nhỏ, một đời vinh hoa phú quý, hưởng không bao giờ hết.

Diêm đại sư rất nghiêm túc nói.

Uyển Thiên Thiên kêu lên:

- Ông nói tôi là nữ nhi tướng nam nhi?

Thân là Đại đương gia Yên Chi xã, "nữ ma đầu đệ nhất" tung hoành giang hồ, việc có liên quan đến tướng mệnh, cũng nghe người ta nói qua rồi. Cái gọi là "nữ nhi tướng nam nhi", từ miệng của thầy tướng, có thể cũng không phải là dấu hiệu gì tốt.

Diêm đại sư lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Uyển cô nương sai rồi. Phục tể quả thực là thuần dương chi cốt, nữ nhi phục tể cốt, dĩ nhiên sát khí ngút trời. Nhưng Uyển cô nương không giống người bình thường, tướng mạo âm dương tương tể, cốt tướng này của cô, vạn người có một. Sinh ra là nữ nhi, cho dù hơi kém hơn so với nam nhi, vẫn phú quý vô cùng. Tuy rằng tương lai chưa chắc có thể mẫu nghi thiên hạ, ít nhất cũng có thể phi tần chính vị.

- Chúc mừng Uyển cô nương, không mất vị trí Đại phi!

Nói xong, Diêm đại sư liền hướng Uyển Thiên Thiên cúi người thật sâu, thần sắc trang nghiêm.

Uyển Thiên Thiên không khỏi ngẩn người ra.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Pháp Tướng Luân Hồi

Chương 320: Pháp Tướng Luân Hồi

- Nay, Tiêu Phàm, lời ông ấy nói là thật hay giả?

Uyển Thiên Thiên sững sờ một lúc, lập tức quay đầu nhìn về phía Tiêu Phàm, kêu la, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Cô vừa rồi là cầu xin Diêm đại sư xem tướng, không phải là cầu xin tôi xem tướng. Là thật hay giả, không nên tới hỏi tôi, hỏi bản thân cô tin hay không tin là được rồi.

- Nhưng ông ấy nói, tôi tương lai là vợ bé của Hoàng đế?

Uyển Thiên Thiên tiếp tục kêu la.

Đường Huyền và Tân Lâm liếc nhau, vẻ mặt cũng vô cùng kỳ lạ.

Diêm đại sư sắc mặt trang nghiêm nói:

- Uyển cô nương, là chức vị quý phi!

Uyển Thiên Thiên xua tay, kêu lên:

- Bất kể là quý phi cũng được, cái gì cũng được, tóm lại là vợ bé thôi.

Diêm đại sư cũng sững sờ, không ngờ tìm không ra lời phản bác lại. Uyển Thiên Thiên nói những lời này khá thẳng thắn, nhưng cũng là sự thật. Ngoại trừ Hoàng hậu là vợ cả của Hoàng đế ra, phi tần còn lại, nghiêm túc mà nói, thì đều là vợ bé. Chỉ có điều phi tần của Hoàng đế, trong mắt người bình thường, đó lại là vô cùng cao quý, trong các loại tướng lí, đây cũng là tướng đại quý.

- Ai, Tiêu Phàm, nói như vậy, sau này anh là làm hoàng đế rồi?

Uyển Thiên Thiên bỗng nhiên lại kêu lên với Tiêu Phàm.

Đường Huyền hé miệng cười khẽ, sắc mặt Tân Lâm lại có chút không vui.

Về phần Tiêu chân nhân, lại là vô cùng nhúc nhích, không biết nói gì cho phải, chỉ có thể khẽ lắc đầu. Khả năng liên tưởng này của Uyển Thiên Thiên, cũng không tránh khỏi quá phong phú rồi.

Diêm đại sư lại không có cười, tỉ mỉ quan sát tướng mạo của Tiêu Phàm, phút cuối cùng, khẽ thở dài, nói:

- Tiêu tiên sinh, xin thứ lỗi cho tôi bản lĩnh kém, không nhìn ra được.

Tiêu Phàm thân là đại thuật sư, lực che lấp thiên cơ trên người rất mạnh, trong mắt thầy tướng bình thường, hẳn chính là người không có tướng.

Tiêu Phàm mỉm cười hỏi:

- Diêm đại sư đêm khuya tới thăm, không phải là vì bói tính tướng mệnh cho chúng tôi mà đến chứ?

- Tiêu tiên sinh có con mắt tinh tường, tôi đúng là vì bình bát này mà tới.

Nói xong, ánh mắt của Diêm đại sư liền đảo về phía bình bát tạp ngọc đặt trên bàn trà, không hề có vẻ gì che dấu hướng nhìn trong đôi mắt.

- Xin lỗi Diêm đại sư, bình bát này là của chúng tôi.

Không đợi Tiêu Phàm mở miệng, Uyển Thiên Thiên lập tức tiếp lấy câu chuyện. Bình bát tạp ngọc này, Tiêu Phàm nói rồi là "gợi ý" mà ngọc quy cho hắn, không hề nghi ngờ cực kỳ quan trọng. Tiêu chân nhân là quân tử hào phóng, không giỏi "mặc cả" với người khác, những việc này, đương nhiên phải để con gái ra mặt.

Diêm đại sư đều không hề để ý đến Uyển Thiên Thiên, lập tức nói với Tiêu Phàm:

- Tiêu tiên sinh, không giấu gì ngài, bình bát này đối với tôi mà nói rất quan trọng. Nếu không phải là Lê Lạc nói dối, trong đại hội giám bảo, tôi là sẽ đấu giá đến cùng với Tiêu tiên sinh.

Uyển Thiên Thiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Diêm đại sư, nói như vậy, ông cũng không phải là người tốt lành gì. Đại khái ông cảm thấy Lê Lạc có thể ỷ thế hiếp người? Nếu đã như vậy, còn có gì hay ho để nói nữa? Cứng rắn tranh đoạt không thành, thì lại dùng bản lĩnh mềm mỏng ư?

Diêm đại sư liếc Uyển Thiên Thiên một cái, thản nhiên nói:

- Uyển cô nương, cô cũng không cần giả bộ vô cùng chính nghĩa ở trước mặt tôi. Tôi tuy rằng không biết lai lịch của Uyển cô nương, nhưng trong cơ thể cô sát khí nặng như vậy, có thể thấy được nghề nghiệp của cô, cũng thấy được không quang minh chính đại gì. Thì không cần đi vạch trần tôi chứ?

Uyển Thiên Thiên không khỏi giận dữ, con người trợn lên, cười lạnh nói:

- Đúng, bản cô nương chính là người trộm mộ đấy, vậy thì làm sao? Nghề nghiệp của tôi ám muội, không có nghĩa là ông muốn ỷ thế hiếp người cũng là rất chính nghĩa, chúng ta người tám lạng kẻ nửa cân, đại ca không nói nhị ca. Bây giờ chúng tôi đã giành được bình bát này rồi, bản cô nương dùng hai triệu để mua được nó, đây chính là đồ của tôi. Người đừng mơ tưởng lấy khỏi từ tay tôi. Ông không được hoan nghênh ở đây, xin mời!

Cô bé lại có chút then quá thành giận rồi, ngược lại cũng có hứng thú.

Sắc mặt Diêm đại sư lập tức trở nên u ám như nước, khóe mắt không ngừng co giật, cho thấy được ở sâu trong đáy lòng vô cùng căm phẫn.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Diêm đại sư, mặc dù Thiên Thiên nói có hơi thẳng thắn, nhưng trên cơ bản cũng là ý của tôi. Bình bát này đối với ông rất quan trọng, đối với tôi cũng rất quan trọng. Cho nên, e rằng không thể được như ông mong muốn. Nếu không có chuyện gì khác, tôi đây sẽ không mời ở lại rồi.

Lại là như hạ lệnh đuổi khách.

Uyển Thiên Thiên liền bĩu môi, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Bất kể nói thế nào, thời khắc quan trọng, Tiêu Phàm vẫn là rất bình tĩnh cho cô.

Diêm đại sư cười ha hả, nói:

- Tiêu tiên sinh, lời cũng không cần nói một cách tuyệt đối như thế chứ, bất cứ chuyện gì đều có chỗ linh động để thương lượng. Chỉ cần Tiêu tiên sinh bằng lòng nhượng lại bình bát này cho tôi, tôi tất nhiên cũng sẽ đưa ra đồ vật khiến Tiêu tiên sinh hài lòng để trao đổi.

- Trao đổi? Rất xin lỗi, mặc kệ ông đưa ra cái gì, chúng tôi đều không có thêm.

Uyển Thiên Thiên thở hển hển nói.

- Thật không? Tiêu tiên sinh, thật sự ngay cả thứ này, ngài cũng không động lòng?

Diêm đại sư cũng không để ý tới Uyển Thiên Thiên, lập tức lấy từ trong túi ra một thứ, đưa tới trước mặt Tiêu Phàm.

Đám người Uyển Thiên Thiên, Tân Lâm, Đường Huyền đều mở to hai mắt nhìn. Nhìn qua, đây chẳng qua là một trang giấy nhỏ mà thôi, gấp thành hình tứ phương, vô cùng mỏng, thật sự nhìn không giống giá trị hai triệu.

Hai hàng lông mày Tiêu Phàm hơi nhăn lại, không có vội nhận lấy tờ giấy kia, hỏi:

- Diêm đại sư, ông đây là ý gì?

- Tiêu tiên sinh, những gì tôi muốn nói, đều viết trong tờ giấy này, ngài nhìn sẽ biết ngay.

Diêm đại sư cười cười nói, một bộ dạng rất thần bí.

- Được, thế đưa tôi xem xem.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Rất nhanh một bàn tay trắng nõn thon dài giơ ra, Diêm đại sư còn chưa có lấy lại tinh thần, trang giấy liền đã nằm trong tay Tân Lâm. Trên mặt Đại Sư Diêm không khỏi hiện lên một chút vẻ kinh ngạc.

Động tác này cũng không tránh khỏi quá là nhanh.

Tân Lâm cầm lấy trang giấy, tiện tay mở ra, Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền cũng thò đầu đến xem, tất cả đều lộ ra vẻ mặt mê hoặc lẫn lộn. Nhưng chỉ thấy trong trang giấy viết mấy câu, còn vẽ ba cái hình đơn giản.

- Đây, hình như có chút giống địa ngục nga quỷ trong đạo luân hồi...

Hàng lông mi dài của Uyển Thiên Thiên chớp chớp vài cái, tự nói một mình, lại nhìn Đường Huyền một cái:

- Nhị tỷ, chị còn có chút ấn tượng gì không?

Thân là Đại đương gia Nhị đương gia của Yên Chi xã, thường xuyên vào các loại mộ cổ, cũng thường đến các loại chùa miếu Phật gia, những hình vẽ âm u khủng bố này, luôn luôn có ý nghĩa giống nhau.

Đường Huyền nhú mày ngẫm nghĩ một lúc, chần chừ nói:

- Đúng là có chút giống lục đạo địa ngục nga quỷ của luân hồi, nhưng những hình vẽ này quá đơn giản, chỉ có thể ngẫm hiểu, khó có thể dùng lời lẽ diễn đạt được.

Tân Lâm không nói một lời, đem trang giấy giao cho Tiêu Phàm.

Là "vệ sĩ bên người" của Tiêu chân nhân, Tân Lâm chủ yếu là kiểm tra xem trên trang giấy này có dấu hiệu gì không. Về phần nội dung viết trên trang giấy, thì cô mặc kệ, đương nhiên do chính Tiêu chân nhân phân biệt.

Tiêu Phàm tiện tay nhận lấy, liếc qua, hai mắt lại bỗng dừng tròn, trên khuôn mặt vốn bình tĩnh, lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ.

- Làm sao vậy?

Đám người Uyển Thiên Thiên không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, không biết đã xảy ra biến cố gì, lại khiến một Tiêu Phàm luôn bình thản như nước bỗng nhiên biến thành bộ dạng như thế. Đừng nói Uyển Thiên Thiên Đường Huyền, dù là Tân Lâm, đi theo Tiêu Phàm hơn ba năm, dường như cũng chưa từng thấy qua vẻ khiếp sợ như thế.

Tiêu Phàm hoàn toàn không để ý tới sự kinh ngạc của ba cô gái, dường như mê muội, hai mắt gắn chặt trên trang giấy nhỏ có nếp gấp kia, vẻ khiếp sợ trên mặt, không có chút nào giãn ra.

- Là cổ luân hồi chi đạo, khứ lai vãng phục, như luân hồi toàn, lục đạo canh thế, chu nhi phục thủy, vô hữu bất biến...

Tiêu Phàm lẩm bẩm có tiếng trong miệng.

- Chị Tân, đây là vật gì?

Uyển Thiên Thiên thật sự không kiềm chế được, hạ giọng hỏi Tân Lâm.

Dù sao thời gian ở cùng nhau giữa Tân Lâm và Tiêu Phàm cũng vượt xa thời gian cô và Tiêu Phàm quen biết nhau, lại luôn ở cùng với Tiêu Phàm tại Chỉ Thủy Quan, những đồ vật thần bí này, chắc chắn biết nhiều hơn mình.

Tân Lâm cũng rất hoang mang, lắc lắc đầu, hạ giọng nói:

- Tôi cũng không rõ lắm, hình như có chút liên quan đến 'Luân Hồi Tướng' mà anh ấy tu luyện...

- Luân Hồi Tướng? Đó là cái gì vậy?

Uyển Thiên Thiên càng thêm mơ hồ.

Tân Lâm biết đến tình hình thất lạc số trang của "Vô Cực cửu Tượng Thiên", "Thiên Nhân Thiên" mười không còn một, "Trường Sinh Thiên" và "Tạo Hóa Thiên" hoàn toàn thất lạc. Thậm chí ngay cả "Luân Hồi Thiên" mà Tiêu Phàm dốc lòng tu luyện thực ra cũng là không hoàn chỉnh, theo Tiêu Phàm nói, quyển sách nguyên bản thiếu khoảng hai ba phần mười.

Những thông tin này, Tân Lâm đương nhiên sẽ không nhắc đến với Uyển Thiên Thiên.

Tiêu Phàm cũng không có nói qua.

Nhưng Tân Lâm lại biết, từ lần trước nghịch thiên cải mệnh cho Tiêu lão gia tử, Tiêu Phàm gặp phải cường địch công kích. Tuy rằng giữ được tính mạng, nhưng cảnh giới giảm mạnh, các loại tướng ác nghịch liên tục xuất hiện. Muốn một lần nữa tu luyện "Luân Hồi Tượng" tới cảnh giới viên mãn, theo Tiêu Phàm nói, nhất định phải tìm lại những chương đã bị thất lạc kia của "Luân Hồi Thiên", lúc này mới có thể tránh lối đi tắt, tái tạo luân hồi.

Nhìn Tiêu Phàm khiếp sợ như thế, miệng nhắc tới lại có hai chữ "luân hồi", Tân Lâm liền mơ hồ đoán được. Những nội dung Diêm đại sư ghi lại trong trang giấy này, khả năng đúng là những gì Tiêu Phàm khổ sở tìm kiếm.

Diêm đại sư thì mỉm cười đứng lặng một bên, dường như đã sớm đoán trước được những gì sẽ xảy ra.

Phải rất lâu sau, Tiêu Phàm mới ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt nhấp nháy nhìn thẳng Diêm Tướng, trầm giọng nói:

- Diêm đại sư, mấy thứ này từ đâu ra vậy?

Diêm đại sư cười ha hả, nói:

- Tiêu tiên sinh, cái này thì ngài đừng tìm hiểu đến cùng. Tôi chỉ muốn hỏi Tiêu tiên sinh, những khẩu quyết và pháp tướng này, có phải là những gì Tiêu tiên sinh cần không?

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, Diêm đại sư, những khẩu quyết và pháp tướng này quả thật đều là những gì tôi cần. Nhưng Diêm đại sư cũng nên hiểu, khẩu quyết này cũng là không được trọn vẹn đầy đủ đâu, không nhiều bao nhiêu so với khẩu quyết mà tôi có được. Chỉ dựa vào khẩu quyết và pháp tướng không trọn vẹn này mà muốn đối lấy bình bát này, e rằng không đủ.

Diêm đại sư cười nói:

- Cái này tôi đương nhiên biết, làm kinh doanh mà, chính là đồng giá trao đổi. Tiêu tiên sinh yên tâm, khẩu quyết và pháp tướng đều là hoàn chỉnh đấy. Nhưng không giấu gì Tiêu tiên sinh, những khẩu quyết và pháp tướng này cũng không phải là tôi tự tu luyện, mấy thứ này cũng không phải là do tôi viết. Tiêu tiên sinh nếu như muốn có được khẩu quyết và pháp tướng hoàn chỉnh, sợ là còn phải vất vả đi cùng tôi một chuyến đến gặp sư phụ tôi.

- Sư phụ ông?

Hai hàng lông mày Tiêu Phàm hơi giương lên, hơi giật mình hỏi.

- Đúng, chính là sư phụ tôi. Tiêu tiên sinh, ý ngài như thế nào?

- Được, chúng ta lên đường thôi.

Tiêu Phàm không chút do dự gật đầu, nói.

Người này không ngờ lấy ra pháp tướng tu luyện và khẩu quyết thất lạc của "tướng luân hồi", việc này thật hề đơn giản. Đừng nói là đi gặp sư phụ ông

ta, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, Tiêu Phàm cũng sẽ quyết không chần chừ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Bí Mật Bình Bát

Chương 321: Bí Mật Bình Bát

- Ha ha, Tiêu tiên sinh cũng không cần quá nóng vội, sư phụ tôi ở cách đây hơi xa. Hôm nay cũng muộn rồi, sáng sớm ngày mai chúng ta lên đường. Đêm nay tôi ở khách sạn này, phòng 4038.

Tiêu Phàm vừa nhận lời, Diêm đại sư lập tức khẽ thở phào một cái, dù sao cũng không phải vội vã như vậy, cười nói.

Uyển Thiên Thiên lại nói:

- Ai, muốn đi thì đi ngay trong đêm luôn, ông không sợ chúng tôi trở quẻ à?

Diêm đại sư cười ha hả, nói:

- Thân thể Tiêu tiên sinh như thế nào, lời hứa đáng giá ngàn vàng, làm sao sẽ nói một đường làm một nẻo? Tiêu tiên sinh, tôi đây về phòng nghỉ ngơi trước, ngày mai gặp.

- Ngày mai gặp.

Tiêu Phàm đã hoàn toàn bình tĩnh lại, mỉm cười nói.

Diêm đại sư vừa ra khỏi cửa, Nhạc Thanh lại mặt tươi cười chạy vào, không ngừng cúi lạy hướng về Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu tiên sinh, cửa phòng này hỏng rồi, chúng ta đổi phòng khác đi?

Uyển Thiên Thiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Nhạc tổng, ông cũng quá mất thể diện rồi, nói thế nào khách sạn này của ông cũng là năm sao đấy. Kết quả là bọn chim rùa khốn kiếp nào cũng đều dám chạy vào đập cửa, Tổng giám đốc như ông bắt tài vậy sao?

Vừa rồi đám người Lưu Hồng Tạ Minh Thu bước vào, Uyển Thiên Thiên tuân thủ "phép tắc", không có xen vào, nhưng không có nghĩa là Uyển Đại đương gia cứ như vậy mà nguôi hết giận. Bây giờ Nhạc Thanh vừa bước vào, cô bé đương nhiên nín lấy ông ta trút giận.

Vẻ mặt Nhạc Thanh xấu hổ, cười xòa nói:

- Rất xin lỗi, rất xin lỗi, Uyển tiểu thư, đều là tôi không đúng... Để thể hiện thành ý xin lỗi của khách sạn chúng tôi đến mấy vị khách quý, mời mấy

quý khách đến ở phòng Tổng Thống trên tầng cao nhất...

Tiêu Phàm khoát tay chặn lại, nói:

- Nhạc tổng, không cần, ở đây cũng rất tốt. Cửa phòng tạm thời cũng không cần sửa, tôi tin sẽ không còn có người nào tùy tiện xông vào nữa đâu.

- Đúng vậy, nếu lại có người tùy tiện xông vào, thế thì chúng tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Nhạc Thanh liên tục cúi người, liên tục nói:

- Không có, không có, yên tâm yên tâm, chắc chắn sẽ không có người dám tùy tiện xông vào phòng của các vị nữa đâu.

- Thế thì tốt. Nhạc tổng, cũng muộn rồi, tôi muốn đi nghỉ, ông xin cứ tự nhiên nhé!

Tiêu Phàm không chút khách khí liền hạ lệnh đuổi khách.

Đối với vị Nhạc Tổng khéo léo, thích nịnh nọt này, Tiêu nhất thiếu thực sự không có thiện cảm lắm. Chỉ là Tiêu Phàm rất hiểu, loại người như Nhạc Thanh, trong chốn quan trường là kiểu người thường gặp nhất, vĩnh viễn đều không thể "dọn dẹp" sạch sẽ.

Nhạc Thanh thấy vẻ mặt Tiêu Phàm không vui, cũng không dám nhiều lời, lại liên tục cúi rạp người, lui ra ngoài.

- Tiêu Phàm, khẩu quyết này?

Đội Nhạc Thanh vừa đi ra ngoài, Tân Lâm lập tức hỏi, vẻ mặt rất quan tâm. Cô mặc dù không có tu luyện qua "Vô Cực Cửu Tương Thiên", nhưng nghe Tiêu Phàm đề cập đến không chỉ một lần. Nếu như có thể tìm lại được hết các chương đã bị mất của "Luân Hồi Thiên", thì "Luân Hồi Tương" có hi

vọng thực sự được tu luyện thành công. Thậm chí cường ép đột phá, "Thiên Nhân Tương" nhìn trộm cũng chưa thể biết.

Thấy vẻ mặt lúc này và cách nói chuyện với Diêm đại sư của Tiêu Phàm, ngay cả Tân Lâm cũng nhin không được vội vàng hỏi.

Tiêu Phàm có thể hồi phục hẳn tu vi trước khi nghịch thiên cải mệnh thậm chí cố hết sức để giỏi hơn nữa. Thì xem ra mấy chương bị thất lạc của "Luân Hồi Thiên", có thể tìm lại được theo như ý muốn hay không.

- Ủ, khẩu quyết và pháp tướng này quả thật đều có liên quan đến tướng luân hồi, là một ít nội dung của câu thứ sáu trong "Luân Hồi Thiên". Khẩu quyết này còn được lưu giữ lại một ít ở Chỉ Thủy Quan, nhưng nội dung được viết trong trang giấy này, đã vượt quá những số trang mà chúng ta hiện có, hơn nữa rõ ràng vẫn chưa thỏa mãn. Còn có sáu câu pháp tướng này, trong nguyên văn của chúng ta, cũng chỉ còn lại có hai pháp tướng. Trong trang giấy này của ông ta đã có thêm một pháp tướng, xem ra trong tay bọn họ, có lẽ khả năng có toàn bộ khẩu quyết và pháp tướng của Luân Hồi Thiên thứ sáu....

Tiêu Phàm trầm ngâm nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó có thể nén nỗi vui mừng.

Tân Lâm và Tiêu Phàm cùng chung sống với nhau hơn ba năm, cảnh tượng trên mặt Tiêu Phàm lộ rõ vẻ vui mừng như vậy. Thật đúng là rất ít thấy, lập tức trên mặt cũng lộ ra nét tươi cười, nói:

- Vậy, nếu quả thật tìm lại được câu khẩu quyết và pháp tướng thứ sáu, tu vi của anh có thể hoàn toàn được hồi phục phải không?

Đây mới là vấn đề Tân Lâm trước mắt quan tâm nhất.

Văn nhị thái gia đã từng nói, tuổi thọ của Tiêu Phàm thực ra đã hết rồi. Lúc này những năm thọ này, đều là "mượn" thôi. Tiêu gia tổ đức thâm hậu, sư

môn và bản nhân Tiêu Phàm cũng nhiều năm làm việc thiện tích đức, lúc này mới có thể nghịch thiên kháng mệnh. Nhưng cái này thật sự rất nguy hiểm, cũng không ai biết số tuổi thọ "mượn" này rốt cuộc có thể được mấy năm.

Có lẽ bất cứ lúc nào cũng sẽ đứt đoạn giữa chừng.

Nhưng Văn nhị thái gia và Tiêu Phàm cũng đã suy đoán, loại "đạo thương" này đều không có cách chữa trị. Quan trọng nhất chính là tu vi của Tiêu Phàm trong thuật pháp phải nhanh chóng hồi phục lại cảnh giới ban đầu, như vậy mới có thể kham phá thiên cơ, một lần nữa nghịch thiên hành sự, dần dần chữa trị "đạo thương".

Tìm lại cho đủ các chương bị thất lạc của “Luân Hồi Tương”, là hy vọng duy nhất một lần nữa tu luyện tới cảnh giới viên mãn Luân Hồi Tương.

Nụ cười trên khuôn mặt Tiêu Phàm dần dần thu lại, trầm ngâm nói:

- Những chương bị thất lạc của luân hồi tương, không chỉ nội dung của câu thứ sáu. Thất lạc nhiều nhất thật ra vẫn là câu thứ ba, cũng chính là nội dung 'Tu La đạo'. Cho dù lần này có thể bổ sung đủ câu khẩu quyết và pháp tướng thứ sáu, muốn hồi phục toàn bộ tu vi trước kia trong khoảng thời gian ngắn, vẫn rất là khó khăn.

- Nhưng ít ra sẽ có không ít lợi ích, phải không?

Tân Lâm vội hỏi, lòng đầy vẻ mong mỏi.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, đưa tay sờ sờ hai má của cô, gật đầu, nói:

- Cái này thì chắc chắn rồi.

Gương mặt xinh đẹp của Tân Lâm lập tức hơi nổi lên hai vệt đỏ ửng. Kiểu động tác vô cùng thân thiết này giữa hai người cũng không phải là lần đầu

tiên, nhưng ở trước mặt Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền trước kia lại chưa từng xảy ra.

Hàng lông mi dài của Uyển Thiên Thiên chớp hai cái, dường như không nhìn thấy.

Đường Huyền lại không kìm nổi hỏi:

- Nhất thiếu, bên trong bình bát tạp ngọc này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì vậy? Diêm đại sư không tiếc đưa ra vật quan trọng như vậy đến trao đổi. E rằng tuyệt đối không phải là nhắm vào giá trị bản thân cái bình bát này chứ?

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

- Đúng là như vậy. Bản thân bình bát tạp ngọc này quả thật không có giá trị bao nhiêu. Nam thúc cùng đưa ra giá hai ngàn, đã là rất cao rồi. Nhưng, lại không có mấy người biết, bình bát tạp ngọc này chỉ là một cái lọ. Thứ có giá trị thực sự, không ở bản thân bình bát, mà là thứ được giấu trong nó kia.

Thứ được cất giấu? Bên trong bình bát này còn giấu thứ gì vậy?

Lần này, ba cô gái đều giật mình kinh hãi. Uyển Thiên Thiên liền cầm bình bát tạp ngọc để lên tay quan sát tỉ mỉ, nhưng vẫn không nhìn ra được cái cần thấy.

Đại đương gia Yên Chi xã, trình độ trên phương diện giám định và thưởng thức đồ cổ này, lại quả thực không giống bình thường.

- Không có à...

Hai hàng lông mày của Uyển Thiên Thiên nhíu chặt, mơ hồ lẫn lộn nói.

Tiêu Phàm lấy lại bình bát từ trong tay cô, hai tay nhẹ nhàng vừa từ chính giữa khép lại, liền xuất hiện một cảnh tượng khiến người ta giật mình. Chỉ thấy bình bát tạp ngọc kia giống như là đã chịu áp lực nặng ngàn cân, bề

mặt bỗng nhiên hiện ra vô số vết rạn, giống như mạng nhện, kéo dài chi chít ra bốn phía, rất nhanh liền trải đầy toàn bộ mặt ngoài bình bát.

Sau đó, một tiếng "ba".

Cả bình bát tạp ngọc bỗng nhiên liền biến thành vô số mảnh vỡ, rơi xuống ào ào.

Cái "bảo vật" giá trị hai triệu này, cứ như vậy vỡ thành bột mịn.

- Nay...

Uyển Thiên Thiên liền vô cùng sợ hãi kêu lên một tiếng.

Đường Huyền lại trợn mắt há hốc mồm, nhìn về trong ánh mắt của Tiêu Phàm, tràn ngập vẻ sợ hãi. Là Nhị đương gia của Yên Chi xã, Đường Huyền cũng được xem là cao thủ võ thuật hiếm thấy, so với Uyển Thiên Thiên tuy còn có chút không bằng, nhưng nhiều năm tung hoành phương bắc như vậy, cũng khó gặp đối thủ. Nhưng mà thuần túy chỉ dùng nội lực thâm hậu khiến bình bát tạp ngọc vô cùng cứng chắc như thế vỡ thành trăm mảnh. Hơn nữa cứ như vậy không tốn chút sức nào xử lý việc khó một cách dễ dàng, đừng nói cô trước kia chưa bao giờ thấy qua, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến.

Loại nội công thâm hậu này, Đường Huyền vốn cho là chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không hề ngờ đến, hôm nay lại tận mắt chứng kiến. Thật không biết nhìn Tiêu Phàm trong vẻ bề ngoài trầm tĩnh nhã nhặn, còn cất giấu bao nhiêu cơ mật kinh người không muốn người khác biết.

- Đây, đây là cái gì?

Uyển Thiên Thiên chỉ kêu được nửa câu liền đột nhiên dừng lại, hai mắt trợn lên, dán mắt vào viên thuốc nhỏ màu đỏ tươi ở giữa ngón cái và ngón trỏ tay phải của Tiêu Phàm.

Viên thuốc nhỏ kia, dường như chỉ to bằng hạt đậu tương, nhưng thấp thoáng có ánh quang chuyển động. Một mùi thuốc nhàn nhạt lập tức tràn ra, tuy rằng không phải quá nồng nặc, nhưng khiến cho người khác vừa ngửi, liền phấn chấn tinh thần, vui vẻ thoải mái.

Xem ra, đây dường như là một viên thuốc.

Đường Huyền không kìm nổi hỏi:

- Viên thuốc này là được cất giấu trong bình bát sao?

Tiêu Phàm cười gật đầu, nói:

- Đúng, được giấu ở đáy bình bát.

Uyển Thiên Thiên lập tức tìm hiểu đến cùng, kêu lên:

- Giấu ở đáy bình bát? Tại sao chúng tôi đều không phát hiện ra, anh làm sao phát hiện ra được?

- Tôi cũng vậy vừa mới phát hiện ra...

Tiêu Phàm đáp lời, về phần sử dụng lực thần niệm thăm dò bên trong đồ cổ, lại không nhắc tới, loại bản lĩnh này người bình thường không thể học nổi. Tiêu Phàm lại nhìn chăm chăm viên thuốc này mấy lần, hai hàng lông mày hơi nhăn lại, hướng đến Tân Lâm, hỏi:

- Tân nhi, em biết đây là viên thuốc gì sao?

"Chế đan thuật" là một trong bảy đại tuyệt kỹ Thất Diệu Cung, ngay cả tổ sư Chỉ Thủy đều vô cùng khâm phục.

Tân Lâm giơ tay cầm lấy viên thuốc, quan sát tỉ mỉ một lúc, lại đưa lên mũi hít hà, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, nói:

- Hơi giống với 'Thất Vương đan', nhưng dược lực mạnh hơn nhiều so với 'Thất Vương đan'. Rốt cuộc là thuốc gì, em cũng không rõ.

Tiêu Phàm giật mình, nói:

- Dược lực còn mạnh hơn nhiều so với 'Thất Vương đan'?

"Thất Vương đan" có thể nói là một trong những thần đan của Thất Diệu Cung, công hiệu rất mạnh, đã đạt đến trình độ không thể tin nổi. Nghe nói có công hiệu kỳ lạ "cải tử hồi sinh", một viên "Thất Vương đan" thì có thể đổi một năm tuổi thọ.

Bây giờ Tân Lâm lại nói công hiệu của loại thuốc này còn mạnh hơn nhiều so với "Thất Vương đan", thảo nào ngay cả Tiêu Phàm cũng đều giật mình.

- Ủ. Nếu lúc trước anh có thể tìm được viên thuốc như vậy, chắc nội thương của anh nhiều nhất ba tháng đã có thể khỏi hẳn như lúc ban đầu.

Tân Lâm rất quả quyết nói.

- Có những chuyện như thế ư?

Tiêu Phàm lại kinh ngạc.

- Đan dược thần kỳ như vậy, trong điển tịch của Thất Diệu Cung, vốn không có ghi chép lại sao?

Tân Lâm lập tức trầm ngâm, hai hàng lông mày nhăn lại, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

- Hình như trong một quyển cổ tịch có ghi chép lại một loại thần dược chữa thương cứu mạng, tên là "Thiên Vương đan ". Nhưng những dược liệu cần thiết rất khó tìm, người bình thường căn bản không thể luyện chế ra được. 'Thất Vương đan' của Thất Diệu Cung chúng em chính là mô phỏng theo

'Thiên Vương đan' luyện ra được, bớt dùng đi tận mấy vị thuốc, hiệu quả dĩ nhiên là phải giảm đi nhiều. Nhưng đây cũng chỉ là phán đoán của em, viên thuốc này có phải là 'Thiên Vương đan' hay không, em cũng không thể chắc chắn trăm phần trăm.

Tiêu Phàm khẽ vuốt cằm, nói:

- Xem ra, Diêm đại sư cũng là vì viên thuốc này mà tới, có lẽ ông ta biết chân tướng của viên thuốc này.

Uyển Thiên Thiên khẽ vươn tay, cầm lấy viên thuốc từ trong tay Tân Lâm, nâng niu trong lòng bàn tay trắng như tuyết, tỉ mỉ quan sát, miệng có tiếng "chậc chậc", nói:

- Bất kể có phải là "Thiên Vương đan" hay không, tóm lại nhất định là thứ tốt. Viên thuốc tốt như vậy, chúng ta thật sự muốn đổi cho Diêm đại sư kia sao? Không giữ lại cho mình dùng? Cho dù hiện tại không dùng đến, cũng có thể cất giữ lại, phòng sau này cần dùng đến.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Viên thuốc mặc dù tốt, khẩu quyết và pháp tướng tu luyện của "Luân Hồi Tương" đối với tôi mà nói càng quan trọng hơn. Nếu thật sự trong tay bọn họ có khẩu quyết và pháp tướng hoàn chỉnh, tôi vẫn nghiêng về dùng viên thuốc trao đổi với bọn họ.

Uyển Thiên Thiên bĩu môi, nói:

- Muốn có được được khẩu quyết và pháp tướng, cũng không nhất định phải dùng viên thuốc để trao đổi.

Tiêu Phàm kinh ngạc hỏi:

- Thiên Thiên, ý cô là gì?

Tân Lâm thần nhiên nói:

- Ý của cô ấy rất đơn giản, không cần trao đổi, vậy thì dùng cách trộm, nếu không thì dùng cách cướp cũng được.

- Ờ hèm!

Uyển Thiên Thiên vừa ngẩng đầu, thần nhiên đáp.

Uyển Đại đương gia được xưng là "Giang hồ đệ nhất nữ ma đầu", phong cách làm việc này, đương nhiên không đồng nhất với chân nhân chương giáo Vô Cực Môn.

Tiêu Phàm sửng sờ một lúc, lập tức phì cười, khẽ lắc đầu.

Với tính cách của Tiêu chân nhân, đương nhiên tuyệt đối sẽ không chấp nhận đề nghị của Uyển Đại đương gia.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nhất Đại Chí Tôn

Chương 322: Nhất Đại Chí Tôn

Sáng sớm ngày hôm sau, hai chiếc xe việt dã cùng nhau chạy nhanh ra khỏi cố đô thành bao phủ sương mờ.

Lúc ra cửa, Tiêu Phàm bọn họ phát hiện, khách sạn tối hôm qua đã phái nhân viên phục vụ trực ban bên ngoài phòng của bọn họ. Làm như vậy là để tránh có người tới quấy rầy Tiêu tiên sinh nghỉ ngơi.

Xe việt dã là do Uyển Thiên Thiên điều tới.

Nếu Tống Hoàn bọn họ tới cổ đô rồi, những chuyện nhỏ nhặt này đương nhiên có người giúp Đại đường gia làm tốt. Bằng không, Uyển Đại đường gia đã nuôi không công mấy chục người này rồi sao?

Đường Huyền làm lái xe, Uyển Thiên Thiên ngồi ở ghế phụ, Tân Lâm và Tiêu Phàm ngồi ở phía sau, chặt chẽ đi theo một chiếc xe việt dã khác mà Diêm Đại Sư Diêm Thái Hoa đang lái ở phía trước.

Vừa mới lên xe không bao lâu, Tiêu Phàm liền nhận được điện thoại của Tiêu Thiên.

- Anh, đi cổ đô chơi ư?

Tiêu Thiên ở đầu bên kia điện thoại cười ha hả hỏi han.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Có phải có người bảo em đến cầu xin?

Tiêu Thiên cười nói:

- Tiêu trưởng phòng thật sự là liệu sự như thần, nói ngài lúc này thật đúng là khiến người ta sợ hãi. Tiêu trưởng phòng đại giá quang lâm cổ đô, cũng không chào hỏi trước với cường hào địa phương, hại người ta có mắt như mù... Anh, nói thật ra, đây vẫn không phải là phong thái của anh, không có kiểu lừa người như vậy.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Em hãy nói cho bọn họ biết, việc này anh không truy cứu, để bọn họ tự giải quyết cho tốt. Đặc biệt là tên Vương Đại Hải kia, không thích hợp làm việc ở cơ quan công an nữa, bằng không sớm hay muộn cũng sẽ gây ra đại họa!

- Cũng đã gây ra đại họa rồi, cũng là anh khoan hồng độ lượng, không chấp nhặt với bọn họ. Đối lại là người khác, nào có đơn giản như vậy?

Tiêu Nhị thiếu gia không kìm nổi thở dài, nói.

Phải nói động tác của bọn người Tạ Minh Thu cũng rất nhanh đấy, một giờ ba khắc liền cầu tới chỗ Tiêu Nhị ca rồi. Những con ông cháu cha địa phương này mảnh khoé thông thiên, bình thường đều nghĩ cách xây dựng quan hệ tốt đẹp với người ở kinh thành, cũng chính là tại loại thời khắc mấu chốt này, có thể có người ra mặt hỗ trợ. Lường trước được phân thưởng của Tiêu nhất thiếu đối với đồng bào huynh đệ, sẽ không truy cứu quá ác.

Tiêu Phàm lập tức hỏi tới tình hình gần đây của Tiêu Thiên.

Hắn là quả thật không có ý định tiếp tục truy cứu chuyện tối hôm qua, lúc này Tiêu chân nhân có rất nhiều việc quan trọng cần hoàn thành, làm gì có nhiều tâm tư đi tính toán so đo với đám người như vậy?

- Em ở đây đều rất tốt, anh, anh thực sự không truy cứu ư?

Xem ra Tiêu Thiên ngược lại có chút không "Cam tâm" . Tiêu lão đại đi cố đô thanh, lại bị người bới móc, cho dù Tiêu lão đại nguyện ý bỏ qua cho người ta, còn phải xem Tiêu Nhị ca có vui hay không nữa.

- Được rồi. Em an tâm làm việc, không cần tham dự vào những việc như vậy.

- Vậy... Được rồi, em biết rồi.

Tắt đứt điện thoại của Tiêu Thiên, Tiêu Phàm bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Tân Lâm tập mãi thành thói quen, thờ ơ. Uyển Thiên Thiên lại bĩu môi, lại cũng không có ý định lại bước thêm một bước.

Buổi chiều, hai chiếc xe việt dã chạy nhanh rời khỏi Tần quan, tiến vào địa giới tỉnh Hà Đông.

Tân Lâm thay Đường Huyền lái xe.

Uyển Thiên Thiên nói:

- Người này ở cũng khá xa đấy, khó trách gã không chịu đi suốt đêm.

Nhưng chuyện kể tiếp lại làm cho Uyển Thiên Thiên càng không nói được gì. Đèn rực rỡ vừa mới lên, hai chiếc xe lái vào một huyện thành nhỏ. Diêm Thái Hoa dừng lại trước một quán rượu, nói với Tiêu Phàm:

- Vất vả Tiêu tiên sinh, đêm nay ở đây ủy khuất một đêm, sáng sớm ngày mai, chúng ta vào núi.

- Vào núi, sư phụ người ở trong núi à?

Uyển Thiên Thiên lập tức hỏi.

Diêm Thái Hoa cười cười, nói:

- Đúng vậy, lão nhân gia lớn tuổi, coi trọng lá rụng về cội. Trong núi không khí tốt, hữu ích thân thể khỏe mạnh.

Đây thật ra là sự thật.

Tiêu Phàm dường như rất tin lời Diêm Thái Hoa nói, vẫn luôn nói không sao cả. Sau bữa cơm chiều, trái lại rất có hứng trí cùng với ba cô gái đi dạo ngắm phong cảnh trong thị trấn.

Thấy Tiêu Phàm một bộ dạng hứng trí dạt dào, Uyển Thiên Thiên có chút kỳ quái hỏi han:

- Tiêu Phàm, huyện thành nhỏ này có cái gì đặc biệt hay sao? Anh có hứng trí như vậy!

Tiêu Phàm mỉm cười đáp:

- Huyện Thái Hoa này thật ra tôi đã sớm muốn đến xem. Nói như thế nào cũng là nơi long hưng, xuất hiện thiên tử đấy.

- Nơi long hưng ư? A, anh nói là Chủ tịch Chúc...

Uyển Thiên Thiên giật mình.

Tiêu Phàm cười gật đầu. Chúc lão trong lịch sử hiện đại là một nhân vật trọng yếu, từng đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo tối cao, tuy nhiên thời gian tại vị không lâu, rất nhiều người trẻ tuổi đối với y sớm đã không có ấn tượng gì. Nhưng dựa theo tướng mệnh chi học, vị này chính là "Vạn tuế" chính nhi bát kinh, thiên tử mệnh chí tôn đều đủ cả.

Phàm là nơi long hưng, tất có chỗ đặc dị. Phong thủy long huyệt, thế núi hướng đi đều không giống bình thường. Thậm chí huyện thành này, đều sẽ nhiễm lên một chút hơi thở long hưng, đương nhiên, không phải Tiêu Phàm một thuật sư lớn như vậy, cũng sẽ không cảm giác được.

Tân Lâm đột nhiên hỏi:

- Sư phụ của Diêm Thái Hoa làm sao biết anh đang tìm kiếm khẩu quyết và pháp tướng của Luân Hồi Tương? Giống như ông ấy sớm đã liệu định như vậy, đem một mảnh giấy như vậy giao cho Diêm Thái Hoa mang theo bên người, gặp được anh sẽ móc ra...

Cái nghi vấn này luôn luôn xoay quanh trong đầu Tân Lâm.

Đây cũng khó trách, tìm về văn chương thất lạc của "Vô Cực Cửu Tương Thiên" chính là mục tiêu của chương giáo và môn nhân đệ tử Vô Cực Môn

qua nhiều thế hệ. Tân Lâm đi theo Tiêu Phàm mấy năm này, Tiêu Phàm gần như mỗi lần ra ngoài du lịch, đều cố gắng tìm kiếm manh mối tương quan. Hơn một nghìn năm qua, không cần nói toàn bộ văn chương thất lạc đã được tìm về, mà ngay cả "Luân Hồi Thiên" cũng chưa bổ sung đầy đủ được.

Chợt cái người tên Diêm Thái Hoa này liền xông ra, còn trực tiếp đem khẩu quyết và pháp tướng đã thất lạc của đạo thứ sáu trong Luân Hồi Tương đưa đến trước mặt Tiêu Phàm, điều này sao có thể không gợi nghi hoặc trong lòng Tân Lâm được đây?

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, nói:

- Tân nhi, loại sự tình này chủ yếu coi trong định số, chính là cái duyên phận mà mọi người thường xuyên nói tới. Duyên phận tới rồi, cần xuất hiện thì sẽ xuất hiện.

Không đợi Tân Lâm nói cái gì nữa, Uyển Thiên Thiên đã đoạt nói:

- Theo như lời anh nói như vậy, vậy thì mọi người cái gì đều không cần làm nữa, chờ duyên phận xuất hiện không được sao sao? Đều nói, mệnh đã định là của anh, dù không muốn nó vẫn tới. Mệnh đã định không phải của anh, thì dù có cầu cũng không được.

Tiêu Phàm cười nói:

- Tất cả những cố gắng của bản thân, vốn là định mệnh đã xác định. Có nhân tất có quả. Đồng dạng, có quả mới có nhân.

Uyển Thiên Thiên nói:

- Vậy ý của anh là, biết rất rõ ràng là vô dụng, cũng phải liều mạng đi làm?

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Biết rất rõ ràng là vô dụng, đương nhiên không cần làm rồi. Mấu chốt của vấn đề ở chỗ, cô vĩnh viễn không biết cái nào là có dụng công, cái nào là vô dụng. Cô nếu như có thể biết, cô chính là tuyệt thế cao nhân rồi. Bói toán cũng tốt, suy diễn tướng mệnh cũng tốt, kỳ thật đều là phải bí mật dò xét thiên cơ, muốn biết cái gì là hữu dụng cái gì là vô dụng.

- Không hiểu...

Uyển Thiên Thiên lập tức lắc đầu liên tục, hai hàng lông mày nhú chặt.

Đường Huyền hé miệng cười, nói:

- Thiên Thiên, cô không hiểu là đúng rồi. Nhất thiếu không phải đã nói rồi sao, cô nếu đã hiểu rồi, thì đã là tuyệt thế cao nhân!

- Theo ý tứ này của anh ta, kỳ thật chúng ta căn bản không cần đi Tần Quan, cũng không cần tham gia cái hội đấu giá kia, lại càng không cần phí hai triệu để chụp được cái bình bát kia. Dù sao duyên phận tới rồi, Diêm đại sư liền sẽ chủ động tìm tới tận cửa...

Uyển Thiên Thiên lại bắt đầu quần vào rồi rầm cực độ.

Tiêu Phàm bật cười ha hả, giơ tay vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, cũng không giải thích thêm. Huyền học vốn chính là huyền hoặc khó hiểu gì đó. Uyển Thiên Thiên nếu như nhanh như vậy liền có thể hiểu được, vậy Tiêu chân nhân còn cần lặn lội sao?

Trên thế giới này có bao nhiêu người có tài năng, đều bị bại trận trước huyền học. Giả dụ Tiêu chân nhân không phải thiên phú kiệt xuất, lại bái danh sư, còn không phải cũng đều là không hiểu ra sao cả sao?

Thị trấn Thái Hoa tuy rằng không lớn, đẳng cấp của khách sạn thị trấn lại là không thấp. Đám người Tiêu Phàm đi dạo phố trở về, bình yên nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, lại lái xe vượt đèo vào núi.

Khu vùng núi của huyện Thái hoa tương đối mà nói, kinh tế chưa nói tới phát đạt lớn. Giao thông quốc lộ xây dựng khá bình thường, hai chiếc xe việt dã ước chừng xóc nảy hơn bốn giờ, tới giữa trưa mới chạy tới một sơn thôn nhỏ.

Sơn thôn nhỏ này nằm ở dưới chân núi lớn, từ xa nhìn lại, ước chừng có bốn mươi năm mươi gia đình. Trong thâm sâu núi lớn này cũng coi như là thôn xóm không nhỏ rồi. Lúc cách sơn thôn nhỏ ước chừng còn mười mấy cây số, đường cái xi măng liền biến thành đường cát đá gồ ghề. Xe việt dã nhảy lên xuống chạy đến cửa thôn liền dừng lại.

Đây đã đến cuối đường rồi.

Nhà đá của sơn thôn nhỏ là dựa vào núi mà xây dựng lên. Trước thôn là một dòng sông nhỏ uốn lượn chảy về phía nam, cũng coi là non xanh nước biếc.

Uyển Thiên Thiên từ trong xe nhảy xuống, hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực, nói:

- Ai nha, trong núi chính là khác với trong thành phố, nơi này quả nhiên không khí trong lành, thật thoải mái...

Diêm Thái Hoa cười nói:

- Ít nhất không có sương mù.

Tiêu Phàm không khỏi bật cười.

Diêm Thái Hoa này vẫn là tương đối hài hước.

Sơn thôn nhỏ yên tĩnh, đám người Tiêu Phàm đến, mang tới một trận "Chấn động" nho nhỏ, hai chiếc xe việt dã dừng lại ở trước thôn, tự nhiên sớm đã bị người trong thôn chú ý tới, không ít gia hộ đều có người ra thăm dò, "Coi" động tĩnh. Nhìn thấy Diêm Thái Hoa, đại đa số hàng xóm láng giềng

đều lộ ra tươi cười thuần phác. Trên đường đi, thỉnh thoảng có người chào hỏi với Diêm Thái Hoa, ánh mắt kia tự nhiên quét tới quét lui ở trên mặt đám người Tiêu Phàm, đây mắt đều là ý kinh ngạc.

Thật là quá đẹp.

Các bà con của khu vùng núi Hà Đông ngày bình thường làm sao có thể gặp được những cô nương xinh đẹp như vậy chứ?

Còn lập tức xuất hiện ba cô!

Lại không biết Diêm Thái Hoa từ đâu "Lừa gái" tới?

- Diêm đại sư, ngài cũng là người của thôn này sao?

Thấy các thôn dân và Diêm Thái Hoa quen thân như vậy, Tiêu Phàm dường như có điều ngộ ra, hỏi.

Diêm Thái Hoa liên tục xua tay, vẻ mặt "Hoảng sợ", nói:

- Tiêu tiên sinh, xin ngài ngàn vạn lần chớ gọi tôi là Diêm đại sư. Trong thôn này, Diêm đại sư chỉ có một vị, đó chính là sư phụ tôi. Tôi nếu như tự xưng là Diêm đại sư, mọi người sẽ cười tới rụng răng đó.

- Sư phụ ngài cũng họ Diêm ư?

Uyển Thiên Thiên tò mò hỏi.

- Đúng vậy a, trong thôn này đại bộ phận thôn dân đều họ Diêm, trên cơ bản từng nhà đều có quan hệ họ hàng. Nếu luận tới quan hệ thân thích, tôi và sư phụ tôi còn là ông cháu, tôi phải gọi ông ấy một tiếng ông chú cơ đấy.

Diêm Thái Hoa nói cười ha hả, dường như trở lại quê nhà, tâm tình tốt lắm.

- Vậy vợ con ngài đâu? Bọn họ cũng ở trong thôn sao?

Uyển Thiên Thiên hóa thân thành vấn đề thiếu nữ.

Diêm Thái Hoa sắc mặt hơi đổi, lập tức bật cười ha hả, cũng là gạt cái đề tài này sang một bên, giống như không muốn đàm luận sâu với Uyển Thiên Thiên.

Rất nhanh, một hàng năm người liền đi tới phía trước một căn nhà hầm bằng đá, Diêm Thái Hoa mỉm cười nói:

- Tiêu tiên sinh, tới rồi, sư phụ tôi sống ở trong nhà hầm...

Tiêu Phàm giương mắt nhìn, không khỏi ngây ngẩn cả người, trên mặt hiện lên một chút thần sắc kinh ngạc đến cực điểm, dường như có chuyện gì khiến hắn đặc biệt giật mình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Nơi Thất Sát

Chương 323: Nơi Thất Sát

- Làm sao vậy?

Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền đều giật mình kinh hãi, theo ánh mắt của hắn nhìn đi.

Nhà hầm trước mắt này cũ rách rưới, là nơi ở thường thấy tại cao nguyên hoang thổ, thật sự không có gì đáng để giật mình.

- Diêm tiên sinh, hang động này là lệnh sư đích thân chọn ư?

Kinh ngạc của Tiêu Phàm rất nhanh liền thu vào, quay đầu nhìn về phía Diêm Thái Hoa, nhú mi hỏi, trong giọng nói vẫn tràn đầy hồ nghi.

Sát khí ngút trời!

Vị trí địa lý của hang động này ở trong mắt người khác tự nhiên không có gì, nhưng ở trong mắt Tiêu Phàm, lại hung hiểm khó lường như vậy.

Đây là nơi thất sát!

Bên trong kham dư địa lý phong thủy học, nơi thất sát còn gọi là "Thất tuyệt chi địa", là một trong những địa thế hung hiểm nhất trong tất cả tuyệt địa, đứng sau "Thập tuyệt chi địa". Người hiểu sơ sơ về phong thủy địa lý, tuyệt đối sẽ không chọn chỗ như thế xây nhà ở. Làm nhà trên chỗ như thế này, đó chính là phải "Đoạn tử tuyệt tôn" đấy.

Nếu như là người bình thường, không hiểu kham dư phong thủy thì đã đành, Tiêu Phàm sẽ không giật mình như thế.

Nhưng Diêm đại sư là người nào chứ?

Đồ đệ của ông đã lợi hại như thế, làm sao có thể một chút cũng đều không hiểu kham dư phong thủy, chọn "Nơi thất sát" để xây nhà ở? Đây là cố ý gây khó dễ với mình mà!

Diêm Thái Hoa cười khở một tiếng, nói:

- Tiêu tiên sinh cũng đã nhìn ra? Nơi này đúng là sư phụ tôi tự mình chọn đấy. Ông ấy lúc trước kiên trì phải làm nhà ở đây, không chịu về nhà cha mẹ ở, nhất định phải ở chỗ này đào hang động này, ai cũng không lay chuyển được ông ấy.

Tiêu Phàm nhú mi nói:

- Diêm tiên sinh, đây cũng không phải là việc nhỏ, ngài vì sao không ngăn cản ông ấy?

Thân là thuật sư, không ngờ để sư phụ của mình ở tại "Nơi thất sát" mà không khuyên can, là mục đích gì?

"Nơi thất sát" này chẳng những phương tử phương tôn, đối với bản nhân người ở cũng là có hại lớn.

Diêm Thái Hoa lại lắc đầu liên tục, thở dài nói:

- Tiêu tiên sinh, ngài là không biết tính cách của sư phụ tôi, ông ấy rất cố chấp, nếu có thể khuyên được, còn cần kéo cho tới hôm nay sao? Nhà mới tôi đều đã xây cho ông ấy nhiều năm rồi, ông ấy chính là không chịu chuyển nhà.

- Có loại sự tình này sao?

Tiêu Phàm trong hai mắt, tinh quang lóe ra không ngừng, dường như cũng làm không rõ hành động của lão nhân gia quái dị này. Loại sự tình này, cũng không thể dùng tính cách quật cường liền có thể giải thích được.

Nói một cách khác, trên thế giới này có rất nhiều người tự sát, điều này không kỳ quái, người nhất thời luẩn quẩn nghĩ không thông có rất nhiều. Nhưng giết bản thân mình nhiều năm như vậy, đao cùn dần dần cắt thịt, cũng tuyệt đối khó để giải thích.

- Thái Hoa, quý khách đến nhà, vì sao tùy tiện vô lễ như vậy?

Liền vào lúc này, bên trong căn nhà hăm vang lên một giọng nói già nua dị thường, một câu nói vẫn chưa dứt lời, liền có chút thở hồng hộc, giống như cố hết sức, câu từ lại có vẻ nho nhã.

- Sư phụ!

Diêm Thái Hoa vội vàng kêu một tiếng, lập tức chuyển hướng sang Tiêu Phàm.

- Tiêu tiên sinh, mời!

- Vâng, Diêm tiên sinh mời.

Tiêu Phàm dưới sự dẫn dắt của Diêm Thái Hoa, chậm rãi đi vào trong sân ở bên ngoài căn nhà hầm bằng đá cổ xưa kia.

Nhà hầm ở tỉnh Hà Đông cũng không phải chủ thể nhà ở của sơn thôn, đa số vẫn là nhà mái bằng làm bằng ngói, ở trong nhà hầm bằng đá chỉ là số ít. Không giống với tỉnh Tần Quan láng giềng kia, toàn bộ bắc bộ Tần Quan, đại đa số nông thôn đều là lấy nhà hầm làm chính.

Căn nhà hầm bằng đá và cái sân này mang theo hơi thở của niên đại bảy tám mươi thế kỷ trước, thậm chí trên vách tường còn lưu lại một chút dấu vết biểu ngữ của lúc đó, trong đó có một biểu ngữ chính là kiên quyết ủng hộ Chủ tịch Chúc.

Huyện Thái Hoa là cố hương của Chủ tịch Chúc, kiên quyết ủng hộ là rất hợp lý.

Sân rất bằng phẳng, nền sân xi măng là mới làm, có thể thấy được đã được tu sửa không lâu. Thấy ánh mắt của Tiêu Phàm chỉ là dừng lại ở phía trên biểu ngữ kia, Diêm Thái Hoa liền có chút cười ngượng ngùng một chút, nói:

- Lão nhân gia không cho trát vôi, nói đây cũng là một loại bằng chứng của lịch sử. Hơn nữa, cha của lão nhân gia cũng là thái công thứ mười ba của lão Hà thôn chúng tôi, năm đó thực sự đã có một thời gian gặp gỡ với Chủ tịch Chúc.

- Hả? Là kiểu gặp gỡ gì?

Tiêu Phàm lập tức hứng thú, mỉm cười hỏi.

- Việc này, vẫn là đợi Tiêu tiên sinh tự mình hỏi lão nhân gia đi. Ông ấy nói sẽ rõ hơn so với tôi.

Diêm Thái Hoa cười ha hả, bấm cái nút, lập tức đẩy cửa hầm ra, mời khách nhân đi vào.

Bên trong nhà hầm rất sạch sẽ, cũng không có mùi mốc và quái dị gì, khác nhau rất lớn với những chỗ lão nhân gia bình thường sống một mình.

Tiêu Phàm đi vào cửa đi, chỉ thấy một vị lão nhân ngồi xếp bằng ở trên giường gạch, bởi vì che bóng, Tiêu Phàm ánh mắt hơi hơi nhíu lại, một chút mới thích ứng được tình hình bên trong.

- Sư phụ!

Diêm Thái Hoa lại bước nhanh tiến lên, đi tới bên người ông lão, cung kính kêu một tiếng, lại đưa tay làm bộ muốn nâng dậy.

Lúc này, Tiêu Phàm đã thấy rõ ràng, ông lão ngồi xếp bằng ở trên giường gạch này, tóc trắng như tuyết, khắp mặt đều là da đốm mồi, nhìn qua ít nhất chừng tám đến chín mươi tuổi rồi, ánh sáng trong nhà khá tối, nhìn không rõ sắc mặt như thế nào. Mặc áo choàng ngấn màu thiên thanh, nhưng thật ra vô cùng sạch sẽ.

- Diêm đại sư, chào ngài!

Tiêu Phàm hướng tới ông lão hơi hơi cúi đầu, kính cẩn chào.

Diêm Thái Hoa vừa rồi đã nói rất rõ, vị này mới là Diêm đại sư thực sự.

Ông lão khoát tay áo, mỉm cười nói:

- Xin chào.

Diêm Thái Hoa vội tức nói:

- Sư phụ, vị này chính là Tiêu tiên sinh, đại danh gọi Tiêu Phàm, từ thủ đô tới.

Ông lão gật đầu cười, nói với Diêm Thái Hoa:

- Con tìm được vật kia rồi hả?

Diêm Thái Hoa vội tức nói:

- Vâng, sư phụ, con đã tìm được vật kia rồi. Vật kia bây giờ đang ở trong tay Tiêu tiên sinh, con mời ngài ấy đến nơi đây, đưa cho người đích thân xem.

- Được, tốt lắm...

Ông lão liên tục gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

- YAA.A.A., có khách tới ư? Thái Hoa ca đã trở về rồi sao?

Bên này đang nói chuyện, một giọng nói lớn vang lên, cửa phòng "Két.." một tiếng, một vị đại tẩu khoảng bốn mươi tuổi đi nhanh đến. Vị đại tẩu này thân cao lớn, vô cùng khỏe mạnh, ngực rầu rĩ, giống như ôm hai quả dưa hấu, mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách.

- Ha ha, Thúy Hoa đến rồi ư?

Diêm Thái Hoa đối với vị đại tẩu này cũng rất quen thuộc, cười chào hỏi.

- O, cô nương này ở đâu vậy, xin đẹp như vậy? Chắc chắc, thật là xin đẹp... Đến, trong phòng quá chật, không khí cũng không lưu thông, mọi người vào trong sân ngồi đi, hạ thưởng, cũng không lạnh...

Vị đại tẩu tên Thúy Hoa này thật ra là tính cách tự nhiên vô tư, giọng nói thô lớn, bật cười ha hả, cũng không đợi chủ nhà có đồng ý hay không, dõng dạc bưng cái bàn nhỏ ra ngoài sân.

Diêm Thái Hoa liền cười hướng Tiêu Phàm giải thích nói:

- Tiêu tiên sinh, sư phụ tôi một mình ở nơi này, nhà Thúy Hoa cách đó không xa, bình thường đều là nhờ cô ấy thuận tiện chăm sóc sư phụ tôi. Cô người này là một người rất nhiệt tình, chính là người sống trên núi không hiểu lễ tiết, kính xin Tiêu tiên sinh không lấy làm phiền lòng.

Từ trước đến nay thuật sư "Ngũ tặc tam khuyết phạm kỳ nhất", sư phụ của Diêm Thái Hoa sống một mình, không có con cái, rất là hợp lý. Cũng không biết ông ấy có con hay không.

Diêm Thái Hoa nhờ Thúy Hoa ở gần chăm sóc cho sinh hoạt hàng ngày của sư phụ. Lão nhân gia vừa có người chăm sóc, Thúy Hoa không phải ra ngoài cũng có thể kiếm được tiền, cũng là vẹn toàn đôi bên. Trả trách cái sân này và bên trong căn nhà hầm này đều vô cùng sạch sẽ, trên người lão nhân gia cũng là sạch sẽ.

Thúy Hoa hùng hực, rất nhanh liền có thể triển khai "nói chuyện" ở trong sân rồi.

Đúng là sau giờ Ngọ, mặt trời chói chang, tuy là ngọn núi, nhưng cũng không hiển rõ mát mẻ bao nhiêu, ngồi ở trong sân nói chuyện, quả thật thoải mái hơn nhiều so với ngồi ở trong nhà hầm. Diêm Thái Hoa tự mình giúp đỡ sư phụ đi ra, ngồi xuống ở bên cạnh bàn. Thúy Hoa tay chân lanh lẹ mang lên bốn đĩa trà, thả hạt dưa lạc rang vào đó, lại rót cho mỗi vị khách một chén trà nóng, đặt ở trước mặt.

Dưới ánh mặt trời, cẩn thận đánh giá lại một lần nữa, liền phát hiện sắc mặt của lão nhân gia hơi có vẻ xám xịt, tinh thần không phải dồi dào. Xem ra, cho dù lão nhân gia lúc còn trẻ thân thể khỏe mạnh đến mấy, trình độ thuật

pháp cao tới đâu, hàng năm sống tại "nơi thất tuyệt " này, vẫn là ngăn cản không nổi sát khí xâm hại.

Tiêu Phàm đang đánh giá lão nhân gia, lão nhân gia cũng đang quan sát bốn người bọn họ, khẽ vuốt cằm.

- Thái hoa, vật kia đã đưa cho Tiêu tiên sinh xem qua chưa?

- Xem qua rồi.

Lão nhân gia gật gật đầu, nhìn về phía Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu tiên sinh, đến từ đông bắc?

Nói một câu tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, Diêm đại sư.

- Nói như vậy, Tiêu tiên sinh là truyền nhân Vô Cực?

Diêm đại sư rất tùy ý hỏi han.

Tiêu Phàm hai hàng lông mày hơi hơi giương lên, trầm giọng nói:

- Diêm đại sư làm sao mà biết được?

Lão nhân gia ha hả cười, thở dốc hai tiếng, rồi mới lên tiếng:

- Vì khẩu quyết và pháp tướng này, Tiêu tiên sinh không quản xa xôi ngàn dặm đi tới nơi sơn thôn hẻo lánh này, phải là truyền nhân của Vô Cực Môn rồi. Khẩu quyết và pháp tướng này tuy rằng bản thân tôi không có tu luyện, nhưng cha tôi từng nói cho tôi biết, đây là vật của Vô Cực Môn. Hiện tại xem ra, thực là như thế này.

Tiêu Phàm yên lặng nhìn lão nhân, chậm rãi nói:

- Diêm đại sư, lệnh tôn đại nhân cùng Vô Cực Môn chúng tôi có kết giao gì sao? Ông ấy làm sao biết khẩu quyết và pháp tướng này là truyền thừa của Vô Cực Môn chúng tôi?

Giọng điệu mặc dù bình thản, trong mắt cũng là phụt ra tinh quang.

Lão nhân gia đối với ánh mắt sắc bén của Tiêu Phàm làm như không thấy, hai mắt mê ly, thở dốc một hơi, nhẹ giọng nói ra:

- Tiêu tiên sinh, luân hồi vãng phục, vạn vật giai hữu định số. Truyền thừa Vô cực tuy rằng bác đại tinh thâm, cũng không chắc chắn không người biết được. Xin hỏi Tiêu tiên sinh và Triệu Chỉ Thủy lão tiên sinh xưng hô như thế nào?

Tiêu Phàm vội khom người, nói:

- Chính là Gia sư!

Diêm đại sư lông mày trắng như tuyết thưa thớt hơi hơi giương lên, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc:

- Tiêu tiên sinh là đệ tử thân truyền của Chỉ Thủy tổ sư?

Mang theo một giọng điệu không thể tin.

Thật sự Tiêu Phàm còn quá trẻ, mà Chỉ Thủy tổ sư cũng đã trăm tuổi rồi, ngay cả Diêm đại sư đều tương xứng là "Lão tiên sinh". Hai vị này không ngờ là thầy trò, tuổi tác chênh lệch cũng không tránh khỏi quá lớn chút. Rất khó tưởng tượng, Chỉ Thủy tổ sư tới tám mươi chín mươi tuổi rồi còn có thể thu đồ đệ, tự mình dạy bảo.

Đây cũng thật không phải nói giỡn, đệ tử thân truyền, làm sư phụ không biết phải tiêu tốn bao nhiêu tâm huyết và tinh lực mới có thể bồi dưỡng đệ

tử thành tài, quả thật là một nhiệm vụ trọng đại mà không phải một vị lão nhân trên tám mươi tuổi có thể đảm nhiệm.

Uyển Thiên Thiên cười khúc khích, nói:

- Diêm đại sư, vị trước mắt ngài này chính là chương giáo chân nhân đời thứ sáu mươi bốn của Vô Cực Môn!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Sờ Cốt

Chương 324: Sờ Cốt

Diêm đại sư lập tức kính nể hẳn lên, run rẩy đứng dậy, hướng Tiêu Phàm chấp tay làm lễ.

- Tiêu chân nhân đại giá quang lâm, hàn xá vẻ vang cho kẻ hèn này.

Tiêu Phàm vội vàng đứng dậy đáp lễ, khách khí vài câu.

Diêm Thái Hoa trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc, tin đồn có liên quan tới Vô Cực Môn ông ta không chỉ một lần nghe sư phụ nói tới, nhất là tin đồn về chương giáo đương đại Vô Cực Môn - Chỉ Thủy tổ sư lại nghe qua không ít. Thân là thuật sư, cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ đối với Chỉ Thủy tổ sư vị lãnh tụ thuật pháp đương đại này. Thật không ngờ, vị Tiêu tiên sinh tuổi trẻ trước mắt này lại chính là đệ tử thân truyền của Chỉ Thủy tổ sư, còn tiếp chương môn hộ Vô Cực Môn.

- Tiêu chân nhân không cần phải khách khí, mời ngồi, mời ngồi! Chỉ Thủy tổ sư thân thể còn khỏe mạnh chứ?

- Cảm phiền Diêm đại sư quan tâm, sư phụ tôi thân thể rất khỏe mạnh, còn thường xuyên ra ngoài dạo chơi.

Diêm đại sư không khỏi vô cùng kinh ngạc, thở dài, nói:

- Chỉ Thủy tổ sư đã hơn trăm tuổi rồi, còn có thể thường xuyên ra ngoài dạo chơi, thật là khiến người ta hâm mộ a...

Bản thân Diêm đại sư tuổi cũng đã cao, tuy nhiên so sánh với Chỉ Thủy tổ sư, ông ấy lại trẻ hơn. Người ta hơn một trăm tuổi rồi còn có thể ra ngoài dạo chơi, còn ông ta tám chín mươi tuổi lại đã phải cần người nâng đỡ. So sánh với nhau, tự nhiên không kìm nổi than thở.

Kỳ thật sự kinh ngạc trong lòng Diêm đại sư, trong lòng Tiêu Phàm chỉ có càng thêm kinh ngạc.

Đối với lợi hại của "nơi thất sát ", hẳn là rất rõ. Diêm đại sư hàng năm sinh sống ở nơi này, rõ ràng còn có thể sống đến tám mươi chín mươi tuổi, thậm chí hiện tại cũng vẫn còn tai thính mắt tinh, so sánh với rất nhiều lão nhân cao tuổi khác, dường như thân thể còn tốt hơn một chút, đủ thấy trình độ thuật pháp của lão nhân gia này cao thâm cỡ nào.

Thuật sư bình thường làm sao có thể trấn áp được sát khí xung thiên của "nơi thất sát " chứ?

Chỉ không biết Diêm đại sư vì sao kiên trì phải sống ở tuyệt địa này?

Dưới ánh sáng mặt trời chói chang, Diêm Đại Sư cẩn thận đánh giá Tiêu Phàm vài lần, muốn nói lại thôi.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Diêm Đại Sư, có chuyện mời nói thẳng.

Diêm đại sư hai hàng lông mày tuyết trắng dần dần vắt đến cùng nhau, trầm giọng hỏi:

- Trước đó không lâu, Tiêu chân nhân có phải đã trải qua đại kiếp nạn nghịch thiên hay không?

Diêm Thái Hoa lập tức liền đứng thẳng người lên, trong khoảng thời gian này tiếp xúc với Tiêu Phàm, Diêm Thái Hoa cảm thấy trên người Tiêu Phàm cất dấu bí mật lớn nào đó, chỉ là bị lực thiên cơ che đậy rồi, không thể thăm dò được. Hiện giờ sư phụ một lời nói toạc ra, y tự nhiên liền trở nên lưu tâm.

Ánh mắt của Tiêu Phàm lập tức cũng trở nên nghiêm túc, khom người, nói:

- Mời lão tiên sinh chỉ giáo!

Diêm đại sư khoát tay áo, nói:

- Chỉ giáo không dám nhận. Tiêu chân nhân đã là chương giáo của Vô Cực Môn, là y bát truyền nhân của Chỉ Thủy tổ sư, trình độ thuật pháp là không cần phải nói rồi, khẳng định rất cao minh. Nhưng tướng mạo Tiêu chân nhân vì sao lại bày ra nhiều loại tình cảnh ác nghịch như vậy? Nhất là trong ấn đường, huyết quang hiện lớn, sơn căn hung sát mạnh, đây là thể hiện thọ ngắn. Hơn nữa Thiên đình mây đen che đỉnh, đại kiếp nạn chỉ ở trước mắt... Ứng đối không thỏa đáng, còn có nguy cơ đến tính mạng...

Giọng nói của lão nhân gia càng thêm trầm trọng.

- Nay, lão tiên sinh, ông đừng hù dọa người tốt chứ?

Uyển Thiên Thiên nghe thấy hết hồn, Diêm đại sư lời còn chưa nói hết, liền không nhịn được kêu to lên, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đỏ bừng, lại là khẩn trương, lại là kích động. Nếu không phải bởi vì Diêm đại sư thật sự quá già, đối là người khác, "Nói hươu nói vượn" như thế, nguyên rủa Tiêu Phàm, Uyển Đại đương gia chỉ sợ lập tức sẽ trở mặt động thủ.

Không có thể động dụng nội lực, mười ngón tay nhỏ dài, cong cũng móc đi con người của người, Uyển Thiên Thiên mới không quản cao thủ có phong phạm hay không.

- Thiên Thiên!

Tiêu Phàm khoát tay chặn lại, đã chặn Uyển Thiên Thiên lại, thần sắc cũng càng phát ra ngưng trọng.

- Diêm đại sư thật có thể kham phá thiên cơ?

Diêm Đại Sư nói:

- Kham phá thiên cơ, đương nhiên không dám khoe khoang như vậy. Nếu như Tiêu chân nhân không ngại, có thể cho lão nhân tôi sờ sờ cốt cho ngài?

Tiêu Phàm hơi sững sờ. Từ trước tới giờ đều là hắn sờ cốt bắt mạch cho người ta, suy diễn tướng mệnh, bói toán hỏi quẻ, thật đúng là có rất ít người đề xuất sờ cốt cho hắn.

Diêm Thái Hoa vội vàng nói:

- Tiêu chân nhân, cha của sư phụ tôi, cũng chính là sư tổ tôi, thập tam thái công, là đại sư sờ cốt đại danh鼎鼎 trong vùng này, nổi danh Diêm bán tiên. Sư phụ tôi được thập tam thái công chân truyền, xem tướng sờ cốt, rất nắm chắc.

Diêm đại sư lắc đầu liên tục, nói:

- Chút điểm ấy nào dám khoe khoang ở trước mặt truyền thừa chính tông của Vô Cực Môn? Tiêu chân nhân nếu cảm thấy không thích hợp, thì thôi. Là lão nhân tôi quá lỗ mãng.

Miệng là nói như vậy, tuy nhiên nhìn ra được, lão nhân thật là muốn sờ cốt cho Tiêu Phàm.

Cái gọi là "Thấy cái mình thích là thèm" chính là cái ý tứ này sao. Lão nhân gia cả đời này xem vô số tướng cho người ta, sờ qua cốt của không ít người, nhưng suy diễn cốt tướng cho chương giáo chân nhân của Vô Cực Môn, cũng không phải dễ gặp được như vậy. Đây là duyên phận rất lớn.

Hơn nữa trên người vị chương giáo chân nhân này, dường như còn cất dấu đại bí mật nào đó mà không muốn người ta biết, thì càng khơi ra hưng thú cho người ta.

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

- Diêm đại sư, không phải tôi có bản khoản khác, mấu chốt là lực thiên cơ che đây quá mạnh, tôi là có chút lo lắng cho lão nhân gia người.

Dựa vào Văn nhị thái gia chỉ có thể suy diễn huyết tương Tiêu Phàm, cũng bởi vì lực thiên cơ cản trở quá mạnh mẽ mà bị thương nôn ra máu. Diêm đại sư tuổi tác lớn hơn so với Văn nhị thái gia, thân thể càng kém, Tiêu Phàm lo lắng như vậy thật ra là rất có đạo lý. Hắn đi ô-tô hơn một ngàn dặm, đuổi tới sơn thôn hẻo lánh này, nhưng tìm đến Diêm đại sư là để trao đổi khẩu quyết và pháp tướng tu luyện của "Luân Hồi Tương", cũng không nên chuyện chính còn chưa xử lý xong, trước tiên đã khiến lão nhân bị thương.

- Lực thiên cơ che đây?

Lão nhân lập tức cười, hơi vẻ ngạo nhiên, nói:

- Chỉ cần Tiêu chân nhân không ngại, lão nhân trái lại nguyện ý thử một lần. Thật sự nếu tình hình không đúng, tôi tự nhiên sẽ không miễn cưỡng.

- Được, Diêm đại sư, mời!

Thấy lão nhân tràn đầy tự tin như thế, Tiêu Phàm cũng không tiện kiên trì nữa.

Diêm Thái Hoa vội vàng đỡ lão nhân gia lên, run rẩy đi tới trước mặt Tiêu Phàm. Tiêu Phàm khom người với ông, liền nghiêm nghị ngồi ngay ngắn. Lão nhân gia vươn hai tay khô héo gầy yếu, run lẩy bẩy đặt ở trên mặt của hắn.

Bên trong tướng thuật sờ cốt tướng mệnh, bất kể trường phái nào, đều thuộc tương pháp vô cùng cao thâm. Tướng mạo tướng tay của người cũng đều có thể bởi vì các loại nhân tố bên ngoài mà có thay đổi hậu thiên, duy chỉ có cốt tướng là mệnh cách "Tiên Thiên". Ngoại trừ huyết tương càng cao thâm của Vô Cực Môn, trên cơ bản tất cả trường phái tướng thuật đều xem cốt tướng là căn cơ của tướng pháp khác.

Hai tay gầy mà ấm áp của lão nhân gia chậm rãi di động song chưởng trên hai gò má.

Đám người Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền vẽ mặt chuyên chú, còn lộ ra vẻ hết sức tò mò. Trái lại đại tẩu Thúy Hoa ở một bên tiếp khách lại cười ha hả, dường như không kinh sợ trước những chuyện quái dị.

Thời điểm sờ đến phần lưng của Tiêu Phàm, Diêm đại sư bỗng nhiên "Hừ", nhẹ một tiếng, sắc mặt chợt trở nên trắng bạch, hai tay mãnh liệt rời khỏi lưng Tiêu Phàm, giống như bị chạm điện, bị bắn ra.

- Sư phụ?

Diêm Thái Hoa vẫn ngốc ở bên cạnh vội vàng đỡ lão nhân gia, vội vàng kêu một tiếng.

Tiêu Phàm cũng xoay người lại, nhìn lão nhân gia, quan tâm hỏi han:

- Diêm đại sư, không sao chứ? Thật sự không được, chúng ta không miễn cưỡng.

Bản thân Tiêu Phàm từng nhiều lần gặp phải lực thiên cơ cản trở, đối với cái này trong lòng xem như có trù bị. Dựa vào khả năng của hắn, tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí đại thành, trình độ thuật pháp vô cùng cao thâm, cũng thường xuyên bị lực thiên cơ cản trở bị thương, chứ không cần nói đến Diêm đại sư gần đất xa trời?

Cưỡng ép suy diễn mệnh cách tương lý hoặc là bói toán cầu quẻ, thời điểm lực thiên cơ cản trở mãnh liệt, không chỉ có là bị thương hộc máu đơn giản như vậy, thậm chí sẽ trực tiếp cắt giảm thọ nguyên của người thi thuật.

Diêm đại sư điều hoà một chút hô hấp, trên mặt hiện lên một tia ngạo khí, chậm rãi lắc đầu, nói:

- Đừng lo, ta vẫn kiên trì được!

Nói xong, lại đặt hai tay lên trên sống lưng Tiêu Phàm, chậm rãi lần đi xuống.

Khi đụng đến xương cổ tay của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm tinh tường cảm giác được thiên địa nguyên khí quanh thân chợt một trận quay cuồng, vội vàng vận hơi thở đại chu thiên, điều động Hạo Nhiên Chính Khí tiến hành phản chế. Đang muốn mở miệng nhắc nhở một câu, lại chỉ nghe Diêm đại sư lại là một tiếng "Hừ" buồn, hai tay lại giống như giạt điện văng ra, cả người đều lùi lại ra sau vài bước, nếu không phải Diêm Thái Hoa đúng lúc đỡ lấy, chỉ sợ sẽ ngồi bịch xuống đất.

- Sư phụ, sư phụ...

Diêm Thái Hoa sắc mặt đại biến, liên tiếp kêu la.

Ngay cả Thúy Hoa không quan tâm trên mặt cũng biến sắc, vội vàng chạy tới, cùng Diêm Thái Hoa dìu đỡ lão nhân gia.

Diêm Đại Sư sắc mặt trở nên đỏ sẫm như máu, hai tay không ngừng run rẩy, môi mím chặt, dường như đang cố gắng tiến hành đối kháng với lực lượng nào đó. Tiêu Phàm không chần chờ nữa, nhẹ nhàng tiến lên, đuổi tay ra, liền bắt được mạch cổ tay của Diêm đại sư, Hạo Nhiên Chính Khí liên tục không ngừng chuyển vào trong cơ thể lão nhân gia, đem cỗ lực thiên cơ thô bạo đuổi ra ngoài.

Sau một lát, hai gò má đỏ sẫm của Diêm đại sư mới chậm rãi khôi phục bình thường, Tiêu Phàm cũng liền buông tay hẳn ra khỏi cổ tay lão nhân.

Diêm đại sư thở phào một hơi, than thở nói:

- Thật là lợi hại... Không hổ là chương giáo đường đại Vô Cực Môn, thật lợi hại...

Nhưng lại không biết ông lão đang than thở lực thiên cơ cản trở quá mạnh mẽ, hay là khen Tiêu Phàm nội lực thâm hậu, trình độ thuật pháp cao cường, hoặc là cả hai đều có.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, hạ thấp người nói:

- Diêm Đại Sư quá khen, trình độ thuật pháp của đại sư cũng đã đến cảnh giới cực kỳ cao thâm. Khiến người ta khâm phục!

Đây cũng không phải nói khách khí, kham phá lực thiên cơ che đậy mạnh mẽ như thế để suy diễn cốt tương cho hẳn, không ngờ không có trọng thương hộc máu. Cho dù bởi vì hai người thuộc trường phái thuật pháp khác nhau, không có liên hệ trực tiếp, nhưng vẫn được coi là vô cùng lợi hại rồi.

Lão nhân có thể sống ở "nơi thất tuyệt" nhất nhiều năm như vậy, cho tới nay vẫn không có hết thọ, khẳng định cũng là có nguyên nhân.

- Lão nhân gia, Tiêu Phàm cốt tương như thế nào? Rất tốt hay là rất xấu?

Uyển Thiên Thiên đã vội vàng hỏi. Cái gọi là lực thiên cơ cản trở, tiểu nha đầu tự nhiên là không hiểu. Tuy nhiên, thấy bộ dạng Diêm đại sư hao tổn công sức sờ cốt như vậy, Uyển Thiên Thiên liền biết việc này không phải là nhỏ. Bày ra trận chiến lớn như vậy, chung quy hẳn là sẽ có một kết quả rất tường tận chứ?

- Sư phụ, người ngồi xuống trước, chúng ta nghỉ ngơi rồi nói sau.

Diêm Thái Hoa trừng mắt nhìn Uyển Thiên Thiên, liền đỡ Diêm đại sư ngồi xuống ghế, lại vội vàng dâng nước trà cho lão nhân.

Có lẽ ý thức được là mình quá nóng lòng chút, Uyển Thiên Thiên bĩu môi, cũng không thúc giục nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thập Tam Chân Nhân Và Chân Mệnh Thiên Tử

Chương 325: Thập Tam Chân Nhân Và Chân Mệnh Thiên Tử

Diêm đại sư nâng chén trà lên uống một ngụm, ổn định tinh thần suy nghĩ, thật dài thở dài, nói:

- Tiêu chân nhân, cốt cách thanh kỳ, vốn là mệnh thiên tử vô cùng cao quý a... Làm sao lại biến thành loại bộ dạng này?

Tân Lâm không kìm nổi hỏi:

- Ông cụ, ông xem ra cái gì vậy?

Từ lúc Văn nhị thái gia suy diễn huyết tương cho Tiêu Phàm ở Hoàng Hải, đã qua gần một năm, Tân Lâm ở sâu trong nội tâm lo lắng càng ngày càng nặng. Chỉ có điều Tiêu Phàm thân là thuật sư lớn, thầy tướng bình thường

căn bản liền không thể suy diễn tướng mệnh cho hẳn, kế tiếp Tiêu Phàm rất cuộc gặp phải loại kiếp nạn nào, Tân Lâm một chút manh mối đều không có.

Hiện tại thật vất vả mới gặp được một đại sư sờ cốt như vậy, chủ động suy diễn cốt tướng cho Tiêu Phàm, trong lòng Tân Lâm lại dâng lên một tia hy vọng.

- Tiêu chân nhân, hình như gần đây đã gặp phải đại nạn nghịch thiên... Nhưng, căn cứ theo cốt tướng của ngài đến xem, vốn không nên có loại đại nạn này... Thật là khiến người khó có thể lý giải...

Diêm đại sư không kìm được lắc đầu, hai hàng lông mày gắt gao nhàu lên.

Huống chi Tiêu Phàm vốn là thuật sư lớn, kiếp nạn bình thường, hẳn lại làm sao có thể tránh né không được chứ?

Tân Lâm nói:

- Có chút phiền phức, là anh ấy tự tìm. Ông cụ, tôi muốn hỏi chính là, anh ấy kế tiếp sẽ có đại nạn gì?

- Tự tìm phiền toái? Chẳng lẽ là nghịch thiên cải mệnh...

Lão nhân thì thảo tự nói.

Tiêu Phàm và Tân Lâm không khỏi hoảng sợ, liếc nhau nhìn nhau một cái.

- Ông cụ, nghịch thiên cải mệnh, lấy thân thể kiếp, nhưng còn có thể giải cứu không?

Tân Lâm vội hỏi, vẻ mặt đều là ân cần.

Diêm đại sư liếc mắt nhìn Tân Lâm một cái, chậm rãi nói:

- Cô nương, cô hỏi quá lớn rồi, tôi không thể trả lời... Tôi chỉ biết là, thọ mạch trong cơ thể Tiêu chân nhân vốn đã đoạn tuyệt, hoàn toàn dựa vào tổ đức âm công đang bảo vệ, còn có một cỗ lực thiên kiếp cũng đang bảo toàn thọ mạch không đứt. Nhưng hiện tại, tổ đức âm công đã dần dần tiêu mòn sạch sẽ, chỉ dựa vào lực thiên kiếp để duy trì thọ mạch, có thể duy trì được hay không vẫn là hai chuyện. Cho dù có thể duy trì được, lực thiên kiếp này đầy ý hung bạo, chỉ sợ đối với tâm tính của Tiêu chân nhân sẽ là một ảnh hưởng lớn.

- Ông cụ, tôi không hiểu lắm...

Tân Lâm không khỏi mê hoặc.

Diêm Thái Hoa ở một bên nói:

- Tân cô nương, ý của sư phụ tôi nói là, lực thiên kiếp này vốn là không có ý tốt đối với Tiêu chân nhân, là trên trời hạ xuống trừng phạt hắn đấy, sở dĩ duy trì thọ mạch hắn không đứt, làm như vậy là để khiến hắn ở giữa trần thế này chịu khổ nhiều hơn, chịu nhiều kiếp nạn hơn. Tổ đức âm công tiêu hao hết, tâm tính của Tiêu chân nhân sẽ vô tình bị lực thiên kiếp ảnh hưởng, trở nên càng ngày càng bạo ngược...

Uyển Thiên Thiên chen vào nói:

- Ông nói là, hắn sẽ biến thành một tên đại bại hoại, bị lực thiên kiếp gì đó kia yêu ma hóa sao?

- Là như thế đấy!

Diêm Thái Hoa trầm trọng gật gật đầu.

- Hì hì, kẻ bại hoại...

Uyển Thiên Thiên hiển nhiên vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nghiêng đầu nhìn phía Tiêu Phàm, hì hì mà cười, dường như cảm thấy, người này thật sắp biến thành kẻ bại hoại, vậy cũng thật thú vị. Về phần cái gọi là thọ mạch đứt, cô lại làm không rõ ý vị như thế nào.

Tân Lâm trái lại hít một hơi khí lạnh.

Cô biết rất rõ, Tiêu Phàm nếu dần dần bị lạc bản tính của mình, hậu quả sẽ nghiêm trọng bậc nào.

Dựa vào thế lực của lão Tiêu Gia cùng với sự mạnh mẽ của bản thân Tiêu Phàm, hẳn một khi bị lực Thiên kiếp dần dần yêu ma hóa, biến thân thành "Ác ma", tạo thành tai nạn hủy diệt rồi cuộc lớn bao nhiêu, ai cũng khó có thể đoán trước.

Loại yêu ma hóa này đồng dạng sẽ mang đến tổn thương cực lớn cho bản thân Tiêu Phàm.

Cái gọi là "Giết người mười ngàn tự tổn ba nghìn", người đối với người khác thương tổn càng lớn, người khác đối với người trả thù cũng liền càng mạnh mẽ mãnh liệt. Gây thù hằn càng nhiều, các phương hướng phóng tới đả kích ngấm ngấm hay công khai thì cũng càng nhiều.

- Tiêu chân nhân, tâm ma này vẫn cần ngài tự hành giải thoát. Theo ta được biết, 'Luân hồi đại pháp' của quý giáo đối phó với tâm ma rất hữu hiệu.

Diêm đại sư chậm rãi nói, ngữ khí trầm trọng.

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

- Diêm đại sư đối với Vô Cực Môn chúng tôi, hình như hiểu biết rất sâu sắc?

Diêm Đại Sư mí mắt lược lược một hiên, nói:

- Tiêu chân nhân, cha ta năm đó và lệnh sư Chỉ Thủy tổ sư có duyên gặp mặt mấy lần. Truyền nhân thần tượng Thủy Kính, Diêm Thập Tam, không biết lão nhân gia ông ta có nhắc qua với ngài hay không?

Tiêu Phàm cả kinh nói:

- Diêm Thập Tam? Thập Tam chân nhân của Thủy Kính phái tiếng tăm lừng lẫy, là phụ thân của ngài sao?

- Đúng vậy.

Diêm đại sư khẽ vuốt cằm.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Diêm đại sư, sư phụ tôi chẳng những đề cập tới phụ thân ngài, còn đem chuyện ông và Thập Tam chân nhân kết giao đều tự tay ghi chép lại. Sư phụ tôi nói, tương pháp sớ cốt của Thủy Kính thần tượng vốn là bí hiểm, tương pháp sớ cốt của Thập Tam chân nhân lại tài nghệ như thần.

Tiêu Phàm lời này cũng không phải nói ngoa, một đoạn giai thoại này, Chỉ Thủy tổ sư đúng là tự tay ghi lại trong "Vô Cực Thuật Tàng Thập Di Thiên". Đúng là đêm trước kháng chiến, Chỉ Thủy tổ sư đi mấy tỉnh Tây Bắc dạo chơi, ở cảnh nội Hà Đông đã kết bạn với Thập Tam chân nhân, hai người đều là đại sư thuật pháp, vô cùng hợp ý nhau, trao đổi một số tâm đắc tương thuật với nhau. Đối với tương pháp sớ cốt của Thủy Kính phái, Chỉ Thủy tổ sư vô cùng tán thưởng, cho rằng rất có giá trị tham khảo, thậm chí đem một số sớ cốt chi đạo mà mình lĩnh ngộ được chép vào bên trong "Vô Cực Cửu Tương Thiên", hy vọng đệ tử hậu bối có thể có thêm tu luyện.

- Hả? Thật sự như vậy phải không? Chỉ Thủy tổ sư tự tay ghi lại chuyện kết giao với cha ta sao?

Diêm đại sư hiển nhiên cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có kết quả như vậy, không khỏi hết sức vui mừng, vẻ mặt đều là ý cười.

Hiếu ra thuật pháp giới của tiền triều, Chỉ Thủy tổ sư chính là một vị đại tông sư mạnh mẽ, địa vị cao, không người nào có thể giỏi hơn. Ngay cả ông đối với tương pháp sờ cốt của Thập Tam chân nhân và Thủy Kính thần tượng vô cùng tôn sùng, Diêm đại sư tự nhiên có lý do để vui mừng.

Tân Lâm lại đối với đoạn giai thoại này không thể nào cảm thấy hứng thú, nhìn chăm chăm hỏi:

- Ông cụ, ngài đây ý là nói, nếu Tiêu Phàm tu luyện cái khẩu quyết và pháp tướng kia, là anh ấy có thể tránh thoát một kiếp này?

Diêm đại sư nghiêm nghị nói:

- Cô nàng, có phải có thể tránh thoát một kiếp này hay không, tôi không dám khẳng định. Dựa vào chút năng lực ấy của tôi, vẫn không tư cách chỉ điểm chương giáo chân nhân Vô Cực Môn. Nhưng khẩu quyết và pháp tướng này, quả thật có quan hệ với Vô Cực Môn, điểm này cũng là khẳng định. Cha ta từng đã nói với ta, khẩu quyết và pháp tướng này phải lưu cho người có duyên...

Uyển Thiên Thiên lập tức nói:

- Ông cụ, điều này có chút không đúng chứ? Nếu khẩu quyết và pháp tướng này là của Vô Cực Môn, nên chuyển giao cho Vô Cực Môn, tại sao gọi là lưu cho người có duyên?

Lão nhân gia người liền đem vật quy nguyên chủ, còn dùng cái gì mà trao đổi chứ?

Rất không đủ thành ý rồi!

Uyển Thiên Thiên rốt cuộc không hổ là Đại đương gia của Yên Chi xã, thiên phú trên lĩnh vực cò kè mặc cả này, hơn xa Tiêu chân nhân và Tân thiếu chủ. Giả sử có thể trong một buổi nói chuyện liền thuyết phục được lão đầu tử này, lấy khẩu quyết pháp tướng về tay, vô cùng không đẹp?

Diêm Đại Sư liếc cô một cái, cười cười, nói:

- Uyển cô nương, hết thầy đều có định số. Khẩu quyết và pháp tướng này nếu Vô Cực Môn từng bị mất, như vậy phải một lần nữa thu hồi về, tự nhiên cần người hữu duyên.

Uyển Thiên Thiên còn muốn nói, Tiêu Phàm khoát tay, đã chặn cô lại, chuyển hướng sang Diêm đại sư, hỏi:

- Ông cụ, tôi có một chuyện khó hiểu, mời ông cụ chỉ giáo... Khẩu quyết và pháp tướng này, Thập Tam chân nhân năm đó là thế nào tìm được?

Diêm đại sư vuốt vuốt hàm râu bạc trắng, chậm rãi nói:

- Tiêu chân nhân, đây cũng là một loại duyên phận. Lại nói tiếp, việc này còn có liên quan đến một vị chân mệnh thiên tử...

- Chân mệnh thiên tử?

Uyển Thiên Thiên không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Hai thầy trò này, tựa hồ cũng có "Hoàng đế giao tình ". Tối hôm trước, Diêm Thái Hoa nói cô có tướng "Quý phi", hiện giờ vị lão tiên sinh này lại mở miệng liền nhắc tới "Chân mệnh thiên tử", khiến Uyển Thiên Thiên có chút hoảng hốt, cho là mình không cẩn thận đã xuyên việt rồi, về tới thời cổ.

Diêm đại sư gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Thái hoa chúng ta vốn là nơi long hưng.

Lúc nói lời này, lão nhân vẻ mặt kiêu ngạo.

Huyện nhỏ Thái Honói này không ngờ ra đời chân mệnh thiên tử, quân lâm thiên hạ. Thân là người Thái Hoa, Diêm đại sư tự nhiên cảm thấy tự hào.

Tiêu Phàm hai hàng lông mày nhẹ nhàng giương lên, hỏi:

- Việc này có liên quan với Chủ tịch Chúc?

- Có liên quan rất lớn. Cha ta ở thời kỳ kháng chiến, là liên lạc viên ngầm đội du kích. Ông ấy lúc trước gia nhập chi đội du kích Thái Hoa, cũng có liên quan với Chủ tịch Chúc. Lúc ấy cha ta chỉ là một thầy bói có tật mắt, Chủ tịch Chúc là Chi đội trưởng chi đội du kích. Có một lần đụng phải tiểu quỷ tử càn quét lớn (tiểu quỷ tử: quân Nhật Bản), Chủ tịch Chúc và đồng chí chi đội du kích, yểm hộ quần chúng lui lại. Bọn quỷ gắt gao đuổi theo, ép tất cả đám người chạy tới bờ sông, tình hình vô cùng nguy cấp. Chủ tịch Chúc quyết định thật nhanh, khiến đồng chí chi đội du kích một phân thành hai, một bộ phận nổ súng thu hút lực chú ý của bọn quỷ, một bộ phận yểm hộ quần chúng qua sông. Bên trong quần chúng, có không ít người già yếu, Chủ tịch Chúc để cho hậu sinh tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng công lão nhân trẻ nhỏ qua sông. Ông tự mình công cha ta. Tuy nhiên vừa mới đi vài bước, cha ta chết sống cũng không chịu để cho ông ấy công, thế nào cũng phải tự mình bước đi...

- Vì sao?

Không thể nghi ngờ, người mở miệng hỏi lại là Uyển Thiên Thiên, vẻ mặt thần sắc không thể tin nổi.

Lửa cháy đến nơi, lưỡi lê của bọn quỷ đều đến mông đít rồi, Thập Tam chân nhân ra cái yêu thiêu thân gì chứ?

Diêm đại sư liếc mắt nhìn cô một cái, nói:

- Uyển cô nương, cô đã quên, cha ta biết sờ cốt.

- Vậy thì thế nào?

Diêm Thái Hoa ngắt lời nói:

- Lúc ấy Chủ tịch Chúc Thập Tam thái công qua sông, Thập Tam thái công có thói quen sờ sờ phần gáy của Chủ tịch Chúc. Lúc này vừa sờ liền biết, đây là long cốt a. Chân mệnh thiên tử đang ở trước mắt, để lão nhân gia ông ta công qua sông, phải tổn thọ. Ai có phúc khí lớn như vậy, để ông ấy công chứ?

Uyển Thiên Thiên lập tức lú lờ, liếc mắt nhìn Đường Huyền bên người một cái, Đường Huyền cũng là vẻ mặt vẻ kinh ngạc.

Đây hoàn toàn là phiên bản truyền thuyết dân gian a, hơn nữa còn là cái loại truyền thuyết dị thường cổ xưa này.

Lại có người ở trước mặt các cô nói ra nghiêm trang như vậy, Uyển Thiên Thiên quả thực khó có thể tin, không khỏi lại hướng sang nhìn lại Tiêu Phàm bên kia, Tiêu chân nhân không ngờ khê vuốt cằm, tựa hồ đối với điều này rất tin, không nghi ngờ.

Uyển Thiên Thiên chỉ cảm thấy trước mắt kim tinh loạn mào.

Cô và Tiêu Phàm chẳng lẽ là người thuộc hai thế giới khác nhau sao?

- Sau đó như thế nào?

Tân Lâm lại rất tinh táo, thấp giọng hỏi.

- Thấy cha ta kiên quyết không chịu để cho ông ấy công, Chủ tịch Chúc liền kéo tay của ông cùng nhau qua sông, tránh thoát bọn tiểu quỷ đuổi giết. Sau đó cha ta liền trở thành liên lạc viên ngầm của chi đội du kích Thái Hoa, lợi

dụng thân phận của thầy bói làm yểm hộ, đưa tới không ít tình báo cho đội du kích.

- Ha ha, năm đó ở trong thành Thái Hoa, Diêm bán tiên đại danh鼎鼎, đến đại đội trưởng của bọn tiểu quỷ đều mời ông đến xem tướng đấy. Bọn tiểu quỷ tử đó đánh chết cũng không biết, Thập Tam thái công lại có thể là liên lạc viên ngầm của đội du kích.

Diêm Thái Hoa liền bổ sung nói rõ hai câu như vậy, cũng là vẻ mặt tự hào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thiên Vương Đan

Chương 326: Thiên Vương Đan

Tiêu Phàm khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười. Dựa vào năng lực của Thập Tam chân nhân, muốn rung rinh một số tiểu quỷ tử vụng về, tự nhiên không phải là việc gì khó. Có thân phận như vậy làm yểm hộ, liên lạc viên tại mảnh đất này khẳng định làm vô cùng thuận lợi.

- Ông cụ, lệnh tôn Thập Tam chân nhân trở thành liên lạc viên ngầm của chi đội du kích, có liên quan gì với khẩu quyết và pháp tướng kia?

Tân Lâm chỉ lo tra hỏi đến cùng.

- Có a. Tân cô nương, cô có biết khẩu quyết và pháp tướng này là phát hiện ở nơi nào không?

Tân Lâm lắc lắc đầu.

- Là phát hiện ở đại viện Chúc gia Tam Lý trang đấy. Chủ tịch Chúc tuy rằng không phải sinh ra ở đại viện Chúc gia, nhưng đại viện Chúc gia lại là nơi từ đường họ Chúc, coi như là đất tổ tiên của Chủ tịch Chúc. Đại viện Chúc gia là gia truyền thư hương, tiểu quý càn quét vào đại viện Chúc gia, đoạt đi một đồng sách cổ và văn vật quý báu. Sau bọn tiểu quý lại dự định chuyển những sách cổ và văn vật đó đi, cha ta sau khi nhận được tin tức này, suốt đêm thông báo cho chi đội du kích. Chủ tịch Chúc dẫn theo các đồng chí của chi đội du kích đánh phục kích trên đường, hơn mười tiểu quý và một liên Nhị Cầu Tử toàn quân bị diệt, bị tiêu diệt một cách sạch sẽ. Khẩu quyết và pháp tướng này chính là tìm được ở trong đồng sách cổ kia, cha ta liền giữ lại. Cho nên nói, hết thảy đều có định số. Nếu không phải lần đó Chủ tịch Chúc yểm hộ quần chúng lui lại, kết duyên với cha ta, cha ta cũng sẽ không gia nhập chi đội du kích trở thành liên lạc viên ngầm, nói không chừng đồng sách cổ và văn vật này liền bị lưu lạc đến Đông Doanh hải ngoại rồi.

Diêm đại sư nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài một tiếng.

- Đông Doanh hải ngoại?

Tiêu Phàm lại chấn động mạnh một cái, như là bỗng nhiên lúc đó hiểu ra.

- Đúng vậy, tôi như thế nào cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới phương diện này?

- Phương diện nào?

Tân Lâm ở một bên hỏi.

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Chúng ta trước kia đều dốc toàn lực chú ý ở trong nước. Hiện tại xem ra, có một số văn chương bị thất lạc vẫn thật sự có khả năng lưu lạc ra nước

ngoài. Tựa như Diêm đại sư nói, nếu không phải cơ duyên trùng hợp, có lẽ đồng sách cổ kèm theo khẩu quyết và pháp tướng này trong đó đã bị bọn giặc đoạt đi rồi.

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Tiêu Phàm lóe lên một ý tưởng, dường như liền nghĩ tới một việc nào đó cực kỳ gấp gáp. Bởi vì trước kia chưa bao giờ nghĩ tới phương diện này, đối với cái tin tức kia, liền không để mắt đến.

- Ông cụ, nếu lệnh tôn đại nhân nhiều năm trước đã phát hiện ra khẩu quyết và pháp tướng này, lại là bạn tốt với Chỉ Thủy tổ sư, vì sao không đem mấy thứ này trả lại cho Vô Cực Môn chứ? Vật quy nguyên chủ thôi!

Uyển Thiên Thiên lại đang tiến hành không ngừng nỗ lực, muốn rung rinh người khác.

Ông cụ cười nhạt một tiếng, nói:

- Thật giống như Luân Hồi quyết phải quy nguyên chủ đúng vào hôm nay, Thiên Vương đan cũng phải về tay ta vào hôm nay.

- Thiên Vương đan?

Tiêu Phàm và Tân Lâm liếc nhau, đều giật mình kinh hãi.

- Ông cụ, ông có thể xác định, đây là Thiên Vương đan?

Tân Lâm không thể nào do dự, liền từ trong túi mang theo bên người lấy ra một bình ngọc nhỏ tinh xảo, từ bên trong đổ ra thuốc nhỏ màu đỏ tươi, đang quay tròn loạn chuyển trong lòng bàn tay trắng nõn của cô.

Vừa thấy viên thuốc này, Diêm Thái Hoa đứng mạnh lên, hai mắt trợn thật lớn, nhìn chăm chăm viên thuốc trong lòng bàn tay Tân Lâm, giật mình nói:

- Thực sự có viên thuốc này? Là lấy ra từ bình bát tạp ngọc kia sao?

- Như thế nào, ông ngày trước còn chưa tin chuyện này? Vậy ông còn cùng chúng tôi kêu nhiều giá cả như vậy?

Uyển Thiên Thiên lập tức mắt tròn trắng.

Chưa thấy qua như vậy đấy, bên trong bình bát rốt cuộc có đồ vật gì đó, cũng không biết, giờ tấm biển lên liền loạn tăng giá. Nếu không phải Diêm Thái Hoa "Gây sự", Uyển Đại đương gia cần gì phải vì cái bình bát kia bỏ ra hai triệu chứ? Ít nhất có thể tiết kiệm được một nửa tiền. Uyển Đại đương gia trận này không thể "Công tác", đã không có nguồn thu nhập, mỗi ngày sống bằng tiền dành dụm, lập tức cũng cảm giác "Áp lực núi lớn".

Diêm Thái Hoa cười khỗ nói:

- Sư phụ chỉ bảo đấy.

- Là vậy sao? Nói như vậy, ông cụ thật đúng là thần tiên à? Người tránh ở trong khe núi này, sự tình xa ngoài ngàn dặm toàn bộ đều biết rõ sao?

Uyển Thiên Thiên lại không tin tưởng lắm loại lời này.

Diêm đại sư liếc mắt nhìn Uyển Thiên Thiên một cái, nói:

- Tiểu cô nương, nhìn ra được. Cô không phải người trong đồng đạo, chúng ta ngành này, đều chú ý 'Vạn pháp đều là duyên'. Cô vận khí không tệ, và Tiêu chân nhân cũng coi như hữu duyên. Tuy nhiên cô phải nhớ kỹ, hết thầy đều phải thuận theo tự nhiên, không cần quá mức chấp nhất. Nếu như quá mức cưỡng cầu, hữu duyên cũng thay đổi thành vô duyên.

Uyển Thiên Thiên trong lòng cả kinh, nhìn vào trong ánh mắt của lão đầu tử, liền hiện lên một tia kính sợ.

Lão nhân này, dường như thật có thể nhìn thấu suy nghĩ trong nội tâm cô.

Uyển Thiên Thiên không tin đây là ông cụ đoán mò, hai bên tuổi tác chênh lệch sáu bảy mươi tuổi, hoàn toàn không phải là người trong cùng một thời đại. Để một ông cụ 80~90 tuổi đi đoán tâm tư của một tiểu cô nương hai mươi tuổi, quả thực chính là người đời cười chê.

- Tiêu chân nhân, ngài tìm được Thiên Vương đan này thế nào?

Diêm đại sư không ngờ cũng lộ ra ý tò mò, cũng không có giơ tay đi lấy viên thuốc kia.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Ông cụ, như chính lời ngài nói, hết thấy đều có định số, vạn pháp đều là duyên!

Diêm đại sư không khỏi mỉm cười:

- Tiêu chân nhân đây là dĩ tử chi mâu công tử chi thuẫn (gậy ông đập lưng ông) rồi, ta chỉ là tò mò mà thôi.

Nói những lời dài này, ông cụ ngoại trừ thỉnh thoảng thở gấp mấy hơi, uống nước nhuận nhuận hầu, trên tinh thần cũng có chút uể oải, không tỉnh táo như lúc mới gặp như vậy.

Tiêu Phàm cười ha hả, nói:

- Ông cụ, chuyện này, xin mời Diêm tiên sinh nói với ngài đi, ngài ấy cũng là người có kinh nghiệm.

Ông cụ liền nhìn về phía Diêm Thái Hoa đang ngồi ở một bên.

Diêm Thái Hoa vội vàng nói:

- Sư phụ, thứ này thực tại bên trong cái bình bát đó... Những ghi chép mà lúc trước Thập Tam thái công đã xem ở bên trong sách cổ, là sự thật... Bình

bát này, tối ngày hôm trước xuất hiện...

Diêm Thái Hoa liền lời ít mà ý nhiều mà đem chuyện phát sinh trong đại hội đấu giá nói rõ một chút.

- Sư phụ, người nói, Thập Tam thái công tại sao lại có thể xác định, viên Thiên Vương đan sẽ rơi vào trong tay truyền nhân Vô Cực Môn, sau đó để chúng ta lấy khải quyết và pháp tướng này đi trao đổi?

Không cần nói đến Uyển Thiên Thiên hồn nhiên khó hiểu, cho dù là Diêm Thái Hoa cũng là vẻ mặt vẻ nghi hoặc.

Nhưng y là người đồng đạo, ở bên ngoài, được người tôn xưng vì "Diêm đại sư", ở Thiết Môn có người tôn thờ đối với y. Sau khi đến Cổ Đô, đến Lê thiếu đối với y cũng là vô cùng cung kính, có thể thấy được là y có một bản lĩnh thật sự.

Hiện tại y cũng có chút làm không rõ.

Diêm đại sư liếc nhìn y một cái, lông mày tuyết trắng hơi hơi nhăn lại, nói:

- Như thế nào, con cũng hồ đồ rồi sao? Trên quả tượng chính là thể hiện như vậy đấy. Lúc trước hình vẽ của bình bát tạc ngọc này và khải quyết pháp tướng đặt cùng một chỗ. Sau khi bói, liền có được quả tượng như vậy. Sau mấy chục năm, quả là như thế, hoàn toàn ứng với quả tượng. Có thể thấy được trong tối tăm đều có thiên ý.

Tân Lâm, Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền liếc nhau, ai cũng đều hoảng sợ.

Rất rõ ràng, ba cô gái cũng nhớ tới cái "quẻ khôn" kia ở Chỉ Thủy Quan, trên quả tượng liền biểu hiện: Tây Nam có băng hữu!

Thật sự là vô cùng tinh chuẩn.

- Tiêu chân nhân, viên thuốc này có thể cho ta xem không?

Diêm đại sư nhìn viên đan dược màu đỏ trong lòng bàn tay Tân Lâm, ngừng thần hỏi.

- Có thể.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Tân Lâm liền đưa viên thuốc đến trước mặt Diêm đại sư.

Lão nhân tay run run, vươn ngón cái ngón trỏ, ở trong lòng bàn tay trắng nõn của Tân Lâm, nhặt viên đan dược lên. Thúy Hoa vội vàng thò hai tay ra ngá dưới bàn tay của ông, sợ lão nhân không vững, viên thuốc này sẽ bị rơi xuống đất. Bất kể Thúy Hoa hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng viên thuốc này rất quý báu, cô cũng là rất rõ ràng.

- Ha hả, quả nhiên là Thiên Vương đan, so sánh với màu sắc và kích thước trong sách ghi lại là hoàn toàn giống nhau như đúc.

Diêm đại sư nhìn kỹ viên thuốc một chút, lại đặt ở dưới mũi hít hà, lập tức vẻ mặt mừng rỡ, liên tục gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu chân nhân, dùng viên Thiên Vương đan này trao đổi khẩu quyết và pháp tướng, ngài thấy sao?

- Ai, chờ một chút!

Uyển Thiên Thiên lại xen mồm vào, giơ tay lắc lắc.

- Tiểu cô nương, cô lại có lời gì muốn nói?

Diêm đại sư tràn đầy hứng thú mà nhìn về Uyển Thiên Thiên, mỉm cười hỏi.

- Đó là đương nhiên, đan dược này là tôi đấu giá giành được. Đổi hay không đổi, chúng ta đợi lát nữa lại thảo luận. Ông cụ, ông trước phải đem tác dụng của viên đan dược này nói cho chúng tôi, để chúng tôi nghĩ kỹ, trao đổi có hợp lý hay không. Buôn bán phải già trẻ không gạt, hai không phân thiệt, đúng không?

Uyển Thiên Thiên chớp mắt to, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

- Ha hả, đương nhiên là có thể. Cho dù cô không đề cập tới, tôi cũng sẽ nói rõ ràng. Từ xưa tương truyền, Thiên Vương đan này là 'Tiên dược'.

Diêm Đại Sư mỉm cười nói.

- Tiên dược? Tiên dược gì?

Uyển Thiên Thiên kêu lên, thần sắc trên mặt hơi cảm thấy lẫn lộn, nhưng càng nhiều hơn lại là sắc mặt vui mừng.

Dám xưng "Tiên dược", chung quy cũng phải thực sự chút linh nghiệm mới được.

Cái gọi là tiên dược, nghe nói là do trí thánh Đông Phương Sóc thời kì tiền Hán Võ Đế tự tay luyện chế. Sau khi ăn vào, chẳng những có thể cường thân kiện thể, loại trừ bách bệnh, còn có thể kéo dài tuổi thọ, phản lão hoàn đồng.

Diêm Đại Sư chính sắc nói.

- Đông Phương Sóc? Thuốc này thật sự là ông ấy luyện?

Uyển Thiên Thiên không khỏi ngây dại, liếc mắt nhìn Đường Huyền một cái, Đường Huyền cũng đầy mặt kinh ngạc.

Không ngờ vòng vo ngoặt ngoẹo mãi như vậy, việc này thật đúng là lại có liên quan đến Đông Phương Sóc. Có thể thấy được trong tối tăm thật sự đều có thiên ý, nửa phần cũng không khỏi nhân lực.

- Trong sách cổ đã ghi lại như vậy đấy, cho dù có khuyếch đại, nhưng đan được này hiệu quả tốt lắm, hẳn là khẳng định.

Tân Lâm bỗng nhiên nói:

- Ông cụ, Thiên Vương đan chúng tôi sẽ không đổi.

- Không đổi sao?

Diêm Đại Sư cảm thấy kinh ngạc, hỏi lại một câu.

- Đúng vậy, không đổi.

Tân Lâm khẳng định gật gật đầu.

- Vậy khẩu quyết và pháp tướng kia thì sao? Các người cũng không muốn?

Diêm Thái Hoa lập tức hỏi, sắc mặt trở nên có vài phần khó coi.

Tân Lâm lập tức nói:

- Khẩu quyết và pháp tướng nếu là đồ đặc của Vô Cực Môn, tự nhiên cũng phải vật quy nguyên chủ.

Diêm Thái Hoa liền cười lạnh, châm chọc nói:

- Tân tiểu thư, trên thế giới có chuyện tốt như vậy sao? Chỗ tốt gì đều là của các người?

- Yên tâm, chúng tôi sẽ không lấy không đồ của các người đâu. Ông nói cái giá đi, ngoại trừ viên Thiên Vương đan này, cái khác đều dễ thương lượng.

Chỉ cần chúng tôi có thể làm được, tuyệt đối dốc hết toàn lực giúp các người đi làm.

- Ông cụ, Diêm tiên sinh, không phải là chúng tôi lật lọng, thật sự viên đan được kia đối với chúng tôi cũng vô cùng trọng yếu.

Tân Lâm vô cùng kiên định mà nói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Năm Năm Dương Thọ

Chương 327: Năm Năm Dương Thọ

Diêm Thái Hoa tức giận không vui.

- Tân tiểu thư, cái này không thể. Hoặc là khẩu quyết, hoặc là đan dược, mọi người đều chỉ có thể lựa chọn nhau. Các người cả hai thứ đều muốn, chúng tôi làm thế nào? Làm người không thể như vậy.

Tân Lâm nói:

- Có thể dùng thứ khác trao đổi. Tôi nói rồi, bất kể các người cần thứ đồ gì để đổi, chúng tôi đều sẽ tận lực.

- Đúng, muốn thứ gì, các người cứ nói, chúng ta toàn lực làm.

Uyển Thiên Thiên cũng ở bên cạnh phụ họa.

Cô tuy rằng không biết “Thiên Vương đan” là thứ gì, thế nhưng Tân Lâm trước giờ luôn bình tĩnh đột nhiên trở nên nóng vội như vậy, có thể thấy viên đan dược này không phải bình thường, nói không chừng đối với thương thế của Tiêu Phàm có ích lợi. Đối với Uyển Thiên Thiên, đây cũng là chuyện lớn hàng đầu, cực kỳ quan trọng.

- Các người....

Diêm Thái Hoa còn muốn nói, ông cụ khoát khoát tay, Diêm Thái Hoa liền cứng rắn đem lời nói đến bên miệng nuốt xuống.

- Tiêu chân nhân, cái này chỉ sợ không hợp với giáo nghĩa của Vô Cực Môn.

Diêm đại sư nhìn Tiêu Phàm, không nhanh không chậm nói, vẫn không hề có ý tức giận. Sống đến tuổi này, những chuyện bình thường, quả thật rất khó làm cho tâm tình của ông cụ dao động.

Tiêu Phàm khom thân người, nói:

- Cụ, chúng tôi cũng chỉ có một đề nghị như thế này, có đồng ý hay không, còn phải xem ý của cụ. Viên đan dược này, nếu thật sự là “Thiên Vương đan” trong cổ tịch ghi lại, vậy thì dựa vào hình tình hiện tại của chúng tôi, quả thật đối với tôi vô cùng quan trọng. Nếu như có thể giữ lại trong tay, đương nhiên là không thể nào tốt hơn nữa. Thế nhưng, tôi cũng muốn thỉnh giáo cụ một chút, cụ muốn dùng viên “Thiên Vương đan” này, là có ích lợi gì?

- Thay thế ? Ha ha, Tiêu chân nhân, nếu như cậu có cách làm cho ta tăng thêm năm năm tuổi thọ nữa, thế thì viên “Thiên Vương đan” này, cậu cứ giữ lại, khẩu quyết và pháp tướng cũng cứ lấy đi, ta quyết không có lời nào khác.

Diêm đại sư không nhanh không chậm nói ra những lời này.

Uyển Thiên Thiên liền mãnh mẽ trợn mắt, rất khó chịu nói:

- Cụ, cụ thế này không phải là đang đùa chơi chúng tôi sao? Tiên đơn linh dược cái gì, có thể dựa vào cái rỗng tuếch này tăng năm năm tuổi thọ? Hành động này của các người, không phải có một câu, gọi là “Diêm Vương gọi người canh ba chết, không dám giữ người đến canh năm” sao?

Ngay cả Tiêu Phàm cũng nhú lông mày , nói:

- Cụ, chuyện nghịch thiên cải mệnh như thế này, một viên đan dược, cho dù có quý hiếm hơn đi chăng nữa, chỉ sợ cũng rất khó làm được.

Lúc đầu vì nghịch thiên cải mệnh cho Tiêu lão gia, Tiêu Phàm đã phải trả cái giá như thế nào? Cuối cùng thất bại trong gang tấc, “Càn Khôn đại hoàn đan” chưa thành hình cũng không dám đảm bảo sẽ tăng thêm năm năm tuổi thọ cho Tiêu lão gia. Viên “ Thiên Vương đan” này thật sự có thể có hiệu quả thần kỳ giúp con người ta kéo dài năm năm tuổi thọ, Tiêu chân nhân còn không phải tức đến hộc máu hay sao?

- Tiêu chân nhân, vẫn là câu nói kia, vạn pháp giai duyên. Hiệu quả của viên “ Thiên Vương đan” này cũng là dựa vào người mà khác biệt. Dựa vào tình hình bây giờ của cậu, cho dù có uống “Thiên Vương đan”, cũng khẳng định khó có thể sống thêm năm năm....Thế nhưng đối với ta, thêm năm năm dương thọ này, chẳng qua là chịu đựng thêm năm năm đau khổ mà thôi. Trong mắt của những người trẻ tuổi như các cậu, cuộc sống là muôn màu muôn vẻ như vậy, mỗi một ngày đều đáng để trông đợi, chớ vị lại nhìn xem dáng vẻ của ta bây giờ, sống nhiều hơn năm năm, thực sự rất đáng để trông đợi sao?

Diêm đại sư đưa tay vỗ vỗ bắp đùi của mình, thở dài nói.

Mọi người không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, cảm thấy lời này thật sự không biết nên trả lời như thế nào. Một ông cụ gần đất xa trời như vậy, đột nhiên nói những lời vô cùng mô phạm văn vẻ như thế, thật làm cho người ta khó có thể tưởng tượng. Thế nhưng nghĩ kỹ lời của Diêm đại sư, lại cũng rất có lí.

Diêm Thái Hoa nghi hoặc hỏi:

- Sư phụ....

Thật lòng mà nói, trong quá trình của chuyện này, ngay cả y đều hồ đồ, chỉ là chiếu theo sự giao phó của sư phụ để làm việc. Bây giờ thấy thần sắc cô đơn của sư phụ, Diêm Thái Hoa cũng không hiểu rõ lắm.

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy, cụ, cụ nói rõ đi.

Uyển Thiên Thiên hơi nóng nảy, không kìm nổi kêu lên.

Diêm đại sư hướng về phía Uyển Thiên Thiên ôn hòa cười một chút, sau đó chuyển hướng về phía Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu chân nhân trước khi bước vào trong hàn xá của ta, không phát hiện ra chỗ nào không ổn sao?

Tiêu Phàm gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Nếu tôi đoán không nhầm, tâm sự này của cụ, hẳn là có liên quan đến “thất sát chi địa”.

Diêm Đại Sư khẽ mỉm cười, gật gật đầu.

Tiêu Phàm nhú mày nói:

- Cụ, nơi này sát khí ngút trời, rõ ràng là tuyệt địa....

Lời Tiêu Phàm còn chưa nói hết, song ý đó bất kỳ ai cũng hiểu được. Rõ ràng biết là “thất sát chi địa”, lão tiên sinh ông còn cố tình móc hai nhà hầm ở đây sống, đây không phải là cố ý sao?

Chê mạng dài đó!

Diêm đại sư lại không ở trước mặt trả lời Tiêu Phàm, ngược lại mỉm cười nói:

- Tiêu chân nhân hôm nay đích thân đến cửa, đây cũng xem là một loại duyên phận hiếm thấy, lão có một thỉnh cầu quá đáng...

Mời Diêm đại sư cứ nói!

- Mong Tiêu chân nhân suy đoán một chút tướng mệnh của ta thế nào?

Diêm đại sư mắt nhìn Tiêu Phàm, khóe miệng hàm chứa một nụ cười thần nhiên, dường như có chút mong chờ.

- Sư phụ?

Diêm Thái Hoa lại càng thêm hỗn độn khó hiểu.

Y thực sự chưa từng ngờ đến, sư phụ sẽ mời người “bói toán” cho mình. Phải biết cha sư phụ của y, là Thập Tam chân nhân Diêm thần tướng uy danh lẫm liệt. Trong nhà có một ông cụ lợi hại như vậy, lại hà tất phải cầu đến người khác? Mặc dù Thập Tam chân nhân sớm đã qua đời, thế nhưng nghĩ đến lúc tại thế, hẳn là cũng đã từng xem tướng mệnh cho con trai mình.

Tiêu Phàm cũng không chối từ, cười cười, nói:

- Vậy được, cụ, tôi liền múa rìu qua mắt thợ một chút. Xin hỏi ngày sinh Bát tự.

- Quý Hợi...

Diêm Thái Hoa lập tức báo ngày sinh tháng đẻ của sư phụ y.

Diêm đại sư khoát tay chặn lại, trầm giọng nói:

- Thái Hoa, lấy giấy bút ra đây,

Diêm Thái Hoa đột nhiên tỉnh ngộ, bản thân mình cứ tùy tiện báo ngày sinh Bát tự, khó tránh bất kính với sư phụ, cũng là không tôn trọng đối với Tiêu Phàm. Đây vốn dĩ không phải là thuật sĩ giang hồ ngồi ở đầu đường cuối ngõ bày hàng lừa tiền người khác sống qua ngày, có thể tùy tiện qua loa.

Rất nhanh, Diêm Thái Hoa liền lấy từ trong hòm ra văn phòng tứ bảo (bao gồm giấy, bút, nghiên, mực), trong nghiên mực có chút nước trong, đích thân mài thanh mực nồng đậm, đem một chõng giấy Tuyên Thành trên bàn trải rộng ra, hai tay dâng bút lông sói tiểu Khải đến tay sư phụ.

Ông cụ nhìn về phía Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, giơ tay cầm lấy bút lông, chấm chút mực nồng đậm ở nghiên mực, thoáng hít qua một hơi, chùng cổ tay múa bút, viết ngày sinh Bát tự của mình trên giấy Tuyên Thành. Nét chữ đầy đặn, nét mực đậm đà. Không ngờ ông ở tuổi cao như vậy, cư nhiên lại cẩn thận tỉ mỉ, lúc hạ bút, nét bút không hề run rẩy một chút nào.

- Cụ, chữ đẹp! Rất có gió trên đỉnh Thường Sơn.

Tiêu Phàm không khỏi thốt ra tán thưởng một tiếng.

- Tiêu chân nhân chê cười rồi....

Ông cụ cười ha hả, có chút hơi tự đắc.

Diêm Thái Hoa bèn cầm tờ giấy Tuyên Thành màu vàng lên, hai tay dâng đến trước mặt Tiêu Phàm, thần thái có chút cung kính. Hiển nhiên, y cung kính lúc này không phải Tiêu chân nhân, mà là sư phụ của mình.

Tiêu Phàm hai tay tiếp nhận.

- Tháng Giáp tử, năm Quý Hợi...

Tiêu Phàm thì thảo trong miệng, tay trái bấm đốt ngón tay, hai mắt hơi hơi híp lại.

Thấy dáng vẻ thần thần thánh thánh này của Tiêu chân nhân, Uyển Thiên Thiên thầm buồn cười, trong lúc này, chỉ có thể liếc mắt nhìn, nghiêng đầu đi, chỉ sợ bản thân không cẩn thận sẽ cười thành tiếng.

Uyển Thiên Thiên mặc dù là nữ nhi giang hồ chính thống, thế nhưng dù sao thời đại cũng không giống nhau, ngày thường, tiểu nha đầu so với những cô gái nhà bên thích làm trò đáng yêu, thích theo đuổi thần tượng cũng không có khác biệt gì lớn. Đột nhiên nhìn thấy loại tư thái “phong cách cổ dạt dào” này từ trên người của Tiêu Phàm, hiển nhiên nhìn không được.

Tiểu nha đầu tác quái, Tiêu Phàm đương nhiên không để ý chút nào, từ từ đoán xong tướng số, hai mắt mở ra, nói:

- Cụ, thỉnh cho xem mạch.

Hai hàng lông mày của Diêm đại sư hơi dương lên, có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng vẫn theo lời đem cổ tay khô héo gầy yếu giơ về phía Tiêu Phàm.

Suy đoán tướng mệnh, cần thay người bắt mạch, đây không phải là truyền thừa của Vô Cực Môn, vẫn là sự sáng tạo của Tiêu Phàm. Ngoại trừ việc tu luyện thuật pháp Vô Cực Môn đến cảnh giới cực kỳ cao thâm, trình độ của Tiêu Phàm trong Đông y học cũng là cực kỳ cao thâm. Nhất là thuật “ngũ vận lục khí” trong “Hoàng đế nội kinh”, Tiêu Phàm cho rằng nó và lý luận tướng học là ngầm tương thông. Mạch tượng của một người, không chỉ có thể biểu hiện tình hình sức khỏe gần đây của người đó, còn có thể xuyên qua mạch quan sát tình trạng hoạt động của “ngũ vận lục khí” bên trong cơ thể, từ đó tiến thêm một bước để suy diễn tướng số.

Một luồng Hạo Nhiên chính khí chậm rãi xuyên vào trong mạch cổ tay khô héo của ông cụ, Diêm đại sư chỉ cảm thấy thần kinh rung lên, dường như bỗng nhiên lúc đó, trong cơ thể liền tràn đầy một loại tinh lực không thể hiểu nổi, cả người đều ấm áp, cảm giác thoải mái khó nói ra.

Mà thần sắc của Tiêu Phàm lại trở nên nghiêm trọng.

Chính vào lúc này, thiên địa nguyên khí xung quanh thân mình đột nhiên biến đổi, một cỗ khí lực thiên cơ hùng hổ tấn công về phía Tiêu Phàm.

Diêm đại sư hai mắt hơi nhú lại, Tân Lâm sắc mặt hơi biến.

Diêm đại sư thân là thuật sư lớn, hiển nhiên có thể cảm nhận được sự biến hóa rất nhỏ quanh thân mình của thiên địa nguyên khí, hiển nhiên là bởi vì Tiêu Phàm cường ép dò xét thiên cơ dẫn đến sự chống trả của sức mạnh thiên địa. Làm con trai ruột của Thập Tam chân nhân, người thừa kế chính thống của Thủy Kính Thần Tướng, lực che đậy thiên cơ trên người Diêm đại sư cũng là cực kỳ mạnh mẽ. Thầy tướng bình thường, căn bản rất khó vạch ra thiên cơ, tướng thuật bói toán suy đoán thật sự, thường chỉ có thể đưa ra một số kết luận ở bên ngoài, thậm chí so với số mệnh thật sự là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Thầy tướng có bản lĩnh tương đối thâm hậu, cường ép dò xét thiên cơ, hiển nhiên sẽ dẫn đến sự cản trở của sức mạnh thiên địa. Độ mạnh yếu của sức chống trả, gần như do độ mạnh yếu của lực dò xét mà định ra. Thuật sư dò xét thiên cơ, công lực càng thâm hậu, sức chống trả của thiên địa càng mạnh mẽ.

Tân Lâm đi theo Tiêu Phàm lâu ngày, cũng có thể cảm giác được. Thế nhưng sức cản trở ở mức độ này của thiên cơ, Tân Lâm cũng vẫn không để ý như thế nào.

Một trận bảo quang chọi lóe trên mặt Tiêu Phàm, thiên địa nguyên khí đang vây quanh bốn bên liền bị ngăn ở bên ngoài không chút khách khí, mặc cho dấy dựa vụn vẹo như thế nào, cũng đều không thể tiếp cận Tiêu Phàm trong phạm vi ba tấc.

Diêm đại sư không khỏi ngậm gật đầu.

Chương giáo chân nhân Vô Cực Môn quả nhiên danh bất hư truyền, Tiêu Phàm mặc dù trẻ tuổi, trình độ thuật pháp này quả thật là quá xuất sắc.

Thiên địa nguyên khí ở bốn phía quay cuồng vụn vụn một trận, không có cách nào khác, cũng dần dần tiêu tan vô hình.

Tiêu Phàm hơi hơi tăng lực, Hạo Nhiên chính khí đi vào bên trong cơ thể ông cụ càng nhiều, rất nhanh liền di chuyển khắp kỳ kinh bát mạch, lục phủ ngũ tạng, trên mặt Diêm đại sư, thậm chí dần hiện lên hai ráng đỏ hồng nhạt, rõ ràng có tinh thần hơn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Thất Tinh Xung Sát

Chương 328: Thất Tinh Xung Sát

Trong thời gian khoảng một chén trà, Tiêu Phàm chậm rãi thu ngón tay từ trên cổ tay của Diêm đại sư trở về, hai hàng lông mày nhú chặt, trầm ngâm không nói.

- Tiêu chân nhân, thế nào ?

Diêm Thái Hoa vội vàng hỏi, có chút thấp thỏm. Y từng có lòng suy đoán tướng mệnh cho sư phụ, nhưng bất kể như thế nào đều không thể phá được sức mạnh của thiên cơ, hai lần đều thất bại mà lui . Lần phía sau đó, dưới sự cản trở của lực thiên cơ, thậm chí còn bị thương phun ra máu tại chỗ, biết rằng dựa vào tình thầy trò chí thân, bản thân mình không thể suy đoán tướng mệnh cho sư phụ, chỉ có thể thở ra tâm tư này.

Lại trầm mặc một lát, Tiêu Phàm mới nhẹ giọng nói:

- Ông cụ, số mệnh thật bạc bẽo, ác nghiệt gia thân, trung niên khắc vợ, già khắc con, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh....

- Tiêu tiên sinh!

Diêm Thái Hoa lập tức liền trừng mắt lên, vẻ mặt giận dữ.

Tiêu Phàm nói thế này cũng quá thẳng thắn rồi thì phải?

Mặc dù nói người xem tướng tiết lộ thiên cơ, hơn một nửa sẽ có ác nghịch gia thân, Diêm Thái Hoa cũng không hề nghi ngờ tướng thuật của Tiêu Phàm có chuẩn xác hay không, thế nhưng trước mặt một ông cụ trên tám mươi tuổi, nói thẳng thắn như vậy, chung quy có chút không có hậu.

Ông lão vốn dĩ từ trước đến giờ tâm tình như gió nhẹ mây bay, không hề gợn sóng, trên mặt rốt cuộc lộ ra vẻ bi thương, hai hàng lông mày dày rậm trắng toát chậm rãi chùng xuống, thật lâu sau, mới từ từ nói:

- Tiêu chân nhân, cậu bây giờ đã biết tại sao ta phải ở nơi này rồi chứ?

Tiêu Phàm nhẹ nhàng gật đầu, giữa hai lông mày, hiện lên một tia thần sắc thông cảm.

- Sư phụ, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Con mỗi lần hỏi người, người đều không chịu nói. Có chuyện gì sư phụ nói cho con biết, con giúp sư phụ đi làm.

- Chuyện này, con giúp không nổi.

Diêm đại sư chậm rãi lắc đầu.

- Sư phụ không nói cho con biết là chuyện gì, làm sao biết con giúp không nổi?

Diêm Thái Hoa cũng có chút không kiềm chế nổi, kêu lên.

Diêm đại sư chỉ lắc đầu, không nói thêm lời nào nữa.

Diêm Thái Hoa uất ức.

Không có cách nào khác đây là ân sư thụ nghiệp, y có uất ức hơn nữa cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tiêu Phàm đột nhiên hỏi:

- Diêm tiên sinh, anh gặp qua vị sư đệ kia của anh chưa?

Diêm Thái Hoa không khỏi sửng sốt:

- Sư đệ gì?

Tiêu Phàm gật gật đầu nói:

- Xem ra anh cũng không biết rằng anh còn có một vị sư đệ. Cụ, căn cứ theo tướng tay và tướng mặt, tình hình trước mắt của lệnh lang vẫn rất tốt. Từ đó có thể thấy, phương pháp này của cụ khả thi.

Diêm Thái Hoa không kìm lòng nổi gãi đầu, cười khổ nói:

- Tiêu chân nhân, cậu cũng đừng giải câu đố nữa, vui vẻ nói cho hiểu đi. Nếu còn tiếp tục như vậy, sẽ làm cho người sống uất ức mà chết đó.

- Ta tán thành.

Diêm Thái Hoa vừa dứt lời, Uyển Thiên Thiên liền nhanh chóng giơ tay lên.

Bị uất ức ghê gớm, là một mình Diêm Thái Hoa sao?

Tiêu Phàm cười cười nói:

- Nói đơn giản thế này vậy, sư phụ của anh có một người con trai. Căn cứ vào tướng mệnh của ông cụ để suy đoán, vị sư đệ này của anh, theo lí hẳn là không thể sống quá ba mươi tuổi. Già khắc con, đây là do tướng mệnh của sư phụ anh quyết định. Thế nhưng ông cụ lại không chịu chấp nhận kết quả

này, ông muốn thay đổi số mệnh. Chống lại ý trời hành sự, anh đã hiểu chưa?

Uyển Thiên Thiên vỗ nhẹ hai tay, giống như bưng tỉnh đại ngộ kêu lên:

- A, tôi hiểu rồi, ông cụ, viên “Thiên Vương đan” này, là muốn đem cho con trai uống, tăng thêm năm năm dương thọ cho anh ta có phải không?

Diêm Thái Hoa lắc đầu nói:

- Uyển cô nương, cô lầm rồi, viên đan dược này, sư phụ ta là muốn tự mình uống. Ông muốn chịu khổ nhiều thêm năm năm.

Diêm Thái Hoa dù sao cũng là một thuật sư có trình độ không thấp, Tiêu Phàm nhắc một điểm như vậy, y lập tức liền hiểu ra là chuyện gì.

Đem những khổ nạn mà con cái vốn dĩ phải chịu, chuyển đến trên người của mình, do bản thân mình đi chịu đựng, dựa vào đó tiêu trừ ác nghiệp, đây cũng là một loại phương pháp nghịch thiên cải mệnh.

Tiêu Phàm nghịch thiên cải mệnh cho Tiêu lão gia và thậm chí cả toàn bộ gia tộc Tiêu thị, kỳ thực dùng chính là phương pháp giống như thế này.

Loại phương pháp nghịch thiên cải mệnh này, đối với người thi triển thuật pháp yêu cầu cực kỳ cao. Ví dụ như Diêm đại sư hiện tại dùng phương thức này, thuật sư bình thường tuyệt đối mô phỏng không nổi. Khí âm sát của “thất tuyệt chi địa” là thâm hậu đến cỡ nào? Thuật sư bình thường không ở nơi này nổi vài tháng, thì sát khí sẽ nhập vào cơ thể, bệnh nặng quần thân, làm không tốt thậm chí còn đi đời nhà ma. Bản thân mình giống như Bồ Tát bùn qua sông, còn nói gì đến nghịch thiên cải mệnh?

- Sư phụ, người cũng đã ở đây hơn hai mươi năm gần ba mươi năm rồi, lẽ nào còn chưa đủ để tiêu trừ ác nghiệp hay sao?

- Không đủ.

Diêm đại sư nhẹ nhàng lắc đầu.

- Muốn tiêu trừ hoàn toàn ác nghiệt, phải lịch đủ ba mươi sáu kiếp nạn Thiên Cương. Mỗi một năm chịu nạn, chống đỡ một số kiếp Thiên Cương. Ta đã ở nơi thất sát chi địa này hai mươi chín năm, còn thiếu bảy năm sẽ lịch kiếp nạn đầy đủ. Nhưng con xem thân thể này của sư phụ, còn có thể kiên trì lâu thêm bảy năm sao?

Trên mặt Diêm Thái Hoa hiện lên vẻ kiên quyết, cao giọng nói:

- Sư phụ, còn lại bảy năm này, con ở lại đây, con giúp người lịch kiếp nạn.

Diêm đại sư thần nhiên cười, nói:

- Thái Hoa, phần tâm ý này của con, ta nhận rồi. Ác nghiệt của mỗi người mỗi người tự mình chịu đựng, con giúp không được.

- Cái này...Tiêu chân nhân, tôi biết Vô Cực Môn là thuật pháp chính tông, Chưởng giáo chân nhân thần thông quảng đại, mong Tiêu chân nhân giúp đỡ chuyện này. Diêm Thái Hoa tôi cảm kích vô cùng. Viên Thiên Vương đan kia, tôi tình nguyện nhường cho các vị, chúng tôi không cần nữa.

Vẻ mặt Diêm Thái Hoa tràn đầy khẩn khoản, những lời này hoàn toàn phát ra từ nội tâm.

Linh được cho dù có tốt hơn nữa, cũng chẳng qua là làm cho sư phụ của mình chịu khổ nhiều thêm năm năm mà thôi, nhìn từ góc độ này, có cái gì quý báu?

- Tiêu Phàm, anh có cách nào không? Nếu như anh có cách, vậy thì giúp đỡ đi. Tặng hoa hồng cho người khác, hương hoa vẫn lưu được trên tay.

Uyển Thiên Thiên ở bên cạnh cổ vũ.

Tiêu Phàm ngẫm nghĩ một chút, hơi hạ thấp người với Diêm đại sư một chút, nói:

- Cụ, tạm thời thất lễ một chút.

Diêm đại sư dường như biết hẳn muốn làm cái gì, mỉm cười vuốt cằm, nói:

- Tiêu chân nhân xin cứ tự nhiên.

- Diêm tiên sinh, có hứng thú đi cùng tôi một chút không?

Diêm Thái Hoa có vài phần căng thẳng, nhìn nhìn Tiêu Phàm lại nhìn nhìn sư phụ ngồi ở chỗ kia không làm sao nhúc nhích được, dường như có rất không yên tâm. Đều nói không thể hại người nhưng không thể không phòng người. Ai biết lúc này Tiêu Phàm gọi mình đi, là có mục đích gì. Ngộ ngờ để lại mấy người phụ nữ kia đối với ông lão gây bất lợi thì sao?

Mặc dù ở đây là Lão Hà thôn, đa số thôn dân đều họ Diêm, chỉ cần Thúy Hoa kia hét to gọi lớn một tiếng, trai tráng nhà nhà sẽ lao tới, nhưng cũng chưa chắc có thể cản đám người Tân Lâm.

Tối hôm kia ở khách sạn Đại Đường Vương Triều, một màn ở phòng 3026 đó, y ở xa đều nhìn thấy. Vương Đại Hải dẫn theo mấy tên cảnh sát có mang theo súng tiến vào cửa, chưa được bao lâu đều bay ra ngoài, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Bởi vậy có thể thấy, mấy cô gái này cũng không phải là đèn cạn dầu.

Diêm Thái Hoa thậm chí cực kỳ hoài nghi, bên người Tiêu Phàm mang theo “thị vệ đại nội”. Những “con cháu quan lại” xuất thân từ thế gia hào môn ở kinh sư như thế này, là nước thâm sâu đó.

Con người ông cụ già thành tinh, hiển nhiên biết người đồ đệ này đang lo lắng cái gì, không khỏi ha hả cười, khoát tay áo nói:

- Thái Hoa, đi đi, đưa Tiêu chân nhân đi lại một chút, có lẽ có thể làm cho con hiểu ra.

Mắt thấy ông cụ điềm tĩnh tự nhiên, Diêm Thái Hoa biết rằng mình lo lắng thái quá rồi. Chưởng giáo chân nhân Vô Cực Môn dĩ nhiên rất tài giỏi, truyền nhân chính tông của Thủy Kính thần tướng, cũng không phải là ăn hại. Luận về động thủ, lực của ông cụ có lẽ còn chưa đủ, thế nhưng chưa có sự đồng ý của ông muốn lấy được pháp tướng và khẩu quyết của “luân hồi tướng” , vậy thì đừng có mơ.

Hơn nữa, Vô Cực Môn uy danh hàng đầu trên giang hồ, Chỉ Thủy tổ sư là lãnh tụ thuật pháp một thời, Tiêu Phàm nếu như là truyền nhân chính thức của ông ta, Chưởng giáo chân nhân mới của Vô Cực Môn, làm sao có thể tự hủy thanh danh của mình.

Tiêu Phàm hai tay chấp sau lưng, chậm rãi bước ra đình viện, Tân Lâm vô thanh vô thức, chặt chẽ theo sau.

Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền liếc nhau, ở lại trong sân, tiếp tục nói chuyện phiếm với ông cụ. Ở thời điểm quan trọng, Uyển Thiên Thiên cũng không can quấy.

Tiêu Phàm thuận theo một con đường nhỏ bên cạnh, đi về phía sườn núi. Bên cạnh con đường nhỏ này, là một con mương thoát nước, cũng không phải là mương thoát nước được xây dựng chính thức, do mưa cộ rửa mà thành. Mương thoát nước này là từ phía bên nhà hẻm của Diêm đại sư chảy qua, “ thất sát chi địa”, đây là một sát trong đó.

Thầy địa lí phong thủy có chút kinh nghiệm, sẽ không bao giờ chọn nơi ở bên cạnh một con mương như thế này.

Bề mặt triền núi không cao, độ cao vuông góc vẫn chưa đến 100m, trên núi từng con đường mòn nhỏ uốn lượn hướng về phía trước, bước chân Tiêu

Phàm nhanh nhẹn, không đến nửa khắc đồng hồ, đã leo lên đỉnh sườn núi. Diêm Thái Hoa đã có chút thở hỗn hển. Y lại không thể giống như Tiêu Phàm, nội lực tinh thâm, lực khí bên trong sung mãn.

Đứng ở đỉnh triền núi, Tiêu Phàm đưa mắt nhìn quanh, khẽ gật đầu, nói:

- Diêm tiên sinh, anh đứng ở chỗ này của tôi, nhìn kĩ một chút vị trí nhà hầm kia của sư phụ anh, có ý kiến gì không?

Diêm Thái Hoa nửa tin nửa ngờ bước đến vị trí mà Tiêu Phàm vừa đứng, cúi đầu nhìn xuống, trên mặt có chút thần sắc không cho là đúng. Tiêu Phàm cậu cho dù có tài giỏi hơn đi nữa, ở đây cũng là Lão Hà thôn, tôi lúc nhỏ đã ở nơi này lớn lên, đối với địa hình ở đây, chẳng lẽ không quen thuộc bằng cậu? Không có lí do gì cậu vừa đến đã phát hiện ra bí mật gì, tôi lại trước giờ không hay biết.

Thế nhưng rất nhanh, thần sắc trên gương mặt Diêm Thái Hoa liền biến mất, thay vào đó là ánh mắt vô cùng khiếp sợ.

- Thất tình xung sát? Cái này sao có thể?

Trong mắt Diêm Thái Hoa lúc này, nhà hầm và nhà lợp mái trên mặt sườn núi, mơ hồ hợp thành một “thất tình đại trận”, trung tâm của đại trận chính là cái “thất tình chi địa” kia.

- Diêm tiên sinh, anh hẳn là nhiều năm chưa hề quay về Lão Hà thôn rồi thì phải?

Tiêu Phàm ở bên cạnh hỏi.

Diêm Thái Hoa lúc này mới phát hiện, những căn nhà hầm và nhà lợp mái tạo thành “thất tình đại trận” kia, có không ít đều là vừa mới xây. Có thể thấy đây là do sư phụ của y có ý sắp xếp hết cả. Uy vọng của Diêm đại sư trong thôn cực cao, không có người nào có thể dèm pha. Phàm là người

trong thôn muốn xây nhà mới, coi nới nhà hằm, đều phải mời lão tiên sinh thăm dò phong thủy địa lí trước, lão tiên sinh nói nhà mới xây ở nơi nào thì xây ở đó, tuyệt đối không có người đưa ra nửa điểm dị nghị.

Diêm Thái Hoa những năm này vẫn luôn ở bên ngoài, mấy năm chưa từng quay về Lão Hà thôn, không ngờ cả thôn đã bị sư phụ âm thầm xếp thành một đại trận “thất tinh xung sát”.

Thế nhưng cứ như vậy, gần như phụ lão hương thân của cả thôn trang đều chịu ảnh hưởng của “thất sát lực”. “Thất sát chi địa” nằm ở vị trí trung tâm đại trận, phóng sát khí ra bên ngoài, từ cụ già trăm tuổi, cho đến đứa bé tóc để chỏm, đều không thoát khỏi.

- Thế này...Thế này, sư phụ rốt cuộc muốn làm cái gì đây?

Diêm Thái Hoa lẩm bẩm nói, vẻ mặt nghi hoặc, thật khó có thể tìm ra cách lí giải

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Càn Khôn Lục Hợp Trận

Chương 329: Càn Khôn Lục Hợp Trận

“Thất Tinh xung sát đại trận” này đúng là do ta sắp xếp.

Đối mặt với ánh mắt trưng cầu của Diêm Thái Hoa, ông cụ nói rất lạnh nhạt.

- Sư phụ?

Diêm Thái Hoa càng thêm nghi hoặc khó hiểu.

Ông cụ chậm rãi đứng dậy, nói:

- Theo ta đi vào đi.

Diêm Thái Hoa vội vàng tiến lên một bước, cùng với Thúy Hoa, dìu tay ông cụ, đi

về phía bên trong nhà hầm. Nơi ở của ông cụ là hai gian liền nhau trong nhà hầm.

Kì lạ ở chỗ, cánh cửa của một gian bên trong nhà hầm kia được khóa chặt, sinh

hoạt ngày thường của ông cụ, đều ở một gian hầm bên ngoài. Dù sao chỉ có một

người, bên cạnh không có con cái, ngày thường ăn cơm đều là Thúy Hoa đưa đến,

một gian nhà hầm là đủ rồi.

- Thúy Hoa, mở ra.

Ông cụ trực tiếp đi đến trước cánh cửa gian hầm khóa chặt kia, nhàn nhạt phân phó

một tiếng.

- Ai ...

Thúy Hoa cung kính đáp lại, từ bên hông móc ra một chùm chìa khóa, mở cánh

cửa gỗ khóa chặt. Nhiều năm như vậy, sinh hoạt ngày thường của ông cụ từ khi bắt

đầu sống ở đây đều là do Thúy Hoa chăm sóc, giống như con gái ruột của ông cụ

vậy, đối với tình hình của hai gian hăm này, bà quen thuộc hơn bất cứ người nào.

Dù là như vậy, khi mở cánh cửa gian hăm, trên mặt Thúy Hoa vẫn hiện lên vẻ căng

thăng nhè nhẹ.

Cửa phòng mở ra, một “Thất Tinh đại trận” lập tức liền đập vào mắt mọi người.

Vượt ngoài dự kiến của mọi người, diện tích của gian phòng này rộng hơn rất

nhiều so với diện tích của gian hăm sinh hoạt ngày thường bên ngoài, nền nhà lát

đá nhám, vị trí trung tâm nền đá nhám, được khảm một chiếc gương đồng sáng

bóng, mỗi mặt của gương đồng đều có điêu khắc hình bát quái. Bên trên của gương

đồng Bát quái, đặt một chiếc đèn dài leo lét, ngọn lửa yếu ớt không ngừng nhấp

nháy.

Ngoại trừ những thứ này ra, trong gian hăm không còn vật gì khác.

Một cổ khí u ám kinh khủng, đập vào mặt, làm cho người ta không tìm được rùng

mình một cái.

- Cừ thật!

Uyển Thiên Thiên không kìm nổi thấp giọng kêu một tiếng.

Gian phòng này mặc dù nằm song song với gian bên ngoài, lại thoáng như hai thế

giới, cảm giác, Uyển Thiên Thiên khai quật rất nhiều địa cung cổ mộ, vẫn không

thể bằng cái cảm giác u ám mà căn phòng này đem lại như thế.

Thúy Hoa mặc dù không phải là lần đầu nhìn thấy cảnh tượng này, khuôn mặt vẫn

lộ vẻ hoảng sợ, đứng ở cửa, không dám đi vào trong.

- Sư phụ, âm sát khí này, sao lại trở nên nồng đậm như vậy?

Diêm Thái Hoa giật mình hỏi.

- Thái Hoa, con đã ba bốn năm chưa quay trở lại rồi thì phải?

Trên mặt Diêm Thái Hoa lộ ra ý hồ thẹn, cúi đầu nói:

- Xin lỗi sư phụ, đều là con không đúng...

Mấy năm nay, y bận bịu kinh doanh sự nghiệp của mình, “Diêm đại sư” uy danh

đỉnh đỉnh, ở tận mấy tỉnh đều có “cơ nghiệp” của riêng mình, còn có một số lượng

lớn “người hâm mộ”, trong đó không thể thiếu những nhân vật lớn có thực lực máu

mặt như Lê Lạc, Đồng Thiên Lỗi . Nhưng lại có rất ít thời gian về quê thăm
sư phụ

và người thân.

Ông cụ khoát khoát tay, nói:

- Không có cái gì là không đúng. Đây là Lão Hà thôn, vốn dĩ không phải là
nơi con ở lại lâu dài. Con vốn không phải là mệnh “hổ ngồi một nơi”, là
mệnh “ hổ
rời núi”.

- Nhưng sư phụ, thất sát chi địa này, người trấn áp hai mươi mấy năm, làm
sao âm sát khí lại ngược lại ngày càng nồng đậm.

Ông lão liếc mắt nhìn y, nhàn nhạt nói:

- Sư phụ già rồi, tuổi già sức yếu, không thể so với lúc còn trẻ. Âm sát khí
của

thất sát chi địa này, càng ngày càng khó trấn áp rồi. Thế nên ta mới sắp xếp
“Thất

Tinh xung sát đại trận” này, để tất cả mọi người trong thôn đến giúp đỡ,
cùng nhau

trấn áp âm sát khí này. Cũng không biết ta có thể cố gắng đến lúc hoàn
thành ba

mười sáu kiếp Thiên Cương hay không...Cho dù hoàn thành ba mươi sáu
kiếp nạn

Thiên Cương, âm sát khí này cũng chưa chắc đã hoàn toàn trấn trụ xuống được.

Nói tới đây, ông cụ lại khe khẽ thở dài, vẻ mặt có chút cô đơn.

- Sư phụ, vậy chúng ta chuyển nhà đi, cả thôn đều chuyển đi, không ở nơi này

nữa.

Diêm Thái Hoa nghiêng răng nói.

- Cả thôn đều chuyển đi? Diêm Thái Hoa, anh có biết thôn của chúng ta có

bao nhiêu người không? Gần hai trăm người! Nếu như toàn bộ chuyển đi, chuyển

đi đâu? Phải chi bao nhiêu tiền hả?

Không đợi ông cụ mở miệng, Thúy Hoa đã kêu lên.

Diêm Thái Hoa khoát tay chặn lại, nói:

- Không sao, tiền để tôi nghĩ cách, vẫn là tốt hơn so với việc mọi người ở lại

đây.

Ông cụ nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Thái Hoa, chuyển nhà không phải cách giải quyết. Người sống có thể

chuyển, người dưới đất, làm thế nào để chuyển đây? Liệt tổ liệt tông của Diêm gia

ở lão Hà thôn đều ở đây, cho dù con đem tất cả thôn dân đều chuyển ra ngoài,

cũng không giải quyết được vấn đề.

Chiếu theo lí luận phong thủy: Mệnh của người sống do người chết định đoạt.

Lời này mặc dù chưa hẳn đã tuyệt đối như thế, thế nhưng phong thủy mộ táng của

người già đối với ảnh hưởng đến đời sau khẳng định là có.

- Diêm đại sư, “Thiên Vương đan” nếu như để lại cho cụ, cụ năm chắc được mấy phần, có thể trước khi hoàn thành ba mươi sáu kiếp Thiên Cương, đem âm sát

khí của thất sát chi địa này hoàn toàn trấn trụ xuống?

Tiêu Phàm đánh giá một chút bảy chiếc đèn đồng theo gió lay động trong gian

hầm, đột nhiên hỏi.

Thần sắc của ông cụ cũng trở nên nghiêm túc, trầm ngâm nói:

- Lịch xong ba mươi sáu kiếp Thiên Cương, ta có năm chắc mấy phần; Thế nhưng trấn trụ âm sát khí của thất sát chi địa này, nhiều nhất chỉ có năm phần chắc chắn.

Tiêu Phàm ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Cụ, “thất sát chi địa” mặc dù lợi hại, thế nhưng dựa vào trình độ thuật pháp

người truyền thừa chính tông của Thủy Kính Thần Tướng, bỏ ra ba mươi sáu năm

để bố trí trấn áp, theo lí, không nên chỉ có năm phần chắc chắn. Đúng lí mà nói,

cho dù không có đủ mười phần, cũng nên có trên tám phần năm chắc có thể đem

âm sát khí của thất sát chi địa này hoàn toàn trấn áp xuống.

Đôi lông mày tuyết trắng của Diêm đại sư mãnh liệt dương lên, nói:

- Ý của Tiêu chân nhân là ?

- Bản thân cụ họ Diêm, sinh ở lão Hà thôn, đây chính là mấu chốt vấn đề. Cụ

từ khi sinh ra, đã chịu ảnh hưởng của “thất sát chi địa” này. Từ một loại ý nghĩa

nào đó mà nói, âm sát khí ở đây với cụ quá quen thuộc rồi. Do cụ đi trấn áp những

âm sát khí này, hiển nhiên là công sức lớn hiệu quả không cao, khó có thể đạt đến

hiệu quả toàn bộ.

Tiêu Phàm nói , giọng điệu rất chắc chắn.

- Không ngờ là như vậy?

Ông cụ hiền nhiên chưa từng suy nghĩ từ góc độ này, trong chốc lát liền lâm vào

trầm tư.

Diêm Thái Hoa lại nghi ngờ liếc về phía Tiêu Phàm một cái, nói:

- Tiêu chân nhân, ý của cậu là, âm sát khí của nơi này là có thể trấn áp hoàn toàn sao?

- Đúng.

Diêm Thái Hoa lập tức lắc đầu liên tục, vẻ mặt đều là không tin, nói:

- Tiêu chân nhân, nơi này chính là “thất sát chi địa” đó.

“Thất sát chi địa”, trong phong thủy, được xưng là một trong những “tuyệt địa”

hung hiểm nhất, muốn trấn áp âm sát khí trong “thất sát chi địa”, thật đúng là nói

dễ làm khó.

Tiêu Phàm cười cười , nói:

- Muốn trấn áp “thất sát chi địa” thực sự, đương nhiên là rất khó khăn. Nhưng

“thất sát chi địa” ở đây, vẫn chưa hoàn toàn thành hình, chí ít có ba nơi chỉ có thể

coi là “bán sát” (sát một nửa). Trấn áp lên, độ khó sẽ không lớn như vậy nữa.

Huống hồ ông ông cụ đã trấn áp hai mươi chín năm rồi, lại bố trí “thất tinh sung

sát đại trận”, làm cho ba vùng đất “bán sát” đó từ đầu đến cuối đều không thể thực

sự thành hình, tương đối mà nói, độ khó khăn của việc trấn áp hoàn toàn càng thấp

đi một chút.

Diêm Thái Hoa lập tức hỏi:

- Ý của Tiêu chân nhân, là Vô Cực Môn các cậu có phương pháp trấn áp hoàn

toàn hung sát khí ở đây?

- Chính là như vậy!

Lần này, Tiêu Phàm không hề khiêm tốn nữa, gọn gàng dứt khoát thừa nhận, giọng

điệu vô cùng chắc chắn.

Trên mặt Diêm Thái Hoa lộ ra vẻ nửa tin nửa ngờ, nhìn qua, dường như vẻ hoài

nghi nhiều hơn. Cũng khó trách Diêm Thái Hoa nghĩ như vậy, thực tế Tiêu Phàm

còn quá trẻ, luận về đạo thuật pháp, trong tâm trí của Diêm Thái Hoa, Tiêu Phàm

bất luận như thế nào đều không thể đánh đồng với sư phụ của mình.

Nếu như mọi người đều bắt đầu từ một độ tuổi giống nhau tu đạo, công lực của

Diêm đại sư, ít nhất phải thâm hậu hơn Tiêu Phàm năm sáu mươi năm.

Ngay cả Diêm đại sư bỏ ra gần ba mươi năm cũng không có năm chắc việc hoàn

thành “đại nghiệp”, Tiêu Phàm nói có năm chắc như vậy, bảo Diêm Thái Hoa làm

sao hoàn toàn tin tưởng đây? Huống chi còn liên quan đến sở hữu viên “Thiên

Vương đan” kia ở bên trong. Làm không tốt Tiêu Phàm chính là một tên lừa gạt,

muốn lấy pháp tướng và khẩu quyết đạo thứ sáu của “luân hồi tướng” từ trong tay

Diêm đại sư, nhưng lại không muốn đem “Thiên Vương đan” giao ra đây.

- Tiêu chân nhân, dựa vào công pháp kế thừa của Vô Cực Môn, nếu như muốn trấn áp âm khí của “thất sát chi địa” này, phải bắt tay vào như thế nào Ông cụ luôn một mực trầm tư đột nhiên mở miệng hỏi.

- Cũng là bày trận trấn áp. Cụ, “Thất Tinh xung sát đại trận” là trận pháp rất thích hợp, thế nhưng chỉ bố trí có một trận pháp như thế này, vẫn e rằng không đủ.

Hơn nữa đem sức lực của toàn bộ thôn để đấu với khí hung sát, hậu quả thật là khó

có thể đoán trước. Ngộ nhờ trấn áp thất bại, người cả thôn đều bị liên lụy.

Tiêu Phàm nghiêm túc nói, giọng điệu cực kỳ nghiêm trọng.

Thúy Hoa nghe vậy, lập tức sắc mặt đại biến.

- Mong Tiêu chân nhân chỉ giáo.

Sắc mặt ông cụ cũng hơi hơi biến đổi, trầm giọng nói.

- Cụ, chỉ giáo không dám nhận. Cháu kiến nghị, bên ngoài “Thất Tinh xung sát đại trận”, lại bố trí thêm một “Càn Khôn lục hợp trận”, không những tăng

cường lực trấn áp của “Thất Tinh xung sát đại trận”, còn có thể có tác dụng dự

phòng. Ngộ nhờ trấn áp thất bại, “Càn Khôn lục hợp trận” cũng có thể đem âm khí

của “thất sát chi địa” vào một góc, chỉ có người thi triển thuật pháp có hại, không

đến mức ảnh hưởng đến già trẻ của cả thôn.

Tiêu Phàm cân nhắc từng câu từng chữ, chậm rãi nói.

- Càn Khôn lục hợp trận ? Hình như nghe cha của ta trước đây từng nói qua,

Chỉ Thủy tổ sư từng đàm luận với ông ấy về trận pháp này, thoát thai cho Bát Quái

đại trận, lại biến hóa vô cùng phong phú, phân thành sáu cửa Càn, Khôn, Sinh, Tử,

Thủy, Hỏa. Chính là một trong những trận pháp có tính trấn áp mạnh nhất của Vô

Cực Môn...Tiêu chân nhân, nếu như ở bên ngoài “Thất Tinh đại trận xung sát” lại

bố trí thêm “Càn Khôn lục hợp trận” này, quả thật giống như cậu vừa nói khi này,

có thể làm ra hiệu quả như vậy sao?

Ông cụ nhìn thẳng Tiêu Phàm, trầm giọng hỏi, ánh mắt sáng ngời, vô cùng chuyên

chú.

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Cụ, dịch lý tướng thuật, phong thủy, đạo thuật pháp, coi trọng đều là một chữ “biến”. Trên thế giới này, chuyện tuyệt đối một trăm phần trăm, là rất ít. Chỉ

có thể nói, chiếu theo sự suy đoán lí giải của cá nhân tôi, thêm “Càn Khôn lục hợp

trận”, xác xuất trấn áp thành công phải lớn hơn nhiều.

- Càn Khôn lục hợp trận này, Tiêu chân nhân khẳng định là biết bố trí chứ?

Ông cụ không để ý lời này của hắn, đi thẳng vào vấn đề.

- Biết ạ.

Tiêu Phàm gật gù đầu, cho một đáp án chắc chắn.

- Vậy được, mời Tiêu chân nhân bày bố trận ở đây, chỉ cần uy lực của “Càn Khôn lục hợp trận” xác thực giống như cậu nói, có thể trấn áp được hung sát khí ở

đây, vậy viên “Thiên Vương đan” ta không cần cũng được.

Ông cụ nghiêm nghị nói.

- Sư phụ....

Diêm Thái Hoa kinh hãi, vội vã kêu lên.

Ông cụ khoát tay, ngăn đồ đệ lại, nhàn nhạt nói:

- Thái Hoa, chỉ cần Tiêu chân nhân thực sự có thể giúp ta trấn áp được sát khí

của “thất sát chi địa” này, không có “Thiên Vương đan”, sư phụ con cũng chưa

hẳn không thể sống thêm vài năm. Có lẽ mấy năm này còn có thể trôi qua thoải

mái một chút, không cần nếm nhiều đau khổ như vậy. Nếu đã như thế, tại sao lại

không làm?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Mục Tiêu Xuất Hiện

Chương 330: Mục Tiêu Xuất Hiện

Mặt trời rực rỡ chiếu trên cao, một chiếc xe việt dã lắc lư tiến vào trấn Lão Hà.

Trấn Lão Hà là thị trấn cách Lão Hà thôn gần nhất, cũng là thị trấn lớn nhất trong

vòng bán kính mười dặm, dựa theo sự quy hoạch kinh tế của Huyện ủy Thái Hoa

mấy năm trước, trấn Lão Hà phải xây dựng trở thành một thị trấn trung tâm của

khu vực, có tác dụng phóng xạ giống như một cỗ máy phát huy kinh tế. Những

năm này càng thêm đầu tư vốn cho trấn Lão Hà, muốn làm nền móng xây dựng to

lớn. Bởi vậy tuy rằng chỉ là một trấn nhỏ trong núi trên cao nguyên Hoàng Thổ,

nhân khẩu thường trú cũng đạt đến mấy nghìn, chợ tương đối náo nhiệt.

Từ Lão Hà thôn đến thị trấn Lão Hà, xe phải lái hơn một tiếng.

Xe việt dã phong trần mệt mỏi, “két” một tiếng dừng lại trước cửa tiệm thuốc bắc

lớn nhất của thị trấn Lão Hà, ba nữ tử bước xuống, ngay lập tức thu hút không ít

ánh mắt của người đi đường.

Quả thực ba nữ tử này bước đi là hai thái cực khác nhau.

Cô gái bước xuống từ ghế lái, dáng người cao gầy đầy đặn, bộ ngực cao ngất, mặc

Âu phục nữ màu lam, giống như uy phong đẹp đẽ của các nữ tổng tài trên truyền

hình; cô gái bước xuống từ ghế phụ, lại là một người mặc trang phục mô phỏng

theo phong cách Hàn Quốc, một gái có vẻ đẹp thiên kiều bá mị, đôi mắt linh động,

lông mi dài, tinh xảo giống như búp bê, trong phim chưa từng thấy một cô nương

nào xinh đẹp như vậy.

Nhưng ngược lại, bước xuống từ ghế sau của xe việt dã lại là một vị đại tẩu trung

niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, tay chân thô kệch, mặc một bộ Âu phục màu vàng

đắt kiểu cổ lật cũ dành cho nữ, tóc ngắn ngang tai, làn da thô ráp, từ trên xuống

dưới, đều rất quê mùa, vừa nhìn đã biết chính là đại tẩu ở vùng nông thôn địa

phương. So với hai vị đại mỹ nữ bên cạnh một chút cũng không tương xứng.

Ba người phụ nữ hoàn toàn không phải cùng một thế giới như vậy, làm sao lại có

thể ở cùng nhau, ngồi cùng một xe đến được?

Quả thật làm cho người ta cảm thấy rất khó lí giải.

Vị đại tẩu trung niên cũng không thèm để ý đến ánh mắt đến ánh mắt của người

xung quanh chút nào, ngẩng đầu nhìn lên tấm biển cửa tiệm thuốc Bắc, cười ha ha

vài tiếng, nói:

- Uyên tiểu thư, Đường tiểu thư, đây là tiệm thuốc bắc lớn nhất của thị trấn

Lão Hà rồi, các cô cần mua thuốc gì, trong này đều có. Tôi không đưa các cô vào,

phải đi đến nhà em gái họ của tôi rồi. Chúng ta sau khi ăn trưa, ba giờ chiều, vẫn

gặp nhau ở nơi này, cùng nhau quay về.

Vị đại tẩu trung niên này, hiển nhiên là Thúy Hoa của Lão Hà thôn, mà người cùng

đến với bà ta lại là Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền.

Đồng ý với lời mời của Diêm đại sư, Tiêu Phàm ở lại Lão Hà thôn giúp ông bày

bố “Càn Khôn lục hợp trận” kia. Đây là đại trận dùng để trấn áp “thất sát chi địa”,

không phải nhỏ, tính toán Tiêu Phàm là thuật pháp tông sư như vậy, cũng không

thể một lần là xong. Bởi vì trước đó không có chuẩn bị, chỉ riêng luyện chế vài

món pháp khí bày bố trận, đã phải bỏ ra thời gian mấy ngày. Tiêu Phàm còn phải

thêm vào linh lực cho mấy món pháp khí này, tiêu hao không ít tinh lực, mấy ngày

nay, cần bổ sung dinh dưỡng nhiều.

Bổ sung dinh dưỡng của Tiêu chân nhân, lại không phải là nhờ vào thịt cá, mà là

cần uống một số các vị thuốc đại bổ nguyên khí.

Vào những thời điểm quan trọng như thế này, Tân Lâm hiển hiên sẽ không rời bên

cạnh Tiêu Phàm nửa bước.

Uyển Thiên Thiên bèn xưng phong nhận làm nhân viên mua sắm, cầm đơn thuốc

mà Tân Lâm kê, Đường Huyền phụ trách lái xe, kéo theo Thúy Hoa tẩu dẫn đường,

xe việt dã lặc lư cả đoạn đường, hướng về phía thị trấn Lão Hà.

Nghe nói đến đi chợ phiên thị trấn, còn được thuận đường đáp nhờ xe, Thúy Hoa

tẩu hiển nhiên mặt mày hớn hở, không có ý kiến gì liên đồng ý.

Diêm Thái Hoa không phải là tên keo kiệt, mấy năm nay tuy rằng không quay về

Lão Hà thôn, lương cho Thúy Hoa lại là phát đều đặn từng tháng chưa hề rơi rớt,

một các cũng không thiếu, đãi ngộ của Thúy Hoa không hề thấp, đều đạt đến mức

lương của công nhân viên chức bình thường trong xí nghiệp nhà nước rồi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà những năm này Thúy Hoa tận tâm

tận lực chăm sóc ông cụ .

Trong tay có tiền mặt, đi dạo chợ phiên liền trở thành niềm yêu thích nhất của

Thúy Hoa. Có điều Thúy Hoa cũng tự biết mình, có chủ ý đến thị trấn sẽ đi tìm cô

em họ cùng nhau đi dạo, tuyệt đối không đi dạo cùng Uyển tiểu thư Đường tiểu

thư, diện mạo, dáng vóc này quả thật kém xa vạn dặm. Cố ý làm dơ dáy chuyện

của mình, tuyệt đối không thể làm.

Uyển Thiên Thiên, Đường Huyền vừa từ trên xe bước xuống, đôi lông mày của

một nam tử trẻ tuổi trong tiệm mỳ đối diện ở một góc liền dương lên, nghiêng đầu

nhìn Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền, lại mở bàn tay nắm chặt, trong bàn tay

đang nắm là một miếng ngọc phù mỏng manh.

- Chuẩn như thế...Chủ nhân quả thật là thần tiên hạ phàm rồi....

Cảm nhận được từng đợt từng đợt tin tức mà miếng ngọc phù trong tay truyền đến,

nam tử trẻ tuổi không khỏi nhẹ nhàng cảm thán một câu. Nam tử trẻ tuổi này tướng

mạo vô cùng bình thường, cách ăn mặc cũng không hề xuất chúng, lẫn trong đám

người, không có chút gì thu hút. Đường nhiên, nếu như tỉ mỉ quan sát, liền có thể

phát hiện, anh ta chung quy cũng có điểm không giống với người bình thường, đó

chính là ánh mắt của anh ta đặc biệt sắc bén, tinh quang lóe sáng.

Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền hiển nhiên không thể phân biệt ra ánh mắt đặc

biệt trong vô số những ánh mắt từ bốn phương tám hướng quăng đến, đối với đại

mỹ nữ siêu cấp mà nói, được đàn ông chú ý, là việc hết sức bình thường, sớm đã

quá quen thuộc rồi.

- Yes Sir, đại tẩu, cô đi thông thả nhé...

Uyển Thiên Thiên cười khanh khách, chia tay với Thúy Hoa tẩu.

Vốn dĩ Uyển Thiên Thiên vẫn muốn mời Thúy Hoa tẩu dẫn đường, ở thị trấn Lão

Hà này đi lại thăm thú một chút, đây là thói quen của Uyển Thiên Thiên. Mỗi khi

đến một thị trấn mới, đều không nhịn được phải “thám thính” một phen, hi vọng

có thể phát hiện ra cái gì đó.

Dưới lớp đất Hoàng Thổ ở phía Đông của sông Hoàng Hà này, nhất định được

chôn không ít đồ tốt.

Nhưng Thúy Hoa tẫu người ta lại kiên quyết không chịu làm lá cây đi lót cho hai

đóa hoa hồng các cô, đây cũng gọi là không có cách nào khác.

Đánh tiếng qua với hai cô, Thúy Hoa tẫu liền vui vẻ đi về phía nhà của cô em họ,

trong tay xách theo một chiếc giỏ trúc, bên trong là chút đặc sản địa phương như

trứng gà rau quả các loại, đặc biệt đi cho cô em họ. Ở thị trấn, ngay cả uống nước

cũng phải bỏ tiền ra mua.

Thúy Hoa tẫu vừa quẹo, nam tử trẻ tuổi ngồi trong quán mì đối diện một góc liền

đứng dậy, bước nhanh theo, đối với Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền vừa bước

vào tiệm thuốc Bắc, hoàn toàn không quan tâm đến.

Thúy Hoa tẫu căn bản không phát giác ra có người đang bám theo, nay cả ý nghĩ

như vậy đều không có.

Ai sẽ bám theo một phụ nữ nông thôn thô kệch như bà đây?

Đùa chứ!

Thị trấn Lão Hà nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, dù sao cũng có tận

mấy con phố. Thúy Hoa tàu mỗi năm đều phải đến đi dạo mười mấy lần, đối với

đường lớn ngõ nhỏ của thị trấn, cực kỳ quen thuộc, dọc theo phố lớn đi một đoạn,

bèn cua vào một hẻm nhỏ yên tĩnh. Từ hẻm nhỏ này đi ra, đi thêm mấy trăm mét,

thì đến nhà em họ rồi, rất gần.

Đi vào trong hẻm nhỏ, nam tử trẻ tuổi đã cách Thúy Hoa tàu chỉ có vài mét. Thúy

Hoa tàu vẫn không hề phát hiện ra, sau lưng có một người đi theo. Quả thực người

đàn ông kia bước đi giống như mèo vậy, không phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Lại bước thêm một lúc, xuất phát từ bản năng của động vật, Thúy Hoa tàu rất cuộc

cũng phát hiện ra sau lưng có chút khác thường, mãnh liệt dừng bước, nghiêng đầu

qua, thiếu chút nữa đụng vào mặt người đàn ông ngay đối diện.

- A

Thúy Hoa tàu giật nảy người, không kìm nổi liền muốn kêu lên.

Nhưng tiếng kêu sợ hãi này cực kỳ ngắn ngủi, duy trì không đến một phần mấy

giấy liền đột nhiên dừng lại. Miệng của Thúy Hoa tẩu bị che bằng một bàn tay

mạnh mẽ có lực, mặc cho bà ta giãy dụa vạy vẹo thế nào, cũng giống như chuồn

chuồn rung cột đá, không thể dao động bàn tay kia một chút. Thúy Hoa tẩu hai

mắt trừng lớn, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ muốn chết. Rất nhanh, đôi mắt mở lớn

của Thúy Hoa tẩu liền từ từ khép lại, tay chân cũng ngừng vạy vẹo dầy dụa, đầu

ngiênêng một cái, hôn mê bất tỉnh .

Khoảng chừng một giờ sau, nam tử trẻ tuổi xuất hiện ở một phòng khách sạn phía

Tây của thị trấn Lão Hà.

Tên khách sạn là “ khách sạn Lão Hà”, là khách sạn cao cấp nhất của thị trấn Lão

Hà. Đương nhiên, ở địa phương nhỏ như thế này, khách sạn có “sang trọng” đến

mấy, độ sang trọng cũng chưa chắc đã sánh bằng một nhà nghỉ của thành phố lớn.

Tuy nhiên, một gian phòng VIP nhất của khách sạn, tối qua đã có người ở.

Đối với vị khách này, ông chủ không những tôn kính, thậm chí còn mang theo ý

sợ hãi sâu sắc. Quả thật người đàn ông trung niên này quá uy nghiêm, bất kì ai vừa

nhìn thấy, đều biết rằng ông ta là một nhân vật lớn rất tài giỏi, sợ hãi từ trong tâm

tưởng.

Không nhận được sự phân phó, ông chủ và phục vụ trong khách sạn, ai cũng không

dám đi quấy rầy vị khách này.

Trên thực tế, tối hôm qua cả lầu ba của khách sạn đã trở thành “vùng cấm”, uy

ng nghiêm của người đàn ông trung niên này không phải là đến từ một người, ngoại

trừ căn phòng VIP kia, các phòng khác của lầu ba đều bị tùy tùng của ông ta thuê

lại. Nhân viên tùy tùng nam có nữ có, nhưng cũng không có gì là “không đúng”,

đặc điểm duy nhất chính là ánh mắt quá lạnh, khi nhìn người khác, ánh mắt đó

không mang theo một chút tình cảm nào. Những người khác trong mắt của bọn họ,

phảng phất là một cỗ thi thể, hoặc là một đám rối gỗ mà thôi.

Ông chủ khách sạn lúc trẻ cũng xem như chạy qua giang hồ, gặp qua không ít

chuyện, cũng là một người có gan to, lại vẫn bị những người này dọa chết khiếp.

Cảm giác, những người này quả thực chính là đến từ một thế giới khác, không

giống như những sinh vật có máu có thịt có tình cảm trong cuộc sống. Nếu như là

trong phim viễn tưởng, ông chủ liền trực tiếp hoài nghi bọn họ là quái thai bị “sinh

vật quái dị” chiếm cứ thân thể nhân loại.

Nam tử trẻ tuổi không gặp trở ngại gì, lên tầng ba của “ khách sạn Lão Hà”, trực

tiếp đi thẳng đến trước cửa phòng VIP, nhẹ nhàng gõ cửa, tiếng gõ cửa rất có tiết

tấu, tỉ mỉ nghe qua, dường như ẩn chứa bí mật nào đó không muốn để người khác

biết, hình như đang đối chiếu ám hiệu với người trong phòng.

Một lát sau, cánh cửa phòng VIP mở ra, một gương mặt xinh đẹp của một mỹ nữ

hiện ra, chỉ có điều lạnh băng, làm cho người ta nhìn thấy trong lòng dựng hết lông

tơ lên. Ánh mắt lạnh băng băng của mỹ nữ quét qua trên mặt anh ta một lượt, sau

đó mới nhường đường.

Nam tử trẻ tuổi lách mình tiến vào, liếc mắt liền nhìn thấy người đàn ông trung

niên đang ngồi ngay ngắn trên sô pha phòng khách.

- Tham kiến Diệp Vương!

Nam tử trẻ tuổi lập tức quỳ một gối xuống, cúi thấp đầu, cung cung kính kính nói.

Mặc dù đây chỉ là một nhà nghỉ không được xếp hạng của một trấn nhỏ hẻo lánh

nằm ở phía Đông sông Hoàng Hà, Diệp Cô Vũ vẫn ngồi rất hào sảng, có khí phách,

tư thế đó, nghiêm nhiên không có gì khác biệt với khi ở trong căn phòng Tổng

thống của khách sạn Trung Thiên.

Một mỹ nữ mặc áo bào trắng trẻ tuổi, quỳ gối bên chân của ông ta, nâng nắm tay

trắng nõn nà, nhẹ nhàng dấm bóp đùi cho ông ta. Mỹ nữ áo trắng vừa mở cửa cho

người đàn ông trẻ tuổi kia, cũng vô thanh vô thức quay về bên cạnh Diệp Cô Vũ,

quỳ gối xuống một bên còn lại, cũng giơ năm tay trắng nõn, nhẹ nhàng đấm bóp

cho Diệp Vương.

Nam tử trẻ tuổi giống như không khí, căn bản không hề tồn tại.

Trong mắt các nàng, chỉ có Diệp Vương.

Vị thần tối cao trong tâm trí của các nàng .

- Đứng lên!

Diệp Vương chậm rãi nói, giọng điệu vẫn là thẳng thắn có lực như thế.

- Vâng.

Nam tử trẻ tuổi theo lời đứng dậy, cúi đầu mà đứng, bình tĩnh hô hấp, không dám

ngẩng đầu nhìn thẳng Diệp Vương.

- Báo cáo Diệp Vương, mục tiêu đã xuất hiện rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Sứ Giả Thanh Phong

Chương 331: Sứ Giả Thanh Phong

Ừ.

Diệp Cô Vũ gật gật đầu, vẻ mặt uy nghiêm.

Nam tử trẻ tuổi liền tiếp tục nói:

- Một giờ trước, Đại đương gia Uyển Thiên Thiên và Nhị đương gia Đường

Huyền của Yên Chi xã, xuất hiện ở tiệm thuốc bắc ở phố Đông.

- Người làm sao biết là Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền, người gặp qua
bọn họ sao?

Một giọng nữ nhàn nhạt, đột nhiên vang lên trong căn phòng, nghe vào rất
mờ mịt,

tựa như giọng nói đến từ một không gian khác.

Nam tử trẻ tuổi giật mình kinh hãi, lại vội vàng cúi thấp đầu, giọng điệu
cung kính

nói:

- Báo cáo sứ giả Thanh Phong, tôi có ảnh của ba vị phụ trách Yên Chi xã,
do

Trì Bân chuyển qua. Đặc trưng của Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền,
đều cực

kỳ rõ ràng, vừa nhìn đã có thể nhận ra.

Nam tử trẻ tuổi giờ phút này mặc dù không dám ngẩng đầu lên, thế nhưng
khi

vừa bước vào cửa, đã thấy rõ ràng, trong phòng dường như chỉ có ba người,
Diệp

Vương và hai người thị nữ hầu hạ, không hề có sự tồn tại của người thứ tư.
Vị sứ

giả Thanh Phong này, lại không biết là từ đâu xuất hiện. Thế nhưng có một
điểm,

nam tử trẻ tuổi rất rõ ràng, đó là ba vị sứ giả lớn cực kỳ thần bí bên cạnh Diệp

Vương – Minh Nguyệt, Phi Vân, Thanh Phong!

Địa vị của ba vị sứ giả này trong giáo cực kỳ đặc thù, có thể đại diện cho Diệp

Vương phát lệnh. Từ lời của “Thanh Phong tam sứ” nói ra, với lời nói do Diệp

Vương đích thân nói, gần như là có hiệu lực như nhau.

Trong nội bộ “Thiên Ưng”, “ Thanh Phong tam sứ” được xưng là bóng của Diệp

Vương.

Về cơ bản, “Thanh Phong tam sứ” xuất hiện ở nơi nào, có nghĩa là lực chú ý chủ

yếu của “Thiên Ưng” trong quãng thời gian sau đó, sẽ đặt ở nơi đó.

Sứ giả có ba người, bề ngoài không phân biệt cao thấp, lại lấy “Thanh Phong”

làm tên, từ đó có thể thấy, sức nặng của “ sứ giả Thanh Phong” trong ba vị sứ giả.

Không ít giáo đồ lên phỏng đoán, “ sứ giả Thanh Phong” là đệ tử thân truyền của

Diệp vương, thậm chí có người còn đoán, “sứ giả Thanh Phong” là người tình của

Diệp vương.

Người tình của Diệp vương và người đàn bà của Diệp vương, là hai khái niệm

hoàn toàn không giống nhau.

Bất kỳ một nữ giáo đồ nào của “Thiên Ưng giáo”, chỉ cần Diệp vương muốn, thì có

thể cũng phải trở thành người đàn bà của Diệp vương, Nhưng người tình của Diệp

vương, lại nhất định phải là người phụ nữ mà Diệp vương thực sự yêu thích.

Diệp vương chấp chương “Thiên Ưng” hai mươi năm, cho tới bây giờ, vẫn không

hề có người biết Diệp vương đã từng thích một người phụ nữ nào hay không.

Bất kể “Sứ giả Thanh Phong” là người như thế nào của Diệp Vương, ngoài mấy vị

trưởng lão đức cao vọng trọng, đối với giáo đồ khác của “Thiên Ưng”, cô ta giống

như Diệp vương, là nhân vật lớn tuyệt đối không thể kháng cự.

Bởi vậy, mặc dù đang ở trước mặt Diệp Vương, nam tử trẻ tuổi cũng tôn trọng “sứ

giả Thanh Phong” và Diệp vương ngang nhau.

- Vậy sao? Bọn họ có những đặc trưng như thế nào?

Nữ tử được xưng là sứ giả Thanh Phong, vẫn lạnh nhạt hỏi.

- Báo cáo Thanh Phong sứ giả, Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền đều rất xinh đẹp, là mỹ nữ khó gặp.

Nam tử trẻ tuổi quy củ mà đáp, không dám có nửa lời bịa đặt.

- Ừm, người tiếp tục nói.

Tiếng nói của sứ giả Thanh Phong vẫn là mờ mịt như vậy, làm người ta khó có thể

nhớ bắt.

- Vâng. Chiếu theo sự phân phó của Diệp vương, tôi không hề đi chạm hai người họ, mà là tìm một người phụ nữ khác ở thôn Lão Hà đồng hành cùng bọn

họ, gọi là Thúy Hoa tẩu. Từ miệng của Thúy Hoa tẩu biết được, Tiêu Phàm hiện

giờ đang ở Lão Hà thôn, ở cùng với một ông già gọi là Diêm đại sư trong Lão Hà

thôn. Căn cứ theo miêu tả của Thúy Hoa tẩu, vị Diêm đại sư này hẳn là một vị

nhân sĩ tinh thông phong thủy địa lí, còn có thể sờ cốt xem tướng....

- Diêm đại sư? Nơi này là huyện Thái Hoa, vậy chỉ có thể là hậu đại của Thập

Tam chân nhân rồi.

Đôi lông mày của Diệp vương nhẹ nhàng dương lên, nói, thần sắc có chút không

xác định.

- Báo cáo Diệp vương, điểm này thuộc hạ không thể xác định, Thúy Hoa tấu

cũng không hề nhắc đến Thập Tam chân nhân.

Diệp vương khẽ xoa cằm, ra hiệu cho anh ta tiếp tục.

- Thúy Hoa tấu nói, Tiêu Phàm đến Lão Hà thôn, dường như là cần làm một giao dịch với Diêm đại sư, dùng một viên “Thiên Vương đan” trao đổi với Diêm

đại sư....

- Thiên Vương đan?

Nam tử trẻ tuổi chưa nói xong, đã bị Diệp vương cắt ngang, nghe qua, giọng nói

của Diệp vương vô cùng kinh ngạc.

Nam tử trẻ tuổi không kìm nổi ngẩng đầu lên, cực kỳ nhanh liếc Diệp vương một

cái. Quả thật trong ấn tượng của anh ta, Diệp vương bất luận là lúc nào, đều luôn

uy nghiêm như vậy, trấn định tự nhiên như vậy. Diệp vương cư nhiên cũng biết

kinh ngạc, thực sự quá vượt ngoài dự liệu của anh ta rồi.

- Thiên Vương đan? Người có nghe nhầm hay không?

Giọng nói của Thanh Phong sứ giả, cũng mang theo vài phần kinh ngạc.

- Báo cáo Thanh Phong sứ giả, xác thực là Thiên Vương đan, tôi lặp lại hỏi hai lần, Thúc Hoa tấu vẫn là nói như vậy. Diêm đại sư còn nói, viên Thiên Vương

Đan này giúp cho người ta kéo dài năm năm dương thọ...

- Nếu như thật sự là Thiên Vương Đan, tăng thêm năm năm tuổi thọ tính là cái gì?

Diệp vương "hừ" một tiếng, nói.

- Vâng.

Nam tử trẻ tuổi lại cúi đầu, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Một viên đan dược,

tăng năm năm tuổi thọ nghịch thiên như vậy, trong miệng của Diệp vương, lại vẫn

không tính là cái gì. Vậy viên đan dược này, còn có cái hiệu quả càng nghịch thiên

như thế nào?

- Ngay cả “Thiên Vương đan” đều nữ đem ra trao đổi, hẳn muốn đổi cái gì?

Lần này, ngay cả ngữ khí của Diệp Vương, cũng trở nên hưng phấn dạt dào, thậm

chí còn có chút không đợi được muốn biết đáp án. Dù sao loại linh được nghịch

thiên như “Thiên Vương đan”, trong suy nghĩ của Diệp vương, chính là báu vật vô

giá thực sự, còn có cái gì xứng đáng dùng “Thiên Vương đan” trao đổi đây?

- Thúy Hoa tấu nói, là khẩu quyết và pháp tướng gì đó...

- Khẩu quyết và pháp tướng? Khẩu quyết và pháp tướng gì?

- Khẩu quyết và pháp tướng của luân hồi tướng.

Nam tử trẻ tuổi đáp.

- Cái gì?

Diệp Cô Vũ mạnh mẽ đứng dậy, làm cho hai thị nữ đang đấm bóp cho gã giật mình

kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn gã. Trong đầu của các nàng, đây là chuyện

từ trước đến giờ chưa từng xảy ra.

Diệp vương cư nhiên sẽ thất thố như vậy sao ?

- Khẩu quyết và pháp tướng của luân hồi tướng? Cái này sao có thể?

Diệp Cô Vũ căn bản không để ý tới sự kinh ngạc của những thuộc hạ này, trầm

giọng nói, khắp mặt đều là vẻ không dám tin.

Nam tử trẻ tuổi cũng chấn động, vội vàng quỳ một gối xuống, cung kính nói:

- Diệp vương, Thúy Hoa tấu kia chính là nói như vậy. Quá trình này, bà ta hoàn toàn tham dự vào, mặc dù không biết nói là thứ đồ gì, nhưng Tiêu Phàm và

Diêm đại sư quả thật là nói chuyện với nhau như vậy.

Giọng điệu của nam tử trẻ tuổi rất chắc chắn.

Cho dù đó là một người đàn bà nông thôn tâm tư không thể đơn thuần đi chẳng

nữa, dưới sự thôi miên sâu của anh ta, lời nói ra không thể nào là giả.

Diệp Cô Vũ thất thố, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, rất nhanh liền trấn định

trở lại, chậm rãi ngồi lại trên sô pha, trên mặt lại tràn đầy vẻ uy nghiêm, từ từ nói:

- Người nói tiếp đi.

- Vâng, Diệp vương!

Nam tử trẻ tuổi cố nén sự kinh ngạc trong lòng, bắt đầu tiếp tục báo cáo những

tin tức lấy được từ Thúy Hoa tấu kia, báo cáo đầy đủ khoảng mười hai mươi phút,

cuối cùng mới dừng lại.

- Ủm , làm tốt lắm.

Diệp Cô Vũ nhẹ nhàng khoát tay, giọng điệu thoág ôn hòa hơn vài phần.

- Đa tạ Diệp vương khen ngợi!

Nam tử trẻ tuổi ngay tức khắc liền kích động không thôi, quỳ một gối, cung kính

nói, thấy Diệp vương không có phân phó gì khác, sau khi hành lễ, chậm rãi lui ra

khỏi phòng.

- Thiên Vương đan, khẩu quyết và pháp tướng của luân hồi tướng, không ngờ

hai thứ đồ này, đột nhiên cũng nhau xuất hiện. Hì hì, đúng là có lòng trồng hoa hoa

không mọc, vô tâm cấy liễu liễu thành rừng.

Theo tiếng cười trong trẻo, một màn sương mù trắng nhạt đột nhiên hiện ra một

cách quý dị trong gian phòng, hai thị nữ chỉ cảm thấy mắt hoa lên, trong màn

sương trắng mờ nhạt, một vị nữ tử mặc váy áo trắng bước ra. Nữ tử này khoảng

tầm hai mươi tuổi, tóc dài xõa vai, cách ăn mặc giống hệt của người Hán ở Trung

nguyên không hề sai biệt. Ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là trên mặt hình như

có che một tầng sa mỏng, từ đầu đến cuối đều có một cảm giác mơ hồ mờ
lung

không nhìn thấy rõ.

Nếu như Tân Lâm ở đây, hiển nhiên liếc mắt liền có thể nhìn ra, cô gái này
trên

người mang theo “thuật dịch dung” cực kỳ cao, sự thần diệu của thuật dịch
dung

này, chỉ sợ không kém hơn so với thuật trú nhan trong thất đại tuyệt kỹ của
Thất

Diệu cung. (Thuật trú nhan, là thuật bảo dưỡng nhan sắc mãi không già).

Nữ tử áo trắng chậm rãi bước về phía Diệp Cô Vũ, chẳng những bước chân
vô

thanh vô tức, không nghe thấy nửa chút âm thanh, cho dù có giác quan thứ
sáu

cũng khó mà cảm giác được, tựa như một trận gió mát thổi qua căn phòng,
không

lưu bất kỳ một chút dấu vết nào.

Sứ giả Thanh Phong, danh bất hư truyền.

Chỉ là tiếng nói của nàng đã từ hư trở về thực, không mờ mịt vô lung như
vậy nữa,

khó có thể nắm lấy.

Trước mặt Diệp vương, tự nhiên không cần phải quá thần bí.

Nữ tử áo trắng đi đến bên cạnh Diệp Cô Vũ, nhẹ nhàng khoát tay, hai thị nữ mặc

áo bào trắng liền đồng thời lên tiếng “vâng”, cúi đầu thi lễ, thật cẩn thận lui sang

một bên.

Nữ tử áo trắng ngồi xuống bên cạnh Diệp vương, bưng một chén trà xanh đặt trước

mặt, hai tay cung kính nâng đến trước mặt Diệp vương, cười nhẹ nói:

- Vì ngài chúc mừng, vua của ta!

Đối với vị nữ tử áo trắng này, thái độ của Diệp Cô Vũ rõ ràng không giống, cười

nhận lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói:

- Hiện tại chúc mừng, còn hơi sớm. Hai thứ bảo vật này, đều đang nằm trong

tay người khác.

- Vua của ta, lẽ nào, ngài sẽ nhìn hai bảo vật như vậy rơi vào tay người khác sao?

Sắc mặt của Diệp Cô Vũ trở nên nghiêm trọng, chậm rãi buông chén trà trong tay,

nhẹ giọng nói:

- Tô Tô, người dù thế nào cũng không thể coi thường Tiêu Phàm. Người này,

ngay cả ta cũng nhìn không thấu. Nếu như đồ vật này ở trong tay hắn, bất kỳ ai

cũng không có năm chắc trăm phần trăm sẽ cướp được món đồ đó về.

- Đại vương, ta lại không cho là như vậy?

Nữ tử áo trắng khẽ cười một tiếng, không cho là đúng nói.

-Ồ, người thấy thế nào?

Diệp Cô Vũ giơ tay xoa nhẹ tóc của nữ tử áo trắng Tô Tô, cười hỏi, trong mắt, đều

là vẻ yêu thích. Giáo đồ cá biệt lén đoán sứ Thanh Phong là người tình của Diệp

vương, cũng không phải hoàn toàn là tin đồn vô căn cứ.

- Tiêu Phàm có lẽ là một cao thủ đứng đầu, thế nhưng nhược điểm của hắn cũng không ít.

- Ví dụ?

- Ví dụ như, Uyển Thiên Thiên!

Nữ tử áo trắng khẽ cười nói, giọng nói lại trở nên mờ mịt.

- Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền, đơn độc xuất hiện ở đây, chính là cơ hội của chúng ta. Căn cứ theo tin tức tình báo, thương thế của Uyển Thiên Thiên

hắn là chưa hoàn toàn hồi phục. Một mình Đường Huyền, càng không thể bảo vệ

cô ta chu toàn.

- Người nhận định Uyển Thiên Thiên là điểm yếu của Tiêu Phàm sao?

- Đương nhiên. Vì trị thương cho cô gái này, Tiêu Phàm không tiếc dùng đến

chân nguyên bản mệnh. Lại mang theo cô ta bên mình, bất cứ lúc nào đều có thể

chăm sóc. Bởi vậy có thể thấy được, cô gái này đối với Tiêu Phàm, cực kỳ quan

trọng. Chúng ta bắt cô ta, không sợ Tiêu Phàm không đàm phán với chúng ta.

Bạch y nữ tử rất nghiêm túc nói, ngay sau đó lại tự nhiên cười nói:

- Hì hì, vị Tiêu chân nhân này, đúng thật là một vị có mầm mống đa tình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hợp Trận

Chương 332: Hợp Trận

Tô Tô, cô rất thông minh.

Vượt ngoài dự kiến nữ tử áo trắng, Diệp Vương không có ý định gật đầu đồng ý, chỉ nhếch miệng mỉm cười, không mặn không nhạt khen một câu. Tất nhiên Diệp Vương cũng không đồng ý với ý kiến của ả.

Nữ tử áo trắng nghĩ lại lập tức giật mình, cười một cách tự nhiên khoác lên cánh tay Diệp Cô Vũ, đầu dựa vào vai y, nũng nịu nói:

- Xin lỗi, hoàng đế của em. Em sai rồi.

- Tô Tô, cô còn nhỏ, hiểu biết với nam nhân chưa đủ đâu.

Diệp Cô Vũ trầm mặc một lát mới nhẹ giọng nói ra, giọng điệu mang theo vài phần nghiêm khắc.

Hiểu biết của cô với Tiêu Phàm chưa đủ, đối với tôi thì càng không đủ!

Lời nói ngầm này, Diệp Cô Vũ không nói thẳng ra miệng. Có thể thấy được trong lòng hần, phân lượng của nữ tử áo trắng Tô Tô này thật sự không giống bình thường, Diệp Cô Vũ rất chú ý chiều cố thể diện của ả.

- Xin lỗi, hoàng đế của em.

Tô Tô dán vào bên tai Diệp Cô Vũ, thấp giọng nỉ non, hơi phả như lan, mềm mại tận xương, trong ngữ khí cùng với giáo chúng khác giống nhau, đối với Diệp Vương tràn đầy ngưỡng mộ và sùng bái.

Diệp Vương là nam nhân vô cùng kiêu ngạo, làm sao có thể làm ra cái loại chuyện “bỉ ối” bắt cóc nữ nhân của Tiêu Phàm, cùng hần cò kè mặc cả được chứ! Mặc kệ kết quả cuối cùng ra sao, cho dù có được như ý thì Diệp Cô Vũ vẫn trở nên tầm thường.

Đối thủ càng hùng mạnh, người càng phải tôn trọng hần, càng phải đánh bại hần ở chính diện giao phong, như vậy mới được coi là bản sắc anh hùng.

Diệp Cô Vũ là người tu đạo, tâm tính rất quan trọng. Một khi y dùng phương pháp đó, sẽ hình thành tâm ma, từ đó về sau, việc tu hành của y sẽ vô cùng trắc trở.

Thanh Phong sứ giả Bạch Tô Tô vạch ra kế hoạch này, để chính ả thực hiện thì vô cùng phù hợp.

Ả là phụ nữ, cùng Tiêu Phàm không cùng một cấp bậc đối thủ, bất kể thực hiện loại thủ đoạn nào thì ai cũng cảm thấy ả không nên làm.

Bạch Tô Tô cũng không hỏi Diệp Vương có tính toán gì, đó chính là đại bất kính với Diệp Vương.

Nếu như Diệp Vương tự ở đây chủ trì tất cả, những giáo chúng khác chỉ cần phụng mệnh mà làm thì sao phải tốn nhiều tinh lực như vậy làm gì? Chẳng lẽ còn ai có thể nhìn xa trông rộng, mưu tính sâu sa bằng Diệp Vương sao?

Chuyện phát sinh trong khách sạn Lão Hà, Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền cũng không biết gì cả, cũng không ai truy đuổi bọn họ. Xem ra người của Thiên Ưng giáo rất rõ ràng, chỉ truy tìm Yên Chi xã nhị đương gia, hiện tại rất không thả lỏng được, dễ dàng bị lộ ra tung tích.

Trấn Lão Hà không lớn, vùng đồi núi này không có chỗ nào phồn hoa cả, Uyển Thiên Thiên vẫn hằng hái đi dạo nhiều giờ, lúc ăn cơm vẫn véo von cùng anh nhân viên phục vụ đẹp trai rất lâu, thành ra lại làm anh đẹp trai trẻ tuổi kia mặt đỏ tai nóng, tim đập thùm thụp, còn bị mấy cậu phục vụ khác “hâm mộ ghen tỵ” một trận.

Xem chừng tối nay anh nhân viên trẻ tuổi này phải mời cơm mấy người bạn của anh ta, bằng không nhất định không thể qua được ải này.

Uyển Thiên Thiên chủ yếu hỏi chuyện của đại viện Chúc gia.

Nếu Diêm đại sư đã nói khẩu pháp và pháp tướng cuốn “Luân Hồi Tương” kia là con quỷ nhỏ của Chúc gia tìm ra, Uyển Thiên Thiên nổi tâm muốn thăm dò chút chuyện của đại viện Chúc gia thêm một chút. Nhờ đâu có thể thu hoạch thêm được gì thì sao? Nếu thật được như vậy thì cũng coi như “báo đáp” lại cho Tiêu Phàm.

Có điều, hiển nhiên Uyển đại đương gia không thu hoạch được nhiều.

Dù sao đây cũng là trấn Lão Hà, không phải trấn Chúc gia, cách đại viện Chúc gia rất xa. Nhân viên phục vụ đẹp trai kia lại trẻ, đối với mấy chuyện cũ xa xưa thì không biết nhiều lắm. Nhưng Uyển Thiên Thiên cũng nghe được từ trai đẹp mấy chuyện liên quan tới mộ táng cổ đại. Hiện tại, Uyển đại đương gia bị Tiêu Phàm nghiêm cấm tiếp xúc cổ mộ, nhưng điều này cũng không gây trở ngại được cho việc này của Yên Chi xã. Chỉ cần không phải là cổ mộ quan trọng, chỉ cần Tống Hoàn trấn thủ là được rồi. Yên Chi xã có mấy chục huynh đệ, cũng không thể mãi ăn không ngồi rồi, phó mặc cuộc đời được.

Ba giờ chiều, hai mỹ nữ này theo đúng hẹn ra cửa hàng thuốc bắc ở Đông Nhai.

Tẩu Thúy Hoa đã sớm đứng ở đó chờ, vừa thấy hai thân hình thon thả yếu điệu kia liền cười ha hả ra đón, hỏi các cô xem dược liệu cần thiết đã mua đủ chưa.

Uyển Thiên Thiên cười gật đầu. Dược liệu như hoàng kỳ, sơn dược, phục linh ở mấy cửa hiệu đông y này đều có bán. Trong trấn nhỏ như vậy, yêu cầu về chất lượng cũng không thể cao được.

- Vậy chúng ta trở về luôn nhé?

Tẩu Thúy Hoa nói.

Xem ra, cô hoàn toàn không nhớ chính mình từng bị theo dõi, càng không nhớ mình bị người ta thôi miên. Đoạn trí nhớ liên quan sớm đã bị nam nhân trẻ tuổi thi triển thủ pháp thôi miên cực kỳ cao minh phong ấn lại một chỗ trong đầu. Nếu không gặp được một vị đại sư thôi miên khác chạm vào phần kí ức đó, tẩu Thúy Hoa cả đời này sẽ không nhớ ra được việc quý dị phát sinh ngày hôm nay.

- Được a, về nhà thôi, đỡ để cho bọn họ chờ sốt ruột.

Ngay lập tức, tầu Thúy Hoa đứng nguyên chỗ chờ, Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền ở dưới bóng cây lái xe tới.

- Thiên Thiên, trên người tầu Thúy Hoa có một mùi rất đặc biệt, em người thấy không?

Vừa bước lên ghế lái trên, Đường Huyền chưa vội vã lái xe, ngược lại nói với Uyển Thiên Thiên, hai hàng lông mày nhăn lại.

- Mùi đặc biệt á? Mùi gì vậy ạ?

Uyển Thiên Thiên hỏi ngược lại, không để ý lắm. Tầu Thúy Hoa dù là nông dân nhưng cũng là phụ nữ, điều kiện ở nông thôn cũng coi là tạm tạm, trên người xịt nước hoa hay gì đó thì cũng hoàn toàn có thể.

- Mê hồn hương!

Đường Huyền hạ giọng nói, giọng điệu trở nên hết sức nghiêm túc.

- Mê hồn hương sao?

Uyển Thiên Thiên hoảng sợ nói.

- Cái này khả năng cũng không lớn lắm nhỉ? Tại sao lại có người dùng mê hồn hương để đối phó tầu Thúy Hoa chứ?

Đường Huyền nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt cũng có chút hoang mang nói:

- Trên người chị ấy có mùi rất nhạt, chị cũng không thể dám chắc trăm phần trăm đó là mê hồn hương, chẳng qua là thấy có điểm giống. Chị cũng nghĩ không có khả năng có người đối phó tầu ấy. Có thể là do ảo giác, chị nhạy cảm quá rồi ha.

Yên Chi xã tam đại đường gia đều có các tuyệt chiêu đặc biệt, Tống Hoàn được xưng là “thiên nhân”. Thần lực của Đường Huyền đặc biệt mạnh, tinh thông “mê huyền thuật”, đều đã nghe qua về thuật thôi miên. Rất nhiều đại sư thôi miên đều có chuẩn bị đầy đủ các loại mê hồn hương.

- Nhị tỷ, trở về thôi. Ở chỗ này chúng ta chỉ là khách qua đường thôi.

Uyển Thiên Thiên nói một câu giải trừ mối bất an nghi hoặc trong lòng Đường Huyền.

Đường Huyền không khỏi thẹn thùng cười cười lái xe đi.

Thiên Thiên nói đúng, mấy cô chỉ là khách qua đường, đợi Tiêu Phàm giúp Diêm đại sư vụ “cần không lục hợp trận”, và tu luyện xong khẩu quyết và pháp tướng “Luân Hồi Tương” thì bọn họ sẽ dời đi.

Có Tiêu Phàm ở đây, người bình thường sao có thể dễ dàng đối phó bọn họ được?

Đợi tẩu Thúy Hoa lên xe, Đường Huyền âm thầm nghĩ lại, có vẻ như cái mùi nhàn nhạt ấy đã bị gió cuốn đi không thể ngửi thấy gì cả. Tuy nhiên lúc lái xe, Đường Huyền vẫn giả bộ tùy ý hỏi:

- Tẩu Thúy Hoa à, em họ tẩu ở nhà không vậy?

- Có, ở nhà mà...

- Mấy người nói chuyện hay đi dạo vậy?

- Nói chuyện phiếm thôi, chúng tôi đi đã lâu rồi, cơm nước xong còn đi dạo phố nữa, Đường tiểu thư, Uyển tiểu thư, mấy cô xem quần áo chị mới mua đẹp không này?

Tẩu Thúy Hoa không phát hiện ra điều gì, cười ha hả nói, ở đằng sau uốn éo thân mình.

- Đẹp, đẹp lắm...

Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền đồng thanh nói, cười dài một trận.

Bình an vô sự trở lại thôn Lão Hà, dọc đường cũng không có xe theo dõi các cô. Ở huyện nhỏ núi non này cũng không như ở thành phố lớn, trên đường chủ yếu là xe mát, kính chiếu hậu nhìn rất rõ, muốn đi theo người khác mà không bị phát hiện chính là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Dù là vậy, thời điểm đem đồ ăn và dược liệu giao cho Tân Lâm, Đường Huyền vẫn nói điểm nghi ngờ của mình cho Tân Lâm biết. Ba cô gái bên cạnh Tiêu Phàm nhìn tưởng như độc lập, nhưng kì thực vẫn coi Tân Lâm làm chủ. Cô quen thuộc Tiêu Phàm nhất và cũng hiểu rõ Tiêu Phàm nhất.

Tân Lâm vừa nghe xong liền nhăn mày, lập tức hỏi:

- Có loại chuyện này nữa sao? Từ bây giờ chúng ta không thể đi ra ngoài nữa. Huyền Huyền, chúng ta luân phiên cắt lượt trong 24 giờ. Tiêu Phàm luyện bày trận pháp khí còn cần mấy ngày nữa, chúng ta nhất định phải đề cao cảnh giác.

Nội công của Uyển Thiên Thiên hoàn toàn biến mất, không thể đảm đương được trọng trách.

- Được!

Đường Huyền cũng không nói nhiều, gật đầu đồng ý.

Nơi Tiêu Phàm luyện chế pháp khí ở “Thất sát chi địa” trong hầm trú ẩn. Ở trong nhà người khác có chút bất tiện. “Thất sát chi địa” này hung sát khí

nồng đậm, nhưng đã bị Hạo Nhiên Chính Khí của Tiêu Phàm trấn áp, sát khí đối với Tiêu chân nhân cũng không thể nào ảnh hưởng được.

Sáu ngày chóng vánh trôi qua, lục diện bố trận ngọc bàn rốt cục cũng luyện thành.

Tiêu Phàm tắm rửa trai giới một ngày để thân thể phục hồi trạng thái tốt nhất liền bắt đầu bày trận “Thất tinh xung sát trận” ở bên ngoài.

Tiêu chân nhân một thân đường trang xanh nhạt, dưới chân đi giày vải đen, tay phải ngực phẳng, tay trái niệm chú, giẫm lên Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, chậm rãi xoay quanh trong phòng, không ngừng rót pháp lực vào trận khí bên trong.

Diêm đại sư xếp bằng ở giữa “Thất Tinh xung sát trận” hai tay chồng lên nhau, miệng lầm bầm. Ngọn lửa của chiếc đèn cổ trước mặt theo chú ngữ của Diêm đại sư không ngừng nhảy nhót.

"Càn Khôn Lục Hợp trận" là vì gia cố "Thất Tinh xung sát trận" mà bố trí, Diêm đại sư tự mình chủ trì "Thất Tinh xung sát trận", để có thể kết hợp cùng “"Càn Khôn Lục Hợp trận". Hai trận địa kết hợp với nhau càng chặt chẽ, lực trấn áp hung sát khí càng mạnh.

Ba canh giờ vô tri vô giác trôi qua.

- Tật!

Tiêu chân nhân quát khẽ một tiếng, tay phải nắm bí quyết chỉ về phía trước, đem một cỗ pháp lực rót vào khay ngọc bên trong.

Thiên địa nguyên khí ở bốn phía vốn yên tĩnh đột nhiên kịch liệt quay cuồng.

Diêm đại sư niệm chú nhanh hơn rất nhiều, giống như Tiêu Phàm vậy, mồ hôi đang gợn sóng theo lông mày tuyết trắng nhỏ xuống, chong đèn dầu đại phóng, thiên địa nguyên khí bên trong không ngừng lay động vụn vụn, dường như bỗng nhiên có sinh mệnh, mặc kệ khói lửa nhảy lên thế nào thì ngọn lửa vẫn dính chặt trên bắc đèn, tuyệt đối không tắt.

- Càn Khôn Thiên Địa, Lục Hợp Thất Tinh, hợp!

Khói lửa trong nháy mắt tăng vọt, Diêm đại sư đứng bật dậy, hai tay trong không trung hợp lại, quát một tiếng.

Thất trản trường minh đằng nhảy lên, sau đó lập tức an tĩnh trở lại, lửa cũng chậm chậm hạ xuống, khôi phục bộ dáng ôn hòa dịu dàng trước kia.

- Lão gia tử, thành công rồi!

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nói, giọng điệu lộ rõ ý vô cùng mừng rỡ

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Lục Đạo Pháp Chương

Chương 333: Lục Đạo Pháp Chương

Sư phụ, thực sự cứ vậy mà đưa khẩu quyết và pháp tướng giao cho hần sao ạ?

Diêm Thái Hoa nhìn phong thư trong tay lão gia tử, thần sắc không cam lòng.

Đây là một phong thư màu vàng rất bình thường, Diêm Thái Hoa biết rằng bên trong thư là chí bảo đạo thứ 6 “Luân Hồi tương” có đầy đủ khẩu quyết và tu luyện pháp tướng trả lại cho Tiêu Phàm.

Diêm đại sư gạt đầu, dịu giọng nói:

- Thái Hoa, không cần quá câu chấp làm gì. Vạn pháp đều là duyên, nếu là của con thì nó sẽ là của con, không phải thì sẽ không phải, không thể cưỡng cầu được. Uy lực của “Càn Khôn lục hợp trận” này con cũng đã nhìn tận mắt rồi. Khi phối hợp “Càn Khôn lục hợp trận” cùng “Thất Tinh xung sát trận” thì hung sát khí “Thất tuyệt chi địa” không tới ba năm sẽ bị trấn áp toàn bộ. Sư phụ tới nay tốn 36 kiếp cũng coi như hoàn thành trước thời hạn. Cho dù ta có “Thiên vương đan” nguyên bản cũng cần tới 7 năm mới hoàn thành. Bây giờ chỉ cần có 3 năm liền hoàn thành, thì còn gì không hài lòng nữa chứ? Huống chi bằng thực lực cá nhân, cho dù có thể sống thêm bảy năm ta cũng không chắc có thể trấn trụ “Thất tuyệt chi địa”. Khẩu quyết “Luân Hồi tương” và tu luyện pháp tướng, vốn chính là của Vô Cực Môn, vật quy nguyên chủ là điều tất nhiên.

Diêm Thái Hoa cười nói:

- Sư phụ, con cũng biết đạo lý này, nhưng có điều hơi luyến tiếc một chút...

Ông rất không nỡ, không phải là chuyện khẩu quyết và tu luyện pháp tướng, mà chính là tiếc viên “Thiên vương đan” được mệnh danh là có thể thay đổi xương cốt sinh tử. Có viên thuốc như vậy trong tay chính là nắm được một cái mạng a!

- Đi thôi!

Diêm đại sư cười cười, khoát tay nói.

- Vâng.

Diêm Thái Hoa rốt cuộc cũng quyết định, không nắm được thì buông, biết sư phụ đã quyết rồi thì nhiều lời cũng uổng công. Hơn nữa, “Thiên vương đan” ở trong tay Tiêu Phàm rồi, mình có thể cưỡng đoạt được hay sao? Lấy thực lực của Tiêu Phàm, không cướp khẩu quyết và pháp tướng từ miệng bọn họ đã là quân tử lắm rồi.

Bảy ngày nay, Tiêu Phàm dốc toàn lực luyện chế bày trận pháp khí, vốn không nhắc nửa chữ tới khẩu quyết và pháp tướng. Khẩu quyết tướng pháp là báu vật của Vô Cực Môn đã tìm hơn một nghìn năm nay, Tiêu chân nhân cũng không lộ ra vẻ khó chịu gì cả.

Đây là loại trí tuệ gì? Sao lại có thể tự tin như vậy?

Hai sư đồ ở trong hầm “xì xầm”, Tiêu Phàm mang theo tam nữ im lặng đứng ngoài viện, không có ý thức giục cũng không mất kiên nhẫn.

- Tiêu chân nhân, đây chính là khẩu quyết và pháp tướng cậu cần.

Không lâu sau, cửa hầm trú ẩn “két” một tiếng. Sau khi mở ra, Diêm Thái Hoa chậm rãi đưa phong thư màu vàng cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cảm ơn một tiếng nhận lấy, mở phong thư ra lấy ra ba trang giấy vàng vô cùng cổ xưa, bên cạnh tờ giấy vàng hiện lên hình răng cửa bất quy tắc, rõ ràng là được xé từ một cuốn sách, giấy còn bị dán qua. Bằng không, chỉ sợ đã sớm giòn, vừa lấy từ phong thư ra đã bị bể vỡ.

Tiêu Phàm vừa thấy liền kết luận đây chính là vật thật, cho tới nay trong căn phòng bí mật của Chỉ Thủy Quan còn cất chứa cuốn “Vô Cực Cửu Tướng Thiên Luân Hồi Thiên” không được đầy đủ, chất giấy mấy tờ giấy vàng này giống với cuốn “Luân Hồi Thiên”.

Tất nhiên “Vô Cực Cửu Tướng Thiên Luân Hồi Thiên” là nguyên bản, không phải là chất giấy này mà là thẻ tre. Đơn giản mà nói thì chỉ có nguyên văn không có bất cứ chú thích nào. Giống như kinh dịch nguyên văn, đơn giản rõ ràng tới cực điểm. Qua nhiều thế hệ tổ sư và trong môn, chi sĩ không ngừng chú giải, dần dần độ dày rộng cứ vậy mà tăng lên.

Qua ba mươi hai đại chương giáo, đã đem văn chương cửu tướng “Vô Cực Thuật Tàng” sửa sang lại một lần nữa, tạo thành “Vô Cực Cửu Tướng

Thiên” đầy đủ, ba mươi hai đại chương giáo được tôn là “Long Tượng tổ sư” tự tay sửa lại “Vô Cực Cửu Tượng Thiên” vốn được coi là “Long Tượng Bản” và nguyên văn “Thiên Tôn Bản” khắc trên thẻ tre giống nhau, được thế hệ truyền nhân nhiều đời của Vô Cực Môn tôn xưng là thánh vật.

Đáng tiếc không lâu sau, Vô Cực Môn trong chiến hỏa bị thiệt hại nghiêm trọng, không ít bản “Vô Cực Thuật Tàng” bị chiến hỏa thiêu rụi. Bất kể là “Thiên Tôn Bản” hay “Long Tượng Bản” đều không được trọn vẹn nữa.

Diêm Thái Hoa lấy ra ba trang giấy vàng, chính là nguyên văn “Long Tượng Bản” mỗi mặt vẽ một “tu luyện pháp tướng”, bên cạnh pháp tướng là tu luyện khẩu quyết. Ba tờ sáu mặt giấy, vừa đúng sáu pháp tướng, sáu đẳng khẩu quyết. Lục đạo “Luân Hồi tương”, mỗi đạo là sáu pháp tướng, sáu đẳng khẩu quyết. Thực hiện theo tuần tự, càng về sau càng vô cùng tinh sâu. Chỉ Thủy Quan cất chứa nguyên bản “Long Tượng Bản” và “Luân Hồi Thiên”, đạo thứ 6 chỉ có hai tu luyện pháp tướng và hai đoạn tu luyện khẩu quyết. Bốn đẳng khẩu quyết và bốn pháp tướng còn lại đã không thấy hơn nghìn năm nay.

Trên thực tế, Chỉ Thủy Quan cất chứa đạo thứ 6, 1, 2 tu luyện pháp tướng và khẩu quyết, không phải là nguyên văn. Ba mươi sáu tổ sư dựa vào trí nhớ của mình bù đắp lại. “Luân Hồi Thiên” đã nhiều lần thất lạc, nguyên văn đạo thứ 6 bị thiếu, ba mươi sáu tổ sư đã tu luyện đạo thứ 1, 2 pháp tướng và khẩu quyết, bởi vậy sự thiếu hụt của đạo thứ 6 chỉ có thể dựa vào trí nhớ mà bù lại trước đạo 1 và đạo thứ 2 pháp tướng và khẩu quyết. Bốn pháp tướng và khẩu quyết phía sau không có tu luyện qua, dĩ nhiên không thể bổ sung lại được.

Nguyên văn chương thứ 6 chính thức hiện giờ đang ở trong tay Tiêu Phàm.

Trừ lần đó, đạo thứ nhất và đạo thứ 4 của “Luân Hồi Thiên”, mỗi đạo thiếu một khẩu quyết và pháp tướng, đạo thứ 5 thiếu hai khẩu quyết và pháp

tướng. Chỉ có đạo thứ hai và đạo thứ 3 tu luyện khẩu quyết và pháp tướng là được đầy đủ, không bị thiếu hụt cái gì.

Ba mươi sáu người luyện pháp tướng và khẩu quyết, thiếu ba tu luyện khẩu quyết và pháp tướng, mười mất đi hai, bởi vậy, truyền nhân Vô Cực Môn qua nhiều thế hệ tu luyện “Luân Hồi Thiên” đều không thể tu luyện “Luân Hồi Cảnh” tới cảnh giới viên mãn nhất.

“Luân Hồi Tương” đại thành, cũng chính là con đường tắt để đặt chân tới “Thiên Nhân Tương”.

Trên lý thuyết, “Vô Cực Cửu Tương Thiên” có sáu cảnh giới, Lộc Tương, Phúc Tương, Thọ Tương, kiếp Khổ Tương, Hồng Trần Tương và Luân Hồi tương, bất cứ ai tu luyện thành công đều có thể đặt chân tới “Thiên Nhân Cảnh”, Thiên Nhân Tương đại thành thì sẽ có hi vọng tới “trường sinh cảnh”. Tuy nhiên theo điển tịch Vô Cực Môn ghi lại, ba sáu tổ sư trước kia, khi “Vô Cực Cửu Tương Thiên” còn cơ bản đầy đủ, đệ tử Vô Cực chân chính luyện được ba cảnh giới Lộc Tương, Phúc Tương, Thọ Tương có rất ít trường hợp đặc biệt. Mà số lượng đệ tử luyện kiếp Khổ Tương và Hồng Trần Tương thành công thì lại càng lúc càng nhiều. chân chính cùng “Thiên Nhân Cảnh” có thể tạo ra được “vô phùng liên tiếp” thì tự nhiên đó chính là “Luân Hồi tương”.

Vật này, coi trọng thiên phú, không phải người muốn cảnh giới nào là có thể tu luyện cảnh giới đó. Sư môn bề trên sẽ căn cứ theo thiên phú của đệ tử mà ra quyết định, xem đệ tử nào thích hợp với tu luyện cảnh giới nào.

Tiêu Phàm là do chỉ thủy tổ sư thu nhận cuối cùng, y bát truyền nhân, thiên phú cực kì kiệt xuất, chiếu cố năm cảnh giới cùng một lúc, tinh nghiên Luân Hồi tương. Chỉ thủy tổ sư vô cùng kỳ vọng vào hắn.

Đạo thứ 6 “Luân Hồi tương” thiếu hai phần ba khẩu quyết và pháp tướng, là nguyên nhân chủ yếu khiến Tiêu Phàm không thể tu luyện thành công

“Luân Hồi tương”. Hiện tại khẩu quyết và pháp tướng đạo thứ 6 đã tới trước mặt, trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Phàm đã xem đến mê mị, hoàn toàn đắm chìm vào trong đó.

Khẩu quyết ghi trên tờ giấy vàng cùng mạch với khẩu quyết trước kia, miệng Tiêu Phàm niệm niệm, theo bản năng bắt đầu tu luyện, không ngờ vô cùng lưu loát, không có chút cảm giác đình trệ nào.

Vấn đề thật giả tự nhiên sẽ không cần hoài nghi nữa.

- Tiêu chân nhân, Tiêu chân nhân...

Mắt thấy Tiêu Phàm bỗng nhiên mê mẫn, diêm thái hòa mỉm cười kêu hai tiếng.

- A...

Tiêu Phàm định thần từ mấy khẩu quyết, có chút áy náy gật đầu xin lỗi Diêm Thái Hoa.

- Tiêu chân nhân, khẩu quyết và pháp tướng không phải giả đúng không?

- Đúng là nguyên văn, không phải giả.

Diêm Thái Hoa thở dài nói:

- Khẩu quyết và tướng pháp này lúc đầu tôi cũng có xem. Đáng tiếc tư chất của tôi quá bình thường, lĩnh ngộ không được nhiều lắm. Sư phụ tôi cũng thường xuyên xem, hiện tại đã lĩnh ngộ được không ít đạo lý kì diệu. Tiêu chân nhân không trách chứ?

Tiêu Phàm cười một tiếng, nói:

- Diêm tiên sinh nghĩ nhiều rồi. Vô Cực Môn từ trước tới giờ cũng không để ý ta về ta tầm ao ta là mấy. Lão gia tử có thể hạnh ngộ chí lý bên trong

cũng là vinh hạnh của Vô Cực Môn chúng tôi. Trên thực tế, thời điểm tôi tìm hiểu thuật pháp, không chỉ một lần tham khảo qua Thủy Kính thần tượng, rút ra được không ít lợi ích. Ngày nay thời đại của bùng nổ tin tức, sư phụ dạy đồ đệ, phàm là giấu nghề, chẳng những là thói hư tật xấu, mà còn không bắt kịp thời đại.

- Quả là vậy. Khẩu quyết và pháp tướng này có thể quy về chính chủ, cũng coi như là vừa tốt, giải quyết xong tâm nguyện của sư phụ tôi. Cám ơn Tiêu chân nhân đã viện thủ, nếu hai trận hợp nhất, thật sự có thể trấn áp hoàn toàn ác khí của “Thất Sát chi địa”, như vậy thì càng tốt hơn nữa, sư phụ ta có thể an hưởng tuổi già.

Diêm Thái Hoa thở dài nói.

Tiêu Phàm vuốt cằm mỉm cười liếc Tân Lâm một cái.

Tân Lâm tiến lên một bước, từ trong ví rút ra một đơn thuốc đưa cho Diêm Thái Hoa.

Tiêu Phàm nói:

- Diêm tiên sinh, đây là đơn thuốc Ca nhi bốc, chiếu theo đơn thuốc này mà uống, hiệu quả sẽ không kém hơn “Thiên vương đan” đâu, cũng có thể bồi bổ cơ thể, kéo dài tuổi thọ. Đưa cái này cho lão gia tử chính là chút tâm ý của chúng tôi, hi vọng lão gia tử có thể khỏe mạnh trường thọ.

- Hả? Tân tiểu thư còn tinh thông kỳ hoàng chi thuật nữa sao?

Diêm Thái Hoa nhận đơn thuốc, nửa tin nửa ngờ hỏi.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Diêm tiên sinh, Ca nhi là truyền nhân của Thất Diệu cung. Chế đan thuật của Thất Diệu cung, đại đại hữu danh, ngay cả sư phụ tôi cũng rất ngưỡng

mộ.

Nếu “Thiên vương đan” không có cho lão nhân gia, vậy thì kê cho lão nhân gia một phương thuốc điều trị một chút cũng tốt.

- Tân cô nương là truyền nhân của Thất Diệu cung ư?

Diêm Thái Hoa lập tức chân động, không kìm nổi đánh giá Tân Lâm vài lần, vẻ mặt không dám tin.

Thân là “người giang hồ”, Diêm Thái Hoa tất nhiên đã nghe qua đại danh của Thất Diệu cung, biết Thất Diệu cung từ trước tới giờ ở trên giang hồ rất thần bí.

- Hì hì, Tân tỷ chẳng những là truyền nhân chính tông Thất Diệu cung mà còn là người thừa kế cung chủ tương lai Thất Diệu cung nữa cơ. Tỷ ấy đã tự tay kê đơn, hiệu quả nhất định rất tốt. Diêm đồng chí, coi như là người chiếm được tiện nghi nha.

Uyển Thiên Thiên ở bên cười hì hì nói chen vào.

- Nếu vậy thì tôi xin thay mặt sư phụ cảm ơn Tân cô nương.

- Không cần khách khí.

Tân Lâm hiếm khi nói câu “không cần khách khí”, có điều giọng điệu vẫn thản nhiên như cũ.

- Diêm tiên sinh, chúng tôi quấy rầy cũng đã lâu rồi, bây giờ xin phép cáo từ. Hy vọng sau này còn có cơ hội gặp lại.

Tiêu Phàm mỉm cười, chấp tay nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chủ Nhân Nhà Ta Muốn Gặp Người

Chương 334: Chủ Nhân Nhà Ta Muốn Gặp Người

Thôn Lão Hà khôi phục lại sự yên bình.

Mấy ngày đám người Tiêu Phàm lưu lại trong thôn, tất cả mọi việc được Diêm đại sư dọn dẹp bởi vậy cũng không ai tới vây xem quấy rầy. Nhưng bốn người lạ ngoại lai, nhất là ba vị đại mỹ nữ kia vẫn là tạo thành chấn động chưa từng có tại thôn nhỏ.

Không ít mấy thanh niên, thậm chí có cả đàn ông trung niên không có việc gì đều ngóng mắt trông sang, mong đợi được thấy phong thái của mỹ nhân. Nếu không phải vì ở trong thôn, Diêm đại sư có vai vế nhất tôn, tiếng tăm lừng lẫy, chỉ sợ một số nam thanh niên lớn gan không kìm nổi mà nửa đêm chạy tới bên hầm trú ẩn mà tán gái này kia.

Hiện tại người đã đi ra, thôn nhỏ vốn “ám lưu dừng động” tự nhiên lại yên bình như nước.

Mặt trời chiều ngả về tây, Diêm Thái Hoa cũng leo lên chiếc xe việt dã của mình rời khỏi thôn Lão Hà. Diêm Thái Hoa muốn ở lâu hơn một đêm nhưng sau khi cùng lão gia tử ăn tối xong lại quyết định đi suốt đêm đến thị trấn. Diêm Thái Hoa hiện tại ở ngoài làm nghiệp lớn, trong khoảng thời gian ở lại thôn Lão Hà, điện thoại cứ liên tục gọi đến.

Diêm Thái Hoa thật sự đem chữ ba chữ “Diêm đại sư” làm thành một “thương hiệu” mất rồi.

Diêm Thái Hoa rất tin tưởng, chỉ cần theo tốc độ phát triển này, không bao lâu nữa, mình có thể trở thành một tỷ phú, hơn nữa còn là tỷ phú được người ta tôn kính.

Nhưng đêm nay Diêm Thái Hoa không thể tới được huyện thành, đi được nửa đường liền bị người ta cản lại.

Đó cũng là một chiếc xe việt dã, cỡ xe lớn hơn nhiều so với xe việt dã của Diêm Thái Hoa, đường quốc lộ vốn nhỏ, hai xe đi giao nhau phải thật cẩn thận, nếu một xe việt dã cỡ lớn như vậy nghênh diện lái tới, Diêm Thái Hoa theo vậy bắt đầu phanh xe giảm tốc độ, chuẩn bị ở chỗ đường tương đối rộng để đi qua.

Mắt thấy xe việt dã cỡ lớn trước mặt, trong đầu Diêm Thái Hoa cũng không quá nghi hoặc. anh ta mới rời thôn Lão Hà không xa, con đường này lại là đường một chiều, chỉ có thể thông tới thôn Lão Hà, không thể đi tới nơi khác được.

Chiếc xe việt dã này nếu không phải lầm đường thì nhất định là đi tới thôn Lão Hà.

Nhưng vấn đề là, thôn Lão Hà ngoại trừ anh ta ra thì nhà nào còn có thân thích nào “xa hoa” thế này?

Hai xe giao nhau trong nháy mắt, bỗng nhiên chiếc xe việt dã cỡ lớn kia quay tay lái, đầu xe xoay về bên trái, Diêm Thái Hoa nhanh tay lẹ mắt, cấp tốc thắng phanh, khó khăn lắm mới tránh được đại họa hai xe đụng nhau.

Nhưng ngay sau đó, từ trong lồng ngực Diêm Thái Hoa không phải là lửa giận, mà chính là một tia lạnh như băng.

Là một “lão giang hồ”, động tác của đối phương khiến Diêm Thái Hoa không có chút cảm giác thiện ý nào, một cỗ cảm giác nguy hiểm cực mạnh xông thẳng lên đầu.

Rất rõ ràng, người ta chính là xông về phía Diêm Thái Hoa.

Quả nhiên, không đợi Diêm Thái Hoa hiểu được rõ ràng, cửa xe của chiếc xe việt dã ở đối diện mở ra, vài tên đàn ông thân thủ mạnh mẽ nhảy xuống, bao vây xe việt dã của Diêm Thái Hoa, ánh mắt lạnh băng khiến người khác hoảng sợ. Cầm đầu là một tên nam tử tướng mạo bình thường, trên mặt mang theo ý cười, chậm rãi đi tới cửa xe bên cạnh Diêm Thái Hoa giơ tay chào hỏi.

Diêm Thái Hoa cũng biết tránh không được, đành hạ cửa xe xuống, gượng cười:

- Vị tiên sinh này có gì chỉ giáo?

- Diêm tiên sinh, mạo muội quấy rầy. Mời ngài xuống xe trước, chủ nhân nhà ta muốn gặp ngài.

Nam tử trẻ tuổi lễ độ nho nhã nói, đặt chuẩn diễn viên phim, mang theo một ý tứ hàm súc cao cao tại thượng không thể nói rõ.

- Chủ nhân ư?

Diêm Thái Hoa không khỏi ngỡ ngẩn, trên mặt hiện lên chút cổ quái.

Từ “chủ nhân” này, gần đây thường xuyên xuất hiện trên phim truyền hình và các tác phẩm nghệ thuật, nhưng ở trong sinh hoạt rất ít dùng.

- Đúng vậy. Diêm tiên sinh mời xuống xe, đừng để chủ nhân của ta đợi lâu. Đây là hành vi rất không lịch sự.

Nam tử trẻ tuổi bắt đầu thúc giục, giọng điệu có chút mất bình tĩnh, mơ hồ mang theo ý uy hiếp. Dường như nếu Diêm Thái Hoa có ý lờ mờ, gã sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế. Nghe ý tứ trong lời nói của nam tử này, thì chủ nhân nhà gã chính là vô thượng thần chỉ, triệu kiến một người bình thường như Diêm Thái Hoa, đó chính là vinh hạnh của Diêm Thái Hoa. Diêm Thái Hoa mà lờ mờ, chính là tự bản thân đang tìm tới phiên toái.

Diêm Thái Hoa lúc này mới chú ý, phía sau xe việt dã cỡ lớn kia còn có một chiếc xe đen đang lao nhanh tới.

Đại khí uy nghiêm, yên lặng dừng cách đó không xa, có cảm giác như mặt đường bị chiếc xe màu đen kia chiếm đoạt.

Đón ánh nhìn thúc giục của nam tử trẻ tuổi kia, khiến lòng của Diêm Thái Hoa phát lạnh, đành mở cửa xe đi xuống. Trong lúc này, cục diện đã bị người ta hoàn toàn làm chủ, không phải do ông ta quyết là được. Diêm Thái Hoa không nghi ngờ nếu bản thân mình có hành động gì dị thường, mấy nam nhân vây quanh xe ông sẽ không chút khách khí mà xuống tay.

Trên người những người đó phảng phất mùi máu, đều là những hung thần đã nhìn qua máu tanh.

Trước kia trên người Đồng Thiên Lỗi, Diêm Thái Hoa cũng cảm nhận được mùi máu tanh đó. Mà Đồng Thiên Lỗi chính là lão Đại của thế giới ngầm Thiết Môn, trong tay thực sự đã phạm qua án mạng rồi.

- Diêm tiên sinh, mời qua bên này.

Nam tử trẻ tuổi hơi xoay người, cấp bậc lễ nghĩa tương đối chu đáo.

Diêm Thái Hoa bất chấp đi tới chiếc xe dài màu đen kia, mỗi bước tới gần là nỗi bất an trong lòng Diêm Thái Hoa lại tăng lên, dường như mình không phải đi về phía một cái xe, mà là đang đi về một con dã thú thời viễn cổ, loại hơi thở nguy hiểm này nồng đậm như một vật thể thực vậy.

Diêm Thái Hoa thân là thuật sư, rất tin tưởng vào giác quan thứ 6 của mình. Đối với đàn ông trung niên mà nói, Diêm Thái Hoa cũng coi là có thân thủ mạnh mẽ, hai ba người cũng không thể quật ngã ông. Nhưng lúc này, ông đến nửa điểm phản kháng cũng không dám nổi lên.

Như vậy chính là trăm phần trăm là muốn tự giết bản thân mình.

Diêm Thái Hoa đứng lại, ánh mắt lao nhanh nhìn tới không nháy mắt. Ánh sáng xuyên cửa sổ xe Mercedes Benz rất mờ, dù tới gần, nhưng Diêm Thái Hoa cũng không thể thấy rõ cái gì trong xe.

Cửa kính xe dần hạ xuống, lộ ra gương mặt của một người đàn ông anh tuấn lại cực kỳ uy nghiêm, tinh quang hai mắt lóe ra.

Diêm Thái Hoa không kìm nổi mà cúi đầu xuống, không dám đối mặt cùng nam tử kia, cũng không phải vì gặp được “chính chủ” mà nhẹ nhàng thờ một hơi, ngược lại còn “thình thịch” loạn cả lên.

Vừa mới gặp huyết nam tử kia đã khiến lòng người sợ hãi, nhưng so sánh bọn họ và người nam nhân trước mặt này thì lại thấy nhân vật này trong nháy mắt lại giống như một con cừu ngoan nhỏ “đáng yêu”.

- Diêm Thái Hoa tiên sinh!

Diệp Cô Vũ chậm rãi nói, thanh âm cũng giống như tướng mạo, tràn đầy uy nghiêm cao cao tại thượng, ánh mắt sắc bén như dao.

Thân mình Diêm Thái Hoa khẽ run lên, vội vàng cúi sâu, kính cẩn nói:

- A, vâng, vâng, tôi chính là Diêm Thái Hoa, xin hỏi.., quý tính đại danh của tiên sinh là...

- Tôi họ Diệp.

- Diệp tiên sinh, xin chào, xin chào ngài...

Diêm Thái Hoa khom người chào hỏi.

- Diêm tiên sinh, xin hỏi ngài cùng Thập Tam chân nhân tôi xưng hô thế nào đây?

Diêm Thái Hoa chấn động, ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc, không phải tục danh “thập tam chân nhân” làm ông kinh ngạc, mấu chốt chính là việc này quá đột ngột!

Thập Tam chân nhân đã qua đời mấy chục năm, cho dù toàn bộ thôn Lão Hà cũng không biết nhiều, không nghĩ tới lại nghe được từ miệng nam nhân này.

Chẳng lẽ vị này cũng chính là thuật sư?

Nếu y là thuật sư, chỉ bằng khí thể có thể đè chết người kia cũng có thể biết được trình độ của người này cũng không thua kém gì chương giáo Tiêu chân nhân của vô cực môn.

Trong chớp mắt, trong đầu Diêm Thái Hoa hiện lên vô số ý nghĩ, miệng không dám chậm trễ, lập tức cúi mình đáp:

- Diệp tiên sinh đã hỏi thì, Thập Tam chân nhân chính là tổ sư của ta.

-Ồ, hóa ra Diêm tiên sinh chính là đệ tử chân truyền của Thập Tam chân nhân. Diêm tiên sinh, lệnh sư khỏe chứ?

Thanh âm của Diệp Cô Vũ không chút sợ hãi, dường như đã sớm dự liệu trước.

- Đa tạ Diệp tiên sinh, thân thể sư phụ ta cũng tốt...

- Vậy là tốt rồi. Diêm tiên sinh, tôi muốn đi tới thôn Lão Hà gặp lệnh tôn một chút, mời Diêm tiên sinh dẫn đường.

Diệp Cô Vũ thản nhiên nói. Trong lời nói dù có chữ “mời” nhưng rõ ràng mang theo ý ra lệnh, căn bản không cho người khác kháng cự. Hơn nữa bày ra cái trận địa như vậy, dững khí Diêm Thái Hoa dù có mạnh hơn nữa cũng không dám nói ra chữ “không”.

Diêm Thái Hoa rất rõ cảm giác này, đối với vị Diệp tiên sinh trước mặt này, “bỏ mạng” như là một điều rất chân thật, tuyệt không mang một chút cảm giác hư vô mờ mịt, dường như Diệp Cô Vũ đến từ Ma thần Địa Ngục, tay cầm lưỡi hái đen, trong nháy mắt có thể phán xử sinh tử của một người.

- Được, Diệp tiên sinh.

Diêm Thái Hoa không hề nghĩ ngợi, liền đồng ý.

Diệp Cô Vũ vượt cấm, tựa hồ đối với biểu hiện của Diêm Thái Hoa rất vừa lòng. Tiếng “két” nhỏ vang lên, cửa kính phía sau chiếc xe Mercedes Benz kéo dần lên, gương mặt khiến Diêm Thái Hoa hít thở không thông kia dần bị che lại.

- Diêm tiên sinh, mời!

Nam tử trẻ tuổi kính cẩn trang nghiêm, chờ cửa xe hoàn toàn đóng kín, mới hơi hơi cúi đầu, ngồi thẳng lên nói với Diêm Thái Hoa, giọng điệu lại khôi phục vẻ cao ngạo như cũ.

Đã đến nước này, Diêm Thái Hoa đã quyết định làm theo tất cả.

Tình thế rõ ràng không thể kháng cự, cũng may Diêm Thái Hoa có cảm giác mình không đắc tội với kẻ thù lợi hại như vậy, trong đầu cũng ôm một tia hi vọng. Hơn nữa, Diệp Cô Vũ nói muốn đi gặp sư phụ mình chứ không phải hướng về phía mình.

Chỉ cần không phải là thâm cừ đại hận sinh tử thì còn có thể thương lượng đường sống. Mặc bọn chúng có điều kiện gì, bất chấp bản thân có làm được gì hay không, chỉ cần đáp ứng trước rồi tính sau.

Giữ được rừng xanh, lo gì không có củi đốt.

Nghĩ như vậy, Diêm Thái Hoa cũng trấn định lại, theo nam tử trẻ tuổi kia đi về phía xe việt dã của mình.

- Diêm tiên sinh, mời lên xe của tôi.

Nam tử trẻ tuổi trực tiếp đem Diêm Thái Hoa mời lên xe việt dã của mình, một gã nam tử khác thì lái xe của Diêm Thái Hoa.

Diêm Thái Hoa vừa mới lên ghế sau xe việt dã, lập tức chen lên hai gã nam nhân lạnh lùng, mỗi người kèm một bên.

Diêm Thái Hoa cười khổ một tiếng, không thèm để ý tới nữa.

Xe việt dã nổ máy, rất nhanh giăng lên một đám bụi mờ mịt, vội vã hướng về thôn Lão Hà. Lúc này là xẩm tối, đội xe nhỏ theo sườn núi mà tiến tới thôn

Lão Hà.

Trên sườn núi, những ngọn đèn nối đuôi nhau sáng lên, lặng yên im ắng, Diệp Vương đã tới rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Giết Người Vì Nghiệp

Chương 335: Giết Người Vì Nghiệp

Trong hầm trú, Diêm đại sư lẳng lặng xếp bằng ở giữa “thất tinh cổ đăng”, cảm nhận được tốc độ tập trung nguyên khí thiên địa hợp trận trước kia và bây giờ không giống nhau.

Cái gọi là “ thất tinh xung sát”, chính là mượn sinh linh chi khí, sắp xếp “thất tinh trận” làm đường dẫn ở hầm trú ẩn , cùng “thất tuyệt chi địa” trấn áp hung sát khí.

Trước đó, toàn bộ “thất tinh xung sát đại trận” triệu tập thiên địa nguyên khí, có điều rất khó khăn mới có thể trấn áp được hung sát khí, điều này còn cần Diêm đại sư mỗi ngày đều phải tự mình chủ trì đại trận, không thể rút pháp lực vào bày trận pháp khí bên trong. “Cần khôn lược hợp trận” của Tiêu Phàm được thêm vào một cái, tình thế lập tức xoay chuyển. Tốc độ tập trung thiên địa nguyên khí so với trước kia nhanh hơn 2 lần, hơn nữa thiên địa nguyên khí được tập trung lại không bị dễ dàng tan biến đi.

Cảm nhận được đại trận không giống trước, trong lòng Diêm đại sư cảm thấy thật bình an vui sướng.

Diệp Cô Vũ hiện tại đã đến cửa hầm trú ẩn.

Ngọn đèn của Thất tinh cổ đăng lay động, chợt tối sầm lại. Bảy ngọn lửa giống như bị lực vô hình áp chế, cùng nhau ảm đạm lụi xuống, liều mạng

nhảy lên giãy dụa, dường như muốn đối kháng với cổ vô hình kia, nhưng lại không thể vươn lại lên được.

Diêm đại sư chậm rãi ngẩng đầu, liền thấy Diệp Cô Vũ đang đứng trước cửa hầm trú ẩn.

Diệp Cô Vũ cũng không nhìn ông, mà hứng thú nhìn hai pháp trận ở trong hầm trú ẩn, sau một lúc, khẽ vuốt cằm nói:

- “Thất Tinh xung sát trận” là chính, “Càn Khôn Lục Hợp trận” làm phụ, nhưng thật ra phối hợp không tề. Lão gia tử, ông đã sớm nghĩ ra cách này, không cần chịu khổ nhiều năm như vậy, “Thiên cương tam thập lục kiếp” hoặc có thể làm một năm hai kiếp. Phải chịu tầm mười năm tra tấn khổ sở là điều không thể tránh khỏi.

Lông mày lão nhân gia nhẹ nhàng động đậy, lông mày tuyết trắng nhếch lên, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc.

- Tiên sinh quý tính là gì?

- Họ Diệp, nhất Diệp tri, Diệp của mùa thu.

Diệp Cô Vũ không bước vào, cứ đứng mãi ở cửa, thản nhiên đối đáp cùng Diêm đại sư. Khí thế sắc bén đã sớm vô tình tràn ngập khắp căn phòng, bao vây lấy Diêm đại sư.

Loại khí thế uy phong sắc bén này của Diệp Cô Vũ không chỉ là hình thành bẩm sinh, mà còn có liên hệ tới việc đào tạo ngày sau. Từ ý nghĩa này mà nói, đây kì thực cũng là một thủ đoạn khắc chế. Đa số người sẽ hình thành một “áp lực rất lớn” ở trong nội tâm, sau đó e sợ, sợ cùng Diệp Cô Vũ động thủ so chiêu, mười phần thành công lực chỉ có thể xuất ra bảy tám phần, như vậy đã coi là tốt lắm rồi.

- Diệp tiên sinh tới từ đâu vậy?

- Phương Tây.

Lão nhân gia nâng mí mắt, cẩn thận đánh giá Diệp Cô Vũ vài lần, khẽ gật đầu nói:

- Diệp tiên sinh, sát khí của tiên sinh thật lớn.

- Lão nhân gia cảm nhận được sao?

- Đúng vậy, qua nhiều năm như vậy, đồng đạo ta gặp qua không ít, nhưng sát khí nồng đậm như Diệp tiên sinh đây ta mới lần đầu gặp thấy, khó trách Diệp tiên sinh vừa hiện thân, “Thất Tinh xung sát trận” này liền nơm nớp lo sợ, như lâm vào đại địch.

Nói xong, nhãn thần của lão nhân gia chậm rãi đảo qua bảy ngọn cổ đăng khói lửa ảm đạm kia.

Lão đầu tử có thể tinh tường cảm nhận, thiên địa nguyên khí của “ thất sát chi địa” từ lúc Diệp Cô Vũ xuất hiện liền xuất ra hơn nửa cùng y đối kháng, quay cuồng vây quanh Diệp Cô Vũ, dường như đang nỗ lực muốn trấn áp y.

Diệp Cô Vũ cười nhạt một tiếng, nói:

- Khả năng này và nghề của ta có liên quan tới nhau, mấy năm gần đây, Diệp mỗ ta giết người vì nghiệp. Giết càng nhiều người thì trên người ắt sẽ có thêm vài phần sát khí. Nếu kinh hãi lão gia tử thì chính là Diệp mỗ ta không đúng rồi.

Lời này nói ra rất bình thản, không có chút cố ý nào. Dường như đang cùng người khác nói mấy chuyện linh tinh “thời tiết hôm nay thật tốt”.

- Giết người vì nghiệp ư?

Hai hàng lông mày tuyết trắng của lão nhân tử hơi nhăn lại.

- Diệp tiên sinh đã là người tu pháp, có thể hiểu trên trời có đức hiểu sinh. Diệp tiên sinh sát nghiệt sâu nặng, thật sự có thể làm thiên hòa, chẳng lẽ Diệp tiên sinh không lo, một ngày nào đó sát nghiệt cản trở, không thể cứu được sao?

Diêm đại sư trầm giọng hỏi.

- Hồn xước!

Một âm thanh thanh thúy nũng nịu bỗng nhiên vang lên trong hầm trú ẩn, rất hư vô mờ mịt.

- Lão đầu, nói năng phải cẩn thận, đừng có cây già lên mặt. Người sao có thể vô lễ trước mặt Diệp vương như vậy?

Thanh âm này dường như ở ngay trong hầm trú ẩn, bốn phương tám hướng đều có âm vọng lại, nhưng hầm trú ẩn rộng như vậy, ngoại trừ thất trấn cổ đăng, không có bất cứ dụng cụ gia đình nào, có nhiều hơn một người hai không thực không thể nhìn thấy rõ ràng được.

Nhưng trong hầm trú ẩn chỉ có Diêm đại sư, không thể nhìn thấy được kẻ thứ hai.

Diêm đại sư cũng không có biểu hiện quá kinh ngạc, tự nhiên cũng không sợ hãi, chỉ bật cười, lắc đầu, nói:

- Cô nương, lão đầu tử ta năm nay đã tám mươi bảy tuổi, cô còn cảm thấy ta còn gì không dám nói sao?

Về phần cô nương kia rốt cuộc là người phương nào, lão đầu tử không muốn quan tâm.

Diêm đại sư thanh danh hiển hách, tám mươi mấy năm qua, cái gì cổ quái chưa thấy qua chứ, chỉ một chút thuật che mắt và ảo thuật không thể làm

Diêm đại sư đây ngạc nhiên được. Diệp Cô Vũ cũng không phải thường nhân, bên người có vài người có khả năng dị thường cũng là điều đương nhiên. Nếu y tới đây một mình mới là chuyện khiến người ta kinh ngạc.

- 87 tuổi ư? Vậy thì sao! Con kiến còn ham sống, người đừng nói rằng người 87 tuổi thì không sợ chết nhé. Nếu quả thực không sợ chết, người tại sao phải trao đổi “Thiên Vương Đan” với người khác?

Thanh âm hư vô mờ mịt kia vẫn tiếp tục ở bốn phía vang lên, mang theo ý châm chọc không nói ra được.

Khóe miệng Diệp Cô Vũ hiện lên nụ cười, dường như cũng không có ý ngăn cản Bạch Tô Tô.

Diêm đại sư cười ha ha, nói:

- Hoa ra hai vị là vì “Thiên Vương Đan” mà tới, thật ngại quá, làm hai vị thất vọng rồi. “Thiên Vương Đan” không phải là đổi cho ta, ta chỉ quy nó về chính chủ.

Nghĩ thôi cũng biết được, Diệp Cô Vũ suốt đêm chạy tới nơi này tuyệt không phải vì muốn cùng người ta nói chuyện phiếm.

Hai hàng lông mày của Diệp Cô Vũ nhẹ nhặn lên, thản nhiên nói:

- Lão gia tử, đêm hôm ta tới đây, muốn nói chuyện với người, đó chính là xem trọng thể diện của thập tam chân nhân, tôn trọng Thủy Kính nhất mạch của các người. Nhưng người muốn nói ngoa khi dễ ta, thì tính tình của Diệp mỗ ta cũng chẳng thuộc loại ôn hòa gì.

Vừa dứt lời, sát khí vốn có ở mọi chỗ trong hầm trú ẩn bỗng đột ngột nồng đậm thêm ba phần.

Lão đầu tử không sợ hãi, liếc Diệp Cô Vũ một cái, bình tĩnh nói:

- Nếu Diệp tiên sinh nói vậy, tôi thay mặt tiên phụ cảm tạ sự tôn trọng của người đối với Thủy Kính nhất mạch của chúng ta. Diệp tiên sinh đêm khuya tới đây, có chuyện gì cứ nói thẳng.

Diệp Cô Vũ gật đầu, nói:

- Được. Mục đích của Diệp mỗ ta rất đơn giản, mời lão gia tử giao ra “Thiên Vương Đan” , “Luân Hồi Tương” và tu luyện khẩu quyết pháp tướng cho ta.

Mặt Diêm đại sư hiện lên chút kinh ngạc, nói:

- Diệp tiên sinh vì “Thiên Vương Đan” mà tới, ta có thể hiểu được, dù sao thì cũng là linh dược khó mà có được. Nhưng “Luân Hồi Tương” và khẩu quyết tu luyện pháp tướng vốn là của Vô Cực Môn. Chẳng lẽ Diệp tiên sinh là người của Vô Cực Môn sao? Thực ra thì tu luyện khẩu quyết và pháp tướng ta đã giao cho quý chưởng giáo Tiêu Phàm Tiêu chân nhân rồi, Diệp tiên sinh có thể đi tới chỗ Tiêu chân nhân mà lấy lại. theo ta được biết, môn quy của Vô Cực Môn cũng không cấm đệ tử trong môn xem trong điển tịch có gì.

Khóe miệng Diệp Cô Vũ khẽ co quắp, thanh âm trở nên lãnh đạm nói:

- Diêm đại sư, Diệp mỗ là truyền nhân phái nào, chuyện này không cần người quan tâm. Hơn nữa người cũng không phải là người của Vô Cực Môn, đối với môn quy của Vô Cực Môn, người có thể hiểu biết được bao nhiêu? “Luân Hồi Tương” và tu luyện khẩu quyết và pháp tướng người đã giao bản gốc cho Tiêu Phàm, không còn bản sao nào khác ư?

- Tu luyện khẩu quyết và pháp tướng không phải là kế thừa của Thủy Kính nhất mạch chúng ta, ta lưu lại bản sao để làm gì chứ?

Diêm đại sư hỏi ngược lại.

Diệp Cô Vũ lạnh lùng, nói”

- Diêm đại sư, tuổi tác người đã cao, không sợ sinh tử, chẳng lẽ không suy nghĩ cho đệ tử, hậu nhân của người sao? Không vì hơn hai trăm miệng ăn của cái thôn này mà suy nghĩ sao? Người hẳn rõ ràng, chỉ cần ta muốn, những người đó đừng hòng nhìn thấy mặt trời ngày mai!

Diêm đại sư sụp mắt xuống, giữ im lặng.

- Xem bản thân lão ta, em xem cũng không phải là thực sự không sợ chết.

Giọng nữ mờ mịt kia lại vang lên.

- Nếu không sợ chết, lão tại sao phải trao đổi “Thiên Vương Đan” với người ta chứ? Không phải là muốn sống thêm vài năm sao? Nơi này bày ra hai trận pháp hỗ trợ nhau, không phải là muốn trấn áp hung sát khí để lão ta trú lại chỗ này thì để làm gì.

Lông mi trắng của Diêm đại sư nhẹ nhàng rung động.

Nghe âm thanh này thì cô gái kia tuổi tác không lớn, nhưng nhãn quang lại độc tới vậy!

- Diệp tiên sinh, một khi đã như vậy, bản sao tu luyện khẩu quyết và pháp tướng ta có thể giao cho người. Nhưng “Thiên Vương Đan” quả thực không có. Người cũng là người đồng đạo, nhìn thấy “càn khôn lục hợp trận” cũng có thể biết, ta không hề nói ngoa khi dễ người.

Lão đầu tử chần chừ không kiên trì được bao lâu, lập tức ngẩng đầu lên, thản nhiên nói.

Nếu Diệp Cô Vũ đã tìm tới tận cử, lão đầu tử cũng biết việc đêm nay, không thấy chân chính mấy trang giấy đó là không được. Loại người như Diệp Cô Vũ, không thể nói ngoa vài câu là có thể đuổi đi được.

Lão đầu tử cũng tuyệt không nghi ngờ Diệp Cô Vũ này hoàn toàn có thể giết người vì nghiệp.

Sát khí người này tại sao lại không che dấu đi chứ?

- Được!

Diệp Cô Vũ trả lời vô cùng đơn giản, không có nửa điểm vô nghĩa.

Không lâu sau đó, chiếc xe việt dã cỡ lớn kia một trước một sau rời khỏi thôn Lão Hà. Tiểu sơn thôn lại an tĩnh trở lại, không ai có thể phát hiện, không lâu trước đó, trong thôn đã xuất hiện một đám khách không mời, tất cả tình mạng của nam nữ già trẻ trong thôn vừa mới dạo qua cửa Quỷ Môn Quan một dạo.

Chỗ ngồi phía sau lóe lên ánh đèn, Diệp Cô Vũ cầm trong tay ba chương giấy chất lượng khá tốt kia lên, phía trên là chữ Khải nhỏ nhắn xinh đẹp mà mị và sáu bộ mặt pháp tướng dữ tợn, một nụ cười hài lòng tràn ra trên khóe miệng Diệp Cô Vũ.

Bạch Tô Tô liếc khẩu quyết trong tay Diệp Cô Vũ hỏi:

- Vậy “Thiên Vương Đan” thì sao? Cứ như vậy cho qua sao?

- Cô muốn từ trong tay Tiêu Phàm cướp lại ư?

Diệp Cô Vũ hỏi lại một câu.

Bạch Tô Tô không lên tiếng, cô ta tự biết cô ta có chút không đúng. Sớm đã không nghe người ta bắt lấy Uyển Thiên Thiên lại, không tin Tiêu Phàm không dùng Thiên Vương Đan mà đổi lấy nữ nhân của hắn nha.

- Tô Tô, viên “Thiên Vương Đan” này ở trong tay Tiêu Phàm có lẽ còn hữu hiệu hơn trong tay chúng ta, cô phải biết là hiện tại Tiêu Phàm không thể

chết được.

Diệp Cô Vũ nhẹ nhàng cười, thản nhiên nói.

-...

Bạch Tô Tô nghiêng đầu nhìn Diệp Cô Vũ tỏ vẻ khó hiểu.

- Ít nhất thì lần này nếu như không có Tiêu Phàm, chúng ta sẽ không thể thuận lợi mà lấy được khẩu quyết và pháp tướng như vậy. Giá trị mấy thứ này so với Thiên Vương Đan còn cao hơn rất nhiều.

Diệp Cô Vũ vỗ nhẹ lên tập giấy vàng trong tay, mỉm cười nói.

Mặt mày Bạch Tô Tô hơi động một chút, dường như có chút hiểu ý của Diệp cô vũ

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Kẻ Để Lộ Bí Mật

Chương 336: Kẻ Để Lộ Bí Mật

Thời điểm Diệp Cô Vũ tới thôn Lão Hà, Tiêu Phàm cũng chưa vội vã rời khỏi huyện Thái Hoa, hẳn đi đại viện Chúc gia.

Nếu như Diêm đại sư đã nói, “Luân Hồi Tương” và tu luyện khẩu quyết, pháp tướng kia có liên quan tới con quỷ nhỏ của đại viện Chúc gia, như vậy thì nhất định phải tới Chúc gia một chuyến. Nhiều năm như vậy, Tiêu Phàm cũng không tin mình có thể lấy được tin tức gì từ đại viện Chúc gia. Có thể lấy lại được chương thứ sáu “Luân Hồi Tương” và tu luyện khẩu quyết và tướng pháp đã khiến cho Tiêu Phàm vô cùng vui vẻ rồi.

Quả nhiên là một cơ duyên lớn lao a!

Tiêu Phàm chỉ ôm theo tâm tư may thì được mà đi.

Lúc tới đại viện Chúc gia, Tiêu Phàm vẫn phải thất vọng, sự việc đã qua hơn mấy chục năm, đại viện Chúc gia không còn hưng thịnh như trước, đã biến thành thôn dân cư lộn xộn. Tuy nhiên Tiêu Phàm vẫn dừng chân ở một hộ nông gia để nghỉ ngơi một lát, ở ngay đại viện Chúc gia nổi lên một què, què cho thấy không có bất cứ chỉ dẫn nào, giác quan thứ 6 của Tiêu Phàm cũng không cảm nhận được điều gì.

Tiêu Phàm tin đại viện Chúc gia hẳn đã không còn thứ hắn muốn tìm.

Thân là chương giáo chân nhân vô cực môn, nếu quả thực cùng “ vô cực cửu tượng thiên” thất lạc, Tiêu Phàm không có khả năng không có cảm ứng gì. Giác quan thứ 6 của thuật sư là thần niệm chi lực nhiều khi có tác dụng mà người thường không thể tưởng tượng ra được.

Tiêu Phàm không ở lại qua đêm tại đại viện Chúc gia, cảm ơn nông hộ kia liền leo lên xe việt dã xuất phát về trấn Thái Hoa.

Thời điểm tới được thị trấn, điện thoại của Tiêu Phàm vang lên.

- Diêm tiên sinh?

Tiêu Phàm nhấn nút trả lời.

Lúc rời khỏi thôn Lão Hà, Tiêu Phàm đã đáp ứng yêu cầu của Diêm Thái Hoa, Tiêu Phàm cùng ông ta trao đổi số điện thoại. Nói thế nào thì Diêm Thái Hoa cũng là truyền nhân Thủy Kính thần, lần này cũng vì ông ta mới có thể tìm được khẩu quyết và pháp tướng thất lạc nhiều năm, Tiêu Phàm cũng không có ý từ chối.

Tuy nhiên Diêm Thái Hoa gọi vào lúc này khiến Tiêu Phàm có chút dự cảm bất thường.

- Tiêu chân nhân, phái Thủy Kính chúng tôi đặc tội gì với người sao?

Điện thoại vừa thông, Diêm Thái Hoa đã nổi giận đùng đùng chất vấn.

Hai hàng lông mày Tiêu Phàm hơi nhăn lại, nói:

- Diêm tiên sinh, có chuyện gì xin nói thẳng, không cần lòng vòng quanh co.

Trong lòng càng thêm có cảm giác kì quái, nghe giọng điệu của Diêm Thái Hoa này khẳng định đã xảy ra việc không nhỏ, bằng không Diêm Thái Hoa cũng không tới mức hỗn hển như vậy. Điều kì quái chính là Tiêu Phàm không có nửa điểm dự cảm được.

Đối với việc chương giáo chân nhân tu luyện “Luân Hồi Tương” mà nói, đây không phải là sự việc tầm thường.

Nguyên nhân của sự giảm cảnh giới thuật pháp không phải là nguyên nhân duy nhất.

- Nếu chúng tôi không đắc tội gì với người, tại sao người đem tin tức tiết lộ ra ngoài? Tôi thì chẳng sao cả, nhưng sư phụ tôi đã lớn tuổi như vậy, cũng phải kinh hoàng theo, người nói xem tôi phải nhẫn nhục kiểu gì đây?

Diêm Thái Hoa bất chấp phong độ, quát to trên điện thoại.

Xem ra cũng không thể trách ông, bất kể ai trải qua việc vừa rồi, tâm tình đều như vậy. Diệp Cô Vũ tuy không giết ông, nhưng cảm giác bồi hồi đi dạo quỷ môn quan so với cái chết càng khó chịu hơn.

Diêm Thái Hoa thật sự cảm thấy, ông sống hay chết chỉ phụ thuộc vào ý muốn của Diệp Cô Vũ.

Loại cảm giác không thể nắm bắt được vận mệnh của chính mình, Diêm Thái Hoa nhiều năm qua chưa bao giờ gặp.

Diêm Thái Hoa nhận định là do Tiêu Phàm lộ ra tin tức, nếu không, Diệp Cô Vũ làm sao có thể tìm tới tận cửa thế này. Xem Diệp Cô Vũ như vậy, giao dịch giữa bọn họ rõ như lòng bàn tay, Diêm Thái Hoa còn có thể khẳng định, mình tuyệt đối không để lộ tin tức này cho người khác biết.

Không phải là thầy trò bọn họ, thì chỉ có thể là người bên Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không tức giận, chỉ trầm mặc, đợi Diêm Thái Hoa trấn định lại, mới chậm rãi nói:

- Diêm tiên sinh, hẳn có hiểu lầm, chúng tôi tuyệt không lộ ra tin tức gì cả. Rốt cuộc phát sinh chuyện gì, mời tiên sinh nói rõ một chút.

Nói xong, Tiêu Phàm nhấn phím miễn khóa di động.

- Được, ta hỏi người, cái tên họ Diệp kia rốt cuộc là cái gì?

Diêm Thái Hoa không chút để ý tới thái độ của Tiêu Phàm, phối hợp với bên kia không ngừng chất vấn. Có điều qua vấn đáp của họ, chân tướng ra sao mọi người đều hiểu rõ.

- Là tẩu Thúy Hoa!

Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền liếc nhau, thét lên một tiếng.

Gần như trong nháy mắt, các cô liền tập trung vào “kẻ làm lộ bí mật”. Khó trách ngày đó, Đường Huyền ngửi thấy mùi mê hồn hương trên người tẩu Thúy Hoa. Theo miêu tả của Diêm Thái Hoa, mọi người có thể tượng tượng ra phái đoàn “Diệp tiên sinh” kia to lớn như nào. Đại nhân vật như vậy, thủ hạ lại là cao thủ tinh thông thuật thôi miên, cũng không có gì lạ.

- Diệp tiên sinh sao?

Tiêu Phàm trầm ngâm, hai hàng lông mày nhíu chặt thành hình chữ “xuyên”. (“xuyên” là chữ này||)

- Diêm tiên sinh, mời tiên sinh miêu tả người này kĩ một chút.

- Hừ, có gì hay ho mà tả? ta không tin người thật sự không quen y.

Diêm Thái Hoa vẫn rất tức giận, cười lạnh nói.

- Diêm tiên sinh!

Ngữ khí của Tiêu Phàm chợt trở nên cứng rắn, nghe vào rất nghiêm túc.

- Mời tiên sinh hiểu cho, tình huống này đối với ta mà nói vô cùng quan trọng. Mời tiên sinh tả kĩ một chút!

Ý mệnh lệnh không cho phép kháng cự.

Diêm Thái Hoa không khỏi ngơ ngác một lúc. Cùng Tiêu Phàm lúc ở khách sạn Vương triều Đại Đường tới nay, ở chung hơn mười ngày, ông còn chưa từng thấy Tiêu Phàm nghiêm túc như vậy. Xem ra, chính mình đã có sự hiểu lầm đối với người ta rồi. Mặc dù ông rất không muốn nhắc lại tới “Diệp tiên sinh” kia, nhưng theo yêu cầu của Tiêu Phàm, vẫn đem chuyện của Diệp Cô Vũ kể lại một lần.

- Chính là người xuất hiện ở trấn Dương Tây!

Tân Lâm lần này khẳng định, gật gật đầu, lông mày lá liễu xinh đẹp dương lên. Lần đó, Tân Lâm ở trên hành lang khách sạn Dương Tây nhìn thấy Diệp Cô Vũ từ xa, có điều ban đêm ở trấn Dương Tây quá tối, trên đường cũng không có đèn, Tân Lâm chưa nhìn rõ ràng được diện mạo của Diệp Cô Vũ. Nhưng theo miêu tả của Diêm Thái Hoa, Tân Lâm có cảm giác đó chính là một người.

Loại khí tức cực kì nguy hiểm đó, người thường không thể có được.

Giống như khí tức lúc bộc phát của Tiêu Phàm, vô cùng hùng mạnh, người thường tuyệt không thể bắt chước được.

- Đúng là y sao?

Uyển Thiên Thiên kinh hãi, trong mắt hiện lên tia hoảng sợ.

Cô chưa từng Diệp Cô Vũ gặp mặt, lúc Diệp Cô Vũ xuất hiện ở khách sạn Dương Tây, Uyển Thiên Thiên vẫn còn đang trần như nhộng bị Tiêu Phàm ôm vào ngực. Sát khí hùng mạnh của Diệp Cô Vũ có thể kích thích cô từ trạng thái hôn mê mà tỉnh lại.

Một người có thể khiến cô trong lúc hôn mê mà cũng có thể cảm nhận được khí tức hùng mạnh đó, tuyệt đối không phải là người thường được. Theo thần thái của Tân Lâm có thể đoán được Tân Lâm rất kiêng kỵ loại người này.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

- Cuối cùng cũng biết y họ Diệp rồi.

Uyển Thiên Thiên kêu lên:

- Ai biết là thật hay giả chứ?

- Nhất định là thật!

Ngữ khí của Tiêu Phàm rất chắc chắn, không hề nghi ngờ.

Nam nhân hùng mạnh như Diệp Cô Vũ, nhất định cũng sẽ kiêu ngạo, bởi cái gọi là “đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ”. Chuyện như vậy, Diệp Cô Vũ sao có thể nói dối được.

- Tiêu chân nhân, người còn nợ ta một lời giải thích.

Diêm Thái Hoa lạnh lùng nói.

- Không có gì giải thích được cả, việc này cũng không thể trách chúng tôi được, là bọn chúng thôi miên tẩu Thúy Hoa.

Không đợi Tiêu Phàm mở miệng, Uyển Thiên Thiên đã ở một bên tiếp lời.

- Tẩu Thúy Hoa ư? Chuyện này thì có liên hệ gì với tẩu Thúy Hoa chứ? Uyển cô nương, cái cố này cũng không cao mình gì cả đâu.

Ở đầu điện thoại bên kia, sắc mặt Diêm Thái Hoa lập tức xanh mét, hàm hừ nói. Trong suy nghĩ của Diêm Thái Hoa, tẩu Thúy Hoa là người thuần phác, không có chút tâm cơ gì, giống như một đứa bé con vậy, làm sao có thể bán đứng bọn họ được?

- Lão Diêm, ta đã nói đừng vào trước làm chủ, việc này khá phức tạp, tẩu Thúy Hoa cũng không phải cố ý...

Uyển Thiên Thiên lập tức đem việc ở trên trấn Lão Hà và nghi ngờ của Đường Huyền nói ra.

- Hừ, Uyển cô nương, đây cũng chỉ là suy đoán của mấy người, người có chứng cứ gì chứ?

Diêm Thái Hoa vẫn không chịu hiểu, dùng dùng nổi giận nói.

Uyển Thiên Thiên cười lạnh, nói:

- Lão Diêm, ông thấy ông ngu chưa? Nếu thực sự là chúng tôi tiết lộ tin tức, đối với chúng tôi thì có gì tốt chứ? Vừa rồi ông cũng nói, cái họ Diệp kia cầm đi bản sao khẩu quyết và pháp tướng. Nếu là người của chúng tôi, sao phải đi tới đó? Trực tiếp tìm chúng tôi là xong rồi. Ông cho rằng loại chuyện này của Thiên Vương đan, chúng tôi gặp người là tùy tiện nói ra ư? Ông có dần thì chúng tôi cũng không dần như thế!

Lời này nói ra rất trực tiếp nhưng lại vô cùng hữu hiệu.

- Hừ, dù là vậy, đó cũng là do mấy người tự tìm phiền toái.

Diêm Thái Hoa tức nghẹn, thật vất vả mới nói ra được một câu, tuy nhiên ngữ khí lại mềm nhũn ra. Ông nổi giận gọi điện cho Tiêu Phàm, chỉ vì vừa rồi bị chấn kinh quá mức, nhất định phải tìm được một lời giải thích thỏa đáng mới chịu được.

- Có gì mà phiền toái? Vật y muốn đã đoạt được rồi, nếu vừa rồi không giết ông, thì sau này y cũng không có hứng thú giết ông, ông nói có đạo lý hay không? Y muốn Thiên Vương đan trong tay chúng tôi, về sau có phiền phức gì cũng là gây phiền đối với chúng tôi, với ông có quan hệ gì chứ? Ông còn sợ cái gì nữa?

Uyển Thiên Thiên cũng không hề đồ, lập tức cười lạnh nói.

Lần này, Diêm Thái Hoa hoàn toàn không thể nói gì được nữa, trở mặt một lát, không thể thoát được ra câu nào, đành dùng sức cúp điện thoại.

- Tiêu Phàm, người kia là ai? Tại sao như âm hồn bất tán bám theo anh vậy?

Uyển Thiên Thiên trợn tròn mắt nhìn Tiêu Phàm, hỏi.

- Không biết sao? Anh sao lại có thể không biết được chứ? Người ta nhìn chăm chăm anh một thời gian dài như vậy mà anh hoàn toàn không biết gì cả ư? Địch trong tối, ta ngoài sáng, sự tình này không thể đối đầu được, quá bị động rồi...

Uyển Thiên Thiên bật người kêu lên.

- Ai, anh không phải có thể tính toán à? Sao anh không bói lấy một quẻ đi?

- Người này, tôi tính không ra.

Tiêu Phàm không để ý tới Uyển Thiên Thiên “nhốn nháo” ở bên, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, hai hàng lông mày càng nhăn lại chặt hơn.

Uyển Thiên Thiên ngây dại một chút, trừng mắt nói:

- Tính không ra sao? Đây là ý gì? Chẳng lẽ y giống anh, đều là cao thủ am hiểu pháp thuật sao?

- Rất có khả năng.

- Nhất thiết, vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?

Đường Huyền ở bên hỏi.

- Quay về thủ đô thôi.

Tiêu Phàm không chút do dự nói.

Nếu như đã lấy lại được chương khẩu quyết và pháp tướng thứ 6 “Luân Hồi Tương”, việc cấp bách bây giờ chính là phải nhanh chóng quay về thủ đô, tập trung tu luyện, để xem có thể khiến cảnh giới thuật pháp bị giảm kia mau chóng khôi phục lại không.

Tiêu Phàm vốn muốn đi tìm quý nhân hiền vật Mã tiên sinh kia, muốn ông ta dẫn mình đi gặp chủ nhân của Bát Vu, tìm kiếm chút lai lịch của Thiên Vương Đan, có lẽ còn có thể biết được chút gì đó. Nhưng cú điện thoại vừa rồi của Diêm Thái Hoa đã khiến Tiêu Phàm thay đổi chủ ý.

Cường địch vẫn ở đó, tương đối mà nói thì ở Chỉ Thủy Quan vẫn an toàn hơn cả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Duyên Phận

Chương 337: Duyên Phận

Tiêu Phàm thuận lợi quay trở về thủ đô, nhưng không vội vàng về Chỉ Thủy Quan mà đến một tòa tứ hợp viện lớn nơi Văn nhị thái gia ở.

Vừa nhìn thấy Uyển Thiên Thiên, Văn nhị thái gia liền mỉm cười, đôi lông mày trắng như tuyết dính vào nhau.

Uyển Thiên Thiên không sợ trời không sợ đất cũng bị nụ cười cổ quái của Văn nhị thái gia làm cho lúng túng, nhẹn không được kêu lên: - Này, lão gia tử, ông cười cái gì? Trên mặt tôi mọc hoa hay sao?

Lại nói tiếp, Uyển Thiên Thiên và Văn nhị thái gia cũng xem như là "Bạn cũ", đã từng gặp mặt hai lần, Văn nhị thái gia còn từng nhận hai món quà nhỏ của cô.

Văn nhị thái gia cười nói: - Không có gì, tôi lần đầu tiên nhìn thấy Uyển Đại đương gia đã cảm thấy chúng ta rất có duyên, bây giờ xem ra quả đúng như vậy.

Uyển Thiên Thiên kinh ngạc nói: - Lão gia tử, ngài cũng một bó to tuổi rồi, đừng có nói lung tung nha, giữa chúng ta có duyên phận gì chứ?

- Thiên cơ bất khả lộ.

Văn nhị thái gia cười ha hả, thần thần bí bí nói, ánh mắt không ngừng ở trên mặt Uyển Thiên Thiên và Tiêu Phàm nhìn qua nhìn lại.

Uyển Thiên Thiên đột nhiên có chút chột dạ, bĩu môi, không đấu võ mồm với Văn nhị thái gia nữa, chỉ là hết nhìn đông tới nhìn tây, tựa hồ đối với cái nhà này hết sức tò mò. Dựa vào kinh nghiệm giang hồ của Uyển Thiên Thiên, cô còn chưa tiến vào trong nhà đã cảm nhận được nơi này cất dấu sát khí nồng đậm. Tòa tứ hợp viện cổ xưa này trong mắt người ngoài có vẻ bình thường, kỳ thật đã bị cải tạo thành một pháo đài chiến đấu siêu cấp.

Tuy nhiên khi Tiêu Phàm nói qua với cô đến nơi này là muốn gặp Văn nhị thái gia uy chấn Hoàng Hải, thì Uyển Thiên Thiên cũng đã bình thường trở lại.

Yên Chi Hồng tung hoành giang hồ, không có mấy người trong giang hồ làm cô thật sự nể phục.

Hoàng Hải Văn nhị thái gia là một trong những người đó.

Trong mưa gió mấy chục năm, từ tiền triều đến giờ những lão giang hồ luôn luôn uy phong thật sự không nhiều, đếm trên đầu ngón tay cũng không được mấy người, cho dù là tính trong những vị lão giang hồ này thì Văn nhị thái gia cũng được xem là một người có uy phong nhất.

- Sư đệ, nhìn thần sắc của đệ chuyển đi Tần Quan lần này phải chăng có thu hoạch lớn?

Văn Thiên cũng không nói đùa với Uyển Thiên Thiên nữa mà lập tức nói chuyện với Tiêu Phàm.

- Sư đệ? Các người là đồng môn? Còn là sư huynh đệ?

Ai ngờ lời này vừa nói ra Tiêu Phàm chưa kịp trả lời thì Uyển Thiên Thiên lại kêu lớn, mắt hạnh long lanh ánh nước tròn tròn, mặt đầy vẻ không dám tin.

Tuổi tác của Tiêu Phàm và Văn nhị thái gia thực sự chênh lệch quá lớn, nói là ông cháu cũng không quá. Kết quả bọn họ lại là huynh đệ, làm sao không khiến Uyển Thiên Thiên kinh ngạc vạn phần đây?

Văn nhị thái gia liếc cô một cái, cười nói: - Có phải hay không thấy tôi quá già, Tiêu đại ca nhà cô lại quá trẻ?

Có thể thấy được Văn nhị thái gia tâm tình rất tốt, cư nhiên lại nói đùa cùng Uyển Thiên Thiên.

- Nay, lão gia tử, ngài Ngài đây là già mà không đứng đắn

Uyển Thiên Thiên không kịp chuẩn bị lập tức đỏ mặt, giậm chân hét lên.

Văn nhị thái gia cười ha hả nói: - Tôi đã sớm nói chúng ta có duyên phận mà. Sẽ có một ngày cô cũng trở thành người của Vô Cực Môn thôi. Các người đã gieo xuống dấu ấn quan trọng của nhau, hắc hắc

Nói xong Văn nhị thái gia lắc đầu, dường như cảm thấy vô cùng thú vị.

Cho dù năng lực che đậy thiên cơ trên người Tiêu Phàm rất mạnh, nhưng thuật pháp của Văn Thiên ở đẳng cấp nào chứ? Uyển Thiên Thiên và Tiêu Phàm đứng cạnh nhau, quan hệ dây dưa giữa bọn họ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được.

Hai hàng lông mày xinh đẹp của Tân Lâm hơi nhíu lại, nhưng lập tức lại giãn ra.

Khuôn mặt của Tiêu Phàm cũng phiếm đỏ, sợ hai người một già một trẻ này tiếp tục "Nói xằng nói bậy" như vậy, vội vã nói: - Không giấu sư huynh, lần đi Tần Quan này thật sự có thu hoạch

Nói xong liền đưa tay sang phía Tân Lâm.

Tân Lâm cẩn thận lấy mấy tấm giấy nhám màu vàng được dán cẩn thận ở trong túi ra đưa vào tay Tiêu Phàm.

- Đây là

Văn nhị thái gia có chút nghi ngờ tiếp lấy ba tờ giấy nhám, hai mắt đột nhiên tròn, vẻ mặt khó có thể tin được.

- Đây là khẩu quyết và pháp tướng đạo thứ sáu của "Luân Hồi Tương".

Văn Thiên mặc dù chủ yếu tu luyện "Hồng Trần Tương", nhưng là đệ tử đích truyền của Vô Cực Môn nên trong lúc tu luyện "Hồng Trần Tương" cũng đồng thời tu luyện cả "Luân Hồi Tương". Nếu có thể hoàn thành tu luyện "Hồng Trần Tương", lại nghiên cứu "Luân Hồi Tương" thì trong thời điểm điều kiện thích hợp có khả năng đẩy ngược "Thiên Nhân Tương", thậm chí còn có hi vọng bước vào "Thiên Nhân Cảnh".

Đó là mục đích mà nhiều thế hệ truyền nhân Vô Cực Môn theo đuổi từ hơn ngàn năm đến nay.

- Đúng vậy.

Tiêu Phàm cũng vô cùng vui vẻ, gật đầu.

- Trên đường trở về đệ đã tu luyện thử một chút, khẩu quyết và pháp tướng này chắc là bản gốc.

Văn Thiên không ngừng lật những tờ giấy nhám vàng trong tay, liên tục gật đầu nói: - Nếu sư đệ đã nói là bản gốc thì khẳng định không sai.

Tiêu Phàm chủ yếu tu luyện "Luân Hồi Tương", cũng tu luyện thêm các tướng thuật khác. Nói về thành tựu trên "Luân Hồi Tương", thì đương nhiên là Tiêu Phàm càng tinh thông hơn.

Văn Thiên xem đi xem lại khẩu quyết pháp tướng, càng xem càng hưng phấn:

- Sư đệ, thu hoạch lần này thật đúng là đã vượt xa dự liệu, làm thế nào lấy được bảo bối này vậy?

- Cái này nói đến rất dài

Văn Thiên hơi sững sờ, lập tức cười nói: - Đến đây, sư đệ, chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện. Tư Viễn, con đưa mấy tiểu cô nương này đi thăm quan xung quanh, để bọn họ chỉ điểm cho một chút.

Đường Huyền không khỏi cười một tiếng, đã rất nhiều năm không có ai gọi cô là tiểu cô nương rồi, nghe rất mãn nguyện. Tuy nhiên lấy tuổi thọ của Văn nhị thái gia không cần nói đến Đường Huyền mà ngay cả mẹ cô ấy ở trước mặt Văn nhị thái gia cũng chỉ là một "Tiểu cô nương" mà thôi.

- Vâng, sư phụ. Tân tiểu thư, Đại đương gia, Nhị đương gia, mời đi bên này!

Văn Tư Viễn đáp ứng một tiếng, cúi người mời.

Hiển nhiên nhìn thấy hai huynh đệ người ta có điều bí mật cần thương lượng, tinh quái xảo trá như Uyển Thiên Thiên cũng không biết nói gì nữa. Lại nói danh tiếng của "Vạn nhân địch" Văn Tư Viễn trong phương Bắc giang hồ cũng thật sự hiển hách. Trong những năm gần đây, Văn nhị thái gia đã lui về phía sau màn, mọi sự vụ hàng ngày của Hoàng Hải Văn gia đều là do Văn Tư Viễn xử lý. Ai cũng hiểu được "Vạn nhân địch" Văn Tư Viễn chính là người thừa kế của Văn nhị thái gia.

Không cần nói đến Uyển Thiên Thiên mà ngay cả sư phụ của cô, truyền nhân đời trước "Yên Chi Kiếm" ở trước mặt Văn Tư Viễn cũng phải khách khí. Luận về địa vị giang hồ thì "Vạn nhân địch" cũng không ở dưới "Yên Chi Kiếm".

- Văn đại ca, nếu không ngại thì đưa chúng tôi đi quanh viện tử tham quan một chút, tôi cũng muốn học hỏi Văn đại ca.

Uyển Thiên Thiên cười nói.

Văn Tư Viễn cười ha hả nói: - Đại đương gia thân chinh đến đây, cơ hội khó gặp, tôi cũng đang muốn thỉnh giáo Đại đương gia. Đến, các tiểu thư, mời

đi bên này.

Tân Lâm cũng không dị nghị gì, đi theo phía sau Văn Tư Viễn, cùng đi thăm bố trí phòng ngự của tứ hợp viện. Trước đây cô cùng Tiêu Phàm đến đây Văn nhị thái gia chưa từng bắt cô phải tránh đi, chuyện gì cũng có thể bàn luận trước mặt cô. Lần này ngoại lệ, nguyên nhân chắc bởi vì Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền. Ngoài mặt thì ba cô gái này đều đến cùng Tiêu Phàm, nhưng thực tế khác biệt lại rất lớn.

Trong mắt của Văn nhị thái gia chỉ có Tân Lâm mới được xem là người nhà. Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền dù sao cũng là người ngoài. Giữa hai huynh đệ có một số chuyện tự nhiên là không muốn để các cô nghe được.

Đợi đến lúc Uyển Thiên Thiên thật sự trở thành người của Vô Cực Môn như Văn nhị thái gia đã nói thì đó lại là chuyện khác.

Hai huynh đệ ngồi đối diện nhau, Tiêu Phàm nâng chén trà lên uống một ngụm, kể sơ lược mọi sự tình cho Nhị sư huynh nghe.

- Mấy trang khẩu quyết pháp tướng hóa ra là lọt vào tay Thủy Kính môn, hắc hắc, uống cho năm đó sư phụ cùng Thập Tam chân nhân còn có vài phần giao tình, người này lại đem truyền thừa chính tông của Vô Cực Môn chúng ta dấu bao nhiêu năm như vậy!

Văn nhị thái gia vừa nghe, đôi lông mày rậm bạc trắng nhướng lên, cười lạnh nói, tựa hồ hết sức bất mãn với cha con Diêm gia. Biết Chỉ Thủy tổ sư cũng nghiên cứu sâu về "Luân Hồi Tương", những trang khẩu quyết pháp tướng này nếu sớm trở về trong tay của Chỉ Thủy tổ sư thì chỉ sợ mấy chục năm nay Chỉ Thủy tổ sư đã sớm tu luyện thành "Luân Hồi Tương", thậm chí có thể nhìn trộm một góc "Thiên Nhân Cảnh" rồi.

Cha con Diêm gia làm như vậy chẳng khác nào đã kéo chân Vô Cực Môn cả chục năm.

Tiêu Phàm ngẫm nghĩ một chút, nói: - Chiến tranh chống Nhật còn chưa kết thúc, Thập Tam chân nhân đã thắng tiên. Thời cuộc loạn lạc như vậy, tính tình sư phụ lại thích nhàn vân dã hạc, vân du tứ xứ, không có chỗ ở cố định, muốn tìm được lão nhân gia ngài cũng không phải dễ dàng.

Văn Tiên vừa nghĩ, quả thực đúng là như vậy, không khỏi bật cười nói: - Sư đệ nói cũng đúng, cho dù hiện tại những đệ tử như chúng ta muốn tìm sư phụ cũng không dễ dàng.

Tiêu Phàm nói: - Đúng vậy, khẩu quyết và pháp tướng này có thể quay lại sư môn cũng đã là niềm vui lớn rồi.

- Chính là đạo lý này. Sư đệ, cái người hiền vật quý họ Mã kia sao đệ không đi tìm y một chuyến? Loại kỳ được 'Thiên vương đan' này thật sự không thể coi thường.

Văn nhị thái gia có chút ngạc nhiên nói.

- Việc này xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn

Tiêu Phàm lập tức kể lại một lần chuyện Diệp Cô Vũ "Tập kích đêm" ở thôn lão Hà.

Văn nhị thái gia kinh ngạc, hai mày nhướng lên nói: - Họ Diệp? Người này bao nhiêu tuổi, hình dáng thế nào?

Giọng điệu thế nhưng có chút dồn dập.

- Đệ chưa chạm mặt y, nghe Diêm Thái Hoa nói người này khoảng bốn mươi mấy không đến năm mươi tuổi, diện mạo cực kỳ uy nghiêm

- Bốn mươi năm mươi tuổi, diện mạo cực kỳ uy nghiêm, còn lấy đi bản chép lại khẩu quyết và pháp tướng từ trong tay Diêm gia

- Đúng thế, sư huynh có ấn tượng với người này sao?

Văn nhị thái gia không đáp, chìm trong suy nghĩ, thật lâu sau mới nhẹ lắc đầu, khẽ thở dài nói: - Chưa từng gặp mặt nên khó mà nói. Nhưng người này chắc cũng là người đồng đạo.

- Chắc là vậy.

Tiêu Phàm gật đầu.

Văn nhị thái gia trầm ngâm nói: - Sư đệ, nếu đã có cường địch như thế rình rập bên cạnh, đệ sớm trở về cũng là hợp lý, an toàn là số một. Như thế này, đệ lập tức trở về Chỉ Thủy Quán tu luyện, nhanh chóng luyện thành đạo thứ sáu của Luân Hồi Cảnh, nhất định có lợi cho sư đệ hồi phục cảnh giới. Còn với Cổ Đô, nếu đệ đã có số điện thoại của người họ Mã kia, huynh sẽ sai người đi một chuyến. Huynh đoán là không thể ôm hy vọng quá lớn. Dù sao thì 'Thiên vương đan' này cũng là cổ nhân lưu lại, truyền tới hôm nay cũng đã một hai nghìn năm rồi.

- Đệ cũng nghĩ như vậy, tất cả mọi việc đều nghe theo sự sắp xếp của sư huynh.

Tiêu Phàm gật đầu không có dị nghị gì.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Hợp Hoan

Chương 338: Hợp Hoan

Dưới bóng đêm Chỉ Thủy Quan vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng côn trùng kêu và tiếng trúc xào xạc thì không còn nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác, đến người luôn thích ồn ào náo nhiệt như Uyển Thiên Thiên cũng sớm xếp bằng trên chiếc giường nhỏ trong một căn mật thất điều chuyển khí tức.

Trải qua một thời gian trị liệu, thương thế trầm trọng của Uyển Thiên Thiên đã chuyển biến tốt đẹp, sát khí âm hàn tích tụ trong cơ thể cũng đã bị tiêu trừ một phần nhỏ. Được sự đồng ý của Tiêu Phàm, Uyển Thiên Thiên lại bắt đầu luyện công. Nội công của Yên Chi Kiếm truyền thừa vốn không thể xem thường. Nhưng Tiêu Phàm vẫn phân phó cô phải tập luyện theo trình tự, không thể nóng vội. Lần này Uyển Thiên Thiên bị nội thương thực sự không nhẹ, vài kinh mạch bị tổn hại. Lúc vận hành nội lực trong các kinh mạch bị tổn thương này nhất định phải cực kỳ cẩn thận, nếu không cẩn thận thì không chỉ không thể chữa trị vết thương mà còn làm cho những kinh mạch bị tổn thương càng thêm nghiêm trọng.

Đừng nhìn Uyển Thiên Thiên bình thường tùy tùy tiện tiện, trong thời khắc quan trọng rất nghiêm túc, lúc điều tức vô cùng chú ý. Trong mấy ngày luyện công này đều có thành tựu.

Một căn mật thất khác cách đó không xa là phòng luyện công của Tiêu Phàm và Tân Lâm.

Uyển Thiên Thiên kiên quyết không chịu thừa nhận kia là phòng ngủ của bọn họ.

Cô nam quả nữ ở trong một căn phòng lâu như vậy, thế nhưng việc gì cũng không phát sinh. Đây chỉ là phòng luyện công chứ làm sao có thể là phòng ngủ? Uyển Thiên Thiên từng nói trực tiếp với Tân Lâm rằng nếu đổi lại là Uyển Thiên Thiên thì cho dù Tiêu Phàm là một khúc gỗ cũng sớm bị cô bắt lấy rồi.

Tân Lâm không để ý đến cô, thậm chí cả mí mắt cũng không chớp lấy một cái, giống như là không nghe thấy Uyển Thiên Thiên đang nói cái gì.

Chỉ là trong lòng Tân Lâm đang nghĩ cái gì thì không thể biết được rồi.

Tối nay, tình hình trong phòng ngủ cũng không khác gì thường ngày, Tiêu Phàm và Tân Lâm đều ngồi trên giường tự luyện công. Ngọn đèn trong phòng đã tắt, chỉ có ánh trăng trong trẻo ngoài cửa sổ chiếu vào. Dưới ánh trăng như nước, Tiêu Phàm trên chiếc giường gỗ bày ra một tư thế vô cùng cổ quái.

Tân Lâm ngẫu nhiên nhìn đến tư thế này khuôn mặt xinh đẹp trắng như tuyết không khỏi hiện ra mặt ngượng ngùng đỏ ửng.

Cái tư thế này tương tự các loại "Hợp hoan đồ" của tà giáo.

Pháp tướng của mục thứ tư trong đạo thứ sáu "Luân Hồi Tương" chính là loại "Hợp hoan đồ" cổ quái này.

Rất nhanh Tân Lâm đã cảm giác thấy khí tức của Tiêu Phàm dần trở nên trầm trọng, dường như tu luyện loại pháp tướng này rất mất sức. Tình hình này từ lúc Tân Lâm ở bên cạnh Tiêu Phàm đến nay trong vòng ba bốn năm rất ít gặp phải. Một khi tình hình này xuất hiện Tân Lâm liền biết việc tu luyện của Tiêu Phàm đã lâm vào tình cảnh nút thắt cổ chai.

Tiêu Phàm lớn hơn Tân Lâm vài tuổi, Tân Lâm vẫn luôn ở tổng đàn Thất Diệu Cung cho đến khi thành tài mới "Xuất sơn". Đợi khi Tân Lâm tới bên cạnh Tiêu Phàm thì Tiêu Phàm đã sớm tu luyện đến cảnh giới cực kì tinh thâm. Lâm vào tình cảnh nút thắt cổ chai là cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng mà tình hình đêm nay gần như là khác biệt hẳn với trước đây, tiếng thở dốc của Tiêu Phàm không những không giảm bớt mà ngày càng trầm trọng, sau đó còn biến thành tiếng thở phù phù, mạnh mẽ đứng thẳng người ở trên giường gỗ.

- Làm sao vậy?

Tân Lâm vẫn đang chú ý đến Tiêu Phàm bỗng kinh ngạc, vội vàng thu công rồi nhảy xuống khỏi giường gỗ của mình, thân hình loáng một cái đã đến

trước mặt Tiêu Phàm.

- Tân nhi đừng tới gần anh!

Tiêu Phàm bỗng nhiên trầm giọng quát.

Tân Lâm hoảng sợ không nén nổi lùi về phía sau một bước, giữa lông mày nháy mắt liền tràn đầy vẻ lo âu.

Chỉ thấy thần sắc của Tiêu Phàm hiện giờ cực kì khác thường. Ở giữa trán và cổ nổi đầy gân xanh, trên mặt toàn là mồ hôi lạnh. Dưới ánh trăng trong trẻo như nước có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt thanh tú của Tiêu Phàm sớm đã đỏ bừng, hai con mắt trong suốt sáng rực lên, thậm chí toàn thân còn khẽ run rẩy.

- Anh làm sao vậy? Có phải Khẩu quyết này có gì không ổn không?

Tân Lâm thông minh sắc sảo ngay lập tức liền kịp phản ứng, vội vàng hỏi.

- Không phải Khẩu quyết và pháp tướng đều ổn thỏa, em, em đứng xa ra một chút, đừng có lại gần đây. Em Mùi thơm của cơ thể em

Tiêu Phàm nói một câu còn chưa xong liền cứng rắn nén lại, nhưng ngay sau đó hai mắt thậm chí còn hiện lên tơ máu. Rất rõ ràng là mùi thơm xử nữ trên cơ thể Tân Lâm đã tạo thành dụ hoặc cực lớn với Tiêu Phàm.

Tân Lâm bị dọa sợ quả nhiên lại lùi về phía sau thêm hai bước.

Cô không sợ Tiêu Phàm gây bất lợi cho cô, ở chung hơn ba năm cô đã sớm xem mình là người phụ nữ của Tiêu Phàm. Nhưng lúc này tâm tư của cô lại không đặt ở trên chuyện này, mà cả cõi lòng cô chỉ lo lắng là Tiêu Phàm làm sao lại biến thành bộ dạng như vậy?

Tiêu Phàm hơi thở nặng nề, Hạo Nhiên Chính Khí toàn lực vận chuyển, liều mạng áp chế dục niệm trong lòng mình, tay chân không ngừng run rẩy,

đường như rất nỗ lực thoát khỏi sự trói buộc của lý trí, vọt mạnh về phía trước đem đại mỹ nữ thiên kiều bá mị trước mắt ôm vào lòng yêu thương một phen.

- Hợp hoan quyết này rất phiền phức, anh sắp không thể khống chế rồi Tân nhi giúp anh điểm huyệt

Tiêu Phàm cắn răng kêu lên "Canh cách", cả người càng run rẩy kịch liệt.

- Điểm huyệt? Điểm huyệt vị nào

Tân Lâm có chút rối loạn. Dù ngày thường cô có bình tĩnh như thế nào đi nữa, thì đến lúc này quan tâm quá cũng sẽ loạn.

- Điểm hai huyệt Thiên Trung và Khí Hải, ngăn cản, ngăn cản chân lực của anh phát ra ngoài động tác phải nhanh!

Tiêu Phàm cắn răng quát khế nói.

- Được

Trong lúc này Tân Lâm cũng không kịp suy nghĩ lại, thân thể nhỏ nhắn mềm mại lướt về phía trước, ngón trỏ và ngón giữa bên tay phải hợp lại, nhanh như chớp điểm vào huyệt Thiên Trung của Tiêu Phàm.

Trong bảy đại tuyệt kỹ của Thất Diệu Cung thì thuật điểm huyệt đứng hàng đầu, đương nhiên là không đơn giản. Luyện đến tinh thâm thì trong thiên hạ không người nào không thể khống chế được.

Hai ngón tay nhỏ của Tân Lâm vừa điểm vào huyệt Thiên Trung của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cả người liền chấn động. Tân Lâm không nói hai lời, cánh tay vừa nhấc hai ngón tay liền chuyển hướng đến huyệt Khí Hải của Tiêu Phàm.

Đúng vào lúc này thì dị biến xảy ra.

Tiêu Phàm vừa nhắc tay, động tác so với Tân Lâm càng nhanh hơn, năm ngón tay như móc câu trước khi ngón tay Tân Lâm chạm vào huyết Khí Hải của Tiêu Phàm thì cổ tay tinh xảo trắng nõn của cô đã bị Tiêu Phàm bắt lấy.

Tân Lâm thét một tiếng kinh hãi, chỉ cảm thấy một cỗ kinh lực vô cùng cường đại như thủy triều vỡ òa tràn vào trong kinh mạch cổ tay mình, trong khoảnh khắc nửa người Tân Lâm liền chết lặng, sau đó cả người bị cánh tay hữu lực của Tiêu Phàm kéo vào trong lòng, Tiêu Phàm lập tức cúi người xuống hôn lên đôi môi hồng nhuận của cô.

Tân Lâm chỉ cảm thấy đầu óc một trận mê muội, cả người mềm nhũn, đến một chút sức phản kháng cũng không có.

Nhưng sâu trong tiềm thức Tân Lâm tự nói với mình, nhất định phải "Phản kháng". Trong tình hình này cùng Tiêu Phàm hợp thành một thể hậu quả thật khó dự liệu. Nếu không có hại với Tiêu Phàm thì cũng được, vạn nhất có điều gì không ổn thì lúc đó hối hận cũng không kịp.

Mà giờ phút này kinh lực của Tiêu Phàm lại lớn quá mức bình thường, Hạo Nhiên Chính Khí lay động mà ra, giống như vật hữu hình bình thường bao lấy toàn thân Tân Lâm, nơi Khí Hải đan điền ngưng kết thành băng, toàn bộ nội lực đều bị bản mệnh chân nguyên của Tiêu Phàm cưỡng chế, một chút cũng không thể động đậy được.

Tân Lâm không hề nghĩ ngợi mở miệng liền hung hăng cắn đầu lưỡi của Tiêu Phàm một cái.

Cùng lúc đó cửa căn mật thất bị người đẩy ra, hai bóng người thon thả xông vào, lập tức đèn trong phòng sáng lên.

Bị kích thích bất thành linh khiến cho Tiêu Phàm ngẩn ra một lát, Tân Lâm ra sức giãy dụa thoát khỏi đôi tay giống như kìm sắt của Tiêu Phàm.

- Mau, huyết Khí Hải!

Tiêu Phàm một tiếng quát chói tai.

Tân Lâm giống như phản xạ có điều kiện trở tay một ngón điểm vào đúng huyết Khí Hải của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cả người chấn động, khí tức cuồng bạo đã thu lại nhiều so với vừa rồi, lúc này mới cắn chặt răng ngồi xuống nỗ lực điều hòa hô hấp.

Tân Lâm nhảy xuống khỏi giường lùi đến cạnh cửa, nhìn chăm chú về phía Tiêu Phàm, vẻ mặt đầy lo lắng còn mơ hồ xen lẫn một tia hoảng sợ. Chính mình rõ ràng đã điểm trúng vào huyết Thiên Trung và huyết Khí Hải của hắn, không ngờ lại không thể khống chế Tiêu Phàm hoàn toàn, mà chỉ có thể làm cho khí tức của hắn miễn cưỡng bị áp chế ở một mức độ nhất định.

"Thuật điểm huyết" là một trong bảy đại tuyệt kỹ của Thất Diệu Cung thế mà lúc đối diện với Tiêu Phàm lại mất đi tác dụng.

- Chị Tân, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thời khắc mấu chốt vừa rồi xông vào chính là Uyển Thiên Thiên và Đường Huyền rồi. Hai người cũng thời khắc chú ý đến tình hình bên này, chỉ cần có gì không đúng thì hai người sẽ đồng thời chạy đến, nhưng thật không ngờ lại nhìn thấy một màn "Kích thích" như vậy.

Tân Lâm ngày bình thường vô cùng đoan trang mà giờ phút này quần áo không chỉnh tề, đầu tóc tán loạn, một bờ vai lộ ra bên ngoài, bộ ngực nhu mỹ phập phồng, vẻ mặt trắng đến đỏ bừng, vừa kiêu vừa thẹn, hương diễm vô cùng.

Uyển Thiên Thiên chỉ cảm thấy một cổ ghen tuông sinh ra, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

Còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì bất trắc, ai biết bọn họ lại đang làm cái này!

Cũng quá không chú ý đi?

Hàng răng trắng như vỏ sò của Tân Lâm cắn chặt lấy làn môi dưới tươi đẹp, một lúc sau mới buồn bực nói: - Anh ấy luyện công xảy ra vấn đề

- Anh ấy luyện công xảy ra vấn đề? Không thể nào, anh ấy lợi hại như vậy

Uyển Thiên Thiên còn có chút bán tín bán nghi.

Tân Lâm không nhịn được hung hăng trừng mắt nhìn cô. Uyển Thiên Thiên cũng cắn môi nghiêng đầu đi. Kỳ thực vừa rồi Tân Lâm điểm huyết Khí Hải của Tiêu Phàm cô cũng đã nhìn thấy, cũng biết tình hình chỉ sợ không như mình tưởng tượng.

Hai người họ nếu thật sự "Hồ thiên hồ đế" tuyệt đối sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Phòng bí mật trong Chi Thủy Quan này rất nhiều, còn có cả phòng ngầm bên dưới.

- Thiên Thiên!

Đường Huyền lôi kéo ống tay áo của Thiên Thiên, hạ giọng kêu một tiếng.

Không nhìn thấy Tân Lâm lúc này vừa vội vừa thẹn sao, đừng có làm cô ấy nóng nảy, đến lúc đó không dễ thu cục đâu.

Tân Lâm không so đo với cô, ánh mắt sáng ngời chỉ chăm chú nhìn Tiêu Phàm.

Cũng may Tiêu Phàm không có xảy ra thêm tình huống gì, khoanh chân ngồi xuống chậm rãi điều hòa hô hấp, nhẹ nhàng thở ra, một hơi đôi mắt

mới chậm rãi mở ra, ánh mắt trong suốt, linh đài thanh minh.

Nhưng khi ánh mắt đối diện với ba mỹ nữ, Tiêu chân nhân vẫn có một chút đỏ mặt, ngượng ngùng nói: - Tân nhi, xin lỗi

- Anh có sao không?

Tân Lâm không đáp, lập tức hỏi.

- Hiện tại không sao rồi, "Hợp hoan thức" của đạo thứ sáu đúng là có chút phiền toái. Đem "Tu La Đạo" liệt ra tại đạo thứ sáu của "Luân Hồi Cảnh" quả nhiên là không giống bình thường.

Tiêu Phàm lắc đầu thở dài nói, hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

- Tiêu Phàm, "Hợp hoan thức" này có gì phiền phức? "Tu La Đạo" là cái gì?

Uyển Thiên Thiên vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

Ở bên cạnh Tiêu Phàm lâu như vậy, tiểu nha đầu miễn cưỡng cũng biết được "Luân Hồi Tương" là cái gì, nhưng "Tu La Đạo" là cái gì thì cô không rõ. Nhưng "Hợp hoan thức" của "Tu La Đạo" này cư nhiên có thể làm cho nam nhân tính tình đại biến lại làm cho Uyển Đại đương gia đặc biệt chú ý.

Tiêu Phàm trừng mắt nhìn cô, cũng không thèm để ý tới chỉ là phối hợp nói:

- Atula ở giữa khoảng thiện ác, một ý nghĩ là thiện, một ý nghĩ là ác làm thế nào mới có thể chặt đứt ảo giác của "Tu La Cảnh" này.

Loại thái độ này của Tiêu Phàm làm tiểu nha đầu khó chịu, hừ một tiếng nói: - Tôi biết tại sao lại như thế rồi. Anh không phải là do luyện công bị tẩu hỏa nhập ma sao? Vậy cũng không có vấn đề, không phải là muốn cái kia hay sao? Vấn đề này cũng không phải không có cách giải quyết!

Nói xong ánh mắt của tiểu nha đầu đảo qua trên người Tân Lâm và Đường Huyền.

Tiêu chân nhân, nếu anh quả thực chống đỡ không nổi cũng không sao, chúng tôi giúp anh chống đỡ!

Tôi cũng thật không tin là chúng tôi hợp lại cũng không chống đỡ được anh?

Cứ việc phóng ngựa lại đây!

Lần này Tân Lâm và Đường Huyền cùng quay đầu lại nhìn, ánh mắt của Tân Lâm vẫn hung dữ như cũ mà Đường Huyền lại cười như không cười, mang theo ba phần thẹn thùng.

Cũng không biết trong đầu của Uyển Thiên Thiên còn chứa bao nhiêu ý niệm cổ quái.

- Nhìn tôi làm gì? Tôi rất nghiêm túc!

Uyển Thiên Thiên có chút khó chịu, ngạnh cổ hằm hừ nói.

- Tôi không biết thuật pháp được tu luyện như thế nào, nhưng tôi biết anh đang ở thời điểm quan trọng. Lão Diêm kia không phải nguyên rửa anh sao? Chỉ cần giúp anh luyện thành Tu La Đạo thì so với cái gì cũng mạnh! Chị Tân, lẽ nào chị không nghĩ như vậy sao?

Tân Lâm nhẹ "Hừ" một tiếng, bĩu môi nhưng cũng không mở miệng phản bác.

Tiêu Phàm lại lắc đầu liên tục, dờ khóc dờ cười.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Cảnh Sát Hình Sự Quốc Tế

Chương 339: Cảnh Sát Hình Sự Quốc Tế

Khách sạn Tứ Hải của thủ đô, đại sảnh kim bích huy hoàng.

Đúng vào thời gian dùng cơm, đại sảnh khách sạn người đông như mắc cửi, vô cùng náo nhiệt.

Khách sạn Tứ Hải là khách sạn ngoại giao, một trong những khách sạn năm sao của thủ đô, cũng rất nổi danh. Biển hiệu đã cũ, các loại thiết bị dụng cụ tương đối đầy đủ còn kèm theo cả một câu lạc bộ thể hình quy mô lớn, rất hợp với khẩu vị của người nước ngoài.

Trong giai đoạn hiện tại, không cần nói đến khách sạn năm sao mà chỉ cần là khách sạn cấp sao ở trong nội thành thủ đô đều đón tiếp khách nước ngoài. Tuy nhiên treo biển khách sạn ngoại giao lại có một chút khác biệt, không chỉ phải làm hồ sơ đăng ký với các cơ quan có liên quan, mà khách sạn còn là địa điểm chuyên tiếp đãi một số đơn vị ngoại giao đã đặt trước.

Đây không phải là lần đầu tiên Tiêu Phàm đến khách sạn Tứ Hải, khách sạn chuyên tiếp đãi Cục Tôn Giáo được đặt trước tuy không phải là khách sạn Tứ Hải, nhưng bộ ngoại giao quốc gia tiếp đãi những vị lãnh đạo tôn giáo nước ngoài cực kỳ tôn quý không chỉ một lần, Cục Tôn Giáo tự nhiên cũng phải phái người đi cùng. Trưởng phòng Tiêu tuy rằng chỉ có cái danh ở trong Cục Tôn Giáo, nhưng đại bộ phận các hoạt động ngoại giao trọng yếu thì người phụ trách Cục Tôn Giáo đều mời Tiêu Phàm tham gia.

Trong thời khắc mấu chốt thì tấm biển lớn Tiêu gia rất hữu dụng.

Nhưng hôm nay Tiêu Nhất thiếu xuất hiện ở khách sạn Tứ Hải là vì việc riêng chứ không phải vì việc công.

Tiêu Phàm lẳng lặng ngồi trên sofa trong đại sảnh khách sạn Tứ Hải ung dung xem các văn kiện trong tay, không có một chút nôn nóng vội vàng. Ngược lại Trần Dương ngồi bên cạnh hắn thì có chút mất kiên nhẫn, không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Tiêu trưởng phòng hôm nay là nhận lời mời của Trần Dương mà đến.

Mấy phần tư liệu trong tay hẳn toàn bộ đều là có liên quan đến người Đông Doanh đảo quốc (người Nhật Bản). Dương nhiên tư liệu tương đối đơn giản không có gì phức tạp. Bởi vì Trần Dương cũng chỉ có thể làm được những tư liệu đơn giản như vậy.

Trần Dương nói cho Tiêu Phàm biết những người Đông Doanh này đều là thám tử của Cục cảnh sát hình sự quốc tế trung tâm của Đông đảo quốc. Trước đó không lâu vì vụ án của một phần tử tội phạm khủng bố quốc tế, theo lời mời của tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế, Cục trung tâm Đông đảo quốc điều một vài thám tử đến Hoa Hạ quốc (nay gọi là Trung Quốc) hiệp trợ đồng sự Hoa Hạ quốc phá án. Hiện tại vụ án cũng được phá thì những thám tử Đông Doanh này cũng phải trở về nước. Những người đồng sự phụ trách vụ án của Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế Hoa Hạ quốc liền tổ chức tiệc rượu tại khách sạn Tứ Hải để thiết đãi các vị thám tử Đông Doanh đó, cũng coi như là hợp với lễ nghĩa.

Nhưng Trần Dương nói với Tiêu Phàm rằng tổ chức tiệc rượu thiết đãi này chẳng qua là do bất đắc dĩ.

Ăn cơm không phải là quan trọng, mà luận bàn sau khi ăn mới là trọng điểm.

Theo như lời Trần Dương nói thì mấy người từ Đông đảo quốc đến này không đơn giản, tên nào tên nấy đều thân thủ rất cao. Trong đó một cao thủ Judo bát đẳng mà chỉ là người theo sau bọn họ. Chính vì như vậy mà những tên này rất kiêu ngạo, đừng nhìn bọn họ lúc tiếp xúc với đồng sự Hoa Hạ luôn cúi người chào hỏi, nho nhã lễ độ, cái kiêu ngạo đó là từ trong xương tủy phát ra, là ai cũng có thể cảm nhận được.

- Tiểu quý kiêu ngạo vô cùng

Đây là câu mở đầu khi Trần Dương và Tiêu Phàm nói chuyện điện thoại.

Trần Dương nói với Tiêu Phàm một tên tiểu quỷ thậm chí còn nói kiếm đạo chính tông là ở Đông Doanh đảo quốc, kiếm đạo của Hoa Hạ đều là học của bọn họ, là Khiển Đường sử của bọn họ đem kiếm đạo đến Trung thổ, Đường đao đều là phỏng chế của Đông Doanh đao.

- Đây không phải nói hươu nói vượn sao? Luận về kiếm đạo, chúng ta là tổ tông của bọn họ!

Trần Dương ở đầu bên kia điện thoại, hằm hừ la ầm lên.

Tiểu quỷ vô lễ như thế, mấy người Trần Dương bọn họ cũng không phải là ăn chay, làm sao mà nhịn được? Lập tức liền nói lại tiểu quỷ. Mọi người càng nói càng căng thẳng, cuối cùng tên tiểu quỷ vô cùng kiêu ngạo đó công khai khiêu chiến, nói là muốn cùng đồng sự Hoa Hạ phân cao thấp. Ai thắng thì người đó nói có đạo lý, người nào thua thì phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại, về sau không được nói bậy nữa!

Điều này đương nhiên không thể nhẫn nhịn!

Trần Dương bọn họ một ngụm liền đáp ứng, ước định đêm nay ở võ đường Judo trong khách sạn Tứ Hải quyết thắng thua.

Lúc tiếp nhận khiêu chiến Trần Dương rất tức giận, không có một chút do dự nào. Cảnh quan Trần chịu không nổi nhất là cái này, ai dám ở trước mặt Cảnh quan Trần ra vẻ tinh tướng, Cảnh quan Trần sẽ đánh cho họ răng rơi đầy đất.

Nhưng tiếp nhận khiêu chiến của đám tiểu quỷ này, Trần Dương lại nhiều thêm một cái tâm nhãn.

Thực sự Trần Dương cũng cảm nhận được đám tiểu quỷ này không phải là đơn giản.

Lãnh tụ vĩ đại đã nói rằng: Trên chiến lược phải coi thường kẻ thù, trên chiến thuật thì nhất định phải xem trọng kẻ thù.

Trần Dương đã tiếp nhận huấn luyện của tổ chức đặc công, cô biết rất rõ ở trong Đông đảo quốc Judo chuyên nghiệp bát đẳng là khái niệm gì. Cũng có thể nói là trong lĩnh vực Judo, đẳng cấp có thể cao hơn tiêu quý này nhiều nhất cũng chỉ có một hai chục người. Mà cao thủ thật sự mạnh hơn y càng thêm ít, trên cơ bản đều là trình độ đẳng cấp tông sư.

Tiêu quý đó đáng ghét chính là đáng ghét, nhưng không thể mù quáng khinh thường bọn họ, không biết gì mà kiêu căng nhất định sẽ làm hỏng việc.

Không ngờ trong những tên thám tử Đông đảo quốc thì tiêu quý Judo bát đẳng này lại chỉ xếp hạng chót, như vậy có thể thấy được những tên tiêu quý còn lại này lợi hại như thế nào. Trần Dương cảm thấy nếu thật sự thi đấu thì chỉ dựa vào mấy đồng sự trong tổ chuyên án này sợ rằng không nắm chắc được phần thắng.

Người khác không nói nhưng chính bản thân Trần Dương nếu so chiêu với tên Judo bát đẳng, chỉ cần tên tiêu quý đó thật sự đạt tiêu chuẩn Judo bát đẳng thì tỷ lệ giành phần thắng của Trần Dương cũng không quá năm phần. Đây còn là do quãng thời gian này cô rất nỗ lực luyện tập Hạo Nhiên Chính Khí có được một chút tiến bộ mới có tỷ lệ năm phần, nếu không thì tỷ lệ giành phần thắng càng thêm thấp.

Mấy vị đồng sự của tổ chuyên án khác chỉ có hai người thật sự là đồng sự của Trần Dương, còn mấy người khác Trần Dương cũng không quen thuộc lắm, tuy nhiên có thể lường được họ cũng không phải là cái loại tuyệt thế cao thủ.

Trần Dương nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

Chỉ cần Tiêu Phàm đích thân trấn thủ, như vậy thì không cần nói đến Judo bát đẳng, cho dù là cửu đẳng thập đẳng, cảnh quan Trần đều không để ở trong lòng. Trần Dương đã giao thủ với Tiêu Phàm, không nói đến có sức trả đòn mà đến cả công phu chống đỡ cũng không có. Trần Dương đã từng nghĩ nếu Tiêu Phàm dùng sức mạnh với cô thì cô cũng không có chút lực để phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Kỳ thật Trần Dương cũng từng nghĩ cầu viện Cục hai.

Cục hai ngọa hổ tàng long, cao thủ nhiều như mây, nếu thật sự phái một vài tinh anh đỉnh cao đến đây, Trần Dương nghĩ tỷ lệ giành phần thắng sẽ không nhỏ. Nhưng vấn đề là cô chỉ là một "Tân binh" mới tham gia công tác ở Cục hai chưa lâu, muốn điều động những cao thủ nhất đẳng đến tham gia luận bàn này tuyệt đối là mơ tưởng.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cầu viện Tiêu Phàm càng dễ hơn một ít.

Cho dù bị Tiêu Phàm cự tuyệt, Trần Dương cũng không cảm thấy mất mặt. Khi phụ nữ tôn sùng một người đàn ông thì bất luận người đàn ông đó dùng loại thái độ nào đối xử với cô ấy, cô ấy đều cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Tiêu Phàm bản lĩnh như vậy có kiêu ngạo một chút lẽ nào không được sao?

Kẻ mà một chút tính cách cũng không có thường là những kẻ vô dụng.

Ai ngờ Tiêu Phàm lại thật sự đồng ý đến đây.

Trần Dương quả thật vui mừng quá đổi, trong lòng cũng có chút ngọt ngào. Điều này nói lên cái gì? Nói rằng Tiêu Phàm cũng để ý đến cô, nói rằng cô ở trong lòng Tiêu Phàm cũng có phân lượng.

Tuy nhiên sau khi gặp mặt lại làm cho Trần Dương có chút buồn bực.

Tiêu Phàm vừa gặp cô liền bắt đầu xem tài liệu, không có nửa câu hỏi han dịu dàng. Bất kể là thế nào thì cô cũng là đối tượng Nhiêu Vũ Đình tự mình giới thiệu cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng có vẻ không cự tuyệt kết giao với cô.

Tiêu Phàm dường như không để ý đến sự buồn bực của cô, rất nghiêm túc xem tài liệu.

- Liễu Sinh Hùng

Tiêu Phàm chậm rãi lật đến trang tài liệu cuối cùng, ánh mắt dừng lại thật lâu ở trên bức ảnh bán thân của một người Đông đảo quốc.

Tư liệu biểu hiện ra người Đông đảo quốc gọi là Liễu Sinh Hùng này năm nay ba mươi hai tuổi, chức vụ hiện tại là Cảnh thị tổ chức hình sự quốc tế của Cục trung tâm Đông đảo quốc. Tiêu Phàm không hiểu rõ lắm các cấp bậc trong hệ thống cảnh sát ở Đông đảo quốc, nhưng cũng biết Cảnh thị tương đương với cấp bậc chỉ huy, là Sở trưởng của một sở cảnh sát nhỏ, cấp bậc cũng chỉ là Cảnh thị.

Nhưng thực sự khiến Tiêu Phàm chú ý không phải là cấp bậc quân hàm của Liễu Sinh Hùng, mà là khí độ của người này.

Chỉ ở trên tấm ảnh cũng có thể nhìn ra được Liễu Sinh Hùng là một người rất tự tin, cái loại khí độ tự tin ẩn dấu bên trong gần như có ở khắp mọi nơi. Thông thường mà nói thì chỉ có những người có bản lĩnh đặc biệt mới có được loại tự tin như thế này.

- Liễu Sinh Hùng này là người dẫn đầu bọn họ. Có thể nói thái độ của y là ôn hòa nhất.

Nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Phàm tập trung rất lâu trên tư liệu của Liễu Sinh Hùng, Trần Dương ở một bên liền giải thích vài câu.

- Y không phải là ôn hòa, y là tự tin.

Tiêu Phàm lắc đầu, thản nhiên đáp.

Người đặc biệt tự tin thái độ biểu hiện bên ngoài ngược lại có lúc lại rất ôn hòa. Đó không phải là khách khí với bạn, mà là không thèm để ý đến bạn!

Bạn ở trong mắt y không là cái gì cả, cho nên y cũng lười cho bạn sắc mặt, chỉ mỉm cười mà thôi. Cái gọi là tinh tướng vĩnh viễn là bản thân người ra vẻ tinh tướng và đối tượng để tinh tướng không cách xa nhau lắm. Ví dụ nói một người bình thường tuyệt đối không ra vẻ tinh tướng trước mặt con kiến. Thái độ không thèm nhìn của y đối với con kiến tự nhiên là không cần làm ra vẻ.

- Thật sao? Anh là nói tên tiểu quỷ này mới là người kiêu ngạo nhất?

Trần Dương có chút kinh ngạc nói, thân thể nhích lại gần Tiêu Phàm, một cổ hương thơm xông vào mũi, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy trên cánh tay truyền đến một sự mềm mại. Nguyên nhân lại là do Trần Dương không cẩn thận để bộ ngực cao ngất của mình đụng vào cánh tay Tiêu Phàm.

Đây thật sự là "Vô tâm".

Con gái ngực lớn thường gặp phải loại tình huống xấu hổ này.

Trần Dương đương nhiên cũng cảm nhận được, nhưng không rời thân thể đi, Tiêu Phàm cũng không tiện động đây, nếu không thì chẳng phải là lộ chân tướng sao?

- Ủ, Liễu Sinh Hùng này, các cô có thể xác định y là Cảnh thị hình sự quốc tế không?

Tiêu Phàm thuận miệng hỏi, lúc này hẳn không tiện di động thân thể, nhưng cũng phải nói vài câu để phân tán lực chú ý.

- Không thể, theo tôi đoán thì y tám phần không phải là cảnh thị hình sự quốc tế

Nói tới đây Trần Dương hé miệng cười.

Cũng giống như cô cũng không phải là cảnh thị hình sự quốc tế, tham gia phá vụ án này là do ngay lúc đó tiếp nhận chỉ thị của cấp trên, tạm thời đảm nhiệm người của tổ chức hình sự quốc tế. Bởi vì đủ loại dấu vết cho thấy vụ án khủng bố này không đơn giản. Ngoại trừ Trần Dương tổ chuyên án còn có hai người đến từ Bộ An ninh, cũng giống như Trần Dương, thân phận thực sự của họ là đặc công của Bộ An ninh.

Nhóm người đến từ Đông đảo quốc có bao nhiêu người là cảnh thị hình sự quốc tế, bao nhiêu người là nhân viên đặc công thì ai có thể nắm được rõ ràng?

Cũng may cuộc luận bàn tối nay không liên quan đến thân phận chức vụ của họ, chỉ có quan hệ với quốc tịch

Đào Tiểu Vũ eBook